

Giới thiệu Phán Quan Hệ Thống Convert

Hồn xuyên dị giới, dùng võ hành quyết, giữa thiên địa ta vì pháp, thiện ác cuối cùng để ta tới phán!

mấy bạn có tặng nguyệt phiếu thì ném vào truyện này né:

<http://truyencv.com/trong-sinh-chi-nghich-chien-tay-du/>

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 01: mới vào thế giới khác

Thôi Kiến Quốc bị tay chân đau từng con đau nhức tỉnh, đợi Thôi Kiến Quốc ngồi dậy, lập tức sững sờ, mình không phải đã chết rồi sao? Mặc dù lúc ấy ý thức mơ hồ, nhưng là vẫn không thể quên được một đao kia đao rơi vào trên người đau đớn.

Chẳng lẽ mình không có chết.

Bất quá lập tức, Thôi Kiến Quốc liền phát hiện không đúng sự tình. Mình cũng không phải là tại bệnh viện, cũng không phải trong nhà, Thôi Kiến Quốc phát phát hiện mình tại một cái cũ nát nhà lá trung, phòng Nội gia cổ cổ xưa, cũ nát trên bàn gỗ còn có một chiếc không có điểm đốt ngọn đèn.

Rách nát trên vách tường còn có tầng tầng mạng nhện trải rộng. Nơi này là nơi nào, chẳng lẽ mình bị bọn này ma túy bắt cóc, ngấm lại lại tựa hồ rất không có khả năng.

"Thiếu gia, người đã tỉnh, quá tốt rồi!" Đang Thôi Kiến Quốc còn chưa có lấy lại tinh thần đến thời điểm, một cái niên kỷ ước chừng 60 tuổi lão ầu chạy tới, liền là quý gối Thôi Kiến Quốc trước mặt.

Lúc này, Thôi Kiến Quốc mới phát hiện, lão ầu này thân mặc cổ trang, chỉ là không biết là cái gì triều đại phục sức, đối phương diện này Thôi Kiến Quốc thật đúng là không phải quá rõ ràng.

"Lão bà bà, người mau dậy đi!" Nói, Thôi Kiến Quốc liền muốn đỡ dậy bà lão này, thế nhưng là hai tay liền là đau đớn một hồi, Thôi Kiến Quốc nhìn lại, phát hiện hai cánh tay chỗ cổ tay giúp đỡ hai vòng dùng vải bố ráp làm băng vải, màu đỏ sẫm huyết uân có vẻ hơi chướng mắt, Thôi Kiến Quốc kinh ngạc nhìn qua hai tay.

Lão ầu nhìn Thôi Kiến Quốc động kinh đáng vẻ, lập tức dọa sợ, ngấm lại trước đó phát sinh sự tình, lập tức thương tâm khóc rống lên.

Lão ầu tiếng kêu rên rớt cục để Thôi Kiến Quốc lấy lại tinh thần. Nhanh an ủi lão ầu, rốt cục, đợi bà lão này ngừng tiếng khóc, Thôi Kiến Quốc cũng phát hiện mình cùng trước đó khác biệt.

Trước đó Thôi Kiến Quốc thế nhưng là có cận thị, hiện tại chẳng những nhìn đồ vật rõ ràng, mà lại trên người hần cũng cùng bà lão này, một thân cổ trang, tuy là vải bố ráp, nhưng lại so bà lão kia quần áo trên người tinh xảo rất nhiều, nhưng cũng là cùng bà lão kia so sánh mà thôi.

"Lão bà bà, người vì sao gọi ta thiếu gia, mà lại nơi này là địa phương nào, ta tại sao lại ở chỗ này?" Hiện tại Thôi Kiến Quốc khả là có một bụng nghi vấn nghĩ phải hiểu rõ.

Bà lão kia khẽ giật mình, run rẩy hỏi: "Thiếu gia, người không nhận ra lão bà từ sao?"

Thôi Kiến Quốc sững sờ, nói ra: "Lão bà bà, chúng ta vốn không quen biết, khó đạo chúng ta quen biết?"

Nghe được Thôi Kiến Quốc như vậy, lão ầu lập tức lại là một trận khóc lớn, bận bịu Thôi Kiến Quốc lần nữa an ủi, cũng dứt quãng biết rõ đầu đuôi sự tình, lập tức Thôi Kiến Quốc lần nữa lâm vào động kinh.

Thôi Kiến Quốc tuyệt đối không ngờ rằng, mình có vẻ như, khả năng, có lẽ xuyên việt.

Xuyên việt, mặc dù Thôi Kiến Quốc say mê công việc của mình, nhưng là trên internet phô thiên cái địa tin tức, Thôi Kiến Quốc đối cái từ này vẫn là chẳng phải xa lạ.

Thôi Kiến Quốc hiện tại vị trí thế giới, tuyệt đối không phải Thôi Kiến Quốc quen thuộc thế giới. Hiện tại vị trí thế giới là một cái xã hội phong kiến, vị trí quốc gia là một cái Đại Đường đế quốc. Diện tích lãnh thổ bao la, không biết mấy vạn dặm.

Đồng thời, khác Thôi Kiến Quốc ngăn người chính là, nơi này không phải đơn giản xã hội phong kiến, nơi này là một cái lấy võ vi tôn thế giới, từ vương công quý tộc, cho tới người buôn bán nhỏ, đều lấy võ vi tôn, văn nhân địa vị mặc dù không thấp, nhưng lại cũng chỉ có thể ở vào trung thượng tầng. Bình thường đều là một chút Võ Giả thiên phú thấp người, mới có thể nghiên cứu văn điển, tham gia khoa khảo hình một cái nhân gian phú quý.

Mà Võ Giả, cầm kiếm đi vạn dặm, như muốn chuyện bất bình, cầm kiếm trừ ác, tiêu sái vô cùng. Thậm chí, Võ Giả cảm ngộ thiên địa đại đạo, tập thiên địa vạn pháp, tiến bộ dừng mãnh, đánh vỡ nhục thân công xiềng, Phá Toái Hư Không, phi thăng Thiên Giới.

Mà Thôi Kiến Quốc thân thế, nguyên danh gọi Trương Ngọc, là Đại Đường Phong Dương quận Trương thị thế gia bên cạnh thị tứ đệ.

Mà Trương thị tại Phong Dương quận cũng là một cái Nhị lưu thế gia, truyền thế hơn năm trăm năm. Trương gia tại ba trăm năm trước cũng là Đại Đường Nhất Lưu thế gia, nhưng lúc ấy gia chủ muốn thêm gần một bước trở thành gia tộc cao cấp, tại một lần sự kiện trung, Trương gia tình nguyện từ thượng hầu như không còn, rồi vì mất lưu thế gia, nếu không phải một trăm năm trước Trương gia ra một vị kinh tài tuyệt đỉnh gia chủ, đem Trương gia phát triển thành Đại Đường nhị lưu thế gia, nhưng là từ vị gia chủ này qua đời, Trương gia không còn lại xuất hiện cái gì có năng lực người tài ba, hiện tại Trương gia tại Phong Dương quận cũng chỉ có thể thành làm một cái quận Nhị lưu thế gia. Phải biết Đại Đường một trăm linh tám quận, Trương thị tại Đại Đường cũng chính là cái mất lưu thế gia mà thôi.

Nhưng là, Trương Ngọc phụ thân, Trương Hạo Nhiên cũng là luyện võ kỳ tài, tuổi xây dựng sự nghiệp đã là Luyện Khí chín tầng cao thủ, hai mươi mấy tuổi xông xáo giang hồ, cũng là có mấy phần cổ tay, tuy là bàng chi, cũng đặt xuống lớn như vậy gia nghiệp, tại Trương Hạo Nhiên bốn mươi tuổi, mới có Trương Ngọc, xem như già mới có con.

Nhưng ở Trương Ngọc mười tuổi lúc, võ lâm đỉnh cấp thế lực Thiếu Lâm tự đột nhiên giả làm Trương gia, nói Trương Ngọc phụ thân ăn cắp Thiếu Lâm tự bảy mươi hai tuyệt kỹ một trong Phục Ma quyền bí tịch, yêu cầu Trương gia giao ra Trương Hạo Nhiên cùng bí tịch.

Khi đó Trương Ngọc còn nhỏ, lão ẩu cũng chỉ là một cái hạ nhân, đối sự tình không hiểu nhiều lắm. Chỉ biết là cuối cùng Trương gia giao ra Trương Hạo Nhiên thì thế cùng bí tịch. Đợi Thiếu Lâm tự rút đi về sau, Trương gia tịch thu hết Trương Hạo Nhiên gia sản.

Về sau, không biết thế nào, Trương Ngọc mẫu thân biết được, việc này lúc Trương gia trưởng tử Trương Quyền cùng Thiếu Lâm tự gia đệ tử thiết kế cục, vì chính là mưu đoạt Trương Hạo Nhiên gia sản.

Trương Ngọc mẫu thân đại náo Trương gia, kết quả lại bị loạn côn đánh ra Trương phủ, trở về không lâu liền buồn bực sâu não mà chết.

Có lẽ việc này Trương gia cảm thấy có lỗi với Trương Ngọc, cho phép Trương Ngọc đến Trương phủ tập văn, nhưng cấm chỉ tập võ.

Nhưng tuổi nhỏ Trương Ngọc làm sao không biết bởi vậy phần hận Trương gia, vụng trộm học trộm Trương gia võ học, rốt cục tại mấy ngày trước bị Trương gia phát hiện, đánh gãy gân tay, trục xuất Trương gia tộc phủ, từ đây Trương Ngọc cùng Phong Dương quận Trương gia lại không một chút liên quan.

Cái này Trương Ngọc tập văn nhiều năm, nhiều văn nhân ngông nghênh, tại Trương gia trước cổng chính, từ chối nó họ, theo họ mẹ, đổi tên Thôi Ngọc. Thế có một ngày muốn báo phụ thân, mẫu thân cừ, kết quả bị người nhà họ Thôi một cước đá bay, nộ mạng, biết Thôi Kiến Quốc phụ thân trên đó.

Thôi Kiến Quốc, không đứng, hiện tại phải gọi Thôi Ngọc, việc này Thôi Ngọc nhìn qua hai cánh tay một trận cảm thán, chết mà Phục Sinh bản lãnh lớn việc vui, thế nhưng là sau khi sống lại, mình lại trở thành phế nhân. Ở cái thế giới này, Thôi Ngọc không khỏi sinh ra mờ mịt, mình còn có thể làm cái gì, thù bị phế, tay không thể nâng, liên chữ cũng không có cách nào viết, mình còn có thể làm gì, về sau còn thế nào sinh tồn. Chẳng lẽ để cho mình lại chết một lần, nhìn xem năng năng trùng sinh đến một cái nhà giàu sang? Ngẫm lại Thôi Ngọc chính mình cũng cười.

"Thiếu gia, ăn cơm đi!"

Lão ẩu bụng hai cái mền thầu cùng một bát cháo loãng đi đến, đích thật là cháo loãng, một bát thanh thủy hạ rõ ràng trông thấy kia đáng thương mấy hạt gạo, mền thầu cũng là cứng rắn, có nhiều chỗ còn có chút bùn đất, không cần hỏi, đây là lão ẩu hôm nay bên ngoài ăn xin tới.

Lão ẩu tên là A Châu, là Trương Hạo Nhiên nữ mẫu, cả đời chưa gả, có thể nói cả đời này tất cả dâng hiến cho Thôi Ngọc một nhà, tại A Châu bà bà trong mắt, Thôi Ngọc liền là cháu của hần đồng dạng.

Khi biết vấn đề này về sau, Thôi Ngọc liền đổi giọng gọi A Châu bà bà vì nãi nãi, mặc dù A Châu bà bà một mực nói lẽ không thể bỏ, kiên quyết không chịu, thậm chí kém chút quỳ xuống, nhưng ở Thôi Ngọc kiên trì hạ cũng không thể tránh được, chỉ là A Châu bà bà vẫn như cũ gọi Thôi Ngọc thiếu gia, điều này cũng làm cho Thôi Ngọc bất đắc dĩ.

Nhìn xem cái kia khuôn mặt đầy nếp nhăn, cùng cặp kia che kín vết chai dày hai tay, vô số lần để Thôi Ngọc kiên cường tâm nhói nhói, nếu như mình không phải một tên phế nhân tốt bao nhiêu.

"Nãi nãi, người ăn trước, ta ở nhà sự tình gì đều không có làm, không có chút nào dối!"

Thôi Ngọc biết, từ khi Thôi Ngọc bị Trương gia trục xuất gia phủ về sau, liền còn sót lại sống tạm khẩu phần lương thực cũng gãy mất. Trong khoảng thời gian này đều là A Châu bà bà tại Thôi Ngọc sau khi tỉnh lại, đi ra bên ngoài ăn xin tới. Nhưng là tại cường giả này vi tôn, luật rừng thế giới, người nơi này lại có thể có bao nhiêu lòng thương hại, có thể ăn xin đến ăn cái gì. Cho nên Thôi Ngọc có thể khẳng định A Châu bà bà thứ gì cũng còn không ăn.

"Thiếu gia, nô tỳ ăn một chút qua, người ăn mau đi đi! Thương thế của người còn không có tốt, không ăn một chút gì vết thương sao có thể tốt nhanh."

Thôi Ngọc lắc đầu, đối A Châu bà bà nói: "Nãi nãi, người đừng gạt ta, lại nói ta hiện tại cùng phé nhân không khác, hiện tại chính cần người chiều cố, nếu là người không ăn cái gì cũng ngã xuống, vậy chúng ta liền tất cả sống không nổi nữa."

Tại Thôi Ngọc tổn sức miệng lưỡi về sau, A Châu bà bà rốt cục tại Thôi Ngọc ánh mắt hạ ăn hết một cái bánh bao. Lúc này mới cười vui vẻ.

Đội A Châu bà bà chuẩn bị cho ăn Thôi Ngọc lúc ăn cơm, một tiếng vang thật lớn, rách nát cửa gỗ bị nhân đá một cái bay ra ngoài, một đám người lác lác ung dung đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 02: Thương

Đội A Châu bà bà chuẩn bị cho ăn Thôi Ngọc lúc ăn cơm, một tiếng vang thật lớn, rách nát cửa gỗ bị nhân đá một cái bay ra ngoài, một đám người lác lác ung dung đi đến.

Nhân vẫn chưa đi gần, một trận nồng đậm mùi rượu liền nhào tới trước mặt.

Thôi Ngọc đem mắt nhìn xa, chỉ gặp hai cái công tử ca một người như vậy vật, đi theo phía sau năm sáu danh gia đình. Chỉ là đám người này y quan không ngay ngắn, mắt say lơ đãng mê ly, mỗi một cái đều là ngã trái ngã phải. Trên mặt đều là trào phúng khinh thường tiếu dung, cái này khiến Thôi Ngọc cảm thấy mười phần không thoải mái.

Không đợi Thôi Ngọc hỏi thăm, liền nghe đến bên trong một cái công tử ca quái khiếu hô: "U, ta nói Thôi Ngọc, người dù sao cũng là chúng ta Trương gia công tử, làm sao tại gặm màn thầu a!"

Thôi Ngọc giữa lòng mảy may lại, nghe hắn nói như vậy, những người này khẳng định là Trương gia người, bất quá Thôi Ngọc cũng sẽ không ngây thơ cho rằng bọn họ hội hoài có cái gì tốt ý.

"Nô tỳ gặp qua Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia!" A Châu bà bà đuổi vội vàng hành lễ, tại võ lâm môn phiệt thế gia, quy củ sâm nghiêm, A Châu bà bà cũng không dám làm càn.

Chỉ gặp cái kia Tam thiếu gia cũng không để ý tới A Châu bà bà, lung la lung lay đi vào Thôi Ngọc trước mặt, cũng không nói chuyện, đột nhiên một chưởng đánh tới, rần rần chắc chắc đánh vào Thôi Ngọc trên mặt.

Thôi Ngọc lập tức cảm giác mình giống như bị một thanh thiết chùy đánh trúng, hai mắt tối sầm cả người liền ngã sấp xuống trên mặt đất, qua một lúc lâu mới tỉnh hồn lại.

"Không có quy củ đồ vật, ta chính là dòng chính tộc nhân, ần bối phận ta là người tam ca, một cái chi thứ tạp toái nhìn thấy ta vậy mà không hành lễ."

Thôi Ngọc giận dữ, chỉ là một chưởng kia đối Thôi Ngọc tới nói, quả thực quá nặng, đánh hắn cảm giác đầu tất cả không phải là của mình. Càng đừng đề cập nói chuyện.

Một bên A Châu bà bà lập tức bị hù ba hồn ném đi hai hồn, một cái liền nhào tới Thôi Ngọc trên thân, quay người liền đối cái kia Trương gia Tam thiếu dập đầu, nói: "Tam thiếu gia bớt giận, thiếu gia nhà ta trước đó bệnh nặng một trận, đã không nhớ rõ sự tình trước kia, tự nhiên không nhận ra ngài. Nhìn Tam thiếu gia bớt giận."

Nghe được A Châu bà bà, một đám đều là sững sờ, chỉ gặp cái kia Tứ thiếu gia hồ nghi đi tới, nhìn xem Thôi Ngọc trong mắt đều là như là nhìn người xa lạ, lập tức tin ba phần.

Bất quá chỉ gặp cái kia Tam thiếu gia cùng Tứ thiếu gia liếc nhau một cái trầm mặc một hồi, đột nhiên Tứ thiếu gia nở nụ cười.

"Các người bọn này cầu nô tài, còn đứng lấy làm gì, còn không đem ngọc thiếu gia nâng đỡ, ngọc thiếu gia bệnh nặng tài càn, vạn nhất lại bị bệnh, muốn các người bọn này cầu nô tài bồi mệnh."

Chỉ gặp cái này Tứ thiếu gia vừa mới nói xong, đám kia gia đình mòng một trận, liền lập tức tiến lên, lung tung đem Thôi Ngọc giá lâm trên ghế. Cái kia Tam thiếu gia cũng là một mặt hồ nghi nhìn Tứ thiếu gia, thầm nghĩ tiểu tử này hôm nay uống lộn thuốc không thành. Bất quá nhìn thấy Tứ thiếu gia đối với hắn truyền tới một an tâm chớ vội ánh mắt lúc này mới bắt động.

Thôi Ngọc bệnh nặng còn không có triệt để khỏi hẳn, toàn thân bủn rủn bất lực, cộng thêm trước đó một chương, hiện tại Thôi Ngọc ở đâu là mấy cái này hơi biết đi đứng công phu cường tráng gia đình đối thủ, chỉ có thể mặc cho bọn hắn đem mình gác ở trên ghế.

Cái kia Tứ thiếu gia cười ha ha nói: "Ngọc đệ coi là thật không nhận ra các ca ca không thành, nhọc quá đúng như đây, chúng ta cũng coi là sai đánh ngọc đệ, tại cái này vì huynh ở chỗ này cho ngọc đệ bồi tội."

Thôi Ngọc nhìn thấy cái này Tứ thiếu gia làm ra vẻ đáng vẻ, không biết thế nào trong lòng thoát ra một trận hàn khí, một loại dự cảm xấu từ đáy lòng dâng lên.

Thôi Ngọc từ nhỏ sinh trưởng ở hồng kỳ dưới, đi là quang minh đại đạo, làm việc sau cũng là đường đường chính chính, cảm quốc chi trọng khí, lúc nào sợ qua loại này đạo chích chi đồ, chỉ là lúc này hẳn tại cái này dã man xã hội phong kiến, mà lại tay trái gà không chặt, miệng không thể nói. Như thế nào đối phó bọn hắn.

A Châu bà bà đáy lòng sốt ruột, vội nói: "Hồi Tứ thiếu gia, thiếu gia nhà ta xác thực không nhớ rõ trước đó nhân sự, liền liền nô tỳ cũng nhận ra..."

"Ba!"

A Châu bà bà lời còn chưa nói hết, liền bị cái kia Tứ thiếu gia một bàn tay đánh bay ra ngoài.

"Làm càn, chủ nhà nói sự tình, nơi nào có người tên nô tài này xen vào địa phương, không biết quy củ, người tới, và miệng!"

Một bên gia đình lập tức Tinh Thần chấn động, đi lên trước đem A Châu bà bà dựng lên, liền hất ra cánh tay đánh lên.

Thôi Ngọc giận dữ, vừa muốn đứng dậy liền bị sau lưng gia đình gắt gao đè lại, không thể động đậy.

"Ồ, dừng tay!" Thôi Ngọc cuống loạn phun ra hai chữ.

Tam thiếu gia cũng không nói chuyện, chỉ là một mặt hào hứng dạt dào nhìn xem, tựa như tại giống như xem diễn.

Cái kia Tứ thiếu gia nghe được Thôi Ngọc thanh âm, con mắt trong lúc vô tình nhìn thấy trên bàn màn thầu, chớp mắt, cười ha ha nói: "Lui ra, không nghe thấy ngọc thiếu gia nói để cho các người dừng tay, các người cầu lỗi tại nhi diệc không thành."

Nghe được Tứ thiếu gia lời nói, bọn này gia đình tài dừng tay, tiện tay đem A Châu bà bà vứt xuống trên mặt đất. Trở lại Tứ thiếu gia sau lưng.

A Châu bà bà vội vàng từ dưới đất bò dậy, quỳ gối Tứ thiếu gia trước mặt, toàn thân run lấy bầy.

Thôi Ngọc hai mắt vẫn vận tia máu, phẫn hận nhìn lên trước mắt Tứ thiếu gia. Thôi Ngọc thấy qua vô số ác nhân, nhưng là cho tới nay không có giờ này khắc này như thế căm hận một người. Hận không giết được người trước mắt.

"Lão bà tử, ta hỏi ngươi, ngọc đệ bệnh nặng vì sao chưa từng báo cáo chủ gia, ngươi có biết tội của ngươi không."

A Châu bà bà trong lòng thất kinh, lúc trước từng nói báo cáo chủ gia, liền chủ gia đại không có cửa đâu đi vào, như thế nào báo cáo. Nhưng lời này như thế nào cũng không thể nói.

"Chưa, chưa từng!" A Châu bà bà nom nớp lo sợ nói.

"Ta hỏi lại ngươi, ngọc đệ bệnh có thể tìm lang trung trị liệu!"

Thôi Ngọc ở một bên, tâm càng ngày càng lạnh, vội nói: "Lang trung đã trị liệu qua!"

Cái kia Tứ thiếu gia lơ đãng, tiếp tục hỏi: "Ta chủ gia mỗi tháng cho các phòng lệ tiền mỗi gia cũng có một lượng bạc, theo ta được biết ta Phong Dương quận tốt nhất đại phu đến khám bệnh tại nhà cũng bắt quá năm mươi cái đồng tiền lớn, tiền còn lại làm sao cũng không trở thành để cho ta gia ngọc đệ gặm màn thầu! Nói, có phải hay không là ngươi cầu nô tài kia cho nuốt riêng!" Tứ thiếu gia vỗ bàn một cái hét lớn.

Cái vỗ này quả thực đem A Châu bà bà bị hù Tinh Thần hoảng hốt, hoảng vội vàng lắc đầu.

Chỉ là cái kia Tứ thiếu gia lại nhìn cũng không nhìn A Châu bà bà, một mặt đối trá phẫn nộ nói: "Không nghĩ tới ta Trương gia vậy mà lại nuôi ra như ngươi loại này Bạch Nhân Lang, người tới đem cái này bắt trung bắt nghĩa cầu nô tài cho ta loạn quyền đã chết!"

Thôi Ngọc đột nhiên giật mình, hẳn thực sự không thể tin được trước mắt hai người kia như thế xem mạng người như cỏ rác.

Đám kia gia đình lại tựa như quen thuộc như vậy, không đợi A Châu bà bà cầu xin tha thứ, một quyền liền đem A Châu bà bà đánh ngã xuống đất, một đám người vây tiến lên, quyền cước tăng theo cấp số cộng.

Thôi Ngọc hô to dừng tay, thế nhưng lại không người để ý tới. Sau lưng gia đình hai cặp thủ tựa như kim sắt gắt gao đem hắn đè lại.

A Châu bà bà từng tiếng kêu thảm tựa như từng thanh từng thanh cương đao đem Thôi Ngọc tâm thiết cắt phá thành mảnh nhỏ.

Thôi Ngọc cuồng loạn, lại không cách nào đối đầu kia mãi diệt nhân tính gia đình một tia dừng lại.

Không biết qua bao lâu, A Châu bà bà thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng lặng yên không một tiếng động.

Lúc này, bọn này gia đình lúc này mới dừng tay, bên trong một cái gia đình tiến lên thăm dò A Châu bà bà hơi thở, quay đầu im lặng cười nói: "Tứ thiếu gia, lão bà tử này chết!"

Tên gia đình này lời nói tựa như một đạo sấm sét tại Thôi Ngọc trong đầu nổ vang. Cả người ngồi yên trên ghế.

Cái kia Tứ thiếu gia tựa như hết sức hài lòng. Nói ra: "Bực này cầu nô tài chết không có gì đáng tiếc, ta nói ngọc đệ, cái này hai lượng bạc làm điểm ăn ngon bồi bổ thân thể. Nói thể nào người cũng là ta Trương gia nhân, há có thể bị bọn này cầu nô tài khi dễ. Quay đầu ta sẽ tìm quân gia chỉ hội một tiếng gọi một cái cơ linh trung tâm nô tài tới chiếu cố người!"

Nói xong đứng dậy, nói ra: "Ta và người tam ca còn có chuyện, liền cáo từ trước!" Nói xong cũng cùng cái kia Tam thiếu gia cười lớn lung la lung lay rời đi.

Thôi Ngọc nhìn qua A Châu bà bà dần dần băng lãnh thân thể, A Châu bà bà chiếu cố mình từng màn tại trước mắt của hắn xem qua, hai hàng nhiệt lệ im ắng trượt xuống. Giờ khắc này Thôi Ngọc vẫn vận tia máu hai mắt trán phóng một loại kinh dị quang mang, loại kia quang mang gọi là cừu hận. Giờ khắc này, hắn tựa như hiểu kiếp trước một chút bởi vì hận giết người cái chủng loại kia tâm tình của người ta.

"Đinh! Phán quan hệ thống mở ra, tức chủ khóa lại trung..."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 03: Mở ra

"Đinh! Phán quan hệ thống mở ra, tức chủ khóa lại trung. . ."

Thôi Ngọc kinh ngạc ngồi trên ghế, trong đầu máy móc thanh âm không ngừng vang lên.

"Phán quan hệ thống mở ra, tức chủ phải chăng tiến vào!"

Một loại tâm tình vui sướng từ Thôi Ngọc trong lòng nổi lên. Xác nhận tiến vào.

"Hoan nghênh tiến vào phán quan hệ thống, tức chủ cầm đầu lần tiến vào phán quan hệ thống, hệ thống đưa tặng tức chủ một lần nhân vật rút ra, đưa tặng tức chủ một lần thần hàng thẻ tuyển định cơ hội. Đưa tặng tức chủ một lần bảo vật rút ra cơ hội."

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nói: "Thế thống, có thể hay không kỹ càng giới thiệu một chút phán quan hệ thống. Ta đối hệ thống hoàn toàn không biết gì cả."

"Phán quan hệ thống, là Thiên Đạo khai sáng hệ thống, tức chủ vì Thiên Đạo tuyển định thiên tuyển chi tử, thân phụ đại khí vận. Phán quan hệ thống chia làm rút thưởng cùng hồi đãi hai đại bản khối, rút thưởng cùng hồi đãi chủ yếu vì ngũ loại, vì công pháp, đạo pháp, thần binh, đan dược, kỳ vật. Vô luận là rút thưởng vẫn là hồi đãi, đều muốn tiêu hao tức chủ điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị, điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị không thể trao đổi. Điểm công đức rút ra vật phẩm vì chính đạo, tội nghiệt giá trị rút ra vật phẩm vì tà đạo. Điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị cần tức chủ chém giết tà ma ngoại đạo hoặc là đại công đức người thu hoạch được, hoặc là tức chủ đạt được sinh linh cảm ân thu hoạch được điểm công đức, thu hoạch được sinh linh cảm hận thu hoạch được tội nghiệt giá trị hoặc là hoàn thành hệ thống phát xuống nhiệm vụ, thu hoạch được điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị khác hệ thống chia làm bốn cấp, hiện tại vì ban đầu đẳng cấp 0 cấp, khi tức chủ điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị một hạng đạt tới mười vạn, hệ thống lên tới cấp một, cũng tăng lên rút thưởng loại cùng hồi đãi loại phần thưởng đẳng cấp. Khi tức chủ điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị một hạng đạt tới trăm vạn, hệ thống lên tới cấp hai, cũng tăng lên rút thưởng loại cùng hồi đãi loại phần thưởng đẳng cấp. Khi tức chủ điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị một hạng đạt tới ngàn vạn, hệ thống lên tới cấp ba, cũng tăng lên rút thưởng loại cùng hồi đãi loại phần thưởng đẳng cấp. Khi tức chủ điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị một hạng đạt tới ức vạn, hệ thống lên tới cấp bốn, cũng tăng lên rút thưởng loại cùng hồi đãi loại phần thưởng đẳng cấp."

Thôi Ngọc trầm ngâm một hồi, mới hỏi: "Hệ thống, điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị đến cùng có khác biệt gì!"

"Tức chủ đẳng cấp quá thấp, không cách nào trả lời!"

Thôi Ngọc bị đá kích. Bất quá được rồi, Thôi Ngọc cũng không nóng nảy nhất thời nữa khắc liền đem hệ thống làm mời thô, hiện tại đối Thôi Ngọc tới nói, đạt được Lực Lượng mới là trọng yếu nhất. Chỉ có có Lực Lượng mới có thể bảo thủ.

"Hệ thống, có hay không giao diện thuộc tính loại hình đồ vật, nhìn xem ta thuộc tính."

Hệ thống không có trả lời, chỉ là Thôi Ngọc trước mặt đột nhiên xuất hiện một mặt cùng loại hình chiếu 3D loại hình bảng.

Túc chủ: Thôi Ngọc

Xưng hào: Không

Công pháp: Không

Nội lực: Không

Vật phẩm: Không

Nhân vật thuộc tính: Trung dung

Điểm công đức: 60

Tội nghiệt giá trị: 20

Hệ thống đánh giá: Tay trái gả không chặt thái điều, thân thể suy nhược, đề nghị túc chủ nhiều bồi bổ

Thôi Ngọc xạm mặt lại, cái cuối cùng đánh giá là cái quỷ gì.

"Hệ thống, làm đừng ta miễn phí rút thưởng, trước rút công pháp đi!"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, Thôi Ngọc xuất hiện trước mặt một cái đại bàn quay. Phía trên chia làm sáu ô, phân biệt viết sáu người danh tự. Dương Lộ Thiện, Đồng Hải Xuyên, Lý Thư Văn, Tôn Lộc Đường, Hoắc Nguyên Giáp, Lý Tiểu Long!

"Túc chủ vì lần thứ nhất sử dụng nhân vật công pháp rút thưởng hệ thống, hiện rút thưởng hệ thống vì sơ cấp rút thưởng, trúng thưởng suất vì 100%. Rút ra nhân vật tự mang công pháp làm một loại, túc chủ có thể trực tiếp học tập, như nhân vật mang theo nhiều loại công pháp thì ngẫu nhiên rút ra một loại công pháp học tập. Lần sau mở ra, cần tiêu hao túc chủ 1000 điểm điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị"

Thôi Ngọc mặt mũi tràn đầy run rẩy, 1000 điểm, mình hai cái cộng lại vẫn chưa tới 100 điểm, mà lại cái kia rút thưởng trên bàn là cái quỷ gì, Lý Tiểu Long tất cả xuất hiện. Mà lại ngoại trừ Dương Lộ Thiện, cùng Hoắc Nguyên Giáp, vài người khác đối chính mình cái này Vũ mù mà nói chỉ là đối danh tự quen thuộc mà thôi, cái khác hoàn toàn không biết gì cả. Bất quá lúc này cũng không có cách nào.

"Hệ thống, bắt đầu rút thưởng đi!"

Nhìn xem bàn quay thật nhanh chuyển, Thôi Ngọc đến lúc đó rất bình tĩnh, dù sao đối với hắn mà nói ai cũng một cái dạng, dù sao hắn chỉ biết là Dương Lộ Thiện Thái Cực, Lý Tiểu Long Tiết Quyền Đạo, cái khác hoàn toàn không biết gì cả.

Chậm rãi, bàn quay dần ngừng lại, kim đồng hồ đứng tại Dương Lộ Thiện danh tự phía trên. Đón lấy, một cái tiểu bàn quay xuất hiện ở Dương Lộ Thiện danh tự phía trên, phía trên chỉ có hai cái danh tự, « Dương thị Thái Cực » cùng « Trần gia Miên quyền ».

Tiếp lấy không đợi Thôi Ngọc nói ra bắt đầu, tiểu bàn quay liền quay vòng lên, cuối cùng, kim đồng hồ đứng tại « Dương thị Thái Cực » danh tự bên trên.

"Chúc mừng túc chủ, thu hoạch được « Dương thị Thái Cực », xin hỏi phải chăng lập tức học tập?"

"Rõ!" Thôi Ngọc không chút do dự, mặc dù Thái Cực quyền tại Thôi Ngọc trong trí nhớ liền là sáng sớm trong công viên đám kia lão đầu lão thái khiêu vũ giống như quyền pháp, bất quá mình bây giờ cũng không được tuyển. Hắn khả sẽ không cảm thấy hối đoái công pháp lại so với rút thưởng tiện nghi.

Một quả cầu ánh sáng thật nhanh chui vào Thôi Ngọc mi tâm. Lập tức Thôi Ngọc cảm giác mình một cái từ trở nên linh hoạt kỳ ảo. Tựa như quên đi hết thấy, tay chân cùng thân thể bắt đầu không tự chủ được bắt đầu chuyển động. Một loại không cách nào kể ra cảm giác quanh quẩn tại Thôi Ngọc Linh Hồn phía trên. Thôi Ngọc cảm giác mình đối Thái Cực quyền tìm hiểu một chút từ nhiều hơn.

"Xác định chủ đề đầu nguồn tại eo khe hở. Biến chuyển hư thực cần lưu ý, khí toàn thân thân thể không hơi trệ. Tĩnh trung xúc động động còn tĩnh, bởi vì định biến hóa bày ra thần kỳ. Thể thể có chủ tâm quỷ dụng ý, được đến chưa phát giác phí công phu. Khắc khắc lưu tâm tại bên hông, trong bụng từng tĩnh khí dâng nhiên. Vĩ lư công chính thần xâu đỉnh, đây người nhẹ lợi đỉnh đầu treo. Cần thận lưu tâm hướng tìm hiểu, gấp thân khép mở nghe tự do. Nhập môn dẫn đường cần truyền miệng, công phu vô tức pháp tự học."

Không biết đánh bao lâu, Thôi Ngọc mới ngừng lại được, thu quyền mà đứng, thở phào một ngụm trọc khí.

Lập tức mở ra nhiệm vụ giao diện thuộc tính

Túc chủ: Thôi Ngọc

Xung hào: Không

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

Nội lực: Luyện Khí 0 giai

Vật phẩm: Không

Nhân vật thuộc tính: Trung dung

Điểm công đức: 60

Tội nghiệt giá trị: 20

Hệ thống đánh giá: Tay trái gà không chặt thái điều, tuy được Thái Cực chân truyền, nhưng ném cần siêng năng luyện tập.

Mặc dù Thôi Ngọc bắt lực nhả rãnh hệ thống đánh giá, nhưng là ai sẽ theo một cái máy tính phân cao thấp. Thôi Ngọc nghĩ nghĩ, mình bây giờ chỉ biết Thái Cực quyền, binh khí loại hình căn bản sẽ không, tạm thời trước không rút ra, còn lại thần hàng thẻ cùng kỳ bảo có thể rút ra.

"Hệ thống, rút ra thần hàng thẻ!"

Lần này, Thôi Ngọc trước mặt bảng lần nữa hiển hiện, bắt quá phía trên danh tự nhưng không có biến.

"Túc chủ vì lần thứ nhất sử dụng thần hàng thẻ rút thưởng hệ thống, lần này để tránh phí đưa tặng rút ra cơ hội, lần sau thu lấy đem thu lấy mỗi lần 3000 điểm điểm công đức hoặc là điểm PK. Thần hàng thẻ sử dụng tiếp tục thời gian cùng thần hàng thẻ đẳng cấp cùng túc chủ điểm nội lực có quan hệ, hiện tại túc chủ nội lực vì Luyện Khí 0 giai, có thể sử dụng thần hàng thẻ 5 phút đồng hồ, Luyện Khí đẳng cấp mỗi tăng lên một giai, thời gian sử dụng gia tăng gấp đôi. Thần hàng thẻ không có tăng lên một giai, thời gian sử dụng rút ngắn gấp đôi. Hiện thần hàng thẻ đẳng cấp là Hoàng giai, khi túc chủ lên tới Tiên Thiên cấp bậc về sau, thần tướng thẻ cố định thời gian là ba ngày."

Thôi Ngọc đã bắt lực nhả rãnh.

Theo bàn quay chuyển lên, kim đồng hồ lần nữa đứng tại Dương Lộ Thiện danh tự bên trên.

Một đạo Kim Quang từ Dương Lộ Thiện danh tự Thượng bay lên, phiêu phù ở Thôi Ngọc trước mặt, lại là một trương tấm thẻ thủy tinh, bên trong có một cái lão giả hình nộm giống, chỉ gặp lão giả này đầu lưng đại bím tóc, thân mang trắng thuần trường sam, đến tại cái gì Tông Sư khí độ Thôi Ngọc là một điểm cũng nhìn không ra tới.

Dù sao hiện tại Thôi Ngọc không sẽ sử dụng tấm thẻ này, tiện tay để vào hệ thống không gian ba lô ở trong.

Tiếp lấy bắt đầu rút ra kỳ bảo loại. Tự nhiên, lần sau sử dụng cần sử dụng 500 điểm điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị rút ra.

Lần này, Thôi Ngọc rút được một viên đề Thôi Ngọc kính hi vạn phần đan dược, Thiên Nguyên Tụ Hồn đan, hệ thống giới thiệu nói đây là tiểu thuyết võ hiệp vô lâm Tam Tuyệt trung, Địa Ngục Thần Quân hoa năm mươi năm tinh lực nghiên chế một viên thuốc, chẳng những có thể lấy trị liệu bất luận cái gì nội thương, mà lại sau khi phục dụng có thể gia tăng một giáp nội lực.

Thôi Ngọc mang vô hạn nụ cười vui vẻ thối lui ra khỏi không gian, dù sao tại không gian nội chỉ là hấn Linh Hồn, muốn phục dụng đan dược vẫn là phải trở lại thế giới hiện thực.

Nhưng là, khi thấy vẫn như cũ nằm ở nơi đó A Châu bà bà băng lãnh thi thể, hết thấy hưng phấn tất cả như liệt hỏa bị thủy giới, triệt để dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 04: Thoát đi Phong Dương quận

Thôi Ngọc đem A Châu bà bà phóng tới trên giường, nhìn xem nàng trần đầy máu ứ đọng gương mặt, Thôi Ngọc song quyền nắm chặt, nhưng lại không có lần nữa thút thít. Bởi vì hấn khóc đủ nhiều.

Hấn hiện tại cần không phải thút thít, mà là đạt được Lực Lượng vì A Châu bà bà báo thù.

Trong cái thế giới này, quan phủ luật pháp rộng rãi, giống A Châu bà bà loại này bán mình làm nô người, cho dù là bị chủ gia vô cớ đánh chết, cũng nhiều lắm là sẽ bị phạt không có một chút ngân lượng, đối cái kia Trương gia Tam thiếu gia cùng Tứ thiếu gia một chút tác dụng đều không có, mà Thôi Ngọc muốn hoàn toàn chính xác thực cầm hai người kia tính mệnh để tế điện A Châu bà bà. Mà hết thầy này cơ sở liền là Lực Lượng, mà lúc này hấn sắp đạt được Lực Lượng.

Thôi Ngọc rời đi phòng, đi vào trong sân, đem viên kia Thiên Nguyên Tự Hồn đan nuốt vào. Không hơi một lát, Thôi Ngọc liền cảm giác vùng đan điền một cỗ nhiệt khí lan ra.

Không dám làm sơ chừng, Thôi Ngọc dựa theo khẩu quyết bắt đầu treo lên Thái Cực quyền đến, cái này tựa như một cái tín hiệu, trong đan điền nhiệt khí bắt đầu dựa theo Thái Cực quyền pháp kinh mạch bắt đầu vận chuyển lại.

Thôi Ngọc không biết mình đánh bao nhiêu lần quyền pháp, hấn đã triệt để đắm chìm trong Thái Cực quyền pháp tinh diệu bên trong, khi hấn tỉnh đến thời điểm, trăng sáng nhô lên cao, đã là lúc đêm khuya.

Túc chủ: Thôi Ngọc

Xung hào: Không

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

Nội lực: Luyện Khí 1 giai

Thẻ phách: Đoán Cốt 9 giai (viên mãn)

Vật phẩm: Không

Nhân vật thuộc tính: Trung dung

Điểm công đức: 60

Tội nghiệt giá trị: 20

Hệ thống đánh giá: Thù có trời gả chi lực, chúc mừng túc chủ có chút gia môn bộ dáng.

Thôi Ngọc không có nhũ một cái, Thiên Nguyên Tự Hồn đan có thể gia tăng mình một giáp công lực, làm sao chính mình mới Luyện Khí một giá, mà lại thêm ra một cái thuộc tính, thẻ phách.

"Hệ thống, đây là có chuyện gì? Làm sao ta tài Luyện Khí nhất giai, còn nhiều ra một cá thẻ phách thuộc tính."

"Túc chủ thân thể quá người yếu, Thái Cực quyền pháp tuy là nội gia quyền pháp, nhưng lại chính yếu nhất vì tăng lên túc chủ thể phách. Cho nên Thiên Nguyên Tự Hồn đan được lực chủ yếu bị túc chủ tăng lên thể phách chỗ hao hết. Đại Đường thế giới, luyện võ muốn Luyện Khí, Luyện Khí trước tu thể, thể phách không mạnh, mặc dù có ngập trời nội lực, cũng vô pháp phát huy, tu thể chia làm Đoán Cốt, Luyện Cân, Hoán Huyết ba cảnh. Mỗi cảnh cửu giai. Ba cảnh viên mãn bắt đầu Luyện Khí, Luyện Khí cửu giai. Luyện Khí viên mãn, thoát thai hoá cốt, thành tựu Tiên Thiên. Tiên Thiên cửu giai. Sau đó Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo."

Thôi Ngọc lẳng lẳng nghe, hấn không có sợ, đối cái này cái Vô Giả thế giới hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại hệ thống giống như một cái sư phụ, giúp hấn chậm rãi mở ra một cái thông hướng tương lai đại môn.

"Đúng rồi hệ thống, Thái Cực quyền đến cùng là đẳng cấp gì công pháp?" Đột nhiên Thôi Ngọc nghĩ tới, còn không biết Thái Cực quyền ở cái thế giới này là thuộc tại đẳng cấp gì quyền pháp.

"Thái Cực quyền pháp vì Quốc thuật quyền pháp, quyền pháp đẳng cấp là Hoàng giai trung phẩm, nhưng nó tiềm lực vô tận, nhìn túc chủ chăm học không ngừng."

Thôi Ngọc sững sờ, dựa theo A Châu bà bà trước kia đối với mình giới thiệu, thế giới này công pháp đẳng cấp, từ cao tới thấp phân vì Thiên Địa Huyền Hoàng tứ giai, mỗi giai chia làm thượng trung hạ tam phẩm, Trương gia cũng chăm chú có tam bộ công pháp, một bộ chỉ có gia chủ có thể tu tập Hoàng giai thượng phẩm công pháp bên ngoài, còn lại hai bộ đều là Hoàng giai hạ phẩm công pháp, thậm chí có một bộ còn có một số không trọn vẹn. Có thể nói Thái Cực quyền pháp đẳng cấp đối với lúc này Thôi Ngọc tới nói, quả thực không thấp.

Mà lại, Thôi Ngọc biết, tất cả công pháp chỉ có luyện thể viên mãn hậu phương khả tu tập, mình Thái Cực quyền pháp lại có thể khí, thể song tu, nếu là bị người trong võ lâm biết, mình khả là có đại họa sát thân.

Cho nên Thôi Ngọc ngầm hạ quyết định, không phải vạn bất đắc dĩ, mình tuyệt đối không thể bại lộ mình biết võ công chuyện này.

Hôm sau, Thôi Ngọc hoa hơn phân nửa ngày đêm A Châu bà bà chôn xuống, Thôi Ngọc không có tiền mua cái gì quan tài, chỉ có thể dùng trong nhà phá chiếu rom đem a Chu bà bà bao lấy. Mộ bia cũng chăm chú là một cái cọc gỗ, Thượng đầy xiêu xiêu vẹo vẹo khắc lấy: "Bà bà A Châu chi mộ, tôn nhi Thôi Ngọc lập!"

Thôi Ngọc rất cung kính dập đầu ba cái, nói: "Bà bà, ta Thôi Ngọc mặc dù có một chút Lực Lượng, nhưng là còn chưa đủ coi là ngài báo thù, nhưng là hiện tại người Trương gia xem ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, ở chỗ này một ngày nào đó hội bại lộ ta có võ công sự tình, cho nên tôn nhi quyết định rời đi Phong Dương quận, xông xáo giang hồ, tôn nhi tại người trước mộ thề, một ngày nào đó ta hội hồi tới chọn một khối phong thủy bảo địa đem ngài phong quang đại táng, đồng thời dùng Trương gia những cái kia làm ác chỉ đầu người tể diện ngài, tôn nhi cho ngài lại dập đầu ba cái, xin từ biệt!"

Nói xong, chỉ nghe "Bành! Bành! Bành!" Ba tiếng tiếng vang nặng nề, Thôi Ngọc nhô thân mà lên, cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này.

Về đến trong nhà, Thôi Ngọc lẳng lặng mà ngồi, chờ đợi trời tối.

Mặc dù Trương thị xem thường hấn Thôi Ngọc, không có sát hấn, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ không tùy ý hấn rời đi Trương gia xông xáo giang hồ. Đây là trong thế giới, xưa nay không thiếu khuyết kỳ ngộ, vạn nhất hấn Thôi Ngọc hàm ngư phiên thân, cái kia Trương gia còn có thể có an bình.

Đợi sắc trời lơ mờ, tinh quang dày đặc, tĩnh tọa Thôi Ngọc rốt cục mở hai mắt ra, nhìn coi một chút phía ngoài đêm tối, thầm nghĩ là thời điểm rời đi.

Thôi Ngọc thân vô trường vật, trong nhà liền cái tiền đồng đều không có, cho nên cũng không có thứ gì tốt mang, mang theo mấy món thay đi giặt quần áo liền rời đi.

Thôi Ngọc tự nhiên không dám hướng trên quan đạo hành tẩu, cái kia là hành động tìm chết, cho nên đành phải giống trong rừng, không người hành tẩu chỗ thoát đi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, thẳng đến sau bảy ngày, Trương gia mới phát hiện Thôi Ngọc mất tích, tại Trương gia gia chủ trách âm thanh bên trong, người Trương gia dọc theo quan đạo tìm ba ngày chưa từng phát hiện Thôi Ngọc, liền thu nhân mã, không còn tìm kiếm.

Mặc dù là lấy phòng ngừa vạn nhất, nhưng là tốt xấu bọn hấn Trương gia cũng là truyền thừa trên trăm năm Vũ Lâm thế gia, đương nhiên sẽ không sợ hãi Thôi Ngọc quay người.

Mà Trương gia đồng lứa nhỏ tuổi càng là không có đem cái này Thôi Ngọc để ở trong lòng.

Thế nhưng là bọn hấn không biết là, tại mấy năm về sau, Trương gia đem đứng trước dạng gì tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 05: Thiên Ưng có cô gái mới lớn

Thương Lam sơn, một tòa không phải cỡ nào nổi danh núi nhỏ, lúc này dưới núi cách đó không xa một cái huyết động trung, mười cái tiêu sư ăn mặc nhân dạng mặt mày ủ rũ nhìn qua ngoài động mưa to. Này sơn động không là rất lớn, nhưng là cũng có thể chứa đựng ba mươi, bốn mươi người, cho nên mười mấy người này cộng thêm một chút xe ngựa hành lễ cũng không phải có bao nhiêu sao chen chúc.

Mà bọn hấn liền là Trần Lưu quận Hồng Sam thành bên trong một cái tiểu tiêu cục, Thiên Ưng tiêu cục người, lần này phụ trách áp giải một chuyến đi hướng Phong Dương quận quận thành nhân hiệu, bất quá nhiệm vụ đã hoàn thành, hiện tại chính là đám khi về nhà, tâm tình không khỏi nhẹ nhõm rất nhiều. Bất quá ngày hôm trước tiếp về đến trong nhà báo tin, chỗ tiêu cục Tổng tiêu đầu Lâm Thanh bị bệnh, này mới khiến đám người lấy nóng này, hoảng chi lần này tiêu cang là Tổng tiêu đầu nữ nhi Lâm Uyên Tinh lần thứ nhất áp tiêu, nghe nói phụ thân bị bệnh, mọi người gấp đi đường, lúc này mới bỏ qua lễ điểm, trùng hợp đột gặp mưa to, nếu không phải tiêu đội bên trong Trần lão lâu dài đi con đường này, biết phụ cận có sơn động, chỉ sợ đám người này không thiếu được phải gặp Thượng dùng lại mưa gió.

"Tiểu thư, người cứ an tâm, trên thư tuy nói Tổng tiêu đầu sinh bệnh, nhưng là nhưng cũng không phải cái gì bệnh nặng, nói không chừng chúng ta đến Hồng Phong thành Tổng tiêu đầu bệnh đều đã tốt đâu!" Một cái niên kỷ ước năm mươi lão già chính tại cái kia Lý An an ủi một cái niên kỷ chừng mười bảy tuổi tiểu cô nương.

Chỉ gặp tiểu cô nương kia da như mỡ đồng, tươi đẹp răng trắng, sống thoát một cái nữ nhân, chỉ là lúc này toàn thân ẩm ướt cộc cộc, hơi có vẻ chật vật.

"Trần thúc, ta tỉnh, chỉ là đầu tại ta không hiểu chuyện, hại mọi người gặp mưa gió, quả thực trong lòng áy náy!" Thiếu nữ kia mặt mũi tràn đầy tự trách.

Nghe được thiếu nữ, mười mấy người lập tức mồm năm miệng mười an ủi, chỉ là một đám chỉ hiểu được quyền cước vũ phu, nơi nào sẽ an ủi nhân.

Thiếu nữ là Tổng tiêu đầu con gái ruột Lâm Uyển Tinh, niên kỷ Thập Bát, từ nhỏ tính tình thiện lương, tại trong tiêu cục rất là lấy mọi người ưa thích.

Chỉ là nghe bọn này đại lão thô gia môn ở đầu Lý An an ủi, làm Trần lão nhượng mảy, quát: "Tốt, tất cả cầm miệng, thiếu bắt các ngươi tại thúy trong thanh lâu học được đồ vật ở chỗ này nói lung tung!"

Đám người nhìn ta, ta nhìn người, lập tức cười to lên.

Nghe mọi người tiếng cười, Lâm Uyển Tinh tâm tình cũng khá.

"Người nào?" Lúc này tại bên ngoài rìa một người tiêu sư quát to một tiếng.

Lâm Uyển Tinh bọn người nhìn lại, chỉ gặp ngoài động trong mưa to đứng đầy cả người khoác lục sắc áo toi bóng người. Người kia vừa chấp tay liền đi tới cửa hang bên ngoài, nói ra: "Tại hạ Thôi Ngọc, bởi vì đi đường bỏ qua khách điểm, nghe đến bên này có âm thanh lúc này mới gấp chur vị, chỉ là cái này bên ngoài mưa to bằng bạc, không biết có thể để tại hạ mượn một bảo địa lâm thời nghỉ ngơi, đợi mưa tạnh về sau tại hạ liền lập tức rời đi. Không biết có thuận tiện hay không?"

Người này liền là thoát đi Phong Dương quận Thôi Ngọc.

Lâm Uyển Tinh nhìn xem bên ngoài mưa to, tại nhìn mọi người một cái tất cả nhìn lấy mình, liền đứng dậy chấp tay nói: "Mọi người hành tẩu giang hồ, chính là giang hồ huynh đệ tỷ muội, nơi nào có cái gì không tiện, mời Thôi huynh tiến đến là được!"

Thôi Ngọc cái này mới nhìn đến trong nhóm người này lại còn có một nữ tử, tựa như nàng chính là đám người này đầu lĩnh. Bật cười lớn, nói một tiếng cảm ơn, liền đi đến, đem áo toi cởi. Tùy ý tìm một chỗ chỗ không có người liền ngồi xuống.

Gặp Thôi Ngọc tới, đám người liền không cần phải nhiều lời nữa nữa, dù sao có một ngoại nhân ở đây, hành tẩu giang hồ, để bọn này tiêu sư đã sớm trải nghiệm qua rất nhiều giang hồ hiểm ác, tự nhiên cẩn thận rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, trong sơn động lâm vào quỹ dị trong trầm tĩnh.

Lâm Uyển Tinh cũng tại len lén đánh giá Thôi Ngọc, dù sao hành tẩu giang hồ, muốn nhiều mấy phần chú ý cẩn thận.

Chỉ gặp Thôi Ngọc một thân áo ngắn, mặt trên còn có mấy cái miếng vá, mặc dù một thân phong trần, nhưng là khuôn mặt cũng là tuấn tiểu vô cùng, nhìn tuổi tác cùng mình tương tự.

Tại cùng Trần lão nhỏ giọng nói mấy câu, tâm liền dễ xuống, hiển nhiên không cảm thấy Thôi Ngọc hội đối với mình đám người tạo thành cái uy hiếp gì.

Thôi Ngọc cũng là quan sát một chút, nhìn thấy trên xe ngựa cắm một mặt đỏ bên cạnh nền trắng quân cờ, trên đó viết "Thiên Ưng tiêu cục" bốn chữ lớn, liền biết mình đụng phải đám người này là một đám tiêu sư, đáy lòng liền thờ dài nhẹ nhõm, biết không phải là theo đuổi bắt mình người. Hiển nhiên hẳn còn không biết, Trương gia đã bỏ đi đuổi bắt hắn.

Tùy ý nhìn một chút sơn động, phát hiện bốn phía còn có một số củi khô, không khỏi hơi nghi hoặc một chút, nhìn đám kia tiêu sư cả đám đều cùng ướt sũng giống như, nhưng không có sinh hoạt, phải biết hiện tại mặc dù là mùa hè, nhưng là gặp nước mưa, nếu là không nhóm lửa kịp thời đem thân thể hơi cho khô, cho dù là quân nhân, cũng sợ là sẽ phải có người sinh bệnh.

Mà lại mình mặc dù mặc vào áo toi, bất quá đây chẳng qua là mình lâm thời biện chế, trên thân cũng là ẩm ướt hơn phân nửa, Thôi Ngọc cũng không muốn mình sinh bệnh, muốn biết mình thế nhưng là người không có đồng nào, bị bệnh cũng không có tiền xem bệnh.

Thôi Ngọc chấp tay hỏi: "Vị tiểu thư này, lại xuống có hơi một chút, không biết có nên nói hay không?"

Lâm Uyển Tinh lông mày nhíu lại, không biết cái này Thôi Ngọc muốn hỏi điều gì, trong lòng cảnh giác lên. Nói: "Thôi huynh mời nói."

Thôi Ngọc nói: "Ta nhìn đám người quân áo tất cả đã ướt đầm, bên trong hang núi này còn có chút ít củi khô, vì sao không thăng lên một đồng lửa."

Nghe được Thôi Ngọc hỏi là cái này, lúc này mới yên lòng lại, cười nói: "Thôi huynh không biết, chúng ta đột gặp mưa to, trên người cây châm lửa tất cả bị nước mưa ướt nhẹp, thật sự là không cách nào nhóm lửa!"

"Đúng đấy, nếu có thể nhóm lửa chúng ta sinh ra sớm, còn cần ngại đến vấn!"

Không biết là ai thuận miệng oán trách một câu.

"Làm càn, tiểu thư ở chỗ này, ai bảo các ngươi tùy ý chen vào nói, còn có hay không quy củ!" Trần lão nhượng mảy, quát lớn!

Cái này cũng không trách Trần lão nổi giận, trong giang hồ, hành vi dờ hơi nhân rất nhiều, có khi bởi vì vì một số không quan hệ đau nhức nhột đưa tới họa sát thân sự tình nhìn mãi quen mắt, không thể không khiến hắn cẩn thận.

Thôi Ngọc nhưng cũng lơ đãng, cười nói: "Đã như đây, tại hạ nghĩ thăng đồng hỏa, cần nhặt một chút củi lửa, nhìn mọi người đừng nên trách!"

"Thôi huynh có cây châm lửa?" Lâm Uyển Tinh vui vẻ hỏi, nếu có thể nhóm lửa cái kia là không thể tốt hơn.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói: "Tại hạ nhưng không có, bất quá nhưng cũng có thể nhóm lửa."

Lâm Uyển Tinh khẽ giật mình nói: "Không có cây châm lửa còn có thể nhóm lửa, mời Thôi huynh tùy ý, ta cũng là hiểu kì làm sao không dùng cây châm lửa liền có thể nhóm lửa!"

Thôi Ngọc nói tiếng cảm ơn, liền trong động tìm đến một đồng cây khô củi, sau đó dựa theo đánh lửa biện pháp, dâng lên hỏa tói.

Nhìn thấy Thôi Ngọc chân không cần cây châm lửa liền có thể dâng lên hỏa đến, tất cả mọi người dùng ngạc nhiên ánh mắt nhìn Thôi Ngọc.

"Ta nói Thôi đại ca, người phương pháp kia quả thật kỳ lạ!" Một người tiêu sư thuận miệng tán dương.

Thôi Ngọc cười cười nói: "Đã hỏa đã dâng lên, mọi người sao không nhiều thăng mấy đồng hỏa, cũng có thể để mọi người ấm và ấm áp!"

Lần nữa đến Lâm Uyển Tinh sau khi gạt đầu, đám người tất cả mau lẹ, không bao lâu, trong động liền dâng lên mấy đồng hỏa, tốp năm tốp ba ngồi vây quanh tại bên cạnh đồng lửa.

Đồng lửa nhóm lửa, Lâm Uyển Tinh tâm tình cũng khá, trên người hàn ý khứ trừ, thân thể cũng giãn ra. Đưa đến ăn cơm canh giờ, bên ngoài mưa to còn chưa ngừng, mọi người tốp năm tốp ba lấy ra lương khô bắt đầu ăn.

Bất quá Lâm Uyển Tinh nhìn thấy Thôi Ngọc cũng không có lấy ra đồ ăn, trong lòng hơi động, lấy ra một chút lương khô đi vào Thôi Ngọc bên cạnh.

"Thôi huynh phải chăng không có lương khô?"

Thôi Ngọc xấu hổ cười nói: "Không sai, ta lương khô tất cả đã ăn xong!"

Thôi Ngọc ở đâu là đã ăn xong, hấn ép căn bản không hề lương khô, những ngày này đi đường, đều là dùng trong núi quả dại đồ dói, hấn lại chưa từng học qua đi săn, liền con thỏ tất cả đánh không đến, những ngày này Thôi Ngọc đều nhanh đói điên rồi!

Lâm Uyển Tinh cười cười, nói ra: "Nơi này hơi khô lương, hi vọng Thôi huynh không ngại lương khô khó mà cửa vào, liền thu cất đi!" Nói đưa lên mấy khối bánh nướng!

Thôi Ngọc đại hi, vội vàng tiếp nhận, đạo qua một tiếng tạ, tiếp nhận liền cầm lên một chiếc bánh lớn liền cắn xuống.

Lần này Thôi Ngọc liền khổ cực. Chỉ nghe ai u một tiếng, cái này bánh nướng mười phần cứng rắn, kém chút không có đem Thôi Ngọc răng cho đập rơi.

Lâm Uyển Tinh giật mình nhìn Thôi Ngọc, nhìn hấn che miệng kêu đau đáng vẽ, buồn cười dị thường, không tự chủ cười ra tiếng. Mọi người thấy Thôi Ngọc đáng vẽ, nhìn nhìn lại trong tay hấn bánh nướng, lập tức một đám người tất cả nở nụ cười.

Lâm Uyển Tinh lập tức biết mình mất cấp bậc lễ nghĩa, cười nói: "Thôi huynh hấn là chưa từng ăn qua loại này lương khô, loại này lương khô muốn tại trên lửa nướng nóng lên ăn, hoặc là muốn dùng nước mở ăn, nếu không cứng rắn phi thường!"

Thôi Ngọc thế mới biết mình mất mặt. Bất quá cũng không thêm để ý, dựng lên hai cái cây gỗ, đem bánh đặt ở trên lửa nướng lên, cười nói: "Cũng không sợ Lâm cô nương trò cười, tại hạ xuất nhập giang hồ, lần thứ nhất nhìn thấy loại này lương khô, đến để cô nương cùng các vị huynh đệ chê cười!"

"Người cũng là lần đầu tiên hành tẩu giang hồ!" Lâm Uyển Tinh kinh ngạc kêu một câu.

Nhìn thấy Thôi Ngọc một đôi có thần đại mất thấy mình, lập tức ngượng ngùng sắc mặt đỏ lên.

Thôi Ngọc trong lòng nói: "Cái này thời cổ cô nương đều tốt ngượng ngùng a!"

Đại mưa vẫn rơi, chậm rãi Thôi Ngọc cùng mọi người cũng quen thuộc, không biết ai vậy mà lấy ra nói chuyện rượu đến, đám người nâng ly cạn chén, mặc dù rượu không nhiều, nhưng cũng có mấy phần men say.

Thôi Ngọc mặc dù không có qua kinh nghiệm giang hồ, nhưng là đời trước kiến thức uyên bác, mỗi lần đến đều để đám người ngạc nhiên không thôi. Mà Trần lão thỉnh thoảng nói về một chút kinh nghiệm giang hồ, cũng làm cho Thôi Ngọc tầm mắt mở rộng, đối giang hồ có một tia hiểu rõ.

Đám người ở giữa bầu không khí nhiệt liệt lên, không biết ai bắt đầu, vậy mà bắt đầu có nhân hát lên ca đến, bất quá chỉ là một vài chỗ dân ca.

Thôi Ngọc đề nén tâm tình tại trong tiếng ca thư giãn rất nhiều. Không biết nghĩ như thế nào, Thôi Ngọc đứng dậy, liền hát vang mà lên.

"Biển cả một tiếng tiếu

Cuốn cuộn hai bên bờ triều

Chìm nổi tùy lãg chỉ ký hôm nay

Thương thiên tiểu

Nhao nhao trên đời triều

Ai thua ai thắng được trời biết hiểu

Giang Sơn tiểu

Mưa bụi diêu

Sóng lớn dãi tận hồng trần tục sự bao nhiêu kiêu

Thanh phong tiểu

Lại gây tịch liêu

Hào hùng còn dư

Một vạt áo muộn chiếu

Biển cả một tiếng tiểu

Cuốn cuộn hai bên bờ triều

Chìm nổi tùy lãg chỉ ký hôm nay

Thương thiên tiểu

Nhao nhao trên đời triều

Ai thua ai thắng được trời biết hiểu

Giang Sơn tiểu

Mưa bụi diêu

Sóng lớn dãi tận hồng trần tục sự bao nhiêu kiêu

Thương sinh tiểu

Không còn tịch liêu

Hào hùng còn tại si ngốc cười cười

Nha. . ."

Phóng khoáng tiếng ca để đám người không khỏi ngây dại. Thời gian dần trôi qua tất cả mọi người đi theo hát lên.

Khi ca tiếng vang lên, Lâm Uyển Tình hai mắt dần dần phát sáng lên. Vì bài hát này say.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 06: Thi vòng đầu Thái Cực quyền pháp , nhiệm vụ mở ra

Hôm sau, mưa tạnh.

Trời tờ mờ sáng, Thôi Ngọc đã sớm tỉnh ngủ, đi đến bên ngoài hang động bắt đầu mỗi ngày treo lên mỗi ngày đều đang luyện tập Thái Cực quyền.

Không lâu, Thiên Ưng tiêu cực đám người cũng đều tỉnh dậy, có nhân nhìn thấy Thôi Ngọc đang đánh quyền, chỉ gặp Thôi Ngọc nhất động nhất tĩnh ở giữa, chiêu thức chậm chạp, toàn thân cực kỳ yếu đuối, cười nói: "Thôi huynh đệ, ngươi cái này sáng sớm khiêu vũ sao?"

Nói xong tất cả mọi người nở nụ cười.

Lâm Uyển Tinh cũng ra khỏi sơn động, Trần lão cũng cùng ở sau lưng nàng, nhìn thấy Thôi Ngọc cái kia động tác cổ quái trong mắt đều là ngạc nhiên.

Thái Cực quyền tại Thôi Ngọc thời đại kia trung, cũng bị nhân gọi đùa vì khiêu vũ quyền pháp.

Thôi Ngọc quyền lộ không ngừng, thuận miệng đáp: "Ta luyện thêm ta gia truyền quyền pháp."

"Ta nói Thôi ca, ngươi quyền này cực kỳ yếu đuối, vô cùng chậm rãi đánh như thế nào nhân a!" Một người tiêu sư trên ghẹo nói.

Thôi Ngọc thần không ngừng nghỉ, trong lòng hơi động, mình xuất nhập giang hồ, mặc dù tập được Thái Cực quyền pháp, nhưng là cho tới nay cũng không có cùng người khác đụng qua tay, so chiêu một chút, hiện tại đám người này cùng mình cũng coi như rất quen, sao không để bọn hắn bồi mình luyện một chút chiêu, cũng không trở thành ngày sau đột gặp địch thủ, vội vàng ở giữa mắt phân tặc.

Lập tức suy nghĩ nhất định, Thôi Ngọc liền cười nói: "Ta nói Tiểu Lý ca, nếu ngươi không tin không như trên đến cùng ta đụng giúp đỡ, thử một chút ta quyền pháp này. Ngươi ta điểm đến là dừng." Nói xong, Thôi Ngọc liền thu quyền mà đứng.

Đám người cười ha ha, để Tiểu Lý tiến lên cùng Thôi Ngọc giúp đỡ.

Lâm Uyển Tinh cũng không tin cái này chậm rãi quyền pháp có thể đánh người, liền cũng im lặng. Mà Trần lão cũng nghĩ để Tiểu Lý tìm kiếm thủ, dù sao đối Thôi Ngọc bọn hắn còn không hiểu rõ nội tình.

Tiểu Lý tại mọi người cười ha ha chen chúc trung đi vào Thôi Ngọc trước mặt. Nói ra: "Thôi huynh đệ, ta Tiểu Lý cũng là luyện gân tứ giai, tuy nói điểm đến là dừng, nhưng Thôi huynh nếu là đỡ không nổi, nhất định phải sớm một chút nói một tiếng, đừng đã ngộ thương Thôi huynh đệ!"

Thôi Ngọc cười gật đầu, bày ra thức mở đầu đợi Tiểu Lý công tới.

Cái kia Tiểu Lý cũng triển khai tư thế, nhìn Thôi Ngọc đã chuẩn bị xong, một quyền đánh về phía Thôi Ngọc ngực, bất quá lực đạo không phải quá lớn, cho dù Thôi Ngọc không địch lại cũng sẽ không thương nặng bao nhiêu.

Thôi Ngọc thăm nghĩ cái này tiểu Lý Chân đủ dày đạo, nhưng cũng xách khỏi Tinh Thần, đón quyền kia một chiêu vãn thủ, liền đem Tiểu Lý quyền kia mang qua một bên, theo sát lấy một chiêu ngựa hoang phân tông, liền nhìn Tiểu Lý cả người liền bay ra ngoài.

Chỉ trong một chiêu, như chậm thực nhanh, Tiểu Lý còn không có tỉnh táo lại, cả người liền bay ra ngoài.

"Ai u!" Một tiếng, đang nhân liền nằm trên đất.

Đám người tiếng cười im bật mà dừng.

Ngoại trừ Lâm Uyển Tinh cùng Trần lão, người còn lại cũng còn không thấy rõ xảy ra chuyện gì.

Thôi Ngọc tiến lên đem Tiểu Lý đỡ dậy. Mà Tiểu Lý cũng cả người cũng mộng, còn không có biết rõ mình làm sao lại bay ra ngoài. Bất quá Tiểu Lý cũng không có bị thương gì.

"Tiểu Lý, ngươi làm sao bay ra ngoài!"

"Đúng rồi! Làm sao ngươi một quyền không có đánh tới Thôi huynh đệ, mình lại úp sấp trên mặt đất, trước ngươi cũng không có đi thanh lâu, thế nào run chân nữa nha!"

"Ha ha ha!"

Tiếp lấy tất cả mọi người là một trận trên ghẹo.

Chỉ trong một chiêu nhẹ nhõm thủ thắng, Thôi Ngọc đối Thái Cực quyền pháp lòng tin lập tức thăng lên một mảng lớn, bất quá chỉ qua một chiêu, quả thực để Thôi Ngọc đầy lòng trực dương dương, không thoải mái.

Tiểu Lý mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng, mắng: "Các ngươi đám hỗn đản này, có bản lĩnh các ngươi bên trên, ta nhìn các ngươi cũng muốn bay ra ngoài không thể!"

Lập tức ngươi ép buộc ta, ta ép buộc ngươi. Đừng nói, thật đúng là có mấy người muốn cùng Thôi Ngọc giúp đỡ qua mấy chiêu.

Thôi Ngọc tự nhiên vui vẻ đồng ý, chỉ là có vết xe đổ, mấy người quyền cước chỉ gặp tất cả chú ý rất nhiều, bất quá đều không thể lại Thôi Ngọc thù hạ đi qua ba chiều.

Càng về sau, Thôi Ngọc tính chất đại phát, để cho hai người đồng thời đến công, thế nhưng là vẫn như cũ không phải Thôi Ngọc đối thủ, người đến sau số gia tăng đến bốn người, này mới khiến Thôi Ngọc luống cuống tay chân, thua trận.

Đồng thời để Thôi Ngọc đối thực lực của mình có nhất định nhận biết.

Hiện tại Thôi Ngọc, đối cùng cảnh giới đối thủ, tại không có binh khí tình huống dưới, có thể lấy một địch tam, nhưng là một nhưng đối phương cầm trong tay binh khí, Thôi Ngọc tự hỏi làm không được tâm như chỉ thủy, khẳng định tại quyền cước chỉ gặp khó tránh khỏi mất phân tấc.

Nhưng lại cũng đã chứng minh Thái Cực quyền pháp cường đại, phải biết, Thôi Ngọc Thái Cực quyền chăm chú là Sơ Khuy Môn Kính, nếu là luyện đến lộ hóa thuần thành chỉ cảnh, cái kia là bức nào uy lực.

Lâm Uyển Tinh nhìn xem cùng đám người đàm tiếu Thôi Ngọc, trong lòng chẳng biết lúc nào đối với hắn có mấy phần hiếu kỳ. Cái kia phóng khoáng ca, kỳ diệu quyền pháp, Lâm Uyển Tinh cảm thấy Thôi Ngọc theo hầu tuyệt đối không đơn giản.

"Thôi huynh, chúng ta liền muốn lên đường, không biết Thôi huynh muốn đi đâu?" Lâm Uyển Tinh tiến lên hỏi.

Thôi Ngọc thuận miệng nói: "Ta chỉ ý tại xông xáo giang hồ, cũng không có có mục đích gì địa, chỉ là gặp sao yên vậy mà thôi. Không biết cô nương các người chuẩn bị đi hướng nơi nào!"

Lâm Uyển Tinh cười nói: "Chúng ta muốn về chúng ta tiêu cực, ở vào Hồng Sam thành, nếu là Thôi huynh không biết đi hướng nơi nào, không bằng cùng bọn ta tiện đường một nhóm"

Thôi Ngọc suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: "Nếu là như vậy, cái kia là không thể tốt hơn! Đa tạ Lâm cô nương!"

"Đốt, hệ thống nhắc nhở, hệ thống nhiệm vụ bản khối mở ra.

Nhiệm vụ một: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trong nhiệm vụ cho: Thiên Ứng tiêu cực tại đường xá bên trong gặp được chặn giết, yêu cầu tức chủ cam đoan Lâm Uyển Tinh tính mệnh, an toàn đưa về Hồng Sam thành Thiên Ứng trong tiêu cực. Tức chủ không thể lộ ra nhiệm vụ, nếu lộ ra, nhiệm vụ thất bại.

Nhiệm vụ ban thưởng: Một, mở ra Phán Quan Chi Nhân, có thể sinh nhìn tất cả nhân vật điểm thiện ác. Nhị, nhân vật công pháp rút ra ban thưởng một lần, tam, Tẩy Tủy đan một viên.

Nhiệm vụ nhị: Trừng ác dương thiện

Trong nhiệm vụ cho: Nhiệm vụ này vụ vì vô kỳ hạn nhiệm vụ, tức chủ mỗi đánh giết một tội nghiệt giá trị cao hơn một trăm người, ban thưởng bị giết chết nhân vật tội nghiệt giá trị tương đương điểm công đức

Nhiệm vụ ban thưởng: Vô thượng hạn

Nhiệm vụ tam: Trừng phạt thiện Dương ác

Trong nhiệm vụ cho: Nhiệm vụ này vụ vì vô kỳ hạn nhiệm vụ, tức chủ mỗi đánh giết một điểm công đức cao hơn một trăm người, ban thưởng bị giết chết nhân vật điểm công đức tương đương tội nghiệt giá trị

Nhiệm vụ ban thưởng: Vô thượng hạn "

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 07: Kỳ hoa sát thủ

Đội đám người thu thập xong hành lý, liền lập tức bắt đầu đi đường, tự nhiên Thôi Ngọc cũng cùng nhau đi theo, tất lại còn có một cái nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

Trên đường có nhân sẽ đối với cái này tiêu cực chặn giết, bất quá bọn hắn lần này đã hoàn thành áp tiêu, cũng không có Hữu Tài vật mang theo, người nào hội đối bọn hắn tiến hành chặn giết, hẳn là sẽ không là đạo phi một loại.

Như vậy không phải đạo phi, liền hẳn là cừu gia loại hình. Bất quá Thôi Ngọc cùng bọn hắn dù sao không phải người một nhà, mạo muội nghe ngóng đối phương có phải hay không có cừu gia tuyệt đối là không thể thực hiện được. Bất quá hệ thống đã cho mình an bài nhiệm vụ này, như vậy liền hẳn là mình có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cái này liền tạm thời không làm hắn nghĩ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nghĩ cũng vô dụng, mà phía sau hai nhiệm vụ cũng chỉ đến Thôi Ngọc nghĩ sâu xa.

Một cái sát ác nhân ban thưởng điểm công đức, một cái sát thiện nhân ban thưởng tội nghiệt giá trị

Thế giới này sinh linh ức vạn, vô luận giết ai đều có thể đạt được điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị, điểm công đức khó mà nói, nhưng là tội nghiệt giá trị lại là tuyệt đối không thiếu được. Thôi Ngọc tin tưởng vững chắc trên cái thế giới này, thiện nhân tuyệt đối vẫn là quá nhiều ác nhân.

Thôi Ngọc đã từng hỏi hệ thống cái này điểm công đức cùng tội nghiệt đáng giá quan hệ, nhưng là cũng không có đạt được hệ thống trả lời chắc chắn, mà lại một câu đẳng cấp quá thấp không có quyền tra hỏi, càng làm cho Thôi Ngọc nghiền ngẫm.

Bất quá Thôi Ngọc mình theo hạ quyết tâm, nếu như không tất yếu, tuyệt đối đừng đi làm cái kia làm sát thiện nhân xoát tội nghiệt đáng giá sự tình. Mỗi lần nghĩ đến mình tội nghiệt quán thân, liền để Thôi Ngọc đánh đáy lòng dâng lên thấy lạnh cả người.

Huống hồ, mình sống lại một đời, một thế này mình muốn thành vì hạng người gì, có dạng gì trả thù, đây hết thảy Thôi Ngọc cũng còn mờ mịt.

Không trải qua một thế mình là vì đại pháp quan, một cái chính trực đại pháp quan, mình lại một thế này cũng không thể trở thành một cái ác nhân.

Sau ba ngày, mắt thấy sắp đến Hồng Sam thành, mắt của mọi người mắt Thượng tất cả lộ ra nét mừng.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không dám buông lỏng cảnh giác, hẳn khả không tin hệ thống sẽ sai lầm. Hệ thống đã nói sẽ có người tới chặn giết Lâm Uyển Tinh, như vậy tuyệt đối liền có nhân trở về chặn giết.

Mà Lâm Uyển Tinh nhìn xem Thôi Ngọc trên đường đi thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng hai mắt mờ mịt, tò mò hỏi: "Thôi huynh, ta nhìn ngươi nhũn chặt lông mày, thế nhưng là có cái gì phiền lòng sự tình. Không thả nói nghe một chút!"

Thôi Ngọc khẽ gạt mình, hắn tự nhiên không dám trực tiếp nói cho nàng sẽ có người tới chặn giết chuyện của nàng, chỉ có thể khổ cười nói ra: "Ta cũng không có cái gì, chỉ là xuất nhập giang hồ, đôi con đường phía trước mệnh mông vô hạn, không biết mình đường ở phương nào, nhất thời mê mang mà thôi!"

Lâm Uyển Tinh khẽ gạt mình, nàng cũng không biết con đường của nàng ở phương nào, từ nhỏ nàng liền là luyện võ, luyện võ, học tập phụ thân giao cho nàng kinh nghiệm giang hồ, nói cho nàng giang hồ hiểm ác.

"Thật có lỗi, ta cũng không biết đối trả lời như thế nào, bất quá muốn nhập giang hồ, liền phải biết cái gì là giang hồ, dù cho ta từ nhỏ liền nghe phụ thân nói giang hồ, nhưng vẫn như cũ nhìn xem giang hồ nhập sương mù, thấy không rõ. Không biết Thôi huynh cảm thấy cái gì là giang hồ."

Thôi Ngọc sững sờ, hẳn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ai có thể nghĩ cô nàng này như thế cảm tính, vậy mà đại phát cảm khái, lần này nhưng làm hắn làm khó. Bất quá Thôi Ngọc dù sao cũng là thế kỷ mới cao tài sinh, mặc dù đối tiểu thuyết võ hiệp loại hình không có hứng thú, nhưng là một chút truyền hình điện ảnh tác phẩm vẫn là nhìn qua một chút. Trong đầu nhớ lại những cái kia võ hiệp tác phẩm, suy nghĩ lại một chút mình trên thế giới này, không khỏi buồn ngủ mãi mãi.

"Lâm cô nương nhưng còn có rượu!" Thôi Ngọc không có trả lời, há miệng hướng Lâm Uyển Tinh đòi hỏi rượu.

Lâm Uyển Tinh bật cười lớn, từ trên yên ngựa cởi xuống rượu túi, đưa cho Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc mãnh liệt rót ba miệng, nói ra: "Cái gì là giang hồ, giang hồ là nhân sinh, giang hồ là tội ác, giang hồ là bài thơ, giang hồ là trận mộng, giang hồ liền vên vẹn giang hồ!"

"Giang hồ vên vẹn giang hồ!" Lâm Uyển Tinh lâm bảm tái diễn, nàng tựa như đã hiểu, có tựa như không có hiểu.

Thôi Ngọc lại miệng lớn trút xuống một ngụm rượu, trong lòng thoải mái, khó trách Lý Tầm Hoan tổng là ưa thích uống rượu, hẳn uống đến không chỉ là rượu, đồng dạng cũng là giang hồ, hẳn uống đến là ngọt, là khổ, là chua cũng là chất chát, hẳn uống đến cũng là nước mắt.

"Thiên hạ Phong Vân ra chúng ta,

Vừa vào giang hồ tuế nguyệt thúc,

Hoàng hình bá nghiệp trong lúc nói cười,

Không thắng kiếp này một con say.

Rút kiếm cười vung quỹ vũ,

Bạch cốt như sơn chim kinh phi,

Trần thế như nước thủy triều nhân như nước,

Chỉ thán giang hồ mấy người trở về."

Thơ tắt, rượu như ngược lại suối cửa vào, được không thoải mái.

Lâm Uyển Tinh hai mắt như ánh sáng, nhìn qua Thôi Ngọc, trong lòng chẳng biết lúc nào nhảy cực kỳ, như nai con nhảy loạn. Trên mặt dâng lên hai đoàn ửng hồng.

Đám người cũng bị Thôi Ngọc tài tình, Thôi Ngọc thơ nói nhiệt huyết sôi trào, không khỏi hét lớn một tiếng "Tốt!"

"Tốt, tốt một câu hoàng hình bá nghiệp trong lúc nói cười, không thắng kiếp này một con say. Không nghĩ tới lão phu kiếp này vậy mà năng gặp được như thiếu niên này anh hào!" Vừa dứt lời, trong đại lục chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái áo đen che mặt lão già.

Nhìn xem cái kia áo đen ăn mặc lão già, Thôi Ngọc thầm nghĩ rốt cục vẫn là tới.

Lâm Uyển Tinh ôm quyền thi lễ, hỏi: "Xin hỏi tiền bối là người phương nào, vì sao ngăn lại chúng ta đường đi?"

Thôi Ngọc lật ra một cái liếc mắt, người ta Hắc Sơn che mặt ngăn lại đường đi của người, không là địch nhân, chẳng lẽ vẫn là chuyên môn cho người chào hỏi không thành.

Lão già kia cười ha ha một tiếng, nói ra: "Nam nhân tiền tài cùng nhân tiêu tai, lão phu tự nhiên là tới lấy người này tính mạng người."

Nghe vậy, Trần lão một đám người nhao nhao rút ra binh khí bảo hộ ở Lâm Uyển Tinh trước người.

"Đều đi ra đi, không nên đem bọn hắc thủ chạy!" Lão già kia vung tay lên, lập tức hai ba mươi cái che mặt nhiên đem Lâm Uyển Tinh một đám bao bọc vây quanh.

Bên trong một cái đầu lĩnh bộ dáng người áo đen đi đến lão già kia trước mặt nói: "Tiền bối, cái này cùng chúng ta kế hoạch không giống a! Chúng ta không phải đã nói..."

Lão già kia vung tay lên, không vui nói: "Lão phu không nghĩ tới năng ở chỗ này gặp được như thế một thiếu niên anh kiệt, lấy loại kia bi ối hoạt động hại thiếu niên này tính mệnh, đó là một loại vũ nhục, lại nói, lão phu ở chỗ này chẳng lẽ người tại sao phải sợ bọn hắc thủ chạy không thành!"

Đầu lĩnh kia bị lão già chế nhạo nói không ra lời, chỉ có thể liên tục xưng là. Thầm nghĩ: "Lão gia hỏa này quả thật già nên hồ đồ rồi, lại bị đối phương một bài thơ dẫn xuất thân hình, lúc đầu dự định đến cái loạn tiền tệ xạ, dù cho không thể toàn bộ giết sạch, cũng có thể để bọn hắc thủ hao tổn hơn phân nửa, này cũng tốt, lão nhân này vậy mà để đám người để cung tên xuống, cùng đối phương quang minh chính đại làm một hồi trước, thật sự là cái thông thái róm rả hồ đồ!"

Thôi Ngọc cũng là một mặt cổ quái nhìn đối phương, cái này kỳ hoa sát thủ cũng là để hắc thủ bỏ tay rồi. Làm sát thủ không phải âm thầm đánh lén, gõ muện côn, đập hắc chuyên, hạ độc, bắn tên sao? Như thế không có phẩm đức nghề nghiệp, bất quá cũng tốt, nếu không mình một nhóm thật đúng là khó lòng phòng bị.

Kỳ hoa tốt! Thôi Ngọc ở trong lòng không khỏi cảm thán!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 08: Thần hàng thế, Dương Lộ Thiện uy vũ

"Thằng nếu chúng ta dị địa gặp nhau, chắc hẳn lão phu thật là ít hiệp cũng có thể làm một cái bạn vong niên, đáng tiếc, đáng tiếc."

Thôi Ngọc có chút im lặng nhìn qua lão già này, làm sát thủ xem như dạng này, đơn giản cho sát thủ một chuyến này khi bôi đen a.

Thôi Ngọc tiến lên ba bước, đi đến đám người trước người nói: "Nhìn lão tiền bối cũng là nổi tiếng hán tử, trong giang hồ đột nhiên hào khách, làm sao lại làm giết người hoạt động! Thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc! Bất quá hôm nay ta Thôi Ngọc ở đây, liền xin tiền bối cứ ra tay, Thôi mỗ ở đây tiếp lấy là được!"

Lão giả kia lắc đầu, nói: "Lão phu đã làm cái này hoạt động, đương nhiên sẽ không lại nói cái gì đạo nghĩa giang hồ. Thôi thiếu hiệp xin yên tâm, sau đó lão phu Ồn thỏa đưa người thi thể hảo hảo an táng. Động thủ!"

Nghe đến lão giả lời nói, hán người bên cạnh tài thờ dài nhẹ nhõm, sợ hán tái phạm hồ đồ, đến cái một so một sinh tử đấu loại hình trò cười sự tình. Bấy giờ nghe lão giả này lên tiếng, chỗ nào sẽ còn dừng lại, nổi bật kêu một câu, xách đao liền bỏ tới.

Thôi Ngọc hô to một tiếng cẩn thận, thân như du long, cả người liền đón nhận bọn này sát thủ.

Thái Cực quyền hoặc cương, hoặc nhu, hoặc đỉnh, hoặc đỉnh, tá lực đã lực, vậy mà trong lúc nhất thời chặn lại hai cái nắm lấy binh khí hảo thủ.

Luyện Khí phía dưới phân ba cảnh, đều là Đoán Thể luyện phách, nhiều nhất tập luyện một chút thô thiển quyền thuật chi pháp, sẽ rất ít có quá lớn chênh lệch, trong lúc nhất thời, cũng là người tới ta đi, đánh vô cùng náo nhiệt.

Theo thời khắc sinh tử chiến đấu, Thôi Ngọc nguyên bản lần thứ nhất thực chiến tâm chậm rãi yên tĩnh trở lại, vừa mới bắt đầu Thái Cực quyền khiến cho vẫn là mười phần cứng nhắc, nhưng là theo tâm yên tĩnh về sau, Thái Cực quyền cũng càng ngày càng thuần thực, không bao lâu vậy mà chế trụ cùng mình đối địch hai người.

Mặc dù Thôi Ngọc thấy mình vậy mà có thể ngăn chặn đối phương, cũng không có vui vẻ, bởi vì cái kia ngu ngốc lão đầu còn đứng ở một bên lược trận, một bộ phong phạm cao thủ đáng về.

Theo thỉnh thoảng truyền đến kêu thảm, Thôi Ngọc đục lỗ nhìn mấy lần, phát hiện song phương lẫn nhau bị tổn thương, nhưng là Thiên Ưng tiêu cực bên này ít người, người bị thương càng nhiều hơn, lại cứ tiếp như thế, chỉ sợ sẽ là một cái kết quả toàn quân chết hết.

Mà lại lần này nhiệm vụ của hán là bảo hộ Lâm Uyển Tình sinh mệnh an toàn, lúc này cái này Lâm Uyển Tình cũng như mình, lấy một địch nhị, nhưng là cũng là khắp nơi lạc hạ phong, trên thân đã có vài miếng đồ thẩm huyết sắc, xem ra là bị thương.

Thôi Ngọc quyết định cũng đã không thể đợi, đang bức lui hai người về sau, trong tay thêm ra một trương tám thẻ thủy tinh, bất quá lập tức Thôi Ngọc liền tròn tròn mắt, bởi vì hán quên hỏi cái này thần hàng thẻ đến cùng làm như thế nào dùng.

"Hệ thống, cái này thần hàng thẻ làm như thế nào sử dụng?"

Thôi Ngọc vội vội vàng vàng ở trong lòng hỏi, hán làm sao cũng không nghĩ tới, mình tại loại này khẩn yếu quan đầu, vậy mà lại náo ra như thế một cái Ô Long.

"Hệ thống thu đến, mời tức chủ tiếp thu!"

Theo hệ thống âm thanh ân tiết cứng rắn đi xuống, Thôi Ngọc trong đầu liền xuất hiện thần hàng thẻ phương pháp sử dụng. Lập tức Thôi Ngọc lại một loại muốn thổ huyết xúc động.

Hệ thống đây là đang hô cha, đây là đang chơi hán. Thần hàng thẻ lại là loại này hô cha phương pháp sử dụng. Thôi Ngọc một bên gấp chiêu phá chiêu, một bên ở trong lòng mắng to hệ thống hô cha.

Bất quá lại như thế nào mắng hệ thống, hiện tại cũng vu sự vô bổ. Xem ra chỉ năng tự nghĩ biện pháp. Thôi Ngọc nhìn đúng thời cơ, một chiêu ôm đầu gối cổ chấp bộ đem đối phương đánh bay ra ngoài, nhanh chóng chạy ra, đem Lâm Uyển Tình đối thủ bức lui, thật nhanh nói: "Để các vị huynh đệ hộ ta một lát, ta muốn sử dụng cấm thuật, bằng không chúng ta hôm nay liền muốn bàn giao nơi này!"

Lâm Uyển Tình vốn là mười phần cảm kích Thôi Ngọc, bất quá bèo nước gặp nhau, liền có thể lấy mệnh tương hỗ, tự nhiên miệng đầy đáp ứng.

Hô Hòa vài tiếng, đám người dần dần khép lại, đem Thôi Ngọc bảo hộ ở đám người ở giữa.

Sát thủ kia lão giả kì quái nhìn sang, bất quá hán đường đường Luyện Khí Vô Giả, kẻ tài cao gan cũng lớn, cũng không để trong lòng. Trong mắt hán, đám người này đều là thu được về châu châu, nhảy không được mấy lần.

Thôi Ngọc nhìn mình nhất thời không ngại, thật nhanh lần nữa lấy Xuất Thần hàng thẻ, tay nắm pháp quyết, chân đạp Thất Tinh Bộ, trong miệng thật nhanh nói ra: "Đệ tử nâng mắt nhìn trời xanh, các vị sư phụ ở bên người, Thập Bát tôn La Hán, hai mươi bốn vị Chúc Thiên, trợ giúp đệ tử, giáo thước kéo đao, kéo đao hóa thành long ngỗng, xích sắt hóa thành bắc, quyền tâm tảng đá hóa thành bong bóng, một thân hóa thành mình đồng da sắt, hóa thành Thái Sơn, bằng cột đầu thiết mũ mười hai đỉnh, người mặc thiết giáp thập nhị trọng, đồng bao da tam chuyển, sắt lá bao tam trọng, các vị sư phụ, các vị Đại tướng, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh!"

Thôi Ngọc chú ngữ giống như nói phi nói, giống như hát phi hát, Âm Dương ngừng ngắt, không nhanh không chậm.

Thôi Ngọc không dám phân tâm, trong lòng thành kính cầu nguyện, bởi vì theo hệ thống nói, cái đồ chơi này còn không phải trăm phần trăm thành công, nếu là chú ngữ sai, tâm không thành, nói không chừng căn bản mời không đến thần, cái này thần hàng thẻ tự nhiên cũng liền không cách nào sử dụng.

Cũng may Thôi Ngọc vận khí không tệ, Thôi Ngọc chú ngữ vừa dứt, thần hàng thể liền hóa thành điểm điểm thanh quang, bay vào Thôi Ngọc bên trong thân thể.

Mà Thôi Ngọc tựa như thấy được một cái đầu lưng đại bím tóc làm áo lão giả hướng phía mình đi tới, cùng thân thể của mình trùng hợp. Thôi Ngọc không cách nào miêu tả đây là cái gì một loại cảm giác, chỉ cảm thấy mình liền là Nhất Đại Tông Sư Dương Lộ Thiện, Thái Cực quyền là cái gì, mình tựa như nhớ không rõ.

Lâm Uyển Tình cả đám chờ nghe được sau lưng không một tiếng động, quay đầu nhìn một cái, chỉ gặp Thôi Ngọc hai mắt nhắm nghiền, lẳng lẳng đứng ở nơi đó, tựa như ngủ thiếp đi.

Mà đám người áp lực cũng càng lúc càng lớn, theo một tiếng hét thảm, rốt cục, Thiên Ứng tiêu cực có một vị tiêu sư bị bọn này sát thủ một đao chém vào trên trán, không cần dò xét, cũng là không một tiếng động.

"A Ngọc!" Lâm Uyển Tình đám người kêu thảm một tiếng. Nói ra: "Mọi người liều mạng, mười tám năm sau lại là một đầu hảo hán!"

"Liều mạng, kéo một cái đệm lưng, kéo hai cái kiếm một cái!"

Thiên Ứng tiêu cực đám người tựa như giống như điên, vậy mà trong lúc nhất thời đem đám kia sát thủ bức lui mấy bước.

Sát thủ kia lão giả cái kia tam mươi mấy người lại bị mười mấy người giết lui lại, trong lòng giận dữ, thật sự là mất mặt ném về tận nhà. Lúc này hấn cũng không ngồi yên nữa, nếu như tiếp tục nữa, nói không chừng liền để bọn hấn chạy cũng khó nói.

"Lăn đi!" Hét lớn một tiếng, chân động đến mông nhĩ mọi người oanh minh, Trần lão chỉ gặp một đạo hắc ảnh phi vào, mình liền bay ra ngoài, hai mắt tối sầm liền không có âm thanh.

Lão giả này vừa ra tay, liền rung động đám người.

"Luyện Khí Vô Già!" Lâm Uyển Tình thanh âm bên trong tràn đầy tuyệt vọng.

Lão giả kia tựa như hết sức hài lòng mình một chương này, tại đánh bay cách mình gần nhất Trần lão về sau, thân hình như gió, một chương đánh về phía Lâm Uyển Tình.

Lâm Uyển Tình nhìn xem một chương kia, tựa như che khuất bầu trời, thăm nghĩ: "Ta hôm nay liền phải chết sao?"

Ngay tại cái này trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Uyển Tình chỉ cảm thấy phía sau mình một trận gió thổi qua, liền thấy Thôi Ngọc đã cùng lão giả kia chiến đến cùng một chỗ.

Chỉ gặp Thôi Ngọc thân hình chậm chạp, một chiêu một thức ở giữa vô cùng thoải mái, đem lão giả kia đùa nghịch xoay quanh.

Mà lão giả kia chỉ cảm thấy chương chương đều rất giống đánh tới trên bông, mà lại toàn bộ thân thể đều không thể từ chính mình chương không, giờ khắc này, lão giả chỉ cảm thấy mình giống như là nhìn qua kịch đèn chiếu bên trong bì ảnh, một loại không cách nào ngôn nói sợ hãi tràn ngập tại lão giả trong lòng, tiếp lấy lão giả cũng cảm giác mình tựa như bay, đợi lấy lại tinh thần mới phát hiện, mình quả thật là bay.

Toàn thân không cách nào không chế, ngã ầm ầm ở mười trượng bên ngoài, một ngụm máu tươi phun ra. Quay đầu nhìn lại, chỉ gặp không trung một cái to lớn Âm Dương Ngự tử không trung thay đổi hạ xuống, rơi vào Thôi Ngọc dưới chân.

"Dị tượng, ra, ra, Xuất Thần Nhập Hóa!" Lão giả run rẩy liên lời nói không rõ ràng. Cuống quít bò lên, cũng không lên tiếng kêu gọi, liền chặt vật mà chạy.

Đám kia sát thủ cũng dọa đến hoang mang lo sợ, tại bọn hấn đầu lĩnh chào hỏi bên trong chạy tứ tán.

Thôi Ngọc để ở trong mắt, trong lòng hô to: "Dương Lộ Thiện lão tổ tông, quả nhiên uy vĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 09: Nhà vệ sinh ở đâu, nhà xí, cứu mạng!

Nhìn thấy bọn hắc thoát đi, Thôi Ngọc không có đuổi theo, lúc này ngoại địch biến mất, hắc liên toàn tâm toàn ý đắm chìm trong Thái Cực quyền pháp bên trong, Dương Lộ Thiện hóa thân, đơn giản chính là cho hắc cung cấp tốt nhất rồi giáo sư thể nghiệm.

Mà Thôi Ngọc đối Thái Cực quyền nhận biết cũng đang nhanh chóng tăng trưởng trung. Không để ý tới bọn hắc, Thôi Ngọc chỉ là một lần một lần lại một lần đánh lấy Thái Cực quyền.

Khi mười ngũ phút vừa đến, Thôi Ngọc cũng cảm giác tựa như tinh khí thần tất cả bị lột sạch, toàn thân bủn rủn bất lực, mắt tối sầm lại liền té ngã trên đất. Dẫn tới đám người một mảnh luống cuống tay chân.

Đội Thôi Ngọc tỉnh lại thời điểm, đã là trên ánh trăng cảnh liễu đầu. Mà hắc đang nằm tại trên một cái giường. Lâm Uyển Tinh chính ghé vào đầu giường xem bộ dáng là đã đã ngủ.

Thôi Ngọc cảm giác mình lúc này tinh thần sung mãn, là không có buồn ngủ, thế là ngồi dậy. Ai ngờ cái này khê động liền đánh thức chính đang say ngủ Lâm Uyển Tinh.

Nhìn thấy Thôi Ngọc đã tỉnh lại, lập tức về mặt tươi cười, nói: "Thôi đại ca, ngươi rốt cục tỉnh!"

Thôi Ngọc trầm nghĩ, một lần anh hùng cứu mỹ nhân, Thôi huynh thăng cấp thành Thôi đại ca.

Thôi Ngọc cười cười nói: "Đúng vậy a, ta vừa tỉnh, bất quá chúng ta hiện tại ở nơi nào?"

"Nơi này là chúng ta Thiên Ưng tiêu cục, ngươi đã ngủ ba ngày!"

Thôi Ngọc giật mình kêu lên, không nghĩ tới sử dụng thần hàng thể vậy mà lại có loại này di chứng, đáng chết hệ thống lại còn chưa hề nói. Muốn là lúc sau lại xuất hiện loại tình huống này, đánh tới một nửa mình liền lạch cách một cái nằm rạp trên mặt đất ngủ, mình chẳng phải là chết cũng không biết chết như thế nào.

Trong lòng âm thầm thề, không phải vạn bất đắc dĩ tình huống dưới, tuyệt đối không thể đang sử dụng thần hàng thể. Huống chi, sử dụng thần hàng thể phương pháp như thế hổ cha.

Thời khắc sinh tử, ngươi còn có thể làm cho đối phương đứng đấy, nhìn ngươi Khiêu Đại Thần không thành.

"Đình! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ anh hùng cứu mỹ nhân, ban thưởng mở ra Phán Quan Chi Nhân, túc chủ khả từ tự thân ý chí quyết định mở ra hoặc quan bế. Ban thưởng nhân vật công pháp rút ra cơ hội một lần. Ban thưởng Tẩy Tủy đan một viên!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Thôi Ngọc nguyên bản đối hệ thống oán niệm lập tức thiếu đi mấy phần.

"Thôi đại ca, Thôi đại ca!" Lâm Uyển Tinh nhìn Thôi Ngọc cùng mình nói một câu nói, liền ngốc ngốc nhìn lấy mình, lập tức phương tâm đại loạn, khắp khuôn mặt là đỏ bừng, nhưng lòng dạ lại sinh ra rất nhiều vui vẻ, chỉ là vừa nghĩ tới mình vậy mà chân a không xấu hổ, trên mặt thì càng đỏ lên.

Thôi Ngọc cái này mới hồi phục tinh thần lại, bất quá ánh đèn lò mờ, Thôi Ngọc cũng không có phát hiện Lâm Uyển Tinh dị dạng, cười nói: "Thật có lỗi, vừa tỉnh lại, Tinh Thần còn có chút hoảng hốt!"

Lâm Uyển Tinh nhìn xem Thôi Ngọc khuôn mặt tươi cười, không biết thế nào nhịp tim càng thêm lợi hại, cuống quýt đứng lên thần đến, ngón tay lưng tại sau lưng vừa đi vừa về chuyển động.

"Cái kia, Thôi đại ca, ngươi ba ngày cũng chưa ăn thứ gì. Ta đi phòng bếp cho ngươi lấy chút cơm canh!" Nói, không đợi Thôi Ngọc trả lời, quay người chạy ra ngoài.

Thôi Ngọc có chút cổ quái nhìn xem Lâm Uyển Tinh, luôn cảm thấy cô nương này cùng trước đó tư thế hiện ngang Lâm Uyển Tinh giống như có cái gì không giống địa phương.

Bất quá Thôi Ngọc tại đời trước liền là một cái độc thân cẩu, một lòng tất cả nhào vào luật pháp phía trên, mặc dù nói qua mấy lần yêu đương, nhưng là tất cả là đồng sự giới thiệu, mình cũng không chút động qua tâm, về sau tất cả bị người ta cho quăng, tại bọn hắc pháp viện, Thôi Ngọc tên hiệu người xưng "Thôi gỗ!" Đây cũng là hắc đáng đời trước khi chết nhanh bốn mươi người, vẫn là cái xử nam.

Khụ khụ, đây là cái bí mật, không đề cập nữa.

Nhìn thấy Lâm Uyển Tinh đã không tại gian phòng, Thôi Ngọc vội vàng tâm thần tiến vào hệ thống không gian.

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xung hào: Không

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hỏa Thuần Thanh)

Nội lực: Luyện Khí 1 giai

Thẻ phách: Luyện Gân 3 giai

Vật phẩm: Tẩy Tuyền đan một viên

Nhân vật thuộc tính: Trung dung

Điểm công đức: 60

Tội nghiệt giả trị: 20

Hệ thống đánh giá: Túc chủ cuối cùng cũng có thể xem như cái khoa chân múa tay, hi vọng túc chủ không ngừng cố gắng."

Thôi Ngọc nhìn xem Thái Cực quyền đã là Lô Hỏa Thuần Thanh chi cảnh, lập tức trong lòng thoải mái không thôi, về phần đáng chết thẻ thống đánh giá, Thôi Ngọc đã triệt để không để ý đến.

Không nghĩ tới sử dụng một lần thần hàng thẻ, mình Thái Cực quyền lại có thể đạt tới Lô Hỏa Thuần Thanh chi cảnh. Nên biết Đạo Nhất môn công pháp, chia làm, Sơ Khuy Môn Kính, Quen Tay Hay Việc, Đẳng Đường Nhập Thất, Lô Hỏa Thuần Thanh, Xuất Thần Nhập Hóa năm cái cảnh giới, mình Thái Cực quyền vậy mà đi thẳng đến Lô Hỏa Thuần Thanh chi cảnh.

Bất quá Thôi Ngọc nghĩ tới đây khẽ giật mình, chẳng lẽ nói thần hàng thẻ tác dụng vốn cũng không phải là làm dùng cho chiến đấu, mà là làm vì chính mình dùng để luyện công sao?

Càng nghĩ càng thấy đến là như thế này, dù sao ai sinh từ lúc quyết đấu còn có thể nhìn chút thời gian đến Khiêu Đại Thần đi.

Bất quá tưởng tượng nghĩ thần hàng thẻ giá cả, Thôi Ngọc liền chua đau răng, quý, chân quý; hắc, chân hắc!

Bất quá lại thẻ nào nghĩ cũng không có, hệ thống cũng không chịu nể tình nghi cho hắn. Thẻ là bắt đầu xem xét vật gì đó khác, mình nhưng còn có một viên Tẩy Tuyền đan.

Tẩy Tuyền đan, Thiếu Lâm tự không truyền bí được, có thể tẩy tinh phạt tủy, loại trừ nhân thể nhất định tạp chất. Sử dụng sau sẽ có toàn thân như kiến cắn rất nhỏ đau nhức giác!

Đồ tốt, quả nhiên là đồ tốt. Lập tức Thôi Ngọc liền rời khỏi không gian, có như thế cái thứ tốt, còn không ăn mau đi.

Vừa lui ra không gian, Thôi Ngọc liền lập tức lấy ra Tẩy Tuyền đan, nhìn cũng chưa từng nhìn liền một ngụm nuốt vào.

"Giống như không có cảm giác gì à?" Đợi một hồi, Thôi Ngọc cũng không có cảm giác đến đồng dạng, thậm chí hệ thống không phải cho mình là hàng giả đi!

"Thùng thùng!"

"Thôi đại ca, người đã ngủ chưa?" Lúc này, ngoài cửa vang lên Lâm Uyển Tinh thanh âm.

Thôi Ngọc lên tiếng, đem Lâm Uyển Tinh mời vào giữa phòng, chỉ gặp Lâm Uyển Tinh bưng một tô mì đi đến.

"Bây giờ sắc trời đã chậm, nhà bếp không có cái gì ăn đồ vật. Cho nên ta liền cho Thôi đại ca hạ một tô mì, hi vọng Thôi đại ca không muốn ghét bỏ!" Lâm Uyển Tinh đỏ mặt đem mặt để lên bàn.

Thôi Ngọc nhìn xem cái kia trắng bóng mì sợi, trong bụng ngũ tạng miếu lập tức tựa như như con thoi. Từ khi thoát đi Phong Dương quận, Thôi Ngọc thế nhưng là dừng lại tốt cơm tất cả chưa từng ăn qua, nhìn thấy như thế một bát ngon miệng mì sợi, nơi nào còn có cái gì không vừa lòng.

Nói một tiếng cảm ơn, liền miệng lớn bắt đầu ăn. Chỉ là cái này gỗ cũng biết tán dương một tiếng.

Lâm Uyển Tinh liền lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn xem Thôi Ngọc ăn như hổ đói, nhưng trong lòng thì dừng đề cập nhiều vui vẻ.

Thế nhưng là chỉ gặp Thôi Ngọc mới ăn được một nửa, chỉ thấy Thôi Ngọc đem mì sợi để lên bàn, đẩy đỏ mặt lên, một mặt thống khổ đáng vẽ. Cái này nhưng làm Lâm Uyển Tinh dọa sợ.

"Thôi đại ca, người thế nào? Đừng dọa ta!" Lâm Uyển Tinh vội vàng hỏi.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị kim đâm, thống khổ phi thường. Hố cha hệ thống, lão tử quả nhiên không thể tin hắn, thế này sao lại là toàn thân như kiến cắn đau nhức cảm giác, đây quả thực là toàn thân như kim đâm, máu chốt chính là.

"Cô!" Một tiếng huyết dài từ Thôi Ngọc trong bụng vang lên.

Thôi Ngọc thờ hồng học mà hỏi: "Lâm cô nương, WC ở đâu?"

Lâm Uyển Tinh sửng sốt, hỏi ngược lại: "WC là vật gì?"

Thôi Ngọc ngẩn ra, bất quá trong bụng quặn đau khó nhin, một loại cực muốn phun trào cảm giác để Thôi Ngọc nhanh khóc.

"WC, WC, đúng, liền là nhà xí, nhanh, nhà xí ở nơi nào, cứu mạng a! Nhà xí!"

Lâm Uyển Tinh đến lúc này nếu là còn không biết chuyện gì xảy ra, vậy thì không phải là đơn thuần. Trong lúc nhất thời ngượng ngùng liên tựa như chín muối tào đở.

"Chúng ta nơi này không có nhà xí, nhà xí tại tiêu cực bên ngoài."

"A?" Thôi Ngọc như ngũ lồi oanh đỉnh!

"Bất quá gian phòng sau tám bình phong có bồn cầu, Thôi đại ca nếu là nghĩ dễ dàng. . ."

Lâm Uyển Tinh lời còn chưa nói hết, Thôi Ngọc đã liền xông ra ngoài. Bên tai còn truyền đến Thôi Ngọc thanh âm.

"Sắc trời đã tối, Lâm cô nương cũng sớm đi trở về nghỉ ngơi đi, ta liền không tiễn. A, cứu mạng!"

Lâm Uyển Tinh cũng không ngồi yên nữa. Che mặt mà chạy!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cơ linh cổ quái Lâm Tiểu Muội

Hôm sau, Thôi Ngọc cảm giác mình giống như muốn chết mất, một đêm này, Thôi Ngọc kéo chính là kinh thiên động địa, Thôi Ngọc hoài nghi mình có phải hay không đem ruột tất cả kéo ra.

Bất quá rốt cực tại lúc rạng sáng, Thôi Ngọc mới rốt cực yên tĩnh xuống, cả người tất cả co quắp mềm nhũn ra.

Nhắc tới cũng là kỳ quái, tại Thôi Ngọc nằm xuống về sau, thân thể dần dần thoải mái, tựa như thân Thượng mười vạn tám ngàn cái lỗ chân lông tất cả mở ra, cả người tất cả lộ ra một cỗ nhẹ nhàng kinh. Đợi cho buổi sáng, Thôi Ngọc cảm giác mình trắng có thể đánh chết một con trâu.

Bất quá tại hần một quyền đánh vào trên cây cột, toàn bộ thủ đều rất giống nát về sau, Thôi Ngọc biết, mình cả nghĩ quá rồi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Thôi Ngọc liền đến đến ngoài cửa trên đất trống bắt đầu luyện Thái Cực quyền. Hiện tại trạng thái thân thể tốt như vậy, không tranh thủ thời gian luyện tập đây không phải là lãng phí.

Đợi trời sáng rõ, Thôi Ngọc đã luyện một canh giờ. Không biết lúc nào, một cái niên kỷ ước mười ba mười bốn tuổi tiểu cô nương chính ngồi ở một bên hành lang trên lan can cổ quái nhìn xem mình.

Thôi Ngọc thu quyền nhìn lại, chỉ gặp tiểu cô nương này tú mỹ động lòng người, làn da Tinh Oánh Như Ngọc, một thân tinh thần màu trắng quần áo luyện công để tiểu cô nương này lộ ra Tinh Thần dị thường. Nhưng nhìn đến cái kia một đôi mắt to trung không ngừng chuyển động tròn mắt, lại là như vậy cổ linh tinh quái.

Nhìn thấy Thôi Ngọc dừng lại. Tiểu cô nương liền hô: "Ta nói ngươi làm sao không nhảy, ta còn chưa có xem nghiệm đâu?"

"Nhảy?" Thôi Ngọc lông mày nhảy một cái, xem ra lại là một cá biệt Thái Cực quyền xem như vũ đạo người.

"Ngươi không phải đang khiêu vũ sao? Ta nhìn còn thật đẹp mắt, bất quá ngươi một đại nam nhân khiêu vũ cảm giác là lạ!"

Thôi Ngọc cười ha ha một tiếng, nói ra: "Ta đây cũng không phải là khiêu vũ, ta đang đánh quyền."

Tiểu cô nương kia từ trên lan can nhảy xuống, vênh vào tự đắc nói ra: "Ngươi thế này sao lại là quyền pháp, chậm rãi, mềm nhũn! Chỗ nào có thể đánh nhân!"

Bất quá tiểu cô nương này thực sự động lòng người, một cỗ ngây thơ để cho người ta thực sự không sinh ra cái gì ghét khí.

Thôi Ngọc cũng không tức giận, hỏi: "Cái kia không biết nữ hiệp cái gọi là có thể đánh người quyền pháp là quyền pháp gì?"

Thôi Ngọc một tiếng nữ hiệp, kêu tiểu cô nương này mặt mày hớn hở, lập tức ngang đầu ưỡn ngực, tựa như một con gà trống lớn đồng dạng tại Thôi Ngọc trước mặt đang đi tới đi lui.

"Chân chính quyền pháp, thân như tiễn, quyền như chùy, ra quyền ra bắn tên, thân động như thỏ chạy. Nếu là người cái kia quyền pháp, quyền còn không có ra liền không biết bị đánh nhiều ít quyền đâu." Nói ngừng lại, cười gian nói: "Hôm nay bản cô nương, không phải, bản nữ hiệp cao hứng, nếu là người chân muốn học tập quyền pháp, không bằng bá nữ hiệp vì sư, bản nữ hiệp liền dạy người thượng thừa quyền pháp, như thế nào?"

Thôi Ngọc kém chút đều muốn tiểu kém eo, bất quá tiểu cô nương này như thế có ý tứ, Thôi Ngọc đang còn muốn trêu chọc nàng, một mực chịu đựng, quả thực vất vả.

"Ồ nháo! Tiểu muội, còn không qua đây!" Một tiếng quát lớn truyền đến, Thôi Ngọc cùng tiểu cô nương này tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ gặp một người trung niên nam tử cùng Lâm Uyển Tinh đi tới. Vừa rồi quát lớn âm thanh chính là trung niên nam tử kia phát ra.

Mà Lâm Uyển Tinh thì mặt lộ vẻ lúng túng nhìn xem tiểu cô nương, sau đó lại thật nhanh trộm liếc một cái Thôi Ngọc, nhìn thấy Thôi Ngọc nở nụ cười, tựa như chưa để ở trong lòng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Trung niên nhân này tựa như uy nghiêm mười phần, cái này cổ lĩnh tinh quái tiểu cô nương cũng không dám làm càn, lên tiếng, lập tức hóa thành bé ngoan, đứng ở Lâm Uyển Tinh bên cạnh.

"Thôi đại ca, vị này là phụ thân ta Lâm Hùng, đây là muội muội ta Lâm Uyển Như, chúng ta đều gọi nàng Lâm Tiểu Muội. Phụ thân nghe nói Thôi đại ca đã tỉnh lại, đặc biệt đến thăm"

Thôi Ngọc nghe vậy, ôm quyền nói: "Đa tạ Lâm tổng tiêu đầu!"

Lâm Hùng mặt lộ vẻ mỉm cười, liền vội hoàn lễ nói: "Không dám không dám, lần này nhờ có Thôi thiếu hiệp trợ giúp xuất thủ, bằng không ta nữ nhi này liền muốn hương tiêu ngọc vãn. Không biết thiếu hiệp hiện tại thân thể như thế nào, đợi chút nữa mời đại phu liền sẽ tới, hi vọng thiếu hiệp không ngại! Nếu không lão phu tâm thẹn khó có thể bình an a!"

"Làm phiền Lâm tổng tiêu đầu lo lắng, ta đã tốt, trước đó chỉ là tinh lực hao hết, hiện tại đã không ngại. Hành tẩu giang hồ, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ bản nên, Lâm tổng tiêu đầu không cần để ở trong lòng!"

"Thiếu hiệp lòng dạ khoáng đạt. . ."

Lâm Hùng cùng Thôi Ngọc hai người người lấy lòng ta một câu, ta lấy lòng người một câu, nghe được Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Tiểu Muội đầu đầu nhanh lớn.

Chờ một hồi, Lâm Tiểu Muội con người đảo một vòng, nói ra: "Cha, hôm nay phúc được liệu chưa bào chế làm được Lâm chương quỹ muốn tới tìm người sao? Nhìn xem canh giờ cũng muốn đến, nơi này ta cùng tỷ tỷ chiêu đãi Thôi đại ca là được, người nhanh bận bịu đi thôi!"

Lâm Hùng nghe vậy, mặt mày cũng không nhìn được đỏ lên, xem ra ngày bình thường cũng là mười phần yêu thương nữ nhi bảo bối của mình, nếu không cũng sẽ không như vậy không biết lớn nhỏ. Bất quá Lâm Hùng khả không nở mắng nha đầu này, lúng túng đối Thôi Ngọc nói ra: "Nha đầu này bình thường bị mẹ nàng làm hư, không biết lớn nhỏ, nhìn Thôi thiếu hiệp đừng nên trách. Bất quá lão phu hoàn toàn chính xác hẹn nhân, mắt thấy đã đến canh giờ, không thể lần nữa cùng thiếu hiệp trò chuyện với nhau, quả thực đáng tiếc!"

Thôi Ngọc cái ót môn đều nhanh đỏ mồm hỏi, cười nói: "Lâm tổng tiêu đầu không cần như thế."

"Ban đêm ta đã sai người chuẩn bị yến hội, đợi ban đêm lão phu cùng thiếu hiệp không say không về!"

Lại khách sáo trải qua, cái này Lâm Hùng không nở rời đi.

Bất quá Thôi Ngọc mới rốt cục thở dài nhẹ nhõm, mặc dù đời trước ở trong quan trường loại chuyện này không thể thiếu. Bất quá hần thể nhưng là đại danh鼎鼎 thời giờ, cho nên quen thuộc hẳn người đều là thắng tới thắng lui, nhưng là cũng không thiếu được lá mặt lá trái. Nhưng là Thôi Ngọc vẫn là không thích dạng này.

Huống chi đưa tay không đánh người mặt tươi cười, mà lại cái này lâm tiêu đầu miệng đầy đều là tán dương, làm Thôi Ngọc da mặt dù dày cũng sắp không chịu được nữa.

Đợi không nhìn thấy Lâm Hùng thân ảnh, lúc này mới đặt mông ngồi tại trên bậc thang, chà xát đầy đầu đỏ mồm hỏi.

Nhìn thấy Thôi Ngọc như vậy bộ dáng, Lâm gia hai vị tiểu thư lập tức tiểu nở hoa.

Lâm Tiểu Muội cũng mặc kệ nam nữ hữu biệt, ngồi tại Thôi Ngọc bên cạnh, hỏi: "Người chính là cái kia cứu được các tỷ tỷ đại ca thủ, nghe nói liên Luyện Khí Vô Giả tất cả bị người đánh chạy?"

"May mắn mà thôi!"

"Người người này chân dối trá, đánh thắng liền là đánh thắng, nơi nào có cái gì may mắn mà nói!" Lâm Tiểu Muội khinh bỉ nhìn thoáng qua Thôi Ngọc.

"Tiểu muội, không được vô lễ!" Lâm Uyển Tinh quát lớn.

Thôi Ngọc lơ đãng, cười nói: "Không sai, là đủ dối trá." Nói xong cũng phá lên cười.

"Liền là dùng người cái kia mềm nhũn quyền pháp sao?" Lâm Tiểu Muội phốc phốc nháy nòng cái kia đôi mắt to nhìn xem Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu!

"Xem chiêu!" Lâm Tiểu Muội hét lớn một tiếng, một quyền đánh về phía Thôi Ngọc, Thôi Ngọc cũng không trốn tránh, nhưng Lâm Tiểu Muội lại cảm giác mình rơi vào Thôi Ngọc lồng ngực nắm đấm tựa như đánh vào trên bông, hào không thụ lực, tương phản to lớn để Lâm Tiểu Muội khó chịu muốn thổ huyết.

Thôi Ngọc tan mất một quyền này lực đạo, khinh thân mà lên, cười nói: "Đến, chúng ta tới luận bàn mấy chiêu!"

Lâm Tiểu Muội không chịu thua, không đợi Lâm Uyển Tinh quát bảo ngưng lại, liền nhào về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hai tay phía sau, cũng không sử dụng quyền cước, chỉ là bị động phòng thủ. Chỉ gặp Lâm Tiểu Muội cũng không khách khí, nhưng là cũng là có chừng mực, chiêu chiêu đánh về phía Thôi Ngọc lồng ngực hoặc là cánh tay, chỉ là đánh lấy đánh lấy, Lâm Tiểu Muội cũng cảm giác mình thật giống như bị một loại không nói được cảm giác bao khóa, cả người đều rất giống bị vô số tuyến quần quanh, quyền cước chiêu thức tất cả đi hình.

Bất quá tầm mười chiêu, Thôi Ngọc nhẹ nhàng va chạm, Lâm Tiểu Muội liền không có hình tượng chút nào đặt móng ngồi trên mặt đất, ngốc ngốc nhìn xem Thôi Ngọc.

Sau đó tại Thôi Ngọc trên tức trong cười, lên tiếng khóc lớn: "Người là người xấu, người xấu, khi dễ tiểu cô nương!"

Lâm Uyển Tinh hai tay che mặt, thật sự là thái mất mặt.

Thôi Ngọc cũng tròn tròn mắt, đuối bước lên phía trước xin lỗi, hống nòng, thế nhưng là Lâm Tiểu Muội vẫn tại cái kia lên tiếng khóc lớn. Không bao lâu liền hấp dẫn rất nhiều nhân vây xem.

Chỉ là tất cả mọi người tựa như thường thấy, cười cười liền xoay người rời đi.

"Người chó khóc, nếu không ta cho người ca hát?" Thôi Ngọc ngốc ngốc mà hỏi.

Lâm Tiểu Muội thân thể dừng lại, nhưng vẫn tại khóc, chỉ là thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

Thôi Ngọc ngăn người, trong lòng thất kinh đoán ra Lâm Tiểu Muội hẳn là đang giả vờ khóc, thế nhưng là đáng yêu như vậy nữ hài tử mình cũng không thể chân mặc kệ.

"Như vậy đi, người nếu là không khóc ta có thể dạy người đánh quyền a, liền là vừa rồi ta dùng võ công, thế nào?"

Quả nhiên, tiếng khóc lập dừng, Lâm Tiểu Muội trên mặt buông xuống hai tay, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nhìn qua Thôi Ngọc. Hỏi: "Người nói là sự thật?"

Lâm Uyển Tinh khuôn mặt đại biến, quát lớn: "Tiểu muội, người im miệng. Thôi đại ca, tuyệt kỹ của người tại sao có thể tùy tiện truyền cho ngoại nhân, là tiểu muội hồ nháo, nhìn Thôi đại ca đừng nên trách!"

Lâm Tiểu Muội cũng biết cái này có chút quá phận, đạo không khinh truyền, Lâm Tiểu Muội mặc dù hồ nháo đã quen, nhưng là cũng biết cái gì là nặng nhẹ. Lâm Tiểu Muội bỏ người lên, đối Thôi Ngọc hành lễ nói: "Thật xin lỗi, Thôi đại ca, ta sai rồi!"

Thôi Ngọc khẽ giật mình, hẳn không có tiền qua gian hồ, nhưng là một chút cỏ trang trong TV cũng biết đến, bất quá hẳn tài không quan tâm những này, cười nói: "Cái này không có gì, bất quá một bộ cường thân kiện thể quyền pháp mà thôi, tiểu muội như thế hoạt bát đáng yêu, ta thế nhưng là rất là ưa thích, tựa như ta cũng có thể có như thế một cái đáng yêu muội tử. Không có gì không thể giáo, nếu như Lâm cô nương nếu là cũng nghĩ học, cùng một chỗ a!"

Lâm Uyển Tinh tỷ muội bất khả tư nghị nhìn qua Thôi Ngọc, trong gian hồ nơi nào có qua Thôi Ngọc như vậy người, tùy ý đem tuyệt kỹ của mình giao cùng người khác. Đạo không khinh truyền, cũng không phải tùy tiện nói một chút. Một chút võ lâm danh túc chọn lựa truyền nhân cái kia là không cách nào tưởng tượng khắc nghiệt, từ tư chất, ngộ tính, nhân phẩm đến các loại kỳ hoa lý do mới có thể tuyển định truyền nhân. Thậm chí, một chút tìm không thấy phù hợp truyền nhân nhân, tình nguyện mình một thân tuyệt học tùy thân mà táng, triệt để thất truyền, cũng tuyệt đối sẽ không tùy tiện tìm người truyền thừa võ học của mình.

Lâm Tiểu Muội nhất trước lấy lại tinh thần, quát to một tiếng, vô cùng hưng phấn, nói ra: "Thôi đại ca, đây là người nói. Muốn dạy ta võ công!"

"Đúng!"

"Còn có người muốn ca hát cho ta nghe, cũng là người đáp ứng ta!"

"Đúng, a?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Gả nữ nhi

"Ta truyền thụ các người bộ quyền pháp này tên là « Thái Cực quyền », chính là một bộ bác đại tinh thâm nội gia quyền pháp! Thái Cực quyền pháp căn cứ vào Thái Cực âm dương chi lý niệm, dùng ý niệm thống lĩnh toàn thân, thông qua nhập tĩnh buông lỏng, lấy ý đạo khí, lấy khí thúc hình, lặp đi lặp lại luyện tập tiến vào diệu thủ một vận một Thái Cực, Thái Cực một vận hóa hư ảo cảnh giới. Chỗ Ether cực quyền pháp dễ học khó kinh."

"Thật thâm ảo đáng vẻ!" Lâm Tiểu Muội mạnh xuẩn mạnh xuẩn nói.

"Tốt, các người trước cùng ta học tập Thái Cực quyền pháp sáo lộ cùng chiêu thức. Sau đó ta lại cho các người giảng giải một cái Thái Cực quyền pháp quyền kinh."

Nói Thôi Ngọc đứng ở Lâm Uyên Tinh cùng Lâm Tiểu Muội trước người, bắt đầu luyện tập.

Thái Cực quyền pháp chiêu thức chậm chạp, Thôi Ngọc cũng không sợ hai người theo không kịp học không được.

"Thái Cực quyền chia làm hai mươi bốn thức, khởi thế, tả hữu ngựa hoang phân tông, Bạch Hạc Lưỡng Sí, tả hữu ôm đầu gối cổ chấp bộ, Thủ Huy Tỳ Bà, tả hữu cuốn ngược quăng, tả Lâm Tước Vĩ, phải Lâm Tước Vĩ, đơn roi, tả hữu vân thủ, đơn roi, cao thám mã, phải đạp chân, hai ngọn núi xâu tai, tả đạp chân, tả hạ thức độc lập, phải hạ thức độc lập, tả hữu xuyên toa, kim dưới đáy biển, tránh thông cánh tay, quay người chuyển cân nện, như phong giống như bẻ, thập tự thủ, thu thế!"

Đánh xong một lần, Thôi Ngọc cũng không dừng lại, lần nữa đánh ra một lần, trong miệng đem mỗi chiêu cần chú ý địa phương giảng giải ra.

"Thái Cực khởi thức muốn tự nhiên, hàm hung bạt bối đỉnh đầu treo, quỳ gối tòng eo hướng về phía trước nhìn, trầm vai trụ chỏ đòn khí đan điền. Ngựa hoang phân tông ôm cầu lên, một trước nhấn một cái nghiêng gối lên, khom bước... Như phong giống như bẻ hộ trình trọng, trước sau ngựa cúi không thể được, hướng về sau ấn xuống mũi chân khiêu, hướng về phía trước hai tay hướng phía trước ủng. Thập tự thủ pháp biến vô tận, hai cánh tay... Thu thức ấn xuống không thể thông, Thái Cực hợp cử chỉ hoàn thành, nắm cửu nóng lạnh cần tập luyện, lâu ngày thiên phổ biến kỳ công."

Khi giảng giải xong, Thôi Ngọc đã đem Thái Cực quyền đánh bốn, năm lần.

Thôi Ngọc dừng lại thần đến, nhìn xem Lâm thị tỷ muội đánh ra Thái Cực quyền, đem sai lầm uốn nắn về sau, cũng cùng một chỗ luyện khởi Thái Cực quyền.

"Thái Cực quyền pháp giảng cứu hư linh đỉnh kinh, hàm hung bạt bối, trầm vai rủ xuống khuỷu tay, mảnh khoé tương ứng, lấy eo làm trục, dời bước giống như mèo đi, hư thực phân rõ, ý thể đi theo, dụng ý không dùng sức, khí phách tương hợp, động tĩnh kết hợp, thức thức đều đều, liên miên không ngừng."

Theo Thôi Ngọc giảng giải, từng lần một chỉ đạo, ba người tất cả lâm vào võ học thế giới, thậm chí liên cơm trưa tất cả quên ăn.

Trong lúc đó Lâm Hùng tới qua một lần, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức ngạc nhiên kém chút nhảy dựng lên.

Lâm Hùng đã sớm biết Thôi Ngọc bằng vào cái này nhất tuyệt học, lấy luyện thể cảnh giới chiến bại Luyện Khí cao thủ sự tình. Lúc này hẳn hai cái có thể có được đối phương truyền thụ, Lâm Hùng chỉ cảm thấy mình một tổ bốc lên khói xanh.

Tốt xấu Lâm Hùng cũng là Luyện Khí cường giả, hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm, ánh mắt cũng là cay độc, mặc dù nhìn không ra Thái Cực quyền nội tình, nhưng là cũng là cảm thấy tinh diệu vô cùng, cũng hiện tại giang hồ võ công khác nhau rất lớn.

Bất quá Lâm Hùng không dám đánh nhiều bọn hắn, rời khỏi viện lạc, để cho người bao bọc vây quanh cái nhà này, mệnh lệnh không được Lâm Uyên Tinh ba người gọi đến, nghiêm cấm đi vào.

Thăng đến bên cạnh muộn, ngày lặn về tây, Lâm Hùng tài chính lý tốt quần áo, cung kính đi vào trong nội viện, mời Thôi Ngọc tham gia tiệc tối.

Thăng đến Lâm Hùng đến mời, Thôi Ngọc ba người mới phát hiện ngày đã chậm, không nghĩ tới một ngày này thời gian cứ như vậy đi qua.

Nhìn thấy Thôi Ngọc, Lâm Hùng liền là một cái chín mười độ khom người, Thôi Ngọc cũng không ngăn trở, cái này cúi đầu hẳn vẫn là chịu, cũng nhất định phải nhận được.

Tại Lâm Hùng thiên ân vạn tạ bên trong, đem Thôi Ngọc mời đến yến hội bên trong.

Lần này mặc dù là cảm tạ Thôi Ngọc, nhưng là đều là Thiên Ứng tiêu cục nhân vật trọng yếu. Bất quá Thiên Ứng tiêu cục chỉ là một cái bất nhập lưu tiêu cục, nhân vật trọng yếu cũng liền mấy người mà thôi, trong đó bốn năm người vẫn là Lâm Hùng đã xuất sư đồ đệ.

Thôi Ngọc hào phóng, đánh bại Luyện Khí cường giả sự tình đã sớm tại Thiên Ứng tiêu cục truyền ra, chỉ là trước kia Thôi Ngọc tất cả tại trong hôn mê, hôm nay cũng là mọi người lần thứ nhất nhìn thấy Thôi Ngọc, tất cả tò mò nhìn Thôi Ngọc, làm cho Thôi Ngọc đều có chút không được tự nhiên.

Khi biết được Lâm Uyển Tinh tỷ muội đạt được Thôi Ngọc truyền thụ, càng là dùng ánh mắt hâm mộ nhìn xem Lâm Uyển Tinh tỷ muội. Bất quá Thiên Ứng tiêu cục đám người nói là cổ chủ đồng môn quan hệ, nhưng càng giống như người nhà. Không bao lâu đám người liền buông ra.

"Thôi thiếu hiệp, ta nghe Uyển Tinh nói ngươi phiêu bạt giang hồ, không biết trong nhà còn có người nào sao?" Ngay tại Thôi Ngọc nâng ly cạn chén ở giữa, Lâm Hùng không biết thế nào đột nhiên hỏi.

Đây cũng không phải là Lâm Hùng lỗ mãng, tại Thôi Ngọc hôn mê mấy ngày nay, Lâm Uyển Tinh một tác cũng không rời chiếu cố lấy Thôi Ngọc, mặc dù nữ nhi của mình nói là cảm ân Thôi Ngọc ân cứu mạng, nhưng là cái kia rơi vào bệ tình nữ nhi thái độ có thể nào giấu giếm được Lâm Hùng người từng trải này. Năm đó Lâm Uyển Tinh mẫu thân nhìn mình ánh mắt cùng hiện tại Lâm Uyển Tinh nhìn Thôi Ngọc ánh mắt không có sai biệt. Mà lại đi qua hôm nay truyền Vũ một chuyện, Lâm Hùng cảm thấy thế nào, Thôi Ngọc hẳn là cũng đối nữ nhi của mình có như vậy một tia tình cảm, dù sao ai sẽ đối vô duyên vô cớ ngoại nhân truyền thụ tuyệt học. Mà lại có Thôi Ngọc như thế một thiếu niên anh hào vào ở Thiên Ứng tiêu cục, Lâm Hùng cũng có thể yên tâm không ít, mặc dù mình cũng có vài vị đệ tử, nhưng là tư chất đều không phải là quá tốt, kiếp này năng có Luyện Khí sơ kỳ tu vi coi như cao nữa là. Thế nhưng là Lâm Hùng tuyệt đối không tin Thôi Ngọc vẹn vẹn hội dùng bước tại Luyện Khí cảnh.

Chân là khó khăn nhất là vì cha mẹ tâm.

Chuyện này nếu có thể thành, đã năng để nữ nhi của mình tìm tới mình thực tình yêu nhau như ý lang quân, lại có thể bảo chứng ngày Hậu Thiên ung tiêu cục Vị Lai Thái Bình, có sao mà không làm đâu.

Thôi Ngọc người đã có chút say, không làm hẳn nghĩ, nói: "Tại hạ phụ mẫu đã đi về cõi tiên, trong nhà đã không có thân nhân, không có vương vãi!"

Lâm Hùng trên mặt không có tiểu, nhưng trong lòng đã trong bụng nở hoa, nói như vậy cái này Thôi Ngọc cũng không có hôn phối, vậy thì càng tốt hơn.

Lâm Hùng môi một ngậm rượu, đè nén hưng phấn trong lòng, cười nói ra: "Muốn ta Lâm Hùng hành tẩu giang hồ hơn mười năm, lúc tuổi còn trẻ, ta gặp được Uyển Tinh mẹ của nàng, yêu nhau hiểu nhau, kết bạn đi Thiên Nhai, lúc tuổi già thời điểm, lại có hai cái động lòng người nữ nhi, ta Lâm Hùng có thể nói là đời này không tiếc đã."

Đám người mặc dù không biết mình Tổng tiêu đầu hôm nay rút ngọn gió nào ở chỗ này đại tác cảm thán, xuân đau thu buồn, bất quá làm tiểu đệ tự nhiên muốn làm nổi bật.

Trong lúc nhất thời đều là khen Tán Lâm Uyển Tinh tỷ muội thanh âm, lại nói đang ngồi đều là Lâm Uyển Tinh tỷ muội trường bối, đều là phát từ đáy lòng yêu thương, cho nên nói Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Uyển Như tất cả cảm thấy mình là Thiên Tiên hạ phàm, nhân gian ít có giai nhân. Lâm Uyển Tinh tính tình nội liêm, mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng. Mà Lâm Tiểu Muội tính cách sáng sủa, thần kinh thô, nghe được đám người tán dương, cười mặt như hoa đào, càng là ngạo kiều ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa như các người khen còn chưa đủ nhiều, lại khen ta, lại khen ta!

Thôi Ngọc nhìn thấy cũng là thoải mái cười một tiếng.

Lâm Hùng lời nói xoay chuyển, đối Thôi Ngọc cười hỏi: "Thôi thiếu hiệp, ngươi cảm thấy ta hai cái này nữ nhi như thế nào?"

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy Lâm Hùng hôm nay có chút cổ quái, nghĩ nghĩ nói ra: "Lâm Uyển Tinh cô nương, tâm tính thiện lương, tính cách dịu dàng mà không mất đi kiên nghị, là cái hiếm có giai nhân, mà tiểu muội hoạt bát đáng yêu, để cho ta cảm thấy tựa như mình tiểu muội."

Nghe được Thôi Ngọc trả lời, Lâm Hùng tiểu dung rớt cuộc giấu không được. Bất quá một bên Lâm Uyển Tinh tựa như đã nhận ra khác biệt, cảm thấy hôm nay phụ thân cùng ngày xưa tưởng như hai người, một loại để cho mình ngưng ngưng dự cảm để Lâm Uyển Tinh đứng ngồi không yên, nhưng lại mong mỏi.

"Không dối gạt Thôi thiếu hiệp, tại trong mấy ngày nay, ta cái này làm cha đã sớm nhìn ra, nhà ta Uyển Tinh đối thiếu hiệp tình cảm lấy sinh, mà thiếu hiệp vô luận lòng dạ nhân phẩm tất cả chính là hiếm có thiếu niên anh kiệt, ta ý đem ta cái này đại nữ nhi gả cho thiếu hiệp, như thế nào?"

"Phốc!"

Thôi Ngọc một ngụm lão tửu phun ra, ngốc ngốc nhìn qua Lâm Hùng. Đã nói xong uống rượu đầu, đã nói xong mở tiệc chiều dài đầu, thế nào biến giả khuê nữ nhà, đại ca, người sáo lộ đầu?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lấy cảm hội bạn (một)

"Đốt, chi nhánh nhiệm vụ mở ra, nhiệm vụ nội dung: Ôn nhu hương là mộ anh hùng, muốn trở thành một cái có thể chế định quy tắc cường giả, có thể nào sa vào ôn nhu hương, cự tuyệt Lâm Uyển Tinh hôn sự."

Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm công đức 1000

Nhiệm vụ thất bại: Hệ thống giải trừ "

Thôi Ngọc khẽ giật mình, thậm chí cười khổ, mình cũng không có ý định cưới Lâm Uyển Tinh, hệ thống liền đến một màn như thế. Bất quá đã đều là muốn cự tuyệt, có thể được đến nhiệm vụ lần này ban thưởng cũng không tệ.

Bất quá lần này Thôi Ngọc liền bắt đầu khó khăn. Dù sao Lâm Uyển Tinh là nữ tử, mình như thế nào mới có thể uyển chuyển cự tuyệt.

Lâm Uyển Tinh nhìn xem Thôi Ngọc giữ im lặng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, có loại trời đất quay cuồng cảm giác.

Lâm Hùng khuôn mặt tươi cười cũng thời gian dần trôi qua biến mất. Trong lòng cũng âm thầm hối hận mình trà trộn giang hồ nhiều năm, hôm nay làm sao lại như thế đường đột đưa ra chuyện này. Vạn nhất Thôi Ngọc không đáp ứng, đây chính là thật sâu đã thương Lâm Uyển Tinh trái tim.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản ồn ào đại sảnh đột nhiên yên tĩnh trở lại, bầu không khí lộ ra mười phần kiềm chế.

Thôi Ngọc biết mình nhất định phải sớm làm quyết định, thời gian đẩy đến càng lâu đối Lâm Uyển Tinh thương cũng càng sâu.

Cười khổ một tiếng, Thôi Ngọc nói: "Đa tạ Lâm tổng tiêu đầu cùng Lâm cô nương yêu mến, chỉ là tại hạ độc thân một thân, mơ ước muốn lưu lạc giang hồ, quan hồng trần muôn màu, không muốn làm trễ nãi Lâm cô nương, chỉ có thể cô phụ Lâm tổng tiêu đầu ý tốt."

"Ba!" Một tiếng vang giòn, Lâm Uyển Tinh chén rượu trong tay từ trong tay trượt xuống.

"Người. . ."

"Phụ thân, Thôi đại ca chính là là chân chính Tiêu Dao hiệp khách, Thôi đại ca mộng, Thôi đại ca tâm, nữ nhi hiểu, hi vọng phụ thân đừng nhắc lại cái gì hôn sự!" Lâm Uyển Tinh không khóc, cổ họng bị thương nói ra.

Lâm Hùng không thấy như vậy Lâm Uyển Tinh lúc này đã thương tâm gần chết, nữ nhi của mình tự mình biết, ngoài mềm trong cứng, mình lần này thật sự là làm một kiện chuyện hồ đồ.

"Ai!" Lâm Hùng áo nào thờ dài một hơi.

"Đốt, nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng tức chủ điểm công đức 1000."

Thôi Ngọc cười khổ, mặc dù đạt được điểm công đức nhưng là mình không chút nào không vui. Dù sao đã thương lòng người.

"Đốt, chi nhánh nhiệm vụ mở ra. Trong nhiệm vụ cho: Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân, tức chủ tiêu sái hồng trần, há có thể để hồng nhan nhiều rơi lệ, mời tức chủ trấn an Lâm Uyển Tinh chí tâm, danh tức chủ đã đến."

Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm công đức 1000

Nhiệm vụ thất bại: Khấu trừ điểm công đức 1000 "

Hệ thống đại gia người.

Thôi Ngọc sắp ở trong lòng mắng lên. Lúc đầu Thôi Ngọc còn dự định rồi đi yến hội sau liền đến cái không từ mà biệt, ai biết lần này lại bị hệ thống chơi ra một màn như thế. Đơn giản để cho mình làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, thực sự không phải cái đồ chơi.

Nếu là hiện tại hệ thống xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, Thôi Ngọc hận không thể ngã cái này phá hệ thống.

Chỉ gặp Thôi Ngọc cảm lấy trách kỷ vô rượu nhỏ thân mà lên, ngậm xướng nói: "Thiên hạ Phong Vân ra chúng ta, vừa vào giang hồ tuế nguyệt thúc,

hoàng hình bá nghiệp trong lúc nói cười, không thắng kiếp này một con say. Rút kiếm cười vung quỹ vũ, bạch cốt như sơn chim kinh phi, chuyện đời như nước thủy triều nhân như nước, chỉ thần giang hồ mấy người trở về!"

Thôi Ngọc rót rượu như suối, thật lâu nhìn xem Lâm Uyển Tinh nói: "Lâm cô nương, ta không muốn phụ người!"

"Thôi đại ca!" Lâm Uyển Tinh cũng không dừng được nữa nước mắt.

Hôm sau, Thôi Ngọc lên một cái thật sớm, nhìn thấy Lâm Uyển Tinh tỷ muội đang ở sân trung chờ đợi mình. Bất quá nhìn hai người sắc mặt không khác, Thôi Ngọc tài buông xuống lo lắng.

Thái Cực quyền pháp Thôi Ngọc đã phần lớn đã giao cho hai người, bởi vì cái gọi là sư phó dẫn vào cửa, tu hành khó người, về sau các nàng tại quyền pháp này Thượng năng đi bao xa toàn dựa vào các nàng mình.

Giữa trưa sau buổi cơm trưa, không ngồi yên Lâm Tiểu Muội đề nghị mang theo Thôi Ngọc tại cái này Hồng Phong trong thành du lãm một phen. Thôi Ngọc suy nghĩ một chút, mình muốn đi lượt thế giới này, sao có thể bỏ qua cái này Hồng Phong thành, cho nên một lời đáp ứng.

Hồng Phong thành cũng không phải là cái gì lớn thành thị, cũng không có bao nhiêu đặc sắc địa phương, ven ven có một ngôi chùa cổ còn tính là nổi danh. Bất quá hôm nay cũng chỉ là phổ thông thời gian, trong chùa cổ cũng không có cái gì náo nhiệt.

Bất quá Thôi Ngọc lại hào hứng không giảm, hẳn cũng muốn nhìn một chút thế giới này chùa miếu Phật tông cùng mình thế giới kia chùa miếu Phật tông có cái gì khác biệt.

Phen này du lãm phía dưới, Thôi Ngọc cũng không nhìn được thất vọng, thế giới này chùa miếu tăng nhân phần lớn chỉ có chút ít kính thư, mặc dù một chút lớn chùa miếu truyền thừa cũng chỉ là một chút thô thiển Phật thư, đại khái là tương đương với mình thế giới kia Đường triều trước đó, thịnh truyền Tiểu Thừa Phật pháp.

Bất quá cái này cũng sẽ không lệnh Thôi Ngọc quá nhiều thất vọng, dù sao mình cũng không phải là cái gì Phật tử.

Đợi ngày ngã về tây, ba người biến chuẩn bị kết bạn về nhà.

"Đúng rồi, tỷ tỷ, ta muốn đi linh Vận Cầm phòng một chuyến!" Lâm Tiểu Muội đột nhiên nghĩ đến cái gì nói ra.

Lâm Uyển Tinh cùng Thôi Ngọc hai người kinh ngạc nhìn xem Lâm Tiểu Muội. Bọn hắn khả không cảm thấy Lâm Tiểu Muội loại tính cách này sẽ thích đàn loại này an tĩnh nhạc khí.

"Ta à, tại các ngươi không có trước khi đến, ngoài ý muốn làm quen coi là phi thường xinh đẹp tỷ tỷ. Hiện tại ở tạm tại linh Vận Cầm phòng, trước đó vài ngày ta thường xuyên đi nàng nơi đó chơi." Lâm Tiểu Muội thuận miệng giải thích nói.

Lâm Uyển Tinh lại hỏi: "Hồng Phong thành không phải cái gì thành lớn, linh Vận Cầm phòng cũng không phải cái gì lớn đàn phòng, nhưng là bối cảnh địa vị lớn đến đáng sợ, ngươi tuyệt đối không nên ở nơi nào dẫn xuất cái gì tai họa đến, nơi đó không phải trong nhà."

Lâm Tiểu Muội lại lơ đãng, nói ra: "Ngọc Linh tỷ tỷ mới sẽ không nhỏ mọn như vậy, còn có a, nàng đánh đàn khả dễ nghe, tiếng ca cũng là mỹ diệu tuyệt luân, không tin các ngươi cùng đi với ta nhìn xem."

Lâm Uyển Tinh lại có chút cẩn thận, tựa hồ không muốn đi.

Thôi Ngọc tò mò hỏi: "Làm sao vậy, cái này linh Vận Cầm phòng còn có cái gì lớn địa vị hay sao?"

Lâm Uyển Tinh nhẹ gật đầu, nói ra: "Địa vị rất lớn, cái này linh Vận Cầm phòng không chỉ có Hồng Phong thành có một nhà, cơ hồ Đại Đường quốc tất cả bên trong tòa thành lớn tất cả có một nhà linh Vận Cầm phòng."

Lần này Thôi Ngọc có chút chấn kinh, Đại Đường quốc thổ mệnh mông không biết mấy vạn dặm, có thể tại tất cả bên trong tòa thành lớn mở một nhà đàn phòng, cái này không đơn thuần là vấn đề tiền.

Quả nhiên Lâm Uyển Tinh tiếp lấy nói ra: "Linh Vận Cầm phòng là đỉnh cấp tông môn linh vận tiên tông mở đàn phòng, linh vận tiên tông trong tông phần lớn là nữ tử, đương nhiên cũng có số ít nam tử. Trong tông võ học lấy âm nhập đạo, kỳ diệu phi thường. Linh vận tiên tông không tham dự võ lâm tranh đấu, lấy nhạc hội thiên hạ. Linh vận tiên tông lấy dùng đàn người nhiều nhất, cũng là chủ lưu. Cho nên trong giang hồ cũng có người coi là Linh Vận Cầm Tông."

"Các nàng tại Đại Đường các nơi mở đàn đi, đến một lần lấy cảm hội bạn, thứ hai phát giác một chút thiên phú tốt trong sạch từ đệ tuyển nhận tiến linh vận tiên tông."

"Bất quá linh vận tiên tông từ trước đến nay không tranh quyền thế, chỉ cần không chủ động chọc tới các nàng, các nàng từ trước đến nay thiện chí giúp người, chỉ là tiểu muội tính cách này, ta sợ chọc tự mình gây họa chính mình cũng không biết."

Lâm Tiểu Muội nghe vậy, không phục làm một cái mặt quỷ.

Thôi Ngọc nghe vậy, nhưng trong lòng thì không tin cái gì không tranh quyền thế chuyện ma quỷ, trên cái thế giới này cho tới bây giờ đều là thiên hạ rộng

ràng, chỉ vì lợi hướng. Càng là loại này nhìn như không có chút nào uy hiếp tông môn, càng là đáng sợ.

Bất quá Thôi Ngọc cũng nghĩ mở mang kiến thức một chút chân chính võ lâm nhân sĩ, ngẫu nhiên mở miệng nói: "Nếu là người không yên lòng, không bằng cùng một chỗ cùng tiểu muội đi xem một chút, dạng này cũng có thể để người yên lòng."

Lâm Uyển Tinh nghĩ nghĩ, đáp ứng.

Lần này Lâm Tiểu Muội cao hứng lôi kéo hai người thẳng đến linh Vận Cẩm phòng.

Không bao lâu, ba người liền đến đến linh Vận Cẩm phòng bên ngoài.

Lâm Tiểu Muội cũng mặc kệ hai người, hô to gọi nhỏ liền vọt vào.

"Ngọc Linh tỷ tỷ, tiểu muội đến tới thăm người!"

Thôi Ngọc hai người nhìn nhau cười khở, đi theo đi vào.

Thôi Ngọc đánh giá một phen, nhà này đàn phòng địa phương không phải quá lớn, lại giả vờ sức cổ phác trang nhã, phòng trung phần lớn là một chút đàn cùng tranh, ngoài ra còn có một chút, địch, tiêu loại hình nhạc khí, chỉ là số lượng thừa thớt. Trong phòng bốn phía đốt lên đàn hương, không biết là cái gì đàn hương, hô hấp ở giữa, thấm vào ruột gan, khiến cho nhân tại cái này não trong thành phố có một loại yên tĩnh cảm giác. Thôi Ngọc không khỏi lưu luyến, cái này linh Vận Cẩm phòng bố trí nhân tuyệt đối là một cao nhân.

Trong phòng nhân không nhiều, hai, ba người mà thôi. Một vị công tử văn nhã, hai vị như hoa thiếu nữ.

Lâm Uyển Tinh cũng là lần đầu tiên tới này đàn phòng, cái này bị cái này trang nhã đàn phòng hấp dẫn.

Thôi Ngọc ở kiếp trước mặc dù say mê luật pháp, nhưng lại độc yêu cổ cầm, cũng là một vị cổ cầm cao thủ. Cho nên nhìn thấy nơi này nhiều như vậy đến cổ cầm, lập tức dâng lên tính chất, bắt đầu nhìn lại.

Ước chừng qua một thời gian uống cạn chung trà, Lâm Tiểu Muội liền nắm một vị cung trang thiếu nữ đi ra. Chỉ là Thôi Ngọc chính say mê tại đàn, không có phát giác. Cho nên Lâm Uyển Tinh liền tiến lên câu được câu không hàn huyên.

Thiếu nữ này chính là Lâm Tiểu Muội trong miệng Ngọc Linh.

Thôi Ngọc cũng biết Lâm Tiểu Muội hoá mấy tiếng, mới hồi phục tinh thần lại, liếc mắt liền thấy được Lâm Tiểu Muội bên cạnh Ngọc Linh. Lập tức bị chấn kinh ngạc một chút.

Đến không phải vị này Ngọc Linh tiên tử có bao nhiêu đẹp, mỹ mạo của nàng cũng chăm chú cùng Lâm Uyển Tinh không sai biệt lắm, chỉ là thân bên trên tán phát lấy một loại lãng vân phiêu miểu khí chất, tựa như tiên tử kia, khả đứng xa nhìn mà không thể khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lấy cảm hội bạn (nhị)

Thôi Ngọc chỉ là bị Ngọc Linh khí chất sở kinh, nhưng là liền lập tức lấy lại tinh thần, chấp tay nói: "Tại hạ Thôi Ngọc, chắc hẳn vị này liền là Ngọc Linh cô nương, gặp qua cô nương!"

Ngọc Linh đáp lễ lại, nhưng ánh mắt một mực nhìn lấy Thôi Ngọc, nói ra: "Vừa rồi ta nhìn tiên sinh quan đàn tiến hành, cũng là hiểu đàn người."

Thôi Ngọc cười nói: "Hiểu đàn, tại hạ cũng không dám nói thế với, chỉ có thể nói tại hạ là chỉ có thể coi là yêu đàn người."

"Thôi đại ca, người vậy mà cũng hiểu đàn?" Lâm Tiểu Muội kinh ngạc hỏi.

Ngọc Linh lịch luyện giang hồ, vì chính là lấy cảm hội bạn, hiện tại gặp được một cái tựa hồ hiểu đàn người, đương nhiên sẽ không như thế buông tha Thôi Ngọc, trong lòng có suy tính Thôi Ngọc ý tứ.

"Tiên sinh khiêm tốn, bất quá tiên sinh trước đó cũng nhìn qua ta đàn này trong phòng đàn, không biết tiên sinh cảm thấy ta những này đàn như thế nào?"

Cũng mời tiên sinh bình luận một phen."

"Thời đại ca, người liền nói một chút thôi, ta cũng muốn nghe xem cái gì là hảo cảm!"

Thôi Ngọc không nghi ngờ gì, trầm tư một chút, mở miệng nói ra: "Đàn chi vì khí vậy. Đức ở trong đó, cho nên giám thưởng đàn khí, khi quan đàn chi cử đức."

Ngọc Linh hai mắt tỏa sáng, loại thuyết pháp này cho dù là nàng, cũng là lần đầu tiên nghe nói, lập tức hỏi: "Yên lặng nghe tiên sinh lời bàn cao kiến!"

"Đàn có cử đức, nhất viết kỳ, nhị, từng, giong, trượt già chính là có thể xưng kỳ. Kê nhị, nó tài nhị; từng già, chụp mà nó âm thanh thấu, lâu năm chỉ tài vậy; giong già, chất gấp mà mẹ âm thanh thanh trường, vết rạn tuyệt đối, lão đồng chỉ tài vậy; trượt già, chất trạch âm thanh nhuận, gần nước chỉ tài. Nhị viết cổ, thuần nhạ trung có kim thạch vận, duyên đồng chỗ sinh đến địa mà nhưng cũng. Có thuần nhạ âm thanh mà Vô Kim thạch vận, thì gần như trọc; có kim thạch vận mà không thuần nhạ âm thanh, thì dừng hồ thanh. Hai chuẩn bị, gọi là cổ. Tam viết thấu, tuệ nguyệt miên xa, nhạ cây đầu gối làm quý, phát viết vang dội mà không tắc nghẹn. Tứ viết tĩnh, không sát tấp lầy loạn chính âm thanh. Ngũ viết nhuận, phát ra tiếng không nóng nảy, vận trường không dứt, Thanh Viên đáng yêu. Lục nói viên, âm thanh vận hồn nhiên mà không phá tán. Thất viết thanh, phát ra tiếng còn trong gió chi đặc. Bát viết vân, Thất Huyền đều thanh viên, mà không tam thực bốn hư chi bệnh. Cửu viết phượng, càng đậm mà âm thanh càng ra, mà không đạn chín tiếng một chi bệnh. Mà thanh, viên, vân, tĩnh nhân lực khả cường vì đó, thấu, nhuận, kỳ, cổ bốn già, đều là thuộc thiên định. Ta quan cô nương đàn trong phường kém nhất cũng là tam đức chi đàn, cao già thậm chí có hai tòa lục đức chi đàn, tại hạ bội phục."

Ngọc Linh sợ ngây người, nghe Thôi Ngọc êm tai đạo xong, lập tức đổi Thôi Ngọc làm một đại lễ, thực tình kính nể nói ra: "Thôi tiên sinh quả thật đại tài, nghe vua nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm!"

Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Tiểu Muội hai cái người nhìn ta, ta nhìn người, đều là một mặt ngạc nhiên thái độ, bởi vì vì hai người các nàng một câu cũng nghe không hiểu.

"Diệu diệu diệu, không nghĩ tới tại cái này tiểu tiểu Hồng Phong trong thành, vậy mà cũng có thể gặp được lớn như thế tài!" Lúc này, một mực ở một bên vị công tử kia sờ người như vậy, một bên tán thưởng một bên đi tới.

"Tại hạ Dư Tích Văn, luyện Ma Tông bách quý viện đệ tử."

Vậy công tử vừa dứt lời, mọi người ở đây mặt đều biến sắc. Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Tiểu Muội càng là cả kinh hoa dung thất sắc.

Không ai từng nghĩ tới, vị này phong độ nhẹ nhàng giai công tử lại là một cái ma đạo ác nhân.

Chỉ có Ngọc Linh cùng Thôi Ngọc mặt không đổi sắc. Ngọc Linh chỗ linh vận tiên tông cũng không tham dự chính ma tranh đấu, thêm vị trí tông môn chính là trong chốn võ lâm đỉnh cấp tông môn, đương nhiên sẽ không sợ một cái Ma Tông đệ tử.

Mà Thôi Ngọc, một người hiện đại, cũng không có từng tiến vào giang hồ, cho nên chỉ là kinh ngạc Ma Tông người đã vậy còn quá quang minh chính đại, lại cũng không có nhiều sợ hãi đáng về, mà lại cái này Ma Tông công tử cũng không có muốn quất tháo ý tứ.

Bất quá, Thôi Ngọc trong lòng hơi động, mình đạt được hệ thống cho Phán Quan Chi Nhân còn cho tới bây giờ chưa từng dùng qua, hiện tại ngược lại là có thể thử một lần. Trong lòng hơi động, chỉ một cái chớp mắt, Phán Quan Chi Nhân lợi dụng mở ra.

Chỉ gặp trong mắt thế giới vẫn là thế giới kia, chỉ là tất cả mọi người trên đầu tất cả nhiều một chút đồ vật.

Đội Thôi Ngọc thấy rõ, càng là ngạc nhiên không thôi. Chỉ gặp cái kia Dư Tích Văn hướng trên đỉnh đầu lẳng không viết. "Điểm công đức 13260, tội nghiệp giá trị 1230".

Cái này ma đạo truyền nhân chẳng lẽ vẫn là một cái thiện nhân không thành.

"Hạnh ngộ, tại hạ Thôi Ngọc, gặp qua Dư huynh."

Ngọc Linh gặp Thôi Ngọc cũng không có bởi vì Dư Tích Văn là ma đạo người mà có ý tứ gì, trong lòng không khỏi đối với hắn càng thêm hiếu kỳ, bất quá nơi này dù sao không phải chỗ nói chuyện, liền mở miệng nói: "Gặp lại tức là hữu duyên, không bằng mọi người theo ta đến hậu đường trong nhà thất, lấy cảm hội bạn như thế nào!"

Thôi Ngọc cùng Dư Tích Văn vui vẻ đi theo. Mà Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Tiểu Muội cũng kiên trì đi vào theo.

Đội ngồi xuống, Dư Tích Văn tựa như quen thuộc, tuyệt không câu nệ, cười nói ra: "Đã lấy cảm hội bạn, sao không xoa lên một khúc, linh vận tiên tông đang khúc truyền thiên hạ, Ngọc Linh tiên tử mỹ danh càng là trong giang hồ không ai không biết không người không hay, không biết hôm nay nhưng có hạnh nghe được Ngọc Linh tiên tử tiếng đàn."

Ngọc Linh tốt không thêm đề ý, cười nói: "Cái kia Ngọc Linh liền bêu xấu!"

Ngọc Linh vui vẻ đáp ứng, tiếng đàn lên, phong dứt tiếng, tất cả mọi người trong nháy mắt đắm chìm trong khúc đàn này trung, đội đàn dứt tiếng, hồi lâu đám người mới lấy lại tinh thần.

"Dư âm còn vang vọng bên tai, ba tháng không biết vị thế! Ngọc Linh cô nương khúc đàn thật sự là mỹ diệu phi phạm." Thôi Ngọc tỉnh lại, không khỏi

biểu lộ cảm xúc.

"Dư âm còn văng vẳng bên tai, ba tháng không biết vị thịt, Thôi huynh cũng là đại tài!" Dư Tích Văn ở một bên cũng là tán thưởng.

Ngọc Linh cũng là trong mắt lóe sáng, hôm nay năng gặp được Thôi Ngọc, mình tại trong lòng cũng là chỉ cảm thấy rất là may mắn.

"Tiên sinh cũng là hiểu đàn người, sao không cũng đánh đàn một khúc, Ngọc Linh thể nhưng là mười phần muốn nghe vô cùng."

Lâm Tiểu Muội cũng ở một bên chen miệng nói: "Thôi đại ca, người đừng quên, người còn đáp ứng phải cho ta ca hát nghe, hôm nay không bằng liền cùng một chỗ đi!"

"Thôi huynh lại còn biết ca hát, tại hạ coi như rửa tai lắng nghe!" Dư Tích Văn ở một bên cười ha hả nói.

Ngọc Linh càng là hai mắt tỏa sáng, đứng dậy để lên.

Thôi Ngọc thấy mình cái này bị là thể nào cũng vô pháp tránh thoát, dứt khoát thoải mái đứng dậy ngồi vào đàn trước. Thăm nghĩ đã muốn đánh đàn, lại phải ca hát. Trong lòng nhất định, hai tay tùy tâm mà động.

Tiếng đàn vang lên, Ngọc Linh cùng Dư Tích Văn trong lòng kinh ngạc, nghe Thôi Ngọc khúc đàn thô kệch, cũng không thâm ý, cùng lúc trước Thôi Ngọc tưởng như hai người.

Lúc này, Thôi Ngọc tiếng ca vang lên.

"Biển cả một tiếng tiếu cuộn cuộn hai bên bờ triều

Chìm nổi tùy lăng chỉ ký hôm nay

Thương thiên tiếu nhao nhao trên đời triều

Ai thua ai thắng được trời biết hiểu

Giang Sơn tiếu mưa bụi diêu

Sóng lớn dãi tận hồng trần thế tục bao nhiêu kiêu

Thanh phong tiếu lại gây tịch liêu

Hào hùng còn dư một vạt áo mượn chiếu

Thương sinh tiếu không còn tịch liêu

Hào hùng còn tại si ngốc cười cười

Nha. . ."

Tiếng ca lên, lập tức để Ngọc Linh cùng Dư Tích Văn tỉnh lực mà lên. Nhưng là cũng không có quấy rầy Thôi Ngọc.

Một khúc lạc, Lâm Tiểu Muội liền nhảy dựng lên, kêu lên: "Thôi đại ca, người bài hát này thật sự là quá êm tai. Về sau ta còn muốn nghe."

Dư Tích Văn say mê thật lâu, mới nói: "Thôi huynh, không biết người bài hát này kêu cái gì?"

Ngọc Linh tự nhiên cũng muốn biết, ở một bên nhìn xem Thôi Ngọc.

"Tiểu Ngạo Giang Hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Gặp lại ám sát

Lần này lâm thời kết bạn, lấy Thôi Ngọc một khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ đẩy lên cao trào, bốn người đều là lấy khúc trò chuyện với nhau, cũng là rơi vào đột nhiên thoải mái thoát.

Người không biết, còn tưởng rằng là một đám văn nhân mặc khách tại ngâm gió ngồi trăng, dù ai cũng không cách nào nghĩ đến một cái danh môn đại phái, một cái ma đạo truyền nhân vậy mà lại như thế hài hòa cùng ở một phòng, trò chuyện với nhau thật vui.

Đội nguyệt lấy dâng lên, Thôi Ngọc tài không thể không rời đi.

Đi vào linh Vận Cầm phòng ngoài cửa, Thôi Ngọc đột ngột mà hỏi: "Dư huynh, người nói cái gì là chính? Cái gì là ma? Lại hoặc là nói, cái gì là thiện? Cái gì là ác?"

Dư Tích Văn khẽ giật mình, trầm tư nửa ngày, tài lắc đầu, nói ra: "Ta không biết cái gì là thiện, cái gì là ác. Ta chỉ biết là, cái này trong giang hồ, thiện không nhất định là thiện, ác, nhưng cũng không nhất định là ác!"

Thôi Ngọc nghe vậy, trong mắt càng thêm mê mang.

Phán quan hệ thống đem Thôi Ngọc đưa đến thế giới này, chỉ cần nghe hệ thống danh tự, Thôi Ngọc liền biết thế giới này Thiên Đạo muốn hấn đi vào thế giới này là vì cái gì, thế nhưng là hấn lại còn không có tìm được bản tâm của mình.

Ở thế giới trước, hết thảy tất cả có pháp có thể theo, mặc dù thiện ác vẫn như cũ là một cái tự mâu thuẫn đầu đề, nhưng lại không cách nào làm cho Thôi Ngọc mê mang.

Nhưng là trong cái thế giới này, Thôi Ngọc mê mang.

Từ trốn đi, Thôi Ngọc coi là, A Châu bà bà liền là thiện, ức hiếp mình, hại chết A Châu bà bà nhân liền là ác.

Thế nhưng là, theo Phán Quan Chi Nhân mở ra. Cơ hồ có thể nói là người trong chính đạo, đại biểu cho chính nghĩa Ngọc Linh, mặc dù điểm công đức gần có một vạn điểm, nhưng là tội nghiệt giá trị cũng có đáng sợ bảy ngàn. Mà ngược lại là đại biểu tà ác cùng tội nghiệt Ma Môn truyền nhân, vậy mà cũng có hơn một vạn điểm điểm công đức, thậm chí tội nghiệt giá trị chỉ có hơn một ngàn điểm, cái này lại không thể không khiến Thôi Ngọc mê vông.

Hệ thống cũng không có nói để mình rốt cuộc trở thành thiện người vẫn là trở thành ác nhân, cũng không có minh xác nói với chính mình con đường phía trước làm như thế nào đi, cho nên hết thảy đều muốn khảo Thôi Ngọc mình đi tìm.

Lâm Tiểu Muội nhìn xem Thôi Ngọc, thầm nghĩ hôm nay Thôi đại ca là thế nào, hỏi: "Thôi đại ca người nghĩ những thứ này làm gì? Thiện cũng tốt, ác cũng tốt, xứng đáng lương tâm của mình là được rồi. Cần gì phải đem thiện ác phân rõ ràng như vậy làm gì."

Lâm Tiểu Muội lời nói để Thôi Ngọc trong đầu linh quang lóe lên, nhưng lại lại tốt giống như không có bắt lấy. Bất quá nhưng cũng Thôi Ngọc tựa hồ thấy được một đầu còn tại trong sương mù con đường, cần chính hấn đi tìm.

"Ai u!" Một tiếng kêu đau, đám người nghe tiếng nhìn lại, nguyên lai là một tên ăn mày nhỏ đột nhiên chứa vào đám người nhất cạnh ngoài Lâm Uyển Tình trên thân, chỉ là một đứa bé cùng một cái người lớn đụng vào nhau, tự nhiên ngã xuống khẳng định là tiểu hài tử.

Đám người cũng lơ đãng, chỉ có Thôi Ngọc tựa như nhìn thấy cái gì giật mình sự tình.

Bởi vì tên tiểu khất cái kia đỉnh đầu thỉnh linh viết, điểm công đức 200, tội nghiệt giá trị 36700. Một cái ven đường tên ăn mày lại có cao như vậy tội nghiệt giá trị

Lâm Uyển Tình nhìn thấy tiểu ăn mày ngồi trên đất, cũng không trách hấn đụng phải mình, không chút suy nghĩ liền muốn đem hấn đỡ dậy. Đây cũng chính là hiền lành Lâm Uyển Tình, nếu là đổi lại người bên ngoài, không mắng to một trận đều là tốt.

"Cẩn thận!" Thôi Ngọc hét lớn một tiếng, bởi vì Thôi Ngọc thấy được tên ăn mày kia tay phải áo bảo tiếp theo bôi lạnh lẽo hàn quang.

Nguyên bản một bên Dư Tích Văn nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào cái kia tiểu ăn mày trên trán, trực tiếp đem tên ăn mày kia đá bay ra ngoài, hung hăng đến đâm vào ven đường trên vách tường, chỉ gặp cuộn cuộn máu tươi chảy ra, chỉ một thoáng đã hình thành một mảnh vùng máu.

Tại tiểu ăn mày bay ra thời điểm, thanh chủy thủ kia cũng rơi vào trên mặt đất, phát ra đinh đương một tiếng giòn vang.

Hiện tại Lâm Uyển Tình cũng biết vừa tài chuyện gì xảy ra, mảnh nghĩ một hồi, lập tức sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Nàng cũng không phải Luyện Khí cường giả, nếu là khoảng cách gần như thế bị tên ăn mày kia trong cái này, Lâm Uyển Tình coi như thật hương tiêu ngọc vẩn.

Thôi Ngọc đi đến tiểu ăn mày bên cạnh thi thể, chỉ gặp đỉnh đầu hấn điểm công đức cùng tội nghiệt đáng giá chữ, từ nguyên bản tản ra huỳnh quang đáng vẻ, trở nên u ám, từ trước đến nay người chết chính là như vậy đi.

Thôi Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua Dư Tích Văn, kém chút cắn được đầu lưỡi, chỉ gặp Dư Tích Văn nguyên bản hơn một vạn điểm công đức, hiện tại thỉnh linh bạo đã tăng tới 4996 0 điểm. Phải biết, mình bây giờ điểm công đức cũng mới hơn hai ngàn điểm.

Thu hồi ánh mắt, Thôi Ngọc tại tiểu ăn mày trên thân tìm tòi lên, quả nhiên tại tiểu ăn mày trong nội y phát hiện một mặt lệnh bài màu đỏ ngòm.

Lệnh bài này tựa hồ là từ một loại không biết tên kim loại chế tạo, tạo hình ngược lại là không có gì đặc biệt, chỉ là tấm bảng này Thượng viết Thất Sát nhị tử.

Thôi Ngọc tướng lệnh bài cầm tới, đưa cho Dư Tích Văn cùng Ngọc Linh nhìn. Hắn còn không có tiến vào giang hồ, nhưng không biết cái này tấm bảng là có ý gì.

Bất quá đợi Ngọc Linh cùng Dư Tích Văn thấy là nhãn hiệu gì, lông mày tất cả thật chặt nhú lại.

"Lâm cô nương, không biết ngươi là có hay không đắc tội người nào?" Dư Tích Văn hỏi.

Lâm Uyển Tinh chưa tỉnh hồn, nghe vậy nghi ngờ nói: "Ta ngày thường ít cùng ngoại nhân vãng lai, ngày hôm trước mặc dù lần thứ nhất áp tiểu, nhưng là một đường cũng coi như thông thuận, cũng không cùng nhân kết thù kết oán. Dư huynh vì sao hỏi như vậy?"

"Uyển Tinh cô nương có chỗ không biết, cái này mai lệnh bài chính là trong chốn võ lâm một cái tên là Thất Sát môn tổ chức sát thủ tất cả, cho nên Dư huynh mới có thể vấn ngươi là có hay không cùng nhân kết thù kết oán, bằng không tại sao có thể có nhân muốn mua giết người người!" Ngọc Linh nói tiếp.

Ngọc Linh lời nói đề Lâm Uyển Tinh càng là dọa đến lung lay tam lắc.

"Tổ chức sát thủ, không biết cái này Thất Sát môn là tình huống như thế nào, mời nhị vị cáo tri!" Thôi Ngọc hỏi.

"Thất Sát môn là gần nhất mấy chục năm tài thành lập một cái Tam Lưu tổ chức sát thủ, đến cũng không cần sợ hãi, bất quá lần này tên sát thủ này thất thủ, dựa theo cái này Thất Sát môn quy củ, trừ phi cố chủ lần nữa thêm tiền, Thất Sát môn tài sẽ phái ra càng cao hơn một cấp sát thủ xuất thủ. Nếu như người cố chủ kia ra không dậy nổi trước, Thất Sát môn là sẽ không lại phái ra sát thủ."

Bất quá lời này cũng không để cho Lâm Uyển Tinh tỷ muội như vậy yên tâm lại.

Bất quá ra như thế một việc sự tình, Thôi Ngọc ba người rốt cuộc lưu không được, cũng không có tâm tư đi dạo, đang cáo biệt Ngọc Linh cùng Dư Tích Văn về sau, một đường cẩn thận chạy về Thiên Ứng tiêu cục.

Khi Thôi Ngọc đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho Lâm Hùng về sau, cho dù là cái này lão giang hồ tất cả kinh xuất mồ hôi lạnh cả người.

Lâm Hùng cũng không cho rằng Lâm Uyển Tinh kết thù oán, đoán chừng là mình trước kia hành tẩu giang hồ là, kết cừu gia, chỉ là hấn An gia Hồng Phong xây thành lập Thiên Ứng tiêu cục đã hơn mười năm, là dạng gì cừu gia sẽ chờ đến hơn mười năm sau tài tìm đến mình báo thù.

Càng thêm nhấn tâm muốn trước hết giết nữ nhi của mình.

Thế nhưng là, đến cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chuyện giang hồ, giang hồ

Lâm Uyển Tinh gặp chuyện tin tức trong thời gian cực ngắn liền truyền khắp Thiên Ứng tiêu cục trên dưới, Thiên Ứng tiêu cục cũng không phải là cái gì quá lớn tiêu cục, nhiều nhất cũng liền tại cái này Hồng Phong trong thành có chút thanh danh. Cho nên cho dù là muốn giấu diếm, cũng không gạt được.

Huống hồ Lâm Hùng cũng không có muốn che giấu mọi người.

Rất nhanh, Thiên Ứng tiêu cục trên dưới liền được Lâm Hùng mệnh lệnh, tất cả mọi người rút về Thiên Ứng tiêu cục, chặt chẽ đề phòng, mặt khác đem Thiên Ứng tiêu cục người trọng yếu tất cả triệu tập, thương lượng đối sách.

Mà Thôi Ngọc, đối với Thiên Ứng tiêu cục chỉ là một ngoại nhân, cho nên rất tự giác liền rời khỏi nơi này. Bất quá hắn cũng không có nhân rồi, nay ngày thứ nhất lần sử dụng Phán Quan Chi Nhãn, tra nhân thiện ác, khác Thôi Ngọc hết sức ngạc nhiên.

Cho nên, Thiên Ưng trong tiêu cục xuất hiện một cái cổ quái hiện tượng.

Thôi Ngọc an vị tại Thiên Ưng tiêu cục ngoài cửa lớn, mỗi từ phía trên ung tiêu cục trước cửa quá khứ một người, Thôi Ngọc liền sẽ trừng trừng mắt nhìn chòng chọc vào người kia nhìn, thẳng đến người kia biến mất không thấy gì nữa tài bỏ qua.

Trong lúc nhất thời, Hồng Phong thành liền truyền ra một tin tức, nói là Thiên Ưng tiêu cục công xuất hiện một cái đồ biến thái, nhìn chòng chọc vào con gái người ta nhìn, vô luận là sáu bảy tuổi tiểu hài tử, vẫn là già bảy tám mươi tuổi lão phụ nhân, tất cả không buông tha.

Nguyên bản Hồng Phong thành ban đêm cũng coi như náo nhiệt, thỉnh thoảng có người đi qua, nhưng là tin tức này truyền ra về sau, bất quá nửa canh giờ, Thôi Ngọc liền cổ quái phát hiện Thiên Ưng tiêu cục ngoài cửa thậm chí ngay cả cái Quý ảnh tử tất cả không còn xuất hiện.

Bất đắc dĩ lần này, Thôi Ngọc lúc này mới tại trước cổng chính hai người tiêu sư cổ quái trong ánh mắt, về tới gian phòng của mình.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau, Thôi Ngọc liền bị một trận tiếng ồn ào nhao nhao lên, Thôi Ngọc giật mình, cuống quýt bộ ra khỏi phòng đi theo dõi loạn Thiên Ưng tiêu cục mọi người đi tới Thiên Ưng tiêu cục ngoài cửa lớn.

Gay mũi mũi máu tươi đập vào mặt, chỉ gặp ngoài cửa lớn, lít nha lít nhít đứng thẳng hơn hai mươi căn lớn chừng miệng chén cộc gỗ, mỗi một cái cộc phía trên tất cả treo một người.

Nhìn phục sức của bọn họ, thỉnh linh đều là Thiên Ưng tiêu cục tiêu sư.

Thôi Ngọc không khỏi tê cả da đầu, cho dù là làm người hai đời, hẳn lại lúc nào gặp qua loại chuyện này.

"Trần Tam!"

"Cầu Oa!"

"Mạc đại ca!"

...

Từng tiếng bi thiết đều tất cả đại biểu cho một cái sinh mệnh mất đi.

Thôi Ngọc lần thứ nhất thấy được thế giới này tàn khốc, lần thứ nhất ý thức được vô lâm hai chữ này đại biểu hàn ý, lần thứ nhất minh bạch giang hồ, là máu và xương giang hồ.

Chỉ là loại này tàn khốc để Thôi Ngọc thực sự có chút không thể nào tiếp thu được.

Hắn là đại pháp quan, hắn là chính nghĩa hóa thân, hắn là yếu thế quần thể hợp pháp công dân ô dù, cho nên hắn không thể nào tiếp thu được dạng này giang hồ, hắn không cách nào tha thứ dạng này ác ôn.

"Đốt , nhiệm vụ mở ra , nhiệm vụ nội dung: Lòng đầy căm phẫn. Oan có đầu, nợ có chủ, Lâm Hùng cừ nhân lạm sát kẻ vô tội, mời tức chủ tra ra hung phạm, mang đến quan phủ xử theo pháp luật!"

Nhiệm vụ hoàn thành: Ban thưởng điểm công đức 10000

Nhiệm vụ thất bại: Ngẫu nhiên xóa đi tức chủ một bộ công pháp, khấu trừ điểm công đức 10000 "

Thôi Ngọc nắm chặt nắm đấm, âm thầm thề, ta hiểu rồi.

Lâm Hùng nhìn lấy một màn trước mắt, kém chút té xỉu. Tại Lâm Uyển Tinh đỡ xuống đến cộc gỗ trước, quỳ rạp xuống đất, mặt mũi tràn đầy rơi lệ chụp ba cái khấu đầu.

Lâm Hùng không nói gì thêm nhất định phải báo thù lời nói, nhưng là cặp mắt của hắn nói cho Thiên Ưng tiêu cục đám người, hắn sẽ.

Lúc này, Nội đường trung khí phân vô cùng kiềm chế.

Thôi Ngọc không còn có quán cái gì tránh hiểm nghi loại hình sự tình , đồng dạng cũng ngồi ở đại đường bên trong.

Lúc này, cho dù là trọng thương chưa lành Trần lão cũng xuất hiện ở nơi này.

Thôi Ngọc nhìn xem tất cả mọi người không nói lời nào, thầm nghĩ dạng này như thế nào là cái biện pháp, huống hồ trong lòng của hắn cũng có nghi vấn. Xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao cho tới bây giờ đều đi qua nửa ngày, cũng không có nhìn thấy một cái người trong quan phủ xuất hiện.

Trong lòng nghi vấn, Thôi Ngọc tự nhiên muốn hỏi rõ ràng.

"Lâm tổng tiêu đầu, xảy ra chuyện lớn như vậy, vì cái gì không nhìn thấy một cái người trong quan phủ xuất hiện, chẳng lẽ quan phủ mặc kệ sao?"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, liền thấy tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn xem mình.

"Thôi thiếu hiệp, chuyện giang hồ, giang hồ, chúng ta chuyện trong võ lâm, sao có thể để triều đình ung khuyến nhúng tay!" Nhìn thấy không có người trả lời, Trần lão run run rẩy rẩy hỏi đáp.

Thôi Ngọc mở to hai mắt nhìn, thực sự không thể tin được, bọn hán vậy mà lại nghĩ như vậy.

Xảy ra nhân mạng chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ không nên từ quan phủ ra mặt truy nã hung thủ.

"Mạng người quan trọng, chúng ta nên báo quan, dựa vào quan phủ Lực Lượng, mau chóng tra ra hung phạm, chỉ có dạng này, mới có thể còn ngộ hại các huynh đệ một cái công đạo!"

Thôi Ngọc lời nói vẫn chưa nói xong, liền bị Lâm Uyển Tinh lời lời kéo kéo kéo ra khỏi Nội đường.

"Lâm cô nương, người kéo ta làm cái gì?" Thôi Ngọc không hiểu hỏi.

Lâm Uyển Tinh trầm trọng nói ra: "Thôi đại ca, ta biết người là sơ nhập giang hồ, nhưng là mời người nhớ kỹ, chuyện giang hồ, giang hồ. Về sau lại cũng không nên nói cái gì tìm quan phủ sự tình. Vô luận là ở đâu, giang hồ cùng quan phủ đều là người của hai thế giới."

Thôi Ngọc lần thứ nhất nhìn thấy Lâm Uyển Tinh trầm trọng như vậy biểu lộ.

Thôi Ngọc rất là không hiểu.

"Vì cái gì?"

"Không tại sao, bởi vì chúng ta là giang hồ nhi nữ!" Nói xong, Lâm Uyển Tinh liền không tiếp tục để ý Thôi Ngọc, về tới Nội đường.

Lúc này, Thôi Ngọc cũng sẽ không trở lại Nội đường bên trong tự tìm khó coi, Thôi Ngọc nhìn ra, những này người trong giang hồ tất cả có mình một bộ chuẩn tắc, cái kia chính là tại Thôi Ngọc xem ra mười phần buồn cười ngây thơ một đầu."Chuyện giang hồ, giang hồ!"

Phiền muộn không chịu nổi Thôi Ngọc, biết khuyên bọn họ tìm quan phủ con đường này là không thể thực hiện được, xem ra chỉ có mình đi giúp bọn hán.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc liền rời đi Thiên Ứng tiêu cục.

Trên đường, Thôi Ngọc liền hỏi đại đa nghe, tìm được Hồng Phong thành quan phủ nha môn chỗ. Nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới chính là, nguyên bản khá lịch sự nha dịch, nghe được hán nói rõ từ đầu đến cuối, liền lập tức đổi sắc mặt, một mặt phần hán đem hán đuổi ra ngoài, thậm chí liền quan phủ đại không có cửa đầu đi vào.

Nếu như chăm chú chỉ là Thiên Ứng tiêu cục nhân thì cũng thôi đi, nhưng là liền liền người trong quan phủ đều là như thế, như vậy trong này khẳng định có hán không biết sự tình.

Đàn hương lượn lờ, Ngọc Linh một mặt cổ quái nghe Thôi Ngọc nói từ đầu đến cuối, thật sự là không cách nào đem lúc này Thôi Ngọc cùng ngày đó hào phóng thiếu niên hiệp khách trọng chông lên nhau.

"Ngọc Linh cô nương, người có thể hay không nói cho ta biết, đây rốt cuộc là vì cái gì, ta thật sự là không làm rõ ràng được!"

"Ài!" Ngọc Linh bất lực lắc đầu, nói ra: "Thôi tiên sinh, xem ra người là thật đối chuyện giang hồ nhất khiếu bất thông."

Thôi Ngọc trong lòng hơi hơi hợp một chút, nhìn tới đây mặt quả nhiên có hán không biết sự tình.

"Mời Ngọc Linh cô nương chỉ rõ!"

"Thôi tiên sinh, Đại Đường kiến quốc chỉ là một trăm năm, tiền triều đại Tùy triều mặt đại đế vương cũng là một đời từ ngàn xưa Thánh Quân, người biết vì sao như mặt trời ban trưa Đại Tùy vương triều hội sụp đổ, để Đại Đường chiếm thiên hạ này."

Ngọc Linh không có trả lời, mà là nói đến vương triều thay đổi.

Thôi Ngọc sùng sốt, hán tài xuyên việt đến thế giới này không đủ một năm, quý mới biết đại Tùy triều làm sao quái diệu.

"Bởi vì đại Tùy triều Tùy Dương Thánh Quân vọng tưởng phục tông thiên hạ võ lâm, ban bố một đạo 'Cấm võ lệnh', mệnh lệnh tất cả võ lâm tông phái ngay tại chỗ giải tán, đồng thời nộp lên trên các phái tất cả võ lâm bí tịch, còn Bình nhập kho."

Thôi Ngọc nuốt một miếng nước bọt, ngơ ngác nhìn qua Ngọc Linh, lúc này Thôi Ngọc không biết nên nói cái này Tùy Dương cuồng vọng vô tri, hay là nên nói hán khoáng cổ thước kim.

Tại như thế một cái võ đạo cao thủ lật tay thành mây trở tay thành mưa thế giới, đây tuyệt đối là tìm đường chết tiết tấu.

"Bất quá, Tùy Dương Thánh Quân không hổ là thiên cổ nhất đế, tại thiên hạ đại loạn bên trong, hủy diệt Thiên cấp tông môn ba tòa, Địa cấp tông môn hơn ba mươi gia, Huyền cấp tông môn phía dưới không thể tính toán."

"Cho nên khi Đại Đường trong giang hồ người trợ giúp hạ đoạt được thiên hạ, lập xuống quy củ, chuyện giang hồ, giang hồ. Chỉ cần người trong giang hồ tại trong tranh đấu không có thương tổn đến bình dân bách tính, Đại Đường quan phủ là sẽ không tham dự vào giang hồ đấu tranh trung đi. Cho dù là người hủy diệt từng người toàn môn, quan phủ cũng là sẽ không quản. Nhưng là nếu như người sát hại một cái không phải người trong võ lâm bình dân bách tính hoặc là quan binh, Đại Đường đều sẽ truy xét đến đáy, trừng trị hung phạm!"

Thôi Ngọc chấn kinh, cho dù Thôi Ngọc tại làm sao kinh ngạc thế giới này võ lâm là cường đại cỡ nào, hẳn tất cả không cách nào tưởng tượng thế giới này võ lâm vậy mà cường đại đến có thể chi phối vương triều thay đổi.

Từ xưa nho lấy văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm, Thôi Ngọc đến là cảm thấy cái này Tùy Dương Thánh Quân ngồi không sai, chỉ là quá mức cấp tiến.

Mà lúc này Đại Đường cách làm chỉ có thể nói rõ một điểm, triều đình sợ.

Bất quá bây giờ, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể chuyện giang hồ, giang hồ. Thế nhưng là nhiệm vụ làm sao bây giờ, cho dù bắt được hung phạm, không nói trước Lâm Hùng bọn người có thể hay không đem nhân giao cho mình, cho dù giao cho mình, Thôi Ngọc sẽ không tin tưởng người quan phủ dám thu.

Ai, đau đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cừu nhân lộ ra

Cáo biệt Ngọc Linh, rời đi linh Vân Cẩm phùng, Thôi Ngọc rơi vào trầm tư.

Nói thật, Thôi Ngọc lúc này đã với cái thế giới này tràn đầy thất vọng, hoặc là nói với cái thế giới này triều đình cùng võ lâm tràn đầy thất vọng.

Thế giới này triều đình có pháp lại chỉ dùng đến giữ gìn ích lợi của mình, người trong võ lâm, không cách nào, hết thảy chỉ dựa vào bọn hắn chỗ ký kết cái gọi là võ lâm quy củ, dựa vào từ đạo đức của ta chuẩn tắc hình thức.

Người đạo đức ranh giới cuối cùng có bao nhiêu thấp, đến cỡ nào không đáng tin, thân là đại pháp quan Thôi Ngọc nhìn thấy đều nhanh chết lặng. Không có pháp, liền tựa như mãnh thú đã mất đi gông xiềng.

Không thể nói Thôi Ngọc không tin người tính bản thiện, nhưng là quá nhiều kinh lịch để Thôi Ngọc càng muốn tin tưởng người khác tính bản ác.

Cho dù tại người thiện lương, đạo đức chuẩn tắc lại cao hơn người, nếu, dù là mở ra cái kia phiền tội ác chi môn một tia khe hở, như vậy người kia liền không còn cách nào quan bệ.

Không có pháp, thật giống như cánh cửa kia đã mất đi giam cầm nó khóa.

Pháp là cái gì, cho dù là Thôi Ngọc cũng vô pháp chính xác trả lời, nhưng là hẳn biết, đối với thế nhân, pháp là một loại đại biểu tương đối công chính, bảo hộ đại đa số người một mặt tất chắn. Hẳn năng khỏi bị đến một chút thương tổn vô ích.

Cái gì là công chính, không cách nào nói gì công chính.

"Đốt, mở ra nhiệm vụ chính tuyến. Trong nhiệm vụ cho: Thiên địa có pháp, tức chủ minh bạch pháp chi chân lý, mời tức chủ du lịch thiên hạ, quan hồng trần muôn màu, vì Thiên Đạo sáng lập thiên địa luật pháp.

Nhiệm vụ hạn chế: Trong vòng mười năm

Nhiệm vụ ban thưởng: Điểm công đức 100000

Nhiệm vụ thất bại: Hệ thống giải trừ "

Thôi Ngọc lẳng lẳng nhìn nhiệm vụ này, đột nhiên cất tiếng cười to, Thôi Ngọc tựa hồ minh bạch hẳn đi vào thế giới này ý nghĩa là cái gì.

Nghĩ thông suốt, thông thấu, Thôi Ngọc cả người đều rất giống ăn Nhân Sâm Quả, vô cùng thoải mái.

Nhiệm vụ này nhìn như gian nan, đối với một cái không hiểu pháp người, cái kia là thiên phương dạ đàm. Nhưng là đối với một cái quen thuộc luật pháp đại pháp quan, cái này đến không có có cái gì khó. Bất quá muốn hành tẩu thiên hạ, ký kết phù hợp thế giới này luật pháp, cái này nhất định phải để Thôi Ngọc thật sâu dung nhập thế giới này.

Nghĩ thông suốt hết thấy, Thôi Ngọc liền lập tức chạy về Thiên Ứng tiêu cục, dù sao nơi đó còn cần mình.

Lúc này, Thiên Ứng tiêu cục có đại địch sắp tới, đương nhiên sẽ không đón thêm cái gì sinh ý, mà lại xảy ra chuyện lớn như vậy, Hồng Phong trong thành tự nhiên không người không hiểu, cũng không có cái nào cái kẻ ngu trở về tìm Thiên Ứng tiêu cục áp tiêu.

Trên mặt mỗi người tất cả mười phần trang nghiêm, sáng sớm bị thương đến lúc này còn chưa thối lui.

Hiện tại liên địch nhân là ai cũng không biết, tự nhiên cũng không thể nào nói đến, chỉ có chặt chẽ đề phòng, mà đối đãi địch đến.

Một ngày này mười phần bình tĩnh vượt qua, nhưng là sáng sớm hôm sau, một tiếng bi thiết lần nữa phá vỡ Thiên Ứng tiêu cục yên tĩnh.

Đêm qua thủ vệ bốn vị tiêu sư, như là hôm qua, bị treo cổ tại Thiên Ứng tiêu cục trước cửa. Nhưng là vô luận đám người như thế nào gào thét, phần nắng cũng đều không làm nên chuyện gì.

Ban ngày vẫn như cũ yên tĩnh. Ban đêm Thiên Ứng tiêu cục không người thủ vệ, tất cả mọi người tập trung ở Thiên Ứng trong tiêu cục.

Mà Thôi Ngọc cũng không có ngủ, Thôi Ngọc cảm thấy, đối thủ đây là muốn Thiên Ứng tiêu cục không chiến tự tan, từ trên tinh thần phá tan bọn hắn. Cho nên một đêm này cũng tuyệt đối sẽ không yên tĩnh.

Nhưng là tựa hồ đoán trước sai, suốt cả đêm an tĩnh quá phận, liên chỉ dạ miêu đều không có. Liền đang nghi ngờ thời khắc, Thiên Ứng tiêu cục ngoài cửa lớn lần nữa bị treo đầy thi thể.

Thôi Ngọc nhìn xem những thi thể này, đều là dân chúng tầm thường gia trang phục, nhìn thân hình cũng không giống người trong giang hồ.

"Bọn hắn là ai? Giống như không phải là các người Thiên Ứng tiêu cục nhân đi!" Thôi Ngọc nghi ngờ hỏi.

Lâm Uyển Tinh không đành lòng lại nhìn, nói ra: "Bọn hắn là cho Thiên Ứng tiêu cục đưa rau quả, lương thực, mấy cái kia là đưa đồ ăn Trần Đại nương một nhà, bên này là đưa hủ tiếu Vương đại ca một nhà. Bọn này ác tặc!"

Thôi Ngọc không thể tin được nhìn qua những thi thể này, thực sự không thể tin được, đây đều là một chút người vô tội, cứ như vậy thảm chết rồi.

"Đi ra, đi ra!"

Lúc này, chỉ gặp một đám quan phủ đám người nhanh chóng tách ra đám người, đem Thiên Ứng tiêu cục bao bọc vây quanh. Một người mặc quan phủ nam tử trung niên tại quan binh chen chúc hạ đi tới Thiên Ứng tiêu cục ngoài cửa lớn, cũng không để ý đến Thiên Ứng tiêu cục đám người, mà là lạnh lùng nhìn xem treo ở trên cọc gỗ thi thể.

"Người tới, đem thi thể gỡ xuống, mang đến nghĩa trang, từ Ngổ tác khám kiểm!"

"Lâm Hùng, chuyện này, Thiên Ứng tiêu cục như vậy đóng cửa rồi đi Hồng Phong thành." Nói xong, cái này quan viên liền không tiếp tục để ý Thiên Ứng tiêu cục.

Thôi Ngọc ở một bên lạnh lùng nhìn xem, quả như Ngọc Linh nói, chỉ cần không liên quan đến phổ thông bách tính, Đại Đường quan phủ là không gặp qua vấn giang hồ ân oán báo thù, nhưng là nếu thương tới phổ thông bách tính, Đại Đường quan phủ hiệu suất vẫn là lệnh Thôi Ngọc lú lười. Cái này nhưng so sánh hẳn nguyên bản thế giới hiệu suất còn cao hơn, phải biết tại thế giới kia, cảnh sát hiệu suất một mực được nhân dân chỗ lên án. Không nghĩ tới tại cái này không có điện thoại, không có ô tô thế giới, quan phủ hiệu suất sẽ như thế nhanh.

"Người kia là ai?" Thôi Ngọc hỏi.

"Đại Đường Trần Thiên phủ, Hồng Phong thành phân bộ phủ đài Trần Lương Ngọc!"

Thôi Ngọc không tiếp tục vấn, bất quá Thôi Ngọc trong lòng lại có một tia nghi hoặc, ai cũng biết chỉ cần không thương tổn cùng bình dân bách tính, quan phủ là sẽ không quản những này hướng Đình Ân oán. Thế nhưng là vì cái gì Lâm Hùng cử nhân vì sao lại như thế ngu xuẩn trên chọc người trong quan phủ đâu? Cái này khiến Thôi Ngọc không nghĩ ra.

Mà vào lúc này, Hồng Phong trong thành một chỗ trong trang viên, một cái khuôn mặt âm lệ thanh niên một cước đá bay quỹ trước người cấp dưới. Cẩn rắng nghiêng lợi nói ra: "Người cái này lạnh chanh hỗn đản, thành sự không có, bại sự có dư!"

"Thiếu chủ tha mạng, thuộc hạ nhất thời hồ đồ, thuộc hạ chỉ là muốn để Thiên Ứng tiêu cục nhân càng thêm sợ hãi, để Thiếu chủ vui vẻ, mời Thiếu chủ tha mạng."

Một vòng cầu vòng hiện lên, cái kia thuộc hạ thanh âm im bất mà dừng, bắt quá hô hấp ở giữa liền nằm trên mặt đất, không có hô hấp.

"Thiếu chủ, việc này đã kinh động quan phủ, chúng ta là không tạm thời thu tay lại, đợi ngày sau chúng ta lại. . ."

"Không được, chúng ta một ngày này đã nhanh mười năm. Ta không muốn đang chờ, vốn còn muốn lại chơi một chút, để lão thất phu kia từng tận nhân gian tất cả khổ sở, đều là thằng ngu này. Phân phó, sớm chuẩn bị động thủ, thời gian liền Định tại ngày mai. Giải quyết xong lập tức rời đi Hồng Phong thành, tuyệt đối không thể để quan phủ nhân tra được chúng ta. Còn thằng ngu này sự tình, người đi thu thập sạch sẽ!"

"Rõ!"

Đội người kia thối lui. Thanh niên này Thiếu chủ mới nhìn hướng trước mặt bài vị, nhẹ giọng nói ra: "Phụ thân, hải nhi rất nhanh liền có thể báo thù cho người. Một ngày này, các người gấp đi!"

Mà khối kia bài vị Thượng thành linh viết "Lộ ra thì lâm bá đại nhân chi linh".

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đột nhiên xuất hiện giết chóc

Quan phủ đến cũng không có cho Thiên Ứng tiêu cục mang đến bất cứ hy vọng nào. Cho dù lần này có thể đánh lui xâm phạm cừu nhân, nhưng là quan phủ phủ đại nhân đã nói, việc này qua đi, Hồng Phong thành đem lại Vô Thiên ung tiêu cục chỗ dung thân.

Rời đi nơi này, vất vả mười mấy năm tích lũy giao thiệp làm mất đi, hết thảy đều muốn một lần nữa lại đến.

Nhưng mà lần này tới phạm cừu nhân khí thế hung hung, Lâm Hùng sẽ không ngại cho là mình liền có thể An Nhiên trở ra.

Khi Thôi Ngọc từ Ngọc Linh nơi đó biết được triều đình cùng vô lâm chỗ mâu thuẫn, tự nhiên minh bạch ở cái thế giới này triều đình cùng vô lâm mâu thuẫn đã đến không thể điều hòa chỗ.

Vô công rất cường đại, để thế giới này vô lâm cao thủ đã cường đại đến người siêu việt định nghĩa. Mà vô số cường đại vô lâm cao thủ chỗ vô lâm đã đã cường đại đến dao động nền tảng lập quốc tình trạng, đây là bất kỳ một cái nào để vương chỗ không thể chịu đựng.

Hiệp dùng vô phạm cấm, ở cái thế giới này không đơn thuần là nói một chút mà thôi, mà là đã triệt để uy hiếp đến kẻ thống trị tồn tại. Thôi Ngọc tin tưởng, nếu thời cơ chín muồi, vô luận là cái nào để vương, đều sẽ lấy thế tội khô lập hủ triệt để diệt trừ vô lâm cái này một u ác tính.

Thôi Ngọc tựa như đã thấy biển máu ngập trời, thấy ngang khắp đồng tràng cảnh.

Hôm sau, Thiên Ứng tiêu cục an tĩnh quá phận, trước cổng chính cuối cùng không có cái kia đáng sợ thi thể treo, tựa như quan phủ tham gia thật sâu chấn nhiếp những địch nhân kia.

Khi màn đêm buông xuống, Thiên Ứng tiêu cục bên ngoài, từng cái sâu kính trong hẻm nhỏ, chẳng biết lúc nào trú đầy người bày, chỉ gặp bọn họ tất cả đều áo đen che mặt, ánh trắng trung, không phải phản xạ một từng đạo hàn quang.

Giết chóc là tới đột nhiên như vậy, đây là Thiên Ứng tiêu cục tuyệt đối không ngờ rằng.

Thôi Ngọc trước tiên tìm được Lâm Uyển Tinh tỷ muội, nghĩ phải che chở bọn hắn thoát đi nơi đây, nhưng là địch nhân người đông thể mạnh, lại bị bức bách thối lui đến Nội đường bên trong.

Lúc này Thôi Ngọc mới phát hiện, Thiên Ứng tiêu cục trên dưới còn sót lại hảo thủ đều ở nơi này.

Xem ra đám người này là cố ý khu đuổi bọn hắn, nếu Thôi Ngọc lui vào Nội đường bên trong, đám kia sát thủ liền không còn vây giết.

Thôi Ngọc đánh giá một phen, nguyên bản coi như rộng rãi Nội đường, lúc này ước chừng có hơn hai mươi người ở chỗ này, theo bên ngoài từng tiếng kêu thảm, lòng của mọi người té ngã đáy cốc.

Không có nhân hội tin tưởng bọn họ còn có thể nhìn thấy ngày mai Thái Dương. Tối nay liền là tử kỳ của bọn hắn.

Theo cuối cùng một tiếng hét thảm, Thiên Ưng tiêu cực lâm vào trầm tĩnh.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, chỉ gặp một cái một mặt âm lệ người trẻ tuổi mang theo một bang sát thủ đi đến, người tuổi trẻ kia cũng không nói chuyện, liền là lạnh lùng nhìn Lâm Hùng.

Lâm Hùng nhìn qua người trẻ tuổi kia, hẳn tự nhiên không nhận ra người này là ai, chỉ là nhìn mặt mũi người này, có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Các hạ là người nào, Lâm mỗ người cùng các hạ có gì thù hận, lại muốn hạ như thể sát thủ!"

Nghe được Lâm Hùng, người trẻ tuổi này đột nhiên cất tiếng cười to, tựa hồ mang theo nụ cười trào phúng, nhưng là thế nào tất cả lộ ra một cỗ âm lãnh hương vị. Nói ra: "Người không biết ta là ai, trời ạ, ta thật lớn bả, người thậm chí ngay cả ta là ai cũng không biết, nếu như ta không nói, người chẳng phải là chết rất là oan khuất!"

Thanh niên kia vừa dứt lời, chấn kinh cả sảnh đường.

Lâm Hùng cũng mộng.

"Đại bá, nếu như phụ thân ta biết người vậy mà đem hấn quên đi, hẳn là thương tâm dường nào a. Năm đó ở vô sinh sườn núi địa phụ thân ta là cớ nào đáng thương, người lại vứt bỏ hấn mà đi, người có biết hấn đến chết đều đang nghĩ lấy người, cho nên hôm nay ta tới, mời Đại bá đi làm bạn phụ thân ta lão nhân gia ông ta."

Lâm Hùng trong đầu tựa như một đạo sấm sét vang lên, bầy ngược lại tại sau lưng trên ghế, kinh ngạc nhìn qua cái kia khuôn mặt quen thuộc.

"Người là Lâm Bá nhi tử?" Mặc dù là nghi vấn, nhưng là trong giọng nói liền lấy khẳng định thân phận của người này.

Lâm Uyển Tinh tỷ muội nghi ngờ nhìn qua phụ thân của mình, mặc dù Lâm Uyển Tinh trong ấn tượng tựa hồ có một người như thế, nhưng lúc ấy còn nhỏ tuổi, đã sớm nhớ không được.

"Không sai, xem ra người còn nhớ rõ!"

Lâm Hùng đắng chát cười một tiếng, nói ra: "Năm đó ta không biết hấn còn sống, mặc dù lời này giống như là giải thích, nhưng là năm đó ta chân cho là hấn chết rồi. Về sau ta đi tìm người cùng mẹ của người, nhưng là nhà các người cũng người đã đi nhà trống. Lâm Phong, ta biết ta có lỗi với các người một nhà, thế nhưng là sai nhân là ta, mời người tha qua những người khác, bọn hấn đều là vô tội, mà lại Uyển Tinh cùng tiểu muội vẫn là người đến thân huyết mạch. Còn ta, ta nguyện thụ người bất kỳ trừng phạt nào."

Lâm Phong không để ý đến Lâm Hùng, mà là ngơ ngác nhìn lên bầu trời, nói chuyện xưa của hấn.

"Người biết không? Năm đó cha ta không có chết, mà là bị ma đạo Thiên Độc thượng nhân bắt, về sau cũng đem mẹ con chúng ta cần đi, chúng ta người một nhà mỗi ngày tất cả nhận Thiên Độc thượng nhân tra tấn, phụ thân càng là mỗi ngày độc phát, thụ cảm vạn trùng phệ tâm nỗi khổ. Nếu độc phát, hào vô nhân tính có thể nói. Về sau, liền liên mẫu thân của ta tại phụ thân ta độc phát thời điểm bị phụ thân thất thủ đánh chết, cái kia huyết thật là đỏ a!"

"Về sau, ta thừa dịp phụ thân độc phát hôn mê qua đi, cầm chủy thủ đâm vào trái tim của hấn, nhưng là phụ thân trước khi chết lại cười vui vẻ như vậy. Lâm Hùng, người biết Đạo Nhất cái mười mấy tuổi tiểu hài tử cầm một cái chủy thủ tự tay cắt lấy cha mình đầu lâu là tư vị gì sao?"

Tất cả mọi người không khỏi rung mình một cái, Lâm Hùng càng là tròn to mắt nhìn Lâm Phong.

"Người giết phụ thân của mình, ta hiểu người là vì kết thúc nỗi thống khổ của hấn, thế nhưng là người vì sao muốn cắt mất cha mình đầu lâu, người không sợ thiên lôi đánh xuống sao?" Lâm Hùng gần như rống.

Lâm Phong không để ý đến Lâm Hùng, tự mình nói: "Ta cầm phụ thân đầu lâu, tại Thiên Độc thượng nhân trước cửa quỳ ba ngày ba đêm, rốt cục bị hấn thu làm nghĩa tử. Mà ta càng là học xong hấn hơn phân nửa tuyệt học, cho nên, năm ngoài ta giết hấn. Ta lấy đao, liền là cắt đi phụ thân ta đầu lâu đao, một đao, một đao, đem Thiên Độc thượng nhân lăng trì. Bất quá còn chưa đủ, phụ thân trong lòng ta nói cho ta biết còn chưa đủ, bởi vì còn có người, ta thật lớn bả!"

Lâm Hùng đã lệ rơi đầy mặt, cuối cùng lại khẩn cầu: "Thả bọn hấn, thả người muội muội, ta tùy người xử trí!"

"Muội muội? Ta Lâm Phong ngoại trừ phụ thân mẫu thân, không có thân nhân."

Lâm Hùng thở một hơi thật dài, ngừng nước mắt, lần nữa khuôn mặt băng lãnh, nói ra: "Ta tự biết có lỗi với các người người một nhà, nếu như người chỉ cần một mình ta đền mạng chuộc tội, ta Lâm Hùng mặc cho người xử trí, bởi vì ta thiếu các người thật sự là quá nhiều. Nhưng là ta tuyệt đối sẽ không cho phép người ra tay với bọn họ, chẳng những là bởi vì bọn hấn cùng lúc này không quan hệ, mà lại trong bọn họ còn có huyết mạch của người chí thân. Ta Lâm Hùng đã có lỗi với người, không thể lại có lỗi với ta Lâm gia liệt tổ liệt tông."

Lâm Hùng lạnh lùng nhìn lướt qua, nói tiếp: "Các người nơi này mặc dù nhiều người, nhưng là Luyện Khí cường giả cho dù tính cả người, cũng liền năm sáu người, ta Luyện Khí chín tầng tu vi nếu như liều lên đầu này mạng già, chắc hẳn các người cũng ngăn không được, cho nên Lâm Phong, dừng tay đi, thả bọn họ đi, ta thúc thủ chịu trời."

"Phụ thân!"

"Tổng tiêu đầu!"

"Sur phó!"

"Ha ha ha, Lâm Hùng, Luyện Khí chín tầng cao thủ, ta thật là sợ a, hoàn toàn chính xác, chúng ta nơi này tối đa cũng liền là Luyện Khí sáu tầng, hoàn toàn chính xác gần không được ngươi. Thế nhưng là Lâm Hùng ngươi thật giống như quên một việc." Lâm Phong trào phúng nhìn qua Lâm Hùng nói ra.

"Chuyện gì!"

"Ngươi là lợi hại, thế nhưng là ngươi lại quên ta nói qua, ta học được Thiên Độc thượng nhân hơn phân nửa tuyệt học, ngươi chẳng lẽ còn không có phát hiện sao? Ngươi cảm thấy ngươi bây giờ còn có thể ăn đắc thủ?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Độc

Lâm Phong vừa dứt lời, Lâm Hùng sắc mặt đại biến, nội lực của mình vậy mà mấy may đều không thể sử xuất, phải biết toàn bộ Thiên Ứng tiêu cực chỉ có hần một cái Luyện Khí cường giả, nếu là mình đều không thể động võ, như vậy ở đây hết thảy mọi người hôm nay tất cả tai kiếp khó thoát.

"Ngươi là lúc nào hạ độc?"

Lâm Phong mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ.

"Nếu để cho ngươi chỉ là Luyện Khí cường giả tất cả có thể biết ta là như thế nào hạ độc, cái kia ta mấy năm nay chẳng phải là tất cả học được cái trên người."

Thôi Ngọc cũng là mặt mũi tràn đầy đáng chất, lúc này hần biết muốn phá cục biện pháp duy nhất, chỉ có sử dụng thần hàng thẻ, thế nhưng là Dương Lộ Thiên thần hàng thẻ Đoái Hoán Điểm số cao tới 390 0 điểm, mình chỉ có chỉ là 206 0 điểm điểm công đức, mà trong hệ thống, thấp nhất tăng thứ thần hàng thẻ, Đoái Hoán Điểm số đều muốn 260 0 điểm. Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt.

Trong khoảng thời gian này, Thôi Ngọc đều là đắm chìm trong Thái Cực quyền pháp trong tu luyện, chưa từng có hảo hảo đi nhìn trong hệ thống vật phẩm. Lúc đầu bởi vì chính mình không có bao nhiêu điểm công đức cũng đối không là cái gì, cho nên mới không có quan tâm kỹ càng, bây giờ muốn nhìn xem có cái gì năng phá cục đồ vật cũng không kịp. Mà Thôi Ngọc duy nhất có thể nghĩ tới phương pháp, chỉ có hỏi đoái một trương thần hàng thẻ, lấy trước đó Dương Lộ Thiên thực lực, mười lăm phút, tuyệt đối có thể đem người trước mặt xử lý sạch.

Làm sao bây giờ?

Thôi Ngọc trong lòng biết đáp án, cái kia chính là chém giết một cái hoặc mấy cái tội nghiệt giá trị cao người, sau đó đạt được điểm công đức, lại hỏi đoái thần hàng thẻ.

Thế nhưng là giết người, Thôi Ngọc từ xuyên việt mà đến, chưa từng có nghĩ tới muốn giết người, cho dù là hệ thống cho hần hai nhiệm vụ, chỉ cần giết người, liền có thể nhanh chóng tính gộp lại điểm công đức hoặc là tội nghiệt giá trị, nhưng là đây không phải Thôi Ngọc muốn làm.

Thôi Ngọc là một cái tôn trọng sinh mệnh người, hần cho rằng, hết thảy hữu vi pháp, vô luận cái nào phạm nhân dạng gì tội nghiệt, tự do luật pháp trừng trị.

Thế nhưng là, hiện tại đã thân ở tuyệt lộ, chẳng lẽ mình còn không thả ra sao?

Không, vì cái gì không thả ra.

Thiên Ứng tiêu cực trước cửa treo cái kia từng cổ thi thể, trên bầu trời phiêu đăng cái kia từng sợi oan hồn còn có thể làm cho mình có cái gì không thả ra.

Pháp chi trừng phạt, Đại Đường triều đình ngoại trừ những cái kia tổn thương đến bình dân vô lâm nhân sĩ mới có thể theo nếp trừng trị, thế nhưng là

càng nhiều hơn chính là những cái kia thực lực thấp võ lâm thanh niên nhiệt huyết, có lẽ bọn hắn không đều là lòng mang chính nghĩa, một lòng giúp đỡ thiên hạ chính đạo hiệp khách, nhưng khi bọn hắn bị cường đại Võ Giả như lũ sâu kiến tùy ý chém giết lúc, lại có ai đến vì bọn họ chủ trì chính nghĩa, lại có ai tìm đến những cái kia hung thủ, để bọn hắn đền tội.

Đã không người vắn, ta vắn. Đã không người sát, ta tới giết.

Phật còn hội cảm lấy đồ đao, lấy sát ngăn sát. Ta chỉ là Thôi Ngọc lại có cái gì không thả ra, giết không được.

Tần hạ đã quyết định. Một khi thể làm người sợ hãi từ Thôi Ngọc trên thân dâng lên.

"Lâm tổng tiêu đầu, để các huynh đệ ra tay đi!" Nói, Thôi Ngọc liền đón lấy một bên một sát thủ.

Thôi Ngọc vừa động thủ, tất cả mọi người cũng tất cả cùng theo một lúc động thủ, trong lúc nhất thời Nội đường bên trong sát sinh huyền ảo, hỗn loạn không chịu nổi.

Thôi Ngọc Thái Cực quyền pháp đã luyện tới Lô Hòa Thuận Thanh chi cảnh, trước đó không có giết người, chăm chú là bởi vì Thôi Ngọc không muốn giết. Dù cho Thái Cực quyền bị mọi người xưng là kiện thể chi quyền, nhưng Quốc thuật dù sao cũng là Quốc thuật.

Cái gì là Quốc thuật, chỉ giết địch, không biểu diễn liền là Quốc thuật.

Xét đến cùng, Thái Cực quyền liền là một môn giết người số.

Phán Quan Chi Nhãn mở ra, Thôi Ngọc vì mau chóng tích lũy điểm công đức, tất cả đều là thắng hướng những cái kia tội nghiệt giá trị cao người. Trong lúc nhất thời trong này đường bên trong rất là đáng chú ý.

Lâm Phong lạnh lùng nhìn tới, hắc đạo của tự nhiên người này cũng không phải là Thiên Ưng tiêu cực nhân. Còn nghe nói võ công của hắn luyện đến Xuất Thần Nhập Hóa, thiên địa sinh dị tượng cảnh giới, Lâm Phong là căn bản sẽ không tin tưởng.

Võ lâm sao mà chi lớn, có thể sinh dị tượng võ đạo Tông Sư cái nào không phải hưởng dự võ lâm mọi người.

"Phùng Vĩ, ngươi đi đem tiêu tử kia chấm dứt!"

"Rõ!"

Lặng yên không một tiếng động, Phùng Vĩ một chương đánh về phía Thôi Ngọc phía sau lưng.

Thôi Ngọc cảm động phía sau lưng tê dại một hồi, da đầu lóe sáng, một cái không phải rất dễ nhìn lư đã cõn, tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh qua, tránh né cái này tất sát một kích.

Thôi Ngọc bị hù một thân mồ hôi lạnh, dù sao hắn làm người hai đời, lúc này mới lần thứ hai liều mạng tranh đấu. Nếu như bài trừ thần hàng thế tác dụng đây mới là Thôi Ngọc lần thứ nhất, y khảo sinh tử của mình chém giết.

"Luyện Khí cường giả!" Thôi Ngọc trong lòng âm thầm kêu khổ, chính hắn làm sao cũng không nghĩ tới mình vậy mà lại chiêu tới một cái Luyện Khí cường giả trọng điểm chiếu cố.

Bất quá may mắn trước đó cùng Luyện Khí cường giả có như vậy một chút đối chiến kinh nghiệm, lúc này, Thôi Ngọc còn không đến mức luống cuống tay chân.

Phùng Vĩ kinh ngạc nhìn một cái Thôi Ngọc, vốn cho rằng vừa rồi một chương mười phần chắc chắn, đối với một cái Luyện Khí đều không phải là tiểu tử, hắn là như thế nào có thể né tránh mình một chương này. Bất quá cũng chăm chú như thế mà thôi.

Phùng Vĩ tin tưởng Thôi Ngọc là tuyệt đối không phải là đối thủ của mình.

Phùng Vĩ Tu Luyện chương pháp chính là một môn Hoàng giai hạ phẩm chương pháp, phá vỡ tâm thủ, đồng thời đã luyện tới Đẳng Đường Nhập Thất cảnh giới. Cộng thêm Phùng Vĩ Luyện Khí ba tầng nội kinh, Thôi Ngọc đối chiến thời điểm, âm thầm kêu khổ.

Mặc dù Thái Cực quyền quyền pháp tinh diệu tuyệt luân, thậm chí đã luyện tới Lô Hòa Thuận Thanh, tứ lạng bát thiên cân cảnh giới, nhưng là chênh lệch cảnh giới thực sự quá lớn, Phùng Vĩ chương lực Thôi Ngọc vậy mà không thể toàn bộ tan mất.

Quả nhiên, võ học kỹ pháp cùng trọng yếu, nhưng là hết thảy vẫn là phải nội lực làm căn cơ.

Khó trách trong chốn võ lâm có không bằng Tiên Thiên đều là sâu kiến thuyết pháp, đối phương còn không phải Tiên Thiên cao thủ, chăm chú một cái Luyện Khí ba tầng người, liền để Thôi Ngọc một mối ứng phó.

Bất quá Thôi Ngọc không phải là không có nội lực, nhưng là chăm chú chỉ có Luyện Khí tăng một nội lực, thật sự là ít đáng thương, nếu như ở thời điểm này đem nội lực dùng hết, cái kia cho dù là về sau hời hoải Xuất Thần hàng thế cũng vu sự vô bổ, dù sao thần hàng thế cũng là dựa vào nội lực làm dẫn.

Lập tức Thôi Ngọc lại lần nữa lâm vào cảnh lưỡng nan.

Mà Phùng Vĩ lúc này càng thêm chán kinh, một cái luyện thể cường giả nương tựa một môn không biết tên võ kỹ liền có thể tại dưới tay mình đi qua hơn mười chiêu, như vậy môn quyền pháp này là đẳng cấp gì.

Thời gian dần trôi qua, Phùng Vĩ xuất chiêu thời điểm không khỏi thu mấy phần khí lực, hiện tại Phùng Vĩ không muốn giết Thôi Ngọc, hắn muốn đem hắn bắt, ép hỏi ra Thái Cực quyền bí tịch.

Mà một cái luyện thể Võ Giả lại có thể tại Luyện Khí trong tay cường giả đánh lâu như vậy, cái này không thể không hấp dẫn Lâm Phong chờ Luyện Khí cường giả ánh mắt.

Lâm Phong tâm tư thâm trầm, ánh mắt cay độc, chăm chú nhìn mấy chiêu lợi dụng sáng tỏ Thôi Ngọc quyền pháp chỗ tinh diệu, tự nhiên cũng lên lòng tham lam.

"Trương Siêu, ngươi đi trợ giúp Phùng Vĩ bắt giữ tiểu tử kia, quay đầu ép hỏi ra võ học của hắn bí tịch!"

Trương Siêu hai mắt tỏa sáng, Dậm chân mà ra đánh úp về phía Thôi Ngọc.

Nhân chưa đến, cũng đã một chiêu đánh ra, chiêu phong hiển hách. Một chiêu này vậy mà đem Phùng Vĩ tính cả Thôi Ngọc cùng một chỗ bao phủ ở bên trong.

Phùng Vĩ xem ra nhân lại là Trương Siêu, bị hù thân pháp thi triển ra, lập tức vọt đến một bên.

"Trương Siêu ngươi có ý tứ gì, ngay cả ta cũng nghĩ cùng một chỗ giết không thành." Phùng Vĩ phản nộ quát.

Thôi Ngọc trận địa sẵn sàng đón quân địch, thế nhưng là chỉ cảm thấy gió nhẹ lướt qua, một điểm chiêu lực cũng không có, lập tức dừng sờ.

Mà cái kia Trương Siêu đánh xong một chiêu liền không lại xuất thủ, mà là cười lạnh, nói ra: "Ngươi nếu là trốn không thoát, chết thì đã chết, làm sao, ngươi không phục?"

"Ngươi!" Phùng Vĩ nộ trùng lấy Trương Siêu, nhưng lại tựa như vô cùng kiêng kỵ hắn, vậy mà không còn dám mở miệng khiêu khích.

Mà Thôi Ngọc thấy đối phương không xuất thủ, liền muốn tránh ra, thế nhưng là một ngụm máu tươi phun ra, trong bụng quần đau không ngừng, nhìn cái kia máu tươi, không ngờ nhiên biến thành màu đen. Chẳng biết lúc nào lên, Thôi Ngọc lại nhưng đã trúng độc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bi Tô Thanh Phong

Luyện tập phía dưới, người luyện võ thực lực không kém bao nhiêu, nhưng là lúc này Lâm Phong thủ hạ đông đảo, mặc dù mấy đại Luyện Khí cường giả không có xuất thủ, nhưng là Thiên Ưng tiêu cục đám người vẫn còn lâu mới có được Lâm Phong thủ hạ nhân số đông đảo.

Lúc này, nhìn thấy Thôi Ngọc thụ thương trúng độc, Thiên Ưng tiêu cục đám người càng thêm tuyệt vọng. Bi phần phía dưới, tất cả đều báo sát một cái đệm lưng, giết hai cái kiếm một cái hắn phải chết suy nghĩ, trong lúc nhất thời, Lâm Phong thủ hạ vậy mà không cách nào cầm xuống Thiên Ưng tiêu cục người.

Bất quá nhìn Phùng Vĩ cùng Trương Siêu quan hệ giữa hai người, cũng có thể thấy được đám người này tất là ở vào ma đạo, là nhân mạng như cỏ rác.

Cũng đúng là như thế, Lâm Phong căn bản không quan tâm dưới tay mình tính mệnh, sở dĩ không có xuất thủ, hoàn toàn là lấy một loại mèo bắt chuột Tâm Thái đùa bỡn Thiên Ưng tiêu cục đám người, bất quá đại giới liền là dưới tay hắn tính mệnh.

Thôi Ngọc trúng độc, toàn thân nhói nhói, đã không cách nào lại động thủ, bị Trương Siêu bắt giữ đến Lâm Phong trước mặt. Không chút khách khí vứt trên mặt đất.

"Ngươi dùng chính là công phu gì? Dạy dỗ đến để ngươi chết thống khoái!" Lâm Phong lạnh lùng mà hỏi.

Thôi Ngọc nhìn hắn một cái, khinh thường cười cười, thầm nghĩ xem ra hôm nay tai kiếp khó thoát, chỉ là A Châu bà bà cừu xem ra mình là không cách nào báo.

Nhìn thấy Thôi Ngọc không để ý tới mình, cái kia Lâm Phong chỉ là cười lạnh một tiếng, nói ra: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, xem trọng hân, quay đầu lại khảo vấn!"

Thôi Ngọc sững sờ, người này vậy mà bởi vì ngấp nghé quyền pháp của mình, không có lập tức giết mình. Đây đối với Thôi Ngọc tới nói tuyệt đối là một cơ hội.

Tâm thần chìm vào hệ thống, hiện tại xem xét, mình điểm công đức đã cao tới 430 0 điểm, trước đó bắt tay giết chết mấy người vậy mà cho mình công hiến cao tới hơn hai ngàn đến điểm cống hiến.

Bất quá đáng tiếc, mình bây giờ cho dù điểm công đức đầy đủ hồi đoái thần hàng thẻ, thế nhưng là cũng không có cơ hội sử dụng, huống chi, từ mình thân trúng kịch độc, nội lực không cách nào sử dụng, cho dù hồi đoái thần hàng thẻ thì có ích lợi gì đâu.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chỉ có hồi đoái giải độc đan, giải độc của mình.

Mở ra kỳ bảo loại một cột, rất nhanh đã tìm được giải độc đan, chỉ là giá cả cao tới 140 0 điểm, không khỏi làm Thôi Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh.

Hệ thống này đến lúc nào rồi, lại còn chết như vậy đòi tiền, bất quá Thôi Ngọc đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

"Người làm gì?" Trương Siêu quát lên một tiếng lớn, một cước đá vào Thôi Ngọc sắp ngã vào bên miệng tay phải.

Thôi Ngọc bị đau, tay phải hất ra, chỉ gặp một cái lớn chừng nắm tay em bé Bạch Ngọc bình sứ lăn đến bên tường. Thôi Ngọc nhìn thấy cái kia bình sứ mất đi, phần nộ nhìn xem Trương Siêu, nhưng là cũng không nói lời nào.

Trương Siêu cười lạnh một tiếng, nói ra: "Tiểu tử, ta khuyên ngươi vẫn là thành thật một chút, ngươi cho rằng lão tử độc là tốt như vậy giải, ngươi như tại không thành thật, lão tử liền đem tay của ngươi cho chặt đi xuống."

Thôi Ngọc lãnh hừ một tiếng, mắt nhắm lại, nằm trên mặt đất không lên tiếng nữa.

Trương Siêu bọn người gặp Thôi Ngọc như thế hợp tác, liền không còn quan tâm hân.

Thôi Ngọc đầu tiên là trúng độc, sau lại bị bắt, lúc này càng là chịu nhục, Lâm Uyển Tinh đám người bị phần không hiểu, nhưng là tầng tầng lớp lớp địch nhân để bọn hân chỉ có thể nhìn, lại không cách nào thân xuất viện thủ.

Thời khắc sinh tử, thời gian trôi qua nhanh chóng, Lâm Uyển Tinh không biết từ khi nào, người bên cạnh càng ngày càng ít, khi hân lấy lại tinh thần thời điểm, bên người chỉ còn ba, bốn người vây quanh ở Lâm Hùng bên người, địa ở trên tất cả hiện đầy tử thi, còn có thật nhiều ai tiếng kêu thảm thiết nhân tại lăn lộn đầy đất.

Thôi Ngọc nhìn ở trong mắt, trong lòng lo lắng, thế nhưng là nhưng không có biện pháp gì, chỉ có thể nhìn một cái kia cái rất là nhìn quen mắt nhân tại đao quang kiếm ảnh trung, trở thành từng cỗ thi thể lạnh băng.

"Dừng tay!" Lâm Phong đột nhiên quát bảo ngưng lại thủ hạ tiếp tục tiến công.

Mà lúc này, Lâm Uyển Tinh mới phát hiện, toàn bộ Thiên Ứng tiêu cục chỉ còn mình ở bên trong ba người còn bảo hộ ở Lâm Hùng trước người.

Mà Lâm Uyển Như, không biết từ lúc nào, đã bị Lâm Phong bọn người bắt.

Mặc dù Lâm Phong trực tiếp hạ mệnh lệnh, cũng không có nói muốn bắt sống Lâm Uyển Tinh tỷ muội, nhưng là dù sao hai người bọn họ đều là Lâm Phong huyết mạch thân nhân, cho dù là muốn sát, cũng không tới phiên bọn hân bọn này hạ nhân hạ sát thủ, tại lúc đối địch, không ai dám hạ sát thủ.

Bởi vì cái này, Lâm Uyển Tinh tài chèo chống đến bây giờ.

Mà Lâm Tiểu Muội võ công thấp, tự nhiên không cách nào kiên trì đến bây giờ.

"Còn lại, ta tự mình tới." Lâm Phong vừa nói, một bên hướng Lâm Hùng bọn người đi đến. Chỉ gặp một tầng mắt trần có thể thấy màu đen uân khí tại hai tay của hân vờn quanh, đây là luyện tập cường giả vận chuyển nội lực đối địch đáng vẻ, mà lại rõ ràng, Lâm Phong cái này một thân công phu tất cả tại hân cái kia một đôi tay không bên trên.

Lâm Phong nói muốn tự mình ra tay, lập tức hân một đám thủ hạ tất cả lóe ra một mảnh lớn địa phương, mặc dù từng cái mạng mạng che mặt, nhưng là cái kia từng đôi che kín hoảng sợ ánh mắt đó có thể thấy được, Lâm Phong nếu xuất thủ, là đáng sợ đến bức nào quang cảnh.

"Tặc tử, nhận lấy cái chết!"

Ngay tại Lâm Uyển Tinh nghĩ muốn xuất thủ trong nháy mắt, hai bóng người từ phía sau của nàng thoát ra, đón lấy Lâm Phong.

Tập trung nhìn vào, lại là chăm chú còn sống hai người tiêu sư, mà bọn hân chính là Lâm Hùng hai người đệ tử. Luận võ học cũng là tại Lâm Uyển Tinh phía trên.

Hai bóng người nhanh giống như như điện, hai thanh trường đao phân tả hữu bỏ về phía Lâm Phong. Tại cái này sinh từ thời khắc, vậy mà bạo phát ra không nhỏ khí thế. Lâm Hùng mặc dù thân không thể động, nhưng là con mắt vẫn là có thể nhìn, nhìn hai người này một chiêu này, rõ ràng đã có một chút khí thế ở trong đó, nếu như hôm nay Bất Tử, ngày sau qua đi, tất nhiên có thể bước vào Luyện Khí chỉ cảnh.

"Hai cái phế vật cũng dám đến tìm cái chết!"

Lâm Phong giận quát một tiếng, thân ảnh giống như quỷ mị, chẳng biết lúc nào đã tránh nói hai người này phía sau, hai cái biến thành màu đen bàn tay đã khấc ở hai người tim vị trí.

"Vạn độc phá vỡ tâm thù!"

Liên kêu thảm tất cả tương lai cùng phát ra, hai người liền phi ra ngoài, nhân còn chưa rơi xuống đất, đã khí tuyệt bỏ mình. Trong chốc lát, hai người tất cả toàn thân biến thành màu đen, vậy mà cũng là bị một loại không biết tên kịch độc mà chết.

"Lâm Hùng, hôm nay ta liền để ngươi ném đến thân nhân chết ở trước mặt mình tư vị, về sau ta lại đem ngươi thiên đao vạn quả, lấy tế điện cha mẹ ta trên trời có linh thiêng."

Lâm Uyển Tinh quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Hùng, lau sạch nước mắt, dứt khoát tuyệt nhiên một kiếm đâm về Lâm Phong.

Chỉ gặp cái kia Lâm Phong thân hình lại hóa thành quỷ mị, chuyển tới Lâm Uyển Tinh bên trái, lần nữa, một chiêu vạn độc phá vỡ tâm thù rần rần chắc chắc đánh vào Lâm Uyển Tinh tim.

Lực đạo chi lớn, Lâm Uyển Tinh trực tiếp ném tới Lâm Hùng dưới chân. Một ngụm máu tươi phun ra, cả người cơ hồ không cách nào động đậy.

"Tỷ tỷ!" Lâm Tiểu Muội bi thiết một tiếng, vậy mà bất tỉnh đi.

Mặc dù thân thể kịch liệt đau nhức, nhưng là Lâm Uyển Tinh vậy mà phát phát hiện mình không có chết. Tựa hồ cũng không có trúng độc.

Đảo mắt nhìn về phía Lâm Phong.

Vậy mà trông thấy Lâm Phong một mặt bất khả tư nghị nhìn xem hai tay của mình, chán nản chỉ gặp, cả người tất cả mở đến trên mặt đất, toàn bộ trên mặt tất cả hiện đầy hoảng sợ.

Cái này tựa như một cái tín hiệu, chỉ gặp cả phòng người đều từng cái tê liệt trên mặt đất. Bình khí lạc phát ra "Lách cách" không ngừng bên tai.

Tất cả mọi người tại Hồ Hòa chuyện gì xảy ra.

"Chúng ta trúng độc rồi, đến cùng chuyện gì xảy ra, ai hạ độc?" Trương Siêu hoảng sợ mà hỏi.

Thôi Ngọc nhìn xem cả phòng mở đến sát thủ, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, tại tối hậu quan đầu, cuối cùng đuổi kịp, nhưng là đáng tiếc, Thiên Ứng tiêu cục trên dưới lần này cơ hồ toàn bộ chết hết.

Thôi Ngọc ngồi dậy, đem trước hời đoái giải độc đan nuốt vào trong miệng, lẳng lặng chờ lấy được hiệu phát tác.

Nhìn xem ngồi xếp bằng trên mặt đất Thôi Ngọc, Lâm Phong một loại tất cả dùng không thể tin được ánh mắt nhìn hắn.

"Là người?"

"Đây là cái gì độc?"

"Bì Tô Thanh Phong!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vô đề

"Đáng hận!" Lâm Phong vô cùng tức giận, mình chìm đắm Độc Đạo gần mười năm, không nghĩ tới hôm nay vậy mà vừa ngã vào mình đặc ý nhất địa

phương.

Thôi Ngọc lặng lẽ nhìn hấn một cái liền không tiếp tục để ý.

Lúc này có thể nghĩ đến sử dụng Bì Tô Thanh Phong cũng là trùng hợp, tại trong hệ thống nhìn thấy giải độc đan là, trong lúc vô tình vậy mà phát hiện Bì Tô Thanh Phong cái này một loại độc dược.

Thôi Ngọc còn nhớ đến lúc ấy trước kia nhìn thiên không tám bộ lúc, dựa vào Bì Tô Thanh Phong, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường không uống phí một Bình một chân tiêu diệt hết Cái Bang tất cả cao thủ, để lại cho Thôi Ngọc ấn tượng thật sâu.

Chỉ là cái này Bì Tô Thanh Phong cũng thực không rẻ, một bình liền cao tới 280 0 điểm điểm công đức, để Thôi Ngọc cũng là mười phần đau lòng.

May mắn cái này Bì Tô Thanh Phong hồi đó ai còn tặng kèm một bình giải độc, bằng không, Thôi Ngọc phi đau lòng hơn chết.

Đội độc tính đã giải, Thôi Ngọc nhìn xem cả phòng nằm dưới đất sát thủ, trong lòng suy nghĩ muốn xử trí như thế nào bọn hấn.

Phán Quan Chi Nhãn liếc nhìn một vòng, thờ dài nặng nề thở ra một hơi.

Từ dưới đất nhật lên một thanh cương đao, một bước vung lên đao, đem những sát thủ kia một đao một cái toàn bộ giết tại chỗ, nhìn Lâm Phong đám người mồ hôi lạnh chảy ròng.

Một chút người sợ chết nhao nhao gọi tha.

"Thiếu hiệp tha mạng!"

"Thiếu hiệp, ta nguyện đi theo cùng ngươi, làm trâu làm ngựa!"

...

Nhưng là Thôi Ngọc không chút nào chưa bọn hấn chỗ nhiều, thậm chí liên dừng lại đều không có.

"Nãi nãi, ngươi giết đi, lão tử làm quỷ cũng không buông tha ngươi!"

Nhìn Thôi Ngọc là muốn quyết tâm muốn giết sạch mình, có ít người bắt đầu mắng.

Khi Thôi Ngọc dừng tay thời điểm, ra Lâm Phong, Phùng Vĩ cùng Trương Siêu ba cái hấn biết đến đầu đảng tội ác, còn lại toàn bộ giết chết.

Lúc này, Thôi Ngọc tài từ trong ngực lấy ra Bì Tô Thanh Phong giải độc, cho Lâm Uyển Tinh cha con ba người giải độc.

"Thôi thiếu hiệp, sắc mặt của ngươi như thế khó xử, thương thế của ngươi ra sao?" Lâm Hùng nhìn Thôi Ngọc sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào, hai mắt xích hồng, lo lắng hỏi.

Lâm Uyển Tinh trước đó bởi vì lo lắng Lâm Tiểu Muội cùng Lâm Hùng, còn không lắm chú ý Thôi Ngọc, nghe được Lâm Hùng, cũng vội vàng chạy tới, lập tức bị Thôi Ngọc sắc mặt giật nảy mình.

Thôi Ngọc lắc đầu, ra hiệu không cần lo lắng.

"Ta lần thứ nhất giết người!"

Lâm Uyển Tinh khẽ giật mình, trong lòng lại là nhói nhói.

Mà Lâm Hùng lại hết sức cổ quái nhìn thoáng qua Thôi Ngọc. Người trong giang hồ, lại có ai trong tay không có dính qua máu tươi, nhìn Thôi Ngọc võ công không tầm thường, hấn là tuyệt đối không ngờ rằng, Thôi Ngọc vậy mà chưa từng giết người.

"Lâm tổng tiêu đầu, chất độc trên người của ngươi thế nào?"

Lâm Hùng một vận công, phát hiện vẫn như cũ không cách nào vận động mấy may nội lực, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Thôi Ngọc thẳng đến Trương Siêu.

"Đem giải độc giao ra."

Trương Siêu cũng không có lại làm bất kỳ kháng cự nào, tại hấn ra hiệu dưới, Thôi Ngọc đem giải độc tìm ra, nhưng là Thôi Ngọc cũng không có lập tức đem giải độc dứt cho Lâm Hùng, mà là lấy ra một viên để Trương Siêu ăn vào.

Quan sát có một khắc đồng hồ, gặp Trương Siêu cũng không cái khác phản ứng, lúc này mới đem giải độc dứt cho Lâm Hùng.

"Lâm tổng tiêu cục, như thế nào?"

Lâm Hùng thở phào một hơi, nói ra: "Đa tạ Thôi thiếu hiệp, ta đã không có gì đáng ngại, chỉ là còn muốn điều trị một đoạn thời gian, phương mới có thể vận dụng nội lực."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, từ cũi trong phòng tìm đến mấy trói dây gai, đem Lâm Phong ba người đánh ngất xỉu, sau đó đem ba người trói cái rắn chắc.

"Ta đi đem bọn hần giao cho quan phủ xử trí, nơi này tạm thời giao cho các ngươi!"

Thôi Ngọc lời nói để Lâm Hùng ba người sửng sờ.

"Thôi thiếu hiệp!"

"Hà là?"

"Lão phu có cái yêu cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không?" Lâm Hùng mặt lộ vẻ giấy dựa mà hỏi.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua trong tay ngất đi Lâm Phong, thờ dài nói: "Cái kia Lâm tổng tiêu đầu cũng không cần giăng!"

Nói xong không tiếp tục để ý Lâm Hùng, nâng lên ba người nhanh chân đi ra.

Lâm Hùng ngồi tòa tại chỗ, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi. Nhìn xem thi thể đầy đất, đành phải không chảy nước mắt.

Thôi Ngọc đi vào tiền viện, đột nhiên dừng bước.

Chỉ gặp ngoài viện, ánh lửa bắn ra bốn phía, đem ngoài viện tiếp vào chiếu xạ đèn đuốc sáng trưng. Thình thoảng truyền đến binh khí va chạm thanh âm còn có những cái kia không che giấu chút nào tiếng bước chân, nói rõ ngoài tường đã bị đại lượng nhân cho bao bọc vây quanh.

Chẳng lẽ Lâm Phong người cũng không có toàn bộ tất cả tại Thiên Ưng tiêu cục nội bộ, Thiên Ưng tiêu cục bên ngoài bị Lâm Phong nhân cho bao vây.

Thở dài một hơi, Thôi Ngọc đem Trương Siêu cùng Phùng Vĩ hai người vớt trên mặt đất, dẫn theo Lâm Phong bước ra Thiên Ưng tiêu cục. Nếu như đối phương thật là Lâm Phong người, chỉ ít mình cũng có đảm phán thể đánh bạc.

Thiên Ưng tiêu cục đại cửa bị mở ra, Thôi Ngọc lại đứng chết trân tại chỗ, Thôi Ngọc vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới đem Thiên Ưng tiêu cục vây quanh nhân lại là bọn hần.

Chỉ gặp từng đội từng đội quan binh đao thương hách lợi, cung tiễn trực chỉ mình, tại đông đảo quan binh bảo vệ dưới, một cái Thôi Ngọc đã từng thấy qua quan viên đang ngồi ở Thiên Ưng tiêu cục ngoài cửa lớn trên đất trống.

Thình lình chính là Trần Thiên phủ phủ đài đại nhân Trần Lương Ngọc.

Nhìn thấy Thôi Ngọc đi ra, cái này Trần đại nhân hiển nhiên cũng là sửng sờ, từ hần lấy được tư liệu nhìn, nay Nhật Thiên ưng tiêu cục vô luận như thế nào cũng là tai kiếp khó thoát, không nghĩ tới a. Xem bộ dáng là Thiên Ưng tiêu cục chiến thắng.

"Lâm Hùng a, Lâm Hùng, không nghĩ tới ngươi giấu thật là đủ sâu!" Trần Lương Ngọc trầm nghĩ.

Trần Lương Ngọc đứng dậy, đi đến Thôi Ngọc trước mặt, nói ra: "Ngươi muốn đi đâu?"

Thôi Ngọc sắc mặt âm trầm xuống, xem ra quan phủ nhất định đã biết Lâm Phong bọn người hôm nay hội đến tập kích Thiên Ưng tiêu cục, thế nhưng là những này người trong quan phủ nhưng không có xuất thủ, ngược lại là đem Thiên Ưng tiêu cục bao bọc vây quanh, tọa sơn quan hổ đấu.

"Tự nhiên là đi tìm đại nhân ngươi!" Thôi Ngọc dè nén xuống phần nộ cảm xúc nói ra.

Như thế để Trần Lương Ngọc ngây ngẩn cả người.

"Tìm ta làm cái gì?"

Thôi Ngọc đem Lâm Phong tiện tay ném đến Trần Lương Ngọc dưới chân, nói ra: "Người này liền là mấy ngày nay hung án thủ phạm chính, hôm nay càng là dẫn đầu một bang sát thủ tập kích Thiên Ưng tiêu cục, tàn sát Thiên Ưng tiêu cục trên dưới hơn mười người. Hôm nay liền giao cho phủ đài đại nhân xử lý."

Trần Lương Ngọc ngờ ngạc nhìn Thôi Ngọc, cái này cũng trách không được Trần Lương Ngọc, vô lâm nhân sĩ vốn là mười phần chán ghét người trong quan phủ, đều là lấy triều đình ung khuyến xưng hô bọn hần.

Nếu ra tranh đấu, đều là mình dựa theo võ lâm quy củ tự hành xử trí, vứt bỏ Đại Đường luật pháp vì giày, là quan phủ như cừu khấu. Hôm nay cái này người trong võ lâm lại muốn đem hung phạm nộp lên quan phủ. Cái này thực sự không cách nào làm cho Trần Lương Ngọc tin tưởng.

"Trần đại nhân, Trần đại nhân!" Nhìn Trần Lương Ngọc vậy mà một mặt cổ quái nhìn xem mình, lại lờ đi mình, Thôi Ngọc không khỏi lớn tiếng kêu vài tiếng.

"A, người nói!" Trần Lương Ngọc cái này mới hồi phục tinh thần lại, nhưng là cái kia mập mờ ánh mắt vẫn là để Thôi Ngọc thực sự không thể nào tiếp thu được!

"Hôm nay ta đem tội phạm giao cho đại nhân, người này giết người vô số, giết hại mấy chục cái nhân mạng, dựa theo Đại Đường luật pháp, lẽ ra nên chém, nhìn đại nhân theo lẽ công bằng chấp pháp. Mặt khác đằng sau ta còn có hai cái trùm thổ phi, đã bị ta trói buộc, cũng mời đại nhân cùng nhau lấy đi."

Lúc này không riêng Trần Lương Ngọc ngây người, liền liên một đám quan binh cũng ngây dại, bọn hắn chưa từng gặp qua cổ quái như vậy người trong võ lâm, theo lẽ công bằng chấp pháp, đến cùng bọn hắn là quan sai vẫn là người là quan sai.

Trần Lương Ngọc vung tay lên, lập tức đi ra mấy tên quan binh, đem Lâm Phong ba người mang đi.

"Cái khác phi chúng đâu?" Trần Lương Ngọc hỏi.

"Tất cả lấy đền tội!"

Dựa vào, một đám quan binh trong lòng kêu to, đền tội, người xem người ta thuyết pháp này, không biết tất cả cho là hắn mới là quan binh, mình mới là võ lâm người.

Trần Lương Ngọc cũng không kiểm tra, quay người liền ra hiệu thu binh hồi phủ!

"Trần đại nhân!" Thôi Ngọc nhìn Trần Lương Ngọc vậy mà cái này muốn thu Binh, lập tức gọi lại Trần Lương Ngọc.

Trần Lương Ngọc sững sờ, hỏi: "Người còn có chuyện gì?"

"Ta muốn hỏi đại nhân phải chăng ngay từ đầu liền biết bọn hắn tới nay liền muốn tập kích Thiên Ứng tiêu cục?"

Trần Lương Ngọc ngây ra một lúc, cũng không giấu diếm, nói ra: "Ta biết người muốn hỏi cái gì, không sai, bọn này người cũng đã tại ta giám sát phía dưới, khi bọn hắn chui vào Thiên Ứng tiêu cục thời điểm, ta cũng đã đem Thiên Ứng tiêu cục vây quanh."

Trần Lương Ngọc lời nói đem Thôi Ngọc lòng dạ ác độc hung ác đến nhói nhói, Thôi Ngọc cũng không còn cách nào dễ dàng tha thứ.

"Trần đại nhân, vậy các người vì sao không xuất thủ cứu giúp, vậy nhưng là sống sinh sinh mấy chục cái nhân mạng a?"

Trần Lương Ngọc sắc mặt nhìn không tốt, đã bắt đầu nổi giận, một cái nho nhỏ võ lâm nhân sĩ vậy mà dám can rờ như vậy.

"Chỉ là một đám võ lâm nhân sĩ mà thôi, Thái Tông Thánh tổ gia khai quốc liền lấy lập ra chuyện giang hồ, giang hồ. Các người Giang Hồ Nhân chỉ thấy ân oán báo thù cùng bản quan có quan hệ gì."

Thôi Ngọc cảm thấy buồn cười, cất tiếng đau buồn nói: "Có quan hệ gì, buồn cười, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ, chẳng lẽ cái này hơn mười đầu tính mệnh cũng không phải là nương sinh cha nuôi, chẳng lẽ cái này hơn mười đầu tính mệnh liền không có người già trẻ em, chẳng lẽ cái này hơn mười đầu tính mệnh cũng không phải là Đại Đường con dân, a!" Nói ra cuối cùng Thôi Ngọc cơ hồ là cuồng hống mà ra.

Lúc này, tất cả quan binh bao quát Trần Lương Ngọc tất cả ngốc ngốc nhìn qua Thôi Ngọc, bọn hắn không biết nên như thế nào phản bác.

Thờ dài một hơi, Trần Lương Ngọc không nói gì nữa, dẫn người rời đi nơi này.

Mà Thôi Ngọc lại tựa như mất đi chỗ có sức lực, đôi phế gối tại Thiên Ứng tiêu cục trước cửa, nhìn qua đầu đội trời ung tiêu cục bảng hiệu thật lâu không nói.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thương biệt ly

Chỉ chớp mắt, tam ngày trôi qua.

Nguyên bản người đến người đi, hoan thanh tiểu ngữ Thiên Ứng tiêu cục, lúc này đã kinh biến đến mức trống rỗng, giống như Quý Trạch.

Lâm Hùng cha con ba người cũng cùng Thôi Ngọc chuyển vào trong thành một cái khách sạn bên trong.

Tất cả thi thể đều đã xử lý thỏa đáng, trong chốn vô lâm, gió tanh mưa máu tất cả lấy là nhìn làm thành quen, cơ hồ mỗi tòa thành thị tất cả có loại này chuyên môn xử lý loại sự tình này minh ti tồn tại.

Chỉ cần tiền bạc không ít, bọn hắn hội thay xử lý thỏa đáng.

Lâm Uyển Tinh nói, các nàng không muốn tại bước vào Thiên Ứng tiêu cục.

Đã từng hoan thanh tiểu ngữ, vui cười giận đi, phảng phất giống như hôm qua.

Hôm nay bước vào, nhưng như cũ có thể nghe được bọn hắn kêu thảm, cái kia nồng đậm mùi máu tươi chính muốn để nàng hôn mê.

Thôi Ngọc mấy ngày nay đem mình quan trọng phòng, suy nghĩ rất nhiều, trong đầu ngơ ngác ngác, nhưng là hắn cũng rất cục nghĩ thông suốt mình mấu chốt ở nơi nào.

Hắn dù sao đã không phải là tại đời trước cái kia trật tự văn minh thế giới, nơi này là một con người thực sự ăn người thế giới. Hỗn loạn, vô tự. Kẻ yếu như sâu kiến, tính mệnh như cỏ rác.

Nếu như mình như trước vẫn là dạng này, đối những chuyện này canh cánh trong lòng, cho dù mình có hệ thống trợ giúp, một ngày nào đó mình cuối cùng rồi sẽ trả giá đắt, mà cái giá như thế này chính là Thôi Ngọc chỗ không thể thừa nhận.

Đây không phải muốn trốn tránh, mà là mình muốn cải biến đây hết thảy, chỉ có trở nên càng thêm cường đại. Kiếp trước có một câu, quy tắc là từ cường giả chế định, mà kẻ yếu chỉ có phục tùng quy tắc.

Nếu như chính mình muốn cải biến thế giới này, chỉ có trở nên cường đại, cường đại đến uy áp toàn bộ thế giới, dạng này mới có thể một lần nữa chế định quy tắc. Mới có thể hoàn toàn thay đổi thế giới này.

Khôn sống mộng chết, mạnh được yếu thua. Tại mình trở nên cường đại trước đó, chỉ có vứt bỏ vô dụng lòng từ bi, khi sát thời điểm tuyệt không nương tay, hết thảy lấy chính nghĩa đang chiếu sáng phía trước, từng bước một tiến lên.

"Thôi đại ca, ta cùng phụ thân thương lượng qua, chúng ta chuẩn bị sau ba ngày, liền rời đi Hồng Phong thành!"

"Các ngươi muốn đi đâu?"

Lâm Tiểu Muội lắc đầu, nói ra: "Chúng ta cũng không biết, chỉ muốn rời đi nơi này, có lẽ tìm tới một chỗ có thể quên quá khứ địa phương liền sẽ dàn xếp lại. Thôi đại ca, ngươi cũng cùng chúng ta cùng đi đi!"

Lâm Uyển Tinh cùng Lâm Tiểu Muội khát vọng nhìn qua Thôi Ngọc.

Lâm Hùng nhìn cái này tỷ muội hai người, không nói gì.

Thôi Ngọc nhìn bọn họ một chút hai người, cười khổ nói: "Ta cũng đồng dạng có con đường của ta muốn đi, ta chỉ có thể lại nơi này chúc các ngươi một đường Bình An!"

Hai tỷ muội cười khổ nói cảm ơn, hiển nhiên đây không phải bọn hắn muốn đáp án.

Lúc này, Lâm Phong ba người đã tại hôm qua bị Trần Lương Ngọc bên đường xử trảm, đầu người hiện tại còn treo tại Trần Thiên phủ trước cửa.

Cừu nhân lấy cái chết, lúc này xác thực không có cái gì có thể làm cho Lâm Uyển Tinh bọn hắn lo lắng. Ngoại trừ Thôi Ngọc.

Lâm Uyển Tinh đối với mình tình Thôi Ngọc tự nhiên sáng tỏ, Lâm Tiểu Muội đối với mình như cha huynh ý lại mình cũng là biết được. Nhưng là Thôi Ngọc đã định ra tương lai đường, liền không cách nào cùng các nàng lại cùng một chỗ, hoặc cùng hữu duyên các nàng còn có thể gặp lại đi!

Sau ba ngày, ngày càng lặn về phía tây, quan đạo hai bên cảnh liêu theo gió phiêu lãng.

Dưới trời chiều, trường đình dưới, là mấy đạo bị thương thân ảnh.

Lâm Hùng ba người muốn rời đi, Thôi Ngọc cùng Ngọc Linh cùng ba người bịn rịn chia tay, mà đối thành đám người kinh ngạc chính là, Trần Lương Ngọc vậy mà cũng xuất hiện ở nơi này.

"Hôm nay từ biệt, không biết ngày nào mới có thể gặp nhau, các ngươi bảo trọng!" Thôi Ngọc có nhiều chuyện muốn nói, thế nhưng là lời nói đạo bên miệng, lại chỉ còn lại có một câu đơn giản nhất lời nói.

Ngọc Linh nắm Lâm Tiểu Muội thủ nói ra: "Tiểu muội, mặc dù chúng ta quen biết bất quá hơn tháng, nhưng là tỷ tỷ quả thực thích ngươi, hôm nay từ biệt không biết gặp lại lần nữa không biết là cái gì thời đại, giang hồ hiểm ác, ngươi tâm tư đơn thuần, nhất định phải nghe theo Lâm tổng tiêu đầu. Cái này

mai ngọc bội người lại lấy được, nếu như có một ngày gặp được không cách nào giải quyết khó khăn, liền cầm lấy ngọc bội kia đạo linh vận tiên môn tới tìm ta, nhất định nhớ kỹ!"

Đó có thể thấy được, Ngọc Linh là thật tâm ưa thích Lâm Tiểu Muội, đã đem nàng xem như thân muội muội của mình.

Trần Lương Ngọc nhìn xem Lâm Hùng, thờ dài một hơi, nói ra: "Lâm huynh, ta biết ngày đó thấy chết không cứu hoàn toàn chính xác có sai lầm thỏa đáng, thúc thiếu hiệp nói rất đúng, vô luận như thế nào, các người đều là Đại Đường con dân, là ta lấy giống!" Trần Lương Ngọc phảng phất không phải một cái chính trị gia, càng giống một cái vô lâm hào hiệp, có lỗi, cũng không từ chối.

Lâm Hùng cười lắc đầu, hẳn cũng không trách tội Trần Lương Ngọc, đây hết thầy đều là mình năm đó sai.

"Lâm mỗ chưa từng từng trách tội Trần huynh, loại loại nào nhân, đến loại nào quả, Lâm mỗ đã sớm nghĩ thoáng."

Lâm Uyển Tinh lau sạch nước mắt, miễn cưỡng vui cười, giờ lên vò rượu, cười nói: "Thôi đại ca, cảm ơn người, hôm nay ta phải đi, không cách nào cùng người đi Thiên Nhai, nhưng là ta vẫn còn muốn nói, Thôi đại ca, ta thích người, chân rất thích người!" Nói ngựa đầu trút xuống rượu. Rượu rơi xuống nước quần áo cũng không quan tâm.

Thôi Ngọc biết, Lâm Uyển Tinh cũng không cần mình trả lời. Lấy ra vò rượu, cùng nó đối ẩm.

Lâm Hùng cũng lấy ra vò rượu, nói ra: "Giang hồ nhi nữ, không nói rất nhiều già mồm lời nói, hết thầy đều ở trong rượu, chư huynh, uống thắng!"

Vò rượu giờ lên, một tiếng lăm, rượu như ngược lại suối.

Thôi Ngọc làm xong, vò rượu ném một cái."Ba!" một tiếng, té vỡ nát.

"Ve mùa đông thể lương bi ai, đối trường đình muộn, mưa rào sơ nghĩ.

Hồng Phong thành uống không tự, lưu luyến chỗ, Thiên Nhai thôi phát.

Cầm tay nhìn nhau nước mắt, không gây ngừng ngưng nghẹn.

Niệm đi đi, Thiên Lí Yên Ba, sương chiều nặng nề Sở Thiên khoáng.

Đa tình từ xưa thương ly biệt, càng sao chịu được, vắng vẻ Thanh Thu tiết!

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?

Dương Liễu Ngạn, hiểu phong tàn nguyệt.

Lần này đi trải qua nhiều năm, xác nhận ngày tốt điều kiện không có tác dụng.

Liền dù có ngàn loại phong tình, càng cùng người nào nói?"

"Thơ hay! Có thiếu hiệp này thơ, chúng ta lấy không tiếc lấy, son thủy có gặp lại, ta đợi đi đến!" Lâm Hùng ôm quyền, cùng Lâm Uyển Tinh tỷ muội cười ngựa mà lên.

"Thôi đại ca!" Lâm Tiểu Muội khóc kêu lên.

"Tiểu muội!"

"Thôi đại ca, tiểu muội còn muốn lại cuối cùng nghe một lần Thôi đại ca tiếng ca, Thôi đại ca có thể hay không vì ta cùng tỷ tỷ tại hát một bài ca, để cho ta cùng tỷ tỷ tại Thôi đại ca trong tiếng ca rồi đi!"

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu.

"Ngọc Linh cô nương, có thể hay không mượn đàn dùng một lát?"

Ngọc Linh để hạ nhân đem đàn đưa vào Thôi Ngọc trong tay.

Thôi Ngọc ngồi trên mặt đất, đem đàn gác ở chân của mình bên trên. Khúc tiếng vang lên.

"Giang hồ tiểu, ân oán;

Nhân so chiêu, tiểu tàng đao;

Hồng trần tiểu, tiểu tịch liêu;

Tâm quá cao, không đến được;

Trăng sáng chiếu, đường xa xôi;
Nhân biết về già, tâm bất lão;
Yêu không đến, tha không xong;
Quên không được, nguoi tốt.
Nhìn như hoa phi hoa, vụn phi vụn;
Nước sông cuộn cuộn lưu không được.
Một thân hào tình tráng chí Thiết Ngao xương,
Nguyên lai anh hùng là cô độc.
Giang hồ tiểu, yêu Tiêu Dao;
Đàn hoặc Tiêu, rượu đến ngược lại;
Ngửa mặt lên trời tiểu, quên hết rồi;
Tiêu sái như gió nhẹ nhàng.
Giang hồ tiểu, yêu Tiêu Dao;
Yêu hoặc hận, đều không cần;
Ngửa mặt lên trời tiểu, quên hết rồi;
Tiêu sái như gió nhẹ nhàng.
..."

Ca dứt tiếng, khúc âm thanh ngừng, dưới trời chiều, đã không nhìn thấy thân ảnh của bọn hắn.

Đây chính là giang hồ đi!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hệ thống thăng cấp

Đại Đường quốc thổ rộng lớn vô biên, không biết mấy vạn dặm. Cho dù nhân khẩu ức ký, nhưng là trải rộng Đại Đường phía dưới, cũng là người ở thừa thớt.

Mà Đại Đường quốc quận thành một trăm linh tám tòa, các quận phía dưới thành thị lớn nhỏ không cách nào tính toán. Cho dù hai quận chỉ gấp lui tới cũng là xa xôi đến cực điểm.

Hôm đó cùng Lâm Hùng cha con ba người cáo biệt về sau, Thôi Ngọc cũng là thoải mái vô cùng, ngày đó cũng đồng dạng rời đi Hồng Sam thành. Thôi Ngọc muốn đến cái này Đại Đường quốc phồn hoa nhất đô thành trần thiên thành đi xem một chút, lại tính toán sau.

Nhưng là một tháng trôi qua, Thôi Ngọc một đường bạt núi lội nước, màn trời chiếu đất, cũng chăm chú vượt qua một cái quận, vừa mới đến Đông Dương quận thành.

Đông Dương quận ở vào Phong Dương quận lấy đông, nhưng là vẫn như cũ cùng đế đô xa xa khó vơi, Thôi Ngọc hết sức tò mò, tại cái này không có ô tô, máy bay thế giới, quốc gia này là như thế nào quản lý, thống trị quốc gia này.

Nếu là tất cả dựa theo hán cái này Túc Độ, từ đế quốc biên cảnh đến đế đô, không biết muốn đi mấy cái năm tháng. Nếu là có nhân phản loạn, chờ đế đô bên trong Hoàng đế biết, lại làm phản ứng, đoán chừng món ăn cũng đã lạnh.

Bất quá Thôi Ngọc cũng biết, dĩ nhiên quốc gia này có thể thống trị xuống dưới, như vậy tự nhiên có mình không biết phương pháp. Mình chỉ cần một đường đi tới, một ngày nào đó mình tự nhiên là sẽ biết.

Mà cuối cùng gần một tháng, Thôi Ngọc cũng rốt cục đạt tới Đông Dương quận.

Hai tòa thành thị ở giữa mặc dù thỉnh thoảng đi ngang qua một chút ít lớn lớn nhỏ nhỏ thành thị, nhưng là ngủ ngoài trời đã ngoại đó cũng là chuyện thường xảy ra, trên đường đi, Thôi Ngọc rắn chắc một chút cùng đường thương khách hoặc võ lâm du hiệp, tâm tình ở giữa, cũng với cái thế giới này nhiều hơn mấy phần hiểu rõ.

Nhìn trước mắt cao tới hơn mười trượng tường thành, Thôi Ngọc vô cùng tán thưởng, tại cái này cơ hồ không có khoa học kỹ thuật Lực Lượng thể giới, là như thế nào kiến tạo to lớn như vậy tường thành, thật là khiến người ta nhìn mà than thở.

Mà Thôi Ngọc cũng quyết định ở chỗ này ngắn ngủi dừng lại một đoạn thời gian. Bởi vì hán hệ thống rốt cục thăng cấp hoàn thành.

Khi Lâm Phong bị xử trảm về sau, hệ thống liền nhắc nhở hán nhiệm vụ hoàn thành, chẳng qua là lúc đó Thôi Ngọc còn tại phạm động kinh, tự nhiên không có quan tâm kỹ càng hệ thống.

Khi Thôi Ngọc rời đi về sau, tài giắt mình phát hiện, mình điểm công đức đã cao tới một vạn bảy ngàn sáu trăm điểm. Mà hệ thống nhắc nhở, hệ thống đã đạt tới thăng cấp tiêu chuẩn, nếu thăng cấp liền có thể mở ra Huyền cấp nhân vật hoặc là vật phẩm hồi đoái cùng rút ra.

Nghĩ phải trở nên mạnh hơn Thôi Ngọc, chọn lọc tự nhiên thăng cấp.

Thế nhưng là hố cha chính là, hệ thống thăng cấp vậy mà cần thời gian một tháng, tại đoạn thời gian này, Thôi Ngọc vậy mà không cách nào sử dụng hệ thống.

Bất đắc dĩ, Thôi Ngọc đến bây giờ vẫn như cũ chỉ biết một bộ Thái Cực quyền. Nhưng là Thái Cực quyền đã bị hán luyện tới Lô Hóa Thuần Thanh chi cảnh, muốn luyện tới Xuất Thần Nhập Hóa chi cảnh, đã không phải là luyện liền có thể, cần chính là một loại tinh thần thăng hoa, cũng chính là giang hồ trong truyền thuyết đồn ngộ mới có thể.

Bất quá cho dù chỉ có Thái Cực quyền, Thôi Ngọc cảm giác được, mình luyện thể chi cảnh hán là cũng lên cao không ít, chỉ là không có hệ thống trợ giúp, Thôi Ngọc đối thực lực của mình vẫn là mười phần ngại thẹn.

Đông Dương quận thành không hồ là một nước quận thành, không khỏi thành thị chiếm diện tích rộng rãi, cư người ở cũng là số lượng khổng lồ, nghe nói, vền vền là Đông Dương quận thành, liền cư trú cao tới một trăm triệu nhân khẩu, cái này khác Thôi Ngọc trọn mắt hốc mồm, cho dù là trước kia thế giới, một cái cũng cơ hồ rất khó coi đến nhân khẩu đến hơn ức thành thị.

Trên đường phố người đông nghìn nghịt, nhưng lại không chút nào chen chúc, Đại Lộ ở giữa rộng chừng mười lăm trượng, mặt đất sạch sẽ gọn gàng, liền liền bên đường xuyên động tiểu phiến cũng quy quy củ củ tại Đại Lộ hai bên thiết lập thương trên đường hành tẩu.

Tùy ý tìm một cái khách sạn ở lại, Thôi Ngọc liền không kịp chờ đợi tiến nhập không gian.

"Đỉnh! Hệ thống thăng cấp hoàn tất, hoan nghênh có thể lần nữa nhìn thấy túc chủ.

Chúc mừng túc chủ, hoàn thành ần tàng nhiệm vụ, Thiên Đạo khảo hạch, ban thưởng túc chủ điểm công đức 10000, nhân vật công pháp rút ra ban thưởng một lần, thần hàng thẻ rút ra ban thưởng một lần, dị bảo rút ra ban thưởng một lần.

Hệ thống nhiệm vụ lấy sửa đổi phần, mời túc chủ kịp thời xem xét.

Hệ thống mở ra Huyền cấp trong vòng công pháp, thần hàng thẻ, dị bảo, mời túc chủ kịp thời xem xét."

"Hệ thống, Thiên Đạo khảo hạch là nhiệm vụ gì?"

"Lòng người Dịch biến, lòng người khó dò, Thiên Đạo khảo hạch vì hệ thống ần tàng nhiệm vụ. Túc chủ hệ thống tăng cấp lúc, như tội nghiệt giá trị đến 10000 điểm, hệ thống đem gạt bỏ túc chủ, một lần nữa từ Thiên Đạo lựa chọn mới túc chủ."

Thôi Ngọc lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, hệ thống mặc dù không có đặc biệt kỹ càng nói rõ, nhưng là Thôi Ngọc cũng đã hiểu hệ thống ý tứ.

Hệ thống đây là rõ ràng đào hố, nhìn mình có nhảy hay không.

Cái quỷ gì trừng ác dương thiện nhiệm vụ, cái quỷ gì trừng phạt thiện Dương ác nhiệm vụ, hoàn toàn liền là một cái hố. Nếu là tâm địa không kiên, tham lam hoành hành hạng người, vì nhanh chóng mạnh lên, tự nhiên sẽ dùng cái thứ hai so ra mà nói càng thêm phương pháp đơn giản nhanh chóng tích lũy tội nghiệt giá trị

Phải biết, thế giới này mặc dù là Vô Giả thiên hạ, nhưng là càng nhiều hơn chính là những cái kia bình thường dân chúng

Chớ nhìn bọn họ nhiều nhất chỉ có mấy chục, trên trăm điểm công đức, nhưng không chịu được nhiều người, cơ số lớn. Như chính mình, nếu là muốn đồ sát những người bình thường này, cho dù đến Thượng hai, ba trăm người, cũng đừng hòng giết chết mình, ngược lại bị mình giết chết.

Mà chỉ muốn rời khỏi thành thị, một chút trải rộng thôn xóm, lớn cũng có trên dưới một trăm người, thiếu cũng có bốn mươi, năm mươi người, chỗ nào lại không có quan binh thủ hộ. Xong đi vào một phen đại sát đặc sát, 10000 tội nghiệt giá trị đơn giản dễ như trở bàn tay.

Nhưng là làm như vậy tuyệt đối đã rơi nhập ma đạo.

Thôi Ngọc trước đó còn đang kỳ quái, hệ thống cho mình nhiệm vụ này, đơn giản liền là tại dụ hoặc mình đi giết người, thu hoạch điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị, cái này hoàn toàn không giống hệ thống dự tính ban đầu, bất quá, có một câu nói, Thiên Đạo vô tình, có lẽ nhân mạng tại Thiên Đạo trong mắt căn bản chẳng phải là cái gì, cho nên Thôi Ngọc cũng liền không nghĩ nhiều. Ai biết nguyên lai hết thảy tất cả ở chỗ này chờ mình.

Nhưng là Thôi Ngọc đã xông qua cửa ải này, sau này sẽ là biển rộng mặc cá bơi trời cao mặc chim bay.

"Hệ thống, mở ra bảng thuộc tính nhân vật."

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xung hào: Thiện nhân (đón ngộ tỷ lệ thêm 5%)

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

Nội lực: Luyện Khí 1 giai (đỉnh phong)

Thẻ phách: Luyện Gân 5 giai

Vật phẩm: Không

Ngộ tính: 8 điểm (người bình thường vì 6 điểm)

Nhân vật thuộc tính: Chính đạo

Điểm công đức: 27600 điểm

Tội nghiệt giá trị: 20-100000(đầy 100000 điểm, hệ thống gạt bỏ, túc chủ có thể dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị, tiêu trừ tỉ lệ 100:1) "

Hệ thống một lát cấp, liền liên giao diện thuộc tính cũng thay đổi, bất quá hệ thống lúc này cũng lộ ra răng nanh, đỡ ra cương đao.

Tội kia nghiệt giá trị 100000 điểm hạn mức cao nhất liền là Thôi Ngọc bùa đòi mạng, nếu Thôi Ngọc rơi nhập ma đạo, vì cái mạng nhỏ của mình, cũng nhất định sẽ liều mạng cuồng kiếm điểm công đức, hoặc là sát ác nhân, hoặc là hoàn thành hệ thống điểm công đức nhiệm vụ, cuồng làm việc thiện, hệ thống đây là muốn mình muốn làm ác nhân tất cả không làm được. Một trăm so một tiêu trừ tỉ lệ, thiên, hạnh tốt chính mình không muốn làm ác nhân.

Bất quá hệ thống cũng cho mình phúc lợi không phải, thiện nhân xung hào, gia tăng năm phần trăm đón ngộ tỷ lệ, tuyệt đối là thật to phúc lợi. Trên thế giới này, vô luận tại Phong Thần tuyệt đại thiên kiêu nhân vật, ai dám nói mình liền nhất định có thể đón ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khoái Kiếm cùng Thiên Ngoại Lưu Tinh

Thôi Ngọc tạm thời nén ở hiện tại hưng phấn trong lòng, hiện tại nhất định phải gia tăng thực lực của mình.

Nhân vật rút ra ban thưởng hai lần, thần hàng thẻ rút ra ban thưởng một lần, dị bảo rút ra ban thưởng hai lần.

Thôi Ngọc tin tưởng, lần này toàn bộ rút ra về sau, thực lực của mình nhất định có thể càng thêm cường đại, bay vọt thức tăng trưởng.

"Hệ thống, mở ra nhiệm vụ rút ra."

Bàn quay ứng thanh hiện lên ở Thôi Ngọc trước mặt, mắt nhỏ nhìn lại, Thôi Ngọc sững sờ. Hỏi: "Hệ thống, làm sao chỉ có năm người vật, còn có một cái là trống không?"

"Hệ thống thăng cấp, nhân vật rút ra đẳng cấp tăng lên đến Huyền cấp, rút ra nhân vật ngẫu nhiên xuất hiện Hoàng giai đến Huyền giai Vô Danh, gia tăng một phần sáu luân không."

"Móa!"

Thôi Ngọc bắt đầu đi, cũng không chỉ có thể nhìn cùng hệ thống giảng đạo lý, không phải hẳn không muốn giảng, mấu chốt là hệ thống căn bản không để ý tới mình.

Đã tăng lên luân không cùng Huyền giai nhân vật, Thôi Ngọc tự nhiên muốn xem thật kỹ một chút.

"A Phi, Đồng Hải Xuyên, Hoắc Nguyên Giáp, Đinh Bằng, Thanh Phong!" Ngoại trừ Hoắc Nguyên Giáp, không nhận ra cái nào, mấu chốt cái cuối cùng Thanh Phong là cái quỷ gì, đến khôì hải sao?

"Rút ra!" Nhả rãnh về nhả rãnh, thường vẫn là phải rút ra.

Bàn quay chuyển động, Tốc Độ cũng đang từ từ giảm xuống, khi kim đồng hồ mỗi xẹt qua cái kia trống không khu vực, Thôi Ngọc tâm liền run rẩy một cái, rất kích thích.

"Chúc mừng túc chủ, rút ra đến nhân vật, a Phi. Nhân vật chỉ có một cái duy nhất Kỹ Năng, túc chủ không thể tại rút ra."

Hệ thống thanh âm lạc, một bản bí tịch rơi vào Thôi Ngọc trong tay.

"« Khoái Kiếm »! Đây là võ công gì?"

"Hệ thống, a Phi là đẳng cấp gì nhân vật?" Thôi Ngọc tùy miệng hỏi.

"A Phi, Tiểu Lý Phi Dao bên trong nhân vật, phẩm giai, Huyền giai thượng phẩm. Một tay Khoái Kiếm độc bộ võ lâm, vì đại hiệp Thảm Lăng chi tử."

Thôi Ngọc nghĩ nghĩ, quyết định tại rút ra một lần.

Bàn quay lần nữa hiển hiện, chỉ là a Phi danh tự biến mất, nhiều một cái tên, Kiếm Thần.

"Rút ra!"

Có vẻ như một phần sáu luân không tỷ lệ cũng không phải là quá cao, lần này Thôi Ngọc lần nữa rút ra đến một nhân vật. Đinh Bằng.

Chỉ là Đinh Bằng có hai đại tuyệt kỹ, hệ thống lần nữa tiến vào rút ra trung, kim đồng hồ ngừng lưu tại một hạng gọi là "Thiên Ngoại Lưu Tinh" chiêu thức phía trên.

Một trang giấy nhẹ nhàng rơi vào Thôi Ngọc trong tay.

"Chúc mừng túc chủ rút ra đến nhân vật Đinh Bằng, thu hoạch được Đinh Bằng tuyệt kỹ « Thiên Ngoại Lưu Tinh »!"

Thôi Ngọc không bình tĩnh, hỏi: "Hệ thống, tại sao là một trang giấy, đã nói xong bí tịch đâu!"

"Đinh Bằng, Viên Nguyệt Loan Dao nhân vật chính, Huyền giai thượng phẩm, tuyệt kỹ, Thiên Ngoại Lưu Tinh cùng Thần Dao Trảm. Thiên Ngoại Lưu Tinh vì Đinh Bằng phụ thân vô ý lấy được một chiêu kiếm pháp tàn thiên, Đinh Bằng từng dùng cái này kiếm chiêu khiêu chiến các đại võ lâm cao thủ, không một lần bại. Sau bởi vì Liễu Nhược Tùng làm gian kế đạt được Thiên Ngoại Lưu Tinh kiếm pháp, mới lạc bại."

Thôi Ngọc không có ý kiến, không nghĩ tới hôm nay rút ra đến hai nhân vật, đều là như thế ngu bức nhân vật.

"Hệ thống, học tập Thiên Ngoại Lưu Tinh!"

Tiếng nói lạc, Thiên Ngoại Lưu Tinh lập tức hóa thành một đạo quang ảnh tiến vào Thôi Ngọc trong óc.

Thôi Ngọc tựa như hóa thành Đinh Bằng, giờ khắc này, hẳn có thể cảm nhận được Đinh Bằng đắm chiêu suy nghĩ, từng chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh xuất ra, liền tựa như hóa thành lưu tinh, xán lạn mà lóe lên liền biến mất.

Thiên Ngoại Lưu Tinh một kiếm này pháp tàn thiên, cũng không phải là cao thâm cỡ nào kiếm pháp, nhưng là Đinh Bằng người này đối một chiêu này mạng thật sâu chấp niệm, chấp tại tình, chấp tại kiếm. Đinh Bằng bởi vì chính mình cái chết của phụ thân, hẳn tin tưởng một chiêu này là trên thế giới lợi hại nhất một kiếm, cho nên mười mấy năm khổ luyện một chiêu này, hóa mục nát mà biến thần kỳ.

Hệ thống tặng cùng cảm ngộ, rất nhanh liền biến mất.

Thôi Ngọc thở dài một hơi, mỗi một lần Thôi Ngọc cũng còn suy nghĩ nhiều đắm chìm trong loại kia kỳ diệu trong thế giới nhiều một hồi!

Một kiếm này như thế Thôi Xán, nhưng lại không thích hợp bình thường so chiêu trong chém giết sử dụng, bởi vì nó chỉ có một chiêu. Cho nên càng thêm thích hợp làm Thôi Ngọc sát thủ kéo, làm át chủ bài đến sử dụng càng cho thỏa đáng hơn khi.

Đỉnh Bằng năm đó chỉ dùng một chiêu này thắng liền các lộ võ lâm cao thủ, nhưng cũng bởi vì hắn chỉ có một chiêu này, mới có thể thua ở gian trá tiểu nhân Liễu Nhưặc Tùng chỉ thủ.

"Hệ thống, học tập Khoái Kiếm!"

Đây là một cái đơn thuần thiếu niên, hắn không có học qua võ công gì kiếm pháp, hết thấy đều là tại thời khắc sinh tử luyện thành. Chiêu kiếm của hắn không có tuyệt chiêu, lại chiêu chiêu đều là tuyệt chiêu.

Không có kiếm chiêu chỉ có ba chữ, nhanh, chuẩn, ổn.

Có lẽ, chỉ có loại này đơn thuần, si tại kiếm thiếu niên mới có thể luyện thành loại này kiếm chiêu.

Thôi Ngọc tỉnh lại, rất là cảm khái, Thiên Ngoại Lưu Tinh rất cường đại, nhưng là a Phi Vô Danh Khoái Kiếm đối mình bây giờ trợ giúp càng lớn, nhưng là Thôi Ngọc cũng minh bạch, a Phi Khoái Kiếm không thích hợp bản thân, bởi vì làm người hai đời hắn không có thể trở thành a Phi loại kia người đơn thuần, kiếm của hắn Thôi Ngọc không cách nào luyện đến cực hạn.

Mà không có võ học nền tảng hắn, muốn đem kiếm này chiêu luyện đến cực hạn, trừ phi đi ra con đường của mình, thế nhưng là đây không phải bình thường khó.

Thôi Ngọc không có có lòng tin.

"Hệ thống, thần hàng thẻ rút ra!"

Thôi Ngọc tập trung ý chí, lần nữa bắt đầu rút thưởng.

"Chúc mừng túc chủ, thu hoạch được thần hàng thẻ nhân vật, Quy Hải Nhất Dao."

Thôi Ngọc thất vọng lắc đầu, nghe danh tự liền là một cái sử dụng đao, hiện tại hắn cũng sẽ không dùng đao, thần hàng thẻ tác dụng lớn nhất là cho mình thẻ ngộ, nếu là không cách nào phối hợp mình bây giờ sở hội võ công, thần tướng thẻ tác dụng đem thật to hàng cấp một.

Còn có hai cái dị bảo sử dụng, Thôi Ngọc quyết định hôm nay đến cái đại liệu mạng, đem những này rút thưởng tất cả hóa thành thực lực của mình.

"Hệ thống, bắt đầu dị bảo rút ra!"

Chỉ gặp dị bảo rút ra bàn quay bắt đầu phi tốc chuyển động, cuối cùng bàn quay dừng lại ở trong đó một cột bên trên, trên đó viết Dịch Cân tán.

"Chúc mừng túc chủ thu hoạch được Dịch Cân tán một bình!"

Thôi Ngọc lấy ra, sinh nhìn qua sau vui mừng quá đổi.

Dịch Cân tán, Thiếu Lâm tự bí được, chính là luyện thể thánh dược, chủ yếu dùng để rèn luyện nhân thể gân cốt, mặc dù Thôi Ngọc đã Luyện Cốt đại thành, nhưng là mình Luyện Gân còn không có.

Chăm chú cái này một bình, đầy đủ Thôi Ngọc sử dụng rất lâu.

Nhìn xem được hiệu, nếu như Thôi Ngọc hiện tại có một bộ tốt rèn Luyện Gân Cốt công pháp, phối hợp Dịch Cân tán, Thôi Ngọc vừa hy vọng trong vòng một tháng, Luyện Gân đại thành, tiến vào Hoán Huyết cảnh.

Coi như chỉ dùng Dịch Cân tán, Thôi Ngọc coi như nằm đi ngủ, cũng có thể đem Luyện Gân ngũ giai tăng lên tới Luyện Gân thất giai.

Thôi Ngọc ma quyền sát chương, hôm nay tuyệt đối nhân phẩm bộc phát, liên tiếp kinh hi.

"Hệ thống, tiếp tục rút ra, đại gia ta hôm nay nhân phẩm bộc phát!"

Bàn quay lần nữa chuyển động, lần này lại dừng lại tại một quyền sách phía trên.

Thôi Ngọc lấy ra, chỉ gặp cái kia trong sách vở viết « Xạ Điều Anh Hùng Truyện ».

Thôi Ngọc triệt để trọn tròn mắt, Thôi Ngọc không cách nào bình tĩnh.

Đã nói xong thần binh đâu, đã nói xong đan dược đâu, đã nói xong thiên địa kỳ vật đâu.

Đều là lừa gạt quỷ đầu.

"Hệ thống người đi ra, ta cam đoan đánh không chết người, người cho ta quyền tiểu thuyết nghĩ để cho ta làm nha, người đi ra."

Hệ thống không gian trung ương đội Thôi Ngọc cuồng hồng, nhưng là hệ thống lại hào không đáp lại.

Cái này có lẽ liền là vui quá hóa buồn hằm nghĩa chân chính đi!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hình Ý Quyền

Thôi Ngọc bắt đầu dĩ phi thường, vận khí lung cũng không có cách nào, mặc dù lần này rút được hai môn hết sức lợi hại kiếm pháp, nhưng là Thôi Ngọc nhà mình biết chuyện nhà mình, mình căn cơ quá kém.

Thế giới này hết thấy võ học căn cơ tất cả tại Luyện Khí, Luyện Khí trước Luyện Thể, Luyện Thể lại không phải có thể một lần là xong.

Đừng nhìn Thôi Ngọc trong khoảng thời gian ngắn liền đạt đến Luyện Gân ngũ giai, trước sau cũng liền bất quá mấy tháng công phu, nhưng là cái kia là Thôi Ngọc dựa vào đan dược chỉ lợi.

Phải biết, là thuốc ba phần độc.

Cho dù Thôi Ngọc phục dụng đều là cực phẩm đan dược, nhưng là là đan dược liền sẽ có mấy phần độc tính, hiện tại Thôi Ngọc thực lực thấp, cảnh giới cũng không cao, tạm thời còn nhìn không ra, nhưng là đợi đến tương lai, cái này đem là Thôi Ngọc phóng ra trọng yếu một bước nặng nề gông xiềng.

Cũng chỉ có mình căn cơ càng thêm cường đại, kiếm pháp mới có thể cùng một chỗ cường đại, căn cơ ứng yếu không chịu nổi, kiếm pháp liền là tình diệu nữa, cũng vô pháp làm ra bao nhiêu Lực Lượng. Liền giống với một cái không thông võ công thô Hán tay cầm Tuyệt Thế bảo kiếm đối chiến một vị tay không tác sát võ lâm cao thủ, như vậy, chết tuyệt đối là cái này tay cầm bảo kiếm thô Hán.

Mà lúc này, Thôi Ngọc nhất là khan hiếm, liền là một bản phù hợp võ công của mình, mau chóng vì chính mình đánh xuống căn cơ.

Hiện tại Thôi Ngọc có được hơn một vạn bảy ngàn điểm điểm công đức, nếu như tiến hành nhiệm vụ rút ra, có thể tiến hành tám lần rút ra, nhưng là hiện tại cũng không phải là mỗi một lần đều có thể rút ra đến nhân vật, rất có thể hội dành thời gian. Mà lại, coi như rút ra đến nhân vật, cũng không nhất định chính là phù hợp mình.

Cho nên, hiện tại lựa chọn duy nhất, vậy cũng chỉ có trực tiếp hồi đoái bí tịch võ công.

Mở ra hệ thống hồi đoái giới diện, lựa chọn bí tịch võ công một hạng, chỉ gặp chia làm tứ đại bản khối, phân biệt là Thiên Địa Huyền Hoàng, bốn cái bản khối, hiện tại chỉ có Huyền tự, cùng chữ vàng hai chữ phép tính lấy nhân nhật huỳnh quang, mà, Thiên Tự cùng Địa tự hai khối vẫn là âm đạm không ánh sáng, hiển nhiên Thôi Ngọc hiện tại có thể lựa chọn chỉ có Huyền tự bản khối cùng chữ vàng bản khối.

Bất quá đã hiện tại có thể lựa chọn cao nhất Huyền tự bản khối, Thôi Ngọc đương nhiên sẽ không lại đi chữ vàng bản khối lựa chọn sử dụng công pháp của mình, hưng phần mở ra, Thôi Ngọc trước mắt nhoáng một cái, liền đến đến một cái không gian thật lớn trung, chỉ gặp từng dãy giá sách sắp xếp chỉnh tề, giống như thư viện.

Mà mỗi cái trên giá sách tất cả phân loại viết những bí tịch này là loại nào công pháp.

Thôi Ngọc hưng phấn sắc mặt ửng hồng, cũng không còn cách nào bình tĩnh, thật nhanh xuyên toa tại từng dãy giá sách ở giữa.

Sau một tiếng, ở giữa Thôi Ngọc một mặt đòi phé trở lại chủ không gian, võ lâm bí tịch vô số, Thôi Ngọc cũng tìm tới chính mình muốn công pháp, nhưng là, Thôi Ngọc bắt đầu dĩ phát hiện, mình vậy mà mua không nổi.

Tốt a, vền vền là Thôi Ngọc hiện tại căn Đoán Thể công pháp cực phẩm Thôi Ngọc đã tìm được nửa cái giá sách, cái gì Thiết Bó Sam, luyện Ma thể, Kim Chung Tráo, lưu ly thân vân vân vân vân, nhưng là Thôi Ngọc bắt đầu dĩ phát phát hiện mình vậy mà một bản cũng mua không nổi, tiện nghi nhất một bản tất cả cao tới sáu vạn điểm công đức.

Mình điểm này nhìn như rất nhiều điểm công đức, đoán chừng cũng liền năng mua cái trang bìa lớp hai tám bài tựa.

Thờ dài, không có cách, chỉ có thể từ chữ vàng trong bí tịch tìm.

Trước mắt nhoáng một cái, chữ vàng không gian cùng Huyền tự không gian đơn giản giống nhau như đúc, chỉ là trên giá sách bí tịch từ lúc đầu Huyền giai biến thành Hoàng giai.

Thôi Ngọc tính chất cũng không cao, tìm tới Đoán Thể loại bí tịch trước kệ sách, tiện tay rút ra một bản bí tịch bắt đầu tra nhìn.

Thời gian từng giờ trôi qua, mà Thôi Ngọc sắc mặt bắt đầu tỏa ánh sáng.

Cuối cùng, Thôi Ngọc cũng không có từ Đoán Thể loại trong bí tịch lựa chọn bất luận cái gì một bản bí tịch. Mà là đứng tại một cái cổ quái giá sách bên cạnh, chỉ gặp cái kia trên giá sách phân loại bài Thượng viết. Quốc thuật loại.

Mà Thôi Ngọc trước mắt, liền là Quốc thuật trung hưởng dự thể giới quyền pháp, Hình Ý Quyền.

Trước mắt rờng rã bày đầy ba cái đứng không, mấy trăm sách Hình Ý Quyền bí tịch, khác Thôi Ngọc tất cả tròn tròn mắt.

Không gian bên trong bí tịch có thể xem xét, nhưng là không cách nào nhìn thấy chiêu thức hoặc khẩu quyết tâm pháp, chỉ có quan hệ với những bí tịch này lai lịch cùng quyền pháp giới thiệu.

Thôi Ngọc mặc dù không hiểu rõ võ công, nhưng là Trung Quốc Quốc thuật đại danh Thôi Ngọc còn hiểu rõ.

Đã từng Thôi Ngọc thăm phán qua một phạm nhân, người kia say rượu cùng nhân phát sinh cãi vã, đối phương là một cái tiêu lưu manh, cái này phạm nhân bị tiêu lưu manh liên tiếp khiêu khích, đồng thời chịu sở quyền về sau, dưới cơn nóng giận, một quyền đem cái kia lưu manh liên đánh chết.

Về sau Thôi Ngọc tò mò tra xét cái kia phạm nhân tư liệu, chỉ biết là người kia từ nhỏ tập luyện Trung Quốc Quốc thuật Hình Ý Quyền, lúc ấy cũng không có để ý, chỉ là trong đầu lưu lại tương đối ấn tượng khắc sâu.

Theo từng quyển từng quyển Hình Ý Quyền quyền pháp giới thiệu bị Thôi Ngọc xem hết, Thôi Ngọc rốt cục đối cái này Hình Ý Quyền có hiểu rõ nhất định.

Hình Ý Quyền là Trung Quốc tam đại Nội gia một trong những quyền pháp, vì Minh mạt Thanh sơ Cơ Tế Khả sáng tạo, sau đó Hình Ý Quyền theo Cơ Tế Khả đồ từ đồ tôn truyền khắp đại giang nam bắc, càng là hiện ra một nhóm lớn Hình Ý Quyền pháp cao thủ, đem Hình Ý Quyền phát dương quang đại. Mà truyền bá quá trình bên trong, dung hợp địa phương đặc sắc, các gia quyền pháp, Hình Ý Quyền có phát triển ra rất nhiều có các gia Hình Ý Quyền, tỷ như Sơn Tây tiêu đồ, Hà Bắc đại giá, Hà Nam Tâm Ý Lục Hợp Quyền các loại.

Thôi Ngọc nhanh chóng liếc nhìn, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chỉ gặp trong giới thiệu có một đoạn như vậy lời nói.

"Tại Xa thị Hình Ý Quyền quyền lý quyền pháp trung, xưng nhân thể huyết, thịt, gân, xương chi cuối cùng là, gọi chung là vì "Bốn sao". Phát vì huyết sao, lười vì thịt sao, giáp vì gân sao, răng vì cốt sao. Bốn sao dùng sức, nhân có thể biến đổi nó trạng thái bình thường. Thường nói, tức sùi bọt mép, râu hùm đứng đầy, là chỉ nhân tại cực đoạn phần hạ biểu hiện bên ngoài, mà tại quyền lý quyền pháp trung càng gắng sức tâm run lên mà bốn sao Tề, nội kinh ra. Lỗ chân lông khép mở, có thể dùng huyết dịch tuần hoàn thông suốt mà Lực Lượng phong phú, lười trên đỉnh ngác, có thể dùng ** sinh doanh mà không khí phù, không miệng khô; ngón tay ngón chân chụp, có thể dùng khí chú tại gân mà bốn chân hữu lực, răng gõ có thể dùng Tinh Thần xâm xương, mà thân kiên lực phát. Cho nên tại hành công lúc, muốn làm đến phát muốn xung quan, lười muốn thúc răng, giáp muốn thấu xương, răng muốn ngừng gân, có thôi sơn đảo hải chi lực, có nuốt sỏi nuốt hồ chi thế, bốn sao Tề một, khí tụ lực thực, hạ bàn vững chắc, dùng mãnh bên ngoài tuyên, làm địch sợ hãi. Bốn sao trọng yếu, từ đó có thể biết."

Nhìn đến nơi này, Thôi Ngọc hưng phấn khép lại bí tịch, cái này không ngay tại lúc này cần có nhất sao?

Tâm hạ quyết định, mình liền luyện cái này Hình Ý Quyền.

Bất quá Hình Ý Quyền pháp truyền thừa mấy trăm năm, lớn nhỏ vô số loại luyện pháp, các gia các phái đều có đặc sắc, cái này khiến Thôi Ngọc không biết nên như thế nào ra tay.

Thôi Ngọc không hiểu rõ Quốc thuật, đối Quốc thuật càng là nhất khiếu bất thông, chỉ có thể dùng nhất là vụng về phương pháp, đem tất cả Hình Ý Quyền giới thiệu văn tất tất cả nhìn một lần, sau đó đang chọn tuyển.

Cái này xem xét liền là một đêm quang cảnh, cuối cùng Thôi Ngọc cắn răng một cái, tìm được từ Quách Vân Thâm chỗ lấy quyền pháp bí tịch.

Hình Ý Quyền vô số cao thủ, mà Quách Vân Thâm chính là Hình Ý Quyền đời thứ sáu truyền nhân, sư thừa Sơn Tây Lý Lão Năng

Về sau Quách Vân Thâm kết hợp Bát Cực Quyền cùng Hình Ý Quyền sáng chế tuyệt chiêu, nửa bước băng quyền hưởng dự Trung Hoa Quốc thuật giới.

Danh xưng nửa bước băng quyền giành chính quyền.

Bất quá như thế một cái khẩu hiệu liền có thể để Thôi Ngọc khẳng định muốn quyền này Quách Vân Thâm chỗ lấy Hình Ý Quyền pháp bí tịch sao?

Đáp án là làm nhiên năng. Nửa bước băng quyền giành chính quyền, rất cao lớn Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không có tiền

Nghĩ đến là làm, Thôi Ngọc nhìn Hình Ý Quyền pháp bí tịch chào giá 18000 điểm điểm công đức, cắn răng một cái đổi ra ngoài.

Sau đó lập tức mở ra thần hàng thẻ hồi đoái hệ thống, lập tức trọn tròn mắt, chỉ gặp Quách Vân Thâm thần hàng thẻ vậy mà cao tới 3000 0 điểm điểm công đức.

Roi vào đường cùng, Thôi Ngọc đành phải tạm thời từ bỏ hồi đoái Quách Vân Thâm thần hàng thẻ, không có cách, một chữ, nghèo.

Ngay sau đó, Thôi Ngọc ngựa không dừng vó, đổi hai bình Dịch Cân tán, lại hao tổn cao tới 900 0 điểm điểm công đức, lúc này, Thôi Ngọc chỉ còn lại có đáng thương 600 điểm công đức, thật sự là một khi trở lại trước giải phóng.

Bất quá vì mệnh lên, vì thực phát hiện mình ở cái thế giới này lập chí hướng, đẩy hết thảy tất cả đáng giá.

Đem Hình Ý Quyền học tập, lần nữa tiến nhập bí tịch đưa tặng cao trào năm phút đồng hồ, ngạch, đốn ngộ!

Chỉ gặp một bóng người không ngừng diễn luyện Hình Ý Quyền, một chiêu một thức, nhanh như thiểm điện, hành động ở giữa giống như bôn lôi. Để Thôi Ngọc rung động không hiểu.

Nhất là một chiêu cuối cùng nửa bước băng quyền, một quyền đánh ra tựa như Thiên Hoang Địa Liệt.

Khi đốn ngộ kết thúc, Thôi Ngọc còn đắm chìm trong cái kia một chiêu một thức ở giữa thật lâu không cách nào tự kiềm chế.

Thôi Ngọc nghĩ đến một câu, thiên hạ vô công, không gì không phá, duy khoái bất phá.

Tốt a, đây chỉ là Thôi Ngọc ý dâm mà thôi.

Mở ra giao diện thuộc tính.

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xung hào: Thiên nhân (đốn ngộ tỷ lệ thêm 5%)

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

« Khoái Kiếm »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Thiên Ngoại Lưu Tinh »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Hình Ý Quyền »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

Nội lực: Luyện Khí 1 giai (đỉnh phong)

Thẻ phách: Luyện Gân 5 giai

Vật phẩm: Dịch Cân tán (ba bình)

Ngộ tính: 8 điểm (người bình thường vì 6 điểm)

Nhân vật thuộc tính: Chính đạo

Điểm công đức: 60 0 điểm

Tội nghiệt giá trị: 20-100000(đầy 100000 điểm, hệ thống gạt bỏ, túc chủ có thể dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị, tiêu trừ tỉ lệ 100:1) "

"Ài, về sau ta đổi tên gọi tán tài đồng tử được!" Nhìn xem kia đáng thương sáu trăm điểm điểm công đức, Thôi Ngọc tự giễu nói ra.

Rời khỏi không gian, bên ngoài thế giới đã đến đêm khuya.

Thôi Ngọc không nghĩ thêm cái khác, ngược lại giường liền ngủ.

Ngày kế tiếp sáng sớm, ăn sáng xong, Thôi Ngọc liền gọi điểm tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, Thôi Ngọc muốn của tắm thuốc.

Một phần ba bình Dịch Cân tán đổ vào thùng tắm, chỉ gặp thùng gỗ phía trên lập tức sương mù bắt đầu tràn ngập, thật thật sương mù lộ ra nồng hậu dày đặc nặng nề.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy thoải mái dị thường.

Nhanh chóng cởi sạch, Thôi Ngọc liền nhảy vào trong thùng tắm.

"Ta dựa vào!"

Thôi Ngọc hét thâm một tiếng.

Thủy cũng không phải là rất bóng, nhưng là Dịch Cân tán được lực mạnh mẽ phi thường, nhảy vào trong nước hô hấp ở giữa liền bắt đầu tác dụng.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy tất cả đều là tựa như chết lặng, bần rùn bất lực, cảm giác kia thật giống như một ngụm ăn một nắm hoa tiêu, thoải mái nhanh không phải mình.

Lúc này Thôi Ngọc liền là muốn leo ra thùng gỗ cũng là si tâm vọng tưởng.

Dịch Cân tán tác dụng rất nhanh, sau hai canh giờ, Dịch Cân tán được lực liền đã toàn bộ bị Thôi Ngọc hấp thu, mà lúc này Thôi Ngọc cũng là thờ ra thì nhiều, hít vào thì ít, cả người tất cả xụi lơ lại đến trong thùng gỗ.

Lại qua nửa canh giờ, Thôi Ngọc lúc này mới chặt vật từ trong thùng tắm leo ra.

Nhìn thoáng qua không gian bên trong Dịch Cân tán, Thôi Ngọc đơn giản liền muốn chửi ầm lên, Tẩy Tủy đan là như thế này, Dịch Cân tán cũng dạng này, có phải hay không hệ thống xuất phẩm, đều là như thế không đáng tin cậy đồ vật.

Tra xét thuộc tính, Thôi Ngọc sợ ngây người, chỉ cái này nửa ngày tắm thuốc, Thôi Ngọc đã từ Luyện Gân ngũ giai lên tới Luyện Gân lục giai.

Thôi Ngọc nuốt nước miếng một cái, đối cái này Dịch Cân tán vừa yêu vừa hận.

Mặc dù thống khổ, nhưng là hiệu quả nổi bật.

Ăn cơm trưa, Thôi Ngọc đi vào ngoài thành một chỗ ẩn nấp trong rừng cây, bắt đầu luyện tập Hình Ý Quyền.

Quách Vân Thâm Hình Ý Quyền là Hình Ý Quyền bên trong Ngũ Hành quyền, lấy Phách, Băng, Toàn, Pháo, Hoành năm loại đấu pháp, đại biểu cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ cái này Ngũ Hành.

Mà Quách Vân Thâm đối Hình Ý Quyền lý giải riêng một ngọn cờ, cũng lấy có « có thể nói Hình Ý Quyền kinh » một sách, hẳn đem Hình Ý Quyền chia làm ba tầng đạo lý, ba bước công phu, ba loại luyện pháp.

Ba tầng đạo lý vì, một Luyện Tinh Hóa Khí, nhị, Luyện Khí Hóa Thần, tam Luyện Thần Phán Hư.

Ba bước công phu vì, một, Dịch Cốt, nhị Dịch Cân, tam Dịch Tủy.

Ba loại luyện pháp vì, Minh Kính, Âm Kính, Hóa Kính.

Cũng vạch Tam Thể Thức vì vạn hình chi cơ sở.

Thôi Ngọc không biết Quách Vân Thâm nói cái này ba tầng đạo lý cùng cái này cái Võ Giả thế giới cuối cùng ba tầng cảnh giới có quan hệ gì, vậy mà giống nhau như đúc.

Nhưng là hiện tại Thôi Ngọc cảnh giới địa vị, tầm mắt chật hẹp, những này còn không phải Thôi Ngọc có thể lý giải, chỉ có thể đem cái này nghi vấn để ở trong lòng, để cầu ngày sau giải đáp.

Nhưng cái này đã để Thôi Ngọc có một loại trùng thương lớn cảm giác, Hình Ý Quyền ba bước công phu, đơn giản chính là vì thế giới này Luyện Thể mà lấy Tuyệt Thể công pháp, tại Luyện Thể một đạo bên trên, có thể xưng thánh thư, nếu là mình ngay từ đầu liền đạt được cái này Hình Ý Quyền, Thôi Ngọc tin tưởng mình hiện tại tuyệt đối đã đến Hoán Huyết chi cảnh.

Cho nên Thôi Ngọc đối cái này Hình Ý Quyền càng thêm coi trọng, trầm mê.

Mà Quách Vân Thâm đại sư cũng đã nói, luyện Hình Ý Quyền, thung công cùng với trọng yếu, đồng thời Tam Thể Thức cái này một Hình Ý Quyền cơ bản thung pháp càng thêm vạn hình chi cơ sở, đối học tập Hình Ý Quyền có ý nghĩa quan trọng.

Cho nên Thôi Ngọc cũng không vội lấy luyện tập Hình Ý Quyền sáo lộ, mà là cần cù chăm chỉ rèn luyện lên Tam Thể Thức.

Quách Vân Thâm đại sư tại trong bí tịch từng nói, Hình Ý Quyền Tam Thể Thức, hai chân đều xem trọng, không thể đơn trọng. Đơn kẻ nặng, phi một chân chạm đất, một chân treo lên, bất quá chân trước có hư có thực, cường điệu ở phía sau đủ mà thôi. Về sau luyện các hình các thức, diệp có song trọng chi thức, mặc dù là song trọng chi thức, cũng không ly đơn trọng chi trọng tâm, cứ thế cực cao, cực cúi, cực thấp, cực ngửa chi hình thức, diệp tổng không rời Tam Thể Thức chi trọng tâm. Cho nên Tam Thể Thức vì vạn hình chi cơ sở. Tam Thể Thức đơn kẻ nặng, đến trong đó cùng chi điểm xuất phát, động tác linh hoạt, tinh thể Nhất Khí, không có gián đoạn mà thôi. Song trọng Tam Thể Thức giả, hình thức nặng nề, khí lực cực lớn, duy là Âm Dương không phân, Cần Khôn không phân biệt, chân lẻ không hiện, cương nhu không phân, hư thực không rõ, nội có hơ hơ không rõ, tiến thối lên xuống động tác không linh hoạt.

Cho nên Hình Ý Quyền Tam Thể Thức, không được nó đơn trọng chi trung hoà, trước Hậu Thiên cũng không giao, vừa nhiều nhu ít, đánh mất trung hoà, đạo lý cũng không minh, biến hóa cũng không thông, từ bị huyết khí chỗ cầu, kém cỏi kinh chỗ trôi. Đây đều là bị Tam Thể Thức song trọng chỗ cầu. Như đến lấy đơn trọng Tam Thể Thức trung hoà chi đạo lý, về sau hành chi, vô luận đơn trọng song trọng các hình chi thức, sao cũng được.

Mà Hình Ý Quyền bác đại tinh thâm, cùng Thái Cực quyền, nội hàm thiên địa chí lý, Thôi Ngọc từ nơi sâu xa cảm giác được, nếu như mình thật có thể đem Thái Cực quyền hoặc là Hình Ý Quyền một loại luyện tới xuất thần nhập hóa Tông Sư chi cảnh, như vậy mình đem có thể tại Vũ Đạo Nhất đồ đi đến rất xa.

Cứ như vậy, Thôi Ngọc mỗi ngày sáng sớm ngâm tắm thuốc, buổi chiều luyện tập Hình Ý Quyền, thời gian không có gì trải qua, mà mình đối Hình Ý Quyền pháp hiểu rõ cũng đột nhiên tăng mạnh, khi Dịch Cân tán sử dụng hoàn tất về sau, Thôi Ngọc đã đột phá Luyện Gân cứu giai, tiến vào Hoán Huyết nhất giai chi cảnh. Nhưng là Thôi Ngọc vẫn không có đình chỉ, đắm chìm trong Hình Ý Quyền trong thế giới.

Một tháng trôi qua, một ngày này, Thôi Ngọc cùng thường ngày, ăn điểm tâm xong vừa muốn đi ra luyện công, lúc này tiểu nhị đem Thôi Ngọc ngăn cản.

"Thiếu hiệp, ngài tại bản điểm áp giao ngân lượng đã sử dụng hết, hiện tại còn thiếu ba lượng bạc, ngài nhìn có phải hay không lại áp giao một chút." Tiểu nhị ăn nói khép nép nói.

Thôi Ngọc cũng không có coi ra gì, trong khoảng thời gian này, nếu áp giao bạc sử dụng hết, tiểu nhị cũng sẽ tìm đến mình, mình cũng sẽ trả lại một chút.

Nhẹ gật đầu, Thôi Ngọc như thường ngày, nghỉ trong ngực xóa đi, lập tức Thôi Ngọc ngây dại.

Chỉ gặp trong ví rộng tuếch, thậm chí ngay cả một văn tiền cũng không có.

Đây hết thấy tiểu nhị tự nhiên cũng nhìn thấy, bất quá Thôi Ngọc tại tiệm này ở cũng nhanh hơn tháng, cũng không có cho Thôi Ngọc cái gì khó xử.

Thôi Ngọc cười cười xấu hổ, nói ra: "Thực sự thật có lỗi, không nghĩ tới bạc đã sử dụng hết."

Tiểu nhị biết Thôi Ngọc chính là người tập võ, không phải hán loại này người bình thường có thể trêu chọc, chỉ là đem chuyện nào nói cho chủ quán chường quỳ.

Cuối cùng, Thôi Ngọc mang theo mình hành lễ, ngơ ngác đứng tại tiệm này cổng, hần gần nhất luyện võ thành si, ngân lượng tiêu hết cũng không biết. Hiện tại người không có đồng nào, lúc này Thôi Ngọc nghĩ không phải luyện võ, mà là mình bữa sau cơm giải quyết như thế nào.

Một văn tiền chẳng lẽ anh hùng Hán, có thể nói không ngay tại lúc này chính mình cái này bộ dáng mà!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không hiểu quy củ lắng đầu thanh

"Băng đường hồ lô, vừa to vừa ngọt băng đường hồ lô. . ."

"Bánh bao, nóng hổi bánh bao. . ."

Trên đường phố rao hàng không ngừng bên tai, Thôi Ngọc sờ lấy mình đã đồ ngũ tạng miếu, chỉ có thể nắm chặt dây lưng quần, tự động đem những cái

kia gào to âm thanh loại bỏ roi.

"Đi mau, luận võ lập tức liền muốn bắt đầu. Người bảo hôm nay sẽ là ai nhỏ đến thứ nhất!"

"Cái kia ai biết, dù sao cái kia trắng bóng bạc chúng ta là không đùa, bắt quá nhìn thấy nhiều cao thủ như vậy so chiều, cũng coi như đáng giá!"

Bạc, vừa nghe đến hai chữ này, Thôi Ngọc lỗ tai liền trực tiếp dựng đứng lên.

"Nhị vị huynh đài, các người nói là cái gì luận võ, còn có bạc cầm sao?"

"Không dám nhận, đây là hàng năm chúng ta Đông Dương quận thành một đại thịnh sự, là Đông Dương quận thành tất cả võ quán liên hợp tổ chức, trong vòng ba ngày, thiết xuống lời đài, chỉ cần ai có thể thắng liên tiếp mười trận, liền có thể đạt được bách hai Bạch Ngân tiền thưởng."

"Chỉ có võ quán người mới có thể tham gia lời đài luận võ sao?"

Hai người kia quen biết một chút, biết trước mặt người này xem ra cũng nghĩ tham gia luận võ.

"Cái kia đến không phải, chỉ nếu không là Tiên Thiên cường giả, tất cả năng tham gia luận võ."

Thôi Ngọc vui mừng quá đổi, thầm nghĩ ngủ gật tới đưa gối đầu.

Thôi Ngọc đi theo hai người kia tiến về lời đài tỷ võ địa phương. Trên đường đi cũng là nghe ngóng một chút năm trước cao thủ thành danh danh tự.

Bắt quá hai người này cũng chỉ là phổ thông bách tính, chỉ là tham gia náo nhiệt, biết đến cũng rất ít.

Đến lúc đó, chỉ gặp người đông nghìn nghịt, từng đợt gọi tốt tiếng điếc tai nhức óc. Lời đài hai bên từ quán trà lâu Thượng cũng là đứng đầy người.

Thôi Ngọc nhìn lại, chỉ gặp cái kia lời đài cao hai trượng, diện tích lớn ước chừng mười trượng.

Chỉ thấy phía trên hai người người tới ta đi, đánh vô cùng náo nhiệt, Thôi Ngọc mặc dù đứng xa, nhưng là cũng là thấy rõ, bắt quá lấy hiện tại Thôi Ngọc ánh mắt, đài này Thượng hai người đều là Luyện Thể kỳ Võ Giả, mặc dù hai người đánh chính là náo nhiệt, nhưng là kỳ thật cũng đều là một chút khoa chân múa tay, cùng nó nói là luận võ, còn không bằng nói là so nắm tay người nào lớn, khí lực lớn thích hợp hơn. Chỉ là cái này vậy xem phổ thông bách tính cũng không hiểu trong này đạo đạo, bởi vì cái gọi là trong nghề xem môn đạo, ngoài nghề xem náo nhiệt, không gì hơn cái này.

Thôi Ngọc không có lập tức lên đài, chỉ là lẳng lặng nhìn.

Hồi lâu, một tiếng đồng la đình tai nhức óc, chỉ nghe một người hát đến: "Trương thị võ quán Tào Hùng, thắng liên tiếp mười trận! Đến bách hai Bạch Ngân!"

Thôi Ngọc lúc này mới nhìn lại, chỉ gặp cái này Tào Hùng thân cao chín thước, lưng hùm vai gấu, nhìn nó quanh thân sương mù bùng bùng, rõ ràng đã đến Hoán Huyết cảnh giới.

Chỉ gặp một gã sai vặt sờ người như vậy, bưng một cái khay, trên khay để đó mười thỏi bạc lờ lờ thỏi bạc rỗng, tại trước mắt bao người, bỏ vào cái kia Tào Hùng trong tay.

Cái kia Tào Hùng cười ha ha, bưng cái kia khay liền tự mình đi xuống. Nhìn ra được, cũng là một cái chất phác người.

"Một vòng mới luận võ bắt đầu, vị kia anh hùng dám lên đài tỷ thí!" Nhìn Tào Hùng được ngân lượng đã xuống đài, phụ xướng người bắt đầu hát đến.

"Ta đến!" Chỉ gặp một cái chừng ba mươi tuổi nam tử uống một tiếng, bước nhanh đi vào bên bờ lời đài, một tay khẽ chống trực tiếp một cái xoay người đã đến trên lời đài.

"Tốt!"

Khán giả vì chiều này gọi tốt.

Người kia mặt Bạch Vô cần, thân thể cân xứng, lúc hành tẩu đi lại cực nhẹ, xem bộ dáng là đi nhẹ nhàng một đạo Võ Giả.

Thôi Ngọc sờ sờ bụng, quyết định không lại chờ đợi, xông vào trong đám người liều mạng hướng về phía trước chen.

"Tại hạ Truy Phong võ quán Phong Cửu Dương, vị kia anh hùng nguyện ý luận bàn một cái." Cái kia Phong Cửu Dương nghe được đám người tiếng khen, lập tức trên mặt hiện lên tươi cười đắc ý.

"Ta đến!"

Phong Cửu Dương vừa dứt lời, liền lập tức truyền tới một khiếu chiến thanh âm, lập tức có chút không vui. Thầm nghĩ, đây là nhà ai võ quán đệ tử không hiểu quy củ.

Dựa theo năm trước quy củ, vô luận ai trên lôi đài, coi như người muốn tỷ thí, cũng muốn đợi đến cuối cùng một khắc lại đến đài, nếu như người hỏi một chút, lập tức liền có nhân khiêu chiến người, vậy không phải nói rõ người cảm giác đối phương yếu, xem thường đối phương sao?

"Ta tới, thật xin lỗi, nhường một chút!"

Rốt cục, Thôi Ngọc chen vào, từ một bên thang lầu đi tới. Đi vào Phong Cửu Dương trước mặt. Nói: "Tại hạ Thôi Ngọc, nghĩ cùng. . . Trán. . . Các hạ luận bàn một hai!" Không có cách, Thôi Ngọc căn bản liền không nghe thấy hấn kêu cái gì.

Dưới đài các Đại Vũ quán quán chủ đều là ngồi cùng một chỗ, nhìn thấy Thôi Ngọc như thế một bộ mặt lạ hoắc, lập tức sôi trào.

"Người kia là ai?"

"Không biết, Đông Dương quận thành các Đại Vũ quán giống như không có người này!"

"Hoàn toàn chính xác!"

"Chạy đi đâu tới lằng đầu thanh!"

Phong Cửu Dương mặt lộ vẻ tức giận, cũng không nhiều lời nói, lẩn người tiến lên, một cước đá hướng Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc không dùng Hình Ý Quyền, dù sao Hình Ý Quyền thời gian luyện tập ngắn ngủi, cho nên chỉ dùng Thái Cực quyền ứng đối.

Thái Cực quyền pháp sử xuất, chỉ gặp Thôi Ngọc cảm hướng Phong Cửu Dương chân, một dính, hất lên, Phong Cửu Dương liền bay ra ngoài.

Ngốc Phong Cửu Dương lấy lại tinh thần thời điểm, người đã ngã ở dưới lôi đài trên mặt đất.

Lập tức, toàn bộ hiện trường yên tĩnh.

Ai cũng không nhìn ra là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Phong Cửu Dương đá ra một cước kết quả mình liền bay đến lôi đài dưới mặt đất, thật sự là rất quý dị.

Bất quá ngắn ngủi yên tĩnh về sau, dưới đài người xem lập tức bạo phát ra vô cùng nhiệt tình, hò hét thanh âm vang vọng Đông Dương quận thành.

Thôi Ngọc không cảm giác được đến có gì đặc biệt hơn người. Hấn Thái Cực quyền đã tiến nhập Lô Hóa Thuần Thanh chỉ cảnh, cùng hết thấy hơi biết quyền cước tên lỗ năng luận võ, thắng cũng không vẻ vang, tại Thôi Ngọc đến xem thật giống như người trưởng thành khi dễ tiểu hài tử.

Bất quá ai so sánh Thôi Ngọc không có tiền ăn cơm đi, không có cách, khi dễ tiểu hài liền khi dễ tiểu hài đi, chẳng lẽ lại bọn hấn còn có thể gọi phụ huynh đến đánh mình không thành.

"Tại hạ Đông Nhạc võ quán, Hắc Thành Phong, mời!"

Một bóng người bay ra.

"Tại hạ. . ."

Một bóng người bay ra.

"Tại hạ. . ."

Lại là một bóng người bay ra.

Lúc này, Đông Dương quận thành các Đại Vũ quán quán chủ nhóm cũng không còn cách nào ngồi ở.

Cái này không biết từ đâu xuất hiện lằng đầu thanh, chẳng lẽ lại hôm nay là đến đập phá quán.

Trước kia không phải là không có một cái sinh hoạt hơi khó giang hồ khách qua đường trùng hợp đi ngang qua tham gia cái này lôi đài luận võ, nhưng là người ta cũng hiểu quy củ, mỗi lần đều là "Gian nan" thủ thắng, ứng đi cái kia bạc, các Đại Vũ quán cũng đều là giang hồ kẻ già đời, tự nhiên cũng minh bạch, gặp được loại này giang hồ hàng cứng, phải mấy cái thực lực thấp đệ tử đi lên ứng hợp với tình hình, cũng coi là Lộ Lộ mặt.

Đối phương cũng thông minh, luôn luôn thắng hiểm, để tất cả mọi người có mặt mũi.

Lúc đầu nhìn Thôi Ngọc ra sân một chiêu thắng Phong Cửu Dương, các quán chủ còn có thể ngồi yên, dù sao không lập uy, ai biết người không dễ chọc. Bất quá mọi người đều biết người lợi hại, chúng ta hiểu quy củ, phải mấy cái thực lực không cao đệ tử đi lên hợp với tình hình, người tốt xấu cũng quy củ điểm, hi cũng nên diễn, người đến tốt, ai Thương người cũng một chiêu đánh bay, người đây không phải nói cho Đông Dương quận thành dân chúng, Đông Dương quận thành võ quán giáo không ra công phu thật, đều là một chút gạt người giả kỹ năng, người dễ Đông Dương quận thành các Đại Vũ quán về sau đi uống tây Bắc Phong không thành.

Nhìn thấy Thôi Ngọc không hiểu quy củ như vậy, những quán chủ này từng cái tức giận không hiểu, xem bộ dáng là muốn cho cái này không hiểu quy củ

quá giang long một điểm nhan sắc nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bán Bộ Băng Quyền chấn Đông Dương (thượng)

"Tại hạ Truy Phong võ quán Nhiếp Viễn, xin chỉ giáo!"

"Mau nhìn, lần này liên Truy Phong võ quán quán chủ tất cả lên đài!"

"Cái này không biết chỗ nào xuất hiện cao thủ, đánh chúng ta Đông Dương quận thành các đại quán chủ tất cả ngồi không yên!"

"Người trẻ tuổi này muốn thăm!"

"Cũng không phải, Nhiếp quán chủ thể nhưng là Luyện Khí cường giả!"

Nhìn thấy Nhiếp Viễn ra sân, phía dưới người xem lập tức sôi trào.

Bất quá còn lại quán chủ nhìn thấy Nhiếp Viễn ra sân, tất cả lại an ổn ngồi xuống.

Bởi vì bọn hắn võ quán đệ tử lại không có một chiêu bại bởi cái này lăng đầu thanh, coi như gấp cũng là vừa mới ra tay mấy cái kia võ quán quán chủ gấp.

Cái này Nhiếp Viễn hơn bốn mươi tuổi, giữ lại râu cá trê, thân thể không phải lộ ra mười phần cường tráng, nhưng hai cái đùi, thon dài vô cùng, lúc hành tẩu vậy mà hào không một chút khối lửa, xem ra một thân công phu tất cả tại cái này một trên hai chân.

Thôi Ngọc màu đậm trịnh trọng lên, không có một cái Luyện Khí cường giả đối hắn hiện tại tới nói, đều không phải là kẻ yếu.

"Mời!" Không có cái gì nói nhảm, Thôi Ngọc triển khai tư thế chậm đợi Nhiếp Viễn đến công.

Nhiếp Viễn cũng không có chờ đợi bao lâu, cùng trận đầu Phong Cửu Dương, chiêu thức giống nhau đá hướng Thôi Ngọc.

Chỉ là, tại khi Thôi Ngọc muốn dùng Thái Cực quyền lúc, Nhiếp Viễn vậy mà quỷ dị ngừng lưu tại trong giữa không trung, hai chân liên tiếp đá bay.

Thôi Ngọc biến sắc, một cước này chân vậy mà đều ẩn chứa cường đại Lực Lượng, cái kia Phong Cửu Dương một chiêu này căn bản tới vô pháp so sánh.

Hiển nhiên, một chiêu này Nhiếp Viễn đã dùng tới nội lực.

Nhưng là Thái Cực quyền pháp lại ở đâu là đơn giản như vậy, liên tiếp bị Thôi Ngọc tùy tiện hóa đi, chỉ là Thái Cực quyền tá lực đã lực, xả thân tùy nhân, trong lúc nhất thời Thôi Ngọc cũng chăm chú chỉ là phòng thủ.

Bất quá nhân lực lại lúc nghèo, Nhiếp Viễn liên kích mấy chục chân, rốt cục kiệt lực, cả người rớt xuống.

Thời cơ tới, chỉ gấp Thôi Ngọc nhìn đúng thời cơ, lần người mà lên, một quyền đánh vào Nhiếp Viễn ngực.

Thôi Ngọc ngậy ra một lúc, cũng không có truy kích.

Mà Nhiếp Viễn cũng té ra hơn một trượng, một ngụm máu tươi liền từ trong miệng phun ra.

Một quyền này cũng không phải là Thái Cực quyền, mà là Hình Ý Quyền trung trong ngũ hành toàn quyền.

Đây cũng là Thôi Ngọc trong lúc vô tình sử xuất.

Lúc đầu Thôi Ngọc không có ý định sử dụng Hình Ý Quyền, dù sao tập luyện Hình Ý Quyền chỉ có ngăn ngừa chừng một tháng công phu, Thôi Ngọc còn không có nghĩ cho là mình điểm ấy Hình Ý Quyền tư thế liền có thể đánh bại Luyện Khí cường giả.

Chỉ là vừa tài tâm tùy ý đi, trong lúc vô tình làm dừng đến, bất quá, nhìn hiệu quả có vẻ như rất không tệ.

Thôi Ngọc quyết định, đổi dùng mình vừa học Hình Ý Quyền Ngũ Hành quyền pháp đến đối địch, dù sao Quốc thuật là thuật giết người, chỉ có tại sinh tử độ sức ở giữa mới có thể phi tốc trưởng thành.

Nhiếp Viễn thương không phải rất nặng, nhưng là một quyền này quả thực đem Nhiếp Viễn cùng lại ngồi quyền pháp người trong nghề giặt náy mình.

Một quyền này quá đột ngột, nhanh như thiểm điện.

Mà Hình Ý Quyền phong cách chính là đón đánh cứng rắn tiến, mấy như sấm sét vang dội, mà vừa mới toàn quyền càng là như vậy, quyền thường nói: "Toàn quyền chỉ quyền, giống như tránh tựa như điện!"

Thôi Ngọc cải biến sáo lộ, Tam Thể Thức lấy tùy tâm mà ra.

Nhiếp Viễn càng càng cẩn thận, nhưng là nó võ học vốn chính là đánh đòn phù đầu thối pháp, tự nhiên không cách nào hướng Thôi Ngọc đợi người tới địch.

Bất quá đợi Nhiếp Viễn nhắc chân lúc, hải nhiên phát hiện Thôi Ngọc không biết lúc nào đã đi tới trước mặt của hắn.

Một cước đá ra còn chưa nâng lên nửa đường, liền bị đánh hồi.

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lóe lên, dưới chân đi mạnh, một chiêu băng quyền đánh ra, rắn rắn chắc chắc đánh vào Nhiếp Viễn ngực. Chỉ gặp cái kia Nhiếp Viễn như bị sét đánh, toàn bộ run lên tựa như không cách nào động dậy.

Thôi Ngọc đắc thế không tha người, tả hữu băng quyền liên hoàn đánh ra, phát kinh thẳng vào xương mũi tên, có câu nói là băng quyền như bắn tên, đánh ngã còn ngại chậm, quả thực là tàn nhẫn dị thường.

Lúc này Nhiếp Viễn giống như bình phun, mỗi thụ một quyền, máu tươi giống như bắn tên từ trong miệng phun ra một ngụm.

Thôi Ngọc một quyền tiếp một quyền đánh ra, chỉ cảm thấy đánh tốt không thoải mái, một chiêu pháo quyền hồ phác thủ tiện tay dùng ra, chỉ đem Nhiếp Viễn thối lui liền một chiêu vận sức chờ phát động pháo quyền đem hắn đánh xuống lôi đài, kết quả pháo quyền đánh ra, lại đánh cái, để Thôi Ngọc khó chịu muốn chết, nếu không phải nhanh dùng Thái Cực hóa giải lực đạo, nói không chừng mình sẽ còn thụ thương như vậy một tia ám thương.

"Thật là lợi hại gia hòa!" Thôi Ngọc trầm nghĩ, lập tức thối lui, chỉ là người đâu?

Lúc này Thôi Ngọc mới phát hiện, cái kia Nhiếp Viễn cũng sớm đã ngã trên mặt đất hôn mê đi.

Thôi Ngọc đơn giản liền muốn một ngụm lão huyết phun ra, không phải gia hòa này có bao nhiêu lợi hại, mà là vừa rồi Thôi Ngọc cái kia pháo quyền khỏi thủ hồ phác thức liền đã để người này nằm trên mặt đất.

Nói cho cùng, vẫn là Thôi Ngọc không cách nào thuận thực sử dụng Hình Ý Quyền.

Trước kia Thôi Ngọc còn nghe nói Quốc thuật bác đại tinh thâm, nhưng nếu không có sư phó ở bên tỉ mỉ dạy bảo, mình mù luyện ngược lại sẽ đả thương thân thể, những này vốn đang không tin, hiện tại Thôi Ngọc là thật tin.

Thắng nếu không phải có Lô Hòa Thuận Thanh cảnh giới Thái Cực quyền mang theo, vừa rồi Thôi Ngọc không có đánh tới nhân, ngược lại mình đã thương mình.

Lúc này dưới đài yên tĩnh, chỉ vì Thôi Ngọc cái này Hình Ý Quyền thật sự là cương mãnh vô cùng, hung tàn dị thường.

Cái này Nhiếp Viễn là ai, Đông Dương quận thành danh đã lâu Luyện Khí cường giả, cứ như vậy bị một cái không có danh tiếng gì, không biết từ chỗ nào đụng tới tiểu tử mấy quyền đã thổ huyết hôn mê.

Cái này, những này Đông Dương quận thành võ quán quán chủ nhóm lại cũng không ngồi yên nữa.

Bọn hắn đều là trong giao đã lâu nhân vật, đối các gia thực lực không nói rõ như lòng bàn tay, chỉ ít đại khái là cái gì tiêu chuẩn mọi người trong lòng tất cả hết sức rõ ràng, mà có thể mấy quyền liền đem Nhiếp Viễn đánh thổ huyết hôn mê người, trừ phi Luyện Khí cứu giai cường giả, bằng không ai cũng không có cách nào làm đến.

"Sư phó!"

"Sư phó ngài tỉnh!"

Một đoàn Truy Phong võ quán đệ tử chạy tới, ba chân bốn cẳng đem Nhiếp Viễn nhắc xuống dưới.

Bất quá Thôi Ngọc vừa rồi một chương, hung uy cường thịnh, còn không có cái nào kẻ ngốc dám khiêu khích Thôi Ngọc.

Bất quá muốn lại có cái gì tốt sắc mặt, đó là không có khả năng.

"Các vị, chúng ta ai lại đi Thượng đi chiếu cố hần!"

"Cái này, chúng ta Thiên Ứng võ quán công phu cùng Truy Phong võ quán đồng dạng đều là một thân công phu tất cả tại trên đùi, vừa lúc bị tiểu tử này khắc chế, không thích hợp xuất thủ!"

"Tại hạ cũng là!"

"Tại hạ Luyện Khí tam giai, thực lực thấp, liền không đi lên bêu xấu!"

...

"Tốt a, ta Trương thị võ quán chính là khổ luyện cộng thêm công phu, liền từ tại hạ đi lên lĩnh giáo một chút đi!"

"Trương Thiết quyền thân như thép, quyền như sắt, nhất định có thể vừa đứng mà thừa!"

Một trận vuốt mông ngựa lời nói truyền đến.

Thôi Ngọc sờ sờ bụng, nhìn xem phía dưới một đám võ quán quán chủ ngơ ngác, ta đẩy ngơ ngác, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, ở nơi đó làng nhà làng nhàng trang, bức, Thôi Ngọc trong lòng chỉ muốn nói, giả bộ gặp sét đánh!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bán Bộ Bảng Quyền chấn Đông Dương (trung)

Cầu cất giữ, cầu phiếu đề cử, nếu như các người ưa thích mời cho một tấm phiếu đề cử! Cảm ơn mọi người

---

Tục ngữ nói, Thái Cực mười năm không ra khỏi cửa, Hình Ý một năm đánh chết nhân.

Đừng nhìn Thôi Ngọc vẻn vẻn chỉ tu luyện bất quá một tháng Hình Ý Quyền, nhưng là hệ thống đưa tặng đồn ngộ thời gian, sánh được Thôi Ngọc bắt đầu lại từ đầu Tu Luyện một thời gian hai năm.

Hình Ý Quyền lấy đón đánh cứng rắn tiến, quyền pháp có thể cương, có thể nhu, mà Quách Vân Thâm một mạch, Hình Ý Quyền đấu pháp cương mãnh vô cùng, nó tuyệt chiêu Bán Bộ Bảng Quyền càng là hường dự thiên hạ.

Thôi Ngọc tự nhiên cũng coi là Quách Vân Thâm một mạch, đấu pháp cương mãnh, tàn nhẫn.

Mà Thôi Ngọc nguyên bản vì quan toà, làm người kiên cường, so sánh với Thái Cực mà nói, đấu pháp cương mãnh Hình Ý Quyền càng thêm thích hợp Thôi Ngọc, cho nên Hình Ý Quyền thời gian luyện tập hơi ngắn, nhưng là tiến cảnh nhanh chóng.

Mặc dù Thái Cực quyền đã tới Lô Hòa Thuần Thanh chi cảnh, chủ yếu là ý lại tại thần hàng thế tác dụng, cường chế khiến cho Thôi Ngọc có thể nhanh chóng lĩnh ngộ Thái Cực quyền, khiến cho hần tiến vào Lô Hòa Thuần Thanh chi cảnh.

Bởi vì tính cách cùng quyền lộ không phải mười phần phù hợp, tại vậy sau này, Thôi Ngọc Thái Cực quyền cơ hồ không có chút nào tiến thêm.

Cùng Nhiếp Viễn vừa đứng, thời gian ngắn ngủi, giao thủ cũng tại mấy chiêu chỉ gấp, nhưng là Nhiếp Viễn công phu chủ yếu tại thủ pháp, thân pháp phía trên, đấu pháp nhẹ nhàng, Phòng Ngự cũng là yếu ớt, cái này khiến Thôi Ngọc đánh mười phần khó chịu, mà trước mặt Trương thị võ quán Trương Thiết quyền, thân tráng tựa như cầu hùng, xem xét liền là đi Luyện Thể một mạch.

Cái này khiến Thôi Ngọc thập phần hưng phấn.

Không có người nào kêu cái gì bắt đầu loại hình.

Vừa mới song phương đi xong lễ, hai người liền tựa như lưu tinh đụng Địa Cầu, đụng vào nhau.

Thôi Ngọc Hình Ý Quyền đầu ra đẩy, lấy khí vận lực, chiêu chiêu chiếm trước trung môn.

Mà Trương Thiết quyền hoàn toàn không để ý phòng thủ, một đôi thiết quyền tựa như hai cây đại chùy không ngừng công kích.

Lúc này, Thôi Ngọc khổ luyện một tháng Tam Thể Thức rốt cục hiển hiện thành quả.

Chỉ gặp Thôi Ngọc tựa như phong ba bên trong đá ngầm, tại Trương Thiết quyền công kích phía dưới, vững như bàn thạch.

Trương Thiết quyền càng lớn càng kinh ngạc, hấn lực đạo của mình hẳn tự mình biết, một quyền chỉ lực đầu chỉ trăm cân, Thôi Ngọc thân thể nhìn xem không rất cường tráng, thậm chí có thể nói có chênh lệch chút ít gây yếu, nhưng lại tựa như hai chân đâm vào trong đất, không nhúc nhích tí nào.

Đột nhiên, Thôi Ngọc hai mắt tinh quang lóe lên, Bán Bộ Băng Quyền lần nữa đánh ra, tả hữu khai cung, quyền quyền đến thịt.

Cuối cùng một quyền, đánh phải giống như nghe được một tiếng ngọt ngào tiếng sấm, cái này Trương Thiết quyền mãnh liệt đẩy mấy trượng, lung la lung lay thối lui đến bên bờ lối dài, cuối cùng quăng xuống lối dài, nửa ngày tất cả không đứng dậy được.

Phía dưới quan chiến bách tính lần nữa bạo phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bọn hắn liền là xem náo nhiệt, ai thắng ai thua đối bọn hắn tới nói đều như thế, chỉ cần thấy đặc sắc là được rồi.

Vừa rồi một trận chiến, song phương lẫn nhau không nhượng bộ, người một quyền ta một quyền, đánh thực sự thoải mái, chỉ là đối chiến lại là tại mấy chiêu ở giữa chỉ thấy thắng bại, phía dưới người xem thấy thực chưa đủ nghiền.

"Bất đầu dùng này lý, chẳng lẽ ta Đông Dương quận thành không người nào không thành, vậy mà để người xứ khác khi dễ thành như vậy bộ đáng!"

"Thế nhưng là liên liên Trương Thiết quyền tất cả bại, ai lại là đối thủ của hắn!"

Phía dưới võ quán các quán chủ tất cả mặt ủ mày chau, lần nữa lâm vào tranh luận bên trong, thế nhưng là ngoài miệng nói xinh đẹp, nói hiên ngang lắm liệt, lại chết sống không người nào nguyện ý đi lên.

"Có, các người tới!" Lúc này một cái quán chủ đột nhiên nói ra.

Lập tức một đám người vây lại, chỉ gặp những người này một hồi sắc mặt tái nhợt, một hồi cắn răng nghiền lợi bộ đáng, không biết đang thương lượng sự tình gì. Cuối cùng, tựa như đáp thành thống nhất ý kiến, rốt cục một vị quán chủ lên lối dài.

Bất quá không có nhân chú ý tới chính là, cái kia vừa rồi phát ra đề nghị quán chủ tại mọi người đem lực chú ý tất cả tập trung trên lối dài lúc, đã lặng lẽ biến mất không thấy.

"Truy Phong võ quán mã toàn, ta muốn thay sư phụ ta báo thù!" Đây là người thanh niên, chính là Truy Phong võ quán Nhị đệ tử.

Thôi Ngọc tài lười nhác quan hắn là ai, nếu không phải vì bạc, Thôi Ngọc tài lười nhác Thượng loại này lối dài cùng những này bất nhập lưu võ quán người giao đầu.

Từng có lúc trước Truy Phong võ quán người giáo huấn, cái này mã toàn cũng không đoạt công, không ngừng sử dụng khinh thân công pháp trên lối dài quay tới quay lui, chỉ có khi Thôi Ngọc lộ ra sơ hở thời điểm mới có thể Tinh Đình Điểm Thủy ý tứ một cái, thế này sao lại là tại luận võ, khi làm xiếc còn tạm được.

Thôi Ngọc không có khinh thân công pháp mang theo, căn bản đuổi không kịp gia hỏa này, mà lại mình cố ý lộ ra sơ hở người này cũng không mắc mưu, tất cả đều là đánh nghi binh, để Thôi Ngọc không thể nào hạ miệng.

Phía dưới người xem từng trận truyền đến hư thanh, nhưng là cái này mã toàn vậy mà hoàn toàn không thèm để ý.

Thôi Ngọc cũng là đã nhìn ra, cái thằng này lên đài đoán chừng liền là đến kéo dài thời gian, buồn nôn mình.

Coi như biết, Thôi Ngọc hiện tại cũng là không có biện pháp, đuổi nửa ngày, cuối cùng Thôi Ngọc cũng liền dứt khoát không đuổi. Nhìn xem cái này mã toàn tựa như giống như kẻ ngu tại mình chung quanh trên nhảy dưới tránh.

Nhìn con hàng này cũng không có can đảm đến công mình, Thôi Ngọc nhắm mắt lại bắt đầu suy tư đối sách.

Thời gian từng điểm từng điểm đi qua, phía dưới lối dài cái kia biến mất quán chủ không biết từ chỗ nào mang theo một người trung niên nam tử trở về.

Chỉ gặp các quán chủ vừa nhìn thấy nam tử này lập tức tựa như biến thành chó xù, cúi đầu khom lưng, tựa như một đám chó xù.

Mà một chút giống như nhận ra nam tử trung niên này người, tất cả lập tức hít một hơi khí lạnh, dọa đến lui lại mấy bước.

"Chính là người này?"

"Đúng vậy Mạnh đại nhân, chúng ta tất cả không phải là đối thủ của người này, chỉ có thể mời Mạnh đại nhân ngài ra tay!"

Cái này Mạnh đại nhân hiểu kỳ quan sát một trận Thôi Ngọc, cuối cùng cười lạnh một tiếng, nói ra: "Người này liên Luyện Khí cũng không từng đạt tới, các ngươi một đám Luyện Khí cường giả vậy mà cũng đánh không lại, chân là một đám phế vật!"

Lập tức bọn này quán chủ trên mặt tựa như bố phùng đồ nhiên liệu vạc, sắc mặt một trận thanh, lúc thì đỏ, tốt không đặc sắc.

"Mạnh đại nhân dạy phải!"

"Hừ!" Cái này Mạnh đại nhân lãnh hừ một tiếng, lạnh lùng nói ra: "Nhớ kỹ, quay đầu đem cái kia ba ngàn lượng bạc cho ta đưa qua, tốt, làm trên mặt cái kia tên hề xuống đây đi, cũng không sợ mất mặt. Phải biết người đây là đang ném Đông Dương quận thành mặt!"

"Vâng, chúng ta cái này để hấn xuống tới!"

Mà vừa lúc này, Thôi Ngọc đột nhiên mở hai mắt ra.

Mã toàn vẫn luôn hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Thôi Ngọc, gặp hấn đột nhiên mở hai mắt ra, khuôn mặt lạnh lẽo, lập tức dọa đến lui về sau hai bước đứng tại số trường địa phương xa, mồ hôi lạnh tất cả lưu lại đây mặt.

Chỉ gặp Thôi Ngọc song tay nắm chặt tựa như cầm kiếm, thân thể bày làm ra một bộ kỳ quái tư thế.

Ngay tại mã toàn muốn lần nữa bắt đầu chạy thời điểm, Thôi Ngọc đột nhiên nhảy lên, vậy mà nhảy ra cao hai, ba trường.

Cái này nhưng làm mã toàn giật nảy mình, hai mắt nhìn chòng chọc vào không trung Thôi Ngọc, đột nhiên, mã toàn tựa như rừng mình một cái, trong mắt Thôi Ngọc giống như đột nhiên biến mất không thấy.

Hoảng sợ mã đến đây đủ chỗ quay đầu tìm kiếm, vậy mà không cách nào tìm tới Thôi Ngọc thân ảnh.

Đội cái này mã toàn thật vất vả tìm tới Thôi Ngọc thân ảnh lúc, Thôi Ngọc lại nhưng đã xuất hiện ở mã toàn thân trước trong vòng một trường.

Thôi Ngọc hai mắt lửa giận phun trào, chân sau đột nhiên đạp một cái, mau lẹ, mãnh liệt, thân thể tựa như mũi tên.

"Bán Bộ Băng Quyền!" Thôi Ngọc gần như cuồng hồng mà ra.

Âm thanh ra, quyền cũng lấy ra.

Một quyền này bao hàm Thôi Ngọc vô tận lửa giận, một quyền này Thôi Ngọc không còn có lưu dư lực, toàn lực đánh ra. Chính Trung mã toàn ngực.

Tựa như bắn tên, cái này mã toàn vậy mà trực tiếp bắn ngược hơn mười trường, trực tiếp nện vào bên cạnh lối đài tửu quán bên trong, không tiếng thò nữa.

"Còn có ai?" Thôi Ngọc gầm thét mà ra, trong lúc nhất thời ở đây nhân can đảm kịch liệt, vậy mà đều bị hù toàn trường yên tĩnh im ắng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bán Bộ Băng Quyền chấn Đông Dương (hạ)

Cầu đề cử, cầu cất giữ, mời ưa thích quyền sách này bằng hữu, chúng ta cùng một chỗ đem quyền sách này chống đi tới, bài danh có chút thấp! Cảm ơn mọi người

"Càn rồi!" Cái này Mạnh đại nhân giận quát một tiếng, đi vào trước lối đài, cũng chưa thấy cái gì động tác, chỉ là một cái cất bước liền đã đến trên lối đài.

Thôi Ngọc hai mắt nhú lại, thầm nghĩ tới cao thủ.

"Tuổi còn nhỏ ngông cuồng như thế, hôm nay liền để cho ta tới hảo hảo giáo huấn ngươi một chút, để ngươi không muốn về sau như thế càn rồi!" Cái này Mạnh đại nhân vừa lên đài, liền là một bộ kiệt ngạo bất tuân dáng vẻ, căn bản là chưa từng giảng Thôi Ngọc đề ở trong mắt.

"Người là ai?"

"Ta chính là Đông Dương Vương phủ hộ viện Mạnh Nguyên Lăng là vậy. Thực tướng liền mình lẫn xuống đi, đừng để đại gia ta lại động thủ, bằng không, Định để người ăn một phen đau khổ!"

Cái này Mạnh Nguyên Lăng vừa dứt lời, nguyên bản là không biết hấn nhân, tất cả hít vào một ngụm khí lạnh, thậm chí dưới đài có thật nhiều bách tính tất cả mau mau rời đi.

Đây cũng không phải sợ hãi cái này Mạnh Nguyên Lăng, mà là cái này Đông Dương Vương phủ tên tuổi quả thực chấn nhiếp không ít người.

Đại Đường có một trăm linh tám quận, phần lớn quận thành bên trong, tất cả bị phân đất phong hầu cho các lộ Đại Đường thân vương, mà cái này Đông Dương quận thành tự nhiên cũng tại cái này phân đất phong hầu liệt kê.

Mà Đông Dương Vương phủ, hộ viện trăm người, từng cái thấp nhất đều là Luyện Khí đại viên mãn cao thủ, cộng thêm Hoàng gia thân vương thứ không thiếu nhất bích võ công, tài nguyên tu luyện, cho nên cùng đều là Vô Giả căn bản cũng không phải là những này Vương phủ hộ viện đối thủ, hoàn toàn liền không là cùng một đẳng cấp.

Cái này cũng khó trách cái này Mạnh Nguyên Lăng kiêu ngạo như thế, căn bản xem thường những này võ lâm tán tu.

Bất quá cái này Đông Dương Vương phủ có thể chấn nhiếp những này võ lâm tán tu, lại không cách nào chấn nhiếp Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc chỉ là một cái mới ra đời con nghé, Đông Dương Vương phủ hộ viện lợi hại tự nhiên không phải hấn có thể biết đến. Cho dù hấn thường xuyên nghe ngóng một chút giang hồ kỳ văn dị sự, nhưng là Vương phủ chính là triều đình thế lực, người trong giang hồ tránh còn đến không kịp, ai lại sẽ đi chủ động nói lên, cho nên Thôi Ngọc tài không hiểu được trong này lợi hại.

Cho nên Mạnh Nguyên Lăng phen này chấn nhiếp, tính cũng là vô ích.

"Mời!"

Mạnh Nguyên Lăng lông mày đột nhiên nhăn lại, người này lại như này không biết điều, vậy hấn cũng chỉ có thể hạ ngoan thủ, tự nhiên không thể xuyết Vương phủ tên tuổi.

"Khai Bi Thủ!"

Mạnh Nguyên Lăng đột nhiên hét lớn, một đôi tay không tựa như đĩa sắt đánh tới.

Thôi Ngọc Hình Ý Quyền sử xuất, lấy đón đánh cứng rắn, vậy mà liên tục bại lui, chỉ vừa giao phong liền lạc hạ phong.

Khai Bi Thủ chính là Thiếu Lâm tự quảng bìa thủ đơn giản hoá mà đến công phu, mặc dù không cách nào cùng Thiếu Lâm tự bảy mươi hai tuyệt kỹ bằng được, nhưng là cũng là uy lực to lớn, cương mãnh hơn người.

Thôi Ngọc mặt mũi ứng phó, Hình Ý Quyền mặc dù tinh diệu, nhưng là Thôi Ngọc còn chưa dung hội quán thông, mấy chiêu chỉ gặp liền bị cái này Khai Bi Thủ đánh sơ hở trăm chỗ.

"Bành!" Một tiếng vang trầm, Mạnh Nguyên Lăng một chưởng đánh vào Thôi Ngọc bụng dưới.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thôi Ngọc ngược lại lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy phần bụng đau đớn khó nhịn, tựa như một đầu trâu điên chĩa vào trên bụng.

Mạnh Nguyên Lăng khinh thường cười một tiếng, căn bản không cho Thôi Ngọc giảm xóc cơ hội, đặc thế không tha người, một con thiết chưởng húc đầu đánh xuống.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy lông tơ lóe sáng, lại cũng không lo được sử dụng Hình Ý Quyền, Thái Cực quyền pháp tiện tay mà ra, lập tức hóa giải hơn phân nửa lực đạo.

Chỉ là ra chiêu vội vàng, Thôi Ngọc cũng vô pháp phản kích, lập tức lần nữa ngược lại lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Mà Mạnh Nguyên Lăng biến sắc, vừa rồi một chưởng chỉ cảm thấy đánh vào trên bông, chỉ cảm thấy rất nhỏ thụ lực.

Loại kia như gần như xa cảm giác, để Mạnh Nguyên Lăng khó chịu muốn mạng, lập tức bị Thôi Ngọc làm rối loạn tiến công tiết tấu.

Thôi Ngọc lau máu tươi bên mép, lạnh lùng nhìn cái này Mạnh Nguyên Lăng, vừa rồi nếu không phải là mình Thái Cực quyền dùng kịp lúc, cái kia đầu của mình tuyệt đối sẽ bị một chưởng này chém thành nát dưa hấu.

Cách lão tử, con hàng này xem ra muốn giết mình.

Gà mờ Hình Ý Quyền tạm thời không thể dùng, Thôi Ngọc minh bạch, đang sử dụng Hình Ý Quyền đối chiến, cái kia là muốn chết.

Trong bụng đau đớn khó nhin, Thôi Ngọc trong lòng phần nộ dị thường, cái này Mạnh Nguyên Lăng chiêu chiêu tàn nhẫn, khắp nơi Đoạt Mệnh, tuyệt đối không phải người tốt lành gì.

"Phán Quan Chi Nhãn mở ra!"

Thôi Ngọc mở ra Phán Quan Chi Nhãn, hướng cái kia Mạnh Nguyên Lăng nhìn lại.

"Điểm công đức: 1200; tội nghiệt giá trị: 39000!"

Thôi Ngọc âm thầm hít một hơi lãnh khí, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tội nghiệt giá trị cao như vậy nhân, có thể xưng nghiệp chướng nặng nề người.

Ngẫm lại mình đáng thương 60 0 điểm điểm công đức, suy nghĩ lại một chút cái này Mạnh Nguyên Lăng đối với mình khắp nơi hạ sát thủ, Thôi Ngọc cuối cùng trong lòng sát tâm nổi lên.

Cao như vậy tội nghiệt giá trị, tuyệt đối sẽ không giết nhầm nhân. Tâm hạ quyết định, hôm nay liền muốn giết cái này nghiệp chướng nặng nề người.

Mạnh Nguyên Lăng thân là Luyện Khí đại viên mãn cường giả, thân kinh bách chiến, giết người vô số, đối với sát khí tự nhiên là lại miễn cảm bất quá, Thôi Ngọc trên thân sát khí cùng một chỗ, Mạnh Nguyên Lăng cũng cảm giác được.

Bất quá Mạnh Nguyên Lăng không có có sợ hãi, không có kinh ngạc, chỉ có phần nộ, một cái Luyện Khí không đến sâu kiến, cũng dám đối với mình như thế một cái Luyện Khí đại viên mãn Vô Giả sinh ra sát khí, đơn giản không thể tha thứ.

"Giết!" Mạnh Nguyên Lăng hét lớn một tiếng, Khai Bì Thủ đánh ra, một chưởng đánh về phía Thôi Ngọc đầu lâu, lần này là không che giấu chút nào hạ sát chiêu.

Thôi Ngọc không hề sợ hãi, chỉ cần chưa thành Tiên Thiên, nội lực không cách nào ngoại phóng, những này thô thiển chiêu thức liền không cách nào đối Thôi Ngọc Lô Hóa Thuần Thanh cảnh Thái Cực quyền tạo thành tính áp đảo uy hiếp.

"Như phong giống như bể!"

"Lâm Tước Vĩ!"

"Thập tự thủ!"

"Đơn roi!"

Mạnh Nguyên Lăng càng đánh càng khó chịu.

Thái Cực quyền xả thân tùy nhân, tá lực đả lực, Mạnh Nguyên Lăng chiêu thức uy lực càng lớn, Thôi Ngọc phản kích càng mãnh liệt.

"Cái này sao có thể!"

"Đây là quyền pháp gì!"

"Mạnh đại nhân vậy mà cũng rơi vào hạ phong!"

Lần này triệt để kinh hãi những này Đông Dương quận thành võ quán quán chủ nhóm!

Mà phía dưới quan chiến bách tính cũng không có lại để tốt, mặc dù luận võ càng ngày càng đặc sắc, nhưng nhìn Thôi Ngọc một quyền lại một quyền đánh Mạnh Nguyên Lăng liên tục bại lui, lập tức tất cả có một loại cảm giác da đầu tê dại, rồi đi bách tính cũng càng ngày càng nhiều.

"Răng rắc!" Một tiếng rợn người giòn vang tiếng vang lên, lại là Mạnh Nguyên Lăng cánh tay trái khớp nối lại bị Thôi Ngọc cho tháo rời.

Các đại quán chủ cùng Đông Dương bách tính lập tức tê cả da đầu!

"Xong đại họa, xong đại họa!"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Bọn này quán chủ tựa như chết chạp ruột giống như kêu trời trách đất.

Mạnh Nguyên Lăng kêu thảm một tiếng, hai mắt xích hồng.

"Lão tử giết ngươi!" Mạnh Nguyên Lăng giống như điên dại, tay phải một chưởng đánh về phía Thôi Ngọc ngực.

Thôi Ngọc khuôn mặt không thay đổi, hai tay lần nữa cảm hướng Mạnh Nguyên Lăng cánh tay phải, đột nhiên, Thôi Ngọc ngực một trận toàn tâm nhói nhói, lập tức một cước đem Mạnh Nguyên Lăng đá văng ra.

Cúi đầu nhìn lại, ngực đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trần trụi nhói nhói giống như toàn tâm.

Lại nhìn Mạnh Nguyên Lăng, không biết lúc nào, cái thẳng này trên tay phải vậy mà nhiều hơn một thanh dài hơn thước trong tay áo đoàn kiếm, đầu kiếm còn lưu lại một chút huyết dịch.

Thôi Ngọc lên cơn giận dữ, không nghĩ tới cái này Mạnh Nguyên Lăng nhìn như ngạo khí bức người, kì thực hèn hạ vô sỉ, vậy mà ngấm lưu binh khí, cũng luyện thành cái này một âm hiểm trong tay áo kiếm.

"Hèn hạ!"

"Người đi chết đi!"

Mạnh Nguyên Lăng hét lớn một tiếng, trong tay áo kiếm sử xuất biến ảo khó lường, để Thôi Ngọc kiêng dè không thôi.

Chỉ là trước kia Mạnh Nguyên Lăng cũng sớm đã bị nội thương không nhẹ, cộng thêm cánh tay trái trật khớp, chỉ mấy chiêu liền đã khiến cho chiêu thức đi bộ đáng.

Thôi Ngọc nhìn đúng thời cơ, trong lòng hung ác, không để ý cánh tay trái bị trong tay áo kiếm quẹt làm bị thương, lập tức cầm chắc lấy Mạnh Nguyên Lăng tay phải. Tại Mạnh Nguyên Lăng trong tiếng kêu thảm, đem tay phải của hắn khớp nối lần nữa tháo bỏ xuống.

Chỉ nghe "Ầm!" Một tiếng, trong tay áo kiếm rơi xuống đất.

Thôi Ngọc sớm liền quyết định, hôm nay phi sát hắn không thể, làm sao có thể cứ như vậy thả hắn.

Lại là một trận ghê răng xương cốt ma sát thanh âm, Mạnh Nguyên Lăng cánh tay phải cũng bị Thôi Ngọc gỡ xuống dưới.

Lúc này, Mạnh Nguyên Lăng đối Thôi Ngọc uy hiếp đã hạ xuống thấp nhất.

"Bán Bộ Băng Quyền!"

Hình Ý Quyền lần nữa sử xuất. Thôi Ngọc đem mình tất cả lửa giận tất cả tại một quyền này lại một quyền băng quyền bên trong, Mạnh Nguyên Lăng lúc này thật giống như một cái vải rách túi, bị Thôi Ngọc đánh cả người tất cả đăng không mà lên, "Phù phù!" Một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, mũi chân vẩy một cái, liền đem cái kia trên đất trong tay áo kiếm chọn đến giữa không trung, bị tay phải vững vàng bắt được. Hai mắt lạnh lùng nhìn về phía quỳ trên mặt đất Mạnh Nguyên Lăng.

Lúc này Thôi Ngọc chỉ cảm thấy cái kia hơn ba vạn tội nghiệt giá trị là như thế chóng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp rắc rối

"Người muốn làm gì?"

"Mau dừng tay!"

Phía dưới nhìn xem Thôi Ngọc cầm trong tay trong tay áo kiếm đi hướng Mạnh Nguyên Lăng, nhao nhao lại dưới đài găm thép, chỉ là Thôi Ngọc thực lực triệt để kinh hãi những người này, không người nào dám lên đài ngăn cản Thôi Ngọc.

"Cái thẳng này đối ta gây hạ sát thủ, đồng thời tội ác chồng chất, đáng chém!" Thôi Ngọc lạnh lùng nói.

"Đây là Vương phủ hộ viện, người làm sao dám như thế!"

Phía dưới võ quán quán chủ nhao nhao găm thép, Vương phủ thế lực cường đại, như cái này Mạnh Nguyên Lăng chết ở chỗ này, truy cứu tới bọn hắn cũng sẽ nhận liên lụy.

"Lớn mật, Mạnh đại nhân cũng là người có thể giết, còn không nhanh buông xuống người kiếm trong tay!"

Thôi Ngọc lên con giận dữ, những người này không hề đề cập tới Mạnh Nguyên Lăng đối với mình gây hạ sát thủ, ngược lại trách cứ mình, đơn giản đổi trắng thay đen.

Nhiều lời vô ích, Thôi Ngọc lạnh lùng giơ lên kiếm trong tay.

Mạnh Nguyên Lăng trong mắt hoảng sợ muôn dạng, cầu xin tha thứ: "Thiếu hiệp tha mạng, lần này là tiểu nhân không đúng, mời thiếu hiệp cho tiểu nhân một con đường sống, tiểu nhân làm trâu làm ngựa đều sẽ báo đáp người."

Trong miệng cầu xin tha thứ, nhưng là Mạnh Nguyên Lăng trong lòng đã hạ quyết tâm, chỉ cần mình đại nạn Bất Tử, nhất định phải đem Thôi Ngọc chém thành muôn mảnh, mà lại Mạnh Nguyên Lăng cũng không tin có nhân dám đắc tội Vương phủ, đối với hắn hạ sát thủ, nhưng là lấy phòng ngừa vạn nhất vẫn là trước ra vẻ đáng thương quan trọng.

"Thiếu hiệp, tiểu nhân chính là Đông Dương Vương phủ hộ viện, nếu như người giết ta, liền là đắc tội Vương phủ, cái này được không bù mất, ngài liền đem tiểu nhân làm cái cái rơm thà. . . . . Người . . . Lại "

Một đạo tơ máu từ Mạnh Nguyên Lăng trong cổ phun ra, trong không khí hóa thành một trận huyết vụ. Thi thể ngã ầm ầm ở trên lôi đài.

Toàn bộ hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngây ra như phỗng, ngốc ngốc nhìn xem Thôi Ngọc.

"Còn có ai muốn khiêu chiến, mời lên đài!" Thôi Ngọc tiện tay bỏ qua trong tay trong tay áo kiếm, cao giọng hô. Hiện tại tâm tình của hắn vẫn là vô cùng không tệ, nhìn xem cái kia cao tới nhanh bốn vạn điểm công đức, đợi sau khi trở về hồi đoái một trương Quách Văn Thâm thân hàng thế, liền có thể nhanh chóng tăng lên Hình Ý Quyền đẳng cấp.

"Xông đại họa!"

"Vương phủ hộ viện bị giết!"

"Trời sập!"

. . .

Phía dưới không còn có người xem náo nhiệt, tất cả mọi người tựa như giống như điên, chạy trốn tứ phía, liền liên những cái kia Đông Dương quận thành quán chủ nhóm cũng giống như mất hồn, chạy trốn tứ phía, nơi nào còn có nhân quần cái gì tỷ võ sự tình.

Thôi Ngọc khẽ giật mình, thầm nghĩ mình khả năng chân gây đại họa.

"Người dừng lại!" Thôi Ngọc hai bước đuổi kịp muốn xuống đài chạy trốn một cái gã sai vặt, gia hỏa này là chủ trì lần này lôi đài tỷ võ nhân.

"Không cho phép người chạy, ta tiền thưởng còn không có cho ta đâu!"

Thôi Ngọc lần này luận võ, khả không phải là vì những cái kia tiền thưởng sao, sao có thể để gia hỏa này chạy, hắn chạy mình không lâu toi công bản rộn mà!

Gã sai vặt này muốn tự tử tất cả có, thầm nghĩ mình năm nay uống nhầm cái thuốc gì rồi, vậy mà đáp ứng chủ trì giới này lôi đài luận võ.

Gã sai vặt này lấy tay chỉ một cái một bên xem thường đài nói ra: "Bạc tất cả ở nơi đó, chính người đi lấy đi!"

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua, tiện tay buông ra gã sai vặt này.

Gã sai vặt nhìn xem Thôi Ngọc nhanh chân hướng thả ngân lượng cái rương đi đến, thầm nghĩ: "Mệnh đều nhanh không có, còn muốn bạc!" Vội vàng đào tẩu, cái này Đông Dương quận thành hắn là không có cách nào khác ngăn người, muốn đi hai bước nói không chừng mệnh đều muốn bàn giao ở đây.

Thôi Ngọc đi vào thả ngân lượng cái rương bên cạnh, cái rương này cũng không lớn, chỉ có một thước vuông, đánh mở rương phát hiện bên trong thả ba tầng giá đỡ, mỗi cái trên kệ tất cả thả ròng rã một trăm lạng bạc ròng.

Thôi Ngọc cũng không khách khí, toàn bộ tất cả thu vào trong bao quần áo, nhìn lại, ngăn ngăn trong chốc lát, nói ít hơn ngàn người vậy mà tất cả không thấy bóng dáng, liền liên tẩu quán trong trà lâu tất cả rỗng tuếch.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, tự nhủ: "Xem ra lần này chân gây ra đại họa!"

Đem bao phục hướng sau lưng một lưng, quay người rời đi, trước khi đi vậy mà cũng không quên đem vừa rồi sau đó vút trong tay áo kiếm thu vào, phải biết hắn hiện tại muốn chạy trốn lấy mạng, coi như hiện tại có tiền, cũng thời gian đi mua binh khí.

Về phần hướng hệ thống đổi lấy binh khí, nhìn giá cả kia vẫn là thôi đi!

Đông Dương trong vương phủ, một cái hơi có vẻ xa hoa trong sương phòng, Trần Đình đang ngồi trong phòng một chén lại một chén ít rượu uống vào,

trên mặt bàn để đó mấy thứ mười phần tinh xảo thức nhắm. Được không thoải mái.

Cái này Trần Đình chính là hưởng dự võ lâm Thiếu Lâm tự khí đồ, đã từng bởi vì phạm vào sắc giới, sát giới bị Thiếu Lâm tự trục xuất sư môn. Lúc đầu Thiếu Lâm tự muốn đem võ công của hắn hủy bỏ, kết quả bởi vì ngoài ý muốn lại bị cái thằng này trốn thoát, về sau nhân duyên tế hội bị cái này Đông Dương vương một cái quân sự cứu, dẫn vào Vương phủ làm một cái hộ viện giáo đầu.

Võ lâm cùng triều đình quan hệ vi diệu dị thường, cái này Trần Đình đến triều đình vương gia che chở, Thiếu Lâm tự cũng liền không cách nào ra tay, về sau cũng liền không giải quyết được gì. Chẳng qua nếu như ngày nào cái này Trần Đình dám một mình hành tẩu giang hồ, Thiếu Lâm tự tất nhiên sẽ phải tới Giới Luật viện đệ tử đem diệt trừ.

Bất quá cái này Trần Đình cũng coi như thông minh, cho tới bây giờ cũng sẽ không rời đi cái này Đông Dương quận thành, liền xem như từ nhiệm vụ cũng đều là đi theo Vương phủ phục binh kẻ sách, lại thêm hắn vốn là là Tiên Thiên cường giả, cái này Vương phủ người cũng không có người nào dám cho hắn cái gì sắc mặt nhìn, cho nên cuộc sống của hắn cũng trôi qua mười phần tiêu sái.

"Bành!" Đột nhiên, gian phòng đại môn bị nhân đột nhiên đẩy ra, một cái hộ viện phục sức nhân hoảng hoảng trương trương vọt vào. La lớn: "Lão đại, không xong, lão đại!"

Trần Đình đột nhiên vỗ bàn một cái, quát lạnh nói: "Đồ hỗn trướng, không có quy củ, sự tình gì hoảng hoảng trương trương."

Người kia bị hù hít sâu một hơi, nói ra: "Lão đại, Mạnh Nguyên Lăng tên kia bị người giết!"

"Cái gì?" Trần Đình cũng bị tin tức này sợ ngây người, bất quá ngược lại cũng không phải sợ hãi, mà là tại cái này Đông Dương quận thành, hắn còn là lần đầu tiên nghe nói lại có nhân dám giết Đông Dương Vương phủ người.

"Mạnh Nguyên Lăng tên kia bị người giết!" Nhìn Trần Đình đáng vẻ, người này cũng biết Trần Đình khẳng định cũng tưởng rằng nghe lầm, muốn làm lúc mình nghe được tin tức này cũng không tin.

Cái này Đông Dương quận thành ai dám sát Vương phủ người, Vương phủ nhân không loạn sát người đều là thiên phượng dạ đàm.

"Ba!" Trần Đình hung hăng đến đem chén rượu vút trên mặt đất, phẫn nộ quát: "Cái nào hỗn trướng dê con cũng dám giết chúng ta Vương phủ người, đã điều tra rõ chưa!"

Cái này Trần Đình bụng dạ cực sâu, dám ở Đông Dương quận thành sát Đông Dương Vương phủ hộ viện biến người đi, nhưng là chỉ cần không phải Vương phủ hộ viện trêu chọc những người kia, ai cũng sẽ không ngu đột xuất đi giết Vương phủ hộ viện, không duyên cớ cùng Vương phủ kết thù, liền xem như đỉnh cấp tông môn người đều muốn ước lượng lấy điểm.

"Đã điều tra xong, là năm nay võ quán lỗi đài luận võ, không biết từ nơi nào tung ra cái lăng đầu thanh, đem đám kia võ quán quán chủ tất cả đánh không dám lên đài, bọn hắn sợ bị mất mặt, sử dụng võ công con đường không có ai biết."

Trần Đình lông mày nhảy một cái. Cái này Mạnh Nguyên Lăng cũng coi như dưới tay mình ít có hảo thủ, Luyện Khí đại viên mãn, đối đầu phổ thông người trong võ lâm tất cả khó gặp đối thủ. Còn người kia có phải hay không Tiên Thiên cao thủ, trò cười, cái nào Tiên Thiên cao thủ trở về loại kia trên lỗi đài đi mất mặt xấu hổ.

"Người kia có hay không điều tra rõ lai lịch!" Trần Đình trầm ổn đạo, hiện trên mặt của hắn nhìn không ra một điểm hỏa khí.

Trần Đình ẩn ẩn suy đoán, xem chừng là những cái kia danh môn đại phái xuống núi lịch lãm đệ tử, bằng không Mạnh Nguyên Lăng cho dù không địch lại, cũng không trở thành chết tại tay của đối phương bên trên, có thể dạy dỗ loại này đệ tử môn phái, tuyệt đối không phải loại kia Tam Lưu môn phái có thể làm được.

Thằng nếu thật là danh môn đại phái, chuyện này cũng không phải là Trần Đình có thể làm được chủ.

"Không tra được, chỉ biết là gọi Thôi Ngọc, sử dụng võ công con đường không có ai biết."

Trần Đình cầm bầu rượu lên lại uống một bình, suy nghĩ một trận nói: "Phải người đi tra rõ ràng người kia là lai lịch thể nào, sau đó lại tính toán sau!"

"Rõ!" Người này lên tiếng liền vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Bị trộm

"Dừng lại!"

"Đến a, tới rồi, người đuổi kịp ta liền trả lại người!"

Chỉ gặp Đông Dương quận thành trên đường phố, một cái mười bốn mười lăm tuổi tuổi thiếu niên trong đám người chạy, sau lưng Thôi Ngọc thì vung về đuổi theo.

Thôi Ngọc nhìn xem cái kia trong đám người tựa như một đầu xảo trá tàn nhẫn cá nheo, trong lòng đều nhanh buồn bức thổ huyết.

Sự tình còn muốn từ nửa canh giờ trước nói lên.

Thôi Ngọc cũng không biết nơi nào đắc tội thiếu niên này, hẳn tự biết gây họa sự tình, tự nhiên muốn nhanh chạy đường.

Lúc này, Thôi Ngọc vậy mà không cẩn thận cùng một thiếu niên đụng vào nhau.

Chỉ gặp thiếu niên này tuổi chừng mười bốn mười lăm tuổi, tuổi tiểu động lòng người, da như mỡ đông, quả thực là một cái xinh đẹp tiểu hậu sinh. Một thân trường sam màu trắng càng là bị thiếu niên này thêm vào mấy phần khí khái hào hùng.

Thôi Ngọc có chuyện trong lòng, cũng không có chú ý tới là mình đụng phải hắn, vẫn là thiếu niên này đụng phải mình.

"Thật có lỗi huynh đệ, đụng phải người, người không sao chứ!" Thôi Ngọc vội vàng nói.

Thiếu niên kia tùy ý khoát tay áo, nói ra: "Không có việc gì, huynh đài không cần lo lắng!"

Thiếu niên này mới mở miệng liền để Thôi Ngọc đánh hai cái rùng mình, chỉ vì thiếu niên này tiếng nói thanh thúy, rất là êm tai, bất quá rất rõ ràng thiếu niên này chính đề ép cuống họng, tựa hồ dạng này mới có thể lộ ra càng thêm thành thực một điểm, để Thôi Ngọc trong lòng rất là cảm thấy buồn cười.

"Vậy là tốt rồi, cáo từ!"

Song phương lẫn nhau đi một cái lễ, thác thân mà qua.

Đi chưa được mấy bước, Thôi Ngọc liền như rụng mảy, thân là quốc thuật đại sư Thôi Ngọc rõ ràng cũng cảm giác được phía sau mình ba lô đột nhiên nhẹ đi nhiều.

Thôi Ngọc quay đầu nhìn lại, lập tức cả kinh hai cái con người từ tất cả mau ra đây.

Chỉ gặp cách đó không xa, cái kia vừa tách ra trong tay thiếu niên ôm năm sáu thỏi Đại Nguyên bảo, trên mặt cười toe toét tốt không hoan hỉ, mảy may không nhìn chung quanh bách tính ánh mắt.

Thiếu niên kia tựa như phát hiện Thôi Ngọc ánh mắt, quay đầu nhìn sang, chỉ là trên mặt không có chút nào e ngại chi sắc, ngược lại khiêu khích giương lên đầu, ngênh ngang đem bạc để vào trong ngực của mình.

Nguyên bản thon dài vòng eo lập tức trở nên bụng phệ, lộ ra rất là buồn cười.

"Ta thao!" Thôi Ngọc vội vàng xem xét ba lô, phát hiện quả nhiên thiếu đi mấy chục chiếc bạc.

"Dừng lại!"

Thôi Ngọc công lên ba lô vội vàng đuổi tới.

Thiếu niên kia cười ha ha một tiếng, căn bản không để ý tới Thôi Ngọc gọi, không nhanh không chậm chạy về phía trước lấy, nhắc tới cũng kỳ quái, thiếu niên này Tốc Độ mặc dù không vui, nhưng là cũng tuyệt đối không chậm, tại cái này chen chúc trong dòng người, vậy mà không có đụng vào một người.

"Dừng lại, người đứng lại đó cho ta!" Thôi Ngọc khổ cực hô, phải biết những bạc này thế nhưng là mình liều mạng lấy được, thiếu một hai tất cả làm cho đau lòng người.

Nếu như những bạc này là cho một cái không nhà để về, bụng ăn không no bách tính, có thể cứu người một mạng ngược lại cũng không sao, thế nhưng là thiếu niên này cầm y hoa giày, xem xét liền là nhà giàu sang từ đệ, đây quả thực để Thôi Ngọc không cách nào dễ dàng tha thứ.

Thôi Ngọc mặc dù có Thái Cực cùng Hình Ý hai đại Quốc thuật mang theo, thân pháp mặc dù chưa từng học qua, nhưng là Tốc Độ cũng không phải bình thường người bình thường có thể so sánh được, mà là thiếu niên lại có thể treo hẳn chạy, một bộ thành thạo điều luyện đáng vẻ, đuổi một trận Thôi Ngọc cũng biết thiếu niên này là đang đùa bỡn mình.

Được rồi, đào mệnh quan trọng, Thôi Ngọc cũng lười đuổi, mình tốt xấu còn có hơn hai trăm lượng bạc, làm sao cũng đủ mình tiêu xài một đoạn thời gian rất dài.

Nhìn thấy Thôi Ngọc không đuổi, thiếu niên này lại không đáp ứng, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc, trên không trung ném đến ném đi, cười kêu lên: "Làm sao không đuổi, sợ, người nếu là đuổi kịp ta, ta liền đều trả lại người, người muốn đuổi không kịp, hoặc là không đuổi, quay đầu ta liền đem trên người người tất cả bạc tất cả cho trộm đi!"

Thôi Ngọc mày nhăn lại, xem ra thiếu niên này tuyệt đối đối với mình có mưu đồ, thế nhưng là trên người mình liền cái này mấy trăm lượng bạc, không có cái gì đáng giá người khác mơ ước đồ vật, là cái gì để thiếu niên này đối với mình như thế dây dưa.

Bất quá Thôi Ngọc kẻ tài cao gan cũng lớn, hấn ngược lại muốn xem xem thiếu niên này đến cùng bố trí hậu thủ gì đối phó mình.

Nhìn thấy Thôi Ngọc lần nữa theo đuổi, trên mặt thiếu niên lần nữa hiện ra khoa trương tiểu dung, hai người một truy một đuổi tại cái này Đông Dương quận thành trên đường phố vui chơi giống như chạy ra.

Đông Dương Vương phủ hộ viện diễn võ đường trung, Trần Đình khuôn mặt lạnh lùng ngồi ở đại sảnh chủ tọa bên trên, theo ra ngoài điều tra thủ hạ từng cái trở về. Khi tất cả mọi người sau khi trở về, Trần Đình rốt cục mở hai mắt ra.

"Nói một chút đi, cái này Thôi Ngọc là cái gì nội tình!"

"Hồi bẩm giáo đầu, cái này Thôi Ngọc một tháng trước đi vào Đông Dương quận thành, ở tại thành đông Duyệt Lai khách sạn, hôm nay bởi vì vòng vèo dùng hết, bị khách sạn chương quỹ đuổi ra khỏi khách sạn."

"Ta hỏi hấn là cái gì nội tình!" Trần Đình vỗ bàn một cái, phần nộ quát.

"Sẽ dạy đầu, theo chúng ta điều tra, cái này Thôi Ngọc hấn là chỉ là một cái tán tu, nếu như là danh môn đại phái đệ tử, làm sao lại nghèo đến liên kiểm tra đều không có, càng không nghe nói cái nào đại phái đệ tử sẽ ở khách sạn ở một tháng."

Lúc này, bên cạnh có ra tới một cái hộ viện, nói ra: "Hồi giáo đầu, chúng ta tra hỏi lúc ấy ở đây võ quán quán chủ, cái này Thôi Ngọc võ công con đường mười phần cổ quái, đồng thời không phải võ lâm đại phái bên trong võ công đường đi, hấn là đích thật là cái tán tu!"

"Bành!" Lần này Trần Đình một chương này Lực Lượng càng lớn, trực tiếp đem bên cạnh bàn trà đập cái chia năm xẻ bảy, dọa đến mọi người tại đây câm như hến.

"Các người nói cho ta biết, lúc nào một cái tán tu dám ở ta Đông Dương quận thành giương oai, càng là không chút kiêng kỵ sát hại ta Đông Dương Vương phủ hộ viện, a!" Trần Đình gầm thét thanh âm gần như gào thét.

Không người nào dám lúc này đứng ra nói tiếp, bọn họ cũng đều biết cái này Trần Đình tính tình, cũng sẽ không ở thời điểm này sờ lông mày của hấn.

"Hiện tại cái này Thôi Ngọc ở nơi nào?"

"Hồi giáo đầu, phía dưới nói tại thành Đông Phương hướng phát hiện cái này Thôi Ngọc, giống như cái thằng này chính hướng ngoài thành thoát đi."

"Điểm đủ nhân thủ, đi với ta phá hủy tiểu tử này đầu, ta nhìn về sau ai còn dám tại cái này Đông Dương quận thành giương oai!"

"Rõ!"

Thôi Ngọc cùng thiếu niên này một truy một đuổi, đã nhanh đến cửa thành, chỉ gặp mười mấy thủ vệ chính không nhanh không chậm kiểm tra ra vào thành bách tính.

Thôi Ngọc mừng rỡ trong lòng, tiểu tử này tổng không sẽ trực tiếp xông cửa thành đi, rốt cục có thể bắt được người.

Nhưng điều Thôi Ngọc không có nghĩ tới là, chỉ gặp thiếu niên này đi vào trước cửa thành, tia không chút nào để ý những này cửa thành thủ vệ cảnh cáo, phi thân lên, hai chân tựa như biến mất, một đường liên kích đá đá, vậy mà trong hai, ba hơi thở liền đem cái này mười cái thủ vệ thả ngã xuống đất, vậy mà nhất thời đều không thể bò người lên.

Thôi Ngọc có chút mắt tròn, thiếu niên này thật sự là hung hãn có thể.

Bất quá nhìn xem đã chạy ra khỏi thành thiếu niên, Thôi Ngọc cũng không có thời gian để ý tới những thủ vệ này, Thôi Ngọc nhìn ra, thiếu niên này cũng không có hạ sát thủ, những thủ vệ này nhiều lắm thì thụ một chút vết thương nhẹ.

Trần Đình mang theo bạch nhiều hảo hộ viện đuổi tới cửa Đông lúc, chỉ thấy cửa thành hỗn loạn tung bùng, mười mấy thủ vệ nằm ở một bên, một đám vừa vừa đuổi tới thành vệ Binh chính hốt hoảng sửa sang lấy cửa thành trật tự.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thành này vệ binh đội trưởng tại Trần Đình lúc chạy đến, liền thấy hấn, trong vương phủ giáo đầu, những này tại trong triều đình ăn công lương lại có cái nào không quen biết.

Nghe được Trần Đình hỏi, vội vàng chạy tới. Nói ra: "Trần gia!"

"Này sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?"

Cái kia đội trưởng cúi đầu khom lưng nói ra: "Hồi Trần gia, vừa rồi có hai người trùng kích chúng ta cửa thành, đã thương mười mấy vị huynh đệ, chạy đến ngoài thành đi."

Trần Đình lông mày nhíu lại, hai người, không phải chỉ có một người sao?

Lúc này sau lưng một cái hộ viện, lấy ra một tờ chân dung, hỏi: "Có phải hay không người này?"

Cái này đội đứng lúc lại không ở tại chỗ, vội vàng gọi tới một cái thương so hơi nhẹ tới nhận thức, khi biết được người này liền là hai người một trong lúc, Trần Đình lửa giận lần nữa lên cao.

"Truy!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Táng Thương Sơn mạch

Trong rừng rậm, Thôi Ngọc không nhanh không chậm đuổi theo, hiện tại hẳn đã có thể xác định thiếu niên này là cố ý muốn dẫn dụ mình đi một nơi nào đó.

Đột nhiên, Thôi Ngọc đột nhiên đình chỉ bước chân.

"Đốt, hệ thống kiểm tra đến không gian cửa vào!"

"Nhiệm vụ mở ra: Di thất thế giới. Tìm kiếm được không gian cửa vào, tiến nhập không gian, thành lập không gian tọa độ.

Nhiệm vụ hoàn thành: Ban thưởng mở ra không gian thông đạo truyền tống; ban thưởng điểm công đức: 500 điểm

Nhiệm vụ thất bại: Không "

"Mau tới truy a, ngươi không muốn bạc của ngươi!" Thiếu niên kia nhìn Thôi Ngọc vậy mà lại dừng bước không đuổi, chặn lại nói.

Thôi Ngọc trầm tư sau một lúc, hỏi: "Nơi này là địa phương nào?"

Thiếu niên kia hồ nghi nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Nơi này là Đông Dương quận thành thành đồng táng Thương Sơn mạch."

"Táng Thương Sơn mạch? Nói đi ngươi dẫn dụ ta tới đây đến cùng là vì cái gì?" Thôi Ngọc lạnh lùng mà hỏi.

Thiếu niên kinh ngạc nhìn Thôi Ngọc một chút, một mặt băng lãnh nói ra: "Đã ngươi biết ta là dẫn dụ ngươi, ngươi liền không sợ ta ở đây thiết hạ bẫy rập, giết ngươi sao?"

Vừa dứt lời, trên người thiếu niên này một khí thế bàng bạc dâng lên, vậy mà khiến cho Thôi Ngọc tất cả có một loại ngạt thở cảm giác, ép hẳn thấu bất quá.

"Ngươi sẽ không!"

Thôi Ngọc nói xong ba chữ này, khí thế kia liền đột ngột biến mất không thấy gì nữa.

"Ha ha, có ý tứ!" Thiếu niên kia ngửa đầu cười to.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn xem thiếu niên kia, đột nhiên, Thôi Ngọc hoảng sợ phát hiện, xa xa thiếu niên vậy mà nháy mắt ở giữa liền biến mất không thấy gì nữa, trên cổ một cổ băng lãnh ý lạnh để Thôi Ngọc không chỉ có tự chủ rùng mình một cái.

Sát khí, Thôi Ngọc ở thời điểm này cảm thấy thật sự sát khí.

Bên tai hơi nóng, thiếu niên kia tiếng nói từ vang lên bên tai.

"Ngươi từ đâu tới tự tin, cho là ta không sẽ giết ngươi!"

Thôi Ngọc nở nụ cười khở, hẳn tự nhiên biết thiếu niên này võ công không yếu, khinh công siêu tuyệt, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên này công phu như thế cao, cao đến Thôi Ngọc đều không thể cảm giác thiếu niên võ công đến cảnh giới gì, chênh lệch thật sự là quá lớn.

"Ngươi cảm thấy ngươi loại thực lực này, nghĩ muốn giết ta còn cần đến phiên toái như vậy!"

Trên cổ chủy thủ biến mất không thấy gì nữa, thiếu niên kia lại đột ngột xuất hiện ở Thôi Ngọc trước mặt một trượng ra, liền tựa như trống rỗng xuất hiện.

Trên mặt lần nữa hiện ra loại kia bất cần đời tiểu dung, nói ra: "Không có ý nghĩa, ta chơi chán, ngươi đã không nguyện ý đuổi, quên đi."

Nói xong, quay người liền muốn rời khỏi.

Thôi Ngọc nhìn hẳn muốn đi, trong lòng sốt ruột, phải biết hệ thống cho ra cái nhiệm vụ, còn không có chút nào đầu mối, nơi này chỉ có cái này thiếu niên thần bí tại.

"Soái ca, đi thông thả!"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, thiếu niên kia tựa như giống như bị chạm điện thân hình cố dừng ở giữa không trung.

Thiếu niên kia chuyển qua nửa người trên, mặt mũi tràn đầy đều là sợ hãi người biểu lộ, bất khả tư nghị khẩu khí hỏi: "Ngươi vừa mới nói soái ca?"

Thôi Ngọc trên trán không khỏi muốn chảy mồ hôi.

"Đúng, soái ca chính là để cho ngươi!"

"Ba!" Thiếu niên lần nữa đột ngột xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, một bàn tay đập vào Thôi Ngọc ngực, cười nói ra: "Tiểu tử, nhìn không ra, rất có ánh mắt, ta càng ngày càng thường thức ngươi, nếu không ta thu ngươi làm tiểu đệ đi!"

Thôi Ngọc đầu đầy mồ hôi, kiếp trước soái ca mỹ nữ chỉ là một khách bộ xưng hô mà thôi, hẳn vạn lần không ngờ thiếu niên này vậy mà tưởng thật, máu chột, hẳn lại như này tự luyện.

"Quyết định như vậy đi, soái ca ta gọi Lãnh Nguyệt Tiên, về sau ai khi dễ ngươi liền báo tên của ta! Đi thôi!"

Nói xong cũng không để ý tới Thôi Ngọc, Lãnh Nguyệt Tiên quay người không nhanh không chậm hướng về rừng chỗ sâu đi đến.

Cái này chuyện gì a!

Thôi Ngọc vội vàng đuổi tới.

"Trần gia, bọn hắn chạy hướng táng Thương Sơn mạch phương hướng đi! Chúng ta liền chút người này. . ."

Trần Đình khoát tay áo, nói ra: "Trương Trung, ngươi trở về đem Vương phủ chó săn mang đến, giết ta Đông Dương Vương phủ người, vô luận như thế nào tất cả không thể bỏ qua hắn!"

"Rồi!"

"Soái ca, ngươi dẫn ta tới đến cùng vì cái gì?"

"Gọi lão đại!"

"Tốt a, lão đại!"

"Không gọi soái ca!"

"Ngạch! Soái ca!"

"Không phải là, gọi lão đại!"

Thôi Ngọc trong lòng một vạn đầu *** chạy vội mà qua.

"Soái lão đại!"

"Ủm?" Lãnh Nguyệt Tiên dừng bước lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thôi Ngọc, chằm chằm Thôi Ngọc trong lòng mao mao.

Vỗ vỗ Thôi Ngọc ngực, Lãnh Nguyệt Tiên đột nhiên cất tiếng cười to: "Tiểu đệ, ngươi Soái lão đại ta quả nhiên không nhìn lầm người, có tiền đồ!"

"Mà mẹ nó!" Thôi Ngọc trong lòng nước mắt chảy.

Thôi Ngọc lúc trước nghe nói, trên giang hồ rất nhiều võ công kỳ cao người, bởi vì luyện công tính tình cổ quái, khiến cho nhân không thể phỏng đoán. Hôm nay sẽ không liền gặp loại kia trong truyền thuyết luyện võ luyện hồng đầu óc nhân đi, cái này Lãnh Nguyệt Tiên tài mười bốn mười lăm tuổi, tuổi còn trẻ liền đem đầu luyện hồng, thực sự đáng thương.

Thôi Ngọc tại Lãnh Nguyệt Tiên sau lưng, dùng thương hại mắt chỉ nhìn Lãnh Nguyệt Tiên, thầm nghĩ coi như là cái đáng thương đồ dân đi, đồ dành hẳn cũng không sao.

"Soái lão đại, ngươi dẫn ta tới đến cùng là vì cái gì?"

Lãnh Nguyệt Tiên không chút nghĩ ngợi nói ra: "Cứu người a!"

Thôi Ngọc ngây ngẩn cả người, hẳn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, duy nhất không nghĩ tới loại tình huống này.

"Cứu ta, cái gì cứu ta!"

Lãnh Nguyệt Tiên cảm giác mắt phải một chút Thôi Ngọc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bộ dáng nói ra: "Vừa khen qua ngươi thông minh, ngươi thế nào lại vô ngờ ngẩn đầu!"

Lắc đầu, tiếp lấy nói ra: "Ngươi tại Đông Dương quận thành vô số người con mắt dưới mặt đất nghênh ngang giết Đông Dương Vương phủ hộ viện, ngươi còn không nhanh chạy đường, còn trên đường nghênh ngang địa đi dạo, ta nói là ngươi ngốc a, vẫn là nói ngươi ngốc a, vẫn là nói ngươi ngốc!"

"Đông Dương Vương phủ? Một cái hộ viện mà thôi, bọn hắn không đến mức đi!"

"Một cái hộ viện chết thì đã chết, thế nhưng là ngươi tại Đông Dương quận thành trước mắt bao người giết người ta rồi hộ viện, ngươi đây là đang đánh Đông Dương Vương phủ mặt, ngươi cứ nói đi!"

"Đa tạ!"

"Ừm!" Lãnh Nguyệt Tiên giống như rất hài lòng Thôi Ngọc thái độ, nói ra: "Đông Dương Vương phủ mặc dù thực lực không ra thế nào địa, nhưng là dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, trong vương phủ còn có thật nhiều Tiên Thiên Võ Giả, không phải ngươi năng đối phó."

"Tiên Thiên?" Thôi Ngọc kinh hô.

"Không vào Tiên Thiên đều là sâu kiến. Tiên Thiên Võ Giả cùng Luyện Khí Võ Giả cái kia là một trời một vực, ngươi năng vượt cấp sát chết một cái Luyện Khí viên mãn Tam Lưu Võ Giả, nhưng là tuyệt đối không cách nào chống cự một cái Tiên Thiên mạt Lưu Vũ giả một chiêu."

Thôi Ngọc không có có sợ hãi, chỉ là không khỏi đối Tiên Thiên tràn đầy vô hạn ước mơ, cái kia là như thế nào một loại cảnh giới.

"Soái lão đại, ngươi cũng là Tiên Thiên cao thủ đi!" Thôi Ngọc hỏi, Thôi Ngọc tin tưởng lấy Lãnh Nguyệt Tiên loại kia xuất quỷ nhập thần Tốc Độ, tuyệt đối không phải một cái Luyện Khí Võ Giả có thể đạt tới.

"Đúng thế, chỉ là Tiên Thiên cảnh đối ngươi Soái lão đại tới nói, cái kia là nước chảy thành sông, tùy tiện luyện một chút, tùy tiện luyện một chút!"

Thôi Ngọc im lặng nhìn xem cái này tiểu đại nhân bộ dáng Lãnh Nguyệt Tiên, thầm nghĩ ngươi không khoác lác có thể chết a, nhìn ngươi một mặt đắc ý bộ dáng.

"Bất quá Soái lão đại, ta muốn hỏi hỏi cái này táng Thương Sơn mạch đến cùng là địa phương nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chân đi, đi,

"Táng Thương Sơn mạch liền là táng Thương Sơn mạch, còn có thể là địa phương nào?"

"Không phải, ta là hỏi cái này táng Thương Sơn mạch trong võ lâm nổi danh sao? Hoặc là nói có cái gì truyền thuyết?"

Trong bất tri bất giác, Thôi Ngọc cùng Lãnh Nguyệt Tiên đã đi tới táng Thương Sơn mạch chủ phong đỉnh núi, có lẽ là đi mệt, Lãnh Nguyệt Tiên trực tiếp đi đến trên một tảng đá sạch ngồi xuống, nói ra: "Cái này táng Thương Sơn mạch đương nhiên là có tên!"

"Nói một chút!"

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn Thôi Ngọc như thế có tính chất, thế là cũng không giấu diếm, đem táng Thương Sơn mạch sự tình một năm một mười đối Thôi Ngọc nói.

Cái này táng Thương Sơn mạch trong võ lâm không chỉ là nổi danh đơn giản như vậy. Táng Thương Sơn mạch nguyên bản không gọi táng thương, nguyên bản gọi Đông Dương dãy núi, về sau có nhân tại cái này táng thương trên dãy núi trong lúc vô tình phát hiện viên cổ táng thương đại để chôn cùng hổ, lần này trong võ lâm đưa tới sóng to gió lớn.

Cái này lại không thể không xé cái này táng thương đại để.

Táng thương đại để vốn là Nhân Hoàng thời đại một vị phong hoa tuyệt đại Võ đế, công tham gia Tạo Hóa, tinh thông phật, đạo hai nhà đỉnh tiêm võ học cùng triết lý.

Bởi vì Nhân Hoàng thời đại, trước đó chư thần thời đại, Thiên Đạo thương, Lục Đạo băng. Mặt đất bao la sinh linh đồ thán, khắp nơi đều là oan hồn ác quỷ hoành hành. Cái này táng thương đại để không đành lòng sinh linh bị này ách nạn, vì thiên hạ thương sinh, duyệt khắp thiên hạ điển tịch, lấy vô thượng vĩ lực mở Luyện Ngục Đồng Lô, thu ngàn vạn cô hồn dã quỷ, này mới khiến thiên hạ làm sơ Thái Bình.

Vì giảm bớt chiến loạn, táng thương đại để càng là phụ tá ngay lúc đó Nhân Hoàng bình định thiên hạ, thống nhất nhân gian.

Nhưng Luyện Ngục Đồng Lô cũng không triệt để thành công, vô số cô hồn dã quỷ khốn tại Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, không cách nào vắng sinh, Đồng Lô nội chen chúc không chịu nổi.

Táng thương đại để biết như việc này không giải quyết, một ngày nào đó đem Hoắc loạn thiên hạ.

Thế là táng thương đại để cùng hắc đạo lữ Hậu Thổ Nữ Đế dùng sinh mệnh làm đại giá trọng mới mở ra nhân gian cùng súc sinh hai đạo Luân Hồi đường.

Nhân Hoàng cảm niệm nó công tích vĩ đại, ghi khắc tại sách sử bên trong.

Về phần cái này táng thương đại để cùng Hậu Thổ Nữ Đế mộ táng tại nơi nào, mấy ngàn năm qua không người biết được.

Mà cái này Đông Dương dãy núi vậy mà bị người phát hiện táng thương đại để chôn cùng hổ, tự nhiên dẫn được thiên hạ xôn xao.

Mà lúc đó chính là Tùy mạt đầu thời nhà Đường chiến loạn thời điểm, tứ phương vân động, nghe nói lúc ấy cái này táng Thương Sơn mạch bên trong máu chảy thành sông, thậm chí Phán Hư cảnh Võ Giả cũng không biết vẫn lạc bao nhiêu.

Lúc đó táng Thương Sơn mạch đơn giản bị mọi người lật cả đáy lên trời, chôn cùng hổ ngược lại là vừa tìm được vài tòa, thế nhưng là táng thương đại để chủ mộ thất đến nay không người tìm tới.

Về sau Đại Đường vừa lập, triều đình lại lại cái này táng Thương Sơn mạch tìm rông rã thời gian năm mười năm, về sau vẫn như cũ không cách nào tìm tới, chuyện này cũng dần dần không người chú ý.

Tất cả mọi người suy đoán cái này táng thương đại để mộ táng cũng không tại cái này táng Thương Sơn mạch.

"Cái kia chôn cùng trong hầm có đồ vật gì, vậy mà dẫn phát động tĩnh lớn như vậy!" Thôi Ngọc tò mò hỏi, nên biết Đạo Nhất cái chôn cùng hổ mà thôi, tại tượng tượng của hắc trư nhiều lắm là cũng chính là một chút cổ vật mà thôi, chủ này mộ thất còn chưa phát hiện, làm sao lại dẫn tới Phán Hư cảnh cường giả chém giết.

Lãnh Nguyệt Tiên một mặt cuồng nhiệt nói ra: "Đồ tốt a, thần binh, phật, đạo, ma đỉnh cấp Đạo Tạng. Còn có vô số mật bảo! Người biết hiện trong võ lâm vì sao có mười đại chính phái, cửu Đại Ma Môn sao? Người biết vì sao hiện tại triều đình cùng chốn võ lâm quan hệ vì sao như thế vi diệu!"

Thôi Ngọc hồ nghi hỏi: "Chẳng lẽ cũng là bởi vì những này chôn theo hổ?"

"Trăm năm trước, chỉ có cửu đại chính phái, thất Đại Ma Môn. Về sau bởi vì táng thương đại để chôn cùng hổ xuất thế, dẫn được thiên hạ điên cuồng, đã từng đỉnh cấp tông môn trung, chính đạo một đế tiên môn, liên sơn Kiếm Tông, Thiên Cương Môn, ma đạo đồ Huyết Tông, đoạt tâm lâu, đồ sát môn lục đại đỉnh cấp tông môn diệt môn. Mà tùy theo mà lên mấy cái Nhất Lưu tông môn quật khởi, hình thành hiện tại mười đại chính phái cùng cửu Đại Ma Môn chi thế. Mà Đại Đường triều đình cũng nhận được đại lượng Đạo Tạng thần binh, lại thêm trước Tùy triều trấn tàng, võ lâm đối triều đình kiêng dè không thôi, mà triều đình cũng e ngại mười đại chính phái cùng Ma Môn nội tình."

"Mười đại chính phái, cửu Đại Ma Môn có nào?" Thôi Ngọc ngắc ngắc mà hỏi.

Lãnh Nguyệt Tiên giống ăn một miếng con ruồi biểu lộ, hẳn là triệt để bại bởi Thôi Ngọc.

"Mười đại chính phái là, Thiên Môn, Phiêu Miểu Tiên Cung, Linh Vận Tiên Tông, Thục Sơn Kiếm Tông, phái Nga Mi, Thanh Liên Kiếm tông, Thiếu Lâm tự, Già Diệp thiền viện, Thái Thượng tiên môn, Chân Vũ tiên môn. Trong đó Thiếu Lâm tự, Linh Vận Tiên Tông, Thái Thượng tiên môn, Thanh Liên Kiếm tông, Thiên Môn Phiêu Miểu Tiên Cung, Thiên Môn cái này lục đại phái liền là trăm năm trước mới quật khởi lục đại chính phái tông môn. Mà ma đạo cửu môn là Luyện Hồn môn, Luyện Thi môn, Thái Thượng Ma Tông, Dục Linh môn, Thất Sắc lâu, Huyết Hà môn, Uy môn, Thiên Âm môn. Mà trong đó, Luyện Thi môn, Thái Thượng Ma Tông, Thất Sắc lâu, Uy môn, Thiên Âm môn vì mới quật khởi tông môn."

"Uy môn? Cái này cái quý gì danh tự?" Thôi Ngọc hỏi, thân là kiếp trước Đại Trung Hoa con dân một viên, đối Uy cái chữ này không phải bình thường nể cảm.

Lãnh Nguyệt Tiên nghe được, một mặt buồn nôn bộ dáng, nói ra: "Đây là hải ngoại chư quốc tới một đám Oa nhân, dù sao trên biển dị tộc Uy môn đều xưng là Oa nhân. Cái này là một đám mười phần buồn nôn gia hỏa, bất quá bọn hắn biết một chút đặc biệt cổ quái thư ký, ngược lại là mười phần khó có thể đối phó."

Thôi Ngọc trầm nghĩ: "Tiểu Nhật - bản?"

Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng chính mình cũng chạy đến thế giới khác, lại còn gặp được Nhật Bản, xem ra sau này có thực lực ngược lại là có thể không có việc gì treo lên đánh một cái bọn này quý tử, xoát xoát điểm công đức, sát người nhà Đường hẳn có gánh nặng trong lòng, sát quý tử hẳn khả không có chút nào gánh vác.

Phải biết phụ thân của hắn, gia gia của hắn đều là lão Hồng Quân, chết ở trong tay bọn họ tiểu quý tử cái kia là không thể đếm hết được, Thôi Ngọc cảm thấy mình cho dù đi tới thế giới khác, loại này ưu lương truyền thống vẫn là phải phải thật tốt phát triển một cái.

"Chờ một chút!" Lãnh Nguyệt Tiên song mi nhíu chặt, trên mặt ngưng trọng, nói ra: "Ngươi nghe, giống như có tiếng gì đó!"

Thôi Ngọc nghiêng tai lắng nghe, nhưng mà cái gì tất cả nghe không được.

Lãnh Nguyệt Tiên đứng dậy, liếc nhìn chung quanh, nói ra: "Chúng ta bị bao vây!"

"Đông Vương Vương phủ nhân?"

Lãnh Nguyệt Tiên tròn nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Ngươi cứ nói đi?"

Hai người giữ im lặng, trong lúc nhất thời tất cả không có biện pháp gì tốt.

Thời gian dần trôi qua, Thôi Ngọc vậy mà cũng nghe đến từng tiếng chó sủa thanh âm, lúc này, Thôi Ngọc mới hiểu được Đông Dương Vương phủ vì sao có thể nhanh như vậy tìm đến mình.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, xem ra hôm nay chỉ có thể khổ chiến.

Nhắm mắt tiến vào hệ thống, không chút do dự dùng 3000 0 điểm điểm công đức đem Quách Vân Thâm thần hàng thẻ hồi đoái đi ra.

Lãnh Nguyệt Tiên nói qua, Đông Dương trong vương phủ Tiên Thiên cao thủ nhiều vô số kể, Thôi Ngọc khả không tin chỉ biết đến mấy cái tạp ngư, một cái Luyện Khí viên mãn cường giả tất cả không phải mình đối thủ, đối phương rất có thể sẽ phái ra một cái Tiên Thiên cường giả.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, đối Lãnh Nguyệt Tiên nói ra: "Đối phương có thể sẽ phái ra Tiên Thiên cường giả, khả năng không chỉ một cái Tiên Thiên cường giả, ta không muốn liên lụy ngươi, ngươi khinh công siêu tuyệt, nếu không ngươi đi trước đi! Nếu như ta chân phúc lớn mạng lớn, chúng ta ngày sau lại gặp nhau."

Lãnh Nguyệt Tiên đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn Thôi Ngọc.

"Trong mắt ngươi, ta Lãnh Nguyệt Tiên liền là loại người này, vứt bỏ tiểu đệ, để tiểu đệ mất mạng cũng không nhúc nhích người sao?"

Thôi Ngọc trong lòng cảm động, nói ra: "Soái lão đại. . ."

Lãnh Nguyệt Tiên khoát tay áo, lãnh khốc nói ra: "Ngươi lại như vậy nhìn ta, ngươi không cần nói nữa. Không sai, ngươi đoán đúng, ta chính là loại người này, gặp lại!"

Nói xong, Lãnh Nguyệt Tiên liền biến mất không thấy gì nữa!

Thôi Ngọc ngốc ngốc nhìn qua đã không có Lãnh Nguyệt Tiên không khí.

"Ta, dựa vào, ngươi nha chân đi, đi!"

Thôi Ngọc chân choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tiên Thiên phía dưới đều là sâu kiến

Thôi Ngọc dùng sức lắc đầu, đem Lãnh Nguyệt Tiên cái này không đáng tin cậy gia hỏa quên, dù sao hắn cùng mình chỉ có duyên gặp mặt một lần, làm sao có thể hy vọng xa vời đối phương sẽ vì một người xa lạ liều mạng.

Về phần có phải hay không Lãnh Nguyệt Tiên cố ý mang theo mình tiến vào cái này cái bẫy, điểm ấy Thôi Ngọc đến là cho tới bây giờ tất cả chưa từng hoài nghi.

Một cái Tiên Thiên cao thủ, cả người pháp nhanh đến chính mình cũng không thấy được cao thủ, nếu như muốn sát mình cần gì phiền toái như vậy.

Chỉ là Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng, Đông Dương Vương phủ nhân vậy mà lại mang theo một đám chó săn theo đuổi bắt mình.

Nếu như không phải những này chó săn, Thôi Ngọc tin tưởng mình tuyệt đối có thể chạy ra thẳng thiên.

Thôi Ngọc đứng tại chỗ cao, lạnh lùng nhìn xem chậm rãi xuất hiện từng đống bóng người, Thôi Ngọc trong lòng sáng tỏ, hôm nay xem ra thật sự là tai kiếp khó thoát.

Bất quá tay trung có được thần hàng thẻ Thôi Ngọc đến không lắm e ngại bọn họ.

Cho dù là chỉ là sử dụng qua một lần thần hàng thẻ, Thôi Ngọc đối uy lực của nó càng là tràn đầy tự tin.

Mất thấy bóng người càng ngày càng gần, Thôi Ngọc đoán ra thời gian, lấy Xuất Thần hàng thẻ, bắt đầu sử dụng.

Chân đạp Thất Tinh Bộ, tay nắm pháp quyết, cuối cùng mặc đọc chú ngữ.

"Đệ tử nâng mắt nhìn trời xanh, các vị sư phụ ở bên người, Thập Bát tôn La Hán, hai mươi bốn vị Chúc Thiên, trợ giúp đệ tử, giáo thước kéo đao, kéo đao hóa thành lông ngỗng, xích sắt hóa thành bác, quyền tâm tăng đá hóa thành bong bóng, một thân hóa thành mình đồng da sắt, hóa thành Thái Sơn, băng cột đầu thiết mũ mười hai đỉnh, người mặc thiết giáp thập nhị trọng, đồng bao da tam chuyển, sắt lá bao tam trọng, các vị sư phụ, các vị Đại tướng, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh, trợ giúp đệ tử nhanh gửi đánh!"

Chú ngữ niệm xong, trong tay thần hàng thẻ lập tức hóa thành tinh quang bay vào Thôi Ngọc trong thân thể.

Hoảng hốt gấp, Thôi Ngọc nhìn thấy một cái mang theo màu đen mũ, chải lấy đại bím tóc tiểu lão đầu hướng mình đi tới.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, Phán Quan Chi Nhãn mở ra, mắt lạnh nhìn đã sắp tới trước người mình đám người này.

Quả nhiên, là Đông Dương Vương phủ bọn họ viện, hắn nhóm quần áo trên người cùng Mạnh Nguyên Lăng trên thân phục sức không khác nhau chút nào.

Tội nghiệt giá trị 3000, cái này tội nghiệt giá trị 1200, còn có cái này tội nghiệt giá trị vậy mà 6000.

Thôi Ngọc lửa giận trong lòng bỗng dâng lên, cái này liếc mắt qua, bọn này Đông Dương Vương phủ bọn họ viện vậy mà không có một cái nào tội nghiệt giá trị thấp hơn điểm công đức, ít nhất cũng có mấy trăm tội nghiệt giá trị, cao vậy mà đạt tới mấy ngàn, cái này muốn tạo nhiều ít chuyện ác tài có thể lấy được cao như vậy tội nghiệt giá trị

Trong lòng cuối cùng một tia bao khóa cũng không có, ác nhân tự có ác nhân trị, mà Thôi Ngọc hôm nay liền muốn làm cái này ác nhân.

Không có chuyện gì để nói, một chữ "Giết!"

Thôi Ngọc hét dài một tiếng, như hổ nhào phóng tới Đông Dương Vương phủ bọn họ trong nội viện.

Bọn này họ viện lập tức sững sờ, cũng không nghĩ tới Thôi Ngọc vậy mà không chạy giặc giết tới.

"Mau tới nhân, hắn muốn từ bên này giết ra ngoài." Một cái họ viện cao giọng hô, hắn vậy mà coi là Thôi Ngọc là nghĩ từ nơi này giết ra vây quanh chạy trốn.

Đáng tiếc loại ý nghĩ này rõ ràng sai.

Bị Quách Vân Thâm phụ thể Thôi Ngọc, cũng không có sử dụng Hình Ý Quyền bên trong sát chiêu, những người này đều là một chút Luyện Khí Vô Giả, Luyện Khí đẳng cấp cao thấp không giống nhau.

Mà Quách Vân Thâm, Hình Ý Quyền Nhất Đại Tông Sư, đã sớm đem Hình Ý Quyền luyện tới xuất thần nhập hóa cảnh giới, nhất quyền nhất cước đều rất giống roi thép trường thương, hóa mục nát thành thần kỳ.

Chăm chú Hình Ý Quyền bên trong Côn Luân bộ quyền liên đã giết đến đám này Vương phủ bọn họ viện người ngã ngựa đổ.

Một chút năm chó săn họ viện vậy mà muốn đem chó săn buông ra đi cắn xé Thôi Ngọc.

Chỉ gặp Thôi Ngọc không quan tâm, vậy mà tia không chút nào để ý những này chó săn nhào cắn.

Khác bọn này họ viện kinh ngạc chính là, những này chó săn vừa mới tiếp xúc đến Thôi Ngọc thân thể, liền tựa như như là sét đánh, bắn ra ngoài, ở giữa không trung liền hóa thành một trận huyết vũ.

"Tiên Thiên Cường Khí!"

Không biết là ai hoảng sợ kêu một tiếng, bọn này họ viện cả đám đều chẳng khác nào gặp ma, thật nhanh hướng dưới núi thoát đi.

Thôi Ngọc ở trong lòng xùy cười một tiếng, quý Tiên Thiên Cường Khí, cái này chính là Hình Ý Quyền tam kinh một trong Hóa Kinh cùng Âm Kinh.

Không học thức thật đáng sợ.

Thôi Ngọc nhìn xem bọn này bị hù tề ra quần họ viện, trong lòng âm thầm xem thường, trong lòng cái kia phần bị đuổi giết sợ hãi cũng dần dần biến mất hầu như không còn.

Sư tử tại yếu, cũng không phải một đàn dê có thể khiêu khích.

Mà tại cách đó không xa trên đại thụ, một cái thân ảnh kiêu tiêu lười biếng ngồi tại trên cành cây, trong tay cầm một cái quả táo, nhìn qua Thôi Ngọc tại hạ Phương Đại sát tứ phương, trong miệng kêu lên: "Ta dựa vào, ta cái này tân thu tiểu đệ đã vậy còn quá mãnh liệt! Đặc sắc, đằng sau, đánh nhau hấn nha, ai ai, bên trái cái kia, chùy hấn hai trông mắt! Ha ha, xinh đẹp!" Con hàng này vậy mà không có thoát đi, vậy mà tại một bên xem kịch, nếu như bị Thôi Ngọc biết, không biết hấn lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

Bọn họ viện sắp điên rồi, đây quả thực không phải nhân, mặc dù bọn hấn giáo đầu liền là Tiên Thiên cường giả, thế nhưng là bọn hấn cũng không dám khiêu khích, thậm chí cơ hồ liền chưa từng gặp qua Tiên Thiên cường giả cùng Tiên Thiên phía dưới cường giả giao thủ, hôm nay là gặp được, đao không chém nổi, kiếm đâm không thủng, thế thì còn đánh như thế nào a!

Thôi Ngọc đến lúc đó viết sát viết hưng phấn, đối Hình Ý Quyền lĩnh ngộ cũng đang bay nhanh tiến bộ, loại này quyền quyền đến thịt, đón đánh cứng rắn tiến quyền pháp lệnh Thôi Ngọc đánh vô cùng sáng khoái, si mê.

Cái này mới là nam nhân nên sử dụng quyền pháp, hoàn toàn chính xác, Thái Cực quyền không thích hợp hấn, chỉ ít không thích hợp hiện tại Thôi Ngọc.

"Làm càn! Tiểu tử muốn chết!" Một tiếng quát chói tai thanh âm từ dưới núi cách đó không xa truyền đến, chỉ gặp một người đầu tóc đại hán thân hình như bay hướng Thôi Ngọc chạy tới, hách lại chính là Đông Dương Vương phủ giáo đầu Trần Đình.

Cái này Trần Đình mặc dù muốn nộ sát Thôi Ngọc, dùng để Dương Đông Dương Vương phủ uy danh, thế nhưng là dù sao một cái Tiên Thiên tất cả còn chưa đạt tới tiểu tử, làm sao có thể để một cái Tiên Thiên Vô Giả lo lắng.

Tâm hấn nghĩ, mình lần này mang đến hơn hai mươi tên Luyện Khí Vô Giả còn có vài chục tên quân đội hảo thủ, làm sao cũng có thể nhẹ nhõm cảm xuống, cho nên trên đường đi hấn cũng là không nhanh không chậm.

Thế nhưng là ai biết, còn chưa tới đỉnh núi, chỉ nghe thấy trận trận rú thảm cùng thanh âm đánh nhau, dưới tay mình một nhóm họ viện lại bị cái kia Tiên Thiên không đến tiểu tử đánh kêu cha gọi mẹ.

Đội Trần Đình nhìn kỹ thời điểm, còn có thể đứng thẳng họ viện lại nhưng đã không đến năm ngón tay chỉ số.

Mặc dù Trần Đình xem thường những này Luyện Khí Vô Giả, thế nhưng là đây đều là mình tại trong vương phủ căn cơ, chính là thủ hạ của mình, nếu là tất cả chết xong, không nói muốn ăn Vương phủ liên lụy, mình tại Đông Dương Vương phủ địa vị cũng muốn rớt xuống ngàn trượng.

Mặc dù Trần Đình là Tiên Thiên cao thủ, cũng là không lo lắng hội thụ cái gì trách phạt, nhưng là cái này một họ viện giáo đầu vị trí cũng là không cách nào lại gánh cảm cố, cần đem cái này chất béo rất đủ vị trí giao ra. Nhiều lắm là trở thành mỗi tháng cố định lương bổng Vương phủ cung phụng.

Đây là Trần Đình vô luận như thế nào cũng không tiếp thụ được.

Thôi Ngọc không có dừng tay, mà là quyền khởi quyền lạc, sau đó lại đánh chết một cái họ viện.

Mà lúc này đây, đã phát cuồng Trần Đình đã đến Thôi Ngọc trước người.

"Tiểu tử, muốn chết, ăn ta một quyền!"

Thôi Ngọc con người bỗng nhiên co rụt lại, cho dù hắn nhìn rõ một quyền này, vậy mà không cách nào ngăn cản, bị một quyền này rần rần chắc chắc đánh vào trên ngực.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thôi Ngọc cả người tất cả bay rớt ra ngoài, cuối cùng đâm vào một gốc cây Thượng mới ngừng lại được.

Thôi Ngọc cảm giác mình thật giống như bị một đầu phát điên trâu đực thọt tới ngực, đau rát, phổi cơ hồ có loại không thể thở nổi cảm giác.

Đau nhức, thực sự quá đau.

Bất quá một quyền này Tốc Độ thật nhanh, nhanh dù cho Thôi Ngọc nhìn thấy, thân thể cũng vô pháp đuổi theo loại kia Tốc Độ.

Không vào Tiên Thiên đều là sâu kiến.

Thôi Ngọc nay ngày thứ nhất lần thật sự minh bạch ý tứ của những lời này.

Một tia bóng ma từ vong chậm rãi bao phủ tại Thôi Ngọc trong lòng.

Trần Đình nhìn xem một chỗ thi thể, đau lòng nghĩ phải đổ máu, khối này hai mươi vị hộ vệ, hiện tại xem ra có thể còn sống tuyệt đối siêu qua không được hai tay số lượng.

Sát tâm nổi lên bốn phía, Trần Đình hôm nay muốn đem Thôi Ngọc chém thành muôn mảnh, mới có thể giải trong lòng của hắn chi hận.

"Tiểu tử, để mạng lại!"

Nói, Trần Đình phi thân mà lên, La Hán quyền sử xuất, Trần Đình giờ phút này tựa như phục hổ La Hán, vô cùng uy mãnh.

Toàn thân tản mát ra nhàn nhạt huỳnh quang, đây là Tiên Thiên cao thủ nội lực toàn lực vận chuyển tiêu chí, có thể thấy được giờ này khắc này Trần Đình phần mộ đã đến núi lửa phun trào hoàn cảnh.

Thôi Ngọc thét dài một tiếng, liều mạng.

Chết thì chết vậy, nhưng là Thôi Ngọc mình muốn chết có tôn nghiêm, cho dù chết, cũng muốn chết trong chiến đấu, cũng muốn đứng đây chết.

Hình Ý Quyền toàn lực thi triển, thiên địa dị tượng tỏa ra, cái này khiến Trần Đình trong mắt sinh ra vẻ hoảng sợ.

"Pháo quyền!"

Thôi Ngọc giậm quát một tiếng, chỉ gặp Thôi Ngọc trên nắm tay vậy mà gas hùng lực liệt hỏa, đánh về phía Trần Đình.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngũ Hành tương sinh

"Lạch cạch!" Trên ngọn cây, Lãnh Nguyệt Tiên ngơ ngác nhìn Thôi Ngọc một quyền này, liền liền trong tay ăn một nửa quả táo rơi mất đều không có phát hiện.

"Ta cái này tiểu đệ lúc nào mạnh như vậy!"

Lãnh Nguyệt Tiên ngốc ngốc néo một cái mình non mịn gương mặt, một trận đau đớn truyền đến, tài ngốc ngốc nói mình nguyên lai là không phải đang nằm mơ.

Trần Đình cũng bị một quyền này cả kinh lui ra phía sau, thế nhưng là Thôi Ngọc một quyền này đánh ra, chỉ gặp ánh lửa đại thịnh, ngọn lửa này vậy mà rời đi Thôi Ngọc cánh tay, ở giữa không trung hình thành một cái từ hỏa điểm tạo thành nắm đấm, đánh về phía Trần Đình.

Trần Đình mí mắt trực nháy, ngọn lửa này cự quyền trung bao hàm Lực Lượng để Trần Đình sinh ra đáng sợ uy hiếp cảm giác.

Không dám trực tiếp đón lấy một quyền này, Trần Đình vận chuyển thân pháp, tránh đạo xa hai trượng bên cạnh.

Hỏa diễm cự quyền bay ra bảy tám trượng về sau, dần dần tiêu tán.

Trần Đình lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua hỏa diễm cự quyền biến mất địa phương, bất quá lập tức lại khinh thường cười cười.

Uy lực là lớn đến để Trần Đình kinh hãi, đáng tiếc đánh không đến nhân, cái rầm dùng cũng không có.

Mà Thôi Ngọc cũng bị mình một quyền này giết nãy mình, tiếp lấy hưng phấn trong lòng, phải biết hán Hình Ý Ngũ Hành quyền pháp cũng không chỉ là có đại biểu Hòa hành Pháo Quyền, còn có Kim hành Phách Quyền, Mộc hành Băng Quyền, Thủy hành Toàn Quyền, Thổ hành Hoành Quyền.

Thôi Ngọc lần nữa dưới đáy lòng sinh ra một tia sinh chờ mong, hít sâu một hơi, trầm tĩnh lại, nhìn về phía Trần Đình.

Kết quả Thôi Ngọc bị Trần Đình giết nãy mình.

Chỉ gặp cái kia Trần Đình tựa như lại nhìn một kiện hiếm thấy trân phẩm đáng về nhìn xem Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc không biết là, Trần Đình là Thiếu Lâm tự khí đồ, tu tập Thiếu Lâm tự phạt gia nội công Kim Cương Kinh cùng Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ một trong La Hán quyền, đáng tiếc Thiếu Lâm tự loại này danh môn đại phái, môn hạ đệ tử nặng nhất căn cơ, như chưa từng đạt tới cảnh giới tương xứng, là không chiếm được tầng tiếp theo công pháp, cho nên cái này Trần Đình vô luận là nội công cũng tốt, quyền pháp cũng tốt, đều chỉ là tàn thiên không cách nào Tu Luyện đến đại thành.

Mà Thôi Ngọc vừa rồi một chiêu kia, đã đến Xuất Thần Nhập Hóa, thiên địa dị tượng thăng cảnh giới, đôi này Trần Đình mà nói, tựa như một cái kẻ nghiện thấy được thuốc phiện.

Mà lại, trong giang hồ có thể đạt tới thiên địa dị tượng thăng cảnh giới võ học điển tịch không phải là không có, nhưng là cửu CD giấu ở Nhị lưu tông môn trở lên môn phái bên trong, hoặc là triều đình Hoàng gia trong bảo khố, lấy Trần Đình thân phận vô luận là bên nào đều không thể đạt được.

Mà Thôi Ngọc loại quyền pháp này bí tịch nếu lưu truyền đến trong giang hồ, liền sẽ dẫn tới một trận gió tanh mưa máu, thậm chí một chút nội tình độ chênh lệch Nhất Lưu tông môn tất cả sẽ ra tay cướp đoạt.

Trần Đình đã đối Thôi Ngọc không có sát tâm, bởi vì hắn muốn bức bách Thôi Ngọc giao ra quyền pháp bí tịch.

Thôi Ngọc chưa hề dùng tới Ngũ Hành quyền, mà là dùng Côn Luân bộ quyền cùng Trần Đình quấn nhau, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện Trần Đình tựa như cùng mình đối chiến bố tay bố chân.

Dựa theo trước đó Trần Đình Tốc Độ, muốn đánh giết mình, như vậy mình đã sớm chết đã không biết bao nhiêu lần.

Trần Đình cũng là bất đắc dĩ, Trần Đình Tốc Độ hoàn toàn là nội lực ứng nâng lên, muốn đề cao Tốc Độ, thế tất khiến cho uy lực của chiêu thức càng thêm to lớn, vạn nhất đem Thôi Ngọc đánh chết, Trần Đình phi đau lòng hơn chết không thể.

Đây chính là liên quan đến hán Trần Đình ngày sau vinh hoa phú quý, có thể nào không cho hắn cẩn thận cẩn thận hơn.

Bất quá cho dù là Trần Đình thu lực, nhưng là Tiên Thiên cường giả không có chỗ nào mà không phải là bậc thầy võ học, Thôi Ngọc dù cho có thần đem thể tương trợ, cũng vô pháp cái biến hán không đến Luyện Khí kỳ sự thật này, căn cơ quá yếu kém, cho dù quyền pháp tinh diệu, Xuất Thần Nhập Hóa, nhưng là ra chiêu Tốc Độ không cách nào đuổi theo Trần Đình.

Mỗi khi tràn ngập nguy hiểm thời điểm, Thôi Ngọc liền vô sỉ dùng Pháo Quyền đem Trần Đình bức lui.

Lãnh Nguyệt Tiên lúc đầu muốn xuống tới tương trợ, nhìn thấy loại tràng diện này nàng lại đột nhiên dừng lại thân hình.

Đối với nàng tới nói, hết thảy đều là trò chơi, một cái có tiềm lực tiểu đệ với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, thế nhưng là một cái có thể đem quyền pháp luyện tới Xuất Thần Nhập Hóa, thiên địa dị tượng sinh tiểu đệ, cái kia là lần có mặt mũi.

Bất quá nhìn thấy Thôi Ngọc tạm thời không có gặp nguy hiểm, hắn liền không có lập tức xuất thủ, hắn còn muốn nhìn một chút Thôi Ngọc có cái gì át chủ bài, không phải hắn nhìn ra cái gì, mà là một loại trực tiếp.

Trần Đình cũng là càng đánh càng lo lắng, trong lòng đã không kiên nhẫn.

"Pháo Quyền!"

Lúc này Thôi Ngọc lần nữa sử dụng ra Pháo Quyền, Trần Đình nhường mảy, nội lực toàn lực vận chuyển, lần này hắn không còn lựa chọn tránh né, hắn muốn lấy ngạnh hám phương thức đem Thôi Ngọc đánh cho tàn phế.

Kim Cương Kinh nội lực, khiến cho Trần Đình toàn thân tách ra Tinh Oánh Kim Quang, một nắm đấm màu vàng óng hung hăng đến đập vào Pháo Quyền phía trên.

Thôi Ngọc một ngụm máu tươi phun ra, rút lui ra, nhưng là trong mắt của hắn lại hiện ra không hiểu thái quang.

Rất cực độ đến cơ hội này tới.

"Hoành Quyền!"

Thôi Ngọc đè nén thân thể nội thương, chiêu thức một lần, từ Pháo Quyền đổi thành Hoành Quyền.

Hoành Quyền giả, tương tự lương, tính thuộc thổ. Pháo Quyền biến Hoành Quyền, vì Hỏa sinh Thổ.

Một quyền này Tốc Độ so với Pháo Quyền Tốc Độ tăng lên gấp đôi.

"Cái gì!" Trần Đình kinh hô một tiếng, nhưng là thân hình hắn chưa né tránh, vẫn như cũ lựa chọn ngạnh hám.

Chỉ gặp Thôi Ngọc một quyền này tựa như trùng thiên cột đá, đánh tới hướng Trần Đình.

"Tiên Viên Trích Quả!" Trần Đình cũng quát lên một tiếng lớn, sử xuất La Hán quyền sát chiêu.

"Hồng!" Một tiếng trầm muộn bạo hưởng truyền đến.

Thôi Ngọc lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân nhói nhói, cánh tay tất cả gần như tê liệt. Cái này là Tiên Thiên cường giả cường đại sao?

"Phách Quyền!"

Phách Quyền giả, tương tự búa, tính thuộc kim, Hoành Quyền biến Phách Quyền, Thổ sinh Kim.

Thôi Ngọc nắm đấm lập tức hóa thành đồng thau chi sắc, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra kim loại quang trạch.

"Niêm Hoa Thác Diệp!"

Trần Đình cũng là liều mạng.

"Đang!" Tựa như hoàng chung đại lý tiếng va đập truyền đến.

Thôi Ngọc kêu thảm một tiếng, toàn bộ trên cánh tay phải lỗ chân lông tất cả xạ ra trận trận huyết vụ.

Trần Đình cũng không chịu nổi, nghênh kích tay trái tựa như gãy xương, vụn vụn tại một bên, hiển nhiên cái này một cái tay phế đi.

Nếu như chuyện này truyền đến trong giang hồ, tất nhiên gây nên sóng to gió lớn, một cái khó khăn lắm Luyện Khí Vô Giả vậy mà có thể đem một cái Tiên Thiên cao thủ thủ cho đánh gãy, đơn giản liền là thiên phương dạ đàm.

"Băng Quyền!"

Băng Quyền giả, tương tự tiễn, tính thuộc mộc, Phách Quyền biến Băng Quyền, kim sinh mộc.

Một quyền ở giữa, Thôi Ngọc cánh tay tựa như cây gỗ khô Phùng Xuân, vết thương trên cánh tay trong nháy mắt lại nhưng đã khỏi hẳn, cánh tay tựa như lại nhanh chóng khô quắt giống như lão Mộc cành khô.

Trần Đình can đảm kịch liệt, nhưng là lúc này hắn muốn chạy trốn cũng vô pháp chạy ra, Trần Đình tựa như thấy được tiếp thiên cự mộc, bàng bạc khí cơ đem Trần Đình một mực khóa kín.

"Thôi Song Tâm Nguyệt!"

"Phốc!" Trần Đình một ngụm máu tươi phun ra! Nội phủ chấn động, hai mắt trung đều là vô tận hải nhiên.

Nếu là đã từng có nhân đối với hắn nói, hắn một cái Tiên Thiên cao thủ sẽ chết tại một cái khó khăn lắm Luyện Khí Vô Giả trong tay, như vậy hắn nhất định sẽ đem người kia đầu đập tiến trong lồng ngực, sau đó khinh thường nôn ngụm nước bọt.

Nhưng là gần đây, Trần Đình đích đích xác xác cảm giác được tử vong đã bao phủ tại đỉnh đầu của hắn.

Thôi Ngọc hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài.

"Toàn Quyền!"

Toàn Quyền giả, tương tự chùy, tính thuộc thủy, Băng Quyền biến Toàn Quyền, mộc nước lã.

Đây là Thôi Ngọc sau cùng một quyền, cả cánh tay đều rất giống biến thành thủy tinh trong suốt, gần cốt có thể thấy được.

Một quyền này trực chỉ Trần Đình trái tim.

Trần Đình hồn phi phách tán, hấn đã tới không kịp ra chiêu phòng thủ, càng thêm không kịp chạy trốn.

"Mạng ta xong rồi!"

Trần Đình trong lòng đắng chát kêu lên, nhưng là hấn vẫn là không buông bỏ, toàn thân nội lực tập trung ở ngực, Tiên Thiên Cương Khí lập tức hóa thành một mặt tấm chắn.

"Chết đi!"

Thôi Ngọc cuồng hồng một tiếng.

Nhưng là lúc này, Thôi Ngọc con người đột nhiên co rụt lại, chỉ gặp trong suốt nắm đấm chớp mắt gặp liền hóa thành nguyên bản huyết nhục chi sắc. Toàn thân tinh khí thần trong nháy mắt đều rất giống bị móc rỗng.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, hấn vạn lần không ngờ, ở thời khắc mấu chốt nhất này, thần hàng thẻ đã đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Luyện Ngục Đồng Lô, Luyện Thể đại thành

"Bành!" Thôi Ngọc bay rớt ra ngoài, ngã ầm ầm ở bên bờ vực.

Đáng giận, đáng hận.

Chỉ kém một bước cuối cùng, chỉ kém hai cái này hô hấp ở giữa Thôi Ngọc liền có thể chuyển bại thành thắng.

Thế nhưng là, thế gian này vốn là không có cái gì nếu như.

Trần Đình đầu đầy mồ hôi lạnh, toàn thân đều rất giống không có khí lực, hai chân mềm nhũn liền ngồi trên mặt đất.

Thời khắc sinh tử có đại khủng sợ, Trần Đình tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Qua hồi lâu, Trần Đình ngửa mặt lên trời cười to, hấn vậy mà không có chết, hấn còn sống.

Lạnh lùng nhìn Thôi Ngọc, trong mắt có ngập trời hận ý.

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, xem ra hôm nay mình phải chết ở chỗ này. Thôi Ngọc quay đầu, nhìn qua phương xa sơn trọng sơn, sương mù trọng sương mù, thăm nghĩ nơi này phong cảnh coi như rất đẹp, mình ở chỗ này an nghỉ cũng coi như không tiếc.

Trần Đình hít sâu một hơi, hai tay của hấn lúc này còn đang run rẩy. Nói ra: "Giao ra quyền pháp của người bí tịch, ta có thể cam đoan cho người một cái kiểu chết thống khoái, bằng không ta Định để người sống không bằng chết."

Trần Đình hai mắt lửa nóng, bộ quyền pháp này uy lực hấn nhưng là tự mình thử qua, nếu không phải Thôi Ngọc cuối cùng xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bằng không hôm nay chết chính là hấn.

Trần Đình nhắm lại về sau mình ngày sau dùng bộ quyền pháp này danh dương vô lâm, Trần Đình chỉ cảm thấy ngực một đám lửa hừng hực đang thiêu đốt.

Cái gì Vương phủ giáo đầu, cái gì Thiếu Lâm tự, hấn muốn thành giáo làm tổ.

Thôi Ngọc nhìn về mặt tham lam bộ dáng, Thôi Ngọc một ngụm nước miếng phun ra.

"Phi! Hôm nay ta như Bất Tử, ta ồ ồ thỏa giết người lấy báo mối thù ngày hôm nay."

Trần Đình khinh thường nói ra: "Người cho rằng người còn có thể có cái gì sinh lộ sao?"

Thôi Ngọc không để ý tới hắn, vô hạn lưu luyến nhìn thoáng qua phương xa cảnh sắc, chỉ cảm thấy thiên địa tất cả tại hai mắt trở nên hắc ám.

Xem ra thân hàng thể tác dụng phụ càng ngày càng nghiêm trọng.

Thôi Ngọc chặt vật đứng dậy, hắn không tiếp tục xuất thủ.

"Hoa nở không cũng bách hoa tung, độc lập sơ ly thú chưa nghèo;

Thà rằng đầu cành ôm hương chết, chưa từng thối lạc Bắc Phong trung."

"Ha ha, ta đi vậy!"

Thôi Ngọc tùy tiện cười một tiếng, hướng về kia không đẩy khe sâu thả người nhảy lên.

Trần Đình choáng váng, phương xa vậy tới bọn họ viện cũng ngây dại.

Chết, cỡ nào đơn giản một chữ. Đều nói hành tẩu giang hồ, đem sinh tử độ chi ngoài suy xét, thế nhưng là ai sẽ không sợ chết đâu.

Nơi xa chạy như bay đến Lãnh Nguyệt Tiên dừng bước.

Hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc lại như này cương liệt, vì không chịu nhục, vậy mà lại lựa chọn nhảy núi tự vận loại này cực đoan phương pháp.

"Hoa nở không cũng bách hoa tung, độc lập sơ ly thú chưa nghèo;

Thà rằng đầu cành ôm hương chết, chưa từng thối lạc Bắc Phong trung."

Lãnh Nguyệt Tiên lâm bầm tái diễn nhắc tới. Thở dài một tiếng quay người rời đi.

Trần Đình đại hận, thét dài một tiếng, đi vào bên vách núi hướng xuống nhìn lại, thế nhưng là vách núi phía dưới tầng tầng vù vù, chỗ nào còn có thể nhìn thấy Thôi Ngọc thân ảnh.

"Trần gia!"

"Tra, đến dưới núi tìm, sống thì gặp người, chết phải thấy xác!"

Trần Đình hận hận nói ra, hắn vẫn là không cách nào từ bỏ, vạn nhất Thôi Ngọc trên thi thể có loại kia quyền pháp bí tịch đâu.

Thôi Ngọc tại vách núi khe núi thật nhanh hạ xuống lấy, bên tai gào thét tin đồn đến, Thôi Ngọc tâm vô cùng yên tĩnh.

Sống lại làm người hai đời, hắn còn có cái gì tốt tiếc nuối.

"Đình! Kiểm trắc đến dị không gian cửa vào!"

"Không gian cửa vào mở ra, tiến nhập không gian đếm ngược!"

"10, 9, 8, 7... 2, 1!"

Đây là Thôi Ngọc cuối cùng nghe được thanh âm.

Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân nhói nhói, cơ hồ không cách nào động đậy, hai mắt tựa như nặng ngàn cân, vùng vẫy hồi lâu mới một lần nữa mở mắt.

"Đình! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, di thất thế giới. Nhiệm vụ ban thưởng không gian truyền tống thông Đạo Nhất đầu. Điểm công đức 500 điểm."

Rốt cục, Thôi Ngọc mở hai mắt ra.

Một mảnh huyết sắc bầu trời, không có một đám mây. Thịnh thoảng hiện lên đạo đạo lôi quang, thế nhưng lại quý dị không có nghe được bất luận cái gì tiếng sấm.

Chặt vật ngồi dậy, Thôi Ngọc phát phát hiện mình đang nằm tại một mảnh trên đất trống, trên đất thổ địa là đỏ màu đen, liền tựa như khô cạn biến thành màu đen huyết dịch.

Một bên cách đó không xa là một tòa cửa ải, tường thành không cao, cũng liền ba trượng, nhưng lại cho Thôi Ngọc một loại áp lực kinh khủng, tựa như nếu ai không biết tự lượng sức mình trừng kích tòa thành kia tường, liền sẽ bị loại áp lực này nghiền thành bánh thịt.

Cửa ải phía trên, viết "Âm Lộ giản" ba cái cổ lão chữ lớn.

"Đốt , nhiệm vụ mở ra: Trọng chương Hoàng Tuyền.

Trong nhiệm vụ cho: Hoàn thành Luyện Ngục khảo hạch, hoàn thành táng thương đại để khảo hạch, trọng chương Luyện Ngục Đồng Lô.

Hoàn thành thời gian: Trong vòng mười năm.

Nhiệm vụ ban thưởng: Thiên giai công pháp ngẫu nhiên một quyển.

Ngộ tính giá trị: 10

Điểm công đức: 10, 000, 000

Nhiệm vụ thất bại: Gạt bỏ "

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, hiện tại thân thể rách nát tựa như phá bao tải, tùy thời đều có thể bởi vì nội thương phát tác ợ ra rắm, nhiệm vụ này tới thật sự là thao đàn.

Hiện tại Thôi Ngọc chỉ có thể cầu nguyện hệ thống hồi đoái không gian trung những cái kia thánh dược chữa thương hơi rẻ, mình đổi thân hàng thẻ sau còn lại điểm công đức có vẻ như cũng không nhiều.

Tiến vào hệ thống không gian, mở ra giao diện thuộc tính.

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xưng hào: Thiên nhân (đón ngộ tỷ lệ thêm 5%)

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

« Khoái Kiếm »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Thiên Ngoại Lưu Tinh »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Hình Ý Quyền »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

Nội lực: Luyện Khí 2 giai

Thẻ phách: Hoán Huyết 7 giai

Vật phẩm: « Xạ Điều Anh Hùng Truyện »(giải trí)

Ngộ tính: 8 điểm (người bình thường vì 6 điểm)

Nhân vật thuộc tính: Chính đạo

Điểm công đức: 113 100 điểm

Tội nghiệt giá trị: 20-100000(đầy 100000 điểm, hệ thống gạt bỏ, túc chủ có thể dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị, tiêu trừ tỉ lệ 100:1) "

Thôi Ngọc ngốc ngốc nhìn xem điểm công đức, hẳn biết mình sát một chút hộ viện, nhưng là chém giết bên trong hẳn nơi nào có tâm tư đi xem những cái kia hộ viện tội nghiệt giá trị là nhiều ít, chỉ cần tội nghiệt giá trị so điểm công đức nhiều đến, giết chính là.

Ai biết vậy mà cho mình cố gắng nhiều như vậy đến điểm công đức.

Xem ra lần này không chết được.

"Đình! Kiểm tra đến túc chủ điểm công đức đến lần thứ hai thăng cấp tiêu chuẩn, hệ thống có thể thăng cấp, mời túc chủ lựa chọn phải chăng thăng cấp!"

Thôi Ngọc suy nghĩ một chút, mặc dù bây giờ có thể thăng cấp, nhưng là mình thân thể thực sự thụ quá nặng đả thương, nhu cầu cấp bách sử dụng thánh dược chữa thương chữa thương. Mà những này đều phải tốn phí cao điểm công đức.

Mà lại hệ thống thăng cấp lần thứ nhất hao tổn thời gian một tháng, lần này còn không biết cần muốn bao lâu thời gian, mình thật sự là đợi không được.

Nhưng là hệ thống thăng cấp, liền sẽ mở ra Địa giai công pháp và vật phẩm rút ra cùng hồi đoái.

Khó mà lựa chọn, cuối cùng Thôi Ngọc vẫn là bác bỏ thăng cấp, quyết định về sau có cơ hội tại thăng cấp.

Mở ra đi bảo bên trong đan được danh sách trao đổi, Thôi Ngọc nhìn xuống, một trận hải hùng khiếp vía.

Đại Hoàn đan, Thiếu Lâm tự độc nhất vô nhị bí được, khôi tử hồi sinh, trị liệu hết thấy nội ngoại thương, đồng thời hội gia tăng nhất định công lực hiệu quả. Giá cả 10000 điểm điểm công đức.

Tiểu Hoàn đan, Thiếu Lâm tự bí được, có thể trợ nội lực nhanh chóng hồi phục, có nhất định chữa thương công hiệu. Giá cả 3000 điểm điểm công đức.

Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn, Đào Hoa đảo bí được, thuốc này dùng trên dị được tài, lấy sáng sớm chín loại trên mặt cánh hoa hạt sương điều chế mà thành, mùi thơm ngát nghi nhân, có giải bách độc, trị liệu nội ngoại thương công hiệu. Thường xuyên phục dụng có thể kéo dài tuổi thọ. Giá cả 800 0 điểm

Thiên Nguyên Tự Hồn đan, Địa Ngục Thần Quân tốn hao năm mươi năm nghiên cứu chế tạo mà thành, thuốc này chẳng những có thể lấy trị liệu bất luận cái gì nội thương, cũng có thể gia tăng một giáp nội lực, cải thiện người thể chất. Giá cả: 3000 0 điểm điểm công đức.

Thôi Ngọc mí mắt trực nhảy, phải biết những này giá cả cũng không phải theo bình tính toán, khả đều theo khoa tính toán.

Thôi Ngọc nhìn lên trời nguyên Tự Hồn đan nước bọt chảy ròng, nhưng là Thiên Nguyên Tự Hồn đan chủ yếu công hiệu là gia tăng công lực, cùng chữa thương so sánh, so Thiếu lâm tự Đại Hoàn đan yếu không ít.

Huống hồ Thôi Ngọc hiện tại Luyện Thể chưa hoàn thành, tùy tiện tăng càng mạnh mẽ nội lực, ngược lại sẽ dễ hấn thương càng thêm thương, một cái không tốt liền sẽ một mệnh ô hô.

Cuối cùng Thôi Ngọc nhìn đau đớn một viên Đại Hoàn đan.

Cái này Đại Hoàn đan không hổ là Thiếu Lâm tự bí được, một viên thuốc vào trong bụng, vùng đan điền lập tức tựa như dâng lên một đám lửa hùng hực.

Thôi Ngọc có thể cảm giác được rõ ràng Đại Hoàn đan được lực rất nhanh liền tác dụng ra, tiến vào máu của mình bên trong đi khắp toàn thân.

Thụ thương tạng phủ đều rất giống ăn Nhân Sâm Quả, vô cùng sáng khoái, cái kia đáng sợ cảm giác đau cũng chậm chậm biến mất, trên cánh tay băng liệt mở mao mạch mạch máu cũng tại thời gian cực ngắn khôi hân.

Nguyên bản sưng cánh tay cũng đang chậm rãi biến thành nguyên bản đáng vẽ.

Thôi Ngọc biết Đại Hoàn đan còn có nhất định gia tăng công lực, cường hóa nhục thân tác dụng, đợi thân thể có chỗ khôi phục, Thôi Ngọc liền nhìn đau đứng lên.

Tam Thể Thức.

Cái này vừa đứng liền là ba ngày ba đêm

Thần hàng thể cảm ngộ khiến cho Thôi Ngọc Hình Ý Quyền đạt đến Lô Hòa Thuần Thanh chi cảnh, đối Tam Thể Thức cảm ngộ càng là cùng lúc trước có cách biệt một trời.

Ba ngày sau, Thôi Ngọc đột nhiên mở hai mắt ra.

Côn Luân bộ quyền đánh ra, Thôi Ngọc hai mắt như điện, nhất quyền nhất cước ở giữa tốc độ không nhanh, thế nhưng là theo Thôi Ngọc nhất động nhất tĩnh ở giữa, Thôi Ngọc trong nhục thể như có âm thanh sấm sét truyền ra.

Một quyền nhanh một quyền, một quyền thắng một quyền. Âm thanh sấm sét càng lúc càng lớn, như muốn đình tại nhức óc.

Hình Ý Quyền chi Hồ Bảo Lôi Âm

Bổng thu quyền mà đứng, Tam Thể Thức tùy tâm mà ra, mặc dù thân thể cũng chưa hề đứng tới, nhưng là lôi âm chưa tiêu, ngược lại càng lúc càng lớn, cuối cùng chấn thiên hám địa.

Lại là ba ngày. Thôi Ngọc một mặt mừng rỡ thu quyền mà đứng.

"Hồ Bảo Lôi Âm không hổ Tẩy Tủy phiệt thể Chí Thánh chi pháp, hôm nay ta rốt cục Luyện Thể đại thành!"

Chương 37: Hắc ám thí luyện, tấn thăng Tiên Thiên

Thôi Ngọc nắm chặt lại nắm đấm, trên mặt đều là mừng rỡ, hắc làm sao cũng không nghĩ tới ngắn ngủi thời gian mấy tháng, hắc lại có thể Luyện Thể đại thành, chính thức tiến vào Luyện Khí cảnh.

Mở ra bảng điều khiển.

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xưng hào: Thiện nhân (đón ngộ tỷ lệ thêm 5%)

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hỏa Thuần Thanh)

« Khoái Kiếm »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Thiên Ngoại Lưu Tinh »(độ thuần thực: Sơ Khuy Môn Kính)

« Hình Ý Quyền »(độ thuần thực: Lô Hỏa Thuần Thanh)

Nội lực: Luyện Khí 2 giai

Thể phách: Minh đồng da sắt

Vật phẩm: « Xạ Điều Anh Hùng Truyện »

Ngộ tính: 8 điểm (người bình thường vì 6 điểm)

Nhân vật thuộc tính: Chính đạo

Điểm công đức: 103 100 điểm

Tội nghiệt giá trị: 20-100000(đầy 100000 điểm, hệ thống gạt bỏ, túc chủ có thể dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị, tiêu trừ tỉ lệ 100:1) "

Thôi Ngọc coi như hải lòng nhẹ gật đầu, ngẫu nhiên quan sát chung quanh nơi này cảnh tượng.

Luyện Ngục Đồng Lô tên tuổi thực sự quá lớn, từ Lãnh Nguyệt Tiên chỗ nào biết được táng thương đại để mở Luyện Ngục Đồng Lô, dựng lại Luân Hồi đường vĩ đại sự tích, Thôi Ngọc cảm giác thật giống như đẩy hết thấy đều là Thần Thoại.

Nhưng mà, một cái đại Đế Cảnh Vô Giả rốt cuộc mạnh cỡ nào, phải chăng bọn hắc liền có thể được xưng tiên nữa nha.

Thôi Ngọc phát phát hiện mình lẻ loi lơ lửng đứng tại màu đen trên đường nhỏ, chung quanh tràn ngập tràn tràn sương mù, nhìn không thấy phương xa.

Mà cửa ải ra trống rỗng, Thôi Ngọc quyết định vẫn là tiến nhập cửa ải sau lại nói, Luyện Ngục Đồng Lô nội thể giới hắc là chủ yếu tại cái này cửa ải nội đi.

Theo từng bước một đến gần cửa ải, Thôi Ngọc rõ ràng có thể cảm giác được nhiệt độ giảm xuống, tựa như cái kia cửa ải nội thể giới là một cái thể giới băng tuyết.

Khi đi tới cửa ải chỗ lúc, theo Thôi Ngọc hô hấp, trần trần sương trắng tại Thôi Ngọc bên miệng dâng lên.

Vào bên trong nhìn lại, cửa ải nội là một đạo thâm thúy cửa thành đạo, đen kịt một màu, nhìn không đến bất luận cái gì đồ vật.

Thôi Ngọc chần chờ một phen, rốt cục mở ra hai chân hướng về cửa ải nội đi đến.

Không có bất kỳ cái gì ngăn cản, Thôi Ngọc liền nhẹ nhõm đi vào cửa thành đạo trung.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy kỳ quái, Luyện Ngục Đồng Lô nội thể giới chẳng lẽ cứ như vậy để cho mình nhẹ nhõm xông vào không thành.

Thôi Ngọc trong lòng mang hiếu kỳ, quay người muốn lại nhìn một chút cửa ải bên ngoài thể giới.

Thế nhưng là khi hắc xoay người lại thời điểm, ánh vào Thôi Ngọc trong mắt là đồng dạng một cái thông đạo, phương xa một mảnh đen kịt, không nhìn

thấy cuối cùng.

Thôi Ngọc song mi nhú chặt, ngẫu nhiên quay lại thân thể, mặc dù sự tình trở nên quý dị, nhưng là Thôi Ngọc nhưng không khỏi ở trong lòng thờ dài nhẹ nhõm.

Thôi Ngọc không có lập tức vào bên trong xông, mà là từ không gian trung tốn hao 100 điểm điểm công đức đổi một thanh tinh Thiết Kiếm.

Đường phía trước còn chưa biết được, đao kiếm lực sát thương nói cho cùng vẫn là so nắm đấm lớn hơn.

Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc cũng không biết đi được bao lâu, chỉ biết mình mệt mỏi liền ngồi xuống nghỉ ngơi, vậy lại nằm xuống liền ngủ, tỉnh liền tiếp lấy đi về phía trước.

Không có cái gì ám khí, cũng không có nhảy ra cái gì ác quỷ cùng hấn đại chiến một trận.

Hết thấy đều chỉ có hắc ám, hết thấy đều chỉ có cái này yên tĩnh như chết.

Thôi Ngọc chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình, không quá nặng nề tiếng hít thở.

Thời gian ở chỗ này tựa như đã mất đi hẳn lúc đầu ý nghĩa, Thôi Ngọc trong hai mắt, thật giống như bị bịt kín một tầng sương mù, hẳn không biết mình ở chỗ này đi được bao lâu, cặp mắt của hắn trung không có một tia ánh sáng.

Nguyên bản bóng loáng cái cảm, lúc này cũng giữ lại thật dài sợi râu, tóc dài tùy ý khoác ở trên lưng, thật dài thẳng tới đầu gối.

Thôi Ngọc cỡ nào nghĩ hiện tại đột nhiên bắn ra một đạo ám khí, hoặc là ra tới một cái ác quỷ cùng mình đại chiến ba trăm hiệp. Chỉ cần không nghĩ thêm dạng này liền tốt, đừng lại cái này đáng chết trong thông đạo.

Trường kiếm trong tay Thượng trần đầy vết rạn, cũng không tiếp tục giống như lúc trước sắc bén.

Thôi Ngọc phát cuồng qua, hẳn sụp đổ qua, hẳn dùng trường kiếm trong tay tùy ý chém vào tại hai bên trên lối đi, nhưng là hết thấy đều là vô dụng công.

Về sau, Thôi Ngọc lại cũng nhớ không nổi đến chính mình là ai, hẳn dùng bước, mỗi ngày tỉnh dậy liền luyện tập Ngũ Hành quyền, luyện tập kiếm pháp, biết kiệt sức liền trực tiếp nằm trên mặt đất ngủ.

Một năm rồi lại một năm cứ như vậy trải qua.

Luyện Khí tam giai, Luyện Khí tứ giai, Luyện Khí ngũ giai, Thôi Ngọc thực lực lấy một loại vô cùng nhanh chóng Tốc Độ trưởng thành lấy. Khi có một ngày, Thôi Ngọc toàn thân đột nhiên bộc phát ra cường đại nội lực, nồng hậu dày đặc Thiên Địa linh khí điên cuồng chui vào Thôi Ngọc trong thân thể.

Tiên Thiên cảnh.

Khi hết thấy tất cả bình tĩnh về sau, Thôi Ngọc vẫn như cũ một mặt lạnh nhạt nhìn qua hư không.

"Ba!" "Ba!" Liên tiếp bạo liệt âm thanh âm vang lên, chỉ nhìn thấy Thôi Ngọc không gian chung quanh tựa như từng mặt to lớn pha lê, vỡ vụn ra.

Cuối cùng toàn bộ thế giới tất cả vỡ nát thành điểm điểm huỳnh quang, bị bóng tối vô tận thôn phệ.

Cuối cùng rơi vào hư giữa không trung.

"Phù phù! Phù phù! Phù phù!" Nhịp tim thanh âm càng lúc càng lớn, Thôi Ngọc hít một hơi lãnh khí, chán nản ngồi dưới đất, hai cái trong hai mắt tràn ngập vô tận sợ hãi.

Thôi Ngọc nhìn xem hai tay của mình, nhìn trước mắt như thế xa lạ cửa ải thành lâu, Thôi Ngọc đem vùi đầu vào hai chân bên trong thống khổ lưu nước mắt, thương tâm liền tựa như một đứa bé.

Thôi Ngọc khóc vô cùng thương tâm, khóc tứ không kiêng sợ, khóc là tân sinh vui sướng.

Qua hồi lâu, Thôi Ngọc rốt cục đình chỉ thút thít, hẳn ngủ thiếp đi, treo đầy nước mắt trên mặt, lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Khi Thôi Ngọc tỉnh lại lần nữa thời điểm, hẳn phát phát hiện mình tại một cái xa lạ trong phòng.

"Đỉnh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành Luyện Ngọc Đồng Lô đoạn thứ nhất khảo hạch! Ban thưởng nhân vật rút ra ban thưởng một lần, điểm công đức: 500."

Thôi Ngọc không để ý đến hệ thống thanh âm nhắc nhở, mà là ngơ ngác ngồi ở trên giường, qua hồi lâu bắt đầu bệnh tâm thần cuồng tiếu, nước mắt từ khóe mắt không ngừng giữ lại.

Ròng rã ba ngày, Thôi Ngọc tất cả là như thế này, tỉnh ngủ tiếu, tỉnh ngủ khóc.

Ai cũng không Pháp Thể hội Thôi Ngọc loại kia gần như cảm giác tuyệt vọng.

Tại tựa như không có cuối đen kịt thông đạo không ngừng đi tới, tại yên tĩnh trong thế giới, chỉ có hần một thân một mình, không có chút nào thanh âm, không có nhân có thể nói chuyện cùng hần, thậm chí hần liên làm sao nói đều nhanh quên đi.

Đó là một loại tuyệt vọng, tuyệt vọng.

Tảng Thương Sơn mạch vẫn như cũ như trăm ngàn năm qua đồng dạng, không có chút nào biến hóa, phong khinh vân đạm, chỉ gặp một con thỏ hoang còn tại trong bụi cỏ hương dụng mỹ thực của nó.

Đất bằng đột ngột treo lên một cổ gió lốc, khi phong bình lá rụng thời điểm, một người mặc áo da màu đen bóng người xuất hiện tại trên đất trống, giống như cứ như vậy trống rỗng xuất hiện.

Thôi Ngọc nhìn trước mắt quen thuộc lục sắc, không khí thanh tân, ánh mặt trời ấm áp, ấm áp Xuân Phong, một cổ cảm giác hạnh phúc tại Thôi Ngọc trong lòng dâng lên.

Thôi Ngọc trên mặt bắt đầu treo đầy tiểu dung, một lần lại một lần vuốt ve thổ địa, thân cây, cỏ xanh, Lạc Diệp.

Bởi vì những này với hần mà nói đều là như thế xa xỉ.

"Ta trở về!" Thôi Ngọc thanh âm khàn khàn, phát âm thậm chí hơi khô chất chất, nhưng là đều không thể che giấu nội tâm của hần hưng phấn, đúng vậy, Thôi Ngọc hần trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hệ thống lại tăng cấp

Cuối cùng đuổi ra ngoài, cái này mấy chương tương đối bình, tối nay 8 điểm tả hữu còn có một chương, cất giữ chờ đợi, cao trào từ chương sau bắt đầu.

Vung hoa, chúc mừng năm mới, vung hoa, ném cho ta phiếu đề cử, vung hoa, nhanh nhất lên cất giữ! Úc a!

Tảng Thương Sơn mạch trong sơn cốc, âm u thâm trầm sơn cốc ở trong màn đêm lộ ra càng thêm hắc ám, Thôi Ngọc nở nụ cười ngồi tại đồng lửa bên cạnh, một bên chuyển động đồng lửa Thượng thổ rừng, một bên vuốt vuốt một khối Bạch Ngọc lệnh bài.

Cái này mai lệnh bài phía trên điêu khắc hình ảnh vô cùng đơn giản, liền là một cái mang theo không biết cái nào niên đại mũ quan đầu lâu, mà trên lệnh bài cũng điêu khắc hai cái cổ lão chữ lớn —— Câu Hồn!

Đây đã là Thôi Ngọc rời đi Luyện Ngọc Đồng Lô đã hơn hai tháng.

Thôi Ngọc sở dĩ còn ở nơi này chờ đợi, đó là bởi vì hần vẫn là đem hệ thống thăng cấp.

Thôi Ngọc thiếu khuyết công pháp, hần không có sư thừa, nếu như không có công pháp tiến bộ của hần Tốc Độ muốn đình chỉ không tiến.

Thôi Ngọc vô luận như thế nào cũng vô pháp quên là ai bảo người gặp loại kia cực khổ, cho nên hần muốn báo thù.

Hai tháng này đến, Thôi Ngọc mỗi ngày đều tại cái này tảng thương trong dãy núi tùy ý đi dạo, cảm thụ thiên nhiên khí tức, tựa hồ dùng loại biện pháp này có thể thôi tan trong lòng của hần cái kia trần ngập hắc ám.

Mặc dù hệ thống thăng cấp hao phí nhanh rộng rãi hai tháng, nhưng là Thôi Ngọc không có chút nào sốt ruột. Hần tại loại địa phương kia đều có thể nghỉ ngơi vô số thời gian, sự kiên nhẫn của hần cũng sớm đã bị rèn luyện cứng như bàn thạch. Hần hiện tại thiếu rất nhiều thứ, nhưng là duy chỉ có không thiếu kiên nhẫn.

"Răng rắc!" Từng tiếng cỏ cây cành khô đứt gãy âm thanh không ngừng truyền đến, phi thường có tiết tấu.

Thôi Ngọc nghe được, ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới.

Một bóng người dần dần xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt.

Đây là một cái nam nhân, một cái phi thường Anh Tuấn nam nhân, hần người mặc tơ tằm trường sam, phía trên thêu lên thanh trúc đá trắng, thân thể cân xứng lộ ra cường tráng mà không cồng kềnh. Màu đồng cổ da thịt tại ánh lửa chiếu xuống sặc sỡ loá mắt.

Đôi môi thật mỏng, sóng mũi thật cao, một đôi tựa như ngôi sao kính mắt để cho người ta đục lỗ nhìn lại liền sẽ cảm giác một cỗ khí khái hào hùng đánh tới.

Cái này cái nam nhân khoe môi nhếch lên tiểu dung, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Ta gọi Hoa Mãn Thành!"

Nói xong cũng tự mình ngồi ở Thôi Ngọc đối diện.

Thôi Ngọc không để ý đến hần, bắt quá ngọc trong tay của hần bài không biết lúc nào biến mất không thấy gì nữa.

"Ta đôi!" Hoa Mãn Thành cười đối Thôi Ngọc nói, thế nhưng là trong giọng nói không có chút nào thỉnh cầu ý tứ, giống như một ngôi nhà nhân, chuyện đương nhiên đối Thôi Ngọc nói ra.

Thôi Ngọc vẫn không có nhìn Hoa Mãn Thành một chút, mà là lấy ra thịt thỏ, nhìn đã chín mọng, kéo xuống một đầu chân thỏ ném cho Hoa Mãn Thành, sau đó mình cũng xé kể tiếp chân thỏ phổi hợp ăn.

Hoa Mãn Thành tiện tay bắt được giữa không trung chân thỏ, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, miệng lớn bắt đầu ăn.

Về phần Thôi Ngọc không nói câu nào, ngược lại là không hề để tâm.

Bầu không khí lộ ra quý dị.

Hoa Mãn Thành ăn no về sau, phi thường thuần thực lấy ra một cái tấm thảm, nhào trên mặt đất, sau đó trực tiếp nằm tại trên thảm bắt đầu đi ngủ.

Thôi Ngọc cũng coi như không có người này đồng dạng, tự mình bắt đầu nghỉ ngơi.

"Đốt, hệ thống thăng cấp hoàn tất, hoan nghênh túc chủ tiếp tục sử dụng.

Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Đạo khảo hạch (nhị), ban thưởng nhân vật công pháp rút ra ban thưởng một lần, thần hàng thẻ rút ra ban thưởng một lần, dị bảo rút ra ban thưởng một lần. Ngộ tính 3 điểm.

Hệ thống mở ra Địa cấp trong vòng công pháp, thần hàng thẻ, dị bảo, mời túc chủ kịp thời xem xét."

Sáng sớm, Thôi Ngọc liền bị hệ thống tiếng nhắc nhở đánh thức. Chờ đợi gần hai tháng, hệ thống rốt cục thăng cấp hoàn thành.

"Ta đôi!" Hoa Mãn Thành thanh âm ngay sau đó truyền đến.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua Hoa Mãn Thành, đem tối hôm qua ăn thừa nửa cái thịt thỏ ném cho hần. Nói ra: "Đừng quấy rầy ta!"

Hoa Mãn Thành tiếp nhận thịt thỏ, nhưng như cũ đối Thôi Ngọc nói ra: "Mát, không có hỏa!"

Chỉ gặp Thôi Ngọc lông mày không khỏi nhảy tam nhảy, Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn xem Hoa Mãn Thành.

Hoa Mãn Thành tựa như tên ngọc, bùng lầy đã mất thấu thịt thỏ cứ như vậy cùng Thôi Ngọc nhìn nhau.

Tốt một hồi, Thôi Ngọc bắt đắc dĩ mở ra đồng lửa, trở lại hiện còn có thật nhiều không có đốt hết than củi, thêm một chút củi lửa, đồng lửa lần nữa dấy lên.

Hoa Mãn Thành giật mình nhìn xem đây hết thấy, vui vẻ đem thịt thỏ đặt ở đồng lửa càng thêm nóng.

Thôi Ngọc cái này mới một lần nữa nhắm mắt lại, tiến nhập không gian.

"Túc chủ: Thôi Ngọc

Xưng hào: Thiện nhân (đón ngộ tỷ lệ thêm 5%)

Câu hồn sứ giả (đón ngộ tỷ lệ thêm 3%)

Công pháp: « Dương thị Thái Cực »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

« Khoái Kiếm »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

« Thiên Ngoại Lưu Tinh »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuần Thanh)

« Hình Ý Quyền »(độ thuần thực: Lô Hòa Thuận Thanh)

Nội lực: Tiên Thiên sơ kỳ

Thẻ phách: Minh đồng da sắt

Vật phẩm: « Xạ Điều Anh Hùng Truyện »

Thần hàng thẻ "Quy Hải Nhất Dao "

Ngộ tính: 11 điểm (người bình thường vì 6 điểm)

Nhân vật thuộc tính: Chính đạo

Điểm công đức: 10360 0 điểm

Tội nghiệt giá trị: 20-100000(đầy 100000 điểm, hệ thống gạt bỏ, tức chủ có thể dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị, tiêu trừ tỉ lệ 100:1) "

"Bắt đầu nhân vật rút ra!"

Thôi Ngọc không có tri hoãn, trực tiếp bắt đầu tiến hành nhân vật rút ra.

Chỉ gặp bàn quay lần nữa hiển hiện, chỉ gặp lục cái ô vuông Thượng chỉ có bốn cái danh tự.

Thành Côn, Hoàng Dược Sư, Tàn Sương, Cưu Ma Trí.

Bàn quay thật nhanh chuyển động, cuối cùng đứng tại khoảng trắng phía trên.

Thôi Ngọc rốt cục lần thứ nhất gặp được ban thưởng dành thời gian sự tình.

Bất quá theo hệ thống đẳng cấp tăng lên, ban thưởng dành thời gian tỷ lệ cũng càng lúc càng lớn.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể lần nữa rút ra, dù sao còn có một lần rút ra cơ hội.

Lần này đến không có linh Thôi Ngọc thất vọng, bàn quay đứng tại Hoàng Dược Sư danh tự bên trên.

Còn chưa kịp tới để Thôi Ngọc hưng phấn một hồi, Hoàng Dược Sư Kỹ Năng bàn quay cũng xuất hiện, bắt đầu thật nhanh xoay tròn.

Hoàng Dược Sư đại danh Thôi Ngọc có thể nói là như sấm bên tai, quyền kia « Xạ Điều Anh Hùng Truyện » đều sắp bị Thôi Ngọc cho lật nát.

"Chúc mừng túc chủ, thu hoạch được Bích Hải Triều Sinh khúc!"

Thôi Ngọc cầm Bích Hải Triều Sinh khúc bí tịch không biết là nên cao hứng, hay là nên thất lạc.

Tiên Thiên cảnh hấn mặc dù thiếu khuyết kỹ pháp, nhưng là càng thêm thiếu khuyết một môn thích hợp nội công tâm pháp.

Mà lại Bích Hải Triều Sinh khúc mặc dù cường đại, là Hoàng Dược Sư chiêu bài công phu, nhưng là xác thực lấy cường đại nội lực làm làm cơ sở.

Thôi Ngọc khả không cảm thấy mình cái kia chút điểm nội lực có thể khống chế được môn tuyệt học này.

Thần hàng thẻ rút ra. Dị bảo rút ra.

Thôi Ngọc có chút không quan tâm, tùy ý ấn mở thần hàng thẻ rút ra cùng dị bảo rút ra.

Cuối cùng đạt được một trương Nhiếp Phong thần hàng thẻ, một kiện Bộ Kinh Vân lúc đầu trang phục. Lệnh Thôi Ngọc tiếp liền lắc đầu.

Xem ra muốn một bản phù hợp nội công của mình, chỉ có thể tổn hao không ít điểm công đức đến đổi.

Bất quá cuối cùng Thôi Ngọc vẫn không có hối đoái nội công tâm pháp, không khác, hấn không có khởi nội công tâm pháp quá kém, hấn coi trọng nội công tâm pháp không có một bản có thể mua được.

Tại học tập Bích Hải Triều Sinh khúc về sau, Thôi Ngọc thống khoái tổn hao 5000 điểm điểm công đức hối đoái ra Hoàng Dược Sư sáo ngọc.

Sóng âm loại công pháp không có nhạc khí thể nào sử dụng.

Thôi Ngọc đã nhìn trúng ba quyển nội công tâm pháp, một cái là Trương Vô Kỵ « Cửu Dương Thần Công » giá trị 50 vạn điểm điểm công đức, một quyển là Vương Trùng Dương « Tiên Thiên công » giá trị 56 vạn điểm công đức, một quyển là Thiếu Lâm tự « Dịch Cân Kinh » giá trị 88 vạn điểm điểm

công đức.

Về phần về sau năng hối đoái ra cái nào một bản bí tịch, lại đi lại xem đi! Làm sao cũng phải cấp mình lập một cái tiểu mục tiêu, tỷ như kiếm hẩn một ngàn vạn điểm công đức?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sát tiến Vương phủ

"Người còn muốn cùng ta bao lâu?" Thôi Ngọc dừng bước lại, bất đắc dĩ mà hỏi.

Hoa Mãn Lâu nở nụ cười nói ra: "Tiện đường!"

Thôi Ngọc tin hẩn mới có quý, bắt quả hẩn trên người có hệ thống cùng Luyện Ngục Đồng Lô bí mật, tự nhiên không muốn có nhân cùng với hẩn một chỗ.

Hoa Mãn Lâu nhìn Thôi Ngọc chỉ là lạnh lùng nhìn xem hẩn, cuối cùng tài nhún nhún vai, nói ra: "Bảo ân, một bữa cơm chi ân, ta thích nợ nhân tình!"

Thôi Ngọc lờm hẩn một cái, nếu là hẩn tin mới có quý.

Thôi Ngọc không có học được khinh thân công pháp, nhưng là đã Tiên Thiên cảnh hẩn, chỉ bằng vào mượn sau lưng nội lực, hẩn Tốc Độ cũng là phi thường đáng sợ.

Thôi Ngọc quyết định hất ra Hoa Mãn Lâu, vận đủ nội lực, trong rừng chạy vội mà lên.

Nhưng là lệnh Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng chính là, Hoa Mãn Lâu vậy mà năng không nhanh không chậm đi theo phía sau hẩn, nhìn Hoa Mãn Lâu dáng vẻ, thân hình tiêu sái, đi lại nhẹ nhàng, rõ ràng không có chạy dáng vẻ, lại một bước mấy trượng.

Thôi Ngọc dừng bước lại, trên thân âm thanh sấm sét nổi lên, một quyền đánh về phía Hoa Mãn Lâu.

Nhưng là một quyền này lại đánh hụt, Hoa Mãn Lâu đã tại trong nháy mắt lướt ngang mấy trượng, tránh thoát một quyền này.

Quả nhiên là Tiên Thiên cảnh, mặc dù Thôi Ngọc đã sớm tại vừa rồi đã đoán được, nhưng là có thể tránh thoát vừa rồi hẩn một quyền, chỉ có Tiên Thiên cảnh.

Thôi Ngọc trong lòng hơi động, hẩn thành vì Tiên Thiên cao thủ về sau, còn chưa từng có cùng một cái Tiên Thiên cao thủ giao thủ qua, không biết mình thực lực chân chính, hiện tại cái này Hoa Mãn Lâu chính là một cái tốt đối thủ.

"So tài một chút?"

Hoa Mãn Lâu gật đầu cười, người này tựa như vẫn luôn đang mỉm cười, giống như mỉm cười chính là người này duy nhất biểu lộ.

Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra sáo ngọc, lấy địch làm kiếm, đâm về Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu cũng không lui bước, hóa quyền vì chưởng đón lấy Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc sáo ngọc không có chút nào chiêu pháp có thể nói, biến ảo khó lường. Khi thì ở bên trái, khi thì bên phải.

Mà Hoa Mãn Lâu lại thân pháp quỷ dị khó lường, một đôi tay không trán phóng mịt mờ Kim Quang, cùng sáo ngọc va chạm phía dưới, phát ra tiếng sắt thép va chạm.

Thôi Ngọc kiếm chiêu việt làm càng nhanh, gần như không cách nào nhìn thấy kiếm ảnh. Mà Hoa Mãn Lâu cũng mặt sắc mặt ngưng trọng, thân hình sừng sững tại tại chỗ, một đôi tay lập tức hóa thành vô số đôi thủ chưởng, toàn thân tách ra nhàn nhạt Kim Quang.

Thôi Ngọc đột nhiên đem kiếm thu hồi, sáo ngọc trong tay ba vòng thu vào trong lòng.

Hoa Mãn Lâu cũng thu chưởng mà đứng.

"Đây là cái gì chừng pháp?"

"Thiên Thủ Phật Chương!" Hoa Mãn Lâu không chút nào giấu diếm nói.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, quay người rời đi, bất quá lần này hẳn không còn có tổ chức Hoa Mãn Lâu đi theo mình.

Đông Dương quận thành cửa thành dần dần xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mắt, hôm nay hẳn muốn báo thù.

Đông Dương quận thành Đông Dương Vương phủ cung phụng viện trung, Trần Đình uống từng ngụm lớn lấy say hoa nhồng. Từ khi mấy tháng trước truy sát Thôi Ngọc, khiến cho dưới tay hắn nhân tổn thất hầu như không còn, thu đến Vương phủ quân gia trách cứ, hủy bỏ hẳn Vương phủ hộ viện giáo đầu chức vị.

Lần này hẳn tại Vương phủ trung địa vị rớt xuống ngàn trượng, nếu không lúc hắn chính là một cái Tiên Thiên cảnh cao thủ, đoán chừng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thân là Vương phủ hộ viện giáo đầu, tại Vương phủ chỗ sâu ẩn giấu quá nhiều dơ bẩn giao dịch, những này hoặc nhiều hoặc ít đều không thể tránh đi hẳn cái này tổng lĩnh hộ viện giáo đầu.

Nếu như hắn không phải Tiên Thiên cảnh, hẳn tin tưởng những bí mật này sẽ đem hắn hủy diệt ngay cả căn cũng không còn.

Dù vậy, mấy tháng này tại cung phụng viện sinh hoạt cũng làm cho hắn thống khổ không chịu nổi.

Đến từ trong vương phủ các cái thế lực áp bách cũng làm cho hắn nhanh không thở nổi. Thế nhưng là hắn không dám rời đi.

Nếu hắn rời đi, như vậy Thiếu lâm tự truy sát liền sẽ theo sát mà tới. Hắn cũng không cho rằng mình sẽ còn hướng lần trước đồng dạng có thể may mắn đào thoát.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến trận trận ồn ào thanh âm, Trần Đình giận dữ đem rượu cục rơi vỡ nát, mở cửa ngăn lại một cái gia đình.

"Chuyện gì xảy ra?"

Gia đình kia giống như hạ bệ mặt, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nói ra: "Hồi bẩm cung phụng gia, có nhân sát tiến Vương phủ, nghe nói hiện tại trước phủ hộ viện tổn thất nặng nề."

Trần Đình đem gia đình bỏ qua, tâm tư bắt đầu hoạt lạc, hắn thực sự không thể tin được có nhân cũng dám công nhiên công kích Vương phủ. Phải biết đây quả thực là cùng triều đình đối nghịch, là phải bị triều đình sự đuổi giết không ngừng nghỉ.

Bất quá cái này hiển nhiên là hắn cơ hội tới, hiện tại bởi vì Đông Dương vương dẫn đầu mấy vị cung phụng bí mật du lịch, hiện tại trong vương phủ chỉ có bốn vị cung phụng ở đây, mà lại thực lực của bọn hắn cũng không bằng mình, nếu như lần này có thể tiêu diệt người tới, như vậy hẳn đem lần nữa tiến vào Đông Dương vương trong tầm mắt, trọng chương hộ viện giáo đầu cũng không phải là không được.

Trần Đình tâm bắt đầu lửa nóng.

Đông Dương Vương phủ tiền viện hiện tại đã máu chảy thành sông, khắp nơi đều nằm Vương phủ hộ viện thi thể, nhìn kỹ lại, tất cả đều là một kiếm mất mạng.

Lúc này Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu chính một người giao đầu một cái lão giả.

Nhìn xem hai cái lão nhân quanh thân huỳnh sáng lóng lánh, lại là hai cái Tiên Thiên cao thủ.

"Các ngươi là ai, vậy mà dám can đảm xâm nhập Vương phủ."

Thôi Ngọc không biết Trần Đình danh tự, chỉ biết là hắn là Đông Dương Vương phủ người, bất quá hẳn mặc dù không biết Trần Đình danh tự, nhưng là trực tiếp sát đi vào, rồi sẽ tìm được.

Thôi Ngọc nghiêng đầu đối Hoa Mãn Lâu nói ra: "Tại sao tài một chút, ai trước tiêu diệt bọn hắn!"

Hoa Mãn Lâu vẫn như cũ mặt mỉm cười nói ra: "Có thể!"

Thôi Ngọc toàn thân âm thanh sấm sét đại tác, Côn Luân bộ quyền sử xuất, như núi cao biển rộng đánh về phía lão giả đối diện.

Lão giả kia diện mục lạnh lùng, hét lớn một tiếng đón lấy Thôi Ngọc.

Hai người đều rất giống hóa thành hai tia chớp, trong nháy mắt liền giao thủ mười mấy chiêu, bất quá rõ ràng đó có thể thấy được, lão giả kia từng bước gấp lui, rõ ràng lạc hạ phong.

Mà Hoa Mãn Lâu thiên thủ Phật quyền sử xuất, toàn thân Kim Quang phủ thân, thần thánh uy nghiêm.

Căn bản là không có cách phân rõ ràng cái kia hai tay là chân chiêu, cái kia hai tay là hư chiêu, dọa đến đối diện lão giả căn bản không dám nhận chiêu, chỉ có thể dùng thân pháp tránh né.

Thế nhưng là Hoa Mãn Lâu thân pháp càng quỷ dị hơn, mặc cho lão giả kia như thế nào tránh né đều không thể né ra Hoa Mãn Lâu chương ảnh bao phủ.

"A!" "A!" Hai âm thanh tiếng kêu thảm thiết gần như đồng thời vang lên.

Hai đạo nhân ảnh tựa như hai bầy bunn nhào, quăng ở một bên, sinh tức hoàn toàn không có.

Hoa Mãn Lâu ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, hắn cùng Thôi Ngọc tỷ thí lúc, Thôi Ngọc dùng chính là kiếm pháp, hiện tại Thôi Ngọc trong tay không có kiếm dùng chính là một loại quyền pháp, bất quá hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc quyền pháp cũng là như thế lợi hại, vậy mà năng so sánh mình Địa giai thượng phẩm thiên thủ phạt quyền.

Xem ra người này còn có nhiều bí mật hơn, Hoa Mãn Lâu bắt đầu đối Thôi Ngọc càng thêm cảm thấy hứng thú.

Thôi Ngọc đến lúc đó không có kinh ngạc Hoa Mãn Lâu thực lực, tại cùng hắn tỷ thí thời điểm, liền thể nghiệm qua Hoa Mãn Lâu cái này Thiên Thủ Phạt Chương lợi hại.

"Hiện tại thế nào? Giết sạch Vương phủ trên dưới?" Hoa Mãn Lâu vẫn như cũ mỉm cười hỏi.

Thôi Ngọc lông mày nhảy một cái, bất động thanh sắc mở ra Phán Quan Chi Nhân, quét về phía Hoa Mãn Lâu, nhưng là lệnh Thôi Ngọc kinh ngạc chính là, Hoa Mãn Lâu đỉnh đầu chỉ có thể nhìn thấy tối tăm mờ mịt một mảnh, vậy mà không cách nào xem xét hắn điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị, đây là Thôi Ngọc lần thứ nhất phát hiện không cách nào xem xét điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị người.

"Là người? Người vậy mà không chết?" Lúc này một trận thanh âm kinh ngạc truyền đến.

Thôi Ngọc quay đầu nhìn lại, chính chủ tới, lại là hắn mục tiêu lần này, Trần Đình.

Mà lúc này Trần Đình trên đầu công đức cùng tội nghiệt giá trị cũng hiện ra.

Điểm công đức 5000, tội nghiệt giá trị 4899 0 điểm.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sát tiến quân doanh

"Phong Hồ, Đông Nhạc! Làm sao có thể?" Trần Đình vừa ra tới, liền thấy hai cái Tiên Thiên cao thủ thi thể.

Cái kia hai cái thi thể một cái tứ chi vụn vụn, ngực bụng thêm ra lỗm, một cái khác tựa như một cái không có nước thây khô. Nhưng là Trần Đình vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra bọn hắn.

Thôi Ngọc trong mắt lóe ra cừu hận hỏa diễm.

"Hiện tại đến phiên người!"

Trốn, Trần Đình không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Phong Hồ cùng Đông Nhạc hai cái Tiên Thiên cao thủ, tại bọn hắn cùng một chỗ cộng sự nhiều năm, Trần Đình mười phần hiểu rõ thực lực của bọn hắn, cho dù là hắn mặc dù có thể thắng qua hai người kia, nhưng là hắn tuyệt đối không cách nào giết được bọn hắn.

Cho nên không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Thôi Ngọc nở nụ cười, hắn ưa thích loại này mèo vờn chuột cảm giác.

Trần Đình làm sao cũng vô pháp nghĩ rõ ràng, ngăn ngui hai tháng, Thôi Ngọc làm sao lại thành vì Tiên Thiên cao thủ, hẳn cũng là người từng trải, đột phá Tiên Thiên là như thế nào khó khăn hẳn so bất luận kẻ nào đều hiểu.

Nếu như hẳn lúc ấy không phải tại Thiếu Lâm tự, bằng vào Thiếu Lâm tự cường đại nội tình cùng tài nguyên, hẳn đời này cũng không có bất kỳ cái gì hi vọng đột phá Tiên Thiên cảnh.

Thế nhưng là một cái hẳn cho rằng không có hậu thuẫn tán tu, biến mất hai tháng về sau, vậy mà lấy một cái Tiên Thiên cao thủ thân phận ra hiện ở trước mặt của hắn, đồng thời huyết tẩy Vương phủ, càng là đánh chết một cái cùng hắn thực lực xê xích không nhiều Tiên Thiên cao thủ, có thể nào để hắn không sợ hãi.

"Ngăn cản bọn hắn!" Trần Đình đối trên đường phố binh lính tuần tra hô.

Bọn hắn tự nhiên nhận ra cái này nguyên Vương phủ hồng nhân, Tiên Thiên cao thủ, nghe được phản phó của hắn, lập tức rút ra binh khí đón lấy Thôi Ngọc hai người.

Thôi Ngọc hiện tại trong lòng tràn ngập sát ý, thần căn giết thần, phật căn giết phật. Hình Ý Quyền tràn đầy sát ý, hai phe đội ngũ vừa mới đụng chạm, lập tức này quân binh sĩ liền người ngã ngựa đổ.

Thôi Ngọc nắm đầm lau cùng thương, đụng cùng nát.

Mà Hoa Mãn Lâu nơi đó càng là huyết xương bay đầy trời, bàn tay màu vàng óng đập vào những binh lính kia trên thân, lập tức liền bạo vỡ đi ra, tại huyết trong mưa đạo bước, tựa như Địa Ngục trích tiên.

Mấy chục cái binh sĩ vậy mà không cách nào ngăn cản Thôi Ngọc hai người một lát.

Trần Đình một bên chạy trốn, một bên quét hướng bên này, đem đây hết thấy tất cả đặt vào trong mắt.

Lập tức Trần Đình càng thêm hồn phi phách tán. Thôi Ngọc hai người uy thế tựa như hai cái từ trong địa ngục đi ra ác ma.

Trốn, Trần Đình thề, tuyệt đối sẽ không ngảy gối dừng lại cùng Thôi Ngọc sinh tử quyết đấu, hắn quyết định hướng phía ngoài thành trú quân doanh địa bỏ chạy, đối tại hắn hiện tại tới nói, muốn ngăn cản hai cái Tiên Thiên cao thủ, chỉ có chạy trốn tới ngoài thành trú quân, dựa vào như biến binh sĩ mới có thể ngăn cản đối phương.

"Trốn đi, trốn đi, ta sẽ đem ngươi hết thấy ý vào tất cả hóa thành hư không, để ngươi trải nghiệm như vực sâu tuyệt vọng, lại chấm dứt ngươi!" Thôi Ngọc ở trong lòng cuồng hồng nói.

"Dừng lại, quân doanh trọng địa, người không phận sự miễn vào!"

Trần Đình vừa mới đến quân doanh doanh trại ngoài cửa lớn, liền bị hai tên lính ngăn cản.

Trần Đình thật nhanh đem cung phụng lệnh bài lấy ra, nơi này là triều đình việc quân cơ trọng địa, cho dù hắn là Vương phủ cung phụng, Tiên Thiên cao thủ cũng không dám làm cản. Tiên Thiên cao thủ là cao thủ, nhưng là nhưng cũng không cách nào chống cự như biến binh sĩ.

Các binh sĩ quân trận nếu triển khai, huyết khí trùng thiên, đối đầu Tiên Thiên cao thủ cũng có thể khắc chi, nuốt hận tại đao thương mưa kiếm phía dưới.

"Nhanh, thông báo tướng quân, có kẻ xấu tập kích huyết tẩy Đông Dương Vương phủ, bọn hắn đã đuổi đi theo." Trần Đình nóng nảy nói ra.

Binh sĩ kia nhìn thoáng qua cung phụng bài, sau đó nghe được Trần Đình, quá sợ hãi. Tướng lệnh bài còn cho Trần Đình, nói ra: "Cung phụng mời, tướng quân đang trong đại tướng."

Có người huyết tẩy Đông Dương Vương phủ loại đại sự này, môn này vệ sĩ Binh cũng biết ra thiên đại sự tình, lập tức dẫn dắt Trần Đình tiến vào trung quân đại tướng.

"Gặp qua Lý tướng quân!" Trần Đình hiện tại thân ở trong đại tướng, bên ngoài có thiên quân bảo hộ, sợ hãi trong lòng cuối cùng là tiêu trừ không ít. Bất quá nhìn hai tay của hắn vẫn còn có chút run rẩy, liền biết hẳn hiện tại vẫn là sợ hãi không thôi.

Lý tướng quân ngồi dậy, nhìn xem Trần Đình, cười nói: "Nguyên lai là trần cung phụng, hôm nay là ngọn gió nào thổi ngươi tới, đến, ta đây sẽ gọi người chuẩn bị rượu và đồ nhắm, đêm nay chúng ta không say không về! Ha ha ha!" Lý tướng quân nói xong cũng cười mở cười ha ha.

Trần Đình nơi nào có tâm tư uống rượu, dùng thanh âm hoảng sợ hô: "Lý tướng quân, việc lớn không tốt!"

Lý tướng quân nhìn thấy Trần Đình dáng vẻ, trong lòng hơi hồi hộp một chút, có thể làm cho một cái Tiên Thiên cao thủ thất thố như vậy, sự tình tuyệt đối không đơn giản.

"Trần cung phụng, xảy ra chuyện gì, làm sao như thế kinh hoàng?"

Trần Đình ghen ngào địa nói ra: "Lý tướng quân, hôm nay có hai cái Tiên Thiên Vô Giả ác ôn không biết bởi vì nguyên nhân gì, huyết tẩy Đông Dương

Vương phủ, Phong Hồ cùng Đông Nhạc hai vị Tiên Thiên cung phụng đã chiến tử, chỉ có ta may mắn trốn thoát, mời Lý tướng quân nhanh phát binh cứu viện."

"Cái gì?" Lý tướng quân ghen ngào kêu lên, hai con người đều nhanh lời đi ra, hấn đơn giản không thể tin được lỗi tai của mình.

Là dạng gì tên điên dám làm ra loại này đại nghịch bất đạo sự tình.

"Lý tướng quân!" Trần Đình nhìn Lý tướng quân không có trả lời, lần nữa kêu lên.

Lý tướng quân lúc này mới đem ném đi hồn tim trở về.

"Trần cung phụng, đám kia ác ôn có bao nhiêu người?"

Trần Đình đắng chát nói ra: "Hai cái, hai cái Tiên Thiên cao thủ, Phong Hồ cùng Đông Nhạc hai người vền vẹn mấy chiêu liền bị đánh chết tại dưới lòng bàn tay!"

"Người tới!"

Một sĩ binh đi đến.

"Tại!"

"Truyền lệnh tam quân, liền có thể phát binh Đông Dương Vương phủ, tiêu diệt ác tặc!" Lý tướng quân mặt mũi tràn đầy sát khí nói.

"Bảo!"

Ngay tại Lý tướng quân mệnh lệnh còn không có truyền đi thời điểm, một cái lính liên lạc vội vàng vàng vọt vào.

"Bẩm báo tướng quân, đại doanh ngoài có hai cái võ lâm cao thủ xông vào quân ta đại doanh, hiện tại quân ta thương vong thảm trọng."

"Ba!" Lý tướng quân đập bàn một cái, phần nộ quát: "Bắt đầu dùng này lý!"

Nói, Lý tướng quân gỡ xuống binh khí, xông ra đại trường, trước khi đi càng là lạnh lùng nhìn xem Trần Đình.

"Trần cung phụng, ta hi vọng sự tình kết thúc về sau có thể được đến hài lòng giải thích!"

Nói xong cũng không tiếp tục để ý Trần Đình.

Trần Đình thở một hơi dài nhẹ nhõm, hấn biết mình đời này là đừng nghĩ lại ra mặt, chuyện này sau khi kết thúc, Đông Dương vương tuyệt đối sẽ không dễ tha mình, nhưng là hiện tại Vương phủ còn lại cung phụng chết mất hai cái, Vương phủ hộ viện càng là tử thương hầu như không còn, hấn tin tưởng Đông Dương vương cũng sẽ không ở thời điểm này lấy tính mạng mình.

Xem ra mình cái mạng này tạm thời là bảo vệ.

Lý tướng quân xông ra đại trường bên ngoài, liền thấy từ từ binh sĩ đem hai người trẻ tuổi bao bọc vây quanh. Từ đại môn đến ngoài trường, khắp nơi đều là vận vẹo thi thể nằm ngang, máu chảy thành sông.

"Dừng tay!" Lý tướng quân quát lên một tiếng lớn.

Lập tức các binh sĩ nghe được mệnh lệnh thật nhanh thối lui, cùng Thôi Ngọc hai người kéo dài khoảng cách.

Nhìn thấy thủ hạ lui nhanh như vậy, Lý tướng quân lòng mảy không khỏi nhảy tam nhảy.

Bất quá cái này cũng không thể trách này quân binh sĩ, Thôi Ngọc hai người vừa vọt vào, liền bắt đầu đánh khai sát giới, tựa như hai cái ma thần đồng dạng, bất kỳ cái gì binh sĩ đều không thể ngăn cản bọn hấn dù là một bước, ngăn cản một chiêu.

Bất luận kẻ nào đều là bị một chiêu đánh chết, Thôi Ngọc còn tốt, chỉ ít còn cho người khác lưu lại toàn thân, thể nhưng là bị Hoa Mãn Lâu giết chết, sẽ rất ít lưu lại toàn thân, cả đám đều hóa thành huyết vũ cùng xương vỡ.

Nhìn thấy binh sĩ thối lui, Thôi Ngọc hai người cũng ngừng lại, bọn hấn cũng không vội lấy giết người.

Hoa Mãn Lâu nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Chúng ta muốn không hiện tại liền thối lui, nếu không liền thừa dịp bọn hấn còn chưa tạo thành chiến trận xông đi vào, đem bọn hấn giết đại loạn, bằng không chờ bọn hấn tạo thành chiến trận, vậy chúng ta liền khó giải quyết!"

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, đây là bọn hấn ở chung một ngày đến nay, nghe được Hoa Mãn Lâu nói dài nhất một câu.

Bất quá cái gì chiến trận loại hình Thôi Ngọc khả không hiểu rõ. Bất quá nhìn Hoa Mãn Lâu trịnh trọng như vậy dáng vẻ, cũng biết cái này cái gọi là chiến trận không đơn giản.

"Các ngươi là ai, tự tiện xông vào triều đình việc quân cơ đại doanh, giết chóc quân ta bình sĩ, nhưng biết đây là khám nhà diệt tộc tội lớn!" Lý tướng quân quát lạnh nói.

Cái này Lý tướng quân thân là một quân chi chủ, thế nhưng là hấn chăm chú chỉ là một cái Luyện Khí viên miễn Vô Giả, nếu không phải trên người hấn có một tia Hoàng gia huyết mạch, cái này một quân chi chủ vị trí làm sao cũng không tới phiên hấn đến ngồi.

Thôi Ngọc một người cô đơn, không đem cái này đe dọa coi là chuyện to tát, coi như hấn muốn khám nhà diệt tộc, diệt cũng là cùng hấn có cừu oán người Trương gia, hấn liền càng không sợ!

Thôi Ngọc tiến lên một bước, nói ra: "Giao ra chạy trốn tới các ngươi nơi này Vương phủ người, chúng ta cái này liền xoay người rời đi!"

Lý tướng quân trong lòng đại hận, thầm nghĩ: "Cái gì huyết tẩy Vương phủ, đều là cái kia Trần Đình chuyện ma quỷ, xem bộ dáng là muốn cho hấn người tướng quân này làm hấn hộ thuẫn, ngăn cản cừu gia!"

Lý tướng quân trong lòng thề, chuyện này kết thúc về sau, nhất định sẽ không bỏ qua Trần Đình.

Những cái kia chết đi bình sĩ đơn giản để Lý tướng quân đau lòng nhanh rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Xích giáp chiến tướng

Lý tướng quân hiện tại đối Trần Đình thật sự là hận nghiêng răng, bất quá hấn không có khả năng đem Trần Đình giao ra.

Không nói trước đem Trần Đình giao ra lời nói, về sau Đông Dương vương hồi phủ, hấn cũng không có cách nào đối Đông Dương vương bàn giao.

Mặt khác hai cái lưu manh sát tiến triều đình đại quân trong quân doanh, áp chế đương triều tướng quân, cũng nghênh ngang mang người rời đi, hấn người tướng quân này vị trí cũng không giữ được.

Nhưng là cái này hai cá nhân thực lực, Lý tướng quân cũng là để ở trong mắt, hấn tin tưởng quân đội của mình có thực lực cầm xuống hai người này, nhưng là tuyệt đối hội nguyên khí đại thương, đây là hấn tuyệt đối không nguyện ý.

"Làm càn, ta chính là Đại Đường Đông Dương trấn quân, há có thể cho các ngươi ở đây làm càn! Còn không thức thủ chịu trời!" Lý tướng quân kiên trì nói ra.

Thôi Ngọc khinh thường cười cười, nói ra: "Giao ra nhân đến, hoặc là, chiến!"

Lý tướng quân lên cơn giận dữ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối với hấn như vậy nói chuyện, cho dù là Đông Dương vương cũng đối với chính mình lễ đãi có thừa, lúc nào có nhân dám như thế uy hiếp hấn!

Lý tướng quân trong lòng hận cực, trong lòng sát ý đã dâng lên.

"Ngươi cũng đã biết ngươi hôm nay chuyện làm là hậu quả gì, hai người các ngươi Tiên Thiên Vô Giả, chỉ cần thúc thủ chịu trời, đồng thời hiệu trung triều đình, ta cam đoan tha thứ các ngươi hôm nay phạm vào sai lầm!" Lý tướng quân còn là muốn làm cố gắng cuối cùng, bởi vì nếu khai chiến, hấn đem tiếp nhận tổn thất không nhỏ.

Những binh lính này cũng không phải tùy tiện liền có thể bỏ sung được, bất kỳ người lính nào từ nhập ngũ đến huấn luyện thành làm một cái hợp cách bình sĩ tất cả đem tổn hao to lớn tâm huyết.

Thôi Ngọc không tiếp tục trả lời cái này Lý tướng quân, mà là toàn thân nội lực phòng lên, Tiên Thiên nội lực toàn lực vận chuyển, mị mờ huỳnh quang tại bên ngoài thân nở rộ.

Hoa Mãn Lâu cũng là toàn thân kim sắc nội lực lấp lóe, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Cẩn thận bọn hấn chiến trận! Không thể khinh thường!"

Thôi Ngọc nghe vậy sắc mặt trắng trẻo, Hoa Mãn Lâu đã hai lần nhắc nhở cần thiết phải chú ý cái này quân đội chiến trận, như vậy nói rõ chiến trận này tuyệt đối đáng sợ, không thể không cẩn thận ứng phó.

Lý tướng quân cắn răng, từ phía sau chường cờ Bình trong tay cầm qua một mặt cao ba trượng xích hồng sắc chiến kỳ, thả người nhảy lên đi vào binh sĩ trung ương, quát: "Đám người nghe lệnh, chuẩn bị Xích Giáp chiến trận!"

Theo Lý tướng quân vừa dứt lời, tất cả binh sĩ tất cả đều đầu vào đây xuyên tới xuyên lui, chăm chú bốn năm cái hô hấp liền bày ra một cái kỳ quái chiến trận.

Chỉ gặp cái kia Lý tướng quân tay trái ở bên cạnh quân sĩ trường đao trên lưỡi đao vạch một cái, liền đem máu tươi bôi lên trong tay trên cột cờ.

Lập tức, cái cột cờ kia Thượng máu tươi tựa như nhỏ xuống tại bệ biển Thượng, rót vào cột cờ bên trong.

Cái kia Lý tướng quân nhìn máu tươi đã toàn bộ rót vào cột cờ, đem đại kỳ trên không trung cuồng vũ, quát: "Xích Giáp chiến trận, khởi trận!"

Lý tướng quân vừa dứt lời, chỉ gặp một cổ mắt trần có thể thấy huyết khí từ chiến bên trong phát ra, trên không trung ngưng tụ thành một cái Xích Giáp chiến tướng.

Chỉ gặp cái này Xích Giáp chiến tướng, cao ba trượng, quanh thân hư ảo, thủ cầm một thanh không lồ chiến đao.

"Xích Giáp hiện, chiến trận biến!"

Theo Lý tướng quân hiệu lệnh, trong chiến trận binh sĩ nghe được hiệu lệnh, bắt đầu nhanh chóng chuyển động, lần nữa biến hóa thành một loại khác chiến trận, bất quá đây đều là Thôi Ngọc không cách nào nhận ra.

Chỉ gặp những binh lính này trên thân đột nhiên tất cả hiện ra cổ cổ huyết khí, những này huyết khí phiêu đảng tại giữa không trung.

Lý tướng quân nhìn giữa không trung huyết khí ngập trời, trên mặt hiện ra một tia mừng rỡ khuôn mặt.

Chiến kỳ vung vẩy, chỉ gặp cái kia hư ảo Xích Giáp Đại tướng đột nhiên mở ra miệng lớn, tựa như đến quyền vân, đem tất cả huyết khí tất cả hút vào trong miệng.

Mà Xích Giáp chiến tướng thân thể cũng lấy mắt thường có thể thấy được Tốc Độ ngưng thực.

Khi tất cả khí huyết tất cả bị Xích Giáp chiến tướng hấp thu về sau, Xích Giáp chiến tướng đã tựa như thực thể không khác nhau chút nào, chung quanh tản ra xích hồng sắc kim loại sáng bóng.

"Nhị vị, ta nói lại lần nữa xem, các ngươi hiện tại thúc thủ chịu trời còn kịp." Cái này Lý tướng quân nhìn thấy lại như này thuận lợi địa liền đem Xích Giáp chiến tướng tế ra, trên mặt hiện ra tươi cười đắc ý.

Thôi Ngọc tò mò nhìn bọn hắn đem Xích Giáp chiến tướng tế ra, hẳn hết sức tò mò, nơi này rõ ràng là một cái thế giới võ hiệp, làm sao lại xuất hiện loại này rõ ràng vượt qua thế giới võ hiệp trung đồ vật.

Nói cái này Xích Giáp chiến tướng là Thần Thoại sản phẩm cũng không đủ!

Bất quá hẳn cũng sợ hãi, bởi vì nếu như loại này chiến tướng chân vô cùng lợi hại, như vậy chỉ dựa vào chỉ là võ lâm làm sao có thể đem mệnh mạng Đại Tùy hủy diệt.

Thế nhưng là Thôi Ngọc không biết, loại này chiến trận lại là Đại Đường hoàng triều kiến quốc về sau mới có sản phẩm, bằng không cũng sẽ không như thế khinh thường, làm cho đối phương tùy tiện tế ra cái này không hiểu Xích Giáp chiến tướng.

Hoa Mãn Lâu cũng là ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có đi ngăn cản. Chỉ là hắn nở nụ cười, thực sự làm cho không người nào có thể suy đoán trong lòng của hắn suy nghĩ.

Thôi Ngọc chiến ý dạt dào, tiến lên một bước, nghiêm nghị không sợ, Tiên Thiên Cương Khí bộc phát ra.

"Chiến! Chiến! Chiến!" Mấy ngàn hung hãn Binh chi tiếng điếc tai như óc.

Lý tướng quân cuồng hồng một tiếng, "Chiến!" Xích Giáp chiến kỳ vung vẩy ra, quân trận phía trên Xích Giáp chiến tướng mở ra cái kia trương miệng lớn, cuồng hồng một tiếng, huyết sắc đại đao bổ về phía Thôi Ngọc.

"Tốt nhanh Tốc Độ!" Thôi Ngọc trong lòng giật mình, hiện tại không biết cái này Xích Giáp chiến tướng sâu cạn, là không dám dùng Hình Ý Quyền cùng hắn liều mạng, Thái Cực quyền gỡ chữ quyết sử xuất, Thôi Ngọc thân hình nhìn như chậm chạp, kì thực nhanh như thiểm điện.

Thôi Ngọc bàn tay đặt tại huyết sắc đại đao một bên, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, cũng không tiếp tục nghĩ đến tá lực đã lực sự tình, khó khăn lắm đem cái này đại đao dẫn đạo một bên.

Huyết sắc đại đao tại Lý tướng quân một đám quân sĩ trong mắt, quý dị bổ vào Thôi Ngọc bên cạnh thân.

"Bán Bộ Băng Quyền!" Thôi Ngọc toàn thân âm thanh sấm sét đại tác, một chiêu hung ác Băng Quyền đánh vào cái này Xích Giáp Đại tướng ngực.

"Keng!" một tiếng, tựa như hoàng chung đại lữ to tiếng chuông, Thôi Ngọc liên tiếp rút lui mười mấy bộ phương mới đứng vững thân hình.

Chỉ gặp cái kia Xích Giáp Đại tướng ngực xuất hiện một cái to bằng miệng chén, ba tác sâu quyền ấn, quyền ấn chung quanh còn hiện đầy khe hở.

Thôi Ngọc một quyền này thế nhưng là đem Lý tướng quân chờ quân sĩ dọa sợ.

Từ khi đạt được cái này Xích Giáp chiến kỳ, chiến kỳ ra đánh đầu thắng đó, hôm nay còn là lần đầu tiên thấy có người có thể dùng nắm đấm tại Xích Giáp chiến tướng trên thân lưu lại sâu như vậy quyền ấn.

Thôi Ngọc sắc mặt khó coi nhìn xem Xích Giáp chiến tướng, không nghĩ tới sử dụng Băng Quyền vậy mà chỉ có thể lưu lại như thế cạn quyền ấn, thế thì còn đánh như thế nào.

Nhưng điều Thôi Ngọc càng thêm không có nghĩ tới là, chỉ gặp cái kia Xích Giáp chiến tướng bay trở về quân trận phía trên, trong chốc lát, quyền kia ấn vậy mà lấy mất thường có thể thấy được tốc độ cực nhanh biến mất lấy, mấy hơi thở ở giữa vậy mà trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Thôi Ngọc trong lòng tựa như rơi xuống một tảng đá lớn, trĩu nặng.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc tâm hạ tuyệt nhiên, xem ra chỉ có thể sử dụng một chiêu này.

Thôi Ngọc liếc nhìn cái kia sâu đạt mấy thước hổ to, thầm nghĩ cái này Xích Giáp chiến tướng chiến đao công kích quá mức đáng sợ, cần trước nát hấn đại đao mới có thể.

Lý tướng quân nhìn thấy cái này Xích Giáp chiến tướng khôi phục như lúc ban đầu, trong lòng cực kỳ An Định, đối Thôi Ngọc hai người lại không kiêng sợ, ngẫm lại trước đó Thôi Ngọc hai người khinh thị mình như vậy, tâm hạ quyết định hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha bọn hắn.

"Giết!" Lý tướng quân quơ chiến kỳ, hai mắt xích hồng, sát khí nghiêm nghị!

Mà lúc này đây, trốn ở trong đại tướng Trần Đình cũng là mặt mũi tràn đầy nụ cười đắc ý đi ra, cái kia sáng loáng đầu trục dưới ánh mặt trời, rất là chói mắt.

Thôi Ngọc lạnh lùng đem hấn đề ở trong mắt, xem ra bọn hắn cho là mình nắm chắc phần thắng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lý tướng quân nhanh khốc

"Lý tướng quân uy vũ, ngày khác vương gia hỏi phủ, tại hạ ỏn thỏa đem hôm nay tướng quân uy vũ chi tiết bẩm báo vương gia, so sánh vương gia chắc chắn thăm tạ!" Trần Đình sờ lên hấn tròn vo đầu, đắc ý nói.

Hắn thấy, Thôi Ngọc hai người hôm nay tai kiếp khó thoát, chắc chắn nằm tại chỗ này.

Lý tướng quân không có để ý cái này Trần Đình, trong lòng càng là đối với hắn hận tới cực điểm. Cái này Xích Giáp chiến tướng mặc dù vô cùng uy mãnh, nhưng là sử dụng sau đại giới tuyệt đối lệnh Lý tướng quân đau lòng muốn gọi mẹ tâm tư tất cả có.

Trong lòng đã đem hắn trở thành cừu nhân.

"Giết!" Chiến kỳ vung vẩy, Xích Giáp chiến tướng lần nữa bay ra, to lớn huyết sắc chiến đao hóa thành một vệt cầu vòng, bỏ về phía Thôi Ngọc, thế tới vậy mà so trước đó còn nhanh hơn một tia.

"Thái Cực!" Thôi Ngọc toàn lực sử dụng Thái Cực quyền, mỗi khi huyết sắc chiến đao vào đầu, Thôi Ngọc liền toàn lực đem chiến đao dẫn đạo một bên, trong lúc nhất thời chiến tướng vậy mà không cách nào cầm xuống Thôi Ngọc.

Lý tướng quân đề ở trong mắt, trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng là hắn đối cái này Xích Giáp chiến tướng rất là hiểu rõ, cũng biết bằng vào Xích Giáp chiến tướng mặc dù có thể cầm xuống Tiên Thiên cao thủ, nhưng là muốn miêu sát đó là không có khả năng.

Hoa Mãn Lâu đứng ở một bên, nhìn xem Thôi Ngọc sử xuất Thái Cực quyền, trong mắt tinh quang lấp lóe, hần càng thêm hiếu kỳ, loại quyền pháp này chưa hề xuất hiện trong võ lâm, nhưng là tuyệt đối ảo diệu phi phàm.

Một cái tại tạng thương trong dãy núi gặp phải người, vậy mà người mang loại này kỳ quái tinh diệu quyền pháp, chẳng lẽ. Hoa Mãn Lâu trong lòng càng thêm khẳng định hần cái kia suy đoán.

Thôi Ngọc cắn chặt răng, toàn bộ Tinh Thần đều đặt ở cái này Xích Giáp chiến tướng trên thân, chờ đợi cơ hội phản kích.

Chỉ gặp Thôi Ngọc hai tay đã có chút sưng đỏ lên, Thôi Ngọc mình cũng mình bạch mình dạng này thành không được bao lâu.

"Cơ hội tốt!" Ngay tại Thôi Ngọc sắp bại lui thời điểm, Thôi Ngọc phát hiện Xích Giáp chiến tướng vậy mà động tác dừng một chút, lập tức nhìn đứng thời cơ xông vào Xích Giáp chiến tướng bên cạnh thân.

"Không tốt!" Lý tướng quân khẩn trương, liều mạng vùng vẫy đại kỳ.

Xích Giáp chiến tướng đại đao thu về, hoành phi hướng trước ngực phương hướng, mà Thôi Ngọc tựa như phía sau lưng mọc thêm con mắt, cúi người một cái liền tránh thoát một đao kia.

Thôi Ngọc hai mắt lúc này tựa như lóe ra ánh sáng, trên mặt đều là ý mừng rỡ.

"Tới, Ngũ Hành tương sinh, Thủy hành, Toàn Quyền!"

Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, quanh thân tựa như một đạo lôi điện lớn lóe sáng, quả đấm to lớn hung hăng đến đập vào trên sống đao.

"Keng!"

Xích Giáp chiến tướng hai chân tựa như cắm vào trong đất bùn, ngược lại trượt một trượt, trên mặt đất trượt ra thật sâu hai đạo khe rãnh.

Mà Thôi Ngọc càng là ngược lại lùi lại mấy bước, nhưng là trên mặt hần hưng phấn tiểu dung không giảm chút nào.

"Lại đến, Thủy sinh Mộc, Mộc hành, Băng Quyền!"

Thôi Ngọc phi tốc bắn về phía Xích Giáp chiến tướng, huyết nhục chi khu trên năm tay tựa hồ cũng lóe kim loại quang trạch.

"Keng!"

Thôi Ngọc trên mặt tất cả đều là im ắng tiểu dung, không trung bắn ra bốn phía huyết sắc chiến đao mảnh vỡ còn chưa rơi xuống đất, liền hóa thành trận trận sương mù màu máu, trên không trung tiêu tán.

Trần Đình dọa đến rút lui một bước, hần thực sự không dám tưởng tượng Thôi Ngọc vậy mà lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Trong lòng của hần sinh ra một loại minh như thể nghênh ngang đi ra, có phải hay không một loại sai lầm.

"Ha ha, Mộc sinh Hỏa, Hỏa hành, Pháo Quyền!"

Thôi Ngọc làm sao lại buông tha cơ hội tốt như vậy, Hình Ý Quyền Pháo Quyền tiếp lấy sử xuất.

"Hồng!" Một tiếng trầm muộn bạo hưởng, Xích Giáp chiến tướng bay ngược hai trượt, thân thể khổng lồ nặng nề mà ném xuống đất, chỗ ngực cái kia to lớn chỗ trống thậm chí có thể trực tiếp nhìn thấy dưới người hần bùn đất nhan sắc.

Thôi Ngọc thở hổn hển, trái tim của hần khiêu động nhanh chóng, nội lực trong lúc nhất thời tiêu hao rất lớn.

Rất là nhức đầu nhìn thoáng qua đao hướng mặt đất Xích Giáp chiến tướng, con hàng này lại còn không có sụp đổ.

Thế nhưng là Thôi Ngọc nhanh hồng mắt, Hình Ý Quyền bên trong Ngũ Hành quyền mặc dù dựa vào Ngũ Hành tương sinh Lực Lượng, một chiêu so một chiêu cường lớn mấy lần, nhưng là đối nhục thể cùng nội lực yêu cầu cũng cao đến không hợp thói thường.

Hiện tại Thôi Ngọc lấy Tiên Thiên sơ kỳ thực lực, tối đa cũng liền đánh ra ba quyền, nếu như nhất định phải đánh ra quyền thứ tư, đoán chừng năm đấm còn không có đánh tới nhân, Thôi Ngọc mình liền nhục thân sụp đổ mà chết rồi.

Hoi có chút không cam lòng nhìn thoáng qua Xích Giáp chiến tướng, Thôi Ngọc nội lực khẽ động, thật nhanh phóng tới Lý tướng quân cổ quái chiến trận.

Bắt giặc trước bắt vua. Thôi Ngọc nội lực không nhiều lắm, mặc dù ly khô kiệt còn có đoạn khoảng cách, khả là muốn sử dụng Ngũ Hành tương sinh cái kia là không thể nào tại làm được.

Hiện tại biện pháp duy nhất, liền là thừa dịp Xích Giáp chiến tướng không kịp xuất thủ thời điểm, giết chết chương cò Lý tướng quân, mới có thể giải lần khổ cực.

Cái kia Lý tướng quân ngốc ngốc nhìn xem ngã xuống Xích Giáp chiến tướng, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng, đứng nói là hán, chỉ sợ toàn bộ Đại Đường trên dưới cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một cái Tiên Thiên sơ kỳ Vô Giả có thể ba quyền đánh ngã Xích Giáp chiến tướng mãnh nhân.

"Keng!" Một tiếng vang trầm đem Lý tướng quân hồn kéo lại.

Chỉ gặp Thôi Ngọc ở giữa không trung nằm sấp, thân kề tiếp hơi mờ hình tròn vòng bảo hộ đem Thôi Ngọc gắt gao đè vào vòng bảo hộ bên ngoài.

Lý tướng quân nhìn thoáng qua, trong lòng khinh thường cười một tiếng, Thôi Ngọc muốn làm gì hán tự nhiên rồi cuộc mình bạch cực kỳ.

Thế nhưng là như thế dễ thấy sơ hở chẳng lẽ chỉ có Thôi Ngọc năng nhìn ra được sao? Nếu quả thật có rõ ràng như thế sơ hở, như vậy Đại Đường cũng sẽ không hao phí thiên đại tài nguyên đến chế tác cái này Xích Giáp chiến trận.

Thôi Ngọc nhìn xem dưới thân hơi mờ vòng bảo hộ, buồn bực suy nghĩ muốn thổ huyết. Hán còn muốn mình có thể bắt giặc trước bắt vua, ai biết cái này quân trận chung quanh lại còn có loại vật này.

"Bành!"

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thật giống như bị man ngư đụng vào, đợi lấy lại tinh thần mới nhìn đến cái kia Xích Giáp chiến tướng không biết lúc nào lần nữa đứng lên, lúc này chính thu hồi hán một con bàn chân không lồ.

Vừa mới chính là một cước này đem Thôi Ngọc đá bay.

Mở không trung lưu lại liên tiếp huyết dịch, Thôi Ngọc tài ngã ảm ảm ở trên mặt đất, lộn mấy trọng mới dừng lại, vừa mới đứng dậy, một ngụm máu tươi lại phun ra.

Trần Đình cái này tiểu nhân, nhìn thấy Thôi Ngọc bản thân bị trọng thương, miệng phun máu tươi, lần nữa đắc ý, ở nơi nào mắng Thôi Ngọc.

Hoa Mãn Lâu đi vào Thôi Ngọc trước người, đưa qua một viên lớn chừng trái nhãn viên đan dược, Thôi Ngọc nhìn hán một cái, lắc đầu từ trong ngực lấy ra một viên thuốc nuốt vào bụng trung.

Hoa Mãn Lâu cũng không sợ xấu hổ, nở nụ cười đem đan dược thu vào, trên mặt mây dăng lên đáng vẻ đều không có.

Thôi Ngọc nhưng không có tin tưởng cái này đột nhiên xuất hiện ở bên người, tính tình cổ quái, một thân đều là thần bí gia hỏa. Thế nhưng là hán không biết, mình tại Hoa Mãn Lâu trong mắt cũng là loại này bộ dáng.

Mà Thôi Ngọc ăn, đang hán tại trong hệ thống vừa mới hối đoái một viên Cửu Hoa ngọc lộ hoàn, chính là Đào Hoa đảo chữa thương giải độc thánh dược, giá trị điểm công đức 800 0 điểm.

Mà lúc này Xích Giáp chiến tướng cũng không có lần nữa truy kích Thôi Ngọc, mà là lần nữa bay đến Lý tướng quân phía trên, ngực cái kia trong suốt Đại Động lần nữa lấy mất thường có thể thấy được Tốc Độ sinh trưởng, càng làm Thôi Ngọc thổ huyết chính là, chuỗi này vỡ vụn biến mất huyết sắc đại đao cũng giống như có sinh mệnh, lần nữa dài đi ra.

Lão tử liệu sống liệu chết đánh nát một thanh, người ta mười mấy hơi thở liền lại mọc ra một thanh, bộ này còn thể nào đánh.

Bất quá Thôi Ngọc lại chú ý tới, chiến trận này trung sĩ Binh sắc mặt cả đám đều bạch dọa người, không có chút nào huyết sắc, có thậm chí đầu đầy mồ hôi.

Thôi Ngọc quay đầu, đối Hoa Mãn Lâu nói ra: "Người có thể hay không ngăn chặn cái kia Xích Giáp Đại tướng, cho ta tranh thủ thời gian một nén nhang!"

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn một chút Thôi Ngọc, nhẹ gật đầu, nói ra: "Không có vấn đề!"

Nói liền đi hướng chiến trận.

Cái kia Lý tướng quân sắc mặt cũng là hơi trắng bệch, nhưng là tương đối binh lính chung quanh, sắc mặt lại đã khá nhiều.

Nhìn thấy Thôi Ngọc một phương đối một người khác ra sân, tỏa ra ngọn lửa vô danh, đây là bất hán đường đường Đại Đường tướng quân đến luyện tập không thành.

Nhìn thấy Xích Giáp chiến tướng đã khôi phục, Lý tướng quân không dần nổi vung vẩy đại kỳ, té ra cái này Xích Giáp chiến tướng.

Hoa Mãn Lâu lại không quan tâm sử xuất thân pháp, căn bản cũng không cùng hán liều mạng, thân pháp quỷ dị thi triển ra, đầy trời quỷ ảnh, Xích Giáp Đại tướng Tốc Độ mặc dù rất nhanh, nhưng là cùng Hoa Mãn Lâu đối đầu, lại phát hiện căn bản theo không kịp đối phương Tốc Độ.

Hoa Mãn Lâu luôn luôn tại Xích Giáp chiến tướng không cách nào công kích đến vị trí, nhẹ nhàng một chưởng đánh ở trên người hán, nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt một chưởng, đánh vào Xích Giáp Đại tướng trên thân, lại luôn có thể đánh ra từng vết nứt, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng là vẫn như cũ có thể nhìn thấy từ nơi đó vết rạn chỗ bay ra một cỗ huyết khí.

Lý tướng quân nhanh khóc, ngày bình thường muốn xem đến một chút võ lâm hảo thủ căn bản tìm không thấy nhân, hôm nay ngược lại tốt, trực tiếp xuất hiện hai tên biến thái, máu chốt bọn hắn còn liên thủ khi dễ mình.

"Trần Dĩnh, ta tiên sư nhà ngươi!" Lý tướng quân ở trong lòng mắng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bích Hải Triều Sinh ép thiên quân

Hoa Mãn Lâu toàn thân Kim Quang lấp loè, giống như hóa thân Phật Đà, thân pháp quý dị để cho người ta căn bản không kịp nhìn hắn là như thế nào tại Xích Giáp chiến tướng chung quanh di động!

Chỉ có thể nhìn thấy Xích Giáp chiến tướng chung quanh thỉnh thoảng bay lên từng mảnh từng mảnh Tinh Oánh mảnh vỡ!

Thôi Ngọc hai mắt ngưng trọng nhìn thoáng qua Hoa Mãn Lâu, đối với hắn cái này thân pháp quý dị kiêng dè không thôi, Thôi Ngọc không có cái gì thân pháp bí tịch, Tốc Độ mặc dù nhanh, nhưng là toàn bộ nhờ nội lực cưỡng ép tăng lên mà thôi, không có chút nào kỹ xảo có thể nói!

Nếu như trước đó cùng hắn tỷ thí lúc, Hoa Mãn Lâu sử xuất thân pháp này. Thôi Ngọc cũng chỉ có bị động bị đánh phản, lúc này Thôi Ngọc trong lòng mới đối một môn cao thâm thân pháp có một loại cấp bách khát vọng.

Nhìn Hoa Mãn Lâu vẫn là như thế toàn lực chơi đùa, Thôi Ngọc cũng biết mình cũng không thể nhàn rồi!

Tay phải hướng trong ngực tìm tòi, lật tay một con màu xanh biếc sáo ngọc xuất hiện tại Thôi Ngọc trong tay.

Lý tướng quân quân trận bị không biết tên vòng bảo hộ bảo hộ, căn bản không có biện pháp đi vào. Chớ nói chi là đem cái kia Lý tướng quân bắt, phá cái này trận pháp cường đại.

Cho nên Thôi Ngọc không thể không muốn thử một chút hắn tân lấy được võ học. Sớm biết, bộ này quý dị kỹ pháp tại vị kia trên thân thể nhưng là ngu ru bực rồi tình rồi mù!

Bất quá Thôi Ngọc luôn luôn cảm thấy cái này kỹ pháp có chút gân gà, mà bộ võ học này liền là Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngu ru nhất trang bức tuyệt học « Bích Hải Triều Sinh khúc », này khúc vừa ra, trừ phi đối phương là loại kia tâm địa sạch sẽ thuần khiết tới cực điểm người, hoặc là nội lực không thua kém Thôi Ngọc người, những người còn lại đều không năng địch. Chính vì vậy, Thôi Ngọc mới phát giác được gân gà, yếu hơn mình không chống đỡ được, mạnh hơn chính mình, thậm chí cùng mình ngang tay, đều có thể chống cự cái này từ khúc, quả thực không có quá tác dụng lớn chỗ!

Bất quá cũng không thể nói cái này Bích Hải Triều Sinh khúc liền yếu, nghĩ cái kia Xạ Điều Anh Hùng Truyện trung, đơn thuần như Quách Tĩnh cuối cùng tất cả kém chút không có chống cự cái này Bích Hải Triều Sinh khúc.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, cái này dù sao cũng là hắn đạt được cái này một khúc từ sau lần thứ nhất thi triển, về phần hiệu quả như thế nào Thôi Ngọc đáy lòng cũng không có đáy, nếu như cái này Bích Hải Triều Sinh khúc không thể phá trận pháp này, như vậy Thôi Ngọc liền quyết định tạm thời lui bước, Thôi Ngọc mặc dù hận không thể lập tức liền giết Trần Dĩnh cái kia con lừa trọc báo thù, nhưng là Thôi Ngọc lại sẽ không mất phân tấc!

Cái kia hắc ám đường hành lang lịch luyện, để Thôi Ngọc tổng là có thể bảo trì tuyệt đối tâm như chi thủy!

"Bích Hải Triều Sinh khúc đoạn thứ nhất —— mệnh mông biển xanh!"

Thôi Ngọc trong lòng nhẹ nhàng thi thảm, sáo ngọc đã đặt ở bên miệng, Bích Hải Triều Sinh khúc bắt đầu tấu lên.

Chỉ gặp từng tầng từng tầng nhàn nhạt gọn sóng từ sáo ngọc phía trên dập dờn mở đi ra, gọn sóng nhạt như lục, mắt thường gần như không thể gặp, tại gọn sóng dập dờn ra Thôi Ngọc xa ba, năm mét không trung liền biến mất không thấy gì nữa.

Mà hết thấy này tự nhiên tất cả tiến nhập trong mắt của tất cả mọi người.

Hoa Mãn Lâu thần sắc nhẹ nhõm, hắn thân pháp siêu tuyệt lại quý dị. Chỉ cần chính hắn không nguyện ý cùng Xích Giáp chiến tướng liều mạng, như vậy Xích Giáp chiến tướng cũng cảm cái này Hoa Mãn Lâu không có cách! Cho nên lúc này Hoa Mãn Lâu vẫn là có rảnh rỗi địa nộ cười thời khắc quan

sát đến Thôi Ngọc.

Lý tướng quân không ngừng vung vẩy đại kỳ thân hình đột nhiên dừng lại, giống như thời gian tại thời khắc này đình chỉ.

Thôi Ngọc địch tiếng vang lên về sau, Lý tướng quân một đám quân sĩ vừa mới bắt đầu còn chưa cảm giác được cái gì khó chịu, nhưng bất quá mười mấy hơi thở về sau, Lý tướng quân bọn người cảm giác mình giống như đưa thân vào trong hải dương, toàn bộ thế giới đều rất giống hóa thành hải dương.

Mọi cử động phải hao phí so dĩ vãng càng nhiều khí lực, nghiêm trọng trĩu trĩu giác làm cho người khó chịu muốn thổ huyết.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn qua Thôi Ngọc, sóng âm loại võ công trong võ lâm cũng không ít, mà lại uy lực to lớn, nhưng là giống Thôi Ngọc loại này quý dị như vậy âm ba công hấn xác thực chưa từng nghe thấy!

Theo Bích Hải Triều Sinh khúc thổi thời gian càng ngày càng dài, Lý tướng quân quanh thân áp lực cũng càng lúc càng lớn, trên thân tất cả bị mồ hôi ướt nhẹp.

Mà Xích Giáp chiến tướng lúc này tựa như lọt vào mạng nhện bên trong bướm bướm. Toàn thân đều giống như bị gi, hiện tại đừng nói cùng thân pháp siêu tuyệt Hoa Mãn Lâu triển đấu, chỉ sợ sẽ là đối một cái Luyện Khí Vô Giả đều không thể tạo thành uy hiếp.

Mất thấy Xích Giáp chiến tướng trên người vết nứt càng ngày càng lớn, Lý tướng quân sắp điên rồi, hấn nhìn thoáng qua núp ở phía sau bên cạnh không đạt được gì Trần Đình, lập tức lên cơn giận dữ, cái này đáng chết con lừa trọc cho mình dẫn tới bức này cường địch, mà hấn lại núp ở phía sau bên cạnh!

"Trần cung phụng, ngươi còn đang nhìn cái gì, còn không đi ngăn cản tiếng địch!"

Trần Đình sợ run cả người, hấn hiện tại cơ hồ bị dọa cho bể mật gần chết, nghe được Lý tướng quân quát lớn âm thanh. Cái này mới lấy lại tinh thần.

Trần Đình mình mình bạch, nếu như không tự mình ra tay, sau đó cái này Lý tướng quân tuyệt đối sẽ không buông tha mình, mà lại tại không đi ngăn cản tiếng địch này. Trần Đình tin tưởng cái này Lý tướng quân tuyệt đối chống đỡ không được bao lâu.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua xa xa Trần Đình, xem ra chỉ bằng mượn Bích Hải Triều Sinh khúc đoạn thứ nhất địch khúc là không cách nào cầm xuống bọn này binh sĩ, bất quá hấn hiện tại không chỉ có riêng chỉ biết một đoạn này địch khúc!

Thôi Ngọc ngón tay liên động, khí tức biến đổi, Bích Hải Triều Sinh khúc đoạn thứ hai ngấm thoan tuyệt lưu!

Tiếng địch tiến vào đoạn thứ hai, lập tức nguyên bản bình thân địch khúc trở nên âm trầm đáng sợ, tất cả mọi người cảm giác trước một khắc vẫn là bích hải lam thiên. Lúc này lại cảm giác trời u ám!

Nguyên bản bao phủ tại trên thân thể áp lực vốn đang tính bình tĩnh, lúc này lại cảm giác một cỗ không biết tên Lực Lượng đem thế giới này quấy long trời lở đất.

Trần Đình nguyên vốn đã chuẩn bị bay ra thân hình lập tức bị cái này quấy Lực Lượng mang theo ngã một cái lão đảo, càng thêm làm hấn kinh ngạc chính là, trong quân doanh bọn đều rất giống uống say, từng cái tất cả đều lung la lung lay, đứng cũng không vững!

Lúc này Hoa Mãn Lâu đã không đang thi triển thân pháp, bởi vì theo Lý tướng quân lay động thân hình, cái này Xích Giáp chiến tướng cũng giống như uống say, lung la lung lay!

"Trần Đình, nhanh!" Lý tướng quân hai mắt xích hồng, cấp bách phía dưới, thậm chí tất cả không tại xưng hô Trần Đình vì cung phụng, mà là gọi thẳng tên.

Sau đó chặt vật lung lay đại kỳ, hấn hiện tại muốn thu hồi Xích Giáp chiến tướng, bởi vì tại tiếp tục như vậy, Xích Giáp chiến tướng chỉ chống đỡ không mất bao nhiêu thời gian, sớm tối muốn bị đánh cho tàn phế!

Trần Đình trên thân Tiên Thiên nội lực bộc phát, giận quát một tiếng phóng tới Thôi Ngọc.

Mà lúc này Bích Hải Triều Sinh khúc đoạn thứ hai tiến nhập bộ phận cao trào.

Chạy như bay đến Trần Đình đột nhiên đình chỉ thân hình, ngồi xếp bằng xuống, bởi vì Trần Đình hoảng sợ phát hiện hấn nội lực trong cơ thể vậy mà thật giống như bị một loại quý dị Lực Lượng ba động, toàn thân nội lực hỗn loạn, khí huyết sôi trào.

Bất quá Trần Đình chính là Tiên Thiên cao thủ còn có thể kháng trụ, thế nhưng là Lý tướng quân một đám quân sĩ đều là Luyện Khí Vô Giả, tại cái này cỗ Lực Lượng phía dưới, tất cả đều một ngụm hiến máu phun ra. Mở đến trên mặt đất.

Xích Giáp chiến tướng gian nan chạy hồi thân thể tựa như Định trên không trung, tại Trần Đình cùng Lý tướng quân một đám quân sĩ ánh mắt hoảng sợ trung, hóa thành trận trận Huyết Vũ, tiêu tán trên không trung.

Trần Đình hoảng sợ nhìn về phía Thôi Ngọc, lại phát hiện Thôi Ngọc đang dùng một loại nhìn thẳng hề ánh mắt khinh miệt mà nhìn mình!

Sau đó, Trần Đình tại Lý tướng quân một đám quân sĩ ánh mắt phần nộ trung chạy trốn!

Thôi Ngọc không để ý đến Trần Đình, hắn biết cái này con lừa trọc chạy không được.

Bích Hải Triều Sinh khúc uy lực lớn khác Thôi Ngọc lú lỏi, ngoài ra nhân da đầu tề đại là cái này thủ khúc quý dị, cho tới bây giờ Lý tướng quân một đám còn không có nghĩ rõ ràng một cái từ khúc là như thế nào phá mất bọn hắn chiến trận!

Thôi Ngọc tỉnh tâm đem đoạn thứ hai địch khúc thổi xong, bởi vì chiến trận mặc dù phá, nhưng Lý tướng quân một đám bao lớn gần vạn người, mặc dù trong chiến trận Tam Thiên tinh nhuệ bởi vì trận pháp phản phệ không có chiến lực, nhưng còn thừa nhiều như vậy người. Thôi Ngọc dù cho không sợ cũng không có cơ hội đuổi theo cái kia chạy trốn con lừa trọc.

Một bài Bích Hải Triều Sinh khúc, trấn áp thiên quân, phá Đại Đường chiến trận, Lý tướng quân đã không tâm tư cùng Thôi Ngọc dây dưa, bởi vì cái này tin tức đem đâm phá thiên!

Thôi Ngọc không rõ nguyên do, nội tâm bình tĩnh, nhìn thấy Lý tướng quân ước thúc thủ hạ quân sĩ không lại dây dưa mình, Thôi Ngọc cũng không có lại đi giết chóc, quay người hướng phía Trần Đình thoát đi phương hướng đuổi theo.

Hoa Mãn Lâu nhìn thoáng qua nằm đầy quân doanh binh sĩ, không nói lời nào đi theo Thôi Ngọc rồi đi.

Lý tướng quân nhìn xem hai người biến mất không thấy gì nữa, tài thờ dài nhẹ nhõm, hôm nay cái mạng này tính bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiếu Lâm xuất thủ

Trần Đình thân hình nhanh như điện chớp, cơ hồ đem sinh mệnh tất cả tiềm lực tất cả phát huy đi ra.

Hắn là một cái người sợ chết, điểm ấy hắn từ không phủ nhận, bằng không ban đầu ở trong Thiếu Lâm tự, hắn cũng không có chạy trốn, bởi vì huỷ bỏ võ học, không chỉ có muốn đem toàn thân gân mạch đánh gãy, càng phải dùng bí pháp phong ấn trí nhớ của hắn, phòng ngừa hắn đem Thiếu lâm tự võ học ngoại truyện.

Mà phong ấn ký ức một cái không lắm, cái kia chính là biến thành ngu ngốc hạ tràng, đơn giản sống không bằng chết!

Bất quá Thôi Ngọc tài không biết Trần Đình đến cỡ nào sợ chết, Thôi Ngọc chỉ cần Trần Đình chết là đủ rồi.

Đang đuổi kích Trần Đình trên đường, Thôi Ngọc ăn vào mấy hạt Tiểu Hoàn đan, loại này bí dược chính là Thiếu Lâm tự bí dược, có thể nhanh chóng hồi phục nội lực.

Bích Hải Triều Sinh khúc uy lực to lớn, nhưng là tiêu hao cũng là kinh người, Thôi Ngọc còn thừa không nhiều nội lực kém chút bị ép khô.

Thôi Ngọc hai người truy kích Tốc Độ cũng không phải là mười phần nhanh chóng, Trần Đình bối rối chạy trốn, trên đường có thể tùy tiện phát hiện Trần Đình lưu lại tung tích, có thể tùy tiện truy kích đến, không cần lo lắng không cách nào truy kích.

Bất quá Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu phát hiện Trần Đình lưu lại tung tích từ bắt đầu không có chút nào căn cứ đến cuối cùng nói thẳng một đường.

Truy tung xuống dưới, phát hiện Trần Đình chính trốn hướng Đông Dương quận thành phương bắc thanh nha trong núi. Từ dưới núi liền có thể nhìn thấy một cái không lớn chùa chiền trong núi trong rừng rậm như ẩn như hiện.

Nếu như không có đoán sai, Trần Đình hắn là liền giấu ở cái này chùa miếu trung, bất quá cái này chùa miếu lại có gì có thể để Trần Đình cảm thấy có thể bảo trụ tính mạng mình, dù sao liền liền Đại Đường quận thành trú quân đều không thể ngăn cản Thôi Ngọc hai người bước chân.

Chùa miếu rõ ràng rách nát phi thường, trên đường cơ hồ không nhìn thấy khách hành hương, dạng này một tòa xây ở quận thành cái khác chùa miếu thậm chí ngay cả cái khách hành hương đều không có, rách nát đến không cách nào tu sửa tình trạng, quả thực không bình thường.

Đẩy ra chùa miếu đại môn, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu liền thấy hơn ba mươi hòa thượng chính tĩnh tọa tại thiền trong nội viện, Trần Đình chính ngồi quỳ chân tại bọn này hòa thượng sau lưng, trên mặt sắc mặt như tro tàn.

Thôi Ngọc mặt sắc mặt ngưng trọng, hẳn biết sự tình phiền phức lớn rồi, hẳn không nghĩ tới tại toà này rách nát chùa miếu trung lại có nhiều như vậy cao thủ! Thậm chí trụ trì bộ dáng lão hòa thượng cho Thôi Ngọc một loại cảm giác thâm bất khả trắc.

Hoa Mãn Lâu nụ cười trên mặt lần thứ nhất biến mất không thấy gì nữa.

"Thiếu Lâm tự!"

Thôi Ngọc nghe được Hoa Mãn Lâu, biết bọn này hòa thượng nội tình, chỉ là hẳn không biết là, hòa thượng của Thiếu Lâm tự tại sao lại xuất hiện ở nơi này, mà lại toàn bộ đều là hảo thủ.

Bất quá lệnh Thôi Ngọc khiếp sợ là, khi Hoa Mãn Lâu nói ra Thiếu Lâm tự ba chữ lúc, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân tốc độ máu chảy tăng tốc, trái tim nhanh chóng nhảy lên, hô hấp cũng trọng rất nhiều, đáy lòng sinh khí một cỗ Vô Danh oán khí.

Thôi Ngọc trầm tư một chút liền hiểu được, Thiếu Lâm tự mang cho Thôi Ngọc bộ thân thể này mang tới thống khổ, dù cho nguyên bản Linh Hồn đã tiêu tán, nhưng là cái kia cừu hận đã thật sâu khắc sâu vào cỗ thân thể này trong xương tủy! Thôi Ngọc cũng minh bạch, trừ phi Thiếu Lâm tự từ thời gian biến mất, bằng không Thôi Ngọc đối loại này tiềm thức cừu hận, hẳn cũng không có biện pháp nào!

"Hai vị thí chủ mời về!" Cầm đầu đại hòa thượng trực tiếp mở miệng để Thôi Ngọc hai người rời đi, thanh âm lạnh lùng, không dung chất vấn.

Thôi Ngọc lông mày nhảy một cái, mặc dù bản thân hẳn cũng không cừu thị Thiếu Lâm tự, nhưng là cái này lão hòa thượng thái độ quả thực để cho người ta nghe mười phần không thoải mái, bá đạo có thể.

"Đại sư không muốn giải thích một chút sao? Đi qua bá đạo!" Thôi Ngọc tạm thời còn không định cùng Thiếu Lâm tự quái vật khổng lồ này xung đột, hiện tại Thôi Ngọc còn chưa đủ tư cách, hẳn có tự mình hiểu lấy.

Lão hòa thượng kia không nói gì, ngược lại là tại phía sau hẳn một cái ba mươi mấy tuổi hòa thượng trực tiếp nhảy ra ngoài, nhìn trang phục của hẳn là cái võ tăng.

Cái kia võ tăng một mặt ngạo nghễ, nói ra: "Sur phụ ta mời hai vị rời đi!"

Thôi Ngọc trong lòng giận lên, bọn này con lừa trọc thực sự vênh vào hung hăng.

Thôi Ngọc khuôn mặt lạnh xuống, nói ra: "Các ngươi bá đạo!"

Võ tăng quay đầu nhìn thoáng qua lão hòa thượng, nhìn lão hòa thượng kia giữ im lặng, quay đầu lại đối Thôi Ngọc nhị nhân nói ra: "Nhị vị mời về!"

Thôi Ngọc nắm chặt song quyền, hẳn mặc dù không muốn cùng Thiếu Lâm tự mạo muội phát sinh xung đột, nhưng là cũng không có nghĩa là hẳn liền sợ Thiếu Lâm tự.

"Nếu như ta không rời đi, ngươi đợi như thế nào?"

Võ tăng mặt lộ vẻ sưng lạnh, trực tiếp triển khai La Hán quyền khởi thủ thế! Một cước đạp ở bàn đá xanh bên trên, bàn đá xanh trực tiếp vỡ vụn ra, chung quanh hiện đầy vết rạn.

Một thân Kim Quang, so với Hoa Mãn Lâu cũng không yếu mấy phần, toàn thân khí thế cường thịnh.

Không cần nói thêm nữa, võ tăng khí thế cường đại, ý tứ cũng rất rõ ràng.

La Hán quyền Thôi Ngọc từng tại Trần Đình trong tay lĩnh giáo qua, dựa vào thần tượng thế chi lợi, nếu không phải lúc ấy thời gian đã đến, Trần Đình sớm đã chết ở trong tay mình.

Mặc dù Thôi Ngọc thực lực không có hoàn toàn khôi phục, nhưng hẳn y nguyên không sợ.

Không cần phải nhiều lời nữa, Hình Ý Quyền đánh ra, Thôi Ngọc muốn cùng hòa thượng này so tài một chút nắm đấm của ai cứng hơn.

Hình Ý Quyền cùng La Hán quyền hai loại quyền pháp đều là đón đánh cứng rắn tiến cương mãnh quyền phong, hai người giao thủ một cái, lập tức tựa như hai người tính hung thủ đụng vào nhau.

Chỉ giao thủ một cái, Thôi Ngọc liền biết mình coi thường cái này La Hán quyền uy lực, cái này võ tăng nội lực sau lưng, căn cơ vững chắc vô cùng, toàn thân giống như đúc bằng đồng, đơn giản liền tựa như Kim Cương La Hán hạ phẩm. Cái kia Trần Đình dùng La Hán quyền đơn giản không có cách nào cùng cái này võ tăng so.

Chỉ là Thôi Ngọc không biết là, Thiếu lâm tự võ học, bác đại tinh thâm, đơn giản tới nói có tam muốn, ngũ kỹ, thất thương mà nói.

Vừa muốn thâm trầm trấn trọng, nhị muốn xác thực xác đáng, tam muốn kiềm chế tình cảm yêu tên. Một kỹ hoang biếng nhác, nhị kỹ khen căng, tam kỹ nóng gấp, bốn kỹ liệt các loại, ngũ kỹ từ sắc. Một gân sắc thương tình, nhị nổi giận mất chí khí, nghĩ lại lo thương tâm, bốn thiện ưu thương tâm, ngũ tốt uống thương huyết, lục lười biếng thương gân, thất nóng gấp thương xương.

Mà Trần Đình từ khi đầu nhập Vương phủ, bị thế giới phồn hoa này sở mê, cơ hồ đem cái này tam muốn, ngũ kì, thất thương tất cả phá sạch sẽ, tại Thiếu Lâm tự khổ học mấy chục năm võ học cũng phá bảy tám phần, cho nên Trần Đình thi triển La Hán quyền uy lực đã sớm thừa không được mấy thành uy lực.

Thôi Ngọc biết chiến đấu kéo càng lâu, đối với mình càng thêm bất lợi, nhưng là mấy lần cố ý hiển lộ sơ hở, cái này võ tăng đều rất giống không nhìn thấy, căn bản không mắc mưu!

Thôi Ngọc rút cuộc không được, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, cho dù cuối cùng thắng hòa thượng này, nội lực của hắn cũng tiêu hao còn thừa không có mấy.

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lóe lên, Phách Quyền thức mở đầu đã sử xuất.

"Hình Ý Quyền Ngũ Hành tương sinh, Kim hành, Phách Quyền!"

Trần Đình cùng Thôi Ngọc giao thủ qua một lần, đồng thời cũng tại trong quân doanh nhìn thấy Thôi Ngọc cái này nhất tuyệt chiêu đại phá Xích Giáp chiến tướng, lúc này nhìn thấy Thôi Ngọc lại sử xuất cái này nhất tuyệt chiêu, lập tức trong lòng khẩn trương lên, đối cái kia võ tăng kêu lên: "Nghiêm Sinh sư huynh cẩn thận, đây là cái này tặc tử tuyệt chiêu, một quyền so một quyền cường mấy lần, không thể đón đỡ!"

Tên này gọi Nghiêm Sinh võ tăng nhượng mảy, mặt lộ vẻ không vui, đối với Trần Đình nhắc nhở chi ngôn không chút nào để ý.

Không đơn thuần là cái này Nghiêm Sinh hòa thượng như thế, ở đây ngoại trừ cầm đầu lão hòa thượng bên ngoài, cơ hồ tất cả hòa thượng tất cả nhìn hằm hằm Trần Đình. Trong lòng bọn họ, Trần Đình chẳng qua là một cái Thiếu lâm tự phản đồ, như không phải là bởi vì hắn, bọn hắn cùng sư phó làm sao lại tại cái này địa phương cắt chim cũng không có chờ đợi nhiều năm như vậy!

Nghiêm Sinh nghe Trần Đình gọi hắn không muốn liều mạng, hắn phải cứ cùng Thôi Ngọc liều mạng, hắn thấy, trong chốn võ lâm chỉ có võ công của Thiếu Lâm tự mới là thiên hạ võ công chính thống, Thôi Ngọc cổ quái võ công chính là tà đạo! Tà có thể nào thắng chính!

Phách Quyền như búa, phong duệ chi khí dọa người, mặc dù Nghiêm Sinh tiếp nhận một quyền này, nhưng là nội tức hỗn loạn, khí huyết sôi trào, cánh tay bên trong như có từng cái đao tại cắt thịt của hắn.

"Kim sinh Thủy, Thủy hành, Toàn Quyền!"

Thôi Ngọc không quan tâm, trực tiếp đem quyền pháp chuyển đổi thành Toàn Quyền, Toàn Quyền giống như tiễn, một quyền này đánh ra nhanh như thiểm điện, chưa tính hồn Nghiêm Sinh chỉ là khó khăn lắm đem hai cánh tay đỡ ở trước ngực, một quyền này liền đánh vào hai cánh tay của hắn bên trên.

Một quyền này là tiếp nhận, nhưng là Nghiêm Sinh hòa thượng lại là liên lùi mấy bước, hai cánh tay vô lực nện tại thân thể hai bên!

"Thủy sinh Mộc, Mộc hành, Băng Quyền!"

Thôi Ngọc đắc thế, mặc dù thâm nghĩ muốn thu thủ, nhưng là thân thể trong tiềm thức cừ hận vào lúc này bộc phát, khiến cho Thôi Ngọc phát hiện mình đã đem uy lực này to lớn Băng Quyền đánh ra, đã không cách nào thu tay lại!

Nghiêm Sinh hòa thượng nhìn xem cái này Tốc Độ nhanh hơn một quyền, phát phát hiện mình vậy mà không cách nào tránh thoát, chết bần bệ bóng ma đời này lần thứ nhất tịch chạy lên não.

Lúc này, Nghiêm Sinh hòa thượng chỉ cảm thấy thân thể một trận mất trọng lượng, mà một con có chút bàn tay gầy guộc xuất hiện ở Thôi Ngọc nắm đầm phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sự kiện lớn

Khô bại bàn tay xuất hiện đột ngột mà quý dị, tựa như một mặt không thể phá vỡ tấm chắn.

Nghiêm Sinh hòa thượng đứng vững thân thể trên mặt khó coi phi thường.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy một quyền này đánh vào một mặt vạm vỡ tấn huyền thiết Thượng, cánh tay có loại nổ tung đau đớn.

Lão hòa thượng chậm rãi thu cánh tay về, ở trước ngực chấp tay trước ngực, một tiếng du dương phật hiệu nhớ tới.

"A Di Đà Phật!"

Thanh âm như trống chiều chuông sớm, tại Thôi Ngọc bên tai nổ vang! Thôi Ngọc trên mặt một trận ửng hồng, liền tiếp rồi khỏi mấy bước, khóe miệng tràn ra một tia huyết.

Lão hòa thượng trên thân đáng vẻ nặng nề, không chú ý nhìn đành phải giống như đang nhìn một đoạn gỗ mục.

Nhưng là lão hòa thượng hai mắt lúc khép mở, còn như tinh quang lập lòe, thần quang nội liễm.

Thôi Ngọc bị lão hòa thượng nhìn chăm chăm, chỉ cảm thấy một cái Phật Đà ở trên, áp lực vô biên.

"Tuổi còn nhỏ, xuất thủ ác độc như vậy, không để lối thoát!"

Lão hòa thượng mới mở miệng, loại kia vênh vào hung hăng cảm giác liền lệnh Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu trong lòng một trận bốc lên, đối bọn này hòa thượng ác cảm tỏa ra.

Thiếu Lâm tự chính là võ lâm đỉnh tiêm tông môn, mặc dù là Phật tông, nhưng là Hùng Bá giang hồ, ngạo khí nghiêm nghị, vô số võ lâm nhân sĩ không dám ngỗ nghịch.

Hoa Mãn Lâu đi đến Thôi Ngọc sau lưng, nhỏ giọng nói ra: "Người phải cẩn thận, lão hòa thượng này có thể là Thiếu Lâm tự phổ chữ lót cao tăng!"

"Các người phải che chở người này? Người này cùng ta sinh tử đại thù, Thiếu Lâm tự chính là phương ngoại chi nhân, cũng muốn tham gia cái này hồng trần tục sự?" Thôi Ngọc không để ý lão hòa thượng, chỉ vào Trần Đình nói ra!

Bất quá cái này Thiếu Lâm tự hòa thượng ngày thường đã sớm cao ngạo đã quen, giống một cái người võ lâm giống hơn là một người xuất gia.

Lão hòa thượng mặt không đổi sắc, nói ra: "Đây là ta Thiếu Lâm tự đệ tử, trước kia phản bội chạy trốn ra tự, bản tăng muốn dẫn hắn trở về chùa trung giao cho Giới Luật đường!"

Thôi Ngọc sắc mặt âm trầm như mây, hấn vậy mà không nghĩ tới cái này con lừa trọc lại là Thiếu Lâm tự phản bội chạy trốn đệ tử.

Mặc dù Trần Đình cũng sẽ sử dụng La Hán quyền, nhưng là giang hồ cùng trong triều đình vẫn có một ít Thiếu lâm tự công pháp, Thôi Ngọc vẫn luôn chưa từng liên hệ đến cùng một chỗ.

Hoa Mãn Lâu tiến lên một bước, mỉm cười hỏi: "Xin hỏi thần tăng pháp danh!"

Một tiếng thần tăng lệnh lão hòa thượng này trong lòng thư sướng vô cùng, mặc dù biểu lộ như một, nhưng là từ trong giọng nói của hắn liền có thể cảm thấy hòa hoãn rất nhiều, nhưng là loại kia ngạo khí giống như có lẽ đã xâm nhập bọn hắn trong linh hồn, không cách nào tiêu trừ.

"Thí chủ quá khen rồi, bản tăng Thiếu Lâm tự La Hán đường Phổ Tâm!"

"Nguyên lai là La Hán đường thủ tọa Phổ Tâm thần tăng, vẫn bồi đường đệ!" Hoa Mãn Lâu biến sắc, khách sáo sau đối Thôi Ngọc nhỏ giọng nói ra: "Đây là Thiếu Lâm tự nổi danh đại cao thủ, chúng ta không phải là đối thủ, trước tiên lui đi!"

Thôi Ngọc đối chuyện trên giang hồ không hiểu nhiều, nhưng là có thể trở thành Thiếu Lâm tự một đường thủ tọa, thực lực kia tuyệt đối không phải người bình thường có thể tương tượng.

"Không cam tâm!"

Hoa Mãn Lâu đối Thôi Ngọc lắc đầu, nói khẽ với Thôi Ngọc nói ra: "Phổ Tâm là võ lâm danh túc, đã là đạo cảnh Vô Giả, không phải chúng ta có thể khiêu chiến!"

"Đạo cảnh?" Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn một chút Hoa Mãn Lâu, hắn còn là lần đầu tiên nghe nói loại cảnh giới này!

"Cáo từ!"

Thôi Ngọc không làm, nhưng là đối phương thực sự mạnh mẽ khủng khiếp, bất quá Thôi Ngọc khả sẽ không như thế từ bỏ, hắn tất sát Trần Đình cái này con lừa trọc.

Võ công cao không có gì, trong võ lâm, giết người không nhất định phải võ công cao bao nhiêu, giết người phương pháp nhiều vô số kể.

Dạ, Đông Dương vương mang theo số lớn cao thủ trở về.

Nửa ngày quang cảnh, bị hư hao vườn hoa, trên mặt đất vấy xuống huyết nhục, nằm ngang thi thể đều đã bị nhân thích đáng xử trí.

Đông Dương vương tuổi không lớn lắm, chừng bốn mươi tuổi, cả người khí thế hùng hổ, một đường đi ra lang cổ ung trông mong!

Nhìn xem bày đây thi thể, sắc mặt u ám, không nói một lời.

Mấy cái cung phụng đem thi thể từng cái xem xét, sắc mặt cũng dị thường khó coi.

"Như thế nào?"

Mấy cái cung phụng tự nhiên biết Đông Dương vương hỏi là cái gì, mấy người nhìn nhau một cái, nói ra: "Một quyền mất mạng, quyền pháp kiên cường vô cùng, nhưng lại không là chúng ta biết đến võ học đường đi. Mà cái kia chương pháp đồng dạng cương mãnh, đồng thời nó người nội lực hùng hậu, con đường giống như là Thiếu lâm tự con đường!"

Đông Dương vương nghe được Thiếu Lâm tự ba chữ, lòng này không khỏi liềm liềm, mặc dù lửa giận ngút trời, nhưng lại cũng đau đầu phi thường!

Cái này Thiếu lâm tự một đám con lừa tặc, chẳng những võ công cao cường, mà lại không giống với phổ thông môn phái võ lâm, cho dù là hấn, đường đường Đại Đường vương gia cũng muốn đối Thiếu Lâm tự kiêng kỵ mấy phần.

Bất quá Đông Dương vương không quá tin tưởng sẽ là Thiếu Lâm tự xuất thủ, nhưng là khó đảm bảo vạn nhất, nếu phát hiện thật là Thiếu Lâm tự xuất thủ, cái kia chính là đâm Phá Thiên đại sự, đem thẳng tới Thiên Đình, kinh động hoàng tở!

Nhưng là nếu như bất quá hỏi, hấn đường đường một cái phong quận vương gia, làm sao có thể nuốt xuống một hơi này, chuyện này tại giang hồ cùng trên triều đình truyền ra. Hấn Đông Dương Vương phủ chẳng phải là trở thành trò cười!

"Báo!" Ngay tại Đông Dương vương đau đầu thời điểm, một cái gia đình vội vàng vàng chạy tới, quỳ gối Đông Dương vương trước mặt nói ra: "Bẩm báo vương gia, Lý Mục tướng quân suất lĩnh hơn ngàn tinh binh ở ngoài cửa cầu kiến!"

Đông Dương Vương Mi đầu nhảy một cái, cái này Lý tướng quân mặc dù có Hoàng gia huyết mạch, nhưng lại đã rất là mỏng manh, bất quá hấn đóng giữ Đông Dương quận thành, Đông Dương vương vẫn là phải cho hấn mấy phần chút tình mọn, bất quá Đông Dương Vương phủ vừa xảy ra chuyện, cái này Lý Mục liền không kịp chờ đợi chạy đến mình nơi này, không biết trong hồ lô muốn làm cái gì!

Nhưng khi Đông Dương vương nhìn thấy Lý Mục còn có mấy cái phó tướng đáng vẻ đến là kinh ngạc, chỉ gặp cái này Lý Mục tướng quân cùng mấy cái phó tướng toàn bộ đều là sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, bước chân phủ phịch, từng cái tất cả đều lẫn nhau đỡ lấy mới có thể đứng ổn!

"Người tới, ban thưởng ghế ngồi!"

Đông Dương vương vội vàng để cho người ta chuyển đến mấy cái ghế, để Lý Mục một đám người ngồi xuống.

Lý Mục bọn người cảm ơn một tiếng về sau, đỡ lấy ghế ngồi xuống. Thở một hơi dài nhẹ nhõm, sắc mặt xám xịt, từng cái cúi đầu thở dài.

"Lý tướng quân, đây là thế nào?"

Lý Mục nhìn Đông Dương vương một chút, vẻ mặt cầu xin hướng sau lưng mấy cái thân binh phát phát tay, mấy cái thân binh vội vàng giơ lên một cái hộp gỗ phồng tới Đông Dương vương trước mặt.

Đông Dương vương kinh ngạc đem hộp gỗ mở ra, lập tức khiếp sợ nhìn xem Lý Mục.

Lý Mục cơ hồ là khóc nói ra: "Vương gia, xảy ra chuyện lớn! Đâm Phá Thiên đại sự!"

Chỉ gặp cái kia trong hộp gỗ chính là Lý Mục cái kia cán Xích Giáp chiến tướng chiến kỳ, chỉ thấy phía trên bảo quang không thấy. Mặt cờ nhan sắc u ám, trên cột cờ càng là hiện đầy vết rạn.

Đông Dương vương cũng không ngồi yên nữa, bước nhanh đi đến Lý Mục trước mặt, quát lạnh nói: "Lý tướng quân, mau nói, đây là có chuyện gì!"

Lý Mục thở dài một tiếng, tài đem sự tình trước sau nhân quả nói cho Đông Dương vương, nhưng là nghe Trần Đình đem địch nhân đưa đến Lý Mục nơi đó, Đông Dương vương sắc mặt liền càng thêm khó coi, nghe tới Thôi Ngọc đem Xích Giáp chiến tướng đánh ra một cái lỗ thủng, càng là kinh ngạc, nhưng khi nghe được Thôi Ngọc đem Xích Giáp chiến tướng binh khí huyết sắc đại đao vỡ vụn rơi, Đông Dương vương thần sắc đã chết lặng.

Nhưng khi nghe được Thôi Ngọc dùng không biết tên địch khúc phá hết Xích Giáp chiến trận, đã sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng!

Đông Dương vương hiện tại hận không thể đem cái này Lý Mục giết, Đại Đường chiến trận bị phá, đây là thiên đại sự, cái này Lý Mục một cái nho nhỏ tướng quân, căn bản là không có cách gánh chịu loại đại sự này, gia hỏa này đi vào mình nơi này đồng thời nói với chính mình, đây là muốn đem mình kéo xuống nước, bảo toàn mình.

Nhưng là loại chuyện này cho dù là hần cái này Đại Đường quận vương cũng không nhất định có thể gánh chịu.

Đông Dương vương sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn quyết định đem sự tình báo cáo, chuyện này thật sự là quá lớn, giấu diếm là không gạt được!

Đông Dương vương hận nghiêng răng nghiêng lợi, đem thịnh phóng lấy Xích Giáp chiến kỳ hộp gỗ cầm lấy, nghĩ đến nội phủ đi đến.

"Các người ở chỗ này chờ!"

Nói xong, Đông Dương vương một mình đi đến thư phòng, ấn động một cái cơ quan, một cái mật thất đại môn trong thư phòng mở ra.

Đông Dương vương không chậm trễ chút nào đi vào mật thất, Đông Dương Vương Tri đạo, trăm tính Đại Đường triều đình muốn nghênh đón một trận động đất.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trời muốn sập!

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu đứng trong rừng nhìn xem một đám hòa thượng mang theo Trần Đình rời đi thân ảnh giữ im lặng.

Hoa Mãn Lâu nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Thế nào, người không chuẩn bị từ bỏ, muốn không biết người cũng không phải lão hòa thượng kia đối thủ!"

Thôi Ngọc nhìn Hoa Mãn Lâu một chút, hỏi: "Cái gì là đạo cảnh?"

Mặc dù Thôi Ngọc không có trực tiếp trả lời Hoa Mãn Lâu, nhưng là ý tứ cũng là rất rõ ràng, Thôi Ngọc cũng không tính dạng này buông tha Trần Đình.

Không tại sao báo thù, Thôi Ngọc rõ ràng biết mình về sau muốn đi con đường là dạng gì, không nói cùng toàn bộ võ lâm là địch, nhưng là tuyệt đối sẽ cùng hơn phân nửa môn phái võ lâm phát sinh xung đột, trước muốn vì toàn bộ võ lâm dựng nên quy củ, lập xuống pháp điển, đây tuyệt đối hội xúc động cơ hồ tất cả mọi người lợi ích.

Thậm chí có thể nói, đây chính là một cái không đường về.

Huống chi, hôm nay Thôi Ngọc chỉ là đối mặt một cái Thiếu Lâm tự, nếu là liên đụng khí xuất thủ đều không có, về sau nói gì uy áp giang hồ, lập điển lập pháp.

Tại cái này cao Vũ trong thế giới, muốn làm đến điểm này, trừ phi có chấn nhiếp thiên hạ Lực Lượng cùng khổng lồ quyền lợi, mà muốn trở thành một cường giả, Thôi Ngọc không rõ ràng lắm như thế nào làm đến, nhưng là một cái liên đụng khí đều không có Võ Giả, là vô luận như thế nào cũng không có thể trở thành một cường giả.

Mà muốn một cái cường đại quyền lợi cơ cấu, liền cần càng nhiều cường giả nghe lệnh tại thủ hạ của mình, có lẽ đối với hiện tại Thôi Ngọc tới nói, điểm ấy có chút buồn cười, một nghèo hai trắng hẳn muốn đứng ở đỉnh điểm, xa không thể chạm.

Nhưng là đường là từng bước một đi ra, không có cái thứ nhất bước chân, sao có thể bước ra bước thứ hai. Đây cũng là vì cái gì Hoa Mãn Lâu một thân bí ẩn, Thôi Ngọc còn dám đem hần giữ ở bên người.

Đối với Thôi Ngọc quyết định, Hoa Mãn Lâu cũng không có làm ra cái gì khuyên can hành vi, mà là dùng hần chiêu bài thế tiểu dung, nói ra: "Người hẳn là hiểu rõ Võ Giả Tiên Thiên cảnh giới sau này cảnh giới phân chia đi!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu.

"Có biết một hai!"

"Tiên Thiên cảnh về sau, Võ Giả cảnh giới từ thấp đến cao, theo thứ tự vì Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư. Khả là như thế nào làm đến Luyện Tinh Hóa Khí, thậm chí vô số Tiên Thiên Võ Giả liên cái gì là tinh cũng không biết."

Thôi Ngọc không có mối nối, hấn đối với mấy cái này cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng là tại Hình Ý Quyền pháp trung, cũng có được cái này ba cảnh phân chia, nhưng là cho dù hấn đã đem Hình Ý Quyền luyện tới Lô Hòa Thuần Thanh chi cảnh, vẫn như cũ không cách nào tham gia phá mây mây, vô luận là Thái Cực quyền cũng tốt, Hình Ý Quyền cũng được, tất cả dừng bước Lô Hòa Thuần Thanh cảnh, không cách nào đạt tới xuất thần nhập hóa cảnh giới. Thôi Ngọc suy đoán, muốn đột phá, chỉ có thể chờ mong trong truyền thuyết đồn ngộ có lẽ mới có thể đạt tới.

Hoa Mãn Lâu nhìn xem dần dần biến mất đám kia hòa thượng, tiếp lấy nói ra: "Kỳ thật tinh chi là người hồn phách, khí huyết, thọ nguyên, nội lực hợp xưng. Muốn bước vào Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới, chỉ có mờ nhạt thể trung đan điền, đem bốn cái này luyện hóa thành tinh nguyên, tòa hồn cốt thọ, sau đó mới có thể nói Luyện Tinh Hóa Khí, đây cũng chính là vì cái gì Luyện Tinh Hóa Khí Vô Già thọ nguyên kéo dài, mà Tiên Thiên Vô Già thọ nguyên mặc dù rất dài, nhưng là có rất ít sống qua 150 tuổi."

"Nhưng mà, khí huyết cùng nội lực là mỗi một cái Vô Già đều có thể cảm giác không chế, nhưng là người hồn phách, thọ nguyên hai cái này gần như hư vô mờ mịt đồ vật, ai có thể cảm giác được, không chế đến. Vèn vèn cái này liên tục tiếp bác bỏ vô số nhân. Mà lại đang trong quá trình mờ ra đan điền, nếu không có thích hợp công pháp, không ai có thể đang trong quá trình mờ ra đan điền."

Thôi Ngọc nhú chặt lông mày, hấn mặc dù bây giờ chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, cách cái kia Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới còn xa không thể chạm, nhưng là Thôi Ngọc tin tưởng mình một ngày nào đó sẽ tới đạt loại cảnh giới đó trước mặt, đến lúc đó, mình lại sẽ như thế nào, là phá vỡ mê chướng bước vào Luyện Tinh Hóa Khí chi cảnh, vẫn là cùng vô số mờ nhạt Tiên Thiên cao thủ, ngưng lại tại đại môn kia trước, theo thời gian trôi qua, chẳng khác người thường.

"Chẳng lẽ liền không có biện pháp nào khác bước vào loại cảnh giới đó sao?"

Hoa Mãn Lâu cười nói: "Cái này tự nhiên là có, mà lại phương pháp rất nhiều, nhưng là đồng dạng không phải bình thường Tiên Thiên cao thủ có thể mơ ước. Một loại liền là cảm ngộ thiên đạo pháp tắc, không cần linh ngộ bao sâu, chỉ cần người có thể bước vào pháp tắc con đường, Thiên Đạo liền sẽ hạ xuống Thiên Đạo ban thưởng, giúp người mờ trung đan điền, đồng thời cô đọng tinh nguyên. Bất quá đây cũng là khó khăn nhất đường, bao nhiêu nhân kiệt đến chết đều không thể bước vào thiên đạo pháp tắc con đường. Loại thứ hai liền là trong truyền thuyết thần đan, Ngưng Nguyên đan, có thể giúp nhân trực tiếp cô đọng tinh nguyên, nhưng là cần người có đỉnh cấp công pháp, cưỡng ép mờ ra trung đan điền, đồng thời cái này Ngưng Nguyên đan có thiên đại tai hại!"

"Cái gì tai hại!"

"Đời này chỉ có thể dừng bước Luyện Tinh Hóa Khí chi cảnh, vĩnh viễn không cách nào đột phá, bất quá cho dù là dạng này, loại này thần đan cũng là lệnh vô số người điên cuồng." Hoa Mãn Lâu nói xong, trên mặt thoáng hiện một tia khinh thường, loại này từ ngăn đường lui phương pháp, Hoa Mãn Lâu rất là khinh thường, chỉ có loại kia đối với mình tuyệt vọng, không có tất thắng tín niệm người mới sẽ lựa chọn, như thế bọn hấn, cho dù là Luyện Tinh Hóa Khí vô đạo cường giả, cũng không xứng xưng là một cái vô già.

"Loại thứ ba, cảm ngộ trời sinh đạo khí, giữa thiên địa, ảo diệu vô hạn, vô số năm qua xuất hiện một chút thiên sản sinh trời sinh khí cụ, uy lực to lớn, nắm nhận thiên đạo pháp tắc mà sinh, lâu dài làm bạn, ngày ngày tế điện, cảm ngộ trời sinh đạo khí Thượng pháp tắc, có thể càng thêm dễ dàng cảm ngộ pháp tắc, nhưng là xác suất thành công cũng không cao, mà loại này đạo khí theo ta được biết, ngoại trừ không biết tung tích, biến mất nhiều năm, hiện có tại thế, tất cả phân bố tại triều đình cùng vô lâm đình tiếm đại phái trong tay, liền xem như Nhất Lưu môn phái cũng không có tư cách không chế."

"Loại thứ tư, liền là thiên địa dị bảo thần tài. Thiên địa chi lớn, không biết mấy trăm triệu dặm, có chút thần hoa dị quả ẩn chứa thiên đạo pháp tắc mà sinh, nuốt chi có rất lớn tỷ lệ có thể cảm ngộ đến thiên địa pháp tắc, nhưng tương tự loại phương pháp này cũng có nguy hiểm cực lớn, bởi vì nếu như nuốt người không cách nào cảm ngộ thiên địa pháp tắc mờ không được trung đan điền, như vậy hấn đem bị cái này thần hoa dị quả trung ẩn chứa bàng đại năng lượng thiên địa cho ăn bẻ bụng, bạo thể mà chết. Nhưng là đồng dạng, không có một lần xuất hiện loại này thiên địa dị bảo thần tài, liền mạng ý nghĩa trong vô lâm này sắp mờ ra một trận gió tanh mưa máu! Mỗi một lần đều là máu chảy thành sông, thấy ngang khắp đồng!"

Thôi Ngọc hít một hơi dài, quay người hướng về kia bầy hòa thượng rồi đi phương hướng đi đến, trong miệng nói ra: "Đi thôi!"

Mặc dù giọng nói bình tĩnh, nhưng là từ Thôi Ngọc chập trùng hô hấp đó có thể thấy được, Thôi Ngọc cũng không phải là bình tĩnh như vậy, hấn biết mình muốn trở thành Luyện Tinh Hóa Khí Vô Già, không có thứ hai con đường có thể đi, chỉ có cảm ngộ thiên địa pháp tắc con đường này có thể đi, đường khác hoặc là từ ngăn đường lui không có tiền đồ, hoặc là liền là hư vô mờ mịt, không làm hiện thực.

Nhưng là Thôi Ngọc có lòng tin, hấn tin tưởng mình có thể cảm ngộ đến thiên địa pháp tắc, mờ trung đan điền, cô đọng tinh nguyên, bước vào truyền thuyết kia trung Luyện Tinh Hóa Khí chi cảnh.

Không phải là bởi vì Thôi Ngọc có hệ thống trợ giúp, mà là bởi vì Thôi Ngọc đã có loại kia tự tin, không có tồn tại tự tin, đây là một cường giả trái tim.

Đông Dương vương trong tay bung lấy hộp, hô hấp dồn dập, tại ánh nến chiếu xuống, mặt tái nhợt Thượng hiện đầy mồ hôi, đây là mồ hôi lạnh.

Mặt thất rất lớn, nhưng là rất là trống trải, vuông vức bên trong mặt thất, ngoại trừ từng dãy nến, liền là một cái cao lớn hai trụong tế đàn.

Tế đàn toàn thân đen kịt, lò mờ mà sáng tỏ trong mặt thất, phản xạ sâu kín hàn quang, nếu như tới gần nhìn, có thể thấy rõ ràng tế đàn mỗi một tầng Thượng tất cả khắc đầy kỳ dị văn tự, thần bí mà quý dị.

Đông Dương Vương Tiểu tâm địa đi đến tế đàn trên đỉnh, tế đàn đỉnh chớp có cái phương viên hai trụong cỡ nhỏ sân khấu, đồng dạng khắc đầy thần dị văn tự.

Đông Dương Vương Tiểu tâm đem hộp gỗ đặt ở trên sân khấu, sau đó từ trong ngực lấy ra một chi màu đen bút lông, bút thân cùng tế đàn Thượng chất liệu tựa hồ là giống nhau. Sau đó Đông Dương vương đem tay trái ngón cái thả trong cửa vào, hàm răng vừa dùng lực liền đem ngón cái cắn nát, sau đó thật nhanh dùng bút lông đem ngón cái Thượng huyết dịch hút khô.

Một lát sau, ngón cái đã không chảy máu nữa, Đông Dương vương mới đưa bút lông lấy ra, tại sân khấu trống không trên mặt bàn thật nhanh viết lấy cái gì, khi viết xong về sau, Đông Dương vương thật giống như tránh ôn thần đồng dạng, thật nhanh chạy xuống tế đàn.

Sau đó tại mặt thất trên vách tường một chỗ, đề xuống.

Lúc này, toàn bộ mặt thất bắt đầu chấn động, chỉ gặp cái này tế đàn từ đỉnh chớp sân khấu làm trung tâm, bình quân biến thành bốn cánh, chậm rãi hướng bốn phía di động, khi đứng im lúc, cái kia bốn cánh tế đàn cùng trung tâm sân khấu đã có rộng một trọng khoảng cách, mà bốn cánh tế đàn chỉ thấy khoảng cách lớn hơn.

Đông Dương vương nhìn tế đàn đã đình chỉ di động, hần lần nữa thật nhanh đề xuống một cái khác cái nút, chỉ gặp mặt thất phía trên đột nhiên mở ra bốn cái động quạt, mỗi cái động quạt phía dưới chính đối bốn cánh tế đàn kề hở.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, bốn cái trong động quạt truyền đến từng tiếng kêu thảm, sau đó liền thấy bốn nhân ảnh từ trong động quạt rút xuống, tốc độ cực nhanh, thậm chí làm cho không người nào có thể thấy rõ bốn người kia dáng vẻ.

Bốn người này không ngạc nhiên chút nào trực tiếp rơi vào tế đàn trong khe hẹp, không cần Đông Dương vương lại làm những gì, bốn cánh tế đàn thật nhanh khép lại, tại kêu thảm cùng trợn trợn ghê răng cốt nhục tiếng vỡ vụn trung, tế đàn lần nữa khôi phục nguyên bản dáng vẻ.

Khi tế đàn di động kết thúc, liền thấy tế đàn Thượng đen kịt vẫn từ dưới lên trên dần dần phát sáng lên, tách ra huyết sắc quang mang, khi tế đàn tắt cả vẫn từ tắt cả tách ra huyết quang về sau, tế đàn đình chớp sân khấu càng là trực tiếp bị một đạo huyết sắc cột sáng bao phủ.

Không biết qua bao lâu, khi huyết sắc quang mang biến mất về sau, tế đàn đình chớp trên sân khấu hộp gỗ cùng Đông Dương vương viết xuống vẫn tự, cũng đều đã biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, Đông Dương vương tài ước chừng thờ dài nhẹ nhõm, cười khổ mà nói: "Phó thác cho trời đi!"

Mà lúc này, ở vào Đông Dương quận thành Đông Phương Bất biết mấy vạn dặm xa địa phương, Đại Đường Long Mạch đầu rồng chỗ, Đại Đường đế đô, một tòa so với Đông Vương Vương phủ trong mặt thất còn muốn bàng lớn mấy lần tế đàn bên trên, một cái vòng tròn đài cũng phát sáng lên.

Một màn này bị tế đàn bên cạnh một cái tùy thời trông coi tiểu thái giám nhìn thấy, hần biết, cái này tế đàn như không đại sự, là sẽ không sáng lên. Hần thật nhanh lấy được giấy bút, nhanh chóng bò lên trên tế đàn, đầu tiên là hiểu kỳ nhìn thoáng qua trên sân khấu hộp gỗ, sau đó liền chuẩn bị đem trên sân khấu vẫn tự chép lại.

Nhưng là vèn vèn nhìn mấy lần, cái này tiểu thái giám lập tức sắc mặt trở nên vung bạch vung bạch, cả người toát mồ hôi lạnh liền tựa như bị rót một chậu nước lạnh giống như, dọa đến cái này tiểu thái giám hai chân mềm nhũn, liền lùi mấy bước, vậy mà trực tiếp ngã nhào một cái từ tế đàn Thượng lăn xuống dưới.

Liền tiếp tiếng kêu thảm thiết, đem đang trực thủ lĩnh thái giám kinh động, nhìn thấy tế đàn bậc thang lăn xuống xuống tiểu thái giám, lập tức dùng cái kia bèn nhọn có thể làm châm dùng tiếng nói hô lên.

"Tiểu Đức tử, ngươi muốn chết đâu!"

Nói một trận tiểu toái bộ vội vàng chạy tới.

Cái này tiểu thái giám lăn đến tế đàn dưới đáy, cũng mặc kệ đầy đầu huyết, khóc đối chạy tới đại thái giám kêu lên: "Cha, việc lớn không tốt, trời muốn sập!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Lại hạ độc

Trần Thiên Cung, phương ngàn trọng, cao trăm trọng, đứng thẳng vào mây trời, Tiên Vụ tràn ngập.

Cái này Lý Chính là Đại Đường Thánh Hoàng để ngày thường xử lý chuyện thiên hạ vật cung điện.

Trần Thiên Cung mặc dù trắng, tại trong hoàng cung này chỉ năng xếp hạng thứ ba vị trí, toàn bộ hoàng cung chiếm diện tích rộng lớn, diện tích lãnh thổ mười vạn dặm, đơn giản liền là một tòa thành thị.

Lúc này trần Thiên Cung cung đình, một người mặc màu xanh thái giám phục một cái tiểu thái giám, một trận tiểu toái bộ thật nhanh chạy về phía cung đình, mà trong tay của hắn còn ôm một cái hộp. Mặc dù bước chân tuy nhỏ, nhưng là Tốc Độ cực nhanh, dù cho bò lên trên cao như vậy Thiên Cung, vẫn như cũ khí tức bất loạn, mặt không đổi sắc.

Khi tiểu thái giám đi vào trần Thiên Cung trần thiên điện lúc, từ trong ngực thuận thực móc ra một khối Tử Kim sắc lệnh bài, hai bên thủ vệ tướng sĩ chỉ quét qua, liền lập tức đem cửa cung một bên tiểu cửa mở ra.

Tiểu thái giám tay vừa lộn, lệnh bài trong tay liền đã nắp kỹ, chỉ là Tốc Độ thực sự quá nhanh, để cho người ta thấy không rõ hắn là thể nào tướng lệnh bài thu hồi, càng không biết hắn tướng lệnh bài nắp ở chỗ nào.

Tiểu thái giám chui vào trong môn, mở ra tiểu toái bộ nhanh chóng vào bên trong chạy tới, thẳng đến chạy đến to lớn ngự trước sân khấu, cung kính quỳ xuống, đem trong ngực hộp gỗ cao gior cao khỏi đỉnh đầu. Con mắt nhìn chăm chú trước mắt mặt đất, gập đầu thấp ngực, đầu là tuyệt đối không dám nâng lên.

Trần thiên điện ở vào trần Thiên Cung đình, cao tới trăm trượng, không khí rất là rét lạnh, hô hấp ra khí tức tất cả hóa thành sương trắng, mà cái này tiểu thái giám dưới lỗ mũi chỉ có thể nhìn thấy một tia yếu ớt khí tức, lại là sợ hãi liền hô hấp tất cả nhỏ đi rất nhiều.

Bất quá mấy hơi thở về sau, một cái áo bào tím lão thái giám đi đến tiểu thái giám trước mặt, đem hộp gỗ tiếp nhận, lúc này mới nhìn đến cái hộp gỗ phương còn trưng bày một cái sổ gấp.

Hộp gỗ bị lão thái giám lấy đi, tiểu thái giám cung cung kính kính dập đầu ba cái, lui về lui ra ngoài.

Lão thái giám bùng lấy hộp gỗ, trầm ổn đi hướng ngự đài.

Lúc này mới nhìn đến cái này ngự đài cao chín trượng, thật dài thang lầu độ dốc rất nhỏ, nếu như cẩn thận số tới, có thể rõ ràng đếm ra bậc thang này hết thảy có 99 giai, nhất giai không nhiều, nhất giai không ít.

Ngự trên đài phương, sương mù lượn lờ, Kim Quang lập lòe, một cái cự đại long ý đặt nằm ngang ngự trên đài, long ý hậu phương là một cái cự đại kim sắc vách tường, không phải vàng không phải ngọc, hiện lên kim hoàng sắc, không biết là loại tài liệu nào dựng nên, ngự trên đài Kim Quang toàn bộ tất cả từ mặt này kim sắc vách tường chỗ nở rộ.

Trên vách tường chín đầu Ngũ Trảo Kim Long quay quanh, mặc dù tư thế các có khác biệt, nhưng là chín đầu Kim Long đầu rồng tất cả đều hướng lấy long ý phương hướng, phương xa nhìn lại, chính là Cửu Long bảo vệ chi thể.

Lão thái giám đem hộp gỗ cùng sổ gấp nhẹ nhàng đặt ở ngự trên bàn, cung kính nói khẽ: "Thánh Hoàng, Thông Thiên Cung đưa tới!" Nói xong cũng thối lui đến một bên, trong tay bụi bặm nhẹ nhàng khoác lên khuỷu tay ở giữa, không nói nữa.

Nửa ngày, một bóng người tài từ trên long ý ngồi dậy, chính là Đại Đường đế quốc thân phận nhất là cao thượng, thần thánh Thánh Hoàng bệ hạ.

Mặc dù ngự trên đài Kim Quang lượn lờ, nhưng là cái này Thánh Hoàng bệ hạ toàn thân tựa hồ bị một loại không biết tên Lực Lượng bao phủ, vậy mà không cách nào thấy rõ khuôn mặt của hắn, chỉ là hắn một ngồi dậy, liền tựa như thấy được một đầu lật trời cự long ngẩng đầu.

Mở ra sổ gấp chậm rãi nhìn lại, chỉ là không cách nào thấy rõ Thánh Hoàng khuôn mặt, không biết hắn là tâm tư gì. Chỉ gấp hắn xem hết sổ gấp tiện tay ném đến một bên, chậm rãi đem hộp gỗ mở ra, khẽ vuốt tại tràn đầy vết rạn trên chiến kỳ.

Nửa ngày, Thánh Hoàng tài mở miệng nói ra: "Truyền Lý Mục vào kinh mặt đỡ, khiến cho Đông Dương vương hình cáo thị, truyền thiên hạ cái quận thành, bắt sống đưa vào kinh thành!"

Thanh âm mặc dù tại lão thái giám vang lên bên tai, nhưng lại tựa như xa xăm như chân trời, lão thái giám quỳ xuống khẽ chọc, đi xuống.

Giờ khắc này, đã hồi đoái tốt bảo vật Thôi Ngọc trong lòng run sợ một hồi, tựa hồ chuyện gì đó không hay đã bao phủ tại trên người hắn, chỉ là không cách nào biết được là chuyện gì, lúc đầu, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Hoa Mãn Lâu một mặt tò mò nhìn Thôi Ngọc, chỉ gặp hiện tại Thôi Ngọc một thân áo bào đen, hai tay mang theo một đôi màu bạc trắng thủ sáo, phía sau lưng công một cái dùng miếng vải đen bao khóa kiếm trạng vũ khí, một cái không nhỏ bao khóa tại Thôi Ngọc hành tẩu lúc phát ra đinh đinh đương đương đồ sủ và chạm thanh âm.

Cái này hoang sơn dã lĩnh, Thôi Ngọc là từ đâu làm đến nhiều đồ như vậy, nếu là nói đến trước nắp kỹ, có quỷ mới tin.

Bất quá nhìn Thôi Ngọc lãnh Băng Băng khuôn mặt, Hoa Mãn Lâu liền biết, Thôi Ngọc là không có ý định giải thích cái gì.

Kỳ thật những vật này là Thôi Ngọc rời đi Hoa Mãn Lâu, trốn ở chỗ không có người, tại trong hệ thống hồi đoái.

Trên người màu đen trang phục chỉ là phổ thông võ giả phục, không hao phí mấy cái điểm công đức, ngược lại là vật gì khác để Thôi Ngọc thật sự là đại thổ huyết một lần.

Tơ vàng thủ sáo, Tiểu Long Nữ phái Cổ Mộ tổ truyền lợi khí, áp dụng cực nhỏ cực mềm dai bạch dệt bằng tơ vàng, nhu hòa mềm mòng, đao thương bất nhập, Địa giai phía dưới thân binh đều khó mà phá vỡ, ở vào Huyền giai thượng phẩm vũ khí.

Già Lam kiếm, hoa Dật Vân bội kiếm, vạn năm Bồ Đề mộc chế, cứng như thép tinh, tránh được bách tà, ở vào Huyền giai hạ phẩm thần kiếm.

Về phần bao khóa bên trong binh bình lọ lọ, đều là Thôi Ngọc hồi đoái độc được cùng kỳ được.

Nếu như Thôi Ngọc chỉ là lẻ loi một mình, những vật này tự nhiên thả ở trong không gian liền tốt, nhưng là lúc này bên người đi theo một cái Hoa Mãn Lâu, Thôi Ngọc tự nhiên không cách nào giống như trước.

Quang minh tự!

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu đứng ở đằng xa, nhìn xem Phổ Tâm một đám hòa thượng tiến vào căn này chùa miếu, trầm ngâm không nói.

Thôi Ngọc nhìn xem dần dần mờ tối sắc trời, trong lòng đã quyết định tối nay liền muốn buông tay thử một lần.

"Người định làm gì?" Hoa Mãn Lâu nhìn xem Thôi Ngọc đem bao khóa mở ra, cái này hơn mười binh sử trung lật nhật, một mặt cô quái nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Người định dùng độc?"

Thôi Ngọc không có chút nào ngượng ngùng bộ dáng, phảng phất đối loại này hạ lưu hoạt động không có chút nào lấy làm hổ thẹn.

"Người có biết Đạo Nhất độc được đối Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả cơ hồ không có có tác dụng gì!"

Thôi Ngọc nhìn Hoa Mãn Lâu một chút, ánh mắt kia tốt tựa như nói, nhìn người ngày thường thần thần bí bí, thông minh tuyệt đỉnh đáng vẽ, làm sao lại hỏi ra ngốc như vậy vấn đề.

Tại Hoa Mãn Lâu sắp bộc phát thời điểm, Thôi Ngọc tài thu hồi nhãn thần, nói ra: "Cái này ta không biết, bất quá ta cũng không có ý định dùng độc được lật một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả."

Lúc này Hoa Mãn Lâu liền hiểu kỳ, đã không có ý định cho Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả hạ độc, như vậy cho những người khác hạ độc thì có ích lợi gì, phải biết bọn hắn cũng không phải lão hòa thượng kia đối thủ.

Thôi Ngọc cười đem mấy cái binh sử lấy ra, phóng tới một bên, sau đó đem bao khóa thu thập xong, nói ra: "Người liền xem trọng đi!"

Thôi Ngọc ở phía xa trên cây đem cái này không lớn chùa miếu bên trong hết cây tất cả thu vào trong mắt, sau đó mang theo Hoa Mãn Lâu vây quanh quang minh trong chùa hòa bên ngoài, cười đem một cái binh sử đặt ở Hoa Mãn Lâu trong tay.

"Tại sao là ta?"

"Người khinh công tốt!" Thôi Ngọc chuyện đương nhiên nói ra.

Hoa Mãn Lâu im lặng cất kỹ binh sử, thân hình khẽ động liền lật vào chùa chiến trung, bất quá thời gian qua một lát, Hoa Mãn Lâu liền nhảy ra ngoài, nhìn hắn một mặt tự đắc địa tiểu dung, Thôi Ngọc liền biết sự tình đã thành công.

Thôi Ngọc cũng không nhiều vấn, mà là mang theo Hoa Mãn Lâu trốn đến chùa chiến cách đó không xa trong rừng cây, đứng tại ngọn cây lặng lẽ mà nhìn xem chùa miếu.

Sắc trời đã tối dưới, chùa chiến trung cũng gas một chút đốt đèn hỏa, Thôi Ngọc nhìn thấy từng cái tiểu sa di đem cơm canh đưa vào trong một cái phòng lập tức nở nụ cười.

Hoa Mãn Lâu ngồi tại trên chạc cây, buồn bực ngán ngẩm nhìn xem ngôi sao.

"Chúng ta còn phải đợi tới khi nào, lại nói ta đã đói bụng!"

Thôi Ngọc liếc một cái Hoa Mãn Lâu, lần thứ nhất nhìn thấy gia hỏa này thời điểm, liền một bộ đàn độn mạnh dáng vẻ chạy đến trước chân muốn ăn, hiện tại vẫn như cũ như thế.

Bất quá Thôi Ngọc không có phát hiện, mình không biết từ khi nào, đã trong tiềm thức buông lỏng đối Hoa Mãn Lâu đề phòng, bắt đầu chậm rãi tiếp nhận hắn.

Nhưng là những này Thôi Ngọc cũng không có phát giác được.

Ước chừng từng có thời gian một nén nhang, Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra hai cái vật kiện, tiện tay ném cho Hoa Mãn Lâu một cái.

Hoa Mãn Lâu cầm trong tay, ngơ ngác kêu lên: "Ná cao su?"

Sau đó đem trước chuẩn bị xong mấy cái khác bình sứ đưa cho Hoa Mãn Lâu mấy cái, nói ra: "Chúng ta cùng một chỗ đem những này bình sứ bắn tới cái kia Phở Tâm con lừa trọc gian phòng chung quanh, động tác phải nhanh."

Hoa Mãn Lâu một mặt cổ quái nói ra: "Ta nghe nói dùng cung tiễn, dùng ám khí, còn là lần đầu tiên thấy có người dùng ná cao su đi giang hồ!"

Mặc dù trong miệng không ngừng nhả rãnh, nhưng là Hoa Mãn Lâu động tác lại không chậm, cùng Thôi Ngọc cùng một chỗ, thật nhanh mấy cái liên xạ, đem bình sứ hung hăng bắn ra, nhìn bình sứ rơi xuống phương vị, chính là Phở Tâm bọn này đại hòa thượng chỗ ở thiền phòng chung quanh.

Thôi Ngọc cũng không nhìn kết quả, lôi kéo Hoa Mãn Lâu thật nhanh rời đi nơi này.

Phở Tâm gian phòng chung quanh, chỉ nghe thấy liên tiếp đồ sứ vỡ vụn thanh âm, tại yên tĩnh chùa miếu trung, rất là chói tai.

Khi cái thứ nhất bình sứ rơi xuống đất thời điểm, hai ba cái gian phòng đại môn đồng thời bị hung hăng đến đá văng ra, thoát ra mấy thân ảnh, tại ánh trăng chiếu xuống, phản xạ ra mấy đạo dễ thấy ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Độc phát, đại phá Thập Bát La Hán trận

Mấy tên hòa thượng nhìn trên mặt đất đã chia năm xẻ bảy bình sứ cau mày, Phở Tâm khấp bước ra ngoài đồng dạng nhìn trên mặt đất tản mát bình sứ khoai chiên.

"Không cần đi, nhân cũng đã đi!" Phở Tâm đem mấy cái muốn đuổi theo hòa thượng ngăn lại. Quay đầu hướng sau lưng một cái trung niên hòa thượng nói ra: "Rộng ách, người đi xem hạ cái này bình sứ có hay không độc! Các người cũng đều ăn vào một hạt giải độc đan, cẩn thận là hơn!"

"Là sư phó (sư tổ)!"

Rộng ách từ trong ngực lấy ra một cây ngân châm, cầm một ngọn đèn dầu đi đến bình sứ trước mặt.

Ngân châm tại vỡ vụn bình sứ bên trong được vật thăm dò, sau đó phóng tới đằng trước từ quan sát kỹ một phen, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ cẩn thận địa đổ vào bình sứ chung quanh, quan sát một trận, thấy không cái gì kỳ lạ phản ứng. Rộng ách mới đi đến Phở Tâm bên người, nói ra: "Sư phó, ta dùng ngân châm dò xét một cái, ngân châm cũng không biến thành đen, hẳn không phải là độc vật. Mà lại ta dùng bí được khảo nghiệm một phen, cũng chưa phát hiện cái gì dị dạng!"

Phở Tâm cau mày, chìm suy tư một chút về sau, nói ra: "Vô lâm chi lớn, kỳ độc vô số, chúng ta không được lấy phớt lờ!"

Một loại cùng Thượng Toàn đều hành lễ xưng là.

Sau nửa canh giờ, Thôi Ngọc mang theo Hoa Mãn Lâu nghênh ngang đi đến quang minh tự trước cổng chính, một cước đem chùa chiên đại môn đá văng ra. Phía sau cửa nắm đầm phẩm chất then cửa ứng thanh mà đứt.

"Người nào?"

Đại môn phá vỡ thanh âm lập tức để cái này u tĩnh chùa chiên gà bay chó chạy, bất quá chén trà nhỏ thời gian, toàn bộ chùa miếu cũng đã đèn đuốc sáng trưng.

Phở Tâm một mặt sương lạnh mà nhìn xem Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người, hần vận lần không ngờ, hai người kia vậy mà dám can đảm lần nữa tới cửa.

Mà lại hần đường đường danh chấn giang hồ La Hán đường thủ tọa vậy mà cũng vô pháp lệnh hai cái này tiểu bối kiêu kị một hai, lại như này không chút kiêng kỵ đánh tới cửa, trong nháy mắt, cái này lão hòa thượng liền đã nổi lên sân giận.

"Lão lừa trọc, giao ra nhân đến, ta hai người lập tức rút đi!" Thôi Ngọc lạnh giọng nói ra, một mặt sương lạnh nói rõ hần chỉ cần nghe được không được hai chữ, liền sẽ lập tức xuất thủ.

"A Di Đà Phật, hai vị thí chủ lại như này hùng hổ dọa người, chẳng trách lão nạp muốn đem nhị vị mời đến Thiếu Lâm tự từ Phật pháp hóa giải nhị vị trên

người lệ khí."

Thôi Ngọc khinh thường nói ra: "Vậy phải xem các người có bản lĩnh này hay không!" Nói xong, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu liền vọt tới.

"Thập Bát La Hán trận!"

Một tiếng hét to từ Phổ Tâm sau lưng truyền đến, hai đầu côn sắt giống như mũi tên bắn về phía Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người.

Thôi Ngọc Thái Cực quyền tùy tâm mà ra, nhẹ nhàng thoải mái đem cái này côn sắt vung ra một bên, mà Hoa Mãn Lâu cũng là một cái nghiêng người liền tránh khỏi.

Ngay tại lúc cái này điện quang hóa thạch một sát na, Thôi Ngọc nhị người đã bị Thập Bát cái tăng nhân bao bọc vây quanh.

Phổ Tâm mặt không đổi sắc nhìn xem giữa sân, mặc dù trong lòng của hắn giận dữ, nhưng là hắn đường đường La Hán đường thủ tọa, cũng không phải dễ dàng như vậy liền xuất thủ. Hắn thấy, Thập Bát La Hán trận đã đủ.

Hoa Mãn Lâu nở nụ cười nhìn xem chung quanh hòa thượng, cười nói: "Thôi huynh, người cũng phải cẩn thận một chút, bằng không về sau ta liền muốn đến Thiếu Lâm tự Trấn Ma Tháp trông được nhìn người!"

Thôi Ngọc đem trên lưng bao vây lấy miếng vải đen Già Lam kiểm gỡ xuống, cười trả lời nói: "Cũng vậy!" Nói, Thôi Ngọc phải giơ tay lên, Già Lam kiểm trên không trung tung bay, miếng vải đen bị Thôi Ngọc tiện tay gỡ xuống, ném đến một bên, toàn thân đen kịt Già Lam kiểm bị tay phải cầm thật chặt.

Thập Bát tăng nhân đi tới đi lui, biến hóa trận hình, mà Thôi Ngọc hai người lại ở trong đó chuyện trò vui vẻ, được không tiêu sái!

Nghiêm Sinh mấy cái hòa thượng trong lòng phần hận nghĩ, chờ sau đó liền để cho các người cười không nổi.

Thập Bát tăng nhân riêng phần mình diễn luyện mười tám vị La Hán, múa ở giữa phật âm thiên xướng, khí cơ tương liên, mặc dù Thập Bát cái tăng nhân chỉ là Luyện Khí viên mãn Vô Giả, nhưng là tại trận pháp cùng Phật pháp gia trì dưới, cho dù là Tiên Thiên đại viên mãn Vô Giả cũng không dám tùy ý xông trận.

Thôi Ngọc sử dụng a Phi Vô Danh Khoái Kiếm, kiếm ánh lấp lóe, nhanh giống như thiểm điện. Chiêu chiêu đâm thẳng yếu hại, thắng nếu không phải cái này Thập Bát La Hán trận thực sự ảo diệu, chỉ sợ đã nằm xuống số bộ thi thể.

Mà Hoa Mãn Lâu lại là tiêu sái phi thường, thân pháp quý dị tại tầng này tầng còn trong trận tựa như đi bộ nhàn nhã, may mắn nhìn không ra một điểm áp lực.

Nếu như tránh không kịp, một con bàn tay màu vàng óng liền có thể biến nguy thành an.

Tùy lấy bọn hắn triển đấu, Phổ Tâm sắc mặt cũng càng ngày càng thâm trầm, một đôi mắt lại gắt gao nhìn xem Hoa Mãn Lâu, lại đối một bên chiêu chiêu tàn nhẫn Thôi Ngọc làm như không thấy.

Nhưng mà, sự tình lại đột nhiên nhanh quay ngược trở lại, chỉ gặp Thập Bát cái tăng nhân trận pháp đột nhiên trì trệ xuống tới, thậm chí liền chiêu pháp tất cả đi hình. Cái này tại lấy trọng căn cơ Thiếu Lâm tự đến xem, căn bản là không chuyện có thể xảy ra.

Thôi Ngọc trong lòng cười lạnh, hắn coi như lấy được hiệu không sai biệt lắm hắn là có hiệu lực.

Bất quá Thôi Ngọc mặc dù cực độ chán ghét bọn này con lừa trọc, nhưng là Phán Quan Chi Nhân dưới, bọn này con lừa trọc từng cái mặc dù điểm công đức không lắm quá cao, nhưng là tội nghiệt giá trị càng là thấp dọa người, hiển nhiên mặc dù bọn này con lừa trọc tại Thôi Ngọc trong mắt không phải người tốt lành gì, nhưng là cũng tuyệt đối không có nhiều làm việc ác gì.

Thôi Ngọc đem Già Lam trong kiểm nội kinh thu liễm, Kiếm Thần Thượng phong duệ chỉ khí lập tức tiêu tán, mặc dù vẫn như cũ không thể phá vỡ, nhưng lại cũng đã trở thành một thanh Vô Phong kiếm gỗ.

Già Lam trên mộc kiểm hạ tung bay, hoặc điểm, hoặc bổ, trong nháy mắt liền đem trước mặt mấy cái tăng nhân thả ngã xuống đất.

Hoa Mãn Lâu nhìn thấy cái này cũng không thu tay lại được nữa, thiên thủ phật quyền thi triển ra, lập tức Hoa Mãn Lâu thuận tiện giống như hóa thân thiên thủ Phật Đà, cũng là trong chớp mắt liền đem trước mặt mấy cái tăng nhân thả ngã xuống đất.

Thập Bát La Hán trận bị ép.

Hai người đại phát thần uy, dọa đến còn lại mấy cái tăng nhân liền tiếp lui về phía sau, không dám ở bên trên, nhưng là còn cũng không lui lại mấy bước, liền một cái tiếp một cái té ngã trên đất, bò tát cả không đứng dậy được.

Một màn này lệnh Phổ Tâm sau lưng mấy cái trung niên tăng nhân bỗng biến sắc, thả người nhảy lên liền muốn đánh úp về phía Thôi Ngọc hai người, nhưng là nhân còn tại giữa không trung, liền từng cái sắc mặt hoảng sợ từ không trung hạ sùi cào giống như rút xuống.

"Phù phù! Phù phù! ..."

Phổ Tâm lúc này mới sắc mặt kịch biến, một mặt sương lạnh mà nhìn xem Thôi Ngọc hai người.

"Các ngươi vậy mà hạ độc!"

Bất quá nói xong, Phổ Tâm lại xoay đầu lại, lạnh giọng đối Hoa Mãn Lâu nói ra: "Ngươi cái này thiên thù phạt quyền từ chỗ nào tịch đến!"

Hoa Mãn Lâu một mặt nụ cười cổ quái nhìn thoáng qua Phổ Tâm, kiêu căng trên mặt căn bản không nhìn thấy lúc trước đối cái này Phổ Tâm cung kính. Vậy mà căn bản không để ý tới lão hòa thượng này.

"Thiên thù phạt quyền chính là ta Thiếu Lâm tự chí cao bí điển một trong, vô luận thí chủ từ chỗ nào học được, hôm nay lão nạp nhất định phải mời thí chủ đến ta Thiếu Lâm tự du lịch!" Phổ Tâm nói, khí thế trên người đã chậm rãi dâng lên.

Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả đều là cảm ngộ thiên đạo pháp tắc biến thái tồn tại, từng chịu Thiên Đạo tẩy lễ, uy áp kinh người.

Thôi Ngọc vậy mà trong nháy mắt tất cả có một loại cảm giác hít thở không thông, hắc thể mới biết, trước đó cùng lão hòa thượng này giao thủ, người ta liền một thành thực lực đoán chừng đều không có thi triển.

Hoa Mãn Lâu mặc dù khinh thường đáp trả lão hòa thượng, nhưng khi Phổ Tâm khí thế dâng lên thời điểm, nụ cười trên mặt hắn cũng thu vào, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, không có bất kỳ cái gì một cái Vô Giả hội khinh thị một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả.

Phổ Tâm từng bước một hướng Thôi Ngọc hai người đi đến, mỗi đi một bước khí thế liền cường thịnh mấy phần, khiến cho Thôi Ngọc nhị trên mặt người tất cả chảy ra giọt giọt mồ hôi.

Nhiên mà vừa lúc này, Phổ Tâm vậy mà một cái lão đạo, dừng bước, không ngừng cường thịnh khí thế cũng đình chỉ tăng trưởng.

Phổ Tâm sắc mặt đại biến, giật mình nhìn về phía Thôi Ngọc hỏi: "Đây là cái gì độc?"

Lúc này, Phổ Tâm cũng độc phát!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Kim Cương Bất Hoại công

Thôi Ngọc thở dài nhẹ nhõm, mặc dù trong hệ thống biết được loại độc này mặc dù không cách nào hoàn toàn đánh ngã một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, nhưng là vẫn như cũ đối loại này Vô Giả có hiệu quả nhất định.

Trước đó Thôi Ngọc không cách nào phán đoán loại hiệu quả này có thể đạt tới loại trình độ gì, nhưng là hiện tại xem ra, hiệu quả vẫn là rất không tệ, nhìn Phổ Tâm sắc mặt liền minh bạch, độc này đối ảnh hưởng của hắn tuyệt đối không nhỏ.

"Thập Hương Nhuyễn Cân Tán! Bì Tô Thanh Phong!" Thôi Ngọc chậm rãi phun ra hai loại độc dược danh tự, trong lòng âm thầm lưu luyến, cái này Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả thực sự lợi hại biến thái, hai loại biến thái độc dược đều không thể hoàn toàn đánh ngã một người.

"Lão hòa thượng, thu tay lại đi! Ta hôm nay chỉ lấy người kia tính mệnh, sẽ không làm nhiều giết chóc. Lại nói hắn tội ác chồng chất, chết chưa hết tội, ngươi cần gì phải như thế che chở!" Thôi Ngọc thở dài một hơi nói ra.

Hắn cũng hi vọng Phổ Tâm có thể như vậy thu tay lại, dù sao hắn cũng không biết cái này Phổ Tâm còn thừa lại mấy thành thực lực, cho dù là hiện tại Thôi Ngọc cũng không có lòng tin có thể thắng qua cái này lão hòa thượng.

Hoa Mãn Lâu thở dài một hơi, nói ra: "Thôi huynh, chuẩn bị một trận chiến đi, lão hòa thượng này là sẽ không thu tay lại!"

Phổ Tâm mặc dù không có trả lời, nhưng là dựa vào nét mặt của hắn, Thôi Ngọc liền biết một trận chiến này là không cách nào tránh khỏi.

Đông Dương quận thành Đông Dương Vương phủ.

Chậm đợi hơn phân nửa ngày Đông Dương vương, nhìn thấy tể đàn Thượng hồng quang thoáng hiện, đang hot chỉ riêng biến mất về sau, Đông Dương vương nhanh chóng bỏ lên trên tể đàn, chỉ gặp trên bàn chỉ để vào một quyền thánh chỉ.

Đông Dương vương thật nhanh mở ra, đem trên thánh chỉ nội dung xem hết, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, trên mặt u ám thần sắc lúc này mới biến mất không thấy gì nữa, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Đem thánh chỉ cuộn lên, Đông Dương vương thoải mái nhàn nhã đi xuống tế đàn, đi vào thư phòng đem mật thất quan bế.

Lý tướng quân một đám vẫn như cũ sầu mi khổ kiếm ngồi chờ tin tức, mặc dù thời gian đã kinh đã qua hơn nửa ngày, sắc trời đã tối, nhưng là bọn hắn vẫn là lẳng lặng chờ đợi, không dám hơi ly một lát.

Đông Dương vương một mặt nhẹ nhõm đi ra, nhìn thấy Lý tướng quân một đám người, trên mặt lần nữa khôi phục lại như trước uy nghiêm bộ dáng, tay nâng thánh chỉ cao giọng nói ra: "Thánh chỉ đến!"

Một đám người vội vàng quỳ xuống đất, hô to vạn tuế.

"Phụng thiên thừa vận, Thánh Hoàng đế chiếu viết... Mệnh Lý Mục liền có thể vào kinh diện thánh... Hình cáo thị, truyền thiên hạ quận thành... Truy nã... Đàn phải bắt sống... Đưa vào kinh thành...!"

Rõ ràng không phải rất nhiều chữ thánh chỉ, sững sờ để cái này Đông Dương vương niệm một thời gian uống cạn chung trà. Khi thánh chỉ niệm xong, Lý Mục đặt móng liền co quắp ngồi trên mặt đất, nước mắt ào ào chảy xuống.

Đông Dương vương lạnh lùng nói ra: "Còn xin Lý tướng quân hiệp trợ bản vương đem phạm nhân chân dung vẽ ra, sau đó lập tức lên đường vào kinh diện thánh đi, Thánh Hoàng bệ hạ còn chờ người đấy!"

Lý Mục biến mất nước mắt trên mặt, khẽ chọc một cái khẩu đầu, nói ra: "Tội thần tiếp chỉ!"

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu chân dung rất nhanh liền bị họa sĩ vẽ ra, trong lúc nhất thời chỉ gặp Đông Dương trong vương phủ từng cái nhanh chóng ung bay ra, bay về phía bốn phương tám hướng.

Lúc này Thôi Ngọc còn không biết, bởi vì chính mình, Đại Đường triều đình cái này kinh khủng cơ quan quốc gia bắt đầu thật nhanh vận chuyển lại, bày ra một cái thiên la địa võng, yên lặng chờ lấy Thôi Ngọc rơi vào trong đó.

Phổ Tâm hòa thượng quanh thân cà sa lưu động, được nhu hòa Phật Quang bao phủ.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu thần sắc trang nghiêm, lúc này bọn hắn hết sức chăm chú, không dám có chút lơ đãng.

"A Di Đà Phật!" Phổ Tâm trường tụng một tiếng niệm Phật, chân phải bước ra một bước, lập tức tựa như trời sập Địa Liệt, toàn bộ chùa chiền đều rất giống lắc lắc ba cái.

Thôi Ngọc một kiếm đâm ra, Già Lam thần kiếm bên trên, ánh kiếm phừng phực, phong duệ chi khí bức nhân.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người, thực lực không cách nào cùng Phổ Tâm so sánh, tại khí thế khổng lồ áp lực dưới, thật sự nếu không xuất thủ, Thôi Ngọc hoài nghi phải chăng mình liền sẽ bị cái này Phổ Tâm khí thế đè sập.

Vô Danh Khoái Kiếm không có chút nào chiêu thức có thể nói, kiếm đi tùy tâm, lại thêm Thôi Ngọc không có hệ thống học qua kiếm pháp gì, mặc dù ý vào thần kiếm chỉ lợi nhưng là vẫn như cũ không làm gì được Phổ Tâm mảy may.

Phổ Tâm hòa thượng mặt không đổi sắc, động tác như chậm thực nhanh, từng chiêu cổ quái chiêu thức sử đi ra, tựa như từng cái La Hán phụ thân.

Thôi Ngọc Già Lam thần kiếm một kiếm nhanh giống như một kiếm.

Phổ Tâm một chiêu càng quái một chiêu, lại kì diệu vô cùng.

Hoa Mãn Lâu thân hình khẽ động, cũng đột ngột xông vào vòng tròn, thiên thủ Phật quyền làm đến cực hạn, đầy trời chưởng ảnh bao phủ Phổ Tâm.

"Đây là cái gì quái quyền!" Thôi Ngọc đánh muốn thổ huyết.

Hoa Mãn Lâu cười nói ra: "Người cũng phải cẩn thận, đây cũng là Thiếu Lâm bí kỹ mười tám vị La Hán thần đã công, chính là La Hán đường thủ tọa mới có thể nghiên cứu tuyệt học!"

Phổ Tâm lấy một chọi hai, lộ ra thành thạo điều luyện, nghe được hai người đối thoại, không khỏi nói ra: "Hào nhân lực!"

Lúc này ba người vô luận là Hoa Mãn Lâu, vẫn là Phổ Tâm sử dụng đều là chí cương Chí Dương quyền pháp, ba người quyền cước tương giao ở giữa, không ngừng truyền ra kim thiết tương giao thanh âm, đinh tai nhức óc.

"Không tốt!" Thôi Ngọc một tiếng kinh hô, chỉ gặp một tia ô quang bay ra, cắm ở phía xa trên vách tường, chính là Thôi Ngọc trong tay Già Lam thần kiếm.

Thái Cực quyền.

Thôi Ngọc trong tay đã không có kiếm, lập tức đem Thái Cực quyền pháp sử xuất, Thái Cực quyền pháp tinh diệu phi phàm, cương nhu cùng tồn tại, trong lúc nhất thời vậy mà để Phở Tâm không cách nào cầm xuống.

Bất quá lúc này Phở Tâm trong lòng âm thầm gấp.

Đừng nhìn hiện tại Phở Tâm lấy một địch nhị, uy mãnh cường đại, nhưng là hắn lại biết, mình bị trúng chi độc đối với mình tạo thành bao lớn ảnh hưởng.

Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới Võ Giả, thực lực cường hãn không phải người, đừng nói là giao đấu hai cái Tiên Thiên Võ Giả, liền là lại đến mười bảy mười tám cái, dựa theo Phở Tâm nguyên bản thực lực cũng có thể tùy tiện giải quyết bọn hắn.

Bước vào đạo chỉ ba cảnh Võ Giả, đã không phải là kháo số lượng liền có thể thủ thắng, mà lại Phở Tâm cảm giác được mình thể đại pháp lực vận chuyển ở giữa tối nghĩa không chịu nổi, phi tốc trôi qua, nếu như tại dạng này tiếp tục hao tổn xuống dưới, chỉ sợ hôm nay chân muốn đưa tại hai cái này tiểu bối trong tay, khi đó truyền đến trong chốn võ lâm đi, mất mặt không chỉ là hắn cái này La Hán đường thủ tọa, càng là mất hết hãn Thiếu Lâm tự mặt mũi.

Vốn cho rằng đánh rụng Thôi Ngọc trong tay thần kiếm, có thể thuận thế có thể bắt được, ai biết Thôi Ngọc vậy mà sử xuất một loại hãn chưa từng thấy qua quỷ dị quyền pháp, chiêu chiêu giống đánh vào trên bông, vừa rồi chính là không hiểu rõ loại quyền pháp này, nhất thời đã lên bị ăn thiệt thòi, chuyển sai cơ hội tốt, làm sao lại không cách nào cầm xuống Thôi Ngọc.

"Phục Ma cà sa!"

Lão hòa thượng trong lòng hạ xuống quyết định, đột nhiên làm chiêu thần kỳ, quanh thân cả sa thoát thân, hóa thành cương đao Thiết Kiếm, quét về phía Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người, lập tức đem hai người bức lui.

"Thôi huynh, xem ra lão hòa thượng này trúng độc không nhẹ, lại bị chúng ta làm cho sử xuất cái này Thiếu Lâm tuyệt học!"

Hoa Mãn Lâu nhìn thấy Phở Tâm đột nhiên sử dụng một chiêu này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Phở Tâm hét lớn một tiếng, toàn thân phát sáng lóng lánh, toàn thân da thịt lấy mất thường nhìn thấy Tốc Độ hóa thành kim đồng chi sắc, hai cánh tay tương giao phát ra kim loại va chạm thanh âm.

Hoa Mãn Lâu lập tức biến sắc, kêu lên: "Thôi huynh cẩn thận, lão hòa thượng này chân muốn liều mạng, đây là Thiếu Lâm tự Kim Cương Bất Hoại công!"

Kim Cương Bất Hoại công sử xuất, Phở Tâm chỉ cảm thấy toàn thân nội lực tựa như nước chảy thật nhanh biến mất, nhưng là toàn thân bộc phát ra cường hãn Lực Lượng, trước đó suy yếu cảm giác lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng là đó cũng không phải nói hắn độc giải, chỉ là lấy Kim Cương Bất Hoại công cường Đại Lực lượng, cưỡng ép chế trụ độc tố, nếu Kim Cương Bất Hoại công giải trừ, độc này vẫn là sẽ lập tức phát tác.

Phở Tâm nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, dưới chân một cỗ Đại Lực bộc phát, cả người như mũi tên bắn ra, một quyền đánh ra, lại là Thiếu Lâm tự cơ sở quyền pháp, La Hán quyền.

Hoa Mãn Lâu chau mày, toàn thân nội lực toàn lực vận chuyển, hóa thiên chương vì một quyền, thẳng đi lên.

"Hồng!"

Một tiếng tiếng nổ mạnh từ hai người song quyền ở giữa bộc phát ra, Hoa Mãn Lâu lập tức hóa thành một cái bóng bắn ra ngoài, nện ở chùa miếu trên vách tường, ở giữa tường kia vách tường tựa như bột mì làm đồng dạng, trực tiếp bạo thành bụi.

"Hoa Mãn Lâu!" Thôi Ngọc hai mắt chột trợn, kêu lên.

"Chết... Không chết được..." Một tiếng thanh âm yếu ớt từ chùa miếu ngoại truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ngao cò tranh nhau

Phổ Tâm thân thể già nua như củi khô, nhưng lúc này, Kim Cương Bất Hoại công phía dưới, Thôi Ngọc cảm giác mình chính tại đối mặt một cái như người không lồ.

Phổ thông La Hán quyền tại Phổ Tâm thi triển trung, tựa như hóa thân La Hán, quyền cước chỉ gặp sấm rung chớp giật.

Thôi Ngọc đem Thái Cực quyền pháp làm đến cực hạn, nhưng vẫn như cũ hiêm tượng hoàn sinh.

Không thể không nói, cái này Kim Cương Bất Hoại công thật sự là cường đại quá phận.

Nhưng là Thôi Ngọc không biết là, cái này Kim Cương Bất Hoại công mặc dù uy lực kinh người, nhưng lại cũng không phải là cái gì cao thâm bí tịch, tại trong Thiếu Lâm tự cơ hồ người người đều có thể tập luyện, nhưng là có thể luyện thành cái môn này tuyệt kỹ thật sự là ít ỏi lại thiếu.

Không đơn thuần là bởi vì Kim Cương Bất Hoại công tu luyện cần khổng lồ tài nguyên, càng là bởi vì cần tu tập người có thâm hậu phật lý, bình thường tăng nhân dù cho Tu Luyện cái môn này tuyệt học, cũng tuyệt đối không cách nào đạt tới Phổ Tâm cấp độ, nhưng là tại trong Thiếu Lâm tự, cơ hồ mỗi một cái Phật pháp cao thâm tăng nhân tất cả có thể sử dụng so sánh cao tăng thứ Kim Cương Bất Hoại công, chỉ là uy lực khác biệt thôi.

Phổ Tâm lâu bất không được Thôi Ngọc, trong lòng đã âm thầm gấp, nội lực của hắn đã không phải là rất nhiều.

"Uống!"

Phổ Tâm hòa thượng hét lớn một tiếng, quyền pháp Tốc Độ đột nhiên tăng lên, Thôi Ngọc nhất thời không tra, lại bị cái này Phổ Tâm hòa thượng một quyền đánh vào ngực.

Thôi Ngọc sắc mặt kịch biến, Thái Cực Chân Ý dùng đến cực hạn, toàn lực tan mất một quyền này Lực Lượng.

Bóng người bay ra, Thôi Ngọc tê liệt trên mặt đất đại miệng phun ra ba miệng đại huyết.

Chỉ gặp lúc này Phổ Tâm, toàn thân tựa như kim đúc, phăng phắt là một cái kim nhân, lực lượng mỏng manh ở giữa ân uy năng lớn lao.

Hoa Mãn Lâu lúc này vừa vịn vách tường đi đến, nhìn thấy Phổ Tâm đáng vẻ, hoảng sợ nói: "Đây, đây là La Hán Kim Thân, làm sao có thể?"

La Hán Kim Thân là Thiếu Lâm tự cang cao thâm hơn Luyện Thể bí pháp, có thể nói là Kim Cương Bất Hoại công tiến giai công pháp.

Trên dưới trăm năm đến, Kim Cương Bất Hoại công còn ngẫu có một ít tinh nghiên Phật pháp, không hỏi thế sự cao tăng có thể tu luyện tới đại thành, nhưng lại đã có hơn một trăm năm không người nào có thể tu luyện ra La Hán Kim Thân.

La Hán Kim Thân Tu Luyện điều kiện hà khắc làm cho người giận sôi, đến một lần cần đem Kim Cương Bất Hoại công tu luyện tới Lô Hỏa Thuần Thanh chi cảnh, thứ hai cần còn cao thâm hơn phật lý Phật pháp, thứ ba càng phải đem La Hán quyền một quyền này pháp tu luyện tới Xuất Thần Nhập Hóa chi cảnh, trọng yếu nhất chính là, cần đem Thiếu Lâm tự cao thâm nội công tâm pháp La Hán thần công tu luyện tới đại thành mới có thể. Bốn giả thiếu một thứ cũng không được.

"A Di Đà Phật!" Đem Thôi Ngọc hai người tất cả đánh bại về sau, chấp tay trước ngực, cao giọng huyên một tiếng niệm phật, hai cái bàn tay màu vàng óng tại chấp tay trước ngực lúc, bắn ra kim loại tiếng va đập.

"Ha ha ha!" Một trận tiếng cười nhẹ truyền đến, chậm rãi trở nên cao vút, thậm chí nói có chút điên cuồng.

Phổ Tâm cau mày tìm theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy Hoa Mãn Lâu đang dùng một loại quỷ dị ánh mắt nhìn xem mình, để Phổ Tâm cảm giác mười phần không thoải mái.

Hoa Mãn Lâu làm càn cười to, toàn thân run rẩy, lại là bởi vì không biết tên hưng phấn tạo thành.

Một khí thế bàng bạc từ Hoa Mãn Lâu trên thân dâng lên, mặc dù không cách nào cùng Phổ Tâm đánh đồng, nhưng lại so trước đó khí thế cường thịnh không chỉ một điểm.

Tiếng cười đình chỉ, Hoa Mãn Lâu trên mặt mang tà ý tiếu dung, một cổ sát ý từ trên người hắn bộc phát ra.

"Lão hòa thượng, ngươi thành công để cho ta hưng phấn, ta hiện tại thật là nóng huyết sôi trào a!" Hoa Mãn Lâu lúc này không còn có trước kia cái chủng loại kia tựa như ngọc nam đáng vẻ, hắn hiện tại tựa như một cái Tà Thần hàng thế.

"Ta hội hảo hảo chiêu đãi ngươi!" Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng địa liếm láp một miệng môi dưới, thân thể bày ra một cái kỳ dị tư thế.

Phổ Tâm hòa thượng nguyên bản còn không có gì phản ứng, nhưng nhìn đến Hoa Mãn Lâu cái kia thân hình, cho dù là đã hóa thành vàng trên mặt vẫn như cũ không cách nào che giấu hắn sợ hãi ý, hoảng sợ.

Chỉ gặp Hoa Mãn Lâu Kim kê độc lập, cánh tay phải triển khai thành Bạch Hạc Lưỡng Sí hình, tay trái bóp ra một loại kỳ dị ấn pháp.

Phổ Tâm một lần lui về phía sau hai bước mới dừng thân hình, tiếp lấy trên mặt sợ hãi lập tức hóa thành được không che giấu cừu hận.

"Thập hoang Ma vực, các ngươi còn dám xuất hiện trên thế gian!"

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua lúc này giống như biến thành một người khác Hoa Mãn Lâu, trong lòng mặc niệm thập hoang Ma vực cái tên này, nhưng là cẩn thận suy nghĩ một chút, lại cho tới bây giờ chưa nghe nói qua trong chốn vô lâm còn có một cái thể lực như vậy.

Bất quá trong lòng đã đem cái tên này thật sâu ghi tạc đáy lòng.

"Xích diễm Tật Phurong!" Hoa Mãn Lâu nhẹ giọng phun ra tuyệt học của hắc danh tự, vừa dứt lời, Hoa Mãn Lâu toàn thân bộc phát ra cuộn cuộn hỏa diễm, tại Hoa Mãn Lâu sau lưng hình thành một con kỳ quái chim thú chi hình.

Một con độc chân đơn cánh hạc hình chim thú đem Hoa Mãn Lâu bao bao ở trong đó.

Giờ khắc này, tất cả mọi người tựa như nghe được một tiếng trực trùng vân tiêu to rõ kêu to.

Màu đỏ hỏa diễm cánh nhẹ nhàng vỗ, liền vẽ ra trên không trung một đạo màu đỏ hỏa diễm quý đạo, xuất hiện ở Phổ Tâm bên cạnh.

Hoa Mãn Lâu tràn đầy hỏa diễm nắm đấm tựa như bạch hạc bén nhọn mổ, sắc bén lại không thể phá vỡ.

Phổ Tâm thét dài một tiếng, La Hán Kim Thân Phật Quang đại thịnh, hung hăng đến kích cùng Hoa Mãn Lâu nắm đấm chạm vào nhau.

Hoa Mãn Lâu cùng Phổ Tâm vừa chạm liền tách ra, thân hình nhanh tựa như thiểm điện, phảng phất giờ khắc này, không gian đã không cách nào ngăn cản Hoa Mãn Lâu, hạc hình Hỏa Diễm Điều hóa thú làm một đoàn hùng hực hỏa diễm, đem Phổ Tâm bao trùm, lửa cháy hùng hực đốt luyện.

"Hóng!"

Một tiếng vang thật lớn, một đạo hỏa diễm bóng người từ to lớn trong biển lửa bay ra, rơi xuống tại Thôi Ngọc bên cạnh cách đó không xa.

Bao vây lấy Phổ Tâm hỏa diễm, bởi vì thiếu khuyết Hoa Mãn Lâu duy trì, tựa như không có rễ chi thủy, một lát liền trên không trung tiêu tán không thấy.

Lúc này Phổ Tâm, toàn thân cả sa đã nhìn không ra nguyên bản dáng vẻ, đã hóa thành từng mảnh từng mảnh than cốc, một chút trong động quật, có thể thấy rõ ràng Phổ Tâm kim sắc thân thể.

Khi hỏa diễm biến mất, Phổ Tâm tựa hồ cũng không còn cách nào chèo chống La Hán kim thân tiêu hao, thân thể dần dần khôi phục trở thành nguyên bản nhan sắc, khói xanh lượn lờ tại Phổ Tâm trên thân dâng lên.

Phổ Tâm nhìn xem nằm trên mặt đất toàn thân xụi lơ Hoa Mãn Lâu, sợ hãi không thôi, hắc vận lần không ngờ, như thế một người trẻ tuổi vậy mà năng có loại này thực lực cường hãn.

Tựa hồ lại nghĩ tới điều gì sợ hãi sự tình, Phổ Tâm trên mặt lần nữa hiện ra quen thuộc hoảng sợ, một cỗ sát khí từ Phổ Tâm trên thân dâng lên.

Thậm chí một bên Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tất cả kim lòng không động rung mình một cái.

Thôi Ngọc nhìn về phía Phổ Tâm, chỉ gặp hắc ám kia đã bị ngọn lửa bị bóng hoàn toàn thay đổi trên mặt tràn đầy dữ tợn, một đôi đỏ con mắt màu đỏ tựa như ác ma con người.

"Chết đi!"

Phổ Tâm hét lớn một tiếng, tập tễnh bước chân từng bước một đi hướng Hoa Mãn Lâu.

Hiện tại Phổ Tâm thể đại pháp lực mấy có lẽ đã hao hết, có thể nói chỉ còn lại có cuối cùng một tia nội lực. Hắn muốn đem cuối cùng này một quyền Lực Lượng lưu cho Hoa Mãn Lâu, Phổ Tâm sợ hãi, hắn muốn đem tương lai sợ hãi ách giết từ trong trứng nước.

Hoa Mãn Lâu đã toàn thân không cách nào động đậy, nhìn xem Phổ Tâm hướng mình đi tới, trên mặt lại không chút nào nửa điểm sợ hãi, phảng phất đem muốn tới từ vong cùng mình không hề quan hệ.

Chiều bài giống như tiểu dung một lần nữa treo ở Hoa Mãn Lâu trên mặt, cho dù lúc này hắc máu me đầy mặt, vẫn như cũ không cách nào che giấu hắc phong thần tuấn tú.

Thôi Ngọc lại trong lòng càng ngày càng sốt ruột, hai tay của hắn chặt vật bỏ hướng Hoa Mãn Lâu, động tác chậm chạp, lại kiên định.

Phổ Tâm đi vào Hoa Mãn Lâu bên người, kéo ống bễ giống như thờ hỏn hển, chậm rãi nâng lên hữu quyền, kim sắc Phật Quang tại Phổ Tâm hữu quyền ngưng tụ.

"Chết đi!"

Phổ Tâm trán phóng Kim Quang nắm đấm đánh tới hướng Hoa Mãn Lâu nơi buông tim.

Ngay tại cái này nghìn cân treo sợi tóc ở giữa, Thôi Ngọc đột nhiên bộc phát, thân thể bay lên, hung hăng đến đâm vào Hoa Mãn Lâu trên thân, đem Hoa Mãn Lâu đâm vào một bên, nhưng mà Thôi Ngọc lại thay thế Hoa Mãn Lâu, rơi vào Phổ Tâm dưới nắm tay.

Một trận ghê răng giòn vang, Phổ Tâm một quyền này đập vào Thôi Ngọc trên cánh tay trái, lập tức Thôi Ngọc cánh tay trái ửng thanh mà đứt.

Phổ Tâm không cam lòng nhìn thoáng qua Hoa Mãn Lâu, vô lực xụi lơ ngồi quỳ chân trên mặt đất.

"Két!" Một trận mộc trục chuyển động cửa phòng mờ âm thanh truyền đến, một người đầu trục xuất hiện ở đình trong nội viện. Tại bốn phía đèn đuốc chiếu xuống, chính là Trần Đình.

Chỉ gặp trên mặt hắn đều là cười đến phóng đảng cho, trên hai tay còn có một cái to lớn bằng sắt xiềng xích, xem ra tại Thiếu Lâm tự chur tay của người dưới, hắn cũng là một cái tù nhân, thời gian tựa hồ cũng cũng không dễ vượt qua.

"Ha ha ha!"

Trần Đình một bên làm càn lấy cười, vừa đi đến bên tường, đem trên vách tường cấm Thôi Ngọc Già Lam thần kiếm rút ra, từng bước một đi hướng Thôi Ngọc.

Trần Đình giống như điên dại, toàn thân kích động toàn thân run rẩy.

"Không nghĩ tới hôm nay ta cũng sẽ trình diễn một màn như thế ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi tiết mục!" Thôi Ngọc ở trong lòng tự giễu nghĩ đến.

Già Lam thần kiếm bị chậm rãi giờ lên, tại ánh trăng chiếu xuống tản ra thần bí u quang.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cướp sạch

"Khụ khụ! Trần Đình, nhanh đi giết bên kia người kia!" Phổ Tâm thở hổn hển suy yếu nói ra.

Trần Đình giờ cao lên Già Lam thần kiếm, nhìn xem đã suy yếu đến không còn hình dáng Phổ Tâm, đã từng cái kia cường đại, tựa như Thiên Nhất thân ảnh, lúc này đã biến thành cái này đầy người than đen suy yếu lão đầu tử.

"Tuân mệnh! Sư phó!" Trần Đình không biết đang suy nghĩ gì, trong mắt lúc này thoáng hiện như phức tạp ánh mắt!

Thôi Ngọc khẽ cười một tiếng, mạng ta xong rồi! Nhẹ nhàng địa nhắm mắt lại, khóe miệng hiện lên một tia phức tạp tiểu dung.

Huyền màu đen Già Lam thần kiếm, tách ra nó Thôi Xán kiếm mang, như trắng roi, vạch phá bầu trời đêm! Xích hồng sắc máu tươi trên không trung vẩy xuống, tựa như huyết Tinh Linh.

Phổ Tâm nhìn xem Trần Đình, càng thêm suy yếu.

"Vì cái gì?"

Phổ Tâm hiện tại ngữ khí tràn đầy vô hạn bi thương.

"Sư phó! (sư tổ)" từng tiếng bi thiết chi tiếng vang lên.

Huyền màu đen Già Lam thần kiếm hơn phân nửa không có vào Phổ Tâm trong thân thể, Trần Đình hít sâu một hơi, nói ra: "Sư phó a sư phó! Người cảm thấy ta giết bọn hắn sau đó cùng người trở lại Thiếu Lâm tự, ta lại có thể được cái gì dạng hạ tràng?"

Không cần Phổ Tâm trả lời, Trần Đình liền phối hợp nói, trên mặt đều là điên cuồng.

"Ta không biết người này là thân phận gì, coi như ta giết hán, lập xuống thiên đại công lao, ta lại có thể được cái gì. Nhiều nhất không còn hủy bỏ võ công của ta, giam cầm tại Thiếu Lâm Trấn Ma Thấp trung, nhận hết tra tấn, sống không bằng chết."

Thôi Ngọc lặng lẽ nhìn xem cái này sur đồ hai người ở chỗ này trình diễn thí sư tiết mục, trong tay phải thêm ra một trương tấm thẻ thủy tinh, trong miệng thấp giọng ngâm xướng chú ngữ.

"Cho nên, cho nên, cái này không công bằng! Ta muốn. . ." Trần Đình nắm chặt nắm đấm, hung hăng nói ra: "Ta muốn càng nhiều, càng nhiều."

"Người năng được cái gì?"

Trần Đình đắc ý phun ra mấy chữ, lại lệnh Phở Tâm đột nhiên biến sắc.

"A La Hán Thần Công ở trên thân thể người!"

"Làm sao người biết?" Phở Tâm cũng không còn cách nào trấn định, thân thể hư nhược giằng co, máu tươi từ Già Lam thần kiếm Kiếm Thần Thượng thật nhanh chảy xuôi.

"Đừng quên, sur phụ của ta, ta là người thu dưỡng nuôi dưỡng lớn lên, bí mật của người với ta mà nói cũng không phải là bí mật!"

"Người. . . A. . ."

Phở Tâm trên mặt hiện lên không làm, thân thể nặng nề mà ném xuống đất, máu tươi rất nhanh tại Phở Tâm dưới thân tạo thành một khối không nhỏ vũng máu.

Trần Đình không muốn lại mang xuống, không còn cùng Phở Tâm nhiều một câu nói nhảm, nhanh chóng đem hán hiểu rõ.

"Sur phó! (sur tỏ) Trần Đình, người đáng chết!"

Nằm tại bốn phía hòa thượng không ngừng mắng.

Trần Đình càn rỡ cười lớn, tùy tiện nhìn xem chung quanh bốn phía nằm ngang hòa thượng, nói ra: "Các người không nên gấp gáp, rất nhanh các người liền có thể đi làm bạn sur phó lão nhân gia ông ta, trên đường đi của hán sẽ không cô độc!"

"Đáng giận! Đáng ghét!"

"Trần Đình người đáng chết!"

"Ta muốn giết người!"

Từng tiếng chửi mắng để Trần Đình chẳng những không tức giận, ngược lại càng thêm điên cuồng.

Hiện tại tất cả mọi người đã mất đi sức chiến đấu, nằm ngang khắp nơi trên đất, mặc hán xâm lược, tính mạng của tất cả mọi người tất cả nắm giữ ở trong tay của hán, hán hiện tại nắm giữ lấy nơi này sinh tử của tất cả mọi người, loại cảm giác này làm hán si mê.

Hán hưởng thụ loại cảm giác này, cho nên hán muốn thỏa thích hưởng thụ. Bởi vì hán biết, hôm nay qua đi, hán rất khó lại hưởng thụ được loại cảm giác này.

Trần Đình không tiếp tục để ý bọn này đã phong ma hòa thượng, đem ánh mắt nhìn về phía đã khí tuyệt Phở Tâm trên thân.

Vừa nghĩ tới A La Hán Thần Công, Trần Đình nội tâm tựa như rơi vào hòa lô, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Trần Đình thậm chí không lo được đem trên tay xiềng xích giải khai, tiện tay đem Già Lam thần kiếm ném ở một bên, sau đó tại Phở Tâm trên thi thể thật nhanh lục lọi. Khi Trần Đình đình chỉ tìm tòi lúc, trong tay đã nhiều chỗ xòe tay ra lựa lớn nhỏ từ kim sắc tơ lụa, chỉ là xem ra không giống phổ thông sợi tơ biên chế mà thành, mà là một loại không biết tên tơ kim loại biên chế mà thành, mềm mại tơ lụa Thượng phản xạ mịt mờ kim loại u quang.

Cẩn thận đem tơ lụa để vào hoài về sau, liền muốn đem vừa rồi vứt bỏ ở một bên Già Lam thần kiếm tìm ra, sau đó, liền là hán giải trí thời gian.

Nhưng là Trần Đình biến sắc, nguyên bản liền thả ở bên cạnh Già Lam thần kiếm lúc này vậy mà biến mất không thấy!

"Ai, ai. Người có phải hay không đang tìm cái gì đồ vật, cần ta đến giúp đỡ sao?"

Trần Đình hoảng sợ quay đầu, lại nhìn thấy Thôi Ngọc đứng ở sau lưng hán, trong tay Già Lam thần kiếm vỗ nhẹ bả vai, một bộ cà lơ phất phơ bộ dáng, cùng ngày thường nghiêm cẩn bộ dáng tưởng như hai người.

Thôi Ngọc hiện tại chân nổi giận trong bụng, hán hôm nay kém chút liền muốn viết di chúc ở đây rồi, vô tận lửa giận tràn ngập tại Thôi Ngọc trong lòng.

"Làm sao có thể?" Trần Đình đơn giản không thể tin được trước mắt mình nhìn thấy.

Thôi Ngọc vết thương đầy người, cơ hồ vứt bỏ nửa cái mạng, đây là hấn tận mắt thấy, lúc này Thôi Ngọc mặc dù không nói lông tóc không tổn hao gì, nhưng là khí thế bàng bạc cùng cường đại Tiên Thiên Cương Khí quanh thân quanh quần.

"Bành!"

Một đạo bóng roi hung hăng đá vào Trần Đình trên mặt, Trần Đình chỉ cảm thấy mặt mình giống như bị mảnh ngư ngư giã qua, đau hấn cơ hồ mất đi tri giác.

Một cước này tựa như mở ra Trần Đình trong lòng đối Thôi Ngọc sợ hãi, tại Đông Dương Vương phủ, tại trấn phủ quân đại doanh. Trần Đình sợ hãi hai tay vô lực kéo lấy lấy thân thể hướng Thôi Ngọc nơi xa di động.

"Chết!" Thôi Ngọc nhanh giống như thiểm điện, Già Lam thần kiếm hóa thành dải lụa màu đen.

"Dừng a!" Thôi Ngọc khinh thường thu hồi Già Lam thần kiếm hấn vậy mà đánh giá cao gia hỏa này. Vậy mà như vậy liền tùy tiện giải quyết gia hỏa này.

"Hấn gọi là cái gì nhỉ? Trần cái gì? Được rồi!" Thôi Ngọc không quan trọng nói một mình, sau đó đem Trần Đình thu vào trong lòng A La Hán Thần Công lấy ra.

Viết A La Hán Thần Công vài lụa tính chất nhu hòa, sờ ở trong tay có một loại hơi lạnh thoải mái dễ chịu cảm giác.

Thôi Ngọc một tay triển khai, tùy ý đem bản này trong chôn vô lâm công tuyệt học thu vào trong mắt.

Nhưng là một lát, Thôi Ngọc liền tròn mắt, khăn tay lớn nhỏ lụa trên vài chỉ là thật đơn giản viết ngũ câu nói.

"Lấy đã rời xa hết thấy phiền não cho nên vì La Hán;

Lấy đã sát phiền não địch cho nên vì La Hán;

Lấy đã phá Luân Hồi chi phúc cho nên vì La Hán;

Lấy có tư cách thụ tư cổ chò cung cấp nuôi dưỡng cho nên vì La Hán;

Mà chống đỡ ác tính đã mất bí ẩn cho nên cho nên vì La Hán."

Không đầu không đuôi ngũ câu nói không biết là có ý gì, nhưng là Thôi Ngọc có thể cảm giác được cái này ngũ câu nói ẩn chứa thâm ảo Phật lý, nhưng là luôn luôn đối Phật gia không phải cỡ nào dám hứng thú hấn, căn bản là không có cách lý giải cái này ngũ câu nói ý tứ.

Đem cái này vài lụa thu vào trong lòng, Thôi Ngọc vội vàng đi hướng Hoa Mãn Lâu, tại trong miệng hấn nhét vào một viên Đại Hoàn đan, nhìn hấn khí tức đã bình ổn, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Lần này là hấn liều lĩnh xuất thủ, tạo thành hiện tại một bộ cục diện hấn phải trả toàn bộ trách nhiệm. Mặc dù hấn không hối hận, nhưng là trong lòng đối tự dung cuốn vào đồng thời toàn tâm trợ giúp mình Hoa Mãn Lâu, trong lòng tràn đầy áy náy.

Nhìn thấy Hoa Mãn Lâu đã bắt đầu điều tức, khôi phục nội thương, Thôi Ngọc cũng lấy ra một viên Đại Hoàn đan lấp nhập trong miệng của mình, hiện tại cũng không phải đau lòng điểm công đức thời điểm.

Thôi Ngọc sờ lên trong ngực A La Hán Thần Công bí tịch, trong lòng hơi động, một vòng cười quái dị hiện lên ở Thôi Ngọc khóe miệng.

Thôi Ngọc lần nữa đem Phở Tâm thi thể kiểm tra một lần, quả nhiên tìm tới một trương cùng A La Hán Thần Công bí tịch rất tương tự bí tịch vài lụa, chính là Thiếu lâm tự Kim Cương Bất Hoại công.

Nhìn thấy Phở Tâm thi thể tuần tự bị Trần Đình cái này Thiếu Lâm tự phản đồ còn có Thôi Ngọc khinh nhờn, đều giận dữ chửi mắng.

Chỉ là đám người này tại trong Thiếu Lâm tự lâu dài ăn chay niệm Phật, rời xa hồng trần thế tục, nơi nào sẽ cái gì lời mắng người, lật qua lật lại liền là một chút đáng giận, ác tặc, tội đáng chết vạn lần. Dạng này một chút cũ không thể già hơn nữa bộ.

Thôi Ngọc gian trá cười cười, đi hướng nằm dưới đất một đồng hồ thượng đi đến, muốn hỏi Thôi Ngọc muốn làm gì, đương nhiên là muốn cướp sạch bọn hấn.

Đi vào thế giới này đã nhiều lần sinh tử Thôi Ngọc, sớm đã đem kiếp trước loại kia không thích hợp ở cái thế giới này sinh tồn tư tưởng vứt bỏ rơi mất.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có muốn giết chết những này hòa thượng, làm như vậy đối với hấn không có bất kỳ cái gì chỗ tốt, đồng thời giết chết những này đã tay trái gà không chặt tăng nhân, cái kia cao tội nghiệt giá trị cũng là Thôi Ngọc không muốn gánh chịu.

Tại quân doanh cùng Đông Dương trong vương phủ giết chóc, đã để Thôi Ngọc gánh chịu không nhỏ tội nghiệt giá trị, hiện tại cừu đã báo, Thôi Ngọc cũng không muốn tại gánh chịu tự dung tội nghiệt.

Bất quá cướp sạch những này hòa thượng, Thôi Ngọc thể nhưng là một điểm gánh nặng trong lòng đều không có, bọn này hòa thượng để cho mình ăn

như vậy đến khổ, nếu là không thu hồi một chút chiến lợi phẩm, Thôi Ngọc trong lòng làm sao cũng sẽ không dễ chịu.

Trong lúc nhất thời, tự trong miếu, một đám hòa thượng chửi mắng cùng tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, đơn giản nghe rộn cả người, người gặp rơi lệ.

Khi Thôi Ngọc đỡ lấy Hoa Mãn Lâu rời đi chùa miếu về sau, liền thấy một đám đồ trần thân thể hòa thượng nằm ngang tại chùa miếu đình trong nội viện, ủy vì trắng quan.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mỹ nhân tắm rửa

Phổ Tâm tử vong tốt không ngoài ý muốn trong giang hồ nhắc lên to lớn gọn sóng, một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, một cái võ lâm đỉnh tiêm môn phái một đường thủ tọa vẫn lạc đều làm cho tất cả mọi người tất cả chấn kinh.

Mà Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu danh tự cũng lần thứ nhất trong giang hồ bị mọi người biết.

Mặc dù cũng biết Phổ Tâm cũng không phải là chết ở trong tay bọn họ, nhưng là Phổ Tâm chết là do ở Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tạo thành, cái này là không thể nghi ngờ.

Càng thêm lệnh người trong võ lâm kinh ngạc chính là, hai cái này đột nhiên xuất hiện người, không đơn giản bị Thiếu Lâm tự chỗ lòng bắt, càng làm Đại Đường triều đình đầu này đáng sợ cự long cũng phát hạ lòng bắt thiên hạ lòng bắt lệnh, khiến cho tất cả người trong võ lâm đều đối hai người kia rất hiếu kỳ.

Bất quá cho dù là loại này trải rộng thiên hạ lệnh truy nã vẫn như cũ chưa có thể bắt lấy hai người kia, tựa như hai người kia đột ngột xuất hiện, có đột ngột biến mất, không cách nào tìm tới tung tích của bọn hắn.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tại trong rừng hoang đã ngầy người ba tháng, dựa vào Thôi Ngọc đau nhức dốc hết vốn liếng đổi đổi lấy đan dược, hai người thương thế cũng sớm đã khỏi hẳn, chỉ là Thôi Ngọc biết lần này hắn chọc lớn cỡ nào tai họa, cho nên dự định tại cái này núi rừng bên trong trốn lên một trận.

Mặt khác đạt được Thiếu lâm tự hai đại tuyệt học, Thôi Ngọc dự định trong khoảng thời gian này đem cái này hai môn tuyệt học học được.

Bất quá lệnh Thôi Ngọc tuyệt vọng là, Kim Cương Bát Hoại công còn tốt, nhưng là A La Hán Thần Công đến nay Thôi Ngọc đều không thể lĩnh ngộ.

Chỉ tốt ở bề ngoài ngu câu nói, không có chút nào Phật pháp tu vi, để Thôi Ngọc đối cái môn này tuyệt học cảm thấy tuyệt vọng.

Ngược lại là Hoa Mãn Lâu, cái này thần bí gia hỏa lại có kinh khủng Phật pháp tu vi, đối Phật lý lý giải tại Thôi Ngọc xem ra đơn giản kinh động như gặp thiên nhân.

Mặc dù Hoa Mãn Lâu tại mấy tháng này một mực đối Thôi Ngọc giảng giải Phật lý, nhưng là Thôi Ngọc mặc dù không nói không có chút nào tiến thêm, nhưng cùng đám chân tại chỗ cũng chênh lệch không ít.

Có đôi khi Thôi Ngọc thậm chí hoài nghi, trong truyền thuyết tuệ căn là có hay không có việc, vì cái gì hắn đối những cái kia Phật lý làm sao tất cả không thể nào hiểu được, quả thực là thất khiếu thông lục khiếu, nhất khiếu bất thông.

Chậm rãi, Thôi Ngọc cũng dần từ bỏ A La Hán Thần Công, đến không phải Thôi Ngọc không có thêm, mà là Thôi Ngọc thật sự là không cách nào nhìn thấy Tu Luyện hắn hi vọng.

Thời gian ba tháng trôi qua rất nhanh, Thôi Ngọc có thể cảm giác được, tu luyện A La Hán Thần Công cùng Kim Cương Bát Hoại công Hoa Mãn Lâu, tựa hồ càng thêm cường đại một chút.

Ngược lại là Thôi Ngọc, bởi vì Kim Cương Bát Hoại công, nhục thể của hắn càng thêm cường đại, mặt khác dựa vào từ Phổ Tâm đệ tử trên thân lục soát đến Thiếu Lâm kinh thân công pháp, rốt cục xem như miễn cưỡng đền bù Thôi Ngọc thân pháp Thượng nhược điểm, mặc dù không phải cái gì cao thâm kinh công, nhưng lại cũng coi là kinh công.

Dạ, Thôi Ngọc đứng tại trong rừng cây, trong tay cầm câu hồn bài, trong lòng đắng chát gần như nhỏ máu.

Nguyên bản Thôi Ngọc coi là cái này câu hồn bài chỉ mang ý nghĩa Thôi Ngọc cùng Luyện Ngọc Đồng Lô có móc nối, nhưng là Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng chính là, cái này câu hồn bài vậy mà mỗi tháng tất cả cho Thôi Ngọc mang đến một đồng nhiệm vụ, thậm chí hệ thống lúc này cũng đụng tới, tham gia một cuộc.

Mỗi tháng thấp nhất phải hoàn thành 3 kiện nhiệm vụ, nếu là chưa thể hoàn thành, đem khấu trừ Tam Thiên điểm điểm công đức, gia tăng một ngàn điểm tội nghiệt giá trị

Đồng Dương quận thành nổi điên, tăng thêm khôi phục thương thế hồi đoái đan dược, lại thêm ba tháng này tính gộp lại khấu trừ chín ngàn điểm điểm công đức, Thôi Ngọc phát phát hiện mình điểm công đức đã thấy đáy.

Đây chính là mười vạn công đức, vậy mà liền như thế không có.

Thôi Ngọc tựa hồ thấy được mình ngưỡng mộ trong lòng Cửu Dương Thần Công, Cửu Âm Chân Kinh, Dịch Cân Kinh cách mình càng ngày càng xa.

Không thể tại tiếp tục như vậy, Thôi Ngọc nhất định phải rời đi nơi này, tiến vào hồng trần ở giữa, hoàn thành Luyện Ngọc Đồng Lô nội nhiệm vụ, hẳn còn thừa điểm công đức đã không đủ tháng này khấu trừ.

Lúc này, Hoa Mãn Lâu cười nhẹ đi ra, dưới ánh trăng tuần lã phi phạm, Thôi Ngọc sờ sờ mình đã lão đáng dấp râu ria, trong lòng nghi hoặc gia hỏa này là thế nào tại cái này hoang sơn dã lĩnh ba tháng bảo trì này tám phiên phiên giai công tử bộ dáng.

"Lại đi tắm rửa?" Thôi Ngọc nhìn xem Hoa Mãn Lâu cầm khăn vải, tùy miệng hỏi.

Kề bên này có một tòa không nhỏ thác nước, dưới thác nước có một cái thủy không phải quá sâu u đậm, ba tháng qua, từ phát hiện cái này thác nước, Hoa Mãn Lâu mỗi ngày đều sẽ đi tắm rửa.

Thôi Ngọc thậm chí ác độc cùng hắn cùng đi, bởi vì Thôi Ngọc hoài nghi gia hỏa này có phải hay không nữ giả nam trang, thật sự là thái khả nghi.

Bất quá khi Thôi Ngọc nhìn thấy cái kia một thân có thể xưng hoàn mỹ đáng người, cũng rất ít sẽ cùng con hàng này cùng đi.

"Cùng một chỗ?"

Thôi Ngọc hỏi trên thân lại có một cỗ hương vị, vui vẻ đồng ý.

Thác nước không phải rất xa, hai người thi triển khinh công rất nhanh liền đạt tới thác nước phụ cận.

Nhưng là hai người đột nhiên dừng bước, bởi vì bọn hắn nghe được động tĩnh.

Cho dù là thác nước loại này to lớn tạp âm địa phương, Thôi Ngọc hai người vẫn như cũ có thể nghe được từng tiếng nhẹ nhàng chậm chạp tiếng ca.

"Có nhân?" Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người một trận kinh ngạc, bọn hắn vị trí rời thị thể nhưng là rất xa, chân chính hoang sơn dã lĩnh, bọn hắn không nghĩ tới ở loại địa phương này lại còn có thể đụng tới nhân.

Ngẫm lại chính mình phạm vào đại sự, Thôi Ngọc hai người không thể không cẩn thận, bất quá cũng chưa từng sợ hãi, bọn hắn là hiếu kỳ ai sẽ chạy đến loại địa phương này.

Ly thác nước càng ngày càng gần, tiếng ca cũng càng ngày càng rõ ràng.

Bất quá tiếng ca tựa hồ là nào đó loại địa phương điệu hát dân gian, hai người tất cả nghe không rõ, nhưng lại mười phần êm tai, vậy mà ở trong loại hoàn cảnh này cùng thác nước tiếng âm ỹ hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Còn không có tới gần, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu liền thấy cạnh đầm nước trên một tảng đá lớn trưng bày chỉnh chỉnh tề tề một đồng quần áo, chỉ là mờ tối dưới ánh trăng, nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy là màu trắng.

Hai người cẩn thận đi vào rừng cây về sau, cẩn thận gỡ ra lá cây, hướng đầm trông được đi.

Chỉ gặp dưới ánh trăng đầm nước sóng nước lấp lánh, lộ ra mười phần u tĩnh, một bóng người đang trong đầm nước, bất quá chỉ lộ ra một cái đầu, đưa lưng về phía bọn hắn.

Thanh thúy tiếng ca chính là từ trong miệng người này phát ra.

"Thấy không rõ a!"

"Đúng rồi!"

Nói xong hai người liếc nhau, vậy mà đồng thời hồng cười lên.

"Người nói là nam hay là nữ?"

"Nữ, nhất định là nữ!" Hoa Mãn Lâu trong giọng nói tràn đầy kiên định.

Thôi Ngọc ho nhẹ hai tiếng nói ra: "Chúng ta tốt xấu là chính nhân quân tử, sao có thể làm ra loại này thất đức hoạt động!"

Hoa Mãn Lâu nghe được Thôi Ngọc, kinh ngạc nhìn xem Thôi Ngọc tằm kia mặt nghiêm túc, hỏi: "Ngươi muốn trở về?"

Thôi Ngọc thần sắc càng thêm nghiêm túc, xoay người, nói ra: "Nói đùa, nơi này thấy không rõ, chúng ta qua bên kia!"

Hoa Mãn Lâu hé miệng cười một tiếng, thân hình khẽ động liền cùng Thôi Ngọc vụng trộm bơi tới.

Hai cái công tử vẫn nhả, lúc này hèn mọn giống như chuột.

Khi hai người đã cách rất gần, thậm chí có thể nhìn thấy đàm bên trong người khuôn mặt thời điểm, khiến cho hai người thổ huyết chính là, người này vậy mà xoay người, lại đưa lưng về phía bọn hắn.

Gấp hai người suýt chút nữa thì chửi mẹ.

Bất quá ngay tại hai người trong lòng chửi mắng thời điểm, người này đột nhiên đứng dậy, tựa hồ cao hứng ở trong nước vũ động.

Nhỏ nhắn xinh xắn thân thể, da thịt trắng nõn ở dưới ánh trăng phủ thêm một tầng màu bạc sa, cả kheo đầy đặn để hai người đều rất giống bị thiểm điện đánh trúng.

Tiếng ca ngừng, liền tiếp tiếng cười như chuông bạc truyền đến, giống như trong rừng rậm Tĩnh Linh.

"Ngươi chảy máu mũi!" Hoa Mãn Lâu thanh âm đột nhiên truyền đến.

Thôi Ngọc vội vàng kinh hoàng lấy tay tại dưới mũi lau hai bãi, kết quả không phát hiện chút gì, ngược lại là nhìn thấy Hoa Mãn Lâu một mặt trêu tức tiểu dung.

"Móa!"

Thôi Ngọc đang chuẩn bị dùng ngôn ngữ phản kích, đột nhiên phát hiện trong đầm nước nhân vậy mà không thấy, chỉ để lại trợn trợn gọn sóng, phản xạ ra từng đạo ánh trắng.

"Người đâu?"

Hai cái người kim lòng không được đứng dậy, bốn phía quan sát.

Đột nhiên, trong đầm nước đột nhiên phát ra tiếng vang ầm ầm, một trận to lớn gọn sóng cuốn ngược mà lên, nhào về phía Thôi Ngọc hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mùi máu tươi

To lớn sóng nước tới đột ngột, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu bị cái này một sóng lớn sóng nước giạt mình, vậy mà ngốc ngốc không có né tránh, lập tức bị xô cái thông thấu.

Một cái uyển chuyển bóng người người khoác áo mỏng đứng ở đầm nước cự thạch phía trên, tựa như trong nước tiên tử.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu không để ý đến trên người nước đọng, mà là lẫn nhau lúng túng liếc mắt nhìn lẫn nhau, trộm nhìn con gái người ta tắm rửa, còn bị bắt được chân tướng.

"Ai nha, xảy ra chuyện gì, lão Hoa, ta là mù lòa, ngươi ánh mắt tốt, mau nói cho ta biết xảy ra chuyện gì?"

Thôi Ngọc kêu to, hai tay tại bốn phía tìm tòi.

Hoa Mãn Lâu ngây người, hẳn nhận biết Thôi Ngọc đã thời gian rất lâu, ở chung mấy tháng, lúc này mới phát hiện Thôi Ngọc lại như vậy vô si.

Cái gì mù lòa, ánh mắt gì tốt, tốt em gái người.

"Người ngu rồi, ta cũng là mù lòa!"

Nhìn xem hai cái sắc lang ở chỗ này giả bộ không thấy. Đứng tại trên đá lớn nữ tử lông mày không khỏi nhảy lên.

"Các người thật to gan, cũng dám nhìn lên!" Nữ tử thanh âm tức hồn hèn, nhưng là thanh âm thanh thúy êm tai, rất là êm tai.

"Ai nha, từ đâu tới nữ nhân âm thanh, chờ một chút, thanh âm này thật đẹp, không phải là tiên nữ giáng lâm đi!" Thôi Ngọc tiếp tục vô si.

Hoa Mãn Lâu tròn to mắt nhìn Thôi Ngọc, âm thầm cho Thôi Ngọc thụ một cái ngón tay cái.

Liền liền nữ tử này tất cả bị Thôi Ngọc vô si khí cười.

"Khụ khụ!" Thôi Ngọc ho khan hai tiếng, lôi kéo Hoa Mãn Lâu đi hướng nữ tử này.

"Hoa huynh, người cảm thấy vị tiên tử này đẹp không?"

"Thôi huynh, một cái mỹ chữ há không khôn cùng!"

Thôi Ngọc moi ruột gan, đột nhiên nghĩ đến Tào Thực Lạc Thần phú, thế là cao giọng nói: "Nó hình, phiến nhược kinh hồng, uyển như du long, vinh diệu Thu Cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phất này như mây nhẹ che trắng, phiêu diêu này như gió cuộn tuyết lượn lờ. Viễn mà nhìn đến, sáng như mặt trời lên ánh bình minh. Bạch mà xem xét chi, đỏt như hoa sen ra sóng xanh. Nùng To nhỏ vừa tầm, ngắn dài hợp độ. Vai tựa vót thành, Eo như được bó. Duyên cái cổ tú hạng, hạo chất lộ ra, dung mạo không thêm, duyên hoa không nư. Búi tóc nga nga, tu mi liên quyền, đan ngoài môi lằng, răng trắng nội tươi. Đôi mắt sáng liếc nhìn, má lúm đồng tiền phụ nhận quyền, khôit tư diễm dật, nghi tình thể nhân. Nhu tình xước thái, mị tại ngôn ngữ. Kỳ phục khoáng thế, xương giống ứng hình. Khoác áo lưới chi thôi sán này, nhị dao bích chi hoa cư."

Hoa Mãn Lâu cùng nữ tử này tất cả bị Thôi Ngọc đoạn văn này gây kinh hãi.

Nữ tử kia mặc dù đưa lưng về phía hai người, nhưng lại mặt mày ở giữa ba quang lưu chuyển, âm thầm ngậm khế.

Thế nhưng là, đột nhiên nữ tử kia khẽ giật mình, đột nhiên xoay người lại, kêu lên: "Người nói là người đem ta toàn thấy hết!"

Thôi Ngọc trong lòng lập tức sụp đổ, trọng điểm không phải nơi này đi!

"Không, ta mù, nhìn không thấy!" Thôi Ngọc lập tức kêu oan, nhưng là đầu vừa nhấc lên, lập tức đem nữ tử này khuôn mặt để ở trong mắt.

"Ta dựa vào!" Thôi Ngọc kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ gặp nữ tử này, da như tuyết, xương như ngọc, hai đạo lông mày hạ một đôi đen kịt con người tựa như hai viên bảo thạch, lập loè tỏa sáng.

Nữ tử này vậy mà cùng Thôi Ngọc từng tại táng Thương Sơn mạch gặp phải Lãnh Nguyệt Tiên đáng đáp giống nhau như đúc.

Thôi Ngọc tại xem xét cẩn thận một cái, quả nhiên phát hiện người này liền là Lãnh Nguyệt Tiên.

Lãnh Nguyệt Tiên tự nhiên cũng nhận ra Thôi Ngọc, ghen hống nhìn trần trối địa chỉ vào Thôi Ngọc, nói ra: "Người không là chết sao?"

"Phi! Người tài chết!"

Lãnh Nguyệt Tiên nói xong, trên mặt liền hiện ra vẻ lúng túng, lúc ấy nàng ham chơi, nhất thời thiếu giám sát, vậy mà hại Thôi Ngọc rơi xuống vách núi, suýt nữa bỏ mình.

"Người không chết a!" Lãnh Nguyệt Tiên lúng túng nói.

Thôi Ngọc im lặng nhìn xem nữ nhân này, bất quá rất nhanh con mắt liền bị trong vạt áo như ẩn như hiện gắt gao hấp dẫn lấy.

"Người nhìn cái gì?" Lãnh Nguyệt Tiên lập tức liền phát hiện Thôi Ngọc ánh mắt chính nhìn ở nơi nào. "Còn có, các người ở chỗ này còn muốn ngốc tới khi nào?"

"Ngạch., người tiếp tục tẩy!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền mang theo Hoa Mãn Lâu rời đi, bất quá bọn hắn là cũng không dám lại rình coi.

Trong sơn động, Thôi Ngọc, Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên tại đồng lửa chiếu xuống người nhìn ta, ta nhìn người, bầu không khí hết sức khó xử.

"Nói đi, tiểu đệ, người làm sao bồi thường lão đại ta!" Lãnh Nguyệt Tiên đầu tiên mở miệng nổi lên. Hiện tại Lãnh Nguyệt Tiên đã khôi phục thân nữ nhi,

như là đã bị phát hiện, nàng cũng lười đang giả dạng làm nam tử.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn xem Thôi Ngọc, xem ra Thôi Ngọc cùng Lãnh Nguyệt Tiên ở giữa là có chuyện xưa.

"Lấy thân báo đáp!" Thôi Ngọc dứt khoát, chơi xấu.

Lãnh Nguyệt Tiên khi hận không thể cầm đao đâm chết trước mặt hỗn đản.

Sau đó ba người mở ra mấy hát, đem song phương mấy tháng nay kinh lịch nói ra.

Khi biết được Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu làm ra đại sự, lập tức hô to gọi nhỏ, không có chút nào một cái nữ nhi gia dáng vẻ.

Bất quá Lãnh Nguyệt Tiên có vẻ như chỉ có 1 4,5 tuổi bộ dáng, vốn là không thể nói là một cái người lớn.

"Không nghĩ tới sự kiện kia liền là các ngươi chơi, quá đẹp rồi, ta sao có thể bỏ lỡ đâu!" Lãnh Nguyệt Tiên ảo não.

"Các ngươi biết không, các ngươi hiện tại khả nổi danh!" Lãnh Nguyệt Tiên mặc dù họ Lãnh, nhưng là may mắn nhìn không ra nửa điểm lãnh, một lát sau, cùng Thôi Ngọc hai người rất quen về sau, liền bắt đầu trách trách hô hô.

Nói cho Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hiện trên giang hồ triều đình cùng Thiếu Lâm tự đối với hai người truy nã, còn có bao nhiêu người đều nghĩ cảm xấu hai người bọn họ, đối lấy ban thường.

Nghe được Thôi Ngọc thẳng lắc đầu.

"Bất quá a, triều đình truy nã sự tình đến không có gì, các ngươi nhất định phải cẩn thận người của Thiếu Lâm tự. Lần này Thiếu Lâm tự bảo nổi, La Hán đường tiền nhiệm thủ tọa Hồng chữ lót cao tăng Hồng tin nghe nói đồ đệ của mình Phở Tâm mất mạng, đi ra thấp lăm, suất lĩnh Thiếu Lâm tự cao thủ hành tẩu giang hồ, thế phải bắt các ngươi vĩnh trận Trần Ma Tháp!" Lãnh Nguyệt Tiên một bên nói, một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Thôi Ngọc bắt lực vịn cái trán, đầu của hắn bắt đầu đau đớn.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là có ý định hôm nay trùng nhập giang hồ.

Thôi Ngọc hai người trốn ở bên trong hang núi này, chỉ là vì tu luyện được đạo bí tịch, cũng không có gì có thể thu thập đồ vật, hạ quyết tâm, sáng sớm ngày thứ hai, Thôi Ngọc bọn người liền hướng về phụ cận thành trì tiến lên.

"Ngươi còn làm theo chúng ta cái gì?" Thôi Ngọc bắt đầu nhìn xem Lãnh Nguyệt Tiên.

Lãnh Nguyệt Tiên không để ý tới Thôi Ngọc, mà là trước nhìn một bên mỉm cười Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Lão Hoa, chúng ta cùng một chỗ, ngươi có ý kiến gì không?"

Lão Hoa, lúc này mới một buổi tối, trước sau không có trò chuyện một canh giờ, Thôi Ngọc cũng không biết bọn hắn lúc nào quen như vậy nhỉ.

Hoa Mãn Lâu ôn hòa nói ra: "Có mỹ làm bạn, còn cầu mong gì!"

Nhìn xem Hoa Mãn Lâu phiến phiến giai công tử bộ dáng, Thôi Ngọc liếc mắt, nếu không phải tối hôm qua Thôi Ngọc tận mắt thấy con hàng này cùng mình nhìn trộm con gái người ta tắm rửa, Thôi Ngọc thật đúng là tin con hàng này là cái chính nhân quân tử.

Nghe được Hoa Mãn Lâu nói ra bản thân hài lòng trả lời chắc chắn, Lãnh Nguyệt Tiên ngao kiêu mà hỏi thăm: "Ngươi còn có ý kiến!"

Thôi Ngọc còn có thể nói cái gì.

Bất quá cuối cùng vẫn là biết Lãnh Nguyệt Tiên vì cái gì đi theo mình.

Dựa theo Lãnh Nguyệt Tiên, bọn hắn năng gặp rắc rối, đi theo chơi vui. Đến, một cái Hoa Mãn Lâu liền thập phần thần bí, hiện tại lại thêm một cái đồng dạng thần bí Lãnh Nguyệt Tiên.

Ba người đều là Tiên Thiên Võ Giả, khinh công đến, cũng chính là Thôi Ngọc Tốc Độ chậm nhất, bất quá khi ngày nhanh rơi xuống lúc, bọn hắn cũng tới đến một cái thôn trang nhỏ.

"Có mùi máu tươi!" Lãnh Nguyệt Tiên cau mày nói ra.

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn một chút Lãnh Nguyệt Tiên, lại quan sát cách mình chỉ có một hai dặm thôn trang nhỏ, kêu lên: "Ngươi chúc cầu, cái này đều có thể nghĩ được."

Lãnh Nguyệt Tiên giương nanh múa vuốt, uy hiếp Thôi Ngọc.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có suy nghĩ nhiều, loại này sơn thôn nhiều là dựa vào đi săn mà sống, có mùi máu tươi rất bình thường.

"Ta nói chính là máu người!" Nhìn thấy Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tất cả là một bộ chẳng hề để ý bộ dáng, Lãnh Nguyệt Tiên lần nữa cường điệu.

Mặc dù cảm thấy Lãnh Nguyệt Tiên không phải cỡ nào đáng tin cậy, nhưng nhìn nàng trình trọng việc đáng vẻ, Thôi Ngọc trên mặt biểu lộ cũng nghiêm túc.

Thân hình khẽ động, lập tức đề cao Tốc Độ, thật nhanh xông về ngọn núi nhỏ kia thôn.

Không lớn tiêu sơn thôn trung, tinh mạch dị thường, mùi máu tươi nồng nặc làm cho người buồn nôn, nhìn thấy bốn phía nằm đầy thôn dân thi thể, Thôi Ngọc nắm quả đấm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Giết! Giết! Giết!

Đây là không lớn một cái chỗ dựa thôn trang nhỏ, trước sau hộ nông dân không hơn trăm nhân, nhưng là lúc này lại không một người sống.

Bước chân đạp vào thôn trang thổ địa, vậy mà đều có một loại vũng bùn cảm giác, nhấc chân ở giữa, màu trắng để giày đều đã biến thành đáng sợ màu đỏ sẫm.

Ba người đem thôn dân thi thể thu liễm, lại phát hiện làm cho người hoảng sợ một màn, cái này toàn thôn trên dưới một trăm nhân, vô luận nam nữ lão ấu, tất cả đều bị nhân đào lên lồng ngực, đào đi trái tim, nó tàn nhẫn thủ đoạn làm cho người giận sôi.

"Hắn là ma tu làm, thế nhưng là trong giang hồ nhưng lại chưa nghe nói cái kia ma đầu cần dùng trái tim của người ta Tu Luyện a!" Lãnh Nguyệt Tiên chau mày, thì thảo nói ra.

Hoa Mãn Lâu cũng không có tiểu dung, ngồi chồm hóm trên mặt đất kiểm tra thi thể, nói ra: "Những người này thi thể còn có một tia dư ôn, chết đi thời gian đã đổi không dài."

"Truy!" Thôi Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Mãn Lâu không quan trọng nhẹ gật đầu, mà Lãnh Nguyệt Tiên đối với mấy cái này chết đi thôn dân cũng thờ ơ, bất quá nàng cũng không có phản đối.

Thôi Ngọc ba người đào ra một cái hố to, đem những thôn dân này chôn xuống.

Mà Hoa Mãn Lâu càng là từ một cái thôn dân thi thể trong tay phát hiện một khối màu đen tấm vải, ba người đều cho rằng cái này là hung thủ lưu lại.

"Chúng ta muốn thế nào đuổi bắt bọn hắn!" Thôi Ngọc cau mày.

Hắn kiếp trước là quan toà, không phải cảnh sát hình sự, đối với mấy cái này kiến thức chuyên nghiệp nhất khiêu bất thông.

Lãnh Nguyệt Tiên ho nhẹ hai tiếng, cười nói ra: "Lúc này, ngươi vẫn là phải nhìn lão đại ta!"

Nói, Lãnh Nguyệt Tiên từ trong ngực lấy ra một cái ống trúc, ống trúc mở ra một cái không lớn chim ruồi bay ra.

"Cái này là nhà chúng ta truyền chăn nuôi ngàn dặm phong, có thể truy tra ngàn dặm chi địch!" Nói, Lãnh Nguyệt Tiên lấy ra một cái bỏ túi sáo trúc, tại trong miệng thổi nhẹ, cái kia chim ruồi quanh quẩn trên không trung hai tuần, chim ruồi liền rơi vào khối kia màu đen trên tấm vải.

Tiếng địch tái khởi, cái kia chim ruồi bay lên, tại thôn trên không xoay quanh mấy tuần về sau, liền hướng phía phương tây bay đi.

"Mau đuổi theo!" Lãnh Nguyệt Tiên kêu một tiếng, đuổi tới.

Phong chim Tốc Độ cực nhanh, bất quá ba người đều là Tiên Thiên Vô Giả, ngược lại cũng có thể đuổi theo kịp.

Đuổi hai canh giờ, Thôi Ngọc ba người liền xa xa nhìn thấy một đám người tại phía trước, ba người dừng bước.

"Hắn là chính là bọn họ!" Thôi Ngọc cau mày nói ra.

"Huyết tinh trùng thiên!" Hoa Mãn Lâu đổi loại mùi này rất là chán ghét.

Lãnh Nguyệt Tiên ở một bên ngao kiêu giơ lên cái đầu nhỏ, giống như đang nói, xem đi, thời khắc mấu chốt còn phải xem nàng.

"Bọn hần giống như không là người trong ma đạo!" Lãnh Nguyệt Tiên cau mày, nhìn bộ dáng của nàng, đổi ma đạo võ tu rất là quen thuộc, liếc mắt liền nhìn ra những người này cũng không thuộc về ma đạo Võ Giả.

Đám người này ước chừng hơn ba mươi người, từng cái lưng hùm vai gấu, một đoàn người kéo một chiếc xe ngựa nào đó, trên xe ngựa có ba cái hòm gỗ lớn tử, trong rương thỉnh thoảng nhỏ rơi một giọt nhỏ huyết thủy.

Mà bọn hần thống nhất mặc thống nhất màu xanh võ giả phục sức, chỉ là trên quần áo không có môn phái tiêu chí, làm cho không người nào có thể biết bọn hần là thế lực nào người.

"Xuất thủ?" Hoa Mãn Lâu nhìn xem Thôi Ngọc hỏi.

Lãnh Nguyệt Tiên cũng nhìn về phía Thôi Ngọc.

Hai người bọn họ đối với người mệnh không có chút nào hứng thú, bọn hần xuất hiện ở nơi này nguyên nhân, một cái là bởi vì Thôi Ngọc, một cái là e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nói ra: "Trước đừng xuất thủ, đi theo đám bọn hần, xem bọn hần là cái nào cái tông môn, ta phải nhờ có tận gốc."

Hoa Mãn Lâu chẳng hề để ý nhẹ gật đầu.

Lãnh Nguyệt Tiên hai mắt tỏa ánh sáng, thầm nghĩ đi theo đám bọn hần quả nhiên đúng, tổng là có thể chơi lớn.

Đám người này mặc dù từng cái võ công không tầm thường, nhưng là không có Tiên Thiên cao thủ tọa trấn, ba người hữu tâm ẩn tàng, bọn hần không có phát hiện ba người.

Đám người này đi một ngày, sau đó từ một đầu bí ẩn đường đi vào một cái tông môn.

Bởi vì là bí ẩn đường nhỏ, Thôi Ngọc cũng chỉ đạo bọn hần là cái gì tông môn.

"Đây là cái nào tông môn?"

"Thần Dược Môn!" Hoa Mãn Lâu thấy được tiến vào đón hần nhóm tiến vào tông môn đệ tử, Hoa Mãn Lâu nhận ra đệ tử kia thân phận.

Lãnh Nguyệt Tiên hít sâu một hơi, nhưng là ngay sau đó trên mặt liền bắn ra mãnh liệt hưng phấn.

"Gây sự, gây sự, gây sự tình!" Lãnh Nguyệt Tiên dưới đáy lòng điên cuồng mà kêu.

Thôi Ngọc cau mày, hần tự nhiên biết cái này Thần Dược Môn sự tình, hần tại ba tháng này từ Hoa Mãn Lâu miệng bên trong biết được trong chốn võ lâm to to nhỏ nhỏ giang hồ chuyện bịa, đối các đại môn phái đều đã sáng tỏ tại tâm.

Cái này Thần Dược Môn là trong giang hồ một cái Nhị lưu tông môn, năm đó Dược Vương Cốc trung một tên tông môn trưởng lão bởi vì phạm vào môn quy, bị khu trục ra Dược Vương Cốc, về sau liền tại cái này trong giang hồ thành lập Thần Dược Môn, đi qua mấy trăm năm phát triển, Thần Dược Môn đã trở thành Nhị lưu tông môn, phát triển tấn mãnh.

Cái này Thần Dược Môn sở dĩ có thể tấn mãnh phát triển, là bởi vì Thần Dược Môn cũng có trung độc môn bí dược, Thiên Tâm hoàn.

Ngày này tâm hoàn có thể nhanh chóng để Võ Giả tăng tốc luyện huyết Tốc Độ, để Võ Giả ngắn ngủi một năm ở giữa liền có thể vượt qua Luyện Huyết cảnh, bước vào Luyện Khí Võ Giả, bị võ lâm các đại tông môn truy phủng.

Nhưng là Thần Dược Môn lão tổ mặc dù là Dược Vương Cốc khí đồ, nhưng là vẫn như cũ cùng Dược Vương Cốc có thiên ti vạn lữ quan hệ, đến chưa từng bởi vì cái này một bí dược bị võ lâm thế lực chiếm đoạt.

Mấy trăm năm nay trải qua, càng là cùng rất nhiều môn phái cao thủ tiếp nhận nhân quả, ai cũng không dám khinh động Thần Dược Môn cái này một tổ ong vô vể.

Nhưng là Thôi Ngọc tài không thêm để ý những này, hôm nay hần muốn để trong võ lâm này người biết, có ác tất trừ.

Cũng là muốn người trong giang hồ biết danh hào của hần.

Phán quan hệ thống gia thân, như thế nào phán quan, ban ngày phán sinh tử sự tình, dạ đoạn Âm Tỉ án.

Ba người quyết định, bắt đầu điều tức.

Vào đêm

Ba người hóa thành tam đạo thân ảnh, bay vào Thần Dược Môn nội.

Bất quá ngắn ngủi thời gian một nén nhang, Thần Dược Môn nội liền phát ra từng đạo tiếng kêu thảm thiết, nhất thời tiếng người huyên náo, đèn đuốc sáng trưng.

Thôi Ngọc ba người vốn định tại ban đêm, đem bọn hắn giết chết trong giấc mộng, nhưng là không có nghĩ tới là, vậy mà xảy ra ngoài ý muốn, bị nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết, kinh động đến Thần Dược Môn.

"Người nào, dám can đảm ở Thần Dược Môn giương oai!"

Thôi Ngọc tam nhân đứng sừng sững, mặt không đổi sắc. Bọn hắn đêm khuya tiềm sát, không phải là bởi vì bọn hắn sợ cái này Thần Dược Môn, mà là bởi vì bọn hắn nghĩ tình bỏ công sức, không muốn như vậy phí sức, bất quá đã bị bọn hắn phát hiện, Thôi Ngọc ba người quyết định quang minh chính đại đánh nhau một trận.

Ba người đều là Tiên Thiên cao thủ, chính là Tiên Thiên bên trong Tiên Thiên, từng cái võ công tuyệt đỉnh, người mang kỳ công.

Mặc dù cái này Thần Dược Môn trung, có kinh mười vị Tiên Thiên cao thủ, nhưng là vừa giao thủ một cái, Thôi Ngọc ba người liền phát hiện, cái này mười cái Tiên Thiên cao thủ mặc dù công lực không yếu, nhưng là lại có một loại hỗn tạp cảm giác, nội lực tạp mà không thuần.

Ngắn ngủi chống đỡ ba nén hương thời gian, liền trước sau chết tại ba người thủ hạ.

Không có Tiên Thiên cao thủ kiềm chế, ba người liền như là gào thét sơn lâm, giết bọn này Thần Dược Môn môn nhân người ngã ngựa đổ, hô thiên hảm địa.

Chỉ gặp Thôi Ngọc Hình Ý Quyền pháp đơn giản, cương mãnh, lại có không kém Kim Cương Bất hoại công hộ thân, đối với những cái kia Luyện Thể Vô Giả kiếm đâm dao bổ không chút nào để ý, nắm đấm đánh vào đối phương chỗ ngực, liền đánh đối phương xương ngực vỡ vụn, miệng phun máu tươi một mệnh ô hô. Đánh vào đầu người bên trên, vận khí tốt thất khiếu chảy máu, vận khí không tốt, trực tiếp liền tựa như dưa hấu đồng dạng bạo vỡ đi ra.

Mà Hoa Mãn Lâu vẫn như cũ thiên thủ phạt quyền, tại bị đông đảo Thần Dược Môn người đang bao vây, lộ ra nhẹ nhàng thoải mái.

Thoải mái nhất liền là Lãnh Nguyệt Tiên, chỉ gặp nàng tựa như Thiên Nữ Tán Hoa, từng thanh từng thanh ám khí tựa như không cần tiền, một thanh một thanh ra bên ngoài ném, thủ pháp tinh diệu tuyệt luân, những này Luyện Khí Vô Giả căn bản là không có cách ngăn cản.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tất cả bị Lãnh Nguyệt Tiên chiêu này làm chấn kinh, phải biết ám khí chi pháp mặc dù trong võ lâm cũng không phải là cỡ nào võ công cao thâm, nhưng là có thể luyện đến Lãnh Nguyệt Tiên dạng này, lại là ít càng thêm ít, máu chó nhất sự tình, cái kia tựa như như trời mưa ám khí, lượng chi lớn, chân hoàn nghi Lãnh Nguyệt Tiên là như thế nào giấu ở trên người.

Giống như ngày đó nàng tắm rửa thời điểm, cũng không gặp trên người nàng có ám khí a!

Bất quá Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu ý nghĩ này nếu là bị Lãnh Nguyệt Tiên biết, tuyệt đối sẽ không chút khách khí ném cho bọn hắn một cái ám khí.

"Giết! Giết! Giết!"

Ba người tựa như hóa thành sát thần, hào không nương tay.

Từng tiếng kêu thảm, huyết vẩy giữa trời, liền liên mông lung ánh trăng tất cả bịt kín một trận huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tức giận

"Đám hỗn đản này!" Thôi Ngọc một cước đá ngã lăn một cái một người cao lớn luyện đan, nặng nề đỉnh lên cái nắp hất tung ở mặt đất, phát ra nặng nề

trầm đục âm thanh.

Lật nghiêng trong lò luyện đan, ngẫu nhiên lăn xuống ra một viên to lớn trái tim, còn có một số kỳ hoa dị thảo.

Bởi vì đã bị liệt hỏa nung khô, viên kia lòng người đã nửa chín, trong không khí phát ra một tia vị thịt, hỗn hợp có mùi dược thảo, khiến cho Thôi Ngọc như muốn nôn mửa.

Đan phương bên trong, nằm ngang lấy mấy cái Đan sư thi thể, đan phương một bên để đó một cái cự đại hòm gỗ, Thôi Ngọc tiến lên mở ra, nhìn thấy bên trong đựng đầy khối băng, khối băng trung để đó mấy khóa bị đóng băng trái tim.

Mà cái rương này, chính là Thôi Ngọc trên đường nhìn thấy giống nhau như đúc.

Hoa Mãn Lâu từ bên ngoài đi tới, đem một bản sổ sách bộ dáng đồ vật giao cho Thôi Ngọc, mở ra sau khi, vậy mà phát hiện lúc các môn phái thể lực hướng Thần Dược Môn mua sắm đan dược sổ sách, mà trong đó, Thiên Tâm Đan là chủ yếu đan dược.

Sau đó Lãnh Nguyệt Tiên đem một Trương Đan phương tìm ra, càng là lệnh Thôi Ngọc hận muốn điên.

Cái này Thiên Tâm Đan lại là dùng người tâm là chủ yếu luyện chế, nếu như bị người trong thiên hạ biết, bọn hắn ăn đan dược lại là lòng người luyện chế, không biết mấy người còn có thể bình tĩnh.

"Không đúng! Cái này Thần Dược Môn cũng là một cái nhị lưu môn phái, làm sao lại chỉ có như thế mấy cái Tiên Thiên Vô Giả?" Thôi Ngọc hỏi.

"Không có gì kỳ quái, đây là Thần Dược Môn một cái phân tông môn phái, vì đem sinh ý làm lớn, bọn hắn Thần Dược Môn phân tông trải rộng đại giang nam bắc."

"Đáng hận!"

Ánh lửa ngút trời, Thôi Ngọc một mối lửa đem cái này tựa như Địa Ngục Thần Dược Môn đốt sạch sành sanh.

Thôi Ngọc sau đó lấy ra một thanh roi xuống đất Thiết Kiếm, kiếm ảnh liên động, Thôi Ngọc đem cái này Thần Dược Môn sở tác sở vi viết tại Thần Dược Môn đại trên cửa, hắn muốn cái này người trong giang hồ đều biết Thần Dược Môn căn bản không phải danh nhân chính phái, mà là một cái chân chân chính chính Ma Quật.

Thôi Ngọc cũng không chút nào giấu diếm đem đại danh của mình kí lên, hắn muốn thiên hạ này làm ác nhân đều biết, thiên hạ này vẫn là có người đang nhìn bọn hắn, không phải không báo, thời điểm chưa tới.

Cái này trong giang hồ, một đợt không yên tĩnh, một đợt lại lên.

Thôi Ngọc đại danh tại sau ba tháng, lại một lần tiến nhập thiên hạ võ lâm nhân sĩ trong lỗ tai.

Thần Dược Môn đại trên cửa khắc chữ cũng bị người trong thiên hạ điên truyền, mặc dù không biết sự tình thật giả, nhưng vẫn như cũ để thiên hạ võ lâm nhân sĩ tránh như xả hạt.

Thần Dược Môn mặc dù chỉ là một cái nhị lưu môn phái, nhưng là chỉ là bởi vì chưa thể có một cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả tọa trấn, cái khác thực lực đã cùng một cái Nhất Lưu tông môn không kém bao nhiêu, trong môn cao thủ như rừng.

Lúc này, giang hồ đột nhiên lâm vào một loại quỷ dị bình tĩnh, triều đình các nơi Trần Thiên phủ càng là trong bóng tối toàn lực vận chuyển, truy tra sự kiện này là thật hay không.

Bởi vì Thiên Tâm Đan chủ yếu chính là lòng người, hao phí to lớn, rất là kinh khủng. Thần Dược Môn liền là có lá gan lớn như trời, cũng không dám cầm người trong võ lâm ra tay, duy nhất nơi phát ra chỉ có thiên hạ phổ thông bách tính.

Mà các đại danh môn chính phái, nhưng lại không biết bởi vì cái gì, đều giữ im lặng.

Mà Thiếu Lâm tự càng là nghe tin lập tức hành động, Hồng tin càng là mang theo trong Thiếu Lâm tự cao thủ truy hướng Thần Dược Môn phân tông.

Thần Dược Môn Thiên Tâm Đan bộc phát, khiến cho triều đình các phương đều đem ánh mắt tất cả chuyển hướng Thần Dược Môn, đối Thôi Ngọc truy nã trong lúc nhất thời càng là buông lỏng truy tra.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu dịch dung, theo Lãnh Nguyệt Tiên tại cái này tuệ lý quận thành bên trong một tòa trong trà lâu ngồi xuống, yên lặng nghe trong giang hồ các lộ người trong võ lâm cao đàm luận khoát.

"Thật không nghĩ tới, cái này Thần Dược Môn vậy mà làm ra loại này nhân thần cộng phản sự tình!"

"Huynh đài vẫn là không muốn sớm như vậy kết luận, ai biết chuyện này có phải thật vậy hay không."

Một cái Vô Giả chú ý cẩn thận, không nguyện ý tùy ý kết luận, không muốn rước họa vào thân.

Nhưng mà cũng không phải là tất cả mọi người như cái này cái Võ Giả, có to gan Võ Giả phản bác.

"Nghe nói có người trong võ lâm tại Thần Dược Môn phân tông phe tích trung, phát hiện nhiều khóa hư hư thực thực trái tim đồ vật, truyền ngôn không thể không có tin."

Cũng có nhân có ý kiến khác biệt.

"Huynh đài vẫn là cẩn thận suy tính một phen, cái kia trái tim ai biết là có người hay không cố ý đặt ở Thần Dược Môn, muốn vu oan Thần Dược Môn. Còn nữa nói, nếu như sự tình là thật, các Đại Vũ Lâm Chính phái sao lại không hỏi, hiện tại các đại danh môn đại phái giữ im lặng, chuyện này chẳng lẽ không phải có ẩn tình khác."

Thôi Ngọc đau đầu, mình nhất thời phẫn hận đốt đi Thần Dược Môn, thế nhưng lại khác võ lâm đám người đối với chuyện này khó kết luận, khiến cho Thần Dược Môn hiện tại vẫn như cũ tiêu điều vắng vẻ ngoại vật.

Chuyện này Thôi Ngọc cũng là bất đắc dĩ, Thần Dược Môn cao thủ nhiều như mây, chỉ bằng vào Thôi Ngọc ba người, căn bản là không có cách tới đối kháng, khó mà đem cái này võ lâm u ám tính rút ra, cho nên mới đem chuyện nào đâm đến trong giang hồ, thế nhưng là sự tình cũng không có dựa theo Thôi Ngọc nghĩ thâm kết quả phát triển.

Nhiều ngày về sau, Thôi Ngọc ba người nghe được, Thần Dược Môn truyền thanh giang hồ, nói Thôi Ngọc nói xấu Thần Dược Môn, Thần Dược Môn thế phải giết người, lột nó bì, gọt nó thịt, loại bỏ kỳ cốt, Thần Dược Môn cùng Thôi Ngọc không chung che trời.

Thôi Ngọc cũng không làm yếu thế, đem câu hồn lệnh trung ban bố nhiệm vụ bên trong, mấy cái làm ác hung đồ tru sát, cũng lưu lại phán quan thiệp, chẳng những đều tội lỗi, càng là gọi hàng, muốn tiêu diệt Thần Dược Môn cái này một Ma Quật.

Một hai lần võ lâm người còn chỉ coi làm đề tài nói chuyện, nhưng khi hơn mười vị võ lâm cao thủ chết tại Thôi Ngọc trong tay, lại lệnh thiên hạ người trong võ lâm đều đối Thôi Ngọc nghe đến đã biến sắc.

Cái này hơn mười vị võ lâm cao thủ, có tà ma ngoại đạo, cũng có ngày xưa trong mắt mọi người hiệp nghĩa Võ Giả, nhưng là cuối cùng đều chứng minh, phán quan thiệp trung thuật sự tình, không không là thật.

Trong lúc nhất thời, phán quan thiệp lệnh người trong võ lâm không không nghe đến đã biến sắc.

Thôi Ngọc ba người càng là hành tẩu Đại tướng nam bắc, nếu phát hiện Thần Dược Môn trung không có cao thủ tọa trấn, liền sẽ lập tức đem Thần Dược Môn diệt nó cửa, cũng lưu lại phán quan thiệp.

Lần này Thôi Ngọc không có đem Thần Dược Môn tiêu hủy, nhưng là tựa hồ là bởi vì Thiên Tâm Đan trong giang hồ ảnh hưởng thực sự quá lớn, Thần Dược Môn trong khoảng thời gian này cũng không có lại tiếp tục luyện chế Thiên Tâm hoàn, những này Thần Dược Môn phân tông bên trong cũng không có phát hiện tân nhân loại trái tim, như thế để Thôi Ngọc trong lòng an tâm một chút.

Thôi Ngọc ba người đi tung quỹ dị, cho dù là triều đình loại này quái vật khổng lồ, đều không thể có thể bắt được, tìm tới tung tích của bọn hắn, Thần Dược Môn càng là không thể làm gì.

Mặc dù hận muốn điên, nhưng là nhưng không có biện pháp gì.

Mà lại người trong võ lâm ánh mắt đang nhìn Thần Dược Môn ánh mắt cũng thay đổi. Không còn có ngày xưa cái chủng loại kia tôn kính ánh mắt, trong mắt đều là hoài nghi cùng sợ hãi.

Phán quan thiệp ảnh hưởng thực sự quá lớn, lần lượt được chứng minh, phán quan thiệp bên trong đều là sự thật, khiến cho hơn phân nửa người trong võ lâm tất cả tin tưởng Thôi Ngọc cái này đòi mạng phán quan, đối Thần Dược Môn cũng càng thêm hoài nghi.

Không thể làm gì phía dưới, Thần Dược Môn truyền lệnh thiên hạ các đại phân tông, đem các Thần Dược Môn bên trong cao thủ cùng Luyện Đan Sư triệu hồi tông môn. Mặc dù Thần Dược Môn cao thủ nhiều như mây, nhưng là Thần Dược Môn trải rộng thiên hạ, cũng không có khả năng đem tất cả phân tông che chở, không có cách nào phía dưới, chỉ có thể đem quý giá Luyện Đan Sư cùng Tiên Thiên cao thủ bảo vệ.

Về phần Luyện Khí Võ Giả, tại Thần Dược Môn cao tầng xem ra, cùng pháo hôi, không có chút nào trân quý.

Bất quá cứ như vậy, Thôi Ngọc ba người càng là bốn phía phục kích, cho Thần Dược Môn mang đến khổng lồ tổn thương.

Trong chốn võ lâm một mảnh tiếng nghị luận.

Ngay lúc này, Đại Đường trung tâm, Đại Đường trấn thiên trong điện, một phản tẩu chươg đưa đến Đại Đường thánh Võ Hoàng đế trong tay.

Theo tẩu chươg bị thánh Võ Hoàng đế một chút xiu xem hết, đường đường thánh Võ Hoàng đế vậy mà hai tay run run, hung hăng đem tẩu chươg đập trên bàn, trong nháy mắt, tẩu chươg liền vỡ vụn chia năm xẻ bảy.

"Giết!"

Thánh Võ Hoàng đế chính là thiên địa Chân Long, miệng ngậm lạch trời, ngón xuất pháp tùy, một cái giết con ả chứa vô biên sát khí, khiến cho thiên

địa chấn động, phong vân biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Võ lâm đại hội chi người nhìn cái gì!

Giang hồ lần nữa chấn động.

Triều đình phát hạ hịch văn, Thần Dược Môn giết hại Đại Đường bách tính, chính là tà ma ngoại đạo, triều đình đại quân bắt đầu hướng phía Thần Dược Môn tổng môn tập hợp.

Mà triều đình phát ra điều tra tin tức, càng làm thiên hạ võ lâm xôn xao.

Cái này mấy trăm năm ở giữa, từ mấy trăm người cho tới bây giờ hàng năm mấy ngàn người, trước sau tính gộp lại vậy mà lại mấy vạn bách tính tử vong đây là đã xác định được thật sự là số liệu, còn có thật nhiều hư hư thực thực tử vong vụ án, cũng nghi là Thần Dược Môn gây nên.

Những người bị hại này tất cả có một cái giống nhau điểm, liền là trái tim của bọn hắn cũng không biết tung tích, chỉ là Thần Dược Môn hỏi lộ nơi đó mệnh quan, đem vụ án đề xuống, có thể ẩn tàng nhiều năm như vậy.

Người trong võ lâm, không không tức giận mắng Thần Dược Môn cảm thù, đều người người kêu đánh.

Các đại danh môn đại phái cũng đều phát ra tiếng, trách cứ Thần Dược Môn làm hại thiên hạ, đáng chém.

Một chút võ lâm danh túc suất lĩnh tọa hạ đệ tử chạy tới Thần Dược Môn, thế phải đem cái này võ lâm u ác tính rút ra.

Thôi Ngọc chiếm được tin tức này, càng là vui vẻ cùng Hoa Mãn Lâu phải say một cuộc, ngày kế tiếp liền lên đường chạy tới Thần Dược Môn tổng bộ.

Lúc này Thần Dược Môn dưới núi, đại quân tụ tập, mấy chục toà quân trận đem Thần Dược Môn sơn môn vây chặt như nơm cồi.

Một chút Thần Dược Môn người nghĩ phải thoát đi hoặc là phản bội Thần Dược Môn, tất cả bị Đại Đường người trong triều đình cự tuyệt, cũng chết thảm tại đại quân quân trận phía dưới.

Mà trong triều đình, càng là đầu người cuộn cuộn lạc. Triều chính bên trong, quan viên địa phương người người cảm thấy bất an.

Bất quá những này đều không phải là Thôi Ngọc quan tâm.

Ly Thần Dược Môn tổng bộ càng ngày càng gần, Thôi Ngọc ba người liền thấy càng ngày càng nhiều đến Võ Giả, nghe được bọn hắn đàm luận, Thôi Ngọc ba người biết, đây đều là một chút giang hồ hiệp khách, đều là đến tiêu diệt Thần Dược Môn.

Bất quá từ Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên miệng bên trong biết được, những người này cũng không tất cả là bởi vì chính nghĩa dám bạo rap, tất cả là bởi vì muốn lại trận này không chút huyền niệm chiến đấu trung, danh dương thiên hạ.

Danh dương thiên hạ không khỏi là thiên hạ võ lâm nhân sĩ tha thiết ước mơ.

Lũng Xuyên Quận thành.

Thôi Ngọc nhìn xem cái này to lớn cửa thành, Thôi Ngọc ba người thở dài một hơi, đuổi đến thời gian dài như vậy con đường, rốt cục chạy tới Thần Dược Môn phụ cận quận thành.

Chỉ gặp quận thành trước cửa thành, dòng người nhốn nháo, khiến cho ba người kỳ quái là, quận ngoài cửa thành một đám võ lâm nhân sĩ, cũng không vào thành, chỉ là ở ngoài cửa chờ đợi lấy.

Mỗi lần nhìn thấy có võ lâm Võ Giả đến, bọn hắn liền sẽ tiến lên bắt chuyện.

Thôi Ngọc ba người mang nghi hoặc, đi lên trước, quả nhiên đám kia Võ Giả đi đến bọn hắn trước mặt.

"Gặp qua tam vị thiếu hiệp! Tại hạ Nga Mi đệ tử Trần Duyệt!" Trần Duyệt một mặt đáng vẻ ngao nghể.

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn xem Trần Duyệt, không nghĩ tới bọn hắn lại là thập đại đỉnh cấp tông môn đệ tử, bất quá hẳn một mặt đáng vẻ ngạo nghễ, để Thôi Ngọc rất là khó chịu.

Thiếu Lâm tự là như thế này, liên liên cái khác mười đại tông môn cũng là cái dạng này.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, lạnh lùng nhìn xem bọn này mười đại chính phái đệ tử ở chỗ này trang bức.

Thôi Ngọc ba người thái độ lệnh Trần Duyệt nhũ mảy, trong lòng rất là không vui, nói ra: "Không biết tam vị thiếu hiệp thế nhưng là tới tham gia tiêu diệt Thần Dược Môn."

"Không tệ!"

Trần Duyệt hít sâu một hơi, cường chế lửa giận trong lòng, nói ra: "Tại hạ phụng gia sư chi mệnh, ở trước cửa thành thành mời các lộ võ lâm hảo hiệp tiến về tụ lại, cùng bàn tiêu diệt Thần Dược Môn đại sự."

Thôi Ngọc lông mày nhảy một cái, chẳng lẽ đúng phải trong truyền thuyết võ lâm đại hội?

Lãnh Nguyệt Tiên ngược lại là kích động.

Nhìn thấy bộ dáng của bọn hắn, lúc này Trần Duyệt tài tâm tình tốt điểm.

"Cũng chỉ có ta phái Nga Mi mới có loại này uy danh, có thể tụ họp các lộ anh hùng, hiện tại ta phái Nga Mi các vị sư thúc sư bá đã lại Lũng Xuyên Quận trong thành thiên duyệt trong sơn trang chờ chư vị anh hùng."

"Xin mang đường đi!" Thôi Ngọc ba người thái độ vẫn như cũ bình thản.

"Mời!"

Trần Duyệt giống như một đám đánh vào trên bông, Trần Duyệt có chút im lặng. Hắn hành tẩu giang hồ thời gian dài như vậy, đi tới chỗ nào, nâng lên phái Nga Mi ba chữ, không không tôn kính có thừa.

Chẳng lẽ ba người này cũng là mười đại tông môn bên trong người, cũng chỉ có cùng phái Nga Mi ngang nhau địa vị Võ Giả, mới có biểu hiện như thế.

Trần Duyệt bất quá xuất nhập Tiên Thiên, căn cơ cũng còn chưa kiên cố, Thôi Ngọc ba người quanh thân khí thể như hồng, tinh thần sung mãn. Trần Duyệt thân là mười đại chính phái đỉnh tiêm tông môn đệ tử, nhân lực phi thường, tự nhiên đó có thể thấy được ba người Bất Phàm, cũng không dám đùa nghịch hấn đỉnh tiêm tông môn đệ tử uy phong.

Thôi Ngọc ba người một bước vào trong sơn trang, liền bị cái này trong sơn trang cảnh tượng cả kinh rơi mất xuống đi.

Chỉ gặp bên trong rộng lớn trong đình viện, bày đầy cái bàn, từng cái Võ Giả quanh bàn mà ngồi, như nước chảy gia đình nô tỳ đem một bàn bàn thịt rượu càng không ngừng đưa vào bàn rượu.

Những này võ lâm Võ Giả từng cái cao đàm luận khoát, ăn uống thả cửa, càng là muôn hình muôn vẻ, các lộ người đều có, bên này một bàn tên ăn mỳ, bên kia một bàn đạo sĩ hòa thượng, thậm chí Thôi Ngọc còn chứng kiến mấy cái ni cô còn có một số cô nương cũng ngồi tại một bàn.

Chỉ gặp một cái khuôn mặt mỹ lệ cô nương, chân sau vượt trên ghế, tay cầm một cái bầu rượu, cùng ngồi cùng bàn nhân tại oản tù tì.

"Thảo mẹ ngươi, làm, ngươi nuôi cá đâu!" Đây là một cái hung hãn muội tử.

...

Thôi Ngọc cảm giác trong lòng tựa hồ có đồ vật gì vỡ vụn cảm giác, chỉ nghe được một trận lớp lớp tiếng vỡ vụn ở trong lòng vang lên.

Đây con mẹ nó liền là trong lòng của hắn ước mơ võ lâm đại hội?

"Đây chính là võ lâm đại hội?"

Thôi Ngọc không thể tin được con mắt nhìn thấy hết thấy, vẫn hướng Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên.

Hai người kia tựa như không cảm thấy kinh ngạc, mà lại lộ ra rất là tự tại.

"Đi thôi!"

Thôi Ngọc là bị Lãnh Nguyệt Tiên nắm ngồi ở một cái không ai tọa trên mặt bàn.

Mặc dù bọn hắn bàn này chỉ có ba người bọn họ, nhưng là những tỷ nữ này nhìn thấy ba người bọn họ ngồi trên bàn, lập tức thịt rượu liền thật nhanh lên trên mặt bàn.

"Phích lịch cách cách!"

Đây là cái nào uống nhiều quá mới ngã xuống đất.

"Khoái Thủ kiếm, ngươi mẹ nó còn dám tới nơi này, chúng ta cừu hôm nay nên!"

"Vương Lão Cầu, làm ta Khoái Thủ kiếm sợ ngươi, tới thì tới!"

Bình bình bang bang, hai người liền đánh.

Chung quanh còn một đám gọi tốt, e sợ cho thiên hạ bất loạn Võ Giả.

"Cầu gia, dùng ngươi chó dữ kiếm ăn đánh hấn ven đường!" Đây là Vương Lão Cầu bằng hữu.

Thôi Ngọc một ngụm rượu phun ra, chiêu này là cái quỷ gì danh tự.

"Khoái Thủ kiếm, dùng ngươi quét ngang thiên hạ chém hấn đầu chó!" Đây là Khoái Thủ kiếm bằng hữu.

Thôi Ngọc hiểu kỳ, chỉ gặp cái kia Khoái Thủ kiếm một kiếm quét ngang, làm cho Vương Lão Cầu lui thật xa.

Thôi Ngọc đơn giản một ngụm lão huyết phun ra, ngươi cái này chỉ dùng kiếm, không phải dùng đao.

Song phương bằng hữu nhao nhao gọi tốt, trợn mắt mà là.

"Ngươi mẹ nó nhìn cái gì." Vương Lão Cầu bằng hữu kêu lên.

Khoái Thủ kiếm bằng hữu nổi giận.

"Nhìn ngươi sao thế!"

Thôi Ngọc thủ được hai mắt, hấn cảm giác trong lòng trời sập. Quen thuộc như vậy lời kịch để Thôi Ngọc cảm giác trời đất sụp đổ.

"Thảo, không phục đến làm!"

"Làm liền làm!"

"Làm!"

Lập tức hai đám nhân đánh thành một đoàn, trong lúc nhất thời, vò rượu đồ ăn bàn bay loạn.

"Thảo, các ngươi không mọc mắt!" Một cái bị đồ ăn nước ngâm một thân Võ Giả kêu lên.

"Giới liền giới cho, ngươi nhìn cái gì!"

"Nhìn ngươi sao thế!"

"Làm!" Cái kia bị ngâm một thân Võ Giả, quơ lấy trên mặt bàn đồ ăn bàn liền ném ra ngoài. Lập tức lại một bàn người bị kéo vào chiến đoàn.

Thôi Ngọc như bị sét đánh, cả người tất cả mộng.

"Ha ha, chơi vui chơi vui, ta cũng tới!" Lãnh Nguyệt Tiên thủ đập nhanh chóng, sau đó quơ lấy trên bàn một chậu đồ ăn canh ném ra ngoài.

Đối phương cũng không cam chịu yếu thế, một vò rượu liền bay tới.

Thôi Ngọc nhìn thấy vậy mà hướng mình bay tới, đây là gặp tai bay vạ gió.

Thôi Ngọc một cái lắc mình, tránh khỏi, nhìn hăm hăm người kia.

"Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì!"

Thôi Ngọc cả giận nói: "Nhìn ngươi sao thế!" Nói xong, Thôi Ngọc cũng ngây ngẩn cả người.

Đây con mẹ nó quả nhiên là ma chú!

"Làm!"

Lần này là một bàn đồ ăn ném qua.

Thôi Ngọc nổi giận, làm liền làm, xem chiều.

Một bàn canh cứ như vậy bị Thôi Ngọc ném ra ngoài.

Ai, đây chính là võ lâm đại hội!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Võ lâm đại hội chi mặt quỷ kiếm khách

Ai, không câu đề cử cắt chứa. (͡° ͜ʖ ͡°)

Ngày thứ hai, Thôi Ngọc ba người lần nữa tới đến sân vườn bên trong.

Hôm qua đánh nát cái bàn đã bị thu thập thỏa đáng, một lần nữa đổi lại mới cái bàn, một đám võ lâm nhân sĩ đã ngồi xuống, tỳ nữ gia đình nhao nhao bắt đầu mang thức ăn lên.

Một đám người lại bắt đầu oản tù tì uống rượu, la lối om sòm. Giống như hôm qua đánh nhau nhân không phải bọn hần.

Có ít người quần lấy băng vải, trên mặt tã xanh một miếng, phải xanh một miếng, người lôi kéo ta, ta ôm lấy người, Thôi Ngọc nhìn lại, lại là hôm qua đánh thành một đọt người, hôm nay thật giống như tốt mặc quần nhân.

Thôi Ngọc bắt đầu lại không nghĩ ra, cái này võ lâm rốt cuộc là tình hình gì, hôm qua còn đánh long trời lở đất người, hôm nay liền có thể ngồi cùng một chỗ, ôm cổ uống rượu.

Loại ngày này kéo dài ba ngày, tại ngày thứ ba, rốt cục chính chủ xuất hiện, lập tức nguyên bản coi như trống trải đình viện trở nên kín người hết chỗ.

Thập đại môn phái đến ba đại môn phái, theo thứ tự là chủ nhà phái Nga Mi, còn có Thanh Liên Kiếm phái, Thiếu Lâm tự.

"Tại hạ phái Nga Mi Hạ tam sinh, gặp qua chư vị võ lâm đồng đạo." Một cái chừng bốn mươi tuổi trung niên đạo sĩ, đi đến đã dựng tốt trên lôi đài, chấp tay nói ra.

Cái này Hạ tam sinh thanh âm không lớn, nhưng là thanh âm lại rõ ràng truyền khắp tất cả mọi người trong lỗ tai, chăm chú chiêu này liền hiển lộ ra hần cường hần nội lực.

"Đây cũng là một cái Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả!" Lãnh Nguyệt Tiên tại Thôi Ngọc bên tai nói ra.

Người này là Thôi Ngọc thấy qua cái thứ hai Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả, không khỏi chân mày cau lại. Bởi vì hần từ đạo sĩ này trên thân cảm thấy đáng sợ uy hiếp.

Thôi Ngọc âm thầm quan sát, phát hiện ba môn phái trung đều có một tên niên kỷ không nhỏ Võ Giả, nhưng là Thôi Ngọc chỉ là đánh giá một chút, liền thu hồi ánh mắt, bởi vì hần từ ba người này trên thân cảm thấy uy hiếp càng lớn hơn.

"Ba người kia là ai?"

Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên tự nhiên biết Thôi Ngọc chỉ là ai.

"Phái Nga Mi Thiên Diệt sư thái, Thiếu Lâm tự Hồng Tín thần tăng, Thanh Liên Kiếm phái Âm Dương nho sinh Vương Minh Dương. Bọn hần đều là Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả. Đều là một đời võ lâm truyền kỳ!"

Thôi Ngọc trong lòng ngẫm hít sâu một hơi.

Lúc đầu hần còn cảm thấy cái này võ lâm đại hội hữu danh vô thực, không gặp được mấy cái cao thủ chân chính, nhưng là hôm nay cái này ba cái võ lâm truyền kỳ ở loại địa phương này xuất hiện, như vậy cái gọi là Thần Dược Môn liền không đủ gây sợ.

Lúc này, đình trong nội viện, tất cả người trong võ lâm tất cả điên cuồng kêu lên, Thôi Ngọc nghiêng tai nghe tới, tất cả là đang gọi lấy ba cái kia võ lâm truyền kỳ danh tự, từng cái cuồng loạn, giống như thấy được bọn hắn suốt đời thần tượng.

Thôi Ngọc từ trên người của bọn hắn, giống như thấy được kiếp trước những cái kia fan cuồng.

"Bọn hắn đang làm gì?" Thôi Ngọc vừa mới đang suy nghĩ chuyện gì, không có chú ý tới Thái Thượng Hạ tam sinh.

Lãnh Nguyệt Tiên một mặt nhàm chán đùa bỡn đùa, nói ra: "Tuyền lão đại thôi!"

Thôi Ngọc mở to hai mắt nhìn, đây cũng là làm cái gì mấy bay.

Hoa Mãn Lâu cười, nói ra: "Bọn hắn lại tuyển võ lâm minh chủ, lần này công đánh Thần Dược Môn, là trong chốn võ lâm ít có đại sự. Sau khi chuyện thành công, ai là võ lâm minh chủ, ai liền có thể đạt được người người tất cả chờ mong đại danh nhĩn."

"Thiên hạ rộn ràng đều là lợi lai, thiên hạ nhốn nháo đều là lợi hưởng." Thôi Ngọc thở dài một hơi.

Lãnh Nguyệt Tiên gõ đầu, khinh thường nói ra: "Bất quá là một bang mua danh chuộc tiếng hạng người đi!"

Thôi Ngọc môi hạ một ngụm rượu, thâm nghĩ cái này Lãnh Nguyệt Tiên tựa hồ đối với những này cái gọi là chính đạo nhân cũng không ưa.

"Tốt, tốt, tốt!"

Thôi Ngọc hướng trên đài nhìn lại, chỉ gặp một đám người tất cả rời đi lồi đài, trở lại mình môn phái bên trong.

Lần này Thôi Ngọc không cần hỏi, xem bộ dáng là chuẩn bị tỷ võ.

"Lũng Xuyên Quận thành trấn thiên quận phủ quận Đô chỉ huy sứ Thiết Tuyền đại nhân đến!"

Luận võ còn chưa bắt đầu, liền nghe đến một trận cao giọng gọi tên. Một cái mặc giáp chiến tướng suất lĩnh hơn mười tên hộ vệ sai bước đi vào đình trong nội viện, sau đó đại mã kim đao ngồi tại thủ tọa bên trong.

Nhìn thấy ba phái cao thủ cũng không khác sắc, xem ra bọn hắn đã sớm biết Thiết Tuyền trở về, thậm chí liền chủ tọa đều vì hắn chuẩn bị xong.

Chỉ gặp Thiết Tuyền cũng chưa từng nói thêm cái gì, chỉ là cùng ba cái đại phái ba cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả gặp lễ, sau đó liền ngồi ở chủ vị, nhẹ nhàng thức trà thủy, đây về xem trò đùa.

Không qua bao lâu, một cái võ lâm tán tu liền phi thân rơi xuống trên lồi đài.

"Tại hạ tán hồn Đao vương lâu đài, ở chỗ này hướng các vị anh hùng xin chỉ giáo!"

Đây là một cái cầm quỹ đầu đại đao trung niên đao khách, tu vi võ công chỉ có Luyện Khí viên mãn.

"Vương lâu đài, ngươi ta ân oán bởi vì ngày ngày tại cái này trên lồi đài hiểu rõ, vô luận thắng bại, chúng ta từ nay về sau lại không ân oán!"

Vừa dứt lời, một cái tay cầm trường thương Võ Giả liền bay người lên trên lồi đài.

Thôi Ngọc kinh ngạc, hắn coi là loại này lồi đài luận võ, đơn giản liền là tam đại đình tiêm môn phái đệ tử luận võ dương danh dùng, hắn không nghĩ tới, trước hết nhất ra sân lại là một chút tán tu Võ Giả.

Nhìn thấy Thôi Ngọc đáng vẻ, Hoa Mãn Lâu cười nói ra: "Đây đều là trong chốn võ lâm quy tắc ngầm, đầu tiên là để võ lâm tán tu lên lồi đài luận võ, dương danh. Tận lực bồi tiếp một chút Thượng Tam Lưu môn phái luận võ, cuối cùng mới có thể từ đình tiêm tông môn Võ Giả luận võ."

Thôi Ngọc cười, khó trách Lãnh Nguyệt Tiên sẽ nói những người này mua danh chuộc tiếng.

Hai cái Luyện Khí Võ Giả luận võ, đối với hiện tại Thôi Ngọc tới nói không có chút nào xem chút, nói câu khó nghe, những này Võ Giả hẳn một bàn tay liền có thể chụp chết, Thôi Ngọc thực sự nhìn không được.

Nhưng là đình trong nội viện tán tu đám võ giả, lại từng cái nhiệt tình tặng vọt, nhảy cẫng hoan hô.

Cái này luận võ một mực tiếp tục đến xuống buổi trưa, tài đến phiên nhị lưu môn phái đệ tử lên đài luận võ, biểu hiện ra thực lực.

Bất quá cái này trong đình viện thịt rượu không ngừng, đang ngồi đám người cũng là không dư bụng hội đối.

Thôi Ngọc đều nhanh ngủ thiếp đi, hỏi: "Đây rốt cuộc muốn đánh tới khi nào!"

Hiện tại liền Thôi Ngọc đều nhanh không chịu nổi, mà Lãnh Nguyệt Tiên đã nằm sấp trên bàn nằm ngáy o o, không có tiểu thư khuê tú đáng vẻ. Ngược lại là Hoa Mãn Lâu ngồi nghiêm chỉnh, quạt xếp nhẹ lay động, trên mặt mang nụ cười âm áp, giống như trên mặt của hắn mãi mãi cũng là bộ này

tiểu dung, sẽ không thay đổi.

Hoa Mãn Lâu tự giải trí, nói ra: "Phàm là loại này võ lâm đại hội, tổng sẽ xuất hiện một cái hai cái hắc mã, tung ra mấy cái lăng đầu thanh muốn danh dương giang hồ!"

Tựa như là vì ứng nghiệm Hoa Mãn Lâu, một đạo dài lụa màu đen đột nhiên từ sơn trang bên ngoài bay vào, cắm ở trên lôi đài, lập tức liền đem trên lôi đài hai cái đang tỷ võ nhân cho oanh xuống lôi đài.

Một màn này lệnh tất cả võ lâm cao thủ giật mình. Bất quá tam đại đỉnh cấp tông môn đệ tử ngược lại là không cảm thấy kinh ngạc.

Một đạo bóng người màu đen từ không trung bay qua, tựa như Phi Yến rơi vào trên lôi đài.

Chỉ gặp người này, một thân áo bào đen, dáng người thon dài, bất quá mang trên mặt một nửa mặt nạ quý, để cho người ta thấy không rõ dung mạo của hắn. Bất quá từ hắn hạ nửa gương mặt Thượng nhìn lại, không có sợi râu, hắn là một cái người trẻ tuổi.

"Người là người phương nào, cũng dám tại võ lâm đại hội Thượng quấy rối." Một cái Nhất Lưu tông môn đệ tử kêu lên.

Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, vỗ kịch tót.

Bất quá liền liên Hoa Mãn Lâu đều là một trận kinh ngạc, hắn chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới chân xuất hiện trong miệng hắc mã.

"Mặt quý kiếm Mộ Dung Thác Bạt, ở đây lĩnh giáo các vị anh hùng tuyệt học!"

Lập tức phía dưới nghị luận ầm ỹ, nhưng là tựa hồ cũng chưa nghe nói qua trong giang hồ có như thế một người.

Bất quá nghị luận rất nhanh liền bình ổn lại, một cái Nhị lưu tông môn đệ tử lên lôi đài.

Cái này Mộ Dung Thác Bạt đem cầm trên lôi đài trường kiếm rút ra, nói ra: "Quý linh kiếm pháp, xin chỉ giáo!"

"Thiên Tuyệt môn Trần Cát!"

Chỉ gặp cái này Mộ Dung Thác Bạt trên thân khí thế đột nhiên bộc phát, một cổ quý dị hàn khí chữ trên người hắn bạo phát đi ra, Trần Cát chỉ cảm thấy mình giống như rơi vào Vô Danh Địa Ngục, thấy hoa mắt, khi hắn kịp phản ứng thời điểm, người đã rơi tại phía dưới lôi đài.

Dưới đài lập tức một trận yên tĩnh, liền liên quận Đô chỉ huy sứ Thiết Tuyên ánh mắt đều là nhú lại, tam đại Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả cũng nhíu mày.

Quý dị kiếm pháp, thần bí mặt nạ quý kiếm khách Mộ Dung Thác Bạt lần thứ nhất trong giang hồ hiển lộ ra phong mang của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Võ lâm đại hội chi thần tú

Mặt quý kiếm khách Mộ Dung Thác Bạt trên lôi đài kiếm khí tung hoành, đại phát thần uy. Thậm chí liên mấy cái Nhất Lưu tông môn đệ tử đều không thể tới so đấu mấy hiệp, liền bị đánh rơi.

Lúc này, đang ngồi võ lâm cao thủ tất cả sắc mặt quý dị, tròng diện tĩnh dọa người.

Điểm này Thôi Ngọc ngược lại là minh bạch mấy phần, cái này võ lâm đại hội vốn chính là các đại môn phái võ lâm vì cho tông môn của mình đệ tử gia tăng danh khí địa phương, dù cho nói người võ công cái thể không người năng địch, nhưng làm sao cũng phải cùng đối thủ đánh lên trăm chiêu, như vậy mọi người trên mặt mũi đều có thể qua đi.

Ai biết quý này mặt kiếm khách giống như một cái lăng đầu thanh, mấy chiêu liền đem đối phương đánh bại, khiến cái này danh môn đại phái trên mặt không ánh sáng, từng cái tất cả đều sắc mặt khó coi nhìn xem hắn.

Dưới đài Vô Giả mắt lạnh nhìn trên đài mặt quý kiếm khách, nhưng mà quý này mặt kiếm khách lại tựa như vô tri vô giác, vẫn như cũ bá chiếm lôi đài.

"Có chút ý tứ!" Lãnh Nguyệt Tiên không biết lúc nào tỉnh lại.

Quý kia mặt kiểm khách nhìn thấy vậy mà không ai dám lên đài, khoe miệng phù lên khinh miệt tiểu dung, nói ra: "Chẳng lẽ Trung Nguyên vô lâm không người nào sao? Muốn ta ngàn dặm xa xôi từ cực tây đại thảo nguyên mà đến, liền là muốn lĩnh giáo một phen Trung Nguyên vô lâm các lộ cao thủ, không nghĩ tới vậy mà, Trung Nguyên vô lâm không người vậy!"

Hiện trường yên tĩnh một mảnh, lập tức chửi rủa thanh âm lóe sáng, liền liên ba cái đỉnh tiêm môn phái cao thủ tất cả ngồi không yên.

"Thảo, nguyên lai là thảo nguyên mọi rợ!"

"Kệ con mẹ hán chữ, từ đâu tới mọi rợ vậy mà chạy đến nơi đây giương oai!"

"Không thể để cho mọi rợ tại chúng ta Trung Nguyên vô lâm giương oai!"

Cực tây đại thảo nguyên từ xưa tất cả một mực xâm phạm Trung Nguyên, nhất là Tùy diệt thiên hạ đại loạn, cực tây đại thảo nguyên thừa cơ tiến quân Trung Nguyên, tại Trung Nguyên đại địa phạm phải Lỗi Lỗi việc ác.

Cho dù là Đại Đường kiến quốc về sau, vẫn như cũ bị cực tây đại thảo nguyên man nhân nhiều lần phạm biên cương, về sau đương kim Thánh thượng anh minh Thần Vũ, phân công hiền lương, chăm lo quản lý, tại vài thập niên trước đại phá cực tây đại thảo nguyên, đánh cực tây đại thảo nguyên nguyên khí đại thương, vài chục năm nay không còn dám phạm.

Không nghĩ tới, hôm nay vô lâm đại hội trung, cực tây đại thảo nguyên nhân cũng dám đến nơi đây trắng trợn đến thái tràng tử (gây chuyện).

"Thanh Liên Kiểm tông đệ tử, Ly Mặc Hiên xin chỉ giáo."

Cái này Ly Mặc Hiên đối mặt quý kiểm khách cực kỳ chán ghét, không đơn thuần là cái này Ly Mặc Hiên, liền liền tại nơi chốn có người trong vô lâm tất cả là một bộ chán ghét bộ dáng, xem ra người Trung Nguyên rất đúng tây đại thảo nguyên man nhân đến cỡ nào chán ghét.

Thanh Liên Kiểm tông đệ tử chỗ Tu Luyện Thanh Liên Kiểm điển chính là đương thời nhất đẳng tuyệt học, kiểm pháp vừa ra, kiểm khí màu xanh tùy ý, tựa như hoa sen nở rộ, lộng lẩy.

Lại tại cái này vô cùng mỹ lệ trung, lại tràn ngập sát ý vô biên.

Mộ Dung Thác Bạt tốt không e ngại, quý linh kiểm pháp tựa như u linh, kiểm pháp quý dị như U Linh, hai người trong lúc nhất thời vậy mà đánh đến lực lượng ngang nhau.

"Hảo hảo!"

"Làm chết mọi rợ!"

Ly Mặc Hiên tại vô lâm đám người hô to trung, khí thế như hồng, tựa như như có thần trợ, Thanh Liên Kiểm điển sử xuất vậy mà so ngày thường còn muốn trôi chảy mấy phần.

"Lấy!"

Ly Mặc Hiên trong mắt tinh quang lóe lên, một kiểm đâm vào mặt quý kiểm khách trong bụng, một kiểm xuyên bụng mà qua.

"Tốt! Tốt!" Nhìn thấy Ly Mặc Hiên một chiêu đắc thắng, nhao nhao hét lớn.

Thế nhưng là Ly Mặc Hiên trong mắt cũng không có đắc thắng vui sướng, ngược lại tràn đầy sợ hãi. Hắn một kiểm cũng không có đâm vào nhân thể cảm giác, tựa như đâm vào không khí.

Chỉ gặp quả nhiên, quý kia mặt kiểm khách thân thể chậm rãi tiêu tán, hóa thành tro bụi. Mà lúc này đây, Ly Mặc Hiên lông tơ lóe sáng, trên cổ mát lạnh, một thanh rét lạnh Thiết Kiểm chính khoắc lên trên cổ của hắn.

Phía dưới vô lâm cao thủ chính đang khen hay thanh âm, tựa như giờ khắc này tất cả bị đồng loạt bị bóp lấy yết hầu, đã ngừng lại thanh âm.

Bại, lại bại. Thậm chí ngay cả đỉnh tiêm tông môn Thanh Liên Kiểm tông đệ tử tất cả bại.

Cái này khiến Trung Nguyên Vô Giả có chút không thể nào tiếp thu được.

Ly Mặc Hiên cười khở thu hồi trường kiểm, chấp tay một cái, đòi phé lui xuống lôi đài.

"Có ý tứ!" Lần này liền liên Hoa Mãn Lâu đối cái này cái mặt quý kiểm khách tất cả tràn ngập tò mò.

"Thật quý dị kiểm pháp!" Lãnh Nguyệt Tiên khẽ giật mình, nói ra: "Ta nhớ được cực tây đại thảo nguyên vô công mặc dù quý dị tà khí, nhưng là loại này thân pháp quý dị ta nhưng lại chưa bao giờ nghe nói!"

"Giống như là Đông Hải Oa nhân bí pháp!" Hoa Mãn Lâu lắc lắc quạt giấy nói ra.

Thôi Ngọc không nghĩ ra, hai phe một cái tại cực tây, một cái tại cực đông, hai nhóm nhân là như thế nào làm cùng một chỗ.

"A Di Đà Phật!" Từng tiếng niệm Phật hiệu vang lên, một cái niên kỷ chỉ có chừng hai mươi tuổi tiểu hòa thượng lên lời đài.

Mộ Dung Thác Bạt mắt lạnh nhìn tiểu hòa thượng, khinh thị nói ra: "Tiểu hòa thượng, ngươi lên đài chịu chết sao?"

Cái này cũng không trách Mộ Dung Thác Bạt khinh thị, Thiếu Lâm tự võ công thủ trọng Phật pháp, nếu không có thâm hậu Phật pháp, Thiếu lâm tự tuyệt học hi hữu có thể tu luyện tới cảnh giới cao thâm.

Mà Thiếu Lâm tự càng là cực nặng căn cơ, từ trong Thiếu Lâm tự xuất hiện danh môn cao thủ không không tới chừng bốn mươi tuổi.

Hiện tại cái này tiểu hòa thượng, niên kỷ bất quá chừng hai mươi, thậm chí còn không đến hai mươi tuổi.

Chỉ gặp cái này tiểu hòa thượng, khuôn mặt tuần tú, môi hồng răng trắng, hai mắt nửa hộp, song chùy tai to, khuôn mặt kỳ dị.

"A Di Đà Phật, tiểu tăng Thần Tú, gặp qua thí chủ!"

"Ta dựa vào!" Cái này tiểu hòa thượng danh tự lập tức đem Thôi Ngọc kinh hãi, Thần Tú pháp sư danh tự tại bọn hắn thế giới kia thật sự là quá có tiếng, đây chính là kém chút trở thành Phật gia Thiên tông Lục Tổ ngưu nhân.

Thôi Ngọc không nghĩ tới ở cái thế giới này vậy mà cũng có thể nhìn thấy trùng tên trùng họ, thậm chí tất cả là hòa thượng.

Thiên Diệt sư thái tựa hồ cùng Hồng Tín quan hệ coi như không tệ, nhìn thấy Thiếu Lâm tự vậy mà ra như thế một cái đệ tử trẻ tuổi, có chút lo lắng.

"Hồng Tín thần tăng, ngươi cái này. . ."

Hồng Tín khuôn mặt giống như trợn mắt Kim Cương, nói ra: "Đa tạ sư thái lo lắng, cái này Thần Tú chính là bản tăng mười năm trước du lịch giang hồ lúc phát hiện Phật pháp thiên tài, một thân Phật pháp tu vi đã không còn bản tăng phía dưới, trải qua trong Thiếu Lâm tự mười năm tiềm tu, nó Phật pháp tu vi, liền là bản tăng cũng không biết sâu tiềm!"

Nói xong Hồng Tín trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười, bất quá lại có vẻ hơi dữ tợn.

Hồng Tín vừa dứt lời, bốn phía ba phái cao thủ không không hít sâu một hơi. Hồng Tín thành danh trăm năm, hắn Phật pháp tu vi hưởng dự thiên hạ, hiện tại Hồng Tín vậy mà nói trước mặt cái này cái chừng hai mươi tuổi thiếu niên lại nhưng đã tại Phật pháp tu vi Thượng siêu việt Hồng Tín.

Phải biết, Thiếu Lâm tự võ công, nếu là Phật pháp tu vi cao thâm đến mức nhất định, như vậy Tu Luyện Thiếu lâm tự võ học, cái kia chính là làm ít công to, như có thần trợ.

Lúc này, ba phái cao thủ không không chờ mong cái này Thiếu Lâm tiểu tăng, muốn biết cái này tiểu tăng thực lực đến cùng cao thâm đến trình độ nào.

"Tiểu hòa thượng, đao kiếm không có mắt, mặc dù ta Mộ Dung Thác Bạt cũng không phải là Trung Nguyên Vô Giả, nhưng là tại hạ còn là có thân làm một cái Vô Giả kiều ngạo, tiểu hòa thượng ngươi vẫn là đi xuống đi, không muốn uống nộ mạng."

Cái này Mộ Dung Thác Bạt mặc dù phách lối, lần này xuất hiện càng là chân đạp Trung Nguyên Vô Giả, nhưng là lúc này lại cũng lộ ra điều hào phóng.

"Ai nha, cái này tiểu hòa thượng muốn ăn khổ!" Lãnh Nguyệt Tiên cau mày nói, bất quá nàng lại cũng không nhìn một chút, mình cũng bất quá mười bốn mười lăm tuổi, so hòa thượng này còn nhỏ, lại ở chỗ này để người ta tiểu hòa thượng.

Thôi Ngọc lắc đầu, hắn cũng không cho rằng cái này tiểu hòa thượng sẽ là nhân vật đơn giản.

"Ngươi cảm thấy cái này tiểu hòa thượng năng thắng?" Hoa Mãn Lâu tò mò hỏi. Bởi vì hắn cũng không nhìn ra cái này tiểu hòa thượng chỗ nào đặc biệt.

Bởi vì lúc này cái này Thần Tú quanh thân không có chút nào khí thế, thân thể tựa như yếu đuối, liền liền vừa rồi lên đài cũng là đi thang lầu, để cho người ta nhìn sang, liền tựa như người khác nhau.

"Cái này tiểu hòa thượng rõ ràng chính là không có luyện võ qua dáng vẻ, bước chân phù phiếm, mặc dù tuần tú, nhưng là hai mắt Vô Thần, ngơ ngác cùng lão Hoa giống như, làm sao có thể thắng!" Lãnh Nguyệt Tiên không phục nói.

Hoa Mãn Lâu im lặng nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt Tiên, cái gì gọi là ngơ ngác giống như hắn, hắn phong thần Như Ngọc, tuần láng phi phàm, chỗ nào ngày người.

Thôi Ngọc cười ha ha, nói ra: "Không tại sao, bởi vì hắn gọi Thần Tú!"

"Ngươi biết hắn?"

"Không biết!" Thôi Ngọc cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tu Di Sơn Thần Chưởng

"Thí chủ mời!" Thần Tú không kiêu ngạo không tự ti, tựa như không có nghe được Mộ Dung Thác Bạt.

Mộ Dung Thác Bạt lạnh lùng nhìn xem Thần Tú, gặp hấn mặt không biểu tình, hai mắt híp lại, ở nơi nào tay bấm hoa sen bảo ấn.

"Tốt, đã như đây, tiểu hòa thượng cũng đừng trách ta! Trông thấy!" Mộ Dung Thác Bạt kiểm quang lạnh lẽo, đâm thẳng Thần Tú tim.

Chỉ gặp Thần Tú tựa như không nhìn thấy nhìn thấy một kiếm này, sừng sững tại nguyên chỗ, hào không động đậy.

"A, tiểu hòa thượng mau tránh!"

"Mau tránh ra!"

"Tránh ra, tránh ra a!"

Phía dưới các lộ Võ Giả nhìn thấy Thần Tú thờ ơ, nhao nhao nóng nảy kêu la.

Mộ Dung Thác Bạt trong mắt lóe lên một chút do dự, tiếp lấy trong mắt vẻ tàn nhẫn lóe lên, không chút do dự thẳng đâm xuống.

Ngay trước một kiếm đâm đến Thần Tú trước ngực thời điểm, cái này Thần Tú rút cục động. Chỉ gặp hấn Liên Hoa Ấn phản động, tựa như một đóa liên hoa đua nở, tay nắm cánh hoa đung, tay phải nhanh giống như thiểm điện, đầu ngón tay nhẹ nhàng tại thân kiếm một bên một điểm.

Mộ Dung Thác Bạt biến sắc, hấn chỉ cảm thấy kiếm trong tay một trận Đại Lực truyền đến, thậm chí liên kiếm trong tay đều giống như không cầm nổi.

Mộ Dung Thác Bạt biến sắc, thân hình chớp liên tục, lui sang một bên.

Thần Tú cũng chưa đuổi kịp.

"Tê!"

Một trận hít vào khí lạnh thanh âm.

Liên liên ba cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả tất cả ngồi không yên. Thiên Diệt sư thái càng là kêu sợ hãi: "Bóp hoa lá chỉ, không nghĩ tới hấn tuổi còn nhỏ vậy mà đem cái môn này công pháp tu luyện đến loại cảnh giới này."

"Hậu sinh khả uý a!" Liên liên Vương Minh Dương cũng ở một bên không ngừng tán thưởng.

Mộ Dung Thác Bạt từ quan sát kỹ lấy Thần Tú, nhưng là hấn như trước vẫn là nhìn không ra, cái này Thần Tú có gì đặc biệt, chung quanh không có một tia khí thế, không có chút nào một cái võ đạo bộ dáng của cao thủ.

"Cẩn thận, tiểu hòa thượng, thần thua quý vận!" Mộ Dung Thác Bạt hét lớn một tiếng, liền như thế đứng thẳng bất động.

Sau đó, chỉ gặp Thần Tú đột nhiên toàn thân Kim Quang lập loè, một thanh kiếm sắc tựa như từ trong hư không bắn ra, hung hăng đâm vào Thần Tú trên lưng.

Bất quá Thần Tú thân thể tựa như kim thiết đúc thành, thanh kiếm bén kia dù cho bởi vì Đại Lực ép tất cả uốn lượn, nhưng cũng không cách nào đâm vào nửa phần.

Thần Tú quanh thân không gió mà bay, bàng bạc nội lực đột nhiên bộc phát ra, thanh kiếm bén kia tựa như nhận Đại Lực, ép bắn ra ra. Một đạo bóng người màu đen cũng dần hiện ra đến, chính là Mộ Dung Thác Bạt.

Mà lúc này, vẫn như cũ đứng ở Thần Tú chính đối diện Mộ Dung Thác Bạt thân thể tài hóa thành tro bụi.

Mọi người dưới đài tại cái này ngắn ngủi hai chiêu trong lúc giao thủ, nhìn chính là tâm trí hướng về, hận không thể chính mình là trên đài cái này hai người

cao thủ.

Hai người kia, một cái công pháp quý dị tựa như U Linh quý thần, một cái tuổi gần hai mươi, vậy mà liền có thể sử dụng ra đại thành Kim Cương Bát Hoại thân. Vô luận cái nào, đều chỉ năng để những này Vô Giả đều ngưỡng vọng.

Mộ Dung Thác Bạt nhìn một chút trong tay không ngừng run rẩy trường kiếm, hít sâu một hơi. Hắn lúc này lại có một loại không có chỗ xuống tay cảm giác bất lực.

"A Di Đà Phật!" Thần Tú xoay người lại, nhìn xem Mộ Dung Thác Bạt, kim sắc thân thể để hắn dưới ánh mặt trời như có một loại Phật Quang bao phủ.

"Đại sư, là tại hạ coi thường người, hiện tại mời tiếp ta một chiêu cuối cùng, đây là tuyệt chiêu của ta, Bách Quỷ Dạ Hành. Đại sư xin cẩn thận." Mộ Dung Thác Bạt khuôn mặt trang nghiêm, hắn không nghĩ tới, hắn vừa mới đặt chân Trung Nguyên vô lâm, triển lộ phong mang, vậy mà lại nhanh như vậy đem tuyệt chiêu của chính mình làm dùng đến.

Lúc này, tam đại phái đệ tử không không quay về Thần Tú vui lòng phục tùng, đệ tử Thiếu lâm đâu chỉ vạn người, có thể tu luyện thành Kim Cương Bát Hoại công, không có chỗ nào mà không phải là năm mươi cao tăng.

Có thể còn trẻ như vậy liền luyện thành Kim Cương Bát Hoại công, đừng nói gặp qua, liền ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Thậm chí tại lúc này, bọn hắn nhìn về phía Thần Tú ánh mắt, tất cả có một loại nhìn Phật Đà cảm giác.

Đây là một cái chân chính Phật pháp thiên tài.

"A Di Đà Phật, thí chủ mời, tiểu tăng diệt sẽ dùng tiểu tăng tuyệt học!" Thần Tú thanh âm ôn hòa, giống như thiên âm.

Mộ Dung Thác Bạt khòe miệng trời lên tiểu dung, tôn trọng đối thủ, đây là đối Vô Giả lớn nhất khẳng định. Đây đối với một cái Vô Giả tới nói, rất trọng yếu.

"Ba!" Lãnh Nguyệt Tiên ném qua tới một cái cái chén không, nói ra: "Nhanh, đặt cược, nói bọn hắn ai có thể thắng!"

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nghiêng mắt nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt Tiên, tất cả quay đầu không để ý tới cái này nha đầu điên , tức giận đến Lãnh Nguyệt Tiên giương nanh múa vuốt.

Thôi Ngọc tự mình biết chuyện nhà mình, hắn thành tựu hiện tại cơ hồ toàn là dựa vào hệ thống có được, luận thiên phú, Thôi Ngọc mình thúc ngựa cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa Thần Tú bóng lưng. Liền liền mặc dù đối bất cứ chuyện gì tất cả thờ ơ Hoa Mãn Lâu, Thôi Ngọc tất cả đó có thể thấy được, trong mắt của hắn đối với Thần Tú cũng là tràn đầy kính nể cùng tán thưởng.

Mộ Dung Thác Bạt dựng thẳng kiếm mà đứng, quanh thân áo bào cổ động, chân khí tùy ý.

Từng đợt sương mù màu đen từ Mộ Dung Thác Bạt trên thân lan ra, tiếp lấy sương mù màu đen càng lúc càng lớn, đem Mộ Dung Thác Bạt bao khóa chắc chắn.

Nhìn từ đằng xa đi, thật giống như tối đen như mực mây đen phiêu đảng trên lôi đài.

Thần Tú mặt không đổi sắc, trong miệng làm bầm giọng thấp phật kinh.

"Đại sư, cẩn thận, ta muốn ra chiêu!" Mộ Dung Thác Bạt thanh âm truyền đến.

Chỉ gặp đám mây đen kia trung như có một viên lỗ đen, không lồ hắc vụ bắt đầu thật nhanh co vào, trong chớp mắt liền co rút lại thành một cái một người lớn nhỏ hắc cầu, sau đó tại ánh mắt của mọi người hạ nổ tung lên.

Cuộn cuộn hắc vụ nhào về phía Thần Tú, hô hấp ở giữa liền đem Thần Tú thôn phệ, đem Thần Tú bao khóa ở bên trong.

Cơ hồ tất cả mọi người đứng thẳng lên, nhìn về phía lôi đài, chỉ là hiện trên lôi đài, hắc vụ cuộn cuộn căn bản là không có cách nhìn thấy tình hình bên trong.

Nhưng là trên lôi đài, yên tĩnh im ắng, không có giao thủ tiếng vang, ngược lại là từng tiếng phật kinh thien xướng thanh âm càng lúc càng lớn, rất nhanh liền vang vọng toàn bộ sơn trang trên không.

Mặc dù chỉ có Thần Tú một người thien xướng, nhưng là tại mọi người nghe tới, thật giống như khắp Thiên Thần phật tại vịnh kinh tổ phật.

Nghe được thiên âm phật kinh người, tất cả tại thời khắc này cảm thấy tâm thần bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống, tông thần tú phật âm bên trong, đám người có thể nghe ra, hắn hiện tại không có nguy hiểm.

"Bách Quỷ Dạ Hành!"

Mộ Dung Thác Bạt thanh âm tựa như đến từ Cửu U Địa Ngục, cùng Thần Tú phật âm tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Lập tức hắc vụ giống như nhận lấy cái gì kích thích, hắc vụ lẫn lộn không thôi. Từng đạo kiếm khí từ hắc vụ bên trong bay ra, uy lực kinh người.

"Đến cùng thế nào?"

"Cái này cái gì quý dị công pháp!"

"Cái này hắc vụ là thứ quý gì, man nhân liền ưa thích làm những này tà ma ngoại đạo!"

Phía dưới đám người âm ỷ, thế nhưng là bọn hắn lại sốt ruột, nhưng là trên lôi đài tràn đầy hắc vụ, căn bản là không có cách thấy rõ tình hình bên trong.

Kim thiết xen lẫn không ngừng bên tai, nhưng lại không nhìn thấy nội tình, làm người nóng lòng như lửa đốt.

Hoa Mãn Lâu nhẹ toát một chén rượu, nói ra: "Quả nhiên là Đông Hải Oa nhân bí pháp!"

"Hai cái tám đời đánh không vào đề, vậy mà làm đến cùng một chỗ, còn làm ra như thế một bộ kiếm pháp cổ quái!"

"Mau nhìn, bay ra cái bóng người!" Một tiếng kêu sợ hãi.

Quả nhiên, một đạo bóng người màu đen từ hắc vụ bên trong bay ra, chính là cái kia Mộ Dung Thác hải cái này mặt quỷ kiếm khách.

Nhưng là mọi người ở đây coi là nắm chắc thắng lợi trong tay lúc, cái này Mộ Dung Thác Bạt ở giữa không trung biến như trước đó, hóa thành tro bụi.

Tiếp lấy một đạo lại một đạo bóng người bay ra, vậy mà đều là Mộ Dung Thác hải bộ dáng, tất cả như thế trước nhao nhao hóa thành tro bụi, tiêu tán tại giữa không trung.

"A Di Đà Phật!" Một tiếng niệm Phật từ trong võ đài truyền ra, tựa như trống chiều chuông sớm, khiến cho chúng tâm thần người dập dờn, có chút tu vi thấp Võ Giả thậm chí liên đới đều không thể ngồi ở, trực tiếp từ trên ghế rơi xuống.

Đạo đạo Kim Quang từ hắc vụ trung bắn ra bốn phía mà ra, giống như tăng sáng chỉ quang.

Vân khai vụ tán, một tòa tán phát Phật Quang trong suốt son phong trực tiếp phá vỡ mây mù, phóng lên tận trời.

Một tiếng hét thảm, Mộ Dung Thác Bạt trong miệng phun ra một trận huyết vụ, ngược lại bay mấy trượng, ngã xuống đất.

Trên lôi đài, Thần Tú hai tay kinh thiên chi thế, khuôn mặt trang nghiêm. Khi hắc vụ tiêu tán, chấp tay trước ngực, ở trước ngực tay nắm hoa sen bảo ấn. Đứng vững kim sắc son phong mới hóa thành Kim Quang tiêu tán.

"A Di Đà Phật!"

Thiên Diệt sư thái cùng Vương Minh Dương đột nhiên đứng lên, gạt mình nhìn qua trên lôi đài trang nghiêm bảo tướng Thần Tú.

"Tu Di Sơn Thần Chương!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thôi bán tiên nhi

"Thắng!"

"Thần Tú, Thần Tú!"

Phía dưới Võ Giả hô to, Trung Nguyên Võ Giả đánh thắng cực tây đại thảo nguyên Võ Giả, đây là trong chốn võ lâm đại sự, vì Trung Nguyên Võ Giả trên mặt giầy đến hào quang.

Tam đại phái cao thủ nhao nhao hướng Hồng Tín chúc, dù cho Hồng Tín chính là Phật gia cao tăng, lúc này cũng vui vẻ ra mặt.

Chỉ là ai cũng không có chú ý, bị Tu Di Sơn Thần Chương đánh xơ xác hắc vụ phiêu đảng tại toàn bộ son trang trên không, bị bọn này Võ Giả hút vào

trong miệng, liền là liên tam vị Luyện Khí Hóa Thần võ lâm truyền kỳ cao thủ cũng không từng phát giác, tất cả bị trận này đại thắng hấp dẫn lấy tâm thần.

Lãnh Nguyệt Tiên kinh ngạc đến ngây người nhìn xem Thần Tú, đột nhiên nhướng mày, đối Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nói ra: "Cẩn thận, đây là U Linh yên, không muốn hồ hạp!"

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn một chút Lãnh Nguyệt Tiên, cùng Hoa Mãn Lâu cùng một chỗ nín thở.

Mộ Dung Thác Bạt thương thế rất nặng, tập tễnh đứng dậy, nói ra: "Trung Nguyên Vũ Lâm Quả nhiên ngoa hồ tàng long, tại hạ thua tâm phục khẩu phục. Sơn thủy có gặp lại, cáo từ!"

Mộ Dung Thác Bạt nói xong, cũng không để ý tới đám người, quay người rời đi.

Nhưng mà hắn không có chú ý tới chính là, Thôi Ngọc ba người ánh mắt một mực đi theo hắn, thẳng đến hắn biến mất Tại Sơn trang ngoài cửa lớn.

Vương Minh Dương cao giọng cười một tiếng, nói ra: "Thần Tú thiên sư, phong hoa tuyệt đại, ta Thanh Liên Kiếm tông rời khỏi mình chủ tỷ thí."

Thiên Diệt sư thái cũng là cao giọng rời khỏi.

Thần Tú hiện ra thực lực thực sự kinh khủng, hôm nay hai phái mang ra đệ tử, không có một cái nào là cái này Thần Tú đối thủ, mà lại cái khác phổ thông Võ Giả nhìn không ra, bọn hắn những này Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả cùng Thiết Tuyền lại thấy thật sự.

Cái này Thần Tú đã lĩnh ngộ Thiên Đạo, đạt được thiên đạo pháp tắc ban thưởng.

Thần Tú khuôn mặt tựa như ngủ thiếp đi, gặp giao đấu đã kết thúc, chậm rãi đi xuống lôi đài, đi vào Hồng Tín sau lưng, tựa như đối vừa mới giao đấu thắng lợi căn bản không thêm để ý.

Hồng Tín cất tiếng cười to, mặc dù trong miệng nói thẳng không thể, trên mặt lại viết lên vị trí mình chủ phi hắn Thiếu Lâm tự không ai có thể hơn.

Vốn là đối Thiếu Lâm tự chán ghét Thôi Ngọc, càng là cảm thấy buồn nôn.

Tại một trận đối trá từ chối về sau, Hồng Tín rốt cục miễn cưỡng đáp ứng trở thành lần này tiến đánh Thần Dược Môn minh chủ.

Tại Thiết Tuyền chứng kiến dưới, võ lâm các phái đẩy chọn lựa Thiếu Lâm tự làm lần này hội minh minh chủ. Thiết Tuyền cũng không nói nhảm, định ra sáng sớm ngày mai, liền triển khai đối Thần Dược Môn giao sát.

Sau đó Thiết Tuyền liền dẫn đầu bộ hạ rời đi sơn trang, đội Thiết Tuyền sau khi đi, Hồng Tín càng là hăng hái, nói một chút cổ vũ lòng người nói chuyện, chỉ là nghe được Thôi Ngọc buồn ngủ, cũng không biết giảng thứ gì, cuối cùng lại là một trận ăn uống thả cửa.

Nhìn thấy không có chuyện gì, nín thở đã lâu Thôi Ngọc ba người quay người rời đi, đi vào trên đường một nhà tửu lâu, ngồi cạnh cửa sổ tửu phụ cận yên tĩnh vị trí.

Nhìn thấy chung quanh không có nhân, Thôi Ngọc mới hỏi: "Tiểu Tiên, U Linh yên là cái gì, nghe giống một loại độc dược?"

Bất quá Thôi Ngọc mặc dù hoài nghi U Linh yên là độc dược, nhưng là cái này cùng nhau đi tới, Thôi Ngọc cũng đang âm thầm dò xét thân thể, cũng không có phát hiện độc vật dấu vết để lại.

Lãnh Nguyệt Tiên một mặt đắc ý, nói ra: "Các người không biết đó là các người cô lậu quả văn, nao, đón lấy, một người một hạt!" Nói, Lãnh Nguyệt Tiên liền ném ra hai viên thuốc cho Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu, sau đó mình cũng ăn một viên.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu lẫn nhau nhìn thoáng qua, đem đan dược nuốt vào. Bất quá Thôi Ngọc lại dùng nội lực đem đan dược bao khóa, cũng không để khỏi trong thân thể tản ra. Còn Hoa Mãn Lâu, Thôi Ngọc tin tưởng hắn cũng sẽ như thế.

"Cái này U Linh yên các người không biết cũng là bình thường, đây là mấy trăm năm trước một cái Nhị lưu ma tông độc môn khói độc, vèn vèn là cái này U Linh yên chẳng những không có độc, ngược lại sẽ làm cho người trong thời gian ngắn Tinh Thần gấp trăm lần. Bất quá nếu là người qua U Linh yên nhân lại người được bọn hắn độc môn bạch cốt hương, liền sẽ sinh ra một loại kịch độc, tên là U Minh sát xương độc dược. Loại độc dược này cho dù là Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả cũng vô pháp ngăn cản. Thậm chí Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả cũng sẽ nhận ảnh hưởng, chỉ có thể phát huy sáu thành thực lực." Lãnh Nguyệt Tiên êm tai nói.

"Cái kia cực tây đại thảo nguyên Man tộc tại sao có thể có loại độc dược này?" Hoa Mãn Lâu hỏi.

"Bởi vì a, cái này Nhị lưu Ma Tông tại hơn trăm năm trước, sớm đã bị diệt môn. Mà hung thủ, liền là cực tây đại thảo nguyên."

Lúc này, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tài bình tĩnh đại ngộ.

"Thế nhưng là cực tây đại thảo nguyên tại sao phải cho những này võ lâm cường giả hạ độc chứ!"

"Chẳng lẽ Thần Dược Môn cùng cực tây đại thảo nguyên cấu kết ở cùng nhau?" Lãnh Nguyệt Tiên thuận miệng nói ra.

Nói xong, ba người liền trầm mặc. Nếu như chuyện này là chân, như vậy chuyện này liền đáng sợ.

Cái này Thần Dược Môn cùng đại thảo nguyên Man tộc muốn làm gì.

Hoa Mãn Lâu quạt xệp nhẹ lay động, nói ra: "Không có khả năng, hiện tại Thần Dược Môn bị triều đình quân đội vây chặt như nêm cối, liên con ruồi tất cả không bay ra được. Dù cho cực tây đại thảo nguyên muốn cấu kết Thần Dược Môn, chuẩn bị lừa giết vô lâm đồng đạo, đây cũng là hết cách xoay chuyển."

"Không sai, lần này tiêu diệt Thần Dược Môn chủ lực chính là triều đình quân đội, dù cho hạ độc đem tất cả vô lâm hạ độc được, lại có thể thế nào." Thôi Ngọc ngón tay nhẹ nhàng nện trên bàn, phát ra có tiết tấu tiếng đánh.

Ba người ở chỗ này phát tán sức tưởng tượng, suy đoán ra rất nhiều khả năng, cuối cùng tất cả bị phủ quyết, bởi vì nơi này tất cả quân không ra quân đội cái này một quái vật khổng lồ.

Còn nữa tới nói, cực tây đại thảo nguyên bị đương kim Thánh Hoàng để bệ hạ đánh cái nửa tàn, muốn khôi phục nguyên bản thực lực, không nghĩ ngại lấy lại sức trăm năm, căn bản khôi phục không đến nguyên bản thực lực.

Mà lúc này, cực tây đại thảo nguyên nếu như xuất thủ, không nói thành công hay không, thế tất dẫn tới đương triều Thánh Hoàng để tức giận, nếu phát binh thảo phạt, cực tây đại thảo nguyên Man tộc căn bản là không có cách chống cự, chỉ có thể hướng về chỗ xa hơn chạy trốn.

Mà lại Thần Dược Môn cũng không có gì có thể hấp dẫn cực tây đại thảo nguyên Man tộc địa phương.

Lãnh Nguyệt Tiên tiểu lông mày tất cả nhăn thành xuyên tử, lộ ra hoạt bát đáng yêu.

"Ai nha, không nghĩ, mắc mớ gì đến chúng ta, chúng ta uống rượu!" Lúc đầu Lãnh Nguyệt Tiên liền không quan tâm sống chết của bọn hắn, chỉ cần có trò hay nhìn, năng liền rất cao hứng.

Hoa Mãn Lâu cũng là quạt xệp nhẹ lay động, không còn phỏng đoán.

Chỉ có Thôi Ngọc đem chuyện nào đặt ở trong lòng, bất quá ba người không biết là có hay không bởi vì ăn ý, vậy mà đều không có đem U Linh chuyện thuốc lá phải chăng nói cho vô lâm đồng đạo ý tứ.

"Ài, người nhìn trên đường cô nương kia thật xinh đẹp, các người hai cái lão quang còn có thể đi thử một chút!" Lãnh Nguyệt Tiên chén rượu vừa để xuống, chỉ vào trên đường một cái tử sam thiếu nữ nói ra.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu liếc một cái, nhìn sang, quả nhiên là cái hết sức xinh đẹp thiên kim tiểu thư.

Chỉ gặp tiểu thư này bước chân nhẹ nhàng, tả hữu bốn trông mong, giống như đối cái gì tất cả rất ngạc nhiên đáng vẽ, vừa nhìn liền biết là cái cả ngày nhốt tại khuê các đại nhà tiểu thư.

Thôi Ngọc nhẹ phẩm rượu ngon, nói ra: "Ai, đáng tiếc!"

"Đáng tiếc cái gì?" Lãnh Nguyệt Tiên đem nhô ra ngoài cửa sổ đầu duỗi hồi tới hỏi.

Thôi Ngọc ra vẻ thần bí nói ra: "Bình thường a, loại này tiểu thư khuê các đạo phổ du ngoạn, tất nhiên sẽ gặp được lưu manh đùa giỡn!"

Lãnh Nguyệt Tiên hừ một ngụm, nói ra: "Ta vậy mới không tin, bất quá chân gấp, các người ngược lại là có thể anh hùng cứu mỹ nhân, nói không chừng người ta liền lấy thân báo đáp đâu!"

Lãnh Nguyệt Tiên vừa dứt lời, ngoài cửa sổ trên đường liền truyền đến từng đợt tiếng kinh hô, tựa hồ là mấy cái thiếu nữ kêu sợ hãi.

Lãnh Nguyệt Tiên lần nữa đem đầu nhô ra ngoài cửa sổ, liền là một tiếng kinh hô: "Ta dựa vào, thật có lưu manh!"

Hoa Mãn Lâu một ngụm rượu trực tiếp phun ra, vậy mà cũng ngồi không yên, đi theo thân, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Quả nhiên, giờ phút này trên đường, mấy cái du côn lưu manh đem tiểu thư kia cùng hai cái tiểu tỷ bao bọc vây quanh, động tác khinh bạc, dẫn tới trận trận kêu sợ hãi.

"Lão Hoa, người thoát đơn thời điểm đến, nhanh đi anh hùng cứu mỹ nhân!" Lãnh Nguyệt Tiên vừa cười vừa nói.

"Đừng nóng vội!" Thôi Ngọc mặc dù trong lòng cũng là một câu ta dựa vào, nhưng là trên mặt nhưng như cũ bình chân như vại.

"Thế nào?"

Thôi Ngọc cười thần bí, nói ra: "Phàm là gặp được loại này ác bá đùa giỡn tuổi trẻ thiếu nữ sự tình, nhất định có vô đạo cường giả rút đao tương trợ."

Phảng phất là vì ứng nghiệm Thôi Ngọc, dưới lầu quả nhiên từ một bên nhảy ra một bóng người, cao giọng quát: "Ban ngày ban mặt, sáng sủa Càn

Khôn, các ngươi cũng dám đùa giỡn phụ nữ đang hoàng."

Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu trợn mắt hốc mồm nhìn qua Thôi Ngọc.

"Mà lại!" Thôi Ngọc phun ra hai chữ, uống xong một chén rượu.

"Mà lại cái gì?"

"Mà lại thiếu niên này anh hùng nhất định mặc bạch y!" Thôi Ngọc khẳng định nói.

"Ta dựa vào!" Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu đồng thời tuôn ra miệng, hai con ngươi đều giống như muốn rơi ra đến giống như.

Thôi Ngọc đưa tay cầm qua Hoa Mãn Lâu quạt xếp, nhẹ lay động lấy nói ra: "Xin gọi ta thôi bán tiên, tạ ơn!" Nói, Thôi Ngọc cũng tới đến ngoài cửa sổ, nghỉ hạ nhìn lại, sau đó đột nhiên trợn mắt hốc mồm, nói ra: "Ta dựa vào!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Xuất phát

"Cút!" Một tiếng quát chói tai, dọa đến mấy cái súng mặt súng mũi du côn lưu manh liên câu hung ác lời cũng không dám lưu, liền tè ra quần chạy ra.

"Dư Tích Văn!" Thôi Ngọc nhìn phía dưới hăng hái thiếu Niên công tử, trong lòng nghi hoặc, hẳn làm sao lại xuất hiện ở đây.

Nếu là ở địa phương khác, Thôi Ngọc cũng sẽ không làm hấn nghĩ, nhưng là lúc này ở cái này Lũng Xuyên Quận nội thành, chính đạo tông môn đệ tử tụ tập, hẳn một cái Ma Tông đệ tử làm sao lại xuất hiện ở đây.

Xem ra lần này Thần Dược Môn tiêu diệt một trận chiến, bắt đầu trở nên biến ảo khó lường.

Nhìn phía dưới Dư Tích Văn phong lưu nhẹ nhàng, mà cái kia ly biệt thiếu nữ đôi mắt đẹp nhìn quanh, lưu luyến chia tay đáng vẻ, Thôi Ngọc cảm giác buồn cười, như thế một cái một thân chính khí Ma Tông đệ tử, đơn giản so một cái chính phái đệ tử còn muốn chính phái mấy phần.

"Dư huynh, đi lên tự lại có thể?" Thôi Ngọc kêu lớn.

Dư Tích Văn quạt giấy nhẹ lay động, ngẩng đầu nhìn lại, thấy là Thôi Ngọc, mặc dù nhưng đã mấy tháng không thấy, nhưng là Dư Tích Văn hiển nhiên đối Thôi Ngọc vẫn như cũ chưa quên.

Thấy là Thôi Ngọc, Dư Tích Văn mặt mũi tràn đầy đáng vẻ hưng phấn, nói ra: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Khi Dư Tích Văn nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên, lập tức sững sờ, nói ra: "Không nghĩ tới, tiên tử ngươi cũng ở nơi đây."

Lần này Thôi Ngọc ngược lại là nghi ngờ, hỏi: "Các ngươi nhận biết?"

Lãnh Nguyệt Tiên khuôn mặt lạnh lẽo, tại Thôi Ngọc hai người không chú ý thời điểm, cho Dư Tích Văn một cái ánh mắt uy hiếp.

Dư Tích Văn cười mờ cười một tiếng, nói ra: "Từng có qua một lần ngẫu nhiên gặp, kiếp này khó quên!"

Thôi Ngọc nghe được Dư Tích Văn nói như vậy, nhớ tới Lãnh Nguyệt Tiên lần thứ nhất gặp mặt tình hình, đối Dư Tích Văn cảm thụ, cảm thấy tràn đầy cảm xúc.

Bốn người vào chỗ.

"Hong Sơn thành từ biệt, Dư huynh phong thái càng hơn trước kia."

Thôi Ngọc kính Dư Tích Văn một chén rượu, nói ra: "Không biết Dư huynh lần này làm sao lại muốn đến cái này Lũng Xuyên Quận thành!"

Dư Tích Văn cười nói: "Thực không dám giấu giếm, lần này tiêu diệt Thần Dược Môn loại đại sự này, tại hạ làm sao cũng muốn đến tham gia náo nhiệt."

Thôi Ngọc cười khổ, vì cái gì người hán quen biết đều là một chút ý nghĩ không bình thường gia hỏa, liền liên cái này xem ra bình thường nhất Dư Tích Văn, hiện tại cũng là một bộ không bình thường bộ dáng.

Ngươi một cái Ma Môn đệ tử, chạy đến một đồng chính phái trong hàng đệ tử xem náo nhiệt, chân không phải người bình thường có thể nghĩ đến, làm được.

Bốn người cùng một chỗ một mực uống đến đêm khuya, mặc dù Thôi Ngọc một mực nói bóng nói gió, nhưng là vẫn như cũ chưa thể từ Dư Tích Văn trong miệng nhô ra nửa điểm ý.

Ngược lại là Dư Tích Văn nói tới lần trước cùng Thôi Ngọc một hồi, Thôi Ngọc đàn, Thôi Ngọc ca, Thôi Ngọc thơ đều lệnh Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên chặc chặc tán thưởng.

Hôm sau.

Thần Dược Môn chân núi.

Bốn phe nhân mã tụ tập, ba đại môn phái cùng Vũ Lâm Chính phái đệ tử sớm đã sớm tụ tập, bất quá cùng triều đình quân đội phân biệt rõ ràng. Khi Thôi Ngọc ba người đến đến thời điểm, Thôi Ngọc nhìn chung quanh, cũng không có nhìn thấy Dư Tích Văn thân ảnh, ngược lại là tại quân đội trong quân đội, thấy được một đám đạo sĩ.

Như thế để Thôi Ngọc nghi hoặc, những này ngược lại là từng cái đạo cốt tiên phong, cho dù là đệ tử trẻ tuổi, đều rất giống Tiên Nhân tọa hạ tiểu đồng, tràn đầy xuất trần khí tức.

Thôi Ngọc giữ chặt một cái võ lâm nhân sĩ nói ra: "Huynh đài, đám kia đạo sĩ làm sao lại tại trong quân đội, bọn hán chẳng lẽ không phải người trong võ lâm?"

Người kia nhìn Thôi Ngọc ba người khí độ Bất Phàm, không dám làm càn, nói ra: "Các ngươi không biết sao? Chúng ta Đại Đường lấy Đạo giáo làm quốc giáo, mà Đạo giáo Thái Thượng tiên môn một mực cùng Đại Đường triều đình quan hệ mật thiết."

Nói, cái này cái Võ Giả chỉ chỉ Thiếu lâm tự phương hướng, nói ra: "Hiện tại Phật giáo cùng Đạo giáo tranh đoạt Đại Đường quốc giáo, cho nên hiện tại tất cả Phật giáo tông môn tất cả cùng Đạo giáo tông môn thế như nước với lửa. Cho nên a, cứ như vậy! Bất quá dù nói thế nào, cái này Thái Thượng tiên môn cũng là môn phái võ lâm, lại như này trắng trợn cùng triều đình quân đội cùng một chỗ."

Hiển nhiên, những này Võ Giả tất cả đối cái này Thái Thượng tiên môn có chút khinh thường.

Thôi Ngọc mỉm cười, liền không tiếp tục đề ý cái này cái Võ Giả, biết Thôi Ngọc ba người đi tới một bên, hán còn lại nơi đó nghĩ linh tinh, không nghĩ tới, hán vẫn là người nói nhiều.

Khi đám người tụ tập không sai biệt lắm thời điểm, một cái áo bào tím lão thái giám không biết từ chỗ nào bật đi ra, triển khai thánh chỉ, cao giọng tuyên chỉ. Chỉ là Thôi Ngọc ba người cách quá xa, nghe không rõ ràng.

Thôi Ngọc nhìn thấy, có lẽ là bởi vì tại chiến trường nguyên nhân, nghe chỉ tướng quân cùng võ lâm Võ Giả cũng không từng quỳ lạy, như thế để Thôi Ngọc tình không ít phiền phức, bởi vì hán mới sẽ không cho một cái lão thái giám quỳ lạy, chỉ sợ phần lớn võ lâm Võ Giả cũng sẽ không quỳ, đến lúc đó, Thần Dược Môn tiêu diệt chỉ chiến còn chưa đánh, phía dưới đoán chừng liền muốn làm qua một trận.

Chỉ gặp Lũng Xuyên Quận thành Đô chỉ huy sứ Thiết Tuyền, cầm trong tay bảo kiếm, đứng tại vạn quân trước đó, kiếm chỉ thanh thiên, một tiếng "Giết!" Vang dậy mây xanh.

Chỉ gặp, võ lâm các đại phái Võ Giả, từng cái hai mắt đỏ ngầu, nhao nhao xông hướng về trên núi, chỉ là đám người ầm ỹ, không có kết cấu gì, ngược lại triều đình này quân đội quân nhân, trật tự nghiêm nghị, hành quân ổn kiến.

Thôi Ngọc giữ chặt nghĩ muốn xông lên phía trước Lãnh Nguyệt Tiên nói ra: "Chớ nóng vội đi, ngươi xem bọn hán không có kết cấu gì, chỉ sợ phải bị thua thiệt, chúng ta lần này đến đây, chủ yếu chính là muốn xem kịch, cùng tại phía sau chính là."

Lãnh Nguyệt Tiên trừng Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Không đi, liền không đi!" Nói xong vẫn là một mặt không đáng vẻ cao hứng.

Thần Dược Môn tọa lạc tại Lũng Xuyên Quận thành Đông Nam bên cạnh Bách Xuyên dãy núi, đường núi dốc đứng, núi rừng bên trong cỏ thụ dày đặc, dã thú mọc thành bụi, mặc dù đi qua Thần Dược Môn trăm năm tu sửa, nhưng là con đường vẫn như cũ chật hẹp, hiểm câu son khe, trải rộng sông núi.

Lúc này lại chính là chói chang ngày mùa hè, một đám Võ Giả mặc dù có không tầm thường tu vi, lại cũng đều là nóng đầu đầy mồ hôi. Rất cho tới một chút hiểm trở con đường, càng là chỉ có thể song song hai, ba người đi qua, khiến cho đến xuống buổi trưa mười phần, đại quân vậy mà đều vẫn chưa đến Thần Dược Môn trước sơn môn.

Hồng Tín mặc dù tính cách thô cuồng, nhưng thận trọng như ở trước mắt. "Cái này Thần Dược Môn thật chẳng lẽ muốn thúc thủ chịu trời, vì sao đoạn đường này đến đây, không có gặp được mây may ngăn cản."

Hết thấy tất cả quá mức thuận lợi.

Trong quân đội, một cái phó tướng cũng đem đồng dạng nghi hoặc hỏi lên.

Nhưng là Thiết Tuyền lại tựa như không có chút nào thêm quan tâm đáng về, nói ra: "Có những này võ lâm cao thủ thay chúng ta xung phong, sợ cái gì!"

"Rõ!"

Thôi Ngọc ba người đi theo quân đội hậu phương, ngóng nhìn đây hết thấy, nói ra: "Xem ra, cái này Thần Dược Môn vừa đứng, ai thắng ai thua thật đúng là khó liệu a!"

Lãnh Nguyệt Tiên lại rất vui vẻ, nói ra: "Nếu là Thần Dược Môn dễ dàng sụp đổ, ta đi đâu xem kịch a, khó liệu tốt nhất! Tốt nhất!"

Cái này một đi đường, đến đang lúc hoàng hôn, Hồng Tín trong lòng long đong, cùng Thiết Tuyền sau khi thương nghị, ngừng quân đội, ngay tại chỗ xây dựng cơ sở tạm thời.

Chỉ là bọn hắn đàm luận một đêm, không biết đàm xảy ra điều gì.

Khi sáng ngày thứ hai, tất cả mọi người thật sớm tỉnh lại, trong núi này ban đêm, hàn lộ chợt hạ xuống, quân phe nhân mã còn tốt, mặc dù không cách nào làm lều vải, ngược lại là tất cả tùy thân chuẩn bị chống nước giữ ẩm áo choàng.

Ngược lại là khổ bọn này Vô Giả, vốn cho rằng ngày đó liền có thể xông vào Thần Dược Môn đại sát một trận, ai biết cái này Thần Dược Môn chỗ cái này Bách Xuyên trong núi, con đường lại như này gấp ghe, khiến cho đám người vậy mà chưa thể tại ngày đó cảm thấy Thần Dược Môn sơn môn.

Lãnh Nguyệt Tiên vừa tỉnh dậy, nhìn xem trong núi sáng sớm bên trong trập trập sương mù, như cái tiểu cầu giống như bốn phía ngửi ngửi, sau đó ném cho Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu một viên thuốc, nói ra: "Xem ra lần này thật đúng là như người nói đồng dạng, ai thắng ai thua, nói không chính xác."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Quỷ

Không có điểm kích, không thu gom, không có đề cử, lão quỷ ba canh một mồi, hôm nay liền một chương, đừng bảo là lão quỷ tùy hứng, hôm nay liền tùy hứng, một chương, ngủ ngon!

Tiêu diệt Thần Dược Môn, một đường thông suốt, không thấy chút nào chống cự, lúc này liền liên một chút phổ thông Vô Giả cũng có thể cảm giác được không được bình thường.

Lần này liền nhìn ra võ lâm nhân sĩ cùng triều đình quân đội khác biệt.

Chỉ gặp những võ lâm nhân sĩ kia, nghị luận âm ỉ, rất là âm ỉ. Nhưng là những quân đội kia quân sĩ, từng cái khuôn mặt trang nghiêm, không nói một lời.

Do dự trong lòng đập nhiên, vậy mà trong lúc vô hình, đồ đầy tiến lên Tốc Độ, lúc ấy ngày đến chính buổi trưa, đám người mới đi đến được Thần Dược Môn trước sơn môn.

Chỉ gặp Thần Dược Môn trước sơn môn, đại môn mở rộng, vậy mà không nhìn thấy một người, thậm chí liên thủ vệ làm việc vật tạp dịch tất cả không nhìn thấy.

"Mọi người cẩn thận, sự tình quỷ dị!" Hồng Tín thanh âm chấn thiên.

"Quân hắn có cái gì bí ỏ thủ đoạn, hiện ở tại chúng ta chém giết vào." Thiên Diệt sư thái rút ra trường kiếm, nguyên bản hiền hòa Phương Ngoại sư thái, lúc này vậy mà giống như biến thành một cái sát nhân cuồng.

"Thần Dược Môn làm sao lại không nhìn thấy một bóng người, sự tình quỷ dị, chúng ta vẫn là cẩn thận mới là tốt, đợi cùng Thiết chỉ huy làm sau khi thương nghị, lại tính toán sau!" Vương Minh Dương tương đối thủ thành, đề nghị mọi người sau đó lại hành động.

Hồng Tín cùng Thiên Diệt sư thái phảng phất là một tính tình, mặc dù hắn đề mọi người đề ý, nhưng là cũng không phải là nói bọn hắn liền phải chờ đợi quân đội đến đây.

"Thần Dược Môn chính là chúng ta trong chốn vô lâm u ám tính, tự nhiên từ chúng ta vô lâm hào kiệt diệt trừ, có thể nào dựa vào triều đình, tăng thêm giang hồ trò cười! Chúng ta xong!"

Vương Minh Dương im lặng, hần bản hảo ý, nhưng người nào biết biến khéo thành vụng, để Hồng Tín cùng Thiên Diệt hiểu lầm.

Huống chi lần này Hồng Tín chính là minh chủ, hần cũng không tốt huyền tân đoạt chủ, loại chuyện này là trong giang hồ tối kỵ.

Lúc này, quân đội sĩ tốt thân ảnh đã bắt đầu xuất hiện tại Thần Dược Môn trước sơn môn, một đám vô lâm cao thủ rút cuộc chờ không nổi, nhao nhao xông vào Thần Dược Môn.

Khi Thôi Ngọc ba người tuổi triều đình quân đội cảm thấy Thần Dược Môn trước sơn môn lúc, đám kia vô lâm cao thủ đã toàn bộ tất cả vọt vào Thần Dược Môn trung.

Ngược lại là những cái kia triều đình quân nhân, chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu, kỷ luật nghiêm minh. Đám kia Thái Thượng tiên môn đạo sĩ cũng là bình tĩnh bảo vệ ở một bên, cũng không nóng nảy cùng một đám vô lâm đám vô già cùng một chỗ sát tiến Thần Dược Môn.

Thôi Ngọc sững sốt, hỏi: "Làm sao an tĩnh như vậy?"

Liên liên Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên cũng là không hiểu ra sao.

Thiết Tuyền đứng tại Thần Dược Môn trước sơn môn, khuôn mặt trang nghiêm, khi phó tướng đem quân đội chỉnh tề về sau, thỉnh cầu xuất chiến lúc, tất cả bị Thiết Tuyền cự tuyệt.

Thật sự là quá an tĩnh, Thần Dược Môn mặc dù địa phương rộng rãi, nhưng là xông đi vào Vô Già nói ít cũng có hơn hai ngàn người, như thế xông đi vào, thậm chí ngay cả một điểm thanh âm đều không có, thật sự là thái khả nghi.

Đây chính là hơn 2,000 người, không phải hai ngàn gỗ.

"Người tới!" Thiết Tuyền triệu qua ba tên trinh sát, để bọn hần tiến vào Thần Dược Môn trung dò xét, không bao lâu, ba người này liền sắc mặt đại biến chạy ra.

"Đại nhân, xảy ra chuyện lớn!" Ba cái kia trinh sát quỳ gối Thiết Tuyền trước mặt.

Thiết Tuyền mặt không đổi sắc, nói ra: "Gấp cái gì, nói, thế nào?"

Bên trong một cái trinh sát sắc mặt hốt hoảng nói ra: "Đại nhân, bên trong không có bất kỳ ai, toàn đều không thấy!"

Thiết Tuyền sững sờ, vô luận bên trong xuất hiện tình huống như thế nào, nói đúng là vừa rồi cái kia không lâu sau, bên trong hơn hai ngàn vô lâm cao thủ toàn bộ đều chết sạch, hần cũng sẽ không có cái gì kinh ngạc, nhưng là thời gian ngắn như vậy, hơn 2,000 người vậy mà không thấy.

"Nói rõ ràng!"

"Đại nhân, ba người chúng ta tiến vào Thần Dược Môn về sau, bên trong không có một ai, mà lại chúng ta tách ra dò xét một phen, cũng không có phát hiện một người. Mà lại bên trong không thấy mây may đánh nhau vết tích."

Thiết Tuyền sắc mặt biến hóa, trầm ngâm một hồi về sau, hỏi: "Các người khả xem xét Thần Dược Môn sơn môn về sau, khả có đường lui."

Ba người lẫn nhau liếc mắt một cái, nói ra: "Bẩm đại nhân, Thần Dược Môn sơn môn về sau, chính là vách núi cheo leo, không có có đường lui."

Lúc này Thái Thượng tiên môn đạo sĩ đi ra một người, đi vào Thiết Tuyền trước mặt, hỏi: "Tướng quân, xảy ra chuyện gì?"

Thiết Tuyền nhìn thấy đạo sĩ kia, không dám thất lễ, nói ra: "Thanh Huyền đạo trưởng!"

Sau đó Thiết Tuyền đem sự tình quỹ dị nói cho trước mặt Thanh Huyền đạo nhân, chỉ là nhìn Thiết Tuyền thái độ thậm chí ôn hòa, có thể thấy được cái này Thanh Huyền đạo trưởng thân phận không thấp, liền là Thiết Tuyền cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Lần này Thanh Huyền đạo trưởng cũng cảm thấy sự tình khó giải quyết, không nghĩ tới cái này khu khu nhị lưu Thần Dược Môn, tiêu diệt bọn hần vốn chính là một kiện mười phần sự tình đơn giản. Ai biết vậy mà lại xuất hiện như vậy chuyện quỹ dị.

Trầm ngâm thật lâu, Thần Dược Môn trung yên tĩnh vẫn như cũ.

Thanh Huyền đạo trưởng nói ra: "Thiết tướng quân, không nếu như để cho chúng ta tiến vào cái này Thần Dược Môn trung, tra xét rõ ràng một phen!"

Thiết Tuyền không chút suy nghĩ, nói ra: "Thanh Huyền đạo trưởng, tuyệt đối không thể!"

Thanh Huyền đạo trưởng đưa tay ngăn cản Thiết Tuyền ngăn cản, kêu lên còn lại đạo sĩ, vọt vào Thần Dược Môn trung. Cái này đi vào, liền trọn vẹn nửa canh giờ.

Thăng đến nửa cái thời điểm về sau, Thanh Huyền đạo trưởng tài mang theo một đám đạo sĩ đi ra.

Thiết Tuyền nhìn thấy Thanh Huyền đạo mọc ra, vội vàng đi tới, hỏi: "Đạo trưởng như thế nào?"

Thanh Huyền đạo trưởng đứng chát lắc đầu.

Lần này, Thiết Tuyền chân nhúc nhủ, cái này Bách Xuyên sơn dưới núi bị mấy vạn quân mã bao bọc vây quanh, liên con ruồi cũng bay không ra, mà cái này Thần Dược Môn bên trong sơn môn, không có bất kỳ ai. Như vậy người đều đi nơi nào.

Nếu như Thần Dược Môn tất cả mọi người núp ở trong núi rừng, như vậy trước xông vào sơn môn hai ngàn võ lâm cao thủ lại đi nơi nào.

Núi này môn tam chỗ vách núi cheo leo, không đường có thể đi. Nhân làm sao cũng không năng phi thiên độn địa đi.

"Người tới!"

Thiết Tuyền quay người nhìn xem cái này mệnh môn sơn lâm, nói ra: "Phi ưng đưa tin, khiến cho dưới núi quân đội, lên núi, lục hết trong núi mỗi một tác đất, ta muốn đem Thần Dược Môn bọn này bọn chuột nhắt tất cả đều cho đuổi ra. Ta cũng không tin, bọn hấn thật đúng là năng phi thiên độn địa không thành."

Thôi Ngọc ba người, liếc nhìn nhau, đều là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, ba người bọn họ cũng đều là tại đoán không ra sự tình đến cùng là bởi vì cái gì tình huống, tài sẽ phát sinh như thế chuyện quỷ dị.

Lãnh Nguyệt Tiên lại là cao hứng bùng bùng, hai mắt tỏa ánh sáng. Nàng là e sợ cho thiên hạ bất loạn tính tình, danh tự trung mặc dù mang theo một cái chữ tiên, nhưng lại tựa như ma nữ.

"Toàn quân nghe lệnh, tiến Thần Dược Môn, đào sâu ba thước, nhất định phải đem Thần Dược Môn những này bọn chuột nhắt tìm ra."

Quả nhiên không hổ là quân đội, Thiết Tuyền mệnh lệnh là đào sâu ba thước, liền tuyệt đối không phải tuyệt địa hai thước cừ.

Khi tám màn đen giáng lâm, toàn bộ tráng lệ Thần Dược Môn lại bị cái này mấy ngàn quân nhân cho chia rẽ.

Vào đêm, Thôi Ngọc ba người tại đồng lửa chung quanh ngồi vây chung một chỗ.

"Lão Lãnh, như lời ngươi nói cái chủng loại kia độc dược, lúc nào sẽ phát tác!"

Lãnh Nguyệt Tiên nhíu mày, nói ra: "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, ta cho ngươi biết, loại độc dược này quý dị ở chỗ, độc dược phát tác thời cơ, chỉ có hạ độc nhân có thể khống chế. Nếu là người hạ độc không dẫn động độc dược, liền là trúng độc cả một đời, cũng sẽ không độc phát."

Lãnh Nguyệt Tiên nghĩ nghĩ nói ra: "Năm đó cái kia Nhị lưu Ma Tông, dựa vào loại độc dược này bố trí xuống hộ sơn đại trận, cho dù là đỉnh tiêm tông môn tất cả không dám tùy ý tiến đánh. Năm đó đại thảo nguyên Man tộc đối loại này hộ sơn đại trận không biết sâu tiềm, trọn vẹn chết trên vạn người, xuất động Luyện Thần Phản Hư một tên Võ Giả, tài diệt đi cái kia Ma Môn."

Thôi Ngọc hít sâu một hơi. Liền liên Hoa Mãn Lâu đều là một mặt không thể tin được bộ dáng.

Trắng sáng giữa trời, không trung thân là sáng sủa, liền một ánh mây tất cả không nhìn thấy, tình không như biển.

"Hóng! Hóng! Hóng!"

Đột nhiên, vài tiếng lay trời lôi điện lớn tấu vang, tất cả mọi người đứng dậy, nhìn chung quanh, nhưng là trên bầu trời sáng sủa vẫn như cũ, không nhìn thấy nửa điểm lôi quang.

Cái này trăm muôn tiếng sấm không ngừng vang lên, kéo dài tới tận một canh giờ thời gian, tài tiêu ngừng lại.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại có bị đánh thức tiếng chim hót.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Huyết nguyệt

"A, không được, ta không ngủ được." Lãnh Nguyệt Tiên ngồi dậy, đem Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu cho lay tỉnh, mà đã còn buồn ngủ hai người tất cả là một bộ sắp sụp đổ đáng vẻ.

"Chớ ngủ, không nghĩ ra bọn hắc đến cùng là thế nào biến mất, ta ngủ không được!" Nói cho cùng, Lãnh Nguyệt Tiên bất quá là cái mười bốn tuổi khoảng chừng tiêu cô nương, mặc dù thực lực cường hãn, nhưng tâm tính vẫn như cũ là cái la lỵ.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu cười khở lắc đầu, nếu là bọn hắc biết, liền không lại ở chỗ này ngủ ngon.

Bất quá Thôi Ngọc phát hiện, đã an giấc quân đội trong quân doanh, bắt đầu chậm rãi tập kết, ánh lửa đem Bách Xuyên sơn đỉnh núi chiếu xạ đèn đuốc sáng trưng. Lúc này, một đội quân sĩ đi hướng bọn hắc bên này, dù sao cũng không phải là tất cả mọi người cùng Hồng Tín một phương cùng một chỗ tiến nhập Thần Dược Môn, có một bộ phận du hiệp cùng Thôi Ngọc ba người lưu tại quân đội hậu phương.

Trong đó một vị quân sĩ đi đến Thôi Ngọc ba người trước người, nhìn thấy ba người đã tỉnh lại, nói ra: "Gặp qua tam vị thiếu hiệp, Thiết tướng quân làm cho bọn ta thông tri các vị thiếu hiệp, mời chư vị thiếu hiệp cùng bên ta cùng một chỗ thoái lui đến Bán Sơn chỗ."

Thôi Ngọc ba người lẫn nhau liếc mắt một cái, hỏi: "Vì sao?"

Cái kia quân sĩ nhìn về phía xa xa Thái Thượng tiên môn đạo sĩ, một mặt cuồng nhiệt địa nói ra: "Cụ thể ta cũng không biết, chỉ biết là tựa hồ Thanh Huyền tiên trưởng muốn khai sơn!"

Thôi Ngọc sững sờ, liền liên Hoa Mãn Lâu tất cả choáng váng. Ngược lại là Lãnh Nguyệt Tiên một mặt kích động bộ đáng.

Khai sơn, làm sao mở? Thôi Ngọc thật sự là không cách nào tưởng tượng.

Cái kia quân sĩ thu hồi ánh mắt, nói ra: "Tỉ chức chức vị thấp, không biết tường tình, chỉ là truyền đạt Thiết tướng quân mệnh lệnh."

Thôi Ngọc cũng biết hỏi không ra cái gì, lập tức đáp ứng. Nói ra: "Được rồi, chúng ta ngay lập tức sẽ xuống núi!"

Cái kia quân sĩ thở một hơi dài nhẹ nhõm, hắc biết bọn này Vô Giả du hiệp từng cái kiệt ngạo bất tuân, cũng không phải là cái gì dễ nói chuyện chủ, nhìn thấy Thôi Ngọc ba người thông khoái như vậy, hắc cũng thở dài nhẹ nhõm.

Nhìn xem mặt khác một bên, từng đợt tiếng cãi vã truyền đến. Xem ra bọn này Vô Giả đối Thiết Tuyên mệnh lệnh cũng không phải là cỡ nào mua trượng.

Thôi Ngọc bò ngườì lên, thu dọn đồ đạc, nói ra: "Tốt, muốn xem kịch chúng ta cũng nhanh chút xuống núi, sau đó tìm vị trí tốt đi!"

Những lời này là Thôi Ngọc đối Lãnh Nguyệt Tiên nói.

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt Tiên nhảy cẫng hoan hô.

Ba người thi triển khinh công, nhanh chóng hướng dưới núi sườn núi địa phương chạy như bay. Khi ba người tìm tới sườn núi chỗ một chỗ khoáng đạt địa phương thời điểm, trên núi bỏ đuốc lưu động, tựa như một dòng sông, quân đội đã bắt đầu hành động.

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn lấy hết thấy trước mắt, nói ra: "Thật đẹp a!"

Đầu này lửa dòng sông kéo dài suốt hai cái canh giờ, mới toàn bộ thoái lui đến sườn núi chỗ.

Đón lấy, Thôi Ngọc liền thấy đã triệt để bị hắc ám thôn phệ đỉnh núi, một đạo bạch quang phóng lên tận trời, xa xa nhìn lại, còn giống như có thể nhìn thấy đạo bạch quang kia trung còn có một đạo nhân hình bóng đen.

Thôi Ngọc thậm chí có thể cảm giác được cái kia tựa như Tiên Nhân khí thế, ép Thôi Ngọc không thở nổi.

"Độ nhân kiếm!"

Phảng phất Thiên Âm đại đạo, vang vọng đất trời.

Thôi Ngọc thấy được hắc đời này suốt đời khó quên một màn, một thanh dài rộng không biết mấy phần khổng lồ kiếm ánh sáng, từ thiên mà xuống, bỏ xuống.

Phảng phất lỗ tai đều đã mất thông, thiên địa mất tiếng, đất rung núi chuyển, Tiên Thiên cảnh giới Thôi Ngọc tại thời khắc này thậm chí ngay cả đứng thẳng đều không thể làm đến, cả người đều rất giống uống say, té ngổ trên mặt đất.

Đầu vầng mắt hoa cảm giác đề Thôi Ngọc tựa như Linh Hồn tất cả lâm vào ngủ say, trước mắt đều là một mảnh trắng xóa, cái gì cũng đều nhìn không thấy, một loại sợ hãi thật sâu vững vàng bắt lấy Thôi Ngọc trái tim.

Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc tài hồi thần lại, quen thuộc cảnh sắc mới dần dần trở lại Thôi Ngọc trong mắt, Thôi Ngọc lắc đầu, nhìn chung quanh, phát hiện ngoại trừ đứng ở vạn quân trước đó Thiết Tuyền bên ngoài, tất cả mọi người tề liệt trên mặt đất, liên liên Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên cũng cùng mình, mở đến trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại, liền là liên Thiết Tuyền, tại ánh lửa chiếu rọi dưới, Thôi Ngọc đều có thể rõ ràng xem đến hắc trần đầy đỏ mồ hôi mặt.

Ngược lại là Thôi Ngọc nhanh như vậy tỉnh lại, ngược lại là hấp dẫn đến Thiết Tuyền ánh mắt. Hắc rất kinh ngạc, Thôi Ngọc vậy mà có thể nhanh như vậy liền có thể tỉnh lại.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía đỉnh núi, chỉ gặp trong màn đêm, cái kia đình viện quen thuộc ảnh hưởng cũng sớm đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ có thể nhìn thấy loạn thế mọc thành bụi, một vùng phế tích.

Nghĩ lại tới cái kia kinh thiên một kiếm, Thôi Ngọc đầu tiên là sợ hãi một hồi, cái kia phảng phất tiên Lực Lượng, tiếp lấy liền tràn đầy vô hạn hướng tới, cái này lại là Vô Già có thể làm sao? Một ngày nào đó, ta cũng có thể làm được!

Cái kia phảng phất tiên Lực Lượng, cũng đồng dạng là một cái Vô Già, từ Luyện Thể đến Luyện Khí, sau đó Tiên Thiên một bước một cái dấu chân đi qua. Đồng dạng, hắc cũng sẽ như thế như vậy.

Có được hệ thống trợ giúp, Thôi Ngọc có người khác không cách nào so sánh ưu thế, nếu là có được kim thủ chỉ hắc, liên điểm ấy tự tin đều không có, như vậy Thôi Ngọc nhất định không cách nào thành vì một cường giả.

Thôi Ngọc giang hai tay, lưng lay vurun hướng đỉnh núi, giống như muốn tại thời khắc này khống chế toàn bộ thiên địa.

"Một ngày nào đó, ta làm như thế, như tiên như thần! Sừng sững tại núi này đỉnh, vạn người cúng bái!" Thôi Ngọc thì thầm nói.

Lại qua thời gian một nén nhang, hôn mê đám người lần lượt tỉnh lại, tất cả bị đây hết thấy chấn kinh. Ngược lại là Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên mặc dù còn có chút mơ hồ, nhưng là đối với hết thấy trước mắt, cũng không cảm thấy kinh ngạc, xem ra bọn hắc không phải một lần nhìn thấy như vậy cảnh tượng.

"Làm sao nhiều máu như vậy sưng mù, oa, tốt nồng mùi máu tươi, thật là khó ngửi!" Lãnh Nguyệt Tiên đầu tiên là mơ mơ màng màng, tiếp lấy liền úp sấp một bên, giống như sắp phun ra.

Lúc này, Thôi Ngọc mới hồi phục tinh thần lại, quả nhiên, gay mũi mùi máu tươi xông vào mũi, khiến cho nhân buồn nôn.

Vừa rồi Thôi Ngọc tâm thần khuấy động, thậm chí ngay cả rõ ràng như thế gay mũi hương vị đều không có phát giác.

Đang nhìn hướng đỉnh núi, phát hiện từng đợt huyết sắc sương mù từ trên đỉnh núi phiêu tán mà ra, dần dần càng ngày càng đậm hơn, phóng lên tận trời, thẳng lên mây xanh.

"Mau nhìn mặt trăng!"

"Làm sao có thể?"

"Trời ạ!"

Thôi Ngọc nghe vậy, ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy bầu trời bên trong mặt trăng, mông lung, ánh trăng trong sáng chẳng biết lúc nào vậy mà nhiễm lên một tia huyết sắc, chậm rãi biến đỏ, để cái này mặt đất bao la tất cả nhuộm thành huyết sắc.

Màu đỏ hồng quang cùng gay mũi mùi máu tươi, để người thật giống như đưa thân vào A Tỳ Địa Ngục.

Hoa Mãn Lâu nhíu chặt lông mày, nhìn trên trời huyết nguyệt, nói ra: "Điện tịch có chử, huyết nguyệt giữa trời, tất vì đại yêu xuất thế, hoặc loạn nhân gian!"

Thôi Ngọc giật mình nhìn qua Hoa Mãn Lâu, hỏi: "Yêu? Thế giới này có yêu sao?"

Hoa Mãn Lâu trợn nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Nói nhảm, đương nhiên không có, đây chỉ là một loại ví von!"

Lần này liên liên Lãnh Nguyệt Tiên cũng giống như nhìn thẳng ngốc đồng dạng, nhìn xem Thôi Ngọc. Làm cho Thôi Ngọc đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ là bản này thế giới đã biến thành màu đỏ, nhìn không ra thôi.

Thiết Tuyền sờ lên cái cằm, tự nhủ nói ra: "Cái này Thần Dược Môn, có chút ý tứ!"

"Phó tướng!" Thiết Tuyền kêu lên đã tỉnh lại phó tướng, nói ra: "Truyền lệnh xuống, toàn quân đóng giữ chờ lệnh, thân vệ doanh theo ta lên núi!"

Nói, đã dẫn đầu một đám thân vệ, hóa thành từng đạo màu đen cái bóng, hướng về trên núi chạy như bay.

Mà lúc này đây, còn lại hơn trăm Vô Già du hiệp, từng cái mặt lộ vẻ hoảng sợ, gọi thẳng đại yêu hiện thực, lại có hơn mười người sợ hãi xông xuống núi, nghĩ muốn chạy khỏi nơi này.

Thôi Ngọc cũng không có ý định để ý tới những quý nhất gan này, quay đầu đối Hoa Mãn Lâu tam nhân nói ra: "Chúng ta cũng đi lên xem một chút đi!"

Ba người đồng dạng hóa thành bóng đen, phóng tới đỉnh núi.

Khi đi tới đỉnh núi thời điểm, Thôi Ngọc nhìn thấy, to lớn Thần Dược Môn cũng sớm đã biến mất không thấy gì nữa, một cái cự đại địa quật xuất hiện trên đỉnh núi, có thể rõ ràng mà nhìn thấy đáy hồ có mấy cái thông đạo bộ dáng địa đạo, một cỗ huyết vụ chính là từ những này trong động quật phát ra.

Mà chung quanh, đang có một vòng nhân vây mà đứng lập, chính là Thiết Tuyền một đám cùng Thái Thượng tiên môn cả đám.

Thiết Tuyền cùng Thái Thượng tiên môn nhân nhìn thấy Thôi Ngọc ba người cũng dám đi lên, cả đám đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng lại nhiều hơn mấy phần tán thưởng.

Huyết nguyệt truyền thuyết, không phải bình thường kinh khủng, có thể có phần này dũng khí, bất luận thực lực, đều là để cho người ta tán thưởng.

Thôi Ngọc đã ngừng lại hô hấp, bởi vì cái này máu tanh vị thực sự nồng đậm, ngẩng đầu nhìn lại.

Tinh Hải không trung, một viên xích hồng sắc mặt trắng treo trên cao trên đó, chân chính huyết nguyệt rốt cục xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Không có cuối thông đạo

Cuộn cuộn huyết vụ tựa như khói đặc từ phía dưới trong hồ sâu mấy cái trong động quật toát ra, bay thẳng Thượng Thiên.

Thiết Tuyền nhíu chặt lấy lông mày, nhìn về phía một bên Thanh Huyền đạo nhân, hỏi: "Đạo trưởng, có biết đây là vật gì?"

Thiết Tuyền thân ở Đại Đường Trần Thiên phủ, Trần Thiên phủ trung sưu tập thiên hạ kỳ văn dị sự, vô lâm sự vụ lớn nhỏ đều không thể trốn qua Trần Thiên phủ tai mắt, nhưng là chuyện trước mắt Thiết Tuyền vậy mà nhìn không thấu.

Thiết Tuyền biết những này vô lâm tông môn, truyền thừa vô số năm, giống như là Đạo giáo, truyền thừa từ Nhân Hoàng thời đại, mặc dù môn phái suy sụp cường thịnh, nhưng là Đạo giáo điển tàng lại vì đoạn tuyệt, một chút bọn hắn không biết thượng cổ bí mật, những này Đạo giáo phản mà biết.

Thanh Huyền nhìn xem những này huyết sắc khói đặc, nói ra: "Cụ thể lão đạo còn không thể xác định, nhưng là nếu như bản đạo không có nhìn lầm, đây cũng là thượng cổ tà trận, bất quá theo lão đạo biết, loại tà ác này thượng cổ tế tự tà trận cũng đã thất truyền không biết bao nhiêu năm."

Thiết Tuyền màu đậm trịnh trọng, hỏi: "Còn xin Thanh Huyền đạo trưởng không tiếc giải hoặc!"

Thanh Huyền đạo trưởng nhẹ gật đầu, nói ra: "Những chuyện này bản đạo vẫn là tại một chút thượng cổ lưu lại trong điển tịch nhìn thấy, cụ thể bởi vì điển tịch đã không trọn vẹn, bản đạo cũng không lắm hiểu quá rõ. Bất quá theo trong điển tịch ghi chép, loại này tế tự không không cần vô số sinh linh chi huyết tế tự, thời đại thượng cổ, toàn bộ đều là dùng tù binh chi huyết hiến tế. Bởi vì vô số sinh linh trung, lấy người vì linh số một, cho nên phần lớn dùng máu người. Bất quá mặc dù tế tự chi pháp phong phú, nhưng là kết quả tất cả không phải chúng ta muốn xem đến."

Thiết Tuyền hiện tại có loại như cứa trứng cảm giác, hắn không nghĩ tới tiêu diệt một cái Nhị lưu tông môn, vậy mà lại rút khỏi như thế một loại dễ dàng không có chỗ xuống tay thượng cổ huyết tế tà trận.

"Đạo trưởng nhưng biết phương pháp phá giải?"

Thanh Huyền đạo nhân trầm tư một trận, nói ra: "Bản đạo không biết, bất quá bản đạo biết loại này thượng cổ huyết tế trận pháp đều cần có một cái tế tự Thần Minh tượng thần, chỉ cần Phá Hư thần giống, liền có thể phá giải cái này huyết trận."

Thiết Tuyền mặc dù bây giờ còn không biết cái này huyết tế trận pháp cùng Thần Dược Môn có quan hệ gì, nhưng là vô luận như thế nào cũng không thể buông tay mặc kệ.

Thiết Tuyền trịnh trọng chấp tay, nói ra: "Còn xin Thanh Huyền đạo trưởng tương trợ."

Thanh Huyền đạo nhân chấp tay nói ra: "Vô Lượng Thiên Tôn, bản đạo ôn hòa dốc hết toàn lực trợ tướng quân giải trừ trận pháp này!"

Thiết Tuyền thở dài nhẹ nhõm, có Thanh Huyền đạo bộ dạng như thế một cái Luyện Khí Hóa Thần Tuyệt Thế Vô Giả tương trợ, Thiết Tuyền áp lực cũng giảm nhẹ đi nhiều.

"Đa tạ đạo trưởng!" Nói, Thiết Tuyền xoay người, đối Thôi Ngọc tam nhân nói ra: "Tam vị, việc này đã không phải là các ngươi có thể tham dự, vẫn là mời mau rời khỏi."

Thôi Ngọc cũng cảm nhận được chuyện khó giải quyết, hẳn cũng là muốn rời đi, nhưng là hẳn đi vào cái này hố to bên cạnh lúc, lại nhận được hệ thống tuyên bố xuống nhiệm vụ.

Cái này khiến Thôi Ngọc có loại thao đản cảm giác, mặc dù không có chơi như thế nào qua game online, nhưng là chỉ ít hẳn vẫn là biết người ta hệ thống chỉ ít tất cả có liên tiếp nhiệm vụ, không như chính mình hệ thống, nhiệm vụ ban bố không có đầu mối có thể nói, không cao hứng mấy tháng đều không có nhiệm vụ, cao hứng trở lại cũng không biết từ lúc nào phát bố một cái nước tiểu tính mệnh như vậy nhiệm vụ.

"Trong nhiệm vụ cho: Đại yêu hiện thế! Tổ chức thần bí tại Thần Dược Môn bố trí xuống thượng cổ tế tự huyết trận, nếu thành công, sinh linh đồ thần, làm hại thiên hạ. Mời tức chủ tại tế tự chi trận thành công thời điểm, hàng phục hiện thế đại yêu."

Nhiệm vụ thành công: Ban thưởng điểm công đức mười vạn điểm, Địa giai công pháp một bản (khả từ tức chủ chỉ định)

Nhiệm vụ thất bại: Tội nghiệt giá trị mười vạn."

Thôi Ngọc nhìn xem nhiệm vụ này, liền có nhức cả trứng cảm giác, nếu là chỉ là bài trừ cái này tế tự huyết trận, Thôi Ngọc đi theo Thanh Huyền còn có thể đánh xi đầu, hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng là hệ thống lại làm cho hẳn tại trận pháp sau khi thành công, tại hàng phục hiện thế đại yêu, Thôi Ngọc hoài nghi hôm nay có phải hay không liên hội thành vì ngày giờ của mình.

Thôi Ngọc thở phào một hơi, nói ra: "Đa tạ Thiết tướng quân yêu mến, nhưng là giữ gìn chính đạo, diệt trừ thiên hạ Tru Tà chính là là chúng ta người tập võ bản phận, mời tướng quân cho phép chúng ta tiến Thượng một phần lực!"

Thôi Ngọc không có hỏi thăm Hoa Mãn Lâu ý kiến, bởi vì chỉ cần mình làm ra quyết định, Hoa Mãn Lâu không biết nguyên nhân gì, đều sẽ cùng sau lưng mình, cho nên thời gian dài về sau, Thôi Ngọc cũng rất ít sẽ ở hỏi thăm ý kiến của hẳn.

Mà Lãnh Nguyệt Tiên, vốn là một bộ e sợ cho thiên hạ bất loạn tính tình, chính là mình không cho nàng đi theo, chính nàng tất cả sẽ nghĩ biện pháp đi theo.

Thiết Tuyền nhìn xem Thôi Ngọc ba người, có chút do dự, nhìn đạo lý tới nói, những này võ lâm Vô Giả chết nhiều ít, hẳn Thiết Tuyền cũng sẽ không cau mày, nhìn thấy tại Thiết Tuyền trong mắt, Thôi Ngọc ba người quả thực là tinh thần trọng nghĩa bạo rap, loại thiếu niên này đã càng ngày càng ít, cho nên Thiết Tuyền thực tình không hy vọng dạng này nhân chết ở chỗ này.

Nhìn thấy Thiết Tuyền do dự, Thanh Huyền đạo trưởng lại bắt đầu nói ra: "Thiết tướng quân vẫn là cho phép đi. Coi như ngươi không để bọn hẳn đi theo vào, nói không chừng chờ chúng ta sau khi tiến vào bọn hẳn cũng hội đi theo vào. Như thế ngược lại dễ dàng để bọn hẳn nộp mạng."

Thiết Tuyền thở dài một hơi, nói ra: "Thôi, mời tam vị theo sát lấy phía sau chúng ta, nếu như có chuyện, ta cùng đạo trưởng cũng tốt hộ các ngươi một hộ!"

Thôi Ngọc đại hỉ, nói ra: "Đa tạ tướng quân, đa tạ đạo trưởng!"

Thiết Tuyền nhẹ gật đầu, quay người kết thân nhóm nói ra: "Các ngươi cũng không cần đi theo ta, ở phía trên chờ tin tức của chúng ta, nếu là ngày mai ta cùng đạo trưởng bọn người còn không thể đi ra, các ngươi liền mau chóng đem tin tức truyền đến kinh thành, mời Thánh Hoàng bệ hạ mau chóng điều động cao thủ đến đây."

Thiết Tuyền thân vệ giống như từng cái như người sắt, khuôn mặt không thay đổi.

Thanh Huyền đạo nhân cũng là chăm chú mang lãnh mấy Tiên Thiên viên mãn cao thủ đi theo.

Thiết Tuyền cùng Thanh Huyền đạo nhân một đám phân phó về sau, thả người nhảy lên, tựa như không có trọng lượng, nhẹ nhàng rơi vào hố sâu dưới đáy, Thôi Ngọc ba người cũng là lẫn nhau liếc mắt một cái, nhảy xuống hố sâu.

Trong hố sâu có mấy cái hố sâu, Thanh Huyền đạo nhân bốn phía quan sát một trận, chỉ vào bên tay phải một cái hố quát nói ra: "Cái này trong động quật, bản đạo phát hiện nhân công mở vết tích, còn có một số không có hoàn toàn tổn hại bậc thang, chúng ta liền từ đầu này trong động quật tìm tòi hư thực, có thể hay không!"

Thiết Tuyền không có ý kiến, mà Thôi Ngọc ba người tại song phương kính mắt liền là một đám tinh thần trọng nghĩa bạo rap thiếu niên, tại tăng thêm thực lực thấp, càng vốn cũng không có phát biểu địa vị.

Đã Thiết Tuyền đồng ý, một đám người tất cả không chần chờ, cùng một chỗ bước vào cái này trong động quật.

Thanh Huyền đạo trưởng nhắc nhở phía dưới, tất cả mọi người là dùng nội tức chi pháp, loại phương pháp này chỉ cần là Tiên Thiên Vô Giả liền tất cả không dạy mà sẽ sử dụng.

Trong động quật, huyết vụ cuộn cuộn, ánh mắt quan không đến phương xa.

Tại Thanh Huyền đạo nhân dẫn đầu dưới, dẫn đầu đi vào động quật, sau đó Thiết Tuyền mấy người cũng đi theo đi vào.

Một bước vào động quật, mặc dù ánh mắt mờ hồ, nhưng là quả như Thanh Huyền đạo nhân nói, đi vào bất quá hơn mười trượng, liền có thể rõ ràng mà nhìn thấy bậc thang.

Cứ như vậy, tại thâm thúy trong đường hầm, một đám người rờn rã đi một canh giờ, chỉ cảm thấy càng không ngừng tại hướng về phía dưới đi đến, nhưng lại vẫn như cũ không cách nào đi đến cuối cùng, thật giống như đây là một đầu không có cuối trong thông đạo.

Thôi Ngọc cảm giác hồngбет thấu, cái này khiến hần nhớ tới Luyện Ngọc Đồng Lô bên trong đầu kia không có thời gian, không có cuối thông đạo, Thôi Ngọc biết mình rất nhanh liền đến bộc phát biên giới.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Không ngừng biến mất nhân

Thanh Huyền đạo trưởng trong miệng mặc niệm Đạo gia Đạo Tạng, tự lắm bảm, không biết tại lắm bảm thứ gì, mặc dù nhưng đã ở trong thông đạo này đi suốt một canh giờ, nhưng là mặt không đổi sắc, bình tĩnh tảo.

Thiết Tuyền cũng là một bộ về mặt nghiêm túc, không biết suy nghĩ cái gì.

Đi theo Thanh Huyền sau lưng hai cái tiểu đạo sĩ, rõ ràng một bộ tu tâm không đủ bộ dáng, mặt mũi tràn đầy khẩn trương.

Ngược lại là Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên biến hiện không tầm thường, chỉ là hiện tại Thôi Ngọc một mặt mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy.

Thôi Ngọc đột nhiên dừng bước lại, kêu lên: "Đạo trưởng!"

Nghe được Thôi Ngọc kêu gọi, Thanh Huyền cùng Thiết Tuyền tất cả dừng bước.

"Thiếu hiệp có cái gì muốn nói." Thanh Huyền tò mò hỏi.

Mặc dù Thanh Huyền đạo trưởng cùng Thiết Tuyền tất cả một mặt tỉnh táo bộ dáng, nhưng là trong lòng đã âm thầm gấp, ngọn núi này cho dù ở cao , dựa theo bọn hần bọn này Vô Giả cước lực, dù cho như thế nào đi nữa, tất cả hần là đến ở dưới chân núi.

Thế nhưng là vẫn không có nhìn thấy cuối lối đi, chẳng lẽ lại lối đi này muốn thông hướng dưới mặt đất Vô Gian Địa Ngục không thành.

Thôi Ngọc tổ chức một cái ngôn ngữ nói ra: "Đạo trưởng, ta từng tại một bộ trong điển tịch thấy qua, thế gian có một loại cơ quan, thật giống như loại này một loại nấc thang, để cho người ta càng không ngừng đi ở trong đường hầm, lại nhưng thật ra là tại một cái hình tròn trong thông đạo, càng không ngừng đi vòng vào, ta đang nghĩ, chúng ta là không là tại loại thông đạo này trung."

Thanh Huyền đạo trưởng sững sờ, hần không nghĩ tới trên thế giới lại có loại này cổ quái cơ quan.

Ngược lại là Thiết Tuyền một bộ như có điều suy nghĩ bộ dáng, nói ra: "Nghe thiếu hiệp kiểu nói này, tại hạ ngược lại lúc trước nghe qua một vị dân gian kỳ người nói qua, chỉ là hần cũng không biết loại trận pháp này thông đạo như thế nào kiến tạo, tại hạ chẳng qua là khi làm kỳ văn tới nghe, cũng không để ở trong lòng, hôm nay nghe thiếu hiệp nói đến, khả năng thật sự có khả năng này!"

Thiết Tuyền nói xong, tất cả mọi người cảm thấy chân tướng sự tình liền là như thế, tất cả công nhận cái thuyết pháp này.

Thanh Huyền trầm tư một hồi về sau, đột nhiên rút ra trên lưng trường kiếm, nói ra: "Đã như đây, chúng ta liền không cần tại từ cái thông đạo này đi tiếp thôi, chúng ta đi chính chúng ta đường!"

Thiết Tuyền mấy người đều là sững sờ, con đường của mình. Thế nhưng là nơi này nơi nào còn có đường có thể đi!

Thanh Huyền đạo trưởng mặt hướng thông đạo bên trái vách tường, nói ra: "Các người thối lui!"

Tất cả mọi người là sững sờ, kinh ngạc nhìn xem Thanh Huyền, tiếp lấy nghĩ tới chuyện gì, dọa đến vội vàng thối lui, cái này Thanh Huyền đạo trưởng là muốn bỏ ra một con đường a.

Ngẫm lại trước đó Tại Sơn đình cái kia khai thiên tích địa một màn, lần này liền liên Thiết Tuyền tất cả không bình tĩnh. Vội vàng thối lui thật xa.

Thanh Huyền đạo trưởng tròn mắt tròn xoe, tinh thiết đạo kiếm tách ra quen thuộc quang mang, ngay sau đó Thanh Huyền đạo trưởng một tiếng hét dài, bạch sắc quang mang ánh sáng đâm về phía vách tường.

To lớn kiểm uy hình thành to lớn Phong Bạo, quét sạch ra, đem trong thông đạo huyết sắc nồng vụ thổi tứ tán, bắn ra bốn phía đá vụn đánh vào trên thân thể người, sinh ra trận trận đâm nhói.

Khi hết thấy tất cả bình tĩnh về sau, trong thông đạo lại nhưng đã lại cũng không nhìn thấy nửa điểm huyết vụ, mà Thanh Huyền đạo trưởng xuất hiện trước mặt một đầu sâu đục mấy trượng thông đạo, ước chừng một người cao tả hữu.

Thôi Ngọc trong lòng ba người mắng một câu biến thái, thật không nghĩ tới nhìn xem một bộ mặt mũi hiền lành lão đạo sĩ, lại là như thế một bộ, một lời không hợp liền lái xe, không đúng, là bạt tiêm mãnh nhân, nơi nào có nửa điểm phurong ngoại chi nhân đáng vẻ.

Bất quá trước mắt chán ghét sương mù màu máu đã tiêu tán, bao phủ tại Thôi Ngọc trong lòng Thượng loại kia cảm giác đè nén cũng biến mất không thấy gì nữa.

Thanh Huyền đạo trưởng giống như rất hài lòng kiệt tác của mình, nói ra: "Tốt, các người đến đây đi!"

Đám người đi ra phía trước, nhìn về phía Thanh Huyền đạo trưởng trước mặt thông đạo, vậy mà tại cái này cuối thông đạo, xuất hiện lần nữa một cái lối đi, chỉ là cuộn cuộn huyết vụ tràn ngập, cùng cái thông đạo này nhìn như không khác nhau chút nào.

Bất quá mấy người thấp nhất đều là Tiên Thiên Vô Giả, mặc dù trong thông đạo hắc ám dị thường, nhưng là bọn hắn vẫn là từ nồng đậm trong huyết vụ nhìn thấy mấy cái màu đen hình người cái bóng, đứng tại trong huyết vụ.

"Là Thần Dược Môn người sao?"

Mấy người tất cả đề cao cảnh giác, nhưng là có Thanh Huyền đạo trưởng cùng Thiết Tuyền hai cái này tuyệt đối cao thủ, đám người ngược lại cũng không phải đặc biệt dùng lo lắng.

"Sur tổ, phong ngữ không thấy!" Đột nhiên truyền ra một tiếng tiếng thốt kinh ngạc truyền đến, chính là cùng Thanh Huyền cùng một chỗ xuống hai cái Tiên Thiên cao thủ một trong.

Thanh Huyền đạo trưởng sững sờ, nói ra: "Phong ngữ, hắn không phải mới vừa cùng với người sao?"

Chỉ gặp người tiểu đạo sĩ này cũng là một mặt hoảng sợ nói ra "Đúng vậy sur tổ, vừa rồi sur tổ xuất kiếm thời điểm phong ngữ còn ở bên cạnh ta, thế nhưng là Kiếm Phong biến mất về sau, phong ngữ đã không thấy tăm hơi! Ta lại bốn phía tìm một lần, nhưng là nơi này chỉ có thông đạo, liếc qua thấy ngay, căn bản không nhìn thấy phong ngữ thân ảnh."

Lần này liền liên Thiết Tuyền cùng Thanh Huyền đạo trưởng tất cả sắc mặt kịch biến, Thiết Tuyền từ không cần nhiều lời, mặc dù sự tình phát sinh ở Thanh Huyền đạo trưởng xuất kiếm thời điểm, nhưng là Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả dù cho ra lại chiêu thời điểm, vẫn như cũ có thể cảm giác phurong viên ngân mét bên trong sự tình, mà lại phong ngữ hai người cách Thanh Huyền cũng không xa, thậm chí có thể nói liền là tại Thanh Huyền đạo mọc ra mắt dưới đáy.

Rốt cuộc là ai có thể tại Thanh Huyền đạo trưởng cái này Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả con mắt dưới đáy, đem tiểu đạo sĩ bắt đi, mà không kinh động hắn đâu.

Đây quả thực là mãnh cùng nghĩ sợ.

Thanh Huyền đạo trưởng hận muốn điên, giận uống: "Phurong nào đạo chích ở đây giả thần giả quỷ, còn không cho lão đạo cắt ra đây, quyết nhất từ chiến!"

Từ phurong yên tĩnh, ngược lại là đã tiêu tán sương mù màu máu bắt đầu từ bốn phương tám hướng lao qua.

Thiết Tuyền an ủi: "Đạo trưởng, bài trừ huyết trận quan trọng!"

Thanh Huyền đạo trưởng thở phào một hơi, nói ra: "Đáng hận, phong tất cả, người... Phong tất cả!"

Thanh Huyền đạo trưởng hít sâu một hơi, nhìn chung quanh, liền liên Thiết Tuyền cùng Thôi Ngọc ba người tất cả là một bộ hoảng sợ bộ dáng, thậm chí ngay cả một cái khác tiểu đạo sĩ cũng biến mất không thấy.

"Dừng lại!" Thanh Huyền đạo trưởng lửa giận ngút trời, đột nhiên nhìn thấy hắn oanh mở thông đạo mặt khác một bên một bóng người đột nhiên hiện lên, Thanh Huyền đạo trưởng nổi giận gầm lên một tiếng, vọt tới, trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Thiết Tuyền muốn ngăn cản, tất cả không ngăn trở kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Huyền đạo trưởng biến mất ở trước mắt.

"Đáng giận!" Thiết Tuyền hận hận nói, xoay người lại nhìn về phía Thôi Ngọc ba người! Mặc dù trước đó đối ba người tương đối thương thức, nhưng là hiện tại chuyện quý dị liên tiếp xuất hiện, không thể không khiến Thiết Tuyền đối Thôi Ngọc ba người dâng lên hoài nghi tâm tư.

Bất quá đây hết thảy tất cả bị Thiết Tuyền để ở trong lòng, cũng không có biểu đạt ra đến, bởi vì hắn không có chứng có người nói rõ đây hết thảy đều là Thôi Ngọc ba người làm.

"Các người theo sát ta, chúng ta đi vào, không thể để cho Thanh Huyền đạo trưởng một người!" Thiết Tuyền chỉ lên trước mặt bị Thanh Huyền đạo trưởng bỏ ra động quật nói ra.

Thôi Ngọc ba người gật gật đầu, nói ra: "Được rồi!"

"Các người tiên tiến, ta tại phía sau giúp các người che chở đường lui." Thiết Tuyền bất động thanh sắc nói ra.

Thôi Ngọc ba người cũng không có hoài nghi cái khác, nhẹ gật đầu, trước sau tiến nhập động quật.

Thôi Ngọc suất trước đi vào, sau đó là Hoa Mãn Lâu đi theo Thôi Ngọc sau lưng, Lãnh Nguyệt Tiên cùng ở phía sau hắn. Cuối cùng Thiết Tuyền đi theo Lãnh Nguyệt Tiên sau lưng.

Thiết Tuyền đi theo Lãnh Nguyệt Tiên sau lưng, nghĩ đến lúc trước phát sinh hết thảy, thế nhưng là mọi chuyện tất cả phát sinh quý dị như vậy, dù cho để Thiết Tuyền nghĩ bẽ đầu, cũng không có chút nào đầu mối.

Động quật không phải rất dài, chỉ có mấy trượng xa, nếu không phải sợ hãi phía trước có Thần Dược Môn bày bày rập, bốn người rất nhanh liền có thể đi ra.

Khi Thôi Ngọc đi ra động quật về sau, nhìn chung quanh một cái, phát hiện nơi này là một cái đại sảnh, mặc dù sương mù màu máu tràn ngập, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là có thể cảm giác tới đây không gian không nhỏ.

"Bên này không có mai phục, các người ra đi!" Thôi Ngọc hướng trong động quật hô một câu.

Hoa Mãn Lâu ba người nhanh chóng đi ra.

Khi Thiết Tuyền đi ra động quật thời điểm, nhanh chóng quét về bốn phía, phát hiện cái này không nhỏ đại sảnh, có chút kỳ quái, cái đại sảnh này cực kỳ trống trải, không có thiết a bày biện, như vậy kiến tạo như thế một cái đại sảnh lại có tác dụng gì đâu.

Thiết Tuyền nhìn chung quanh một lần, đột nhiên cả người đều là mồ hôi lạnh ứa ra, nói ra: "Các người không phải ba người sao? Tiểu nữ hài kia đi nơi nào?"

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu khẽ giật mình, bốn phía nhìn một cái, phát hiện vậy mà không nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên thân ảnh.

"Lão Lãnh!"

Thanh âm tại trống trải trong đại sảnh tiếng vọng, nhưng là không có chút nào trả lời.

"Không có khả năng, vừa rồi ta rõ ràng liền đứng tại tiểu nữ hài kia sau lưng!" Thiết Tuyền mặt mũi tràn đầy không tin nói, một giọt mồ hôi lạnh từ trán của hắn chỗ nhỏ xuống!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bế tắc

"Lãnh Nguyệt Tiên! Người ở đâu?" Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu cao giọng kêu gọi, nhưng là vẫn như cũ một mực không có hồi âm.

Thiết Tuyền mặt sầm sầm, không nghĩ tới hết thảy tất cả tại trước mắt của hắn phát sinh, lại chính mình cũng không cách nào biết được xảy ra chuyện gì.

Một cái sống sinh sinh người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất không thấy, thực sự quá quý dị.

"Hai vị, ta xem chúng ta còn là tiếp tục thâm nhập sâu đi, ta nghĩ vị cô nương kia cùng Thanh Huyền đạo trưởng hai vị đồ tôn cùng một chỗ đã bị bắt đi, chúng ta chỉ có mau chóng tìm tới Thần Dược Môn tung tích, mới có thể càng nhanh cứu ra bằng hữu của các người!"

Thiết Tuyền ngăn lại Thôi Ngọc nhị người nói.

Hiện tại Thiết Tuyền lẻ loi một mình, nhất định phải giữ chặt cái này hai người bọn họ trợ giúp.

Thôi Ngọc hai người liếc mắt nhìn nhau một chút, nói ra: "Không có cách nào, bài trừ tà trận quan trọng, chúng ta ổn thỏa theo sát tướng quân bên cạnh thân!"

Thiết Tuyền trong lòng vui vẻ, đã đem trước đó đôi ba người hoài nghi ném sau ót.

Mặc dù hai cá nhân thực lực chỉ có Tiên Thiên cảnh giới, nhưng là cũng là một trợ lý.

Thôi Ngọc quan sát bốn phía huyết vụ, nói ra: "Tướng quân, hiện tại bốn phía huyết vụ tràn ngập, thấy không rõ con đường, chúng ta phải làm thế nào làm việc!"

Đó cũng không phải Thôi Ngọc liền không có cách nào, thật sự là hệ thống nhiệm vụ muốn hấn tại huyết tể sau khi hoàn thành mới có thể đi hoàn thành, nếu là huyết tể thất bại không có hoàn thành, hệ thống cũng sẽ không quản nhiều như vậy, trực tiếp liền sẽ đem nhiệm vụ nhận làm thất bại, mười vạn tội nghiệt giá trị, đây chính là vượt qua Thôi Ngọc tội nghiệt giá trị hạn mức cao nhất, trực tiếp liền sẽ bị xóa đi.

Hiện tại chỉ có thể có thể kéo nhất thời là nhất thời, tiêu cực biếng nhác đi.

Mặc dù bây giờ hiện trường huyết vụ tràn ngập, thấy không rõ bốn phía cảnh tượng, nhưng là tốt xấu Thiết Tuyền không chế đất đai một quận, thân ở cao vị nhiều năm, xử sự không sợ hãi.

Thiết Tuyền hít sâu một hơi, đi đến Thôi Ngọc trước người, nói ra: "Các người đến đằng sau ta, ta đem trước mắt huyết vụ thanh lý mất."

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, đi đến Thiết Tuyền sau lưng.

Thiết Tuyền toàn thân nội lực phòng lên, tản mát ra màu xanh Tiên Thiên Cương Khí.

"Theo gió chuông!" Thiết Tuyền hét lớn một tiếng.

Chỉ gặp Thiết Tuyền quanh thân đột nhiên nổi lên kịch liệt gió lốc, dẫn động toàn bộ đại sảnh huyết vụ bắt đầu phun trào, cụ gió càng lúc càng lớn, càng ngày càng mãnh liệt, Thôi Ngọc chỉ nhìn thấy sương mù màu máu bắt đầu nhanh chóng hướng phía Thiết Tuyền vị trí bắt đầu tụ tập tới, chỉ là mấy hơi thở, bên trong không gian này huyết vụ đều rất giống nhện rất nhiều.

Bất quá thời gian một nén nhang, toàn bộ không gian bên trong huyết vụ tất cả bị Thiết Tuyền ngưng kết tại phần tay. Hình thành một cái bóng rổ lớn nhỏ huyết sắc thủy cầu, bị Thiết Tuyền dùng nội lực bao khóa ở bên trong.

Thôi Ngọc hai người có thể rõ ràng mà nhìn thấy thủy cầu ngoài có lấy rõ ràng gió lốc tại quay chung quanh.

Hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn lẫn nhau, không nghĩ tới Thiết Tuyền với nội lực khổng lồ chế đã đến loại này tinh tế nhập vi cảnh giới, nếu như mỗi một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả đều là cái dạng này, như vậy bọn hắn về sau còn chơi cái gì, trực tiếp tìm không có người sơn cốc, bệ quan Tu Luyện.

Thiết Tuyền thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua trong tay huyết thủy thủy cầu, trên mặt đều là chán ghét biểu lộ, tiện tay đem thủy cầu ném đến nơi xa, phát ra bộp một tiếng giòn vang, tản mát tại bốn phía, tản ra gay mũi mũi máu tươi, vậy mà so trước đó huyết vụ trạng thái càng thêm khó ngủ, may mắn ba người một mực dùng nội tức pháp, nếu không phải phun ra không thể.

Khi huyết vụ tiêu tán, đám người rốt cục thấy rõ cái đại sảnh này bên trong hết thảy, một cái phương viên hơn hai mươi mét đại sảnh, thành hình tròn, nhưng là trong đại sảnh không có vật gì, thậm chí liên cái bài trí, điều khắc, thậm chí một cái hoa văn đều không có, thật giống như một cái móc ngược bát, thứ gì đều không có.

Tại hình tròn vách tường chung quanh, có thể thanh tẩy nhìn thấy chung quanh có Thập Lục cái lối đi, không biết thông hướng nào.

Thiết Tuyền cũng không có bối rối, mà là tỉ mỉ xem xét chung quanh mặt đất, quả nhiên phát hiện trước đó Thanh Huyền cuồng quét trung đuổi theo dấu vết lưu lại.

Thiết Tuyền cười chỉ vào một đầu đường hầm nói ra: "Chúng ta đi nơi này, nơi này là Thanh Huyền đạo trưởng trước đó đi địa phương."

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu vội phục vron ngón tay cái, bọn hắn thật là bị Thiết Tuyền chiêu này khiếp sợ đến.

Ba người tùy ý quét mắt chung quanh thông đạo, phát hiện mỗi một cái thông đạo trên cơ bản đều là giống nhau như đúc, muốn là người bình thường đến gần nơi này, chỉ sợ căn bản là không có cách phân rõ ràng muốn làm sao đi.

"Ngừng một chút!" Thiết Tuyền cau mày, ngăn cản Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tiếp tục đi tới.

"Bên trong có động tĩnh, chính hướng chúng ta nơi này tới!" Thiết Tuyền đem đầu thiếp ở trên vách tường nói ra.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu không dám thất lễ, vội vàng trốn ở hai bên che lại thân hình.

Động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, đinh đinh đang đang, rất rõ ràng là binh khí va chạm phát ra thanh âm, nhưng là bên trong không có ánh sáng truyền đến, ngược lại là trận trận huyết vụ, một lần nữa tràn ngập cái không gian này trong đại sảnh, bất quá không có trước đó như vậy nồng đậm, cũng có thể mơ hồ thấy rõ toàn bộ trong đại sảnh tình cảnh.

"Mười lăm người!"

Thiết Tuyền dùng thủ thế khoa tay một cái, Thôi Ngọc hai người gạt đầu biểu thị biết.

Khi cái kia mười lăm người đi ra thời điểm, Thiết Tuyền Trâu nhiên xuất thủ, nhưng lại rất nhanh liền ngừng lại. Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nâng tay lên cũng để xuống, bởi vì xuống nhân chính là Thiết Tuyền thân binh, chỉ là bọn hắn từng cái toàn thân dính đầy máu tươi, một mặt đòi phết đáng vẽ, thậm chí còn có mấy cái người bị thương bị đồng bạn mang lấy.

Đám người này nhìn thấy Thiết Tuyền, từng cái không lo được hành lễ, nói ra: "Đại nhân, người tại sao lại ở chỗ này?"

Thiết Tuyền khẩn trương, nói ra: "Các người làm sao lại xuống tới, ta không phải hạ mệnh lệnh, để cho các người ở phía trên chờ lệnh sao?"

Một đám thân binh một mặt đáng ghét, đối Thiết Tuyền đem phát sinh sự tình nói ra.

Khi Thiết Tuyền mấy người hù đến đáy hồ động quật về sau nửa canh giờ, liền thấy Tam Thiên tinh binh lên Bách Xuyên đỉnh núi, cái này khiến một đám hộ vệ hết sức kinh ngạc, bởi vì suất lĩnh binh sĩ lên núi tướng quân nói là nhận được Thiết tướng quân mệnh lệnh, để bọn hắn dẫn đầu Tam Thiên tinh binh lên núi viện trợ.

Ai biết bọn này tinh binh vẫn chưa đứng vững, liền từ bốn phương tám hướng giết ra hơn vạn địch nhân, bên trong không thiếu một chút Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, trong lúc nhất thời liền đem Thiết Tuyền mấy ngàn người giết người ngã ngựa đổ. Mấy cái thân binh nhìn lui không thể lui, rơi vào đường cùng chỉ có thể trốn vào trong động quật, ai biết cái này trong động quật quỷ dị dị thường, trốn xuống có bốn mươi, năm mươi người, hiện tại chỉ còn mười mấy người.

Thiết Tuyền đau lòng nhức óc, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nói ra: "Nhưng biết những cái kia là ai!"

Những cái kia thân vệ chân chờ một chút, nói ra: "Chúng ta phát hiện đối phương đường lối rất như là cực tây đại thảo nguyên một mạch, chỉ là chúng ta không thường thường cùng cực tây đại thảo nguyên tiếp xúc, không dám khẳng định!"

Lần này Thiết Tuyền cơ bản đã khẳng định đối phương là cực tây đại thảo nguyên, nếu là biết loại cao thủ này một hai cái nguy trang rất đơn giản, trên dưới một trăm cái cũng không tính quá khó khăn, nhưng là hàng ngàn hàng vạn nhân cơ hồ là không thể nào.

Chẳng lẽ nói hiện tại cực tây đại thảo nguyên bình tĩnh thời gian mấy chục năm lại muốn cùng Đại Đường khai chiến không thành.

Mặc dù nói dựa theo sự thật đến nói là không thể năng, cực tây đại thảo nguyên còn không có khôi phục nguyên khí, nhưng là ai biết bọn họ có phải hay không đầu óc bị đại thảo nguyên bảo tuyết thổi hỏng đầu óc.

Chuyện này là cái sự kiện lớn, Thiết Tuyền dự định sau khi ra ngoài liền lập tức đem chuyện nào bẩm báo lên trên, đây không phải hắn năng xử lý.

Thôi Ngọc ở một bên đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, hỏi: "Các người là đi thẳng xuống sao, trong lúc đó có hay không đụng phải người nào?"

Mấy cái kia thân vệ đều là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc lắc đầu, nói ra: "Chúng ta liền là một đường đi xuống, không có đụng đến bất cứ người nào."

Thiết Tuyền hơi sững sờ, liền hiểu được, lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt, bởi vì Thanh Huyền đạo trưởng trước đây không lâu liền là tiến nhập cái thông đạo này, mặc dù không có tận mắt thấy, nhưng là Thiết Tuyền tin tưởng mình chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không tính sai.

Thế nhưng là rõ ràng bước vào cái thông đạo này, hắn thân vệ cũng là từ cái thông đạo này trung đi ra, chệnh lếch bất quá mấy nén nhang thời gian, làm sao lại không có gặp được đâu, trong này đến cùng xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Huyết vũ

Hôm nay tết nguyên tiêu, chúc mọi người tết nguyên tiêu khoái hoạt!

Lãnh Nguyệt Tiên một mặt nhẹ nhõm đánh giá trước mắt đại sảnh, một mặt nhẹ nhõm tự tại, cũng không có bởi vì Thôi Ngọc mấy người đột nhiên biến mất cảm thấy khẩn trương.

Vừa mới tại lúc đi ra, Lãnh Nguyệt Tiên đột nhiên thấy hoa mắt, một loại mất trọng lượng cảm giác truyền đến, rất nhanh mình liền xuất hiện ở một cái trong đại sảnh.

Lãnh Nguyệt Tiên con người đảo một vòng, liền biết mình tiến vào một cái cơ quan trong trận pháp, loại trận pháp này nhìn như quỷ dị, nhưng là đối với Lãnh Nguyệt Tiên tới nói, tập mãi thành thói quen, năng chơi đùa từ nhỏ đến lớn đồ vật.

Lúc này Lãnh Nguyệt Tiên vậy mà còn có tâm tình thối lên huyết sắc, một bộ không sợ trời không sợ đất dáng vẻ.

Lúc này, một đôi tay từ nồng đậm trong huyết vụ lộ ra, nhẹ nhàng đặt chụp vào Lãnh Nguyệt Tiên trên bờ vai.

Thiết Tuyền cùng Thôi Ngọc một đám người đưa mắt nhìn nhau, bởi vì bọn hắn đã thức thủ vô sách, bọn hắn đã bị vây ở cái đại sảnh này bên trong.

Bọn hắn sẽ không ngây thơ coi là, từ Thiết Tuyền đám thân vệ đi xuống thông đạo liền có thể bình yên vô sự đi ra địa quật, một lần nữa trở lại Bách Xuyến trên núi.

Thiết Tuyền nhìn lên trước mặt một đám người, nói ra: "Các người có ý kiến gì không?"

Thôi Ngọc cau mày nói ra: "Ta muốn đi gần Thanh Huyền đạo trường đi thông đạo, hiện tại chúng ta bị vây ở chỗ này, nếu như không bước ra một bước, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể bị vây chết ở chỗ này, hiện tại đối với chúng ta mà nói, sai dù sao cũng so không làm cường!"

Một đám người rơi vào trầm mặc, nhưng là không lâu Thiết Tuyền liền nặng nề gật đầu, bất kỳ cái gì Thôi Ngọc, có đôi khi dù cho làm sai, cũng so không làm cường.

Thiết Tuyền một ngựa đi đầu, đầu tiên bước vào Thanh Huyền đạo trường trước đó đến gần thông đạo. Những người khác cũng không chần chờ, tuân tự đi vào theo.

Tiếp lấy bọn hắn liền phát hiện một màn quỷ dị, rõ ràng là đi xuống cầu thang, hiện tại lại biến thành hướng phía dưới cầu thang, cái này khiến từ nơi này xuống một đám thân binh tất cả có một loại nháo quỷ hân ý.

Lãnh Nguyệt Tiên nhướng mày, hiện lên cái này đột ngột một trào, nhẹ nhàng nhảy một cái liền rời đi vị trí cũ, lúc này mấy đạo hàn quang đã xông Lãnh Nguyệt Tiên trong tay bay ra.

"Tiên nhi! Dừng tay!" Một tiếng từ tính trung niên thanh âm của nam nhân truyền đến, để Lãnh Nguyệt Tiên khẽ giật mình, dừng tay lại trung sắp bắn ra đi ám khí.

Theo liền tiếp đỉnh đỉnh đương đương giòn vang, một người trung niên nam tử thân ảnh phá vỡ huyết vụ xuất hiện ở Lãnh Nguyệt Tiên trước mặt.

Nhìn thấy người trung niên này nam nhân, Lãnh Nguyệt Tiên lông mày nhíu lại, một mặt sung sướng chạy tới, thân mật đem trung niên nam nhân cánh tay ôm vào trong ngực, kêu lên: "Lão cha, người tại sao lại ở chỗ này?"

Người trung niên này nam nhân lại là Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân.

Chỉ gặp cái này cái nam nhân, bốn chừng hơn mười tuổi, làn da bóng loáng, râu đẹp rủ xuống ngực, một đôi mày kiếm dưới, hai viên sáng ngời có thần con mắt lóe sáng làm người ta hoảng hốt.

Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân cung chiều gãy một cái Lãnh Nguyệt Tiên cái trán, dẫn tới một trận hờn dỗi, nói ra: "Người còn không biết xấu hổ nói, lưu lại một phong thư liền mình chạy ra ngoài chơi, liền tên họ vệ cũng không mang theo, người biết mẫu thân người có lo lắng nhiều người, người còn vừa đi liền là hơn nửa năm."

Lãnh Nguyệt Tiên thề lời, đem đầu rút trở về, hắn không sợ phụ thân của mình, duy chỉ có sợ hãi mẹ của mình.

Chính tại lúc nói chuyện, lại có mấy cái thân ảnh đi ra, Lãnh Nguyệt Tiên nhìn người tới, vui sướng kêu lên: "Quyền thúc, người cũng tới."

Cái này Quyền thúc ước chừng hơn năm mươi tuổi, một thân bạch bào tiên phong đạo cốt. Nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên cũng là một mặt cung chiều nói ra: "Người nha đầu này, nơi này là Vô Tướng cơ quan trận, ta nếu là không đến, thật đúng là không có mấy người có thể phá giải."

Lãnh Nguyệt Tiên kinh ngạc, cái này Quyền thúc mặc dù tu vi võ đạo không cao, nhưng là tại cơ quan trên trận pháp tạo nghệ tuyệt đối có thể xưng vô lâm nhất tuyệt.

Hiện tại cái này Quyền thúc cũng dám khoe khoang khoác lác, nói ngoại trừ hắn không có mấy người có thể phá giải cái này cơ quan trận, như vậy thì có

thể nói rõ cái này cơ quan trận tuyệt đối tình diệu tuyệt luân.

Lãnh Nguyệt Tiên nghĩ không ra là ai bày ra, bất quá muốn đem khổng lồ như vậy một ngọn núi mở kiến thiết loại này cơ quan trận, nó hao phí nhân lực vật lực đều là kinh khủng, lấy thiên văn tính toán.

Sau đó Lãnh Nguyệt Tiên liền thấy phía sau bọn họ có một cái thân ảnh quen thuộc, chính là trước kia Thôi Ngọc gặp phải Dư Tích Văn. Lãnh Nguyệt Tiên không nghĩ tới ở chỗ này vậy mà lại nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Bất quá Lãnh Nguyệt Tiên cũng không có cỡ nào để ý, mà là đối Quyền thúc nói ra: "Quyền thúc, vậy chúng ta bây giờ muốn làm sao đi! Ta đều nhanh mơ hồ!"

Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân lại cho Lãnh Nguyệt Tiên một cái nho nhỏ bạo lật, cười nói ra: "Người chừng nào thì không mơ hồ a!"

Lời này dẫn tới đám người cười vang, Lãnh Nguyệt Tiên bạch nhãn liên tục.

Thiết Tuyền cùng Thôi Ngọc một đám người cẩn thận lại trong thông đạo đi tới, tất cả mọi người dùng một kiện áo ngoài xé rách thành dây thừng mang tương liên, bọn hắn đã không muốn tại đây có người đột nhiên biến mất không thấy.

Lần này, Thôi Ngọc cùng Thiết Tuyền tất cả phát hiện, mình tựa như lại lần nữa đến gần chỉ lúc trước cái loại này đồng dạng thông đạo, đi như thế nào tất cả đi không đến cuối cùng, huyết vụ tràn ngập, thấy không rõ phía trước, giống như mãi mãi cũng sẽ không đình chỉ.

Đột nhiên, Thiết Tuyền dừng thân, lỗ tai dán tại trên vách tường. Mọi người thấy Thiết Tuyền, nơi này cũng chỉ có Thiết Tuyền tu vi cao nhất, đối với ngoại giới hết thấy tất cả càng thêm mẫn cảm, có thể phát hiện bọn hắn không phát hiện được tình huống.

Khi Thiết Tuyền đem lỗ tai rời đi vách tường, hắn thân vệ liền không kịp chờ đợi hỏi, cái địa phương quý quái này là người liền chịu không được.

"Đại nhân, phát hiện cái gì sao?"

Thiết Tuyền nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta nghe được chấn động trầm đục thanh âm, còn có toàn bộ không gian tất cả có một ít run run."

Thiết Tuyền vừa dứt lời, toàn bộ không gian liền bắt đầu chậm rãi lay động, lần này cũng không cần Thiết Tuyền đi nói, tất cả mọi người cảm thấy.

Chấn động càng ngày càng kịch liệt, thậm chí mấy cái người bị thương đều đã không cách nào đứng vững thân thể, nằm rạp trên mặt đất, vịn thang lầu.

Từng tiếng trầm muộn tiếng vang thật giống như trước đó tại bên ngoài nửa đêm nghe được tiếng vang.

Ngọt ngào như là Lôi Đình, thanh âm này cũng rất giống càng lúc càng lớn, rất nhanh liền đình tại nhức óc, đám người giống như bị nhân lồng lên chuông đồng tại bên ngoài dùng sức gõ. Khác tất cả mọi người đều có một loại cảm giác hôn mê, chỉ có Thiết Tuyền không bị ảnh hưởng.

Tận lực bồi tiếp một trận đặc biệt quyết liệt lay động, giống như đất rung núi chuyển, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình giống như làm một trận kích thích xe cáp treo, một hồi lâu mới tỉnh hồn lại.

"Ngừng!" Một cái thân ảnh bình tĩnh tảo lại, lung la lung lay đứng người lên, nói ra.

Thiết Tuyền nhìn thấy tất cả mọi người An Nhiên đứng dậy, cẩn thận dưới đáy lòng từng cái từng cái đếm qua, phát hiện không có lần nữa ít người, lúc này mới dưới đáy lòng buông xuống một cái tảng đá lớn, hắn là thật sợ.

"Tốt, chúng ta tiếp tục!" Thiết Tuyền nói ra, đồng thời thề, nếu để cho hắn tìm tới kiến tạo cái này địa cung người kiến tạo, nhất định phải đánh mẹ hắn tất cả không nhận ra hắn tới. Thiết Tuyền thề.

Đám người tiếp lấy hướng phía dưới đi vài trăm mét, đột nhiên dừng bước, bởi vì bọn hắn phát hiện hai cái lối đi, rốt cục không còn là một đầu đã hình thành thì không thay đổi thông đạo, cái này để bọn hắn rất vui vẻ, bất quá chính xác tới nói, cũng không phải là xuất hiện hai cái lối đi, mà là hai cái lối đi chỉ đột ngột xuất hiện tại cuối cùng, mỗi một đầu chỉ lộ ra một nửa.

Hoa Mãn Lâu tiến lên xem xét một phen về sau, nói ra: "Xem ra chúng ta đi thông Đạo Nhất thẳng tất cả tại xoay tròn, không biết nguyên nhân gì, đột nhiên đình chỉ, cái này mới xuất hiện hai cái lối đi."

Thiết Tuyền rất hưng phấn, cơ quan đình chỉ rất có thể cũng là bởi vì trước đó kịch liệt tiếng vang cùng lay động sinh ra, nhưng là vô luận là nguyên nhân gì, Thiết Tuyền chỉ biết là, cái này đáng chết cơ quan rốt cục đình chỉ.

Hai cái lối đi trung, trống trơn mênh mông, nhưng là không có đáng chết huyết vụ, hai bên lối đi không nhiều bó đuốc mang cho hắc ám một tia sáng.

Thiết Tuyền tiến lên, cẩn thận dò xét một phen, nói ra: "Đi bên phải!"

Khi mọi người đi vào cái thông đạo này về sau, phát hiện con đường này quả nhiên không có chọn sai, con đường độ dốc rất lớn, nổi thẳng hướng phía dưới.

"Tích đáp! Tỉ tách!" Giọt nước nhỏ xuống âm thanh tại vang lên bên tai, tại loại này tĩnh mịch hoàn cảnh trung, rất là chói tai, tiếp lấy giọt mưa thanh âm

càng ngày càng dày đặc.

"Trời mưa?" Một cái thân vệ ngọc ngọc nói, bởi vì cái này dày đặc giọt nước nhỏ xuống tại trên người hắn.

Tất cả mọi người dừng bước, bởi vì bọn hắn phát hiện cả cái lối đi phía trên tất cả tại nhỏ xuống những giọt nước, đem sườn dốc thang lầu trở nên trơn ướt không chịu nổi.

Một cái thân vệ tùy ý sờ soạng một cái nhỏ tại giọt nước trên người, tại ánh lửa hạ nhìn thoáng qua, lập tức cả kinh kêu lên: "Là huyết, đại nhân! Giọt này xuống là huyết!"

Thiết Tuyền từ trên vách tường gỡ xuống bó đuốc, hướng về nhìn bốn phía, quả nhiên, trên mặt đất đã là màu đỏ tươi một mảnh, giọt giọt huyết thủy nhỏ xuống tại bó đuốc bên trên, rất nhanh liền bị đốt thành tro bụi, dâng lên gay mũi mũi khét lẹt.

Thiết Tuyền nhìn thoáng qua phương xa thông đạo, nghe cái kia lít nha lít nhít nhỏ xuống âm thanh, chỉ cảm thấy mình thân ở quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thi đạo

Hôm nay bắt đầu đầy mạnh, cầu phiếu đề cử, cất giữ, điểm kích! Canh một đến.

Tích tích đáp đáp huyết thủy giọt nước mặc dù hạ không lớn, nhưng là hạ tương đương dày đặc, thật giống như chân đang đổ mưa đồng dạng.

Nếu không phải Thôi Ngọc bọn người là Tiên Thiên cường giả, quanh thân Tiên Thiên Cương Khí vờn quanh, đem huyết thủy chân khai, lúc này liền phổ thông mấy cái thụ thương, không cách nào sử dụng nội lực thương binh, biến thành huyết nhân.

Hoa Mãn Lâu phi thân lên, tay phải nổi lên mịt mờ Kim Quang, giống như như là cầm đầu hũ, cầm vào trên trần nhà phiến đá trung, cả người liền xâu ở phía trên.

Chỉ gặp Hoa Mãn Lâu ở trên người xé khối tiếp theo bố, trên trần nhà lau lau rồi một phen, cẩn thận xem xét về sau, liền lui xuống dưới.

"Phía trên có lít nha lít nhít lỗ thùng nhỏ, huyết thủy liền là từ những này trong lỗ thùng rỉ ra."

Thiết Tuyền cau mày nhìn hướng lên phía trên, không biết cái này lại là cái gì quỷ đồ chơi.

Thôi Ngọc trong lòng hơi động, cũng từ trên thân xé khối tiếp theo toái bộ, dưới thân thể trên mặt đất lau, bó đuốc trên mặt đất chiếu, Thôi Ngọc nói ra: "Các ngươi nhìn, trên mặt đất cũng có lít nha lít nhít lỗ thùng."

Mấy người nhìn lại, quả như vậy.

Một loại không hiểu cảm giác không ổn tại Thôi Ngọc đáy lòng dâng lên, Thôi Ngọc trù trừ nói ra: "Thiết tướng quân, ta nghĩ ta đã đoán được một hai."

Thiết Tuyền kinh ngạc nhìn một chút Thôi Ngọc, hỏi: "Thôi thiếu hiệp mời nói!"

Thôi Ngọc cũng không có trả lời ngay, chỉ là trên mặt vẻ làm khó biểu lộ không thể nghi ngờ, Hoa Mãn Lâu nghi ngờ nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, bất quá lập tức liền gạt mình, cũng trầm mặc lại, thờ dài.

Nhìn thấy Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu cái dạng này, Thiết Tuyền cùng hắn đám thân vệ cũng không hện mà cùng tại trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, rất tồi tệ.

Thiết Tuyền nóng nảy nói ra: "Thiếu hiệp cứ nói đừng ngại!"

"Đúng vậy a, thiếu hiệp mau nói đi!"

Thôi Ngọc thờ dài, nói ra: "Thiết tướng quân, còn có chư vị. Hi vọng các ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì chỉ sợ lúc này ở trên núi mấy ngàn quân sĩ

chỉ sợ đã toàn bộ gặp nạn, nếu là cãng hồng bát, chỉ sợ cũng liên lúc này dưới chân núi quân sĩ đều biết..."

"Không có khả năng!"

"Dưới núi còn có một hai vạn quân đội a!"

Lúc này, Bách Xuyên dưới núi, một đạo người mặc Thiết Tuyền cận vệ Binh phục thị thân ảnh, từ trên núi nhanh chóng chạy xuống, trực tiếp đi đến trong quân doanh.

Tại quân doanh Sentry dẫn đầu dưới, nhanh chóng chạy về phía đại doanh.

Đi vào đại doanh, chỉ gặp bên trong ngồi đầy tướng quân!

Cái kia thân vệ đi xong lễ, trên mặt nóng nảy liền đem một mặt lệnh bài lấy ra giao cho trong đại tướng quan vị cao nhất tướng quân, nói ra: "Mạnh tướng quân, Thiết tướng quân một loại ở trên núi gặp được cực tây đại thảo nguyên Man tộc binh sĩ phục kích, tổn thất nặng nề, đặc mệnh tướng quân suất lĩnh một vạn nhân mã hỏa tốc lên núi trợ giúp."

Cái này thân vệ Mạnh tướng quân nhận ra, lệnh bài cũng không làm giả, cho nên cái này Mạnh tướng quân cũng không có hoài nghi, chỉ là thân vệ trong miệng cực tây đại thảo nguyên Man tộc binh sĩ tin tức làm hắn quá sợ hãi, phải biết cực tây đại thảo nguyên đã cùng Đại Đường đình chiến mấy chục năm, bây giờ làm sao đột nhiên hội xuất hiện ở đây, đồng thời dám can đảm công nhiên tập kích Đại Đường quân đội.

Bất quá lúc này hắn cũng biết không phải là mình hắn là vì chuyện này lấy lúc gấp, hiện tại quan trọng chính là soái Binh tiến đến nghĩ cách cứu viện thượng quan.

"Trần phó tướng, Lý phó tướng, truyền lệnh tam quân, điểm đu một vạn binh mã, sau nửa canh giờ, theo ta lên núi nghĩ cách cứu viện Thiết tướng quân!"

"Tuân mệnh!"

Một bên hai cái dáng vẻ tướng quân người, đứng dậy tiếp nhận lệnh phù, nhanh chân đi ra đại tướng, sau đó liền nghe đến một trận người ngã ngựa đổ Hô Hòa thanh âm.

Mạnh tướng quân lòng nóng như lửa đốt, nhưng là hắn lại quên đi, Thần Dược Môn bị đại quân vây khốn hơn tháng. Cái này thảo nguyên mọi rợ là như thế nào xuyên qua đại quân vây quanh ẩn vào cái này Thần Dược Môn bên trong. Mà lại Thần Dược Môn cùng cực tây đại thảo nguyên cách xa nhau không biết mấy vạn dặm, đoạn này dọc đường Đại Đường quân cũng không phải bài trí. Tăng thêm có thể tập kích Thiết Tuyền, đồng thời có thể làm cho Thiết Tuyền cần điều Binh cầu cứu, như vậy tập kích Thiết Tuyền man nhân sao lại ít, những này giấu kín hơn một tháng man nhân, chỉ là mỗi ngày lương thảo tiêu hao cũng không phải là số lượng nhỏ, còn có cái khác đủ loại lỗ thủng cùng hoài nghi điểm, nhiều không kể xiết.

Nhưng là liền là như thế một cái trăm ngàn chỗ hở âm mưu, bởi vì Mạnh tướng quân cứu người sốt ruột, vậy mà không có phát giác, có lẽ Thượng Thiên chân đòi mạng hắn tuyệt ở này đi!

Thôi Ngọc nhìn xem Thiết Tuyền một đám, đắng chát nói ra: "Máu này té đại trận nếu ta đoán không lầm, nhất định cần đại lượng huyết dịch, về phần muốn bao nhiêu ta không rõ ràng, nhưng là từ hiện tại xem ra, cần HP tuyệt đối kinh thiên giật mình địa!"

"Nói thế nào?"

"Nếu như cần chút ít huyết dịch. Như vậy cái này huyết té dựa vào Thần Dược Môn Lực Lượng cũng sớm đã hoàn thành, đoạn sẽ không kéo đến bây giờ, thứ hai những huyết dịch này hắn là đỉnh núi mấy ngàn binh sĩ huyết, đây là từ đỉnh núi rướm xuống huyết. Bằng không không có cách nào giải thích nhiều máu như vậy là từ đâu xuất hiện."

Thôi Ngọc nhìn xem trong thông đạo nhỏ xuống mưa máu, trong lòng lo lắng nói ra: "Ta hiện đang lo lắng chính là, nếu như cái này bốn năm ngàn máu của binh sĩ đều không đủ, như vậy ta lo lắng dưới núi binh sĩ có thể hay không bị lừa gạt lên núi, sau đó..."

Còn lại lời nói Thôi Ngọc cũng chưa có nói hết, nhưng là Thiết Tuyền bọn người toàn bộ tất cả trầm mặc, bởi vì Thiết Tuyền đám người đã tin tám chín thành, chỉ sợ Thôi Ngọc nói tới.

Thiết Tuyền hận hận một quyền đánh vào trên vách tường, nói ra: "Đáng hận!" Nói, Thiết Tuyền nhìn hướng phía dưới hắc ám thông đạo, nói ra: "Chúng ta xuống dưới, nhất định phải mau chóng tổ chức bọn hắn, ta nhất định phải làm cho bọn hắn nợ máu trả bằng máu." Một đôi huyết hồng hai mắt, thậm chí kinh khủng.

Lãnh Nguyệt Tiên càng không ngừng chuyển vận nội lực, đem nhò rơi vào trên người huyết thủy bắn bay, nói ra: "Đây là có chuyện gì, huyết thủy này cũng thật là buồn nôn!"

Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân cau mày, nói ra: "Lão Đồ, chúng ta muốn Tốc Độ phải nhanh chút ít!"

Đồ thúc cười nói ra: "Tôn thượng, không cần lo lắng, hiện tại cơ quan trận pháp đã phá, có thể nói trời trợ giúp tôn thượng, chúng ta chỉ cần toàn lực hướng phía dưới, liền có thể nổi thẳng đến trận pháp trước đó."

Đỗ thúc vừa dứt lời, lập tức một đám người tất cả vui mừng nhướng mày.

Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, hỏi: "Cơ quan trận bị phá, lúc nào?"

Đỗ thúc cười cười, nói ra: "Liên là vừa rồi ngọn núi chấn động thời điểm, ta phỏng đoán, là trước kia tiến đến mấy ngàn võ lâm Vô Giả, phải biết ở trong đó khả là có mấy vị Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, loại này Vô Giả khởi xướng điên rồi, thế nhưng là hủy thiên diệt địa, phi thường đáng sợ, thật không biết cái này Thần Dược Môn nhân là như thế nào nghĩ, cũng dám thả loại người này tiến vào cơ quan trận."

"Đầu bị lừa đá thôi!" Lãnh Nguyệt Tiên thờ ơ nói ra.

Lãnh Nguyệt Tiên lời nói lập tức lại lệnh đám cao thủ này cười ha ha.

Thiết Tuyền một đám thân hình như điện, thật nhanh ở trong đường hầm chạy vội, đám người này từng cái giống như điên dại, hại Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu lo lắng đề phòng, Thôi Ngọc tất cả có một ít hồi hận đem chính mình suy đoán nói cho Thiết Tuyền bọn hắn.

Cái này từng cái giống như muốn như bị điên, dọc theo con đường này mạnh mẽ đâm tới, vạn nhất đột nhiên xuất hiện cái gì bẫy rập loại hình, chỉ sợ muốn lập tức ngã vào không ít người. Đứng nhìn như thế một đám người thật nhiều đều là Tiên Thiên Vô Giả, nhưng là trong gian hồ đối phó Tiên Thiên Vô Giả bẫy rập vẫn là rất nhiều.

"Ngừng!" Thiết Tuyền đột nhiên dừng thân, sau lưng tất cả mọi người lập tức dừng lại, bị trước mặt một màn tất cả dọa đến toàn thân run rẩy, cho dù là kinh nghiệm sa trường binh sĩ, cũng bị trước mặt tàn nhẫn một màn dọa đến không dám tin vào hai mắt của mình.

Từng cổ thi thể bị chặt phá thành mảnh nhỏ, dùng đinh dài vừng vàng đính tại hai bên lối đi trên vách tường, giọt giọt huyết thủy từ toái thi bên trong nhỏ xuống, nhìn kỹ lại, những người này vậy mà đều là trước đó tiến vào nơi này võ lâm cao thủ, thông đạo thật dài hướng xuống đi, lít nha lít nhít trông không đến cuối cùng, thô nhìn phía dưới, chỉ sợ không trên dưới ngàn bộ thi thể.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhìn nhau, toàn thân rung mình một cái, một bên ở trong đường hầm đi tới, một vừa tra xét những thi thể này, đột nhiên Hoa Mãn Lâu chỉ vào trên vách tường một cổ thi thể nói ra: "Đây không phải Thanh Huyền đạo trưởng bên người biến mất tiểu đạo sĩ sao?"

Thôi Ngọc nhìn sang, quả nhiên, cái kia thất khiếu chảy máu đầu lâu mặc dù nhưng đã hoàn toàn thay đổi, dữ tợn lợi hại, nhưng là Thôi Ngọc vẫn như cũ nhìn ra, cái này cái đầu hoàn toàn chính xác liền là Thanh Huyền đạo trưởng bên người tiểu đạo sĩ.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nghĩ đến một loại đáng sợ ý nghĩ, thật nhanh ở trong đường hầm chạy như bay, xem xét hai bên trên vách tường thi thể, bọn hắn sốt ruột lại sợ, sợ hãi ở trên vách tường nhìn thấy một màn kia.

"Lão Lý!"

"Cầu Oa!"

"Cường tử!"

Từng tiếng kêu thảm thanh âm từ Thiết Tuyền đám người bên trong truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Một câu thành giám

Không có, không có, cái này không phải, cái này cũng không phải, dài đằng đặc thi đạo đi đến, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu thở dài nhẹ nhõm, ở chỗ này cũng không có phát hiện Lãnh Nguyệt Tiên thi thể, cái này khiến hai người thật dài địa thở dài một hơi, đem một mực trong lòng căng thẳng để xuống.

Thế nhưng là khi hai người quay đầu quan sát lúc mới phát hiện, bọn hắn đã cùng Thiết Tuyền một đám đi rồi ra.

Trước đó hai người lo lắng Lãnh Nguyệt Tiên an ủi, cũng không hề để ý Thiết Tuyền bọn người, chờ hiện tại hai cái lấy lại tinh thần, phát hiện đã không nhìn thấy Thiết Tuyền đám người cái bóng.

"Được rồi, chúng ta vẫn là đơn độc hành động đi, nói cho cùng, chúng ta nhưng vẫn là khâm phạm của triều đình đâu!" Hiện tại Thôi Ngọc còn có tâm tư nói đùa.

Hoa Mãn Lâu không nói nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Cũng tốt, kỳ thật nếu có thể, ta cũng không thích cùng với bọn họ."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nói ra: "Lão Hoa, người có cảm giác hay không đến nhiệt độ của nơi này giống như so trước đó địa phương, cao rất nhiều!"

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, nói ra: "Hoàn toàn chính xác!"

Thôi Ngọc cũng chính là thuận miệng nói, cũng không có đến cỡ nào để ở trong lòng, nói ra: "Chúng ta đuổi mau vào đi thôi! Ta thật sự là hiếu kỳ, là dạng gì huyết tể, muốn thủ bút lớn như vậy!"

Lúc này, tại thi đạo bên trong, Thiết Tuyền cùng một đám bộ hạ nhanh chóng xuyên việt qua cái này thi đạo, như thể lít nha lít nhít thâm liệt thi thể, khiến cho Thiết Tuyền một đám tất cả không đành lòng nhìn nhiều.

Mà lúc này, bọn hắn không có chú ý tới, hai bên trên vách tường mấy cái thi khối bắt đầu chậm rãi bành trướng, liền muốn một cái bị thổi lớn khí cầu. Nhanh chóng bành trướng lấy.

"Tướng quân, người nhìn những thi thể này, làm sao tất cả bành trướng!" Đi tại người sau cùng một cái thân vệ Bình rốt cục phát hiện thi thể dị thường.

"Ủm?" Thiết Tuyền sửng sốt, dừng bước lại, nhìn về phía trên vách tường thi khối, một cái kia cái bành trướng đã cơ hồ biến dạng thi khối, để cái này tại vài thập niên trước tham gia qua cực tây đại thảo nguyên một trận chiến Thiết Tuyền ngăn người, hẳn tựa hồ nhớ tới vài thập niên trước một màn.

Cái kia là cái không là rất lớn thảo nguyên bộ lạc, lúc ấy cực tây đại thảo nguyên binh bại như núi đổ, toàn bộ đại thảo nguyên tây nam khắp đồng, ngay lúc đó Thiết Tuyền vẫn là cái nhỏ nhỏ đội trưởng, đi theo phụ thân cùng một chỗ chinh chiến đại thảo nguyên, bọn hắn phát hiện một cái không là rất lớn bộ lạc, lúc đầu chuẩn bị đem chinh phục, lại phát hiện cái này bộ lạc tất cả mọi người đã tử vong, chỉ còn lại có một cái tể tự bộ đáng lẽ đầu ngồi tại trong bộ lạc tể đàn Thượng thoi thóp.

Mấy ngàn Đại Đường quân sĩ tra soát toàn bộ bộ lạc, phát hiện ngoại trừ cái này tể tự không một người sống, chính khi bọn hắn chuẩn bị cầm xuống cái này tể tự tra vấn xảy ra chuyện gì thời điểm, cái này tể tự khô quắt trên mặt nổi lên để Thiết Tuyền đời này đều không thể quên ác tiểu dung, đó là một loại điên cuồng tiểu dung.

Ngay tại cái này lão Tể Tự trong miệng phát ra liên tiếp Thiết Tuyền nghe không hiểu tiếng nói về sau, bộ lạc bên trong tản mát các nơi thi thể bắt đầu thật nhanh bành trướng, liền như là lúc này trên vách tường thi khối, sau đó Thiết Tuyền liền bị phụ thân của mình ép dưới thân thể, liền tiếp chấn thiên hám địa tiếng vang qua đi, toàn bộ bộ lạc doanh trướng đã biến mất không thấy gì nữa, mà phụ thân của mình cũng chết tại trước mặt mình, mấy ngàn Đại Đường quân sĩ ngoại trừ hắn, không một người sống.

Sợ hãi hiện lên ở Thiết Tuyền trên mặt.

"Chạy mau!" Hoàng sợ đã khiến cho Thiết Tuyền thanh âm trở nên bèn nhọn, hắn toàn thân run rẩy, lùi kéo bên người binh sĩ thật nhanh bắt đầu chạy.

Một đám thân vệ cũng biết không thể ở lâu, bọn hắn đi theo Thiết Tuyền mười mấy năm, cái này còn là lần đầu tiên tại cái này kiên cường khuôn mặt nam nhân Thượng nhìn thấy loại sợ hãi biểu lộ.

Cái thứ nhất thi khối nổ tung lên, tiếp lấy giống như đã dẫn phát tín hiệu gì, vô số tiếng nổ mạnh để Thiết Tuyền đám người lỗ tai trong nháy mắt mất thông, thi thể nổ tung lên, huyết nhục cùng xương vỡ như là miếng sắt đánh vào trên người của bọn hắn, thật giống như lợi kiếm, Tiên Thiên cao thủ Tiên Thiên Cương Khí, giống như giấy mỏng, căn bản là không có cách ngăn cản mây may, chỉ có Thiết Tuyền cái này Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, còn có thể khó khăn lắm ngăn cản.

Mãnh liệt bạo tạc, khiến cho ngọn núi lần nữa lay động kịch liệt, thi đạo bên trong đá vụn tốt như trời mưa rơi xuống, cái lối đi này bởi vì thi khối bạo tạc, đã không cách nào chống đỡ lấy cái lối đi này.

Lúc này Bách Xuyên đỉnh núi, một vạn binh mã tại Mạnh tướng quân dẫn đầu dưới, cảm nhận được đỉnh núi, chỉ gặp toàn bộ đỉnh núi tây nam khắp đồng, máu chảy thành sông, gay mũi mũi máu tươi làm cho tất cả mọi người bỗng biến sắc.

Mạnh tướng quân nhìn lấy hết thấy trước mắt, nước mắt xoát một cái liền chảy xuống, trong tay chiến kỳ cũng rơi vào trên mặt đất, hắn quỳ trên mặt đất, kêu khóc nói: "Thiết tướng quân, là mặt tướng đến chậm."

Cái kia theo hắn tới thân vệ, khoe miệng hiện ra một tia mặt mờ tiểu dung, bắt quả lại rất nhanh liền thu liễm, cũng không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy. Bắt quả hắn nhìn lướt qua Mạnh tướng quân trong tay chiến kỳ, nói ra: "Mạnh tướng quân, người đừng như vậy, Thiết tướng quân cũng không nhất định chết a, chúng ta vẫn là nhanh tra tìm một phen, nói không chừng..."

Không cần cái này thân vệ đem nói cho hết lời, Mạnh tướng quân liền một mặt gạt mình đứng dậy, nói ra: "Người nói không sai, người tới, mau mau xem xét Thiết tướng quân phải chăng ở chỗ này."

"Rõ!"

Toàn bộ chiến trường thực sự thảm liệt, một chút thi thể thậm chí đã nhìn không ra hình người, có bọn hắc người, cũng có một chút thảo nguyên mọi rợ ăn mặc thi thể, những binh lính này nhìn thấy những người Man này thi thể, tất cả thống hận sau đó chặt lên hai đao, khả gặp bọn họ đã cực hận.

Một vạn người trung, ước chừng xúc động hai ba ngàn người xem xét chiến trường, rất nhanh liền đem cái này không là rất lớn chiến trường đều tra xét một lần.

Một cái phó tướng mừng rỡ chạy đến Mạnh tướng quân trước người nói ra: "Tướng quân, cũng không nhìn thấy Thiết tướng quân thi thể, Thiết tướng quân hẳn là còn sống."

Cái này phó tướng, để Mạnh tướng quân vui mừng như vậy, cái này Thiết tướng quân đối với hắn có ơn tri ngộ, mặc dù hắn chưa kịp cứu viện, nhưng là có thể biết được Thiết tướng quân khả năng không có chết tin tức cũng làm cho hắn mặt mày hớn hở.

"Báo, tướng quân, chúng ta lại nơi đó hồ to trung phát hiện mấy cái bốc lên huyết vụ động quật, đi qua xem xét, phát hiện có thật nhiều nhân đi vào dấu chân." Một sĩ binh đến báo, lập tức để cái này Mạnh tướng quân quá sợ hãi, chẳng lẽ Thiết tướng quân đám người đã đã trốn vào cái kia hồ to dưới đáy trong thông đạo, cũng không có thoát hiểm không thành.

Mạnh tướng quân bước nhanh đi hướng hồ to biên giới, cái kia Thiết tướng quân thân vệ thấy cảnh này, đáy lòng càng là vui vẻ, cũng bước nhanh đi theo Mạnh tướng quân sau lưng, càng là xung phong đi đầu nhảy vào cự trong hầm, tại mấy cái thông đạo trước giả ý dò xét, nhiên sau nói ra: "Mạnh tướng quân, mấy cái này thông đạo tất cả có người tiến vào vết tích, mà đầu này đi vào nhân càng nhiều, ta hoài nghi Thiết tướng quân bọn người có phải hay không trong lúc bối rối trốn vào nơi này, mà lại sau lưng tất nhiên có truy binh."

Mạnh tướng quân thả người nhảy lên, tự mình dò xét về sau, gọi tới mấy cái phó tướng, nói ra: "Ta nhìn Thiết tướng quân bọn người định thời gian đã trốn vào trong này, ta quyết định chúng ta mấy cái riêng phần mình suất lĩnh một trăm Tiên Thiên trở lên thân binh tiến vào, tra tìm Thiết tướng quân tung tích, vì lấy phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vô luận là có hay không tìm tới Thiết tướng quân, sau ba canh giờ, toàn bộ đều muốn đi ra, một lần nữa ở chỗ này tụ họp."

Mấy cái phó tướng liếc mắt nhìn lẫn nhau, cũng đều không có suy nghĩ nhiều, gật đầu phân biệt điểm đủ binh mã, tiến nhập đáy hồ trong thông đạo.

Cái kia thân vệ đi theo Mạnh tướng quân, đi vào cái kia tung tích nhiều nhất đường hầm.

Mà lúc này, lưu lại hơn chín ngàn người trung, cũng liền hai cái phó tướng chức quan tối cao, còn có vài chục cái Tiên Thiên cấp bậc thân vệ, còn lại thậm chí ngay cả một cái nói còn nghe được cao thủ đều không có.

Mà bọn hắc không có phát hiện, khi Mạnh tướng quân bọn người tiến vào thông đạo sau nửa canh giờ, đỉnh núi chung quanh trong rừng rậm, từng cái bóng người màu đen không biết từ chỗ nào xông ra, từng cái lóe u quang con người, thật giống như cái kia đối khát đã lâu ác lang, nhìn xem trên núi hơn chín ngàn binh sĩ, như là thấy được 9,000 con cừu non, đang chuẩn bị ăn no nê.

"Ồ ngao!"

Một tiếng sói tru không có dấu hiệu nào vang lên, vô số mũi tên từ trong rừng bay vút đi ra, che khuất bầu trời, lạnh giọng ào ào.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu ở trong đường hầm chậm rãi lục lọi, thế nhưng là hắn không biết, mình chân một câu thành giám, mà cái này Bách Xuyên sơn Định, nhất định oan hồn đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Có dám hay không theo giúp ta điên một lần

Lão quý chuẩn bị thử bốn canh, nếu là càng không ra, ngày mai lại nhìn đi, bất quá đây mạnh một tuần, lão quý chuẩn bị điên một lần, xin hỏi mọi người có dám hay không bồi lão quý điên một lần, cầu phiếu đề cử cùng cất giữ duy trì!

Theo Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhanh chóng hướng về sâu trong lòng đất tiến lên, nhiệt độ chung quanh cũng càng phát cao, nếu không phải có Tiên Thiên Vô Giả nóng lạnh bất xâm, chỉ sợ lúc này hai cái người đã bị nóng thành hai cái thủy nhân.

Ngẫu nhiên Thôi Ngọc buông ra hô hấp, thanh ngữ một cái không khí chung quanh, một cỗ gay mũi mũi lưu huỳnh cùng một tia mùi hôi hương vị liền lập

tức xông vào mũi , khiến cho Thôi Ngọc như muốn nôn mửa.

"Chúng ta hẳn là cự ly này cái pháp trận không xa, nơi này cũng đã thâm nhập dưới đất, nếu ta đoán không lầm, chỉ sợ phía dưới này sẽ có một đầu nham tương Hà."

Hoa Mãn Lâu chà xát cái mũi, nói ra: "Chúng ta vẫn là nắm chặt Tốc Độ đi!"

Nói hai người lập tức tăng nhanh Tốc Độ, rất nhanh, một vòng xích hồng quang mang xuất hiện tại cách đó không xa cuối thông đạo, hai người bèn nhìn nhau cười, bọn hắn rốt cục đi ra cái này quý dị thông đạo.

Hai người cẩn thận đi vào cuối thông đạo, lộ ra hai ánh mắt, hướng về bên trong nhìn tới, nhưng là rất nhanh liền đem thu hồi ánh mắt lại, bọn hắn thật sự là không đành lòng lại nhìn một màn kia.

Thiết Tuyền toàn thân đầm máu, nước mắt không cảm được chảy xuống, máu tươi từ miệng vết thương tựa như không cần tiền lệ chảy ra, bất quá đây hết thảy Thiết Tuyền đã toàn bộ để ý.

Hơn mười người cùng hắn người thân nhất thân vệ đã toàn bộ chết tại trước mặt hắn, thậm chí rất nhiều liên cái toàn thân cũng không tìm tới.

Thi khối bạo tạc lực cường lớn đến đáng sợ, cho dù là hắn như thế một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, cũng không thể toàn bộ bảo vệ tốt, mấy cái Tiên Thiên Vô Giả càng là tại mấy hơi thở liền bị vỡ vụn bay tán loạn huyết xương đánh thành cái sàng.

Thiết Tuyền hai mắt xích hồng, tựa như điên cuồng dã thú, hắn chậm rãi đứng dậy, một chương đánh về phía đã đem thông đạo ngăn chặn cự thạch, cường đại chương lực đem cao cỡ nửa người cự thạch hóa thành bụi phấn, mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng là may mắn cũng không thể ngăn cản Thiết Tuyền bước chân một to một hào.

Một chương lại một chương, một bước lại một bước, hiện tại Thiết Tuyền cũng không tiếp tục đi đang suy nghĩ cái gì nhiệm vụ, cái gì đáng chết âm mưu, trong lòng của hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu, liền là giết chết tất cả hung thủ, vì thù hạp của hắn, thân như dòng dõi đám thân vệ bảo thủ.

Bách Xuyên đỉnh núi, mấy ngàn cự tây đại thảo nguyên cao thủ, giống như đàn sói, đem hơn chín ngàn không có chút nào năng lực chống cự Đại Đường quân sĩ vỡ ra tới.

Đại Đường đáng sợ đến cực điểm quân trận bởi vì thiếu khuyết chủ tướng cùng trọng yếu trận kỳ, căn bản là không có cách làm dừng đến, những này đến từ đại thảo nguyên Man tộc, lại có mấy chục tên Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả còn có hơn một trăm đến Tiên Thiên Vô Giả, thật giống như sói lạc bầy dê, đem trước mặt gấp hai tại bọn hắn Đại Đường quân sĩ vỡ ra đến, sau đó tiêu cổ đại thảo nguyên Man binh nhanh chóng theo vào, đem bọn hắn chia cắt từng khối, sau đó nhanh chóng thôn tính tiêu diệt.

Đại Đường còn sót lại hai tên phó tướng cùng một chút Tiên Thiên Vô Giả ngay đầu tiên liền bị mấy cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả dễ dàng tới, bất quá giữ vững được chén trà nhỏ thời gian liền bị đánh chết, đây là may mắn mà có đây là trong chiến trường, rất nhiều Đại Đường binh sĩ dùng sinh mệnh trả hồ như vậy vài tia thời gian.

Cái này đến cái khác Đại Đường binh sĩ ngã xuống, vốn phải là một trận kịch liệt chém giết, lúc này lại bởi vì thiếu khuyết chủ tướng, biến thành nghiêng về một bên đồ sát.

"Liều một cái kiếm một cái, giết!"

"Sát, giết chết những này cầu mọi rợ!"

"Lão tử mười tám năm sau lại là một đầu hảo hán! Sát, ha ha!"

"Người chết chim chi lên trời, làm!"

Từng tiếng gào thét, từng tiếng kêu thảm, vô số Đại Đường binh sĩ trần trụi hai mắt, dù cho trước khi chết cũng phải cắn thảo nguyên mọi rợ đến Thượng một đao, cánh tay gãy mất, liền dùng răng cắn, đầu đập.

Điên rồi, những này Đại Đường binh sĩ tất cả đều điên rồi, cự tây đại thảo nguyên Man binh ở trong lòng la lên.

Mấy chục năm thảm kịch, còn có Đại Đường binh sĩ mang cho sợ hãi của bọn hắn, phảng phất giờ khắc này lần nữa tái diễn, dù cho hiện tại là bọn hắn tại giờ lên đồ đao, nhưng là trong lòng bọn họ không có một chút điểm hưng phấn, vậy mà tại thắng lợi trước mặt dâng lên sợ hãi, đây là cỡ nào không hiểu thấu.

Không có một cái nào đầu hàng, không có một cái nào cầu xin tha thứ.

Cho dù cánh tay không có, chân ngắn, Đại Đường các binh sĩ kịp thời dùng thân thể chậm rãi di chuyển, cũng muốn cắn một cái những này tại thổ địa của bọn hắn Thượng đồ giết bọn hắn đồng bào mọi rợ trên thân, không nuốt xuống một ngụm huyết nhục của bọn hắn, bọn hắn làm sao có thể cam tâm nuốt xuống khẩu khí này đâu.

Đại Đường quân đội như rồng, mà điên rồi Đại Đường quân đội, càng là thắng qua tại Long, tại chiếm cứ tuyệt đối thắng cục đại thảo nguyên Man binh dưới, lại bị bọn này điên cuồng binh sĩ trước khi chết đánh giết gần ngàn người, sắc bén thảo nguyên loan đao lúc này phần lớn đều đã quần xoắn, thậm

chỉ thật nhiều đều đã bẻ gãy, trên mặt đất, rất nhiều Đại Đường binh sĩ thì thể tách rời, cái này cũng không có cách nào, không chặt bỏ đầu của bọn hán, tựa hồ bọn hán liền vĩnh viễn sẽ không chết, bọn hán có thể thấy rõ ràng những này đầu trong miệng cắn từng khối thịt nát, đây đều là những này thảo nguyên Man binh.

Kiểm kê phía dưới, đại thảo nguyên đầu lĩnh thậm chí phát hiện, tại những này đã không có Tiên Thiên Vô Giả quân đội thủ hạ, vậy mà hao tổn mười mấy tên Tiên Thiên Vô Giả, đây quả thực là bất khả tư nghị.

Những này Đại Đường binh sĩ dùng sinh mệnh nói cho những này đại thảo nguyên lũ người man, Đại Đường quân nhân thân khả chết, hồn Bất Diệt.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhắm mắt thật lâu, mới dám một lần nữa mở hai mắt ra, hai người hít sâu một hơi, mãnh liệt cảm giác chấn động, để hai cái đem cái kia gay mũi mũi hơi cùng mùi lưu huỳnh bỏ qua.

Lần nữa đem ánh mắt đầu nhập ở trong đó.

Chỉ gặp bên trong là cái cự đại lòng đất động quật, phương viên có năm sáu dặm phương viên, cao có trăm trượng, động quật đỉnh chóp là lít nha lít nhít các loại thạch nhũ.

Bên dưới hang động phương, thì là một vùng biển mệnh mông, bất quá cái này đại dương mệnh mông nhan sắc xác thực huyết hồng sắc, đỏ sậm huyết hồng sắc, mặc dù Thôi Ngọc hai người không muốn thừa nhận, nhưng là cái kia đích thật là máu tươi.

Tại đại dương mệnh mông ở giữa thì là một tòa cự đại sơn, một tòa nghe rộn cả người to lớn núi thủy.

Tầng tầng lớp lớp, một bộ lại một cỗ thì thể tùy ý đóng chông lên nhau, hợp thành như thế một tòa trên đời khiếp sợ núi thủy.

Thôi Ngọc cảm giác ánh mắt có chút mơ hồ, thế nhưng là mơ hồ con mắt vì cái gì năng như vậy rõ ràng thấy rõ đây hết thủy.

Cái kia là cái lão nhân, mặc dù nhiên đã khô cạn tựa như một cỗ cây khô, nhưng là cái kia hoa râu tóc cùng râu ria nói cho Thôi Ngọc, niên kỷ của hán đã không nhỏ.

Cái kia là cái tiểu nữ hài, dù cho thân thể nhiệt độ đã mất thối, nhưng là cặp kia xám xanh trong bàn tay nhỏ vẫn như cũ nắm thật chặt một cái củ nát bé con, cái kia bé con xấu quá, nhưng là tốt thê lương, trông giống bé con con mắt mất liền như là tiểu nữ hài.

Dạng này thì thể nhiều vô số kể, nhiều lắm, thực sự nhiều lắm.

Thôi Ngọc một quyền đánh ở trên vách tường, bởi vì không có nội lực hộ thể, trên nắm tay bị trực tiếp bị cứng rắn mặt tường xóc lên, máu tươi chảy ròng.

Đau không, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy không có đau lòng.

"Lão Hoa!" Thôi Ngọc thanh âm có chút khàn giọng.

"Cái gì?"

Thôi Ngọc cười nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Có dám hay không bồi ta điên một lần!"

Hoa Mãn Lâu nhìn xem tầm kia ngoài cười nhưng trong không cười mặt, đồng dạng cười nói: "Tốt!"

"Đi!"

Nói, Thôi Ngọc dẫn đầu nhảy xuống, ở giữa không trung tiện tay đem trên mặt mặt nạ da người xé đi, khinh bạc mặt nạ da người trên không trung bay múa, hai mắt chỗ chỗ trống đen kịt như Địa Ngục.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Oan hồn quán thân lại có làm sao

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu trực tiếp liền nhảy vào trong biển máu, bắt quá đầu này huyết hải có vẻ như cũng không phải là rất sâu, chỉ là che mắt Thôi Ngọc đầu gối.

Huyết thủy không phải thật lạnh, thậm chí có chút ấm áp, nhưng là Thôi Ngọc lại cảm giác rét lạnh thấu xương, lãnh hán thẳng đại hàn rung động.

Thôi Ngọc tay run run, lấy tay nâng lên thổi phồng huyết thủy tưới vào trước ngực của mình, huyết thủy trong nháy mắt liền thẩm thấu Thôi Ngọc quần áo, dù cho Thôi Ngọc một thân huyền hắc, nhưng là Hoa Mãn Lâu vẫn như cũ cảm thấy Thôi Ngọc trước ngực đỏ chói mắt.

"Mối thù của các ngươi ta đến báo, ta sẽ dẫn lấy máu của các ngươi, để cho các ngươi nhìn ta như thế nào đem những này cận bã từng mảnh từng mảnh cắt thành mảnh vụn."

Thôi Ngọc thanh âm bén nhọn mà lạnh lẽo.

"Nam mô a di đà bà dạ. Sĩ tha già đà dạ. Run địa dạ hắc."

A di lợi tất cả bà tì. A di lợi run. Tất kéo dài bà tì.

A di li run. Bì Già lan đế. A di li run. Bì Già Lan Đa.

Già di dính. Già già cái kia. Chỉ nhiều già lợi. Sa Bà ha.

..."

Đúng lúc này, liền tiếp Phật kinh thanh âm truyền vào Thôi Ngọc hai người trong tai, nơi đây tại sao có thể có nhân tại niệm Phật kinh.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu tại trong biển máu đập huyết mà đi, tìm theo tiếng mà đi, quả nhiên tại cách đó không xa một mảnh trên đất trống, nhìn thấy mấy tên hòa thượng ngồi xếp bằng, thủ kết Di Đà Định ấn, trong miệng hát tụng cái này Phật kinh, Thôi Ngọc một đường tìm tới, đã nghe ra bọn hắn đọc là Vãng Sinh Chú.

Mấy cái này hòa thượng cơ hồ người người mang thương, từ Hồng Tín thần tăng cầm đầu, Thần Tú hòa thượng ngồi tại bên tay trái của hắn, mấy cái này hòa thượng một mặt từ bị, đầy rẫy thành kính.

Nhìn lấy bọn hắn Thôi Ngọc không khỏi lên cơn giận dữ. Một cỗ Vô Danh Nghiệp Hỏa trong lòng của hắn cháy hừng hực.

"Đủ rồi! Các ngươi đang làm gì?" Thôi Ngọc gầm thét mà lên.

Hồng Tín mở hai mắt ra, mặc dù hắn cũng sớm đã nhận ra Thôi Ngọc hai người đến, nhưng là cũng không có từ hai người kia trên thân cảm nhận được sát khí, huống hồ bọn hắn đang niệm Vãng Sinh Chú, vì những này chết oan sinh linh siêu độ, tự nhiên là không để ý đến bọn hắn, ai biết Thôi Ngọc vậy mà lại ở chỗ này đánh gãy bọn hắn.

Hồng Tín một mặt kinh ngạc, nhưng khi hắn thấy rõ người tới là ai thời điểm, lập tức vậy mà cũng lửa giận bốc thành bụi.

Đúng là hắn lần xuống núi này mục đích cuối cùng nhất, nhất định phải đem tróc nã quy án Thôi Ngọc còn có thể là ai.

"Làm càn! Ngươi lại dám đánh đoạn bản tăng vì những này chết oan bách tính siêu độ, ngươi liền không sợ oan hồn oán thân sao?" Hồng Tín tiếng như lôi minh, chấn động đến Thôi Ngọc hai người lỗ tai một trận nhói nhói.

Không đợi Thôi Ngọc hai người đáp lời, Hồng Tín lại nói ra: "Lúc đầu bản tăng lần này chính là vì các ngươi hai cái nghiệt súc mà đến, các ngươi chẳng những tự chui đầu vào lưới, lại còn dám can đảm dự định chúng ta vì oan hồn siêu độ, thực sự tội ác tày trời, Thần Tú, các ngươi có thể bắt được!"

Nói xong, Hồng Tín liền nhắm mắt bắt đầu đọc Vãng Sinh Chú.

Thôi Ngọc hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn vạn lần không ngờ, ở thời điểm này, cái này cỗ hủ lão hòa thượng không nghĩ đem hung thủ chém thành muôn mảnh, ngược lại muốn trước đem hai người bọn họ cầm xuống, thật sự là đáng giận, đáng hận chi cực.

Thần Tú nghe được Hồng Tín, chậm rãi đứng dậy, trên mặt không hề bận tâm, hướng về Thôi Ngọc hai người đi tới, cái khác hòa thượng muốn qua hỗ trợ, nhưng đều bị Thần Tú ngăn cản, hắn một người là đủ.

Thôi Ngọc hận muốn điên, hiện ở nơi nào là vì loại sự tình này liều mạng thời điểm, tuyệt đối không ngờ rằng không có nhìn thấy hung thủ, lại muốn cùng "Đồng minh" tranh tài một trận.

Nhìn thấy Thôi Ngọc còn muốn nói điều gì, Hoa Mãn Lâu ngăn lại Thôi Ngọc nói ra: "Không cần nói nhiều, bọn hắn tất cả là một đám thông thái rơm loại người cổ hủ, nói chi vô dụng. Đánh đi!"

Thôi Ngọc tức giận hít sâu một hơi, đem trên lưng bao khóa gỡ xuống, đem Già Lam thần kiếm gỡ xuống, nội lực tràn ngập tại trong kiếm, đã nhìn thấy Già Lam thần kiếm đen kịt thân kiếm bắt đầu thả ra một mờ kim sắc Phật Quang.

Một màn này lập tức liền đem Hồng Tín cảm giác được, hần kinh ngạc nhìn một chút Thôi Ngọc trong tay Già Lam thần kiếm, mở miệng nói ra: "Tốt một thanh Phật gia thần binh, không gì hơn cái này Phật gia Pháp Khí vậy mà rơi vào như thế một cái ma tính mười phần trong tay người xấu, thật sự là mình châu bị long đong, điểm ô ta Phật gia Pháp Khí. Thần Tú người đem kiếm này mang tới, Định không thể để cho này Phật khí xối mòn bên ngoài."

Thôi Ngọc đơn giản một ngưng lão huyết muốn phun ra, gấp qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy. Cướp bóc cũng nói mình giống như thánh nhân, quả nhiên nhân chí tiện thì Vô Định.

Thần Tú trên mặt lần thứ nhất hiện ra một vòng kinh ngạc biểu lộ, bất quá rất nhanh lại hồi phục nguyên bản bình tĩnh biểu lộ.

Thần Tú mặc dù khuôn mặt bình tĩnh, nhưng là hần không có chút nào xem nhẹ trước mặt hai người kia, đến một lần đối phương cũng giống như mình đều là Tiên Thiên cảnh, mặc dù đều là Tiên Thiên sơ kỳ, mà mình đã là Tiên Thiên đại viên mãn, đồng thời đã được đến thiên đạo pháp tắc, nhưng là một ngày không vào Luyện Tinh Hóa Khí cảnh, Tiên Thiên Vô Giả chênh lệch vẫn còn có thể dùng số lượng bù đắp.

Huống hồ trước mặt hai cái Tiên Thiên Vô Giả cũng không phải loại kia phổ thông đại lục hàng, dù sao Thiếu Lâm tự đã có một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, một cái La Hán đường thủ tọa bởi vì hai người kia mà vẫn lạc, mặc kệ bọn hần dùng thủ đoạn gì, đây đều là không thể phủ nhận sự thật.

Trong chốn võ lâm, chỉ nhận kết quả, không xem qua trình, bại liền là bại.

Mà Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu cũng hết sức chăm chú, cẩn thận ứng đối, tại võ lâm đại hội trung, Thần Tú đại bại mặt quý khách Mộ Dung Thác Bạt một màn, hai người đều là xem ở trong mắt, Thần Tú phong thái cùng Hoa Mãn Lâu so ra, chỉ có hơn chứ không kém, phải biết lúc trước Hoa Mãn Lâu thế nhưng là liễu mạng La Hán đường thủ tọa Phổ Tâm một kích mà Bất Tử, thử hỏi toàn bộ trong chốn võ lâm, có cái nào Tiên Thiên Vô Giả có thể nói mình có lòng tin có thể cùng Phổ Tâm liễu mạng một kích mà Bất Tử, chỉ sợ ngoại trừ Hoa Mãn Lâu, không người dám nói lời này, chỉ sợ sẽ là trước mặt Thần Tú cũng không dám thả này hào ngôn.

Thần Tú đi vào hai người trước mặt, chấp tay trước ngực nói ra: "A Di Đà Phật, hai vị thí chủ vẫn là thức thù chịu trời đi! Nếu không đa thương nhị vị sẽ không tốt!"

Thần Tú ngữ khí bình thản đến cực điểm, nhưng là lời nói bên trong ngữ điệu lại cuồng vọng chi cực, bất quá rơi vào Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu trong tai lại có vẻ nó sự tự tin mạnh mẽ, đó là một loại Vô Định tín niệm.

Thôi Ngọc lãnh hừ một tiếng, trường kiếm chỉ hướng Thần Tú, hần không có trả lời, mà là dùng hành động thực tế nói cho hần, lựa chọn của bọn hần.

Thần Tú cũng không có lộ ra mấy may biểu tình thất vọng, thậm chí nói nét mặt của hần một mực đều chưa từng thay đổi, tựa như là cái kia mấy trăm năm thâm son lão trong chùa Phật như một loại, đã hình thành thì không thay đổi.

"Đắc tội!"

Thần Tú xuất thủ trước, hần trước đối đầu Thôi Ngọc, bởi vì hần đã nhìn ra Thôi Ngọc trong hai người, là lấy Thôi Ngọc cầm đầu.

Bởi vì cái gọi là bất giác trước bắt vua.

Thần Tú cũng không có sử dụng ra ban đầu ở võ lâm đại hội trung sử dụng một chiêu kia kinh thể hải tặc Tu Di Sơn Thần Chưởng, mà là dùng ra một bộ cường đại Long Trảo Thủ công phu, một đôi tay không tựa như hóa thành Ngũ Trảo Kim Long long trảo, Kim Quang bắn ra bốn phía, đánh úp về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hít một hơi lãnh khí, Khoái Kiếm xuất liên tục, đánh vào Thần Tú long trảo phía trên, Hoa Mãn Lâu tựa hồ là kiêng kị Hồng Tín tồn tại, cũng không có sử dụng ra hần bộ kia thiên thủ Phật quyền, mà là dùng ra một loại không biết tên quyền pháp, đại khai đại hợp, cương mãnh vô cùng, đánh về phía Thần Tú.

Hai người giáp công, áp lực tỏa ra, Thần Tú bình tĩnh mà tinh táo, thân hình liên động, Kim Cương Bát Hoại thân đã sử dụng ra, trường kiếm đánh vào Thần Tú trên thân phát ra "Đình đình đang đang" giòn vang thanh âm, tựa như đâm vào kim loại Thượng.

Cho dù là Già Lam thần kiếm, tại đối đầu Kim Cương Bát Hoại công lực, đều rất giống kém như vậy một bậc.

Hoa Mãn Lâu cùng Thần Tú liễu mạng một cái, hai người đều là thối lui một khoảng cách, Thôi Ngọc thân hình khễ động, cùng Thần Tú kéo dài khoảng cách, Già Lam thần kiếm đứng ở trước ngực, cả người nhảy lên, cả người đều rất giống hóa thành mũi tên về ra trên không trung một đường vòng cung, phóng tới Thần Tú.

Thần Tú hai mắt tinh táo nhìn xem Thôi Ngọc, nhưng là bỗng nhiên trong tích tắc, Thần Tú đột nhiên phát hiện giữa không trung Thôi Ngọc vậy mà biến mất không thấy gì nữa, Thần Tú trong lòng hoảng hốt, mặc dù chỉ là một sát na công phu, nhưng là đối với Thôi Ngọc tới nói đã đầy đủ.

Khi Thần Tú lần nữa nhìn thấy Thôi Ngọc thời điểm, Già Lam thần kiếm đã đâm vào Thần Tú vai trái.

Mặc dù Thôi Ngọc cực hạn bọn này hòa thượng, nhưng là còn không đến mức giết bọn hần, cho nên một chiêu này hần cũng không có hạ sát thủ.

Một kiếm này nhanh đến mức cực hạn, cũng Thôi Xán đến cực hạn, giống như lưu hành xẹt qua chân trời, chớp mắt là đến.

Một chiêu này liền là Thôi Ngọc ép rương tuyệt chiêu "Thiên Ngoại Lưu Tinh!" Nhớ năm đó, Đình Bằng dựa vào một chiêu này đánh khắp võ lâm vô

địch thù, có thể thấy được một chiều này đáng sợ.

Giờ khắc này, cái gì Kim Cương Bất Hoại công cũng sẽ không tiếp tục có tác dụng gì, Già Lam thần kiếm không trở ngại chút nào đâm vào Thần Tú thân thể, bất quá vền vẹn đâm vào hai thốn, Thôi Ngọc liền thu hồi Già Lam thần kiếm, thân hình lật qua lật lại, rơi vào Thần Tú sau lưng.

Thần Tú khuôn mặt rớt cục biến sắc, hấn chấp tay trước ngực, xoay người lại, mặt hướng Thôi Ngọc, nói ra: "Đa tạ thí chủ thủ hạ lưu tình."

Thôi Ngọc đối với mấy cái này hòa thượng không có chút nào hảo cảm, nhưng là hấn tự nhận không phải lạm sát kẻ vô tội người, cho nên đương nhiên sẽ không hạ sát thủ.

Thần Tú nhìn thoáng qua đã mở mắt Hồng Tín, đối Thôi Ngọc nói ra: "Bản tăng như là đã thua, đương nhiên sẽ không lại ra tay, bản tăng sư phó còn muốn siêu độ vong hồn, tất nhiên cũng sẽ không vào lúc này đối nhị vị xuất thủ, vẫn là mau mau rời đi, miễn cho để nơi đây oan hồn không cách nào siêu độ, khiến cho nhị vị oan hồn quán thân, ngày sau nhất định có quả báo!"

Cái này Thần Tú mặc dù đang nói Thôi Ngọc hai người hội oan hồn quán thân, nhưng lại là đang trợ giúp Thôi Ngọc hai người, bởi vì câu nói này ngăn chặn Hồng Tín nghĩ muốn xuất thủ tâm tư, đích đích xác xác trợ giúp Thôi Ngọc hai người, bởi vì Hồng Tín như thế một cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả xuất thủ, Thôi Ngọc hai người không có bất kỳ cái gì hi vọng đào thoát.

Quả nhiên, Hồng Tín nghe Thần Tú, chỉ là hung hăng trừng Thôi Ngọc hai người một chút, liền không có lại để ý tới bọn hấn.

Mà Thôi Ngọc lại kinh thường nở nụ cười, nói ra: "Oan hồn quán thân thì thế nào, nếu như trên thế giới thật có oan hồn, ta nguyện nơi đây vô tận oan hồn gần quán thân ta, nhìn ta như thế nào đem hung thủ chém thành muôn mảnh, lấy tế điện cái này ngàn vạn oan hồn!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ma đạo hiện

Thần Tú khẽ giật mình, hấn dù cho phật tâm vững như bàn thạch, cũng bị Thôi Ngọc lời nói hùng hồn tiếc lắc lắc ba cái, hấn không nghĩ tới Thôi Ngọc vậy mà lại nói ra những lời này.

Dù cho oan hồn quán thân lại có làm sao, đương thời chi hào ngôn lại có mấy người dám nói như thế.

Lần thứ nhất, Thần Tú đối cái này lần thứ nhất gặp mặt thiếu niên cảm nhận được khâm phục, càng là lần đầu tiên, thấy được một loại trong giang hồ rất nhiều năm tất cả chưa từng gặp qua một chữ mất, một cái "Hiệp" chữ.

Liền liền trong lòng đang lừa gạt mệnh mong Hồng Tín đều kinh hãi địa mở hai mắt ra, nhìn về phía Thôi Ngọc trong ánh mắt, vậy mà cũng ít đi rất nhiều phần hận, ngược lại nhiều một tia hấn cũng không nguyện ý thừa nhận thương thức.

"Nói hay lắm! Cáp! Cáp! Cáp!" Một trận cười mở tiếng cười từ một bên truyền đến, đám người tìm theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một đám người từ trên vách tường một cái hố quật trung đi ra một đám người tới.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu ngay đầu tiên liền thấy cùng bọn hấn đồng hành Lãnh Nguyệt Tiên, lập tức sinh lòng đại hi, đồng thời nhìn nàng không việc gì, thần sắc bộ dáng thoải mái, lúc này mới yên tâm bên trong một tảng đá lớn.

Sau đó Thôi Ngọc tài đưa mắt nhìn sang vừa rồi phát ra tiếng gọi người tốt trên thân, đây là một người trung niên, làn da tựa như xoa dầu trơn, cho người ta một loại bóng loáng tỏa sáng ảo giác, râu đẹp rủ xuống ngực, nhất là cái kia một đôi tỏa sáng con mắt, tại cái này mờ tối địa cung bên trong, lại khiến người ta cảm thấy một loại cảm giác chói mắt.

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn thấy cha mình đang dùng một loại cực kỳ ánh mắt tán thưởng nhìn xem Thôi Ngọc, lập tức cười hi hi chạy lên trước, bọc lấy nàng lão cha cánh tay, nói ra: "Lão cha, ta cứ nói đi, ta cái này huynh đệ lão Thôi mặc dù nhân ngu một chút, nhưng là có đôi khi vẫn là Man soái, lệ như bây giờ, cái kia là lão Hoa, tiểu bạch kiểm bên trong cực phẩm!"

Lãnh Nguyệt Tiên gọi cái này cái nam nhân lão cha? Bất quá những này giới thiệu là cái quỷ gì?

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhìn thấy nếu là Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân, vội vàng chào, rất cung kính ân cần thăm hỏi nói: "Thôi Ngọc (Hoa Mãn

Lâu) xin ra mắt tiền bối!"

Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân nhìn lên trước mặt hai người càng phát ra thương thức, kỳ thật tại Thôi Ngọc hai người cùng Thần Tú lúc tỷ đấu, bọn hắn đã đi tới, chỉ là không có lập tức hiện thân mà thôi, mặc dù Thần Tú trước đó chưa hề trong giang hồ xuất hiện qua, nhưng là một cái đỉnh tiêm tông môn đệ tử thiên tài, làm sao có thể giấu diếm được bọn hắn, đối với Thần Tú, bọn hắn là không có chút nào lạ lẫm.

Ngược lại là Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai cái này đột nhiên trong giang hồ xuất hiện, quấy đến đầy giang hồ tình phong huyết vũ hai người, xuất hiện thực sự quá mức đột ngột, Thôi Ngọc mặc dù thay đổi tính danh, nhưng là tại chính thức thế lực cường đại trước, hẳn quá khứ còn có thể bị tra được, ngược lại là một bên Hoa Mãn Lâu, người này thật giống như đột nhiên xuất hiện trên thế giới này, liên liên bọn hắn đều không có tra được mấy may tin tức, điều này cũng làm cho nhân dân dâng lên bao nhiêu ý tứ.

Cái này Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân nở nụ cười, cười nói: "Hai vị khách quý, tại hạ Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân, lãnh thu thần. Đoạn đường này tiểu nữ có nhiều quý rầy, nhờ có hai vị chiếu cố!"

Hồng Tín ở một bên nhìn xem lãnh thu thần xuất hiện, lập tức giật mình, bất quá nhìn thấy lãnh thu thần bộ dáng, lập tức ngăn không được lửa giận trong lòng, nói ra: "Không nghĩ tới lãnh ma đầu người thậm chí ngay cả người cũng xuất hiện ở nơi này, còn ở nơi này giả trang cái gì giang hồ tiền bối, cũng không sợ bị người trong giang hồ chế nhạo!"

Thôi Ngọc nghe được lãnh ma đầu ba chữ, lập tức giật mình, lại nhìn thấy lãnh thu thần sau lưng cách đó không xa đối với mình gật đầu ra hiệu Dư Tích Văn thời điểm, Thôi Ngọc đã suy đoán ra lãnh thu thần thân phận bí mật, tăng thêm Hồng Tín thái độ, trong lời nói hiển lộ không thể nghi ngờ mấy phần kiêng kỵ, Thôi Ngọc đã có thể khẳng định, cái này lãnh thu thần tuyệt đối là ma đạo đại lão, mà lại là đỉnh tiêm mấy cái đại lão, bằng không cũng sẽ không lệnh một cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả kiêng kỵ thành lần này bộ dáng.

Lãnh thu thần đối với Hồng Tín thái độ đối với chính mình, lại tựa như không có cảm giác, một mặt ung dung nói ra: "Các người liên chuyện này ngọn nguồn cũng không biết, liên ngu đột xuất tựa như đồ đàn đồng dạng, chạy đến nơi đây chịu chết, ta thật sự là vì ta Thánh giáo các bậc tiền liệt cảm thấy không đáng."

Hồng Tín khí một ngụm lão huyết muốn phun ra, nhưng là hắn lại không có biện pháp nào phản bác, bọn hắn khí thế hùng hăng đến đây muốn trừ ma vệ đạo, ai biết còn không có nhìn thấy chính chủ, mấy ngàn võ lâm Vô Giả liền đã tử thương hầu như không còn, cái này khiến cái này chính đạo đám võ giả làm sao chịu nổi.

Bất quá Thôi Ngọc lại nghe được, cái này ma đạo đại lão biết chuyện ngọn nguồn, đồng thời rất có tính nhắm vào đến đây, thậm chí chỉ dẫn theo ngàn ấy thù hạ.

Bất quá Thôi Ngọc cũng sẽ không ngây thơ coi là, lãnh thu thần hội đem sự tình từ đầu đến cuối nói với chính mình, bất quá mình dù cho không biết cũng không quan trọng, bởi vì hung thủ nhất định ngay tại địa cung này bên trong.

Thôi Ngọc hiện tại nhưng không có tâm tình ở chỗ này cùng bọn hắn khách sáo, đùa nghịch những cái kia chính đạo ma đạo đồ chơi, hắn hiện tại trong lòng ngực một cỗ sát khí, giống như muốn phá ngực mà ra.

Hắn nhìn về phía Thần Tú, nói ra: "Thần Tú thiền sư, mời nói cho ta biết các người khả từng phát hiện hung thủ tung tích."

Thần Tú nhìn qua Thôi Ngọc, thờ dài một tiếng gật gật đầu, nói ra: "Chúng ta thực sự đã phát hiện tung tích của bọn hắn, tại phía sau chúng ta động quật thông đạo, một mực đi về phía trước một thời gian uống cạn chung trà, liền sẽ thấy một cái lòng đất cung điện, mấy vị khác tiền bối chính đang vây công nơi đó."

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, hẳn thật là bị Thần Tú lời nói khí đến, đã nhiên đã phát hiện hung thủ, bọn hắn mấy cái này hòa thượng không đi hỗ trợ, ngược lại ngồi ở chỗ này giống như việc không liên quan đến mình, niệm cái rầm Vãng Sinh Kinh.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, cùng Lãnh Nguyệt Tiên bọn người nói một tiếng dừng, liền cùng Hoa Mãn Lâu đi hướng Hồng Tín sau lưng thông đạo, Hồng Tín nhìn thoáng qua từ bên cạnh mình đi qua Thôi Ngọc, trầm ngâm một chút cũng không có ngăn cản.

Nhìn thấy Hồng Tín không có xuất thủ, Thôi Ngọc thờ dài nhẹ nhõm. Cười đối Hoa Mãn Lâu nói ra: "Đi thôi! Muốn khai sát giới!"

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, nói ra: "Quân mong muốn, không dám từ người!"

"Ha ha!"

Hai người lên tiếng cười một tiếng, phóng khoáng chỉ khí trực trùng vân tiêu, hóa thành hai đạo bóng đen biến mất ở trong đường hầm.

Lãnh thu thần cười nhìn xem hai người bóng lưng biến mất, cười nói: "Tiểu Tiên nhi, ta cảm thấy cái này hai người trẻ tuổi tất cả thật không tệ."

Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, bất quá cha mình ánh mắt dưới cái nhìn của nàng cổ cổ quái quái, có loại để nàng hãi hùng khiếp vía cảm giác, trốn nhìn lãnh thu thần một chút, không để ý tới hắn trong lời nói ý ở ngoài lời.

Lãnh thu thần thu hồi nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên cổ quái ánh mắt nói ra: "Tốt, chúng ta cũng đi thôi, không phải rơi vào hai người trẻ tuổi đằng sau!"

"Rồ!"

Nói, lãnh thu thần liền dẫn đầu đám người đi hướng Hồng Tín sau lưng thông đạo.

Hồng Tín lạnh lùng nhìn lãnh thu thần một chút, đứng dậy, nói ra: "Mặc dù không biết các ngươi biết chút ít cái gì, nhưng là các ngươi những này ma đạo yêu nhân việc cần phải làm, lão nạp chỉ muốn ngăn cản là được rồi, nghĩ muốn đi vào, vậy liền nhìn xem lão nạp hai quả đấm này có đáp ứng hay không!"

Nói, Hồng Tín một thân càn sa không gió mà bay, một thân da thịt lập tức hóa thành một mảnh kim sắc, phát quang phổ chiếu.

Thần Tú mấy người cũng đi đến Hồng Tín sau lưng, từng cái Tiên Thiên Cương Khí bắn ra bốn phía, tựa như một bức tường cao, đứng ở động quật thông đạo trước đó.

Lãnh thu thần đối với Hồng Tín đám người bộ dáng không ngạc nhiên chút nào, cười nói ra: "Đã sớm nghe nói Thiệu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ độc bộ thiên hạ, bản tôn đã sớm nghĩ lĩnh giáo một phen, chọn ngày không bằng đừng ngày, bản tôn liền phụng bồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Liên thủ phá kết giới

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu đi ra thông đạo, phát hiện trước mặt một tòa không là rất lớn cung điện, nhìn xem giống như là lòng đất mộ táng cung điện, chỉ gặp cái cung điện này chung quanh bị một tầng tia sáng kỳ dị bao khóa, mấy chục tên võ lâm cao thủ đang đứng tại màn sáng trước mặt ừ mày chau, hiển nhiên lâm vào không biết cái gì trong khốn cảnh.

Bọn này Võ Giả lập tức liền phát hiện Thôi Ngọc hai người, mặc dù kinh ngạc, nhưng là cũng không có cái gì địch ý, dù sao bọn hắn biết tại thông đạo mặt khác một bên có Hồng Tín tại trông coi, nếu là là địch nhân, tuyệt đối không thể năng thả hai cái Tiên Thiên cao thủ tiến đến.

Thôi Ngọc nhìn kỹ một phen, phát hiện lúc này còn ở nơi này đều là tam đại đỉnh cấp tông môn còn có linh tinh một chút Nhất Lưu tông môn đệ tử, cộng lại cũng bất quá hơn trăm người, ngầm lại trước đó tiến đến khả là có mấy ngàn người, lúc này cũng chỉ có cái này hơn trăm người còn còn sống lấy, Thôi Ngọc không khỏi một trận thổn thức.

Lại nhìn kỹ lại, lúc này ngoại trừ ba tên Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả đứng ở phía trước, người còn lại tất cả lui tại nơi xa, trong đó Thanh Huyền đạo nhân cũng tại trong ba người này.

Thôi Ngọc hai người đi ra phía trước, đối một cái Nhất Lưu tông môn đệ tử hỏi: "Huynh đài, tình huống bây giờ như thế nào!"

Người kia một mặt đôi phé, bất quá Thôi Ngọc hai người vậy mà có thể đi đến nơi đây, tất nhiên Bất Phàm, bọn hắn có thể còn sống đến bây giờ, vẫn là may mắn mà có mấy cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả cùng tông môn của mình cao thủ che chở, tài cầu sống đến bây giờ.

Chỉ gặp hắn cười khổ một tiếng nói ra: "Chúng ta mấy ngàn người, không biết thế nào đều trúng một loại không biết tên kỳ độc, ở cung điện dưới lòng đất trong thông đạo liền bắt đầu độc phát, nếu không phải Thiên Diệt sư thái, Vương Minh Dương đại hiệp còn có Hồng Tín thần tăng bảo vệ, chúng ta cũng sớm đã chết mất."

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, các ngươi là thế nào từ Thần Dược Môn biến mất, xuất hiện ở nơi này."

"Biến mất?" Người kia kỳ quái nhìn về phía Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Chúng ta xông vào thời điểm, liền phát hiện Thần Dược Môn trung không có bất kỳ ai, bất quá có một cái cự đại địa cung cửa vào, chúng ta lại trong đó phát hiện Thần Dược Môn cao tăng tung tích, thế là liền vọt vào. Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy cái kia cửa vào?"

Thôi Ngọc nhìn nhau, những này võ lâm Võ Giả thật sự là không có đầu óc, vậy mà toàn bộ tất cả xông vào, liền sau lưng viện quân tất cả không chờ đợi.

Thôi Ngọc chỉ hướng Thiên Diệt sư thái ba người, hỏi: "Cái kia tam vị tiền bối đang làm gì?"

"Hiện tại đã xác nhận, Thần Dược Môn dư nghiệt còn có tà ý huyết tể pháp trận ngay tại bên trong cung điện kia, chỉ là cái này lòng ánh sáng một mực không cách nào đánh vỡ, tam vị tiền bối đang tích súc Lực Lượng, muốn đánh vỡ lòng ánh sáng, đánh giết đi vào, thế nhưng là đã công kích nhiều lần, nhưng là vẫn như cũ không cách nào đánh vỡ, bất quá cùng lúc trước so sánh, cái kia quang trảo đã âm đậm rất nhiều, phỏng đoán hẳn là rất nhanh liền

có thể phá vỡ."

Thôi Ngọc biết chuyện đã xảy ra, cũng không tiếp tục đề ý tới bọn hắn, bọn này người cũng đã thân trúng kịch độc, không có sức tái chiến, hiện tại nói thật dễ nghe là muốn đánh vỡ lồng ánh sáng, giết sạch bên trong Thần Dược Môn dư nghiệt, không bằng nói nếu như lồng ánh sáng đánh vỡ, đám người này tất cả là một đám đợi làm thịt dê con, thật không biết bọn hắn từ đâu tới tự tin.

Đi vào lồng ánh sáng trước, thật mỏng trong suốt lồng ánh sáng cũng không có ngăn cản Thôi Ngọc ánh mắt, xuyên thấu qua lồng ánh sáng, có thể rõ ràng mà nhìn gặp trong cung điện, hơn mười vị người áo đen ngồi xếp bằng, to lớn vành nón đem khuôn mặt của bọn họ bao lại, khiến mọi người không cách nào thấy rõ tướng mạo của bọn hắn, tại mở rộng cung điện đại môn, bên trong có một tòa phong cách cổ lão tế đàn, trên tế đàn có một khung không biết là cái gì hải cốt, to lớn mà tán loạn.

Tại hải cốt phía trên trải rộng lít nha lít nhít mạch máu, mạch máu bò đầy tế đàn, sâu xuống lòng đất.

Thậm chí Thôi Ngọc có thể không trở ngại chút nào nhìn thấy tế đàn chung quanh trải rộng thi thể, trên người bọn họ đồng dạng bò đầy mạch máu, biến thành từng cổ đáng sợ thấy khô, từ bọn hắn khuôn mặt dữ tợn trung đó có thể thấy được, bọn hắn là sống sống bị hấp phệ rơi mất toàn thân huyết dịch mà chết, cực độ thống khổ.

Bất quá bọn hắn trên người phục sức, Thôi Ngọc đó có thể thấy được bọn hắn chính là Thần Dược Môn người.

Về phần tại sao bọn hắn tự giết lẫn nhau, Thôi Ngọc lười phải biết, nhưng là Thôi Ngọc chỉ cảm thấy, quá chậm, thật sự là quá chậm.

"Ba!" Một tiếng vang giòn, Thôi Ngọc một kiếm bổ vào lồng ánh sáng bên trên, thậm chí ngay cả cái gọn sóng tất cả chưa từng xuất hiện, lồng ánh sáng không có chút nào phản ứng.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, ngược lại lùi lại mấy bước, Thiên Ngoại Lưu Tinh kiếm pháp sử xuất, Già Lam thần kiếm trực tiếp đâm vào lồng ánh sáng phía trên, lần này Già Lam thần kiếm đâm vào lồng ánh sáng chỗ, phát ra từng con sóng gọn, nhưng là rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc biến sắc, thậm chí ngay cả Thiên Ngoại Lưu Tinh tất cả không có chút nào tác dụng.

Hoa Mãn Lâu nhìn đến nơi này, cũng qua đến giúp đỡ, thiên thủ phạt quyền sử xuất, đầy trời churong ánh hóa thành một quyền, hung hăng đánh vào lồng ánh sáng phía trên, to lớn sóng nước giống như gọn sóng nhọn nhạo lên, qua hồi lâu tài biến mất không thấy gì nữa, một lần nữa quy về bình tĩnh.

Hai người hành động, tất cả bị một bên người trong võ lâm nhìn thấy, mặc dù đánh vào lồng ánh sáng phía trên, lộ ra không có chút nào tác dụng, nhưng là bọn hắn lại biết Thôi Ngọc hai người uy lực công kích tuyệt đối không thể khinh thường.

Liên không ngớt diệt sư thái ba cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Già đều đem ánh mắt bị hấp dẫn ở chỗ này.

Ba người nhìn nhau một chút, Vương Minh Dương mở miệng nói ra: "Hai vị thiếu hiệp có thể tới tự lại!"

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua trước mặt lồng ánh sáng, cùng Hoa Mãn Lâu cùng đi đi qua.

Vương Minh Dương không có chút nào tiền bối giá đỡ, ngược lại là Thanh Huyền cổ quái nhìn thoáng qua Thôi Ngọc hai người, phát hiện hai người kia phục sức tất cả mười phần nhìn quen mắt, nhưng là hẳn xác định mình cho tới bây giờ tất cả chưa từng gặp qua cái này hai tám mặt.

"Không chỉ hai vị thiếu hiệp xưng hô như thế nào!"

Thôi Ngọc biết mình bị triều đình còn có Thiếu Lâm tự truy nã, bất quá Thôi Ngọc cũng không tính giấu diếm, nói ra: "Tại hạ Thôi Ngọc!"

"Hoa Mãn Lâu!" Hoa Mãn Lâu vừa cười vừa nói.

Hai người vừa dứt lời, lập tức tại bọn này Võ Già trung gây nên sóng to gió lớn.

"Phán quan?"

"Hắn liền là Thôi Ngọc?"

"Thiếu Lâm tự không phải tại truy nã bọn hắn sao, bọn hắn là thế nào từ Hồng Tín thần tăng nơi đó tới."

...

Vương Minh Dương ba người cũng là một trận kinh ngạc, nhưng là liên Hồng Tín cái kia thông thái rôm rã hòa thượng đều đã khẳng định hai người bọn họ, ba người bọn họ cũng đương nhiên sẽ không hoài nghi hai người bọn họ.

Về phần Thôi Ngọc hai người có phải hay không đánh bại Hồng Tín, điểm ấy tuyệt đối là thiên phượng dạ đàm.

"Hiện tại chúng ta nơi này ngoại trừ ba người chúng ta, đều đã thân trúng kịch độc, không cách nào dùng ra nửa chút thực lực, cho nên chúng ta ba cái hi vọng các người hai vị có thể cùng ba người chúng ta liên thủ, cùng một chỗ liên thủ đánh vỡ kết giới này."

Kết giới, cái này quang tráo liền là kết giới.

Bất quá Thôi Ngọc lập tức liền nhẹ gật đầu, hắn vừa rồi đã thăm dò qua kết giới này lợi hại, cho dù trong lòng của hắn lo lắng, sát ý quanh quẩn tại ngực, nhưng là hắn vẫn là không thể không thừa nhận, hắn không có biện pháp nào có thể đánh vỡ kết giới này.

Thiên Diệt sư thái nói ra: "Các người đang chờ chúng ta thời gian một nén nhang, chờ sau đó trong chúng ta, Thanh Huyền đạo trưởng hội xuất thủ trước, sau đó là ta, tiếp theo là Vương huynh, cuối cùng lại là hai người các người, nhất định phải đánh vào một điểm, chỉ có liên tục không ngừng công kích mới có thể đánh vỡ kết giới này, nhất định phải nhớ kỹ."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, cùng Hoa Mãn Lâu thương lượng xong, chờ sau đó hắn tại Hoa Mãn Lâu trước đó xuất thủ.

Thời gian một nén nhang nháy mắt đã qua, mới Thôi Ngọc đi tới trong thông đạo, không ngừng truyền đến nổ thật to âm thanh, nhưng là Thiên Diệt sư thái ba người đều rất giống không có nghe thấy.

Bọn hắn tin tưởng, có Hồng Tín thần tăng thủ vệ thông đạo, tuyệt đối có thể yên tâm, cho dù là cùng cái này đại hòa thượng không hợp nhau Thanh Huyền đạo trưởng tất cả không có chút nào hoài nghi.

Thanh Huyền đạo trưởng nói ra: "Chuẩn bị xong chưa, ta muốn xuất thủ!"

Thiên Diệt sư thái bọn người ăn ý thối lui một trượng, Thanh Huyền đạo nhân nhìn thấy bọn hắn đã thối lui, mà Thiên Diệt sư thái đã bắt đầu chuẩn bị, Thanh Huyền đạo trưởng toàn thân bắt đầu tản mát ra khí thế cường đại, chưởng mắt bạch quang bắn ra bốn phía, trường kiếm trong tay như là Thái Dương, trong nháy mắt liền đâm vào kết giới phía trên.

Chỉ gặp toàn bộ kết giới thật giống như bóng da, lõm một khối lớn, sau đó thật nhanh bắn lên, liền muốn thủy cầu, không ngừng bùng ra lửa.

"Thiên Diệt sư thái!" Thanh Huyền đạo trưởng mặt mũi tràn đầy đỏ mồ hôi kêu lên.

Thiên Diệt sư thái đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, đầu đầy tóc xanh không gió mà bay.

"Việt Nữ Truy Hồn!"

Giờ phút này lạnh lẽo thanh âm liền chẳng khác nào thiếu nữ, Thiên Diệt sư thái kiếm không có chút nào dị dạng, liền tựa như một thanh phổ thông Thiết Kiếm, không đúng, tại đầu kiếm có một điểm tinh quang lấp loè, Thiết Kiếm trực tiếp đâm vào Thanh Huyền đạo trưởng đâm vào địa phương. Phát ra "Ba" một tiếng.

Kết giới biến hình càng thêm lợi hại, đã hoàn toàn nhìn không ra hình tròn, thật mỏng mảnh sáng bốn phía bật lên.

Thiên Diệt sư thái bị to lớn phản lực làm cho thối lui, nàng quát: "Vương Minh Dương, nhìn người!"

Vương Minh Dương phong thái đoạt nhân, một thân hào nhiên chính khí thẳng lên mây xanh, lấy chỉ hóa kiếm, quát: "Thanh Liên Kiếm tâm, tâm chi kiếm!"

Quanh thân chói mắt ôn hòa màu trắng hào nhiên chính khí hóa thành một đóa mê người màu trắng hoa sen từ đầu ngón tay của hắn bay ra, đánh vào đồng dạng một điểm.

Khi màu trắng hoa sen tiếp xúc đến kết giới thời điểm, bộc phát ra kinh khủng Lực Lượng, không có một tia tiếng vang, trực tiếp đem kết giới áp bách ra mười mấy mét.

Vương Minh Dương nhìn xem đạn hồi kết giới, quát: "Thời thiếu hiệp, nhìn đúng thời cơ, tại kết giới bắn ngược thời điểm xuất thủ."

Thôi Ngọc hưng phấn toàn thân run rẩy, quát: "Xem ta."

Thôi Ngọc trong tay Quách Vân Thâm nắm thẻ thủy tinh phi tốc tiêu tán, xích hồng sắc nội lực tựa như cháy bùng hực hỏa diễm, cánh tay phải như là màu đỏ nham tương, tối.

Tại kết giới bắn ngược một sát na, Thôi Ngọc nổi giận gầm lên một tiếng.

"Hóa hành, Pháo Quyền!"

Hóa thành nham tương cánh tay hung hăng ném ra, đánh vào kết giới phía trên.

Chương 74: Thập Hoang Thần Điện

"Ngũ Hành tương sinh, Hỏa sinh Thổ, Thổ hành, Hoành Quyền!"

Pháo Quyền đánh ra, Thôi Ngọc không có lui ra phía sau, mà là tiếp lấy giằng quất một tiếng, đôi cánh tay lập tức từ nóng bỏng nham tương hóa thành đất đá vách đá.

Hoành Quyền đánh ra, tựa như trên không trung dựng lên một đạo vượt thiên đại cầu.

Thiên Diệt sư thái bọn người giật mình nhìn xem Thôi Ngọc, trong miệng lầm bầm nói ra: "Hai, hai hàng Thiên Đạo! Làm sao có thể?"

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, kết giới lần nữa bị đánh gãy trở về, hậu phương một đám Vô Giả giật mình nhìn xem đây hết thấy.

Thôi Ngọc phán quan thiếp hưởng dự toàn bộ võ lâm, hấn quật khỏi thời gian quá ngắn, khiến cho hấn thật giống như bị phủ lên một tấm màn che bí ẩn, không người nào biết hấn thực lực chân chính, hiện tại rốt cục vạch trần hấn một tầng mạng che mặt, nhưng lại làm cho bọn họ chấn kinh.

"Ngũ Hành tương sinh, thổ sinh mộc, Kim hành, Phách Quyền!"

Cánh tay màu vàng óng bị Thôi Ngọc làm làm giờ lên, tựa như hóa thành Khai Thiên cự phủ, giờ phút này, Thôi Ngọc cánh tay thật giống như thế gian nhất vũ khí sắc bén.

"Mở!" Tiếng hét phẫn nộ trung, một quyền đánh xuống.

"Ba hàng, bất khả tư nghị."

"Àm!" Một trận âm thanh chói tai, tựa như một loại móng tay ma sát bằng đen cực độ khó nghe thanh âm truyền đến.

Thôi Ngọc khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, nhưng là ngực lạnh buốt chưa khô huyết dịch giống như hỏa diễm bị bóng lấy bộ ngực của hấn, hấn không thể lui, tuyệt đối không thể lấy lui.

"Vẫn chưa xong, Ngũ Hành tương sinh, Kim sinh Thủy, Thủy hành, Toàn Quyền!"

Thôi Ngọc lui lại hai bước, như thủy tinh cánh tay, Thôi Xán giống như trong suốt kim cương, tại ánh lửa chiếu xuống, bắn ra bốn phía lấy quỹ dị xạ tuyến.

Thiên Diệt sư thái ba người đã chết lặng, thiên tài hai chữ đã không thể hình dung Thôi Ngọc, Tứ Hành a, tại võ lâm dài đằng đặc trong lịch sử, Tiên Thiên cảnh giới còn không có một cái nào có thể đạt được bốn loại thiên đạo pháp tắc.

"Phá cho ta!" Thôi Ngọc gầm thét, thân thể đi theo một quyền này hóa thành một đạo mũi tên, bắn về phía kết giới.

Kết giới thật nhanh bùng ra lấy, nguyên bản tán ra tầng sáng chỉ riêng cũng mờ đi rất nhiều.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết sôi trào, hấn đã bị phản phệ lực đạo đã thương thân thể, nhưng là loại kia từ đáy lòng hưng phấn, để Thôi Ngọc toàn thân tràn đầy Lực Lượng.

"Còn có thể, ta còn có thể, lại đến một quyền!"

Thôi Ngọc trong lòng hò hét, trên đầu gân xanh ác ôn, lộ ra dữ tợn mà đáng sợ.

Trong miệng máu tươi theo Thôi Ngọc gầm rú phun ra.

"Ngũ Hành tương sinh, Thủy sinh Mộc, Mộc hành, Băng Quyền, nhìn ta cuối cùng một quyền."

Loại thứ năm thiên đạo pháp tắc chỉ lực dâng lên, như gỗ khô cánh tay mặc dù nhỏ bé yếu ớt, nhưng là cho người cảm giác liền như là thương thiên Kiến Mộc, làm không được đem, kinh hãi thể nhân.

Phảng phất Thế Giới Chi Trụ, sừng sững tại cái này giữa thiên địa.

Cái kia cao ngất núi thủy, chương nứt huyết hải, lão già già nua, làm cho người thương tiếc nữ đồng, vô tận lửa giận tràn ngập tại cái này Thôi Ngọc một quyền trung.

"Vô tận oan hồn, nếu như các người có thể trông thấy, như vậy thì mở ra cặp mắt của các người, đem các người Lực Lượng giao cho ta."

"Bán Bộ Băng Quyền!"

Thôi Ngọc lần này không có chờ đến kết giới hướng vào phía trong bên cạnh bắn ngược lúc đánh ra một quyền này, mà là tại kết giới này hướng ra phía ngoài bên cạnh bắn ngược giờ khắc này, mượn nhờ kết giới tự thân phản lực, cùng Thôi Ngọc cái này đánh bạc mệnh tới một quyền, đánh vỡ kết giới.

"Phá!"

Thôi Ngọc nắm đấm ở giữa không trung trực tiếp cùng kết giới đụng vào nhau, thời gian đều rất giống đình chỉ.

Trái tim tất cả mọi người đều rất giống nhấc lên.

"Hắn không muốn sống nữa sao?"

Ý nghĩ này tại trong lòng của tất cả mọi người vang lên.

"Suru!" Một đạo hắc ảnh bắn ra, hung hăng đập vào cách đó không xa trên vách tường. Giữa không trung một tiếng cuồng loạn tiếng gào truyền ra.

"Hoa Mãn Lâu, nhanh!"

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, bóng đen trực tiếp đem nặng nề vách tường ném ra một khối huyết động màu đen.

Hoa Mãn Lâu cũng sớm đã chờ đợi đã lâu, cường đại nội lực tại quanh thân phóng lên, chỉ gặp giờ phút này quanh người hắn xích hồng sắc nội lực tựa như lửa cháy bùng hực, đem cái không gian này chiếu xạ trong suốt.

Hoa Mãn Lâu tay phải tựa như Bạch Hạc Lưỡng Sí, tại bên người trên dưới bốc lên, tay trái bóp lấy kỳ dị pháp ấn, Kim kê độc lập tư thế vững như Thái Sơn.

"Thu!" Một tiếng to rõ kêu to vang tận mây xanh, tựa như cái này thâm hậu không biết bao nhiêu dặm thổ địa đều không thể ngăn cản thanh âm của hắn.

Đỏ ngọn lửa màu đỏ hóa thành một con đon cánh tiên hạc chim muông, trên không trung càng không ngừng bốc lên.

Thiên Diệt sư thái cùng Vương Minh Dương lúc này đã không biết nên nghĩ như thế nào. Cái này hoành không xuất thế hai cái thiếu niên thần bí, đã không thể dùng kinh diễm để hình dung, so sánh với bọn họ, bọn hắn những này đình tiêm tông môn độc lòng dạy bảo cái gọi là thiên tài Vô Giả, đơn giản liền là giống như người bình thường.

"Xích - Diễm - Tất - Phương!"

"Thu!" Hoa Mãn Lâu trực tiếp hóa thành Tất Phương Thần Điều, phóng tới kết giới.

Thanh Huyền đạo trưởng hai mắt nổi lên, hắn đã nhận ra Hoa Mãn Lâu cái này nhất tuyệt chiêu, thập hoang Ma vực bốn chữ này tựa như hóa thành một đạo vạn quân Lôi Đình, bổ vào Thanh Huyền đạo trưởng trong lòng, khiến cho hắn như muốn không cách nào đứng vững.

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, Hoa Mãn Lâu liên tiếp rút lui mười mấy bộ, mới đứng vững thân thể, sau đó một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

Kết giới phía trên, hiện đầy kỳ dị phù văn, lóe lên lóe lên.

Thiên Diệt sư thái bọn người gắt gao nhìn xem kết giới. Bọn hắn trước đó sử dụng một chiêu, đều là cấm kỵ của bọn hắn tuyệt chiêu, nếu sử dụng, trong thời gian ngắn không cách nào sử dụng, cho nên bọn hắn hiện tại cũng chỉ có thể bắt lực ở chỗ này cầu nguyện.

"Phá đi, phá đi!" Tất cả mọi người ở trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Cách đó không xa phá vỡ tường động ra, một đôi tràn đầy máu tươi thủ run rẩy duỗi ra, chộp vào vách tường biên giới, lòi ra một cái đầy người máu tươi bóng người.

Thôi Ngọc ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng là trong mắt tràn đầy vẻ ước ao.

Thôi Ngọc nhìn xem cái kia không ngừng lóe ra kết giới, toàn bộ thân thể tất cả hóa thành pho tượng, không nhúc nhích, con mắt nhìn chòng chọc vào phía trước.

Kết giới đạn động không ngừng, nó màn sáng Thượng phù văn cũng càng phát lóe sáng. Nhưng là cuối cùng, kết giới bình tĩnh lại, mặc dù ảm đạm không ánh sáng, nhưng là kết giới vẫn như cũ ngoan cường bao phủ tại cung điện chung quanh.

"Đáng giận!" Thôi Ngọc một quyền hung hăng đập vào trên vách tường, ở trên vách tường lưu khối tiếp theo đỏ tươi cục máu.

"Ai!" Tất cả mọi người thất vọng thờ dài. Không nghĩ tới loại tình huống này, đều không thể đánh vỡ kết giới này.

Rốt cuộc là ai thiết lập kết giới này, thật sự là thật là đáng sợ.

Ngay lúc này, một trận ngập trời huyết quang từ trong kết giới trong cung điện phóng xạ ra, đem trọn cái không gian bao phủ.

Ầy trời tiếng phạm xướng giống như chui thẳng người trong linh hồn, cho dù là bưng kín hai lỗ tai, cũng vô pháp ngăn cản thanh âm này truyền vào trong lòng.

Âm đậm kết giới bên trên, kỳ dị phù văn lần nữa hiển hiện, phát ra quang mạng chói mắt, liên liên âm đậm kết giới cũng quang mạng bắn ra bốn phía, sau đó tại tất cả mọi người trong ánh mắt kinh ngạc, hóa thành đầy trời quang vũ tiêu tán ra.

"Kết. . . Kết giới. . . Kết giới biến mất!" Một cái mắt thần nhân lăm bầm nói ra.

Trong giọng nói của hắn tràn đầy bất khả tư nghị.

Ba tên Luyện Khí Hóa Thần truyền kỳ Vô Giả tăng thêm hai cái thiên đạo pháp tắc công nhận cường đại Vô Giả liên thủ công kích phía dưới đều chưa từng đánh vỡ kết giới, bây giờ lại tại tất cả mọi người ánh mắt kinh ngạc trung, mình tiêu tán ra.

Thực sự để nhân không thể tin được, liên liên Thôi Ngọc tất cả bị một màn này khiếp sợ nghẹn họng nhìn trân trối.

Trong cung điện huyết quang tràn đầy, một thân ảnh màu đen từ trong cung điện chậm rãi đi ra, khi hắn đi vào trước mặt mọi người lúc, trong cung điện huyết quang cũng đều đã tiêu tán không thấy, trong động quật lần nữa hồi phục trở thành âm đậm đáng vẻ.

"Ba ba ba!" Cái này bóng người màu đen lộ ra một đôi trắng nõn non nót hai tay, nhẹ nhàng ở trước ngực vỗ chuông. Sau đó chỉ gặp hắn mạng trên đầu to lớn vành nón gỗ xuống, một đầu tán ra một mờ ánh sáng màu trắng mái tóc tán mất mà ra. Theo gió trên không trung phiêu đảng.

Thiên Diệt sư thái quát: "Người là ai?"

Cái kia là một trương xinh đẹp tựa thiên tiên gương mặt, kinh miệt tiểu dung kinh thường lấy nhìn xem chung quanh đám vô giả, tựa như trích tiên, nói ra: "Hoan nghênh đến của các người, có nhiều lãnh đạm, thông cảm nhiều hơn."

"Người đến cùng là ai?" Thanh Huyền đạo trưởng phần nộ quát.

Nữ tử này tay phải Thanh Dương mái tóc, quanh thân màu trắng nội lực tại phía sau của nàng tạo thành một con to lớn màu trắng tê giác, mỹ lệ mà thánh khiết.

Hoa Mãn Lâu con người co rút lại, trái tim phanh phanh trực nhảy.

"Ha ha, tiểu nữ tử, thập hoang Thần Vực Cùng Kỳ thần điện tọa hạ thần sứ, liệt thiên tê giác, gặp qua chư vị."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Liệt Thiên Hủy bạch chỉ

Vị này tên là Liệt Thiên Hủy nữ tử, trong mắt ánh mắt lưu chuyển, đôi mắt đẹp tứ phương, một thân rộng lượng màu đen đại bào mây may cũng vô pháp ngăn cản nàng đáng vẻ thướt tha mềm mại, sau người to lớn bạch tê giác Như Ngọc như ảo, mỹ lệ mà cường đại.

Thanh âm của nàng rất đẹp, nếu là ở bên cạnh chỗ, vền vền là thanh âm này liền có thể khiến người ta nhóm say mê, nhưng là ở chỗ này bốn phía mùi máu tươi gay mũi, cách đó không xa núi thấy biển máu, thực sự làm cho không người nào có thể hưởng thụ loại này mỹ diệu thanh âm.

Liệt Thiên Hủy nhìn qua Hoa Mãn Lâu, trong mắt lóe ra một vẻ kinh ngạc, cười nói: "Tiểu hoa nhi, đã lâu không gặp, người là đến xem tỷ tỷ sao?"

Hoa Mãn Lâu khoe miệng trời lên một tia cười ôn hòa, nói ra: "Bạch chỉ, người mỹ lệ vẫn như cũ, nhiều năm như vậy người dịch dung thuật vẫn là lợi hại như vậy, tất cả không thấy già." Hoa Mãn Lâu không chút nào sợ hãi nàng, trong lời nói tràn đầy tiếng lòng.

Câu nói này giống như dầm lên cái đuôi của nàng, chỉ gặp phía sau nàng bạch tề giác ngửa mặt lên trời thét dài, hai vó câu ở giữa không trung bước ra, ở trong không gian hình thành một đạo mắt trần có thể thấy gọn sóng.

Khi gọn sóng dập dồn đến cách đó không xa một đám Võ Giả lúc, từng cái tựa như bị Đại Lực đập nện, từng cái miệng phun máu tươi mờ đến trên mặt đất.

"Tê!" Một trận hít một hơi lạnh khí thanh âm truyền đến.

Liệt Thiên Hủy cái trán gân xanh như ẩn như hiện, liên liên tiếu dung đều để nhân có thể rõ ràng cảm giác được cười phi thường miễn cưỡng.

"Tiểu hoa nhi, tỷ tỷ da của ta thế nhưng là hàng thật giả thật, không tin ngươi đến sờ sờ, rất đàn hồi nha!"

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn xem, con mắt tại Hoa Mãn Lâu cùng Liệt Thiên Hủy ở giữa vừa đi vừa về chuyển động.

Thập hoang Thần Vực, cái tên này Thôi Ngọc không phải lần đầu tiên nghe được, hẳn biết Hoa Mãn Lâu liền là đến từ địa phương thần bí này.

Thế nhưng là hẳn không muốn tin tưởng, cũng không thể tin được.

Thôi Ngọc một bước run lên đi đến Hoa Mãn Lâu bên cạnh, nhìn xem hắn.

Hoa Mãn Lâu nhìn xem Thôi Ngọc, thờ dài một tiếng, nói ra: "Ta cùng các nàng không có quan hệ, ta nói như vậy ngươi tin không?"

Thôi Ngọc nhìn xem Hoa Mãn Lâu, lãnh Băng Băng trên mặt đột nhiên nở nụ cười, nói ra: "Ta tin."

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, cười nhìn về phía Liệt Thiên Hủy.

"Nhớ kỹ ta hỏi qua ngươi, hôm nay nguyện ý theo giúp ta điền một lần sao? Hiện tại vẫn là phải vấn một lần, ngươi nguyện ý theo giúp ta điền một lần sao?"

"Bạch!" Quạt giấy mở ra, Hoa Mãn Lâu quạt giấy nhẹ lay động, cười nói: "Liều mình bồi quân tử!"

Liệt Thiên Hủy nhìn xem hai người này, nhưng trong lòng thì kinh ngạc, nhìn xem Thôi Ngọc, hỏi: "Ngươi là ai, vì sao võ công của ngươi con đường là ta thượng cổ một mạch."

Cách đó không xa Thiên Diệt sư thái bọn người lơ ngơ, tựa hồ trước mắt hai người kia cùng bên trong cung điện này mà đầu nhận biết, bất quá xem ra bọn hắn cũng không phải một đường, bất quá cái này đã đủ.

Ngược lại là Thanh Huyền đạo trưởng rất nghi hoặc, mặc dù hẳn biết thập hoang Thần Vực đáng sợ, nhưng là cho dù là hẳn cũng đối cái thế lực này không phải mười phần hiểu rõ.

Thôi Ngọc không để ý tới Liệt Thiên Hủy tra hỏi, nói ra: "Lên đi!"

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, hai người cùng một chỗ hóa thành hai bóng người xông về Liệt Thiên Hủy.

Lãnh thu thần tùy ý cuồng tiếu, Thiên Tầm cửu biến cái này một vô thượng ma công bị hắn thi triển đồ cực hạn. Từng đạo tơ vàng hóa thành đầy trời kim vũ đem Hồng Tín bao phủ.

Hai đại tuyệt đỉnh cao thủ giao thủ, bị cùng đều là Võ Giả căn bản là không có cách nhúng tay, còn lại đám người tất cả xa xa thối lui.

"Hồng Tín thần tăng, ngươi ta như vậy muốn đánh tới khi nào, ngươi cũng biết, nếu không liều mạng, chúng ta tất cả không làm gì được đối phương, không bằng dừng tay như thế nào."

Hồng Tín thần tăng toàn thân giống như kim đúc, phát quang phổ chiếu, đạo đạo kim tuyến đánh vào Hồng Tín trên thân, phát ra đinh đinh đương đương giòn vang, khiến cho Hồng Tín bước đi liên tục khó khăn, nửa bước khó đi.

"Phật ma bất lưỡng lập, hôm nay bản tăng tuyệt đối sẽ không để ngươi bước vào nửa bước." Hồng Tín cực độ cố chấp, nửa bước không đứng, lấy cường tuyệt vũ lực hóa thành lập kín cát giấu sừng sừng tại hang động trước đó.

Lãnh thu thần lên con giận dữ, cái này đáng chết lão lừa tặc, cố chấp có thể, chuyện nơi đây hoàn toàn chính xác cùng hắn nửa điểm quan hệ không có, bọn hắn cũng chỉ là đến hái quả đào, ai có thể nghĩ tới ở chỗ này bị cái này lão lừa tặc chặn ở chỗ này.

Thế nhưng là nếu là liều mạng, lãnh thu thần không có nửa điểm nắm chắc có thể toàn thân trở ra, hẳn cùng lão hòa thượng này nếu là liều cái lưỡng bại câu thương, như vậy đồ vật bên trong coi như cùng hắn nửa điểm quan hệ cũng không có.

Hồng Tín lãnh hừ một tiếng, đối Thần Tú chờ nhân nói ra: "Hiện đang siêu độ đã không thể, các ngươi đi trợ giúp Thiên Diệt sư thái bọn người."

Tránh trong huyết động Thần Tú bọn người nhẹ gật đầu. Đi một cái Phật lễ, quay người rời đi.

Lãnh Nguyệt Tiên âm thầm gấp, cũng không phải sót ruột cha mình và cái này lão hòa thượng đánh khó hoà giải, mà là tại sót ruột, lúc này động huyết khảng định đặc sắc xuất hiện, tuyệt đối là một trận trăm năm khó gặp vỡ kịch, hiện tại nàng lại tại cái này "Ngoài cửa" không vào được, sao có thể làm nàng cam tâm.

"Lão đầu tử, ngươi cố lên a, một cái lão lừa trọc đánh lâu như vậy, có phải hay không muốn ăn điểm thập toàn đại bổ hoàn." Lãnh Nguyệt Tiên tại cách đó không xa kêu lên.

Lãnh thu thần nghe được câu này, một ngưng lão huyết kém chút phun ra, một thân nội lực kém chút đi đau sốc hông. Cả giận nói: "Ta chân hoài nghi ngươi có phải hay không ta khuê nữ, có như thế cùng mình lão tử nói chuyện!"

Một bên mấy cái ma đạo cường giả nhìn nhau bất đắc dĩ cười cười, cái này cha con hai đều là tên dở hơi.

"Thôi đi, lão đầu tử, ngươi nếu không phải run chân chân nhũn ra, một cái nửa chân đạp đến nhập quan tài lão lừa trọc làm sao cũng sẽ đánh lâu như vậy." Lãnh Nguyệt Tiên mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Lãnh thu thần nổi giận, một thân Phật Quang từ lãnh thu thần trên thân bộc phát ra, một con Toan Nghê hư ảnh hiện lên ở lãnh thu thần sau lưng.

"Tốt, lão đầu tử, ngươi rốt cục ra tuyệt chiêu, nhanh. . ."

"Bành!"

Đúng lúc này, cao trên tường một cái trong động quật, phát ra một tiếng vang thật lớn, loạn thạch bắn bay, bất thành linh một màn, khiến cho sắp bộc phát lãnh thu thần cùng Hồng Tín, tất cả thu tay lại, nhìn về phía nơi đó.

Chỉ nghe gầm lên giận dữ, một đạo bóng người màu đỏ ngòm từ trong động quật bắn ra, một cái giống như điên cuồng thân ảnh lạc trong biển máu, hai mắt xích hồng.

Hồng Tín nhìn xem thân ảnh này, trong lòng máy động, hoảng sợ nói: "Thiết tướng quân!"

Người điên này nghe được người quen tiếng la, thân hình run lên, trên mặt điên cuồng sắc mặt rốt cục thu liễm rất nhiều, trong mắt cũng trở về phục một tia thanh minh.

Lúc này, Thôi Ngọc thân hàng thế phụ thân, một thân Hình Ý Ngũ Hành quyền chính là đại thành chi cảnh, Xuất Thần Nhập Hóa, dù cho đối đầu thâm bất khả trắc Liệt Thiên Hủy bạch chỉ, cũng không chút nào e sợ, trong mắt hấn, mặc dù cái này bạch chỉ xinh đẹp Thiên Tiên, nhưng là bây giờ lại tựa như cái kia trong biển nữ yêu, dữ tợn đáng sợ.

Mà ở một bên Hoa Mãn Lâu đáng sợ xích diễm Tất Phương tựa như chân hóa thành một con Tất Phương Thần Điều, xuất quỷ nhập thần.

Liệt Thiên Hủy bạch chỉ, xem hai người như không, bá khí nghiêm nghị, vậy mà còn có tâm tư trêu chọc.

"Tiểu hoa nhi, tốt xấu ngươi khi còn bé tỷ tỷ cũng ôm qua ngươi, ngươi bây giờ làm sao nhìn tâm cùng ngoại nhân cùng nhau khi phụ tỷ tỷ, tiểu Tâm tỷ tỷ đợi chút nữa đánh cái mông ngươi nha!"

Mặc dù bạch chỉ ngôn ngữ ngả ngớn, nhưng là thủ hạ lại là không lưu tình chút nào, mặc dù như hoa như ngọc, nhưng là hành động, liền tựa như Thái Cổ tê giác, quyền pháp thô cuồng có thể, một đường mạnh mẽ đâm tới, những nơi đi qua, đất đá tung bay, loạn thạch băng liệt.

Giống như bị một con to lớn tê giác bước qua.

Thôi Ngọc muốn sử xuất Ngũ Hành tương sinh Lực Lượng, nhưng là mỗi lần sử xuất không đến hai chiêu, liền bị bạch chỉ nhẹ nhàng đập bay ra ngoài.

Tại Thôi Ngọc bọn người muốn đánh vỡ kết giới thời điểm, nàng thế nhưng là tại trong cung điện thấy rõ, nơi này tất cả mọi người tuyệt chiêu nàng đều sớm đã rõ ràng trong lòng, nghĩ kỹ biện pháp phá giải.

Hoa Mãn Lâu Xích Hỏa nội lực tựa như đánh vào vạn năm huyền băng phía trên, liền liên bạch chỉ quanh thân Liệt Thiên Hủy hư ảnh đều không thể đánh vỡ, kinh khủng dị thường.

Đây cũng là bạch chỉ cát trêu đùa tâm tư, nếu không hai người cũng sớm đã lạc bại.

Dù cho nàng còn không có sử xuất toàn bộ thực lực, nhưng là võ lực của nàng tuyệt đối không tại Thiên Diệt sư thái bọn người phía dưới.

Chương 76: Cười cái rắm a!

Thiên Diệt sư thái ba người ở một bên nhìn sốt ruột, nhưng là vừa vận thi triển cấm kỵ chiêu thức, nhất thời không có sức tái chiến, chỉ có thể toàn lực khôi phục nội lực.

Bất quá bọn hắn cũng đang kỳ quái, lúc này trong cung điện rõ ràng còn có thật nhiều người áo đen ngồi xếp bằng trong đó, lại ngoại trừ cái này tự xưng Liệt Thiên Hủy bạch chỉ, còn lại người áo đen nhưng thật giống như pho tượng, không nhúc nhích.

Mà bạch chỉ sau khi xuất hiện, cũng không có ra tay với bọn họ, phải biết, hiện tại chính là đối phó bọn hắn thời cơ tốt nhất, nhưng lại chỉ là ở nơi đó trên đũa hai cái Tiên Thiên hậu bối, đối bọn hắn như thể ba cái họa lớn trong lòng nhắm mắt làm ngơ.

Mặc dù hoài nghi, nhưng là cũng chỉ có thể đem cái nghi vấn này để ở trong lòng, không có biện pháp.

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, chỉ gặp một tòa ngọn núi to lớn đột ngột xuất hiện ở trong không gian này, nằm ngang xông ra, đánh tới hướng bạch chỉ.

Cái này bạch chỉ rốt cục hơi biến sắc mặt, cả người đều rất giống hóa thành người ngọc, bao phủ ở trên người nàng bạch tê giác Liệt Thiên Hủy hư ảnh phảng phất hóa thành thực chất, trực tiếp nghênh hướng cái này hư ảo sơn phong.

Liệt Thiên Hủy rống tiếng điếc tai nhức óc, bốn vó tung bay, hung hăng đâm vào phía trên ngọn núi này.

Sơn phong hư ảnh bên trong Thần Tú mặt như giấy trắng, mồ hôi lạnh chảy ròng, ngọn núi to lớn hư ảnh không ngừng theo Liệt Thiên Hủy va chạm mà sụp đổ, trên không trung hóa thành điểm điểm Kim Quang tiêu tán.

"Hồng!"

Rốt cục, Liệt Thiên Hủy vọt tới Thần Tú trước người, to lớn sừng tê giác rần rần chắc chắn địa đâm vào Thần Tú ngực.

Chỉ gặp Thần Tú kim sắc da thịt trong nháy mắt hóa thành lúc đầu màu đồng cổ, trong miệng máu tươi giống như mở miệng cống, phun ra mà ra, lạc ở phương xa không một tiếng động.

Như thực chất Liệt Thiên Hủy một lần nữa trở nên hư ảo, bạch chỉ nhìn xem Thần Tú, phần nộ quát: "Tỷ tỷ ta ghét nhất các ngươi những này chết con lừa trọc, ngươi chẳng lẽ không biết sao?"

Thôi Ngọc đáng chất nhìn xem Liệt Thiên Hủy, hiện tại hắn rốt cục thấy rõ nữ nhân này thực lực, Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, thật không biết gần nhất là thể nào, loại này đẳng cấp Vô Giả làm sao cùng không cần tiền giống như không ngừng xuất hiện.

Một loại thật sâu cảm giác bất lực đón lấy Thôi Ngọc trong lòng, hắn chỉ là Tiên Thiên Vô Giả, dù cho có hệ thống trợ giúp, cũng không có khả năng nghịch thiên đến có thể cùng loại này cường giả chống lại tình trạng.

Nhưng là từ bỏ, Thôi Ngọc cho tới bây giờ liền không có nghĩ qua hai chữ này. Bất quá chết mà thôi, còn có thể như thế nào.

Một đám hòa thượng vây quanh Thần Tú, càng không ngừng hướng về trong miệng của hắn trút xuống một bình bình đan dược, dù cho nơi này mùi máu tươi gay mũi, nhưng là vẫn như cũ không cách nào che giấu đan dược mùi thuốc.

Bạch chỉ lông mày nhảy một cái, lạnh lùng nói ra: "Ta Liệt Thiên Hủy nói để ai chết, ai cũng không thể cứu, hôm nay ta muốn hòa thượng này chết, các ngươi cũng dám cứu, như vậy các ngươi thì cùng chết đi!"

Không biết những này hòa thượng địa phương nào chọn phải cái này hung thần, vậy mà đối Thần Tú dây dưa không bỏ, phi muốn giết hắn tại An Tâm.

Mấy cái đối Thần Tú thi cứu và còn sớm liền kịch độc quần thân, đừng nói trúng độc, liền là không trúng độc, chỉ bằng cho bọn hắn mượn loại này Tiên Thiên Vô Giả, lại đến gặp mười lần cũng không phải bạch chỉ đối thủ.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang bay tới, ngăn trở đường đi của nàng. Thiên Diệt sư thái ba người rốt cục điều tức tốt, ngăn tại Thần Tú đám người trước người.

Nhìn thấy Thiên Diệt sư thái ba cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, Liệt Thiên Hủy bạch chỉ nguyên bản còn sát khí nghiêm nghị đáng sợ, lập tức liền sát khí toàn bộ tiêu tán, cười nói ra: "Ai nha, tam vị thật sự là khẩn trương, ta chỉ là nhìn mấy cái này tiểu hòa thượng khả ái như thế, trong lòng ưa thích cực kỳ, nghĩ muốn thân cận một chút."

Thanh Huyền đạo trưởng nhìn xem bạch chỉ nói ra: "Các ngươi thập hoang Ma vực đã mấy trăm năm không hiện thế, hiện tại vừa xuất hiện an vị hạ như thế người người oán trách sự tình, ngươi liền không sợ bị toàn bộ giang hồ cùng mà trừ chỉ sao?"

Thiên Diệt sư thái cùng Vương Minh Dương nhìn xem Thanh Huyền đạo trưởng, hai người bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng Thanh Huyền đạo trưởng vậy mà biết cái này thập hoang Thần Vực sự tình. Bất quá lúc này không phải hỏi thăm thời điểm.

Liệt Thiên Hủy nhìn Thanh Huyền đạo trưởng một chút, nói ra: "Ta thập hoang Thần Vực làm sự tình lúc nào sợ qua. Nếu không phải ta thập hoang Thần Vực cùng các người Đạo gia còn có mấy phần hương hỏa tình, chỉ bằng người câu nói này, ta hôm nay ôn hòa để người lưu tại nơi này."

Thanh Huyền đạo trưởng khí định thần yên nhìn xem rốt cục ai có thể đem ai lưu lại."

Tại Thanh Huyền đạo trưởng trong lòng, mặc dù đạo phật bất lưỡng lập, nhưng là nói cho cùng đều là giang hồ chính đạo, lúc này thập hoang Ma vực ở đây tọa hạ như thế táng tận thiên lương sự tình, liền là ma đạo, chính ma bất lưỡng lập, hôm nay hắn sẽ không dễ dàng buông tha cái này bạch chỉ.

Nói, một thanh đạo kiếm liền đã đâm về phía bạch chỉ.

Cái này Thanh Huyền đạo trưởng cũng không phải Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai cái Tiên Thiên Vô Giả, dù cho bạch chỉ trên mặt xem thường cái lão đạo sĩ này, nhưng là thủ hạ lại không dám chút nào chủ quan.

Thiên Diệt sư thái bọn người nhìn Thanh Huyền đạo trưởng đã xuất thủ, nàng cùng Vương Minh Dương tự nhiên cũng sẽ không ở một bên nhìn xem, vừa rồi không xuất thủ chỉ là bởi vì không cách nào xuất thủ, hiện tại y nguyên vô sự, làm sao còn có thể lại chờ đợi.

Hai tiếng quát chói tai liền vọt tới.

Cái này bạch chỉ không hổ nàng cuồng vọng, dù cho đối đầu ngang cấp tam vị Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, cũng vẫn như cũ không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, áo bào đen theo thân hình run run, phát ra liệt liệt phong thanh.

"Cái gì tam đại đỉnh tiêm tông môn, không ngoài như vậy!"

Bạch chỉ thanh âm tràn đầy trào phúng.

Mấy tên hòa thượng nhìn xem đã hôn mê Thần Tú, mấy người không biết nên làm thế nào cho phải.

"Nhanh đi tìm sư tổ, mời sư tổ tới." Một cái niên kỷ khá lớn hòa thượng nói ra.

"Thế nhưng là sư tổ tại gần gần ma đạo tặc nhân, hiện tại làm sao có thể đi mở."

Một cái khác tiểu hòa thượng lời nói để mấy tên hòa thượng không biết như thế nào cho phải.

"Mặc kệ, đem lúc này nói cho sư tổ, mời sư tổ mình định đoạt đi!"

Không có cách nào, tiểu hòa thượng chỉ có thể làm này dự định, đi ra một người chui vào trong thông đạo không thấy bóng dáng.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu nhìn xem bốn cái quyết định cao thủ ở nơi đó, vậy mà nhanh chỉ có thể nhìn thấy từng đạo bóng người, lúc này đừng nói nhúng tay, chỉ sợ cũng liền tới gần đều không thể làm đến.

Lúc này Thôi Ngọc đem ánh mắt nhìn về phía cửa cung mở rộng cung điện, trong lòng có một cái ý nghĩ, đối Hoa Mãn Lâu nhỏ giọng nói ra: "Chúng ta tiến cung điện."

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, hắn biết hiện tại tình cảnh không phải hai người bọn họ người có thể nhúng tay, chỉ là không có nghĩ đến Thôi Ngọc vậy mà lại dâng lên như thế một cái ý nghĩ, nhưng là hắn không có cự tuyệt.

Hai người chậm rãi lui lại, thẳng đến cách xa bốn cao thủ chiến đấu sân bãi, tài cẩn thận tới gần cung điện, sau đó hai người thật nhanh vọt vào trong cung điện.

Lúc này đang cùng Thiên Diệt sư thái ba người chiến làm một đoàn bạch chỉ sớm liền phát hiện Thôi Ngọc hai người lên lút đáng vẽ, khi nhìn thấy hai người bọn họ vậy mà chạy vào trong cung điện, vậy mà trên mặt không có chút nào kinh ngạc, ngược lại là khóe miệng phỉ lên một vòng ý vị thâm trường nụ cười cổ quái.

Núi thấy biển máu chỗ, phật âm thiên xướng, nhu hòa Kim Quang đem nơi này bao phủ, tại phật âm phía dưới, Thiết Tuyền đỏ hai mắt màu đỏ rốt cục khôi phục nguyên bản đáng vẽ, mặc dù khôi phục lý trí, nhưng là thể xác tinh thần đều mất.

Lãnh thu thần không biết nghĩ cái gì, đứng ở một bên cũng không xuất thủ, dù cho Lãnh Nguyệt Tiên ở một bên châm chọc khiêu khích cũng không để ý tới, lặng lẽ mà nhìn xem.

Thiết Tuyền thở một hơi dài nhẹ nhõm, từ trong biển máu đi ra, đi vào Hồng Tín trước người, nói ra: "Đa tạ đại sư!"

"A Di Đà Phật, Thiết tướng quân không việc gì liên tốt!" Tiếng nói nhất chuyển, hỏi: "Thiết tướng quân đây là gặp sự tình gì, làm sao lại biến thành như vậy bộ dáng."

Hồng Tín không hỏi còn tốt, cái này hỏi một chút, Thiết Tuyền cái này tranh tranh thiết cốt hán tử, vậy mà lệ rơi đầy mặt, ghen ngào nói ra: "Đều đã chết, toàn đều đã chết!"

Ngực đập trùng không chừng, rất là kích động, bất quá dù cho Thiết Tuyền không có nói tí mĩ, Hồng Tín cũng có thể suy đoán mấy phần, trên mặt cũng lộ ra bi thương chi sắc.

"A Di Đà Phật!"

"Sur tổ, sur tổ, không xong!" Tiểu hòa thượng một mặt hoảng sợ từ trong động trong thông đạo chạy ra, nhìn thấy Hồng Tín liền quỳ trên mặt đất, khóc nói ra: "Sur tổ, nhanh mau cứu Thần Tử pháp sư, hán bản thân bị trọng thương, nguy cơ sớm tới!"

"Cái gì?"

Một bên lãnh thu thần nhìn xem một màn này, trên mặt hiện ra tươi cười đắc ý, lộ ra thần bí khó lường.

"Người cười cái rắm, cũng không phải công lao của người!" Đây là một đạo thanh âm không hài hòa từ lãnh thu thần sau lưng truyền đến, khiến cho nụ cười trên mặt hán lập tức ngưng kết, cái này còn có ai, chỉ có không ngừng cho nàng lão tử phá Lãnh Nguyệt Tiên không còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Trứng đã nứt ra!

Thôi Ngọc hai người lên lút, nhưng là trộm vào cung điện quá trình lại thuận lợi để hai người bọn họ trong lòng mao mao, ấn lý thuyết tòa cung điện này không phải hẳn là rất trọng yếu sao? Làm sao lại dễ dàng như vậy liền tiến vào.

Liền liền một mực chú ý hai người một chút Vô Già cũng mất choáng váng, sao có thể dễ dàng như vậy.

Trong cung điện, chân phảng phất là mộ táng bên trong lòng đất cung điện, mặc dù hai người tất cả chưa từng gặp qua, nhưng là không biết tại sao chính là có thể xác định.

Cái này tòa cổ xưa cung điện không biết là niên đại nào xây thành, không không lộ ra lấy cổ lão cảm giác tang thương.

Nhưng là vẫn như cũ không cách nào che giấu tòa cung điện này rộng rãi cùng xa hoa, bốn phía bày trên kệ trân bảo cũng không bị lấy đi, mặc dù nhưng đã bị vô tận tuế nguyệt bụi bặm che đầy bọn hán quang hoa, nhưng là ngẫu nhiên hiển lộ ra Thôi Xán cũng làm cho nhân chói mắt.

Mấy khối vỡ vụn trên tấm bia đá lúc một loại bọn hán chưa từng thấy qua văn tự, thiết họa ngân câu, phảng phất từng đạo sắc bén kiếm, khiến cho Thôi Ngọc hai người không thể thời gian dài nhìn thẳng, nếu là nhìn lâu, trong mắt liền sẽ rơi lệ không thôi.

Đây rốt cuộc là ai cung điện, lai lịch theo hầu tuyệt đối Bất Phàm.

Cung điện chung quanh, từng cái người áo đen tĩnh ngồi ở một bên, không nhúc nhích tí nào, dù cho Thôi Ngọc hai người đi đến bọn hán cách đó không xa, cũng rất giống không nhìn thấy bọn hán, nếu không phải từ trên người bọn họ truyền đến như có như không kinh văn thanh âm, chân hoài nghi bọn họ có phải hay không bên trong cung điện này nguyên bản cổ thi.

Sự tình lộ ra quỷ dị, Thôi Ngọc không có ngại thơ coi là những người áo đen này hội không phải là đối thủ của mình, liền liền tùy ý đi ra một cái bạch chì, liền cùng ba cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Già chiến thành ngang tay, làm sao có thể để người khác xem nhẹ bọn hán.

Thậm chí Thôi Ngọc cũng hoài nghi, nơi này tùy ý đi tới một cái người áo đen đều có thể tùy ý trấn áp mình.

Mặc dù trong lòng hận ý cuộn cuộn, nhưng là Thôi Ngọc biết hiện tại còn không phải tìm bọn họ để gây sự thời điểm.

Không người ngăn cản dưới, hai người đi vào đại điện.

Lập tức liền bị một màn trước mắt chấn kinh. Nguyên bản tàn nát xương khô đã biến mất không thấy gì nữa, chuyển mà xuất hiện một cái cao ba trượng to lớn quả trứng lớn màu đỏ ngòm, nổi bồng bênh giữa không trung.

Vỏ trứng Thượng một đạo đạo kim sắc thần bí đường vân một sáng một tối, thật giống như đang hô hấp.

Mà lúc này đây, Thôi Ngọc không có phát hiện trong ngực hần câu hồn lệnh bài đột nhiên ánh sáng lên một cái, liền một lần nữa trở nên âm đạm.

To lớn vỏ trứng giống như nhận lấy cái gì kích thích, thần bí đường vân bắt đầu dần dập lóe ra.

Lâm bầm kinh văn thanh âm cũng im bật mà dừng, biến mất không thấy gì nữa, từng đạo sắc bén Mục Quang Lạc tại hai cá nhân trên người. Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ lóe sáng, giống như nơi này trong nháy mắt liền biến thành lạnh lẽo trời đông giá rét.

Hồng Tín nghe tiểu hòa thượng êm tai nói, thần sắc trên mặt không ngừng biến hóa, trầm ngâm không nói. Sau đó nhìn thoáng qua xa xa lãnh thu thần một đoàn người.

Lãnh thu thần cười nói ra: "Hong Tín, bản tôn đã nói rồi, việc này không phải chúng ta Thánh môn làm."

Hồng Tín lãnh hừ một tiếng, nói ra: "Thiết tướng quân, chúng ta đi vào đi!"

Nói liền xoay người hướng về bên trong đi đến, nhưng là nhưng trong lòng không có chút nào nhẹ nhõm, thập hoang Thần Vực bốn chữ này làm hần đi lại nặng nề.

Lãnh thu thần tức giận nhìn thoáng qua Hồng Tín ba người, nói ra: "Chúng ta cũng đi vào đi, bất quá phải cẩn thận, những này cái gọi là chính đạo môn phái nhân, bụng dạ hẹp hòi, ra về đạo mạo, cẩn thận gặp ám toán!"

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu mở hời nhể nhại, khi kinh văn vang lên lần nữa thời điểm, hai người tài thờ phào một khẩu đại khí. Bọn hần hiện tại đã có thể khẳng định, ở chỗ này người áo đen, từng cái thực lực cũng sẽ không tiếp tục vừa rồi đi ra bạch chi phía dưới. Thôi Ngọc âm thầm đếm một cái, phát hiện lại có mười bảy cái người áo đen ở đây.

Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu hai người đã đến một loại gấp lui lưỡng nan tình trạng, trước mắt quả trứng lớn màu đỏ ngòm tuyệt đối liền là bọn hần đồ trọng yếu, mặc dù Thôi Ngọc đã sớm đã suy nghĩ kỹ, từ bỏ hệ thống nhiệm vụ, dù cho bởi vì thất bại bị xóa đi cũng được, cũng muốn ngăn cản bọn hần, nhưng là lúc này Thôi Ngọc không có chút nào lòng tin.

Thôi Ngọc tin tưởng, nếu là mình động thủ thật muốn đánh vỡ cái này cự đàn, chỉ sợ còn không có xuất thủ, liền sẽ bị lập tức bị chém giết ngay tại chỗ.

Hiện tại Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu rốt cuộc hiểu rõ, vì cái gì không có nhân đến ngăn cản bọn hần, bởi vì làm căn bản không cần, không cái biến được kết cục.

Bọn hần chỉ là thắng hề, là sâu kiến mà thôi, kết quả này để Thôi Ngọc thống hận sự bất lực của mình.

Hồng Tín nhanh chân đi ra, thân bên trên lập tức hóa thành kim đúc, hần không có nhìn về phía sống chết không rõ Thần Tú, mà là trực tiếp bật hết hỏa lực, xông vào Thiên Diệt đám người chiến đoàn bên trong.

Một hạng Hạng Thiểu lâm tuyệt kỹ từ Hồng Tín trong tay sử xuất, mặc dù đều không phải là cái gì cao thâm tuyệt kỹ, nhưng là Hồng Tín như có một loại hóa mục nát thành thần kỳ Lực Lượng. Một chiêu một thức ở giữa, uy lực kinh người, phảng phất Phật Đà.

Theo Hồng Tín gia nhập, bạch chi rốt cục không cách nào ứng đối, lạc hạ phong, nhưng là không biết năng là như thế nào nghĩ, dù cho đã miệng phun máu tươi, trên thân gặp thương, nhưng là vẫn như cũ từ chiến không lùi.

Đi theo Hồng Tín cùng nhau đi ra Thiết Tuyền, cũng giống như không muốn sống nữa, toàn thân nội lực ngoại phóng, vậy mà cũng vọt vào chiến đoàn bên trong, nghiêm nhiên một bộ liều mạng đáng vẻ.

Bạch chi nổi giận, Hồng Tín thì cũng thôi đi, cùng nàng chính là ngang cấp cường giả, mà Thiết Tuyền mặc dù thân phận tôn quý, nhưng là tại bạch chi xem ra, chẳng phải là cái gì, một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả trong vô lâm cũng là đỉnh tiêm cao thủ, nhưng là ở trước mặt nàng còn chưa đáng kể.

Dám ra tay với mình, cái này là vũ nhục nàng.

Một cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả muốn giết một người, cho dù là ngang cấp Vô Giả cũng không có nắm chắc có thể nhất định che chở chu toàn, huống chi bốn người nếu là một chọi một đều không phải là bạch chi đối thủ.

Một đôi tổ thủ, nhẹ nhàng rơi vào Thiết Tuyền trên thân, thật giống như đập một con ruồi, trực tiếp đem Thiết Tuyền đập bay ra ngoài, lạc ở phía xa, không thể động dậy.

Bất quá cái này bạch chi vậy mà không có muốn Thiết Tuyền mệnh, đây cũng là kỳ quái.

Một màn này càng là lệnh Thiên Diệt sư thái bọn người nghi hoặc phi thường, cái này bạch chi từ khi xuất hiện, mặc dù chiêu chiêu lạnh lợi, liên thương mấy người, nhưng là đến nay lại chưa đối một người hạ sát thủ, cho dù là Thần Tú, tại Thiên Diệt sư thái đám người bảo vệ dưới, bạch chi cũng không có lại hạ sát thủ.

Thế nhưng là nàng rốt cuộc muốn làm gì, phải biết trước đó ba người bọn họ dù cho liên thủ cũng chỉ là khó khăn lắm cùng bạch chi đánh hòa nhau, thậm

chỉ có mấy lần, bạch chỉ tất cả có trọng thương bọn hắc cơ hội, nhưng cũng bị cái này kỳ quái nữ nhân từng cái buông tha.

"Nàng đang trì hoãn thời gian." Vương Minh Dương quát.

"Ha ha, đúng vậy, thế nhưng là các ngươi mình bạch muộn!" Bạch chỉ cười duyên một tiếng, hóa thành bạch tê giác hoành kích mà ra, bức lui Thiên Diệt sư thái, lách mình rơi vào cung điện trước cổng chính.

Bốn người cũng đều ngừng tay, nhìn xem nàng, từ sau lưng nàng chỗ cửa lớn, bọn hắc có thể thấy rõ ràng Thôi Ngọc hai người đang đứng tại trong cung điện, không nhúc nhích, không biết đang làm cái gì, bất quá kỳ quái chính là bọn hắc cũng không nhìn thấy Thôi Ngọc trước mặt quả trứng lớn màu đỏ ngòm.

Thôi Ngọc đột nhiên cho mình một cái bần tay, cười nói: "Lão Hoa, sợ chết sao?"

"Sợ, bất quá lên trời xuống đất, thành tiên thành quỷ, hôm nay chúng ta không rời không bỏ!"

"Tốt! Chúng ta liền đập cái này phá trứng, liền là chết thì thế nào!"

Nói, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu đột nhiên ra quyền đánh về phía trước mặt cự đàn.

"Răng rắc!"

Nhưng là nắm đấm còn chưa xuống tại vỏ trứng phía trên, một tiếng vang giòn liền theo trứng xác bên trên truyền đến, từng đạo khe hở tại vỏ trứng Thượng lóe ra, khe hở chỗ bắn ra bốn phía lấy từng đạo huyết sắc ánh sáng.

Thôi Ngọc hai người nắm đấm ngừng ở giữa không trung, không còn có đánh xuống.

Trong cung điện kinh văn thanh âm cũng im bất mà dừng, từng cái người áo đen đứng lên, lại không để ý đến Thôi Ngọc hai người, mà là hóa thành từng đạo bóng đen thẳng đến cung điện bên ngoài, rơi vào bạch chỉ bốn phía, đem Thiên Diệt sư thái bốn người bao bọc vây quanh, tốc độ nhanh tựa như chớp giật.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Khụ khụ, người tốt!

Lúc này trong cung điện, ra Thôi Ngọc hai người còn có như thế một cái cự đàn, đã không có một ai, tại cự đàn bên trong, thùng thùng tiếng tím đập giống như một mặt cự trống, nặng nề mà hữu lực.

Thôi Ngọc muốn tiến lên cẩn thận xem xét, quả trứng này lúc này đã nứt ra mấy đạo khe hở, huyết ánh sáng màu đỏ rải đầy toàn bộ cung điện, đem nơi này biến thành màu đỏ thế giới.

Hoa Mãn Lâu giữ chặt Thôi Ngọc, để hắc không muốn lỗ mắng, nhưng là Thôi Ngọc dòi đi Hoa Mãn Lâu thủ, hắc muốn qua nhìn xem, hiện tại lộ ra nhưng đã không cách nào ngăn cản cự đàn ra dòi, mà lại hệ thống nhiệm vụ bên trong, Thôi Ngọc biết mình nhất định phải hàng phục cái này chỉ không biết tên sinh vật.

Mặc dù trong lòng không nắm chắc, nhưng là Thôi Ngọc cũng minh bạch, hệ thống sẽ không cho mình một cái không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, dù cho nhiệm vụ này lại thế nào thao đàn.

Lúc này, cung điện ngoại truyện đến trận trện tiếng vang, Thôi Ngọc quay đầu nhìn một cái, nói ra: "Nếu không ngươi đi ra xem một chút, tốt xấu ngươi cũng là thập hoang người của Thần Vực, bọn hắc hắc là sẽ không đối ngươi hạ sát thủ đi!"

Thôi Ngọc đây là muốn đẩy ra Hoa Mãn Lâu, không vì những thứ khác, cái này cự đàn thực sự quý dị, về sau sẽ phát sinh không biết dạng gì bất trắc, hắc không hy vọng nếu là trở thành sự thật, này lại tai họa Hoa Mãn Lâu.

Mặc dù hắc cực độ ghen ghét Hoa Mãn Lâu xinh đẹp khuôn mặt, nhưng là hiện tại hắc càng thấy, so với loại này ghen ghét, vẫn là hắc huynh đệ mệnh hơi trọng yếu hơn, hiện tại hắc đã nhận định, cái này dám cùng hắc điên, cùng hắc chết tiểu bạch kiểm, là mình chân chính huynh đệ.

Hoa Mãn Lâu làm sao lại không biết Thôi Ngọc ý tứ, hần cười nói ra: "Ta nói, hôm nay ngươi sinh ta sinh, ngươi chết, ta cùng ngươi chết!"

Vô hạn thoải mái thật sự là đẹp trai ngay người.

Thôi Ngọc quay đầu, không tiếp tục đề ý hần, hần hiện tại tài sẽ không thừa nhận con mắt có chút ấm áp, Thôi Ngọc chỉ là ở trong lòng nói với chính mình, mình chịu không được cái này chậm rãi cơ tình.

Thôi Ngọc đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tại huyết sắc vô trùng phía trên, không có có ngoài ý muốn sự tình phát sinh, để Thôi Ngọc thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Quả trứng lớn màu đỏ ngòm mặt ngoài truyền đến trận trận ấm áp, thậm chí Thôi Ngọc còn có thể cảm giác từ trong lòng bàn tay truyền đến cực là quy luật rung động cảm giác, liền cùng cái kia như trống to nhịp tim rung động cảm giác.

Thôi Ngọc tiếp lấy đưa tay đặt ở khe hở chỗ, phát hiện từng tia từng tia hỏa hồng sắc sương mù từ khe hở bên trong bay ra, có chút ẩm ướt, nhưng không phải huyết dịch.

"Ba!" Một tiếng vang giòn, để Thôi Ngọc cả người cứng ngắc ở nơi đó, chỉ gặp đầu ngón tay của hần đụng vào khe hở chỗ, một khối vô trùng trực tiếp vỡ ra, lộ ra một khối to bằng đầu nắm tay lỗ hồng.

"Ta không phải cố ý, ta không dùng lực a!" Thôi Ngọc trong lòng kêu lên.

Một viên như lưu ly con mắt màu vàng kim từ lỗ rách chỗ lộ ra, không tình cảm chút nào băng lãnh con người nhìn xem Thôi Ngọc, cùng Thôi Ngọc mắt lớn trừng mắt nhỏ, dài nhỏ dựng thẳng đồng rét lạnh để Thôi Ngọc cả người lông tơ tất cả lóc sáng.

Cung điện bên ngoài, bạch chi nhẹ nhàng lau khóe miệng máu tươi, nhìn xem bị người áo đen vây quanh bốn cái đỉnh tiêm cao thủ, xem bọn hần tạm thời không có có dị động, liền mở miệng hỏi: "Sự tình như thế nào!"

"Đã dựa theo kế hoạch thành công." Thanh âm lơ lửng không có định, không biết là từ cái nào người áo đen trung phát ra.

"Liệt Thiên Hủy, người vậy mà thụ thương, thật là vô dụng a!" Đây là một cái giọng nữ, nghe nàng liền biết nàng cùng Liệt Thiên Hủy bạch chi có chút không hợp nhau.

Bạch chi coi như không nghe thấy, nói ra: "Tốt, ta chơi cũng chơi chán, hiện tại tiến hành bước kế tiếp đi, nhớ kỹ tất cả cẩn thận một chút, không nên đánh chết!"

"Chờ một chút, cái lỗi đi kia còn có một cái!"

"Không có thời gian, bốn cái đã đủ! Một cái kia không quan trọng!" Bạch chi nói, đem trên lưng vành nón một lần nữa trùm lên trên đầu.

Thập Bát cái người áo đen từng cái nội lực phồng lên, khí thế cường hãn dâng lên, mà tại phía sau bọn hần, tất cả đều hình thành từng cái to lớn quái thú hư ảnh.

"Trời ạ, Thập Bát cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả!" Từng tiếng kinh hô kêu lên.

"Cái kia bạch tê giác là Liệt Thiên Hủy, như vậy cái kia Cửu Đầu Điều chỉnh chẳng lẽ là xe quý?"

"Nói như vậy cái này hình người quái vật là đực răng."

"Đây là Chư Kiền!"

"Cái này con thỏ không phải là trong truyền thuyết 'Rồng' đi!"

...

Từng cái thượng cổ hung thú danh tự bị những này may mắn còn sống sót đám vô giả kêu lên, theo những tên này kêu lên, khiến cho Thiên Diệt sư thái đám người tâm thẳng chìm xuống dưới.

Thập Bát cái người áo đen thực lực tăng lên tới cực hạn, sau lưng hư ảnh hóa hư làm thật, phảng phất thượng cổ hung thú tái sinh, trực tiếp nhào về phía bốn người.

Trong lúc nhất thời cát bay đá chạy, loạn thạch bắn bay, lúc đầu bốn người cũng chỉ là khó khăn lắm cùng lưu thủ bạch chi đại thành ngang tay, hiện tại thêm ra mười bảy cái cùng bạch chi tương xứng cao thủ toàn lực công phạt, bốn cao thủ chăm chú chống đỡ số cái hô hấp, liền đều bị đánh bại, toàn bộ chiến trường giống như bị thiên thạch rơi đập, trực tiếp trầm xuống mây trượng, loạn thạch mọc lan tràn, bốn đại cao thủ huyết càn là vậy khắp bốn phía.

Thiên Diệt sư thái bọn người bản thân bị trọng thương, Kim Cương Bát Hoại công đại thành Hồng Tín lúc này đều đã toàn thân xương cốt vỡ vụn, Vương Minh Dương ở một bên hôn mê, không rõ sống chết. Thanh Huyền chân đã biến mất không thấy gì nữa, Thiên Diệt sư thái cánh tay phải cũng lạc

ở phía xa, phần bụng càng là mở ra, ruột tất cả chảy ra.

"Điều nói để cho các người kiểm chế một chút, làm sao vẫn là ra nặng như vậy thủ, bắt quá may mắn tất cả còn chưa chết." Bạch chi thanh âm truyền ra.

"Sợ cái gì, dù sao cái kia trong động quật không phải còn có một cái sao?"

Người này thanh âm để một mực giấu ở trong động quật Lãnh Thu Thần mồ hôi lạnh chảy ròng, hấn mặc dù Giác Đắc Tự mình thực lực không tại cái này mười tám người bất kỳ một cái nào phía dưới, nhưng là cũng đánh không lại mười tám người a.

"Tốt, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi mau, hồng điện chủ đại sự, người năng đảm đương ở!" Bạch chi thanh âm có chút tức giận.

Người kia nghe bạch chi đã đem thần bí điện chủ dời đi ra, không còn dám nói nhiều một câu.

Thập Bát áo bào đen nhìn thoáng qua không rõ sống chết bốn cái tuyệt đỉnh cao thủ, lập tức hóa thành mười tám đạo bóng đen bay lên trời, rơi vào động quật cao mấy chục trượng trên vách đá dựng đứng, một cái áo bào đen ở trên vách tường lục lọi một cái, một cái cửa đá đột nhiên mở ra, Thập Bát cái áo bào đen ầm ầm bay vào động quật, nhiên không lâu sau, cái kia động quật liền sụp đổ, ngăn chặn đường đi.

Lúc này, Lãnh Thu Thần tài mang theo thuộc hạ của hắn đi ra, nhìn xem Hồng Tín, Thiên Diệt sư thái bọn người, trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Tôn thượng, chúng ta bây giờ."

Lãnh Thu Thần thờ dài, nhìn về phía cung điện, nói ra: "Không cần phải để ý đến bọn hắn, hiện tại trọng yếu là trong cung điện đồ vật, chỉ hi nhìn phương pháp của chúng ta hữu dụng, bằng không chỉ có đào mệnh."

"Vậy còn không mau đi vào." Lãnh Nguyệt Tiên vội vã không nhịn nổi, liền muốn hướng trong cung điện chạy tới, lại bị Lãnh Thu Thần một thanh kéo lại.

"Quá nguy hiểm, người ở chỗ này không muốn đi vào."

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem tám kia nghiêm khắc đến cực hạn mặt, đây là nàng đời này lần thứ nhất nhìn thấy cha của mình lộ ra vẻ mặt như thế.

Nặng gập đầu, lần này Lãnh Nguyệt Tiên cũng biết không phải là mình hồ nháo thời điểm, nàng đi thẳng tới trước đó trong động quật trốn đi.

"Lão cha, người nhất định phải cẩn thận a!"

Lãnh Thu Thần rất vui mừng, xem ra tiểu Tiên nhi vẫn là trưởng thành. Thế nhưng là Lãnh Nguyệt Tiên tiếp lấy một câu kém chút để Lãnh Thu Thần bạo tẩu.

"Lão cha người tuyệt đối đừng chết rồi, người muốn là chết, người trong hậu cung xinh đẹp phi tử nhất định phải tìm nam nhân khác gả, ta lại không muốn đi cho người tào mộ thời điểm, nhìn người mộ phần lục quang trùng thiên!"

Thôi Ngọc nuốt nước miếng một cái, khoát khoát tay, cười nói ra: "Khụ khụ, người tốt!"

Phảng phất Thôi Ngọc câu nói này cho cái này cự đàn cái gì kích thích, to lớn vỏ trứng bên trên, khe hở thật nhanh lan tràn, sau đó đột nhiên nổ tung lên, Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu chỉ cảm thấy một trận cuồng đại không giáng đạo lý gió lốc đem hai người trực tiếp tung bay, toàn bộ cung điện tất cả trực tiếp nổ bẽ ra đến, đây trời toái thi nên ở toàn bộ không gian trung.

Lãnh Thu Thần bị một màn này kinh hãi sửng sờ, thâm nghĩ: "Vẫn là đã chậm một bước sao?"

To lớn toái thi rơi xuống, những cái kia may mắn còn sống sót Võ Giả không có nửa điểm chống cự năng lực, rất nhiều tất cả trực tiếp bị cự thạch thể nào thành thịt bằm, máu và xương bốn phía bay loạn, có ruột tất cả dính tại trên đá lớn, lẫn thật xa.

Một đạo xích hồng sắc to lớn tấm lụa bay đến giữa không trung, to lớn miệng thú mở ra, một tiếng chấn thiên nhiếp địa gầm rú từ trong miệng của nó phát ra.

"Rống!"

Liền liền hiện tại núp ở phía xa Lãnh Nguyệt Tiên cũng cảm giác mình hồn đều muốn phi ra ngoài thân thể giống như.

Chương 79: Không để người sống đường

Tiếng rống tại trong động quật tiếng vọng, dù cho qua hồi lâu, cái kia tiếng vang vẫn như cũ để cho người ta lỗ tai một trận mất thông.

Lúc này, mọi người mới phát hiện trên bầu trời cái kia đạo dải lụa màu đỏ lại là một đầu khoảng một trượng hình rắn dị thú, chỉ thấy nó đầu rồng không có sừng, Xà Thân đuôi cá, bốn cái lợi trào sinh tại phần bụng, đầu ngón tay phản xạ u ám hàn quang, trên người vẩy màu đỏ càng là có một loại kim loại quang trạch, không không biểu hiện lấy nó Bất Phàm.

Kim sắc như lưu ly con người lạnh lùng quét mắt phía dưới Vô Giả, làm cho tất cả mọi người tất cả không rét mà run.

Không biết vì cái gì, rõ ràng một trượng lớn nhỏ dị thú, liền là liên Lãnh Thu Thần tất cả cảm thấy một cảm giác sợ hết hồn hết vía.

"Đây là quái vật gì?"

"Đây chẳng lẽ là trong truyền thuyết Ly Long?"

"Đây không phải là tường thụ Thần Thú sao? Làm sao lại cho ta một loại tà ý cảm giác."

Một chút Vô Giả không thể tin được, hôm nay lại có thể nhìn thấy trong truyền thuyết Thần Thú, một con sống Thần Thú.

"Cái kia không đều là truyền thuyết sao? Trên thế giới thật sự có loại này Thần Thú sao?"

Ly Long trông mắt lạnh như băng đảo qua những người này, khiến cho lời của bọn hắn tất cả cấm ở trong cổ, rốt cuộc nói không nên lời, Ly Long không biết suy nghĩ cái gì, băng lãnh trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, quay người nhìn phía sụp đổ cung điện phế tích.

"Không đúng, Ly Long truyền thuyết chính là tường thụ Thần Thú, đối với người hiền hoà, chẳng lẽ truyền thuyết có sai, vì sao ta có một loại thân làm thức ăn ảo giác." Có còn nhỏ phát thanh ra sợ hãi nghi vấn.

Ly Long vừa rồi một chút, để bọn hắn không còn dám cao giọng thả ngừ.

Không có nhân đáp lại hắn, bởi vì bọn hắn cũng có loại này ảo giác.

"Tôn thượng? Chúng ta bây giờ nên như thế nào, Ly Long đã trùng sinh, chúng ta lại không có cơ hội!" Ma Môn lúc này không một thương vong, mặc dù tinh lực dồi dào, nhưng là chống lại trong truyền thuyết Thần Thú, bọn hắn cũng kinh hồn táng đảm.

Lãnh Thu Thần cười khò một tiếng, nói ra: "Ta cũng biết, nhưng là hiện tại chúng ta ly không mở được, ta đã bị súc sinh này khí cơ khóa chặt, hơi có dị động, liền sẽ dẫn tới bất trắc."

Nói Lãnh Thu Thần nhìn trên trời Ly Long, nói ra: "Bây giờ không có nghĩ đến, cái này Ly Long biến thành Tà Long, vừa ra đời vậy mà so trong truyền thuyết đáng sợ hơn, các người mau dẫn lấy tiêu Tiên rồi đi, súc sinh này ta mặc dù không phải là đối thủ, nhưng là muốn rời khỏi, hắn cũng vô pháp ngăn cản ta."

Mấy cái người trong Ma môn nhìn nhau một cái, nhẹ gật đầu, liền muốn rời khỏi.

Ngay lúc này, không trung Ly Long không biết nhận lấy kích thích, trên dưới tung bay, tiếng rống không ngớt. Long Phi cửu thiên thời điểm, từng đạo to lớn gọn sóng quét hướng bốn phía, khiến cho những này Ma Môn cao thủ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cái kia gọn sóng giống như từng thanh từng thanh lưỡi dao, đem bốn phía vách tường cùng mặt đất bỏ ra từng đạo mấy trượng sâu khe rãnh, một chút xui xẻo Vô Giả không thể né tránh, trực tiếp bị cái này gọn sóng quét đến, lập tức liền bạo thành một mảnh huyết vụ, thi cốt không còn.

"Đáng chết, súc sinh này có nổi điên làm gì?"

"Rống!" Ly Long hét dài một tiếng, trong lỗ hồng đột nhiên cuốn lên một trận cuồng phong, lại là một cỗ to lớn hấp lực, sau đó tại tất cả mọi người ánh mắt hoảng sợ trung, từng đạo suối máu từ trước đó bị Ly Long bỏ ra khe rãnh trung phun Dừng Nhi ra, cuốn ngược lấy bay vào Ly Long trong miệng.

Chỉ gặp Ly Long thôn phệ máu này tuổi, trên thân xích quang hào phóng, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ bay nhanh bành trướng.

Lần này liền là một mực tinh táo Lãnh Thu Thần tất cả sắc mặt kịch biến, quát: "Các người đi mau, cái này súc Sinh Sinh đáng đáp quá nhanh. Ta muốn đi ngăn cản nó, bằng không chúng ta tất cả đi không được."

Nói, Lãnh Thu Thần thả người nhảy lên, liền phóng tới giữa không trung Ly Long.

Mấy cái Ma Môn cao thủ cũng không chậm trễ, thật nhanh phóng tới một bên động quật.

Giữa không trung Ly Long nhìn xem hướng mình vọt tới Lãnh Thu Thần, trong mắt hàn quang lóe lên, một con rồng đuôi giống như roi, trên không trung

lưu lại liên tiếp tàn ảnh, quát hướng Lãnh Thu Thần.

Lãnh Thu Thần mặt không đổi sắc, quát: "Thiên Tầm cứu biển, tơ vàng Ngân Vũ!"

Từng đạo kim ngân nhĩ sắc tơ mỏng đón lấy đuôi rồng, cái này nhìn như nhỏ bé yếu ớt sợ tơ lại kiên duệ đáng sợ, mặc dù không cách nào cùng đuôi rồng đánh đồng, nhưng là lại có một loại cường lực nhu tính, vậy mà khiến cho đuôi rồng tốc độ cực nhanh hạ xuống.

Khi đuôi rồng đi vào Lãnh Thu Thần trước mặt lúc, đã có thể để người ta thấy rõ đuôi rồng Tóc Đỏ.

Lãnh Thu Thần cười lạnh một tiếng, một đôi tay thật giống như thiết trảo, chộp vào đuôi rồng phía trên, thân thể lật qua lật lại liền treo ở đuôi rồng bên trên.

"Tê!" Phía dưới Vô Giả nhưng không biết Lãnh Thu Thần là ai, nhưng đều bị trước mắt một màn này kinh ngạc đến ngầy người, bức này tuyệt kỹ thân thủ làm bọn hắn vô hạn hướng về, nếu là đổi lại bọn họ, đối mặt cái này một đuôi rồng, ra bị rút bạo bên ngoài, không còn thứ hai khả năng.

Lãnh Thu Thần trong lòng cười lạnh: "Súc sinh liền là súc sinh, cho dù là trong truyền thuyết Thần Thú, nói ra đáy cuối cùng không phải nhân loại."

Nhưng mà, ý nghĩ này vừa mới dâng lên, Lãnh Thu Thần liền lông tơ lóe sáng, chỉ gặp hai đạo Kim Quang bắn về phía Lãnh Thu Thần phần lưng.

Không dám may mắn chần chờ, Lãnh Thu Thần song chưởng đập vào Long trên khuôn mặt, khiến cho hắn bay rớt ra ngoài, nhanh chóng hướng về mặt đất.

Mà cái kia hai đạo Kim Quang trực tiếp rơi vào xa xa trên vách tường, không như trong tường tượng tiếng nổ mạnh, mà là vậy cái kia hai đạo Kim Quang giống như là hư ảo đồng dạng, trực tiếp chui vào trong vách núi, Tại Sơn trên vách lưu lại hai đạo lớn chừng miệng chén trống rỗng, trông đi qua, vậy mà sâu không thấy đáy, không biết sâu bao nhiêu.

Vừa vừa xuống đất Lãnh Thu Thần hít sâu một hơi, cái này hai đạo Kim Quang thực sự quá mức đột ngột, đơn giản không thể tưởng tượng. Bất quá hắn đã không có thời gian suy nghĩ nhiều, lại là mấy đạo Kim Quang hướng hắn phóng tới, lúc này, Lãnh Thu Thần mới nhìn đến, cái này Kim Quang lại là từ Ly Long trong cặp mắt bắn ra.

Lãnh Thu Thần âm thầm kêu khổ, thượng cổ điển tịch trung khả không có nói qua Ly Long có loại bản lĩnh này, thật sự là hại khổ hắn.

Ly Long thôn phệ vô lượng máu tươi, rồng rã thôn phệ thời gian một nén nhang, lúc này Ly Long thân thể đã bành trướng đến mấy to khoảng mười trượng, thân thể khổng lồ thật giống như một ngọn núi xoay quanh trên không trung đồng dạng.

Lời mặc dù nói nhiều, nhưng là đây hết thảy đều là tại như điện quang hỏa thạch một sát na phát sinh, lúc này ma đạo mấy người cao thủ ly cái kia động quật còn có hơn mười trượng khoảng cách. Ngay lúc này, tuổi máu giống như hồ đã khô cạn, Ly Long đột nhiên rơi xuống, ngã tại bọn này Ma Môn cao thủ trước mặt.

Lãnh Thu Thần chờ sắc mặt của mọi người tất cả tái nhợt đáng sợ, bởi vì bọn hắn đã nhìn ra, cái này Ly Long là muốn dự định đem bọn hắn tất cả lưu tại nơi này, cho nên đem duy nhất thông đạo ngăn chặn.

Cung điện phế tích bên trong, hai khối cự thạch đột nhiên bay lên, nện ở cách đó không xa, nhấc lên trận trận bụi đất, hai cái tối om bóng người đứng lên đến, chính là Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu.

Chỉ gặp lúc này hai người toàn thân huyết thủy chảy ròng, cùng bùn đất hỗn hợp lại cùng nhau, cơ hồ nhìn không ra cả bộ bộ dáng.

Thôi Ngọc lay động một cái còn có chút choáng đầu đầu, nhìn thấy Hoa Mãn Lâu không việc gì, rốt cục yên lòng. Sau đó nhìn thấy nơi xa đầu kia to lớn long ảnh, lập tức đứng chết trân tại chỗ.

Đây là tình huống như thế nào, Thôi Ngọc không biết, nhưng là hắn vẫn là lập tức liền nhận ra đầu này dài chừng mười trượng cự long liền là lúc trước hắn nhìn thấy cự đàn, bởi vì cặp mắt kia cho hắn ấn tượng thật sự là quá sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Phi, khó ăn đồ chơi

Thôi Ngọc xuất hiện, cũng không có gây nên Vô Giả chú ý, nhưng lại lập tức đưa tới Ly Long ánh mắt.

Ly Long cảm thấy rất kỳ quái, tại cái này nhân loại trên thân hắn đã nhận ra một tia khí tức quen thuộc. Cổ khí tức này giống như hấp dẫn lấy nó, nhưng lại làm nó sinh ra một tia âm thầm sợ hãi.

"Tôn thượng, làm sao bây giờ?" Ma Môn những cao thủ nhìn thấy đã không đường có thể đi, nhao nhao trở lại Lãnh Thu Thần trước người, hỏi.

Lãnh Thu Thần trong mắt hàn quang lạnh lẽo, nói ra: "Như là đã không cách nào hàng phục súc sinh này, vốn đang dự định từ bỏ, ai biết súc sinh này vậy mà nghĩ đối với chúng ta bất lợi, như vậy chúng ta chỉ có thể đồ long!"

Đồ long hai lần vừa ra, lập tức khiến cho mọi người tất cả hít sâu một hơi, liền liên Ly Long tất cả bị hai chữ này kích thích găng thét liên tục.

Thôi Ngọc cũng bị Lãnh Thu Thần bá khí hấp dẫn, hắn bây giờ không có nghĩ đến trước đó nhìn thấy cái kia một mặt cười híp mắt ôn hòa nam nhân, vậy mà bá khí như vậy.

Đồ long, từ xưa đến nay, lại có mấy người có phách lực này.

"Lên!" Lãnh Thu Thần nói đồ long, vậy liền lập tức hành động, đây là một cái nói ra liền làm nam nhân, đầy trời tơ vàng cá bạc tựa như cừu thiên chi vũ trút xuống.

Một đám ma đạo Vô Giả cũng đều riêng phần mình thi triển ra tuyệt học của mình, từng cái như rồng giống như hổ, khí thế phi phàm.

Ly Long găng thét, nó không nghĩ tới, trong mắt đồ ăn cũng dám xuất thủ trước, đối với nó đây là vũ nhục cùng khiêu khích.

Ly Long thân thể không lồ, nhưng nhanh như thiểm điện, Lãnh Thu Thần tơ vàng Ngân Vũ dày đặc, lại không có cách nào ngăn cản Ly Long hành động, một tiếng hét thảm, một cái ma đạo cao thủ liền thảm chết tại Ly Long trong miệng, vền vẹn hai cái khép mở, liền bị Ly Long nuốt vào trong bụng.

Chỉ gặp Ly Long nuốt vào tên này cao thủ về sau, toàn thân hồng quang nở rộ, thân thể vậy mà lập tức lại bành trướng không ít.

"Tê!" Thế thì còn đánh như thế nào, cái này Ly Long nuốt người kế tiếp liền lập tức cường đại một phần, nơi này còn có nhiều như vậy đến Vô Giả tại, lại có mấy cái dám nói có thể thoát đi Ly Long miệng rộng.

Nuốt vào một tên Vô Giả về sau, Ly Long dáng vẻ tựa hồ có chút hưởng thụ, liền liền nhìn hướng chung quanh Vô Giả ánh mắt đều tựa hồ thay đổi huyết nhiều.

"Má ơi, hắn là thật đem chúng ta xem như huyết thực!"

Đám vô giả gần như tuyệt vọng, nơi này đường ra duy nhất cũng bị Ly Long phá hỏng, căn bản cũng không có bất luận cái gì hy vọng chạy trốn.

Lãnh Thu Thần sắc mặt khó coi, quyết định bắt đầu liều mạng, sử dụng cấm kỵ võ học.

"Thiên Tầm cừu biến, đệ nhất biến, Bò Lao biến!"

Ma đạo những cao thủ giật mình, không nghĩ tới bọn hắn tôn thượng cuối cùng vẫn dùng ra cái này cấm kỵ võ học.

Chỉ gặp Lãnh Thu Thần bị một cái cự đại kén tầm bao khóa, sau đó kén tầm thật nhanh vỡ ra, từ đó chui ra một cái giống như rồng mà không phải là rồng sinh vật, mặc dù chỉ có một người lớn nhỏ, nhưng lại khí tức kinh khủng, không chút nào lại Ly Long phía dưới.

Thiên Tầm cừu biến chính là thượng cổ ma đạo công pháp, không giống với thập hoang Thần Vực công pháp, thi triển Thiên Tầm cừu biến người, nhất định phải rất sâu xa Thiên Tầm huyết mạch, mà mỗi một biến đều cần tìm tới đối ứng Thần Thú hải cốt, cũng đem hòa tan vào trong thân thể, mỗi một lần biến thân tất cả phải thừa nhận không phải người thống khổ, hơi không cẩn thận liền sẽ bạo thể mà chết. Cho dù là Thiên Tầm nhất tộc, Tu Luyện Thiên Tầm cừu biến người, nếu thi triển biến thân chi pháp, có thể còn sống sót cũng mười không đủ một.

Lãnh Thu Thần thi triển cái này Bò Lao biến, là muốn liều mạng tư thế.

Lãnh Thu Thần biến hóa Bò Lao, vẫn như cũ đó có thể thấy được một tia thân người cái bóng, không dài long thân bốn trảo rơi xuống đất, không đợi một khắc liền lập tức phóng tới Ly Long.

Dù sao đây chỉ là quý dị công pháp, mặc dù là từ trên căn bản biến hóa, nhưng là vẫn như cũ không cách nào kéo dài, như là không thể mau chóng giải quyết chiến đấu, như vậy đem muốn tới phản phệ chi lực, cũng sẽ để Lãnh Thu Thần mệnh tang tại đây.

Ly Long nhìn xem như thế một con quái vật, trong lòng không biết thế nào cực độ bức bối cùng chán ghét, nhìn thấy Lãnh Thu Thần đánh tới, Ly Long cũng nổi giận gầm lên một tiếng, vọt tới.

Hai cái sắc bén lợi trào nhanh chóng đụng vào, đuôi rồng cũng giống như trường tiên, luôn luôn quỹ dị rút ra. Lãnh Thu Thần biến hóa Bò Lao, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, động như thiểm điện, nhiều lần tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh thoát đuôi rồng quật.

Hai cái quái vật thật giống như hai cái bậc thầy võ học, một chiêu một thức tinh diệu tuyệt luân, chiến đấu hình thành dư ba vậy mà khiến cho mấy cái muốn tiến lên trợ giúp Lãnh Thu Thần ma đạo cao thủ nửa bước không được với trước, thậm chí mấy cái Ma Môn tiểu bối, không biết trời cao đất rộng, xông lên phía trước, còn không có tới gần, liền bị dư ba quét chém thành muôn mảnh, liền một khối hoàn hảo thịt nát đều khó mà tìm tới.

Mà lúc này đây, Lãnh Thu Thần cùng Ly Long cũng đã rời đi hang động phụ cận. Ly Long toàn thân xích quang vừa để xuống, một cỗ Đại Lực liền đem Lãnh Thu Thần bức lui, Ly Long động tác nhanh như thiểm điện, lập tức liền từ một đám ma đạo cao thủ bên người vọt tới, khi Ly Long dừng thân thời điểm, nó bốn cái trên móng vuốt phân biệt nắm lấy bốn người, lại là đã hôn mê Thiên Diệt sư thái chờ bốn cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Già.

Lãnh Thu Thần rung mình một cái, vừa mới cái này Ly Long chỉ bắt quá nuốt hạ một cái bình thường Tiên Thiên cao thủ, liền đã cường đại một phần, hẳn thật sự là không dám tưởng tượng khi cái này Ly Long nuốt vào bốn cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Già về sau, hội cường đại đến mức nào.

"Cha, ngươi dùng như thế nào ra Thiên Tầm thay đổi, ngươi không muốn sống nữa sao?" Ngay lúc này, Lãnh Thu Thần đột nhiên nghe được một cái thanh âm quen thuộc.

Hắn hoảng sợ quay đầu, phát hiện Lãnh Nguyệt Tiên chính một mặt lo âu đứng ở sau lưng hắn.

Lãnh Thu Thần phần nộ quát: "Không phải để ngươi trốn đi sao, ngươi vì cái gì chạy tới, ngươi nghĩ tức chết ta sao?"

Hắn vạn lần không ngờ, Lãnh Nguyệt Tiên lại vào lúc này chạy ra, nàng không nhìn thấy đầu kia Ly Long sao?

"Ta lo lắng ngươi mà!" Lãnh Nguyệt Tiên trong mắt tràn ra một vòng lệ quang, nàng là thật rất lo lắng, thực sự không yên lòng. Nơi này tiếng rống chấn thiên, loạn thạch bắn bay, khiến cho trốn ở trong động quật một thân một mình Lãnh Nguyệt Tiên giống như liệt hỏa dày vò.

Ngay tại lúc này đỡ lấy di tởi Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu đều là một mặt im lặng, có như thế một cái phụ thân liều mạng muốn ngăn cản Ly Long rời đi nơi này, không phải liền là lo lắng cái này Ly Long hội đuổi kịp nữ nhi của hắn, để nàng mệnh tang nơi này sao?

Ly Long lợi trào lực như thiên quân, khiến cho thương thế nhẹ nhất Hồng Tín ở thời điểm này đau nhức tỉnh lại, lập tức bị trước mắt cái này quái vật không lồ cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Chỉ gặp Ly Long một trào đem Thanh Huyền đạo nhân ném trong cửa vào, miệng hợp lại, máu tươi bắn bay, Thanh Huyền đạo nhân liền đã tiến vào Ly Long trong bụng, cái này Ly Long vẫn chưa thỏa mãn, một mặt thỏa mãn, lại là ném một cái, lần này là Vương Minh Dương, đồng dạng là máu tươi bắn ra bốn phía, nhỏ xuống tại Hồng Tín trên mặt nóng bỏng máu tươi lệnh cái này lão hòa thượng sợ vỡ mật.

Kiểu chết này là Hồng Tín tuyệt đối không ngờ rằng, cũng không nghĩ một chút tượng.

Tựa hồ thấy được Hồng Tín tỉnh, Ly Long con ngươi màu vàng óng nhìn về phía Hồng Tín, không biết có phải hay không Hồng Tín ảo giác, hắn phát hiện đầu này Ly Long nhếch miệng lên, giống như đang cười.

Long trào nhấc lên, Hồng Tín nhìn xem càng ngày càng gần miệng rồng, dọa đến cái này vô lâm truyền kỳ kém chút tè ra quần.

Thời khắc sinh tử có đại khủng bố, lời này xem ra một chút cũng không giả, tại thời khắc sinh tử, Hồng Tín tại thời khắc này vậy mà đột phá, nhưng là vết thương trên người lại không có chút nào chuyển biến tốt đẹp, nhưng là Hồng Tín trên thân đã có một chút nội lực.

"Lư ly không xấu thân!" Hồng Tín tại thời khắc này dùng ra so Kim Cương Bất Hoại thân càng cao hơn một cấp hộ thể công pháp. Toàn thân phảng phất trong suốt thủy tinh, Thôi Xán chói mắt.

Mà giờ khắc này, Hồng Tín cũng tiến vào Ly Long trong miệng, to lớn miệng rồng trực tiếp cắn xuống, chỉ nghe "Kéo kẹt! Kéo kẹt!" ghê răng âm thanh, Ly Long phát hiện vậy mà không cách nào đem người này cắn nát.

Sau đó Ly Long vậy mà làm ra khiến cho mọi người cũng không nghĩ tới quyết định.

Chỉ gặp Ly Long miệng rồng đại trương, một cỗ to lớn khí lưu từ trong miệng phun ra, sau đó một đoàn phản xạ huỳnh quang long tiên cùng Hồng Tín lại bị Ly Long phun ra.

Hồng Tín đập xuống đất, mặt hướng thiên, trường thở hỗn hển, hắn còn chưa có lấy lại tinh thần đến, bất quá rất nhanh bình tĩnh trở lại hắn nhìn về phía Ly Long, lại phát hiện Ly Long một bên trên không trung nhai lấy Thiên Diệt sư thái thân thể, một bên một mặt ghét bỏ nhìn xem mình.

Tựa hồ phát hiện Hồng Tín vậy mà dám can đảm nhìn mình, Ly Long một ngụm nuốt vào Thiên Diệt, sau đó một ngụm long tiên phun ra nện ở Hồng Tín trên thân.

Phảng phất tại nói: "Phi! Khó ăn đồ chơi, còn dám nhìn mình."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sụp đổ

Thôi Ngọc có chút thương hại nhìn xem Hồng Tín, Hồng Tín tuyệt đối không ngờ rằng, mình có thể bảo mệnh, lại là bởi vì một đầu Tà Long bởi vì ghét bỏ hắn không thể ăn, mà bảo trụ một mạng.

Liên liên cách đó không xa một đám Vô Giả nhìn về phía Hồng Tín ánh mắt đều là lạ.

Hồng Tín nhìn thấy Ly Long ghét bỏ, kém chút khí chết rồi.

Bất quá đáng thương nhất không phải hắn, mà là Thiên Diệt sư thái, đáng thương cái này lão sư thái, tựa hồ là bởi vì Hồng Tín nguyên nhân, người khác đều là bị Ly Long một ngụm nuốt vào, ngược lại là nàng, bị Ly Long lặp đi lặp lại nhấm nuốt, tựa hồ là làm cho Hồng Tín nhìn, ý là nhiều, xem đi, người thật là khó ăn, hay là người khác ăn ngon.

Bất quá lúc này đã nuốt vào ba tên Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả Ly Long, thân thể càng là tăng vọt gấp đôi, chiều cao gần như trăm trượng, tại cái này cái cự đại thế giới dưới lòng đất trung, tất cả có vẻ hơi chèn chúc.

Cái này trăm trượng cự long để Thôi Ngọc có chút mất trọn tròn, phải biết hệ thống thế nhưng là để hắn hàng phục thứ này, đây chính là cự long a, Hàng Long, cái này làm sao làm được.

"Hệ thống, người nhiệm vụ có phải hay không tuyên bố sai, người cảm thấy ta có thể hàng phục đầu này cự long?"

"Có thể!"

Hệ thống trả lời đơn giản, bình tĩnh.

Nhưng là Thôi Ngọc không thể bình tĩnh, hắn bị ai nhìn qua Ly Long, trong lòng kêu lên: "Đại ca, nơi này không phải thế giới võ hiệp sao? Người một cái tiên hiệp thế giới Thần Thú chạy thế nào đến chúng ta nơi này a, người có phải hay không đi nhầm studio a uy!"

Người chung quanh nhưng không biết lúc này Thôi Ngọc trong lòng vậy mà còn có tâm tư nhả răng, từng cái kinh hồn táng đảm, sợ mình liền là kế tiếp bị Ly Long nuốt vào kẻ đáng thương.

Hiện tại tất cả mọi người cũng không tiếp tục Cố cái gì chính đạo ma đạo, bọn hắn đều chỉ là Ly Long trong mắt đồ ăn mà thôi.

Lãnh Thu Thần làm một cái thông khổ quyết định, nói ra: "Các người đi thôi, để ta ở lại cản hắn."

Đám người nhìn về phía Lãnh Thu Thần, còn lại Ma Môn cao thủ nghi hoặc nhìn hắn, Thiên Tầm biến đều đã làm dừng đến, chẳng lẽ hắn còn có thủ đoạn gì nữa không thành.

Ngược lại là Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, một cái ý niệm trong đầu tại trong lòng của nàng dâng lên, chẳng lẽ phụ thân của hắn muốn sử dụng một chiêu kia.

"Không được!" Lãnh Nguyệt Tiên khóc kêu lên, nhưng là còn không có đợi nàng nói xong, liền bị Lãnh Thu Thần phía sau đuôi rồng đánh hôn mê bất tỉnh.

Đem Lãnh Nguyệt Tiên giao cho một bên Ma Tông cao thủ, nói ra: "Ta cũng không nhất định sẽ chết, bất quá các người nhất định phải đem tiểu Tiên nhi mạng đi ra ngoài, giao cho mẫu thân của nàng."

"Rõ!"

Thôi Ngọc đem Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng đẩy ra, nói ra: "Ta nói ta có biện pháp hàng phục đầu này Ly Long, người tin ta sao?"

Hoa Mãn Lâu đầu tiên là gạt mình nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, sau đó nhẹ gạt đầu. Hỏi: "Biện pháp gì?"

Thôi Ngọc ở trong lòng nhả răng một cái, hắn biết quý biện pháp, hắn chỉ nghĩ trước đem Hoa Mãn Lâu đẩy ra. Hiện tại Thôi Ngọc không muốn lại đem Hoa Mãn Lâu rút lui tiến đến, bình Bạch Vô cho nên ném đi mạng nhỏ.

"Bí mật, là một loại bí kỹ, bất quá ta hiện tại không thể nói, bất quá người tin ta sao, tin lời nói liền cùng lão Lãnh bọn hắn cùng một chỗ rồi đi trước, ta về sau hội lại đi tìm các người."

Thôi Ngọc tà hữu mà nói hần, Hoa Mãn Lâu cũng rất sáng khoái, nói ra: "Ta tin, gặp lại, phải sống."

Nói, Hoa Mãn Lâu liền tức là thống khoái quay người đi đến Lãnh Nguyệt Tiên bên cạnh, chuẩn bị cùng bọn hần cùng rời đi.

Thôi Ngọc một trận thổ huyết, lão Hoa nguoi đối ta từ đầu tới tận a.

"Chuẩn bị kỹ càng!" Nói, Lãnh Thu Thần liền đã hóa thành một đạo hắc ảnh phóng lên tận trời, ở giữa không trung từng đạo sợi tơ trắng rỗng xuất hiện, đem Lãnh Thu Thần bao bao thành một người to lớn kén tằm.

Kén tằm hào quang bắn ra bốn phía, uy danh hạo đặng, vậy mà so trước đó Bồ Lao còn cường đại hơn mấy phần.

Ly Long gầm thét liên tục, lập tức cùng cái này kén tằm chiến ra, trên bầu trời bàng bạc uy áp, khiến cho những cái kia trùng độc chính phái Võ Giả nửa bước khó đi, ngược lại là ma đạo Võ Giả từng cái đỉnh lấy áp lực cực lớn, thật nhanh phóng tới thông đạo.

Trên bầu trời Ly Long bị Lãnh Thu Thần biến thành thần dị kén tằm dây dưa, vậy mà nhất thời thoát thân không ra.

Đột nhiên, nó nhìn thấy mấy cái ma đạo tông môn cao thủ lại nhiên đã đến thông đạo cửa vào, lên con giận dữ, lại có nhân dám chạy trốn.

Hai đạo màu vàng thần mang từ con mắt bắn ra, Lãnh Thu Thần mặc dù nhưng đã bị tơ tằm bao khóa, nhưng là cũng không có trở ngại hần ánh mắt, nhìn thấy cái này hai đạo uy lực kinh người kim mang chính là xạ hướng nữ nhi của mình, Lãnh Thu Thần nổi giận gầm lên một tiếng, kén tằm hóa thành dải lụa bảy màu, nghênh hướng cái kia kim mang, chỉ là ngăn trở một đạo kim mang, liền bị đánh bay ra ngoài, bóng loáng kén tằm mặt ngoài cũng lộ ra một cái lớn chừng quả dấm động, cuộn cuộn màu tươi vậy xuống không trung.

"Cẩn thận!" Đi tại phía sau ma đạo cao thủ nhìn thấy cái này kim mang, lập tức quát.

Lúc này kim mang chính hướng về trong ngực ôm Lãnh Nguyệt Tiên cao thủ chỗ. Nếu là rơi xuống, như vậy cái này cao thủ cùng Lãnh Nguyệt Tiên tuyệt đối lập cầm tạm trận.

Điện quang hỏa thạch một sát na, cao thủ kia tự biết không cách nào né tránh, sức liều toàn lực đem Lãnh Nguyệt Tiên ném ra, rơi vào Hoa Mãn Lâu trong ngực.

To lớn lực đạo đem Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu trực tiếp đập bay lên, vậy mà đã rơi vào động quật trong thông đạo.

Mà cái kia cao thủ lại bị cái kia Kim Quang bao phủ, vô thanh vô tức biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu thành công thoát đi, vô luận là Thôi Ngọc vẫn là Lãnh Thu Thần tất cả thở dài một hơi.

Nhưng là một màn này lại là đem Ly Long triệt để kích động, nó thét dài một tiếng, phát ra sao thiên nộ rống, toàn thân lóa mắt xích quang hào phóng, phát ra hủy thiên diệt địa một kích, to lớn thân rồng hung hăng đập vào phía trên hang động trên vách đá dựng đứng.

Lập tức loạn thạch bắn ra bốn phía, đất đá sụp đổ, toàn bộ vách đá lại bị Ly Long đánh sụp đổ, tại Lãnh Thu Thần cùng Thôi Ngọc không thể tin được trong ánh mắt, cái kia đại biểu cho duy nhất chạy trốn hi vọng thông đạo sụp đổ.

Rơi xuống cự thạch như mưa, dù cho Ma Môn cao thủ lại là như thế nào cường hãn, mấy ngàn cân cự thạch không ngừng rơi xuống, lập tức đem bọn hần đập hôn phi phách tán. Liền liền cách đó không xa còn sót lại một chút chính đạo cao thủ cũng lần nữa chết.

Hiện tại, giờ phút này, chính ma hai đạo cao thủ gần như toàn bộ ngã xuống tại đây.

Thôi Ngọc con mắt đỏ lên, hần muốn cho Hoa Mãn Lâu nên rời đi trước, không nghĩ tới vậy mà hại tính mạng của hần, Thôi Ngọc tự trách. Lãnh Nguyệt Tiên mặc dù trong lời nói luôn mang theo dâm, những ngày này ở chung mang cho mình rất nhiều khoái hoạt, thật giống như muội muội của mình đồng dạng, không nghĩ tới hôm nay cũng hương tiêu ngọc vẫn.

"A!" Lãnh Thu Thần nổi điên, to lớn kén tằm đột nhiên vỡ ra một cái khe, một cái sư tử móng vuốt từ kén tằm trung chui ra, sau đó toàn bộ thân hình tất cả bay ra, kén tằm cũng giống như hoàn thành sứ mạng của mình, tan thành mây khói.

Chỉ gặp giờ phút này Lãnh Thu Thần tựa như một đầu Hóa Diễm sư tử, toàn thân che kín lân giáp, hai cái sừng rồng trực chỉ thương thiên, quanh thân điện quang lượn lờ.

"Ta muốn nguoi chết!" Lãnh Thu Thần điên cuồng gầm rú, lập tức âm thanh sấm sét đại tác, không trung khắp nơi đều hiện đầy lời quang.

Hóa thành sư tử Lãnh Thu Thần giận quát một tiếng: "Toan Nghe biến, lời động cử tiêu!"

Lãnh Thu Thần sự biến đổi này, lại là hóa thành Toan Nghe, Toan Nghe chương lời điện, Tốc Độ càng là nhanh đến mức cực hạn.

Lần lượt lợi trào chộp vào Ly Long trên thân, phát ra kim như sắt thép keng keng âm thanh, vậy mà chân phá vỡ Ly Long trên người lân giáp, giọt lớn giọt lớn long huyết lăn xuống mà xuống, nhỏ xuống ở phía dưới Võ Giả trên thân, thật giống như lưu toan, một lát liền đem người kia hóa thành một đám huyết thủy.

Cái này để tất cả người hồn phi phách tán.

Ly Long phát ra trận trận rên rỉ, con ngươi màu vàng óng trung, một vòng huyết quang thật nhanh dâng lên, rất nhanh liền đem Ly Long hai mắt nhuộm thành lam cho người kinh hãi huyết hồng sắc.

"Rống!" Huyết hồng sắc Hàn Diễm đột nhiên từ Ly Long trên thân bộc phát, Lãnh Thu Thần rơi vào Ly Long trên người lợi trào lập tức liền bị một cỗ thấu xương hàn ý băng phong, Tốc Độ đột nhiên chậm lại.

Ly Long lợi trào tựa như Khai Thiên cự phủ, hung hăng bổ vào Lãnh Thu Thần biến thành Toan Nghê trên lưng, nhưng là Lãnh Thu Thần lại tựa như không phát hiện, một tiếng chấn thiên lời mình, không lơ lơ quang hóa mũi tên, đâm vào Ly Long trên thân.

Ly Long bị này sét đánh, lập tức tựa như đã mất đi tri giác, cùng Lãnh Thu Thần cùng nhau từ không trung rơi rơi xuống.

Chỉ là Ly Long thân thể cao lớn, thân ở cao trăm trượng không, từ Thượng rơi xuống, liền tựa như thiên thạch rơi xuống đất, lập tức cả ngọn núi kịch liệt lay động.

Mà liên tiếp đại chiến, khiến cho cái này động quật cũng sớm đã không chịu nổi gánh nặng, lọt vào to lớn như vậy va chạm, cũng không còn cách nào chèo chống, cái này động quật rốt cục sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Rơi xuống

Thôi Ngọc thật vất vả đứng vững thân thể, trong động quật vô số mấy ngàn cân cự thạch rơi xuống, tùy thời tất cả có bị nện thành bánh thịt khả năng, nhưng là Thôi Ngọc cũng biết, đây là mình cơ hội tốt nhất.

Hiện tại Ly Long bị Lãnh Thu Thần một mảnh lời quang cho điện toàn thân run lên, chính cho Thôi Ngọc một chút hi vọng.

Bằng không coi như Thôi Ngọc có thiên đại thủ đoạn, Ly Long thân ở cao trăm trượng không, Thôi Ngọc cũng với không tới a.

Nhìn đúng thời cơ này, Thôi Ngọc liều mạng một bên né tránh rơi xuống cự thạch, một bên thật nhanh phóng tới Ly Long, thù mới hận cũ nay cùng một chỗ báo. Lão Hoa cừu làm sao cũng không thể tính như vậy.

Toàn thân tê dại Ly Long chặt vật nhắc đứng người dậy, nhưng là thân thể của nó thực sự quá mức không lơ, tại cái này tựa như nước mưa cự thạch trời mưa, càng là không thể động dậy.

Từng khối vạn cân cự thạch nện ở trên người của nó, dù cho nó là Thần Thú, cũng đập nó da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng. Bất quá cũng chính là nó, nếu là đổi lại cái khác thứ gì, sớm liền thành thịt bằm.

Rốt cục, Thôi Ngọc đi tới Ly Long dưới thân, thể nhưng là Thôi Ngọc lúc này lại tròn tròn mắt, nhỏ bé hấn cùng Ly Long khổng lồ như vậy thân thể so ra, thật giống như một con kiến đối mặt voi, như thể thân thể khổng lồ, để Thôi Ngọc có một loại không có chỗ xuống tay cảm giác.

Thôi Ngọc đoán chừng, coi như mình sử xuất Ngũ Hành tương sinh biện pháp, cũng nhiều nhất để cái này Ly Long hơi bị đau, giết nó, nằm mơ.

Động quật đột nhiên sụp đổ, khiến cho bốn phía che kín dạ quang thạch lập tức bị vùi lấp vỡ vụn, chung quanh lâm vào một vùng tăm tối, dứt khoát Thôi Ngọc đã đi tới Ly Long dưới thân, dựa vào Ly Long thân thể khổng lồ, cũng không lo lắng tại bị cự thạch nện vào.

Cái này cự thạch vũ ròng rã rơi xuống có thời gian nửa nén hương, hết thấy tất cả tất cả bị cự thạch vùi lấp, liền liền Ly Long bị cự thạch gắt gao đè ở phía dưới.

Trốn ở Ly Long dưới thân Thôi Ngọc, đột nhiên phát hiện bộ ngực mình chỗ trong quần áo phát ra một trận mịt mờ ánh sáng, Thôi Ngọc nhìn lại, đúng là mình khối kia Câu hồn sứ giả lệnh bài.

Thôi Ngọc còn là lần đầu tiên phát hiện, cái lệnh bài này lại còn biết phát sáng, cái này lúc trước cho tới bây giờ tất cả chưa từng xuất hiện đến sự tình.

Lãnh Nguyệt Tiên cảm thấy đầu rất đau, bất quá hôn mê chuyện lúc trước rất nhanh liền bị nàng nhớ tới, lập tức liền kinh hô muốn đứng dậy, nhưng là

bóng tối bốn phía, sụp đổ cự thạch khiến cho nơi này không gian chật hẹp có thể, vừa định nhấc đứng người dậy, đầu liền đâm vào trên tảng đá.

Ở trên người lục lọi một hồi lâu, mới đưa trên người cây châm lửa tìm tòi, nho nhỏ ngọn lửa mang cho cái này hắc ám không gian một tia yếu ớt ánh sáng, Lãnh Nguyệt Tiên quan sát một chút chung quanh, lập tức liền nhìn thấy bên cạnh mình có một cái trần đầy máu tươi thân ảnh, Lãnh Nguyệt Tiên dùng sức xốc lên, lại phát hiện, người này chính là Hoa Mãn Lâu.

Lúc này hấn một mặt vết máu, hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Nguyệt Tiên lấy tay nhẹ nhàng đập khuôn mặt của hấn, muốn tỉnh lại Hoa Mãn Lâu, thế nhưng là suy nghĩ cả nửa ngày, cũng không gặp Hoa Mãn Lâu muốn tỉnh lại ý tứ.

Gặp Lãnh Nguyệt Tiên tất cả muốn khóc.

"Ta nói lão Hoa, ngươi cũng không thể chết, ngươi muốn là chết, nơi này liền thừa đỏi ta một người."

"Ngươi nói ngươi, hiện tại Đại Hạ thiên, ngươi nếu là chết ở chỗ này, ngàn ấy địa phương còn không muốn xấu, ngươi chết ngược lại tốt, còn muốn đem ta hun không chết được, ngươi nhanh tỉnh lại cho ta."

Cũng thua thiệt là Hoa Mãn Lâu lúc này hôn mê, bằng không hấn nhất định phải bị Lãnh Nguyệt Tiên lời nói khí lại ngắt đi không thể.

Thôi Ngọc tiếp lấy lệnh bài yếu ớt ánh sáng lần theo Ly Long thân thể chậm rãi tìm tòi, nhưng là rất nhanh Thôi Ngọc liền không thể bình tĩnh.

Cái kia đồ con ngươi màu đỏ, lãnh Băng Băng mà nhìn xem hấn.

Nên làm như thế nào đây.

Đây là Thôi Ngọc phát hiện lệnh bài trong tay đột nhiên trở nên lạnh buốt thấu xương, hại Thôi Ngọc kém chút tất cả bắt không được. Theo lệnh bài hàn ý gia tăng, lệnh bài Thượng ánh sáng cũng càng phát ra loá mắt.

Ly Long nhìn thấy Thôi Ngọc trong tay lệnh bài dị biến, không biết tại sao, có một loại nghĩ phải lập tức thoát đi cảm giác sợ hãi.

Bất an khiến cho Ly Long toàn thân xao động, trên người cự thạch cũng bị Ly Long phản động run động không ngừng, một chút không lớn khối vụn từ hai bên cự thạch khe hở bên trong rơi xuống, nếu không phải Thôi Ngọc lãnh trấn nhanh, trán đều muốn nổ hoa.

Lệnh bài còn đang bay nhanh dị biến lấy, Thôi Ngọc đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, hàng phục đầu này Ly Long biện pháp có lẽ liền cùng cái này tâm lệnh bài có quan hệ. Nhưng là đến cùng phải làm như thế nào, Thôi Ngọc bây giờ còn chưa có chút đầu mối nào.

Đương mùa bài màu trắng ánh sáng đột ngột mà quý dị biến thành thê thảm lục sắc thời điểm, Ly Long sợ hãi trong lòng giác cũng giống như đạt tới đỉnh điểm, hét dài một tiếng, Ly Long toàn thân huyết quang bắn ra bốn phía, thân thể đột nhiên bành trướng, Thôi Ngọc bị bất thành linh một màn khiếp sợ không biết nên làm thế nào cho phải.

Bành trướng thân thể mang cho Ly Long cường đại Lực Lượng, nó đột nhiên nhảy lên, vậy mà đem trên thân đè ép vô số cự thạch tung bay ra, liền muốn phóng lên tận trời.

Thôi Ngọc nhìn thấy Ly Long muốn đi, hấn chỗ nào có thể để Ly Long cứ như vậy rời đi, mặc kệ nó về sau ra ngoài hội tạo nhiều ít sát nghiệt, chỉ là lão Hoa đám người cừ, hấn lại như thế nào đi báo.

Đại Đường cương thổ diện tích lãnh thổ bao la, Thôi Ngọc khả không có bất kỳ cái gì lòng tin có thể đuổi kịp đầu này Ly Long.

Thôi Ngọc nhảy lên một cái, gắt gao ôm lấy Ly Long chân trước, liền liền hai chân cũng kẹt tại lân phiến ở giữa khe hở, vững vàng dán tại Ly Long cẳng tay bên trên.

"Rống!" Một tiếng long ngâm, không có chút nào bá khí, Thôi Ngọc ngược lại nghe có chút thê thảm ý vị.

Câu hồn lệnh bài bởi vì Thôi Ngọc ôm ở long trảo bên trên, chăm chú địa dán tại Ly Long trên lân phiến, khoảng cách gần như thế lệnh Ly Long cơ hồ muốn nổi điên, nhưng là không biết tên thật sâu sợ hãi lại khiến cho nó không dám đi đụng vào.

Chỉ có thể ở giữa không trung điên cuồng bay múa.

Tựa hồ biết tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Ly Long trên thân hồng quang càng hơn, đơn giản lượng chói mắt.

To lớn miệng rồng trương đến to lớn, sau đó một đạo cự đại huyết quang từ Ly Long trong miệng bắn ra, ở giữa không trung không ngừng biến lớn, cuối cùng thẳng có sáu bảy mươi trượng đường kính, bắn về phía vách núi.

Lúc này, tại Bách Xuyên ngoài núi bình sĩ, còn có càng nhiều nghe hỏi chạy tới võ lâm cao thủ, tất cả bị mình một màn trước mắt kinh ngạc đến ngây người, dù cho lại bọn hấn tuổi già muốn chết thời khắc, đều không thể quên lúc này bọn hấn nhìn thấy một màn này.

Một đạo cự đại huyết hồng sắc cột sáng đột nhiên từ Bách Xuyên trên núi phóng lên tận trời, xuyên thẳng mây xanh, một tiếng chấn Thiên Long ngâm

vang tận mây xanh, một đầu dài đến trăm trượng huyết sắc cự long tắm rửa lấy huyết quang phóng lên tận trời, chỉ bắt quá mấy hơi thở, liền đã phi vào mây trời, tại Vân Hải trung thượng hạ bốc lên, biến mất không thấy gì nữa.

Trên bầu trời, mây mù lượn lờ, vụ hải bốc lên, phảng phất tiên cảnh, chỉ là lúc này Thôi Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh thấu xương, chỗ cao giá lạnh cùng mỏng manh không khí, cho dù là Thôi Ngọc cái này Tiên Thiên cao thủ cũng cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Cao vạn trượng không, Thôi Ngọc cũng không dám chút nào buông tay, sợ rớt xuống, vậy liền chân chơi xong, hài cốt không còn a.

Lúc này Ly Long toàn thân huyết quang phi tốc tiêu tán, đầu rồng khuôn mặt nhìn ra hữu khí vô lực, sau đó tại Thôi Ngọc không tưởng tượng được tình huống dưới, to lớn Ly Long hình thể trực tiếp rút lại một vòng, trở nên chỉ có bảy tám to khoảng mười trượng.

Thôi Ngọc mộng, gió lốc đem không có chút nào bằng vào Thôi Ngọc thổi đến bay ra ngoài, giữa không trung Thôi Ngọc nhìn xem dần dần viễn cách mình Ly Long, phảng phất nhìn thấy mình biến thành bánh thịt, không thành hình người thể thăm bộ dáng.

Uể oải suy sụp Ly Long cảm thấy Thôi Ngọc rời đi, nguyên bản vô lực suy yếu bộ dáng lập tức trở nên vui sướng, trợn trợn long ngâm để Thôi Ngọc cảm giác phi thường chói tai.

Nhưng là Thôi Ngọc cảm giác mình tốt bất lực, lúc này Thôi Ngọc đột nhiên nghĩ đến run đến mộng tựa hồ có loại đạo cụ để cho người ta có thể ngủ ở đám mây bên trên, nếu là ta cũng có liên tốt. Mang như thể một cái cổ quái suy nghĩ, Thôi Ngọc bắt đầu hướng đại địa bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thu phục

"Suru suru!" không trung Hàn Phong lạnh lẽo như đao, khiến cho Thôi Ngọc giống như gặp cực hình. Bất quá Thôi Ngọc hội cứ như vậy rớt xuống cao vạn trượng không ngã chết sao?

Hiển nhiên không thể nào, chỉ gặp Thôi Ngọc tựa hồ đã quyết định cái gì quyết tâm, Tây Hồ đại giới to lớn, đau lòng mặt đều có chút vận vẹo.

"Mở!"

Một tiếng quát chói tai, Thôi Ngọc tựa hồ muốn mình toàn bộ oán khí tất cả phát tiết ra ngoài.

Chỉ gặp trong tay hần Câu hồn sứ giả lệnh bài đột nhiên biến mất, tại Thôi Ngọc bên người không xa không trung, xanh lam thiên tựa như một khối bức tranh tuyệt mỹ bị nhân một đao chém ra, một cái khe cực kỳ đột ngột xuất hiện ở nơi nào, sau đó nhanh chóng vỡ ra, hình thành một cái một người lớn nhỏ trống rỗng.

Từ chỗ nào cái trống rỗng trung nhìn lại, chỉ gặp bên trong là một mảnh xích hồng sắc không gian, vạn dặm không mây, sấm sét vang dội, hoang vu một mảnh.

Thôi Ngọc cảm giác thân thể đột nhiên nghe xong, một cỗ hấp lực đem thân thể bao khóa, sau đó bay về phía cái nào không gian.

Thôi Ngọc nhìn qua phương xa Vân Hải trung như ẩn như hiện Ly Long, lộ ra cực kỳ không cam tâm, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là đề đầu này Nghiệt Long chạy, qua hôm nay, Thôi Ngọc không biết năm nào tháng nào mới có thể tìm được nó, bất quá coi như tìm tới, đến lúc đó khỏi hẳn thương thế, thậm chí càng cường đại hơn Ly Long, Thôi Ngọc cũng không biết có biện pháp nào đối phó nó.

"Lão Hoa, lão Lãnh, không phải huynh đệ không báo thù cho các ngươi, chỉ là ta lúc này đã tận lực, bất quá ta sẽ không cứ thế từ bỏ, các ngươi cứ yên tâm đi!"

Ngay tại lúc Thôi Ngọc đã nản lòng thoái chí thời điểm, dị biến phát sinh.

Bách Xuyên sơn, màu đỏ trụ trời như thần tích, xích hồng thần Long Phi thiên, một màn này dù cho khá xa Lũng Xuyên Quận dân chúng trong thành tất cả nhìn rõ ràng, còn lại quân đội càng là lập tức đem dây núi phong tỏa.

Quận thành thành chủ cũng nhanh chóng chạy đến, dẫn đầu một chút trong triều đình cao thủ tìm hướng Xích Long xuất hiện địa phương, cái kia nói

không chừng liền là trong truyền thuyết tường thụ chỗ.

Đại sự như thế, cho dù những cái kia lòng ngứa ngáy khó nhịn vỗ lâm cao thủ, cũng chỉ có thể si ngốc nhìn xem, không cách nào tiến vào.

Hiện tại toàn bộ Lũng Xuyên Quận thành nói còn nghe được vỗ lâm cao thủ phần lớn đều đã táng thân Bách Xuyên sơn địa cung bên trong, không có lấy đạt được thân phận người dẫn đầu, những này Vô Giả cũng chỉ có thể coi như thôi, bất quá Bách Xuyên sơn Xích Long thăng thiên sự tình, cũng thật nhanh bị những này Vô Giả cùng đám thương nhân truyền khắp thiên hạ, gây nên thiên hạ xôn xao.

Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu lẫn nhau dựa chung một chỗ, cái không gian này thực sự có chút nhỏ hẹp, bên trong hắc ám dị thường, vậy mà không nhìn thấy một tia sáng. Lãnh Nguyệt Tiên cây châm lửa cũng sớm đã dùng hết, không có cách nào, cây châm lửa dù sao chỉ là nhóm lửa dùng công cụ, cầm cây châm lửa khi bỏ thuốc dùng, chỉ chống đỡ không mất bao nhiêu thời gian, dứt khoát thời gian này đầy đủ Lãnh Nguyệt Tiên từ trên thân tìm tới thuốc chữa thương cho mình còn có Hoa Mãn Lâu ăn vào.

Ăn vào thuốc chữa thương Hoa Mãn Lâu, rất nhanh hô hấp liền bình ổn lại, tăng thêm Lãnh Nguyệt Tiên dùng nội lực vì đó chữa thương, Hoa Mãn Lâu cái mạng này cuối cùng là bảo vệ.

"Lão Hoa a lão Hoa, ngươi chừng nào thì mới có thể tỉnh lại, ta thật nhàm chán a!"

"Ta sợ bóng tối, ngươi có biết hay không, ngươi không nói lời nào có phải hay không đang cười ta, ta đánh ngươi nha!"

"Lão Hoa, không cho phép ngươi xách cha ta, hửn không có việc gì, lão đầu tử thân công cái thể, quét ngang Đại Đường vô số võ lâm tông môn, tất nhiên không có chuyện."

"Lão Hoa, ngươi tại xách, ta liền cùng ngươi tuyệt giao!"

Trong bóng tối, chỉ có Lãnh Nguyệt Tiên nghĩ linh tinh nói lời nói, thể nhưng là nói nói, liền khóc lên, nàng chân thật là sợ, không phải sợ hãi mình chết ở chỗ này, mà là sợ hãi phụ thân của mình chết ở chỗ này.

Nếu như hửn chân chết tại nơi này, như vậy đều là mình hại chết hửn, nếu không phải nàng tự tác chủ trương chạy về, sớm nghe hửn, sớm chạy khỏi nơi này, như vậy bằng vào Lãnh Thu Thần thực lực, làm sao cũng không cần đến cùng đầu kia súc sinh liều mạng.

Bây giờ vì nàng có thể chạy đi, vậy mà không thể không liều tính mạng, lúc này càng là không rõ sống chết, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng là Lãnh Nguyệt Tiên đáy lòng mình bạch, Lãnh Thu Thần lần này là dữ nhiều lành ít.

Thật sâu tự trách cùng bóng tối vô tận, rốt cục đem cái này ngây thơ thiếu nữ đánh, nước mắt không cầm được chảy xuống.

Lúc này, một đôi hữu lực cánh tay đem Lãnh Nguyệt Tiên ôm lấy, sau đó vừa dùng lực đưa nàng kéo vào trong ngực của mình.

Một màn này thực sự tới quá nhiều đột nhiên, khi Lãnh Nguyệt Tiên lấy lại tinh thần thời điểm, nàng đã ngã tại Hoa Mãn Lâu trong ngực.

"Muốn khóc liền khóc đi, đừng kìm nén!" Hoa Mãn Lâu thanh âm có chút suy yếu, lộ ra hữu khí vô lực, nhưng là giờ khắc này, Lãnh Thu Thần đột nhiên cảm giác câu nói này tốt hữu lực.

Mặc dù Lãnh Thu Thần luôn luôn nói Hoa Mãn Lâu tiểu bạch kiểm, không hướng cái nam nhân, nhưng là vào giờ phút này, lồng ngực ấm áp, nam tử hán ngôn ngữ để Lãnh Nguyệt Tiên cảm giác thật giống như phụ thân ôm ấp, cho nàng an toàn, ấm áp cùng dựa vào.

Hoa Mãn Lâu vuốt ve rất dùng sức, Lãnh Nguyệt Tiên khóc cũng rất thương tâm, lúc này ở cái này hắc ám trong thế giới, hai người gần bó thắm thiết, cùng này làm bạn.

Không trung màu đỏ không gian thông đạo đột nhiên rung động kịch liệt, hại Thôi Ngọc kinh hồn táng đảm, sợ lối đi này đột nhiên sụp đổ, như vậy hửn nhất định phải chết.

"Phích lịch bang lang!" Cái này thời không ở giữa trung đột nhiên truyền ra liên tiếp xiềng xích thanh âm, thanh âm không ngừng vang lên, giống như có quái vật gì bị tòa liên khóa lại, ở trong không gian hành tẩu, kéo theo xiềng xích, phát ra để Thôi Ngọc sợ hãi thanh âm.

Không trách Thôi Ngọc nghĩ như vậy, bởi vì nghe được thanh âm này, Thôi Ngọc liền không tự chủ được dâng lên một loại lòng tơ lóc sáng cảm giác, phảng phất cái gì khí tức hết sức khủng bố tại cái không gian này tràn ngập.

"Suru! Suru! Suru!" Ba đạo đen nhánh tám lưa đột nhiên từ không gian trung bắn ra, xâm nhập trong mây không biết lấy hướng, thật dài xiềng xích không biết đến cùng dài bao nhiêu, chỉ có thể nhìn thấy bọn chúng giống như không có giới hạn, càng không ngừng hướng phía ngoài kéo dài.

Đầu này xiềng xích như kim mà không phải kim, ngọc cũng không phải ngọc, mặc dù tại Thôi Ngọc trong mắt cái này mấy đầu đen nhánh xiềng xích cảm nhận mười phần, nhưng lại cho Thôi Ngọc một loại phi thường cảm giác hư ảo.

Hửn cũng không biết xiềng xích này rốt cuộc là thứ gì, bất quá hửn đã biết, để hửn rừng mình liền là cái này khu khu mấy đầu xiềng xích.

"A ô!" Phương xa truyền đến rên rỉ thanh âm, mặc dù thanh âm có chút khác biệt, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là trước tiên nghe ra, thanh âm này chính là đầu kia Ly Long phát ra.

Xiềng xích kịch liệt run run, bất quá tựa hồ bởi vì Ly Long nguyên nhân, chỗ liệt đột nhiên lóe ra kịch liệt từ sắc lòe quang, trên không trung phát ra lệnh nhân đa đầu tê dại "Lốp bóp!" sấm vang.

Chỉ bất quá qua thời gian ba hơi thở, xiềng xích liền đình chỉ lắc lư, sau đó đột nhiên thật nhanh thu hồi.

Không chờ một lúc, một đầu màu đỏ cái bóng liền từ trong mây xuất hiện, Thôi Ngọc trừng lớn hai mắt, chính là đầu kia đã chẳng biết đi đâu Ly Long.

Lúc này đầu này Nghiệt Long, đã hôn mê bất tỉnh, tại cổ của nó, thân thể, còn có hai cái chân trước bên trên, riêng phần mình đã khóa một đầu xiềng xích màu đen, mà xiềng xích một chỗ khác đang cái này màu đỏ không gian trung.

Thôi Ngọc hung hăng đến nuốt vào một miếng nước bọt, nhìn xem cái kia bảy tám chục trượng Ly Long thật nhanh thu nhỏ, sau đó bị tóa liên tục tiếp kéo vào không gian trung.

Thôi Ngọc mặt mũi tràn đầy đắng chát, nguyên lai đây chính là thu phục Ly Long phương pháp, nếu như biết sớm như vậy, như vậy Thôi Ngọc sớm liền sử dụng đi ra, già như vậy hoa bọ hấn liền không cần chết.

Mặc dù mở ra cái không gian này, cần chính là Thôi Ngọc mười năm tuổi thọ, nhưng là Thôi Ngọc cũng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nhưng là hiện tại, hối hận thì đã muộn!

Quán quanh ở Thôi Ngọc trên người hấp lực đột nhiên tăng lớn, sau đó đem mặt mũi tràn đầy hối hận Thôi Ngọc hút vào không gian trung, tiếp lấy không trung màu đỏ không gian nhanh chóng khép lại, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Cao vạn trượng không trung, chỉ còn lại từng mảnh Vân Hải bốc lên, lần nữa lâm vào bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tiểu nữ hài OR ngàn năm lão yêu bà?

Nhiệt liệt hoan nghênh nữ chính đang trảng, vung hoa, vung hoa, vung phiêu đề cử! ! ! !

Bách Xuyên ngoài núi, Lũng Xuyên Quận trong thành đại bộ phận hiền quý đều đã đến, hiện tại vây quanh Tại Sơn bên cạnh Đại Đường quân đội, bảy Long Vô thủ, cũng không có nhân mạo muội xâm nhập, bởi vì Xích Long thăng thiên, chính là vạn năm vừa gặp tường thụ thịnh sự, không phải bọn hấn loại thân phận này địa vị nhân có thể nhúng chàm.

Khi Lũng Xuyên Quận thủ cùng Lũng Xuyên Quận vương lúc chạy đến, một chút thân phận địa vị hiển hách quan lại quyền quý cơ hồ đều đã đến đông đủ.

Lũng Xuyên Quận vương đã tuổi chừng chín mươi, lúc này hăng hái, mặc dù cái này Bách Xuyên sơn chính là Thần Dược Môn Ma Quật, nhưng là Xích Long xuất hiện, đã cải biến loại này hiện trạng, ai dám nói nơi này không phải tường thụ chi địa.

Lũng Xuyên Quận vương cùng Lũng Xuyên Quận thủ tất cả là một bộ cao hứng bừng bừng bộ dáng, phải biết tường thụ ra từ đám bọn hấn quân hạt lãnh địa, tự nhiên là bọn hấn quản lý có phương pháp, công lao này là tuyệt đối không thiếu được.

Tại Lũng Xuyên Quận vương dẫn đầu dưới, một đám người hăng hái phóng tới Ly Long mở ra hang động chỗ chạy đi, bọn hấn đã không thể chờ đợi.

Hang động rất lớn, mặt ngoài khéo đưa đẩy không còn hình dáng, nếu không phải bọn hấn tất cả là Vô Giả, chỉ là đứng ở phía trên, đều sẽ trượt đến.

Từng cái gió bó đuốc binh sĩ tại hai bên lối đi đem nơi này chiếu rọi đèn đuốc sáng trưng, nhưng khi càng ngày càng tiếp cận lòng đất thời điểm, gay mũi mũi máu tươi truyền đến, để sắc mặt của mọi người cũng không quá tốt.

Lũng Xuyên Quận Vương cùng quận trưởng lẫn nhau liếc mắt một cái, trong lòng cũng không khỏi hơi hồi hộp một chút, dâng lên một tia dự cảm không tốt, bước chân cũng khoái hoạt rất nhiều.

"Chúc mừng tức chủ, hoàn thành nhiệm vụ! Đại yêu hiện thể, ban thưởng điểm công đức mười vạn, Địa giai công pháp một bản (tức chủ có thể trực tiếp tiến vào hồi đoái không gian, tự hành lựa chọn) "

Nhiệm vụ hoàn thành, Thôi Ngọc đạt được vốn có nhiệm vụ ban thưởng, nhưng là hẳn lại không có chút nào vui sướng, huyệchệch không có, những phần thưởng này dù cho lại nhiều cũng vô pháp đền bù.

Qua hồi lâu, Thôi Ngọc mới từ trong bi thương đi ra, một mặt phần hận nhìn xem trong đầm nước còn như thủy xà Ly Long, hiện tại Ly Long thân thể chỉ có dài ba thước, bị vây ở cái này hai ba trượng trong đầm nước, không cách nào thoát thân.

Long thân trườn, không phải từng hồi rỗng găm, phát ra không cam lòng găm thét, mỗi khi nó nghĩ lao ra lúc, đầm nước Thượng đều sẽ lòi hải trận trận, đem đánh rớt.

Hiện tại không chỉ Ly Long không cách nào đi ra, liền là Thôi Ngọc muốn tìm nó phiền phức cũng làm không được, cái này lòi hải cũng phòng ngừa hẳn đụng vào đầm nước.

Đã hiện tại cảm tên súc sinh này không có biện pháp nào, Thôi Ngọc chỉ có thể tạm thời buông xuống, hẳn bắt đầu đại lượng khởi mình bây giờ vị trí.

Nơi này là một tòa rộng rãi cung điện, ngẩng đầu nhìn lại, mái vòm như có trời cao, thương miếu bích hoạ như tiên như ảo, vậy mà cho người ta một có loại cảm giác không thật.

Liên liên cung điện Bàn Long trụ đều rất giống trụ trời, thô to tựa như lấp kín tường.

Bốn phía không có có dư thừa trang trí, chăm chú có một ít cổ lão Thần Thú pho tượng cùng bích hoạ, chỉ là quá mức thô kệch, tồn tại ở không có cách nào giải mây mây nội dung.

Nơi này phong cách cổ lão mà tang thương, hiển nhiên không phải đương đại, thậm chí không phải cận đại phong cách, càng giống là trong truyền thuyết Thượng Cổ thời đại sản phẩm, nhưng là toàn bộ cung điện mới tinh như hôm qua mới xây.

Phía trên cung điện là một tòa to lớn đạo đài, chỉ gặp trên đó cuộn cuộn hỗn loạn chi khí như Ngân Hà khuynh thiên, thấy không rõ lắm, nhưng là Thôi Ngọc ẩn ẩn vậy mà năng nhìn thấy một bóng người ngồi xếp bằng trên đó.

Thôi Ngọc biết đây là nơi nào, hẳn không cảm thấy nơi này ngoại trừ ý hẳn bên ngoài còn sẽ có những người khác, hiện tại nhiều hơn một cái "Nhân" đến, khiến cho hẳn rừng mình.

Thôi Ngọc đạp vào đi hướng đạo đài cầu thang, muốn đi lên, nhìn xem người này đến cùng là ai, không biết rõ ràng, Thôi Ngọc bất an.

Nhưng là còn không có đợi Thôi Ngọc bò lên trên mấy cái bậc thang, liền nghe đến một tiếng quát chói tai.

"Làm càn, ngươi còn không mau xuống tới!"

Một tiếng này thật đúng là dọa Thôi Ngọc nhảy một cái, bất quá thanh âm này thanh thúy non nớt, thậm chí càng mấy phần nãi thanh nãi khí, thật giống như hài đồng.

Thôi Ngọc tìm theo tiếng nhìn lại, lại không nhìn thấy nửa cái bóng người.

"Ai, đi ra!" Thôi Ngọc nhú mảy, không nghĩ tới tại cái này một cái sinh linh đều không có Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, lại còn có một cái ngoại trừ ý hẳn người bên ngoài.

"Ngươi mắt mù a, ta không tại cái này đứng đây sao?"

Thanh âm lại lần nữa vang lên, thật giống như tại Thôi Ngọc bên người đồng dạng rõ ràng.

Thôi Ngọc lạnh lùng quét hướng bốn phía, lại vẫn là không có nhìn thấy nửa cái bóng người.

"Chẳng lẽ là quý?" Thôi Ngọc nghi ngờ nói, cũng khó trách, dù sao nơi này là Luyện Ngục Đồng Lô, nhìn thấy nhân đáng giá ngạc nhiên, nhìn thấy quý liền qua quyết bình bình. Bất quá hẳn lần thứ nhất tiến vào thời điểm, hoàn thành khảo hạch, cũng chỉ có thể ở trước cửa thành đi dạo, căn bản không có tư cách tiến vào Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, lần này không biết vì cái gì trực tiếp xuất hiện tại như thế trong một tòa cung điện.

"Ai u!" Thôi Ngọc một tiếng kêu thảm, ngã xuống trên mặt đất, bấp chân chỗ truyền đến toàn tâm đắm chìm, bất quá lúc này hẳn rớt cục nhìn thấy người, chuẩn xác mà nói, là một cái phần nộn chạm ngọc tiểu hài đồng, thấp thấp, cao chỉ có Thôi Ngọc đầu gối cao một chút, quả thực kiều tiểu khả nhân.

Chỉ gặp tiểu oa nhi này, một thân lụa trắng cung trang, một đầu nhanh kéo tới mặt đất tóc xanh, trên trán còn có một đoá phần hồng liên Hoa Mi ở giữa trang, phần nộn trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này mặt mũi tràn đầy ửng hồng, một mặt tức giận bộ dáng, dùng nàng nhỏ nhỏ ngón tay chỉ vào Thôi Ngọc, nãi thanh nãi khí nói ra: "Tiểu bối, ngươi lại như này nhục nhã bản cung, xem bản cung như không sao? Bắt đầu dùng này lý!"

Nhìn thấy đáng yêu như vậy tiểu nữ oa oa, Thôi Ngọc cũng không thấy đến bấp chân đau đớn, bất quá ở loại địa phương này xuất hiện, cũng quý dị có thể.

Thôi Ngọc nghĩ nghĩ, dùng mình cảm thấy nhất nụ cười từ ái, nói ra: "Tiểu bằng hữu, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Nói cho thúc thúc có được hay không?"

Thôi Ngọc cảm thấy mình đã rất ôn nhu, nhưng là Thôi Ngọc lời nói giống như dẫm lên cái này tiểu nữ oa cái đuôi đồng dạng, tức giận đến tiểu nữ oa kếm chút nhảy dựng lên.

Sứ ngọc ngón tay nhỏ đều nhanh chỉ đến Thôi Ngọc lỗ mũi, cả giận nói: "Ngươi tên tiểu bối này được không càn rỡ, cũng dám trêu chọc bản cung, thực sự làm càn đến cực điểm, Luyện Ngọc Đồng Lô có thể nào tán thành ngươi như thế một cái khôn nạn, thật sự là tức chết bản cung rồi!"

Thôi Ngọc lông mày nhíu lại, hần hiện tại đã có thể khẳng định, cái này tiểu nữ oa tuyệt đối cùng cái này Luyện Ngọc Đồng Lô có chặt chẽ không thể tách rời liên hệ, bằng không làm sao lại biết hần thông qua Luyện Ngọc Đồng Lô khảo hạch, bị Luyện Ngọc Đồng Lô công nhận sự tình.

Bất quá cái này tiểu nữ oa đáng về thực sự đáng yêu quá phận, đôi trước Thôi Ngọc liền vô số lần huyền tưởng mình có cái nữ nhi tốt biết bao nhiêu a, đáng tiếc từ đầu đến cuối chưa thể tu thành chính quả, không có một đứa con nừa nữ, bây giờ thấy như thế một cái xinh đẹp bé con, Thôi Ngọc đáy lòng gas lửa cháy hừng hực.

Nhìn xem tám kia đỏ thắm khuôn mặt nhỏ, Thôi Ngọc có loại nghĩ phải thật tốt xoa bóp nguyện vọng.

Quý thần xui khiến, Thôi Ngọc liền vươn tay, muốn xoa bóp cái này đáng yêu khuôn mặt, trong miệng hỏi: "Tiểu oa nhi, ngươi tài mấy tuổi, làm sao ngươi biết Luyện Ngọc Đồng Lô sự tình."

Nhưng là Thôi Ngọc thủ còn không có đụng phải tiểu nữ oa, cái này tiểu nữ oa trong nháy mắt biến mất, xuất hiện tại Thôi Ngọc một trượng địa phương xa.

Thôi Ngọc con ngươi co rút lại, hần vậy mà không có thấy rõ cái này tiểu nữ oa là thế nào tránh ra, liền một tia cái bóng tất cả không nhìn thấy, phải biết hần hiện tại đã không phải là lúc trước cái kia Luyện Khí vô đạo người mới học, hần hiện tại thế nhưng là một cái hàng thật giá thật Tiên Thiên cao thủ, liền là Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả hành động ở giữa, hần cũng có thể nhìn thấy một tia tung tích, nhưng là tiểu nữ hải này né tránh chỉ gấp, vô thanh vô tức, Thôi Ngọc thậm chí không có cảm giác được không gian xung quanh một tia khí lưu ba động.

Thôi Ngọc trong lòng kinh đào hải lãng, chẳng lẽ tiểu nữ hải này thật sự là một cái mấy ngàn tuổi lão yêu quái sao, hiện tại liền liền trong truyền thuyết thần thoại Ly Long tất cả xuất hiện, tại xuất hiện một cái mấy ngàn, mấy vạn tuổi tiểu nữ hải bộ dáng lão yêu quái, Thôi Ngọc cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Cái này tiểu nữ oa liễu mạng địa xoa xoa lợi, một đôi lửa giận ngút trời trong ánh mắt, nhìn xem Thôi Ngọc thật giống như nhìn xem lão sói vẫy đuôi, tràn đầy đề phòng.

"Tốt ngươi cái tiểu bối, vậy mà muốn khinh nhờn bản cung, bản cung hôm nay liễu mạng với ngươi." Nói xong, tiểu nữ oa liền lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc tê cả da đầu, như thế một cái lão yêu quái liễu mạng, nhất định thạch Phá Thiên kinh, Thôi Ngọc có một loại muốn khóc Vô Lệ cảm giác, ngươi nói ngươi một cái lão yêu bà, nhất định phải hoàn thành một cái hai ba tuổi bộ dáng tiểu nữ oa làm gì, thật sự là biến thái.

Trước mắt bóng trắng lóe lên, tiểu nữ oa đột ngột xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, chỉ gấp nằng tức giận khuôn mặt tươi cười một trương, sau đó một ngum..

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thuộc về hần hạnh phúc

"Tê!" Liền tiếp hít một hơi lãnh khí thanh âm tại cái này phế tích trong động quật vang lên.

Nồng đậm mùi máu tươi lệnh tiến vào người nơi này tất cả có một loại nghĩ phải lập tức nôn mửa cảm giác.

Lũng Xuyên Quận Vương cùng Lũng Xuyên Quận thủ trên mặt, đã kinh biến đến mức tái nhợt, nếu không phải nơi này mặc dù có bó đuốc chiếu sáng, nhưng là vẫn như cũ mờ tối lời nói, bộ dáng của hai người đơn giản tựa như mới từ trong phần mộ bò ra tới Lệ quý.

"Vương gia, nơi này huyết khí tràn ngập, thi xú cuộn cuộn, hiển nhiên không phải cái gì tường thụ chi địa, cái này nên như thế nào sự tình tốt."

Lũng Xuyên Quận thủ nhỏ giọng tại Lũng Xuyên Quận vương bên tai hỏi.

Lần này Lũng Xuyên Quận vương cũng không biết nên như thế nào sự tình tốt, cảnh tượng như vậy làm sao cũng không thể nói là tường thụ chi địa, nói là tà ma chi địa còn tạm được.

Nếu như nơi này là tà ma chi địa, như vậy đầu kia Xích Long đương nhiên sẽ không là cái gì tường thụ chi thú, nói nó là tà thú cũng không đủ.

Bất quá cứ như vậy, hai người bọn họ muốn tới tay công lao cứ như vậy không cánh mà bay.

Bất quá bọn hắn cũng không dám làm ra cái gì con báo đòi Thái tử trò xiếc, quả thực là đem nơi này biến thành cái gì tường thụ chi địa.

Đừng nói trước hiện tại đương kim Thánh Hoàng bệ hạ tuổi xuân đang độ, uy che trời dưới, vền vẹn là cái kia Trần Thiên phủ, liền có trái rợ thiên hạ tại mắt. Hai người bọn họ liền là có lá gan lớn như trời cũng không dám làm loại kia tội khi quân.

Thở dài một tiếng, Lũng Xuyên Quận vương dự định trước đem cái này động quật xem xét một phen lại nói, sự tình gì cũng chờ đến sáng tỏ về sau, mới quyết định.

Bất quá Lũng Xuyên Quận vương cũng đang âm thầm thờ ra một cái, may mắn niên kỷ của hắn đã hơn chín mươi tuổi, làm việc trầm ổn, không có thứ thời khắc này hướng kinh thành phát ra cái gì tường thụ chúc biểu loại hình sự tình, nếu là thật sự nào cái Ô Long, coi như hắn là cái vương gia, cũng chịu không nổi.

Đại đội binh sĩ quân sĩ giờ bó đuốc, tại cái này phế tích bên trong tra nhìn, nồng đậm mùi máu tươi cùng thi xú vị, nói rõ nơi này tuyệt đối phát sinh một trận thê thảm chiến đấu, từ thương tuyệt đối đáng sợ.

Không qua một lát sau, một sĩ binh liền cao giọng hô: "Mau tới, nơi này có một người, còn sống!"

Lần này lập tức liền đem ánh mắt của mọi người hấp dẫn tới.

Chỉ bất quá nơi này loạn thạch mọc thành bụi, phần lớn đều là một chút vụn cân cự thạch, những binh lính này cuối cùng không có cách nào, rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng ra chiến trận chi pháp, từng cái huyết sắc chiến tướng sinh ra, đem cự thạch giờ lên, xa xa bỏ qua.

Lũng Xuyên Quận vương còn có Lũng Xuyên Quận thủ, trước tiên liền chạy tới, khi thấy rõ tình hình bên trong thời điểm, Lũng Xuyên Quận vương còn tốt chút, dù sao tuổi tác đã rất lớn, trải qua các loại tình cảnh, lúc này cũng chỉ là sắc mặt trắng bệch, ngược lại là tương đối tuổi trẻ Lũng Xuyên Quận thủ, ngay đầu tiên liền ói ra.

Lúc này, chỉ gặp phía dưới một mảng lớn huyết nhục, giống như thịt nát, tầng tầng lớp lớp, ruột cùng ruột quấn quýt lấy nhau, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy cái tròng mắt rơi xuống một bên, cái kia một đồng tử màu trắng, tựa hồ là óc.

Mấy cái Vô Giả suy yếu vô lực nằm tại thịt trong đông, có đã hôn mê, có đã bị thịt nát bọc thành huyết nhân.

Bọn hắn cũng coi là may mắn, vậy mà dưới loại tình huống này, bảo vệ tính mệnh.

Lũng Xuyên Quận vương vội kéo quận trưởng xa xa thối lui, từ những binh lính này đem mấy cái người còn sống sót cứu lên, hôn mê bất tỉnh đã đưa ra cứu chữa, hai cái hoàn toàn thanh tỉnh đi qua trị liệu đơn giản đã có thể nói chuyện.

Tùy lấy bọn hắn tự thuật, Lũng Xuyên Quận Vương cùng Lũng Xuyên Quận thủ sắc mặt không ngừng trở nên tái nhợt, bọn hắn phảng phất không phải lại nghe một trận kinh khủng cổ sự, mà là tại nghe một cái Thần Thoại.

Gần năm ngàn võ lâm cao thủ thân trúng kịch độc, địa cung trong thông đạo số thương vong ngàn người, núi thây cùng huyết hải, phảng phất Địa Ngục.

Thần bí lòng đất cung điện, trong truyền thuyết kết giới. Trong giang hồ thanh danh vang dội quán hiện thân, liền thủ cùng tam vị võ lâm truyền kỳ bài trừ kết giới.

Sau đó nghe tới thập hoàng Thần Vực bốn chữ này thời điểm, Lũng Xuyên Quận vương trong mắt con ngươi tất cả không tự kìm hãm được rụt rụt, hiển nhiên thân là hoàng thất hắn biết bốn chữ này đại biểu lấy cái gì.

Thập hoàng Thần Vực đáng sợ, bá khí nghiêm nghị độc đầu tam đại võ lâm truyền kỳ, làm sao đều rất giống giống như nằm mơ.

Sau đó nghe tới xuất hiện Thập Bát vị Luyện Khí Hóa Thần cường giả lúc, tất cả mọi người phản ứng đầu tiên, là không thể nào, trong thế giới này võ lâm các chi trích không bỏ ra nổi nhiều như vậy Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, nhưng là tùy tiện một cái liền có thể cùng tam vị hường dự võ lâm gần mấy chục năm cao thủ so chiêu, cái kia đường như rất nhỏ khả năng.

Bất quá những này còn chưa đủ lấy để bọn hắn kinh ngạc.

Huyết quang trùng thiên, Ly Long hiện thân, hải nuốt huyết hải, nuốt ăn tam đại võ lâm truyền kỳ, giết chết Ma Môn đỉnh tiêm cao thủ, dẫn tới động quật đồ sộ, làm sao cũng giống như nghe chuyện thần thoại xưa.

Lũng Xuyên Quận vương khoát khoát tay, để cho người ta đem bọn hắn đưa ra ngoài, hảo hảo chiêu khán, cũng muốn tại về sau, đem toàn bộ quá trình

thư viết ra.

Nói thật, nếu không phải tận mắt thấy Xích Long thăng thiên, hẳn làm sao cũng sẽ không tin tưởng đây là sự thực, chỉ sợ phần này lời khai đưa đến đương kim Thánh Hoàng trước mặt bệ hạ, đều sẽ tưởng rằng chuyện thần thoại xưa đi.

Nhưng là Lũng Xuyên Quận Vương Tri đạo, ở một vùng phế tích phía dưới, còn có không ít nhân, thậm chí liên liên Lũng Xuyên Quận Trấn Thiên phủ tất cả chỉ huy Thiết Tuyền đều có thể xuống dưới nữa, cái này để bọn hắn lập tức bắt đầu thanh lý phế tích, thẳng đến tìm tới Thiết Tuyền mới thôi.

Nếu chỉ là một chút vô lâm cường giả, Lũng Xuyên Quận vương đã sớm quay đầu đi, sẽ không quản sống chết của bọn hắn, nhưng là Thiết Tuyền sự tình bị nhiều người như vậy nghe được, nghĩ phải ẩn giấu là không thể nào, nếu như bị Trấn Thiên phủ người biết, hẳn Lũng Xuyên Quận vương thấy chết không cứu, chỉ sợ hắn ngày tốt lành sẽ chấm dứt.

Chớ nhìn hắn một cái hoàng thân quốc thích, tại Hoàng đế trong mắt, cùng phổ thông quan viên không hai.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, càng nhiều chiến trận quân bị rơi vào tiến đến, phế tích cũng bị nhanh chóng thanh lý đi ra.

Trong bóng tối, Hoa Mãn Lâu nhẹ nhàng ôm đã ngủ say Lãnh Nguyệt Tiên, lúc này cái này ngày thường trung cường thể nữ ma đầu, hiện tại đã biến thành một cái mười bốn mười lăm tuổi ngây ngô thiếu nữ, như thể yếu đuối, làm cho người thương tiếc.

Ấm áp hô hấp có tiết tấu đập tại Hoa Mãn Lâu trên cổ, có một tia ẩm ướt, cũng có một tia ấm áp, không biết vì cái gì, Hoa Mãn Lâu rất ưa thích loại cảm giác này.

Tim của hắn tựa như biển, dù cho Thôi Ngọc cùng hắn ở chung được mấy tháng, cũng vô pháp đoán ra cái này cái nam nhân đến cùng đang suy nghĩ gì sự tình.

Trên mặt luôn luôn treo nụ cười ấm áp, mặc dù mỹ lệ, nhưng lại giống như Hải Thị Thận Lâu, hư ảo, không chân thực.

Tại cái này hắc ám trong thế giới, lúc này chỉ có chính hắn thanh tỉnh, cảm thụ được, hưởng thụ lấy.

Tất cả mặt nạ tại mặt tối trước tất cả lộ ra yếu ớt không chịu nổi.

Về phần có thể hay không chết ở chỗ này, Hoa Mãn Lâu không quan tâm, kỳ thật hắn có đôi khi cảm thấy mình chân mệt mỏi quá, cho dù hôm nay chân chết ở chỗ này, cái kia cũng không có cái gì.

Chỉ ít trước khi chết, hắn có thể hát ra nặng nề mặt nạ, bỏ qua trên lưng bao khóa, ôm ưa thích người, cứ như vậy ôm nhau đi hướng một thế giới khác.

Ưa thích? Hoa Mãn Lâu không biết mình là không phải thật sự ưa thích Lãnh Nguyệt Tiên, nhưng là giờ này khắc này, hắn biết, mình không muốn buông tay, chỉ nghĩ như thể ôm ấp lấy, cảm thụ nàng ấm áp, tìm đập của nàng, hưởng thụ lấy chưa từng có ôn nhu.

Trong lúc ngủ mơ Lãnh Nguyệt Tiên thỉnh thoảng lắc động thân thể một cái, có khi băng lãnh mặn chát chát nước mắt không biết thế nào lại đột nhiên lưu lại, mỗi khi lúc này, Hoa Mãn Lâu luôn luôn ôn nhu đưa nàng lau, sau đó càng thêm dùng sức ôm ấp lấy nàng, biết nàng không còn thút thít.

Hoa Mãn Lâu chân cảm thấy mình rất vui vẻ, rất hạnh phúc, bởi vì đây là chân chính thuộc về hắn ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Táng thương đại đế hậu nhân

"A! Người nhà ra!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương tại cái này đại điện trống trải trung tiếng vọng, chỉ gặp Thôi Ngọc sắc mặt đỏ lên, cánh tay trái Thương treo một cái tiểu oa nhi, chỉ là hiện tại tiểu oa nhi này một trương phản nộ miệng nhỏ giương thật to lão đại, gắt gao cắn lấy Thôi Ngọc trên cánh tay, hai cái móng vuốt nhỏ chộp vào hai bên.

Bộ dáng kia không giống đang cắn nhân, ngược lại giống tại gặm móng heo, còn thơm nức cái chủng loại kia.

"Ni ca hôn đậm tiểu thôi, chạy cùng Diêu Tư Ny! (người tên hỗn đản tiểu bối, bản cung cắn chết người!)" tầm kia phản mài chạm ngọc trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hiện lên mê người má đỏ, đại trong mắt to tràn đầy lửa giận.

Cái này tiểu nữ oa tử tự nhận trên trời dưới đất vì ta độc tôn, thiên cổ vạn năm nhất chi độc tú, tuyệt đại phương hoa, chỉ đợi ngày sau tan tác thiên hạ, ai ngờ hôm nay kém chút bị một cái khốn nạn đùa giỡn, đây là nằng chồ bản, nhất định phải thanh trừ.

Thôi Ngọc cánh tay nhói nhói, cái kia nhóc con miệng không biết là cái gì làm, rõ ràng nhìn xem không có khí lực lớn đến đâu, ai biết bị cắn về sau, lại có một loại toàn tâm đắm đuối, chỉ là cái này phản kích thực sự bất lực, khả ái như thể nữ oa tử Thôi Ngọc cũng không bỏ được đã thương nàng, còn muốn thít chặt nội lực, sợ trên người Tiên Thiên Cương Khí chấn rơi mất hàm răng của nàng, nhỏ như vậy nếu là không có răng, vậy liền chân thành tiểu lão thái thái.

Không có cách nào, Thôi Ngọc đứng người lên, đưa cánh tay giờ lên, đồng thời tùy thời chuẩn bị tiếp được đến rơi xuống nữ oa oa.

Ai biết, cánh tay vừa mới nâng lên, vậy mà phát hiện giống như không có vật gì, nhẹ nhàng linh hoạt rồi tỉnh rồi ngủ. Nếu không phải trên cánh tay đắm đuối, còn có nữ oa nắm chặt cánh tay hấn xúc cảm chân thật như vậy, Thôi Ngọc đơn giản không thể tin được trên cánh tay mình chính treo một cái tiểu nữ oa oa.

Thật quý dị nữ oa.

"Người nhả ra, người nếu là lại không hé miệng ta sẽ không khách khí với người." Thôi Ngọc làm bộ uy hiếp.

Bất quá tiểu nữ oa không để mình bị đẩy vòng vòng, ngược lại trong mắt mang theo khinh bỉ.

"Hắc!" Thôi Ngọc nổi giận, nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay, phát hiện nữ oa thật giống không có trọng lượng, đi theo trên cánh tay của mình hạ chấp trùng.

Thôi Ngọc cái này khê động, triệt để chọc giận tiểu nữ oa, nữ oa trong miệng phát ra Sư Tử Cái từ gầm nhẹ, trên mặt càng thêm "Hung ác", liều mạng cắn xuống.

Chỉ là đây tựa hồ là cực hạn của nàng, Thôi Ngọc cũng không có cảm giác được một tia đau đớn gia tăng.

Chậm rãi, Thôi Ngọc cũng liền buông ra, cánh tay tại mình phía trên chơi đại phong xa, bất quá hấn cũng xách khỏi Tinh Thần, tùy thời mượn nhờ hất ra tiểu nữ oa.

Nhưng là hấn còn là coi thường nàng, năng tại cái này Luyện Ngọc Đồng Lô trung xuất hiện nữ oa, năng là người bình thường sao?

Thôi Ngọc nhìn xem trên cánh tay xâu cái đuôi, dờ khóc dờ cười.

Tiểu oa này tử là cùng hấn tiêu hao.

"Người buông ra, không nên ép ta sử dụng tuyệt chiêu."

Tiểu nữ oa khinh thường nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, cũng cho hấn một cái liếc mắt.

Thôi Ngọc nổi giận, tay phải nhô ra, nhưng động tác chậm chạp, mục tiêu liền là con bé này phẫn nộ cái mũi nhỏ, trong miệng phát ra nộ cười bỉ ổi.

Nữ oa nhìn xem tám kia duỗi hướng bàn tay to của mình, con mắt trừng như cái linh đang, trong lòng giãy dụa không thôi, cái kia nộ cười bỉ ổi càng là làm nàng rung mình. Bất quá nghĩ đến Thôi Ngọc đáng giận, quyết định chết sống tất cả không buông tay, không là, là không hé miệng.

Thôi Ngọc lông mày ngả ngón, đây là đối với mình lớn bao nhiêu hận a, bất quá người không hé miệng, cái kia thì không thể trách tiểu gia ta.

Tay phải đột nhiên gia tốc, sau đó nắm vào nàng nho nhỏ trên mũi.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình giống như nắm vào một cái nho nhỏ cục thịt Thượng giống như, tiểu nữ oa làn da giống như mỡ dê Bạch Ngọc, tơ lụa mềm mại, cảm xúc lên đến thật không thoải mái, không tự chủ lại nhiều bóp hai lần.

Tiểu nữ oa giống như sét đánh, cả người tất cả cứng ngắc, thật giống như thấy được trên thế giới chuyện đáng sợ nhất.

"Sư!" một cái, tiểu nữ oa liền từ Thôi Ngọc trên cánh tay biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện tại Thôi Ngọc phía trước số trượng địa phương xa.

Hai tay che mũi, to như hạt đậu nước mắt lạch cách lạch cách địa thẳng rơi xuống, một mặt tiểu đáng vẻ ủy khuất.

"Họ Thôi, người dám khinh bạc bản cung, bản cung cùng người không xong." Thanh âm nài thanh nài khí, nhưng thật giống như tiểu đại nhân, nói xong lại "sư" một cái, không thấy bóng dáng.

Thôi Ngọc xạm mặt lại, chỉ bất quá nhéo nhéo cái mũi của nàng, cái này cùng khinh bạc hai chữ còn kém rất xa đi. Phải biết bị một cái hai ba tuổi lớn tiểu nữ oa nói khinh bạc, liền là Thôi Ngọc da mặt dù dày, đều là một mặt mồ hôi lạnh.

Bất quá tiểu nữ oa một mặt ủy khuất biến mất không thấy gì nữa, Thôi Ngọc cũng cảm thấy có phải thật vậy hay không quá phận, muốn tìm được nàng nói xin lỗi.

Kết quả Thôi Ngọc tìm khắp cả toàn bộ đại diện đều không có phát hiện tiểu nữ hài này cái bóng.

Ngũ Thâm đã tại Luyện Ngọc Đồng Lô bên trong, mình sớm muộn cũng sẽ cùng tiểu nữ hài này chính thức gặp mặt, cho nên cũng liền không lại sốt ruột.

Thôi Ngọc đem ánh mắt một lần nữa chuyển hướng trên đạo đài cái thân ảnh kia, tiểu nữ hài kia hiển nhiên biết trên đường chính là ai, bất quá có thể khẳng định là, thân phận của người này tuyệt đối cao đáng sợ, bằng không tiểu nữ oa cũng sẽ không quát chói tai mình làm càn.

Một lần nữa đi lên đài cao, Thôi Ngọc lộ ra cùng cẩn thận, cái này Luyện Ngọc Đồng Lô so với Ly Long càng có sắc thái thần thoại, điều này không khỏi làm cho Thôi Ngọc vạn phần cẩn thận.

Khi Thôi Ngọc nhanh muốn tới gần cái kia không biết từ chỗ nào rủ xuống hỗn độn chi khí lúc, tiểu nữ oa thanh âm lần nữa truyền đến.

"Người nếu là muốn chết, vậy người liền chạm thử Hỗn Độn Khí thử một chút." Nãi thanh nãi khí thanh âm bên trong tràn đầy trào phúng.

Thôi Ngọc xoay người, phát hiện tiểu nữ oa từ không biết vì sao, lại lần nữa hiện thân, nhìn tới vẫn là không muốn để cho mình đụng vào, hoặc là phát hiện bóng người này thân phận chân thật.

Thôi Ngọc lông mày ngả ngón, cười nói: "Người tại sao lại đi ra rồi?"

Tiểu nữ oa tức giận trợn nhìn Thôi Ngọc một chút, không để ý tới hắn.

Nhìn tiểu nữ oa còn tại tức giận chính mình, lại hỏi: "Ta vì cái gì không thể đụng vào?"

Nhìn Thôi Ngọc vẫn là kích động, tiểu nữ oa nổi giận.

"Mới nói, không muốn chết cũng đừng đụng, đụng phải cam đoan người máu và xương cùng bay, hồn cùng phách Tề tán."

Thôi Ngọc nhìn về phía một mực giơ thủ, quả quyết thu hồi. Hắn không có lý do gì không tin nữ oa, bé con này tùy ý xuất nhập nơi này, hiển nhiên so với chính mình càng hiểu hơn, biết mình không biết bí mật.

"Người tại sao phải giúp ta, phải biết, người cũng đã có nói không buông tha ta."

Tiểu nữ oa ngẩn ngơ, cái kia Mạnh Mạnh bộ dáng để Thôi Ngọc phi thường vui vẻ.

Nhìn Thôi Ngọc nụ cười bí ối, không sai, tại nữ oa trong mắt, Thôi Ngọc tất cả tiểu dung đều là hèn mọn.

Tiểu nữ oa không để ý tới Thôi Ngọc, tức giận tự lẩm bầm.

"Thật vất vả đi ra mấy tháng, nếu là cái này hỗn độn treo, bản cung còn muốn trở về, ta mới không cần."

Thôi Ngọc tai mắt cỡ nào nhạy cảm, mặc dù cách xa nhau hơn mười trượng, vẫn mơ hồ bắt được mấy cái mẫn cảm chữ. Hiểu rõ một đoạn bí mật.

Thôi Ngọc biết, muốn biết càng nhiều chuyện hơn, mình liền không thể cùng nữ oa gây thái cương, cười nói: "Tốt, là tại hạ sai, tại hạ nơi này hướng người bồi tội. Chúng ta hòa hảo như thế nào."

Nữ oa tựa hồ mười phần gật mình Thôi Ngọc hiểu rõ đại nghĩa như thế, hạ thấp tư thái. Không có nghĩ đến cái này cuồng vọng tiểu bồi cũng có thể nhận biết đại thể, trẻ nhỏ dễ dạy.

Nữ oa rất được lợi, nói ra: "Hừ, mạo phạm bản cung, sao có thể như thế dễ tha người. Tới, cho bản cung hành lễ, bản cung đã thu người làm gia phó!"

Thôi Ngọc gân xanh hẳn lên, không nghĩ tới cái này tiểu nữ oa lại còn tự mang ngạo kiều thuộc tính, nói nàng béo thật đúng là thờ hỗn hển.

"Bất quá, ta cũng không thể một mực gọi người nữ oa đi, người tổng có danh tự đi, người tên là gì?" Thôi Ngọc không để ý tới nàng, quyết định nói sang chuyện khác, khía cạnh nghe ngóng nhiều bí mật hơn.

Nữ oa tức giận đậm chân, cả giận nói: "Lớn mật gia phó, người dám xưng người chủ tử vì nữ oa, thực sự lớn mật!"

Thôi Ngọc một đầu hắc tuyến, không để ý tới nàng, nàng liền trực tiếp đem Thôi Ngọc định tính vì mình gia phó, ai đáp ứng.

Bất quá hảo nam không cùng nữ đấu, không đúng, là đại nhân không cùng tiểu hài kiến thức, cười nói ra: "Tiểu chủ chó có chọc tức thân thể, tiểu tử thật là không biết xưng hô như thế nào tiểu chủ, lại nói, về sau tiểu tử ở bên ngoài, người ta hỏi, ta lại không thể nói ra nhà ta tiểu chủ là ai, cái này không phải cũng là ném đi tiểu chủ mặt mũi. Còn xin tiểu chủ khoan hậu tiểu tử, ban thưởng tiểu chủ tính danh như thế nào?"

Thôi Ngọc tuân lấy lương tâm, nắm vuốt cuống họng hỏi, bất quá gân xanh trên trán đã lòi thành Thập tự hình.

Thôi Ngọc lời này, khiến cho tiểu nữ oa không có mở lời tiểu, phát hiện Thôi Ngọc cũng không phải chán ghét như vậy, xoay người, ngạo kiều nói ra: "Đã người như thế biết đại thể, vậy bản cung sẽ nói cho người biết, bản cung danh tự. . . Bản cung danh tự?"

"A, ta nhớ ra rồi, bản cung họ táng, tên tùy mẹ, vì thổ, bản cung Táng Thổ!"

Thôi Ngọc ngẩn ngơ, cái tên quái gì, như thế một cái phẫn nộ chạm ngọc búp bê tại sao có thể có như thế một cái người người oán trách phá danh tự, cha mẹ của người là đến cỡ nào sẽ không đặt tên a!

Bất quá đột nhiên Thôi Ngọc liền là ngẩn ngơ.

Luyện Ngục Đồng Lô là ai tạo, Táng Thương đại đế.

Táng Thương đại đế đạo lữ là ai, Hậu Thổ đại đế.

Nàng họ táng, tùy mẹ tên, gọi Táng Thổ, hẳn là.

Thôi Ngọc khiếp sợ nhìn xem cái này ngạo kiều tiểu bất điểm, chẳng lẽ cái này ngạo kiều tiểu la lữ lại là Táng Thương đại đế hậu nhân? Thậm chí là Táng Thương đại đế hài tử? Cái này không khoa học?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tái xuất giang hồ Phong Vân động

Lũng Xuyên Quận thành trong lúc nhất thời chấn động thiên hạ, một vạn năm ngàn tả hữu Đại Đường quân sĩ cùng võ lâm cao thủ toàn bộ mệnh tang Bách Xuyên sơn, tam đại Luyện Khí Hóa Thần võ lâm truyền kỳ cũng vẫn lạc Tà Long miệng, hết thấy phảng phất Thần Thoại.

Ngày đó, tin tức truyền vào kinh thành, chỉ gặp kinh thành trên không, vạn dặm mây đen, sấm sét vang dội, một tiếng phảng phất Thần Minh gầm thét thanh âm giống như thiên uy.

"Đáng chém!"

"thất phu nhất nộ, huyết tiên ngũ bộ", thiên tử giận dữ, thấy nằm trăm vạn, máu chảy thành sông.

Thánh Hoàng giận dữ, thiên địa cùng giận.

Trần Thiên phủ tựa như trên dưới triệt để điên cuồng, vô số sáng tối mặt thắm, xuyên toa tại các đại môn phái cùng thần bí chỗ.

Hai tháng sau, Thiết Tuyền cánh tay trái tận gốc mà đứt, đi vào kinh thành ngoài cửa thành, một bước tam dập đầu, một đường thẳng vào Thiên Đình. Huyết cùng nước mắt lướt vẩy kinh thành.

Phế tích bên trong, mặc dù vạn cân cự thạch như mưa, nhưng là như trước vẫn là có hơn mười người còn sống. Bách Xuyên sơn địa cung bên trong sự tình cũng bị truyền khắp Đại Đường trên dưới.

Đại sự này như gió lốc, như biển gầm.

Thiên hạ trên dưới võ lâm các nơi không Bất Tử chỗ đàm luận. Thậm chí đi vào một chút tửu quán trong trà lâu, đều có thể nghe được mấy cái Vô Giả một mặt hướng tới.

Trong trà lâu, người viết tiểu thuyết không biết từ nơi nào nghe được, đem Thần Dược Môn địa cung sự tình biến thành cổ sự, mỗi ngày nói chuyện, mỗi lần đều là khách quý chật nhà, Hô Hòa gọi tốt thanh âm không ngừng.

Mà trong giang hồ, chuyện này cũng bị viết truyền viết tả đi, cuối cùng chỉ có thể làm thành chuyện thần thoại xưa tới nghe.

Thiếu lâm tự Hồng Tín thần tăng, Luyện Khí Hóa Thần truyền kỳ Vô Giả, bởi vì lần này sự kiện, toàn thân xương vỡ vụn, trở thành phế nhân. Thần Tú hôn mê bất tỉnh, không biết ngày nào có thể tỉnh lại.

Thái Thượng, Thanh Liên, Nga Mi, tam đại đỉnh tiếm môn phái trên dưới, tình cảnh bi thảm.

Không riêng bởi vì lần này cao thủ cùng đệ tử thiên tài gần gãy, càng là bởi vì thập hoang Thần Vực xuất thế, tại mấy trăm năm về sau, chính thức xuất hiện trong mắt thế nhân.

Hon trăm năm trước, thập hoang Thần Vực hiện thân, lúc ấy biết việc này người, chỉ có phật đạo hai nhà, toàn bộ tất cả phong làm tông môn mật văn, bình thường nhân không cũng biết.

Lần này, thập hoang Thần Vực xuất hiện lần nữa, nhưng thật giống như muốn tuyên cáo thiên hạ, bọn hắn đến, cao điệu mà bá đạo.

Từ đây, trong giang hồ lại tăng thêm một cái đỉnh tiêm thể lực, thần bí mà cường đại.

Thanh Liên cùng Nga Mi, trên dưới người người ma quyền sát chương, chuẩn bị lấy Thượng công đạo, võ lâm truyền kỳ Võ Giả, hưởng dự thiên hạ môn phái cột trụ không thể như này nhẹ gãy, cần đòi một câu trả lời hợp lý.

Võ lâm các phái cùng nơi đó Trần Thiên phủ không không chú ý.

Nhưng là một ngày, Thiếu Lâm cùng Thái Thượng đi ra một tên nội tình lão giả, thương già lợm khom, bối phận cao kinh người. Có một ít lão giang hồ đem bọn hắn nhận ra, là hơn một trăm năm trước thành danh Luyện Khí Hóa Thần truyền kỳ, trăm năm không xuất thế, không biết bọn hắn đã đến loại tình trạng nào, thậm chí có nhân suy đoán, phải chăng đến truyền thuyết kia bên trong Luyện Thần Phản Hư cảnh giới, trở thành võ lâm Thần Thoại tồn tại.

Hai tên lão giả riêng phần mình lên Nga Mi cùng Thái Thượng hai đại tông môn bên trong, cùng kỳ tông môn chân chính chương không giả mật thám, cáo tri rất nhiều bí ẩn, sau đó rời đi.

Qua mấy ngày, trong giang hồ phát hiện, cái này hai đại môn phái đã hành quân lạng lẽ, không có chút nào muốn xuất thủ ý đồ.

Khiến cho trong giang hồ an tĩnh quý dị.

Vốn nên thừa dịp việc này, xuất hiện trong giang hồ, lập uy lập giáo thập hoang Thần Vực cũng quý dị chưa từng xuất hiện, thật giống như bọn hắn cho tới bây giờ tất cả chưa từng xuất hiện tại cái này trong giang hồ, không có động tĩnh chút nào.

Đại Đường Trần Thiên phủ sao mà đáng sợ mạng lưới tình báo, nghiêng trời lệch đất tra tìm rõ ràng ba tháng, cũng không có phát hiện thập hoang Thần Vực mảy may tung tích, nửa năm sau, giang hồ lần nữa khôi phục vì trước kia giang hồ, đao quang kiếm ảnh, ân oán tình cừ, mọi người cũng dần dần đem thập hoang Thần Vực quên lãng.

Bất quá các thế lực lớn tất cả không có quên một sự kiện, liền là ngày đó xuất thế Ly Long, tất cả mọi người đang tìm kiếm, từ không hề từ bỏ.

Một năm sau, Bắc Hoang quận, biến mất một năm phán quan thiếp xuất hiện lần nữa, mà có nhân nhìn thấy cùng triều đình lệnh truy nã trung, cùng Thôi Ngọc giống nhau y hệt nhân hiện thân Bắc Hoang quận thành, phù dung sớm nở tối tàn, không thấy tung tích.

Giang hồ tầng dưới chót chấn động, vốn cho rằng ngày đó phán quan Thôi Ngọc đã mệnh văn Bách Xuyên sơn, ai ngờ hắn vậy mà không có chết, cũng tại một năm sau, hiện thân Bắc Hoang.

Lúc này, đông lâm quận thành trong một ngôi từ lâu.

Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu ngồi đối diện nhau.

Lãnh Nguyệt Tiên lúc này so một năm trước trở mặt càng càng mỹ lệ, lộ ra thành thực không ít, bất quá cặp kia huyền thiên loạn chuyển con mắt, liền biết nàng vẫn là bản tính khó dời, giảo hoạt mà e sợ cho thiên hạ bất loạn.

"Ta liền nói, cái kia hàng sẽ không dễ dàng như vậy chết đi."

Hoa Mãn Lâu quạt xếp nhẹ lay động, cười nói: "Sự tình không thể toàn bộ tin hết, dù sao chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, không biết thực hư!"

"Mặc kệ nó, dù sao lấy tính tình của hắn, cái này trong giang hồ không thể thiếu hắn nghe đồn, chúng ta chờ một chút nhìn, liền biết."

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, có chút lo âu nói ra: "Bất quá ta tình nguyện hắn không nên xuất hiện quá nhiều lần, dù sao hiện tại rất nhiều thế lực tất cả đang ngó chừng hắn, muốn cái này nhân thật sự là hắn, ta lo lắng hắn sẽ gặp phải bất trắc!"

Cái này cũng không trách Hoa Mãn Lâu lo lắng, ngày đó may mắn còn sống sót Võ Giả trung, có nhân từ cự thạch khe hở chỗ nhìn thấy Thôi Ngọc ôm ấp Ly Long căng tay, cùng Ly Long dây dưa cùng một chỗ, biến mất ở trước mắt, mặc dù không có thể xác định hắn có hay không là đi theo Ly Long biến mất, nhưng là tuyệt đối biết Đạo Nhất chút vật có giá trị, các thế lực lớn ai có thể tìm tới hắn, liền có thể nhất nhanh Tốc Độ tìm tới Ly Long.

Ly Long dù sao chính là trong thần thoại, kinh khủng nhất Thần Thú một trong, nếu là có thể bắt sống thuần phục, trở thành trấn Sơn Thần thú, chẳng những có thể trở thành mới đỉnh tiêm thể lực, càng năng chấn nhiếp thiên hạ, liền liền triều đình đều sẽ kiêng kỵ ba phần.

Coi như không cách nào bắt sống, Ly Long một thân thần vật, coi như trêu đến trong giang hồ gió tanh mưa máu, cũng đáng, chỉ sợ đến lúc đó, liền là Đại Đường triều đình đều sẽ theo gió mà động, toàn lực tranh đoạt.

Bất quá, về sau mấy tháng, phán quan thiếp tấp nập xuất hiện, rất nhiều tội ác ngập trời nhân bị sống trăm, phán quan thiếp phía dưới, từ không một người đào thoát. Càng có nhiều lần bị người phát hiện Thôi Ngọc thân ảnh.

Mà Đại Đường triều đình, càng đem truy tra Thập Hoang Thần Điện sự tình để đặt một bên, toàn lực đuổi bắt Thôi Ngọc.

Tại vô số thế lực lưng bắt dưới, phản quan thiếp xuất hiện số lần bắt đầu giảm bớt, nhưng lại luôn luôn thỉnh thoảng xuất hiện, không có quy luật chút nào.

Hoa Mãn Lâu lúc này đã khẳng định, xuất hiện nhân liên là Thôi Ngọc không thể nghi ngờ, vô lâm thế lực có lẽ không thể tin hết, nhưng là Đại Đường Trần Thiên phủ nhưng lại không thể không để cho người ta tin tưởng, Thôi Ngọc chân hiện thân giang hồ.

Màn đêm buông xuống, Hoa Mãn Lâu liền cùng Lãnh Nguyệt Tiên phải say một cuộc, chuẩn bị hôm nay liền trùng nhập giang hồ, tìm kiếm Thôi Ngọc hạ lạc.

"Làm, tai họa di ngàn năm, cái kia hàng quả thật không chết!"

Lãnh Nguyệt Tiên có chút mất say lơ đãng mông lung.

Hoa Mãn Lâu cũng có chút hành vi phóng túng, cười nói ra: "Ta muốn đi đem hắc tìm tới, cái này rượu mừng chậm chạp chưa xử lý, liền là chờ lấy hắc đến một say!"

Lãnh Nguyệt Tiên gương mặt Phi Hồng, có chút chịu không được Hoa Mãn Lâu sáng rực ánh mắt, hờn dỗi không thôi.

"Trước kia tại sao không có phát hiện, người chính là đầu lão sói vậy đuôi, ngày thường nhả nhận quân tử, hiện tại trộm tâm, tựa như tiểu tặc!"

Bất quá Lãnh Nguyệt Tiên nghĩ khí tất cả đều là hờn dỗi, còn có vui sướng.

Hai người bọn họ cũng không nghĩ tới hội tiến tới cùng nhau, trước kia chỉ là chí thú hợp nhau, tính tình tương hợp, từ không nghĩ tới hai người muốn bá chủ thiên địa, dấy tay cùng trời hoang.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên bắt lấy Lãnh Nguyệt Tiên tay nhỏ, một mặt trêu chọc nói: "Trộm liền trộm, người còn muốn để cho ta còn trở về không thành. Bất quá ta đến vội vã không nhận nổi, dùng Thôi huynh câu nói kia nói thế nào, ân, ta đã vội vã không nhận nổi địa muốn cho hắc ăn một đợt thức ăn cho chó!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hệ thống bại lộ

Thôi Ngọc chân bị khiếp sợ đến. Không mấy năm sau, Táng Thương đại đế hậu nhân hiện thế, cỡ nào bất khả tư nghị.

Phảng phất vượt chẳng qua thời gian chỉ hà, đông kết thời gian.

Tiểu la ly. Táng Thổ rất hài lòng Thôi Ngọc biểu lộ, đặc ý quên hết tất cả, liền liền Thôi Ngọc đi vào bên người nàng, cũng không có lần nữa né tránh.

Nàng lại lòng tin, thân phận của mình có thể chấn trụ tên tiểu bối này, không để cho nàng dám làm càn.

Nhưng là nàng tính sai, một hai bàn tay to tựa như vô bần giống như, tại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng Thượng liễu mạng xoa nắn, thay đổi hình trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy kinh ngạc hai chữ.

Nàng sợ ngây người, lại có nhân dám đối Táng Thương đại đế hậu nhân bất kính, hắc liên không sợ thần phạt giáng lâm, để hắc hỏi hận không kịp sao?

Thôi Ngọc âm âm u u địa cười, nói ra: "Tiểu nha đầu, kém chút bị người lừa!"

Táng Thổ gấp, muốn một lần nữa can lên Thôi Ngọc cánh tay, nhưng là Thôi Ngọc sao có thể làm cho nàng đạt được, tại thời khắc cuối cùng, buông lỏng tay ra, lui qua một bên.

Tiểu nha đầu khoe mắt treo nước mắt, nhìn hằm hằm Thôi Ngọc.

"Người lại như này khinh nhờn thần nữ, thật coi bản cung sẽ không đem người đánh vào Vô Gian Địa Ngục không thành!"

Thôi Ngọc im lặng, lúc này, con bé này còn muốn lừa dối mình, miệng đầy mê sáng.

"Biên, tiếp tục biên, ta muốn nhìn người năng biên ra hoa gì tới." Thôi Ngọc khinh thường.

"Ta lừa người cái gì rồi?" Táng Thổ gấp, liền liền một mực tại trong miệng tự xưng bản cung đều không có nói, trực tiếp gọi mình là ta. Nho nhỏ rằng sửa tại trong miệng thẳng túm lợi, hai cái quai hàm tất cả phồng lên.

Thôi Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói ra: "Người biên cũng biên đáng tin cậy điểm, cái gì Táng Thương đại đế chi tử, ta hỏi người, Táng Thương đại đế lúc nào họ táng. Còn tùy mẹ tên, ai nói cho người Hậu Thổ đại đế họ sau tên thổ, người coi ta khờ a!"

Táng Thổ ngẩn ngơ, một khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả cứng ngắc, ngơ ngác vẫn: "Hắn không họ táng, làm gì gọi Táng Thương đại đế, đây không phải gạt người sao?" Nói xong một mặt đáng về tỳ khuất.

Thôi Ngọc ngửa đầu nhìn thương thiên, mình vậy mà kém chút bị như thế một cái ngốc manh vật cho lắc lư, một thể anh danh kém chút hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Bất quá, điều này cũng làm cho Táng Thổ thừa nhận, mình cũng không phải là Táng Thương đại đế hậu nhân, không phải huyết mạch của hắn.

"Nói đi, người đến cùng là ai, vì sao lại ở chỗ này?"

Nhìn nàng hờn dỗi giống như không muốn trả lời, Thôi Ngọc chuẩn bị dọa một chút nàng, nói ra: "Người nếu là không nói, ta liền đem người ném ra bên ngoài, nơi này dù sao cùng người không có quan hệ, không thể ở lại đây."

"Người làm càn, bản cung liền là tại cái này ra đời, nơi này là nhà ta, người dựa vào cái gì đem bản cung ném ra bên ngoài, nên đi ra là người." Táng Thổ giận chỉ vào Thôi Ngọc, nghĩ thâm gia hóa này quả nhiên là cái bại hoại, lại muốn chiếm lấy nhà của nàng.

Thôi Ngọc cười đắc ý, bất quá rất nhanh liền chấn kinh, mặc dù Táng Thổ không có nói tí mĩ, nhưng lại bộc lộ ra rất nhiều đáng sợ tin tức.

Nàng ở chỗ này xuất sinh, cũng nói nơi này là nhà của nàng. Nếu thật sự là như thế, như vậy nàng cho dù không phải đại đế tử, cũng cùng Táng Thương đại đế có không thể chia cắt liên hệ. Thôi Ngọc không cho rằng, có người nào, có thể ở chỗ này sinh con.

"Tốt a, đã nơi này là nhà của người, ta liền không ném người đi ra, bất quá người muốn nói cho ta biết người chân chính danh tự, còn có người phụ mẫu là ai?"

"Bản cung nói, bản cung gọi Táng Thổ, bản cung ra đời thời điểm, liền thấy cái này đại điện bảng hiệu bên trên viết Táng Thổ điện, cho nên bản cung liền cho mình lấy Táng Thổ danh tự."

Xuất sinh liền thấy cái cung điện này danh tự, sau đó cho mình đặt tên, cái kia chính là nói, cái này tiểu nữ oa cũng không biết mình phụ mẫu là ai, thế nhưng là cha mẹ nào sẽ xảy ra xong hải tử liền vứt bỏ tại đại điện này bên ngoài, không đường dục.

Nơi này là chỗ nào, thế nhưng là Luyện Ngục Đồng Lô, không có một ai, bọn hắn là thế nào tiến đến, lại vì cái gì ra ngoài, cái này tiểu nữ oa là thế nào sống sót, quần áo trên người nàng thật giống như đo thân mà làm, ai cho nàng làm.

Cục thịt tử lớn nhỏ tiểu nhân, một thân trên dưới đều là bí ẩn.

"Tốt, bản cung còn có chính sự, người cùng bản cung đi nhận ban thưởng nhanh mau rời đi, bản cung không muốn nhìn thấy người." Táng Thổ hơi không kiên nhẫn.

Ban thưởng? Thôi Ngọc nghi ngờ nhìn xem Táng Thổ.

"Giới linh nói, người lần này có thể đem Táng Thương đại đế ngày xưa tọa kỵ tìm tới, lập công lớn, quyết định miễn đi người một chút khảo nghiệm, cũng tăng lên người Âm Ti phẩm giai, hiện tại người cùng ta cùng đi nhận lấy người ban thưởng, mau mau rời đi."

Thôi Ngọc có chút khiếp sợ nhìn về phía cách đó không xa ao, trong lòng lật lên kinh đào hải lãng, cái này Ly Long lại là đại đế ngày xưa tọa kỵ, hắn là thế nào cũng không có nghĩ tới.

"Đừng xem, đi mau!" Táng Thổ thúc giục.

Cung điện rất lớn, Táng Thổ rất thần dị, lúc hành tẩu đi lại tựa như bay lên, Tốc Độ rất nhanh. Khi ra đại điện, Thôi Ngọc nhìn lại, quả nhiên thấy đại điện bảng hiệu bên trên viết bốn chữ lớn, chỉ là bốn chữ này là thượng cổ chi văn, Thôi Ngọc cũng liền nhận ra chữ to, còn lại ba chữ cũng không nhận ra.

Cái này lại để Thôi Ngọc cảm thấy nghi hoặc, đương kim trên thế giới, trừ một chút đối với thượng cổ bí văn cảm thấy hứng thú người đọc sách, có rất ít người hội lấy lại học tập loại này Thượng Cổ văn tự, cái này tiểu nữ oa lại là từ đâu học được.

Đại điện bên ngoài, là một mảnh to lớn vườn hoa, trong vườn nở đầy xích hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa, đẹp không sao tả xiết, khiến cho nhân mê say. Một cái cự đại hồ sen rơi vào trước điện trên quảng trường.

Trong ao hoa sen nhiều tất cả, hương thơm nghi nhân, ao sen Chính Trung, là một đóa hai người cao ngọc thạch liên Hoa Điều giống, lộng lẫy, để Thôi Ngọc kim lòng không đành chăm chú nhìn thêm.

Bất quá một màn này cũng không biết làm sao chọc giận phía trước dẫn đường Táng Thổ, vị này ngạo kiều tiểu la ly một mặt đỏ bừng, nổi giận nói: "Người tên sắc phôi này lăng tử, cũng dám thẳng nhìn chăm chăm bản cung giường ngủ nhìn cái gì, người nhìn cái gì, còn không nhanh đi cho ta!"

Thôi Ngọc một trán hắc tuyến, hẳn chẳng qua là cảm thấy cái này Bạch Ngọc Liên Hoa Điều khắc rất là mỹ lệ mỹ huyền, làm sao cũng không nghĩ tới, cái này hoa sen lại là cái này tiểu nữ oa tử chỗ ngủ.

Cung điện này to lớn như thế, chỗ nào không thể ngủ, người chạy đến đại điện bên ngoài liên Hoa Điều giống ngủ cái gì, trước công chúng, người còn không cho nhân nhìn.

Táng Thổ sợ Thôi Ngọc lại thấy cái gì thứ không nên thấy, nàng tự mình một người ở chỗ này ở đã quen, lại không có ngoại trừ nàng bên ngoài người thứ hai, ai biết ở nơi nào ném đi cái gì cảm thấy khó xử đồ vật, hiện tại nàng chỗ nào còn có thể nghĩ.

Táng Thổ mạnh mẽ nhanh chóng, tốc độ cực nhanh, Thôi Ngọc bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể đuổi theo, qua gần nửa canh giờ, Thôi Ngọc tài đi theo Táng Thổ đến khác trong một cái đại điện. Sau đó Táng Thổ liền bắt đầu lục tung, cuối cùng ném cho Thôi Ngọc một cái mới lệnh bài, một đoạn xiềng xích màu đen, một cái tiểu tháp, liền lôi kéo, muốn đem Thôi Ngọc đuổi đi ra.

"Người coi như muốn cho ta đi, cũng muốn nói cho ta biết những này là cái gì, dùng như thế nào đi!" Thôi Ngọc bắt đắc dĩ, xem ra mình chân chọc phải cái này tiểu nữ oa tử, để nàng sinh chán ghét, ước gì mình lập tức biến mất tại trước mắt của nàng.

Táng Thổ không tình nguyện, nói ra: "Người lên chức, hiện trong tay người chính là ban đầu lệnh, về sau người có thể mỗi tháng không đại giới mở ra Luyện Ngục thông Đạo Nhất lần, còn lại thêm ra tới cùng trước đó đồng dạng, cần người hao phí mười năm tuổi thọ mới có thể mở ra một lần. Cái này dây xích là tòa hồn liên, về sau bị người người giết, người có thể dùng cái này tòa hồn liên đem hồn phách của bọn hắn bắt trời, sẽ không ở trở thành cô hồn dã quỷ. Cái này tiểu tháp là Trần Hồn Tháp, người có thể đem người bắt trời quỷ hồn đưa vào Trần Hồn Tháp, là muốn đem những quỷ hồn này đánh hồn phi phách tán vẫn là luyện chế thành vì quỷ binh Quỷ Tướng, liền theo người."

Táng Thổ thuận miệng nói ra, sau đó đã mang theo Thôi Ngọc đi tới một cái cửa đá khổng lồ trước, cửa đá không có đại môn, chỉ có một tầng huyết màn sáng màu đỏ, thật giống như Thôi Ngọc trước đó tại Bách Xuyên sơn địa cung bên trong nhìn thấy loại kia kết giới.

Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, hỏi: "Làm sao luyện chế quỷ binh Quỷ Tướng!"

Nói, đã cùng Táng Thổ xuyên qua màn sáng, đi vào một mảnh to lớn bình nguyên phía trên, Thôi Ngọc xoay người, phát hiện phía sau mình cũng chỉ có một cửa đá, cái gì cung điện vườn hoa, cái gì cũng không nhìn thấy. Bất quá loại này không thể tưởng tượng sự tình gặp nhiều, Thôi Ngọc cũng rất nhanh liền lấy lại tinh thần.

"Người còn không có nói cho ta biết làm sao luyện chế quỷ binh Quỷ Tướng!"

Thôi Ngọc lại hỏi lần nữa.

Táng Thổ một mặt cười đắc ý, nhiên sau nói ra: "Đầu, tầng thứ nhất luyện chế Quỷ Tướng, tầng thứ hai luyện chế quỷ binh, tầng thứ ba là giam giữ dùng quỷ lao, về phần tầng thứ tư đến tầng thứ sáu, theo thứ tự là các loại hình phạt, uy lực người chính mình chừng không. Dùng như thế nào, người tự mình tìm tòi. Ta lười nói." Nói xong lời này, Táng Thổ đã một lần nữa đến gần màn sáng trung. Nãi thanh nãi khí trong tiếng nói, đầy đắc ý vui sướng, không biết nàng tại cao hứng cái gì.

Bất quá rất nhanh Thôi Ngọc liền biết, khi Táng Thổ đến gần màn sáng về sau, liền biến mất không thấy. Thôi Ngọc tiến lên, phát hiện tầng này màn sáng quả nhiên liền như là kết giới, ngăn cản mình tiến vào.

"Người đến là nói rõ ràng a, lại nói một nửa ta làm sao biết dùng như thế nào!"

Kêu nửa ngày tất cả không có phản ứng, Thôi Ngọc biết, tiểu oa này tử không chào đón mình, liền là la rách cổ họng cũng sẽ không lý mình.

Bất quá lúc này, một cái đầu nhỏ từ màn sáng xông đưa ra ngoài, trên mặt tức giận, nói ra: "Giới linh cái kia lão khốn nạn để bản cung mang cho người câu nói, người cái kia hệ thống tốt nhất vẫn là ít dùng, tựa hồ có cái gì chỗ không đúng." Nói xong lại chui trở về, biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc như bị sét đánh, hệ thống tồn tại là hần bí mật lớn nhất, hần vạn lần không ngờ, trên thế giới vậy mà "Có nhân" biết hần có hệ thống, tựa hồ đối với hệ thống hiểu rất rõ ràng về.

Không được, Thôi Ngọc không hỏi rõ ràng, trong lòng thật giống như có khối cự thạch, trĩu nặng.

Chương 89: Bị đùa giỡn

Thôi Ngọc tại trước cửa đá ngồi xếp bằng, lâm vào trầm tư.

Hôm nay cùng Táng Thổ đối thoại, mặc dù không nhiều, nhưng lại mang cho Thôi Ngọc rất nhiều đáng giá suy nghĩ sâu xa tin tức.

Điểm thứ nhất, nếu là mình tử vong, bởi vì nguyên nhân nào đó, Táng Thổ đem không cách nào lại xuất hiện, như vậy nàng sẽ như thế nào, bị giam ở lại rất không có khả năng, từ hôm nay nhìn nàng tùy ý ghé qua Luyện Ngục Đồng Lô trung tâm dây cung điện, đối hết sức quen thuộc đáng về, không giống như là hành động nhận hạn chế. Nếu như hành động không bị hạn chế, nàng nói tới không thể đi ra là có ý gì, mặc dù không cách nào nghĩ thông suốt, nhưng là cùng mình tồn tại có liên quan nào đó.

Điểm thứ hai, liền là thân thể của nàng, nàng đến cùng là ai, cho dù là cuối cùng tất cả không có đạt được đáp án, nhưng là Táng Thổ quý dị, loại kia thần kỳ Tốc Độ, đều để Thôi Ngọc giật mình, có khi Thôi Ngọc chân hoài nghi, Táng Thổ thật là nhân loại tiểu hài sao?

Nghĩ đến nơi này, Thôi Ngọc liền sững sờ, một cái nhân loại hai ba tuổi lớn tiểu nữ hài làm sao lại thần dị như vậy, nói chuyện trật tự rõ ràng, loại kia ngạo kiều cùng giờ tay nhắc chân hiển lộ ra quý khí, lại há là một cái nhân loại tiểu đồng có thể có được.

Nếu như nàng không phải nhân loại, như vậy hết thấy liền tất cả giải thích thông. Táng Thương đại đế, Luyện Ngục Đồng Lô, Ly Long các loại Thần Thoại sự tình xuất hiện ở trước mặt mình, như vậy còn có chuyện gì còn không thể tin tưởng sao.

Thôi Ngọc sờ lên mình xuống đi, vừa cười vừa nói, có vẻ như có chút ý tứ.

Như vậy điểm thứ ba liền là Táng Thổ trong miệng giới linh là cái gì, một mực Thôi Ngọc đều đang nghĩ, cho hắn tuyên bố nhiệm vụ, chuẩn bị khảo hạch là ai, hiện tại rốt cục sáng tỏ, chính là cái này giới linh.

Mình một mực không cách nào tiếp xúc cái này giới linh, tựa hồ là bởi vì chính mình đẳng cấp quá thấp, bây giờ nghĩ đang muốn vượt qua đẳng cấp chướng ngại, sớm tiếp xúc giới linh, chỉ có một cái đột phá khẩu, liền là Táng Thổ.

Đáng tiếc, hiện tại tên tiểu quỷ này tựa hồ mười phần chán ghét mình, để cho mình không có nửa điểm cơ hội tới gần nàng,

Bất quá cho là mình cái này liền không có cách nào sao?

Coi như cái này Táng Thổ lại thế nào thành thực, nói cho cùng vẫn chỉ là một cái không có cái gì thấy qua ba tuổi nữ oa, Thôi Ngọc còn cũng không tin, mình liền một cái ba tuổi bé con tất cả hống không tốt, nhất định, nhất định, có lẽ vậy!

Thôi Ngọc càng nghĩ càng là có chút không tự tin.

Hai đời làm người, Thôi Ngọc còn là lần đầu tiên hống nữ hài.

Thôi Ngọc trở lại tại Luyện Ngục Đồng Lô nội phòng trực trung, trực tiếp nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, luân phiên chiến đấu khiến cho hắn rất mệt mỏi, hiện tại hắn chỉ nghĩ hảo hảo ngủ một giấc.

Khi Thôi Ngọc tỉnh lại lần nữa thời điểm, Thôi Ngọc ngây ngẩn cả người, hắn có chút ngẩn người, bởi vì hắn không biết mình muốn làm gì.

Hắn không biết cái này Luyện Ngục Đồng Lô giới linh cùng mình hệ thống có quan hệ gì, vì sao lại biết mình thân đều hệ thống sự tình.

Phải biết, hệ thống cũng đã nói với mình, cái hệ thống này là thế giới này Thiên Đạo sáng tạo, ấn lý thuyết hắn là không có bất cứ vấn đề gì, vì cái gì giới linh hội để cho mình ít dùng một chút hệ thống đâu.

Nó ý tứ tại mình bạch bất quá, hệ thống hội đối với mình tạo thành mình không biết tổn thương.

Bất quá rất nhanh Thôi Ngọc liền đem chuyện nào đặt ở đáy lòng, bởi vì hắn hiện tại chỉ là một cái Tiên Thiên cảnh giới Vô Giả, đã từng hắn lấy vì mình đã là một cao thủ, là một cường giả.

Cùng Hoa Mãn Lâu liên thủ đánh bại Thiếu lâm tự La Hán viện thủ tọa, càng làm cho Thôi Ngọc lòng tin bạo rạp, nhưng là Bách Xuyên vùng núi cung một trận chiến, để Thôi Ngọc sinh ra thật sâu cảm giác bất lực.

A Châu bà bà là bởi vì chính mình quá yếu, cho nên mới không cách nào bảo hộ nàng, để nàng bị Trương gia ác nô đánh chết tươi. Lại là bởi vì chính mình quá yếu, Thiên Ưng tiêu cực trên dưới, cơ hồ chết hết. Còn là bởi vì chính mình quá yếu, bị một cái Tiên Thiên Vô Giả ép nhảy núi tự vận, để cầu trở về từ cõi chết. Hiện tại còn là bởi vì chính mình quá yếu, mới có thể lệnh Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên mệnh tang Bách Xuyên sơn.

Yếu, yếu, yếu, tất cả là bởi vì chính mình yếu.

Thôi Ngọc gắt gao nắm chặt nắm đấm, gắt gao cắn chặt răng. Cái gì hội đối với mình tạo thành tổn thương, nếu là liền mình nghĩ người phải bảo vệ tất cả

không bảo vệ được, chính là mình hèn yếu sống Thái Bình tự tại, thì có ích lợi gì đâu.

Thôi Ngọc xùy cười một tiếng, tiến vào trong hệ thống, đổi đổi lại mình vẫn muốn Dịch Cân Kinh.

Hệ thống không gian trung không phải là không có càng thêm tốt nội công tâm pháp, nhưng là hiện tại thích hợp nhất chính mình, liền là bản này Dịch Cân Kinh.

Mình Thái Cực quyền còn có Hình Ý Quyền là Trung Quốc cổ lão Quốc thuật quyền pháp, cổ phác đại khí, cùng thế giới này võ học hoàn toàn khác biệt.

Quốc thuật quyền pháp mặc dù có trong ngoài phân chia, nhưng là căn bản vẫn là lấy nhân làm căn bản, khai phát nhân thể tiềm năng, phát huy càng cường đại hơn Lực Lượng. Mà thế giới này võ học, là dùng nội lực làm gốc, để cầu đem nội lực càng thêm hoàn mỹ phát huy, để cho người ta càng thêm dễ dàng cảm ngộ thiên đạo pháp tắc.

Mà Dịch Cân Kinh mặc dù là nội lực công pháp, nhưng kỳ thật càng nhiều hơn chính là cường hóa nhân thể, gia tăng nhân thể tiềm năng, khai phát nhân thể bảo tàng.

Cho nên, không thể nghi ngờ, cái này là đối với hiện tại Thôi Ngọc thích hợp nhất công pháp.

Ba tháng, ròng rã ba tháng, Thôi Ngọc từ Táng Thương sơn tọa độ không gian ra ngoài, mua sắm số lớn đồ ăn, tại Luyện Ngục Đồng Lô nội tiềm tu Dịch Cân Kinh.

Bộ này nội công tâm pháp, không hổ là Thiếu Lâm tự hưởng dự thiên hạ công pháp, cho dù chỉ là Địa cấp công pháp, Thôi Ngọc cũng cảm giác mình tựa như thoát thai hoán cốt, ngạc nhiên ngoại phóng, toàn thân cao thấp phát ra mạnh mẽ sinh cơ.

Liên liên Hình Ý Quyền, Thôi Ngọc mỗi lần làm dùng đến, tất cả một loại mới mẻ, giống như tùy thời đều có thể bước vào truyền thuyết kia trung Xuất Thần Nhập Hóa chi cảnh.

Thôi Ngọc say mê tại võ đạo trong thế giới, thẳng đến ba tháng này sau hôm nay, Thôi Ngọc đến trong truyền thuyết bình cảnh, rất rõ ràng, rõ ràng bên trong, Thôi Ngọc có thể cảm giác được, mình cho dù ở như thế tu luyện, cũng sẽ không có quá lớn tiến bộ.

Xem ra là muốn biện pháp khác mới có thể thêm gần một bước.

Lúc này, Thôi Ngọc liền nghĩ đến, Táng Thổ ba tháng cho tới bây giờ tất cả chưa từng xuất hiện một lần, điều này cũng làm cho Thôi Ngọc rất đau đầu, lúc đầu nghĩ thầm, mình tại Luyện Ngục Đồng Lô nội ở lại trong vòng ba tháng, cái tiểu nha đầu này khẳng định sẽ chịu không nổi tịch tịch, làm sao cũng sẽ chạy ra tìm đến mình tâm sự, giải sầu một chút cái gì, ai biết người ta căn bản cũng không phản ứng mình.

Thôi Ngọc đi vào cửa đá kết giới trước, nhìn xem huyết sắc kết giới có chút như cẩu trùng, mình nói như thế nào cũng là Luyện Ngục Đồng Lô công nhận tồn tại, vậy mà khắp nơi nhận hạn chế, rất nhiều nơi tất cả không đi được.

"Bên ngoài, Táng Thổ, Táng Thổ, ngươi có ở đó hay không, chúng ta tâm sự thế nào?"

"Ngươi ở bên trong không tịch tịch sao? Chúng ta trò chuyện thế nào?"

"Ngươi không buồn bức sao? Từ đầu đến cuối một người, ta cam đoan, chúng ta chỉ là tùy ý tâm sự."

Thôi Ngọc bắt đầu đi, ròng rã hô đã hơn nửa ngày, bên trong một điểm phản ứng đều không có, Thôi Ngọc không biết là bởi vì Táng Thổ không nghe thấy, vẫn là căn bản liền không muốn để ý chính mình.

Lắc đầu, Thôi Ngọc dự định nay Thiên Phóng vứt bỏ, bắt quá tại cuối cùng, Thôi Ngọc ác thú vị nói ra: "Tiểu chủ, tiểu chủ, tiểu nhân đến cấp ngươi thỉnh an. Tiểu chủ yếu là không để ý tới tiểu tử, tiểu tử cái này liền rời đi!"

Đợi vài phút, vẫn là không có nửa điểm tiếng vang, Thôi Ngọc chuẩn bị quay người rời đi.

"Khụ khụ!"

Ngay tại Thôi Ngọc quay người thời điểm, một trận nải thanh nải khí tiếng ho khan từ phía sau truyền đến. Thôi Ngọc ngạc nhiên xoay người, lại phát hiện Táng Thổ từ trong kết giới toát ra nửa cái đầu, híp cái kia đôi mắt to, nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Tính ngươi còn có chút hiếu tâm, biết đến cho bản cung thỉnh an, nói đi, có chuyện gì?"

Thôi Ngọc a a nói: "Không có việc gì, liền là hồi lâu không thấy tiểu chủ, rất là tưởng niệm, nghĩ thầm tiểu chủ ở lầu cung trong, biết chút hứa tịch tịch, cho nên tiểu tử đến đây một là cho tiểu chủ thỉnh an, hai là đến cùng tiểu chủ tùy ý tâm sự, giải quyết viết tịch liêu."

Táng Thổ lông mày nhíu lại, khoe miệng treo lên một tia nụ cười giễu cợt, khinh thường nói ra: "Không trò chuyện, không tịch tịch, chương mắt, phiền ngươi, xéo đi!"

Nói xong, Táng Thổ liền đắc ý đem đầu chui hồi kết giới trung.

Thôi Ngọc sững sờ, ngây ngốc nhìn xem đã không có Táng Thổ đầu kết giới, trong lòng như bị sét đánh, cái này hùng hài tử nhãn nhĩn ba tháng, vẫn không quên trả thù mình, đây là chuyên môn đi ra đùa giỡn mình, mình lại bị một cái ba tuổi hùng hài tử đùa giỡn.

Thôi Ngọc đuổi ra tay run rẩy chỉ, chỉ vào cửa đá kết giới, phẫn nộ quát: "Táng Thổ, ngươi cái hùng hài tử, tiểu thí hài, ta không để yên cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Âm áp

Cửa đá kết giới bình tĩnh không lay động, Thôi Ngọc cũng biết, cái này hùng hài tử đùa giỡn chơi hấn về sau, thời gian ngắn là sẽ không xuất hiện.

Bất quá chuyện này, cũng làm cho Thôi Ngọc biết, muốn cùng Táng Thổ hòa hoãn quan hệ, gánh nặng đường xa.

Bất quá, Thôi Ngọc biết, mình đối cửa đá kết giới nói chuyện, bên trong Táng Thổ nhưng thật ra là có thể nghe được.

Như vậy loại tình huống này, Thôi Ngọc liền có biện pháp hấp dẫn Táng Thổ đi ra.

Như vậy đối một đứa bé, cái gì có sức hấp dẫn nhất, nhất là đối một cái nữ oa oa tới nói, cái gì có thể nhất lấy nàng vui vẻ, Thôi Ngọc trong lòng đã nắm chắc.

Ngày kế tiếp, cửa đá bên ngoài kết giới, dâng lên một cái lò than, tăng thêm vị nướng, đã bị thu thập thỏa đáng các loại loại thịt đã quá nửa cả cái bàn, các loại gia vị đã cũng bị Thôi Ngọc bỏ vào bên tay mình.

Thôi Ngọc mở ra vì chính mình chuẩn bị bỏ đào nướng, một bên miệng nhỏ uống vào, một bên đem xâu nướng gác ở giá nướng bên trên, nướng lấy, chỉ cần nướng chín, Thôi Ngọc liền để ở một bên, một bên ăn, vừa uống rượu, một bên tiếp lấy đồ nướng, được không thoải mái.

Trong miệng còn ngâm nga lấy kiếp trước ca khúc, lộ ra dương dương tự đắc.

Cứ như vậy, qua nửa ngày, tựa hồ là Thôi Ngọc mệt mỏi, tiện tay đem bỏ đào nướng để ở một bên trên mặt bàn, nằm tại trên ghế nằm, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Đội Thôi Ngọc giống như có lẽ đã ngủ say, cửa đá kết giới chỗ, một cái đầu nhỏ từ trong kết giới lộ ra, nhìn xem Thôi Ngọc bên cạnh đầy bàn mỹ thực, cái mũi nhỏ nhẹ nhàng hít hà, khóe miệng không tự chủ lưu lại một vòng sáng lấp lánh nước bọt.

Hung hăng nuốt một miếng nước bọt, Táng Thổ một mặt xoắn xuýt một lần nữa chui hồi kết giới bên trong, qua ước chừng thời gian nửa nén hương, Táng Thổ cái đầu nhỏ lần nữa đưa ra ngoài, nhìn về phía Thôi Ngọc.

Phát hiện cùng trước đó nhìn thấy không hề có sự khác biệt, nghĩ thầm, Thôi Ngọc lần này hẳn là chân ngủ thiếp đi.

Táng Thổ một mặt gian trá tiểu dung hiện lên ở nàng non nớt gương mặt bên trên, đáng yêu không muốn không muốn.

Nhẹ nhàng đem lên mũi chân, hai tay nhẹ nhàng nhấc lên màu trắng váy, giống con mèo con đồng dạng, nhẹ nhàng đi vào so với nàng còn cao hơn trước bàn.

Cái mũi một động một chút, nước bọt không tự chủ lại chảy ra.

Chỉ gặp Táng Thổ một mặt mừng rỡ, hai tay không kịp chờ đợi chộp vào cái bàn biên giới, muốn leo đi lên, hai cái bắp chân ở giữa không trung không ngừng đong đưa, một chương khuôn mặt nhỏ bởi vì dùng sức nghẹn đỏ rực. Thế nhưng là vẫn là không có biện pháp leo đi lên.

"Phù phù!" Một tiếng, Táng Thổ vô lực từ trên mặt bàn rơi xuống, trực tiếp ném xuống đất, hai viên nước mắt bởi vì đau đớn tràn ra khóe mắt.

Đột nhiên, tốt giống nghĩ tới điều gì, một đôi tay nhỏ gắt gao che tại trên miệng nhỏ. Một đôi ngập nước mắt to bốn phía loạn chuyển. Nhìn thấy Thôi Ngọc vẫn còn ngủ say, tài thật dài thờ phào nhẹ nhõm, yên lòng.

Bò dậy từ, hai cái tay nhỏ vuốt vuốt bị ngã đau cái móng nhỏ, phình lên khuôn mặt nhỏ cố nén không để cho mình phát ra âm thanh, tầm kia sứ ngọc khuôn mặt nhỏ thực sự để cho người ta buồn cười.

"Ai nha!" Táng Thổ phảng phất nghĩ thông suốt cái gì, bưng tỉnh đại ngộ biểu lộ, sau đó "Suru!" một cái liền biến mất không thấy gì nữa, sau đó đột nhiên xuất hiện ở trên mặt bàn.

Sau đó sợ sệt nhìn thoáng qua ngủ say Thôi Ngọc, phát hiện hần vẫn tại ngủ, tài đưa mắt nhìn sang trên bàn mỹ thực.

Chỉ gặp Táng Thổ hiểu kỳ cầm lấy một xâu thịt nướng, cái kia đạo trước mắt từ quan sát kỹ, nàng không biết đây là vật gì, vì cái gì như thế hấp dẫn mình, nước bọt tất cả đang không ngừng chảy xuống.

"A!" Không chịu nổi, Táng Thổ phát hiện mình giống như không phải mình, thủ đã không nhận mình khống chế, cầm trong tay mình không biết là cái gì đồ vật thật nhanh đưa hướng trong miệng của mình.

Mình đây là thế nào, Táng Thổ rất sợ hãi, loại này thân thể của mình mình vậy mà không có cách nào khống chế sự tình, còn là lần đầu tiên phát sinh.

Cái này Thôi Ngọc đến cùng đối mình làm cái gì, thật sâu sợ hãi hiện đầy Táng Thổ trong lòng, nàng hiện tại rất hối hận, vì cái gì mình muốn đi ra.

"Người nào mau cứu bản cung!"

Táng Thổ ở trong lòng kêu thầm nhìn trong tay xâu nướng đưa vào trong miệng.

Một sát na, Táng Thổ như bị sét đánh, cả người liền tốt bị điện giật đến, toàn thân đều nổi da gà, một đôi tràn ngập nước mắt con mắt tràn ngập nghi ngờ nháy nháy mắt. Trong miệng phảng phất đến từ bản năng bắt đầu nhai nuốt.

Sau đó càng lúc càng nhanh, Táng Thổ hai tay cùng lúc thúc đẩy, thật nhanh đem trên bàn thịt xiên đưa trong cửa vào.

Táng Thổ cho tới bây giờ tất cả không có cảm giác được như thế hạnh phúc, Táng Thổ chỉ cảm thấy mình đời này là sống vô dụng rồi."A, ta muốn bay!" Táng Thổ hạnh phúc tràn đầy.

"Ừm!" Một tiếng tiếng rên rỉ đột nhiên tại Táng Thổ sau lưng vang lên, khiến cho Táng Thổ toàn thân rùng mình một cái.

Chỉ gặp Táng Thổ trong mắt hàn quang lóe lên, hai cái tay nhỏ thật nhanh đem một cái đĩa nhét vào trong miệng, dùng miệng gắp gạo ngâm lấy một cái đĩa, sau đó một tay một cái đĩa, thân hình đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện tại cửa đá bên ngoài kết giới, cực nhanh xông vào trong kết giới, biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc cái cảm đều nhanh kinh diệu, bị Táng Thổ "Đáng sợ" hù dọa. Thôi Ngọc đã sớm biết từ một mình chiều này, nhất định có thể đem cô gái nhỏ này hấp dẫn tới, nhưng là không nghĩ tới, lại có uy lực lớn như vậy.

"Ha ha!" Thôi Ngọc liếc mắt nín cười, Táng Thổ vừa rồi đáng vẻ mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng lại quả thực đem Thôi Ngọc cười nói, thực sự đáng yêu buồn cười cực kỳ, đơn giản liền cùng một con tham ăn hamster.

Cười một hồi lâu, Thôi Ngọc mới ngưng cười ý, bất quá đã cô nàng này ưa thích, Thôi Ngọc quyết định trước từ phương diện này bắt đầu ra tay.

Một lần nữa dâng lên lò hỏa, Thôi Ngọc chậm rãi đem còn lại ăn thịt toàn bộ tất cả nướng chín về sau, đặt ở bàn này bên trên, lấy đi một bàn lưu làm mình bữa tối, còn lại hần tất cả lưu tại nơi này. Sau đó nhân liền trở lại gian phòng của mình.

Qua một canh giờ, Táng Thổ cái đầu nhỏ đột nhiên từ trong kết giới ló ra, một đôi mắt to cẩn thận địa nhìn chung quanh một lần, phát hiện cái kia chán ghét Thôi Ngọc vậy mà không tại, bất quá cái kia Trương Nhược nàng lo nghĩ cái bàn vẫn còn ở đó.

Thân hình lóe lên, Táng Thổ lại xuất hiện tại trên mặt bàn, nhìn xem đầy bàn mỹ thực, Táng Thổ cái kia Trương Tiểu miệng bắt đầu khoa trương toét ra, một đôi mắt to chiếu lấp lánh.

Hiện tại Thôi Ngọc không ở nơi này, Táng Thổ cũng liền không lại thận trọng cái gì, ngồi xếp bằng xuống liền mở bắt đầu ăn. Một lát sau, Táng Thổ đột nhiên nhìn về phía Thôi Ngọc lưu lại ghế nằm, sau đó liền bùng lên một bàn thịt nướng, nằm tại Thôi Ngọc trước đó trên ghế nằm, học Thôi Ngọc đáng vẻ, vênh lên chân bắt chéo, thoải mái nhàn nhã, vẻ mặt tươi cười ăn thịt nướng, một đôi béo ngậy tay nhỏ khoái hoạt quơ.

Ngày kế tiếp, nằm tại trên ghế nằm, không biết lúc nào ngủ mất Táng Thổ duỗi cái lưng mệt mỏi, từ ngọt ngào trong mộng đẹp tỉnh lại.

Đột nhiên phát hiện, trên người mình vậy mà không biết lúc nào, nhiều hơn một cái áo ngoài, đắp lên trên người mình. Táng Thổ trước tiên liền nhận ra đây là Thôi Ngọc quần áo.

Một đôi mắt kính nhìn xem quần áo, không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên nàng một bả nhấc lên quần áo hung hăng ném trên mặt đất, nhảy xuống ghế nằm, giẫm tại trên quần áo, trong miệng còn tức giận kêu: "Tức chết bản cung, cũng dám đưa người bản thiêu quần áo đắp lên bản cung trên thân, bản cung giết chết người, giết chết người."

Đạp một hồi lâu, tựa hồ hả giận, tức giận quay người đi hướng cửa đá kết giới.

Bất quá vừa đi hai bước, tức giận khuôn mặt lại đột nhiên quay lại, nhìn trên mặt đất món kia bị mình giẫm tràn đầy bụi đất áo ngoài.

Sau đó giống như làm việc trái với lương tâm đồng dạng, thật nhanh đi tới, đem áo ngoài nhặt lên, sau đó nhanh chóng xuyên qua cửa đá kết giới biến

mất không thấy gì nữa.

Táng Thương trước đại diện, hồ sen trung, Táng Thổ cầm trong tay áo ngoài ném ở một bên, sau đó nằm hạ thân, trên mặt vẫn là tức giận, bản là chuẩn bị lại ngủ một hồi Táng Thổ, ánh mắt lại mở thật to, nhìn xem hoa sen chạm ngọc cái khác áo ngoài.

Sau đó hai mắt nhìn lên trời, một cái tay nhỏ tựa như như làm tặc, sờ về phía một bên áo ngoài, sau đó thật nhanh trườn lên trên người mình, đem mình bao lấy, nhắm mắt lại, ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Chỉ là trong lòng của nàng, chỉ có một loại ý nghĩ.

"Chân thật là ám áp a!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Người mau trở lại

Từ từ ngày đó Thôi Ngọc phát hiện, dùng mỹ thực có thể hấp dẫn đến Táng Thổ cái này ngạo kiều tiểu la ly về sau, ba tháng qua, Thôi Ngọc luôn luôn biến đổi hoa văn chuẩn bị cho nàng các món ăn ngon, bất quá cho dù là dạng này, Thôi Ngọc phát hiện cô gái nhỏ này vẫn là trốn tránh mình, chỉ cần thấy được Thôi Ngọc chính ở chỗ này, cô gái nhỏ này liền tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Có rất nhiều lần, Thôi Ngọc tất cả phát hiện, tại cửa đá kết giới chỗ, Táng Thổ cô gái nhỏ này, một mặt nước mắt rung rung, cắn ngón tay cái giữ lại nước bọt mà nhìn mình, thế nhưng là liền là chết sống không ra. Nhìn thấy Thôi Ngọc phát phát hiện mình, liền lập tức trốn vào cửa đá trong kết giới.

Khí Thôi Ngọc một trán hắc tuyến, có chút nghiêng răng, hấn cũng nghĩ cắn người. Bất quá mỗi khi ở phía xa, nhìn xem cái kia ngồi trên bàn, không còn có cái gì khí chất quý tộc tiểu nữ oa, dùng cả hai tay, ăn uống thả cửa thời điểm, Thôi Ngọc tổng là phi thường vui vẻ.

Một loại thương tiếc tình cảm không biết từ lúc nào tại Thôi Ngọc đáy lòng dâng lên.

Nhìn xem như thế một cái tiểu nhân, đang thưởng thức đến thức ăn ngon thời điểm, loại kia từ sâu trong linh hồn phát ra tràn ngập, hạnh phúc, nụ cười thỏa mãn thời điểm, Thôi Ngọc không biết thế nào, muốn rơi nước mắt, luôn luôn cảm giác tiểu oa nhi này là như thế đáng thương.

Cho nên, từ vừa mới bắt đầu hi vọng dựa vào mỹ thực dẫn dụ tiểu nữ oa, moi ra trong miệng nàng liên quan tới Luyện Ngục Đồng Lô bí mật. Hiện tại Thôi Ngọc cũng sớm đã đem chuyện này vứt xuống chân trời, sở dĩ mỗi ngày biến đổi hoa văn chuẩn bị mỹ thực, liền là muốn nhìn một chút Táng Thổ cái kia tràn ngập hạnh phúc khuôn mặt nhỏ, nghe một chút nàng vui sướng tiếng cười.

Một ngày này, Táng Thổ tại hoa sen chạm ngọc trung tĩnh lại, đem khoác lên người áo ngoài cẩn thận xếp xong, cái này phảng phất đã thành tự nhiên mà vậy, không cần suy nghĩ nhiều thói quen, sau đó nhìn xem canh giờ không sai biệt lắm, vừa nghĩ tới những cái kia kỳ dị mỹ diệu đồ vật, Táng Thổ nước bọt đều nhanh muốn chảy ra.

Mặc dù những vật kia không có có một dạng nàng nhận biết, nhưng là không trở ngại nàng ăn uống thả cửa, dù sao giới linh cũng đã nói với nàng, những vật này là một loại gọi là thức ăn đồ vật.

Nguyên lai đây chính là trong sách vở nói đồ ăn a. Tưởng tượng nghĩ mình từ xuất sinh đến nay, vậy mà không có ăn vào loại này mỹ diệu đồ vật, làm sao cũng phải thật tốt ăn hội lúc đầu.

Duỗi một cái to lớn lưng mồi, Táng Thổ nhún nhảy một cái địa đi tới cửa đá bên ngoài kết giới. Đại con người đảo một vòng, cái đầu nhỏ liền đã nhô ra kết giới bên ngoài, thế nhưng là lập tức nàng liền ngây dại.

Cách đó không xa, cái bàn vẫn là cái bàn kia, ghế nằm vẫn là cái kia cái ghế nằm, nhưng là bây giờ, nơi đó không có vật gì, lãnh lãnh thanh thanh.

Ngày xưa lúc này, Táng Thổ đều có thể nhìn thấy Thôi Ngọc vội vàng đem một bàn bàn mỹ diệu đồ ăn đưa lên cái bàn, sau đó đối với mình làm chán ghét mặt quỷ, cười tủm tỉm rời đi, sau đó mình lại xuất hiện, ăn uống thả cửa.

Nhưng là hôm nay là thế nào, vì cái gì không nhìn thấy một bàn đồ ăn, cũng không nhìn thấy cái kia không có phong độ nam nhân.

Táng Thổ đi ra kết giới, nhìn qua tám kia quen thuộc cái bàn, mình ở phía trên ngồi ba tháng, mặt trên còn có một cái Thôi Ngọc đặc địa vì nàng chuẩn bị mềm mại đệm, nhưng là bây giờ đệm vẫn còn, nhân lại không, không đúng, là mỹ thực không có, Táng Thổ tại sẽ không thừa nhận mình vậy mà giờ khắc

này ở nghĩ gia hoà kia.

Táng Thổ hai tay che ngực, trên mặt biểu lộ, không biết là thất lạc, là ủy khuất vẫn là cái gì.

"Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì bản cung trong lòng như vậy khó chịu, vắng vẻ, bản cung là thế nào?"

Cặp kia đã nổi lên hơi nước con mắt âm đậm Vô Thần, đột nhiên Táng Thổ gõ gõ đầu, cười nói ra: "Ai nha, bản cung thật sự là hồ đồ, vậy mà còn đang nằm mơ, nhất định là vẫn chưa có tỉnh lại. Mau mau tỉnh lại, bản cung đói bụng."

"Ai nha!" Xuất thần Táng Thổ, không có chú ý tới dưới chân, chân đạp đến váy nàng trực tiếp nhào ngã trên mặt đất, trên đầu gối đâm nhói để Táng Thổ thẳng hút hơi lạnh, nhưng là đột nhiên, nàng tốt giống nghĩ tới điều gì, nước mắt cũng không dừng được nữa, giống như mở miệng công đồng dạng, từ trong hốc mắt bùng lên.

Hoang vu bình nguyên bên trên, một người mặc màu trắng sa y tiểu nhân cứ như vậy đem cái đầu nhỏ chôn ở giữa gối, khóc rống rống.

Trong miệng còn nức nở thì thảo nói ra: "Đau quá a, không phải nằm mơ, đây không phải nằm mơ, vì cái gì không có ăn ngon, vì cái gì, họ Thôi chính là không phải đã không kiên nhẫn, bắt đầu chán ghét ta. Có phải hay không ta chán quá mức, hẳn hiện đang tức giận, không nguyện ý lại cho Táng Thổ ăn ngon. Táng Thổ sai, ô ô, họ Thôi, Táng Thổ không ghét người."

Táng Thổ khóc thật đau lòng, thật khó chịu, tại cái này rộng lớn bình nguyên Thượng càng là bằng thêm mấy phần thê lương.

Tốt giống nghĩ đến cái gì, Táng Thổ đột nhiên đình chỉ thút thít, nâng lên trên mặt hiện lên một vòng tiểu dung, nàng tự nhủ nói ra: "Ta nghĩ đến, trên sách nói, Vô Giả đột phá cảnh giới muốn bề quan, nói không chừng hẳn vô công đột phá, bề quan đầu. Lại hoặc là, họ Thôi, hôm nay là không phải ngủ nướng, quên cho bản cung chuẩn bị kỹ càng ăn!"

Nghĩ tới đây, Táng Thổ đột nhiên cảm thấy mình trở nên rất bất đầu vui vẻ, bò dậy từ, tựa hồ là vì càng thêm thuyết phục mình, nói ra: "Họ Thôi cái này đại đồ lười, cũng dám không cho bản cung chuẩn bị ăn, quá phạm. Bản cung phải thật tốt giáo dục hắn, bắt quá bản cung nếu là nói cho hắn biết, bản cung đã tha thứ hắn, hắn có phải hay không sẽ phi thường vui vẻ. Ân, bản cung đại nhân đại lượng, liền tha thứ hắn!"

Vừa đi, một bên một đường nhắc tới, Táng Thổ lại biến thành cái kia khoái hoạt Táng Thổ, nhún nhảy một cái, tốt không vui vẻ. Nho nhỏ bộ dáng hướng về Thôi Ngọc nơi ở đi đến.

Đi vào Thôi Ngọc ngoài cửa phòng, Táng Thổ mang lấy bờ eo thon, ngạo kiều kêu lên: "Họ Thôi, bản cung tới thăm người, còn không đuổi mau ra đây kiến giá thỉnh an!" Thanh âm thanh thúy tại Thôi Ngọc trong tiểu viện tiếng vọng.

Nhưng là một phút đồng hồ trôi qua, hai phút đồng hồ trôi qua, Thôi Ngọc cửa phòng không có có một tí xúc động tĩnh.

Táng Thổ nguyên bản ngạo kiều trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chậm chậm bắt đầu luống cuống, sau đó chân luống cuống.

Táng Thổ không còn có cái gọi là thận trọng, trong lòng bối rối sốt ruột, nàng vội vàng địa xông lên phía trước, lui ra Thôi Ngọc cửa phòng, thế nhưng lại phát hiện, trong phòng trống tuếch, Thôi Ngọc cũng không lại trong phòng.

Táng Thổ lần này chân sốt ruột, nàng cuống quýt tìm khắp cả cái này không phòng lớn ở giữa mỗi một cái góc, trong miệng càng không ngừng kêu Thôi Ngọc danh tự, nhưng là tất cả không có trả lời.

Táng Thổ nói với chính mình, có lẽ Thôi Ngọc tại địa phương khác luyện công đâu, sau đó rờn rã một ngày, Táng Thổ lật khắp chỗ có địa phương, nhưng là tất cả không có tìm được Thôi Ngọc tung tích.

Dạ, lạnh buốt như nước, thất vọng đau khổ lãnh tâm.

Táng Thổ ngờ ngác ngồi tại nàng bạch liên chạm ngọc trung, trong ngực ôm thật chặt Thôi Ngọc lưu cho nàng món kia trường sam. Nho nhỏ bộ dáng thất hồn lạc phách, cả người tất cả hoảng hốt không thôi.

"Giới linh, giới linh!" Táng Thổ đối không khí kêu.

"Chuyện gì?" Một cái nhẹ nhàng nữ sinh truyền đến. Thanh âm tựa như đến từ bốn phương tám hướng, làm cho không người nào có thể biết người nói chuyện đến cùng ở nơi nào.

"Giới linh, người nói cho bản cung, Thôi Ngọc đi nơi nào? Ta tìm không thấy hắn!" Táng Thổ nức nở nói ra.

Bốn phía trầm mặc hồi lâu, giới linh rốt cục hồi phục, nói ra: "Người không muốn tìm, hôm nay sáng sớm, hắn đã rời đi Luyện Ngục Đồng Lô, lúc này vẫn chưa về."

Táng Thổ sau khi nghe được, trong tay nắm chắc áo ngoài từ trong tay trượt xuống, Táng Thổ gấp gấp hỏi: "Giới linh, người nói Thôi Ngọc sẽ còn trở về sao? Hẳn là không phải là bởi vì chán ghét bản cung mới rời khỏi, bản cung có phải hay không trước đó quá phạm, cho nên hắn tức giận, rời đi. Hẳn giận thật à sao?"

Đồng dạng, giới linh trầm mặc thật lâu, mới hồi đáp: "Sẽ, không biết!"

Giới linh lần này sau khi trả lời, liền không còn có đáp lại Táng Thổ, vô luận Táng Thổ làm sao kêu gọi, giới linh tất cả không có trả lời.

Táng Thổ nhìn xem trên đùi áo ngoài, trong lòng không biết thế nào, sinh khí một trận Vô Danh hòa , tức giận đến đem áo ngoài bỏ qua, trong lòng ủy khuất cũng không còn cách nào kiềm chế, nước mắt không cầm được chảy xuống.

Táng Thổ khóc hô hào.

"Đi thôi, tất cả đi thôi, người cũng không cần Táng Thổ, chán ghét Táng Thổ, các người đều không thích ta, đều phải rời ta."

"Phụ thân mẫu thân, các người đem còn không có xuất thế ta bỏ ở nơi này, không còn có xuất hiện, không cần ta nữa. Hiện tại họ Thôi, người cũng không cần ta nữa. Bản cung cứ như vậy để cho các người chán ghét sao? Các người đi thôi, tất cả đi thôi, đi liền không nên quay lại."

Táng Thổ giống như giống như điên, đem Thôi Ngọc áo ngoài nhặt lên, sau đó dụng lực ném lên mặt đất, sau đó hung hăng giẫm lên, một lát sau, liền biến sắc, phá lệ trần quý giống như đem áo ngoài chăm chú ôm vào trong ngực, khóc rống.

Sau đó lại đem áo ngoài ném đến phương xa , chờ một hồi, liền đem áo ngoài nhặt về, ôm vào trong ngực.

Vòng đi vòng lại.

Có lẽ là khóc mệt mỏi, Táng Thổ ôm Thôi Ngọc áo ngoài, nằm xuống ngủ thiếp đi.

Chỉ là khuôn mặt nhỏ bé non nớt kia bên trên, vẫn như cũ treo tràn đầy thống khổ nước mắt, giống như có lưu không xong nước mắt, trong lúc ngủ mơ, Táng Thổ còn tại ghen ngào mộng ngủ.

"Các người tất cả đi thôi, ta là không ai muốn hài tử, không ai muốn hài tử..."

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Táng Thổ mỗi ngày đều hội ngộ tại Thôi Ngọc trên bàn kia, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, thẳng đến nàng đợi đến buồn ngủ, khóc mệt mỏi, mới có thể trở lại bạch liên chạm ngọc trung ngủ say.

Thế nhưng là chờ a chờ, một ngày lại một ngày, cuối cùng đợi đến, đều là vô tận đắng chát cùng cô độc.

Cuối cùng, Táng Thổ dứt khoát liền ngủ ở Thôi Ngọc gian phòng, ngóng nhìn có một ngày tỉnh lại, Thôi Ngọc chính một mặt cung chiêu nhìn xem mình, vì chính mình đóng đắp chăn, trên mặt bày bày đầy mình thích ăn mỹ thực, loại tình cảnh kia, Táng Thổ nghĩ đi nghĩ lại, tất cả mỹ nở nụ cười.

Nằm tại trần đầy Thôi Ngọc hương vị trên giường, trong ngực ôm cái kia đã bị mình chà đạp không còn hình dáng áo ngoài, trong giấc mộng hô hoán Thôi Ngọc danh tự.

"Thôi Ngọc, người mau trở lại, mau trở lại, Táng Thổ nhớ người..."

Một giọt Tinh Oánh Thôi Xán nước mắt tại non nớt gương mặt Thượng về lạc...

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Mệnh phạm hùng hải tử

Đại Đường đế quốc Đông Nam chỗ, có một tòa tại Đại Đường mười phần nổi danh thành nhỏ, tên là Vọng Nguyệt Thành.

Vọng Nguyệt Thành tọa lạc tại Đông Lai quận thành tới gần bờ biển một tòa thành nhỏ, nhưng là mặc dù là một tòa thành nhỏ, nhưng lại là cực kỳ phồn hoa.

Bởi vì hàng năm thu đông giao thế thời tiết, từ Vọng Nguyệt Thành đều có thể quan sát đến một loại thiên hạ kỳ quan.

Tại hàng năm mười Nguyệt Sơ ngũ trong vòng vài ngày, Vọng Nguyệt Thành xa xa trên bờ biển hội dâng lên một loại kỳ dị sương mù, hình thành trong truyền thuyết Hải Thị Thận Lâu, từ Vọng Nguyệt Thành một bên trắng rầm rập Thượng nhìn lại, không đơn giản năng nhìn thấy Hải Thượng Thăng Minh

Nguyệt cái này một kỳ cảnh, cùng cang nhìn thấy trong truyền thuyết song nguyệt đồng huy, hoà lẫn khoáng thế kỳ quan, hai viên mặt trăng xuất hiện trên không trung, Thôi Xán chói mắt, như là tiên cảnh.

Mỗi một năm tất cả khả năng hấp dẫn đến vô số quan lại quyền quý, văn nhân mặc khách, thậm chí một chút học đòi văn vẻ võ đạo cường giả tất cả sẽ xuất hiện.

Nhưng mà, Vọng Nguyệt Thành khả không vẹn vẹn chỉ là dựa vào thiên địa kỳ cảnh hưởng dự thiên hạ, cang là bởi vì, lúc này, trên mặt biển sẽ xuất hiện thiên hạ đệ nhất mỹ vị, song nguyệt bồi.

Này đôi nguyệt bồi cả ngày tất cả sinh tồn ở biển sâu dưới đáy, căn bản không thể nào bắt, chỉ có tại này đôi nguyệt đồng huy một đêm, những này song nguyệt bồi mới có thể từ Vô Tận Hải trong nổi lên mặt nước, mờ bồi trắng rằm, phun ra nuốt vào ánh trăng.

Hàng năm ngư dân đều sẽ ở thời điểm này, điều khiển thuyền đánh cá ra hải bộ bắt, bắt quá song nguyệt bồi hình thể to lớn, còn có lấy nhân loại Vô Giả Luyện Thể cực hạn thực lực, hàng năm tất cả có thật nhiều ngư dân táng thân đáy biển.

Không qua ích lợi thật lớn vẫn là không cách nào ngăn cản mộng muốn phát tài ngư dân tre già măng mọc.

Lúc này, Thôi Ngọc đang ngồi ở cái này Vọng Nguyệt Thành lớn nhất, cũng là lấy nấu nướng song nguyệt bồi nổi danh nhất nhìn Nguyệt lâu trung, hần đã hao tốn một vạn lượng Bạch Ngân định ra một bàn song nguyệt bồi yến.

Thôi Ngọc một bên thưởng thức rượu, một bên dư vị đêm qua mỹ cảnh, bực này phảng phất tiên cảnh kỳ cảnh, tại hần thể giới kia, khả là rất khó nhìn thấy.

Song Nguyệt Tranh Huy, lộng lẫy.

Tại nửa tháng trước, Thôi Ngọc trong lúc vô tình nghe người ta nâng lên cái này Vọng Nguyệt Thành sự tình, cang là nghe đến đó có thiên hạ đệ nhất mỹ vị, nghĩ đến nếu là Táng Thổ tiểu nha đầu kia ăn vào bực này mỹ vị, khẳng định hội cang thêm vui vẻ, nói không chừng sẽ buông xuống đối với hần lòng đề phòng.

Tính toán đi ra cũng có nửa tháng, ngẫm lại Táng Thổ cái tiểu nha đầu kia nửa tháng này không có mình chuẩn bị cho nàng mỹ thực, khẳng định một bên giữ lại nước bọt, một bên mọc lên ngọt ngọt đầu.

Thôi Ngọc vừa nghĩ, vừa lái tâm mà cười cười.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận cãi lộn thanh âm, bắt quá Thôi Ngọc cũng không có cỡ nào để ý, gần nhất nơi này đến rất nhiều ngắm cảnh người trong vô lâm, khó tránh khỏi hội có thật nhiều xung đột, Thôi Ngọc đã không cảm thấy kinh ngạc, căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Thế nhưng là không đến bao lâu, cái này nhìn Nguyệt lâu chương quỹ, sung khuôn mặt đi đến, Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn đi qua, phát hiện khóe miệng của hần còn có một khối không có lau sạch sẽ vết máu.

Cái này chương quỹ phản nản khuôn mặt, nói ra: "Thôi gia, ta!"

Nhìn xem hần một mặt đáng vẻ đắn đo, Thôi Ngọc liền lập tức đoán ra, khẳng định không có chuyện tốt lành gì?

"Nói đi! Sự tình gì." Thôi Ngọc đến lúc đó rất bình thản, bắt quá trong lòng cũng đang hồi tưởng, có vẻ như gần nhất cũng không có cùng người khác phát sinh cái gì xung đột a!

"Thôi gia, có một vị quý nhân, muốn đề ngài nhường ra một bàn song nguyệt yến. Nói tiền bạc thế nhưng là gấp đôi bồi giao!" Cái này chương quỹ khúm núm nói ra để Thôi Ngọc lông mày nhảy một cái.

Tại cái này nhìn Nguyệt lâu trung, có thể ăn đến khỏi song nguyệt yến, ai sẽ chênh lệch điểm này tiền, đều là cái này người chương quỹ không thể trừu.

Mặc dù nhìn Nguyệt lâu bồi cảnh hùng hậu, nhưng là cũng phải nhìn nhân đến không phải. Lần này cần là phổ thông Vô Giả thì cũng thôi đi, nhưng là người tới quả thực không phải hần có thể gây.

"Thế nhưng là ta tiền bạc không cho đủ?" Thôi Ngọc lạnh lùng hỏi.

Cái này chương quỹ nghe xong, trong lòng liền là lộp bộp nhảy một cái, trầm nghĩ vị gia này quả nhiên không phải để trừu, căn bản không hỏi đưa ra yêu cầu này người thân phận, Định cũng là thân phận tôn quý người, không sợ bất luận kẻ nào.

Thế nhưng là cái này khả khổ chương quỹ, lúc đầu người kia chỉ là cảm thân phận ép hần, để hần an gạt ra khỏi một bàn song nguyệt yến, cái này chương quỹ nhìn Thôi Ngọc mặc dù quần áo lộng lẫy, nhưng là không có nửa thủ hạ gia đình, trong lúc gờ tay nhắc chân cũng không có gấp nửa phần quý khí, không có ý tứ gì.

Cho nên nghĩ thầm, chỉ cần mình nói ra thân phận của người kia, người này tất nhiên không dám từ chối, hội sáng khoái nhường ra, ai biết người ta liên người tới cũng không hỏi, liền trực tiếp cự tuyệt.

Bắt quá chương quỹ cũng chưa từ bỏ ý định, nói ra: "Người đến là Bắc Hoang quận vương, chính là đương kim Thánh Hoàng đệ hạ cực kỳ sùng ái tiểu

Hoàng tử, Thôi gia nếu không ngài liền nhường lại đi, tiểu nhân nguyện ý nhiều bồi giao ngài gấp năm lần tiền bạc, ngài nhìn?"

Thôi Ngọc lông mày nhíu lại, chén rượu trong tay liền trực tiếp ném xuống đất, quát: "Cái gì a miêu a cầu đều muốn ta nhường ra song nguyệt yến, nếu là tiền bạc không cho đủ, ta xoay người rời đi, đã ta không ít người một văn tiền, cũng đừng nghĩ khiến cho ta nhường lại, cút!"

Những thương nhân này tất cả là một đám tiện cốt đầu, Thôi Ngọc cũng là nhìn ra, tiệm này gia cho là mình dễ khi dễ, đã như đây, Thôi Ngọc cũng sẽ không cho hắn cái gì tốt sắc mặt, trực tiếp đuổi đi!

Bất quá Thôi Ngọc nghe được lời này, thế nhưng là bị hù chương quỹ tam hồn thất phách cùng bay, cũng dám nói đương kim Thánh Hoàng bệ hạ hoàng tử là a miêu a cầu!

Thôi Ngọc lời nói này không có chút nào che giấu, thanh âm truyền đến bên ngoài, vừa lúc bị ngồi tại bên ngoài vị này tiểu Hoàng tử nghe vừa vặn.

Cũng dám nói mình là a miêu a cầu, thực sự lẽ nào lại như vậy.

Cái này tiểu Hoàng tử trực tiếp liền mang theo hộ vệ của mình vọt tới.

Thôi Ngọc nhìn xem bọn này xông vào gian phòng của mình một đám người, phát hiện một cái khí chất Bất Phàm, một thân quý khí tiểu thí hải, nổi giận trong bụng lập tức kết tại yết hầu, phi thường khó chịu.

Gần nhất mình có phải hay không mệnh phạm tiểu thí hải. Làm sao đi tới chỗ nào tất cả gặp được loại này ngạo kiều cuồng vọng tiểu thí hải.

Chỉ gặp cái này tiểu Hoàng tử, dùng tay chỉ Thôi Ngọc, cả giận nói: "Liền là người dám nói bản hoàng tử là a miêu a cầu, dám can đảm vũ nhục Hoàng gia, thật là đáng chết!"

Mà một bên chương quỹ đã sợ đến mồ đến trên mặt đất, hiện tại hắn là không dám ở nơi này dừng lại, hai tay hai chân cùng sử dụng, ý đồ từ một bên leo ra đi.

Thôi Ngọc để mắt phải một chút cái này tài hơn mười tuổi tiểu thí hải, vốn đang chuẩn bị ra tay đánh nhau, hoạt động gân cốt Thôi Ngọc, hiện tại đã không hứng lắm, hắn tài lười nhác cùng một đứa bé so đo.

Thôi Ngọc ánh mắt hoàn hảo đưa vào tiểu Hoàng tử thủ trung, cái kia ánh mắt khinh thị đơn giản so cái gì đều muốn kích thích cái này hoàng gia thiên chi kiêu tử, cả giận nói: "Người tới, đem hắn bắt lại cho ta, vũ nhục Hoàng gia tôn nghiêm, tội lỗi đáng chém!"

Tiểu Hoàng tử vừa dứt lời, canh giữ ở bên cạnh hắn mấy tên hộ vệ liền như lang như hổ đánh tới, đao kiếm Xuất Khiếu không ngừng bên tai.

Thôi Ngọc nổi giận, cái này tiểu thí hải tuổi không lớn lắm, cũng đã bá đạo như vậy, một lời không hợp liền muốn lấy tính mạng người ta.

Dài như vậy đại về sau chẳng phải là càng thêm làm tầm trọng thêm, làm hại thiên hạ.

Đang ngẫm nghĩ trước đó bị Táng Thổ cái kia ngạo kiều nha đầu khí hỏa khí, Thôi Ngọc chuẩn bị hôm nay hảo hảo dạy một chút những này hùng hài tử đạo lý làm người, đương nhiên, dừng lại trúc tẩm kẹp thịt là không thiếu được.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hành hung hùng hài tử

Mặc dù cái này hùng hài tử nói là một cái hoàng tử, nhưng là thị vệ bên người lại chẳng ra sao cả, tất cả văn văn chỉ là mấy cái Tiên Thiên cao thủ, còn có một số Luyện Khí viên mãn thị vệ.

Mà lại hoàng tử này liền ở một bên, những người này hành động ở giữa, nhìn như uy mãnh, kỳ thật tất cả bó tay bó chân, sợ trong lúc vô tình thả ra nội lực thương tổn tới cách đó không xa tiểu Hoàng tử.

Nhưng là Thôi Ngọc nhưng không có loại này cố kỵ, toàn thân nội lực ngoại phóng, lập tức để bọn này hộ vệ biến sắc, đối phương vậy mà cũng là một cái Tiên Thiên cao thủ.

Hơn nữa nhìn khí thế của hắn kinh người, tất nhiên không phải bình thường Nhị lưu Tiên Thiên cao thủ.

"Điện hạ mau lui lại, đối phương là Tiên Thiên cao thủ!"

Lập tức, mấy tên hộ vệ liền muốn lôi kéo tiểu Hoàng tử thối lui, nhưng là đã chậm.

Rõ ràng sáu tháng Tu Luyện, Thôi Ngọc một thân tu vi mặc dù vẫn như cũ là Tiên Thiên cảnh giới, nhưng là sớm liền không thể so sánh nổi.

Cánh tay vung lên, ngay tại trong gian phòng đó hình thành một trận gió lốc, đem gian phòng đại môn quan bế.

Thái Cực quyền pháp sử xuất, lập tức liền đề trong gian phòng đó bọn hộ vệ trong lòng đại loạn.

Mặc dù bọn hắn đều là Tiên Thiên bên trong Nhất Lưu hảo thủ, nhưng là lúc này lại cảm giác, giống như có một hai bàn tay to đem bọn hắn bao phủ.

Ngày thường đã đem hợp kích trận pháp dẫn vào trong xương tủy, hiện tại càng tốt giống từng cây sợi tơ đem bọn hắn trói lại, giống như đề tuyến như con rối, Nhậm đối phương bài bố.

Cái gì hợp kích trận pháp, đã sớm tại Thôi Ngọc Thái Cực quyền hạ không còn hình dáng.

Đây cũng là Thôi Ngọc bởi vì hơn nửa năm không có nhân động thủ một lần, trong lòng cất hoạt động gân cốt ý nghĩ, bắt bọn hắn luyện tập. Nếu không, bọn này Vô Giả đã sớm nằm xuống.

Nhớ ngày đó, Thôi Ngọc liền có thể tại Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả thủ hạ đi chiêu, hiện tại càng thêm đáng sợ.

Thăng đến trên tức đủ rồi, Thôi Ngọc tài thi triển ra tay ác độc, đem cái này từng cái hộ vệ thả ngã xuống đất.

Cái này tiểu Hoàng tử đã sợ ngây người, những hộ vệ này hắn nhưng là thấy tận mắt sự lợi hại của bọn hắn.

Đã từng một cái hưởng dự kinh thành Tiên Thiên viên mãn cao thủ, tại thủ hạ của bọn hắn cũng đều nuốt hận tại chỗ, căn bản cũng không có năng lực phản kháng, ai biết hôm nay, hắn vậy mà nhìn thấy những này trong mắt hắn tuyệt đỉnh cao thủ, bị người ta giống như khi làm xiếc giống như, đùa nghịch xoay quanh, hiện tại càng là từng cái nằm trên mặt đất không biết sinh tử.

Tiểu Hoàng tử nhìn xem Thôi Ngọc một mặt dữ tợn đi hướng mình, sợ hãi không ngừng hướng lui về phía sau lấy, thăng đến đã thối lui đến cạnh cửa, không đường thối lui.

"Người không được qua đây, ta chính là Đại Đường Thập Cửu hoàng tử, người nếu là dám gây bất lợi cho ta, nhưng là muốn liên lụy cửu tộc." Tiểu Hoàng tử miệng cộp gan thò, trong miệng nói không hề có tác dụng uy hiếp.

Thôi Ngọc ma quyền sát chương, một mặt cười xấu xa đi đến tiểu Hoàng tử trước mặt.

"Coi quyền!" Tiểu Hoàng tử đợi Thôi Ngọc đi đến trước mặt, đột nhiên một quyền đánh vào Thôi Ngọc phần bụng.

Thôi Ngọc thân thể đột nhiên đình chỉ, sau đó kêu thảm một tiếng, ngồi xổm trên mặt đất.

Tiểu Hoàng tử một mặt mừng rỡ, nhìn xem nắm đấm của mình, không thể tin được nói: "Bản vương lợi hại như vậy, chẳng lẽ ta có cách kinh kỳ, chính là vạn năm khó mà tuyệt thế thiên tài, bản vương một quyền thậm chí ngay cả Tiên Thiên cường giả tất cả chịu không được?" Vừa nói, một bên trên mặt còn hiện ra ngạo nghễ tiểu dung, giống như hắn lúc này đã trở thành cao thủ tuyệt thế.

Thế nhưng là, cổ căng một cái, một cái đại thủ đã bắt ở bên trên. Chỉ gặp Thôi Ngọc một mặt cổ quái nhìn xem hắn, nói ra: "Ta dựa vào, người là ngớ ngẩn sao? Ta lừa gạt người, cái này cũng nhìn không ra?"

Tiểu Hoàng tử mặt xoát một cái, biến đến đỏ bừng. Uống hắn còn cho là mình đột nhiên biến thành cao thủ tuyệt thế, trời sinh dị bẩm, ai biết người ta chỉ là tại trên tức mình.

Sau đó thân thể bay lên không, lại bị Thôi Ngọc trực tiếp xách lên, thật giống như xách Tiểu Kê từ giống như, khiến cho tiểu Hoàng tử tức giận không thôi.

Thân phận của mình tôn quý, chính là Hoàng gia chí cao huyết mạch, chưa từng có qua làm nhục như vậy.

Thế nhưng là Thôi Ngọc tài không quan tâm những chuyện đó, người khác có lẽ bởi vì thâm căn cố đế tư tưởng cùng phong kiến Hoàng gia vương triều đáng sợ mà e ngại triều đình.

Nhưng là Thôi Ngọc đối loại này đế vương gia huyết mạch thế nhưng là một điểm kính sợ đều không đáp lại.

Thôi Ngọc đem tiểu Hoàng tử mặt hướng Hoàng Thổ địa đặt ở trên đùi của mình, tay nâng chương lạc, một bàn tay liền đập vào tiểu Hoàng tử trên mũi.

"A!" Một tiếng hét thảm, Thôi Ngọc mặc dù lưu thủ, sẽ không đã thương cái này tiểu Hoàng tử gân cốt, nhưng là lực đạo lại là không nhỏ, đầy đủ cái này tiểu Hoàng tử về sau một đoạn thời gian không nên nghĩ lại dùng cái mũi ngồi bất cứ vật gì.

Tiểu Hoàng tử mộng, nếu không phải trên mộng toàn tâm đau đớn, tiểu Hoàng tử tất cả cho là mình nhất định là trong mộng, chưa từng tỉnh lại.

Đường đường Đại Đường coi là hoàng tử, Thiên Hoàng quý tộc, có thể nào nghĩ đến hôm nay lại bị nhân đặt ở trên đùi, đánh lấy cái mộng tử.

Xấu hổ tiểu Hoàng tử mất tối sầm lại, liền ngất đi, thế nhưng là không đợi hôn mê mấy hơi thở, trên mộng lại một cái đầu từng con, liền đem cái này tiểu Hoàng tử đau nhức tỉnh.

"Ta muốn giết ngươi, ta là Đại Đường hoàng tử, ngươi không thể đối với ta như vậy!"

"Ba!" Đáp lại hắn là lại một cái tát!

Tiểu Hoàng tử thẹn quá hoá giận, kêu lên: "Ta muốn giết ngươi, ta muốn tru ngươi cứu tộc!"

"Ba!" Thôi Ngọc lãnh lấy liền lại một cái tát.

Tiểu Hoàng tử kịch liệt gãy dựa, nhưng là kẹt tại trên cổ hắn thủ, liền tựa như một thanh nặng nề thanh nẹp đồng dạng, để hắn không thể động đậy.

"Thả ta, ta không truy cứu ngươi. Mau thả ta!"

"Ba!"

"A!" Tiểu Hoàng tử muốn điên rồi, trong miệng không ngừng giận mắng cái này Thôi Ngọc, bất quá tựa hồ hoàng gia giáo dục kỳ thật vẫn là không sai, cái này tiểu Hoàng tử trong miệng thô tục đơn giản liền là hỗn đản loại hình không đau không ngứa.

Tiểu Hoàng tử chửi một câu, Thôi Ngọc liền đánh một cái, thẳng đến cuối cùng, cái này tiểu Hoàng tử chỉ có kêu thảm còn có mặt mũi Thượng nước mắt cùng nước mũi cùng lưu, lại cũng không dám lên tiếng nữa.

Mà tránh ở một bên, nằm trên mặt đất giả chết chương quỹ, trong lòng đã trời đất sụp đổ, trong lòng gần như tuyệt vọng. Minh rốt cuộc đời trước tạo cái gì nghiệt, hôm nay nhìn thấy đương kim tiểu Hoàng tử chịu nhục, mình cái này cái mạng nhỏ có thể hay không bảo trụ, cái này chương quỹ đã không báo hy vọng.

Có lẽ là Thôi Ngọc đánh một mồi, rốt cục không còn đánh lấy tiểu Hoàng tử cái mộng, lúc này tiểu Hoàng tử một bộ sinh không thể luyện bộ dáng, cũng không thấy nữa trước đó ngang ngược can rờ. Thôi Ngọc trong lòng buồn cười, bất quá nhìn nhìn sắc trời, cũng không xê xích gì nhiều.

"Chương quỹ, đứng lên đi, không muốn nằm ở nơi đó giả chết!"

Nằm dưới đất chương quỹ thân thể rõ ràng run lên, nhưng là chết sống liền là không nổi, hắn hạ quyết tâm, chính mình là đã sớm hôn mê, không nhìn thấy cũng không biết tiểu Hoàng tử chịu nhục.

"Ngươi nếu là lại không nổi, ta liền đem chân ngươi chặt!" Nhìn thấy lão tiểu tử này vẫn còn giả bộ chết, Thôi Ngọc thanh âm lập tức trở nên lạnh.

"Đại gia, đại gia, tiểu nhân tại, tiểu nhân tại!"

"Đi xem một chút ta song nguyệt yến chuẩn bị thế nào, chuẩn bị xong, dựa theo trước đó ta phân phó, cho ta đưa đến trong phòng tới."

Chương quỹ thở một hơi dài nhẹ nhõm, liền tục xưng phải, giống như chạy trốn chết giống như trốn ra gian phòng.

Thôi Ngọc nhìn xem ghé vào chân của mình Thượng không nhúc nhích tiểu Hoàng tử, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Nhẹ nhàng tại cái mộng của hắn Thượng lại là vỗ một cái, dẫn tới tiểu Hoàng tử đau kêu một tiếng.

"Còn nằm sắp làm gì, đứng lên cho ta, bàn tay còn không có chịu đủ?"

Tiểu Hoàng tử không thể tin được nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, sau đó thật nhanh bò dậy từ, chỉ là trên mộng đau rất, liền là không cần nhìn, cũng biết đã trông cao cao.

Bò dậy tiểu Hoàng tử không để ý cái mộng đau đớn, liền muốn ra bên ngoài chạy.

"Dừng lại! Ta lúc nào để ngươi đi rồi?"

Tiểu Hoàng tử thân thể ngừng, chuyển hướng Thôi Ngọc, trên mặt sinh không thể luyện nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, ngoan ngoãn đứng vững. Được, hôm nay tùy ngươi thế nào, ta nhận thua. Tiểu Hoàng tử tuyệt vọng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Giảng kinh

Thôi Ngọc nhìn xem đường đường Đại Đường tiểu Hoàng tử ở trước mặt của hắn trong lòng run sợ phật đứng, trong lòng vẫn là sáng khoái vô cùng.

Khó trách có ngạn ngữ: "Đổi phó hùng hài tử, đánh một trận thần thanh khí sảng, đánh một đánh, kéo dài tuổi thọ!"

Cổ nhân thật không lừa ta.

Khi biết được còn muốn một đoạn thời gian, song nguyệt yển mới có thể hoàn thành, Thôi Ngọc quyết định, rút ra một chút thời gian, vì Đại Đường tương lai người thừa kế, giáo dục một chút.

"Biết ta tại sao đánh ngươi không?"

Tiểu Hoàng tử quả quyết nhẹ gật đầu.

U, không nhìn ra, cái này tiểu Hoàng tử ngộ tính rất cao, Thôi Ngọc đối cái này tiểu Hoàng tử đơn giản lau mắt mà nhìn, hỏi: "Vậy ngươi nói một chút vì cái gì?"

Tiểu Hoàng tử sợ sệt nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Bởi vì ta muốn cướp ngươi song nguyệt yển, còn để hộ vệ đánh ngươi!"

"Bành!" Thôi Ngọc không khách khí chút nào cho tiểu Hoàng tử một cái bạo lật, cái này tất cả cái gì cùng cái gì, còn hoàng tử, nói đều là thứ đồ gì.

Tiểu Hoàng tử mắt trong mắt chứa nước mắt, hỏi: "Tại sao lại đánh ta?"

Thôi Ngọc khinh bỉ nhìn thoáng qua tiểu Hoàng tử, nói ra: "Ngươi nhìn ngươi, nói đều là cái gì, liền ngươi còn hoàng tử, ta nhìn một bụng bao cò."

Tiểu Hoàng tử gấp, cả giận nói: "Ta không phải bao cò, phụ hoàng còn từng khen ta, niên kỷ còn nhỏ, liền đã văn thao vũ lược!"

"Phi, còn văn thao vũ lược, chẳng lẽ cái từ này trên thế giới này lúc nghĩa xấu không thành!"

Tiểu Hoàng tử còn muốn phản bác, nhưng nhìn đến Thôi Ngọc đã nâng tay lên, lại rút trở về.

"Ai, không tài không đức, ta thật sự là đối với các ngươi để vương gia giáo dục phương pháp cảm thấy đáng thương, nếu như các ngươi đều là cái dạng này, Đại Đường đế quốc ta nhìn cũng thành không được bao lâu!"

"Ngươi nói vậy! Ta Đại Đường như mặt trời ban trưa, tứ hải phục tòng. Phụ hoàng ta càng là văn thao vũ lược, thiên địa..."

Nói nói, tiểu Hoàng tử liền nói không được nữa, coi là Thôi Ngọc cái kia một đôi khinh bỉ ánh mắt, không có chút nào che giấu.

"Ta rất hiểu kì, các ngươi những này Hoàng gia tử đệ, ngày thường đều là tại đọc cái gì thư, làm sao liền một chút cơ bản đạo lý cũng đều không hiểu?"

Tiểu Hoàng tử ngạo kiều nói ra: "Đọc khả nhiều, có « lịch đại đế vương chấp chính chỉ muốn », « chiến trận biến hóa tinh nghiên », « sử ký », « Đại Đường sông núi địa lý hình »..."

Theo tiểu Hoàng tử từng quyển từng quyển đem bọn hắn ngày thường học tập sách vở nói ra, Thôi Ngọc sắc mặt liền trở nên càng phát ra cổ quái, thế giới này Hoàng gia giáo dục cùng bọn hắn thế giới kia cổ đại Hoàng gia giáo dục, đơn giản liền là hai thái cực.

Thế giới này Hoàng gia giáo dục, đơn giản đơn giản thô bạo cực hạn, không có cái gì cái gọi là quân tử lục nghệ, nhân tâm nền chính trị nhân từ. Toàn bộ đều là phi thường thực dụng đồ vật, liền phảng phất một đứa bé, vừa học biết đi đường, các đại nhân liền bắt đầu dạy bọn họ, làm sao đi mặt đối địch nhân của mình, nói cho bọn hắn vũ khí là cái gì, cầm trong tay loại vũ khí nào cần dùng dạng gì phương pháp giết chết địch nhân.

Không có cái gọi là đúng sai, thiện ác, thế này sao lại là đang giáo dục một đứa bé, đơn giản liền là tại bồi dưỡng một cái quái vật.

Ở trong môi trường này lớn lên hài tử, trong mắt bọn họ, không có cái gọi là đạo đức dàn khung trời buộc, trong mắt bọn họ, trên thế giới chỉ có hai loại người, địch nhân cùng người một nhà.

Không có đạo đức cái này một gông xiềng, những này bị tỉ mỉ bồi dưỡng quái vật đem đáng sợ đến cực nào, tưởng tượng nghĩ cái kia trong kinh thành trụ đầy loại người này, Thôi Ngọc tâm liền rung mình một cái.

Xem ra chân muốn nhìn cho kỹ thế giới này vẫn đạo đến cùng thế nào.

Thôi Ngọc ngẩng đầu cho tiểu Hoàng tử một cái bạo lật, nói ra: "Nghe!"

Tiểu Hoàng tử vuốt vuốt đầu, nói ra: "Ta nghe đâu, ngươi có thể hay không đừng đánh ta đâu!"

"Đánh thuận tay! Bất quá hôm nay ngươi gặp được ta cũng là duyên phận, hôm nay ta dạy cho ngươi một thiên văn chương, ngươi cho ta nhớ kỹ, về sau mình chậm rãi lĩnh hội, Định để ngươi kiếp này hưởng thụ vô tận!"

Tiểu Hoàng tử nghe xong, vậy mà để cho mình học thuộc lòng, nghĩ thầm mình từ nhỏ cũng coi là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, học phú năm xe, hẳn lại có thể dạy mình cái gì, chẳng lẽ là võ công gì tâm pháp, nhưng là hẳn cũng không thiếu loại vật này a!

"Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta niệm một câu, ngươi niệm một câu, ta chỉ niệm một lần, năng ký được bao nhiêu liền nhìn ngươi tạo hóa!" Cái này đến không phải Thôi Ngọc ra vẻ thần bí, mà là hẳn muốn giao cho cái này tiểu Hoàng tử đồ vật, thật sự là bác đại tinh thâm, cho dù là tại hắn thế giới kia, cũng không người nào dám nói mình tinh thông, đồng thời toàn bộ hiểu rõ.

Nhìn Thôi Ngọc nói trình trọng, tăng thêm sợ hãi mình nếu là không nhớ được, Thôi Ngọc lại đánh cái mông của mình, cho nên cũng là hết sức chăm chú.

Thôi Ngọc phẩm một ngụm rượu, chậm ung dung bắt đầu nói ra bản này rộng rãi thiên chương.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô Danh thiên địa bắt đầu, nổi danh vạn vật chi mẫu!"

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh..."

Thế nhưng là còn không có đợi tiểu Hoàng tử lặp lại nói xong, Thôi Ngọc liền bắt đầu tiếp lấy đọc, cuối cùng tiểu Hoàng tử đành phải ở trong lòng đi theo mặc niệm.

"Thiên hạ đều biết mỹ chi vì đẹp, tư ác mình. Đều biết thiện chi vì thiện, tư bất thiện mình. Có Vô Tướng sinh, 'khó' và 'dễ' vì tương hỗ đối lập mà hình thành, 'dài' và 'ngắn' vì tương hỗ đối lập mà so sánh... Không thượng hiền, làm dân không tranh, không quý khó được chi hàng, làm dân không vì trộm, không thấy khả muốn, làm dân tâm bất loạn, là lấy thánh nhân chi trị, hư nó tâm... Đạo Trùng, mà dùng hoặc không doanh. Uyên này, giống như vạn vật chi tông ; trạm này, giống như hoặc tồn... Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vì sở cầu ; thánh nhân bất nhân, lấy bách tính vì sở rom... Thiên trường địa cửu. Thiên địa cho nên có thể trường lại lâu giả, lấy không tự sinh, cho nên có thể trường sinh..."

Thôi Ngọc đọc tốc độ cũng không nhanh, đồng thời có thể để cho tiểu Hoàng Tử Thanh tích nghe thấy mỗi một chữ, nhưng là Đạo Đức Kinh thông thiên Chương 81:, mặc dù kiểu câu chỉnh tề, Dịch tụng dễ nhớ, nhưng là dù sao số lượng từ đồng đảo, còn không có niệm đến một nửa, sắc trời đã tối xuống.

Lúc đầu tiểu Hoàng tử chỉ coi cái này Thôi Ngọc đang đùa giỡn với hắn, ai biết chỉ bất quá nghe nhớ một đoạn ngắn, liền phát hiện tựa hồ cái này thông thiên văn chương trung, sâu hàm huyền diệu triết lý, chỉ là mình không thể nào hiểu được, thậm chí tiểu Hoàng tử có một loại minh minh bên trong trực giác, nếu là hôm nay bỏ qua lần này, đem thương tiếc cả đời.

Cho nên tiểu Hoàng tử cau mày, tập trung tinh thần, toàn lực lưu vào trí nhớ.

"Là sâu ăn sâu để, trường sinh cửu thị chi đạo. Trị đại quốc như nấu món ngon..."

"Đồng đồng đồng!" Ngay tại Thôi Ngọc bắt đầu đem Đạo Đức Kinh Chương 60: Lúc, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, đánh gãy Thôi Ngọc giảng kinh.

Tiểu Hoàng tử đã sớm say mê không thể tự kiềm chế, bị như thế đánh đoạn, vậy mà mười phần tức giận nhìn hướng người tới.

Phát hiện tiến đến chính là cái kia người chương quỹ, chỉ gặp hắn khúm núm đi tới, lại nhìn thấy tiểu Hoàng tử căm tức nhìn mình, bị hù gần như sắp khóc.

Thôi Ngọc nhìn xem cái này chương quỹ, vô sự tiểu Hoàng tử, hỏi: "Chuyện gì?"

"Đại gia, ngài song nguyệt yển đã chuẩn bị xong, đồng thời dựa theo phân phó của ngài chứa vào đại trong hộp com, đã ở ngoài cửa."

Thôi Ngọc nhìn nhìn sắc trời, đã đen. Nói ra: "Đề bọn hắn đưa vào đi!"

Khi hai cái một người cao to lớn hộp com đưa vào giữa phòng, sau đó chương quỹ cũng như chạy trốn rời phòng.

Thôi Ngọc cười nhìn xem tiểu Hoàng tử, sau đó nhìn còn nằm trên mặt đất không nhúc nhích một đám hộ vệ, cười nói ra: "Hôm nay các ngươi năng nghe được ta giảng kinh, cũng là các ngươi duyên phận, cũng không cần nằm trên mặt đất giả chết, đứng lên đi!"

Nghe được Thôi Ngọc thanh âm, bọn này từng cái "Hôn mê bất tỉnh" thị vệ đột nhiên mở mắt, đứng lên.

Tiểu Hoàng tử chỉ là kinh ngạc một chút, bất quá liền lập tức đem sáng rực ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc cười lắc đầu, nói ra: "Hôm nay chúng ta duyên phận đã hết, các ngươi rời đi a. Còn ngươi năng nhớ kỹ nhiều ít, đều là ngươi Tạo Hóa."

Tiểu Hoàng tử sốt ruột, muốn để Thôi Ngọc nói lại một chút, lại bị hộ vệ bên cạnh thống lĩnh ngăn lại, đối với hắn lắc đầu. Cái này tiểu Hoàng tử từ nhỏ ở cung trong lớn lên, tự nhiên minh bạch cái này thống lĩnh ý tứ, hôm nay vốn là ác Thôi Ngọc, sợ lẫn nữa gây Thôi Ngọc chán ghét, tương lai liền càng thêm không có khả năng nghe hắn giảng kinh.

Tiểu Hoàng tử hít sâu một hơi, rất cung kính đi một cái quỳ lạy đệ tử lễ, về phần bọn này hộ vệ nhưng không có động, không phải bọn hắn không muốn hành lễ, chỉ là tiểu Hoàng tử là Hoàng gia quý tộc, một phương đất phong vương gia, bọn hắn không có tư cách kia cộng đồng hành lễ.

Thôi Ngọc nhìn xem tiểu Hoàng tử đi đệ tử lễ, cũng không có ngăn cản, bởi vì hắn ngày sau còn có mặt khác dự định.

"Lui ra đi!"

Tiểu Hoàng tử không thôi nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Còn xin tiên sinh ban thưởng tính danh, cũng tốt để học sinh tưởng niệm tiên sinh lúc, cũng có cái tưởng niệm!"

Thôi Ngọc cười từ trong ngực lấy ra một cái màu đen thiếp mời, ném cho tiểu Hoàng tử, nói ra: "Cầm cái này đi hỏi thăm một chút, người sẽ biết ta là ai!"

Tiểu Hoàng tử mừng rỡ tiếp nhận thiếp mời, nhưng là cũng không thể ngay mặt liền nhìn, vội vàng sắp xếp gọn, liền muốn lui ra khỏi phòng.

Nhìn xem tức sắp rời đi tiểu Hoàng tử, Thôi Ngọc nghĩ thâm, thế giới của mình có cái Đường triều, thế giới này cũng là Đường triều, đã có như thế duyên phận, ngay tại tiền hắn một câu đi.

"Chờ một chút!"

Tiểu Hoàng tử mừng rỡ ngừng đầu, nhìn về phía Thôi Ngọc.

"Hôm nay có duyên, ngay tại tặng người một câu lời nói, nếu là người về sau nhìn thấy đương kim Thánh Hoàng, liền đem câu nói này đưa cho hắn."

Tiểu Hoàng tử nghe xong, chỗ nào còn không rõ ràng lắm, đây là Thôi Ngọc muốn hắn cho đương kim Thánh Hoàng truyền lời, lúc này không dám khinh thường, cung kính nói ra: "Tiên sinh xin đem, học sinh ghi nhớ!"

"Dân vì thủy, quân vì thuyền. Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền! Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Đắp chặn

"Nhanh, chuẩn bị giấy cùng bút!" Nguyên bản còn ôn hòa, người khiêm tốn tiểu Hoàng tử, vừa đến đại sảnh, liền lập tức như bị điện phải nắm lấy chưởng quỹ muốn giấy cùng bút.

Chưởng quỹ mừng, bắt quá lập tức liền để cho người ta chuẩn bị xong.

Một bên thị vệ lập tức đem trong đại sảnh đang dùng cơm nhân toàn bộ đuổi ra ngoài, không có bất kỳ ai lưu.

Những người này đều biết bọn hắn là người trong triều đình, mặc dù trong lòng phần hận, nhưng là cũng không dám nói cái gì.

Chỉ gặp tiểu Hoàng tử không để ý trên móng đau rất đau nhức, múa bút thành văn, cả người toát mồ hôi lạnh không ngừng nhỏ xuống tới.

Viết đến có chút nhớ kỹ mơ hồ địa phương, một bên hộ vệ liền lập tức có người bổ sung, bắt quá cho dù là dạng này, vẫn còn có chút địa phương đã nhớ không rõ, không rất nhiều.

Tiểu Hoàng tử có chút tiếc nuối nhìn trong tay tràn đầy không trọn vẹn Đạo Đức Kinh, trong lòng dâng lên vô hạn tiếc nuối.

Mình lại có này thiên đại duyên phận, thế nhưng là ai ngờ lại không thể đem bảo sơn đều thu hồi, thật sự là thiên đại tiếc nuối.

Tiểu Hoàng tử tiếc nuối nói: "Đáng tiếc như thế hiếm thấy thiên chương, ta vậy mà không thể toàn bộ ghi lại, thực sự đáng hận."

"Tiên sinh khả từng rời đi?" Tiểu Hoàng tử ngẩng đầu vẫn hướng một bên thị vệ.

"Chúng ta chưa từng nhìn thấy tiên sinh rời đi."

Nhẹ gật đầu, tiểu Hoàng tử thủ cầm Đạo Đức Kinh, không ngừng nhìn xem, tính toán, mong mỗi mình năng linh quang lóe lên, nhớ lại quên cái kia một bộ phận, lần ngồi xuống này liền là suốt cả đêm.

Khi sáng sớm ngày thứ hai, thị vệ bẩm báo, nói Thôi Ngọc vẫn tại gian phòng còn chưa rời đi, tiểu Hoàng tử mừng rỡ đi qua, muốn mượn thỉnh an lấy cớ, nhìn xem có thể hay không lần nữa đến chỉ điểm một hai.

Thế nhưng là khi tiểu Hoàng tử bọn hắn gõ cửa Thiên Môn tất cả không có trả lời về sau, mở cửa phòng, phát hiện bên trong sớm đã người đi nhà trống, Thôi Ngọc sớm cũng không biết lúc nào rời đi.

Một màn này không khỏi khiến một đám hộ vệ sợ hãi, phải biết Thôi Ngọc cũng không phải chỉ cần một nhân, cùng hắn cùng một chỗ biến mất còn có hai cái một người cao to lớn hộp com, cứ như vậy còn có thể để chung quanh Tiên Thiên hộ vệ không có phát hiện mấy may động tĩnh rời đi, phần này thực lực thật là đáng sợ, lúc này ngẫm lại lúc ấy mạo phạm bộ dáng của hắn, lòng to tất cả lóe sáng, trong lòng một trận hoảng sợ.

Luyện Ngọc Đồng Lô nội.

Thôi Ngọc hai tay duỗi thẳng, hai cái to lớn hộp com cứ như vậy bị hắn mang theo, vừa đi, một bên cảm thán hôm nay vận khí quả thực không tệ.

Liền liên tới kiếm chuyện với hắn, đều có thể gặp được đương kim hoàng thất tiểu Hoàng tử.

Kỳ thật dạy cho hắn Đạo Đức Kinh, cũng là Thôi Ngọc lâm thời khởi ý, bởi vì trước kia trong vòng mấy tháng, Thôi Ngọc tại ra ngoài mua sắm thức ăn thời điểm, liền phát hiện, mặc dù nhưng đã không giống trước đó triều đình giống trống khua chiêng tập lấy chính mình, nhưng là mệnh lệnh truy nã vẫn là treo thật cao ở nơi đó.

Muốn nói không có chút nào quan tâm, cái kia là gạt người, dù sao đây là trên cái thế giới này, lớn nhất mạnh nhất bạo lực cơ quan ban bố lòng bất lệnh.

Mình bây giờ hoàn hảo không chút tổn hại tự nhiên không sợ, nếu là ngày nào bản thân bị trọng thương, trốn chạy khắp nơi thời điểm, chỉ sợ sẽ là dè chết lạc đã Thượng cuối cùng một cọng cỏ.

Cho nên Thôi Ngọc nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ cái này mệnh truy nã. Còn làm sao diệt trừ, Thôi Ngọc suy nghĩ mấy tháng cũng không nghĩ tới biện pháp, nhưng là hôm nay vậy mà nhân duyên tế gặp được cái này Đại Đường hoàng tử.

Cho nên hắn tài đánh một gậy cho một cái táo ngọt, mở ra trang bức hình thức.

Về phần bản này Đạo Đức Kinh có thể hay không gây nên đương kim Thánh Hoàng chú ý, Thôi Ngọc thế nhưng là không có chút nào lo lắng.

Thậm chí Thôi Ngọc có loại minh minh bên trong cảm giác, bản này Đạo Đức Kinh đem so với hắn trong tưởng tượng còn trọng yếu hơn, có thể dẫn phát vô lượng gọn sóng.

Bình nguyên cửa đá kết giới chỗ, Thôi Ngọc có chút trêu tức nhìn xem mình lưu lại cái bản, bởi vì hắn đã nửa tháng có thừa cũng không đến, hiện tại vô luận là cái bản vẫn là cái ghế, vẫn như cũ ánh sáng như mới, hiển nhiên ngày ngày có nhân quét dọn.

Xem ra Táng Thổ tiểu nha đầu kia khẳng định mỗi ngày tới, khẳng định đã sốt ruột.

Thôi Ngọc không nhanh không chậm đem một bản bản dùng song nguyệt bôi làm thành các món ăn ngon bày ở trên bàn, khi chuẩn bị thỏa đáng, Thôi Ngọc mới đi đến cửa đá kết giới chỗ, kêu lên: "Tiểu chủ, tiểu nhân đến cấp người thỉnh an, mỹ thực đã bày ra trên bàn, mời tiểu chủ đi ra hưởng dụng."

Thế nhưng là chờ trong chốc lát, không có nửa điểm động tĩnh, Thôi Ngọc trong lòng buồn cười, thầm nghĩ nha đầu này khẳng định là tại tức giận chính mình.

Lại kêu mấy lần, vẫn là không có động tĩnh chút nào. Thôi Ngọc biết mình ở chỗ này, nha đầu này chắc chắn sẽ không đi ra.

Thế là liền cùng ngày xưa đồng dạng, mang theo rượu của mình ầm, núp ở phía xa.

Thế nhưng là đợi một hồi lâu, vẫn là không có nhìn thấy nha đầu kia xuất hiện, không có cách nào, Thôi Ngọc biết lúc này tiểu nha đầu này thật sự tức giận rồi, thế là quyết định trước trở về gian phòng của mình, đợi chút nữa tại tới xem một chút.

Lui mở cửa phòng, Thôi Ngọc lập tức liền bị gian phòng của mình bên trong cảnh tượng sợ ngây người, chỉ gặp cả phòng lộn xộn không cần, cái bàn băng ghế toàn bộ tất cả giải tán, Thôi Ngọc cả người toát mồ hôi lạnh chảy ròng, không cần hỏi, khẳng định là tiểu nha đầu chạy đến mình nơi này bão nổi.

Cười khổ lắc đầu, đem rượu ầm tiện tay để dưới đất, liền chuẩn bị trước đem phòng của mình thu thập một chút, nhưng là đột nhiên, hắn nhìn thấy trên giường của chính mình ngủ một cái bóng người màu trắng.

Thôi Ngọc hơi kinh ngạc, làm sao cũng không nghĩ tới, Táng Thổ vậy mà lại ở chỗ này.

Thôi Ngọc nhìn xem ngủ Táng Thổ , tức giận đến nghiến răng, thầm nghĩ: "Sẽ không phải nha đầu này mỗi ngày đều đến chính mình nơi này tàn phá một cái, một môi liên tục tiếp nằm ngủ ở chỗ này đi!"

Thôi Ngọc ma quyền sát chương, hôm nay chuẩn bị kỹ càng tốt điều giáo điều giáo cái này tiểu la ly, mình tân tân khổ khổ đợi hơn nửa tháng, chính là vì chuẩn bị cho nàng ăn ngon, ai biết nàng lại đem gian phòng của mình phá hủy.

Nhìn gian phòng bộ dáng, đơn giản so Nhị Cáp còn Nhị Cáp, phá dỡ trong đội phá dỡ đội.

Bất quá khi Thôi Ngọc đi vào trước giường thời điểm, Thôi Ngọc liền ngăn cả người.

Chỉ gặp trên giường tên tiểu nhân kia, co ro thân thể, trong ngực ôm một kiện đã không còn hình dáng quần áo, một mặt vẻ mặt thống khổ.

"Nha đầu này sẽ không xảy ra bị bệnh đi!" Thôi Ngọc giật nảy mình, vội vàng ngồi xuống thân thể, liền muốn lấy tay thử một chút, cũng không nên phát sốt.

Thế nhưng là Thôi Ngọc còn không có vươn tay, liền nghe đến Táng Thổ trong mộng tự lẩm bẩm.

"Thôi Ngọc, người mau trở lại... Các người tất cả đi thôi, các người đều không cần Táng Thổ, Táng Thổ chán ghét các người... Thôi Ngọc, người mau trở lại, Táng Thổ nhớ người... Phụ thân mẫu thân, ta hận các người... Phụ thân mẫu thân, Táng Thổ giống như các người..."

Thôi Ngọc sững sờ nhìn xem trên giường cái kia trong mắt không ngừng chảy nước mắt tiểu nhân nhi.

Vừa mới bắt đầu Thôi Ngọc còn nhả rãnh, hôm nay họa phong không đúng, thế nhưng là nghe nghe, Thôi Ngọc liền trầm mặc.

Ngồi tại trước giường, Thôi Ngọc nhẹ nhàng dùng ống tay áo đem Táng Thổ khóe mắt nước mắt lau rơi, thế nhưng là rất nhanh, nước mắt liền sẽ một lần nữa bao phủ, tựa hồ làm sao xoa tất cả lau không khô tạnh.

Thở dài, Thôi Ngọc lấy ra một giường chăn mềm, nhẹ nhàng đắp lên Táng Thổ trên thân, đồng thời nhẹ nhàng tại thân thể của nàng Thượng vỗ vỗ.

Ai ngờ tựa hồ kỳ tích đã phát sinh, khi Thôi Ngọc cho Táng Thổ đắp chăn thời điểm, nguyên bản lệ rơi đầy mặt Táng Thổ, đột như cùng cái kia mới lên hướng Yoichi, trên mặt tách ra nụ cười xán lạn, một mặt hạnh phúc bộ dáng, liền liên toàn thân căng cứng cuộn mình thân thể, tựa hồ cũng thả buông lỏng ra.

Nhìn xem cái kia mặt giãn ra tiểu dung, Thôi Ngọc lấy ra cây sáo của chính mình, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi lên.

Phảng phất Đại Hải thanh âm, như là ấm áp mẫu thân, mỹ diệu giai diệu đem Táng Thổ ôm vào ôm ấp.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đối thoại giới linh

Táng Thổ chớp lấy mắt to, nở nụ cười nhìn xem Thôi Ngọc đem một bàn bàn mỹ thực từng từng trên bàn, thỉnh thoảng còn một mặt cung chiêu nhìn xem mình.

Khi toàn bộ tất cả thu thập thỏa đáng về sau, Táng Thổ liền giang hai cánh tay, hết sức ăn ý địa, bị Thôi Ngọc ôm lấy, đặt ở trên đùi của mình.

Khi Táng Thổ muốn ăn loại nào đồ vật, chỉ cần dùng ngón tay một chỉ, Thôi Ngọc liền sẽ lập tức vì nàng mang tới, đưa vào trong miệng của hân.

Mỗi khi một chút thức ăn ngon chất lỏng dính đến môi của nàng một bên, Thôi Ngọc đều sẽ lấy ra một khối khăn gấm ôn nhu cho hân lau rơi.

Tại Thôi Ngọc ấm áp trong lồng ngực, Táng Thổ đơn giản muốn say, dù cho nàng không biết say là cái gì, nhưng là trong sách là như thế viết.

Lúc này, Táng Thổ bên tai không phải truyền đến một đoạn tiếng địch, u nhã sâu xa, tựa như từ phía trên bên cạnh truyền đến.

Cả phiên thể giới tất cả tại sụp đổ, hóa thành vô tận hắc sắc quang mang trần trần tiêu tán, mà toàn bộ thể giới tất cả lâm vào vô biên hắc ám.

Sau đó, trong bóng đêm, một đạo ánh sáng nhu hòa, tựa như từ trong vũ trụ chiếu bắn ra, chỉ dẫn lấy Táng Thổ.

Quen thuộc giường, mùi vị quen thuộc, nhưng là không có quen thuộc lạnh buốt, Táng Thổ cảm giác thân thể thật ấm áp, bên tai tiếng địch còn đang vang lên.

Cái kia thổi cây sáo, quen thuộc như thể người, đang ngồi ở bên giường của nàng.

Táng Thổ nhìn một chút trên người mình chần mèn, giống như giống như nằm mơ, nàng ngọt ngào cười, sau đó từ trong chăn, nhô ra một cái tay nhỏ, chộp vào Thôi Ngọc trên quần áo, gắt gao nắm lấy, không muốn buông tay.

Cảm nhận được này Thôi Ngọc, nhẹ nhàng buông xuống cây sáo, nhìn xem đã mở mắt Táng Thổ, ôn hòa mà hỏi: "Người đã tỉnh?"

Nghe được Thôi Ngọc thanh âm, là chân thực như thế, Táng Thổ biết nàng lúc này không phải đang nằm mơ, nước mắt lần nữa từ Táng Thổ trong mắt tuôn ra, nàng nhào về phía Thôi Ngọc, ôm vào Thôi Ngọc ôm ấp.

Thôi Ngọc sững sờ, hẳn không biết ngày thường ngạo kiều tiểu nha đầu, hôm nay sao thế nhỉ, nhưng lại sẽ không ảnh hưởng hẳn thương tiếc.

Tiểu nha đầu khóc thật lâu, thẳng đến Thôi Ngọc liên tục cam đoan, thế với trời, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hẳn thời điểm, tiểu nha đầu tài đình chỉ thút thít.

Lúc này trời đã sáng, Thôi Ngọc chuẩn bị một chút lửa than, mang theo Táng Thổ đi vào cửa đá bên ngoài kết giới.

Lúc này, nguyên bản ấm áp song nguyệt bối lúc này đã làm lạnh đã lâu. Táng Thổ đây đưa để Thôi Ngọc không cách nào thoát thân, đi một lần nữa chuẩn bị đồ ăn, hiện tại không có cách nào, chỉ có thể một lần nữa đem những này mỹ thực làm nóng, bất quá thật sự có chút phung phí của trời.

Nhưng là Táng Thổ lại không lắm chú ý, một đôi mắt kính nhìn chòng chọc vào Thôi Ngọc, sợ hãi rời đi tầm mắt của mình về sau, liền sẽ biến mất không thấy gì nữa, sau đó mình phát hiện, đây chỉ là một mộng.

"Tốt!" Thôi Ngọc cao hứng nói.

Song nguyệt bối chính là thế gian ít có mỹ vị, không đơn thuần là bởi vì song nguyệt bối đặc hữu mỹ diệu cảm giác, càng là bởi vì song nguyệt bối chất thịt trung bao gồm có cái chủng loại kia nồng đậm ánh trắng, để cho người ta tựa như như bay lượn đến trên trời.

Chỉ là lúc này, chất thịt bên trong ánh trắng, cũng sớm đã biến mất không thấy gì nữa, liền liên chất thịt tất cả kém mấy cấp bậc.

Bất quá, dù cho dạng này, cũng coi là ít có mỹ vị.

Táng Thổ vui vẻ nhẹ gạt đầu, liền muốn đuổi ra nàng móng vuốt nhỏ, đi bắt đồ ăn, bất quá lập tức liền bị Thôi Ngọc ngăn trở.

Tại Táng Thổ ánh mắt kinh ngạc trung, Thôi Ngọc lấy ra một đôi dưa, Táng Thổ nhận lấy, nghi hoặc nhìn Thôi Ngọc, hỏi: "Người cho bản cung hai đầu nhánh cây làm cái gì?"

Thôi Ngọc cười lấy ra một đôi dưa, cho nàng làm làm mẫu động tác, kẹp lên một khối song nguyệt bối thịt, tại bên miệng thổi mát, sau đó đưa vào Táng Thổ trong miệng.

Táng Thổ hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn lấy đôi dưa trong tay, dựa theo Thôi Ngọc dáng vẻ, thử kẹp lên, thế nhưng là thử thật nhiều lần, đều không có kẹp lên một miếng thịt, nhìn Thôi Ngọc thẳng ha ha.

Sau đó tại Thôi Ngọc ánh mắt ngờ ngạc trung, Táng Thổ trực tiếp liền đem đôi dưa trong tay cho mất đi, đối Thôi Ngọc nói ra: "Người dứt ta!"

Đến, đây là tiểu tử tông, đến hầu hạ tốt.

Đội ăn uống no đủ, Thôi Ngọc nằm tại trên ghế nằm, Táng Thổ nằm tại Thôi Ngọc trên thân, hai người lười biếng nằm thi.

"Tiểu nha đầu, người đến cùng mấy tuổi?"

Táng Thổ nghĩ nghĩ, xuất ra hai tay đếm, thế nhưng là đếm nửa ngày, cũng không có đếm rõ, nói ra: "Ta cũng không biết."

"Chính người cũng không biết mình mấy tuổi?" Nói xong, Thôi Ngọc liền nhớ lại đến, Táng Thổ không có cha mẹ, có làm sao lại biết mình mấy tuổi? Sự hãi lại gây nên Táng Thổ chuyện thương tâm, cho nên Thôi Ngọc liền chuẩn bị không hỏi nữa vấn đề này, nói sang chuyện khác.

Thế nhưng là Táng Thổ một câu, có đưa tới Thôi Ngọc chú ý.

"Ta cũng không biết, chỉ biết là mỗi qua một ngàn năm ta đều sẽ tỉnh lại mấy ngày, chỉ là gần nhất tại một mực tỉnh dậy, có thể tự do hoạt động. Bất quá ta cụ thể mấy tuổi, bản cung không biết, nhưng là giới linh nhất định biết."

Thôi Ngọc nghe hãi hùng khiếp vía, tiểu nha đầu này đồng ngôn vô kỵ, nhưng là càng là như thế, càng là lộ ra chân thực.

Mỗi qua một ngàn năm tính tới một lần, năng nói như vậy, Thôi Ngọc cũng hoài nghi tiểu nha đầu này nói ít cũng có mấy vạn tuế.

Khả là đã sống mấy vạn tuổi người, làm sao vẫn là như cùng một cái hai ba tuổi tiểu oa nhi, thật sự là bất khả tư nghị.

"Giới linh? Ngươi đã nói hai lần giới linh, giới linh đến cùng là dạng gì tồn tại."

"Ta cũng không biết, bất quá ngươi có thể mình hỏi nàng?" Táng Thổ không quan trọng nói.

Như thế để Thôi Ngọc mười phần phiền muộn, dựa theo Táng Thổ ý tứ, mình là có toàn lực cùng giới linh trò chuyện, mình vậy mà không biết, mà là tha như thế lớn con.

"Ta cũng có thể cùng nàng giao lưu, làm sao tìm được giới linh?"

"Ta cũng không biết nàng ở nơi nào, ngươi trực tiếp đối không khí hô là được rồi, bất quá giới linh rất ít nói chuyện, có thể hay không để ý đến ngươi liền không nhất định. Liền là bản cung, nàng có đôi khi tất cả xa cách, sẽ rất ít trả lời!"

Thôi Ngọc kỹ càng hỏi thăm như thế nào kêu gọi giới linh, sau đó liền đem chuyện nào đặt ở đáy lòng.

Vào đêm, Táng Thổ an ổn ngủ thiếp đi. Thôi Ngọc một mình đi vào bình nguyên phía trên, thử kêu gọi giới linh.

Quả nhiên, kêu một trận, rốt cục đạt được đáp lại.

"Chuyện gì?"

Nghe được giới linh đáp lại, Thôi Ngọc rất vui vẻ, hẩn hỏi: "Giới linh, ta có một ít chuyện muốn thỉnh giáo ngươi."

"Giảng."

Giới linh đáp lại lãnh đạm, đáp lại đơn giản sáng tỏ, tựa hồ không muốn nhiều lời một chữ, Thôi Ngọc trầm nghĩ, cái này giới linh quả nhiên lãnh đạm.

"Ngươi để Táng Thổ nói cho ta biết, nói hệ thống có vấn đề, có vấn đề gì."

Đây là Thôi Ngọc vấn đề quan tâm nhất, nếu là không biết đáp án, hẩn vô luận như thế nào đều không thể yên lòng.

"Không biết!"

Thôi Ngọc không hiểu ra sao, không biết ngươi nói cho ta biết hệ thống có vấn đề.

"Vậy ngươi vì cái gì nói cho ta biết, hệ thống có vấn đề."

"Cảm giác!"

Thôi Ngọc một ngụm lão huyết liền muốn phun ra, rất tốt, lý do này rất cường đại, ngươi cảm giác có vấn đề, liền để lão tử lo lắng đề phòng hơn nửa năm.

"Tốt a, ngươi là như thế nào biết được trên người của ta có được hệ thống, vấn đề này vô luận như thế nào mời nói cho ta biết."

Lần này giới linh trầm mặc một hồi, nói ra: "Ngươi bây giờ vốn nên không phải biết, nhưng là tạm thời nói cho ngươi, trên người ngươi hệ thống chính là Táng Thương đại đế chế, ta có thể cảm ứng được."

Giới linh nói ra lệnh Thôi Ngọc khiếp sợ tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Sơ lâm Bắc Hoang

Giới linh ngăn ngui một câu, đề Thôi Ngọc lâm vào chấn kinh bên trong, hệ thống lại là Táng Thương đại đế chế, nhưng là hệ thống vì sao nói với chính mình, đây là Thiên Đạo chế.

"Không có khả năng, nếu quả như thật là Táng Thương đại đế chế, hôm nay lúc trước hệ thống muốn nói cho ta biết, hệ thống chính là Thiên Đạo chế, đối Táng Thương đại đế cũng không đề cập."

"Không biết!" Giới linh trả lời mau lẹ, lại ngắn gọn.

Thôi Ngọc trầm mặc, giới linh có biết hay không chuyện của nơi này, hẳn không biết, nhưng là, cho dù là biết, giới linh nay trời cũng sẽ không nói với chính mình.

Cho nên Thôi Ngọc tại trầm mặc một hồi về sau, cũng liền bỏ đi tiếp tục hỏi thăm dự định.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc hỏi tiếp: "Giới linh, có thể hay không nói cho ta biết Táng Thổ đến cùng là ai?"

Giới linh trầm mặc hồi lâu, quyết tuyệt trả lời.

"Không thể!"

Thôi Ngọc giật mình trong lòng, từ lần thứ nhất nhìn thấy Táng Thổ bắt đầu, đã cảm thấy cái này đột nhiên xuất hiện tiểu nữ hài một thân thần bí, tăng thêm ban ngày cùng Táng Thổ nói chuyện, càng là phát hiện nàng Bất Phàm.

Có thể sống không biết bao nhiêu thời gian nhân, như thế nào lại là người bình thường.

Thôi Ngọc đổi một loại vấn pháp, hỏi: "Vậy người có thể hay không trả lời, Táng Thổ đến cùng là nhân loại vẫn là cái khác, hoặc là nói, là tiên!"

Đồng dạng, vấn đề này để giới linh khảo lượng hồi lâu, tài trả lời.

"Là nhân không phải người! Không thể nói!"

Quả nhiên có đại bí mật, bất quá giới linh câu trả lời này liền phi thường đáng giá nghiền ngẫm, là nhân loại liền là nhân loại, không phải nhân loại liền không phải nhân loại, vì cái gì nói là nhân không phải người. Nói một cách khác, giới linh có ý tứ là không phải, Táng Thổ ban đầu là nhân loại, bây giờ lại đã không phải là loài người.

Thôi Ngọc đem hoài nghi của mình không giữ lại chút nào hỏi lên.

Giới linh không có trả lời.

Sau đó Thôi Ngọc vô luận như thế nào truy vấn, giới linh tất cả không tiếp tục để ý Thôi Ngọc, càng là như thế, Thôi Ngọc liền càng phát ra khẳng định chính mình suy đoán.

Như là đã truy hỏi không ra, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể coi như thôi.

"Tốt a, giới linh, có thể hay không nói cho ta biết, Táng Thổ đến cùng lớn bao nhiêu, sẽ không phải chân đã mấy ngàn mấy vạn tuế đi!"

Lần này, giới linh đến không có cự tuyệt trả lời.

"Dựa theo năng sinh thời gian dài để tính, hai tuổi rưỡi!"

Thôi Ngọc kinh ngạc, không nghĩ tới Táng Thổ quả thật là một cái hai tuổi rưỡi tiểu oa nhi, không đa nghi trí thật sự là thái thành thực, không giống một cái tiểu oa nhi.

Sau đó Thôi Ngọc còn muốn lại cùng cái này giới linh nhiều lời chút lời nói, kéo vào quan hệ, Thôi Ngọc phát hiện, cái này giới linh cùng mình hệ thống có rất nhiều khác biệt. Giới linh là có tư tưởng, có cảm tình. Mặc dù lãnh đạm đến cực hạn, đồng thời tích chữ như vàng, nhưng là vẫn như cũ Thôi Ngọc còn có thể cảm giác được, cái này giới linh tựa hồ là có sinh mệnh.

Ngày sau mấy tháng, Thôi Ngọc tất cả làm bạn tại Táng Thổ bên người, mỗi ngày chăm sóc một chút mỹ thực, đọc thâm Đạo Đức Kinh, bởi vì từ khi Thôi Ngọc hôm đó đem Đạo Đức Kinh đọc lên về sau, Thôi Ngọc liền có một loại trong mình mình cảm giác, mình phải chăng có thể đột phá Tiên Thiên cảnh giới, cơ duyên tất cả tại trong quyển sách này.

Một ngày này, Thôi Ngọc thu thập xong đồ vật, chuẩn bị cùng Táng Thổ cáo biệt, đến hôm nay, Thôi Ngọc đã tại Luyện Ngục Đồng Lô nội tu một năm, Thôi Ngọc cảm giác được, hiện tại đã không có chút nào tiến thêm, đến không phải tại tu vi bên trên, mà là tại kinh hải bên trên, đến nay Thôi Ngọc tất cả không có cảm giác được mây may pháp tắc giáng lâm cảm giác.

Xem ra, chỉ có thể giống trong sách nói, lịch luyện hồng trần, cảm ngộ nhân sinh, tìm kiếm đột phá khí cơ.

Mà trạm thứ nhất, Thôi Ngọc lựa chọn Bắc Hoang quận thành, nếu như Thôi Ngọc không có nhớ lầm, lúc trước bị mình đánh đòn, liền là Bắc Hoang quận vương.

Thôi Ngọc đã chuẩn bị, cùng Đại Đường quái vật khổng lồ này tiếp xúc một hai. Bởi vì, dù cho Thôi Ngọc không có điều tra, Thôi Ngọc cũng biết, Thập Hoang Thần Điện tuyệt đối là một cái kinh khủng quái vật khổng lồ.

Một cái tùy tiện liền lấy ra Thập Bát vị Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả thế lực, mà lại vậy mà có thể làm cho trong giang hồ không người biết được, loại này thế lực làm sao có thể phổ thông.

Muốn báo thù, vền vền dựa vào Thôi Ngọc thực lực của mình căn bản không cần nghĩ, về phần mình bồi dưỡng thế lực, không nói hiện tại hắn còn nhận truy nã, chính là không có truy nã, bồi dưỡng một cao thủ cũng không biết cần bao nhiêu thời gian.

Huống chi, hắn cần bồi dưỡng, không đơn giản chỉ có một người.

Tảng Thổ nhìn xem Thôi Ngọc lưu luyến không rời, không chỉ là bởi vì Thôi Ngọc rời đi, mình liền không còn có mỹ thực, càng là bởi vì, một người thân ly biệt.

Cho dù là Thôi Ngọc từ giới linh nơi đó biết, Tảng Thổ có thể cùng mình cùng rời đi Luyện Ngục Đồng Lô, đồng thời chỉ cần mỗi tháng trở về ba ngày, nhưng là Thôi Ngọc nghĩ nghĩ về sau, vẫn là quyết định, không cho cái tiểu nha đầu này tùy mình ra ngoài. Dù sao trong giang hồ tồn tại rất nhiều nguy hiểm, cho dù là Thôi Ngọc tất cả không có chút nào lòng tin có thể bảo toàn tự thân, huống chi là một cái không có lực phản kháng chút nào tiểu nha đầu.

"Yên tâm, vô luận như thế nào, mỗi tháng ta đều sẽ mang theo ăn ngon hồi tới thăm ngươi, không phải thương tâm, ta thế nhưng là đã thế, cùng ngươi vĩnh viễn cùng một chỗ, sẽ không vứt bỏ ngươi. Chúng ta là thân nhân."

Tảng Thổ mắt to, đều nhanh vui vẻ tràn ra nước.

Nhìn lên trước mặt không gian thông đạo, Thôi Ngọc phát phát tay, liền cũng không quay đầu lại chui vào, sau đó tại Tảng Thổ không thời trong ánh mắt, biến mất không thấy gì nữa.

Bắc Hoang quận thành, chỗ Đại Đường cực bắc chi bên cạnh, ngoại trừ giữa hè thời tiết, thời gian còn lại trung niên tuyết động, dị thường giá rét.

Càng là lân cận Hàn Sơn Cao Nguyên, phía trên sinh tồn rất nhiều kỳ dị dã thú, chỉ là Cao Nguyên Thượng thực sự không thích hợp nhân loại sinh tồn, mặc dù cũng là Đại Đường thổ địa, nhưng lại không ai gia.

Bất quá tại mảnh này trên hoang dã nhưng lại có rất nhiều kỳ trân, mỗi giờ mỗi khắc không hấp dẫn cái này rất nhiều nhân đến lần thám hiểm, để cầu hái tới những kỳ trân, một đêm chột giàu.

Tại mảnh này hoang dã trung, mỗi một ngày đều có nhân phát tài, cả một đời áo cơm không lo. Cũng có nhân vĩnh viễn nằm ở mảnh này hoang dã trung, bị những cái kia bụng đói kêu vang dã thú nuốt ăn, hài cốt không còn.

Giá cao chót vót, cùng đếm mãi không hết kỳ trân dị thú, khiến cho mảnh này vốn hẳn nên hoang vu Bắc Hoang quận thành, thương nghiệp cực kỳ phát đạt, toàn bộ Bắc Hoang quận thành màu mỡ, phồn hoa đến cực hạn, vô số Hoàng gia tử đệ tất cả mơ ước đi vào mảnh này hoang nguyên quận thành.

Cho dù nơi này mỗi một tác đất trung, tất cả chôn giấu lấy máu và xương, vong hồn cùng thể lương.

Mà cái kia tiểu Hoàng tử, có thể bị phân đất phong hầu đến nơi đây, cũng liền nhìn ra đương kim Thánh Hoàng bề hạ là cỡ nào sùng ái cái hoàng tử này.

Thôi Ngọc tính toán thời gian, đạo đức của mình kinh cũng đã truyền vào đương kim Thánh Hoàng trong tai, nhưng là Thôi Ngọc phát hiện, mình lệnh truy nã vẫn không có hủy bỏ, Thôi Ngọc không biết trong này chuyện gì xảy ra.

Thôi Ngọc không biết là, tiểu Hoàng tử từ Vọng Nguyệt Thành xuất phát, bởi vì không có có việc gấp, cho nên trên đường đi cũng là không vội, hiện tại mặc dù nhanh đến kinh thành, nhưng là vẫn như cũ còn một tháng nữa lộ trình.

Đại Đường địa vực thật sự là quá mức khổng lồ, nếu không phải Đại Đường có bí mật của mình liên lạc phương pháp, thống trị các nơi, khổng lồ như vậy đế quốc tăng thêm lạc hậu đưa tin thủ đoạn, vô luận Hoàng đế cỡ nào anh minh Thần Vũ, cũng sớm tối sụp đổ.

Bất quá ngẫm lại cũng là say, một cái hoàng tử vậy mà tổn hao hơn nửa năm đi đường, chỉ là vì ngắm trăng, ăn một bữa mỹ thực.

Không biết nội tình Thôi Ngọc, không hiểu ra sao, hắn đi vào Bắc Hoang quận thành, quận vương trước phủ, nhìn xem Vương phủ trước cửa từng cái bởi vì rét lạnh buồn ngủ, không có tinh thần Vương phủ hộ vệ, không còn gì để nói.

Nhớ ngày đó, cái kia Đông Dương quận thành Vương phủ hộ vệ cũng không phải như vậy bộ dáng, từng cái long tinh hổ mãnh, xem xét đều là tinh nhuệ.

Thôi Ngọc đi lên trước, nói ra: "Còn xin bẩm báo, có nhân cầu kiến Bắc Hoang quận vương"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đang gào khóc trung hủy diệt

Bắc Hoang quận vương bên ngoài phủ mây tên hộ vệ, nhìn thấy Thôi Ngọc ở đây giá lạnh thời tiết trung, đã quần áo đơn bạc, hiển nhiên là đã đi vào nóng lạnh bất xâm Tiên Thiên cảnh giới Vô Giả, bọn hắn cũng không dám làm cản.

Mà lại Thôi Ngọc quần áo mặc dù thanh lịch, nhưng là loại kia cực kỳ quý báu vải vóc, cũng để những hộ vệ này biết, Thôi Ngọc không phú thì quý.

"Bẩm đại nhân, Bắc Hoang quận vương còn tương lai đến chúng ta Bắc Hoang quận, hiện tại Bắc Hoang quận vương phủ vẫn là trống không, không người vào ở. Chúng ta cũng chỉ là quận trưởng trong quân an bài đến đây phòng thủ."

Thôi Ngọc sững sờ, cái này Bắc Hoang quận vương phủ lại là trống không, đây cũng là quái Thôi Ngọc đối Đại Đường chế độ không hiểu nhiều lắm.

Đại Đường Hoàng gia tử đệ, tại mười tuổi lúc, hội từ Thánh Hoàng bề hạ phân đất phong hầu đất phong, nhưng là chỉ có hoàng tử lớn lên đến mười tám tuổi, mới có thể tiến về riêng phần mình đất phong. Trước đó, bọn hắn đều muốn trong hoàng cung, tiếp nhận giáo dục.

Hiện tại thế nhưng là còn chưa tới tiểu Hoàng tử tiến về đất phong tuổi tác.

Thôi Ngọc chỉ có thể thất vọng mà về, bất quá bây giờ muốn thông qua Luyện Ngọc Đồng Lô tiến về kinh thành là không thể nào, đoạn thời gian trước, Thôi Ngọc vừa mới đem mỗi tháng mở ra không gian thông đạo cơ sở sử dụng rơi mất, hiện tại hắn chỉ có thể dựa theo bình thường phương pháp tiến về kinh thành.

Bất quá dù cho cơ hội này không dùng rơi, Thôi Ngọc cũng sẽ không sử dụng, đến một lần bởi vì đây là bảo mệnh phương pháp, thứ hai, chẳng phải là bỏ qua ven đường mỹ lệ phong cảnh.

Như là bỏ lỡ, cái kia chính là Thôi Ngọc tổn thất.

Đã đến nơi này, đã nói lên cái này Bắc Hoang cùng mình có duyên phận, Thôi Ngọc quyết định đi dạo một vòng cái này Bắc Hoang quận thành, tìm kiếm cái kia huyền diệu không biết chỗ nào duyên phận.

Thôi Ngọc đi vào Bắc Hoang quận thành lớn nhất quán trà, phát hiện người ở đây lưu nhón nháo, mấy có lẽ đã ngồi đầy nhân, Thôi Ngọc hơi kinh ngạc, nhưng là vẫn tìm tới một cái chỗ ngồi, điểm một bầu rượu thủy.

Từ trước loại trà này trong quán, nhân viên phức tạp, là tất cả võ lâm Vô Giả yêu nhất, mặc dù là quán trà, nhưng là đồng dạng bán lấy rất nhiều chủng loại rượu.

Ở loại địa phương này, một chút Vô Giả uống say, liền sẽ phun ra rất nhiều ngày bình thường thâm tàng bí mật, đạt được rất nhiều tình báo.

Thôi Ngọc chỉ là tại quán trà này trung ngồi đến trưa, liền đối tòa thành thị này có hiểu một chút.

Tỷ như hắn liền được mình muốn biết nhất tình báo, cái này Bắc Hoang quận thành trung có mấy cái tội ác chồng chất ác đồ, phía sau càng là dựa vào phụ cận phạm vi ngàn dặm lớn nhất Nhất Lưu tông môn, Huyền Băng môn.

Bởi vì phía sau có Huyền Băng môn chỗ dựa, bọn hắn tại cái này Bắc Hoang quận thành trung việc ác bất tận, rất nhiều nhân giận mà không dám nói gì.

Nhưng là những này ác đồ nhóm, chỉ dám không chế Bắc Hoang quận thành bên ngoài một chút thôn trang nhỏ, bức bách trong bọn họ các nam nhân tiến vào Bắc Hoang Cao Nguyên trung, tìm kiếm kỳ trân dị quả, dùng cái này đem đổi lấy đồ ăn cùng quần áo, còn có tốt một chút sinh tồn hoàn cảnh.

Có trong thôn, càng là có chút nam tử không một còn sống, toàn bộ táng thân Bắc Hoang Cao Nguyên trung.

Mỗi khi lúc này, bọn hắn liền sẽ đem những này quả phụ cùng nữ đồng chia hai nhóm, khuôn mặt mỹ lệ đồng thời tuổi trẻ đưa vào quyền quý trong phủ làm nô, thế thậm chí trực tiếp bán nhập kỹ viện, cho đến chết đi. Khuôn mặt độ chênh lệch còn có tuổi, liền sẽ đưa vào những thôn khác từ trung, sung làm sinh con công cụ.

Ngắn ngủi mười mấy năm, liền có mười mấy cái thôn trang nhỏ trở thành quỷ thôn, không gặp được một bóng người.

Thôi Ngọc không biết những cái được gọi là danh môn chính phái, thiếu niên hiệp khách nhóm không biết sao, Thôi Ngọc khả không tin. Bọn hắn là sợ hãi chọc giận những này ác đồ chó săn sau lưng Nhất Lưu tông môn Huyền Băng môn.

Thế nhưng là Thôi Ngọc sợ hãi sao? Hắn tài sẽ không sợ sệt.

Màn đêm buông xuống, biến mất một năm tất cả không có lần nữa xuất hiện phán quan thiếp, bay vào những này ác đồ đình trong nội viện, sau đó bị đưa vào những này ác đồ thủ lĩnh nhân vật trong tay.

Trong lúc nhất thời, phán quan hiện thân Bắc Hoang quận thành tin tức tại cái này thành thị phồn hoa trung điền truyền.

Thôi Ngọc cũng ma quyền sát chương, đã từng Bách Xuyên trong núi núi thâm biển máu, cũng sớm đã một mực khắc ở Thôi Ngọc Linh Hồn chỗ sâu, bởi vì vì sự bất lực của mình cùng bất lực, không cách nào vì bọn họ báo thù, nhưng là Thôi Ngọc tin tưởng.

Bọn hấn Linh Hồn vẫn như cũ mỗi giờ mỗi khắc đang nhìn mình, đẹp yên thiên hạ chuyện bất bình, lấy trong tay hấn kiếm, uống cạn thiên hạ ác nhân huyết.

Bọn này ác đồ, để cho tiện quản lý chung quanh thôn trường, bọn hấn tại Bắc Hoang quận thành bên ngoài thành lập một cái thành nhỏ, trong thành nói ít có gần ngàn vị võ lâm hảo thủ.

Khi bọn hấn nhìn thấy phán quan thiếp về sau, liền lập tức cuống quýt phái người đem tin tức truyền giống Huyền Băng môn, sau đó đóng chặt cửa thành, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không phải bọn hấn cẩn thận quá mức, mà là phán quan thiếp hạ vô sinh hồn. Mỗi một lần phán quan tiên khấu hao thân, tất cả nương theo lấy giết chóc cùng huyết.

Trong đó không thiếu một chút thành danh Tiên Thiên cao thủ.

Những này đầu lĩnh trong lòng chửi mắng, người sát thần này làm sao nhân rồi chạy đến Bắc Hoang quận thành trủng, còn muốn tìm bọn hấn gây chuyện.

Mà lại bọn hấn làm mưa làm gió nhiều năm, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đến tìm bọn hấn gây chuyện, cho nên, Huyền Băng môn cũng liền chú quan, vậy mà không tiếp tục cái này lưu lại mấy người cao thủ, nhiều nhất chỉ là lưu lại mấy cái không tới Tiên Thiên ngoại môn đệ tử, đốc tra bọn hấn phải chăng tham ô.

Hiện tại sát thần đột kích, bên trong tòa thành nhỏ này vậy mà tìm không thấy một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả.

Huyền Băng môn hơn một trăm dặm sơn môn đường núi bên ngoài, Thôi Ngọc tiện tay vút bỏ trong tay đoạt tới tinh thiết trường kiếm, nhìn trên mặt đất tam bộ thi thể. Trong tươi cười có chút rét lạnh.

"Mặc dù ta cũng nghĩ đem Huyền Băng môn nhỏ tận gốc, nhưng là ta tạm thời còn không có loại thực lực đó, hiện tại vẫn là đừng cho bọn hấn biết, cho nên nói không được để cho các người đi trước!"

Nói xong, quay người rời đi.

Sau ba ngày, mấy cái Huyền Băng môn xuống núi mua sắm đệ tử, phát hiện cũng sớm đã đông thành khối băng thi thể, lập tức liền đem bọn hấn nhận ra, những này đúng là mình đám kia chó săn một trong, chuyện này lập tức truyền đến môn phái cao tầng trung.

Trong lúc nhất thời, môn phái bên trong lập tức làm ra quyết định, sai phái ra một tên Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả dẫn đầu mấy vị Tiên Thiên đệ tử tiến về xem xét.

Khi phán quan thiếp trung đề cập ngày tiến đến thời điểm, toàn bộ trên tòa thành nhỏ hiện đầy mở ra cung tiễn Vô Giả, nội thành cũng là đèn đuốc sáng trưng.

Bọn hấn biết, Từ Thần sắp đến.

Thôi Ngọc trong tay cầm hấn từ không gian trung tâm hồi đoái vệt nước mắt kiếm, đến một lần bởi vì Già Lam thần kiếm tại Bách Xuyên trong núi mất đi, mà đến hấn hồi đoái chuỗi này nước mắt kiếm, chính là Cổ Long trong tiểu thuyết, kiếm hiệp Tiêu đại sư tạo thành một thanh thiên hạ vô song hung kiếm, ra lò lúc liền thần quỷ chung kị, hiển lộ ra một loại không cách nào có thể giải điếm dữ, ra khỏi vỏ tất uống máu người. Ngày đó kiếm thành ngày, càng là lấy Tiêu đại sư bên người một vị chí thân chi huyết, làm tế lễ, quả thực là hung hấn dị thường.

Thôi Ngọc sờ đi hồi đoái nó, không chỉ là bởi vì nó là một thanh vô song bảo kiếm, càng là muốn dùng chuỗi này hung kiếm lúc nào cũng khuyên bảo mình, đối đãi ác nhân, sát kịp thời thiện, không thể nhân từ nương tay.

"Xuất hiện, hấn xuất hiện!"

"Tất cả mọi người chuẩn bị, nghe mệnh lệnh lại bắn tên!"

Khi Thôi Ngọc xuất hiện ở cửa thành bên ngoài cách đó không xa lúc, liền lập tức bị tháp quan sát Thượng nhân phát hiện, truyền ra báo động.

Lập tức ở trên thành lầu đưa tới rối loạn.

Bọn hấn mặc dù bị điều động đến trên cửa thành thủ vệ, nhưng là bọn hấn cũng cũng không nghĩ tới, Thôi Ngọc sẽ dùng loại này cực kỳ ngu xuẩn nhưng là lại phách lối phương pháp xuất hiện ở đây.

Dựa theo bọn hán ý nghĩ, Thôi Ngọc hội từ âm u chỗ, tiếm vào trong thành, sau đó thần không biết quỷ không hay lấy đi thủ lĩnh đầu, nhưng là hiện tại.

Ngoài cửa thành, hoang vu một người, chỉ có Thôi Ngọc một mình thân ảnh.

Chỉ gặp hán một thân huyền y, trên lưng một thanh liềm vô trường kiếm, tơ vàng thủ sáo Thượng phản xạ ánh trắng, bầu rượu trong tay thình thoảng đưa trong cửa vào, ở đối mặt gần ngàn địch nhân trước mặt, tiêu sái đến cực điểm, xem trên thành trăm ngàn địch nhân như không.

"Phóng!" Lập tức, ra lệnh một tiếng, tiếm như mưa xuống, tại dạ quang trung, hàn tinh điểm điểm, ở trong trời đêm quần tinh Thôi Xán.

Thôi Ngọc nhẹ phẩm rượu ngon, ào ào tiếng gió hú tiếm mình thanh âm ở bên tai gào thét mà qua, đi bộ nhàn nhã, đang rơi xuống mưa tên trung lông tóc không hao tổn xuất hiện ở trước cửa thành.

"Xương khóc thành!" Thôi Ngọc nhìn xem trên tường thành ba chữ to, cười ôn hòa mặt bắt đầu trở nên băng lãnh dị thường.

"Như vậy thì để tòa thành này, tại tối nay, tại gào khóc âm thanh bên trong hủy diệt đi!"

Tiện tay bỏ qua trong tay bầu rượu, Thôi Ngọc đã gỡ ra trường kiếm sau lưng.

Thân kiếm tại ánh trắng phản xạ dưới, chiếu rọi ra Thôi Xán lại thấu xương lạnh lẽo, một cổ đáng sợ hung ác điên cuồng chỉ khí, khiến cho trên tường thành mọi người không khỏi rùng mình một cái, tại trong kiếm quang, tựa như như có như không nhìn thấy một viên nước mắt, tựa như vô tận xương khô trung, nhỏ xuống cái kia giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Một kiếm lại một kiếm

Kiếm quang sáng chói tựa như đến từ chân trời, một vệt cầu vòng từ không mà rơi, thời không tại thời khắc này đứng im, như mưa mũi tên như ngừng lại không trung, nửa bước khó trước.

Quang mang chói mắt khiến cho trên tường thành đám người, tại thời khắc này đã mất đi quang minh, chỉ vì kiếm quang thái hoá mất.

Khi một tiếng nổ rung trời, hết thảy khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là to lớn Mộc Lan san cửa lớn lúc này đã chia năm xẻ bảy, nguyên vốn cũng không phải là cỡ nào kiên cố bần đất tường thành cũng đổ sụp ra, từng tiếng kêu thảm từ trên tường thành kêu lên.

Trong không khí nhấc lên to lớn bụi đất, thôn phệ vùng không gian này, làm cho không người nào có thể thấy rõ mây may.

Chỉ có thể ở nơi xa nghe được từ trong bụi đất truyền đến từng tiếng bên tai không dứt kêu thảm.

Tường thành nội không lớn trên đường phố, hơn nghìn người cầm trong tay lưỡi dao, gươm giáo chờ sáng.

Bọn hán không dám xông vào bụi đất trong thế giới, chỉ có thể một bên chạy đầy đầu mồ hôi lạnh, một bên nghe cực kỳ bi thảm thê lương tiếng kêu.

Những âm thanh này tại ngày xưa bọn hán làm mưa làm gió thời điểm, cũng sớm đã nghe thói quen, thậm chí có ít người đều sẽ lấy thế làm vui. Nhưng là không biết vì cái gì, bây giờ lại cảm thấy như thế rùng mình.

Khi tiếng kêu thảm thiết đình chỉ thời điểm, tất cả mọi người kim lòng không được rùng mình một cái.

Lúc này, lòng dạ bên trong, mấy vị thủ lĩnh ngồi nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn ở bọn hán ghế xếp bên trên, nghe được một vị thủ hạ tiến đến bẩm báo nói, Thôi Ngọc xuất hiện ở cửa thành trước cửa chính, đánh khai sắt giới, chính diện trùng sát cửa thành. Lập tức liền để bọn này các thủ lĩnh thoải mái cười to.

"Ha ha, mọi người tất cả đem cái này phán quan truyền thần hồ kỳ thần, nguyên lai không gì hơn cái này, lại là thằng ngu!"

"Đúng đấy, chỉ là một cái Tiên Thiên Vô Giả, cũng dám bay thẳng cửa thành, hán thật chẳng lẽ cho là mình là Luyện Tinh Hóa Khí võ lâm truyền kỳ sao, buồn cười!"

"Đại ca, biết sớm như vậy, chúng ta cũng không cần đi Huyền Băng môn cầu viện, vạn nhất trong môn trường lão đến đây phát hiện, chúng ta đã đem cái này phản quan cắt thù, nhất định phải ra một lần đại máu."

Tựa như vì che giấu trước đó lo sợ bất an khủng hoảng, cảm thấy mười phần mất mặt, hiện tại từng cái thanh sắc lệ gốc rạ địa la ảm lên, tựa như như vậy mới có thể cho thấy bọn hắn hung uy, chỉ có như vậy, chính mình mới năng xứng được với hung đồ hai chữ.

"Đại ca, chúng ta muốn hay không trước đi xem một chút truyền thuyết này bên trong phản quan như thế nào chặt đầu."

"Tốt!" Ngồi ở trên thủ đại ca vỗ đùi, cười vui vẻ đồng ý.

Bọn hắn lúc này đã coi là nắm chắc phần thắng.

Một đám người tương hồ thở dài, tương hồ nói làm cho người buồn nôn lấy lòng lời nói, vây quanh rồi đi lòng dạ, tiến về chỗ cửa thành.

Cuốn cuộn trong bụi đất, bình tĩnh làm cho người quý đi, đột nhiên, vô số khói bụi trung bắn ra, điểm điểm hàn quang như mưa.

Lại là mũi tên đầy trời.

"Mau tránh ra!"

Từng tiếng hoảng sợ tiếng gào, qua trong giây lát biến thành kêu thảm, nương theo lấy thi thể rơi xuống đất nặng nề âm thanh, nhiệt huyết phun ra phốc phốc âm thanh.

Sau đó một đạo trắng kiện cột khói từ trong bụi mù chui ra, thật nhanh sinh trưởng, thoáng qua liền đã tăng tới trên đường phố, một đạo hắc ảnh từ đó thoát ra.

Xen lẫn sắc bén lạnh lẽo hàn quang, tại số song hoảng sợ trong mắt mang đến tử vong.

Nhiệt huyết tại phun ra, tàn chi từ không trung rơi xuống, kêu thảm cũng không còn đình chỉ.

Lăn xuống đầu lâu còn không ngừng địa nháy mắt, tựa như còn lưu luyến lấy thế giới này, muốn tại nhìn nhiều hai mắt, cuối cùng thế giới trong mắt hắn dừng lại, trở nên mờ mà chìm tịch.

Nóng bỏng máu tươi khiến cho đất đông cứng hòa tan, cứng rắn thổ bất đầu trở nên ***** nhưng là bày đầy thi thể để Thôi Ngọc như giẫm trên đất băng, tựa như đi tại mềm mại trên mặt thảm.

Sắc bén lãnh khốc giết chóc cuối cùng hóa thành sợ hãi rơi, quất vào còn sót lại người Linh Hồn phía trên.

Không biết ai là cái thứ nhất quay người chạy trốn, bởi vì thật sự là thái nhiều người bắt đầu thoát đi nơi đây.

Vút đao kiếm trên mặt đất phát ra giòn vang, treo ở hai bên đường phố xương khô trang sức trung, cái kia hai cái đen ngòm trong huyết động, tựa như phát ra lâm kinh sợ người tiếng cười.

Thôi Ngọc ngửa mặt lên trời thở một hơi dài nhẹ nhõm, ẩm ướt triều hô hấp tại băng lãnh trong không khí hóa thành một đạo bạch sắc sương mù.

Vẩy rơi vào trên người huyết, từ nóng bỏng trở nên lạnh buốt, gay mũi mũi máu tươi để Thôi Ngọc miệng lưỡi nước miếng, chỉ nghĩ uống một phen, đáng tiếc, bên người đã mất rượu.

Thôi Ngọc nhắm mắt theo đuôi, không nóng không vội, tay nâng kiếm lạc, kiếm khí khổng lồ quét về phía chung quanh chạy trốn ác đồ.

Không ngừng có bị chia làm hai mảnh thi thể ngã xuống, thể thảm nhất chính là những cái kia chém ngang lưng người, nhất thời đau đớn không thể để cho bọn hắn lập tức tử vong, hai tay đang dùng tận sinh mệnh sau cùng khí lực trên mặt đất nhúc nhích. Vẩy xuống ruột bị kéo xa xa, mấy cái còi ra chó sủa, đã sớm bụng đói kêu vang, nóng bỏng ruột nội tạng hấp dẫn lấy bọn hắn, trong bóng tối, ánh mắt của bọn nó trung, lục quang U U.

Ác đồ đại thủ lĩnh một đám người không thể tin được nhìn trước mắt từng màn thảm kịch. Thậm chí đã có mấy người chỉ cảm thấy đứng quần nóng lên, một cổ tao khí truyền đến.

Thôi Ngọc thoải mái mà cười cười nhìn xem bọn này tự chui đầu vào lưới gia hỏa, chỉ cảm thấy bọn hắn không có chạy trốn, ngược lại chạy đến trước mặt hắn, như thể đã giảm bớt đi hắn tìm chung quanh phiền phức.

Vì cảm tạ bọn hắn, Thôi Ngọc quyết định cho bọn hắn một thống khoái, tỷ như trực tiếp chém rụng đầu lâu của bọn hắn.

Đại thủ lĩnh nhìn xem bên cạnh mình bọn này toàn thân nom nớp lo sợ thủ hạ, cố nén quát: "Sợ cái gì, hắn chỉ là một cái Tiên Thiên Vô Giả, chúng ta mười cái Tiên Thiên Vô Giả, tại sao phải sợ hãi một mình hắn, trong tay các ngươi kiếm chẳng lẽ đều là dùng để thái thịt dọa người sao, rút ra kiếm của các ngươi, theo ta lên!"

Đại thủ lĩnh dù sao xây dựng ảnh hưởng nhiều năm, hắn một tiếng gầm thét lập tức vì mọi người tìm về dũng khí. Từng cái rút vũ khí ra, lạnh lùng ép về phía Thôi Ngọc.

Rất tốt, Thôi Ngọc còn sợ bọn họ bốn phía chạy trốn, dạng này làm sao có thể toàn bộ đem bọn hắn giết sạch.

Tựa như lấy hết dũng khí, bọn hắn tru lên phóng tới Thôi Ngọc.

Nước mắt kiếm trong tay xoay chuyển, Thôi Ngọc thả người nhảy lên, không đợi bọn hắn tới gần, liền sử dụng ra Thiên Ngoại Lưu Tinh, xuất hiện ở trong bọn họ.

Hải nhiên, phảng phất tại không trung đột nhiên biến mất Thôi Ngọc làm bọn hắn kinh hoàng, nhưng là đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn Thôi Ngọc càng làm bọn hắn hơn sợ hãi.

Nước mắt kiếm phảng phất tinh quang lấp lóe, mỗi một lần lấp lóe liền đại biểu cho một cái tội ác sinh mệnh kết thúc.

A Phi Khoái Kiếm đã luyện vào Thôi Ngọc trong xương tủy, nhanh chóng kiếm quang tựa như thiên mã hành không, ở khắp mọi nơi, khả lại không chỗ có đó không.

Bọn này trong giang hồ chỉ là chót nhất lưu Tiên Thiên Vô Giả, tại đối đầu Thôi Ngọc loại này cường đại nhất Tiên Thiên Vô Giả lúc, yếu đuối liền tựa như hải đồng.

Có thể vào tiên thiên giả, mặc dù sợ hãi, nhưng là đang sợ hãi trước cũng có thể liều mạng, không ngừng ngã xuống thi thể, cũng không có đánh vỡ bọn hắn gan, lạnh lẽo sợ hãi càng năng để bọn hắn hung tàn dị thường.

Thôi Ngọc đối với trên thân thỉnh thoảng thêm vào mấy cái vết thương không thêm để ý chút nào, trên người biểu lộ thậm chí cũng không hề biến hóa, nước mắt kiếm Tốc Độ càng tăng nhanh hơn.

Khi Thôi Ngọc vết thương trên người không lại tăng thêm thời điểm, bên cạnh hắn chỉ còn lại có đại thù lĩnh một người sống.

Cái này tại đối mặt che kín thi thể đường đi lúc, hung hãn hán tử, lúc này tựa như một cái run lẩy bẩy con thỏ, hắn vứt bỏ trường kiếm trong tay, chó vẫy đuôi mừng chủ.

"Buông tha ta, ta thề rời khỏi giang hồ, tuyệt không làm ác!"

Câu nói này thật sâu đau nhói Thôi Ngọc trong lòng mềm mại thần kinh.

"Buông tha ngươi, Bắc Hoang bình nguyên Thượng cô hồn cũng đang nói buông tha ta, ngươi khả từng buông tha!"

Nước mắt kiếm chém xuống, một con huyết lân tấn cánh tay phải rơi trên mặt đất.

"Buông tha ngươi, quý trong thôn trại oan hồn nhóm khóc lóc kể lể, buông tha bọn hắn, ngươi khả từng buông tha!"

Rơi xuống cánh tay trái ngón tay còn đang run rẩy.

"Buông tha ngươi, bị các ngươi bán đi làm nô lệ đám người tại dưới roi da gào khóc, buông tha bọn hắn, các ngươi khả từng buông tha!"

Đại thù lĩnh ngã trên mặt đất, một đôi còn quý lạp hai chân phun ra nóng hôi lại bắn thiu máu tươi.

"Buông tha ngươi, cái này vô tận nước mắt ai đến lau, cái này đầy trời oan khuất ai đến giương bình!"

Lạnh buốt kiếm, bắn thiu huyết, sợ hãi con mắt, lặn xuống đầu lâu.

Còn có Thôi Ngọc viên kia tràn ngập nhiệt huyết trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Thảo nguyên man nhân

Xương khóc trong thành, từng cái cái xác không hồn, mấy móc chết lặng đem từng cỗ thi thể đầu chặt xuống, sau đó tại thanh lý ra trên đất trống, lũy thế

một tòa cao lớn kinh quan.

Trong thành hơn ngàn Võ Giả, lúc này ngoại trừ một bộ phận chạy trốn tằm cá nhãi nhép, gần có lẽ đã bị Thôi Ngọc chém giết hầu như không còn, lưu lại hơn mười người dựa theo Thôi Ngọc mệnh lệnh, lồi lạc kinh quan, một là đối tể điện vong linh, hai là nói cho thể nhân, vạn ác đến cùng cuối cùng cũng có báo. Ba là nói cho Huyền Băng môn, hẳn hội nhìn chăm chăm vào bọn hắn.

Khi kinh quan hoàn thành, mười cái đã mất hồn Võ Giả, quỳ trên mặt đất, cầu xin Thôi Ngọc khoan dung, tha thứ tính mạng của bọn hắn.

Coi là Thôi Ngọc trước đó hứa hẹn, đem sẽ bỏ qua tính mạng của bọn hắn.

Bất quá Thôi Ngọc cho tới bây giờ tất cả không có tính toán thực hiện lời hứa của hắn, nước mắt kiếm Xuất Khiếu, đang chửi mắng âm thanh bên trong cướp đoạt mười mấy người này sinh mệnh.

"Các ngươi không đáng khoan dung."

Khi Thôi Ngọc rời đi, liệt hỏa hùng hực đã đem cái này tội ác thành thị nuốt hết.

Thôi Ngọc mang theo một vò rượu thủy, một bên uống vào vừa đi, máu của hắn còn đang sôi trào, nóng bỏng để hắn không cách nào bình tĩnh, cần liệt tửu giội tắt sát ý của hắn.

Khi đi tới trong một rừng cây lúc, Thôi Ngọc đột nhiên đình chỉ bước chân. Trong mắt hắn mang bắn ra bốn phía, quét về phía gió lạnh gào thét, bốn phía đen kịt trong rừng rậm.

"Ra đi!" Thôi Ngọc lạnh lùng nói.

Thôi Ngọc không nghĩ tới, vậy mà tại trên đường trở về, bị người phục kích, chẳng lẽ Huyền Băng môn Tốc Độ nhanh như vậy liền phát hiện, bất quá lấy bọn hắn bá đạo tác phong, làm sao lại làm loại này phục kích sự tình.

Bất quá rất nhanh, Thôi Ngọc liền không kỳ quái, nhưng là nghi vấn trong lòng càng nhiều.

"Ha ha ha, không hổ là phán quan, ta chờ ở chỗ này chờ lâu!" Một trận quái dị giọng điệu, không giống Đại Đường khẩu âm Đường ngữ truyền tới.

Một cái có một người mặc bì thảo áo khoác thảo nguyên hán tử từ từ trong rừng rậm đi ra, loan đao thỉnh thoảng lóe ra từng đạo hồng quang.

Thảo nguyên man nhân, Thôi Ngọc nghi hoặc ở chỗ này thế nào lại gặp bọn hắn, mà lại vì cái gì bọn hắn muốn phục kích mình.

"Chuyện gì?" Thôi Ngọc lạnh lùng hỏi, rượu đưa trong cửa vào, lộ ra không thêm quan tâm những người này, nhưng là con mắt đã đem những người này thu nhập trong mắt.

Mười vị Tiên Thiên, hai mươi vị Luyện Khí.

Chỉ gặp cảm đầu lấy vì Tiên Thiên Võ Giả cười nói ra: "Xin cho ta tự giới thiệu, tại hạ Đồ La nhiều bộ thủ lĩnh Đồ Lỗ, chúng ta vĩ đại Hùng Ưng đại Khả Hãn đã sớm nghe Văn tiên sinh đại danh, để cho chúng ta vô luận như thế nào cũng muốn mời đến tiên sinh, đi ta đại thảo nguyên làm khách!"

Đồ Lỗ lời nói để Thôi Ngọc sững sờ, hắn bây giờ không có nghĩ đến tại sao mình lại bị những này người trong thảo nguyên để mất tới, mặc dù Thôi Ngọc cũng không cừ hận những này đại thảo nguyên người, nhưng là Thôi Ngọc cũng tuyệt đối không muốn chạy đến cái kia tràn đầy cỏ xanh, nhìn một cái vô biên, muốn cái gì cái gì không có thâm sơn cùng cốc đi.

"Thật có lỗi, tại hạ còn có việc muốn làm, tạm thời không thể tới, bất quá ngày sau, tại hạ ỏn thỏa tiến về đại thảo nguyên, cảm thụ một chút đại thảo nguyên nhân dân nhiệt tình hiếu khách!"

Đồ Lỗ tia không ngạc nhiên chút nào, Đại Đường nhân vốn là mười phần xem thường bọn hắn loại cỏ này người vợ, không đơn thuần là thảo nguyên, Đại Đường nhân chỉ cảm thấy Đại Đường nhân tôn quý nhất, người còn lại, vô luận là người trong thảo nguyên cũng tốt, trong biên di nhân cũng tốt, đều là loại kém nhân chủng.

Bất quá cho dù là dạng này, nghe được Thôi Ngọc cự tuyệt, Đồ Lỗ biểu lộ cũng lạnh xuống.

"Ta hi vọng trước sinh hay là nhiều nhiều suy tính một chút, ta đại thảo nguyên Hùng Ưng đại Khả Hãn như thế thịnh tình mời, tiên sinh như vậy từ chối, thật là không ỏn!"

Đồ Lỗ dứt lời dưới, bọn này thảo nguyên man nhân liền lập tức chỉnh tề tiến lên một bước, hiển nhiên Thôi Ngọc chỉ cần nói một chữ không, ngay lập tức sẽ để Thôi Ngọc thể nghiệm một cái gì gọi là nhiệt tình hiếu khách.

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, Phán Quan Chi Nhân đã trong bóng tối mở ra, trong lòng thở dài, những người Man này điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị tất cả không kém nhiều, không cần thận Thôi Ngọc giết mấy cái kia điểm công đức tương đối cao, mình liền muốn gánh vác đầy người tội nghiệt.

Loại này sát không thể giết cảm giác thực để Thôi Ngọc rất khó chịu, bất quá nếu là ép hắn, đã giết thì đã giết, dù sao hiện tại Thôi Ngọc trên thân điểm

công đức giàu có vô cùng, cùng lắm thì quay đầu trực tiếp dùng điểm công đức tiêu trừ tội nghiệt giá trị tốt.

"Tránh ra!" Thôi Ngọc đã lười nhác cùng bọn hán nhiều lời, thanh âm đã lạnh lẽo đến cực điểm.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể đắc tội tiên sinh, lên!"

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, hôm nay hán đã sát rất nhiều người, thế nhưng là vẫn là có người hết lần này tới lần khác muốn đến tìm cái chết, cái này đừng trách hán.

Nước mắt kiếm một chỗ, tại cái này ban đêm rét lạnh càng là lãnh khốc tới cực điểm.

Bình khí xen lẫn thanh âm tại cái này yên tĩnh trong rừng rậm lộ ra như thế chói tai.

Thôi Ngọc kiếm quyền cùng sử dụng, a Phi Khoái Kiếm cùng Hình Ý Quyền hoàn mỹ dung hợp, tơ vàng thủ sáo cứng cỏi dị thường, ẩn chứa cường đại nội lực nắm đầm đánh vào công trên đao, thật giống như Mãng Ngưu va chạm, đem dị thường hùng vĩ thảo nguyên hán tử trực tiếp đánh bay.

Nước mắt kiếm tựa như thiên mã hành không, tổng là xuất hiện ở quý dị góc độ, nhanh bất khả tư nghị, xuất hiện không có khả năng xuất hiện địa phương, tước đoạt từng đầu sinh mệnh.

Đồ Lỗ sắc mặt càng ngày càng kém.

Bọn hán thủ tại chỗ này muốn phục kích Thôi Ngọc, liền là biết Thôi Ngọc đã trải qua một trận đại chiến về sau, nhất định tổn hao nội lực to lớn, thể lực xói mòn cũng sẽ khá là nghiêm trọng.

Nhưng là không nghĩ tới, cho dù là dạng này, Thôi Ngọc vậy mà vẫn như cũ như thế khó có thể đối phó.

Đồ Lỗ lãnh hừ một tiếng, cũng tham gia tiến nhập chiến đoàn.

Thảo nguyên Man tộc võ công, thô cuồng, đại khí, đại khai đại hợp, có một loại dũng cảm tiến tới dũng khí.

Thôi Ngọc vừa mới cùng Đồ Lỗ giao phong, liền biến sắc, bị chấn lùi lại mấy bước.

Trong lòng kêu lên, thật là lớn lực đạo.

Cái này Đồ Lỗ thân cao hai trượng, đầm đầu đi tới tựa như lấp kín tường thành, to con không giống nhân loại.

Đồ Lỗ một chiêu thẳng cấp trên, lập tức thừa thẳng xông lên, một đao liên tiếp một đao, tựa như giống như quạt gió, như thế một vị hùng vĩ thân thể, xuất đạo Tốc Độ vậy mà không cần Thôi Ngọc chậm hơn bao nhiêu.

Cái này khác Thôi Ngọc trong mắt cũng là hàn lỏng lạnh.

Một bên thảo nguyên man nhân cũng thỉnh thoảng công hướng Thôi Ngọc, cùng Đồ Lỗ phối hợp rất là tuyệt diệu, mặc dù không giống cái gì hợp kích trận pháp, nhưng là ở trên đại thảo nguyên tranh với trời đất bọn hán, thỉnh thoảng hợp kích càng giống như hợp kích, đã ăn ý đến cực hạn.

Thỉnh thoảng trầm tại Thôi Ngọc trên người đao, cho Thôi Ngọc mang đến từng đao mới vết thương, máu tươi đã đem có chút cứng ngắc quần áo trở nên mềm mại ẩm ướt, thiếp ở trên người, khó chịu đồng thời đau đớn.

Luân phiên đại chiến, đã để Thôi Ngọc thân thể có chút không chịu đựng nổi, nắm kiếm cánh tay đã xuất hiện chết lặng cảm giác.

Thôi Ngọc cảm giác động tác của mình đã bắt đầu cứng ngắc, một quyền đánh bay một tên thảo nguyên Võ Giả, một thanh loan đao đã chém vào Thôi Ngọc trên cánh tay trái.

Toàn tâm đau đớn, để Thôi Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, nước mắt kiếm lại một lần nữa đỡ lên đỉnh đầu, chặn Đồ Lỗ ẩn chứa cự Đại Lực đạo một trăm.

To lớn lực đạo khiến cho Thôi Ngọc trực tiếp ngược lại trượt mấy trượng, dọc theo đường thảo nguyên Võ Giả cũng ở trên người hán lưu lại từng đao vết đao.

Đồ Lỗ nhìn xem đã không cách nào chèo chống Thôi Ngọc, cười lạnh một tiếng, bước nhanh vọt ra, loan đao tựa như một vàng loan nguyệt, tự đại mà dâng lên, một đao chém bay Thôi Ngọc trong tay nước mắt kiếm.

Chương 101: Triển khai truy kích và tiêu diệt

Đồ Lỗ ngạo mạn nhìn lấy trường kiếm trong tay đã mất đi Thôi Ngọc, trong lòng đã cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay.

Bất quá bọn hần lần này là muốn bắt sống Thôi Ngọc, đưa đến cực tây đại thảo nguyên trung, cũng không phải muốn giết hần, tại Đồ Lỗ xem ra, lúc này Thôi Ngọc đã không có năng lực phản kháng, cho nên bọn hần cũng chỉ là vây mà không công.

Đồ Lỗ đem hần to lớn loan đao kháng trên bờ vai, hung hãn chỉ khí tự nhiên sinh ra, bá khí cười một tiếng, nói ra: "Hiện tại tiên sinh có bằng lòng hay không theo ta chờ tiến về đại thảo nguyên trung làm khách, tiên sinh yên tâm, đại Khả Hãn nhiều lần bàn giao, phải thật tốt chiều đãi ngài, tuyệt đối sẽ không đối người có sai lầm lễ địa phương."

Thôi Ngọc thở hổn hển, mặc dù nước mắt kiếm đã rơi xuống một bên, nhưng là trên mặt của hần ngược lại là không có cái gì khăn trương thần sắc, vẫn trấn định như cũ tự nhiên.

Hô hấp phun ra trận trận sương trắng lộ ra chảy xiết mà gấp rút.

"Đại thảo nguyên dừng sĩ quả nhiên nhiệt tình hiếu khách, bất quá quá nhiệt tình, ta cái này tiểu thân bản nhưng ăn không tiêu, chỉ có thể nói xin lỗi!"

Đồ Lỗ nhướng mày, hần không nghĩ tới đến lúc này, cái này Đại Đường người vẫn là như vậy mình ngoan bất lĩnh, chẳng lẽ lại chân muốn đánh gãy chân hần khiêng trở về, thôi, đợi chút nữa hạ thủ nhẹ một chút chính là.

Đồ Lỗ như vậy nghĩ đến, thân hình đã bức tới.

Thôi Ngọc hô hấp đột nhiên đình chỉ, một thân nội kinh đều thu liễm, thân thể nhanh chóng chạy hướng về phía trước, đón lấy Đồ Lỗ.

Một năm qua này Tu Luyện, Thôi Ngọc nhưng không có dừng bước không tiến, cùng hần của ban đầu sớm cũng không phải là giống nhau mà nói.

"Song Tử tranh nhau phát sáng!" Thôi Ngọc đột nhiên hét lớn một tiếng, hữu quyền lóe ra đỏ vàng hai màu hồng quang, một quyền đánh về phía Đồ Lỗ.

Đồ Lỗ giật mình, không nghĩ tới dưới loại tình huống này, Thôi Ngọc lại còn có phản kháng thủ đoạn.

Một chiêu này là Thôi Ngọc lĩnh hội Hình Ý Ngũ Hành quyền trung, Ngũ Hành tương sinh đạo lý dung hợp mà ra một chiêu, chỉ là Thôi Ngọc chỉ có thể dung hợp trong ngũ hành hai hàng, mà lại một chiêu này uy lực mặc dù tuyệt đại, nhưng là đồng dạng, nội lực tiêu hao cũng là hết sức kinh người.

Tại Thôi Ngọc toàn thịnh thời kỳ, cũng chỉ bất quá có thể đánh ra ba quyền mà thôi.

Đồ Lỗ chỉ có thể nhìn thấy trước mắt một mảnh quang mang, Thôi Ngọc một quyền này liền đã đến trước mặt của hần, không kịp chém ra một đao, Đồ Lỗ chỉ có thể đem loan đao hoành ở trước ngực.

Thôi Ngọc nắm đầm sắc bén thật giống như trường mâu, sắc bén loan đao tại Đồ Lỗ kinh biến trong thần sắc, một phân thành hai.

Thụ Thôi Ngọc một quyền này hung thủ, trong nháy mắt liền đã mất đi tri giác, một loại bay lên không cảm giác đánh tới, Đồ Lỗ chỉ cảm thấy bên tai gió lạnh gào thét, sau đó cả người ngay tại cũng nhìn không thấy bất kỳ vật gì, trước mắt một vùng tăm tối.

Thôi Ngọc một quyền này triệt để đem chung quanh thảo nguyên Vô Giả chấn trụ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thôi Ngọc thu hồi nắm đầm, lạnh lùng nói ra: "Yên tâm, hần không chết, bất quá các người nếu là lại dám ra tay, ta tuyệt đối không tại lưu thủ, đem toàn bộ các người tất cả lưu tại nơi này."

Bọn này thảo nguyên Vô Giả lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau, một cái địa vị khá cao nhân cảm rằng, nói một câu "Rút lui!" Còn lại thảo nguyên Vô Giả liền nâng lên thụ thương đồng bạn, biến mất tại trong rừng rậm.

Thôi Ngọc lãnh hừ một tiếng, đi đến một bên, đem nước mắt kiếm đưa vào trong vỏ kiếm, đi hướng Bắc Hoang quận thành, trên người hần thương nặng hơn, cần muốn nghỉ ngơi thật tốt, băng bó vết thương.

Tại Hắc Âm sâm lâm chỗ sâu, một đôi mắt kính chính nhìn chăm chăm chậm rãi bước rồi đi Thôi Ngọc, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Cảm nhận được cái kia đạo lạc trên người mình như có như không ánh mắt biến mất về sau, Thôi Ngọc tài không còn chịu đựng, một ngụm máu tươi phun ra.

Thôi Ngọc là mạnh, nhưng là một mặt hai lần đại chiến, mỗi lần tất cả đối mặt mười tên trở lên Tiên Thiên cường giả, càng là cùng Đồ Lỗ cái này Tiên Thiên bên trong đỉnh tiêm cao thủ cứng đối cứng chiến một lần, lúc này đã là thương càng thêm đa thương.

Ngày kế tiếp, Thôi Ngọc từ y quán đi ra, vết thương trên người sớm đã băng bó thỏa đáng, trên người nội lực càng là đã khôi phục, chỉ là nội thương còn phải cần một khoảng thời gian điều trị.

Bất quá bây giờ để hấn trầm tư là, cực tây đại thảo nguyên vì sao lại đối với hấn cảm thấy hứng thú, đồng thời rõ ràng liền là tại Đại Đường trung động thủ, cũng muốn bắt được mình. Trên người mình lại có cái gì có thể để bọn hấn cảm thấy hứng thú đồ vật, điểm này Thôi Ngọc khổ tư thật lâu cũng không hiểu được.

Mà trong trầm tư Thôi Ngọc, không có phát hiện, tại trên đường phố, một tên Vô Giả chính giết mình nhìn xem hấn, thẳng đến hấn biến mất tại cuối con đường, mà người này, chính là từng tại Bách Xuyên bên trên, tham gia qua lòng đất địa cung bên trong một trận chiến chính đạo người sống sót.

Khi Huyền Băng môn cảm thấy xương khóc thành lúc, toàn bộ xương khóc thành đã bị đốt thành một vùng phế tích, thỉnh thoảng còn có một đóa chưa từng đốt hết ngọn lửa còn tại trong gió lạnh kiên cường trấn phỏng hấn lửa nóng.

Một cổ khói xanh xen lẫn thịt người bị đốt cháy khét mùi lạ, khiến cho nhân buồn nôn.

Lý Uy cái này Huyền Băng môn Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, một mặt tái nhợt mà nhìn trước mắt hết thấy, đoạn đường này bọn hấn cũng đã nghe được, xương khóc thành nhận phán quan thiếp sự tình, không nghĩ tới bọn hấn gắng sức đuổi theo, vẫn là chậm một bước.

Bất quá đây hết thấy cũng làm bọn hấn mười phần giết mình, bọn hấn không biết đây hết thấy là một cái thể lực tạo thành, còn là một người tạo thành, dù sao xương khóc trong thành có gần một ngàn người chúng, càng có mười mấy Tiên Thiên Vô Giả. Tương truyền phán quan Thôi Ngọc bất quá là một cái Tiên Thiên Vô Giả, liền là mạnh hơn, Lý Uy cũng không tin hấn có thể chém giết từ mười cái Tiên Thiên Vô Giả suất lĩnh một ngàn người chúng.

Như vậy nếu như không là một người, mà là một cái thể lực, cũng thực để hấn giết mình, trong giang hồ đại thể lực nhỏ, tuyệt đối sẽ không tùy ý đối bọn hấn Huyền Băng môn thù hạ thể lực ra tay.

Khi đi vào xương khóc trong thành lúc, to lớn kinh quan càng là lệnh Lý Uy tức giận, kinh quan trên đỉnh, xương khóc thành đại thủ lĩnh cuối cùng còn ngâm một cái hắc thể, rõ ràng là phán quan thiếp.

Sai người gỡ xuống phán quan thiếp, thiếp mời bên trong càng là lệnh Lý Uy lên cơn giận dữ.

"Ngày sau võ công đại thành, nhất định huyết tẩy người Huyền Băng môn."

Trong tay nội lực trống vắng, phán quan thiếp hóa thành màu đen phản cháo tại trong gió lạnh tiêu tán.

"Thôi Ngọc, người khinh người quá đáng."

"Trưởng lão, chúng ta hiện tại nên như thế nào, phải chăng muốn đuổi theo." Một cái Huyền Băng môn đệ tử đi ra phía trước hỏi.

Lý Uy quay đầu, nhìn xem cái này đệ tử, một bàn tay đem hấn đập bay, mắng: "Người đứng là ngu xuẩn, đi đâu đuổi theo, hỏi tông môn!"

Chung quanh đệ tử khác nhìn xem ngã trên mặt đất đệ tử, mặc dù trên mặt không có cái gì biểu lộ, nhưng là trong lòng tất cả trong bụng nở hoa, trong lòng tất cả đang nói, như thế một đứa ngốc đến cùng là thể nào tại Huyền Băng môn trung còn sống sót.

Lý Uy lên ngựa, nhìn xem kinh quan, xa xa đánh ra một trương, đem kinh quan trở về, cũng không quay đầu lại giục ngựa rời đi.

Xương khóc thành bị hủy tin tức, Huyền Băng môn không có giấu diếm, liền là muốn giấu diếm, cũng là làm không được, rất nhanh tại Bắc Hoang quận thành phố lớn ngõ nhỏ trung, liền khắp nơi đều là đàm luận tin tức này nhân.

Ngày xưa nhận bọn hấn ức hiếp người, mặc dù không dám đốt pháo giống như ăn mừng, nhưng là tất cả chuẩn bị phong phú thức ăn, chuẩn bị lạng lẽ ăn mừng một phen.

Những cái kia bị bọn hấn nô dịch trong thôn trang, mặc dù lấy được tin tức trễ nhất, nhưng là càng là tựa như ăn tết đồng dạng, nhưng là hưng phấn qua đi, bọn hấn lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Bọn họ cũng đều biết, xương khóc thành bất quá là Huyền Băng môn hạ chó săn, Huyền Băng môn một ngày chưa trừ diệt, trên người của bọn hấn toà kia kinh khủng đại sơn liền một ngày ép trên người bọn hấn, nhưng là có thể nhìn thấy xương khóc thành hủy hoại chỉ trong chớp lát, trong lòng cũng là vui vẻ, trọng yếu nhất chính là, tại đáy lòng của bọn hấn dâng lên một chút hi vọng.

Kéo Đại Đường triều đình lệnh truy nã phục, Thôi Ngọc chân dung tại Đại Đường trung cũng không phải là bí mật gì, Huyền Băng môn rất dễ dàng đã tìm được Thôi Ngọc lệnh truy nã, đồng thời nhanh chóng hình cáo thị, từng đội từng đội Huyền Băng môn đệ tử cầm Thôi Ngọc chân dung từ Huyền Băng môn xuất phát, từ phía trái rộng ra, chuẩn bị vây giết Thôi Ngọc.

Bắc Hoang Trần Thiên phủ đồng dạng cũng là kinh ngạc, tin tức này một năm, vốn cho rằng đã chết Thôi Ngọc, vậy mà lại ra bây giờ cách Bách Xuyên sơn xa xôi vạm Bắc Hoang quận thành trung, Đại Đường nhân mã của triều đình cũng nghe tin lập tức hành động.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Diệu kế

Đồ Lỗ tại từng đợt đau nhức trung tinh lại, chỉ cảm thấy hô hấp đều là vô cùng khó khăn.

Nhìn thấy Đồ Lỗ tỉnh lại thảo nguyên Vô Giả một trận hưng phấn, toàn bộ tất cả xông tới.

"Ba Đồ Lỗ (cực tây đại thảo nguyên trung đối dũng giả xưng hô), người thế nào?"

Đồ Lỗ lắc đầu, cúi đầu nhìn về phía mình ngực, chỉ gặp ngực cao cao sưng lên, trở nên tím đen một mảnh, hơi động đập đập, đã cảm thấy thân thể toàn thân đau đớn, về phần ngực, sớm liền không có cảm giác gì.

Hồi tưởng lại Thôi Ngọc một quyền kia, Đồ Lỗ chỉ cảm thấy sợ không thôi, nếu không phải mình từ Tiểu Thiên sinh dị bẩm, thân thể cường tráng đến cực hạn, liền là tại trong thảo nguyên cũng không nhiều gặp, chỉ sợ một quyền này liền muốn hấn mệnh.

Cười khổ một tiếng, hỏi: "Hiện tại có tin tức gì sao?" Đồ Lỗ thanh âm có chút suy yếu, nhưng là đó có thể thấy được, tạm thời đã không có lo lắng tính mạng.

"Ngài yên tâm, ta đã đưa tin cho những tộc nhân khác, bọn hấn đã trước khi đến trên đường, tuyệt đối không phải để người kia rời khỏi."

Đồ Lỗ nhẹ gạt đầu, nói ra: "Chúng ta đã mất đi cạnh tranh tư cách, chờ ta thương thế tốt lên về sau, liền chuẩn bị hồi thảo nguyên đi!"

Đồ Lỗ thanh âm bên trong tràn đầy đòi phé.

Kỳ thật bọn hấn có thể biết Thôi Ngọc tin tức cũng là cực kỳ trùng hợp, bọn hấn lần này chỉ là tới này Bắc Hoang quận thành vì trong cung đình mua sắm một chút trân quý vật liệu, trùng hợp nghe được xương khóc trong thành chạy về nhân viên nói chuyện, biết phán quan Thôi Ngọc sẽ xuất hiện tại xương khóc thành.

Cho nên, mới có lần này vây quét. Bất quá sự tình vội vàng, bọn hấn cũng không kịp từ nơi khác điều đến cao thủ, thậm chí nếu như chờ đợi người còn lại kéo đến, thời gian cũng sẽ đã chậm.

Sinh động tại Đại Đường thảo nguyên Vô Giả, sớm tại nửa năm trước liền nhận được mệnh lệnh, toàn lực tìm Thôi Ngọc, đồng thời không tiếc bất cứ giá nào đem hấn mạng về đại thảo nguyên, người thành công, đem có cơ hội tiến vào Thần Sơn, trở thành thần thánh thần sứ hộ vệ, nó tộc đàn cũng đem đặt được đại Khả Hân chiếu cố, toàn lực phát triển bọn hấn tộc đàn.

Cho nên không đơn thuần là trước đó đã tại Đại Đường Vô Giả, càng nhiều thảo nguyên Vô Giả tất cả cáo biệt thân nhân của mình, cười lên tuần mã bước vào Đại Đường quốc thổ.

Trong mắt bọn họ, bất sống Thôi Ngọc, không chỉ có đại biểu cho vô hạn vinh quang, còn có tộc đàn ngày sau áo cơm không lo.

Mà lúc này Thôi Ngọc, đã bước lên rồi đi Bắc Hoang quận thành trên đường, hấn không có đi tìm huyền băng môn phiền phức, bởi vì hấn biết, mình còn chưa đủ mạnh, cho nên chỉ có thể tạm thời ẩn núp.

Huống chi, một cái trong giang hồ đỉnh tiêm Nhất Lưu tông môn thuộc hạ thế lực bị diệt, vô luận thế lực nào cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, tất nhiên sẽ toàn lực trả thù.

Bất quá Thôi Ngọc đã sớm liệu đến điểm ấy, hấn chỉ là đơn giản dịch dung, sau đó không nhanh không chậm đi đường, nếu như phát hiện một chút không quá mạnh huyền băng môn nhân, Thôi Ngọc quyết định thuận tay thu chút lợi tức.

Quả nhiên, trên đường đi, Thôi Ngọc phát hiện rất nhiều lần đề ra nghi vấn, nhưng là lệnh Thôi Ngọc không dám vọng động nguyên nhân, là bởi vì, hấn phát hiện triều đình quan binh cũng đang tra tìm tung tích của hấn.

Bất quá nhìn xem một cái kia cái đầu gánh tội thay nghiệt ngập trời huyền băng môn nhân, Thôi Ngọc ánh mắt càng thêm rét lạnh.

Cuối cùng, Thôi Ngọc quyết định điên cuồng một thanh. Bách Xuyên trong núi vừa đứng, tại đối mặt địch nhân lúc thật sâu bắt lực, cho Thôi Ngọc cực lớn kích thích, khi hấn có thực lực thời điểm, hấn đã không xa lại đi ẩn nhẫn.

Trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, Thôi Ngọc thân ảnh biến mất tại quan đạo cái khác trong rừng cây.

Lúc này, không chỉ là triều đình quan binh, huyền băng môn nhân, liền liên cách đó không xa đại thảo nguyên Võ Giả cũng giống như vẩn đạo mùi tanh mèo, hướng về nơi này nhanh chóng chạy đến.

Dạ, Bắc Hoang quận thành Đông Nam phương trong rừng cây, mấy cái huyền băng môn đệ tử đang một cái son động trung vây quanh ở đồng lửa bên cạnh sưởi ấm.

"Móa nó, để cho chúng ta đi ra tìm cái kia muốn mạng phán quan, không nói chúng ta có thể hay không tìm được, liền là tìm được, chi bằng chúng ta mấy cái, không phải cho người ta đưa đồ ăn sao?"

"Được rồi, chúng ta liền là đi ra trang cái bộ dáng, chúng ta xuất công không xuất lực, yêu ai tìm ai tìm, vẫn là chúng ta mạng nhỏ quan trọng!"

Mấy cái huyền băng môn đệ tử đông lạnh đến run lấy bầy, không ngừng oán trách.

Thôi Ngọc trên tàng cây nhìn xem mấy cái này thực lực bất quá Luyện Khí huyền băng môn đệ tử, trong lòng cảm thấy có chút không hiểu thấu, chẳng lẽ bọn hắn cảm thấy loại này yếu gà hội đối với mình có cái uy hiếp gì?

Bất quá đã người ta tất cả đưa tới cửa, Thôi Ngọc làm sao có thể như thế không biết điều, nước mắt kiếm từ sau lưng rút ra, Thôi Ngọc nhẹ nhàng nhảy xuống.

Nửa chén trà nhỏ về sau, Thôi Ngọc nhìn xem thi thể đầy đất, đem nước mắt kiếm đưa vào vỏ kiếm. Tiện tay đem đồng lửa Thượng đã nung xong thô rừng thịt, đi ra động phủ.

Từ những người này trong miệng, Thôi Ngọc biết huyền băng môn lần này nhìn như thanh thế to lớn, nhưng là trên thực tế cũng không có bao nhiêu muốn bắt nguyện vọng của mình, chỉ là Thôi Ngọc giết thuộc hạ của bọn hắn, đồng thời hủy xương khốc thành, nếu là một điểm động tĩnh đều không có, chẳng phải là để cho người ta cảm giác đến bọn hắn huyền băng môn sợ Thôi Ngọc không thành.

Bất quá huyền băng trong môn, mặc dù là một cái Nhất Lưu tông môn, nhưng là cả nhà trên dưới tràn đầy hơi tiền vị, không thể để bọn hắn động tâm lợi ích, không người nào nguyện ý ngàn dặm xa xôi đuổi theo giết Thôi Ngọc, cho nên dù cho môn phái bên trong, trên dưới lửa giận ngút trời, nhưng là nói đến muốn đuổi theo giết Thôi Ngọc, lại không người nào nguyện ý, từng cái người nhìn vào ta, ta nhìn trời, không ai động dậy.

Không có cách nào, cuối cùng đành phải đem môn phái bên trong ngoại môn đệ tử toàn bộ phái ra, tạo nên một bộ thanh thế thật lớn bộ dáng, cho Bắc Hoang quận thành bên trong các cái thế lực nhìn xem.

Về phần có thể hay không tìm tới Thôi Ngọc, huyền băng môn cao tăng không có một cái nào để ý.

Ngày kế tiếp buổi trưa, mười mấy nơi huyền băng môn điểm dừng chân, phát hiện đông đảo huyền băng môn đệ tử thi thể, một đám huyền băng môn nhân từng cái trong lòng run sợ, đồng thời lập tức ra roi thúc ngựa đem tin tức đưa về.

Ngày thứ hai, lại có bao nhiêu cái cứ điểm bị Thôi Ngọc tiêu diệt, thân ngang khắp đồng.

Tọa trấn Bắc Hoang quận thành một vị huyền băng môn trưởng lão, nghe được tin tức, giận tím mặt, theo huyền băng môn đệ tử ra Bắc Hoang quận thành.

Khi vị trưởng lão này đến thời điểm, đường đường Nhất Lưu tông môn mấy ngàn ngoại môn đệ tử, lúc này bị hù tập hợp một chỗ, không dám ra kích, co quắp tại trong doanh địa, liền cái đi ra nhân đều không có.

Thấy cảnh này, cái này trưởng lão sắc mặt tái nhợt, lửa giận ngút trời.

"Tham gia gặp trưởng lão!" Mười cái Tiên Thiên cao thủ sắc mặt lúng túng đứng tại Triệu đạt trước mặt, hơn nghìn người bị một cái Tiên Thiên Võ Giả dọa đến chỉ dám co quắp tại trong doanh địa, thật sự là mắt mặt đến cực điểm.

"Ba, ba, ba! . . ."

Triệu đạt cho cái này mười cái Tiên Thiên nội môn đệ tử một người một cái bàn tay, trong miệng không ngừng mắng lầy phế vật.

"Trưởng lão, chúng ta cũng không có cách nào, nếu là phân tán ra, trong chúng ta không có người nào là cái kia phán quan đối thủ, liền là Tiên Thiên Võ Giả, cũng đều gãy tại dưới tay hắn mười mấy."

Trong lòng bọn họ cũng là bất đắc dĩ, đã từng bọn hắn đã từng từ mấy cái Tiên Thiên Võ Giả cái trang thành ngoại môn đệ tử, hấp dẫn Thôi Ngọc chú ý, nhưng là tất cả tuần tự gãy tại Thôi Ngọc trong tay, thậm chí liên kéo dài thời gian đều không có kéo dài quá lâu.

Khi bọn hắn nhìn thấy tín hiệu, lúc chạy đến, vẫn như cũ ở lại nơi đó, chỉ có mình người trong môn phái thi thể.

Như thế như vậy mấy lần về sau, bọn hắn nơi này cũng chỉ có bọn hắn mười cái Tiên Thiên nội môn đệ tử, cũng không dám lại bố trí mai phục dẫn dụ Thôi Ngọc.

Bất quá Triệu đạt khả không quan tâm những chuyện đó, chỉ nói bọn hắn là phế vật.

"Hừ, chuyện gì đều muốn lão phu xuất thủ, các ngươi tới. Dựa theo ta nói biện pháp."

Mười cái Tiên Thiên Vô Giả nghe được mình trưởng lão lại diệu chiêu, trên mặt vui vẻ, lập tức vây lại.

Triệu đặt một bộ trí tuệ vững vàng biểu lộ, nói ra: "Tối nay các ngươi mười người nhân, chia đội năm, cải trang thành ngoại môn đệ tử, chờ cái kia Thôi Ngọc mắc câu, lập tức phát xạ tín hiệu, sau đó các ngươi không cần bắt hấn lại, chỉ cần hết sức kéo dài, chờ đợi lão phu đuổi tới!"

Mười cái Tiên Thiên đệ tử liếc mắt nhìn lẫn nhau, lấy vì cái này trưởng lão có thể có cái gì diệu chiêu, ai biết còn không phải mình trước đó đã dùng qua, nhưng là ai cũng không dám xách cái này gốc rễ, nhao nhao mong ngửa như nước thủy triều.

Nếu là chọc cái này cái bao cở trưởng lão không cao hứng, đến lúc đó chỉ đợi muộn mấy khắc đồng hồ, bọn hấn mạng nhỏ khó có thể bảo toàn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ánh lửa ngút trời

Thôi Ngọc nhìn xem huyền băng trong môn, từng đội từng đội huyền băng môn đệ từ từ doanh trại trung đi ra, sau đó thật nhanh ửng nhập trong núi rừng biến mất không thấy gì nữa, Thôi Ngọc có chút khó có thể tin.

Hai ngày này, những này huyền băng môn đệ từ đã bị hấn giết bẽ mặt, Thôi Ngọc không biết bọn hấn nơi nào còn có loại dũng khí này ra đến tìm phiền toái với mình.

Âm thầm đem những người này đường đi ra ngoài tuyến phương vị ký dưới đáy lòng, sau đó cũng không lập tức đuổi theo, Thôi Ngọc vô luận như thế nào cũng không tin tưởng bọn họ không có cái gì chuẩn bị ở sau liền dám ra đi chịu chết.

Quả nhiên, khi sắc trời dần dần muộn, từ doanh trại trung, đi ra một cái năm sáu mươi lão giả, nhìn hấn đi tại cái này trong gió tuyết, toàn thân khí thế kinh người, liền liền đầy trời bông tuyết tất cả tự động tán ra, tại cái này đầy trời tuyết lớn trung, trên người lão giả này vậy mà không có dính vào nửa mảnh bông tuyết.

Thôi Ngọc nhíu lại, vội vàng thu tầm mắt lại, đây là một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả.

Loại này Vô Giả, tai thính mắt tinh, có một loại đặc biệt bén nhạy cảm giác, Thôi Ngọc sợ tầm mắt của mình gây nên chú ý của hấn.

Bất quá, dứt khoát, lão giả này cũng không có phát hiện hấn, mà là dạo bước đi vào trong rừng.

Khi lão giả này biến mất không thấy gì nữa, Thôi Ngọc mới một lần nữa đem ánh mắt khóa ổn định ở huyền băng môn đệ từ trong đại doanh.

Thôi Ngọc hiện tại rất cuộc hiểu rõ, những này huyền băng môn đệ từ vì cái gì dám vào nhập trong núi rừng, chẳng qua nếu như coi là đơn giản như vậy bấy rập liền có thể làm cho mình tự chui đầu vào lưới, liền quá coi thường mình.

Chờ đại khái một lúc lâu sau, Thôi Ngọc thay đổi một thân huyền băng môn đệ từ phục sức, thân hình khê động, liền tiến vào bọn hấn doanh trong trại, thân pháp quỷ dị, tại đầy trời tuyết lớn che giấu dưới, liền tựa như u linh.

Thám thính một chút huyền băng môn đệ từ nói chuyện, Thôi Ngọc cơ hồ không thể tin vào tai của mình.

Cái này lớn như vậy doanh trại trung, thậm chí ngay cả một cái Tiên Thiên cảnh giới đệ tử đều không có, toàn bộ đều là Tiên Thiên cảnh giới trở xuống ngoại môn đệ tử.

Mà hơn mười cái Tiên Thiên Vô Giả, lại bị huyền băng môn trưởng lão toàn bộ tất cả điều động ra ngoài, đây là có bao lớn tâm a.

Bất quá Thôi Ngọc tạm thời cũng không nóng nảy, gần đây thiên đệ tử, Thôi Ngọc nếu là động thủ giết, làm sao cũng muốn hao phí bằng bạc nội lực, nếu là cái kia huyền băng môn trưởng lão trở về quá mức cấp tốc, đem Thôi Ngọc ngăn ở cửa nhà, Thôi Ngọc liền muốn khóc.

Cho nên Thôi Ngọc cũng không định hôm nay đem những đệ tử này toàn bộ giết chết, bất quá nếu là cứ như vậy buông tha cơ hội tốt như vậy, Thôi Ngọc chính mình cũng sẽ không tha thứ mình.

Một đường thám thính, Thôi Ngọc rút cục tại một cái cự đại doanh trại trung tâm được hấn muốn tìm đồ vật.

Nhìn xem cái kia rỗng rã mấy cái lều vải liệt tử, Thôi Ngọc đều là không còn gì để nói, vốn cho là có thể tìm tới như vậy vài hũ tử liệt tử thế là tốt rồi, hấn vạn lần không ngờ, vậy mà lại phát hiện nhiều như vậy.

Các người là đến truy sát ta tốt a, làm đến giống như du sơn ngoạn thủy, đi sẵn dạo chơi ngoại thành đồng dạng, vậy mà mang theo nhiều như vậy liệt tử đến hưởng thụ.

Quả nhiên a, thiên muốn khiến cho diệt vong, trước phải khiến cho điên cuồng.

Sau đó Thôi Ngọc bắt đầu bận rộn khởi hấn đại kế tới.

Cơ hồ mấy cái đặc biệt lớn lều vải chỗ, tất cả bị Thôi Ngọc dùng tuyệt động trên chôn số đàn liệt tử, sau đó tìm được một bộ cung tên, công mấy chục con mũi tên, rồi khỏi nơi này.

Trong rừng cây, Thôi Ngọc một vừa nhìn cơ hồ không nhìn thấy bóng người đại trại, một bên đem từng khối xé tốt vải, quán ở mũi tên bên trên, yên lặng chờ lấy hoàng hôn giáng lâm.

Trong núi lớn, chia mấy nhóm huyền băng môn đệ tử, từng cái trong lòng run sợ ngồi vây quanh tại đồng lửa bên cạnh, trong tay lúc nào cũng nắm binh khí, hơi có chút gió thổi cỏ lay, liền từng cái bị hũ nhảy dựng lên, đơn giản liền là thần hồn nát thần tính.

Ngồi tại sự tĩnh trước nói địa phương tốt, Triệu Đạt đem đám người này đáng về để ở trong mắt, lửa giận trong lòng trùng thiên, càng không ngừng mắng lấy phế vật.

Cảm thán, hấn đường đường Nhất Lưu tông môn, tại sao có thể có như thế phế vật đệ tử.

Bất quá vì không đánh cỏ động rắn, Triệu Đạt chỉ có thể đem lửa giận trong lòng để xuống, cuối cùng dứt khoát không còn quan tâm bọn hấn, sợ mình ép không được hỏa khí, tại Thôi Ngọc còn chưa có xuất hiện trước đó, mình đi trước đem những này nhất như chuột đệ tử làm thịt rồi.

Lúc này, sắc trời đã tối dưới, ngày xưa doanh trại trung, còn có mấy cái tuần sát đệ tử, hôm nay lại bởi vì tất cả cao tầng đệ tử đều đã ra ngoài, nơi này không có một cái nào có thể làm chủ người, vậy mà không có một cái nào nguyện ý ra ngoài tại doanh trại trung tuần sát.

Dù sao, không vào Tiên Thiên cảnh, liền không cách nào làm đến nóng lạnh bất xâm, ai cũng không nguyện ý ra ngoài tại cái này trời đang rất lạnh bị đông, sau đó nhìn cũng giống như mình người, tại ẩm áp trong lều vải, uống rượu, ăn thịt.

Thôi Ngọc nhìn lấy bọn hấn, tự nhủ: "Ta hôm nay là biết cái gì gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống!"

Nói, Thôi Ngọc vậy mà tại doanh trại rất gần núi rừng bên trong, trắng trơn dấy lên một đồng lửa, sau đó đem quán tốt vải mũi tên mất hết trong đồng lửa.

Nửa quỳ tại bên cạnh đồng lửa, Thôi Ngọc một lần nữa nhớ lại một cái mình tại doanh trại trung chôn thả liệt tử vị trí, sau đó giương cung lắp tên, tay trái vững như vòng quanh núi, tay phải tựa như hóa thành huyền ảnh.

Không trung, từng đạo sáng tỏ hoá tinh tại bầu trời tăm tối bên trong bay lên, vậy mà không trở ngại chút nào rơi vào doanh trại trung.

"Hồng, hồng, hồng! ..."

Từng tiếng tiếng vang, nguyên bản an tĩnh doanh trại, trong nháy mắt liền tại Thôi Ngọc thủ hạ hóa thành biển lửa, từng cái toàn thân bốc lửa người sống, thống khổ kêu rên từ đốt lửa trong lều vải vọt ra, tại trong đồng tuyết thống khổ lăn lộn, lăn qua lăn lại, cũng có một chút may mắn, không có bị điểm thành người sống đệ tử, hốt hoảng không biết nên làm thế nào cho phải.

"A, cứu ta, nhanh cứu ta!"

"Cháy rồi, nhanh liền hòa!"

"A! Giết ta đi, a! ..."

...

Doanh trại trung, ánh lửa ngút trời, loạn cả một đoàn, Thôi Ngọc có chút im lặng lắc đầu, trong lòng cảm thấy, từ một mình chiều này, vậy mà một điểm cảm giác thành tựu đều không có, thật không biết, là mình thất bại, vẫn là những này huyền băng môn đệ tử quá khuyết điểm bại.

Vứt bỏ cung tên trong tay, Thôi Ngọc hóa thành một đạo bóng trắng, biến mất trong rừng rậm.

Lúc này, ở trên đỉnh núi, chính đang nhắm mắt tĩnh tọa Triệu Đạt, đột nhiên mở hai mắt ra, chỉ gấp chân núi, tiếng oanh minh không ngừng, ánh lửa ngút trời, hấn đôi mắt già nua đầu tiên là hiện lên một tia nghi hoặc, tiếp lấy liền đột nhiên mở to cặp mắt của hấn.

Ta dựa vào, đây không phải bọn hấn huyền băng môn đệ tử doanh trại à.

Triệu Đạt trừng mắt mắt to, hoảng hốt một hồi lâu, tài hiểu được, cái này Thôi Ngọc vậy mà không có tới tìm những này lên núi đệ tử phiền phức, vậy mà trực tiếp đánh vào hắc huyền băng môn doanh trại.

Đúng là vô sỉ không gì bằng, này có này lý.

Một tiếng hét giận dữ, Triệu Đạt lập tức hóa thành một đạo hắc ảnh, nhanh như thiểm điện, chạy hướng phía dưới Phụng Đại trại.

Trên núi, mấy cái chính ngồi vây quanh tại đồng lửa cái khác cả đám, cũng đều bị bất thành linh, phảng phất Lôi Đình tiếng nổ mạnh giật nảy mình, cũng không lâu lắm, liền nghe đến Triệu Đạt hét dài một tiếng, từng cái hai mặt nhìn nhau.

"Chúng ta muốn hay không xuống núi, đi trợ giúp một cái trưởng lão."

"Triệu trưởng lão thần công cái thể, chờ chúng ta đuổi tới, trưởng đã sớm đem Thôi Ngọc đầu lâu chém xuống, chúng ta đi làm cái gì!"

"Đúng đấy, nếu là trưởng lão trách tội, coi như ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định cũng là một vị chúng ta là muốn đi đoạt công lao của hắn, ngày sau ta còn có chờ ngày sống dễ chịu!"

Một đám người mặc dù không có chạm mặt, nhưng là tất cả ăn ý một lần nữa ngồi tại đồng lửa bên cạnh, chỉ là nguyên bản thần sắc khẩn trương tất cả thư chậm lại.

Tại bọn hắn nghĩ đến, Thôi Ngọc đã mục tiêu là bọn hắn đại trại, bọn hắn liền an toàn, trong lúc nhất thời tất cả tại hưng phấn trong lòng, xem ra cái này cái mạng nhỏ là bảo vệ.

Lúc này, ở phụ cận đây cách đó không xa, một cái không lớn trong doanh địa, mười mấy cái thảo nguyên Vô Giả bao quanh ngồi vây quanh, kịch liệt tiếng nổ mạnh lập tức cả kinh trong doanh địa ngựa tê mình, bối rối một đoàn.

Mấy cái thảo nguyên Vô Giả hoảng bước lên phía trước, phé đi thật lớn công phu mới đưa ngựa trấn an xuống tới, bắt quá nhìn ngựa trong mắt, vẻ kinh hoảng còn chưa toàn bộ tiêu tán.

"Ba Đồ Lão, kẻ bên này tại sao có thể có tiếng nổ mạnh."

"Ta cũng không biết, cái này tới như bùng nổ, mặc dù không biết, nhưng là cũng tuyệt đối không phải chuyện gì tốt!"

Đám người nghị luận trong chốc lát, bắt quá xem bọn hắn sắc mặt nhẹ nhõm, cũng là thật không có đem chuyện này đề ở trong lòng, chỉ là tại trong hoang sơn dã lĩnh này, không có cái gì đề tài nói chuyện, lộ ra không thú vị.

Cầm đầu Ba Đồ Lão nghĩ một lát, kêu đến một cái rất là cơ linh thảo nguyên Vô Giả, nói ra: "Tán ba, ngươi mang lãnh mấy nhân, tới đó thử xem, đến cùng là khi nào, cẩn thận một chút, tìm hiểu một chút là có thể."

Cái này tán ba, niên kỷ ba mươi tuổi, một đôi cơ linh con mắt liền để người ta biết, đó là cái mười phần người thông minh.

"Minh bạch, Ba Đồ Lão chờ tin tức tốt của ta đi!" Nói, thật hưng phấn kêu lên tầm hai ba người, biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ngu xuẩn

Thôi Ngọc thi triển nội hô hấp, toàn thân nội lực thít chặt trong thân thể, toàn bộ mượn nhục thân Lực Lượng trong rừng rậm chạy vội, mặc dù Tốc Độ không cách nào cùng kinh công so sánh, nhưng là cũng nhanh như báo săn.

Thôi Ngọc đột nhiên dừng bước, cảm nhận được phụ cận một cỗ khí thế khổng lồ từ không trung xẹt qua, Thôi Ngọc khỏe miệng rót cục hiện ra một tia mỉm cười đắc ý.

Từ khi nhìn thấy trong doanh địa liền một cái Tiên Thiên Vô Giả đều không có, Thôi Ngọc liền biết lần này huyền băng môn đi ra cao thủ liền là một cái không có đầu óc gia hỏa, như như hắn sở liệu, trong doanh địa vừa ra sự tình, liền đem trên núi một đám người ném ở nơi đó mặc kệ, hoá tốc đuổi xuống.

Bất quá, hết thầy đều đã trẻ.

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, thân hình lần nữa hóa thành một đầu như là là báo đi săn thân ảnh, hướng về trên núi chạy đi.

Triệu Đạt rơi vào đại doanh bên ngoài, sắp nứt cả tim gan, hai mắt xích hồng, chỉ gặp lúc này đại trong trại, người ngã ngựa đổ, loạn cả một đoàn.

Có không đứng ở trong đồng tuyết lẫn lộn, có thể cứu sống, có thể cứu người, cũng có bốn phía tìm mịa, kêu loạn não loạn một mảnh, âm ỹ tiếng điếc tai nhức óc.

Liên liên lúc này đã xuất hiện Triệu Đạt, đều không có nhân chú ý tới.

Thở một hơi thật dài, Triệu Đạt toàn thân nội lực phòng lên, bay vọt lên, rơi vào trong doanh địa, bước chân nặng nề đạp ở trong đồng tuyết, đem chung quanh dày một tầng dày tuyết động chấn động đến bay lên.

Chường ảnh tựa như xuyên hoa hồ điệp, nhanh bất khả tư nghĩ, cường đại nội lực hình thành quyền phong đem những này tuyết động đánh về phía chung quanh thiêu đốt trên lều.

Phô thiên cái địa tích Tuyết Lạc tại trên lều, trong nháy mắt liền đem thế lửa áp chế, tại nóng bỏng trong lửa, tuyết động nhanh chóng hóa thành nước chảy, đem đại lửa dập tắt.

Lúc này, bọn này đã hoang mang lo sợ huyền băng môn đệ tử, mới phát hiện nhà mình trưởng lão đến.

Bất quá doanh địa đi qua lớn, cho dù là Triệu Đạt cái này Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, cũng là bận rộn hơn một canh giờ mới đưa trận này đại lửa dập tắt.

Hơi thở dồn dập Triệu Đạt, nhìn xem từng cái đầy bụi đất đệ tử, mặt như phủ băng, quát hỏi: "Chuyện gì xảy ra, trong doanh địa làm sao lại khởi đại hỏa?"

Đám đệ tử này người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả không có một cái nào dám vào lúc này nói chuyện, sợ chọc giận tới Triệu Đạt hỏa khí.

Thế nhưng là không có người trả lời, càng làm cho Triệu Đạt nổi trận lôi đình, hấn trực tiếp nắm qua một cái tới gần đệ tử hỏi: "Người tới nói!"

Người đệ tử kia về mặt cầu xin nói ra: "Ta cũng không biết, không phải liền truyền đến vài tiếng tiếng nổ mạnh, sau đó toàn bộ doanh địa đều là đại hỏa."

Triệu Đạt giận trực tiếp đem tên đệ tử này ném ở một bên, hỏi: "Tôi này là ai phòng thủ, đứng ra cho ta."

Khả là đồng dạng, không có bất kỳ người nào đứng ra, đối với mấy cái này hết thầy nhiên Triệu Đạt làm sao lại không đoán ra được, căn bản cũng không có người đi tuần thú.

Triệu Đạt lạnh lùng quét về phía chung quanh đệ tử, khi Triệu Đạt Mục Quang Lạc chỗ, những đệ tử này tất cả cúi thấp đầu.

Một chường vỡ ra, mấy chục cái đệ tử bị Triệu Đạt đánh bay, không rõ sống chết.

Triệu Đạt tài không quan tâm sống chết của bọn hấn, chỉ là lửa giận của hấn nhất định phải phát tiết.

Hít sâu một hơi, Triệu Đạt mới đưa lửa giận dè xuống, nhưng là đột nhiên, sắc mặt của hấn liền trở nên tái nhợt, hấn nhìn hướng về trên núi, thân thể hai bên nắm đấm nắm thật chặt, không nói một lời, rời đi doanh địa.

Thôi Ngọc lau trên thân kiếm máu tươi, trả lại kiếm trở vào bao, nhìn về phía dưới núi đã biến mất ánh lửa, trầm nghĩ cái này cái bao cô trưởng lão đại khái cũng muốn lấy lại tinh thần.

Nhất định phải chuẩn bị một chút.

Tiện tay vút xuống một bình không có nắp bình bình sứ, Thôi Ngọc cười rồi đi.

Trong bóng tối, một cái tiểu tháp xuất hiện tại Thôi Ngọc trong tay.

Thôi Ngọc sớm liền muốn đã sớm mấy cái quý binh Quý Tướng, nhưng là quý binh thực lực của quý tướng, cùng người sống khi còn sống thực lực mật thiết tương quan, thực lực càng mạnh, luyện tới ra quý binh thực lực của quý tướng liền càng mạnh.

Sở dĩ một mực vừa đến, Thôi Ngọc đều không có sử dụng, cũng là bởi vì hấn hiện tại gặp phải không có đáng giá hấn xuất thủ, những cái kia thực lực bình thường phổ thông Tiên Thiên Vô Giả, thực sự để Thôi Ngọc không làm sao có hứng nổi đến luyện tới Quý Tướng.

Bất quá, hiện tại có, một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả luyện thành Quý Tướng, Thôi Ngọc thực lực đem gia tăng thật lớn.

Rừng cây chỗ sâu, một mảnh đồng tuyết chỗ, đột nhiên nâng lên mấy cái tuyết bao, ba cái màu đen hình người người tuyết từ tuyết động trung đứng lên.

Chỉ gặp bên trong một cái, một đôi ánh mắt sáng ngời trung trần ngập hưng phấn thần sắc. Chỉ gặp hần quay đầu nói ra: "Các người nhanh đi báo cáo Ba Đồ Lão, nói là phát hiện Thôi Ngọc tung tích, ta hội đi theo hần phía sau, dọc theo đường lưu lại ký hiệu, các người lần theo ký hiệu nhanh lên chạy tới, lần này nhất định không thể để cho Thôi Ngọc chạy."

Còn lại hai người cũng là nhần tinh sáng lên, nhẹ gật đầu, quay người biến mất không thấy gì nữa.

Ba người này chính là tán ba bọn người, bọn hần không nghĩ tới, chỉ là tùy ý tìm hiểu tình huống, vậy mà liền năng phát hiện bọn hần thiên tâm vạn khổ muốn tìm người.

Áp chế hưng phấn trong lòng, tán ba chậm rãi ngồi xổm người xuống, tại tuyết động trung biến mất không thấy gì nữa.

Triệu đạt nhìn xem thi thể đầy đất, tức giận đến ngửa mặt lên trời thét dài, nhìn xem đã mất thối thi thể, Triệu đạt cũng không nhiều lưu, nhanh chóng chạy về phía phụ cận mấy cái điểm dừng chân, nhưng là đồng dạng đều là thi thể trải rộng, chỉ là hần không có phát hiện, tại thi thể chung quanh, tàn mất mấy cái bình sử.

Khi đi tới cuối cùng một chỗ điểm dừng chân về sau, Triệu đạt một mặt đòi phế ngồi tại đồng lửa bên cạnh, ngốc ngốc nhìn xem đồng lửa.

Hần ngày thường tại huyền băng trong môn cũng không phải là cỡ nào thụ chào đón, bằng không cũng sẽ không bị đánh phát đến Bắc Hoang quận thành trung, ứng phó thông thường sự vật.

Phải biết, tại Bắc Hoang, bọn hần chủ yếu tài phú nơi phát ra là xương khóc thành, Bắc Hoang quận thành trung phụ trách trưởng lão, chủ yếu liền là hòa hoãn cùng Bắc Hoang quận thành các thế lực cân bằng.

Nhưng là lần này, Triệu đạt được chứng kiến mình dựng lại uy vọng hi vọng, ai biết cái này Thôi Ngọc như vậy giáo hoạt, chẳng những mấy ngàn ngoại môn đệ tử thương thâm trọng, liền là hai ba mươi tên Tiên Thiên nội môn đệ tử, cũng tận số hao tổn ở chỗ này.

Lần này trở về, còn không biết phải bị dạng gì làm khó dễ, ngăn lại Triệu đạt cũng có chút đau đầu.

Suy nghĩ lung tung, một mặt phiền muộn Triệu đạt một ngồi thì ngồi hơn nửa canh giờ.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân từ Triệu đạt sau lưng truyền đến, lúc đầu tưởng rằng dưới núi đệ tử đến đây tìm mình, nhưng khi hần xoay người lúc, kích động cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Thôi Ngọc tay cầm bầu rượu, một bên uống vào, một bên đi vào Triệu đạt trước người, khoảng cách Triệu đạt chỉ có xa ba trượng.

"Người lại còn dám xuất hiện." Triệu đạt hưng phấn đứng dậy, nhưng là hần khả không tin Thôi Ngọc cũng dám không có chút nào chuẩn bị xuất hiện ở trước mặt mình, cho nên hần cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Thôi Ngọc một mặt nhẹ nhõm uống xong một ngụm rượu, sau đó đem bầu rượu trong tay ném cho Triệu đạt.

Nhìn xem cái kia không có chút nào nội lực bộ dáng bầu rượu, Triệu đạt lạnh lùng một tay tiếp nhận, nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc khinh thường cười cười, nói ra: "Thế nào, người sợ ta hạ độc?"

Triệu đạt không có trả lời, bởi vì Thôi Ngọc thật sự là thái trấn định, mà lại nhẹ nhõm đến để hần có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Bất quá Triệu đạt lãnh hừ một tiếng, hần đường đường Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, nếu như nói sợ, chẳng phải là quá mức mất mặt.

Nhẹ nhàng uống xong một ngụm rượu, Triệu đạt phát hiện, rượu này vậy mà vô cùng mỹ diệu, quả thực là hiếm có rượu ngon.

Bất quá hần lúc này cũng không dám trực tiếp dẫn vào trong bụng, nội lực bao khóa rượu dịch, nâng ở thực quản trung, nhìn về phía Thôi Ngọc.

Ai biết Thôi Ngọc nhìn thấy Triệu đạt uống xong rượu của hần về sau, cười đập sợ thủ, một mặt bội phục nói ra: "Nói thế nào ta cũng đã gặp không ít Luyện Tinh Hóa Khí vô giả, ai có thể nghĩ tới, hôm nay vậy mà nhìn thấy người như thế xuân, cũng là thiên hạ ít có!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tỏa hồn liên

Thôi Ngọc một mặt nụ cười cổ quái, tiếp lấy nói ra: "Ta hỏi ngươi không sợ ta hạ độc, ngươi còn thật không sợ a."

Triệu Đạt đầu tiên là tức giận, tiếp lấy một tiếng nói ra: "Lão phu tung hoành giang hồ nhiều năm, làm sao lại bị như ngươi loại này điều trù thủ âm toán, ngươi cũng quá coi thường ta cái này đường đường Luyện Tinh Hóa Khí vô giả đi!"

Nói xong, một đạo thủy tiễn từ Triệu Đạt miệng bên trong bay ra, bắn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc một bên đầu, liền để qua một tiếng này, đã một mặt trên tức nói ra: "Ngươi cho rằng ngươi không uống vào liền sẽ không trúng độc, ngươi cũng quá coi thường ta ngàn ngày say."

Cái này ngàn ngày say thế nhưng là Thôi Ngọc từ không gian trung hao tổn mười mấy vạn điểm công đức hồi đoái, cho dù là Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, cũng không có khả năng ngăn cản.

Chính xác tới nói, đây không phải độc dược, mà là một loại rượu, cho dù không có uống vào trong bụng, chỉ cần ngửi Thượng một ngụm tử khí, người bình thường đều sẽ say chết, cho dù là Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả cũng không có khả năng may mắn không ngại.

Quả nhiên, Thôi Ngọc tiếng nói còn không có lạc, Triệu Đạt liền một cái lão đảo, một loại đầu vàng mắt hoa say rượu giác đón lấy Triệu Đạt.

Triệu Đạt biến sắc, không nghĩ tới trong rượu này độc lại như vậy lợi hại, liền là hấn cái này Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả tất cả trúng chiêu.

Nhìn xem Thôi Ngọc cái kia khuôn mặt tươi cười, Triệu Đạt toàn thân nội lực phòng lên, liền muốn một chương võ chết Thôi Ngọc cái này hỗn đản, nhưng là càng làm hấn hơn hoảng sợ là, hấn phát hiện thể đại pháp lực vận hành trung, tối nghĩa không chịu nổi, đủ loại tri tri cảm giác để Triệu Đạt hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thôi Ngọc rút ra nước mắt kiếm, cười nói ra: "Ta còn thực sự muốn khen ngươi một câu, ngươi thật sự là bé ngoan, ta ở chỗ này thả một loại khác độc dược, ngươi vậy mà ngoan như vậy, ở chỗ này rờn rã ngửi nửa canh giờ."

Thôi Ngọc, thật giống như cái này đến cái khác bàn tay đánh vào Triệu Đạt trên mặt, hơn nữa còn đánh rung động đùng đùng.

"Ta giết ngươi!" Triệu Đạt lửa giận cũng không còn cách nào nhịn xuống, hấn hiện tại đã mặc kệ Thôi Ngọc còn có hậu chiêu gì, hấn muốn để Thôi Ngọc nhìn xem, chọc giận một cái Luyện Tinh Hóa Khí vô giả là một cái cỡ nào quyết định ngu xuẩn.

Triệu Đạt tri tri thân thể, khiến cho chiêu thức của hấn có chút biến dạng, nhưng là vẫn như cũ uy lực kinh người, dù sao cũng là Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, dù cho Bỉ Tô Thanh Phong khiến cho nội lực của hấn giảm bớt rất nhiều, nhưng là chất lượng cũng không bởi vậy hạ xuống.

Thôi Ngọc thân hình chớp động, động như thỏ chạy, nước mắt kiếm phảng phất biến mất.

Triệu Đạt song chương tựa như bịt kín một tầng vạn năm hàn băng, cùng nước mắt kiếm xen lẫn, phát ra kim thiết va chạm thanh âm. Đinh đinh đang đang chưa phát giác bên tai.

Triệu Đạt hai mắt bốc hỏa, trong miệng cắn đầu lưỡi một cái, nhói nhói khiến cho hấn ánh mắt trở nên thanh minh một chút, chương pháp cũng càng thêm sắc bén.

Đạo đạo chương ảnh phô thiên cái địa.

Thôi Ngọc mặt không đổi sắc, hấn không phải là không có cùng Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả giao thủ qua, biết loại này cường giả, không phải vô cùng đơn giản có thể đối phó.

Đột nhiên, Triệu Đạt nội lực đột nhiên bộc phát, một đạo nhìn bằng mắt thường gặp khí trụ từ trong lòng bàn tay dâng lên mà ra, phóng tới Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc Khoái Kiếm chớp liên tục, đánh vào khí trụ phía trên, phi tốc lui lại.

Khi khí trụ biến mất, Thôi Ngọc vệt nước mắt trên thân kiếm đã bị một tầng thật dày Băng Tinh bao khóa, liền liền thân Thượng tất cả bị một tầng sương lạnh bao phủ.

Nội lực khê động, nước mắt trên thân kiếm Băng Tinh tựa như bạo tạc, bắn ra bốn phía ra, Thôi Ngọc kiếm dựng thẳng trước người, thả người nhảy lên, ở trên bầu trời hóa thành một đạo bạch sắc chớp lóe, phóng tới Triệu Đạt.

Đột nhiên bộc phát cường lực một kích, Triệu Đạt có chút suy yếu, hấn lúc này nội lực vận chuyển vô cùng khó khăn, vừa rồi một kích, đã để hấn cảm giác có chút hết sạch sức lực.

Thôi Ngọc một chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh sử xuất, giống như sao chổi giữa trời, nhanh bất khả tư nghị.

Triệu Đạt liên tục lùi lại, sắc mặt đỏ lên, thật nhanh vận hành nội lực, trong lòng biệt khuất đến cực điểm, ai có thể nghĩ tới, hấn một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, vậy mà lại bị một cái Tiên Thiên Vô Giả bức bách đến trình độ như vậy.

"Uổng!"

Triệu Đạt giận quát một tiếng, đem còn sót lại nội lực vận tại song quyền, lấy hai tay nâng bầu trời tư thế đánh ra.

Băng hàn đến cực điểm huyền băng nội lực, lập tức dễ dàng cho đến Thôi Ngọc trên không trung đụng vào nhau.

Thôi Ngọc giạt mình, bất quá lập tức liền cắn răng, chiêu thức không thay đổi, xông vào huyền băng chân khí trung.

Liên tiếp tiếng kim loại truyền đến. Tại sương mù màu trắng huyền băng nội lực trung, một đạo bóng người màu trắng xông ra.

Triệu Đạt kinh hãi, hẳn không nghĩ tới, Thôi Ngọc lại có thể đột phá mình huyền băng nội lực phong tỏa.

Lấp lóe hàn quang nước mắt kiếm, lúc này đã hóa thành một thanh to lớn băng kiếm, đâm về Triệu Đạt.

Bất quá Triệu Đạt là người phượng nào, Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, dù cho lúc này nội lực của hắn không thể tiếp tục được nữa, nhưng là thân thể mạnh mẽ đồng dạng đáng sợ, hai chân đạp một cái, liền nhảy ra, tránh thoát một kiếm này.

Thôi Ngọc một kiếm thất bại, tràn đầy sương lạnh trên mặt ánh mắt không thay đổi, thân hình nhất chuyển, nước mắt kiếm liền rời khỏi tay, như là mũi tên, bị Thôi Ngọc bắn ra.

Một kiếm này đột ngột đến cực điểm, liền là Triệu Đạt cũng không nghĩ tới, Thôi Ngọc vậy mà lại đem kiếm trong tay của chính mình xem như ám khí ném ra.

Tràn đầy Băng Tinh to lớn băng kiếm hung hăng xuất vào Triệu Đạt giữa bụng, nguyên vốn không phải rất rộng vết nước mắt kiếm, lúc này bởi vì thân kiếm hiện đầy Băng Tinh, trở nên rộng lớn dị thường, vậy mà cho Triệu Đạt tạo thành thương tổn cực lớn.

Một tiếng hét thảm, đau đớn kịch liệt để Triệu Đạt không cách nào đứng vững thân thể, ngã xuống đất, dòng máu đỏ sẫm đem tuyết đọng chung quanh hóa thành dòng nước.

Lúc này Thôi Ngọc, một thân da thịt thanh dọa người, liền tựa như đóng băng thi thể, không nhìn thấy một tia Huyết Sắc.

Rét lạnh khiến cho hắn run lấy bầy.

Hình Ý Quyền nội lực hóa thành Hỏa hành nội lực, nhiệt lưu nhanh chóng quét sạch toàn thân, đem trong thân thể hàn khí nhanh chóng bức ra.

Lúc này hai người tất cả tạm thời không cách nào động đậy, lẫn nhau nhìn xem.

"Nếu như hôm nay sự tình bị truyền đến trên giang hồ, ngươi một cái đường đường Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả vậy mà cùng yếu gà, thật không biết ngươi còn thể nào trên giang hồ hỗn, ta thật sự là vì ngươi đáng thương." Thôi Ngọc thủ bất động, nhưng là miệng cũng không ngừng.

Triệu Đạt nhìn hằm hằm Thôi Ngọc một chút, cắn chặt răng, đem nước mắt kiếm từ trên thân thể rút ra, rộng lượng Kiếm Thần mang ra một đạo cực kỳ hùng vĩ máu tươi suối phun.

Tiện tay vớt bỏ nước mắt kiếm, tại vết thương giữa bụng liền chút mấy lần a, chỉ chốc lát, máu tươi liền chảy có lẽ đã ngừng. Bất quá vết thương thực sự quá lớn, toàn bộ ngừng là không thể nào.

Lung la lung lay đứng người lên, Triệu Đạt lắc đầu, ngàn ngày say say rượu giác càng thêm mãnh liệt, Triệu Đạt biết mình thời gian không phải rất nhiều.

Nhìn xem lúc này nửa quỳ ở một bên, thân thể bị đông cứng không thể nhúc nhích Thôi Ngọc, Triệu Đạt giận cười một tiếng, nói ra: "Ta nhìn ngươi năng cao hứng tới khi nào!"

Nội lực mới đã vận chuyển lại, Triệu Đạt chọc giận đã lâu, một chương này lửa giận ngút trời, uy lực to lớn.

Khi Triệu Đạt một chương muốn đánh tới Thôi Ngọc lúc, Thôi Ngọc nguyên bản cứng ngắt thân thể, đột nhiên hành động, hữu quyền bị đỏ vàng hai màu nội lực bao khóa, một quyền đánh về phía Triệu Đạt phản bụng miệng vết thương.

Cho dù là lúc này Triệu Đạt, tất cả bị Thôi Ngọc một quyền này ẩn chứa cường Đại Lực lượng làm chấn kinh.

Chụp về phía Thôi Ngọc đầu một chương, cũng cấp tốc biến hướng, một chương đem Thôi Ngọc cái này thế Đại Lực trầm một quyền đập tới một bên.

Thôi Ngọc tựa như không thấy được một quyền này, bàn tay trái thuận thế phiến hướng Triệu Đạt má trái.

Triệu Đạt tròn mắt tròn xoe, bất quá một chương này quả thực không có uy lực gì, Triệu Đạt chỉ là thân hình vừa lui, chuẩn bị hiện lên một chương này về sau, đang quay chết cái này hỗn đản.

Nhưng khi Thôi Ngọc một chương này từ trước mắt bay qua về sau, đầu của hắn một mòng, cả người mất tới sầm lại, liền ngửa mặt ngã xuống, ngẫu nhiên một loại không cách nào danh trạng thống khổ phảng phất từ hắn sâu trong linh hồn phát ra, trên mặt đất thống khổ kêu rên.

Thôi Ngọc nhìn xem trên mặt đất lẫn lộn, lưu lại từng mảnh huyết thủy Triệu Đạt, tay trái chỗ một trận chỉ có Thôi Ngọc mới có thể nghe được xiềng xích run run thanh âm truyền đến. Một đoạn sợi xích màu đen tại Thôi Ngọc trong tay trái treo, lúc ẩn lúc hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cảnh cáo

Nước mắt kiếm băng lãnh, cổ họng đầm nhói, không có mang cho Triệu Đạt càng nhiều thống khổ, ngược lại là để hắn có một loại giải thoát khoái cảm.

Tòa hồn liên không chỉ là chỉ có thể tọa hồn, càng năng trực kích người Linh Hồn, loại kia quất tại trên linh hồn đau đớn, tuyệt đối sẽ để nhân tuyệt vọng, có lẽ việc này, tử vong mới có thể để cho hắn giải thoát.

Thôi Ngọc lắc đầu, mình lần này, vốn cho rằng không cần tọa hồn liên liền có thể đem Triệu Đạt chém giết, không nghĩ tới vậy mà cuối cùng vẫn là dùng ra tọa hồn liên.

Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả quả nhiên không có một cái nào đơn giản, cho dù là như thế một cái tên không nổi danh người, tất cả làm cho Thôi Ngọc đem át chủ bài lấy ra.

Thở dài, trên cánh tay trái tọa hồn liên liền tựa như đang sống, như đồng du như rắn, tại Thôi Ngọc ý niệm điều khiển dưới, quán quanh hướng Triệu Đạt thi thể.

Một tiếng chỉ có Thôi Ngọc mới có thể nghe được thống khổ tê hào thanh âm tại Thôi Ngọc vang lên bên tai.

Tòa hồn liên liền như là lúc trước buộc chặt Ly Long, từ Triệu Đạt trong thi thể, lôi ra một cái toàn thân như là như băng tinh trong suốt bóng người, cái này liền là Triệu Đạt linh hồn.

Thôi Ngọc có chút hiếu kỳ đánh giá, đây là lần thứ nhất nhìn thấy nhân loại Linh Hồn, cho dù là tại Luyện Ngục Đồng Lô trung, cũng sớm đã không còn Linh Hồn tồn tại.

Vô tận tuế nguyệt, cho dù là Linh Hồn cũng đem mục nát.

Triệu Đạt Linh Hồn bị tọa hồn liên trói buộc, liền tựa như nung đỏ bàn ủi, để hắn từng tận thống khổ.

Thôi Ngọc tám tấc lấy làm kỳ lạ, bất quá dù cho nhìn hồi lâu, Thôi Ngọc cũng không có nhìn ra cái gì không cùng đi, dù sao ánh mắt của hắn ngay ở chỗ này, Linh Hồn loại này thâm ảo đồ vật, còn không phải hắn hiện tại có thể hiểu.

Tay trái lấy ra Trấn Hồn Tháp, tại Thôi Ngọc ý niệm điều khiển dưới, Triệu Đạt bị Thôi Ngọc ném vào Trấn Hồn Tháp tầng thứ nhất.

Khi Triệu Đạt Linh Hồn tiến vào Trấn Hồn Tháp về sau, chỉ gặp tầng thứ nhất Trấn Hồn Tháp trung, lóe ra băng linh quang mang.

Thôi Ngọc trong lòng vui vẻ, rốt cục, dưới tay mình có thể có một cái đem ra được thủ hạ, dù cho cái này thủ hạ không phải nhân.

Tùy ý quét đến một bên tản mát một chút thi thể, Thôi Ngọc cảm thấy đã Trấn Hồn Tháp tất cả lấy ra, dứt khoát liền đang luyện tới mấy cái cấp thấp quỷ binh.

Tòa hồn liên hóa thành mây đạo, từ dưới đất Tiên Thiên Vô Giả trên thi thể tất cả kéo ra khỏi một cái Linh Hồn, chỉ là cùng Triệu Đạt khác biệt, những người này Linh Hồn mặc dù đều là băng linh nhan sắc, nhưng lại không có một cái nào có Triệu Đạt loại kia thuần túy cảm giác, lộ ra đục không chịu nổi.

Thu mấy cái Linh Hồn đưa vào Trấn Hồn Tháp về sau, Thôi Ngọc quét mắt một vòng, đem nước mắt kiếm trở vào bao, quay người rời đi.

Ngay tại Thôi Ngọc rời đi không lâu sau, một khối trong đồng tuyết, một bóng người bò lên đi ra, chính là tán ba.

Lúc này hắn, trên mặt còn là một bộ bộ đáng khiếp sợ, Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả cường hãn khí tức, hắn thề mình tuyệt đối sẽ không nhận lầm, mình Ba Đồ Lão trên thân liền là loại này khí tức kinh khủng.

Khi hắn nhìn thấy Thôi Ngọc vậy mà lấy cảnh giới Tiên Thiên khiêu chiến Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả lúc, hắn thậm chí cảm thấy đến Thôi Ngọc đã điên

rời, hẳn tuyệt đối với mình nhiệm vụ lần này là không cách nào hoàn thành.

Về phần đi cứu Thôi Ngọc, hẳn tán ba còn là có tự biết rõ, hẳn bắt quá một cái xuất nhập Tiên Thiên Vô Giả, học xong một chút xú Oa nhân Tiềm Hành Thuật, hẳn còn không có điên cuồng đến khiêu chiến một cái Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, cũng từ trong tay của hẳn cứu Thôi Ngọc tính mệnh, sau đó rời đi.

Đây không phải trong thảo nguyên Thần Thoại ca dao, đây là hiện thực. Tán ba đã quyết định, khi vị kia cường đại Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả giết chết Thôi Ngọc rồi đi về sau, hẳn liền lập tức hướng trở về.

Mặc dù mình Ba Đồ Lão cũng là một vị cường đại Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, nhưng là vì một người chết, tranh đấu là không cần thiết, tại trong thảo nguyên, nếu không phải vì đồ ăn cùng nữ nhân, không có nhân hội ngu đến mức lấy mệnh tương bác.

Nhưng là sự tình cũng không có hướng phía tán ba trong tưởng tượng sự tình phát triển, cái này Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả không biết nguyên nhân gì, cũng không có tán ba quen thuộc cường đại, cuối cùng khi Thôi Ngọc giết chết cái này cái Vô Giả thời điểm, tán ba cảm thấy mình phải chăng tại trong ảo giác.

Thẳng đến Thôi Ngọc biến mất ở trước mắt, tán ba tài rừng mình mấy phát tỉnh ngộ lại.

Gay mũi mũi máu tươi nói cho hẳn biết, trước mắt nhìn thấy, đều là sự thật, cũng không phải là ảo giác.

Tán ba nhìn thoáng qua sau lưng, cuối cùng cắn răng một cái, hướng về Thôi Ngọc rời đi phương hướng đuổi theo.

Thảo nguyên đóng quân điểm, bọn hẳn Ba Đồ Lão nhìn qua xa xa rừng rậm, đột nhiên nở nụ cười, bởi vì đã rời đi thật lâu tán ba, bọn hẳn trở về, bắt quá làm hẳn kỳ quái là, hẳn chỉ cảm thấy hai người khí tức, đồng thời tán ba cũng không tại bọn hẳn bên trong. Chẳng lẽ.

Đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, hẳn đột nhiên đứng dậy, thân thể cao lớn làm kinh sợ người nghe tin bất ngờ, trên thân to mọng mỡ liền tựa như bóng da, không ngừng lay động.

Khi hai người kia đem phát hiện Thôi Ngọc tin tức nói cho bọn hẳn lúc, toàn bộ doanh địa tất cả sôi trào.

Bọn hẳn không nghĩ tới, lần này lại như vậy thuận lợi, tất nhiên là vĩ đại thánh thần chiếu cố bọn hẳn.

"Ca ngời thánh thần, thánh thần phù hộ, ta, ba căn, a sâm bộ lạc Ba Đồ Lão, ồm thỏa hoàn thành vĩ đại thảo nguyên Vương Đại Khả Hãn a đan Bartle mệnh lệnh, trở thành ta a sâm bộ lạc vinh quang!"

"Ngao ô!"

Trong doanh địa một mảnh quỷ khóc sói gào.

Ba căn một cước đem trước người cái bàn đá văng ra, sau đó đem bên cạnh Lang Nha bổng kháng trên bờ vai, đi theo hai cái trinh sát, thật nhanh chạy về phía núi rừng bên trong.

Thân thể khổng lồ, mỗi đi một bước, đều rất giống voi, phát ra nặng nề tiếng sấm rền, liền liên đại địa tất cả rung động ba phần.

Thôi Ngọc đi không phải rất nhanh, khi đi tới một mảnh khoáng đạt khu vực lúc, Thôi Ngọc đột nhiên dừng bước, trong mắt hàn mang lóe lên, nói ra: "Theo ta một đường, ra đi!"

Tiềm phục tại cách đó không xa tán ba, đánh Tinh Linh, thậm nghĩ chẳng lẽ bị phát hiện.

Bất quá lập tức liền phủ định, hẳn đối với mình tiềm tung thuật tin tưởng không nghi ngờ, tuyệt đối sẽ không tin tưởng có thể phát phát hiện mình tồn tại.

Thôi Ngọc xoay người, nhìn bốn phía bình tĩnh sơn lâm, sáng tỏ ánh trắng tại Bạch Tuyết phản xạ dưới, vô cùng rõ ràng.

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, nước mắt kiếm ra khỏi vỏ, một đạo sắc bén kiếm khí lẳng không chém về phía cách đó không xa một viên đại thụ, to lớn thân cây không chút nào núng trở ngại đạo kiếm khí này, tại một tiếng tiếng oanh minh trung, chặn ngang bẻ gãy, ngược lại ở một bên.

Tán ba một mặt hoảng sợ từ trên cây bay thấp mà xuống, rơi vào Thôi Ngọc cách đó không xa trên đất trống, thật sâu nuốt một miếng nước bọt.

Hẳn khả không tin, mình sẽ là Thôi Ngọc như thế một cái có thể chém giết Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả hung nhân đối thủ, lúc này kinh hồn táng đảm, toàn thân phát run.

"Thảo nguyên nhân?" Nhìn thấy tán ba người trong thảo nguyên trang phục, Thôi Ngọc sắc mặt lập tức liền lạnh xuống.

Nhìn xem gia hỏa này, Thôi Ngọc không khách khí chút nào địa nói ra: "Các ngươi những này người trong thảo nguyên, hết lần này đến lần khác, thật coi ta sẽ không tức giận, không sợ ta khai sát giới sao?"

Thôi Ngọc lời nói bị hù tán ba kém chút tè ra quần, trực tiếp quỳ trên mặt đất, nói ra: "Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận. Đại nhân ngài chính là trong giang hồ làm cho người nghe tin đã sợ mất mật đòi mạng phán quan, tiểu nhân sao có thể không sợ đâu, mời đại nhân không cần thiết động thủ."

Thôi Ngọc sững sờ, tại trong ấn tượng của hắn, thảo nguyên Vô Giả từng cái tính cách thô cuồng, phóng khoáng không bị trói buộc, làm sao hôm nay nhìn thấy như thế một cái cơ Linh Quý, mà lại cái này một ngụm lưu loát Đại Đường lời nói, nói so với hắn tất cả lưu loát, chẳng lẽ hôm nay nhìn thấy là một cái giả người trong thảo nguyên.

Bất quá cái này, Thôi Ngọc đến lúc đó không có bao nhiêu sát tâm, hỏi: "Đã như đây, các người còn đi theo ta cái gì, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ta lần trước không giết người nhóm, cũng không có nghĩa là ta về sau không giết các người!"

Tán ba xoa xoa trên trán căn bản cũng không có mồ hôi lạnh, nói ra: "Đại nhân, chúng ta cũng là bị bắt đắc dĩ, chúng ta thảo nguyên Vương Đại Khả Hãn, để cho chúng ta vô luận như thế nào tất cả muốn tìm tới ngài, cũng xin ngài đến chúng ta thảo nguyên một nhóm, chúng ta cũng là không có cách nào a!"

Thôi Ngọc tài lười hỏi tại sao phải mời mình, lại nói loại này tiểu lâu la nhiều nhất chỉ là nghe lệnh làm việc người, căn bản là hỏi không ra cái gì. Lập tức cũng không có hứng thú gì.

Mắt Phán Quan mở ra, phát hiện gia hỏa này cũng là một cái điểm công đức cùng tội nghiệt giá trị cực thấp mặt hàng, cái này khiến Thôi Ngọc càng là đề không nổi Tinh Thần sát hắn.

Đem nước mắt kiềm trở vào bao, Thôi Ngọc nói ra: "Nói cho các người biết thảo nguyên Vô Giả, các người thảo nguyên vương mời, ta không có hứng thú, nếu như lần sau các người còn dám xuất hiện tại trước mặt của ta, ta tuyệt đối sẽ không lại thủ hạ lưu tình, không thể nói trước lại phải thêm vào mấy cái vong hồn dưới kiếm!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền xoay người rời đi.

Tán ba nhìn xem Thôi Ngọc rời đi thân ảnh, cũng không dám lại đuổi, đã Thôi Ngọc có thể phát phát hiện mình một lần, liền có thể phát phát hiện mình lần thứ hai, lần tiếp theo, liền là tán ba mình cũng cảm thấy Thôi Ngọc sẽ không bỏ qua mình.

Ngay tại tán ba không biết nên làm thế nào cho phải thời điểm, đại địa đột nhiên truyền đến liên tiếp chấn động, từ trong rừng cây truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Quốc trượng gia Đường Quốc cường

Bắc Hoang quận thành bên ngoài, Huyền Băng môn đại trại ra, mấy chiếc hoa lệ xe ngựa chạy qua, đứng tại Huyền Băng môn còn tại phả ra khói xanh đại trại bên cạnh.

Một đám Huyền Băng môn đệ tử nhìn ra cái này mấy chiếc mã chủ nhân của xe tuyệt đối không phú thì quý, nên cũng không dám tiến lên xua đuổi.

Lúc này, từ một chiếc xe ngựa trung đi ra một người trung niên nam tử, chỉ gặp nam tử này, thân cao bảy thước, mặt chữ quốc, mặt trắng như tuyết, râu đẹp rủ xuống ngực, một đôi mày kiếm hạ hai cái sắc bén con mắt, để lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Trên người Kỳ Lân áo bào tím càng làm cho hắn lộ ra không giận tự uy, mặc dù trên người người này không có nửa điểm nội lực, không giống một cái Vô Giả, nhưng là những này Huyền Băng môn đệ tử lại từng cái hít sâu một hơi.

Kỳ Lân áo bào tím cũng không phải bình thường nhân có thể mặc, không phải là Đại Đường tam phẩm trở lên đại quan tài có tư cách mặc, chớ nhìn bọn họ người trong võ lâm từng cái xem Đại Đường người trong triều đình như cừu đầu, tránh không kịp, nhưng là loại này triều đình đại quan nếu là đến bọn hắn Huyền Băng môn, nhất định phải bọn hắn đã bề quan Luyện Khí Hóa Thần lão tổ tài có tư cách tiếp đãi.

Trung niên nhân này vừa ra tới, lập tức mã phu liền đem một cái băng ngồi đặt ở dưới mã xa, cung cung kính kính vịn người này xuống xe ngựa, đón lấy, trong xe ngựa lại đi ra một cái trung niên đạo nhân, tiên phong đạo cốt, uy nghiêm mười phần.

Hiển nhiên, hai người này còn muốn hỏi một ít chuyện. Một đám Huyền Băng môn đệ tử, trong lòng run sợ, cuối cùng rốt cục có bao nhiêu gan lớn đệ tử thẳng đi lên.

"Huyền Băng môn đệ tử, gặp qua đại nhân!" Rất cung kính hành lễ, không dám có nửa điểm sơ sẩy.

Kỳ Lân nam tử áo bào tím tùy ý khoát tay chặn lại, hỏi: "Các người đây là thế nào, vì sao ở đây đông đúc lớn như thế doanh trại, lại vì sao giống bị

giống như lửa thiêu, liền liền cái này mùi cháy khét tất cả truyền xa như vậy."

Những này Huyền Băng môn đệ tử không dám thở mạnh, nói ra: "Khởi bẩm đại nhân, chúng ta là dâng sư môn mệnh lệnh, đuổi bắt một tên tàn sát chúng ta người ác đồ, hiện tại ác đồ liền trong núi, cho nên chúng ta phụng trong môn trưởng lão mệnh lệnh, xây dựng cơ sở tạm thời. Còn cái này đại hòa, là ban đêm sương ẩm đi thủy!"

Kỳ Lâm nam tử áo bào tím nghe xong giận tím mặt, quát: "Xây dựng cơ sở tạm thời, các ngươi bắt quá là một chút trong giang hồ Vô Già, liền dám ở ta Đại Đường quốc thổ đường hoàng xây dựng cơ sở tạm thời, các ngươi muốn làm gì, xem ta Đại Đường triều đình như không sao? Hỗn trướng!"

Kỳ Lâm nam tử áo bào tím mặc dù không có võ công mang theo, nhưng là tiếng như Hồng lôi, dọa đến một đám Huyền Băng môn đệ tử nằm sấp tại địa phương, dập đầu như giả tởm.

Bất quá hắn cũng đã nhìn ra, lúc này nơi này không có có thể làm chủ người, hắn hiện tại có việc trong người, lại không có thời gian lưu tại nơi này xử lý, chỉ có thể nói đến: "Trở về nói cho các ngươi biết tông môn người, để chính bọn hắn đến Trần Thiên phủ giao phó, bản quan hồi kinh sau sẽ còn hồi đến lúc này, nhìn xem lúc này là xử lý như thế nào."

Huyền Băng môn các đệ tử mồ hôi lạnh đều đi ra, chỉ có thể trở mắt nhìn Kỳ Lâm nam tử áo bào tím cùng cái kia không có mở miệng nói chuyện đạo sĩ lên xe ngựa rời đi, đến cuối cùng, bọn hắn cũng không biết cái này đại quan là ai.

Bất quá bọn hắn cũng không lo lắng, tại cái này Bắc Hoang quận thành trung, gần nhất xuất hiện một người mặc Kỳ Lâm áo bào tím người, tất nhiên không phải bí mật gì.

Trong rừng rậm, đại địa chấn chiến, trên cây tuyết động nhao nhao rơi xuống, tại trong rừng cây tựa như lại rơi ra một trận cỡ nhỏ tuyết lớn.

Một tiếng quái dị Đại Đường lời nói từ trong rừng cây truyền ra.

"Thôi thiếu hiệp, Đại Đường chính là lễ nghi chi bang, chúng ta đại thảo nguyên vương như thế thịnh tình mời, ngươi như thế cự tuyệt, chẳng lẽ không phải có sai lầm các ngươi Đại Đường phong thái."

Tiếng nói lạc, một cái thân thể cao lớn từ trong rừng cây chạy vội mà ra, cất bước lên trời một thước, trực tiếp rơi vào Thôi Ngọc trước mặt.

Đại địa chấn động, Thôi Ngọc thậm chí có một loại không cách nào đứng vững cảm giác.

Khi thấy cái kia to mọng thân thể cao lớn, Thôi Ngọc thậm chí có một loại gặp quỷ biểu lộ, không đúng, liền là gặp quỷ Thôi Ngọc cũng sẽ không như thế giật mình.

Lần trước nhìn thấy thảo nguyên Vô Già liền đã rất cường tráng, hiện tại cái này, so lấp kín tường còn lấp kín tường.

Đứng ở trước mặt hắn, trực tiếp bị bóng ma bao phủ, tầng kia tầng thịt đông mỡ nhìn Thôi Ngọc thẳng phạm buồn nôn.

Bất quá gia hỏa này Luyện Tinh Hóa Khí thực lực ngược lại để Thôi Ngọc âm thầm kêu khổ.

"Tại hạ a sâm bộ lạc Ba Đồ Lão ba căn, phụng ta đại thảo nguyên vương mệnh lệnh, cho mời Thôi thiếu hiệp theo chúng ta đi đại thảo nguyên một hồi!" Ba căn cười híp mắt nói ra, chỉ là tám kia trần đầy nếp thịt từ mặt, Thôi Ngọc thực sự không cách nào thấy rõ hắn là thể nào cười.

"Nếu như ta nói không. . ."

Thôi Ngọc lời còn chưa nói hết, ba căn trên bờ vai Lang Nha bỗng bị hắn đột nhiên cầm ngược ở trên mặt đất, đại địa càng khủng bố hơn chấn động, để Thôi Ngọc còn lại lời nói nuốt xuống bụng.

"Thôi thiếu hiệp cũng đừng làm cho ba căn khó làm, đại thảo nguyên vương nói, không tiếc bất kỳ giá nào!"

Thôi Ngọc hãi hùng khiếp vía, nhưng là hỏa khí cũng đi lên. Không có nửa câu nói nhảm, nước mắt kiếm một đạo kiếm khí bay ra bỏ về phía ba căn, liền lập tức cũng không quay đầu lại hướng dưới núi chạy như bay.

Sắc bén kiếm khí đánh tới, ba căn khinh thường không nhúc nhích, kiếm khí rơi vào ba căn trên thân, cũng chỉ là chấn động đến ba căn trên người thịt mỡ không ngừng lay động, thậm chí ngay cả bì đều không có phá vỡ, chỉ là tại trên bụng của hắn lưu lại một đạo không hiểu rõ lắm lộ về bạch ấn.

Nhìn thấy Thôi Ngọc như vậy thỉnh thoảng cất nhắc, ba căn giận quát một tiếng, nâng lên Lang Nha bỗng, chân to giẫm mạnh mặt đất, theo một trận kịch liệt địa chấn, cả người liền hóa thành thịt người bạo đạn, bay về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc quay đầu nhìn lại, lập tức kêu lên sợ hãi.

"Ta dựa vào!"

Vội vàng nghiêng người tránh Đạo Nhất bên cạnh, từ Thôi Ngọc thân thể bay qua ba căn, Lang Nha bỗng nhẹ nhàng tiện tay hất lên, đập vào Thôi Ngọc hoành ở trước ngực vết nước mắt trên thân kiếm.

Chỉ gặp nguyên bản cứng cỏi đến cực điểm vết nước mắt kiếm, lập tức hoàn thành đáng sợ hình cung, kinh khủng lực đạo khiến cho Thôi Ngọc hồ khẩu vỡ toang, máu me đầm đìa.

Dù cho Thôi Ngọc liều mạng vận chuyển nội lực, nhưng là Lang Nha bỗng vẫn là khó khăn lắm đựng phải Thôi Ngọc ngực.

Trong nháy mắt, Thôi Ngọc cảm giác, voi giẫm ngực, có lẽ liền là mình bây giờ cảm giác.

Cả người liền tựa như đạn pháo đồng dạng, vèo một cái bay vào trong rừng cây không thấy bóng dáng.

Roi trên mặt đất ba căn ngăn ngại, nói ra: "Cái này Đại Đường nhân liền là không khỏi đánh, ta còn không dùng lực, liền là nhẹ nhàng một đập mà thôi, liền đánh bay không nhìn thấy người. Tuyệt đối đừng đánh chết, bằng không thảo nguyên vương tuyệt đối sẽ không vòng qua ta."

Nói liền nện bước nhanh chân chạy hướng Thôi Ngọc bay ra ngoài phương hướng.

Thôi Ngọc trong miệng không ngừng đập lấy huyết, trước mắt hiện đầy điểm điểm tinh quang, ngực tốt giống như giống như lửa thiêu, đau rất đau nhức, liền là hô hấp đều để hẳn có một loại chết có lẽ liền tốt áo giáp.

Nghe sau lưng cách đó không xa truyền đến thùng thùng âm thanh, Thôi Ngọc trong lòng sát ý trùng thiên, lần sau nếu là gặp lại những này thảo nguyên mọi rợ, mình tuyệt đối sẽ không lại nhận lấy lưu tình. Tuyệt đối phải giết bọn hắn, cùng lắm thì tổn hao kình xù điểm công đức đem tội nghiệt giá trị rửa đi.

Bất quá lần này Thôi Ngọc cũng cảm thấy mình là chủ quan, hẳn vậy mà không nghĩ tới, tối nay gặp được cái thứ hai Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, hơn nữa còn là như vậy tên biến thái.

Sờ lấy ngực phình lên, mềm nhũn, trong lòng bị ai nghĩ đến, xương ngực sẽ không tắt cả nát đi.

Hai người một đuổi một chạy, một cái thương thế cực nặng. Tốc Độ đề lên không nổi, lưng lay sắp đổ, một kẻ thân thể quá mức cồng kềnh, liều mạng, Tốc Độ cũng mau không nổi, vậy mà chạy cái lực lượng ngang nhau.

Rốt cục, Thôi Ngọc chạy trốn tới dưới núi trên quan đạo, chân hạ một cái lão đảo, quỳ rạp xuống đất, trong miệng một ngụm máu tươi phun ra.

Đột nhiên, một trận mưa hí thanh âm truyền đến, Thôi Ngọc ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy cách đó không xa mấy chiếc hoa lệ xe ngựa chính dừng ở giữa lộ, hiển nhiên là bởi vì chính mình xuất hiện, ngăn cản người ta đường.

"Chuyện gì xảy ra?" Một tiếng thanh âm uy nghiêm từ trong xe ngựa truyền đến.

"Hồi lão gia, đột nhiên từ bên đường núi rừng bên trong nhảy ra một cái người bị thương, nhìn hẳn đầy người máu tươi, tựa hồ chống đỡ hết nổi." Mã phu thuận miệng nói ra.

"Nha!" Tựa hồ đưa tới trong xe ngựa người chú ý, xe ngựa cửa xe mở ra, một người trung niên nam tử đi ra, chính là cái kia Kỳ Lâm áo bào tím quan viên, hộ tống người trung niên đạo sĩ kia cũng như bóng với hình đi theo ra ngoài.

Nhìn xem quý trên mặt đất, lưng la lưng lay Thôi Ngọc, không đợi lấy Kỳ Lâm áo bào tím quan viên nói cái gì, trong núi rừng một trận đất rung núi chuyển, chim bay kinh thiên.

Cái đạo sĩ kia lập tức hướng về phía trước phóng ra một bước, nói ra: "Đường huynh, cẩn thận!"

Theo cái kia núi rừng bên trong động tĩnh càng ngày càng gần, một cỗ khí thế cường đại ép đi qua, vậy mà để cái này Kỳ Lâm áo bào tím quan viên có loại thờ không ra hơi cảm giác, càng là khiến cái khác mấy cái mã người trên xe kinh hô liên tục.

Đạo sĩ kia lãnh hừ một tiếng, tự thân khí thế bộc phát, đem đối phương khí thế triệt tiêu.

Lúc này, ba căn cái kia cái thân thể khổng lồ cũng giống như lợn rừng bồn tập một thanh, từ núi rừng bên trong nhảy ra ngoài, lại là một trận đất rung núi chuyển, hai cặp chân trực tiếp đem quan này đạo giẫm ra hai cái đại lỗ thủng.

Còn chưa đợi ba nguồn cơn vì nhìn thấy Thôi Ngọc chống đỡ hết nổi ngã trên mặt đất, thoải mái cười to, trên xe ngựa Kỳ Lâm nam tử áo bào tím liền gầm thét lên tiếng: "Từ đâu tới thảo nguyên mọi rợ, cũng dám tại ta Đại Đường quốc thổ quất tháo, thực sự bắt đầu dùng này lý."

Đầu này thiếu sợi dây ba căn, thuận miệng mắng: "Cái nào không có mắt hỗn đản, cũng dám cùng người ba căn gia gia nói như thế, không muốn sống!"

Thế nhưng là vừa dứt lời, liền thấy Kỳ Lâm nam tử áo bào tím trước người trung niên đạo sĩ, nghẹn ngào kêu lên: "Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả!"

Đạo sĩ kia sắc mặt lạnh lẽo, không biết từ chỗ nào rút ra một thanh kiếm sắc, lẳng không chém xuống.

Ba căn sắc mặt kinh biến, Lang Nha bỗng đứng ở trước ngực, thế nhưng là như thế một kiếm, như là màu trắng chớp lóe, ba căn chỉ cảm thấy trong tay chột nhẹ, Lang Nha bỗng lập tức chia hai nửa, lúc này ngực mới cảm giác được đau đớn kịch liệt, toàn thân trở nên mềm yếu bất lực.

Ba căn hơi thở mong manh, kêu lên: "Các người là ai, đừng cho lão tử làm quỷ hồ đồ!"

Đạo sĩ kia lắc đầu, nói ra: "Bản đạo Thái Thượng tiên tông Thanh Liên tử, vị này chính là Đại Đường quốc trượng gia, Đường Quốc Cường."

Bất quá ba căn lại không quan tâm cái gì Đại Đường quan viên, đạo sĩ nghe được Thanh Liên tử chính là Thái Thượng tiên tông Luyện Khí Hóa Thần võ lâm truyền kỳ, không biết khí lực từ nơi nào tới, cười nói: "Ta ba căn có thể chết ở Thái Thượng tiên môn võ lâm truyền kỳ thủ hạ, cũng không oan, ha ha ha!" Ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, mệnh về Địa Phủ.

Thôi Ngọc biết mình được cứu, rốt cuộc chống đỡ không nổi đi, chỉ là trong lòng còn có một cái ý nghĩ, cái kia chính là, đáng tiếc như thế một cái Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả Linh Hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Thu đồ đệ

Khi Thôi Ngọc tỉnh đến thời điểm, đã là sau ba ngày hoàng hôn, trần trụi trên lồng ngực che kín một trượng thật dày da gấu tẩm thấm, thiêu đốt lửa than khiến cho trong xe ẩm áp vào xuân.

Thôi Ngọc thử động dưới, phát hiện lồng ngực của mình đã không phải là đau đớn như vậy, đem da gấu tẩm thấm xóc lên, phát hiện ngực đã bị một tảng băng gạc bao khóa bất quá từ địa phương khác, đó có thể thấy được, lúc này đã tốt lên rất nhiều, đã không giống trước đó như thế, cao cao nâng lên.

Cẩn thận lấy tay ấn xuống một cái, phát hiện trừ một chút buồn buồn đau đớn dăm, cái khác cũng là không ngại.

Hồi suy nghĩ một chút mình chuyện trước khi hôn mê, Thôi Ngọc mơ hồ ký được bản thân là bị một cái triều đình quan viên cứu, còn giống như là một cái quốc trượng gia.

Cũng không lâu lắm, xe ngựa cửa xe bị nhân bên ngoài mở ra, sau đó đi tới một cái lệnh Thôi Ngọc không thể tin được người.

"Tiểu muội? Người tại sao lại ở chỗ này?"

Người này chính là Thiên Ưng tiêu cục Lâm Tiểu Muội, hấn làm sao cũng không nghĩ tới, lại ở chỗ này nhìn thấy nàng.

Lúc này Lâm Tiểu Muội một thân tỳ nữ phục sức, nhìn thấy Thôi Ngọc tỉnh lại, vui đến phát khóc, bỏ nhào vào Thôi Ngọc bên người, thống khổ.

"Thôi đại ca!"

Lâm Tiểu Muội khóc rất thương tâm, liền ngay cả lời tất cả nói không rõ ràng, một mực qua thật lâu, mới đưa tâm tình kích động sạch sẽ xuống tới.

Sau đó tại Lâm Tiểu Muội đứt quãng kể ra dưới, Thôi Ngọc biết sự tình toàn bộ từ đầu đến cuối, không khỏi thổn thức không thôi.

Nguyên lai Lâm Tiểu Muội một nhà ba người, rồi đi Hồng Sam thành về sau, một đường hương bắc, cuối cùng phiêu bạt hơn phân nửa năm, tại Luru Xuyên quận thành an định xuống tới, bọn hắn mở một nhà tửu quán, mặc dù sinh hoạt không có trước đó như vậy giàu có, nhưng là cũng là an nhàn vô cùng, bọn hắn đã chán ghét trong giang hồ người sát ta đoạt sinh hoạt.

Nhưng là, một ngày tại giang hồ, cả đời tại giang hồ.

Lâm gia hai tỷ muội dung mạo rất mỹ lệ, một cái ôn nhu động lòng người, một cái cổ lĩnh tinh quái, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều người theo đuổi, đương nhiên các nàng không biết là, các nàng bị nơi đó một cái nhị lưu môn phái Thiếu môn chủ nhìn trúng.

Sau đó liền là một đoạn, trắng trợn cướp đoạt dân nữ cầu huyết kịch.

Lâm gia hai tỷ muội phụ thân, vì yểm hộ hai cái nữ nhi đào tẩu, bị sát. Đào vong trên đường, Lâm gia tỷ muội cũng tẩu tán, Lâm Tiểu Muội bị đi ngang qua, chuẩn bị đi Bắc Hoang tế tổ Đại Đường quốc trượng gia Đường Quốc Cường cứu.

Đường Quốc Cường nhìn Lâm Tiểu Muội cũng là cơ linh, liền nhận lấy nàng, làm vì chính mình hai nữ tỳ nữ, tạm thời thu lưu.

Bất quá, mặc dù Lâm Tiểu Muội tính mệnh không lo, nhưng là vô luận là phụ thân cừu, vẫn là Lâm Uyển Tình sinh tử, nàng đều không thể nào biết được.

Cho dù trong lòng sốt ruột vạn phần, lại cũng không có biện pháp gì.

Lâm Tiểu Muội cơ linh sâu Đường gia Nhị tiểu thư niềm vui, cũng làm chủ, giữa đường qua Lưu Xuyên quận thành, liền thay nàng lấy lại công đạo, lần này Lâm Tiểu Muội không thể báo đáp, chỉ có thể lưu lại tận tâm tận lực phục thị Đường gia Nhị tiểu thư, làm báo đáp.

Đương nhiên, Đường Quốc Cường cũng là biết chuyện này, bất quá hắn đường đường triều quốc trượng, đối với loại này Nhị lưu tông môn căn bản là không để trong mắt, tăng thêm làm ác một phương, khẩu khí này ra liền ra, tả hữu bất quá chuyện một câu nói.

Khi Đường Quốc Cường biết Thôi Ngọc sau khi tỉnh lại, đêm đó đóng quân đã ngoại thời điểm, Đường Quốc Cường liền tự mình đến đến Thôi Ngọc trong xe ngựa.

Thôi Ngọc đây coi là lần đầu tiên cùng Đường Quốc Cường chính thức gặp mặt, đối với cái này một thân uy nghiêm nam tử, Thôi Ngọc đáp lại cảm kích, tắt lại cái mạng nhỏ của mình khả là đối phương cứu, bất quá cân nhắc đến thân phận của đối phương, Thôi Ngọc cũng có chút cười khổ, xem ra mình lúc này là thật muốn đi trong đại lao đi thể nghiệm một cái lao ngục sinh sống.

Đường Quốc Cường đi theo phía sau Thanh Liên tử, tựa hồ hai người một tác cũng không rời. Mà lại Thanh Liên tử càng là ánh mắt sáng rực nhìn xem mình, khác Thôi Ngọc mười phần không được tự nhiên.

"Tiên sinh cảm giác như thế nào." Đường Quốc Cường lộ ra rất bình dị gần gũi, cũng không có hướng một cái thượng vị giả, ngược lại là buông xuống tư thái.

Bất quá Đường Quốc Cường vậy mà xưng mình vì tiên sinh, ngược lại để Thôi Ngọc hơi kinh ngạc, phải biết, tiên sinh hai chữ cũng không phải tùy tiện kêu.

"Quốc trượng gia chẳng lẽ không biết tại hạ là người nào không?"

Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên tử nhìn nhau một cái, bèn nhìn nhau cười.

Thanh Liên tử càng là mỉm cười nói: "Đòi mạng phán quan Thôi Ngọc, ai không biết, người lệnh truy nã thế nhưng là trương dán vào Đại Đường mỗi một tòa thành trì. Cho là uy danh hiển hách."

Thôi Ngọc xấu hổ cười một tiếng, trong lòng kỳ quái, thái độ của bọn hắn.

"Nếu biết tại hạ thân phận, tại hạ không rõ, vì sao đối tại hạ..."

Đường Quốc Cường cười nói ra: "Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh."

Thôi Ngọc sững sờ, không rõ Đường Quốc Cường vì cái gì biết câu nói này.

Đường Quốc Cường chấp tay thi lễ, nói ra: "Lão phu còn muốn đa tạ tiên sinh đối lão phu ngoại tôn truyền đạo chi ân."

Thôi Ngọc giờ mới hiểu được, bất quá xem ra Đạo Đức Kinh uy lực quả nhiên hết sức kinh người, nhưng là hắn không biết vì cái gì đương kim Thánh Hoàng đệ hạ không có nửa điểm phản ứng.

"Quốc trượng gia không cần như thế, lần này nhờ có quốc trượng gia trượng nghĩa cứu giúp, Thôi Ngọc vô cùng cảm kích. Còn tiểu Hoàng tử, đó bất quá là nhân duyên tế hội, hắn cùng cái này Đạo Đức Kinh hữu duyên mà thôi."

Lúc này, một bên Thanh Liên tử đã sớm vội vã không nhận nổi, tiến lên hỏi: "Thôi thiếu hiệp, bản đạo có một cái yêu cầu quá đáng"

"Đạo trường xin mời giảng!"

Thanh Liên tử xấu hổ cười một tiếng, hỏi: "Bản đạo muốn hỏi, Thôi thiếu hiệp bản kinh văn này là người phương nào chỗ lấy, kinh văn là tên là gì."

Thanh Liên tử hỏi xong, cho dù hắn là một cái Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, cũng không tự kìm hãm được đỏ mặt.

Bất quá Thôi Ngọc đến lúc đó rất năng minh bạch Thanh Liên tử vấn đề, một bộ khoáng thế đạo kinh xuất hiện, bất kỳ cái gì một vị Đạo gia người đều khó có khả năng thờ ơ.

Thôi Ngọc cũng không có giấu diếm, nói ra: "Đây là ta trước kia tại một chỗ núi hoang trong sơn động vô ý phát hiện, bản này kinh văn tên là « Đạo Đức Kinh », chính là một vị thượng cổ tiên hiền lão tử chỗ lấy, thông thiên Chương 81, bác đại tinh thâm, tại hạ đạt được mấy năm, đều không có toàn bộ lĩnh ngộ, chỉ sợ muốn lĩnh hội cả đời mới có thể có sơ ngộ."

Thanh Liên tử thần sắc kích động, vậy mà làm ra lệnh Thôi Ngọc còn có Đường Quốc Cường cũng không nghĩ tới sự tình.

Chỉ gặp Thanh Liên tử đột nhiên quỳ gối Thôi Ngọc trước mặt, nói ra: "Bản đạo khẩn cầu tiên sinh có thể đem Đạo Đức Kinh truyền thụ cho bản đạo, bản đạo nguyện ý bồi tiên sinh vi sư!"

Thanh Liên tử thần sắc thành khẩn, nói xong trực tiếp cho Thôi Ngọc chụp ba cái khấu đầu, khiến cho Thôi Ngọc muốn ngăn cản cũng không kịp.

Thôi Ngọc biết Đạo Đức Kinh đối với Đạo gia tầm quan trọng, nhưng là không nghĩ tới, một cái đường đường Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả, vậy mà lại vì một bộ kinh văn, bái hán như thế một cái Tiên Thiên cảnh giới nhân vi sư, quả thực lệnh Thôi Ngọc kinh ngạc vạn phần.

Thôi Ngọc thương thế đã không có trở ngại, hán đứng dậy đem Thanh Liên từ đỡ dậy, nói ra: "Đạo trường tuyệt đối không nên như thế, bản kinh văn này ta chỉ là hữu duyên đạt được, đã đạo trường muốn học, tại hạ liền toàn bộ giao cho ngươi chính là. Bái sư một chuyện, quá mức hoang đường, đạo trường tuyệt đối không nên nhắc lại."

Ai biết, Thanh Liên từ thật là thần sắc trịnh trọng, mặc cho Thôi Ngọc làm sao nâng tất cả nâng không nổi, nói ra: "Cái gọi là pháp không thể nhẹ thu, đạo không được khinh truyền, nếu không bái tiên sinh vi sư, bản đạo không nói gì học tập tiên sinh kinh văn."

Thôi Ngọc không nói gì, hán không nghĩ tới đạo sĩ này lại như vậy cứng nhắc.

Đường Quốc Cường nhìn xem người bạn già của mình, đối với mình lão hữu tính nết tự nhiên là mười phần hiểu rõ, nhìn xem Thanh Liên từ kiên định thần sắc, Đường Quốc Cường thở dài, mở miệng nói ra: "Tiên sinh đừng lại cự tuyệt, Thanh Liên từ cùng lão phu quen biết hai mươi năm, tính nết của hán lão phu hiểu rõ không gì bằng. Nếu không dạng này, ngài liền nhận lấy Thanh Liên từ vì học sinh, về phần về sau, cái kia rồi nói sau." Nói quay đầu hướng Thanh Liên từ nói ra: "Ngươi cũng đừng lại làm khó tiên sinh, trước hết Tôn tiên sinh vì lão sư như thế nào."

Thôi Ngọc thở dài, hán cũng nhìn ra, hôm nay không thu Thanh Liên từ là không thể nào. Đáng tiếc, hán vậy mà lại bởi vì thu kế tiếp Luyện Khí Hóa Thần Vô Giả làm học sinh mà đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thiên đạo pháp tắc giảng lâm

Nhận như thế một vị cường đại học sinh, Thôi Ngọc không biết mình là nên cao hứng hay là nên cười khổ.

Bất quá cũng may mắn Đường Quốc Cường khuyên nhủ Thanh Liên từ, bằng không, nếu là thật sự đem Thanh Liên từ thu vì đệ tử, như vậy Thái Thượng tiên môn tất nhiên sẽ bởi vì vì mặt của mình tìm mình phiền nạn.

Ngẫm lại mình như thế một cái tiểu thân bản, loại chuyện này vẫn là không muốn làm tốt.

Một trận hàn huyên qua đi, Thanh Liên từ cung kính đứng ở một bên, dùng hán, liền là tiên sinh tọa tiên, học sinh tự nhiên không thể vô lễ, thẳng đến Thôi Ngọc khuyên giải hồi lâu, Thanh Liên từ tài ngồi nghiêm chỉnh ngồi xuống.

"Quốc trưởng gia, thân phận của ta ngươi cũng là biết đến, chỉ là không biết ngươi chuẩn bị như thế nào làm" Thôi Ngọc cân nhắc hồi lâu, vẫn là quyết định đem nghi vấn của mình hỏi ra.

Đường Quốc Cường cười mở cười một tiếng, nói ra: "Tiên sinh không cần phải lo lắng, Thánh Hoàng bệ hạ chỉ là nghĩ biết ngươi là như thế nào phá giải Đại Đường chiến trận, đương nhiên ngươi không cần nói với ta, bởi vì chuyện này ngươi chỉ có thể tự mình nói cho Thánh Hoàng bệ hạ."

Thôi Ngọc một mực không biết vì cái gì Đại Đường triều đình đối với mình theo đuổi không bỏ, hiện tại biết nguyên nhân lại lệnh Thôi Ngọc cười khổ không thôi.

Khi Đường Quốc Cường đem Đại Đường chiến trận ý nghĩa nói cho Thôi Ngọc về sau, Thôi Ngọc lúc này mới hiểu rõ, lúc trước bất quá là tiện tay bài trừ chiến trận, trong cái thế giới này đến tột cùng đại biểu ý nghĩa gì.

Nhớ ngày đó, Đại Đường liền là bằng vào chiến trận này, đem quá nhiều Trung Nguyên mấy trăm năm thảo nguyên man nhân đánh đến nay không có khôi phục nguyên khí.

Có thể nói, Đại Đường chiến trận liền như là hán cái nào cái thế giới bom nguyên tử, khi có một ngày, người đương quyền biết, một người đột nhiên có thủ đoạn tiện tay hóa giải bom nguyên tử nguy cơ, như vậy bất kỳ một cái nào người đương quyền đều không thể nhìn như không thấy, nhất định phải trăm phương ngàn kế đem người này bắt trở về, cũng đem bí mật nắm trong tay của mình.

"Tiên sinh có bằng lòng hay không tùy lão phu cùng nhau đi tới kinh thành, có lão phu bảo đảm, Thánh Hoàng bệ hạ tuyệt đối sẽ không đối tiên sinh như thế nào, mà lại tiên sinh đại tài, Thánh Hoàng bệ hạ cầu hiền như khát, tất nhiên sẽ không bạc đãi tiên sinh."

Đường Quốc Cường nhẹ nói đạo, một đôi mắt kính lại như có như không quan sát cái này Thôi Ngọc thần sắc.

Thôi Ngọc cười thâm trong lòng, mặc dù mình biết, nếu là mình nói ra nửa chữ không, chỉ sợ cái này Đường Quốc Cường liền sẽ lập tức biến Thượng mặt khác một khuôn mặt.

Nhưng là, vào kinh lại là là Thôi Ngọc dự định, đã một đường có cái này đường triều quốc trượng hộ tổng, đoạn đường này càng là an toàn vô cùng.

Thanh Liên từ nhìn thoáng qua Đường Quốc Cường, nói ra: "Lão sư xin yên tâm, có bản đạo tại."

Đường Quốc Cường nhìn thoáng qua Thanh Liên từ, lập tức cười khổ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thôi Ngọc cười nói ra: "Đa quốc trượng gia, tại hạ chính có ý đó, đến lúc đó còn muốn ngưỡng vọng quốc trượng gia!"

Nghe được Thôi Ngọc trả lời, Đường Quốc Cường nhoen miệng cười.

Lâm Tiểu Muội mỗi ngày đều sẽ tới làm bạn Thôi Ngọc một đoạn thời gian, khi Đường Quốc Cường biết Lâm Tiểu Muội lại là Thôi Ngọc cố nhân về sau, cũng liền miễn đi nằng thân phận tỷ nữ, càng là trực tiếp đưa nằng thu làm nghĩa nữ.

Thôi Ngọc có qua có lại, tại cái này đi hướng kinh thành trên đường đi, Thôi Ngọc cùng Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên từ luôn luôn kể đầu gối nói chuyện lâu, Thôi Ngọc một thế giới khác quan điểm, mỗi lần đều làm Đường Quốc Cường chấn kinh, mà Đạo Đức Kinh cũng bị Thôi Ngọc dốc lòng giáo tại Thanh Liên từ.

Bất quá Thôi Ngọc chỉ là cạ nói chuyện đối với Đạo Đức Kinh cách nhìn, bởi vì mỗi người nhìn Đạo Đức Kinh, đều sẽ có chính hán lý giải, nếu là mình nói dài nói dai, đem sẽ trở thành Thanh Liên từ gông xiềng, không thể tốt hơn lý giải Đạo Đức Kinh.

Bất quá Thôi Ngọc thế giới, Đạo giáo phát triển mấy ngàn năm, mỗi lần đàm đến, đều làm Thanh Liên từ hai mắt tỏa sáng, đối đãi Thôi Ngọc càng thêm tôn kính.

Một tháng sau, Thôi Ngọc thương thế tại Thanh Liên từ chiếu cố dưới, đã hoàn toàn khôi phục. Mà bọn hắn cũng khoảng cách Lưu Xuyên quận thành càng ngày càng gần.

Thôi Ngọc nhìn xem Lâm Tiểu Muội nhìn qua Lưu Xuyên quận thành phương hướng, trong mắt cừu hận hóa diễm cơ hồ có thể thiêu đốt bất kỳ vật gì.

Thôi Ngọc đại thủ nhẹ nhàng vuốt ve tại Lâm Tiểu Muội trên đầu, nói ra: "Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đem tỷ tỷ ngươi tìm trở về."

Lâm Tiểu Muội nhìn xem Thôi Ngọc, đo búng trên mặt viết đầy kiên định, nói ra: "Thôi đại ca, ta tin tưởng ngươi."

"Lão sư, xin yên tâm, ta đã đưa tin hán Thái Thượng tiên môn đệ tử, trợ giúp tìm kiếm Lâm cô nương hạ lạc, ngươi cứ yên tâm đi!"

Nhìn thấy Thôi Ngọc cùng Thanh Liên từ đều là như vậy trợ giúp mình, Lâm Tiểu Muội lòng nóng nảy cũng là hơi an định chút, chỉ là sự tình đã qua hồi lâu, Lâm Uyển Tình đến cùng có thể hay không bình an vô sự, cái này ai cũng không dám khẳng định.

Sáng sớm hôm sau, Thôi Ngọc tỉnh so thường ngày sớm rất nhiều, ra lều trại, phát hiện sắc trời còn chưa có sáng, Thái Dương cũng bất quá là vừa vạn dâng lên.

Bất quá Thôi Ngọc ngược lại là phát hiện, lúc này lại có nhân khởi so với chính mình trẻ hơn, đi tới, nhìn thấy Lâm Tiểu Muội đang luyện tập mình giao cho bọn hắn Thái Cực quyền.

Thôi Ngọc mỉm cười, hơn một năm nay không thấy, Lâm Tiểu Muội Thái Cực quyền cũng coi là Đăng Đường Nhập Thất.

Nhìn thấy Lâm Tiểu Muội thu quyền theo, Thôi Ngọc tài đi tới, nói ra: "Một năm không thấy, tiểu muội Thái Cực quyền tiến bộ rất lớn a!"

"Thôi đại ca, ngươi tới thật đúng lúc, ta Tu Luyện cái này Thái Cực quyền đã hơn một năm, nhưng là đối với Thái Cực quyền trung đạo âm dương vẫn là không cách nào hiểu rõ, thực sự làm không rõ chuyện gì Âm Dương."

Đạo âm dương tại Đạo gia cũng là mười phần bác đại tinh thâm một loại đạo, Lâm Tiểu Muội từ nhỏ đã đối Đạo giáo không hiểu nhiều lắm, cũng khó trách nằng chậm chạp không thể lĩnh ngộ.

Thôi Ngọc triển khai tư thế, một bên đánh lấy Thái Cực quyền, một bên thuận miệng nói ra: "Cái này Thái Cực quyền bên trong đạo âm dương, chính là thiên địa chi đạo vậy. Biến hóa cha mẹ, sinh sát chi bản nguyên, Thần Minh chi phủ..."

Nói ra cái này, Thôi Ngọc đột nhiên ngưng, Thái Cực quyền cũng đình chỉ, một đôi mắt kính ngưng nhìn qua mới lên Thái Dương.

Lâm Tiểu Muội chính cẩn thận lắng nghe, ai biết Thôi Ngọc nói chỉ là hai câu liền không nói, hỏi: "Thôi đại ca, tiếp lấy đâu."

Thế nhưng là Thôi Ngọc còn là một bộ xuất thần bộ dáng.

Lâm Tiểu Muội giờ tay lên, liền muốn vỗ vỗ Thôi Ngọc bả vai, đột nhiên đằng sau truyền đến một cổ lực đạo, đem Lâm Tiểu Muội kéo ra, nhìn lại, lại là

Thanh Liên tử.

Chỉ gặp Thanh Liên tử một mặt ngưng trọng nói ra: "Lão sư tựa hồ tiến nhập ngộ hiểu cảnh giới, chúng ta không nên quấy rầy."

Lâm Tiểu Muội giật mình, lập tức lấy tay bưng kín miệng của mình, sợ quấy rầy đến Thôi Ngọc, để hấn từ ngàn năm một thuở kỳ ngộ trung, tỉnh lại.

Thôi Ngọc cứ như vậy đứng lẳng lẳng, khi mặt trời mọc, vạn đạo hào quang chiếu rọi đại địa một khắc, Thôi Ngọc rốt cục động, Thái Cực quyền pháp nước chảy mây trôi.

Thôi Ngọc trong miệng cũng tại nói lầm bầm.

"Vô Cực sinh Thái Cực, quá cực động mà sinh dương, động cực mà tĩnh, tĩnh mà sinh âm, vô cùng yên tĩnh mà động, động mà sinh dương, nhất động nhất tĩnh, tương hỗ là gốc rễ."

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật dựa vào âm mà ôm lấy dương, trùng khi dĩ vi hòa."

Thôi Ngọc vừa nói, Thái Cực quyền cũng càng lớn càng chậm, đến cuối cùng nếu không phải một mực nhìn lấy, đơn giản liền như là dừng lại.

Nhưng là theo Thôi Ngọc động tác, trên bầu trời hạ xuống trận trận ánh sáng màu trắng, đại địa dâng lên màu đen sương mù, tại Thôi Ngọc trong tay tương hỗ dung vào, nhưng lại chưa từng dung hợp.

Cuối cùng, tại mọi người ánh mắt khiếp sợ trung, một cái cự đại Tiên Thiên Thái Cực Đồ xuất hiện tại Thôi Ngọc sau lưng.

Trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, hoàng chung đại lý phảng phất từ chân trời vang lên, phiến cánh hoa bay múa, một đầu hắc bạch gặp nhau to lớn cột sáng từ bầu trời rơi xuống, đem Thôi Ngọc bao phủ.

Đây hết thảy, Thôi Ngọc liền tựa như không có phát giác, Thái Cực quyền tại Thôi Ngọc trong tay đánh một bên lại một bên.

Khi cột sáng biến mất, hết thảy quy về bình tĩnh, Thôi Ngọc rốt cục thu quyền mà đứng.

Khi Thôi Ngọc xoay người, giữa lông mày tựa như xẹt qua một trương Thái Cực Đồ hư ảnh, tiếp lấy liền biến mất không thấy gì nữa.

Thanh Liên tử hít một hơi lãnh khí, mặc dù hấn không phải lần đầu tiên nhìn thấy thiên đạo pháp tắc giáng lâm, nhưng là như Thôi Ngọc như vậy thông minh tráng diện, hấn vẫn là bình sinh lần thứ nhất nhìn thấy.

Lúc này Thôi Ngọc quanh thân khí thế lúc ẩn lúc hiện, nếu không phải nhìn tận mắt Thôi Ngọc đang ở trước mắt, kinh khủng nhắm mắt lại, đều không thể cảm giác được Thôi Ngọc chút nào khí tức, quả thực khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, mình kẹt tại tầng này cảnh giới đã hơn một năm, không nghĩ tới hiện nay, rốt cục đánh vỡ tầng này gông xiềng, thiên đạo pháp tắc giáng lâm, Luyện Tinh Hóa Khí đã không xa.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Quỷ Tướng

Theo khoảng cách Bắc Hoang quận thành càng ngày càng xa, chung quanh thời tiết cũng dần dần ẩm áp, ẩm áp gió nhẹ thổi qua hai gò má, khiến cho nhân sắc khoái không thôi.

Lúc này khoảng cách Thôi Ngọc pháp tắc tới người đã qua hơn mười ngày, Thôi Ngọc cảnh giới cũng dần dần vững chắc, trung đan điền chỗ, một mảnh đen kịt, tựa như một mảnh hư không.

Từng điểm từng điểm tinh nguyên tựa như tinh quang, tại đan điền trong vũ trụ tách ra ánh sáng lóa mắt màu.

Mỗi khi Thôi Ngọc nội thị thời điểm, tất cả bị cái này rực rỡ màu sắc thế giới chiết phục, tại bóng đêm vô tận trong thế giới, cái này điểm điểm tinh nguyên tinh quang liền tựa như hi vọng chỉ quang, cơ hồ mỗi qua một đoạn thời gian liền sẽ tại vô tận xâm nhập sinh ra một điểm tinh quang.

Bất quá Thôi Ngọc hơi kinh ngạc, bởi vì hấn phát hiện, cái này tinh nguyên tinh quang tại đan điền trong vũ trụ phân bố, liền tựa như trong vũ trụ tinh

quang, dựa theo thiên địa chòm sao, bảy mươi hai tinh tú phân bố tình huống phân bố.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thâm ảo vô cùng, nhưng là càng sâu bí mật nhưng lại không biết là cái gì, nhưng là Thôi Ngọc biết, khi có một ngày, trung đan điền trung, tình quang như biển một khắc này, liền là hấn đột phá Tiên Thiên tiến vào Luyện Tinh Hóa Khí thời khắc.

Luyện Ngọc Đồng Lô trung, tiểu Táng Thổ ngồi trên bàn, trước mặt để đó một bản to lớn sách vở, rờn rả sắp có Táng Thổ một nửa lớn nhỏ, trong cặp mắt tràn đầy tình quang, nhìn chính là say sưa ngon lành.

Một cái tay nhỏ thảnh thơi đem hạt dưa đưa trong cửa vào, sau đó tron tru đi bì, nòn bì, ngấn ngủi hơn một tháng, Táng Thổ đã là đập hạt dưa trong tay hành gia.

"A nha, làm sao lại không có?" Táng Thổ một mặt ảo não kêu lên, một bản sách thật dày đã bị nàng cho xem hết.

"Giới linh, nhanh bang bản cung đem tiếp theo sách lấy tới!"

"Hết rồi!" Giới linh thanh âm không hề bận tâm, nhưng là vẫn có thể nghe ra nàng trong thanh âm ẩn giấu được sâu sâu bất đắc dĩ.

"Cái gì gọi là không có, bản cung khi thấy quan trọng địa phương, người nhanh lên, bản cung lòng nóng như lửa đốt!" Táng Thổ ngao ngao gọi.

Giới linh nếu là có con mắt, hiện tại nhất định sẽ lật một cái lờm nguýt, nàng nói ra: "Không có liền là không có, không có tiếp theo sách!"

Táng Thổ ngẩn ngơ, một đôi mắt trong kính lệ quang lấp lóe, nói ra: "Ta mặc kệ, bản cung liền muốn nhìn, giới linh người khi dễ ta!"

Táng Thổ khóc lóc om sòm lăn lộn, hai mắt đầm lệ gâu gâu.

"Thôi Ngọc chạy chuẩn bị, cũng không có tiếp theo sách, chờ hấn trở về tại cho người đi tìm!"

Nói xong, Táng Thổ trước mặt đột nhiên xuất hiện một bản sách thật dày, rơi trên bàn, phát ra "Bành!" một tiếng vang trầm.

"Người trước nhìn bản này đi!"

Táng Thổ không thuận theo, đem sách vở tất cả thư tất cả đánh rơi xuống đất, chỉ gặp hai cái trong sách vở, phân biệt viết « Thiên Tiên phối » cùng « Tây Sương Ký ».

"Tây Sương Ký không sai, ta xem qua, không thể so với Thiên Tiên phối chênh lệch!"

Táng Thổ khóc rống mặt khề giật mình, hoài nghi mà hỏi: "Chân!"

Thế nhưng là giới linh liền không tiếp tục để ý, Táng Thổ bất đắc dĩ, đem « Tây Sương Ký » nhặt lên, chậm rãi nhìn lại, chỉ chốc lát, trên mặt liền bắt đầu đặc sắc tuyệt luân, lúc vui lúc giận.

Trong miệng còn thảnh thơi nhắc tới: "Thôi Ngọc cái này không có lương tâm, tất cả đi hơn một tháng, vẫn chưa trở lại nhìn xem bản cung, sẽ không đem bản cung quên đi đi!" Trong lời nói tràn đầy u oán!

"Hất xì!" Thôi Ngọc hất hơi một cái, hơi nghi hoặc một chút, chính mình cũng là một cái sắp Luyện Tinh Hóa Khí Võ Giả, làm sao sẽ còn nhảy mũi, bắt quá đảo mắt liền không lại suy nghĩ.

Bởi vì, hiện nay đã bảy bảy bốn mươi chín ngày.

"Đạo trưởng, ta cần muốn đi ra ngoài làm một việc, đại khái nửa canh giờ liền sẽ trở về." Mặc dù nói, Thanh Liên từ bái mình vì lão sư, nhưng là Thôi Ngọc khả chưa bao giờ coi hấn là học sinh nhìn, vẫn như cũ xưng hô hấn là đạo trưởng.

Thanh Liên từ khom người nói ra: "Khả cần học sinh cùng đi, kẻ bên này hoang sơn dã lĩnh, cuối cùng sẽ có một ít dã thú ẩn hiện."

Thôi Ngọc một tiểu nói ra: "Thương thế của ta cũng sớm đã tốt, chỉ là dã thú không gây thương tổn được ta, bất quá ta có kiện việc tư, cần một mình làm."

Thanh Liên từ không có kiên trì, mà là cung kính nói ra: "Học sinh kia cung tiễn lão sư!"

"Đạo trưởng khách khí!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền thả người nhảy lên, biến mất trong rừng.

Đường Quốc Cường một hồi từ trong xe ngựa đi ra, nhìn thấy đồng lửa bên cạnh chỉ có Thanh Liên từ một người, nghi ngờ hỏi: "Ồ! Tiên sinh không có cùng với người?"

Thanh Liên từ nhìn thấy Đường Quốc Cường tới, cười nói ra: "Tiên sinh nói có việc tư phải xử lý, cần muốn rời khỏi khoảng một canh giờ!"

Đường Quốc Cường cũng không sợ Thôi Ngọc chạy, mà là nâng lên bầu rượu trong tay, nói ra: "Ta còn muốn cùng Thanh Liên cùng tiền sinh tại dưới ánh trăng uống, cùng ngồi đàm đạo đâu! Đáng tiếc!"

Thanh Liên từ bật cười lớn, tiếp nhận bầu rượu, trực tiếp ngưu hớp một cái, thở dài: "Rượu ngon, Đường huynh có này rượu ngon, sợ hãi vô đạo hô!"

Đường Quốc Cường cười mở cười một tiếng, xếp bằng ở đồng lửa bên cạnh, cùng Thanh Liên từ đối ẩm.

Trong rừng, Thôi Ngọc phi bên có nửa canh giờ, tại trên một tảng đá lớn ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt ngồi xuống, chỉ qua thời gian một nén nhang, Thôi Ngọc tài mở hai mắt ra.

"Thanh Liên từ quả nhiên người bên trong quân tử, cũng không theo tới."

Thôi Ngọc tự nhủ, sau đó tay trái vừa lật, Trần Hồn Tháp xuất hiện trong tay.

Lúc này Trần Hồn Tháp tầng thứ nhất, lóe ra lục sắc u quang, Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lấp lóe, một tia mừng rỡ nổi lên tầm mắt, chờ bảy bảy bốn mươi chín ngày, hân hạnh nhất Quý Tướng rốt cục đã luyện thành.

Ý niệm dẫn dắt, từ Trần Hồn Tháp trong tầng thứ nhất, một đạo lục quang bắn ra, rơi vào Thôi Ngọc trước mặt, lục quang từ nhỏ biến thành lớn, hóa thành một cái nam tử trưởng thành bộ dáng.

Chỉ gặp người này màu da tái nhợt, giống như vạn năm lão thi, quanh thân không có một tia hoạt khí, màu đen từ khí tràn ngập, phảng phất thực chất.

Một thân Ngư Lân khai giáp đem hân bao khóa cực kỳ chặt chẽ, chỉ có khuôn mặt chỉ có Thượng nửa gương mặt lộ ra đi ra, trên cổ một cái thiết hoàn quấn tại trên cổ.

Nhìn xem cặp kia bốc lên lục quang con người, liền là Thôi Ngọc cái chủ nhân này tất cả kim lòng không động rung mình một cái.

Thôi Ngọc hưng phấn phi thân lên, trên tay âm dương nhị khí vờn quanh, một quyền đánh về phía Quý Tướng.

Cái này Quý Tướng đột nhiên đứng dậy, một chương đón lấy Thôi Ngọc, một tiếng vang thật lớn, hai cái tay không rần rần chắc chắc đánh ở cùng nhau.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy cánh tay phải một trận nhói nhói, cả người bay rót ra ngoài, nện ở một viên trên cây cự thụ, mới ngừng lại.

Quý Tướng lông tóc Vô Thương, một lần nữa quỳ trên mặt đất.

Thôi Ngọc lật mở tay áo, phát hiện toàn bộ cánh tay phải sưng, mặc dù không có làm bị thương gân cốt, nhưng là vẫn như cũ đau rất.

Nhưng là Thôi Ngọc không có chút nào dằn lên, ngược lại hưng phấn đi tới. Vừa rồi hân bất quá là thí nghiệm một cái, quý này đem chỉ là bị động chống cự, còn không có sử dụng quý lực, chỉ bằng vào nhục thân chi lực, liền đem mình phản thương, thực lực mạnh, để Thôi Ngọc đều muốn nhảy cẫng hoan hô.

Tiện tay ném trong cửa vào một hạt chứa thương đan dược, Thôi Ngọc hài lòng nhẹ gật đầu, từ không gian trung hồi đoái ra một thân to lớn áo bào đen, ném cho Quý Tướng.

Quý Tướng sau khi nhận lấy, mặc lên người, lập tức liền đem hân đáng sợ thân hình bao phủ.

Thôi Ngọc đối thực lực của quý tướng rất hài lòng, bất quá bây giờ hân không cần đến Quý Tướng, tiện tay lấy ra một cái hộp đựng thức ăn, giao cho Quý Tướng, nói ra: "Người về trước Luyện Ngục Đồng Lô, chờ đợi ta triệu hoán!"

Quý Tướng nhẹ gật đầu, sau lưng hiện ra một cái vòng xoáy màu đen, quý sắp xoay người bước vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn xem vòng xoáy biến mất, Thôi Ngọc không khỏi cảm thán, một cái Quý Tướng đều có thể tùy thời xuất nhập Luyện Ngục Đồng Lô, chính mình cái này chủ nhân ngược lại một tháng mới có thể tiến nhập một lần.

Bất quá hân hiện tại cũng không bỏ được lãng phí một tháng này mới có thể miễn phí sử dụng một cơ hội duy nhất, lần trước nếu không phải Đường Quốc Cường trùng hợp gặp được, chính mình nói không được cuối cùng lại phải lãng phí mười năm thọ nguyên, trốn vào Luyện Ngục Đồng Lô.

Cho nên, hiện tại không đến tháng này ngày cuối cùng, Thôi Ngọc là sẽ không lãng phí một cái cơ hội như vậy, về phần Táng Thổ, Thôi Ngọc mặc dù thật muốn đọc, nhưng là suy tính một chút cái mạng nhỏ của mình, vẫn là chờ một chút đi, chỉ hy vọng Táng Thổ cái tiểu nha đầu kia không muốn chửi mình mắng quá ác.

Mà lúc này, Táng Thổ nhìn lên trước mặt người không ra người quý không ra quý Quý Tướng, tức giận đến kém chút đem hộp cơm nhét vào trên người của nó, chỉ là nhìn xem trong hộp cơm mỹ vị, nằng nặc không bỏ được, đành phải mở ra hộp cơm, từ bên trong lấy ra một con gà quay, một bên nghĩ linh tinh: "Thôi Ngọc, người cái không có lương tâm, liền phải như thế cái quý đồ vật lừa gạt bản cung!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Diệt môn

Khi Thôi Ngọc sau khi trở về, trên một cây đại thụ, đột nhiên mọc ra một viên nhân loại đầu lâu, sau đó chậm rãi, mọc ra một người đến, tình hình mười phần quỷ dị, liền như là sơn quỷ Thụ Tinh, làm cho người kinh dị. Người này một thân bó sát người áo bào đen, hẩn nhìn thoáng qua rồi đi Thôi Ngọc, từ trong ngực lấy ra một cây bút, cực nhanh thư viết.

Sau đó trong miệng phát ra chim sơn ca gáy tiếng kêu, chỉ chớp lát sau liền bay tới một con chim đưa thư, hẩn thật nhanh đem tờ giấy nhét vào chim đưa thư trên mắt cá chân ông trúc trung, đem chim đưa thư thả, sau đó biến mất tại đen kịt trong rừng rậm.

Đường Quốc Cường xe ngựa trong đội xe, sáng lên độc đáo cửa sổ xe ngựa bên trên, một con chim đưa thư rơi vào trên cửa sổ, sau đó một con phan nộn tay nhỏ từ trong xe đuổi ra, nhẹ nhàng bắt được chim đưa thư, sau đó không bao lâu, liền đem chim đưa thư thả.

Trong xe, tại mờ tối lửa than lò một bên, một cái tuyệt mỹ nữ tử nhẹ nhàng mở ra giấy đầu, tiếp lấy yếu ớt ánh lửa đem nội dung trong thư ký dưới đáy lòng, nhưng là trên tờ giấy nội dung, không khỏi làm nữ tử này đại hi, khóe miệng nổi lên tiểu dung, tờ giấy cũng bị đưa vào lò than, bị hóa thành tro tàn.

Không bao lâu, trong xe ngựa lại bay ra một con chim đưa thư, biến mất tại bên trên bầu trời.

Lưu Xuyên quận thành trước cổng chính, lúc này đã đứng đầy tới đón tiếp Đường Quốc Cường quan viên, dù sao Đường Quốc Cường chính là trong kinh thành số một số hai đại quan, hơn nữa còn là đương kim quốc trượng gia, thân phận tôn quý, liền là một chút vắng vẻ quận vương, ở địa vị Thượng cũng muốn như Thượng ba phần.

Thôi Ngọc xuyên thấu qua xe ngựa cửa xe khe hở, nhìn xem bọn này quan viên, mang theo từng trường hư giả mặt nạ, a dua nịnh hót, liền tựa như trời sinh liền sẽ đồng dạng, không ngừng từ trong miệng xuất hiện, nghe được Thôi Ngọc đều nhanh nôn.

Thôi Ngọc hiện tại rất là bội phục một mặt lạnh nhạt chỗ chỉ Đường Quốc Cường, nụ cười âm áp để mỗi người như mộc Xuân Phong, điểm này là Thôi Ngọc không làm được, cũng làm không được.

Nhìn trong chớp lát, Thôi Ngọc thì không chịu nổi, quan trọng xe ngựa, nhắm mắt ngồi xuống.

Một mực qua đại khái khoảng một canh giờ, Thôi Ngọc tài cảm giác xe ngựa khẽ động, bắt đầu vào thành.

Vào đêm, Thôi Ngọc đi hướng đại môn, phát hiện Thanh Liên tử cùng Đường Quốc Cường đã tại chỗ cửa lớn chờ đợi mình, liền liên Lâm Tiểu Muội cái tiểu nha đầu này cũng không biết lúc nào, mang theo thanh kiếm đang không ngừng dạo bước.

Nhìn thấy Thôi Ngọc đến, Đường Quốc Cường đưa cho Thôi Ngọc một phong thư, nói ra: "Xem trước một chút!"

Thôi Ngọc gật gật đầu, mở ra sau khi, phát hiện trong lòng lại là đối Lâm Tiểu Muội chuyện này điều tra.

Cái này Nhị lưu tông môn tên là hồng Vũ Môn, ngay tại chỗ ý coi như không tệ, ngày thường cũng coi là một cái chính trực tông môn, chỉ là đương đại môn chủ nhĩ tử, có chút bao cồ, ngày bình thường hồ bằng câu hữu, hái hoa ngắt cỏ. Làm chút khí hành phách thị, trắng trợn cướp đoạt dân nữ hoạt động, thỉnh thoảng sẽ phát sinh một chút giết người phóng hỏa sự tình, chỉ là tất cả bị nó của chủ tiêu tốn rất nhiều tiền tài che giấu đi.

Nhìn đến nơi này, Thôi Ngọc kỳ quái ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Quốc Cường.

Đường Quốc Cường nhìn thấy Thôi Ngọc đã đem tin xem hết, nói ra: "Người định làm gì?"

Thôi Ngọc không chút suy nghĩ, nói ra: "Tru đầu đảng tội ác!"

Đã nhiên môn phái này trước kia coi như chính phái, cũng không có cái gì việc ác, cho nên Thôi Ngọc cũng không tính đem bọn hẩn giết sạch, chỉ giết đầu đảng tội ác là đủ rồi.

Nghe được Thôi Ngọc trả lời, Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên tử nhìn nhau cười một tiếng, tránh ra đường.

Thanh Liên tử cười nói ra: "Tiên sinh, học sinh nguyện ý cùng đi vừa đi."

Thôi Ngọc suy nghĩ một chút, dù sao lần này sự tình cũng không chỉ là giết người, còn muốn điều tra rõ Lâm Uyển Tinh hạ lạc, có Thái Thượng tiên tông tạo áp lực, sự tình hội dễ làm rất nhiều.

Thế là, Thôi Ngọc cũng liền không chối từ nữa, trịnh trọng hành lễ một cái, nói ra: "Vậy làm phiền đạo trưởng!"

"Mời!"

Lâm Tiểu Muội lúc này đã lòng nóng như lửa đốt, bất quá nhìn thấy Thôi Ngọc cùng Thanh Liên từ đều sẽ cùng nhau đi, biết chuyện này đã mười phần chắc chắn.

Khi Thôi Ngọc một nhóm, đi vào hồng Vũ Môn lúc trước, đã là đêm khuya, hồng Vũ Môn sơn môn trung đèn kịt một màu, yên tĩnh dị thường.

Thanh Liên từ cau mày, nói ra: "Nói thế nào hồng Vũ Môn cũng là một cái Nhị lưu tông môn, trong môn nói ít cũng có hơn nghìn người, làm sao lại không thấy một tia đèn đuốc nhân khí."

Thậm chí mấy người tới trước cổng chính, liên một cái phòng thủ đệ tử đều không có, quả thực có thể.

Ba người nhìn nhau, thối lui nặng nề đại môn, lập tức một cổ nồng đậm mùi máu tươi truyền đến, rất là gay mũi.

Ba người giật mình, bước vào đại môn, bất quá một lát, liền phát hiện, toàn bộ hồng Vũ Môn trung, lúc này đã thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông, tại bóng đêm tăm tối trung, rất là kinh khủng.

Thôi Ngọc đem Lâm Tiểu Muội kéo đến bên cạnh mình, cẩn thận đề phòng. Thanh Liên từ cúi người xuống, sinh nhìn một chút thi thể, nói ra: "Hung thủ cũng đã rời đi, thi thể này đại khái cũng đã chết cả một ngày, thậm chí đã có có chút thi xú mùi."

"Chúng ta vẫn là tra nhìn một chút đi, lấy phòng ngừa vạn nhất."

Thanh Liên từ nhẹ gạt đầu, cùng Thôi Ngọc tách ra, tại cái này hồng Vũ Môn trung tra nhìn lại.

Khi đi tới một chỗ ồ chó lúc, Lâm Tiểu Muội kích động chạy tới, nhìn xem một bộ chia năm xẻ bảy thi thể, nói ra: "Đây chính là cái kia giết cha ta hỗn đản Thiếu môn chủ."

Thôi Ngọc đi qua, nhìn một chút, cái này Thiếu môn chủ lúc này đã chia năm xẻ bảy, nếu không phải đầu còn tính hoàn chỉnh, đơn giản liền không có cách nào nhận.

Cũng chính là Lâm Tiểu Muội đối cái này cực hận, mới có thể một chút nhìn ra người này là ai.

Thôi Ngọc cùng Lâm Tiểu Muội động tĩnh, lập tức đem ồ chó nội chó săn bùng tỉnh, đối hai người nhe răng nhếch miệng, hung ác gầm nhẹ.

Thôi Ngọc lúi kéo Lâm Tiểu Muội hơi thối lui hai bước, hai cái chó săn cẩn thận nhìn hai người một chút, một ngụm điều khôi tàn phá không chịu nổi thi thể, đem thi thể điều hồi ồ chó trung.

Lâm Tiểu Muội ngẩn ngơ, nhìn đầy đất thi thể tất cả không có phản ứng chút nào nàg, lúc này vậy mà ói ra.

Thôi Ngọc đến lúc đó như có điều suy nghĩ, xem ra diệt sát môn phái này người, đối cái này Thiếu môn chủ cũng là hận tới cực điểm, dù cho đã đem hân chém thành muôn mảnh, cũng muốn đem thi thể của hân cho chó ăn.

Tiếp tục đem trọn cái tông môn xem xét một lần về sau, Lâm Tiểu Muội không biết là thất vọng vẫn là may mắn ở một bên phảng phất có sai lầm.

Thôi Ngọc biết, nàng là không có phát hiện Lâm Uyển Tinh, bởi vì nàng đã muốn tìm đến tỷ tỷ của mình, lại sợ ở chỗ này nhìn thấy Lâm Uyển Tinh, dù sao hiện tại trên thế giới chỉ có Lâm Uyển Tinh một thân nhân như vậy.

Thanh Liên từ lúc này cũng đã trở về, nhìn hân một mặt ngưng trọng biểu lộ, Thôi Ngọc biết hân đã phát hiện cái gì.

"Thế nào? Đạo trưởng thế nhưng là phát hiện cái gì?" Thôi Ngọc hỏi.

Thanh Liên từ nhẹ gạt đầu, nói ra: "Trở về rồi hãy nói đi!"

Khi trở lại trong phủ đệ, Thanh Liên từ, Đường Quốc Cường cùng Thôi Ngọc ba người ngồi đối diện nhau. Mà Lâm Tiểu Muội bởi vì tinh thần hoảng hốt, lúc này đã về tới trong phòng của mình.

"Nói một chút đi!" Đường Quốc Cường nhìn nhị sắc mặt người không tốt, trước tiên mở miệng.

Thanh Liên từ nhẹ gạt đầu, nói ra: "Bản đạo kiểm tra một hồi, phát hiện hồng Vũ Môn trung bất luận cái gì tài vật đều không có mất đi, mà lại kỳ tông môn mật bảo thất cũng không ngoại nhân mở ra vết tích. Ngược lại là ta đang tra nhìn những thi thể này thời điểm, phát hiện vết thương hân là ma đạo võ học tạo thành."

Ngừng lại một chút, Thanh Liên từ nói tiếp đi: "Cho nên, bản đạo suy đoán, cái này hồng Vũ Môn hân là không biết là nguyên nhân nào, cùng ma đạo kết thù, cho nên bị ma đạo cừu gia diệt môn. Chỉ là năm gần đây, ma đạo điều thấp vô cùng, đã thật lâu không có phát sinh loại này thảm án diệt môn." Nói ra cái này, Thanh Liên từ nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, thâm nghĩ lấy, trừ của mình lão sư ngoại trừ.

Thôi Ngọc tự nhiên không biết Thanh Liên từ suy nghĩ, tiếp lấy Thanh Liên từ lời nói nói ra: "Ta cùng tiểu muội cũng tại hồng Vũ Môn ở chỗ trung, phát hiện bọn hắc Thiếu môn chủ thi thể, thi thể bị chia năm xẻ bảy, cho chó ăn!"

Ba người nhìn nhau, trầm mặc lại, cuối cùng Đường Quốc Cường một mặt nụ cười cổ quái nói ra: "Thật không nghĩ tới, cái này Thiếu môn chủ thật đúng là tự gây nghiệt, không thể sống, lại có thể trêu chọc đến ma đạo người, còn để cho người ta hận đến diệt nó cả nhà!"

Thôi Ngọc cùng Thanh Liên từ đầu đồng ý Đường Quốc Cường thuyết pháp, chỉ là như vậy vừa đến, Lâm Uyển Tinh hạ lạc liền không thể nào tra được, đã chặt đứt manh mối.

Lúc này, ngoài phủ đệ một chỗ nhà dân bên trên, hai người đứng ở nóc phòng, dạo thị nơi này.

Bên trong một cái một thân ăn mặc đạo cô, cầm trong tay bụi bặm, một mặt lạnh lùng nói ra: "Nhìn cũng nên nhìn đủ rồi, cần phải đi!"

Một người khác cúi đầu hành lễ, nói ra: "Là sư phó, chúng ta đi thôi!"

Khi người này ngừng đầu thời điểm, một trương xinh đẹp mặt, chính là Lâm Tiểu Muội đau khổ Tư Niệm Lâm Uyển Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thăng tiên đại hội

Bởi vì muốn tìm Lâm Uyển Tinh nguyên nhân, Đường Quốc Cường một nhóm quyết định tại Lưu Xuyên quận thành lại đợi mấy ngày, nhìn xem phải chăng có thể dò thăm Lâm Uyển Tinh tin tức.

Đường Quốc Cường càng là phát động mình Lực Lượng, toàn lực tìm kiếm, nhưng là như trước vẫn là không có chút nào manh mối, cái này khiến Lâm Tiểu Muội thất vọng không thôi.

Lúc này, đang Đường Quốc Cường bọn người chuẩn bị rời đi Lưu Xuyên quận thành lúc, Thái Thượng tiên môn đệ tử đi tới trong phủ, đồng thời cho Thanh Liên từ mang đến một phong thiệp mời.

Thanh Liên từ nhìn về sau, trên mặt một mặt sùng bái còn có cảm thán.

Sau bữa cơm trưa, Thanh Liên từ đem Đường Quốc Cường còn có Thôi Ngọc mời đến trong phòng, ba người ngồi đối diện nhau.

Thanh Liên từ đem thiệp mời đặt ở trên mặt bàn, phân biệt để Đường Quốc Cường cùng Thôi Ngọc hai người đem thiệp mời bên trong nội dung xem hết.

Thôi Ngọc nghi ngờ nhận lấy, Thôi Ngọc chỉ là cùng Thanh Liên từ tương giao, đây là cho Thanh Liên từ thiệp mời, Thôi Ngọc không rõ hẳn tại sao muốn giao cho mình nhìn.

Mà lại Đường Quốc Cường sau khi xem xong, một mặt chấn kinh, lông mày tất cả nhăn thành chữ Xuyên, đây là Thôi Ngọc nhận biết Đường Quốc Cường đến nay, lần thứ nhất nhìn thấy hắn này tâm thần sắc.

Bất quá khi Thôi Ngọc sau khi xem xong, cũng là một mặt chấn kinh, không thể tin được nhìn về phía Thanh Liên từ.

Thanh Liên từ nhẹ gật đầu, nói ra: "Thiệp mời là thật, cho nên ta phải đi, chỉ là các ngươi muốn hay không cùng ta cùng nhau đi tới. Nếu như không nguyện ý, bản đạo chỉ có thể tạm thời cùng các ngươi tách ra."

Đường Quốc Cường lắc đầu, nói ra: "Ta từ không tin loại sự tình này, cho nên vô luận như thế nào ta đều phải tiến về, nhìn một chút, mà lại loại sự tình này, thật sự là quá lớn."

Đường Quốc Cường nói hơi hốt, loại sự tình này nào chỉ là quá lớn, tại Thôi Ngọc xem ra, liền là làm nay Thánh Hoàng đột nhiên băng hà, cũng so ra kém loại chuyện này đến đến kinh người, đơn giản liền là Thần Thoại.

Thôi Ngọc suy nghĩ thật lâu, nhìn về phía Thanh Liên từ, hỏi: "Loại chuyện này khả là thật, nói thật, ta không phải rất tin tưởng, phỏng phất mộng ảo."

Thanh Liên từ khẳng định nhẹ gật đầu, nói ra: "Chuyện này là chân, tại mười đại đỉnh tiêm môn phái bên trong, tất cả có ghi chép, chỉ là bản nói sao cũng

không nghĩ tới, mình thậm chí có may mắn gặp được, đồng thời còn có thể đi xem lễ, thật sự là tam sinh hữu hạnh."

Đường Quốc Cường cười nói ra: "Như thế thịnh sự, chỉ sợ phải kinh sợ thiên hạ, chỉ là ta chính là người trong triều đình, không biết đến lúc đó hội sẽ không xuất hiện phiền toái gì."

Thôi Ngọc cũng rất lo lắng, nói ra: "Ta chẳng qua là một tán tu, trong này chính là ta không có nhất thân phận, chỉ sợ đến lúc đó, phái Nga Mi sẽ không để cho ta tiến vào."

Thanh Liên từ cười nói: "Lão sư không cần tự coi nhẹ mình, đời mạng phán quan tên tuổi, hưởng dự toàn bộ võ lâm, chỉ sợ sẽ là một chút Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả, cũng không bằng lão sư tên tuổi vang dội, mà lại có học sinh tại, ta nhìn ai dám ngăn cản ngươi."

Đón lấy, Thanh Liên từ đôi Đường Quốc Cường nói ra: "Triều đình sự tình, đích thật là một cục chuyện phiền toái, không bằng ngược lại là Đường huynh liền băng vào ta hảo hữu thân phận tiến về đi!"

Đường Quốc Cường nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Do dự Thanh Liên từ hành tung bất định, cái này thiệp mời sớm tại nửa năm trước liền đã phát ra, hiện tại mới đưa vào Thanh Liên từ trong tay, khoảng cách quyết định thời gian, bất quá ngăn ngại mấy ngày.

Bất quá may mắn, núi Nga Mi khoảng cách Lưu Xuyên quận thành bất quá ba ngày lộ trình, tại đại hội bắt đầu trước, hẳn là có thể đuổi tới.

Sự tình định ra, toàn bộ phủ đệ cũng bắt đầu nhanh chóng công việc lu bù lên, thật sự là gia đại nghiệp đại, vốn cho rằng sẽ thêm ở một thời gian ngắn, rất nhiều thứ đều đã gỡ xuống dưới, ai biết hôm nay liền muốn chuẩn bị, đồng thời buổi sáng ngày mai liền muốn rời khỏi, quả thực vội vàng trong phủ hạ nhân.

Lâm Tiểu Muội cũng chạy tới, hỏi: "Thôi đại ca, thế nhưng là xảy ra chuyện gì, vì cái gì tất cả mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc."

Thôi Ngọc cười một tiếng, nói ra: "Thanh Liên từ đạo trưởng hôm nay thu đến một phong thiệp mời, chúng ta muốn chạy tới dự tiệc."

Lâm Tiểu Muội kỳ quái vấn: "Là cái gì yến hội, có thể làm cho nghĩa phụ tất cả như thế để bụng, vô cùng lo lắng."

Thôi Ngọc vô hạn cảm khái nói ra: "Thăng tiên yến, sau năm ngày, phái Nga Mi Luyện Thần Phán Hư lão tổ tông trưởng mi đạo trưởng muốn Phá Toái Hư Không, gỡ mở tiên môn, tiến vào tiên giới."

Lâm Tiểu Muội liền phảng phất nghe chuyện thần thoại xưa đồng dạng, cả người tất cả choáng váng.

Tiên Nhân, đây không phải là chuyện thần thoại xưa bên trong sự tình sao? Trên cái thế giới này thật sự có tiên nhân sao?

"Thôi đại ca, trong thế giới này thật sự có tiên nhân sao?" Lâm Tiểu Muội vô hạn hướng tới nói ra.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Ta cũng không biết, cho nên ta mau mau đến xem, có lẽ có thể nhìn thấy trong truyền thuyết, chân chính tiên, cũng khó nói."

Lâm Tiểu Muội một mặt mừng rỡ, hô to gọi nhỏ liền chạy trở về thu dọn đồ đạc, xem ra so tất cả mọi người sốt ruột.

Thôi Ngọc nhìn xem Lâm Tiểu Muội đáng vẽ, cười lắc đầu.

Muốn nói Thôi Ngọc có tin hay không trên cái thế giới này có Tiên Nhân, Thôi Ngọc còn thật sự có chút tin tưởng, dù sao Thiên Đạo, Luyện Ngục Đồng Lô, Quý Tướng, còn có không biết dùng biện pháp gì, không biết sống bao nhiêu năm Táng Thổ, không có chỗ nào mà không phải là tựa như Thần Thoại.

Như vậy, đây là thế giới có tiên, lại có cái gì không thể tin tưởng sao?

Từng có lúc, Thôi Ngọc đã từng mơ ước trở thành Tiên Nhân, đằng vân giá vũ, lên núi mộ hải, ngồi xem vân khởi vân lạc, hoa nở hoa tàn. Cười nhìn hồng trần muôn màu, tiêu sái du lịch thiên hạ.

Nhưng là, trong chốn võ lâm tàn khốc, để Thôi Ngọc đã sớm không nghĩ tới trường sinh sự tình.

Nhưng là hôm nay, Thanh Liên từ đột nhiên nói cho Thôi Ngọc, có người muốn Phá Toái Hư Không, bước vào tiên giới, trở thành Tiên Nhân, cái này khiến Thôi Ngọc viên kia lòng nhiệt huyết, có cấp tốc nhảy dựng lên.

Có lẽ có một ngày, mình phải chăng cũng có thể trở thành cái kia cùng trời đồng thọ Tiên Nhân một trong đâu.

Sau ba ngày, đàm Quốc Cường một đoàn người rốt cục chạy tới dưới núi Nga Mi, nhưng là lúc này, dưới núi Nga Mi đã người đông nghìn nghịt, từng đội từng đội Nga Mi đệ tử dốc toàn bộ lực lượng, đem trọn cái núi Nga Mi bao vây lại, cấm chỉ hết thấy nhân viên tiến vào, ngoại trừ cầm trong tay thiệp mời người, những người khác một mực cự tuyệt đi vào.

Nhưng là, đại sự như thế, làm sao có thể ngăn cản những này giang hồ Vô Giả nhiệt tình.

Bất quá coi như không thể tiến vào, đối những này Võ Giả cũng không có cái gì, tương truyền đến lúc đó Thiên Môn mở ra, chính là tại vạn trượng trong cao không, ngược lại là cho dù là Tại Sơn dưới chân, cũng đồng dạng có thể nhìn thấy.

Tại Thanh Liên tử dẫn đầu dưới, Thôi Ngọc một đoàn người ngược lại là không có thu đến làm khó dễ, nhưng là một đám hạ nhân, là không thể nào tiến vào.

Lúc này, Thôi Ngọc tài lần thứ nhất thấy được Đường Quốc Cường nữ nhi, cái này cả ngày ngồi ở trên xe ngựa, chưa từng lộ diện tiểu thư khuê các.

Lúc này bắt đầu thấy, Thôi Ngọc chỉ là lo lắng đánh giá hai mắt, cái này thiên kim tiểu thư liền đã ngượng ngùng sắp đem vùi đầu vào Lâm Tiểu Muội trong ngực, đơn giản thẹn thùng đến cực hạn.

Khiến cho Thôi Ngọc cũng không dám lại nhìn hai mắt, sợ nhìn nhiều hai mắt, cô nương này liền sẽ thẹn thùng chết.

Đường Quốc Cường cũng là không có cách nào, nơi này võ lâm nhân sĩ tề tụ, chính ma hai đạo đều ở, đem Đường gia tiểu thư một người lưu dưới chân núi, Đường Quốc Cường cũng vô pháp yên tâm, chỉ có thể đưa nàng cùng nhau mang đến.

Tại Nga Mi đệ tử dẫn đầu dưới, đám người theo thứ tự lên núi, Thôi Ngọc phát hiện, lần này thăng tiên hội cũng không giống như lần trước võ lâm đại hội như vậy không rời đầu. Hết thấy lộ ra trật tự rành mạch, mà lại nơi đây chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn sơn môn chỗ, bất kỳ người nào ở chỗ này cũng không dám làm càn, liền là một chút cuồng đồ, đến cái này, cũng cùng một cái bé ngoan giống như, thò mạnh cũng không dám một cái.

Đến sơn môn trung, Thôi Ngọc phát hiện, lúc này phái Nga Mi thật sự là nhưng so sánh thâm cung đại viện, ba bước một tốp, năm bước một trạm, thủ vệ quả thực nghiêm cẩn.

"Các vị tiền bối, thăng tiên đại hội trước, chư vị tiền bối liền mời tạm cư tại cái này trong sương phòng đi, thường ngày cơm canh đều sẽ có người chuyên đưa tới, còn xin chư vị tiền bối kiên nhẫn chờ!"

Đem mọi người đưa vào sương phòng về sau, vị này Nga Mi đệ tử nói một lần quy củ, liền xoay người rời đi.

Thôi Ngọc cảm thán, không hổ là đỉnh tiêm đại phái, vô luận người nào cũng dám lập quy củ, bất quá bọn hắn có cái này lực lượng.

Huống chi, Thôi Ngọc còn biết, lần này thăng tiên đại hội liền liên ma đạo mười đại tông môn tất cả phái sai người đến này xem lễ, chân có thể nói, đây là trong giang hồ trăm ngàn năm qua thứ nhất thịnh sự, cũng không đủ.

Vào đêm, Thôi Ngọc An Nhiên ngủ, liền đợi đến hai ngày về sau, thăng tiên đại hội bắt đầu. Cái kia đem sẽ là như thế nào thần tích, Thôi Ngọc vô hạn ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Mười mặt trời nhô lên cao, Vũ nát hư không

Thôi Ngọc một đoàn người, tại trong sương phòng chậm đợi hai ngày, rốt cục tại ngày thứ hai buổi trưa qua đi, bị một vị Nga Mi đệ tử mời tới, bởi vì thăng tiên đại hội ngay lập tức sẽ liền muốn bắt đầu.

Thăng tiên đại hội địa điểm chính là tại phái Nga Mi một bên mặt khác một ngọn núi không giới hạn, xa xa nhìn lại, chỉ gặp ngọn núi kia phía trên, đã bị xây xong một tòa to lớn Diễn Vũ Tràng, rộng lớn phi thường.

Thanh Liên tử nhìn thấy, một trận cảm thán.

"Đạo trưởng vì sao như thế bộ dáng?" Thôi Ngọc tò mò hỏi.

Thanh Liên tử cười, chỉ vào chỗ kia sơn phong, nói ra: "Lão sư có biết này tòa đỉnh núi?"

Thôi Ngọc cho tới bây giờ tất cả chưa có tới phái Nga Mi, tự nhiên không biết ngọn núi kia làm sao vậy, tên gọi là gì.

"Chỗ kia sơn phong, tên là nhật nguyệt phong, chính là núi Nga Mi phụ cận cao nhất một chỗ sơn phong, chính là ngẩng trắng ngẩng cảnh, nhìn ra xa mặt trời mọc nơi đến tốt đẹp, thế nhưng là, lão sư có biết, tại ba năm trước đây, ngọn núi này vẫn là đứng vững đám mây, hiểm trở dị thường, tựa như một thanh lợi kiếm xuyên thẳng mây xanh."

Thôi Ngọc nghỉ hoặc nhìn ngọn núi kia, đỉnh núi Thượng bằng phẳng chi cực, không có chút nào hiểm trở có thể nói.

"Ba năm trước đây, trường mi đạo trưởng phá tử quan mà ra, một Kiếm Bình thiên, trực tiếp tước mất nhật nguyệt phong không giới hạn, phái Nga Mi đệ tử liền là trực tiếp tại cái này trường mi đạo trưởng bỏ ra đỉnh núi bên trên, thành lập cái này võ đạo đài, lúc ấy chấn kinh thiên hạ."

Thôi Ngọc khiếp sợ nhìn xem cái này cái cự đại võ đạo đài, nguyên vốn còn muốn, tại như thế một cái trên đỉnh núi cao thành lập như thế một cái võ đạo đài, vền vẹn chỉ là khai sơn, liền là một cái thiên đại công trình, hần vạn lần không ngờ, lại là bị một người cho gọt sạch.

Thôi Ngọc không khỏi huyền tưởng, rốt cuộc là ai, đã cường đại đến loại tình trạng nào, mới có thể làm đến cảnh giới như thế. Một Kiếm Bình sơn, phẳng phát thần nhân.

Khi mọi người đi tới võ đạo trận lúc, Thôi Ngọc mới đổi cái này võ đạo trận to lớn có khắc sâu hiểu rõ, chỉ sợ dài rộng nói ít cũng phải có gần ngàn trượng. Xa xa nhìn lại, mây mù lượn lờ, căn bản là nhìn không thấy bờ.

Lúc này, các phương xem lễ người cũng đã đến. Lít nha lít nhít, người người nhón nháo, không biết có bao nhiêu hào kiệt.

Thôi Ngọc chỉ là nghe Thanh Liên tử giới thiệu, liền đã gần như chết lặng, từ Thanh Liên miệng trung nói ra, thấp nhất đều là Luyện Tinh Hóa Khí viên năm Võ Giả, là loại kia tùy thời đều có thể bước vào Luyện Khí Hóa Thần cường đại nhân vật.

Thanh Liên tử thao thao bất tuyệt, Thôi Ngọc cũng là nghe được hoa mắt thần dờ, loại cao thủ này, trong giang hồ cơ hồ tất cả không thể gặp, hôm nay vậy mà toàn đều tới, liền là Thanh Liên tử nói hồi lâu, đều không có giới thiệu xong.

"Đương! Đương! Đương!"

Ba tiếng thông minh tiếng chuông tại thời khắc này đột nhiên nhớ tới, toàn bộ võ đạo đài đều là im ắng một mảnh, liền liền Thanh Liên tử tất cả ngưng miệng lại.

"Lão phu trường mi, hôm nay đa tạ các vị võ lâm đồng đạo đến đây xem lễ!"

Thanh âm này, khí tức kéo dài, giống như hồng chung, phẳng phát đến từ chân trời.

Thôi Ngọc bốn phía nghiêng nhìn, nhưng là vẫn không có nhìn thấy trường mi đạo trưởng cái bóng.

Thanh Liên tử nhìn thấy Thôi Ngọc dáng vẻ, chỉ vào sơn phong liền nhau một bên phái Nga Mi đỉnh núi.

Thôi Ngọc lúc này mới đưa mắt nhìn sang chỗ nào, lại chỉ có thể nhìn thấy, tại xa xôi một cái khác sơn phong, phái Nga Mi một tòa lâm sườn núi tiểu đình trung, đứng đấy một cái nho nhỏ bóng người.

Thôi Ngọc giật mình nhìn xem chỗ nào, thầm nghĩ cái này không phải là trường mi đạo trưởng đi.

Cách xa nhau hơn mười dặm, Vân Hải tương vọng, thuận miệng một câu, liền tựa như tại vang lên bên tai, công lực cỡ này tuyệt học, thực sự làm cho không người nào có thể tưởng tượng, trường mi đạo trưởng đến cùng đến loại cảnh giới nào.

Cũng khó trách, cái này trường mi đạo trưởng nói xong lời này, cái này Vũ trên đạo đài mấy ngàn người vậy mà không có một cái nào để ý tới, nguyên lai không phải lỡ đi, mà là người nói, người ta cũng nghe không được.

"Trường mi hôm nay vọng trèo lên Thiên Môn, không biết có thể hay không đã được như nguyện, hôm nay vô luận kết quả như thế nào, ngày xưa ân oán coi như đã xong, mong rằng các vị ngày sau đối ta phái Nga Mi nhiều quan tâm, trường mi lần nữa vô cùng cảm kích."

Trường mi thanh âm lần nữa truyền đến, lần này, Vũ trên đạo đài tất cả mọi người khom mình hành lễ, xa xa cúi đầu, Thôi Ngọc cũng là như thế.

"Canh giờ cứ thế, bàn đạo đi vậy!"

Trường mi đạo trưởng cười dài một tiếng, dặm chân mà ra, vậy mà lẳng không phi độ, bất quá mười mấy hơi thở liền đi tới cái này Diễn Vũ Tràng trên không, xem cái kia Vân Hải như không, phiêu miểu tiên tư phẳng phát thần nhân.

Chỉ gặp lúc này, trường mi đạo trưởng thủ nắm một thanh tinh thiết bảo kiếm, lẳng không một trăm, một vòng năng gát từ sau lưng của hần dâng lên, theo cái này kinh thiên một kiếm từ từ lên không.

Trên bầu trời, xanh lam như biển, năng gát giữa trời, tựa như đâm vào một mặt pha lê bên trên, trên bầu trời hiển hiện từng tia từng tia khe hở.

Trong diễn võ trường, không ngừng có nhân ngồi vào trên mặt đất, trường mi đạo trưởng khí thế như biển, phẳng phát trời sập, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng truyền đến áp lực kinh khủng, ép ở trên người hần, nếu không phải là mình thân đều âm dương nhị khí, lúc nào cũng hóa giải lực đạo, lúc này chỉ sợ sớm đã đã mở đến trên mặt đất.

Thanh Liên tử cũng là đầu đầy mồ hôi, đỡ lấy Đường Quốc Cường, dùng nội lực của mình trợ giúp Đường Quốc Cường chống cự áp lực.

Bất quá dù vậy, Đường Quốc Cường lúc này cũng là đầu đầy giọt nước, mồ hôi đầm đìa.

Trường mi đạo trường một kiếm này uy lực khoáng cổ thước kim, nhưng là muốn Phá Toái Hư Không, còn chưa đủ.

Chỉ gặp hần trường kiếm nâng lên, lại là một kiếm đâm ra, lại là một vòng kiêu mặt trời mọc, đập vào trên bầu trời, trên bầu trời khe hở lần nữa nhiều một tia.

Đón lấy, trường mi đạo trường mỗi lần ra một kiếm, liền có một khóa Thái Dương từ sau lưng của hần dâng lên, treo trên không trung, đến lúc này, trên bầu trời đã treo tám khóa Thái Dương, toàn bộ bầu trời đều rất giống Vô Gian Địa Ngục, trải rộng lít nha lít nhít khe hở, trong cái khe vô cùng u ám, tựa như năng muốn đem người Linh Hồn tất cả hút vào.

Lúc này, trên diễn võ trường, mấy có lẽ đã không người nào có thể đứng thẳng, chỉ có như vậy năm sáu cái lão già còn thần thái tự nhiên.

Thôi Ngọc lúc này nằm trên mặt đất, trong miệng đã tràn ra một tia máu tươi, áp lực này thật sự là quá lớn, Thôi Ngọc lúc này liên liền hô hấp tất cả có một ít khó khăn, khó trách lên núi trước đó, Thanh Liên từ cũng không để không biết võ công Đường gia tiểu thư, cùng Lâm Tiểu Muội đến đây, chỉ sợ nếu là các nàng lần nữa, tính mệnh đều muốn khó giữ được.

Nhìn thấy liên tiếp tám kiếm đều không có Phá Toái Hư Không, trường mi đạo trường hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay tách ra nóng bỏng bạch mang, vậy mà hóa thành một khóa Thái Dương, kích xạ không trung.

Cái này phảng phất là đề chết lạc đà nhất miệng một viên rom rạ.

Khi nắng gắt lên không, trên bầu trời khe hở đột nhiên sụp đổ, lộ ra một mảnh to lớn màu đen không gian.

Trên bầu trời mười khóa Thái Dương giữa trời treo, vây quanh màu đen không gian. Kịch liệt gió lốc tại màu đen không gian xuất hiện ra, đột ngột xuất hiện, quét sạch đại địa, vô số cỏ cây cự thạch bay vào trong đó.

Thôi Ngọc toàn lực vận chuyển nội lực, thi triển thiên cân trụ pháp môn kè sát mặt đất, bằng không chỉ sợ cũng muốn bị cái này con lốc quét nhập cái kia màu đen không gian bên trong.

Trường mi đạo trường dây thắt lưng bỗng bành, đứng lơ lửng trên không, nhìn chăm chú lên cái không gian này, thật lâu bất động.

Thẳng đến gió lốc đình chỉ, lúc này đã qua nửa canh giờ, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy nội lực của mình đều nhanh muốn hao hết.

Đây quả thực muốn so Thôi Ngọc tất cả đại chiến đều muốn mệt mỏi, phía sau lưng ướt đầm, mồ hôi đầm đìa.

Mà một bên Đường Quốc Cường, dù cho có Thanh Liên từ toàn lực bảo vệ, lúc này cũng đã đã hôn mê, bất quá nhìn hần hô hấp đều đặn, hẳn là không nguy hiểm đến tính mạng.

Đúng lúc này, một trận du dương nhạc khúc không biết từ chỗ nào truyền đến, từng mảnh hoa đào bay múa, từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất liền lập tức biến mất không thấy gì nữa, nhưng là rơi vào người thân thể bên trên, liền lập tức dung nhập trong thân thể của bọn hần.

Thôi Ngọc tiếp nhận một cái cánh hoa, cánh hoa lạc trong tay, lập tức dung nhập da thịt của hần bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá lập tức, Thôi Ngọc cũng cảm giác được, một cỗ băng bạc nhiệt khí từ nơi lòng bàn tay bộc phát ra, trong nháy mắt liền quét sạch toàn thân, Thôi Ngọc liền tựa như ăn tiên đan, toàn thân thư sướng, kém chút kim lòng không được rên rỉ lên tiếng, khô cạn nội lực lúc này cũng đã tràn đầy, nội lực phong lên, tại thể nội phi tốc vận chuyển.

Theo từng mảnh từng mảnh hoa đào rơi vào Thôi Ngọc trên thân, nội lực vận chuyển càng lúc càng nhanh, trung đan dần trung, tinh quang lấp lóe, mỗi hô hấp một cái ở giữa, tất cả có vô số tinh nguyên tinh quang thấp sáng, bất quá thời gian mấy hơi thở, liền đã tinh quang như biển.

Trong đầu một trận oanh minh, Thôi Ngọc phát hiện, mình đã tiến nhập tha thiết ước mơ Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Một bước vừa rơi xuống lôi, một bước một nắng gắt

Tiên nhạc lượn lờ, đào Hoa Mãn Thiên bay múa, hoàng cung đại lũ thanh âm phảng phất từ trong chín ngày truyền đến, trống trải mà xa xăm, bóng đêm vô tận u trong động, một điểm lộng đến cực hạn quang mang loé lên, thật nhanh bành trướng.

Cuối cùng càng lúc càng lớn, thẳng đến đám người có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Chỉ gặp tiếng chuông không ngừng vang lên, một tòa cự đại cửa cung đứng lơ lửng trên không, tiên hạc huyết dài, Phượng Hoàng tương hợp, thánh khiết quang mang lập loè thể gian.

Chỉ gặp cái này cửa cung toàn thân chạm ngọc, Cửu Long quay quanh, rộng rãi báng hiệu bên trên, lam tiên ứng trước tử, viết kim quang lóng lánh ba chữ to "Nam Thiên môn" !

Một mực thần sắc ngưng trọng Trường Mi đạo trưởng lúc này rốt cục ngàn năm huyền băng hòa tan, hiện ra nụ cười xán lạn, kích động hẳn, dù cho mấy trăm năm tu đạo tâm cảnh, lúc này cũng là nổi sóng chập trùng, không cách nào yên tĩnh.

Hết dài một tiếng, Trường Mi đạo trưởng một cước bước ra, liền muốn bước vào hư giữa không trung, liền muốn đi vào cái kia Nam Thiên môn, làm cái kia cùng trời đồng thọ Tiên Nhân.

Thế nhưng là, còn không có tiến vào hư không, trên bầu trời một tiếng nổ vang, Trường Mi đạo trưởng như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài.

"Làm càn, người nào gan dám xông vào Nam Thiên môn!"

Câu nói này, như là xen lẫn thiên uy, thiên uy hạo đăng, trực tiếp liền đem Trường Mi đạo trưởng uống bay rót ra ngoài.

Trường Mi đạo trưởng trên mặt vui mừng biến mất, cau mày nhìn lên bầu trời bên trong Nam Thiên môn, liền liền bên khóe miệng máu tươi đều không có xoa.

Trường Mi đạo trưởng đi đến hư không một bên, cũng không dám lại tùy tiện bước vào, chỉ gặp Trường Mi đạo trưởng chấp tay nói ra: "Tiểu đạo phái Nga Mi Trường Mi, lần này Phá Toái Hư Không. . ."

Trường Mi lời nói vẫn chưa nói xong, một tiếng Thiên Âm liền truyền đến.

"Hỗn trưởng, chỉ là Hợp Đạo tiểu bối, vậy mà vọng tưởng lên trời. Nhanh chóng thôi lui, còn có thể giữ được một mạng."

Lần này trên diễn võ trường lập tức sôi trào, bọn hắn tất cả coi là Trường Mi đạo trưởng chính là Luyện Thần Phán Hư đỉnh tiêm Vô Giả, tuyệt đối không ngờ rằng cái này Trường Mi đạo trưởng lại nhưng đã bước ra cao hơn một bước, tiến nhập trong truyền thuyết Luyện Hư Hợp Đạo cảnh giới.

Nhưng là đường đường Luyện Hư Hợp Đạo Vô Giả đều không có tư cách tiến vào cái này thiên cung, trở thành Tiên Nhân, bọn hắn càng không cách nào tưởng tượng, muốn tới cảnh giới gì tài có tư cách tiến vào Thiên Cung.

Trường Mi đạo trưởng sau khi nghe được, thân thể như bị sét đánh, hấn sắc mặt tái nhợt, thân như khang si, khắp khuôn mặt là vẻ không cam lòng, Trường Mi cao giọng nói ra: "Vô luận như thế nào, còn xin thượng tiên thông cảm một cái tiểu đạo lòng cầu đạo, khẩn cầu thượng tiên mở ra tiên lộ, thành tiểu Đạo Nhất phiến chân thành chí tâm, dù chết không tiếc đã."

Phía dưới diễn trong sân khấu, vô số người trong võ lâm đều mong mỏi cùng trông mong, lúc này nếu là Trường Mi đạo trưởng có thể tiến vào Thiên Cung, không thể nghi ngờ có thể mở ra tiên lộ đại môn, vì thiên hạ đập mở một đầu tiên lộ, có hi vọng thành tiên.

Qua thật lâu, yên tĩnh Nam Thiên môn bỗng nhiên mở ra, một vị kim giáp Đại tướng đi ra, chỉ thấy người này tiên khí lượn lờ, thiên uy hiển hách.

"Đại đạo Tam Thiên, Thiên Cung ba ngàn năm sẽ mở ra Thiên Môn một lần, lần này chưa tới tiên môn mở ra thời điểm, lần này người như muốn tiến vào Thiên Cung, cần xông Đãng Thiên Thê, sinh, tiến vào Thiên Cung, thành tiên thành thần, bại, rơi vào Cửu U, hồn phi phách tán. Người coi nếu thực như thế." Kim giáp Đại tướng lạnh giọng nói ra.

"Đãng Thiên Thê?" Đám người một mảnh xôn xao, chỉ có mấy cái truyền thừa số trên vạn năm mấy cái đỉnh tiêm tông môn biết Đạo Nhất chút bí ẩn.

Trường Mi đạo mọc ra mắt tinh quang bắn ra bốn phía, trong mắt thần sắc kiên định giống như thần thiết.

Trường Mi đạo trưởng lung lay cúi đầu, nói ra: "Dù chết không hối hận!"

Cái này kim giáp Đại tướng thấy không rõ khuôn mặt, chỉ là nghe được hấn khinh thường thanh âm truyền đến.

"Ngu xuẩn!"

Chỉ gặp cái này kim giáp Đại tướng nhẹ nhàng vung tay lên, liền thấy từng đoạn từng đoạn bạc thang bạch ngọc từ Nam Thiên môn chỗ một bậc một bậc mọc ra, cuối cùng rơi vào Trường Mi đạo nhân trước mặt.

"Đãng Thiên Thê tổng cộng chín mươi chín bậc, không có đập vào nhất giai, liền phải thừa nhận một đạo thiên lôi thêm thể, thành, thì thành tiên làm tổ, bại, thì rơi vào khằng khít vực sâu, hồn phi phách tán."

Nói xong, cái này kim giáp đại sắp xoay người đi vào Nam Thiên môn trung.

Trường Mi đạo trường hít sâu một hơi, hai tay kinh thiên, bầu trời cửu vòng năng gắt roi xuống, dung nhập trong thân thể hắn.

Cái kia thanh hóa thành Thái Dương lợi kiếm cũng một lần nữa lạc ở trong tay của hắn.

"Bản đạo đi vậy!"

Trường Mi đạo trường hào khí vượt mây, một chân đạp lên Bạch Ngọc Đẳng Thiên Thê trung.

Khi hoàn toàn bước vào một khắc này, chỉ gặp trống rỗng một đạo sấm sét thoáng hiện, một đạo yếu ớt dây tóc tia chớp màu xanh đánh vào Trường Mi đạo trường trên thân.

Chỉ gặp cái kia Trường Mi đạo trường trên thân, toát ra một cỗ khói xanh, thân thể một trận lão đảo, phía dưới vô số ánh mắt tất cả gắt gao chăm chú vào Trường Mi đạo trường trên thân.

Kết quả như thế nào? Tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt, trong lòng cầu nguyện Trường Mi đạo trường có thể thành công, lúc này, không quan hệ chính ma, chỉ ở tại trong lòng mọi người cái kia cỗ hi vọng thành tiên.

Rốt cục, Trường Mi đạo trường trong miệng thốt ra một trận hơi khói, một chân đạp lên cấp thứ hai bậc thang, cuối cùng vững vàng đứng ở phía trên.

Diễn trên vô đài bộc phát ra nhiệt liệt tiếng hoan hô, tại sâu xa trong u cốc quanh quẩn.

Khi Trường Mi đạo trường đứng ở cấp thứ hai bậc thang lúc, thứ nhất giai thai giai lập tức hóa thành điểm điểm tinh quang, tiêu tán ra, đồng thời lại là một đạo thiên lôi từ không trung trống rỗng xuất hiện, chớp mắt đã tới, đánh vào Trường Mi đạo trường trên thân thể.

Đạo này sét đánh vậy mà so sánh với một đạo muốn tráng kiện gấp đôi.

Trường Mi đạo trường đột nhiên lui ra phía sau một bước, kém một chút liền rơi vào hư giữa không trung, khiến mọi người nơm nớp lo sợ.

Chỉ gặp Trường Mi đạo trường cái kia hai đạo thật dài lông mày tất cả biến mất không thấy gì nữa, giống như lửa cháy, cuộn lên.

Bất quá Trường Mi đạo tiếng cười dài khuấy động, không ngừng nghỉ chút nào, đạp vào đạo thứ ba bậc thang, vô số tiếng hoan hô vì đó nhảy cẫng.

Nhưng là vẫn có thật nhiều nhân như Thôi Ngọc, cũng không coi trọng Trường Mi đạo trường, bởi vì đạo thứ hai sét đánh là đạo thứ nhất sét đánh gấp hai phẩm chất, cái kia uy lực tuyệt đối sẽ không cùng đạo thứ nhất sét đánh đồng dạng.

Phải biết, khoảng cách Nam Thiên môn thể nhưng là còn có chín mươi bảy đạo đài giai.

Mà mỗi khi Trường Mi đạo trường đạp vào tiếp theo giai bậc thang, trước đó bậc thang liền sẽ trong hư không tiêu tán, biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Cung ý tứ rất rõ ràng nhất, thành thì sinh, bại thì chết. Không có đường lui, chỉ có tiến lên mới có thể còn sống.

Nhưng là, một mực tiến lên mới có thể sống sót sao?

Khi đạo thứ ba sét đánh rơi xuống thời điểm, Trường Mi đạo trường ngẩng đầu lên, liền như là chiến thần không sợ, một vòng năng gắt từ sau lưng của hắn dâng lên, nóng bỏng lóe sáng, cùng sét đánh đụng vào nhau.

Sét đánh biến mất, Trường Mi đạo trường vững như bàn thạch, bước vào tầng tiếp theo cầu thang.

Từng đạo lôi điện lớn rơi xuống, một đạo so một đạo thô to, uy lực kinh thế, phảng phất giống như tận thế, Trường Mi đạo trường một bước một năng gắt, Cửu Dương hộ thân, lôi quang không thể gây tổn thương cho nó mấy may.

Khi đi qua mười tám đạo cầu thang thời điểm, Trường Mi rốt cục dừng bước, bởi vì lúc này lôi quang đã thô to hơn một trượng. Lúc này lôi quang đã hóa thành lôi trụ, kinh khủng kinh người.

Phía dưới từng cái hít một hơi lạnh khí thanh âm truyền đến, tại loại này thiên uy phía dưới, vậy mà còn có người có thể cứng chắc thời gian dài như thế, thực sự không thể tin được, phảng phất thần nhân.

Liền liên Thôi Ngọc đều đã mắt tròn, hắn không phải là không có nghĩ tới, cái này lôi quang hội càng ngày càng kinh người, nhưng là hắn không nghĩ tới, hội kinh khủng như vậy, đơn giản hủy thiên diệt địa.

Trường Mi đạo trường trường hít một hơi, một chân đạp lên thứ mười chín đạo cầu thang, lúc này trên bầu trời cửu đạo cột sáng từ trên bầu trời trống rỗng xuất hiện, ngang nhiên rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Thiên Lô như biển, nắng gắt vỡ vụn

Hư giữa không trung, chín đạo sét đánh liên tiếp rơi xuống, đem cửu vòng nắng gắt đánh cho lung lay sắp đổ, tùy thời đều có thể rơi xuống.

Trường Mi đạo trường biến sắc, chỉ gặp hấn sắc mặt trang nghiêm, bên trên bầu trời, cửu vòng nắng gắt tại Trường Mi đạo trường không chế dưới, chậm rãi tới gần, cuối cùng hợp hai làm một, to lớn Thái Dương trong hư không Thôi Xán chói mắt, phảng phất giống như Già Thiên.

Hư giữa không trung, Trường Mi đạo trường ngó nhìn Nam Thiên môn, trong lòng vô hạn hướng tới, kiên định bước ra một bước.

Lập tức toàn bộ hư không đều rất giống đang run rẩy, mười tám đạo Thiên Lô, mỗi cái tất cả có chín trượng to hơn mảnh, liên tiếp rơi xuống, to lớn nắng gắt không ngừng run rẩy, Thôi Xán trên mặt trời, vậy mà dần hiện ra từng đạo khe hở, đen như mực, rất là khủng khiếp.

Trường Mi đạo lớn thân thể nhoáng một cái, mi tâm nứt ra, tràn ra một tia máu tươi.

Mặc dù cái này Ichirin lôi điện công kích đã ngăn trở, nhưng là tại Trường Mi đạo trường trong lòng, đã biết, mình là vô duyên bước vào Thiên Cung.

Trường Mi đạo trường trước mắt tựa hồ hiện lên từng màn mình từ nhỏ hình tượng.

Mình ngày đó bái nhập sư môn, học tập đạo pháp, Tu Luyện võ học, từ ngây thơ vô tri, đến đạo tâm kiên cố, vững như bàn thạch.

Vô luận gió thổi trời mưa, liệt nhật nắng gắt, cuồng Phong Bạo Yuki, tại nhật nguyệt phong chi đỉnh, từ một cái bảy tám tuổi bé con, đến chừng ba trăm tuổi cúi xuống lão già, cái kia mùa kiếm thân ảnh cho tới bây giờ cũng không hề biến hóa, dù cho thương hải tang điền, dung nhan đã già.

Dù cho cảnh còn người mất, chuyện cũ chỉ ở ức trung.

Thôi Ngọc nhìn xem hư giữa không trung, cái kia thân ảnh cô đơn, lúc này đã lung lay sắp đổ, thể lương để cho người ta ghen ngào.

"Bại!" Thanh Liên từ vô hạn đau buồn.

Trong diễn võ trường, vô số nhân cảm thán, nhưng là không ai đem ánh mắt của bọn hắn dời, bởi vì cái kia là một cái người mở đường, cái kia là một cái quân nhân bất khuất.

Cho dù hấn lúc này thân hình đã còng xuống, nhưng là trong mắt bọn họ, lại kiên cường tựa như một ngọn núi, bền gan vững chí, sừng sững tại cửu thiên chi đỉnh.

"Trường Mi, Trường Mi!"

"Trường Mi, Trường Mi!"

"Trường Mi, Trường Mi!"

...

Không biết là ai trước la lên ra tiếng thứ nhất, nhưng là vô số nhân đều đi theo a quát lên.

Từng tiếng hội tụ ở đây, tĩnh so cái kia Cửu Thiên Lạc Lô còn muốn đỉnh tai nhức óc.

"Vụt vụt vụt!"

Từng tiếng lợi kiếm ra khỏi vỏ thanh âm tại phái Nga Mi trên dưới vang lên, tất cả phái Nga Mi đệ tử tất cả rút ra trong tay lợi kiếm, trực chỉ thương thiên, ánh mắt sáng rực.

Trường Mi tựa hồ lòng có cảm giác, ngưỡng vọng đại địa, một giọt nóng rực lôi quang từ khóe mắt của hắn trung tràn ra, đây là hấn sinh sống hơn ba trăm năm địa phương, đây là cầu mong gì khác đạo địa phương, đây là hấn tập võ địa phương, nơi này, là nhà của hắn.

Phái Nga Mi bên trong đệ tử từng cái yên lặng nhìn xem mình tổ sư, bọn hắn tin tưởng vững chắc, bọn hắn bàn thạch, không lại ở chỗ này ngã xuống.

Trường Mi đạo trường xoay người lại, đập vào tầng tiếp theo cầu thang.

Liền là thất bại lại như thế nào, bất quá chết người!

Tam Thập Lục đạo thiên lôi, che khuất bầu trời, Thôi Xán bầu trời lệnh nhân không cách nào thấy rõ hư giữa không trung tình cảnh.

Thôi Ngọc bị cái này chói mắt lôi quang, đâm vào hai mắt đỏ bùng, nước mắt cùng lưu.

Khi lôi quang biến mất, tất cả mọi người lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư giữa không trung.

Chỉ gặp cái kia kiên cường thân ảnh lúc này vẫn như cũ sừng sững ở nơi nào, cúi xuống lưng, cũng đã duỗi thẳng, toàn thân đóa đóa thanh khói lượn lờ, trước ngực huyết hoa đóa đóa, rất là chói mắt.

Nhìn thấy Trường Mi đạo trưởng vậy mà lại một lần nữa chống cự lại cái này diệt thế một lôi, vô số nhân bắt đầu reo hò.

Trường Mi đau thương cười một tiếng, tràn đầy cháy đen tay phải vurun hướng Nam Thiên môn, thân hình tập tễnh, đi lại bất ổn, nổi tiếng nhất đạp về hạ một đạo bậc thang.

Trong hư không, tràn đầy ban ngày, bảy mươi hai đạo Thiên Lôi như biển, xé rách hư không, tựa như trời sập, đây là như thế nào một cái tận thế quang cảnh.

Toàn bộ hư không trong nháy mắt bị đâm mục đích sí quang chỗ lấp đầy, lại cũng không nhìn thấy bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trên núi Nga Mi dưới, vạn vật cỏ cây khô héo, bên trên bầu trời sấm sét vang dội, mưa to như trút xuống.

Trong nháy mắt, liền để nguyên bản tinh không vạn lý núi Nga Mi biến thành nước mưa thế giới.

Tựa như liền liên cái này đại địa đều vì Trường Mi mà cảm thấy bị thương.

Liền liên bầu trời này vì Trường Mi mà thút thít.

Khi sí quang biến mất, tất cả mọi người nóng nảy ngẩng đầu, chỉ gặp hư không ngọc thạch trên cầu thang, Trường Mi vẫn là cái kia một động tác, tay phải chỉ phía xa Nam Thiên môn, không trung Liệt Dương giữa trời.

Dưới đài tất cả mọi người lần nữa reo hò mà lên, nhưng là một lát, cái này tiếng hoan hô liền im bật mà dừng.

Chỉ gặp hư giữa không trung, viên kia to lớn Thái Dương trung, từng vết nứt bắt đầu tràn ngập, qua trong giây lát liền lướt đầy toàn bộ Thái Dương, tại tất cả mọi người trong ánh mắt kinh ngạc, vỡ ra, hóa thành từng đạo lưu tinh, biến mất ở trong hư không mệnh mỏng.

"Thất bại!" Nam Thiên môn trung, truyền đến một tiếng xen lẫn thiên uy thanh âm, chấn thiên động địa.

Một tiếng tiếng oanh minh truyền đến, Nam Thiên môn mở ra đại môn Trâu nhiên quan bế, từ Nam Thiên môn bên ngoài, ngọc thạch cầu thang nhất giai lại nhất giai bắt đầu biến mất.

Cuối cùng, Trường Mi đạo trưởng dưới chân ngọc thạch cầu thang rốt cục biến mất không thấy gì nữa.

"Không, lão tổ!"

"Không muốn!"

Vô số Nga Mi đệ tử khóc ròng ròng, quỳ trên mặt đất, không ngừng gõ hạ khấu đầu.

Trên núi Nga Mi dưới, một mảnh gào thét.

Trên diễn võ trường tất cả võ lâm cao thủ tất cả lặng im im ắng, vì vị này võ lâm truyền thuyết đưa lên sau cùng một đoạn lộ trình.

Trường Mi đạo trưởng chậm rãi bay xuống ở trong hư không, trong bóng đêm đắm chìm, thân thể của hắn, một chút xíu tiêu tán không thấy, từ chân bắt đầu, cuối cùng lại vô số người trong ánh mắt, hóa thành bụi đất, tan thành mây khói.

Không trung to lớn hư không khe hở cũng đang chậm rãi khép kín, làm Trường Mi đạo nhân sau cùng kết thúc.

Sau ba ngày, Thôi Ngọc như trước vẫn là có chút thất hồn lạc phách, nhật nguyệt phong từng màn tại mấy ngày nay, không ngừng tại trong đầu của hắn hiện lên.

Thôi Ngọc tổng là đang nghĩ, vì thành tiên đến cùng có đáng giá hay không đến, nếu như Trường Mi đạo nhân không tuyển chọn đi vào, nói không chừng còn có thể sống lâu mấy ngày, nhưng là hắn vẫn là đạo nghĩa không thể chùn bước lựa chọn đi đến đầu kia Thiên Lôi bù đắp Đấng Thiên Thê trung, dù cho cuối cùng tan thành mây khói, tại thế giới này lại không một tia tồn tại vết tích.

Đột nhiên, Thôi Ngọc rất tưởng niệm Táng Thổ, thời gian dài bao lâu, Thôi Ngọc tất cả không có trở về nhìn nàng một cái, không biết nàng lại muốn làm

sao để cho mình bồi tội.

Ba ngày ở giữa, nơi này từ võ lâm các phái cao thủ tụ tập, đến trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, Thôi Ngọc một đoàn người tại cái này núi Nga Mi dưới chân, an tĩnh ở lại, cũng không rời đi.

"Ta chuẩn bị ra ngoài một đoạn thời gian." Thôi Ngọc nói ra.

"Lão sư chuẩn bị đi hướng nơi nào?"

Thôi Ngọc cười nói ra: "Nhật nguyệt phong một chuyện, để ta kích động trong lòng, khó lấy lắng lại, cho nên ta chuẩn bị mấy ngày nay tại cái này đi chung quanh một chút, thư giãn tâm tình. Mấy ngày nữa ta liền sẽ trở về."

Thanh Liên từ nhẹ gật đầu, vì phòng ngừa trên đường có võ lâm Võ Giả sinh sự, Đường Quốc cường một đoàn người chuẩn bị tại cái này núi Nga Mi ở dưới chân núi ở lại mười ngày nửa tháng, thời gian ngắn không sẽ rời đi.

Nghe được Thôi Ngọc muốn rời khỏi, giải sầu một chút, Đường Quốc cường cũng không có ngăn cản, dù sao cái này không phải lần đầu tiên Thôi Ngọc một mình rời đi.

Cùng Đường Quốc cường một đoàn người tạm biệt về sau, Thôi Ngọc một mình rời đi, đi đến một chỗ trong núi sâu, Thôi Ngọc triển khai thân hình, tiến vào cái này mệnh mông trong rừng.

Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện tại trong rừng cây, chính là cái kia toàn thân quần áo bó màu đen người, hẩn mờ mịt nhìn xem bốn phía, lại không cách nào tìm tới Thôi Ngọc nửa điểm manh mối. Thật giống như đột nhiên hư không tiêu thất.

Tìm hồi lâu, người áo đen này tất cả không thu hoạch được gì, cuối cùng, hẩn đem tin tức truyền ra về sau, liền biến mất không thấy gì nữa.

Luyện Ngục Đồng Lô trung, Thôi Ngọc dậm chân mà ra, trên mặt ngưng kết thật lâu tình cảnh bi thảm trong nháy mắt liền biến mất không thấy, hẩn giống như đã thấy Táng Thổ tám kia một mặt ghét bỏ khuôn mặt nhỏ của chính mình, tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều.

Chỉ là Thôi Ngọc không có phát hiện, khi hẩn bước vào Luyện Ngục Đồng Lô trung lúc, nguyên bản bình tĩnh không lay động Huyết Sắc bầu trời, đột nhiên mây đen dày đặc, từng đạo thiểm điện từ không trung lóe ra.

Thẳng đến một cổ bàng bạc áp lực đặt ở Thôi Ngọc trên thân, Thôi Ngọc mới phát hiện lúc này Luyện Ngục Đồng Lô bên trong dị thường, ngẩng đầu nhìn lại, một đoàn to lớn màu đỏ Hỏa Cầu chính từ trên bầu trời rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Nghiệp Hỏa nung khô

Trên bầu trời, to lớn màu đỏ Hỏa Cầu tựa như như mặt trời to lớn, từ trên bầu trời đột nhiên rơi xuống, nện hướng phía dưới Thôi Ngọc.

Lúc này Thôi Ngọc đang bị một cổ to lớn lực đạo kiềm chế ở, thân thể không cách nào động đậy mấy may.

Thôi Ngọc hiện tại một mặt hải nhiên, hẩn tại nhật nguyệt trên đỉnh cũng sớm đã đột phá đến Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới, như vậy cảnh giới vậy mà đều không cách nào thoát ra lực đạo này, có thể thấy được đây là một cổ cỡ nào khổng lồ Lực Lượng.

Thôi Ngọc quỳ lạy trên mặt đất, một mặt sợ hải nhìn lên bầu trời trung hướng về mình rơi xuống Hỏa Cầu càng ngày càng gần.

Táng Thổ chính trên bàn say sưa ngon lành nhìn xem « Tây Sương Ký », Quý Tướng ở một bên, một tay bưng đồ đầy hạt dưa dưa, một tay nhẹ nhàng lay động cây quạt, phục vụ vô cùng chu đáo.

Đột nhiên, một trận gió lốc truyền đến, đem Táng Thổ để lên bàn sách vở thổi loạn cả một đoàn, Táng Thổ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, tại cái này Luyện Ngục không gian trung, nàng còn là lần đầu tiên nhìn đến đây vậy mà lại treo lên như thế mãnh liệt gió lốc.

"Giới linh, xảy ra chuyện gì?" Táng Thổ phản ứng đầu tiên, liền là quản lý cái này Luyện Ngục Đồng Lô giới linh có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không.

Nhưng là giới linh bình tĩnh lạnh nhạt thanh âm tiếp lấy liền truyền đến.

"Luyện Ngục Đồng Lô cảm nhận được Thiên Đạo ấn ký, đang tiêu trừ!"

"Thiên Đạo ấn ký? Nơi này tại sao có thể có Thiên Đạo ấn ký?"

"Là Thôi Ngọc trở về, ở trên người hắn cảm nhận được Thiên Đạo ấn ký!"

Giới linh bình thân thanh âm để Táng Thổ đột nhiên biến sắc, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, trên bầu trời một đoàn huyết hồng sắc Hỏa Cầu từ trên bầu trời rơi xuống, Táng Thổ càng là kinh hãi vừa gọi, nói ra: "Nghịch Hỏa!"

Kêu xong, Táng Thổ lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, chỉ gặp tại cái này thê lương trong hoang nguyên, mỗi qua mấy chục trượng, liền sẽ dần hiện ra Táng Thổ thân ảnh, sau đó lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, nhìn nàng tiến lên phương hướng, chính là Thôi Ngọc lúc này vị trí.

To lớn Hỏa Cầu nện ở Thôi Ngọc trên thân, Thôi Ngọc cũng sợ, phát phát hiện mình vậy mà lông tóc không tổn hao gì, Hỏa Cầu rơi xuống đất liền vỡ thành một mảnh, hóa thành một mảnh huyết hồng hỏa diễm biến lửa.

Nhưng là không đợi Thôi Ngọc may mắn, bốn đầu đen kịt đen nhánh xiềng xích lại đột nhiên xuất hiện, khóa tại Thôi Ngọc tứ chi, để Thôi Ngọc không cách nào động đậy.

Thôi Ngọc nhìn xem tứ chi Thượng trói buộc xiềng xích, đột nhiên biến sắc.

"Tòa hồn liên? Xảy ra chuyện gì? Giới linh!"

Ngay tại Thôi Ngọc là lên giới linh thời điểm, hắn không có chú ý tới, tại hắn giữa lông mày, một cái Thái Cực âm dương đồ án ra hiện tại hắn giữa lông mày, giống như thực chất.

Giới linh cũng không có đáp lại Thôi Ngọc kêu gọi, khi Thái Cực âm dương đồ xuất hiện một khắc này, xích hồng hỏa diễm tựa như nhận lấy cái gì kích thích, liền tựa như bị giọt lên dầu hỏa, trong nháy mắt liệt hỏa hùng hục, đem Thôi Ngọc nuốt hết.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy, nguyên bản không có chút nào nhiệt độ hỏa diễm, hiện tại bắt đầu trở nên càng ngày càng nóng, cuối cùng giống như từng đạo lưỡi dao cạo xương, tựa như trên người huyết nhục bị từng đạo cắt đi, đau tận xương cốt.

Nhưng là Thôi Ngọc rõ ràng nhìn thấy, trên người mình một giọt máu đều không có chảy ra, trên thân liền một cái vết thương đều không có, nhưng là loại kia cảm giác đau tựa như chân thực, lệnh Thôi Ngọc đau đến không muốn sống.

Thiên đạo vạn quạ chỉ hính lệnh Thôi Ngọc rú thăm, cái kia không phải nhân loại năng thừa nhận được thống khổ.

Táng Thổ tới chỗ này, nhìn thấy Thôi Ngọc hình dáng thê thảm, trong mắt nước mắt tuôn ra, liền muốn xông tới, bất quá Táng Thổ chẳng qua là vừa đi hai bước, liền phát hiện trước mặt liền tựa như xuất hiện lớp kín tường, căn bản là không có cách đi qua.

Quý Tướng đi vào phía sau của nàng, hai con ngươi màu xanh lục nhìn thấy ngọn lửa màu đỏ kia, nguyên bản hắn không có mấy may tình cảm hắn, lúc này vậy mà xuất hiện thân sắc sợ hãi.

"Giới linh, thả bản cung đi qua!"

"Nghịch Hỏa đang tẩy trừ Thôi Ngọc trên người Thiên Đạo ấn ký, hiện tại ngươi không thể tới, ngươi cũng không phải là Luyện Ngục Đồng Lô chủ nhân, Nghịch Hỏa hội đốt bị thương ngươi."

Táng Thổ lại không quan tâm, liền mạng đập phía trước nhìn không thấy vách tường. Nhìn thấy Quý Tướng, Táng Thổ quát: "Quý Tướng, cho bản cung đem cái này vách tường đánh vỡ!"

Nhưng là, khiến cho Táng Thổ không có nghĩ tới sự tình phát sinh, vô luận bất cứ chuyện gì tất cả nghe lệnh cùng Táng Thổ Quý Tướng, lúc này liền tựa như chuột, ngồi chồm hổm trên mặt đất run lẩy bẩy, đối Táng Thổ mệnh lệnh xem như không nghe.

Nhìn thấy Quý Tướng cái dạng này, Táng Thổ tức giận quay đầu, nhìn xem Nghịch Hỏa trung kêu đau tê hào Thôi Ngọc, thúc thủ vô sách Táng Thổ, chỉ có thể nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng không có biện pháp gì.

Thôi Ngọc trong lòng, nhìn thấy Táng Thổ gào khóc đáng vẻ, trong lòng thống khổ vạn phần, trong miệng tiếng kêu thảm thiết thê lương, cũng dần dần nhỏ lại.

"Đừng... Đừng lo lắng... Ta... Không chết được!" Thôi Ngọc đứt quãng nói, cũng mặc kệ Táng Thổ có thể nghe được hay không, bởi vì hiện tại Thôi Ngọc, thân thể thật sự là quá mức suy yếu.

Nhưng là Nghịch Hỏa thiêu đốt, đã để Thôi Ngọc từng tận mọi loại khổ sở, lúc này hắn đã hơi thở mong manh, liền liền tâm nhảy đều rất giống chậm rất nhiều.

Lúc này, Nghịch Hỏa khắp thân, Thôi Ngọc liền như là hóa thành một hỏa nhân, nhưng là một cổ kỳ lạ hai khối trắng đen, từ Thôi Ngọc giữa lông mày

Thái Cực Đồ trung tràn ra, hóa thành nhiều lần sương mù, ngăn cản lấy Nghiệp Hỏa thiêu đốt.

Nhưng là cái này Nghiệp Hỏa tựa như vô cùng vô tận, nó đỏ tươi nhan sắc càng là càng ngày càng đậm hơn, hai khối trắng đen theo thời gian trôi qua, cũng càng ngày càng mỏng manh, dần dần biến mất.

Cuối cùng, Nghiệp Hỏa thiêu đốt đến Thôi Ngọc đỉnh đầu.

Lúc này, Thôi Ngọc rốt cục đã hôn mê.

Giữa lông mày Thái Cực Đồ lúc ẩn lúc ngấm, sáng tối chớp chòe, dù cho Nghiệp Hỏa quấn quanh cũng kiên cường như vậy, từ đầu đến cuối không muốn tiêu tán.

Một màn này tựa như chọc giận Nghiệp Hỏa, chỉ gặp đầy trời biển lửa bị thứ gì hấp dẫn, điên cuồng cuốn lên, chuyển đến giữa lông mày Thái Cực Đồ vị trí, Nghiệp Hỏa cực độ ngưng kết, liền tựa như huyết hồng xán xán.

Thái Cực Đồ chẳng khác nào có sinh mệnh, lúc này phảng phất đã không cách nào ngăn cản Nghiệp Hỏa nung khô, một tiếng rên rỉ, từ Thôi Ngọc giữa lông mày thoát ly, phóng lên tận trời, Nghiệp Hỏa hóa thành một con mũi tên, bắn thẳng đến Thái Cực Đồ.

Cuối cùng, tại thiên không, đem Thái Cực Đồ một tiễn xé rách Thái Cực Đồ, tàn phá mảnh vỡ tại Nghiệp Hỏa trung, hóa thành tro tàn.

Khi Thái Cực Đồ tiêu tán, trên bầu trời Nghiệp Hỏa như là có nhân chỉ dẫn, ngưng tụ, hóa thành một điểm đỏ bùng huyết châu bay vào Thôi Ngọc giữa lông mày biến mất không thấy gì nữa.

Khóa tại Thôi Ngọc trên người tọa hồn liền cũng biến mất không thấy gì nữa, Thôi Ngọc từ giữa không trung rơi xuống, nhưng là liền tựa như có một đôi tay, ngăn chặn Thôi Ngọc thân thể, đem Thôi Ngọc chậm rãi thả trên mặt đất.

Lúc này, ngăn tại Táng Thổ trước người vô hình vách tường cũng biến mất không thấy gì nữa, Táng Thổ buồn hào một tiếng, vọt tới, nhào vào Thôi Ngọc trên thân khóc rống rống.

Khi Thôi Ngọc tỉnh lại lần nữa thời điểm, hắn đã nằm ở trong phòng của hắn, đã từng thống khổ phảng phất thời điểm trong trí nhớ tựa như ảo giác một đạo khe rãnh, lộ ra không phải như vậy rõ ràng.

Táng Thổ mắt đỏ, nhìn đại Thôi Ngọc tỉnh lại, mừng rỡ quát to một tiếng, nhào vào Thôi Ngọc trong ngực.

Thôi Ngọc lòng vẫn còn sợ hãi một bên an ủi Táng Thổ, một bên ở trong lòng suy đoán, Luyện Ngục Đồng Lô bất thành linh một trận cực hình đến cùng là vì cái gì.

Thẳng đến Táng Thổ bình tĩnh trở lại, Thôi Ngọc tài ổn định lại tâm thần, tra nhìn thân thể của mình, Thôi Ngọc kinh ngạc phát hiện, hiện tại thân thể của mình đơn giản cường tráng không tưởng nổi, phảng phất bỏ Tây Tạng đồng dạng, toàn thân tràn đầy Lực Lượng, giống như liền là trước mặt có một đầu voi, Thôi Ngọc cũng tự tin có thể một quyền đâm chết.

Nhưng là lệnh Thôi Ngọc sợ hãi chính là, hắn rõ ràng ở vào Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới, lúc này đã ngã rơi xuống Tiên Thiên cảnh giới.

"Giới linh!"

Thôi Ngọc kêu gọi.

Lần này giới linh rất nhanh liền đáp lại.

"Chuyện gì?"

Thôi Ngọc trong mắt sắc bén như đao, lạnh lùng nói ra: "Ta nghĩ chúng ta hẳn là nói một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Thượng cổ bích họa, Hậu Thổ đại đế

Đối với Thôi Ngọc yêu cầu, giới linh giống như có lẽ đã dự liệu được, một cái không gian thông đạo xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt.

"Vào nói, Táng Thổ người liền không nên tới."

Táng Thổ miệng nhỏ một quyết, rất là không vui. Bất quá Thôi Ngọc vuốt vuốt đầu của nàng, đã giới linh không cho Táng Thổ hiện tại đi vào, cũng là bởi vì hiện tại còn không phải Táng Thổ có thể biết đến thời điểm.

Cho nên, Thôi Ngọc cũng là rất bất đắc dĩ.

Đạp nhập không gian thông đạo, đường hầm to lớn cửa lớn lập tức biến mất. Thôi Ngọc phát phát hiện mình thân ở một cái cự đại hành lang trung.

Mặc dù không có bó đuốc, nhưng là không biết từ chỗ nào phát ra nguồn sáng, cái lối đi này trung rất là sáng tỏ, hết thấy thu hết vào mắt.

Thôi Ngọc nghi hoặc, vì cái gì giới linh để cho mình đi vào cái lối đi này trung.

"Giới linh?"

"Xuyên qua thông đạo, ta tại cuối thông đạo chờ người!" Giới linh thanh âm truyền đến.

Thôi Ngọc nhũ mảy, không rõ giới linh đã muốn nói với chính mình chuyện từ đầu đến cuối, nhưng vì cái gì không trực tiếp đem mình tiếp vào trước mặt của nàng, mà là đem mình đặt ở như thế một cái lối đi trung.

Bất quá Thôi Ngọc rất nhanh liền phát hiện, tại cái lối đi này một bên trên vách tường, hội họa lấy cổ phác bích họa.

Thôi Ngọc suy đoán, giới linh dụng ý ngay tại cái này một vài bức bích họa bên trong.

Bích họa mười phần cổ phác, chỉ có một ít đơn giản đường cong còn có nhan sắc, Thôi Ngọc mặc dù không thể toàn bộ hiểu rõ, nhưng là vẫn có thể nhận ra một chút.

Bích họa bên trong cổ sự hẳn là phát sinh ở thượng cổ thế kỷ.

Nhân loại ở thế giới các ngõ ngách sinh hoạt, vì sinh tồn, bọn hắn hợp thành từng cái to to nhỏ nhỏ bộ lạc.

Bộ lạc chung quanh đàn sói vờn quanh, dã thú hoành hành, nhân loại trên thế giới này lộ ra rất là nhỏ bé, bất cứ lúc nào cũng sẽ mất đi tính mạng.

Khi đó nhân loại, cơ hồ mỗi một ngày đều có một cái bộ lạc biến mất, sau đó một lần nữa tạo thành một cái mới đại bộ lạc.

Lúc này, một cái anh hùng ra đời, hấn quan thiên địa, bắt chước Bách Thú, phát minh ra một loại vũ công, nhân loại bắt đầu cường đại lên.

Theo nhân loại cường đại, thời gian dời đổi, ở lại trong sơn động nhân loại, bắt đầu đi ra thâm sơn, bỏ ra từng mảnh từng mảnh rừng cây, thành lập nguyên thủy thôn xóm.

Nhưng là cùng bình sinh hoạt không có tiếp tục bao lâu, từng cái có dã tâm bộ lạc thù lĩnh phát động chiến tranh.

Tiểu nhân bộ lạc từng cái biến mất, lớn bộ lạc từng cái trở nên càng thêm khổng lồ, cuối cùng đại lục ở bên trên phát động càng rộng lớn hơn chiến tranh, đại địa bên trên cây ngang khắp đồng.

Nhân loại số lượng cũng tại thời kỳ này phi tốc giảm bớt. Diệt vong đang ở trước mắt.

Lúc này, một vị vĩ đại thủ lĩnh, hắn có được cường đại bản lĩnh, cường tráng tộc nhân, bọn hắn nhanh chóng chiếm đoạt cái này đến cái khác đại bộ lạc, nhân khẩu cũng đang nhanh chóng tăng trưởng, rốt cục hấn thống nhất tất cả bộ lạc, trở thành lúc ấy mọi người trong miệng vương.

Nhưng là quyền lực đạt tới đỉnh phong hấn, theo thời gian dần dần già nua, hấn mỗi ngày ngồi tại vương tọa Thượng ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nhìn xem Manten tinh quang, nhật nguyệt bắt đầu suy nghĩ.

Trên bầu trời là một thế giới như thế nào.

Vương rất cường đại, cho dù hấn già, nhưng là vẫn có kéo dài tuổi thọ, hấn thê tử bên cạnh, con của hấn tất cả từng cái qua đời.

Vương rất cô đơn, tử vong trở thành hấn vấn đề mới, hấn đang nghiên cứu tử vong, hấn đang suy nghĩ nhân vì sao lại chết.

Vương bắt đầu tìm kiếm hấn muốn đáp án, hấn tìm khắp vương quốc trên dưới, đem vấn đề cáo tri thiên hạ, để vương quốc tất cả trí giả đến thay hấn tìm tới đáp án, nhưng là tất cả không có một cái nào đáp án là vương hài lòng.

Vương cuối cùng tìm được vương quốc bên trong thông minh nhất tế tự, hấn là có trí tuệ nhất trí giả.

Tế tự nói cho vương, có lẽ chỉ có ở tại cao cao tại thượng Thần Minh Tài Năng nói cho hấn biết đáp án.

Vương vẫn tế tự, Thần Minh ở nơi nào.

Tế tự nói cho vương, Thần Minh ở lại trên bầu trời, không phải bọn hần phạm nhân có thể nhìn thấy, phạm nhân chỉ có thành tín ngày đêm cầu nguyện, có lẽ một ngày nào đó, Thần Minh hội giáng lâm, nhìn một chút bọn hần đáng yêu tín đồ.

Vương nghe xong, cả ngày lẫn đêm tại tế đàn Thượng cầu nguyện, vương rất thành kính, nhưng là rất nhiều năm cũng đã qua, vương tất cả không có đạt được Thần Minh đáp lại.

Vương rất nghi hoặc, chẳng lẽ là mình còn chưa đủ thành kính.

Vương phản nộ, hần quyết định, đã Thần Minh không tìm đến mình, mình liền Thượng Thiên đi tìm Thần Minh.

Một ngày này, vương suất lĩnh ngày xưa hần tọa hạ tướng lĩnh, một kiếm bỏ ra bầu trời, một đầu to lớn cầu thang rơi xuống, vương suất lĩnh hần các tướng sĩ bước lên cầu thang, lên bầu trời.

Lúc này, trên bầu trời lóe lên lôi điện lớn, cầu thang cũng biến mất không thấy gì nữa, từ đây, cái này vương liền không còn có xuất hiện trên thế gian.

Do dự vương biến mất, đại địa lần nữa lâm vào chiến loạn, khắp nơi đều là chém giết, trên bầu trời phiêu đảng vô số quỷ hồn, bọn hần trắng đêm kêu rên, âm phong ào ào.

Chiến tranh đoạt đi mọi người sinh mệnh, Lệ quý cũng tại ăn sống mọi người huyết nhục, đại địa một mảnh gào khóc.

Lúc này, trên bầu trời hàng vị kế tiếp Thần Minh, hần đầy người máu tươi, nhìn đến đại địa thượng nhân nhóm thăm như vậy nhặt, trên mặt của hần chảy nước mắt.

Thần Minh đáp biến đại địa bên trên mỗi một cái vương giả, rốt cuộc tìm được một vị nhân tử vương, Thần Minh hiệp trợ vị vương giả này thống nhất thiên hạ, nhưng là vô số oan hồn Lệ quý tại trên thế giới phiêu đảng, làm hại thế nhân.

Thần Minh lần nữa đáp vào đường đi, hần đáp biến trên thế giới mỗi một chỗ thổ địa, tìm tới một kiện lại một kiện thần kỳ đồ vật, càng thu hoạch tình yêu.

Khi Thần Minh tìm tới tất cả mọi thứ về sau, Thần Minh dùng Thần Lực đã sáng tạo ra một cái thế giới, vô số oan hồn Lệ quý tất cả bị thế giới này thôn phệ, cái cuối cùng Lệ quý tất cả không tồn tại ở trên cái thế giới này.

Nhưng là vì sáng tạo thế giới này, vị này Thần Minh cùng người yêu của hần tất cả dâng hiến sinh mệnh của mình.

Bích hoạ đến nơi này, liền đã kết thúc.

Nhưng là Thôi Ngọc lúc này đã hai mắt rung rung, hần sao có thể không biết, này tám bích hoạ trung, sau cùng vị kia Thần Minh liền là Táng Thương đại đế cùng phu nhân của hần Hậu Thổ đại đế đầu.

"Vào đi!" Giọng linh thanh âm đột nhiên nhớ tới.

Thôi Ngọc lúc này mới phát hiện, mình đã đi tới cuối lối đi.

Một cái cửa đá khổng lồ liền trước mặt mình, cửa đá nặng nề vô cùng, chỉ sợ sẽ là hiện tại Thôi Ngọc đều không thể thôi động mấy may, bất quá may mắn, hiện tại cái này cửa đá đã mở ra một tia khe hở, đẩy đủ Thôi Ngọc tiến vào.

Khi Thôi Ngọc tiến vào bên trong về sau, phát hiện nơi này một vùng tăm tối, liền tựa như tại trong vũ trụ, chỉ là thiếu đi điểm điểm tinh quang.

Một người mặc lụa mỏng cung trang nữ tử, ngồi xếp bằng ở trong hư không, trên mặt được lụa mỏng để Thôi Ngọc không cách nào thấy rõ mặt mũi của nàng.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là phát hiện, nữ tử này thân thể có chút hư ảo, tựa hồ có chút không chân thực, thật giống như huyễn ảnh.

Thôi Ngọc nghi ngờ hỏi: "Người chính là giới linh?"

Nữ tử con mắt đều không có mở ra, nhưng là thanh âm lại rõ ràng truyền ra.

"Không sai, bất quá ngươi cũng có thể gọi ta một cái tên khác."

Thôi Ngọc sững sờ, giới linh còn có tên chữ. Bất quá ngẫm lại hần trong thế giới kia, Tiên Khí đều sẽ có một cái tên, cái này giới linh cũng có tên của mình cũng không kỳ quái, bất quá kỳ quái chính là, nàng tại sao muốn nói với chính mình.

"A, xin hỏi tên của ngươi là?" Thôi Ngọc nghi ngờ hỏi.

"Ta một cái tên khác, gọi Hậu Thổ!"

Thôi Ngọc một cái lão đảo, khiếp sợ nhìn xem giới linh, phảng phất giống như nằm mơ, Thôi Ngọc tại thời khắc này thậm chí cảm thấy mình phải chăng còn trong mộng không có tỉnh lại, bị mình nhả rãnh nhiều lần giới linh, lại là trong truyền thuyết thần thoại, nhận vô số thể hệ nhóm ca tụng kính ngưỡng Hậu Thổ đại đế?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Vô Tiên

Thôi Ngọc cảm giác mình đều nhanh nói không lưu loát, qua hồi lâu tài bình tĩnh trở lại.

"Người là ngày xưa Hậu Thổ đại đế?"

Nữ tử này nhàn nhạt đáp lại nói ra: "Bốn quân là vậy. Không phải."

Thôi Ngọc nghi hoặc, phải thì phải, không phải thì không phải, cái gì gọi là có phải thế không.

Hậu Thổ thanh âm vẫn như cũ không hề bận tâm, nói ra: "Hậu Thổ đã sớm đã chết, ta chỉ là nòng một sợi Địa Hồn luyện tới không gian chi linh, cho nên ta là Hậu Thổ, cũng phi Hậu Thổ."

Thôi Ngọc rơi vào trầm mặc, không biết nên nói thế nào xuống dưới. Lần này ngược lại là giới linh mở miệng trước.

"Người có rất nhiều nghi vấn, không bằng từng cái hỏi ra."

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nói ra: "Cái kia thế lừa chuyện gì xảy ra?"

Giới linh không có bất kỳ cái gì giấu diếm, nói ra: "Trên người người có Thiên Đạo ấn ký!"

"Cái kia hóa chính là Luyện Ngục Đồng Lô bên trong Nghiệp Hỏa, nó sẽ đem trên người người Nghiệp Hỏa đốt hết, Luyện Ngục Đồng Lô nội không cho phép Thiên Đạo ấn ký nhân xuất hiện ở đây."

"Chuyện gì Thiên Đạo ấn ký!"

"Người cũng đã tiếp thụ qua thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, tại tẩy lễ lúc, Thiên Đạo ở trên thân thể người lưu lại ấn ký, thụ ấn ký này giả, đều là Thiên Đạo chi nô!"

Thôi Ngọc hít một hơi lãnh khí, Thiên Đạo chi nô, Hậu Thổ trong những lời này, ẩn chứa đại khủng bố.

"Vì cái gì?"

"Hiện tại người còn không thể biết." Giới linh quyết tuyệt trả lời Thôi Ngọc vấn đề, hiển nhiên, vấn đề này có kinh thiên đại mật.

Nhưng là đến cùng là bí mật như thế nào, cái này khiến Thôi Ngọc lòng ngứa ngáy khó nhịn, thế nhưng là, hiển nhiên Hậu Thổ là sẽ không nói cho mình.

"Các người vì cái gì dạng này e ngại Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải..." Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc cũng không biết làm sao để hình dung, Thiên Đạo là cái gì, có người nói là chính nghĩa, có người nói là pháp tắc, có người nói là Thần Minh, cũng có người nói là đạo lý.

Hậu Thổ trầm mặc hồi lâu, nói ra: "Hiện tại người còn không thể biết, nhưng là nhớ kỹ ta một câu, cẩn thận Thiên Đạo."

Thôi Ngọc đắng chát, nói ra: "Làm sao cẩn thận, như là dựa theo người nói, mỗi một lần tiếp nhận thiên địa tẩy lễ, liền sẽ bị Thiên Đạo nhiễm lên ấn ký, như vậy ta cũng không thể cả một đời tất cả không đột phá đi!"

Phảng phất là ảo giác, Thôi Ngọc giống như tại Hậu Thổ tầm kia giống như pho tượng trên mặt nhìn thấy một tia trào phúng.

"Con đường của người sai!"

Thôi Ngọc nghi hoặc.

"Vô Giả tu chính là cái gì?"

Hậu Thổ vấn đề đề Thôi Ngọc rơi vào trong trầm tư, nói thật, Vô Giả tu chính là cái gì, Thôi Ngọc cảm thấy đây là một cái không có câu trả lời vấn đề.

Vô đạo phát triển vô số năm, đã trở thành một bộ phi thường thành thực hệ thống, đã từng có nhân đề cập tới vấn đề này, đồng thời cấp ra rất nhiều đáp án.

Có người nói, vô đạo Tu Luyện chính là đạo, có người nói vô đạo Tu Luyện chính là pháp tắc, tóm lại đủ loại cổ quái kỳ lạ đáp án tất cả có.

"Đạo?" Thôi Ngọc cẩn thận nói ra đáp án này, hần cảm thấy đây là ở gần nhất vô học Chân Ý đáp án.

"Cái gì là đạo?" Hậu Thổ vấn đề theo đuổi không bỏ.

Thôi Ngọc lắc đầu, chỉ sợ thế giới này, không người nào có thể cho ra đáp án.

"Vô Giả Tu Luyện cho tới bây giờ đều không phải là cái gì cái gọi là đạo, Vô Giả Tu Luyện chỉ có một cái chân chữ, một cái ta chữ."

"Chân ngã!" Thôi Ngọc lẩm bẩm đem hai chữ này đọc lên, phảng phất, hần như có rất nhiều hiểu rõ.

"Vô Giả dựa vào không phải cái gọi là nội lực, cũng không phải dựa vào cái gọi là pháp tắc, Vô Giả Bản Nguyên chính là thân thể của mình, nhận biết chân chính bản thân, mặc kệ phía trước là cái gì, ta từ một quyền đánh ra, phá diệt vạn vật!" Hậu Thổ thanh âm bình tĩnh, nhưng lại bá khí nghiêm nghị.

Thôi Ngọc nghe xong, trong lòng đột nhiên trở nên lửa nóng, nhiệt huyết sôi trào.

Từ khi tỉnh lại, Thôi Ngọc cũng cảm giác được thân thể cường đại không tưởng nổi, căn bản cũng không nghĩ một cái nhân loại.

"Ta phải làm như thế nào."

"Thế ngộ pháp tắc!"

Thôi Ngọc sững sờ, cái này cùng trước đó không hề có sự khác biệt.

"Sau đó đánh vỡ pháp tắc, lợi dụng pháp tắc mảnh vỡ Lực Lượng, cường hóa thân thể của mình."

Thôi Ngọc yên lặng, quý mới biết muốn làm sao đánh vỡ pháp tắc, liền là thế ngộ pháp tắc chính mình cũng là trùng hợp Linh Quang lóe lên, có ngộ hiểu, mới thật không dễ dàng lĩnh ngộ được pháp tắc.

Thôi Ngọc lại đối Hậu Thổ thỉnh giáo một chút trong vấn đề tu luyện, có như thế một cái đại đế cấp bậc Vô Giả ở chỗ này, để đó không thỉnh giáo, Thôi Ngọc mới sẽ không làm loại này ngu đột xuất sự tình.

Nhập bảo sơn mà tay không hồi, vô luận là ai cũng sẽ không như thế.

Khi Thôi Ngọc đem trong lòng mình vô học nghĩ vấn toàn bộ tất cả thỉnh giáo Hậu Thổ về sau, hần phát phát hiện mình vậy mà ần ần một loại sắp đột phá cảm giác.

Hiện tại, Thôi Ngọc càng là đối với cái này đại đế cấp bậc Vô Giả cảm thấy đầu rạp xuống đất, dựa theo Hậu Thổ nói, nàng chỉ là Hậu Thổ Địa Hồn, có rất nhiều chuyện đều đã mất đi, không còn nhớ kỹ, không cách nào tìm về.

Cho dù là dạng này, chỉ điểm Thôi Ngọc vài câu về sau, Thôi Ngọc tất cả có một loại tùy thời đột phá cảm giác.

"Đúng rồi, Hậu Thổ đại đế, ta lúc trước, đi núi Nga Mi!" Thôi Ngọc nói ra.

Nhưng là Hậu Thổ lại ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Thôi Ngọc một chút, càng đừng đề cập nói tiếp.

Thôi Ngọc lúng túng ho khan hai tiếng, nói ra: "Ta tham gia phái Nga Mi cử hành thăng tiên đại hội, thấy được phái Nga Mi Trường Mi đạo trưởng Phá Toái Hư Không, xông Đãng Thiên Thê."

Hậu Thổ nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Bất quá một thằng ngu, nguoi xách ra ngoài làm gì?"

Ngu xuẩn? Thôi Ngọc không biết Hậu Thổ là có ý gì.

"Một cái vọng tưởng thành tiên ngu xuẩn, về sau cũng không cần đề."

Thôi Ngọc yên lặng, thử vấn trên cái thế giới này, có ai không muốn thành tiên đâu. Thôi Ngọc hỏi: "Vì cái gì muốn trở thành tiên liền là ngu xuẩn. Ta nghĩ trên cái thế giới này còn không ai không muốn trở thành tiên a!"

Hậu Thổ con mắt rốt cục nhìn về phía Thôi Ngọc, bất quá Thôi Ngọc cảm thấy, cái ánh mắt kia thấy thế nào đều giống như đang nhìn một cái ngu xuẩn đồng dạng.

"Trên đời vốn là không có Tiên Nhân, sao là thành tiên nói chuyện."

Hậu Thổ một mặt khinh thường nói ra một cái kinh thế đại mật.

Thôi Ngọc chần sory nói không ra lời, trên cái thế giới này không có Tiên Nhân? Làm sao có thể, vậy mình nhìn thấy Nam Thiên môn là cái gì, cái kia kim giáp tiên tướng lại là cái gì?

"Trên thế giới này làm sao có thể không có Tiên Nhân, ta rõ ràng tận mắt thấy."

Nhưng là Hậu Thổ lại không nghĩ thêm nói, mà là nói ra: "Người chỉ cần biết, trong thế giới này, cũng không có Tiên Nhân. Những chuyện khác, lấy người cảnh giới bây giờ người không nên biết thì tốt hơn!"

Thôi Ngọc im lặng, không có tiếp tục hỏi tới, Hậu Thổ đã nói sẽ không nói cho mình, như vậy thì tuyệt đối sẽ không nói với chính mình, dù cho lại hỏi tới cũng không có tác dụng gì.

"Nếu như không có chuyện gì, người liền đi xuống đi, đừng nói cho Táng Thổ ta chính là Hậu Thổ, ngày thường ta cũng sẽ ở ngủ say, lấy giới linh thân phận xuất hiện."

Nói xong, Hậu Thổ liền một lần nữa nhắm mắt lại.

Tại Thôi Ngọc sau lưng, vô thanh vô tức mở ra một đầu không gian thông đạo.

Thôi Ngọc bắt đầu đi, nhìn thoáng qua ngủ say Hậu Thổ, quay người rời đi.

Luyện Ngục không gian trung, Táng Thổ đã sớm trông mong mà đợi, khi Thôi Ngọc sau khi xuất hiện, lập tức liền nhào tới Thôi Ngọc trong ngục.

Cửa đá kết giới chỗ, Thôi Ngọc ôm Táng Thổ, nghe nàng lưu lo không ngừng nói hán không còn thời gian đến cỡ nào nhàm chán, mình nhìn thật nhiều thật nhiều có ý tứ thư.

Quý Tướng yên tĩnh đứng tại Thôi Ngọc sau lưng, thật giống như một cái bức tượng đá.

Chỉ là Táng Thổ cũng không có nói bao lâu, liền ghé vào Thôi Ngọc ngực ngủ thiếp đi, lúc này Thôi Ngọc tài giật mình phát hiện, Táng Thổ sớm cũng không phải là trước đó cái kia ba bốn tuổi hài đồng, tựa hồ trưởng lớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Thập Thất hoàng tử

Đại Đường đế đô, trấn thiên thành bên ngoài, một chiếc xe ngựa sang trọng ngừng ở cửa thành bên ngoài, một cái lộng lẫy thiếu niên từ trong xe ngựa đi ra, một mặt mừng rỡ bộ dáng, chính là Đại Đường hoàng triều Thập Thất hoàng tử.

Thập Thất hoàng tử nhìn trước mắt hùng vĩ tường thành, ngẫm lại mình một năm trước vậy mà vì ăn một miếng ăn chạy tới Hatate Đông Hải một bên, cũng là buồn cười. Bất quá may mà lần này mình lại có thể đạt được cơ duyên to lớn.

Sờ lên đặt ở ngực nội cái kia sách kinh văn, Thập Thất hoàng tử trong lòng lửa nóng, hận không thể hiện tại liền xuất hiện tại Thánh Hoàng bộ hạ trước mặt, đem kinh văn hiến cho mình phụ hoàng.

Nhưng sắp rồi, đã đến hoàng thành ngoài cửa thành, Thập Thất hoàng tử quay người tiến vào xe ngựa, kêu lên: "Tiến cung, ta muốn gặp mặt phụ hoàng."

Theo Thập Thất hoàng tử ra lệnh một tiếng, xe ngựa nhanh chóng thông qua chuyên môn vì những này hoàng thân các quý tộc chuẩn bị thông đạo, phi tốc lái về phía hoàng cung.

Mà lúc này, một đôi phảng phất Kim Đồng Ngọc Nữ nam nữ cũng đi tới cái này dưới hoàng thành, bất quá hiển nhiên hai người tất cả đã từng tới nơi này mấy lần, cũng không ngừng chân, trực tiếp liền đi hướng cửa thành cửa ải chỗ.

"Lão Hoa, người nói lão Thôi hán tại hoàng thành sao?"

Hai người kia liền là Hoa Mãn Lâu cùng Lãnh Nguyệt Tiên, lúc này bọn hắn một đường nghe ngóng Thôi Ngọc tin tức, phát hiện Thôi Ngọc xuất hiện lộ tuyến, trực chỉ hoàng thành, lại thêm trước đó Thôi Ngọc cùng Hoa Mãn Lâu không chỉ một lần nói qua, hắn muốn tới thiên hạ này trung tâm đến xem thử, dứt khoát, bọn hắn liền đi thẳng tới trong Hoàng thành chờ lấy hắn.

Tình bọn hắn đuổi tới Thôi Ngọc trước đó xuất hiện địa phương, lại vô huyệt, uống phí sức lực.

Hai người cũng là du sơn ngoạn thủy, cũng là không nóng nảy.

Hoa Mãn Lâu vẫn là cái kia phong thần tuấn lãng bộ dáng, đi tại hoàng thành đầu đường, không biết mê đảo nhiều ít cô nương.

Đại Đường dân phong mở ra, các cô nương cũng rất là lớn mật, liền là Lãnh Nguyệt Tiên một mực trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nhưng là Hoa Mãn Lâu trong ngực vẫn là báo đầy đủ loại màu sắc hình dạng chiếc khăn tay, đều là những cái kia các thiên kim tiểu thư khuê bích chi vật.

Hoa Mãn Lâu một vừa thường thức trong ngực khăn tay, một bên hững hờ nói ra: "Yên tâm, Thôi huynh dù cho không tại trong Hoàng thành, cũng nhất định sẽ tới chỗ này."

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem hắn bộ dáng này nghiêng rằng nghiêng lợi, mình làm sao lại coi trọng như thế một tên hỗn đản.

Một cước giẫm tại Hoa Mãn Lâu trên bàn chân, một bên nói ra: "Vậy ngươi nói chúng ta làm sao đi tìm lão Thôi!"

Hoa Mãn Lâu đau một thanh ôm ở Lãnh Nguyệt Tiên, trong ngực khăn tay nhao nhao lạc trên mặt đất, nói ra: "Ngươi mưu sát thân phụ a!"

"Hừ!" Lãnh Nguyệt Tiên lãnh hừ một tiếng, nhìn thấy đầy đất chiếc khăn tay, đặc ý giương lên đầu của nàng.

Hoa Mãn Lâu nhìn xem đầy đất chiếc khăn tay, trong lòng đáng tiếc thở dài, nhưng lại không có nhặt lên, nói ra: "Ngươi cái này bình đảm chua!" Nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên lại là một bộ muốn bảo nổi dáng vẻ, Hoa Mãn Lâu nhanh nói ra: "Ngươi yên tâm, lấy Thôi huynh như vậy một cái không nháo ra một điểm động tĩnh liền toàn thân không thoải mái tính tình, nếu là hắn tại trong Hoàng thành, chúng ta sợ hãi tìm không thấy hắn sao?"

Lãnh Nguyệt Tiên một đôi mắt kính đều nhanh tiểu thành vành trăng khuyết, nhẹ gật đầu, nói ra: "Nói cũng đúng."

Trong hoàng cung, đã đổi lại hoàng tử phục sức Thập Thất hoàng tử nở nụ cười trong hoàng cung chạy vội, đi tới Thánh Hoàng ngày thường làm việc công vụ thư phòng bên ngoài.

Nhưng nhìn đến trong ngự thư phòng chỉ có một ít quét dọn vệ sinh cung nga thái giám, liền biết mình phụ hoàng lúc này cũng không ở nơi này.

Thế là kéo qua một tên hộ vệ hỏi: "Phụ hoàng ta đâu, hắn ở đâu?"

Hộ vệ kia thủ lĩnh cái kia là cái này ngự thư phòng đang trực lão nhân, tự nhiên đối cái này Thập Thất hoàng tử không xa lạ gì, hắn biết cái này tiểu Hoàng tử một năm trước ra đi du ngoạn, bây giờ trở về đến nhất định là đến cho Thánh Hoàng thỉnh an, cho nên cũng không giấu diếm, nói ra: "Hồi mười Thất điện hạ, Thánh Hoàng hiện tại hắn là tại Đường phi nương nương nơi đó."

Thập Thất hoàng tử sững sờ, nói ra: "Tại mẫu phi nơi đó, vậy mà như vậy xảo, vừa vặn ta cũng phải cấp ta mẫu phi thỉnh an."

Nói, Thập Thất hoàng tử liền xoay người rời đi, một đường chạy chậm hướng phía mình mẫu phi cung điện chạy tới.

Thập Thất hoàng tử mẫu thân, chính là Bắc Hoàng quận thành Đường thị gia tộc trưởng Đường Quốc mạnh đích trưởng nữ, hai mươi năm trước vào cung, ngăn ngừa hai mươi năm liền từ một cái Tiệp dư, biến thành hiện tại hậu cung Kim Tự Tháp tầng chót nhất bốn phi một trong Thực phi nương nương.

Càng là vì đương kim Thánh Hoàng đệ hạ sinh hạ tam vị long tử, theo thứ tự là Thất hoàng tử, Thập tam hoàng tử, cùng hiện tại vị này Thập Thất hoàng tử.

Trước đây ít năm, Đường Thực phi hiện đang ở thanh tỉnh cung đi thủy, dựa theo lễ chế, Đường Thực phi nhưng tại thanh tỉnh cung cái khác trong cung điện ở lại, nhưng khi nay Thánh Hoàng vậy mà trực tiếp đem Đường Thực phi nhận được chỉ có sáu hồng mới có thể ở lại nhân mình cung, nói là ở tạm, nhưng là hiện tại thanh tỉnh cung cũng sớm đã một lần nữa xây xong không biết bao lâu, cũng không người nào dám để Đường Thực phi một lần nữa chuyển về thanh tỉnh cung.

Cho nên khi nay Thánh Hoàng đối Đường Thực phi vinh sủng có thể thấy được lóe lóe.

Lúc này, đương kim Thánh Hoàng đang tại Đường Thực phi đánh cờ, chỉ gặp vị này Đường Thực phi mặc dù tuổi gần bốn mươi, nhưng lại sinh tựa như chỉ có ba mươi tuổi, thật giống như tuế nguyệt căn bản cũng không có lại trên người nàng lưu lại nửa điểm vết tích.

Hai người vừa hướng dịch, một bên nói chuyện phiếm, mỗi lần vị này ngày thường ăn nói có ý tứ Thánh Hoàng đệ hạ, luôn luôn bị phụ nhân này chọc cho thoải mái cười to.

Nhưng là nghe bọn hắn nói chuyện, cái này Đường Thực phi thật là thông minh, tuyệt đối không cùng Thánh Hoàng nói nửa điểm trên triều đình sự tình, cũng chưa từng nói hậu cung bản thủ sự tình, toàn bộ đều là một chút kịch nam hoặc là ngày thường bên trong vụn vặt chuyện lý thú.

Có lẽ, cái này chính là cái này nữ nhân như thế nào tại câu tâm đầu giác này cung đình trung, lập thân chỗ.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, nhi thần hồi đến rồi!"

Ngay tại Thánh Hoàng cùng Đường Thục phi nói ra chỗ cao hứng thời điểm, trong viện liền truyền đến Thập Thất hoàng tử xa xa tiếng kêu.

Thánh Hoàng xem ra tâm tình vô cùng tốt, cười nói ra: "Chúng ta tiểu thập thất cuối cùng là trở về, trăm còn tưởng rằng hần chơi điên rồi, không muốn trở về tới đâu!"

Đường Thục phi nghe được con của mình trở về, kích động khóe mắt tất cả nổi lên lệ quang, nói ra: "Nếu là hần không về nữa, ta đều muốn phái người đem hần bắt trở về, ra ngoài một năm, cũng không nói tưởng niệm mẹ ruột của mình!"

Nói ra cái này, Thập Thất hoàng tử đã đi vào phòng trung, không đợi hai người nhìn kỹ, Thập Thất hoàng tử liền phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, một mặt đập đầu ba cái, nói ra: "Nhi thần cho phụ hoàng, mẫu phi thỉnh an. Nguyên phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nguyên mẫu phi dung nhan vĩnh trú, thật vui về mỗi một ngày!"

Thập Thất hoàng tử lời nói lệnh hai người đều là thoải mái cười to.

Thánh Hoàng nhìn xem cái này một năm không có gặp mặt nhi tử, quay đầu đối Đường Thục phi nói ra: "Người xem một chút, trăm hoàng tử vẫn là thiên vị hần mẫu phi nhiều một ít."

Đường Thục phi hờn dỗi một tiếng, thật giống như cái kia mười tám mười chín tuổi thiếu nữ đồng dạng, nhìn Thánh Hoàng hai mắt tỏa ánh sáng.

"Đến, tới, cho trăm nhìn xem, mình hảo nhi tử có hay không gãy!"

Thập Thất hoàng tử cao hứng nhảy dựng lên, lập tức liền nhào tới Thánh Hoàng trong ngực, nhìn một bên Đường Thục phi hận không thể đoạt lấy tới.

Thánh Hoàng trên dưới đánh giá Thập Thất hoàng tử một chút, kinh ngạc nói ra: "Tiểu thập thất, xem ra người một năm này không chỉ là du sơn ngoạn thủy, vẫn rất có tiến bộ, một năm trước còn chẳng qua là Đoán Thế tu vi, hiện tại cũng đã là Luyện Khí võ giả. Tốt, tốt, tốt!"

Thánh Hoàng liền tiếp ba tiếng tốt, khiến cho một bên Đường Thục phi trong lòng lại là đắc ý, vừa cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thánh Hoàng đến kinh

Thập Thất hoàng tử nghe được Thánh Hoàng khoe, cười nói ra: "Dùng thế, nhi thần lần này cũng không chỉ là đi ra ngoài chơi một chút, thế nhưng là gặp đại cơ duyên."

Thánh Hoàng nghe xong, cười nói ra: "A, tiểu thập thất còn có đại cơ duyên, đến, cho trăm nói một chút, người gặp cơ may lớn gì."

Thập Thất hoàng tử vừa định đi đem trong ngực kinh văn lấy ra, nhưng là con người đảo một vòng, thủ lại để xuống.

Tại không có nhìn thấy mình phụ hoàng trước kia, Thập Thất hoàng tử còn mười phần không dám nổi muốn đem kinh văn giao cho mình phụ hoàng trong tay, nhưng đã đến Thánh Hoàng trước mặt, cái này Thập Thất hoàng tử phần cũng không phải khẩn cấp như vậy.

"Phụ hoàng, người không biết, nhi thần lần này ra ngoài lại cỡ nào đặc sắc!"

Thánh Hoàng cùng Đường Thục phi nhìn nhau, liền biết cái này mười bảy vẫn là như vậy ngang bướng tính tình, bất quá hôm nay vô sự, Thánh Hoàng dứt khoát liền bồi con của mình nhạc vui lên, nghe một chút hần năng nói ra hoa gì tới.

Mười bảy nói ra: "Nhi thần lần này đi Vọng Nguyệt Thành, màn đêm buông xuống Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt, Song Nguyệt Tranh Huy, thật sự là thiên địa kỳ quan một trong. Nhi thần vốn chính là muốn nhìn một chút phong cảnh, ai biết nhi thần từ dân bản xứ miệng bên trong biết được, Vọng Nguyệt Thành trung còn có một đạo thiên hạ đệ nhất mỹ vị."

Thánh Hoàng đương nhiên biết Vọng Nguyệt Thành bên trong thiên hạ đệ nhất mỹ vị là cái gì, nhớ năm đó mình đã từng như cái này tiểu thập thất nhất

dạng, chạy tới cái kia Vọng Nguyệt Thành đi thưởng thức mỹ vị, bây giờ nghe mình mười bảy nhi tử nói như vậy, Thánh Hoàng lại có nhớ lại chi tình, thậm chí hoài niệm.

"Người nếm cái này thiên hạ đệ nhất mỹ vị song nguyệt bồi hương vị như thế nào?"

Thập Thất hoàng tử nghe xong, kinh ngạc nói ra: "Phụ hoàng vậy mà biết này đôi nguyệt bồi!"

Đường Thực phi cười nói ra: "Thiên hạ này còn muốn người phụ hoàng không biết sự tình sao?"

Thập Thất hoàng tử gỡ đầu một cái, nói ra: "Này đôi nguyệt Bồi nhi thần là vô duyên ăn vào, ngược lại là cái mông chịu một trận đánh!"

Thập Thất hoàng tử vừa dứt lời, chân cái gian phòng nhiệt độ đều rất giống thấp rất nhiều, khiến cho Thập Thất hoàng tử cũng không khỏi rung mình một cái.

Thánh Hoàng trên mặt một mảnh sương lạnh, cả giận nói: "Là ai như thế gan to bằng trời, cũng dám thương hoàng tử!"

Đường Thực phi cũng là trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía, không có năng ung dung hoa quý, một mặt từ ái bộ dáng.

Thập Thất hoàng tử bị bộ dáng của hai người giật nảy mình, đuổi vội vàng nói: "Phụ hoàng, mẫu phi bớt giận, xin nghe hài nhi nói, đây chính là hài nhi cơ duyên tới."

"Ừm?" Nghe được Thập Thất hoàng tử nói, trong này tựa hồ còn có ẩn tình khác, tất cả tạm thời hơi thở hóa khí, chuẩn bị nghe một chút Thập Thất hoàng tử nói cái gì.

"Hài nhi hôm đó muốn nếm thử này đôi nguyệt bồi hương vị, nhưng là chủ quán cũng sớm đã bán xong, bất quá chương quỹ nghĩ muốn lấy lòng nhi thần, thế là tựa như một cái một thân một mình khách nhân nói, mời hân nhường ra hân cái kia một phần song nguyệt bồi làm thành yến hội. Nhưng là ai biết người kia tính tình không tốt, lúc này liền nói, cái gì a miêu a cầu đều muốn hân nhường ra song nguyệt yến. Nhi thần khi đó ngay tại môn phái, nghe được hân nói như thế, lúc này liền khí vọt vào."

Thánh Hoàng lông mày nhíu lại, hỏi: "Quán rượu kia chương quỹ khả từng nói thân phận của người?"

"Nói, vị tiên sinh kia nhưng căn bản không quan tâm nhi thần thân phận."

Thánh Hoàng lại là giận dữ, một bàn tay đem bên người bàn trà đập thành phần cháo, bị hù Thập Thất hoàng tử sắc mặt trắng bệch.

Nhưng là một bên Đường Thực phi không chút nào không sợ cái này Thánh Hoàng, oán trách địa nói ra: "Người nhìn người, tất cả đem chúng ta mười bảy hù dọa. Ta nghe mười bảy gọi người kia tiên sinh, bên trong tất nhiên có ẩn tình, chúng ta mang theo tính tình nghe một chút chính là."

Quả nhiên hiểu con không ai bằng mẹ, mười bảy vỗ vỗ bộ ngực của mình, nói ra: "Nhi thần lúc ấy giận a, liền mang theo hộ vệ vọt vào, ai biết mình một bang hộ vệ vậy mà không phải vị tiên sinh kia đối thủ, mấy lần liền toàn đem bọn hân đánh ngã. Càng là bắt được nhi thần đánh cho một trận cái mông!"

Thánh Hoàng vừa nổi giận hơn, liền thấy Đường Thực phi một mặt oán trách đáng vẽ, lập tức ngượng ngừng ho khan một tiếng, giữ im lặng.

Thập Thất hoàng tử ánh mắt cổ quái nhìn thoáng qua mình phụ hoàng cùng mẫu phi, tiếp lấy tài nói ra: "Vị tiên sinh kia nói hài nhi bất học vô thuật, không hiểu được đạo lý làm người, thế là liền truyền cho nhi thần một thiên kinh văn, để nhi thần ngày ngày tu tập, lúc nào cũng thể ngộ."

Nói ra cái này, Thập Thất hoàng tử trên mặt hiển lộ ra không có chút nào nguy trang tiếc nuối.

"Thế nào?" Đường Thực phi liếc mắt liền nhìn ra con của mình sắc mặt không đúng, liền hỏi.

Thập Thất hoàng tử nhìn thoáng qua mẹ của mình, nói ra: "Hôm đó, sắp tới giữa trưa, vị tiên sinh kia đem kinh văn chỉ là nói một lần, mà nên song nguyệt yến làm tốt về sau, phía sau kinh văn liền không có tiếp lấy giao cho nhi thần, tiên sinh nói là cùng nhi thần duyên phận đã hết."

"Mà lại, nhi thần sau khi rời khỏi đây, lập tức liền đem kinh văn chép lại đi ra, nhưng là vẫn có thật nhiều không lắm khẳng định địa phương, cho nên chính là nhi thần bình sinh một kinh ngạc tốt độ sự tình."

Nhìn thấy con của mình lại như này bộ dáng, Thánh Hoàng ngược lại là bị Thập Thất hoàng tử trong miệng kinh văn khơi gợi lên hứng thú, mà lại hiện tại Thập Thất hoàng tử cùng một năm trước mười bảy, hoàn toàn chính xác khí chất đại biến, thành thực rất nhiều.

Thánh Hoàng cười nói ra: "Vậy hân giao cho người là kinh văn gì, vậy mà để trăm tiểu thập thất như thế nhớ mãi không quên."

Thập Thất hoàng tử trên mặt lộ ra hiển vật quý tiểu dung, đặc biệt trân trọng từ trong ngực của mình lấy ra cái kia ngày đêm thiếp thân để đặt kinh văn, đưa đến Thánh Hoàng trong tay.

Sau đó tài nói ra: "Nhi thần về sau một đường tìm kiếm hỏi thăm tra tìm, nhưng là không có tìm được một thiên cùng cái này kinh văn cùng nhau văn chương, nhi thần suy đoán đây cũng là vị tiên sinh kia chỗ lấy."

Thánh Hoàng tiếp nhận kinh văn chỉ là tùy ý quét qua, liền lập tức khép lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt thống khổ, nói ra: "Người công phu này tiến triển, làm

sao cái này chữ vẫn là như vậy khó coi!"

Lời nói này xong, liền là một bên Đường Thục phi đều là đỏ mặt nở nụ cười.

Thập Thất hoàng tử càng là trên mặt đỏ bừng, vội vã nói ra: "Phụ hoàng người cũng đừng xé chữ viết của ta thế nào, đây là ta nửa năm trước viết, người mau nhìn xem kính văn."

Thánh Hoàng bắt đầu dĩ thử dài, Thập Thất hoàng tử chữ trong mắt hắn thật sự là khó coi, bắt quả nhìn Thập Thất hoàng tử vội vã như thế đáng vẽ, Thánh Hoàng không có cách nào, đành phải mở ra, nhưng khi nhìn thấy hàng chữ thứ nhất, ánh mắt của hắn liền không còn cách nào di động.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh; Vô Danh thiên địa bắt đầu, nổi danh vạn vật chỉ mẫu."

Chữ mặc dù nát, nhưng là văn chương lại đại khí bàng bạc, một cổ đại khí cảm giác đập vào mặt.

Chỉ gặp Thánh Hoàng nguyên bản biểu tình hài hước đột nhiên biến mất, trên mặt ngưng trọng vạn phần, nhìn từng chữ một xuống dưới.

"Thiên hạ đều biết mỹ chi vì đẹp, tư ác vậy; đều biết cái thiện là thiện, vì có bất thiện... Không thượng hiền, làm dân không tranh. Không quý khó được chi hàng, làm dân không vì trộm. Không thấy khả muốn, làm dân tâm bất loạn... Đạo Trùng mà dùng, hoặc không doanh. Uyên này giống như vạn vật chi tông... Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vì sô cầu. Thánh nhân bất nhân, lấy bách tính vì chó rom..."

Nguyên bản ngồi Thánh Hoàng đột nhiên đứng người lên, hai tay tất cả có chút run rẩy, hắn nhìn chăm chăm trên giấy kính văn, một bên trong phòng đi tới đi lui, Thập Thất hoàng tử nhìn thấy Thánh Hoàng bộ dáng như thế, lập tức mừng rỡ trong lòng, nhưng là cũng rất là kinh ngạc, trong ký ức của hắn, còn là lần đầu tiên nhìn thấy thiên địa băng mà mặt không đổi sắc Thánh Hoàng lộ ra như vậy bộ dáng.

Một bên Đường Thục phi càng là một mặt khiếp sợ nhìn về phía mình nhi tử, chân không biết con trai của mình đến tột cùng mang đến đồ vật như thế nào.

"Thiên trường địa cửu. Thiên địa cho nên có thể trường lại lâu già, lấy không tự sinh, cho nên có thể trường sinh... Thượng Thiện Nhược Thủy. Thủy thiện lợi vạn vật mà không tranh, chỗ đám người chỗ ác, cho nên mây với nói. Cư đất lành... Thời cổ thiện vì sĩ giả, vi diệu huyền thông, sâu không thể biết. Suneo duy không thể biết, cho nên cường vì đó cho... Gây nên hư Hatate thủ tinh soát. Vạn vật cũng làm, ta để xem phục. Suneo vật đông đảo các hỏi phục gốc rễ... Đại đạo phế có Nhân Nghĩa; tuệ trí ra có đại ngu; lục thân không cùng có Hiếu Từ; quốc gia mê muội có trung thần... Đại đức chi cho duy đạo là từ. Đạo chi vi vật duy bùng tình duy hốt..."

Bất tri bất giác, Thánh Hoàng vậy mà nhẹ giọng đọc lên, triệt để đắm chìm trong kính văn trong thế giới. Nhưng đã đến đằng sau, liền xuất hiện rất nhiều trông không địa phương, hiển nhiên chính là Thập Thất hoàng tử nói không có nhớ địa phương, mỗi lần đến đây, Thánh Hoàng tất cả có một loại lòng ngứa ngứa khó nhịn cảm giác.

"Có vật hỗn thành Tiên Thiên địa sinh. Tịch này liêu này độc lập không thay đổi, chu hành nhi không thua, có thể vì thiên hạ mẹ. Ta không biết tên, cường chữ chi nói nói... Thiện hạnh không triệt dấu vết. Thiện ngôn không tì vết tích. Thiện số không cần trừ sách... Muốn lấy thiên hạ mà vì đó, ta gặp nó bất đắc dĩ. Thiên hạ Thần khí, không thể làm vậy. Vì giả thất bại, chấp giả thất chi..."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Phong thiên điện

Thánh Hoàng bước chân càng lúc càng nhanh, hai mắt trung hình như có lôi quang hiện lên, rung động lòng người, hiện tại Thánh Hoàng đã không phát hiện được động tĩnh chung quanh, Đạo Đức Kinh mỗi một câu, liền tựa như một đạo tiên tuyên đem tâm linh của hắn toàn bộ thanh tẩy một lần, cả người thấu triệt vô cùng.

"Xưa kia chi đến một. Thiên đến một lấy thanh. Địa đến một lấy ninh. Thần đến một lấy linh. Cốc đến một lấy doanh. Vạn vật đến một lấy sinh. . . Phán giả đạo chi động. Kê yếu đạo chi dụng. Thiên hạ vạn vật sinh tại có, có sinh tại không. . . Thiên hạ đã đến nhu, rong ruổi thiên hạ đã đến kiên. . . "đại thành nhược khuyết", nó dùng không tệ. "đại doanh nhược trùng", nó dùng bất tận. Đại thẳng như khuất. Đại xảo nhược chuyết."

Khi đọc đến đây một câu, Thánh Hoàng đột nhiên đình chỉ đi lại, một đôi mắt thật chặt đóng lại, giữa lòng mảy mảy tất cả gạt ra một cái chữ Xuyên.

Chỉ nghe trong miệng hắn không ngừng tái diễn: "đại thành nhược khuyết", nó dùng không tệ. "đại doanh nhược trùng", nó dùng bất tận. Đại thẳng như khuất. Đại xảo nhược chuyết. "đại thành nhược khuyết", nó dùng không tệ. "đại doanh nhược trùng", nó dùng bất tận. Đại thẳng như khuất. Đại xảo

nhược chuyết."

"Mẫu phi, phụ hoàng thế nào?" Thập Thất hoàng tử bị cái này một đột nhiên biến cố kinh hãi mất tác vương, không biết nên làm thế nào cho phải, liền liên tiếng nói tất cả nhỏ đi rất nhiều.

Đường Thục phi bắt quá một cái khuê phòng nữ tử, mặc dù là cao môn đại hộ, nhưng là nàng cũng không tu tập võ đạo, đối với võ học nhất khiếu bất thông, mặc dù ngẫm trọng nghe đến Thánh Hoàng đọc lên kinh văn, nhưng là chỉ là cảm thấy thâm ảo vô cùng, cụ thể nàng cũng không rõ lắm.

Nhưng là nàng biết, hiện tại Thánh Hoàng hẳn là tại trong một cảnh giới diệu kỳ, ngàn vạn không thể quấy nhiễu.

Đối Thập Thất hoàng tử làm một cái im lặng thủ thế, sau đó đem Thập Thất hoàng tử ôm vào trong ngực, hai ánh mắt lo lắng nhìn xem Thánh Hoàng.

Chỉ chớp lát, Đường Thục phi mẹ con hai người, liền thấy Thánh Hoàng toàn thân Kim Quang Long khí từ trên thân thể chậm rãi dâng lên, như sương như ảo.

Đúng lúc này, Đường Thục phi kinh ngạc phát hiện, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một tên người mặc cửu trảo long bào lão giả, Đường Thục phi kinh hãi, còn không đợi kêu sợ hãi, lão giả này ngay tại nàng cùng Thập Thất hoàng tử trên thân thật nhanh điểm hai lần.

Đường Thục phi phát hiện toàn thân mình không thể động đậy, trong miệng cũng không phát ra thanh âm nào.

Lão giả này nắm lên Đường Thục phi cùng Thập Thất hoàng tử, hướng ra phía ngoài bước ra một bước, Đường Thục phi chỉ cảm thấy cảm thấy hoa mắt, là có thể đủ thấy rõ đồ vật lúc, Đường Thục phi khiếp sợ phát hiện, mình lúc này đã tại nhân mình ngoài cung.

Lúc này, lão giả tại Đường Thục phi cùng Thập Thất hoàng tử trên thân nhẹ nhàng điểm một cái, trong miệng thốt ra ba chữ.

"Phong thiên điện!"

Đường Thục phi nghe được ba chữ này, dọa đến khẽ run rẩy, liền một câu lời cũng không dám nói.

Sau đó Đường Thục phi bốn phía quan sát một chút, hãi nhiên phát hiện, tại nhân mình cung phụ cận cung điện đình, lúc này đã bị hơn hai mươi tên người mặc cửu trảo long bào nhân bao bọc vây quanh, chỉ là những người này, có đã già nua tựa như hơn trăm tuổi, râu tóc hoa râm một mảnh, có liền tựa như cái kia mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, tuổi trẻ kinh người.

Nhưng là bọn hắn lúc này đều không ngoại lệ, toàn bộ tất cả thần sắc ngưng trọng nhìn xem nhân mình cung đương kim Thánh Hoàng chỗ.

Thập Thất hoàng tử tò mò nhìn trước mặt lão giả, hắn từ nhỏ liền biết trong hoàng cung này có một cái cấm địa, liền là phong thiên điện chỗ.

Nơi đó phạm vi to lớn, tường cao đứng vững, phương viên mười dặm không có vật gì. Trong hoàng cung càng là cấm bất luận kẻ nào tới gần phong thiên điện, càng là có một vạn Vũ Lâm chiến trận Bình ngày đêm tuần thú, bất kỳ người nào dám can đảm tới gần phong thiên điện tường vây năm dặm bên trong, giết không tha!

Từ trước, chỉ có đương kim Thánh Hoàng một người có thể tới gần phong thiên điện, những người còn lại, liền là Thái tử, hoàng hậu nếu tới gần đều là giết không tha, tuyệt đối không có bất kỳ cái gì thể diện có thể nói.

Mỗi như vậy mấy năm, đều sẽ có một ít tân tiến cung cung nga thái giám chết tại phong thiên điện năm dặm nội.

Phong thiên điện đến cùng là dạng gì chỗ, kỳ thật phong thiên điện là cái gì, tất cả mọi người biết, nhưng là phong thiên trong điện có cái gì, lại không có ai biết.

Phong thiên điện chính là Đại Đường hoàng triều nội tình chỗ, thậm chí Thập Thất hoàng tử từ nhỏ liền trong cung nghe được một câu như vậy, "Phong thiên tại, Đại Đường tại, phong thiên mất, thì Đại Đường diệt."

Đơn giản như vậy một câu, đã nói lên phong thiên điện tầm quan trọng.

Các triều đại đổi thay, mỗi một vị hoàng tử hoàng tôn tất cả nghĩ bước vào phong thiên trong điện vừa xem, nhưng là cho tới nay đều không có nhân làm đến qua.

Theo tư liệu lịch sử ghi chép, Đại Đường mới thành lập phong thiên điện lúc, ngay lúc đó Thái tử thâm thụ triều đình bách quan ủng hộ, ý lại sùng mà kiêu, vậy mà tại một ngày sau khi say rượu muốn xông cái này phong thiên điện, kết quả lúc ấy Vũ Lâm Vệ không người dám động, Thái tử ngạo mạn tới gần phong thiên điện, nhưng là không đợi đến hắn tiến vào phong thiên điện đại môn, một đạo kiếm khí xuyên không, trực tiếp đem cái này Thái tử đâm chết tại chỗ.

Sau đến khi đó Thánh Hoàng nghe hỏi sau giận tím mặt, phế đi hắn Thái tử vị, Đông cung trên dưới toàn bộ xử tử, thậm chí lúc ấy không có dám ngăn trở một vạn Vũ Lâm Quân cũng đều đầu người rơi xuống đất, hết thảy mọi người đầu tất cả được bày tại phong thiên ngoài điện, làm thành kinh quan, mà phía trên nhất người kia đầu liền là cái kia Thái tử.

Thăng đến về sau, tiền nhiệm Thánh Hoàng không đành lòng, mới đưa kinh quan dỡ bỏ.

Cho nên phong thiên điện tồn tại đơn giản so Thánh Hoàng còn đáng sợ hơn.

Ngay tại mười bảy dò xét bọn hắc thời điểm, nhân mình cung trong, một tiếng long ngâm thanh âm truyền đến, to lớn nhân mình cung tại một trận Kim Quang trung, chia năm xẻ bảy, trực tiếp đổ sụp, hóa thành một vùng phế tích.

Nhưng là cái này một kịch biến, mười bảy phát hiện những này phong thiên người trong điện chẳng những không có lo lắng, ngược lại là ở thời điểm này, lộ ra tiêu dung.

Chỉ gặp lúc này trên bầu trời mây đen dày đặc, một đạo cự đại cột sáng màu xanh từ trời rơi xuống, rất là hùng vĩ.

Lúc này trong kinh thành, vô số dân chúng đều là tưởng rằng thần tích, tất cả mọi người khiếp sợ vọt xuống vật trong tay, mặt hướng hoàng Cung Triều bái.

Thập Thất hoàng tử xuyên thấu qua sụp đổ thành cung, bên trong đã nhìn một cái không sót gì.

To lớn nhân mình cung dãy cung điện, lúc này đều đã biến thành một vùng phế tích, ngời lặc.

Mà hắc phụ hoàng, lúc này cả người còn như là trong phòng một cái bộ dáng, liền là tư thế cũng không có thay đổi động một cái.

Màu xanh cột sáng từ Thiên mà xuống, đem Thánh Hoàng bao phủ trong đó, một cái cự đại cổ phác Thượng Cổ văn tự tại trong cột ánh sáng ngưng kết, không có ai biết cái chữ này ý tứ, nhưng là không người nào có thể nhìn nhiều, chỉ phải nhìn nhiều một hồi, thậm chí có một loại sắp mù ảo giác.

Đúng lúc này, một mực nhắm mắt trầm tư Thánh Hoàng rốt cục mở mắt, trong tay kinh văn lại cũng chịu không được nơi này khổng lồ Lực Lượng, tại cột sáng màu xanh trung hóa thành phấn cháo, biến mất không thấy gì nữa.

Thập Thất hoàng tử chỗ nào còn nhớ được kinh văn gì, lúc này hắc nôm nớp lo sợ mà nhìn mình phụ hoàng, không biết hắc lúc này còn an toàn.

Chung quanh quay chung quanh phong thiên điện các cường giả, trên mặt của bọn hắc lại lần nữa trở nên ngưng trọng lên, thậm chí có ít người trong tay đã nhiều chỗ vũ khí, tại cột sáng màu xanh chiếu xuống bắn ra bốn phía lấy lạnh lùng hàn quang.

Thập Thất hoàng tử rung mình một cái, nhìn xem cái này từng cái đặng đặng sát khí phong thiên điện chúng cường giả trong lòng sợ hãi, bọn hắc muốn làm gì, chẳng lẽ bọn hắc muốn thí quân không thành, cái này nhưng là đương kim Thánh Hoàng a!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Thân pháp thì hóa Thanh Long

Thánh Hoàng đối một bên phong thiên điện đám người lạnh lẽo sát ý không có chút nào không thêm để ý, một đôi mắt tựa như một đầu ngủ say cự long mờ mắt ra, Kim Quang lập lòe.

Thánh Hoàng ngửa đầu nhìn lên trời, toàn thân Long khí vòng thân, bá khí nghiêm nghị.

Trên bầu trời cự đại thượng cổ ký tự từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống.

Thánh Hoàng cười lạnh một tiếng, song quyền nắm chặt, một quyền oanh hướng lên bầu trời, một quyền này cùng thượng cổ ký tự va chạm ở giữa, phát ra kịch liệt tiếng nổ vang, cung điện phụ cận một chút cung nga thái giám các loại, chỉ nếu là không có tu vi võ học, tất cả bị một tiếng này chấn động đến chóp mắt ngất đi.

Thập Thất hoàng tử chỉ cảm thấy hoa mắt váng đầu, hai tai mất thông, nếu không phải một bên lão giả tiện tay vừa đỡ, Thập Thất hoàng tử cùng mẹ của hắc lúc này đã ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Thiên địa pháp tắc chi trụ rung động kịch liệt, thượng cổ ký tự hạ lạc Tốc Độ cũng là dừng lại, Thánh Hoàng một quyền đánh ra, hào không đình chỉ, lại là một quyền.

Chỉ gặp Thánh Hoàng dưới chân tựa hồ bị một cổ vô hình lực đạo nắm nâng, cả người chậm rãi lên không.

Chỉ gặp hắc lúc này gân xanh nổi lên, hai mắt hoàn toàn đỏ đậm, song quyền đều rất giống biến mất, chỉ là trên bầu trời không ngừng vang lên rung động

đữ dội âm thanh.

Hạ lạc thượng cổ ký tự, cũng không còn cách nào rơi xuống mây may, lại bị Thánh Hoàng một quyền này tiếp một quyền, đánh không ngừng hướng về trên không bay đi.

To lớn pháp tắc cột sáng tất cả đang không ngừng rung động vặn vẹo, để cho người ta cảm thấy một giây sau, cái này pháp tắc cột sáng liền sẽ bị Thánh Hoàng đánh tan thành mây khói.

Thánh Hoàng chăm chú nhìn trước mặt thượng cổ ký tự, trên mặt ngưng trọng vạn phần, nhưng là hần phát hiện, tại năm đám của hần dưới, cái này thượng cổ ký tự không biết từ lúc nào bắt đầu, phía trên đã xuất hiện từng tia không thấy được vết rạn.

Đây cũng chính là hần Tài Năng nhìn thấy, tươi cười đắc ý chậm rãi xuất hiện ở Thánh Hoàng trên mặt.

Khi vết nứt càng ngày càng lớn, cuối cùng bao trùm cả cái ký tự thời điểm, Thánh Hoàng đột nhiên thu quyền, da tróc thịt bong nắm tay chất chề co vào tại giữa bụng.

Toàn thân Long khí liền tựa như nhận lấy cái gì hấp dẫn, toàn bộ tất cả co vào đến Thánh Hoàng trong thân thể.

Cây cột pháp tắc bên trong thượng cổ ký tự tựa như cảm ứng được cái gì, giờ khắc này vậy mà thanh quang đại thịnh, toàn nay đã to lớn ký tự, giờ khắc này đột nhiên cấp tốc thu nhỏ, cuối cùng vậy mà biến thành chỉ có to bằng đầu người ký tự, rất có nội liễm.

"Uống!"

Thánh Hoàng quát to một tiếng, giữa bụng nắm đấm đột nhiên đánh ra.

Đây là Thánh Hoàng ngưng tụ toàn bộ Lực Lượng một quyền, tinh khí thần toàn bộ tất cả tại một quyền này bên trong.

Này Thượng Cổ ký tự cũng giống như một cái cao thủ tuyệt thế, thật nhanh rơi xuống, cuối cùng cùng Thánh Hoàng một quyền này trên không trung đụng vào nhau.

Thời gian đều rất giống đứng im, Thập Thất hoàng tử mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng là hần vẫn khẩn trương như cũ liền hô hấp đều quên, một đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm mình phụ hoàng, liền là liên phía sau lưng đều đã bị khẩn trương mồ hôi ướt nhẹp.

Chung quanh phong thiên điện các cường giả, đã toàn bộ tất cả đem vũ khí lấy ra, toàn thân thực lực toàn diện bộc phát, áp lực cực lớn trên không trung đụng vào nhau ở giữa, vậy mà phát ra âm bạo tiếng nổ mạnh, uy lực kinh người, nhưng lại cũng đều bị pháp tắc trong cột ánh sáng Thánh Hoàng một quyền này che giấu.

Rốt cục, tại pháp tắc trong cột ánh sáng, Thánh Hoàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, từ không trung rơi xuống, điểm điểm máu tươi tại pháp tắc cột sáng Lực Lượng dưới, hóa thành phần cháo tan thành mây khói.

"Ai!" Từng tiếng thờ dài, tại phong thiên điện lòng của mọi người trung vang lên, chỉ gặp những người này như có cái gì ăn ý, thả người nhảy lên, liền phóng tới Thánh Hoàng chỗ.

Thập Thất hoàng tử ngốc ngốc nhìn xem những người này, trong lòng nghi hoặc bọn hần muốn làm gì, nhưng là những người này trên người lạnh lẽo sát khí nói cho Thập Thất hoàng tử, bọn hần muốn làm, tuyệt đối không phải hần hi vọng nhìn thấy.

Không biết dừng khí từ đâu tới, Thập Thất hoàng tử buông xuống trong ngực Đường Thực phi, vậy mà xông lên mà ra, chạy hướng cha mình chỗ.

Nhưng là Thập Thất hoàng tử bất quá là một cái Luyện Khí Vô Giả, Tốc Độ lại nhanh lại có thể có bao nhanh, nơi này phong thiên điện cường giả, đều là cao thâm mặt trắc, không biết đến loại cảnh giới nào Vô Giả, đối ở hiện tại Thập Thất hoàng tử tới nói, bọn hần liền như là Thần Minh cao không thể chạm.

Nhưng là, Thập Thất hoàng tử vẫn là liền xông ra ngoài, dù cho vô sự vô bổ, Thập Thất hoàng tử vẫn là một hướng hoàn toàn.

Ngay tại phong thiên điện cường giả đem muốn xông vào pháp tắc trong cột ánh sáng lúc, đột nhiên xảy ra dị biến.

Một trận như là tiếng thủy tinh bể đột nhiên truyền ra, chung quanh tất cả phong thiên điện cường giả đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ gặp được chữ cổ trên bùa mặt, từng đạo đen kịt khe hở không ngừng xuất hiện, đồng thời nhanh chóng mở rộng trung.

Cuối cùng lại ánh mắt của mọi người trung, hóa thành từng mảnh mảnh vỡ, nứt toác ra.

To lớn pháp tắc trong cột ánh sáng, uy lực bạo tăng, mạnh khí thế liền là liên những này phong thiên điện cường giả cũng vô pháp tới gần.

Mảnh vỡ tại trong cột ánh sáng, liền tựa như cái kia Thanh Thủy bên trong một giọt mực nước, nhanh chóng hòa tan, cuối cùng triệt để dung nhập pháp tắc trong cột ánh sáng.

Nguyên bản màu xanh nhạt pháp tắc cột sáng trở nên thanh quang bốn phía, ủy vi tráng quan.

Trên đất Thánh Hoàng một trận cười to, toàn thân kim sắc Long khí đại phóng, cuối cùng lại Thánh Hoàng sau lưng ngưng kết thành một cái đầu rồng to lớn.

Chỉ gặp cái này long đầu vừa xuất hiện, liền mở cái miệng rộng, không ngừng thôn phệ lấy pháp tắc trong cột ánh sáng thanh quang.

Cái này thanh quang không biết là loại vật nào, cự long thôn phệ về sau, toàn thân Kim Quang càng là chói mắt, sau đó còn lại long thân vậy mà thật nhanh trưởng ra, cuối cùng biến thành một đầu to lớn Ngũ Trảo Kim Long, quay chung quanh tại Thánh Hoàng bên người xoay quanh.

Lúc này Thánh Hoàng trong mắt tinh sáng lóng lánh, quanh thân bảo quang ánh oánh, Kim Long vây chi quay quanh, tựa như Thần Minh.

Thập Thất hoàng tử dừng bước, hần ngơ ngác nhìn lúc này phụ hoàng thân ảnh, thật sâu khắc ở trong trí nhớ của hắn.

"Nuốt!"

Thánh Hoàng một chữ phun ra, tựa như miệng ngậm lạch trôi, Cửu Trảo Kim Long một tiếng long ngâm, trong chớp lát liền căng phồng lên đến, trở nên to lớn vô cùng, một con miệng rồng, lúc khép mở vậy mà so pháp tắc cột sáng cũng còn muốn to lớn.

Chỉ gặp đầu này Ngũ Trảo Kim Long cắn một cái dưới, liền tựa như cắn rơi một miếng thịt, trực tiếp đem cái này pháp tắc cột sáng chặn ngang cắn đứt.

Pháp tắc cột sáng một trận chập chòn, liền muốn bạo tán ra.

Thánh Hoàng lãnh hừ một tiếng, Ngũ Trảo Kim Long phóng lên tận trời, dùng thân thể to lớn chăm chú đem cái này cây cột pháp tắc gấu trời buộc trụ.

Kim Long thăng thiên, trên hoàng thành hạ bách tính kích động toàn thân run rẩy, vạn tuế không ngừng bên tai, chấn thiên hám địa.

Thiên địa pháp tắc cột sáng tựa như không cách nào thoát thân, vậy mà phát ra một tiếng phảng phất nhân loại rên rỉ thanh âm.

Ngũ Trảo Kim Long Kim Long không quan tâm, miệng lớn thôn phệ, mỗi thôn phệ một khối thiên địa pháp tắc, Ngũ Trảo Kim Long trên thân thể trên lân phiến, liền sinh ra một mảnh màu xanh, khi thiên địa pháp tắc chi trụ toàn bộ tất cả bị Ngũ Trảo Kim Long thôn phệ thời điểm, Ngũ Trảo Kim Long Kim Long lúc này trên người lân phiến đều đã biến thành thanh mộc sắc, nếu không phải tại tung bay thời điểm, phản bưng còn có thể nhìn thấy một mảnh kim sắc lân phiến, vậy đơn giản liền là cùng trong truyền thuyết Thanh Long độc nhất vô nhị.

Phong thiên điện đông đảo Võ Giả, nhìn lên bầu trời bên trong Thanh Long, từng cái kích động toàn thân run rẩy, mà bọn hắn binh khí trong tay cũng sớm cũng không biết khi nào bị thu xuống dưới.

Thánh Hoàng nhìn thấy pháp tắc cột sáng tận bị thôn phệ, một tay kinh thiên, quát: "Về!"

Ngôn xuất pháp tùy, uy uy hạo hạo, Thanh Long một tiếng long ngâm, vang vọng ngàn dặm, một đầu bay về phía Thánh Hoàng, thân thể cao lớn tại ở gần Thánh Hoàng lúc, liền trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp tiến vào Thánh Hoàng trong thân thể, biến mất không thấy gì nữa.

Thu Thanh Long, thế giới này rốt cục một lần nữa trở nên yên tĩnh, Thánh Hoàng con mắt bốn phía quét qua, long uy hạo hạo, một bên phong thiên điện đám người phàm là bị Thánh Hoàng nhìn thấy, tất cả cung kính quỳ một chân trên đất, mặt mũi tràn đầy thành kính.

Khi thấy Thập Thất hoàng tử cái kia chưa tỉnh hồn bộ dáng, Thánh Hoàng trên mặt rốt cục triển khai nét mặt tươi cười, đối Thập Thất hoàng tử cười vẫy tay, nói ra: "Mười bảy, đến phụ hoàng nơi này."

Thập Thất hoàng tử cái này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn thấy Thánh Hoàng trên mặt cái kia sùng ái từ phụ biểu lộ, Thập Thất hoàng tử biết phụ hoàng vẫn là cái kia phụ hoàng, nhoen miệng cười, hướng về Thánh Hoàng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Mạnh nhất Tiên Thiên

Khoảng cách Thánh Hoàng đột phá đã ba ngày, toàn bộ trong kinh thành tất cả lâm vào một mảnh reo hò trong hải dương.

Giăng đèn kết hoa, vừa múa vừa hát, phi thường náo nhiệt.

Phổ thông dân chúng không hiểu được cái gì đột phá, cái gì gọi là dị tượng, bọn hán chỉ biết là ngày đó trong hoàng cung Ngũ Trảo Kim Long trên không trung vờn quanh, chính là thiên hạ nhất đẳng đại cát sự tình.

Tự nhiên bốn tấu bầm báo, như là qua lễ một phen. Bọn hán không nghĩ tới, mình cả đời này lại có thể nhìn thấy loại này thần tích.

Không sai, đối với những này phổ thông bách tính nhóm tới nói, đây chính là thần tích, nói rõ Đại Đường hoàng thất chính là thiên mệnh sở quy, chính là Đại Đường hoàng triều đại hưng chi thế.

Mà ngày đó tại trong Hoàng thành người trong võ lâm, nhưng cũng biết cái kia là trong hoàng cung, không biết ai đột phá đến trong truyền thuyết Luyện Thần Phán Hư chi cảnh, ngày đó bọn hán bị cái kia như là thiên uy khí thế, ép hô hấp khó khăn, đồ mồ hôi lâm ly.

Cùng ngày liền nhanh chóng rời đi kinh thành, trên bầu trời bốn phía đều có thể nhìn thấy thả bỏ câu đưa tin, đây là võ lâm các đại tông môn ở kinh thành thiết lập cứ điểm, đem tin tức truyền đến riêng phần mình tông môn.

Hoàng thất thực lực nội tình, vô luận là bây giờ hay là đi qua, tất cả bị một đoàn mê vụ bao phủ, để các đại tông môn kiêng dè không thôi, hiện tại có thể xác định chính là, trong hoàng thành, hiện tại lại thêm ra một vị Luyện Thần Phán Hư chí cường Võ Giả, đời này bất luận cái gì người trong võ lâm tới nói đều là một kiện đại sự.

Chuyện này truyền ra về sau, trong một khoảng thời gian, trong chốn võ lâm hiếm thấy bình tĩnh rất nhiều thời gian.

Đại Đường các nơi phân đất phong hầu chư hầu từ đệ, bọn hán thỉnh cầu vào kinh thành triều thánh tấu chương thật giống như Yuki như hoa, bay về phía kinh thành.

Nhưng là rất nhanh, Thánh Hoàng liền pháp chỉ, cự tuyệt bất luận cái gì đất phong chư hầu vào kinh.

Chuyện này tài bình tĩnh lại.

Đường Quốc cường bọn người nhận được tin tức, mặt mày hớn hỏ, chỉ là hiện tại Thôi Ngọc còn chưa từng trở về, bằng không hẳn hận không thể hiện tại liền bay đến trong kinh thành.

Mặc dù hán không biết là ai đột phá, nhưng là vô luận như thế nào, hoàng thất nội tình lại lại cường đại rồi một phần.

Luyện Ngục Đồng Lô trung, Thôi Ngọc bị Hậu Thổ không chút khách khí đuổi đi ra về sau, Thôi Ngọc phát hiện một kiện làm hán hoảng sợ sự tình.

Khi hán tiến vào hệ thống không gian lúc, phát hiện toàn bộ không gian Nghiệp Hỏa lộn lờ, hệ thống không gian lại không một tia đáp lại, thậm chí Thôi Ngọc phát hiện, hệ thống hiện tại ở vào một cái vô cùng quỷ dị trong trạng thái.

Lúc này Thôi Ngọc liền kêu gọi Hậu Thổ, nhưng là lúc này Hậu Thổ đã một lần nữa ngủ say, xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, là cái kia không tình cảm chút nào giới linh.

Nhưng là giới linh vẫn như cũ như dĩ vãng, cự tuyệt trả lời Thôi Ngọc vấn đề.

Qua mấy ngày, Thôi Ngọc vẫn là không có biện pháp sử dụng không gian, xem ra không phải ngắn thời gian có thể giải quyết, Thôi Ngọc đành phải buông xuống.

Đồng thời, Thôi Ngọc cảnh giới lui rơi xuống Tiên Thiên cảnh giới, đồng thời nhục thân biến đến vô cùng cường đại, nhưng là Thôi Ngọc đối tại mình bây giờ trạng thái có còn hay không là hết sức quen thuộc, phải cần một khoảng thời gian rèn luyện, Tài Năng tốt hơn phát huy thực lực của mình.

Cho nên, lúc đầu chỉ là dự định đi ra mấy ngày, bây giờ nhìn bộ dáng muốn bao nhiêu nán lại một đoạn thời gian.

Nhưng là Táng Thổ lại thập phần vui vẻ, có Thôi Ngọc cho mình làm bạn, thời gian này mới sẽ không như vậy cô độc.

Mỗi khi Thôi Ngọc muốn nói mình muốn rời đi thời điểm, Táng Thổ cái kia ánh mắt u oán đều làm Thôi Ngọc ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Quất lấy trong khoảng thời gian này, Thôi Ngọc đem mình sở hội võ học lại lần nữa thí nghiệm biến đổi, mặc dù vẫn như cũ có thể sử dụng, nhưng là hán lúc này điểm này đáng thương nội lực căn bản là chỉ chống đỡ không được bao lâu.

Thậm chí bị Thôi Ngọc xem như là lá bài tẩy Kim Cương Bất Hoại công, lúc này hán cũng liền chỉ là khó khăn lắm có thể dùng tới như vậy hai ba cái hô hấp, liền lại bởi vì nội lực hao hết mà mất đi hiệu lực.

Đến cuối cùng, Thôi Ngọc thật đáng buồn phát hiện, hiện tại thích hợp nhất chính mình vẫn là mình ban đầu sử dụng Quốc thuật, Thái Cực quyền còn có Hình Ý Quyền.

Dịch Cân Kinh hiện tại đã hoàn toàn không có tác dụng, ngấm lại quyền bí tịch này thế nhưng là Gundam mấy chục vạn điểm điểm công đức, Thôi Ngọc tâm liền đang rỉ máu.

Thậm chí hiện tại Thôi Ngọc đối thực lực của mình vậy mà không có một chút tự tin, như thể điểm nội lực, liền là một cái mới vừa vào Tiên Thiên Vô Giả, chỉ sợ tất cả mạnh hơn chính mình Thượng mấy lần, cái này về sau khả năng còn thế nào trong giang hồ đặt chân a.

"Thôi Ngọc, ngươi đang lo lắng cái gì?" Táng Thổ liếc mắt liền nhìn ra Thôi Ngọc lúc này trạng thái không thật là tốt, tùy miệng hỏi.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua Táng Thổ, nhà rãnh nói: "Ngươi một cái không biết võ công tiểu nha đầu, cùng ngươi nói cũng không hiểu!"

Câu nói này làm phát bực Táng Thổ, cắn răng nghiêng lợi Táng Thổ đứng trên bàn, chỉ vào Thôi Ngọc cái mũi, nãi thanh nãi khí địa nói ra: "Thôi Ngọc, ngươi chán ghét! Quý Tướng, đánh cho ta hấn!"

Thôi Ngọc buồn cười nhìn xem Táng Thổ, Quý Tướng là mình luyện tới, nói là mình nô lệ tất cả không đủ, hấn làm sao có thể nghe Táng Thổ, công kích hấn cái chủ nhân này đâu.

Đang chuẩn bị đã kích một cái Táng Thổ, đột nhiên một bên Quý Tướng hóa thành một đạo hắc ảnh, phóng tới Thôi Ngọc.

"Ta dựa vào!" Liền là Thôi Ngọc lúc này chính mình cũng có một ít mộng bức. Mình nô lệ tự nhiên dám công kích mình cái chủ nhân này.

Nhưng là hiện tại cũng không phải truy cứu chuyện này thời điểm, cái này Quý Tướng nhìn xem chất phác, nhưng là chỉ là không có tình cảm mà thôi, trí tuệ cái gì đều không ít, mà lại con hàng này thế nhưng là hàng thật giá thật Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả.

Lúc trước Thôi Ngọc cũng là hạ độc thả thuốc, cộng thêm Luyện Hồn tác động tập kích, tài giết hấn, hiện tại hấn thực lực càng hơn trước đó, Thôi Ngọc thế nhưng là nửa điểm thắng hấn nắm chắc đều không có, phải biết hấn hiện tại cảm thấy, mình sớm cũng không bằng trước kia.

Trong lúc vội vàng, Thôi Ngọc mũi chân điểm một cái, liền muốn lui ra phía sau.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc phát hiện, mình chỉ bắt quá hơi sử một chút khí lực, dưới chân đại địa liền chia năm xẻ bảy, cả người thật giống như đạn pháo đồng dạng, trực tiếp liền bay ra ngoài, tốc độ nhanh dọa người.

Liền là Táng Thổ cũng bị Thôi Ngọc cái này Tốc Độ giật nảy mình.

Nào chỉ là Táng Thổ, Thôi Ngọc cũng bị mình bị hù nhảy một cái, sau khi hạ xuống vậy mà không có thể đứng ổn, trực tiếp liền là một cái mông Bình Sa Lạc Nhận thức.

Táng Thổ nhìn thấy Thôi Ngọc đáng về quần bách, mừng rỡ mặt mày hớn hở.

"Thôi Ngọc, đáng đời, gây bản cung sinh khí, Quý Tướng, cho bản cung đánh hấn cái mông!" Táng Thổ hăng hái, vênh mặt hất hàm sai khiến, chỉ huy Quý Tướng phóng tới Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc không thể tin được nhìn xem hai chân của mình, mình Tốc Độ Lực Lượng vậy mà cường đại đến loại này đáng sợ cảnh giới.

Vừa mới loại kia trong nháy mắt bộc phát Lực Lượng cảm giác tuyệt vời, khiến cho Thôi Ngọc đến bây giờ tất cả có một tia say mê.

Nhưng là không đợi Thôi Ngọc tỉnh tể trải nghiệm, Quý Tướng đã xem hai mắt hiện ra lực quang lao đến.

Thôi Ngọc nhìn xem xông về phía mình Quý Tướng, khỏe miệng treo lên vẻ tươi cười, mũi chân lần nữa dùng sức, cái kia loại Lực Lượng tại một điểm đột nhiên bộc phát thoải mái giác xuất hiện lần nữa, Thôi Ngọc lần nữa hướng về một bên bay ra, trong nháy mắt ngay tại Quý Tướng trước mặt biến mất.

Xuất hiện ở nơi xa, cười tủm tỉm nhìn xem Quý Tướng.

Táng Thổ nhìn xem Thôi Ngọc một mặt nhẹ nhõm nụ cười bộ dáng, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, nhưng là rất nhanh liền thu liễm, giả bộ lên con giận dữ bộ dáng, kêu lên: "Quý Tướng, cho bản cung tiếp tục đuổi!"

Thôi Ngọc dương dương đắc ý, cười nói ra: "Đến a, khi bản công tử sợ ngươi!"

Thôi Ngọc mũi chân không ngừng chỉ vào, cả người tại Quý Tướng bốn phía xuất quỷ nhập thần, lại để cái này Luyện Tinh Hóa Khí cấp bậc Vô Giả tất cả dính không đến nửa chéo áo.

Khi Thôi Ngọc rốt cục quen thuộc mình Lực Lượng về sau, sự tự tin mạnh mẽ khiến cho lúc trước cái kia Thôi Ngọc lại lần nữa trở về.

Thôi Ngọc hùng tâm bừng bừng phấn chấn, hào khí vạn trượng mà nhìn xem kiên nhẫn Quý Tướng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp bờ môi của mình, thì thào nói ra: "Hiện tại muốn nhìn quả đấm mình uy lực chân chính."

Dù cho lúc này Thôi Ngọc bắt quá một cái Tiên Thiên Vô Giả, nhưng là đối mặt Luyện Tinh Hóa Khí Vô Giả lúc, nội tâm của hấn không có một chút sợ hãi, ngược lại tràn đầy tự tin.

"Uống!" Một quyền này không có một tia sức tưởng tượng, chính là Ngũ Hành quyền bên trong một thức Băng Quyền.

Một quyền đánh ra, không có chút nào nội lực ngoại phóng, cũng không có chấn thiên thước địa dị tượng xuất hiện, giản dị tự nhiên, thật đơn giản một quyền.

Hai cái quả đấm to lớn ở giữa không trung không hện mà gặp, một tiếng vang thật lớn.

Chỉ gặp một cái bóng đen to lớn bắn ra, chính là quỷ tướng. Không có chút nào tình cảm quỷ vật, lúc này vậy mà phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, chỉ gặp cánh tay phải của hắc chia năm xẻ bảy, đã sớm tại cùng Thôi Ngọc va chạm trong tích tắc, biến mất không thấy gì nữa.

Trống rỗng cánh tay, tàn phá ống tay áo, tất cả tại nói cho Thôi Ngọc hắc không phải đang nằm mơ.

Thôi Ngọc nhìn xem nắm đấm của mình, trên mặt không che giấu chút nào mừng rỡ, nói ra: "Có lẽ ta chính là thiên hạ này lợi hại nhất Tiên Thiên Cảnh Vũ giả đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Hoa Mãn Lâu

Trong kinh thành trên đường phố, người đông nghìn nghịt, Lãnh Nguyệt Tiên cùng Hoa Mãn Lâu ngồi tại một cái phủ đệ trong hoa viên, nghe bên ngoài huyền thanh âm huyền não, rất là bức bối.

Từ khi ngày đó về sau, Lãnh Nguyệt Tiên phát hiện Hoa Mãn Lâu không biết thế nào, trở nên tâm sự nặng nề, tại cùng với nàng thời điểm, thường xuyên hội thất thần.

Tòa phủ đệ này là Hoa Mãn Lâu tài sản, Lãnh Nguyệt Tiên vừa tới tòa phủ đệ này thời điểm, bị cái này lộng lẫy phủ đệ giật nảy mình, còn trêu ghẹo nói mình tìm được một cái kim quy tế.

Thế nhưng là còn không chờ bọn hắn ở lại nửa ngày, Thánh Hoàng đột phá động tĩnh liền làm được thiên hạ chấn động, hai ngày này, ma đạo tông môn trung, Lãnh Nguyệt Tiên phụ thân càng là liên tục truyền thư, bảo nàng trong kinh thành yên tĩnh một điểm, tuyệt đối không nên gây ra chuyện gì bùng.

Mà Hoa Mãn Lâu cũng là thường xuyên mắt hờn mắt vía, liền là bởi mình đạo phổ thời điểm, cũng là một bộ không yên lòng bộ dáng.

Mà Lãnh Nguyệt Tiên liên tục truy vấn, Hoa Mãn Lâu luôn luôn cười nói không có gì.

"Người lại thất thần!" Lãnh Nguyệt Tiên lạnh lẽo khuôn mặt, nhìn xem Hoa Mãn Lâu nói ra.

Hoa Mãn Lâu áy náy cười một tiếng, hỏi: "Nên người nào?"

Lãnh Nguyệt Tiên đem trong tay quân cờ ném một cái, nói ra: "Người nếu có sự tình, liền nói cho ta biết, nếu là ta ở chỗ này ảnh hưởng đến người, ta rồi đi chính là, không muốn luôn luôn bày ra bộ này thần sắc, để cho ta nhìn khó chịu!"

Hoa Mãn Lâu lúng túng cười một tiếng, đứng dậy, đi đến Lãnh Nguyệt Tiên sau lưng, đưa nàng ôm vào trong ngực. Lãnh Nguyệt Tiên chỉ là hơi vùng vẩy một hồi, liền bị Hoa Mãn Lâu ôm thật chặt.

"Thật xin lỗi, chỉ là có chút sự tình ta còn không thể nói với người!" Hoa Mãn Lâu trong lời nói tràn đầy áy náy!

Lãnh Nguyệt Tiên trong lòng đau xót, hai tay nắm ở Hoa Mãn Lâu trên tay, nói ra: "Ta đã cùng người yêu nhau, liền muốn cùng người cùng hưởng mỗi một phần sung sướng, mỗi một phần thống khổ. Ta không hy vọng người một mình gánh chịu. Mà lại nhận biết đã lâu như vậy, người còn không có nói cho ta biết người đến cùng là ai, nhà ở phương nào, trong nhà còn có người nào, lòng ta tựa như treo lấy một khối đá, có đôi khi ta chân không thờ nổi."

"Ta..." Lãnh Nguyệt Tiên còn muốn nói điều gì, Hoa Mãn Lâu đã hôn vào Lãnh Nguyệt Tiên trên môi, bất thành linh một hôn, để Lãnh Nguyệt Tiên muốn nói lời tất cả hôn không có, trong đầu trống rỗng.

Rời môi, Hoa Mãn Lâu nhìn chăm chú cái này Lãnh Nguyệt Tiên con mắt nói ra: "Lại cho ta một chút thời gian, tin tưởng ta, không phải không nói cho người, mà là còn chưa tới thời điểm!"

Sau đó Hoa Mãn Lâu ôn nhu đem Lãnh Nguyệt Tiên ôm ở trong ngực của mình, nói ra: "Con đường của chúng ta còn rất dài, hiện tại ta làm, chỉ là vì về sau chúng ta có thể càng thêm lâu dài cùng một chỗ. Chúng ta còn muốn sinh thật nhiều thật nhiều hài tử..."

Hoa Mãn Lâu tràn ngập vô hạn yêu ý, để Lãnh Nguyệt Tiên cổ đầu đỏ, Lãnh Nguyệt Tiên xấu hổ thối lui Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Ai muốn cùng ngươi sinh con, tối nay phùng nguyệt đường phố có hoa đăng sẽ, chính ta đi xem, ta biết ngươi không có có tâm tư, ngươi liền tự mình xử lý ngươi những chuyện này đi!"

Nói liền vội vàng vàng chạy ra.

Bất quá không có chạy bao xa, Lãnh Nguyệt Tiên đỏ mặt xoay người lại nhìn xem Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Ta tin tưởng ngươi!"

Nói xong, liền cũng không quay đầu lại bùm mặt tròn.

Hoa Mãn Lâu cười đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt Tiên rời đi, khi Lãnh Nguyệt Tiên thân ảnh hoàn toàn biến mất tại trước mắt hắn về sau, một cái già nua quần gia ra hiện ở phía sau hắn.

Hoa Mãn Lâu quay đầu nhìn về phía hoàng cung phương hướng, nói ra: "Phái hai người đi theo tiểu thư, chờ tiểu thư trở về, liền nói cho hắn biết ta ra ngoài một đoạn thời gian, qua mấy ngày liền sẽ trở về."

Lão quần gia cung kính đi lễ. Hoa Mãn Lâu liền xoay người rời đi.

Trong hoàng cung, giăng đèn kết hoa, vô luận đi đến địa phương nào đều có thể nhìn thấy từng cái cung nga bọn thái giám bận rộn đem từng đầu dải lụa màu trang trí tại bên trong cung điện này mỗi một cái góc.

Hoa Mãn Lâu vừa đi tại cái này cung trong con đường bên trên, nghe bên người từng cái cung tỳ nhóm mang theo hót hoảng hành lễ âm thanh, Hoa Mãn Lâu trên mặt trời u ám.

Đi xong lễ về sau, những này cung tỳ nhóm liền sẽ bay nhanh né tránh, thật giống như trốn tránh ôn nhu thần, sợ đi muộn một chút, liền sẽ chạm vào vận rủi, trên đường đi tất cả đều như thế.

Chính hắn cũng giống một cái người tàng hình đồng dạng, mỗi lần lại tới đây, tâm tình của hắn tất cả sẽ không quá tốt, liền là ngày thường treo bộ kia hư giả tiểu dung, đều không thể duy trì.

Thời gian dần trôi qua, Hoa Mãn Lâu đi tới một chỗ mười phần người đã không nhìn thấy nửa người cung đạo, bên tai mặc dù không ngừng truyền đến vui sướng tiếng trống, nhưng là liền phảng phất nơi này cùng cái chỗ kia là hai thế giới đồng dạng.

Hoa Mãn Lâu nhìn lên trước mặt cung điện, hồi nhỏ từng màn thỉnh thoảng tại trong đầu của hắn thoáng hiện.

Chính vì vậy, Hoa Mãn Lâu rất chán ghét lại tới đây.

Nhưng là chỉ cần bước vào hoàng cung, liền là tại chán ghét hắn vẫn là về tới đây, trở lại cái này đã mang cho hắn ấm áp, lại để cho hắn thất vọng đau khổ cung điện.

Thối lui đại môn, chính tề cung điện chỉ có linh tinh ba bốn tiểu tỳ đang đánh quét, nhìn thấy Hoa Mãn Lâu, các nàng tất cả thành thói quen yên lặng đi một cái lễ, bởi vì các nàng biết, mỗi khi lúc này, Hoa Mãn Lâu ghét nhất có thanh âm khác phát ra.

Nhẹ nhàng rời khỏi, không một lát nữa, một cái bốn mươi năm tuổi nữ quan, bụng một cái khay đi đến, nhìn về phía Hoa Mãn Lâu ánh mắt tràn đầy từ ái cùng thương tiếc.

Trên khay để đó một bình thanh rượu, hai ngọn chén rượu.

Nữ quan nhẹ nhàng thả ở trong viện một đôi trên bàn đá, nhìn xem Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Có muốn hay không ta cùng ngươi uống một chén, ngươi khó đến một lần trở về."

Hoa Mãn Lâu nhìn về phía nữ quan, trên mặt rốt cục có vẻ tươi cười, nói ra: "Chỉ sợ nơi này, cũng liền chỉ còn ngươi còn nguyện ý theo giúp ta uống rượu!"

Nói, đi đến bên cạnh cái bàn đá, ngồi xuống, đem hai một ly rượu rót đầy.

Hoa Mãn Lâu nâng lên chén rượu, nói ra: "Cái này hai ba năm không thấy, ngươi làm sao già nua nhiều như vậy, khá là bị ủy khuất gì!"

Hoa Mãn Lâu nói rất bình tĩnh, thật giống như câu nói này không phải hắn nói.

Nữ quan cười lắc đầu, bụng chén rượu lên cùng đi Hoa Mãn Lâu cùng nhau uống cạn, cười nói ra: "Tuổi tác đến, tự nhiên là già rồi. Ta ở chỗ này, không ai nịnh bợ, cũng không có nhân đến khi phụ ta như thế một cái lão bà tử. Đã không chiếm được nửa phần chỗ tốt, còn muốn gây một thân tao. Trong cung này không có ngu như vậy dưng!"

Hoa Mãn Lâu nhìn xem nàng lúc này đã có rất nhiều mái tóc màu trắng, thờ dài một hơi, nói ra: "Nơi này cũng không phải là người ngu địa phương, không bằng cùng ta rời đi, đi ra bên ngoài tự do tự tại, cũng thanh tĩnh."

Nữ quan không có tiếp Hoa Mãn Lâu, mà là thờ dài một tiếng, nhìn xem cái này trống rỗng cung điện, nói ra: "Người đã già, liền không muốn lại giày vò. Tưởng niệm chủ nhân thời điểm, ta còn có thể nhìn xem. Nếu là rời đi, đời này đều không thể đến thăm lão chủ nhân."

Hai người không biết thế nào, rơi vào trong trầm mặc, chỉ là thỉnh thoảng sẽ truyền đến một tiếng chén rượu va chạm thanh âm

Cũng không lâu lắm, phương xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, bước chân nặng nề, liền tựa như man ngư bước qua, đặt ở rượu chén rượu trên bàn trung, truyền đến từng đợt gọn sóng

Hoa Mãn Lâu cau mày, nói ra: "Hắn làm sao lại tới đây!"

Nữ quan cười khổ một tiếng, nói ra: "Lão thân cũng không biết."

Mà lúc này, người này rốt cục xuất hiện tại Hoa Mãn Lâu sau lưng, một trận kinh phong đánh tới, Hoa Mãn Lâu trên mặt sương lạnh như băng, thân hình khẽ động, liền lóe ra hơn mười trượng, lập thân nhìn về phía người kia, giữ im lặng.

"Ta nói qua, nơi này không cho phép người tiến đến, người chẳng lẽ quên sao?" Thanh âm bên trong tràn đầy vô hạn hận ý cùng phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Trùng mắt lạnh lùng nhìn nhau

Nữ quan nhìn thấy huynh đệ bọn họ hai cái như vậy bộ dáng, trong mắt nước mắt kim lòng không được chảy ra, nhớ năm đó bọn hắn là cỡ nào muốn tốt, nhưng hôm nay.

Nữ quan đứng người lên, ngăn ở trước người của người đàn ông này, bi thương địa nói ra: "Tất cả đã nhiều năm như vậy, chủ nhân cũng tuyệt đối không hi nhìn hai huynh đệ các người hiện tại bộ dáng như vậy, Thái tử, người hay là không thể buông xuống sao?"

Nữ quan, nói ra trước mặt cái tuổi này nhanh ba mươi tuổi nam tử thân phận.

Đương kim Đại Đường hoàng triều Hoàng thái tử, Lý Càn.

Lý Càn phẫn nộ lửa giận lợ đặng quét đến nữ quan chỗ sâu hai tay là, trên cánh tay lộ ra một khối lớn đốt thương thì thương sẹo, trong lòng vô luận bao nhiêu lửa giận, khi nhìn đến cái này nữ quan cánh tay một sát na, đều không thể lại trước mặt của nàng phát tiết ra ngoài.

Lý Càn thờ dài, nói ra: "Mai đi, nẫu thân vì cái gì chết, người so ta rõ ràng hơn, người nói ta năng tha thứ hắn sao?"

Lý Càn, lệnh Hoa Mãn Lâu đây rầy xích hồng, hắn ngừng đầu, quát: "Người cho rằng ta nguyện ý, nếu như có thể làm lại, ta tình nguyện đời này đều không có luyện võ, các người hận ta, vì cái gì không giết ta, tất cả là một bộ chỉ trích gương mặt, ta ngay ở chỗ này, người sát a!"

Hoa Mãn Lâu gào thét, lệnh Lý Càn lửa giận ngút trời, nâng lên nắm đấm liền muốn đánh hướng Hoa Mãn Lâu, thế nhưng là lập tức liền để nữ quan Mai đi cho gắt gao ôm vào trong ngực.

Mai đi khóc nói ra: "Chủ nhân liền là chết đều không có trách tiểu trị, người liền chân không thể tha thứ hắn sao? Ký được các người khi còn bé, người còn cả ngày đem hắn gác ở trên cổ của người, cái kia sung sướng bộ dáng, ta đến bây giờ còn nhớ kỹ, người nếu là còn nhận ta cái này Mai đi, người liền bỏ qua tiểu trị đi!"

"Mai đi người!" Lý Càn nhìn xem đã hơi có vẻ già nua Mai đi, giọng cao nắm đấm chậm rãi buông xuống, nói ra: "Mai đi, người buông ra, ta hôm nay liền bỏ qua hắn tốt!"

Nhìn thấy Lý Càn chân không sẽ động thủ, Mai đi tài nhoeo miệng cười, buông lỏng ra hắn.

Lý Càn thờ dài, nói ra: "Mai đi, người muốn bao nhiêu chú ý thân thể."

Mai đi vui vẻ nhẹ gật đầu, nhưng là không nói thêm gì.

Lý Càn nói xong, ngừng đầu nhìn một chút cách đó không xa Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Hoàng tử khác cũng đã gần đến đông đủ, người còn đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau đi ung cùng điện. Hừ!"

Nói xong, Lý Càn cũng không đợi Hoa Mãn Lâu trả lời, quay người rời đi.

Hoa Mãn Lâu nắm chặt nắm đấm, cuối cùng lại vô lực buông ra. Vô hạn lưu luyến nhưng lại mười phần chán ghét nhìn một vòng cảnh sắc chung quanh, sau đó mới đối Mai đi nói ra: "Mai đi, ta đi. Nhớ kỹ cam đoan thân thể, tiểu tử có rảnh trở lại thăm ngươi."

"Ai! Nhớ kỹ gặp chuyện nhiều nhịn một chút, Mai đi biết trong lòng ngươi khổ, nhưng là bọn hắn dù sao cũng là ngươi phụ hoàng còn có huynh trưởng!" Mai đi tiến lên đem Hoa Mãn Lâu quần áo trên người sửa sang, mặt mũi tràn đầy từ ái nói.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc một hồi, nặng nề gật đầu.

Ung cùng trong điện, lúc này ca múa không thôi, trống sắt cùng reo vang, cảnh sắc an lành bầu không khí.

Thủ tọa chỗ, Thánh Hoàng một mặt tiểu dung, Thập Thất hoàng tử đang ngồi ở Thánh Hoàng bên cạnh, cùng Thánh Hoàng cười cười nói nói.

Phía dưới hơn mười vị hoàng tử mặc dù từng cái trên mặt mang nụ cười vui vẻ, nhưng là từ bọn hắn nhìn về phía Thập Thất hoàng tử, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên dị sắc, liền biết trong lòng bọn họ lúc này không ngừng hiện lên rất nhiều suy nghĩ, tâm tư cũng căn bản cũng không có phóng tới những cái kia ra sức khiêu vũ ca sĩ nữ trên thân.

"Thái tử đến!"

Lúc này tại một trận cao giọng gọi tên trung, Thái tử Lý Càn trong ngực ôm một cái hộp gấm, long hành hồ bộ đi đến, đi vào Thánh Hoàng ngự tọa trước, đi một cái lễ, nói ra: "Nhi thần gặp qua phụ hoàng, nguyện phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Thánh Hoàng nghe được gọi tên lúc, cũng đã đem ánh mắt từ bên người Thập Thất hoàng tử chuyển hướng Lý Càn.

Nhìn thấy Lý Càn như thế anh tuấn phát bộ dáng, tuổi già an lòng, hẳn đối cái này Hoàng thái tử rất là hài lòng, có thể nói liền là so từ bản thân năm đó khi Thái tử là, cũng không kém bao nhiêu.

"Càn nhi, ngày thường đều là ngươi trước hết nhất đến, hôm nay làm sao hiện tại mới đến."

Lý Càn cười nói ra: "Phụ hoàng đại hỉ, nhi thần làm sao cũng phải cấp phụ hoàng chuẩn bị một kiện ra dáng lễ vật, hiện tại nhi thần rốt cuộc tìm được, chỉ là canh giờ muộn một chút, hiện tại mới đưa đến hải nhi trong tay, còn xin phụ hoàng thứ lỗi!"

Nghe được Lý Càn nói như vậy, Thánh Hoàng ngược lại là tính chất tất cả bị câu lên, hỏi: "Nhìn ngươi nói như vậy thần bí, không biết là lễ vật gì!"

Lý Càn mặc dù nhưng đã tuổi gần ba mươi, nhưng lại tựa như hài tử, đặc ý nói ra: "Lễ vật lần nữa, nhi thần dám cam đoan, phụ hoàng nhìn thấy cái này trong hộp gấm đồ vật, khẳng định hội cao hứng đại uống ba chén!"

Nói, Lý Càn liền đem trong tay hộp gấm giơ lên cao cao.

Thánh Hoàng giống như cười mà không phải cười nhìn xem Lý Càn, trên cái thế giới này, còn thật không biết có cái gì có thể làm cho đương kim Thánh Hoàng không kim được vui mừng, cần đại uống ba chén đồ vật.

Một bên đề nội thị đem lễ vật nhận lấy, vừa cười đối Lý Càn nói ra: "Nếu như không pháp lệnh trăm hải lòng uống thượng ba chén rượu, cái kia trăm liền phạt ngươi uống thượng ba chén!"

Thánh Hoàng vừa dứt lời, quanh mình các hoàng tử nhao nhao hưởng ứng, một phái cha từ từ yêu, huynh hữu đệ cung đáng vẻ.

Ngay tại Thánh Hoàng nghĩ muốn mở ra hộp gấm thời điểm, bên ngoài gọi tên tiểu thái giám liền truyền đến một tiếng cao giọng gọi tên.

"Cửu hoàng tử đến."

Trong nháy mắt, còn khí thế ngất trời vui sướng cảnh tượng, giống như bị đột nhiên bị rót một chậu nước lạnh, tất cả đều yên tĩnh im ắng.

Thánh Hoàng đã đặt ở trên hộp gấm thủ, lúc này cũng thu về.

Hoa Mãn Lâu, không lúc này hẳn là đương kim Đại Đường Cửu hoàng tử Lý Trị, chỉ gặp Lý Trị lúc này mặt không biểu tình, như là cái xác không hồn, đi vào Lý Càn bên cạnh, lạnh lùng nói ra: "Nhi thần gặp qua phụ hoàng!"

Nói xong, Lý Trị liền thần sắc chất phác xoay người đi hướng chỗ ngồi.

"Dừng lại!" Nhìn thấy Lý Trị lần này bộ dáng, Thánh Hoàng không biết thế nào, trong lòng luôn luôn Vô Danh lửa cháy, giận quát một tiếng, toàn bộ trong đại điện, đều là như ve sầu sợ mùa đông.

Lý Trị lại tựa như không có phát giác, xoay người, hành lễ nói ra: "Không biết phụ hoàng có gì phân phó!"

Thánh Hoàng khí tròng mắt đều nhanh muốn toát ra hỏa tó, nhưng là trong lòng luôn luôn hiện ra cái kia di lưu gương mặt, lời của hắn luôn luôn tại hắn

muốn nổi giận thời điểm, như là một chậu nước lạnh dội xuống.

Đề nén mình hòa khí, Thánh Hoàng lạnh lùng nói ra: "Người phải nhớ kỹ thân phận của chính người, người là trẫm nhi tử, càng là Đại Đường hoàng tử. Không phải những cái kia chỉ biết là chém chém giết giết vô lâm thất phu, người cho rằng người tại Đông Dương quận thành làm sự tình trẫm không biết."

Chung quanh hoàng tử mặt lạnh nhìn hết thấy trước mắt, mặc dù từng cái mặt không biểu tình, nhưng là trong lòng cũng sớm đã trong bụng nở hoa, càng là cười trên nỗi đau của người khác nhìn về phía Lý Trị đồng bào huynh đệ, đương triều Thái tử.

Lý Trị sớm đã thành thói quen đám người này ánh mắt, không thèm để ý chút nào, mềm nhũn nói ra: "Nhi thần ghi nhớ!"

Thế nhưng là Lý Trị bộ dạng này, lại chỗ nào giống như là rất gần trong lòng đáng vẻ.

"Người, người cái này nghịch tử. . ."

Lý Càn một mực tại một bên nhìn xem, trên mặt ánh mắt phức tạp hay thay đổi, nhìn thấy Thánh Hoàng nổi giận, lúc này hấn vẫn là đứng dậy, nói ra: "Phụ hoàng bớt giận!"

Thánh Hoàng nhìn về phía Lý Càn, trong mơ hồ thật giống như thấy được mẹ của hấn đồng dạng, thở dài một cái, Thánh Hoàng vô lực khoát khoát tay, thật giống như đuổi ruồi, chán ghét nói ra: "Xuống dưới, xuống dưới!"

"Rõ!" Lý Trị mặt không đổi sắc hành lễ một cái, chậm rãi đi đến chỗ ngồi của mình, sau đó không coi ai ra gì nâng lên bầu rượu, liên chén rượu đều không cần, ngửa đầu liền ngã, một bộ cuồng nhân văn sĩ đáng vẻ. Nhìn Thánh Hoàng lòng mảy trợn nháy.

Lý Càn cũng là âm thầm ở trong lòng mắng một tiếng, chỉ cần Lý Trị xuất hiện, Thánh Hoàng đều muốn tức giận bốc khói trên đầu.

Lý Càn đuổi vội vàng nói: "Phụ hoàng, nhi thần dâng lên lễ vật, phụ hoàng còn không có nhìn đâu, nhi thần thế nhưng là chờ lấy phụ hoàng ngài uống ba chén đầu!"

Thánh Hoàng lãnh hừ một tiếng, nhìn thoáng qua Lý Càn, tức giận nói ra: "Người liền che chở hấn đi!"

Nói, tiện tay mở ra hộp gấm, khi thấy rõ hộp gấm kia trung đồ vật, nguyên bản lên cơn giận dữ mặt đột nhiên ngưng trệ, trong nháy mắt liền trở nên mừng rỡ như điên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thái A thần kiếm

Thánh Hoàng đột nhiên đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười to, một cái tay duỗi ra, ngực án thượng hộp gấm kịch liệt rung động động.

Một tiếng to rõ kiếm minh thanh âm truyền đến, chỉ gặp một thanh liên vô bảo kiếm từ trong hộp gấm bay ra, chuôi kiếm bay thẳng đến Thánh Hoàng trong tay.

Trưởng Kiếm Phi vũ, vô kiếm tự động bay khỏi, rơi vào trên đại điện, hăm sâu mặt đất, một đạo hàn quang bắn ra, toàn bộ ung cùng trong điện ánh nến tắt cả tại chập chồn.

Kiếm này cổ phác đại khí, toàn thân thanh quang bốn phía, trên thân kiếm khắc lấy hai cái thượng cổ chữ lớn —— "Thái A" !

"Tốt, tốt, quá tốt rồi!" Thánh Hoàng long nhan cực kỳ vui mừng, vui vô cùng. Nở nụ cười nhìn xem Lý Càn, nói ra: "Càn nhi, người là ở nơi nào tìm tới Thái A kiếm, trẫm còn tưởng rằng đời này tất cả không gặp được hấn."

Một các hoàng tử nhao nhao đứng dậy, khom người chúc nói: "Chúc mừng phụ hoàng, trọng chương Thái A thần kiếm!"

Thánh Hoàng hài lòng nhẹ gật đầu, nhìn trong tay Thái A kiếm, trên mặt đều là nhớ lại thần sắc.

Chuôi này Thái A thần kiếm chính là Lý Đường nhất tộc trấn tộc chi bảo, năm đó Thánh Hoàng ngự giá thân chinh, quét ngang đại thảo nguyên lúc, kiếm này bởi vì ngoài ý muốn mất đi, mặc dù phái người tìm mười mấy năm, tất cả không có tìm được bất luận cái gì manh mối, chậm rãi, Thánh Hoàng cũng liền không lại ôm có hi vọng.

Tuyệt đối không ngờ rằng, mấy chục năm sau, hắn còn có thể lần nữa nhìn thấy cái này thanh thần kiếm. Lúc này nhìn về phía Thái A thần kiếm thần sắc, liền như là nhìn về phía mình huynh đệ.

Lý Càn cười nói ra: "Không biết phụ hoàng cảm thấy lễ vật này, phải chăng có thể làm cho phụ hoàng đại uống ba chén!"

Thánh Hoàng vuốt ve Thái A thần kiếm thân kiếm, cười nói: "Đâu chỉ ba chén, lễ vật này đáng giá trầm phải say một cuộc!"

Nói, Thánh Hoàng giờ ly rượu lên, cười nói: "Các con, uống thắng!"

"Uống thắng!"

Các hoàng tử cùng đi Thánh Hoàng cùng nhau uống vào một chén rượu này, nhưng là quát trong miệng mình, sớm đã không còn mấy may mùi rượu, ngược lại nhiều hơn rất nhiều đắng chát cảm giác.

Về phần Lý Trị, sớm cũng bởi vì Thái A thần kiếm xuất hiện, bị Thánh Hoàng quên chỉ sau ót.

Ung cùng trong điện bầu không khí đã đạt đến đỉnh điểm, qua ba lần rượu về sau, Thánh Hoàng cầm kiếm mà ngồi, nói ra: "Ta Đại Đường dùng võ lập quốc, thân là ta đường đường Đại Đường hoàng tử, khi chăm học không ngừng, cường thân kiện thể, mới có thể cường tráng ta Đại Đường, trăm hôm nay hưng khởi, muốn kiểm tra lượng suy tính vũ kỹ của các người, các con đáng sợ!"

Một các hoàng tử đột nhiên sững sờ, bọn hắn cũng không nghĩ tới hôm nay Thánh Hoàng làm sao đột nhiên nhớ tới suy tính bọn hắn, từng cái giữ im lặng, trong lòng phỏng đoán Thánh Hoàng dụng ý.

Thập Thất hoàng tử, năm gần mười ba mười bốn tuổi, lại hoàng vị cùng hắn nhất định vô duyên, cho nên cũng lười suy đoán Thánh Hoàng dụng ý, chỉ coi Thánh Hoàng thật là tâm huyết dâng trào, cười đứng dậy nói ra: "Phụ hoàng muốn suy tính nhi thần, khả có cái gì khen thưởng!"

Thánh Hoàng nhìn xem kích động Thập Thất hoàng tử, dở khóc dở cười nói ra: "Người cái này tiểu thập thất, người muốn cái gì khen thưởng!"

Thập Thất hoàng tử con người đảo một vòng, nói ra: "Phụ hoàng qua hai tháng không phải muốn đi Đông Giao đi săn, hàng năm ngài đều nói nhi thần niên kỷ quá nhỏ, không mang theo nhi thần, năm nay nhưng là muốn mang theo nhi thần đi."

Thánh Hoàng thoải mái cười một tiếng, nói ra: "Chuẩn, bất quá người nếu là luyện không tốt, nhưng là muốn ngoan ngoãn ngoan trong cung, chờ người đầy mười lăm tuổi mới có thể bồi thẩm đi."

Nói, Thánh Hoàng con mắt vô tình hay cố ý quét về chung quanh thành niên hoàng tử, trong đó không vui ý tứ rất rõ ràng nhất.

Một đám thành niên nam tử, lại còn không bằng một đứa bé.

Các hoàng tử đều là trong lòng lộp bộp nhảy một cái, biết đây là Thánh Hoàng không vui, nhao nhao giả bộ như vẻ rất là háo hức.

Thập Thất hoàng tử đại hi, đem khiêu vũ cung nga đuổi đi, sau đó chỉ vào một tên hộ vệ nói ra: "Người, đem kiếm của người cho ta!"

Thị vệ kia không dám trì hoãn, vội vàng đi lên đưa lên bảo kiếm.

Thập Thất hoàng tử nhìn một chút trên tay mình trường kiếm, đối trường kiếm trọng lượng cùng dài ngắn tất cả rõ ràng trong lòng, sau đó nhìn về phía Thánh Hoàng, nói ra: "Phụ hoàng, người khả nhìn kỹ, nhi thần thể nhưng là khác biệt dĩ vãng. Định để phụ hoàng người lau mắt mà nhìn!"

Thánh Hoàng nhìn xem Thập Thất hoàng tử hiện vật quý đáng vẻ, bật cười lớn, nói ra: "Phụ hoàng nhất định xem thật kỹ một chút, chúng ta tiểu thập thất như thế nào để trăm lau mắt mà nhìn!"

Thập Thất hoàng tử ngạo kiều cười một tiếng, bảo kiếm trong tay liền múa lên, trong miệng vẫn không quên nói ra: "Đây là nhi thần một năm trước học tập kiếm pháp, quyền Vân Kiếm!"

Thập Thất hoàng tử tiếng hò hét vang lên, trường kiếm trong tay cũng là tại quanh người hắn tung bay, chọt nhanh chọt chậm, vậy mà khiến cho rất là có võ học ý cảnh.

Chung quanh hoàng tử bắt đầu tất cả còn không có bao nhiêu để ý, dù sao Thập Thất hoàng tử niên kỷ ở nơi đó, liền là luyện võ thiên tài lại có thể có cảnh giới gì, bất quá nghĩ đến nơi này, tất cả mọi người vô tình hay cố ý nhìn về phía ở nơi đó uống một mình, tựa như một người ngoài cuộc Lý Trị.

Nhưng khi Thập Thất hoàng tử kiếm chiêu thi triển ra, tất cả mọi người là sững sờ.

Quyển Vân Kiếm cũng không phải là Hoàng gia kho vũ khí bên trong cao thâm kiếm chiêu, nhưng lại lấy khó luyện nổi danh, quyển Vân Kiếm chính là là năm đó trong chốn võ lâm một vị đạo nhân, hắn mỗi ngày trên núi cao, mây mù chỉ ngồi ngay ngắn thiền tham đạo, mỗi ngày nhìn Vân Hải lẫn lộn, vân khởi vân lạc, ngẫu nhiên sáng chế một kiếm này pháp.

Kiểm pháp phiêu dật linh động, mà lại đại khí bàng bạc, bình thường nhân chờ liền là liên cái ba năm năm năm, cũng nhiều nhất chỉ là luyện cái tương tự, năng ra một tia ý cảnh giả, đều là hiếm thấy.

Vừa mới bắt đầu nghe được Thập Thất hoàng tử nói, mình muốn diễn luyện quyền Vân Kiếm, bọn này hoàng tử phần lớn tất cả cất chế giễu đáng về, nhưng khi Thập Thất hoàng tử thi triển ra, từng cái liền sợ ngây người.

Thập Thất hoàng tử một chiêu này chiêu kiếm pháp, chậm lúc tựa như Vân Hải như Hà, phiêu miểu mà yên tĩnh, nhanh lúc lại tốt giống như Vân Hải bốc lên, khí khái ngàn vạn, giống như mây đen ngập đầu.

Liền là Thánh Hoàng đều là hai mắt tỏa sáng, kêu lên: "Tốt!"

Thập Thất hoàng tử nghe được Thánh Hoàng tiếng khen, trong lòng ý cảnh lập tức bị đánh phá, kiếm pháp cũng đi bộ đáng, dẫn tới Thánh Hoàng dờ khóc dở cười.

Thập Thất hoàng tử cũng là buồn bực nói ra: "Đều do phụ hoàng, quấy rầy nhi thần tâm cảnh!"

Thánh Hoàng cười từ trong ngực lấy ra một cái ngọc bội, nói ra: "Tốt, là phụ hoàng sai, cái ngọc bội này coi như cho trăm hảo nhi tử nhận lỗi đi!"

Thập Thất hoàng tử vui vẻ ra mặt, tiến lên liền nhận lấy Thánh Hoàng ngọc bội.

Một màn này, càng là dẫn tới bọn này các hoàng tử tân sinh ghen ghét, như thể vinh sủng, cái này trong hoàng cung cũng là không có người nào.

Thánh Hoàng ánh mắt đảo qua những này trong lòng không biết hướng về cái gì cổ quái tâm tư các hoàng tử, cười nói ra: "Nhìn các ngươi hào hứng một mẻ, như vậy đi!"

Nói, Thánh Hoàng nhìn về phía trong tay Thái A kiếm, đem Thái A thần kiếm một tay bắn ra, cắm ở trong cung điện trong vô kiếm, nói ra: "Hôm nay các ngươi liền quyền cước giao đấu một phen, nếu ai cuối cùng thắng, thanh này đi theo trăm mấy chục năm Thái A thần kiếm liền về người nào!"

Khi Thánh Hoàng lời nói xong, con mắt đã nhìn về phía phía dưới Lý Càn.

Lý Càn bắt đầu còn sững sờ, mặc dù trên mặt không có biến hóa chút nào, nhưng là trong lòng đã rất là không vui, nhưng là hần đột nhiên phát hiện Thánh Hoàng cuối cùng nhìn mình một chút, lập tức mừng rỡ trong lòng, cái này Thánh Hoàng là muốn tiếp lấy cơ hội này, đem Thái A thần kiếm ban thưởng cho mình.

Thái A thần kiếm là cái gì, không đơn thuần là Lý Đường trấn tộc chi bảo, càng là địa vị biểu tượng, nhớ năm đó Thánh Hoàng vừa được ban cho cho cái này Thái A thần kiếm không lâu, liền leo lên Thái tử chi vị.

Cùng nó nói nó là một thanh vô kiên bất tồi thần kiếm, không bằng nói, thanh này Thái A thần kiếm liền là hoàng vị biểu tượng, ai lấy được Thái A thần kiếm mặc dù mặt ngoài cùng trước đó không hề có sự khác biệt, nhưng là khía cạnh có phải là nói rõ, bọn hắn đã có cùng Thái tử chiến đấu hoàng vị một chút hi vọng đâu.

Trong lúc nhất thời, ở đây hơn hai mươi vị hoàng tử, đã có hơn mười vị hoàng tử ánh mắt sáng rực địa nhìn chăm chăm về phía trong sân Thái A thần kiếm.

Mà Thánh Hoàng giống như một bộ không thèm để ý đáng về, mặt say lơ đãng mông lung, nhưng là tất cả hoàng tử lúc này bộ đáng, đều đã khắc ở trong lòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Bá khí Thái tử

Thái A thần kiếm thật giống như một cái lụa mỏng nửa thân trần tuyệt thế mỹ nữ, để những hoàng tử này từng cái không ngừng nuốt nước bọt, nhưng là nhưng không ai dám cái thử nhất đi ra.

Lúc này, vẫn luôn không chút lên tiếng Thập Tam hoàng tử đứng dậy, cười nói ra: "Hôm nay như vậy náo nhiệt, tăng thêm phụ hoàng lại giống như này hào hứng, làm nhi tử đương nhiên phải thật tốt bộc lộ tài năng, thập tứ đệ bọn hắn tuổi tác còn nhỏ, không tốt đi ra, chỉ có ta cái này mười ba đánh trước cái đầu trận."

Nói xong, Thập Tam hoàng tử thả người nhảy lên, đi tới trên đại điện, nói ra: "Không biết vị kia hoàng huynh trước cùng đệ đệ nhỏ cái đầu màu!"

Thánh Hoàng cười híp mắt, nhìn xem giống như đối Thái A thần kiếm tốt không thêm để ý Thập Tam hoàng tử như có điều suy nghĩ.

Nhìn thấy không người ứng hấn, Thập Tam hoàng tử cười nói ra: "Lục ca, ngày thường ngươi ta người thân nhất, nhưng lại thiếu đi như vậy đấu cơ hội, không bằng nhân cơ hội này, chúng ta trước luyện một chút!"

Lục hoàng tử cười ha hả đứng dậy, nhìn xem Thập Tam hoàng tử, nói ra: "Thập tam đệ đã như này thịnh tình mời, làm ca ca tự nhiên không thể bác mặt mũi của ngươi, vậy chúng ta liền qua hai chiêu!"

Nói, Lục hoàng tử vòng qua bàn trà, đi hướng Thập Tam hoàng tử, nhưng là ánh mắt lại luôn luôn như có như không nhìn về phía trong sân Thái A thần kiếm, trong mắt lóe lên một tia cực nóng, nhưng là rất nhanh liền ẩn giấu đi, vậy mà tại trước mắt bao người, không người phát giác.

Phản này diễn kỹ, nếu là Thôi Ngọc nhìn đến, đơn giản muốn nhếch lên ngón tay cái, khen Thượng một câu, vua màn ảnh a.

Lý Tri thật giống như một cái người tàng hình đồng dạng, ngồi trong góc, độc uống. Hắn đã không cùng các huynh đệ của hắn nói chuyện, các huynh đệ của hắn cũng không người nào để ý hắn.

Nhìn xem giữa sân thân hình trần trọc xê dịch hai người, Lý Tri chán ghét dưới đáy lòng nói ra: "Đối trá!"

Thập Tam hoàng tử vừa ra chiêu, Lục hoàng tử liền hai mắt tỏa sáng, ngoài miệng phủ lên kỳ dị tiểu dung, lập tức, mình tay kia tuyệt chiêu liền khiến cho đi ra.

Cái này Thập Tam hoàng tử vậy mà dùng chính là một loại nửa năm trước tài Tu Luyện võ kỹ, khó khăn lắm chỉ bắt quá dung hội quán thông cảnh giới, lúc này Lục hoàng tử biết, liền là không cân so với chính mình cũng là chắc thắng.

Nhưng là Thập Tam hoàng tử hiện tại đầu tiên là đem mình mời đi ra, sau đó lại sử xuất như vậy võ công, Lục hoàng tử sao có thể không rõ hắn tâm tư.

Thập Tam hoàng tử ý tứ rất rõ ràng, đến một lần có thể làm cho mình nhỏ đến thứ nhất, tại Thánh Hoàng trước mặt lộ mặt mũi, thứ hai, khả cho là mình tiết kiệm rất nhiều nội lực, thứ ba, gặp được mình không muốn giao thủ hoàng tử, cũng có thể nói tổn hao nội lực quá lớn còn cần điều tức.

Cái này một công ba việc sự tình, Thập Tam hoàng tử làm xinh đẹp, Lục hoàng tử không ngừng dưới đáy lòng tán dương.

Nhưng là trên tay lại không chút nào có lưu chỗ trống, tại Thánh Hoàng trước mặt, bọn hắn chút thực lực ấy, nếu là có chút lưu thủ, đều không thể giấu điếm qua ánh mắt của hắn.

Hai người triển đấu mấy chục cái hiệp, rốt cục Lục hoàng tử bắt được Thập Tam hoàng tử một lần sai lầm, thắng được trận này.

Hai người đối trá khách sáo một phen đi vào Thánh Hoàng trước mặt.

Lục hoàng tử mặc dù nhìn như bình tĩnh, trên mặt chỉ là treo nụ cười ấm áp, nhưng là trong lòng đã trong bụng nở hoa, chỉ còn chờ Thánh Hoàng hảo hảo khoe hấn một phen.

Thế nhưng là Thánh Hoàng mới mở miệng, liền để Lục hoàng tử mồ hôi lạnh chảy ròng, rốt cuộc không cười nổi một chút xú tới.

"Lão Lục, trầm nhìn ngươi công phu này là việt luyện việt trở về. Mười ba võ công vốn là so ngươi kém hơn mấy bậc, hiện tại mười ba càng là dùng một môn không thuần thực luyện dương quyền, ngươi vậy mà cũng dùng lâu như vậy tài thắng mười ba, ngươi quá làm cho trầm thất vọng!"

Lục hoàng tử sắc mặt khó coi, cho dù là hấn bụng dạ cực sâu, hiện tại dưới loại tình huống này, cũng phạm pháp làm đến mặt không đổi sắc, xoa xoa mồ hôi trên đầu, Lục hoàng tử đề ni thuận hấn địa nói ra: "Phụ hoàng dạy phải, nhi thần trong khoảng thời gian này luyện võ là có chút lười biếng, nhi thần ngày sau ỗn thỏa siêng năng luyện tập, lần sau tất không cho phụ hoàng thất vọng."

"Ừm, đi xuống đi!" Thánh Hoàng thuận miệng đuổi bọn hắn, chỉ là cái kia không yên lòng bộ dáng, thật sự là làm cho không người nào có thể biết cái này Thánh Hoàng đến cùng là vui là giận.

Có Lục hoàng tử cùng Thập Tam hoàng tử hai cái này vết xe đổ, hoàng tử khác rốt cuộc không ai dám đùa nghịch bọn hắn tiểu thông minh, trong lúc nhất thời, ngược lại là đánh khó hoà giải, không người dám lưu thủ.

Lục hoàng tử đặt ở dưới bàn trà trong tay áo thủ vẫn còn có chút run rẩy, hấn lạng lẽ quan sát một chút Thánh Hoàng, nhìn đến lúc này hắn không có chú ý mình, tài thở dài một hơi.

Lục hoàng tử cũng biết, mình cùng Thập Tam hoàng tử diễn trò, căn bản cũng không có giấu điếm được Thánh Hoàng Hòa Nhân Kim Tinh, vừa rồi một câu, càng là không lưu tình chút nào hợp lý lấy các hoàng tử mặt gỗ.

Cho dù hắn nghiêng răng nghiêng lợi, lại cũng chỉ có thể đánh lạc hướng trong bụng nuốt.

Thời gian thật nhanh đi qua, thời gian đã đem gần chạng vạng tối, một các hoàng tử ngoại trừ không người hiểu Lý Tri, cũng chỉ còn lại có Thái tử chưa từng xuất thủ, dù cho Thánh Hoàng liên tục nhìn về phía hắn, Lý căn vẫn như cũ ổn thỏa Thái Sơn, không nóng không vội đáng vẻ.

Rốt cục, lúc này, Lý càn đứng dậy, cười nhìn về phía Lục hoàng tử, nói ra: "Lục đệ, xuống tới bồi đại ca luyện một chút đi, nó đệ đệ của hần nhóm tất cả còn không có điều tức tốt, chỉ có ủy khuất Lục đệ bồi vi huynh ta tỷ thí một chút."

Lục hoàng tử cười cười xấu hổ, thế nhưng là lúc này hần lại không có nửa điểm lý do từ chối, cũng không thể để so hần còn nhỏ Thập Tam hoàng tử ra đi!

Không có cách nào, Lục hoàng tử chỉ có thể miễn cưỡng vui cười đi đến đại sảnh trung.

"Lão Lục, thực lực của ngươi vi huynh nhìn ở trong mắt, lần này vi huynh khả liên không lại lưu thù!"

"Thái tử quá khen rồi, Tiểu Lục ở đâu là đại ca đối thủ, còn xin đại ca thủ hạ lưu tình!" Dù cho hiện tại Lục hoàng tử trong lòng như tại hỏa thiêu, nhưng là tại Thánh Hoàng trước mặt, vẫn như cũ không thể không làm ra một bộ cung thuận bộ dáng, để hần cực kỳ khó chịu.

Lý càn mỉm cười, toàn thân khí thế đột nhiên bộc phát, liền tựa như bài sơn đảo hải, phô thiên cái địa ép hướng Lục hoàng tử.

Nguyên bản còn một bộ trấn định tự nhiên Lục hoàng tử, cảm nhận được cỗ khí thế này, hoảng sợ nói: "Luyện Tinh Hóa Khí!"

Liên là giống như buồn ngủ Thánh Hoàng, tại thời khắc này trong mắt tất cả tinh quang đại phóng, mừng rỡ nhìn xem Lý càn.

Lục hoàng tử chẳng qua là Tiên Thiên viên mãn cao thủ, nơi nào sẽ là Luyện Tinh Hóa Khí Lý càn đối thủ, vừa định hô lên "Nhận thua" hai chữ, liền cảm thấy tựa như một cỗ đại sơn ép trên người mình, vậy mà nhả không ra nửa chữ.

Tại Lục hoàng tử hoảng sợ khuôn mặt trung, Lý càn nhẹ nhàng một chương trâm lên lồng ngực của hần.

Liên tựa như một cái trường thành đại hần tiện tay đẩy ngã một cái bé con giống như, Lục hoàng tử tại Lý càn một chương này dưới, trực tiếp liền cái mông địa, ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Lý càn thu lại khí thế, đưa tay đem Lục hoàng tử kéo, trong miệng nói ra: "Ai nha, không hảo ý Lục đệ, vi huynh vừa mới đột phá, lực đạo này còn không chế không tốt, không có thương tổn đến ngươi đi!"

Nhưng là truyền đến Lục hoàng tử trong tai, lại thêm ra một cái thanh âm khác.

"Lão Lục, đừng cho là ta không biết hôm nay Lý Trị tại thanh tỉnh cung sự tình, là ngươi phái người cho ta truyền lời, nếu là lần sau lại để cho ta biết ngươi làm những này tiểu động tác, ta lột ngươi bì!"

Cái này truyền âm ngữ điệu, hiển thị rõ ràng Thái tử bá khí, lại lệnh Lục hoàng tử run lên trong lòng, nhìn xem cái này một mặt từ ái đại ca bộ dáng Thái tử, nói ra: "Đa tạ Thái tử, Tiểu Lục không ngại!"

Khi Thái tử cho Lục hoàng tử truyền âm thời điểm, Thánh Hoàng trong mắt vô tình nhìn sang dường như say Lý Trị, ngẫu nhiên cười nói: "Tốt, không hổ là trẫm Thái tử, ba mươi tuổi liền bước vào Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới, tốt, tốt, tốt. Thái A kiểm ngươi tự rước."

Lý càn bước nhanh đến phía trước, tay trái vừa dùng lực đem cầm vào đại địa Thái A bạt kiếm ra, cao nâng đỉnh đầu, quỳ một chân trên đất, nói ra: "Nhi thần khấu tạ phụ hoàng!"

Thánh Hoàng tựa như phi thường hài lòng, cười nói ra: "Không muốn bồi nhọ thanh kiếm này, trẫm hôm nay cũng mệt mỏi, các ngươi cũng tản đi đi!"

Nói, ngay tại nội thị nâng đỡ đi ra ngoài, liền chân tựa như một cái năm sáu mươi tuổi say rượu lão nhân.

Khi Thánh Hoàng bóng lưng biến mất không thấy gì nữa về sau, các hoàng tử hăm mộ nhìn thoáng qua Lý càn cùng trong tay hần Thái A thần kiếm, nhao nhao cáo từ rời đi.

Khi Lục hoàng tử thời điểm ra đi, bên tai lại vang lên Lý càn.

"Lão Lục, ngươi hôm nay phải chú ý, luân phiên hai lần chiến đấu, đã tổn hại nguyên khí, gần nhất không cần thiết tức giận, hội tổn thương thân thể."

Lục hoàng tử Thanh gân nhô lên, cổ nện nộ khí, cung kính nói ra: "Đa tạ Thái tử quan tâm, Tiểu Lục tỉnh." Nói xong, cũng chịu không nổi nữa, thật nhanh rời đi.

Khi mọi người hoàn toàn tán đi về sau, cái này ung cùng trong điện, chỉ có đã say Lý Trị còn nằm sấp trên bàn, ngủ say không dậy nổi.

Lý càn nhìn về phía hần thần sắc không ngừng biến hóa, cuối cùng thở dài một tiếng, gọi tới một cái cung nga nói ra: "Cửu hoàng tử say, các ngươi đem hần đưa đến thanh tỉnh cung mai nữ quan nơi đó."

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Mười thú bảo tọa mẫu thân của Thượng

Thanh tĩnh cung trong, Mai di đang phát đường trung ngồi quỳ chân niệm kinh, nhìn như bình thân, chỉ là trong tay nàng nhanh chóng chuyển động tràng hạt, hiển lộ ra lúc này tâm cảnh của nàng cũng không giống như nàng mặt ngoài như vậy bình thân.

Ung Hòa cung Hoàng Tử Yến chính là hoàng thất dòng chính một mạch nam tử yển hội, hậu cung Tần phi là không được tham gia, Cửu hoàng tử Lý Trị xưa nay bị đương kim Thánh Hoàng chán ghét không thích, cái này khiến Mai di đối đi tham gia Hoàng Tử Yến Lý Trị có chút lo lắng.

Mai di đã ở chỗ này niệm kinh cầu phúc cả một ngày, mắt thấy ngày liền muốn rơi xuống, bên kia vẫn là không có động tĩnh chút nào.

Đúng lúc này, xưa nay an tĩnh thanh tĩnh cung trong, truyền đến một trận tiếng ồn ào, Mai di nhướng mày, mơ hồ nghe được có người kêu gọi thanh âm của mình, thờ dài một hơi, đối Phật Tô bái tam bái, mới đứng dậy ra ngoài.

Vừa ra ngoài không bao lâu, Mai di tìm đến cái kia ồn ào người, vậy mà trông thấy Lý Trị bị ba bốn thái giám lái, lần này thế nhưng là đem Mai di bị hù gần chết.

Chỉ nghe cái kia tiểu thái giám nói ra: "Mai nữ quan, Cửu hoàng tử tại Ung Hòa cung trung uống nhiều quá, Thái tử an bài các nô tì đem Cửu hoàng tử đưa đến ngài nơi này đến, ngài nhìn. . ."

Tiểu thái giám, lập tức để Mai di bắt ổn tâm để xuống, nhưng là nghe xong lại là không cho phép Lý Trị bước vào thanh tĩnh cung Thái tử phân phó, đơn giản có chút không tin lỗ tai của mình, đuổi vội vàng nắm được cái kia tiểu thái giám thủ hỏi: "Quả thật là Thái tử để cho các người đem Cửu hoàng tử đưa đến ta cái này."

Mấy cái tiểu thái giám không rõ ràng cho lắm, ngược lại là từ đầu đến cuối ở một bên cung nga đi tới, đi một cái cung lễ nói ra: "Cô cô, nô tỳ là phụng dưỡng tại Thái tử cái khác cung nga, đem Cửu hoàng tử đưa đến cô cô nơi này, đích thật là thái tử điện hạ phân phó, chờ Cửu hoàng tử An thu xếp tốt, nô tỳ còn muốn hỏi Đông cung hỏi bẩm thái tử điện hạ."

Mai di nghe xong, trên mặt đều nhanh tiểu thành bỏ ra, xem ra Thái tử vẫn là nhớ huynh đệ của mình, dù cho ngoài miệng lên án mạnh mẽ Lý Trị, nhưng là vẫn ở trong lòng yêu thương hân cái này đệ đệ.

Mai di đã rất lâu không có như vậy vui vẻ, cười đem bọn này thái giám đưa vào tầm điện.

Lục vương gia trong phủ, Lục hoàng tử, thập nhất hoàng tử, Thập Tam hoàng tử tam vị hoàng tử tại đường trung tĩnh tọa trầm mặc im lặng, Thập Tam hoàng tử nhìn xem nhắm mắt không nói Lục hoàng tử, trong lòng xấu hổ vô cùng, hôm nay từ cho là mình làm xấu diệu, ai biết vẫn là bị Thánh Hoàng một chút nhìn ra, cuối cùng ngược lại biến khéo thành vụng.

Cuối cùng Thập Tam hoàng tử thực sự chịu không được như vậy bầu không khí, mở miệng nói ra: "Lục ca, hôm nay ta. . ."

Lục hoàng tử cười mở mắt, đưa tay ngăn cản Thập Tam hoàng tử tiếp tục nói, sau đó mở miệng nói: "Thập tam đệ không muốn nói như vậy, ta cũng là đã nhìn ra, phụ hoàng hôm nay là hạ quyết tâm muốn gỡ một cái ta, không có quan hệ gì với người!"

Thập nhất hoàng tử trong mắt hàn quang lạnh lẽo, nói ra: "Xem ra chúng ta về sau muốn thu liễm một chút, phụ hoàng đối với chúng ta giống như có bất mãn, hôm nay như thế không để ý huynh đệ của ta mặt mũi."

Lục hoàng tử thờ dài một hơi, nói ra: "Chẳng ai hoàn mỹ, ta cũng không tin, hân cái này Thái tử liền vạn sự sẽ không ra sai, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, cái này hoàng vị cũng không phải chỉ có chúng ta tài, tốt, tối nay ta muốn trắng đêm trầm tư, vì ngày sau hảo hảo làm một phen dự định."

Thập nhất hoàng tử cùng Thập Tam hoàng tử liếc nhau, nói ra: "Vậy chúng ta liền đi về trước, ngày mai chúng ta lại tới."

Lục hoàng tử nhẹ gật đầu, nhìn xem hai vị hoàng tử rồi đi.

Khi thập nhất hoàng tử cùng Thập Tam hoàng tử rời đi về sau, Lục hoàng tử trên trán gân xanh nhô lên, rốt cuộc chịu không được lửa giận trong lòng.

"A!" Lục hoàng tử song quyền loạn vũ, bắn ra bốn phía nội kinh đem trọn cái đại điện cơ hồ oanh thành một vùng phế tích.

Thế nhưng là cũng không lâu lắm, Lục hoàng tử biến sắc, cả người như bị sét đánh.

Chỉ cảm thấy ngực đau đớn một hồi, trong cổ ngọt ngào, máu tươi phun ra. Chỉ gặp hân hai mắt hoàn toàn đỏ đậm, cả giận nói: "Lý càn, Lý càn, tốt

ngươi cái Lý càn!"

Vào đêm, Hoàng Cực cung trong, Thánh Hoàng nhắm mắt ngủ say, một cái bóng người màu đen đột ngột xuất hiện tại Thánh Hoàng trước mặt, cung kính quỳ lạy.

"Ngươi ta không cần đa lễ!" Nhắm mắt ngủ say Thánh Hoàng đột nhiên mở miệng, người này nhẹ gật đầu, từ dưới đất đứng lên.

Thờ dài một hồi, Thánh Hoàng từ giường rồng ngồi dậy nói ra: "Không nghĩ tới trăm những con này vậy mà cả đám đều như thế ngu!"

Bóng người màu đen chỉ là nhìn xem Thánh Hoàng, cũng không tiếp lời.

Thánh Hoàng cũng tựa hồ cũng không có muốn nghe cái bóng đen này trả lời, phối hợp nói: "Thái A kiếm, chỉ là một thanh kiếm liền để bọn này các con lộ ra nguyên hình, trăm còn có ba mươi năm tại vị thời gian, bọn hắc liên đã đợi không kịp, thật coi trăm là cái bài trí không thành."

Nói, Thánh Hoàng trên thân bá khí nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn xem mờ tối cung điện, nói ra: "Trăm hoàng vị muốn cho ai, cũng chỉ có thể cho ai, ai cũng tranh không được, ai cũng đoạt không được. Ai dám đưa tay, trăm liền chặt ai thù!"

Tiếng nói lạc, trong đại điện đột ngột dâng lên một cỗ phong, khiến cho ánh nến dập tắt, nhiệt độ Trâu nhiên giảm xuống.

"Diễn, để ngươi Đại Diễn Vệ cho ta hảo hảo nhìn chăm chăm, lão tam, lão Lục."

"Tuân chỉ!" Bóng người màu đen diễn rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Mười bảy ngày đó kinh văn tra như thế nào!"

"Đã điều tra rõ, người kia chính là hiện trong giang hồ thịnh truyền phán quan Thôi Ngọc."

Thánh Hoàng sững sờ, lâm vào trầm tư, bất quá rất nhanh Thánh Hoàng liền nói ra: "Đã như vậy, các ngươi Đại Diễn Vệ đem hắc liên đưa đến trăm trước mặt, hắc liên truy nã rút lui đi!"

"Hiện tại người này đang quốc trọng gia Đường Quốc cường hòi kinh trong đội xe, ít ngày nữa liền đem đến kinh thành!"

Thánh Hoàng sững sờ, có chút kỳ quái Thôi Ngọc làm sao lại cùng đương triều quốc trọng quấy hợp lại cùng nhau, bất quá lập tức cười nói: "Có ý tứ, vậy các ngươi liền không cần phải để ý đến, chờ Đường Quốc cường hòi kinh rồi nói sau!"

Diễn khom mình hành lễ, biến mất không thấy gì nữa, mà Thánh Hoàng từ trong ngực lấy ra một chồng kinh văn, chính là Đạo Đức Kinh, đây là sách mới viết một phần, nguyên lai Thập Thất hoàng tử cái kia một phần tại Thánh Hoàng đột phá lúc, đã hóa thành phấn chấu.

Nhìn xem kinh văn Thượng văn tự, mỗi lần xem ra, Thánh Hoàng đều sẽ có một loại mới thể ngộ, không nhìn được, đối sắp đến Thôi Ngọc đã dâng lên lòng hiếu kỳ.

Thanh tĩnh cung trong, Mai di tĩnh tọa tại giường bên cạnh, nhìn xem ngủ say Lý Trị, trên mặt lộ ra từ ái thần sắc.

Đột nhiên, Lý Trị đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt thanh minh sắc bén, nơi nào có nửa phần say rượu đáng vẻ.

Mai di đối một màn này tựa như không có chút nào ngoài ý muốn, nói ra: "Hiện ở thời điểm này, thanh tĩnh cung đã không có người."

Lý Trị nhìn thoáng qua Mai di, từ trên giường ngồi dậy, nói ra: "Không nghĩ tới hắc liên vậy mà lại đem ta đưa đến người nơi này đến, ta người đại ca này thật đúng là nhân từ nương tay, không quả quyết."

Mai di thần sắc tối sầm lại, nói ra: "Hắc liên sao cũng là đại ca ngươi!"

Không có tiếp Mai di, Lý Trị nói ra: "Này cũng cũng đã giảm bớt đi ta rất nhiều phiền phức."

Mai di nhìn thấy Lý Trị đáng vẻ, liền vì bọn họ hai huynh đệ ở giữa tình cảm đau đầu, không biết nên như thế nào hóa giải.

"Đi thôi!"

Lý Trị xuống giường, nói ra.

Mai di nhẹ gật đầu, từ một bên cầm qua đã chuẩn bị xong đèn lồng nhóm lửa, liền mang theo Lý Trị đến nàng ngày thường niệm Phật Phật đường bên trong, Lý Trị ở phía sau đi theo, giữ im lặng.

Đến Phật đường, Mai di đem đại môn quan bế, sau đó trở về Phật tượng trước dập đầu ba cái, cũng không biết nàng động chỗ nào, chỉ gặp Phật tượng đột nhiên từ đó phân vì làm hai nửa, chậm rãi tách ra, hiện lộ ra một đầu tinh mịch địa đạo.

Lý Trị đáng vẻ không có biến hóa chút nào, xem ra hắc liên đã sớm biết tình huống nơi này, đi theo Mai di hạ thông đạo, khi hai người cũng đã sau khi tiến vào, Phật tượng tự động thu về, cuối cùng vậy mà nhìn không ra nửa điểm dị dạng.

Phía dưới thông đạo, trước hẹp sau rộng, cuối cùng càng ngày càng rộng rãi, cuối cùng vậy mà đi vào trong một cái đại điện.

Chỉ gặp phía trên đại điện này, khám nam lít nha lít nhít dạ mình châu, liền tựa như tỉnh không, chiếu rọi toàn bộ đại điện giống như ban ngày, đại điện vách tường càng là điều khắc rất nhiều hình thù kỳ quái thượng cổ Thần Thú pho tượng, thô xem xét loạn thất bát tao, nhưng nhìn kỹ, nhưng thật giống như một trận thảm liệt kinh thế đại chiến.

Tại giữa đại điện, một cái cự đại Hắc Thiết bảo tọa, trên bảo tọa điêu đúc lấy mười cái thượng cổ Thần Thú đáng vẽ.

Mà tại cái này trên bảo tọa, lúc này chính làm lấy một người, nhắm mắt không nói, giống như pho tượng.

Mai đi đem Lý Trị đưa vào nơi này về sau, liền đẩy trở về trong thông đạo, Lý Trị quen thuộc một mình đi vào, cuối cùng đi đến mười thú bảo tọa trước, nhìn xem trên bảo tọa người, khuôn mặt lạnh lẽo, nhưng lại cực kỳ cung kính quý gối trước mặt, nói ra: "Mẫu thân!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thôi Ngọc vào kinh

Nghe được Lý Trị thanh âm, ngồi tại mười thú trên bảo tọa nữ nhân rốt cục mở mắt ra, một sát na, liền tựa như bị một con thượng cổ hung thú nhìn chăm chăm

Con mắt của nàng không phải nhân loại con mắt, ngược lại giống như là một con rắn con mắt, hào không tình cảm của nhân loại, băng lãnh để cho người ta ngạt thở.

Nàng một thân màu đen sa móng, một thân Linh Lung thân thể mềm mại như ả như hiện, tuy là một nữ tử, nhưng là bá khí lại không thua bởi bất luận cái gì nam tử.

Đại lượng một cái Lý Trị, nói ra: "Như thế nào?"

Nữ tử thanh âm thanh thúy dị thường, căn bản cũng không giống một cái bốn mươi năm mươi tuổi phụ nhân, tăng thêm trên mặt nàng kiều nộn làn da, nói nàng là đôi tám thiếu nữ cũng không đủ, bất quá nàng quả thật, hiện tại đã tuổi gần sáu mươi.

Mặc dù nhiên nữ nhân này mặc dù vấn đề hỏi không đầu không đuôi, nhưng là Lý Trị biết nàng hỏi là cái gì, nói ra: "Đã làm thỏa đáng. Chỉ là như vậy phí sức, hài nhi cảm thấy không quá mức tất yếu, vì sao như thế phiền phức."

Lý Trị lời nói để nữ nhân phượng mi nhíu một cái, ngẩng đầu hást lên, Lý Trị trên mặt liền tựa như có một bàn tay vô hình đánh vào trên mặt của hắn, cả người liền bị đánh bay ra ngoài, mặt bên phải Thượng mặc dù không có sưng lên, nhưng là khóe miệng đã máu tươi chảy ròng.

"Người khi nào dám can đảm chất vấn tại bốn quân. Đừng nhìn người là bốn quân nhi tử, lần sau tại dạng này, bốn quân muốn người mệnh, xuống dưới chờ bốn quân bước kế tiếp chỉ lệnh."

Nói, nữ nhân một lần nữa ngồi ở trên bảo tọa.

Lý Trị không nhìn khóe miệng máu tươi, bò dậy từ thi lễ một cái, chậm rãi rút đi.

Khi Lý Trị biến mất về sau, nữ tử này một lần nữa mở hai mắt ra, trong mắt hiếm thấy hiện lên vẻ bất nhẫn, nhưng là rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, đứng dậy, trước mặt trong không khí, đột nhiên xuất hiện một cái đường hầm hư không, một đạo tán ra mịt mờ bạch quang ngọc thạch cầu thang xuất hiện tại dưới chân của nàng.

Không do dự, trực tiếp đạp vào cầu thang, mà cầu thang trên cùng, là một cái hùng vĩ mỹ lệ đại môn, đại môn bảng hiệu bên trên viết —— Nam Thiên môn.

Từ Hoàng Tử Yến về sau, kinh thành náo nhiệt phảng phất khúc mắc náo nhiệt, cũng theo thời gian dần dần bình tĩnh, dân chúng mặc dù vẫn như cũ thường xuyên đàm luận ngày đó thần tích, nhưng là sinh hoạt chung quy vẫn là muốn trở về bình tĩnh.

Nhưng là tại cái này bình tĩnh bề ngoài dưới, trong kinh thành lại là cuộn cuộn sóng ngầm, một chút biết nội tình người, nhìn xem cái này một mảnh cảnh tượng phồn hoa dưới, giống như một cỗ phô thiên cái địa mây đen chính đang chậm rãi bao phủ hướng kinh thành.

Tam hoàng tử cùng Lục hoàng tử bọn người, trong khoảng thời gian này càng là một ngày bằng một năm, bọn hắn vây cánh tại cái này ngắn ngủi thời gian một tháng bên trong, liên tiếp bởi vì đủ loại vấn đề bị bãi miễn, một mặt giận dữ mắng mỏ bọn này vô tài vô dụng, một mặt buồn giận, Thánh Hoàng lời đình thủ đoạn lại như này không để ý tình phụ tử.

Dưới đây một tháng sau, một đội khổng lồ xe ngựa đội xe đi tới Trần Thiên thành dưới cửa thành, Thôi Ngọc từ trong xe ngựa đi ra, trong nháy mắt liền bị Trần Thiên thành hùng vĩ tráng lệ sở thất thần.

Trần Thiên thành lịch sử lâu đời, chính là các triều đại đổi thay đô thành, càng là Trung Nguyên Long Mạch đầu rồng chỗ, thiên hạ Long khí hội tụ chỗ, chung thiên địa linh khí, sản vật màu mỡ, nhân khẩu mấy ngàn vạn, rộng lớn gần như không nhìn thấy bờ.

Gundam mấy trăm trọng, dày Tsukumo trọng tường thành, cơ hồ đứng thẳng vào trong mây. Tường thành là giăng đầy lít nha lít nhít tiền lỗ, từng khối màu đen pha tạp, cái kia là vô số máu tươi ngưng kết chỗ, tại mấy ngàn năm lịch sử dòng sông cọ rửa dưới, lộ ra vô tận cảm giác tang thương, bất kỳ người nào đối mặt dạng này tường thành, tất cả sẽ cho người có một loại nhỏ bé cảm giác.

Thôi Ngọc lần thứ nhất nhìn thấy hùng vĩ như vậy tường thành, hẳn không cách nào tưởng tượng, như thế giống như kỳ tích tường thành, đến cùng là như thế nào dựng thành, tại cao lớn phía dưới tường thành, đến cùng mai táng nhiều ít thi cốt.

Đường Quốc Cường nhìn xem thất thần Thôi Ngọc, cũng không có quấy rầy hắn, cơ hồ mỗi một cái lần đầu tiên tới Trần Thiên thành người, tất cả sẽ như thế, đều không ngoại lệ.

Qua thật lâu, Thôi Ngọc mới hồi phục tinh thần lại.

Sau đó, liền phát hiện Táng Thổ chính một bộ nhìn xem đồ nhà quê biểu lộ nhìn lấy mình, Thôi Ngọc nhìn không được cười lên, đối cô nàng này là vừa yêu vừa hận.

Đường Quốc Cường nhìn thấy Thôi Ngọc đã thường thức xong kinh thành tường thành vĩ ngạn, liền ra lệnh một tiếng, bắt đầu chậm rãi lái vào kinh thành.

Thôi Ngọc trong xe ngựa, đối một bên Quý Tướng nói ra: "Vào thành về sau, muốn nửa bước không rời bảo vệ tốt Táng Thổ."

Táng Thổ liếc một cái bao phủ tại áo bào đen bên trong Quý Tướng, kêu lên: "Làm gì a, bản cung thế nhưng là rất lợi hại, không cần cái này quý đồ vật đi theo bản cung."

Thôi Ngọc bắt đầu đi đem Táng Thổ đặt ở trên đùi của mình, nói ra: "Người cùng ta lúc đi ra làm sao cam đoan."

Nghe được Thôi Ngọc lại xách cái này gốc rễ, Táng Thổ ngạo kiều khuôn mặt nhỏ lập tức thật giống như sương đánh quả cà, vô lực nói ra: "Nghe lời, phải ngoan, không thể cự tuyệt!" Nổi thanh nổi khí thanh âm kéo dài.

"Vậy bây giờ đâu?"

"Tốt a!"

Thôi Ngọc cười dùng ngón tay treo một cái Táng Thổ khiêu lão Cao khoe miệng, nói ra: "Tại thế giới bên ngoài, liền không nên nói nữa cái gì bản cung bản cung, muốn nói ta!"

"Nha!" Táng Thổ lật ra một cái liếc mắt.

Lập tức, nhân tình sáng lên, nhìn thấy trên đường phố một cái tiểu phiến chính khiêng một cái cây gậy, cây gậy Thượng buộc một vòng rom rạ. Mà rom rạ Thượng thì cắm đầy một Xuyên Xuyên đỏ rực đồ vật, Thôi Xán Tinh Oánh, Táng Thổ con mắt lóe lên lóe lên địa lôi kéo Thôi Ngọc hỏi.

"Thôi Ngọc, đó là cái gì?"

Thôi Ngọc xem xét, cái này không phải liền là mít quả sao? Cũng khó trách, từ khi Đường Quốc Cường không biết từ nơi nào nhận được tin tức gì, trong khoảng thời gian này vì đi đường, cực ít vào thành, trên đường đi Táng Thổ cơ hồ không có bao nhiêu thời gian tới giải thế giới này.

"Dừng xe!" Thôi Ngọc cao giọng hô. Sau đó đối Táng Thổ nói ra: "Ta hôm nay liền bồi người hảo hảo dạo chơi kinh thành, thế nào?"

Vốn cho rằng Táng Thổ sẽ phi thường vui vẻ, nhưng là lúc này trong mắt của nàng chỉ có cái kia mít quả, không biết vì cái gì lại như này hấp dẫn nàng. Căn bản cũng không có đem Thôi Ngọc lời nói thẳng tiến trong tai.

Thôi Ngọc lắc đầu, ôm nàng xuống xe ngựa, Quý Tướng cũng như bóng với hình.

Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên từ cũng từ trong xe ngựa xuống tới, hỏi: "Tiên sinh có chuyện gì?"

Thôi Ngọc lúng túng nở nụ cười, nói ra: "Đoạn đường này đi đường, Táng Thổ tâm tình không tốt, hôm nay đến kinh thành, ta chuẩn bị mang theo Táng Thổ hảo hảo ở tại cái này trong kinh thành du lãm một phen."

Thanh Liên từ cười tiến lên nói ra: "Lão sư có như thế nhả hứng, học sinh tự nhiên cùng đi."

Táng Thổ lúc này đột nhiên chuyển qua tất cả, đánh giá cái này trên đường đi cùng mình đoạt Thôi Ngọc không biết xấu hổ lão đạo sĩ, nói ra: "Ngươi quá già, không thú vị, không muốn ngươi đi theo!"

Thanh Liên từ xấu hổ cười một tiếng, liền là một bên tất cả mọi người nở nụ cười, đoạn đường này mặc dù ngọt ngào, nhưng là Táng Thổ cùng Thanh Liên từ cướp Thôi Ngọc đáng vẽ, cũng là trên đường đi một cộc chuyện lý thú, mà lại Táng Thổ bắt quá ba bốn tuổi bộ dáng, rất là đáng yêu làm người ta yêu thích, tất cả thương yêu gấp, ai cũng sẽ không sinh nản khí.

Đường Quốc Cường cười nói ra: "Ngươi vẫn là theo giúp ta hồi phủ uống chút trà đi, cái này chút thời gian ngươi còn muốn cùng một cái tiểu nữ hài đoạt không thành."

Thanh Liên từ liếc một cái Đường Quốc Cường, đối Thôi Ngọc nói ra: "Học sinh kia ngay tại quốc tử giám phủ tỉnh Hậu lão sư."

Thôi Ngọc vẫn không nói gì, Táng Thổ liền đối Đường Quốc Cường đuổi ra một cái ngón tay cái nói ra: "Lão đầu, có nhãn lực, biết nói chuyện, ta thích!"

Lần này mọi người lại là một trận sung sướng.

Đường Quốc Cường chiêu tới một cái hạ nhân, nói ra: "Ngươi đi theo Thôi tiên sinh, đợi Thôi tiên sinh du lãm xong kinh thành về sau, vì tiên sinh dẫn đường." Nói đem một chồng ngân phiếu đưa đến cái này cái hạ trong tay của người.

Thôi Ngọc cùng Đường Quốc Cường một nhóm sau khi tách ra, lập tức liền bị Táng Thổ kéo đến tiểu phiến nơi đó, khi mút quả tiến vào Táng Thổ trong miệng, Táng Thổ trên mặt mỉm cười, liền liên mi tâm Liên Hoa ấn ký đều rất giống lập lòe tỏa sáng.

Nhưng là Thôi Ngọc không có phát hiện, từ khi bọn hắn vừa vào kinh, liền có vô số con mắt tập trung vào bọn hắn. Nhưng là những người này xuất hiện thời điểm, tất cả sẽ chỉ xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt một lần, đồng thời thời gian rất ngắn, cái này cũng khiến cho Thôi Ngọc mặc dù cảm thấy có chút không đúng, nhưng là liền là tìm không thấy vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Xuất thủ cứu giúp

Đại Đường lập quốc hơn trăm năm, quốc lập phát triển không ngừng, chính là là chân chính thiên hạ trung tâm, thiên triều thượng quốc.

Đi tại Đại Đường trên đường phố rộng rãi, Thôi Ngọc tất cả có chút không dám tin vào hai mắt của mình, vô số lần hoài nghi mình có phải hay không lại xuyên việt về thế giới của hắn.

Hơn năm mươi trọng rộng đường đi, ở giữa ba mươi trọng chính là là quân đội tuần tra, lui tới xe ngựa chuyên dụng con đường, ở giữa một cái không cao lan can từ giữa đó một phần thành hai.

Tại con đường hai bên càng là lưu lại một bên rộng mười trọng hình người đạo, vô luận là cửa hàng vẫn là tiểu phiến, tất cả dựa theo quy củ để đặt quầy hàng, chỉnh chỉnh tề tề, thậm chí tại một chút ngã tư đường chỗ, Thôi Ngọc còn chứng kiến chuyên môn bộ khoái đang duy trì trật tự.

Hai bên cần phải xuyên qua bách tính, ngay ngắn trật tự chờ đợi, biết bộ khoái nâng tay lên bên trong một mặt màu lót đen tiểu cò, bọn hắn mới có thể nhanh chóng xuyên qua con đường.

Mất sắc Thôi Ngọc còn chứng kiến, tại lá cờ nhỏ trên đó viết một cái to lớn "Thông" chữ, nếu không phải cái này lui tới bách tính cả đám đều mặc thời cổ áo gai áo ngắn, Thôi Ngọc tất cả hoài nghi mình có phải thật vậy hay không đến xã hội hiện đại.

Trên đường đi đường đi sạch sẽ không còn hình dáng, cách mỗi cách đó không xa tất cả có một cái cự đại thùng gỗ, Thôi Ngọc nhìn thấy một chút chơi trò chơi bách tính, có rác rưởi lúc kiếm gì cũng sẽ tự giác ném đến trong thùng gỗ, liền là tại hắn xã hội kia, cũng cơ hồ rất ít nhìn thấy loại tình huống này.

Về phần Thôi Ngọc mang theo Táng Thổ như thế nào đi đạo, rất đơn giản, hỏi một chút Táng Thổ cái mũi.

Tiểu nha đầu này vừa xuống xe ngựa, cái mũi nhỏ thật giống như một con chó nhỏ, bốn phía ngửi a ngửi, Thôi Ngọc cũng ở phía sau dờ khóc dờ cười đi theo.

Có đôi khi, Thôi Ngọc tất cả hoài nghi mình đến cùng là đến trượt hải tử, vẫn là đến trượt tiểu cầu.

Đột nhiên, Táng Thổ dừng bước lại, nhìn lên trước mặt cửa hàng, trong miệng nước bọt đều nhanh muốn chảy ra, chỉ vào nơi này nói với Thôi Ngọc: "Nơi này, thơm quá a!"

Thôi Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện nguyên lai là một nhà đậu tiệm hoa, bên trong không lớn cửa hàng bày tám mười bàn lớn, bên trong đã làm nhiều lần khách nhân, ngược lại là lấy nữ tính chiếm đa số.

Táng Thổ vừa xuất hiện, lập tức dẫn tới một trận hưng phấn thét lên.

"Oa, thật đáng yêu tiểu nữ hải!"

"Xinh đẹp chết rồi, lòng ta muốn hóa!"

"Rất muốn ôm một cái!"

Thôi Ngọc trên trán tất cả treo đầy mồ hôi, bất quá một đường tất cả là như thế này, Thôi Ngọc ngược lại cũng đã quen.

Đại Đường dân phong mở ra, càng không có cái gọi là nam nữ đại phòng, từng cái nữ hán tử so gia môn còn thô phóng.

Chợt nhìn thấy Táng Thổ như vậy sứ bộ đáng, tất cả hưng phấn sôi trư.

Nếu không phải Táng Thổ đi theo phía sau Quý Tướng, một bộ người sống chó tiến đáng về, Táng Thổ đoán chừng muốn bị đám nữ nhân này nhóm bao phủ không biết bao nhiêu trở về.

Điểm mấy bát đậu hoa, Thôi Ngọc phát hiện Táng Thổ bất không biết so với chính mình lớn hơn bao nhiêu lần lần, càng là các loại gia vị thả cái đủ, bà chủ một mặt từ ái cung chiêu nhìn xem Táng Thổ, hai mắt tỏa ánh sáng.

Khi Táng Thổ nâng lên cái kia so với nàng đầu tất cả lớn bát to, trực tiếp hải nuốt, cái kia mạnh mẽ bộ đáng, lập tức lại lệnh nhà tiểu điểm này bên trong các nữ nhân một trận quỹ khóc sôi gào.

Thôi Ngọc cũng hoài nghi, nơi này đến cùng là Đại Đường kinh thành, thiên hạ trung tâm, vẫn là ổ hải tử, thế nào ở đâu đều có thể nghe được tiếng sôi trư.

Ngay tại Thôi Ngọc cảm thán thời điểm, bên ngoài trên đường phố, đột nhiên truyền đến một trận kêu sợ hải thanh âm, nương theo lấy va chạm kịch liệt âm thanh.

Loáng thoáng địa nghe được có người kêu lên: "Cẩn thận, ngựa nổi chứng!"

Thôi Ngọc quay đầu nhìn lại, phát hiện chỉ có thể nghe được thanh âm, nhưng lại không nhìn thấy cái gọi là mã. Nhưng là nghe thanh âm lại càng ngày càng gần.

Rốt cục, Thôi Ngọc nhìn thấy ngã tư đường chỗ, đột nhiên chui ra một chiếc xe ngựa, Tốc Độ cực nhanh, hai cái tuần mã giống như bị cái gì kích thích, điên cuồng tê mình lấy phi nước đại.

Cũng không biết cái kia mã phu là nghĩ như thế nào, tại loại này tốc độ xuống, vậy mà dây cương hất lên, xe ngựa vậy mà tới một cái chín mười độ chuyển biến, không là rất lớn toa xe bị đột nhiên vung lên đến, đột nhiên xuất hiện một màn, khiến cho trong xe ngựa nhân phát ra một chuỗi cao vút tiếng kêu sợ hải, lại còn là nữ tử.

Mà xe ngựa xa phu, dưới loại tình huống này, rốt cuộc không chế không nổi, cả người tất cả bị văng ra ngoài, đầu chạm đất, lập tức đỏ bạch vải đầy mặt đất, để dân chúng chung quanh nôn thành một mảnh.

Mà xe ngựa vẫn tại phi tốc lao vút.

Thôi Ngọc thở dài, nghĩ thâm hảo hảo đi dạo một lần đường phố, vậy mà lại gặp được loại này chuyện xui xẻo, bởi vì xe ngựa kia chạy đi phương hướng, thỉnh linh chính là Thôi Ngọc chỗ đậu hũ hoa cửa hàng nhỏ.

Càng mọi người kinh khiếu là, tại cửa hàng nhỏ bên ngoài, hai cái sáu bảy tuổi tiểu đồng, đang ngồi ở bên ngoài chơi lấy trò chơi, đã bị một màn này dọa sợ hai đứa bé đã quên đi né tránh.

"Đáng chết!" Thôi Ngọc giận quát một tiếng, thả người nhảy lên, phảng phất một đạo bóng, ngăn tại hai đứa bé trước mặt, sau đó thật nhanh hướng xe ngựa chính diện phóng đi.

"Huynh đài cẩn thận!" Một tiếng kêu tiếng la, không biết từ chỗ nào truyền đến, nhưng là Thôi Ngọc đã tới không kịp quản.

Hữu quyền nắm chặt, cường đại Lực Lượng xuất hiện lần nữa tại trong thân thể hần, chỉ gặp Thôi Ngọc quát to một tiếng, đuôi phải lẳng không quét ngang, hai cái điên rồi liệt mã vậy mà trực tiếp bị Thôi Ngọc đá bay lên, mà toa xe cũng bị mang theo, dẫn tới trong xe nhân thét lên liên tục.

Nhưng là lập tức, một con hữu lực thủ chộp vào toa xe biên giới chỗ, vậy mà đem buồng xe này từ nhổng lên thật cao giữa không trung, một cái kéo xuống, lúc này, hai cái liệt mã tài roi vào trên mặt đất, bắt quả đã toàn bộ chết mất.

Đây hết thầy nói đến trường, thật sự là trong điện quang hỏa thạch. Khi hết thầy bình tĩnh trở lại, chung quanh vây xem bách tính nhao nhao gọi tốt.

Mà trong tiệm lão bản cùng bà chủ càng là từ cửa hàng chạy ra, ôm thật chặt hai cái hài đồng, đôi Thôi Ngọc càng không ngừng đập lấy đầu, nguyên lai hai cái này tiểu đồng chính là đôi này đậu hoa chủ tiệm vợ chồng hài tử, khó trách một mực ngồi ở chỗ này.

Thôi Ngọc cười quay đầu, nhìn về phía xe ngựa toa xe, có lẽ là bị kinh trụ, người ở bên trong thật lâu cũng không có động tĩnh, Thôi Ngọc cũng không có tâm tư đi thám thính, hẳn là không biết trong xe ngựa người, không có chút nào hứng thú.

Đúng lúc này, một bóng người rơi xuống từ trên không, Thôi Ngọc nhìn lại, chỉ gặp người này chừng ba mươi tuổi, tướng mạo đường đường, ung dung hoa quý, hẳn là quan to hiền quý nhà.

Người này không nói hai lời, đầu tiên là chui vào trong xe ngựa, từ bên trong dỡ ra một vị chừng hai mươi tuổi cô nương, dung nhan thanh lệ, mặc dù không phải cái gì đỉnh tiêm mỹ nữ, nhưng là Thôi Ngọc thấy được nàng lần đầu tiên, vậy mà tựa như thấy một đóa ra nước bunn mà không nhiễm trọc thế hoa sen, tươi mát thoát tục, khí chất phi phàm.

Nam tử này một mặt cảm kích đối Thôi Ngọc nói ra: "Đa tạ huynh đài xuất thủ cứu giúp, tại hạ Lý Càn, vô cùng cảm kích."

Rúc vào Lý Càn trong ngực tươi mát nữ tử, mặc dù chưa tỉnh hồn, một bộ dáng vẻ thất hồn lạc phách, nhưng nghe tới Thôi Ngọc liền là ân nhân cứu mạng của mình lúc, lập tức từ Lý Càn trong ngực giãy dụa lấy đứng lên, cung kính đi một cái lễ, nói ra: "Tiểu nữ tử Lý Thái Bạch, đa tạ tiên sinh ân cứu mạng!"

Nguyên bản còn nghiêm cẩn trang diện, nghe được nữ tử danh tự vậy mà gọi Lý Thái Bạch, Thôi Ngọc kém chút cười ra tiếng, nữ tử này cha là đến cỡ nào sẽ không đặt tên, vậy mà cho một cái nữ nhi gia lên như thế một cái bá khí bên cạnh để lọt danh tự, người để người ta thì tiền về sau làm sao hỗn, làm sao chịu nổi a.

Thôi Ngọc cố nén cười, nói ra: "Tien tay mà thôi, son thủy có gặp lại, tại hạ liền cáo từ!"

Lý Càn lông mày nhíu lại, chuyện hôm nay vốn là quái sự ngã ra, nhìn thấy Thôi Ngọc mặc dù xuất thủ cứu nhà mình muội tử, nhưng là vẫn như cũ đối Thôi Ngọc ôm lòng cảnh giác, nhưng là không nghĩ tới người ta liên tính danh tất cả không báo, quay đầu muốn đi, như thế để Lý Càn trở tay không kịp.

Đúng lúc này, bốn phía truyền đến từng đợt tiếng vỗ ngựa, chỉ bắt quả mấy tức, từng đội từng đội binh mã liền chạy tới nơi này, nhìn thấy thảm liệt hiện trường, cầm đầu tướng lĩnh liền muốn găm thét, thấy thì thấy đến Lý Càn lúc, tiểu tướng này run một cái, lập tức quỳ xuống, kêu lên: "Mạt tướng gặp qua thái tử điện hạ!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người con mắt tất cả nhìn chăm chăm về phía Lý Càn, người này liền là làm hướng Thái tử?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Đang nhìn đồ đàn khoác lác

Lý Càn lông mày nhíu lại, hẳn không nghĩ tới, một cái kinh thành tuần tra hộ thành tiểu tướng vậy mà nhận được bản thân.

"Ngươi nhận ra ta?" Lý Càn hỏi.

Cái kia tiểu tướng kích động nói ra: "Khởi bẩm Thái tử, tiểu nhân trước đó từ tại hoàng cung cửa chính phòng thủ, về sau tài rơi vào thành vệ quân, đã từng may mắn gặp qua Thái tử dung nhan!"

Lý Càn nhẹ gật đầu, khó trách. Lý Càn mặc dù là Thái tử, nhưng là ngày thường cũng coi như điệu thấp, tuyệt đối không phải tùy tiện một cái hộ thành tiểu tướng liền có thể nhận biết.

Nhìn thấy thật là đương kim Thái tử, một đám bách tính nhao nhao khom mình hành lễ.

Thôi Ngọc hiếu kỳ nhìn thoáng qua Lý Càn, nhưng là hẳn ngược lại là không có làm sao để ý thân phận của hắn, Thôi Ngọc vốn là đối cái gọi là hoàng quyền cũng không ưa.

Thôi Ngọc dánh vẽ tự nhiên khắc sâu vào Lý Càn trong mắt, nhìn thấy bộ dáng của hắn không giống giả mạo, hoài nghi trong lòng đã giảm bớt rất nhiều, cười nói ra: "Còn chưa thỉnh giáo ân công đại danh!"

Thôi Ngọc cười cười, ra vẻ cao thâm địa nói ra: "Không cần như thế, huống hồ chúng ta hẳn là chẳng mấy chốc sẽ gặp mặt."

Nói xong Thôi Ngọc quay người hướng về đầu hũ hoa của hàng nhỏ đi đến.

Lý Càn trong mắt hàn quang lóe lên, nhìn xem rồi đi Thôi Ngọc, trong lòng không ngừng suy đoán Thôi Ngọc rốt cuộc là ý gì.

Mà tại trên đường phố đám người hỗn loạn trung, một cái bình thường ăn mặc kiểu văn sĩ người trẻ tuổi, đem đây hết thấy đều thấy rõ, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc còn không tiến vào, liền thấy Đường Quốc Cường phái tới gia đình cuống quýt chạy ra, nói ra: "Tiên sinh, tiểu thư không thấy!"

Thôi Ngọc sững sờ, vội vàng hướng trong cửa hàng nhìn lại, phát hiện Táng Thổ cùng Quý Tường cũng không biết đi nơi nào, trên mặt bàn còn để đó uống sạch chén lớn. Bất quá nhìn thấy Quý Tường tựa hồ cùng với Táng Thổ, Thôi Ngọc cũng là không lo lắng lắm, quay đầu vẫn hướng gia đình kia, nói ra: "Làm sao lại không thấy, lúc này mới bao lâu công phu."

Gia đình kia một đường theo Đường Quốc Cường từ Bắc Hoang đến kinh thành, tự nhiên biết trước mặt cái này Thôi Ngọc tại Đường Quốc Cường chờ trong lòng người địa vị, không dám giấu diếm, nói ra: "Hồi bẩm tiên sinh, vừa rồi tiên sinh cứu người lúc, tiểu nhân cũng kim lòng không được đi theo ra ngoài, quay đầu liền phát hiện tiểu thư cùng vị kia áo bào đen hộ vệ biến mất không thấy."

Nhìn tên gia đình này một mặt sợ hãi đáng vẽ, Thôi Ngọc tiện tay lắc lắc, nói ra: "Hộ vệ của ta đi theo, không cần sợ hãi, theo ta đi tìm bọn họ đi!"

Thôi Ngọc đây hết thấy, tất cả bị một bên Lý Càn hai huynh muội để ở trong mắt.

Lý Thái Bạch nói ra: "Hoàng huynh, ân công tựa hồ trong nhà ném đi người nào, chúng ta đi qua nhìn một chút hỗ trợ tìm một chút đi!"

Nhưng là Lý Càn có chút lo lắng thân thể của nàng, nói ra: "Giao cho ta đi, người vừa thụ như thế kinh hãi, vẫn là để những này thành vệ Binh đưa người hồi cung, vẫn là phải tìm thái y nhìn một cái."

Nhưng là Lý Thái Bạch lại kiên định lắc đầu, nói ra: "Không được, ta cũng muốn đi theo."

Lý Càn thở dài một tiếng, hẳn lúc này còn chưa không tin Thôi Ngọc, làm sao lại để Lý Thái Bạch lúc này như thế cùng hắn thân cận, nhưng là mình cái này tiểu muội cá tính, mình từ nhỏ liền biết, ngoài mềm trong cứng, chuyện quyết định liền là Thánh Hoàng tất cả rất khó sửa đổi.

Không có cách nào, đành phải vịn nàng đi hướng Thôi Ngọc.

"Ân công!" Lý Càn kêu lên.

Thôi Ngọc nghi ngờ xoay người, không biết bọn hắn còn có chuyện gì, mặc dù hắn không phải rất lo lắng Táng Thổ nguy hiểm, nhưng là hắn sợ mình đến chậm một hồi, Táng Thổ lại hội họa họa vị kia người đáng thương.

"Các người còn có chuyện gì? Ta chỗ này có việc gấp, không thể ở lâu!"

"Ân công thể nhưng là xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể giúp một hai!" Lý Càn mở miệng nói ra.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Không phải cái đại sự gì, xả muội ham chơi, vừa mới không để ý, không biết lại chạy đi nơi nào. Bất quá bên người nàng có cận vệ đi theo, ta đi theo sau tìm là có thể."

Nghe được Thôi Ngọc nói như thế, Lý Càn liền đã bỏ đi bang một tay dự định, nhưng là Lý Thái Bạch lại nói ra: "Không được, tiểu hài tử lạc đường như thế nào là việc nhỏ, chúng ta nhất định phải hỗ trợ tìm kiếm, còn xin ân công tướng lệnh muội đặc thù nói ra, chúng ta để cho thành vệ nhóm hỗ trợ tìm kiếm."

Thôi Ngọc không kiên nhẫn nói ra: "Không cần, nói chuyện với các người công phu này nói không chừng ta đã tìm được, cáo từ!"

Lý Càn nghe xong lời này, trong lòng liền có hỏa khí, mặc dù người là bọn hắn ân công, nhưng là lại như này không đem hắn cái này Thái tử để ở trong mắt, quả thực đáng hận.

Nhưng là Thôi Ngọc đã quay người rồi đi, phía sau hắn gia đình càng là đánh run một cái, hắn còn là lần đầu tiên thấy có người dám đối đãi như vậy đương triều Thái tử.

"Hoàng huynh!" Lý Thái Bạch lắc lắc Lý Càn cánh tay, nhìn xem muội muội của mình, Lý Càn đầu đầu chỉ có thể vịn nàng cùng sau lưng Thôi Ngọc.

Từ hiện trường rồi đi tuổi trẻ văn sĩ, ở kinh thành phố lớn ngõ nhỏ bên trong bay nhanh xuyên toa, qua gần nửa canh giờ, tài dừng bước lại, sau đó nhìn xem bốn phía không người, lập tức thật nhanh chui vào một chỗ đình trong nội viện.

Quen thuộc đến gần một cái trong thư phòng.

Nói đến cổ quái, cái này rõ ràng giữa ban ngày, thư phòng này rất là lờ mờ vô cùng, nhưng là vẫn có thể nhìn thấy tại trước bàn sách ngồi một người mặc áo trắng bóng người.

Cái này vẫn sẽ cung kính thi lễ một cái, đem chuyện đã xảy ra từng cái kể ra.

Đương sự tình toàn bộ nói rõ ràng, cái này người áo trắng tài khoáng tay, đem cái này vẫn sẽ đuổi ra khỏi thư phòng.

Qua thật lâu, trong phòng tài truyền ra người áo trắng tự lẩm bẩm.

"Không nghĩ tới Thôi huynh đã vậy còn quá nhanh đã đến kinh thành, đuổi kịp cái này cái cốc xảo sự tình. Đáng tiếc, bất quá kế hoạch cũng coi như hoàn thành hơn phân nửa, ta lại ngồi xem đại ca cùng lão tam ở giữa trận này trò hay đi!"

Nói xong, Bạch y nhân này đứng dậy, mở cửa phòng, ôn hòa ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt của hắn, lộ ra một chường tuyết mỹ dung nhan, phong thần Như Ngọc, vậy mà chính là Hoa Mãn Lâu, cũng chính là đương kim Cửu hoàng tử Lý Tri.

Lý Càn vịn Lý Thái Bạch, một mặt cổ quái đi theo Thôi Ngọc, nhìn xem Thôi Ngọc chậm ung dung, một bộ tản bộ bộ dáng, chỗ nào giống như là đang tìm người, rõ ràng là tại du ngoạn.

Nhưng là Lý Thái Bạch nhưng như cũ theo sát không ngừng, Lý Càn cũng chỉ đành bồi tiếp.

Thôi Ngọc mặc dù nhìn như không nóng nảy, nhưng là vẫn luôn tại Cảm Ứng Quý Tướng vị trí, phát hiện bọn hắn vừa đi vừa nghỉ, hiện tại đã ngừng lưu tại một vị trí, hồi lâu bất động, hơn nữa cách mình đã không xa, cho nên Thôi Ngọc tự nhiên cũng sẽ không quá gấp.

Lần theo Quý Tướng vị trí, Thôi Ngọc đi vào một tòa cự đại trang viên trước, chỉ gặp trang viên Thượng viết lồng Thiên trang viên.

Trang viên đại môn mở ra, người đến người đi, bất quá Thôi Ngọc chú ý tới, ra vào người nơi này, đều là một chút nhân tài văn sĩ, có hoa mặc áo gấm, có tệ đại sam vải thô, các loại người đều có, nhưng là đều không ngoại lệ, tất cả để lộ ra một cổ văn nhân khí tức.

Thôi Ngọc có chút hiếu kỳ, Táng Thổ làm sao lại chạy đến nơi đây.

Đi vào, còn không bao lâu, Thôi Ngọc liền nghe đến một trận sáo sáo nháo nháo thanh âm, mơ hồ trong đó tựa hồ là đang thảo luận Đại Đường luật pháp tính thực dụng.

Lý Càn cùng Lý Thái Bạch làm sao lại không biết đây là nơi nào, chỉ là hai người một mặt mừng bức, làm sao tìm được nhân tìm tới cái này lồng Thiên trang viên, sáo lộ không đúng.

Theo càng ngày càng gần, Thôi Ngọc nghe càng rõ ràng hơn, Thôi Ngọc kiếp trước liền là quan toà, đối luật pháp thân là quen thuộc, nghe lấy bọn hắn thảo luận, mặc dù có khi hơi có vẻ ngây thơ, nhưng là cũng có thật nhiều làm cho người hai mắt tỏa sáng ý nghĩ.

Đến gần xem xét, gần mấy trăm người tại trong hoa viên tốp năm tốp ba thảo luận cái này, Táng Thổ đang ngồi ở một cái trong đình, ôm không biết từ nơi nào lấy được một cái túi bánh bao không ngừng dứt lấy, nở nụ cười nghe đám người này biện luận.

"Chư vị huynh đài, luật pháp chúng ta tạm thời thả một chút, lấy tại hạ ngu kiến, hiện tại ta Đại Đường chuyện quan trọng nhất, lúc ấy cùng cực tây đại thảo nguyên một trận chiến."

"Không sai, Bách Xuyên sơn một trận chiến, cực tây đại thảo nguyên mọi rợ cũng dám tiến vào ta Đại Đường cảnh nội, như như không người, tàn sát ta Đại Đường tướng sĩ!"

Hai người này nói chuyện, lập tức dẫn tới quần anh xúc động phấn nộ.

"Đáng thương ta Đại Đường Musou tướng sĩ, lại bị bọn hắn dùng thủ đoạn hèn hạ, lừa giết tại Bách Xuyên sơn chi đình."

"Hơn vạn tinh nhuệ tướng sĩ a, mệnh tang Bách Xuyên đình núi, một trận chiến này vô luận như thế nào tất cả không cách nào tránh khỏi."

"Trung truyền trận chiến kia, máu chảy khắp núi, ngàn dặm đất nung, không tới đêm dài, ngàn vạn oan hồn rên rỉ tại đình núi!"

Nói, từng cái lên án mạnh mẽ cực tây đại thảo nguyên man nhân ngang ngược tàn nhẫn vô đạo.

Cuối cùng càng là trực tiếp thảo luận khởi như thế nào đối chiến thảo nguyên man nhân.

"Cái này có thể nào có thể nói, mấy chục năm trước, Thánh Hoàng ngự giá thân chinh, đánh đại thảo nguyên thân ngang khắp đồng, bây giờ chẳng lẽ còn sẽ sợ bọn hắn sao?"

"Người đây sai, năm đó thảo nguyên man nhân nhân khẩu đông đảo, ta Đại Đường quân sĩ từng bước ép sát, làm đến bọn hắn không thể không chiến, hiện tại bọn hắn khả so không được năm đó, không phải vạn bất đắc dĩ, bọn hắn là không sẽ cùng quân ta chính diện giao chiến."

"Không đúng, ta Đại Đường chiến trận đánh đâu thắng đó, huyết cò vạch, thầy ngang khắp đồng, còn sợ bọn này thảo nguyên mọi rợ không thành."

"Sai sai, thảo nguyên man nhân thiện dùng kỵ binh, tới vô ảnh đi vô tung, ta Đại Đường chiến trận đối nhiên lợi hại, nhưng là linh hoạt không đủ..."

Trong lúc nhất thời, cả hoa viên liền rùm beng giống như chợ bán thức ăn, từng cái mặt đỏ tía tai, nơi nào còn có nửa điểm văn nhân sĩ tử đáng vẻ.

Táng Thổ tại trong đình viện ngược lại là nghe vui sướng, không biết nghe được cái gì, cười ngửa tới ngửa lui.

Thôi Ngọc cũng có chút mặt tròn, đây là lần đầu tiên kiến thức đến Vô Tôn thế giới văn nhân là cái dạng gì, bất quá hắn cũng lười quản, đi đến sân vườn bên trong nhìn lấy cười không còn hình dáng Tang Thổ, cả giận nói: "Người chạy lung tung cái gì, làm sao chạy đến nơi đây, muốn làm gì!"

Táng Thổ liếc một cái Thôi Ngọc, cười nói ra: "Còn có thể làm gì, đang nhìn một đám đồ đàn khoác lác thôi!"

Trong nháy mắt, cả hoa viên lặng ngắt như tờ, vô số ánh mắt nhìn phía Thôi Ngọc nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chấn choáng váng

Từng tia ánh mắt, thật giống như vô số đem mũi tên, chằm chằm đến Thôi Ngọc tốt không xấu hổ, này xui xẻo hài tử, làm gì nói loại này lời nói thật.

Nhưng là Thôi Ngọc tài sẽ không để ý bọn này âu sầu thất bại văn sĩ, Thôi Ngọc đem Tang Thổ ôm lấy, nói ra: "Tốt, chúng ta trở về."

Liền là cùng nhau theo tới Lý Càn đều tề cả da đầu, mặc dù hắn là Thái tử, thân phận cao thượng, nhưng là cũng không dám tùy tiện đắc tội như thế một đám nghèo túng sĩ tử, nếu là đắc tội bọn hắn, chỉ bằng vào bọn hắn cái này há miệng, liền có thể để hắn gây một thân tao.

Ngược lại là Lý Thái Bạch nhìn về phía Tang Thổ ánh mắt, hai mắt phát sáng, hiển nhiên cũng bị Tang Thổ bộ dáng bắt làm tù binh.

Thôi Ngọc muốn đi, nhưng là đám sĩ tử này cũng sẽ không như vậy buông tha hắn, chỉ gặp một cái trung niên văn sĩ, đi ra, nói ra: "Vị huynh đài này, tuy nói đồng ngôn vô kỵ, nhưng là nhà ngươi tiểu nhi nói ra như thế đã thương người, huynh đài chẳng lẽ liền sẽ không thay nàng nói xin lỗi sao?"

Thôi Ngọc phì một chút người này, thuận miệng nói ra: "Hài tử lại không có nói sai, làm gì xin lỗi!"

Táng Thổ cũng là một bộ người năng làm gì ta thần sắc, ngạo kiều không muốn không muốn.

Thôi Ngọc lời vừa nói ra, lập tức quần tình xúc động, Tang Thổ chỉ là một đứa bé, bọn hắn không tiện nói gì, nhưng là Thôi Ngọc thế nhưng là một người trưởng thành, bọn hắn cũng sẽ không như vậy tùy tiện buông tha hắn.

Bất quá mấy hơi thở, Thôi Ngọc liền bị vây vào giữa.

Lý Thái Bạch nhìn tình huống không ổn, liền để Lý Càn trước đi hỗ trợ, nhưng là Lý Càn biết, bọn này Aya người nhiều nhất qua loa vài câu, không có cái gì trở ngại.

Thôi Ngọc còn không có gì động tác, Quý Tường bước ra một bước, quanh thân lạnh lẽo âm khí khiến cho mọi người tất cả kim lòng không động rung mình một cái, nhao nhao lùi lại mấy bước.

Lý Càn hai mắt nhíu lại, nhìn về phía Quý Tường, loại này cổ quái khí tức, để cho người ta chán ghét, nhưng lại vô cùng cường đại, lại là cùng mình tại một cảnh giới cao thủ.

Thôi Ngọc nhìn xem đám người này kém cỏi dạng, khinh thường cười cười.

"Người cười cái gì?" Thôi Ngọc khinh miệt tiểu dung có lẽ kích thích đám người này, có nhân đứng ra.

"Sáng sủa Càn Khôn, chẳng lẽ hắn còn dám hành hung không thành, hôm nay nếu không cho cái thuyết pháp, chúng ta Định cùng người không xong."

Thôi Ngọc nhúc cả tròng nhìn xem đám người này, mặc dù mình tiện tay liền có thể chụp chết một đồng, nhưng là thật đúng là như người này nói, không có cách nào động đến bọn hắn. Cũng được.

Thôi Ngọc nói ra: "Đã các người muốn chết, vậy bản công tử liền cùng các người biện một biện. Nhìn xem các người đến cùng phải hay không đồ ngốc!"

Nghe được nửa câu đầu, đám sĩ tử này tất cả kinh hãi nhìn xem hắn, cho là hắn muốn mở ra sát giới, ai biết nghe được nửa câu nói sau, vậy mà muốn cùng bọn họ biện luận, lập tức một trận cái gì cuồng vọng, tự đại các loại lời nói kêu lên.

Thôi Ngọc cũng không để ý tới, nói ra: "Ta lúc tiến vào, các người chính đang thảo luận Đại Đường cùng thảo nguyên ở giữa chiến tranh, không bằng chúng ta liền lấy cái này biện một biện."

Thôi Ngọc lời nói lại là nhắc lên một cổ gọn sóng, Đại Đường trọng Vũ nghệ Aya, văn phong lại lấy thực dụng làm chủ, tại luật pháp, binh pháp, công pháp bên trong, phần thịnh nhất.

Thôi Ngọc tự nhiên muốn cùng bọn hắn biện binh pháp, thực sự buồn cười.

"Ta hỏi các người, Đại Đường tại trên thảo nguyên như thế nào chiến thắng thảo nguyên kỵ binh." Thôi Ngọc thuận miệng hỏi ra, thật là thuận miệng vãn.

Đám sĩ tử này nhìn nhau, một người đi ra, nói ra: "Thảo nguyên man nhân kỵ binh, quá mau lẹ, mà ta Đại Đường lại lấy bộ binh chiến trận làm chủ, đối mặt kỵ binh, khi từng bước bảo vệ chặt, chậm rãi tiến lên. Dĩ dật đãi lao mới có thể chiến thắng!"

"Không đúng, ta Đại Đường nhiều năm qua, đã sớm khai phát ra rất nhiều nông trường, chúng ta nên huấn luyện kỵ binh, phối hợp ta Đại Đường uy vũ chiến trận, công thủ thoải đáng, mới có thể khắc chế!"

"Không đúng, không đúng! ..."

Thôi Ngọc không nói nhìn phía dưới nhao nhao thành một mảnh đích sĩ nhân, đã nói xong mình cùng bọn hắn biện luận, mình chẳng qua là sau đó đề một vấn đề, bọn hắn ngược lại là mình trước cãi vã.

Nhìn Táng Thổ một bên hướng mình miệng dứt lấy bánh bao, một bên vui vẻ ra mặt.

Rốt cục, có nhân nhớ tới, bọn hắn là tại cùng Thôi Ngọc biện luận, làm sao mình trước hết cãi vã.

Bất quá trốn ở bọn hắn hậu phương Lý Càn cũng không lúc nhân tình sáng lên, trước đó hắn may mắn xem thường đám này nghèo túng sĩ tử, cho rằng bọn họ nghèo kiết hủ lậu, hận đời, cái này lòng Thiên sơn trang mặc dù là Thánh Hoàng thành lập, nhưng là chính hắn ngược lại là xưa nay không đến nơi đây, hôm nay còn là lần đầu tiên đến, không nghĩ tới vậy mà nghe được rất nhiều đề hắn hai mắt tỏa sáng kỳ tư diệu tưởng, suy nghĩ ngày sau nhất định phải thường xuyên qua tới nghe một chút.

Thôi Ngọc tự nhiên không biết Lý Càn ý nghĩ, coi như biết, cũng chỉ có thể ha ha.

Thôi Ngọc cười nói ra: "Nhìn các người nhao nhao hăng hái, ta không vội, nếu không các người lại tiếp tục một hỏi?"

Biết Thôi Ngọc đang nhạo báng nhì bọn hắn, lập tức tròn mắt tròn xoe.

Tốt a, Thôi Ngọc thu liễm tiểu dung, chỉ vào một người nói ra: "Người nói bộ binh bảo vệ chặt, từng bước tới gần, đơn giản liền là trò cười, ta nếu là thảo nguyên kỵ binh, tất nhiên triển khai kỵ binh ưu thế, không cùng các người đánh giáp lá cà, lấy cung tiễn từ phương xa khắc chế, người liền đừng tất cả không đừng tới ta, còn muốn từng bước tới gần?"

Vừa nói vừa chỉ vào một người, nói ra: "Người nói Đại Đường huấn luyện kỵ binh, cùng bộ binh cùng nhau tác chiến, người ngu đần sao? Người biết Đạo Nhất cái hợp cách kỵ binh muốn huấn luyện bao lâu, phải hao phí bao nhiêu? Muốn trở thành một cái hợp cách kỵ binh, tự nhiên muốn trước dùng mã, dùng mã trước phải thuần phục ngựa, làm cho thông nhân tính, cùng chủ nhân nhân mã một thể. Binh sĩ muốn lúc nào cũng nuôi ngựa uống nước, tăng thêm cỏ khô, thường xuyên rửa sạch, làm nhật làm dịu ngựa sợ hãi tâm lý. Các loại, còn thuần thực hơn sử dụng yên ngựa, huấn luyện ngựa có thể hiểu binh sĩ mệnh lệnh, xoay trái, rẽ phải, tiến lên, lui lại, gãi tóc, giảm tốc các loại, đây cũng không phải là ngắn thời gian có thể hoàn thành. Cái gọi là 'Tập nó tai mất, không lệnh kinh hãi. Tập nó rượt đuổi, bẻ nó tiến dừng, nhân mã ra mất, sau đó có thể dùng...'"

Thôi Ngọc lưu loát nói ra huấn luyện một cái kỵ binh khó khăn, để đám người này á khẩu không trả lời được, sau đó Thôi Ngọc càng là từng bước từng bước đối lấy bọn hắn mới bọn hắn thảo luận vấn đề, từng cái bác bỏ thương tích đầy mình.

Đám sĩ tử này nguyên bản vẫn là khinh thường phần nộ biểu lộ, nhưng là theo Thôi Ngọc dùng sắc bén ngôn từ đem bọn hắn bác bỏ thời điểm, trong mắt bọn họ đã biến thành vẻ kính nể.

Mà Lý Càn càng là ngạc nhiên nhìn xem Thôi Ngọc, nhất thời vậy mà kinh động như gặp thiên nhân.

Cuối cùng Thôi Ngọc nhìn phía dưới người, nói ra: "Mà lại, chẳng lẽ các người hiện tại không ai phát hiện một cái vấn đề trọng yếu sao?"

Phía dưới hết thảy mọi người sửng sốt, liền là Lý Càn tất cả là một bộ tôn kính bộ dáng nhìn về phía Thôi Ngọc.

Quả nhiên, không có người ý thức được, quả nhiên đều là một bang tư tưởng cứng nhắc tên ngốc, Thôi Ngọc nói ra: "Ta hỏi các người Đại Đường như thế nào cùng thảo nguyên kỵ binh đối chiến, các người vậy mà cả đám đều ngu đột xuất nói chiến trường giao đấu chi pháp, nhà ta muội muội nói các người là đồ ngốc có lỗi sao?"

Lần này, liền liên Lý Càn tất cả choáng váng, hai quân giao đấu không tại chiến trường tương bác, chẳng lẽ lại còn muốn cùng đối phương hẹn lên đối Phụng lão đại uống trà không thành, hoặc là hai quân mắng nhau, ai mắng thắng ai liền thắng không thành.

"Còn xin tiên sinh giải hoặc!" Hiện tại bọn này tanh hôi văn sĩ không có một cái nào dám xem nhẹ Thôi Ngọc, cung kính mà hỏi.

Thôi Ngọc nhìn lấy bộ dáng của bọn hắn, nói ra: "Ta dụng binh chỉ pháp, cả nước vì bên trên, phá quốc thứ hai, toàn quân vì bên trên, Phá Quân thứ hai, toàn tốt vì bên trên, phá tốt thứ hai, là cho nên bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện vậy; không đánh mà thắng chỉ Bình, thiện chi thiện giả. Cho nên thượng binh phạt mưu, tiếp theo phạt giao, tiếp theo phạt Binh, nó hạ công thành. Cho nên người thiện dụng binh, khuất nhân chi Bình mà phi chiến vậy. Nhỏ nhân..."

Ngay tại Thôi Ngọc lưu loát chuẩn bị đem Tôn Tử binh pháp lấy ra lượng lượng thời điểm, Táng Thổ lời kéo Thôi Ngọc tay áo, nói ra: "Thôi Ngọc, không thủ vị, chúng ta đi thôi!"

Thôi Ngọc không quan trọng nói ra: "Tốt a!" Sau đó đem Táng Thổ ôm lấy, đối bọn này đã thất thần văn nhân nhóm nói ra: "Duyên phận đã hết, cáo từ!"

Nói xong, mang theo Táng Thổ rời đi.

Lần này, một đám văn sĩ tất cả đều giống như điên cuồng, càng không ngừng kêu la hi vọng Thôi Ngọc lại nói vài lời, nhưng là quý tướng phía trước, giống như có một hai bàn tay to, đem đám người tách ra thành một cái lối đi.

"Hoàng huynh, người làm đau ta!"

Lý Thái Bạch thanh âm tại Lý Càn vang lên bên tai, Lý Càn lúc này mới phát hiện mình đỡ tại Lý Thái Bạch trên cánh tay thủ, lúc này giống như kim sắt đồng dạng, nhưng là hần lúc này đã kích động không kịp hỏi đến Lý Thái Bạch an ủi, gấp vội vàng nói: "Thái Bạch, vừa rồi ân công nói những người đó đều nhớ kỹ?"

"Nhớ kỹ, liền là quá thâm ảo, không hiểu rõ lắm!"

"Đi, chúng ta đuổi theo ân công." Thế nhưng là ngẩng đầu một cái, Lý Càn liền giật mình phát hiện, Thôi Ngọc thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn đây sân vẫn như cũ thất thần đám sĩ tử!

Lý Càn nắm chặt nắm đấm, nói ra: "Ta nhất định sẽ tìm tới người."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thái tử binh pháp thao lược

Thôi Ngọc tự nhiên là không muốn cùng những này sĩ tử dây dưa, trực tiếp thi triển khinh công rời đi.

Lý Càn lần này đối Thôi Ngọc càng thêm cảm thấy hứng thú, không đơn thuần là bởi vì Thôi Ngọc luận điểm khắp nơi đánh trúng chỗ yếu hại, càng là bởi vì, Đại Đường hoàn toàn chính xác chuẩn bị rất đúng tây đại thảo nguyên xuất binh.

Bách Xuyên sơn vừa đứng, cực tây đại thảo nguyên nhân cũng dám tại Đại Đường cảnh nội tàn sát hơn một vạn Đại Đường tướng sĩ, chuyện này vô luận như thế nào cũng không thể như vậy được rồi.

Mặc dù bây giờ triều chính bên trên, một mảnh tường hòa, không có chút nào muốn động Vũ ý tứ, nhưng là thân là Đại Đường Thái tử Lý Càn lại biết, Thánh Hoàng đã lấy thủ chuẩn bị trung.

Mà Thôi Ngọc cuối cùng mấy câu, càng là lệnh Lý Càn kinh động như gặp thiên nhân, mặc dù Đại Đường trọng Vũ nhẹ văn, nhưng là cũng phải nhìn là dạng gì văn sĩ, nghị loại này binh pháp đại gia, Đại Đường cũng không phải bình thường coi trọng.

Thậm chí nói, một cái Luyện Khí Hóa Thần Võ Giả cùng một cái binh pháp đại gia ở giữa làm lựa chọn, Đại Đường nhất định sẽ lựa chọn cái này cái binh pháp đại gia.

"Chúng ta trở về đi!" Lý Càn nhìn xem Lý Thái Bạch nói ra, trong lòng đã quyết định, sau này trở về, lập tức liền đem Thôi Ngọc dung mạo vẽ ra, đồng thời lập tức phái người tìm kiếm.

Khi Táng Thổ đã ăn no về sau, tại Thôi Ngọc trong ngực không biết lúc nào đã ngủ, Thôi Ngọc cười đối Đường Quốc Cường an bài gia đình nói ra: "Trở về đi!"

Cái nhà kia đình hôm nay cũng là đã khai nhãn giới, đối Thôi Ngọc càng là phục sát đất, nghe được Thôi Ngọc nói muốn trở về, vội vàng đi tìm một cái xe ngựa, đem Thôi Ngọc ba người tiếp về nước trượng phu.

Khi Thôi Ngọc một đoàn người trở lại quốc trượng phu, phát hiện Đường Quốc Cường đã đi hoàng cung diện thánh, bắt quá Thanh Liên tử vẫn còn, đồng thời đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, Thôi Ngọc phỏng đoán, Đường Quốc Cường như là đã đi gặp mặt Thánh Hoàng, như vậy có lẽ mình muốn gặp Thánh Hoàng thời gian rất nhanh.

Lý Càn trở lại hoàng cung về sau, ngựa không ngừng vó liên lập tức đem Thôi Ngọc chân dung về ra, sau đó gọi đến chính mình thiếp thân thị vệ, nói ra: "An bài xong xuôi, đem người này tìm ra, hẳn liền ở kinh thành, tìm tới sau lập tức nói cho ta biết, ta muốn đi tự mình tiếp!"

Thị vệ kia nghe xong, không dám trì hoãn, tiếp nhận chân dung sau sững sờ, nói ra: "Điện hạ, người này ti chức tốt muốn biết hẳn là ai."

Lý Càn sững sờ, thị vệ của mình vậy mà biết hẳn là ai, chẳng lẽ là trong kinh thành nổi danh người.

"Mau nói!"

Người thị vệ kia nhìn thái tử điện hạ một mặt trịnh trọng, nhưng là lại không lắm khẳng định nói ra: "Ti chức gặp qua chân dung của người này, chỉ là không biết là có hay không là một người."

"Dùng dài! Mau nói!" Thái tử cả giận nói.

Thị vệ kia dọa đến đuối vội vàng nói: "Người này phải gọi Thôi Ngọc, trước đó Thánh Hoàng từng hạ lệnh truy nã, bắt quá không biết vì cái gì, đoạn thời gian trước liền triệt tiêu đối với hắn truy nã."

Lý Càn sững sờ, hẳn không nghĩ tới Thôi Ngọc lại là một cái tội phạm truy nã, càng không nghĩ đến chính là, Thánh Hoàng vậy mà cũng biết người này, vô luận là truy nã vẫn là huỷ bỏ, đều là Thánh Hoàng mệnh lệnh.

Lý Càn trầm ngâm trong chốc lát nói ra: "Nếu biết hẳn là ai, các ngươi đi hỏi thăm một chút hắn bây giờ tại nơi nào, tìm tới sau vẫn là về tới trước nói cho ta biết! Đi xuống đi!"

"Rõ!"

Đội người thị vệ kia xuống dưới, Lý Càn lấy ra giấy bút, đem Thôi Ngọc tại lòng Thiên trong trang viên lời nói không sót một chữ viết đi ra, sau đó an vị trên ghế, không biết suy nghĩ cái gì.

Trong ngự thư phòng, Đường Quốc Cường một thân y phục hàng ngày, ngồi tại Thánh Hoàng đối diện, cùng Thánh Hoàng một bên đánh cờ một bên nói chuyện phiếm.

Thánh Hoàng tựa như tùy ý địa nói ra: "Cái kia Thôi Ngọc ở chỗ của ngươi."

Lời này không có nửa điểm giọng nghi vấn, mười phần khẳng định.

Đường Quốc Cường tựa hồ đã sớm biết Thánh Hoàng sẽ hỏi lên, trên mặt không có chút nào ngoài ý muốn, trên bàn cờ rơi xuống một đũa con, nói ra: "Đúng vậy a, tính toán cũng có non nửa năm!"

"Nói một chút!"

Đường Quốc Cường cười nhìn thoáng qua Thánh Hoàng, không có chút nào giấu diếm, từ lần thứ nhất nhìn thấy Thôi Ngọc bắt đầu giảng đến vào kinh phân tới.

Thánh Hoàng sau khi nghe xong, rơi vào trầm tư, con cờ trong tay không ngừng rơi xuống, lại hình như hoàn toàn không thêm đề ý.

Đường Quốc Cường cũng là không thêm đề ý chút nào, liền tựa như mình không có nói qua trước đó lời nói, bồi tiếp Thánh Hoàng trầm mặc đánh cờ.

Thẳng đến ngày càng lặn về phía tây, Thánh Hoàng tài mở miệng nói ra: "Không còn sớm nữa, ái khanh trở về đi!"

Đường Quốc Cường để cờ xuống, lui ra cung kính đi xong lễ, liền lui ra ngoài. Không hỏi Thôi Ngọc xử trí như thế nào, nhưng là Đường Quốc Cường biết, nếu là Thánh Hoàng muốn gặp một lần Thôi Ngọc, tự nhiên sẽ gặp, nếu như không muốn gặp, mình cũng không có biện pháp nào.

Trong ngự thư phòng, chỉ còn lại có Thánh Hoàng một người, đột nhiên một trận bóng đen hiện lên, diễn xuất hiện tại Thánh Hoàng trước mặt, cung kính đem một trang giấy đưa cho Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng kết quả về sau, tức giận vỗ bàn một cái, trang giấy trong tay cùng bàn trà cùng nhau hóa thành phần cháo.

"Lão tam, tốt một cái lão tam, thậm chí ngay cả thân muội muội của mình đều muốn ra tay!" Thánh Hoàng trong mắt hàn quang chuồn lại tránh, cuối cùng quay về bình tĩnh, nói ra: "Thái tử cùng Thôi Ngọc gặp?"

Diễn nhẹ gật đầu, nói ra: "Đúng vậy, bắt quá Thái tử lúc ấy còn không biết hắn là ai, cũng không tương giao. Bắt quá Thái tử về sau rất muốn quen biết Thôi Ngọc, nhưng là đã tẩu tán, không thể kết bạn!"

"Thái tử lúc này ở đây?" Thánh Hoàng hỏi.

Diễn nói ra: "Lúc này đang Đồng cung!"

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Rất lâu không có đi Đồng cung nhìn một chút, hôm nay liền đi xem một chút đi!"

Nói, liền đứng dậy, diễn cũng đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Trong Đồng Cung, tầng tầng thù vạ, đột nhiên nhìn thấy đương kim Thánh Hoàng giá lâm, nhao nhao hành lễ.

Đến Đồng cung Thái tử ngày thường sở đãi thư phòng, Thánh Hoàng đi thẳng vào, thế nhưng lại không có trông thấy Thái tử thân ảnh.

"Thái tử đâu?" Thánh Hoàng nghi ngờ hỏi.

Tại thư phòng phục vụ thái giám vội vàng quỳ xuống nói ra: "Khởi bẩm Thánh Hoàng, Thái tử tại một khắc đồng hồ trước đó đi ra, nghe Thái tử nói, Thanh Quân công chúa hôm nay bị kinh sợ dọa, Thái tử đi An Tâm đan đi nhìn công chúa đi."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, trong lòng hết sức hài lòng. Để các hoàng tử huynh hữu đệ cung, tương thân tương ái là mỗi một cái để vương tất cả hi vọng nhìn thấy, nhưng là sẽ rất ít thực hiện. Hiện tại Thái tử chẳng những tài đức vẹn toàn, mà lại yêu mến huynh đệ của mình tỷ muội, cái này khiến Thánh Hoàng không khỏi long nhan cực kỳ vui mừng.

Tại thư phòng này trung tùy ý đi lòng vòng, đột nhiên phát hiện ở trên bàn sách thả một chồng giấy, Thánh Hoàng tùy ý cầm lấy, phát hiện lại là giao đầu cực tây đại thảo nguyên lợi và hại phán đoán suy luận, bắt đầu còn chưa đề ý, dù sao Thái tử tài học cũng không phải là lấy binh pháp tăng trưởng, nhưng nhìn vài lần, phát hiện mặc dù viết không có kết cấu gì, nhưng là các loại kiến giải thẳng vào chỗ yếu hại, khiến cho Thánh Hoàng hai mắt tỏa sáng.

Khi thấy "Ta dụng binh chỉ pháp, cả nước vì bên trên, phá quốc thứ hai, toàn quân vì bên trên, Phá Quân thứ hai, toàn tốt vì bên trên, phá tốt thứ hai, là cho nên bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện vậy; không đánh mà thắng chi Bình, thiện chi thiện giả. Cho nên thượng binh phạt mưu, tiếp theo phạt giao, tiếp theo phạt Binh, nó hạ công thành." Một đoạn này lúc, không khỏi vỗ bàn đứng dậy.

Đáng tiếc tựa hồ còn không có viết xong, đem trong tay chõng chất trang giấy cất kỹ, Thánh Hoàng hưng phấn quay người rời đi, cũng không có nói thứ gì.

Đoạn đường này hồi ngự thư phòng trên đường, Thánh Hoàng cổ kiệu cũng không ngồi, tâm tình thư sướng một đường đi trở về đi, liền liên bộ pháp tất cả nhẹ nhàng linh hoạt rất nhiều.

"Không nghĩ tới, trầm nhi tử lại có như thế binh pháp thao lược, trầm vậy mà không biết, Thái tử giấu thật là đủ sâu, thôi, đoán chừng hắn là muốn cho trầm một kinh hi, trầm liền không ngừng phá hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Thôi Ngọc muốn làm gì

Đường Quốc Cường một lần phủ, liền lập tức chuẩn bị tiệc tối, xem như đúng là mở tiệc chiêu đãi Thôi Ngọc, trên yến tiệc cũng không có nhiều người, đều là quốc trưởng phủ người nhà.

Trên yến tiệc nâng ly cạn chén, bầu không khí cũng coi như nhiệt liệt, nhưng là Đường Quốc Cường nhưng không có cùng Thôi Ngọc nói một câu liên quan tới Thánh Hoàng muốn gặp chính mình sự tình.

Bất quá Thôi Ngọc cũng bảo trì bình thần, biết tiệc tối kết thúc, Thôi Ngọc đem Táng Thổ lại dỗ ngủ về sau, một cái gia đình đem Thôi Ngọc mời đến vườn hoa trong lương đình.

Lúc này Đường Quốc Cường giống như có lẽ đã đợi đã lâu, trong lương đình, chỉ có Đường Quốc Cường một người, cái nhà kia đình đem Thôi Ngọc dẫn tới đình nghỉ mát về sau, liền đi xuống.

Thôi Ngọc đi tới, Đường Quốc Cường làm một cái mời ngồi thủ thế, Thôi Ngọc nhìn lại, trên bàn đá thả một cái bàn cờ, còn có một số nước trà điểm tâm

Thôi Ngọc cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở xuống tới, nhìn xem Đường Quốc Cường đến cùng muốn nói cái gì.

Đường Quốc Cường trực tiếp trên bàn cờ rơi xuống một đứa con, mở miệng nói ra: "Hôm nay ta tiến công điện thánh, đã đem chuyện của ngươi nói cho Thánh Hoàng!"

Thôi Ngọc giả bộ như không thèm để ý, từ bên cạnh lấy ra quân cờ, cùng đi hán hạ xuống.

Đường Quốc Cường cũng không thèm để ý, mở miệng đem nhìn thấy Thánh Hoàng đi qua không chút nào để lọt nói cho Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhìn về mặt mỉm cười Đường Quốc Cường, hiện tại Thôi Ngọc có loại xem không hiểu lão đầu này, trong lòng không ngừng trầm tư Đường Quốc Cường, bàn cờ lạc tử càng là tùy tính mà đi, không chờ một lúc liền đã bị Đường Quốc Cường một con rồng lớn giết không thừa mảnh giáp.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, đem quân cờ buông xuống, nói ra: "Cáo từ!"

Đường Quốc Cường nhìn xem Thôi Ngọc rồi đi bóng lưng, trên mặt cao thâm mặt trắc cười cười, chỉ chốc lát Thanh Liên từ đi tới, nói ra: "Ngươi cùng lão sư đánh cái gì lời nói sắc bén, trực tiếp nói thẳng không phải tốt!"

Đường Quốc Cường phẩm một miệng trà, nói ra: "Ngươi không cảm thấy dạng này càng có ý tứ sao?"

Thanh Liên từ cười khổ một tiếng, ngồi lúc trước Thôi Ngọc vị trí, nói ra: "Đến, bản đạo muốn vì lão sư báo thù, giết ngươi cái không thừa mảnh giáp!"

Trong bóng đêm, Lý Càn trở lại phủ đệ, mặc dù trở về đã chậm, nhưng là cho tới bây giờ tài xác nhận Lý Thái Bạch an ổn nằm ngủ, hần tãi An Tâm trở về.

Bất quá vừa mới tiến Đông cung, Lý Thái Bạch thiếp thân tiểu thái giám liền đi tới, nói ra: "Thái tử điện hạ, hôm nay Thánh Hoàng bệ hạ tới Đông cung."

Lý Càn sững sờ, hỏi: "Phụ hoàng tới Đông cung, có thể nói có chuyện gì không? Các ngươi cũng không ai đi cho ta biết!"

Lý Càn nhướng mày, lập tức đem tiểu thái giám bị hù gần chết, nói ra: "Ngài vừa đi không bao lâu, Thánh Hoàng liền đến, nghe nói ngươi đi công chúa nơi đó, Thánh Hoàng liền phân phó chúng ta đừng đi tìm ngươi, chỉ là tại trong thư phòng của ngươi tùy ý đi lòng vòng, liền rồi đi."

Lý Càn nhẹ gật đầu, đi hướng thư phòng của mình, hần tự mình biết mình viết ngày đó Thôi Ngọc, thế nhưng là liền để lên bàn.

Khi đến thư phòng, phát hiện đồ vật còn tại chỗ cũ, Lý Càn suy đoán Thánh Hoàng hẳn không có nhìn thấy, nếu là nhìn đến, như vậy nội dung đặc sắc, Thánh Hoàng ôn hòa sẽ không bắt quá hỏi, lại nhìn qua, Lý Càn đem thiên văn chương này cẩn thận thu hồi, trong lòng suy nghĩ lúc nào Tài Năng lần nữa nhìn thấy Thôi Ngọc, hẳn nhưng là có có nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo.

Cầu hiền như khát, cũng không chỉ là làm nay Thánh Hoàng, hẳn cái này Thái tử càng là như vậy, hẳn muốn vì sau này mình trải đường, cái gọi là một hướng Tenshi một khi thân, cái này khả không phải chỉ là nói suông.

Vô Giả thế giới, cường đại Vô Giả thọ nguyên đâu chỉ trăm năm, nếu là Thánh Hoàng ôn hòa hoàng vị mấy trăm năm, chỉ sợ các triều đại đổi thay, tất cả sẽ phát sinh hoàng tử chính biến sự tình.

Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, vô luận cái nào hoàng tử đều có thể các loại, nhưng là mấy trăm năm, ai cũng đợi không được.

Cho nên các triều đại đổi thay, mỗi Nhậm Thánh Hoàng trăm tuổi lúc nhất định phải thoái vị, mà bởi vì đương triều Thánh Hoàng quá mức cường đại, chính biến xác suất thành công thực sự thấp đáng thương, cho nên trong lịch sử hoàng tử chính biến rất ít phát sinh, cái này không thể không nói đối với Hoàng gia tới nói, là một chuyện may mắn.

Nhưng là mỗi Nhậm Thái tử, cũng sẽ ở bọn hắn ôn hòa Đông cung thời điểm, tìm kiếm khắp nơi hiền lương vì chính mình ngày sau tính toán.

Thôi Ngọc một đường trầm tư, mắt hờn mắt vía, thẳng đến đến gian phòng của mình lúc, Thôi Ngọc mới đột nhiên bừng tỉnh.

Chỉ gặp Thôi Ngọc hung hăng đến phun một bãi nước miếng, mắng: "Hai cái này lão hỗn đản, đều là lão hồ ly!"

Thôi Ngọc đóng lại gian phòng đại môn, rót cho mình một ly thủy, uống một hớp dưới, lửa giận trong lòng tài tựa hồ nhỏ đi rất nhiều.

Đường Quốc Cường ý tứ rất rõ ràng, chuyện đã xảy ra ta đã nói cho ngươi biết, dạng này nếu là tất cả không rõ vì cái gì Thánh Hoàng không lập tức tiếp kiến ngươi, ngươi liền cũng đừng gặp Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng ý tứ hiểu hơn, nghe được Đường Quốc Cường nói tới, tự nhiên biết Thôi Ngọc trăm phương ngàn kế muốn để hần tiếp thấy mình, mà Thôi

Ngọc tính tình phẩm tính cũng đều hiểu rõ một hai.

Tài tử, có tài nhân, bất kỳ cái gì một cái kẻ thống trị tất cả rất ưa thích, nhưng là một cái ngạo mạn tài tử lại sẽ không làm bọn hắn ưa thích, mà Thôi Ngọc, tại Thánh Hoàng trong mắt liền là như thế một cái có ngạo khí có tài nhân.

Bây giờ không phải là hắn Thánh Hoàng xin Thôi Ngọc đi gặp hắn, mà là Thôi Ngọc muốn gặp Thánh Hoàng, cho nên cái này Thánh Hoàng bắt đầu ngay tại chỗ lên giá, đem Thôi Ngọc liền phơi ở chỗ này, hảo hảo mài mài tính tình của mình, đem mình ngạo khí mài rồi, dạng này Thôi Ngọc mới là Thánh Hoàng hi vọng lấy được nhân tài.

Cho nên, vô luận là Thánh Hoàng vẫn là Đường Quốc Cường đều là một cái ý tứ.

Người trẻ tuổi, không nên gấp gáp, chậm rãi chờ lấy chính là.

Nhưng là, chờ em gái ngươi a!

Thôi Ngọc hận nghiêng răng nghiêng lợi, hai cái này lão hổ đản, cùng mình làm trò bí hiểm, mang theo mình túi vòng.

Nhưng là Thôi Ngọc là loại người này sao? Tự nhiên không phải, Thôi Ngọc sờ lên mình không có râu ria cái cảm, trong lòng suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại, từng cái suy nghĩ từ Thôi Ngọc trong lòng trôi lên, thế nhưng là rất nhanh lại bị Thôi Ngọc bác bỏ.

Cuối cùng, Thôi Ngọc con mắt đột nhiên sáng lên, trên mặt nổi lên một tia âm hiểm (dâm đảng) tiểu dung, các ngươi không phải là muốn chơi nha, cái kia ca môn liền bồi các ngươi cố gắng chơi một chút.

Nghĩ đến biện pháp, Thôi Ngọc phiền muộn trong lòng chỉ khí quét sạch sành sanh, hướng về giường một nằm, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Thôi Ngọc dùng qua điểm tâm về sau, liền mang theo Táng Thổ đi ra cửa, trước khi ra cửa còn thuận miệng nói cho người gác cổng, giữa trưa mình liền sẽ không tới. Xem ra Thôi Ngọc là triệt để đem nơi này trở thành nhà của mình, không chút khách khí.

Liên tiếp mấy ngày, Thôi Ngọc đều là như thế đi sớm về trễ, không biết tại bận rộn cái gì, Đường Quốc Cường hồ nghi hồi lâu.

"Tốt như vậy kỳ, không nếu như để cho nhân đi cùng nhìn xem." Thanh Liên từ phía sau hắn nói ra.

Đường Quốc Cường lắc đầu, cười nói ra: "Không, không thể đi."

Thanh Liên từ nghi hoặc nhìn Đường Quốc Cường, hỏi: "Vì cái gì không thể đi, ta nghĩ lão sư hắn là sẽ không ngại."

Đường Quốc Cường cười ha ha một tiếng, nói ra: "Hiện tại đây là một trò chơi, nếu là biết, đây chẳng phải là không có gì vui!"

Thanh Liên từ im lặng nhìn thoáng qua tự giải trí Đường Quốc Cường, lắc đầu.

Trong Đông Cung, mấy ngày trước đây Lý Càn an bài hộ vệ đi vào Lý Càn trước mặt, nói ra: "Điện hạ, hôm đó ngài để tìm nhân tìm được."

Lý Càn nghe xong, kích động trực tiếp đứng lên, nói ra: "Mau nói"

Thị vệ kia nhìn thấy Lý Càn kích động bộ dáng, giật nảy mình, hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy từ trước đến nay Ba Lan Bất Kinh Thái tử, lộ ra lần này bộ dáng, nói ra: "Hắn mấy ngày nay tất cả tại..."

Hoa Mãn Lâu tiện tay đem trong tay tờ giấy siết trong tay, khi buông ra lúc, tờ giấy đã hóa thành tro tàn, Hoa Mãn Lâu nhìn về phía bầu trời phương xa, tự lẩm bầm.

"Thôi huynh, ngươi đến cùng muốn làm gì..."

"Lão Hoa, ngươi làm gì đâu!" Lãnh Nguyệt Tiên thanh âm từ nơi không xa truyền đến.

Nghe được Lãnh Nguyệt Tiên thanh âm, Hoa Mãn Lâu một lần nữa thể hiện ra hắn nụ cười âm áp, nói ra: "Ngươi đoán a!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Gián thần

Lý Càn cùng Lý Thái Bạch cùng nhau đi vào lồng Thiên sơn trang, liền loáng thoáng nghe được Thôi Ngọc thanh âm, nhưng là vừa đi vào vườn hoa về sau, lập tức bị tình cảnh bên trong giật nảy mình.

Chỉ gặp cả hoa viên trung, ngồi đầy lít nha lít nhít người, bọn hắn cung cung kính kính ngồi dưới đất, thậm chí thật nhiều người đều cầm giấy bút, thỉnh thoảng múa bút thành văn.

Cả hoa viên trung yên tĩnh, chỉ có Thôi Ngọc thanh âm đang nói, Lý Càn lúng túng phát hiện, mình vậy mà không có chen chân địa phương, bởi vì liền là lối đi nhỏ chỗ tất cả ngồi đầy nhân.

Lý Thái Bạch lắc lắc Lý Càn cánh tay, nhỏ giọng nói ra: "Hoàng huynh, người nhìn người kia có phải hay không Quốc Tử Giám Tử Xương hình Tử viện trưởng sao?"

Lý Càn nhìn sang, chỉ gặp quả thật như thế, chính là lão sư của hắn, Thái tử sư Tử Xương hình Tử viện trưởng, chỉ gặp lão đầu này lúc này tựa như một cái tuổi trẻ hiếu học đệ tử, cung kính ngồi dưới đất, liền cùng bên này phổ thông sĩ tử, một trương trên khuôn mặt già nua tràn đầy kích động, trong tay bút lông càn càn không ngừng viết lấy cái gì.

Lý Càn lại là đánh giá chung quanh hồi lâu, chỉ gặp vậy mà phát hiện rất nhiều đương triều quan văn đại quan, lúc này tất cả như Tử Xương hình, ngoan thật giống như một tiêu bảo bảo đồng dạng.

Lý Càn kinh ngạc nhìn về phía ngồi tại trong lương đình Thôi Ngọc, ra hiệu Lý Thái Bạch, lẳng lặng lắng nghe.

"Dân chi thành đạo vậy. Kiền nhẫn sinh giả có bền lòng, không bền lòng sinh giả không bền lòng tâm. Chỉ có khiến người dân có được bất động sản, cố định tại thổ địa của bọn hắn bên trên, an cư lạc nghiệp, bọn hắn mới sẽ không đi xúc phạm luật pháp, làm xằng làm bậy."

Chỉ là cẩn thận lắng nghe vài câu, Lý Càn liền đã chấn kinh tột đỉnh, vịn Lý Thái Bạch, ngồi trên mặt đất ngồi dưới đất, yên tĩnh lắng nghe.

"Quyền, sau đó biết nặng nhẹ; độ, sau đó biết dài ngắn... Sinh tại gian nan khổ cực mà chết vào yên vui... Duy người nhân nghị tại cao vị. Bất nhân nhi tại cao vị, là truyền bá nó ác tại chúng... Tenshi bất nhân, khó giữ được tứ hải; chư hầu bất nhân, khó giữ được xã tắc; Khanh đại phu bất nhân, khó giữ được tông miếu; sĩ thứ dân bất nhân, khó giữ được tứ thể... Quốc quân tốt nhân, thiên hạ Vô Địch chỗ này... Ngũ mẫu chi trạch, cây chi lấy tang, năm mươi giả có thể áo lụa vậy. Gà đồn câu trệ chi súc, không mất lúc đó, bảy mươi giả có thể ăn thịt vậy. Bách mẫu chi điền, chó đoạt lúc đó, bách khẩu chi gia có thể không cơ vậy. Cẩn tường tự chi giáo, thân chi lấy hiếu để chi nghĩa, loang lỗ giả không phụ đất tại con đường vậy..."

Thôi Ngọc lưu loát, đem Mạnh Tử từng cái phân tích, giọng nói như chuông đồng, khiến người tỉnh ngộ.

Khi một người toàn tâm toàn ý đắm chìm trong nào đó một việc thời điểm, thời gian trôi qua nhanh chóng, khi Thôi Ngọc đình chỉ giảng bài lúc, đã trời chiều dần dần lạc.

Ở đây đám sĩ tử an tĩnh vì Thôi Ngọc tránh ra một con đường, cung kính nói ra: "Cung tiễn lão sư!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, cũng không đáp lễ, tự mình rời đi.

Lúc này, Thôi Ngọc cũng nhìn thấy Lý Càn cùng Lý Thái Bạch, bắt quá Thôi Ngọc nhưng không có cùng bọn hắn tương giao ý tứ, liền đầu đều không có điểm.

Lý Càn đem Thôi Ngọc ngăn lại, chấp tay nói ra: "Gặp qua tiên sinh!"

Lý Thái Bạch hơi đỏ mặt, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Gặp qua tiên sinh, tiên sinh gần đây giảng bài, để Thái Bạch như thể hồ quán đình..."

Thôi Ngọc chỉ là nhìn bọn hắn một chút, liền chuẩn bị rời đi, Táng Thổ sớm cũng bởi vì nhàm chán, buồn ngủ ngủ thiếp đi.

"Tiên sinh đi thông thả!"

Thôi Ngọc nhìn về phía Lý Càn, hỏi: "Chuyện gì?"

Lý Càn biết, đương kim Thánh Hoàng là nhận biết Thôi Ngọc, nhưng là vì sao như vậy nhân tài Thánh Hoàng không có đem hắn chiêu vào triều đình, vì Đại Đường hiệu lực đâu.

Bất quá tạm thời Lý Càn còn không nghĩ ra, bất quá vẫn là hỏi: "Tiên sinh có như thế chi tài, vì sao không vào triều làm quan, vì ta Đại Đường hiệu lực."

"Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ!" Lúc này, trong đám người mấy vị quan viên lên tiếng kinh hô.

Lập tức, toàn bộ lồng Thiên sơn trang trong hoa viên tiếng người huyên náo, nhao nhao hành lễ.

Lý Càn cũng không tốt ra vẻ cao cao tại thượng, vội vàng đáp lễ.

Thế nhưng là nhìn thấy Thôi Ngọc liền muốn rời khỏi, vội vàng đuổi kịp, hỏi: "Tiên sinh!"

Thôi Ngọc thở dài một hơi, trầm nghĩ, người coi ta không muốn đi, cha người tại phơi lầy mình. Nhưng lại không thể nói như vậy, cho nên nói đến: "Quân chi xem thần như tay chân, thì thần xem quân như tim gan; quân chi xem thần như khuyển mã, thì thần xem quân như người trong nước; quân chi xem thần như đất giới, thì thần xem quân như kẻ thù."

Nói xong, liền không tiếp tục để ý Lý Càn, quay người rời đi.

Trong xe ngựa, Lý Càn tỉnh tể nhắm mắt Thôi Ngọc lời nói, cuối cùng trên mặt bất đắc dĩ thở dài: "Tốt một cái cây tài khinh người gia hóa!"

Lý Thái Bạch nghi ngờ hỏi: "Hoàng huynh người đang nói cái gì?"

Lý Càn cười nói ra: "Liền là cái kia Thôi Ngọc a!"

"Vì cái gì hoàng huynh nói như vậy."

Lý Càn cười nói ra: "Còn nhớ rõ Thôi Ngọc lúc rời đi đối lời nói của ta sao? Hấn ý tứ rất rõ ràng, hấn cảm thấy mình tài học kinh thiên vĩ địa, cần Thánh Hoàng đối với hấn đầy đủ tôn trọng, thậm chí muốn đích thân đi mời hấn, hấn mới có thể ra làm quan."

Lý Thái Bạch không hiểu rõ lắm, trong ánh mắt tràn đầy mê hoặc, những lời này là ý tứ này sao?

Nhưng nhìn đến Lý Càn một mặt đáng vẻ tự tin, Lý Thái Bạch cũng liền không nói thêm gì nữa, nhưng là Lý Thái Bạch vào hôm nay lắng nghe Thôi Ngọc giảng bài lúc, trung tâm tư tưởng liền là bốn chữ, nhân, nghĩa, lễ, trí.

Mặc dù có chút lời nói không hiểu rõ lắm, nhưng là loại tư tưởng này rất là dễ Lý Thái Bạch thưởng thức, trong lòng đối Thôi Ngọc bội phục vạn phần.

Sau đó mấy ngày, Lý Càn mỗi ngày đều sẽ lại tới đây, Lý Thái Bạch cũng giống như thế, Thiên Thiên cùng một đám đám sĩ tử lắng nghe Thôi Ngọc giảng bài.

Sau đó, trong kinh thành, liền thịnh truyền ra, nói tại lòng Thiên trong son trang, tới một vị học cứu thiên nhân tiên sinh, mỗi ngày giảng bài, liền liền đương kim Thái tử mỗi ngày đều sẽ đi nghe giảng bài.

Trong lúc nhất thời muôn người đều đổ xô ra đường, nhưng là tại lòng Thiên trong son trang, lại là chật như nêm cối, thậm chí nếu là muốn đi một khắc đồng hồ, liền liền chỗ ngồi đều không có.

Mặc dù phàn nàn, nhưng là nếu Thôi Ngọc xuất hiện, cả hoa viên trung liền yên tĩnh, trở nên lặng ngắt như tờ.

Mà tại trong những ngày kế tiếp, Thôi Ngọc giảng giải « Luận Ngữ », « Mạnh Tử », « Trung Dung », « Đại Học » các loại Trung Quốc cổ đại tên điển, càng là như có như không cho bọn này văn nhân nhóm quán thân một loại tư tưởng.

Đại Đường trọng Vũ nhẹ văn, cũng không phải là thuyết văn nhân vô dụng, mà là văn nhân không có tìm được vị trí của mình, chỉ cần tìm ra đối con đường, liền có thể tại Đại Đường trên triều đình phát sáng tỏa sáng, tên lưu sử sách.

Đồng thời để bọn hấn rất tốt tiếp nhận, văn nhân khi trùng tên, lúc có văn nhân ngông nghênh, mà tại Đại Đường triều đình, muốn tái tạo văn nhân địa vị, như vậy biện pháp tốt nhất, Thôi Ngọc đã cho bọn hấn vạch, gián thân con đường.

Văn nhân đường ra đâu chỉ ngàn vạn, vì cái gì Thôi Ngọc muốn chỉ ra một màn này đường đâu, ai kêu Thánh Hoàng muốn cho hấn chơi loại trò chơi này.

Thử hỏi, các triều đại đổi thay có thể làm cho tất cả Hoàng đế vừa yêu vừa hận, là cái gì đây, không phải khai cương khoách thổ, cũng không phải thiên hạ Thái Bình, mà là gián thân.

Cái gọi là gián thân, đã lâu một đám tự nhận là cương trực công chính, trung quân báo quốc, nói thẳng đối đương triều Thánh Hoàng khuyên nhủ thần tử. Nói dễ nghe một chút, bọn hấn quang minh chính đại, hy sinh vì nghĩa, nói khó nghe, liền là một đám du mục đầu, dễ tâm vào chuyện vụn vặt gia hóa.

Liền như là Đường triều Ngụy Chính, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Minh triều dương kế thịnh, Viên khả khóc các loại.

Đường triều Ngụy Chính lệnh Lý Thế Dân vừa yêu vừa hận, có đôi khi hận không giết được hấn, khả là thế nào đều không thể ra tay.

Thôi Ngọc đã có thể nhìn thấy không lâu ngày sau, Đại Đường trên triều đình, một đám to to nhỏ nhỏ quan văn, mặt đỏ tía tai các quan văn, đối sợ Thánh Hoàng, cũng không có việc gì đến dị thường đâm chết Bàn Long trụ tiết mục.

Ngắm lại Thánh Hoàng đau đầu đáng vẻ, Thôi Ngọc tâm tình liền phi thường tốt, toàn thân tràn ngập động lực.

Thôi Ngọc nhìn về phía hoàng cung phương hướng, trong lòng nói ra: "Lão đầu, người không phải muốn chơi sao? Ca môn liền bồi người hảo hảo chơi đùa."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Văn nhân nhóm điên rồi

"A, người nói là Thái tử gần nhất mỗi ngày đều muốn tới lòng Thiên sơn trang nghe Thôi Ngọc giảng bài?" Thánh Hoàng ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn lên trước mặt điển.

Thánh Hoàng sờ soạng một cái râu mép của mình, đem trong tay tấu chương ném một cái, cười nói ra: "Xem ra cái này Thôi Ngọc vẫn có chút bản sự, vậy mà có thể tìm tới Thái tử đường dây này, chẳng qua nếu như chân coi là dạng này là được, vậy liền quá ngây thơ rồi."

Nói, Thánh Hoàng đi đến bên cửa sổ, phát hiện hôm nay ánh nắng rất là không tệ, trong lòng đột nhiên lên hào hứng, nói ra: "Thôi, hôm nay liền đi ra xem một chút tốt, nhìn xem cái này Thôi Ngọc muốn làm gì!"

Lòng Thiên trong sơn trang, ngoại trừ Thôi Ngọc thanh âm, yên tĩnh im ắng.

Thôi Ngọc nhìn phía dưới đám người, trong lòng đã cảm thấy sự tình đã không sai biệt lắm. Hôm nay không sai biệt lắm liền phải kết thúc.

Thánh Hoàng một thân huyền y, khí chất uy nghi kinh người, tại lòng Thiên sơn trang trong một gian phòng, cao cao nhìn xuống cả hoa viên.

Đây là Thánh Hoàng lần thứ nhất nhìn thấy Thôi Ngọc trước mặt, cái kia ngồi tại trong lương đình thanh niên, mặt lộ vẻ mỉm cười, lưỡi rọc rờ Kim Liên.

Hôm nay Thôi Ngọc giảng, chính là văn nhân khí tiết, Thôi Ngọc, thật giống như vì mọi người mở ra một mặt to lớn đại môn. Để ở đây tất cả văn sĩ hai mắt tỏa ánh sáng.

Liền là Thánh Hoàng cũng vẻ mặt nghiêm túc, nhìn xem Thôi Ngọc.

Thậm chí Thánh Hoàng liền đối tại hàng trước nhất Lý Càn cùng Lý Thái Bạch đều không có đi nhìn một chút.

Lúc đó đến giữa trưa, Thôi Ngọc đột nhiên đình chỉ, nói ra: "Hôm nay là ta ngày cuối cùng giảng bài, hiện tại ta muốn rời đi."

Thôi Ngọc, lập tức để phía dưới đích sĩ nhân sôi trào, nhao nhao giữ lại, Thôi Ngọc khoát khoát tay, nói ra: "Ta chỗ này có một bài thơ, tặng cho các người!"

"Học sinh rửa tai lắng nghe!" Thanh âm chính tề.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Lực hơi Nhậm trọng lâu thần mệt, lại kiệt suy dung Định chống đỡ hết nổi. Cầu lợi quốc cuộc sống gia đình chết lấy, há bởi vì họa phúc tránh xu thế chi! Nơi ở mới chính là quân ân đây, nuôi kém cỏi vừa tại thú binh nghi. Hí cùng son vợ đảm cố sự, thử ngậm bị mất lão đầu bì."

Thánh Hoàng nhìn xem Thôi Ngọc, lúc này trong lòng đã đối cái này tập trung tinh thần muốn thấy mình thanh niên, có chút hảo cảm.

Có thể đọc lên dạng này tận trung vì nước câu thơ, vô luận như thế nào, đều không thể để Thánh Hoàng sinh ra ác cảm.

"Các người đều là hiện tại hoặc là ngày sau, Đại Đường trụ cột vững vàng, phải nhớ kỹ, trong lòng hạo nhiên chính khí trường tồn, uy vũ không khuất phục, cho dù là chết, cũng muốn kiên trì chân lý, người chỉ có một lần chết, hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng như Thái Sơn... . Khi vô vị sinh tử, nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu lấy lòng son chiếu hoàn thành tác phẩm. Chúng ta lại đi lại nhìn, chư vị cáo từ!"

Nói xong, Thôi Ngọc mang theo Táng Thổ biến mất không thấy gì nữa.

Thánh Hoàng nghe được cuối cùng, trong lòng cảm giác là lạ, không rõ tại cuối cùng, Thôi Ngọc vì sao luôn luôn tại nói cho những này văn nhân, không phải sợ chết, không cần phải sợ quyền quý, kiên trì mình cho rằng chính xác, tuyệt đối không thể lui bước.

Không biết vì cái gì, Thánh Hoàng trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác không ổn.

Lý Càn cùng Lý Thái Bạch, hai ngày này đã bị Thôi Ngọc triệt để tẩy não, hoàn toàn tiếp nhận Thôi Ngọc tư tưởng, triệt để thành Thôi Ngọc Fan hâm mộ.

Từ hôm nay trở đi, lòng Thiên trong sơn trang Thôi Ngọc không còn có đi vào qua.

Mà những này vẫn sĩ tại mấy ngày về sau, vậy mà Tại Sơn trong trạng tụ hội, không biết thương lượng sự tình gì. Sau đó Thánh Hoàng tấu chương trung, liền thấy vô số văn sĩ rời đi kinh thành, hướng về Đại Đường bốn phương tám hướng rời đi.

Nhìn phương hướng của bọn hắn, chính là Đại Đường rất nhiều quận thành, Thánh Hoàng sắc mặt nghiêm túc, bất quá cũng không phải quá mức để ý, dù sao vẫn nhân tại Đại Đường tồn tại cảm thực sự quá thấp.

Nhưng là Thánh Hoàng vẫn là quá coi thường văn nhân Lực Lượng, đạo Khổng Mạnh tại Trung Quốc năm ngàn năm trung vai trò nhân vật, có vô cùng sợ hãi Lực Lượng, tuyệt đối không phải Thánh Hoàng có thể giải.

Không có qua mấy ngày, lại là Đại Đường năm ngày một lần đại triều hội.

Thánh Hoàng ngồi cao long ý, trịnh trịnh sương mù hỗn độn từ bên trên rủ xuống, uy nghiêm hiển hách.

"Có việc khởi bẩm, vô sự bãi triều!" Bén nhọn thái giám âm thanh cao giọng lạnh nói.

Toàn bộ trong đại điện, yên tĩnh dị thường, bất quá cũng coi là bình thường, mấy cái quan văn liếc nhìn nhau, trong mắt kiên định nhìn về phía cao cao tại thượng Thánh Hoàng, bên trong một cái nhanh chân đi ra, cao giọng nói ra: "Thần có bản tấu!"

Đám người nhìn sang, phát hiện lại là Thái tử thái sư, Từ Xương hình. Hắn không phải Quốc Tử Giám viện trưởng sao, ngày thường hẳn đều là từ không tham gia loại này hướng sẽ, hôm nay làm sao lại tới tham gia triều hội.

Thánh Hoàng ngược lại là nghi hoặc, cái này lão cổ đồng mặc dù có chức quan mang theo, nhưng là ngày thường chỉ ở Quốc Tử Giám dạy học, hôm nay làm sao lại chạy tới, một loại dự cảm bất tường lần nữa quanh quẩn tại Thánh Hoàng trong lòng.

Chỉ gặp Từ Xương hình nhanh chân đi ra, cúi người hành lễ, nói ra: "Thần muốn vạch tội Nhị hoàng tử, tại Trần Thiên thành trung dưới ban ngày ban mặt, đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng, dung túng thủ hạ ác nô ức hiếp bách tính, có nhục Hoàng gia uy nghi."

"Tê!" Lập tức, toàn bộ trên triều đình yên tĩnh một mảnh, một loại quan viên tất cả khiếp sợ nhìn xem Từ Xương hình, thầm nghĩ lấy, cái này Từ Xương hình điên rồi sao?

Nhưng là, không đợi Thánh Hoàng nói chuyện, lại là một cái đại thần đi ra, nói ra: "Thần có bản tấu, thần vạch tội Trần Thiên phủ doãn Tôn Hải anh, tổn hại ta Đại Đường luật pháp, bao che Nhị hoàng tử đủ loại tội ác..."

"Thần có bản tấu, thần vạch tội Trần Thiên thành tuần thành thủ Vệ, tổn hại pháp luật kỷ cương, đối Nhị hoàng tử ác tính làm như không thấy, chính là không làm tròn trách nhiệm chi tội..."

Diễn rồi, diễn rồi, một chút không biết nguyên nhân đại thần, nhìn xem các quan văn đem đầu mâu trực chỉ Nhị hoàng tử, trong lòng tất cả mòng, không biết bọn hắn muốn làm gì.

Cái này Nhị hoàng tử, chính là con thứ, từ nhỏ vẫn không Thành Vũ chẳng phải, chính là một cái nhân tàn vương gia, rất là không được Thánh Hoàng ưa thích, nhưng là hắn lại là một cái rất dễ Thánh Hoàng yên tâm một cái hoàng tử, mặc dù nói Nhị hoàng tử không thể nói cái gì sống yên ổn, thậm chí thường xuyên phạm một ít sai lầm, nhưng là liên là cái này nhiều lần phạm sai lầm nhỏ lắm, mới có thể để cho Thánh Hoàng đối với hắn càng thêm yên tâm.

Ai biết, hôm nay đám người này ăn cái gì thương thuốc, đem đầu mâu tất cả nhắm ngay Nhị hoàng tử.

Đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng, năng có cái đại sự gì, đừng nói là Nhị hoàng tử, liền là ở đây một chút huân quý gia các nhị thế tổ, loại sự tình này cũng là thường xuyên làm, nếu không phải thường xuyên phạm sai lầm, giống như một cái người hoàn mỹ đồng dạng, vô luận cái nào kẻ thống trị cũng sẽ không đối bọn hắn yên tâm, đây là bọn hắn quy tắc ngầm.

Quả nhiên, Thánh Hoàng ở phía sau xanh mặt, nhưng là chứng cứ chuẩn xác, Thánh Hoàng cũng không thể cảm những này quy tắc ngầm nói sự tình, chỉ có thể đè ép nộ khí, nói ra: "Việc này, vương lộ, ngươi đi tra rõ ràng, sau đó đưa lên tấu chương, trầm cho sau lại nghị!"

Mấy cái thượng tấu quan văn liếc nhìn nhau, chỉ có thể lui ra.

Vốn cho rằng sự tình cứ như vậy kết thúc, nhưng là lại có mấy cái quan văn đi ra.

"Thần có bản, thần muốn vạch tội cấm quân thống lĩnh, Quách Từ Minh, tham ô quân lương."

"Thần muốn vạch tội thủ thành quân thủ tướng, lô tĩnh, vương bách năm, Trần Đặc ba người, một mình xách Goseong môn thuế ngân, ăn hối lộ vương pháp."

"Thần muốn vạch tội..."

...

Trong lúc nhất thời, lại có hơn mười vị quân Trung tướng lĩnh bị bọn này văn nhân vạch tội, bị vạch tội người, nhao nhao đi ra, giận dữ mắng mỏ bọn hắn, kêu to oan uổng, toàn bộ đại điện vậy mà nhao nhao làm một đoàn, từng cái mặt đỏ bệt từ thỏ.

Những cái kia không có bị vạch tội nhân nhao nhao nhìn về phía đám kia tay trái gà không chặt văn nhân, nghĩ thầm điên thật rồi, bọn này yếu gà văn sĩ nhóm muốn làm gì.

Thánh Hoàng tại phía sau màn, nhìn lấy một màn trước mắt, đơn tay nâng trán, hẳn rồi cuộc biết mình dự cảm không tốt là chuyện gì xảy ra.

Đau đầu, trầm đầu đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ba mươi hai đạo thánh chỉ

Hôm nay tảo triều bên trên, tại một mảnh ồn ào trung hạ triều, Thánh Hoàng đỡ cái đầu về tới trong ngự thư phòng.

Các quan văn lần này bộc phát là tại quá đột nhiên, thật giống như cuồng phong mưa rào, cho dù là Thánh Hoàng hẳn, cũng trong lúc nhất thời không có biện pháp, chỉ có thể trước sử xuất một cái kéo chữ tuyệt.

"Khởi bẩm bệ hạ, từ thành hình chờ một đám cầu kiến Thánh Hoàng bệ hạ!" Nội thị có chút sợ hãi nói.

Thánh Hoàng cái trán gân xanh hẳn lên, giận địa vỗ bàn một cái, quát: "Bọn hẳn xong chưa! Không thấy, nói cho bọn hẳn trầm hôm nay có việc gì, bất kỳ người nào cũng không thấy."

Nội thị cung kính kết mệnh lệnh, đi ra ngoài.

Về sau, trong nửa tháng, chỉ cần triều hội, những này quan văn thật giống như biến thành người khác, trong triều đình chuyện lớn chuyện nhỏ không ngừng tham gia, thật giống như một đám chó đại, mẩu chốt chính là, bọn hẳn vạch tội người đều là chứng cứ vô cùng xác thực sự thật, cho dù là người trong cuộc cũng là bị hù cả người toát mồ hôi lạnh.

Thời gian dần trôi qua, trên triều đình, chia làm hai cái đại phái, một cái là lấy võ đạo cường giả quan viên vì một phái, mặt khác một phái là chưa từng Tu Luyện võ công quan văn một phái, cả ngày nhao nhao tui bụi.

Mà song phương không ngừng vạch tội tấu chương càng là giống như là hoa tuyết đưa đến Thánh Hoàng trước mặt.

Nhìn xem chồng chất như núi tấu chương, Thánh Hoàng lần thứ nhất cảm giác nhìn như cuồng thịnh Đại Đường, vậy mà lại có kinh người như thế vấn đề.

Nhìn xem một cái kia cái thật to vấn đề nho nhỏ, Thánh Hoàng cũng hoài nghi, mình có phải hay không đang nằm mơ, cái này giống như cái sàng Đại Đường, chân chính là mình làm ngạo cuồng thịnh Đại Đường sao?

Đau đầu a đau đầu!

Thời gian dần trôi qua, đại lượng vấn đề, Thánh Hoàng xử lý lại có một chút lực bất tòng tâm. Lúc này, Thái tử bị Thánh Hoàng gọi đi qua, thử xử lý một chút chính vụ, sau đó, Thánh Hoàng kinh hãi phát hiện, Thái tử xử lý tấu chương Tốc Độ vậy mà tốc độ cực nhanh, khi Thánh Hoàng kiểm tra thời điểm, phát hiện Thái tử xử lý tất cả phi thường xinh đẹp.

Vào đêm, Thánh Hoàng sắc mặt không tốt nhìn xem diễn chuẩn bị cho hẳn Thôi Ngọc trong khoảng thời gian này giảng bài tất cả nội dung, dần dần, Thánh Hoàng lại bị hấp dẫn đi vào, lúc này, hẳn mới phát hiện, Thái tử xử lý tấu chương tư tưởng liền là căn cứ những khóa này trình tới.

Bất quá có chút nội dung lại không cách nào lệnh Thánh Hoàng tán đồng. Bất quá cái này không trở ngại Thánh Hoàng đối với Thôi Ngọc thương thức.

Thánh Hoàng buông xuống tài liệu trong tay, ngón tay trên bàn có tiết tấu gõ lấy, cuối cùng thở dài một tiếng, xem ra lần này trò chơi, mình là thua.

Thôi.

Ngày thứ hai, bình minh, trong hoàng cung truyền ra một đạo ý chỉ đưa vào quốc trượng phủ, huyện Thôi Ngọc tiến cung kiến giá, nhưng là không có nghĩ tới là, Thôi Ngọc vậy mà không tại, nói là ra đi du ngoạn.

Khi Thánh Hoàng sau khi nghe được, tức giận đến râu ria trực nhảy, Thôi Ngọc ý tứ rất rõ ràng, người lão đã muốn phôi mát ta, bây giờ muốn gặp qua,

không phải dễ dàng như vậy.

Trên triều đình cãi lộn vẫn còn tiếp tục, Thánh Hoàng tại vị mấy chục năm, cho tới bây giờ không có cảm giác được cái này hoàng vị lại như này mệt mỏi.

Cuối cùng không có cách nào, Thánh Hoàng hạ lệnh Thái tử suất lĩnh đại quân, tại toàn bộ kinh thành lùng bắt Thôi Ngọc, đem hấn ép tiến hoàng cung.

Khi Thôi Ngọc xuất hiện tại Thánh Hoàng trước mặt lúc, Thôi Ngọc trên mặt một mặt cung kính, may nhìn không ra gần nhất nào nhiệt là hấn làm ra. Một mặt đáng vẻ vô tội.

Thánh Hoàng cố nén lửa giận, nói ra: "Tốt, sự tình là người làm ra, hiện tại nhanh cho ta thu thập xong cái này bày cục diện rồi rảnh."

Thôi Ngọc giả ngu, nói ra: "Thánh Hoàng làm sao lại nghĩ như vậy đâu, đây là Thánh Hoàng phúc khí đâu!"

Thánh Hoàng một bộ tin người mới là lạ đáng vẻ, nói ra: "Trẫm để người cho trẫm nghĩ biện pháp, hiện tại trẫm đối với mấy cái này quan văn đã nhanh muốn tới nhần nại mức cực hạn."

Thôi Ngọc âm thầm nhin xuống trong lòng ý cười, nói ra: "Thánh Hoàng ngài sai, bọn này quan văn ta mặc dù không có thể xác định bọn hấn về sau cũng sẽ như thế, nhưng là hiện tại tuyệt đối là Thánh Hoàng tài phú. Cái này là một đám trên không phụ thời chủ, dưới không thiên quyền quý, trong không dung thân thích, ngoài không kết bằng đảng, không sa cơ mà mất khí tiết, không cầu chức mà bán lòng trung trung lương gián thần."

Thánh Hoàng nghe Thôi Ngọc, rơi vào trầm tư trung.

Thánh Hoàng đột nhiên con mắt trở nên bén nhọn, lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, khí thế cường đại kinh người, muốn là người bình thường chỉ sợ tại ánh mắt này dưới, đều sẽ bị hù choáng qua đời, nhưng là Thôi Ngọc lại không chút phật lòng.

"Nói đi, người muốn gặp trẫm đến cùng không biết có chuyện gì? Hoặc là nói, người đến tột cùng muốn làm gì?"

Thôi Ngọc sắc mặt cũng biến thành ngưng trọng lên, nói ra: "Từ xưa hiệp dùng võ phạm cấm."

Khi Thánh Hoàng nghe được câu này, trong mắt kinh ngạc nhìn thoáng qua Thôi Ngọc. Sau đó Thánh Hoàng khoát tay áo, nội thị tỷ nữ nhao nhao an tĩnh hành lễ rời khỏi.

Thái tử Lý Càn xử lý xong hôm nay tấu chương, chuẩn bị để Thánh Hoàng kiểm duyệt, nhưng lại phát hiện, ngự thư phòng ngoại tăng tăng Vũ Lâm Vệ cầm đầu, liền liên Thánh Hoàng thiệp thân nội thị cũng tại bên ngoài.

Lý Càn ôm tấu chương, hỏi: "Hiện tại phụ hoàng không rảnh sao?"

Nội thị nhìn thấy Thái tử, cười nói ra: "Hồi bẩm Thái tử, Thánh Hoàng bệ hạ đang cùng ngài mang tới tiên sinh tại nói chuyện, phản phó chúng ta không nên quấy rầy."

Cứ như vậy nói chuyện rỗng rã ba ngày ba đêm, khi Thôi Ngọc sau khi rời đi, Thánh Hoàng vậy mà phát hạ thánh chỉ, bổ nhiệm Thôi Ngọc vì Thái tử Thái Phó, dẫn tới triều chính xôn xao.

Nhưng khi biết Thôi Ngọc là ai về sau, quan văn gián thần nhóm từng cái thật giống như đang ăn tết.

Ngay sau đó, thánh chỉ thật giống như không cần tiền giống như, trong vòng một ngày, liền hạ ba mươi hai nói.

Thánh chỉ nội dung là xử trí trước đó quan văn vác tội một chút tham ô không làm tròn trách nhiệm quan viên, đem bọn hấn dựa theo Đại Đường luật lệ nhao nhao bài xích, dẫn tới vô đạo đắm quan chức người người cảm thấy bất an, may mắn ngay sau đó, liền là một chút trắng trợn phong thưởng thánh chỉ, an lòng của bọn hấn, nói cho bọn hấn Thánh Hoàng không có chuẩn bị ra tay với bọn họ, chỉ là trừng trị phạm sai lầm người.

Mà quan văn trong hệ thống, đồng dạng có thắng có biếm, đối với một chút một trận thấy máu vạch tội Thượng gián thần tử đề bạt chức quan, mặt khác một chút lung tung Thượng gián trực tiếp bài xích ra kinh.

Ba mươi hai đạo dưới thánh chỉ, Thượng gián vạch tội tấu chương trong nháy mắt thiếu một mảng lớn, Thánh Hoàng rốt cục có thể thở dài một hơi.

"Lão Hoa, gần nhất trong kinh thành truyền thuyết, có một cái học cứu thiên nhân nhân xuất hiện tại một cái gì lồng Thiên sơn trang địa phương, chúng ta muốn không mau mau đến xem." Lãnh Nguyệt Tiên gần nhất có chút nhảm chán, nhưng là bọn hấn không có chút nào nghe được liên quan tới Thôi Ngọc tin tức, Lãnh Nguyệt Tiên còn không biết muốn chờ tới khi nào.

Hoa Mãn Lâu cười nói ra: "Hiện tại cái kia nhân đã sớm biến mất, đã rời đi lồng Thiên sơn trang, người bây giờ đi cũng tìm không thấy người."

"A!" Lãnh Nguyệt Tiên thất vọng cúi đầu.

Hoa Mãn Lâu cười nói ra: "Kinh thành cũng không chỉ là ngán áy chơi vui, tại kinh ngoại ô có thật nhiều phong cảnh phi thường xinh đẹp cảnh điểm, mấy ngày nay ta đi cùng người đạo chơi đi!"

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Chuyện của người xử lý xong sao?"

Hoa Mãn Lâu nhẹ gật đầu, đem Lành Nguyệt Tiên ôm vào trong ngực, nói ra: "Cơ bản đã xử lý xong, lại nói, thiên đại sự tình cũng không có cùng người trọng nếu không phải sao?"

Lành Nguyệt Tiên mặt xoát một cái biến đến đỏ bừng, thẹn thùng rúc vào Hoa Mãn Lâu ngực.

Hoa Mãn Lâu một mặt mỉm cười, nhưng trong lòng đang nói: "Thôi huynh, hiện tại còn không phải chúng ta lúc gặp mặt, chờ một chút, chúng ta thế nhưng là còn rất nhớ người đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Bởi vì thần không tán thành

Đoạn thời gian gần nhất, liên tục không ngừng lời đình thủ đoạn, khiến cho Thánh Hoàng cuối cùng từ tiểu như núi trong tẩu chương thoát thân, rất nhanh, Thánh Hoàng liền phát hiện, hiện tại vô đạo quan viên nhất hệ, mỗi ngày xử lý chính vụ vậy mà so trước đó cẩn thận không ít, bởi vì hơi có chút lỗ hổng, những này tự xưng là gián thần các quan văn, liền sẽ liên tiếp vạch tội tẩu chương đưa đến Thánh Hoàng trước mặt, mặc dù Thánh Hoàng ít có trách cứ, nhưng là ai trên mặt cũng sẽ không đẹp mắt không phải.

Cho nên, những người này ở đây xử lý chính vụ lúc, không tự chủ đều sẽ nghĩ lại cho kỹ, lại bị bọn này tay trái gà không chặt các quan văn, ép cẩn thận chặt chẽ.

Qua một đoạn thời gian, Thánh Hoàng vậy mà cảm thấy ngày thường muốn phê duyệt tẩu chương, xử lý sự vật chậm rãi biến bớt đi.

So trước đó dễ dàng không ít, vốn cho rằng những quan viên này nhóm sợ hãi quan văn tìm bọn họ để gây sự, cho nên chuyện lớn hóa nhỏ, rất nhiều chuyện tất cả giấu diếm không báo, cái này khiến Thánh Hoàng vô cùng lo lắng.

Thế là Thánh Hoàng liền cải trang vi hành, đi khắp kinh thành các nơi, sau đó Thánh Hoàng liền kinh ngạc phát hiện, ngày xưa không lý tưởng thành vệ Binh, từng cái long tinh hồ mãnh, đi trên đường hai mắt giống như biết phát sáng, nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì, đều sẽ cũng không phải giống như tiến lên, lấy cực nhanh Tốc Độ xử lý tốt.

Thậm chí Thánh Hoàng còn chứng kiến mấy cái say rượu công tử ca, cũng đều là Thánh Hoàng biết đến mấy gia con cháu, tại người ta quán rượu nháo sự, loại chuyện này Thánh Hoàng nhìn nhiều hơn, thậm chí hần lúc còn trẻ, cũng làm không ít.

Lúc đầu Thánh Hoàng đều không có để ở trong lòng, kết quả Thánh Hoàng phát hiện, tiếp vào báo động thành vệ Binh, đơn giản thật giống như thiên binh thiên tướng, trong chớp mắt liền xuất hiện tại trong tửu lâu, một trận đánh nhau về sau, mấy cái công tử ca bị trói rắn rắn chắc chắc, đưa vào lập tức xe, về phần những cái kia ác nô, thì xương cốt đứt gãy, trực tiếp bị ném tới một cái xe vận tải bên trên, ép hướng về phía Trần Thiên phủ doanh chỗ.

Thánh Hoàng ngạc nhiên, một đường đi theo, bất quá hần lúc cũng nghe đến dân chúng một chút đàm luận.

"Quá tốt rồi, Thánh Hoàng anh minh Thần Vũ, ba mươi hai đạo thánh chỉ chấn thiên hạ, như vậy thành vệ Binh trước kia nơi nào có như vậy cấp tốc!"

"Đúng đây, trước kia nhìn thấy những tên nhị thế tử này, lập tức liền nghĩ cháu trai đồng dạng, tránh so với ai khác đều nhanh, hiện tại các người nhìn xem, đơn giản thật giống như Thiên Thần hạ phàm."

"Người không có nghe trong trà lâu tiên sinh nói nha, đây đều là Thánh Hoàng hùng tài đại lược, quyết đoán xử lý những cái kia không làm quan viên, bằng không bọn hần có thể như vậy!"

"Ca ngợi Thánh Hoàng, Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế!"

"Ca ngợi Thánh Hoàng..."

Đoạn đường này đi qua, khắp nơi đều là tán dương dân chúng của mình, nghe liền là vững như bàn thạch, lành như ngọc Thiên Tâm Thánh Hoàng chính mình cũng có chút lảng lảng.

Đến Trần Thiên phủ doanh chỗ, Thánh Hoàng phát hiện, bọn hần vậy mà lập tức căn cứ những tên nhị thế tử này nhóm sai, dựa theo Đại Đường luật pháp xử lý, vậy mà may mắn đều không có nề mặt, đôi đánh bằng roi đánh bằng roi, nên đóng chặt phòng đóng chặt phòng, đơn giản liền là thanh thiên tại thế.

Thánh Hoàng hài lòng đến cực điểm, càng là tám tác lấy làm kỳ lạ.

Sau đó hắn lại đi dân chúng trong miện trong trà lâu, phát hiện mấy cái nghèo túng sĩ tử, ngồi tại trên đài cao, miện niệm Thôi Ngọc dạy bảo bọn hắn văn chương, tuyên dương trung hiếu Nhân Nghĩa.

Dùng nhất là dễ hiểu, nói cho dân chúng, đối Thánh Hoàng triều đình muốn trung, đối đãi phụ mẫu muốn hiếu, quan viên trưởng giả đối đãi hậu bối bách tính muốn nhân, đối đãi bằng hữu huynh đệ nội dung quan trọng.

Nghe một chút bách tính liên tục gật đầu.

Một ngày này đi xuống, Thánh Hoàng phát hiện, hiện tại kinh thành đơn giản cùng hắn trong ấn tượng hoàn toàn không giống, thật giống như đến một thế giới khác đồng dạng, tốt đẹp như thế.

Màn đêm buông xuống, trong hậu cung liền biết, Thánh Hoàng hôm nay ra ngoài cải trang vì hành sau khi trở về, long nhan cực kỳ vui mừng, thậm chí ngay cả uống tam bầu rượu ngon.

Nhưng là ngày thứ hai, mấy cái quan văn liền chạy tiến ngự thư phòng, trách cứ mình, thân là Thánh Hoàng, không nên như thế phóng túng, nên vì thiên hạ làm gương mẫu các loại, rồng rã đông dài hơn nửa canh giờ, lúc này, Thánh Hoàng phát hiện, thế giới này kỳ thật cũng không đều là tốt đẹp như vậy.

Bất quá, từ khi bọn này quan văn bảo nổi, không muốn mạng vạch tội, tại Thôi Ngọc theo đề nghị, kinh thành bộ dáng đại biến, Thánh Hoàng đã hiểu rõ những này gián thần tâm quan trọng, đương nhiên sẽ không làm khó hắn nhóm, thế nhưng là không làm khó để bọn hắn chỉ có thể làm khó dễ mình.

Thậm chí thường xuyên sẽ xuất hiện một màn, một đám có chân rết quan văn lão đầu tử, trong hoàng cung cùng Thánh Hoàng bắt đầu chơi chơi trốn tìm, Thánh Hoàng vậy mà cũng là bốn phía trốn tránh bọn này lão đầu.

Lần này, võ đạo quan viên triệt để bỏ đi xử lý bọn này quan văn ý nghĩ, liền liên Thánh Hoàng tất cả như thế, bọn hắn thì có biện pháp gì.

Bất quá Thôi Ngọc biết về sau, thường xuyên xuất nhập tại triều gián thần phủ đệ, nói cho bọn hắn một chút vì gián thần cảm ơ, cũng là làm đến bọn hắn không dám làm càn, không lại bởi vậy mà kiêu ngạo.

Thời gian nửa năm đi qua, toàn bộ Đại Đường triều đình tiến nhập một mảnh mới tinh tình cảnh mới, lúc này, một con khoái mã chạy vào trong kinh thành.

Ngày đó, Thánh Hoàng liền bí mật đem Thái tử Lý Càn, Thái úy Tư Mã độ, Tư Đồ thành nguyên hạo, Tư Không lỗ nguyên thịnh, còn có Thái tử Thái Phó Thôi Ngọc tại trong ngự thư phòng mật đàm.

Khi Thôi Ngọc đập vào giữa phòng trung thời điểm sững sờ, nhìn thấy trên triều đình Tam công vậy mà tại đây, xem ra có đại chuyện phát sinh.

Nhìn thấy người đến, Thánh Hoàng liền không kịp chờ đợi mở miệng nói ra: "Đối với cực tây đại thảo nguyên Man tộc điều tra đã đưa vào kinh thành, đối với tiến đánh đại thảo nguyên chiến tranh đã thành thực, thế nhưng là lấy thủ bắt đầu! Thành nguyên hạo, để người bí mật chuẩn bị lương thảo khả đã chuẩn bị thỏa đáng!"

Tư Đồ thành nguyên hạo nhướng mày, nói ra: "Bẩm bệ hạ, chuẩn bị ba mươi vạn binh mã lương thảo đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng là muốn đưa đến cực tây biên quan, còn cần mấy tháng."

Thánh Hoàng chính là lập tức Hoàng đế, đối với mấy cái này tự nhiên giải, hắn nhẹ gật đầu nói ra: "Không sai, lỗ nguyên thịnh, để người chuẩn bị khí giáp khả từng chuẩn bị xong!"

Lỗ nguyên thịnh nói ra: "Hồi bẩm bệ hạ, đã chế tạo tốt bảy thành, còn lại còn cần nửa năm khoảng chừng!"

Thánh Hoàng cũng không có sinh khí, mà là cười nói ra: "Không sai, vất vả ái khanh!"

Nói Thánh Hoàng đem đầu chuyển hướng Thái úy Tư Mã độ, nói ra: "Thái úy, để người lựa chọn thích hợp tướng lĩnh, cùng kế hoạch tác chiến, phải chăng đã hoàn thành."

Tư Mã độ cười từ trong ngực lấy ra một bản tấu chương đưa đến Thánh Hoàng trong tay, nói ra: "Đã toàn bộ làm tốt, liền đợi Thánh Hoàng thẩm duyệt!"

Thánh Hoàng tiếp nhận tấu chương, tinh tế thẩm duyệt, cái này xem xét liền rồng rã một cái canh giờ, cuối cùng Thánh Hoàng đem tấu chương buông xuống, không để ý đến Tư Mã độ, mà là nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Thôi Ngọc người qua đây."

Thôi Ngọc sững sờ, đi ra phía trước, hành lễ nói: "Không biết bệ hạ có chuyện gì?" Hắn cũng không cho rằng tiến đánh cực tây đại thảo nguyên sự tình có thể cùng mình có quan hệ gì.

Thánh Hoàng đem Tư Mã độ tấu chương đưa cho Thôi Ngọc, nói ra: "Ta từ quá miện bên trong biết được, người đối binh pháp rất là hiểu rõ, đến xem, người có cái gì kiến giải!"

Chẳng những là Thôi Ngọc, liền là ở đây tất cả mọi người ngậy ngấn cả người, đương nhiên ngoại trừ Thái tử bên ngoài, dù sao hấn là gặp qua Thôi Ngọc giảng giải binh pháp, biết Thôi Ngọc binh pháp chí ít tại ngoài miệng vẫn là thật lợi hại.

Nhìn một chút Thánh Hoàng đảo lại tẩu chương, Thôi Ngọc tâm tư nhanh quay ngược trở lại, đột nhiên một cái ý nghĩ xuất hiện tại Thôi Ngọc trong lòng, hấn không có tiếp nhận tẩu chương, mà là lắc đầu, nói ra: "Thần vốn cho rằng cái này cực tây đại thảo nguyên một trận chiến hấn là cùng vì thần không có quan hệ, nhưng là thần cảm thấy, cái này kế hoạch chiến lược, vì thần không nhìn cũng được!"

Tư Mã độ lông mày nhảy một cái, hấn vốn là đối cái này tạo ra gián thần Thôi Ngọc không có hảo cảm, hiện tại Thôi Ngọc lời này vừa nói ra, hấn liền cá giận nói: "Thế nào, Thái Phó đại nhân như vậy khinh thường ta kế hoạch tác chiến!"

Thôi Ngọc lườm hấn một cái, đối Thánh Hoàng nói ra: "Bởi vì thần không tán thành lúc này rất đúng tây đại thảo nguyên dụng binh."

Thôi Ngọc vừa mới nói xong, toàn bộ ngự thư phòng lại trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Vẫn không rõ

"Làm càn!" Tư Mã Độ quát lên một tiếng lớn, chỉ vào Thôi Ngọc nói ra: "Ngươi chỉ là một cái Thái tử Thái Phó, vậy mà cũng dám ngăn cản cái này các quốc gia đại sự!"

Thánh Hoàng nhìn về phía Thôi Ngọc, phát hiện Thôi Ngọc trên mặt bình tĩnh đến cực điểm, căn bản cũng không có để ý tới Tư Mã Độ, Thánh Hoàng khoát tay áo, ra hiệu Tư Mã Độ yên tĩnh, sau đó đối Thôi Ngọc nói ra: "Ngươi nói một chút!"

Thôi Ngọc nói ra: "Cực tây đại thảo nguyên Man tộc đã sớm đều đã lui đến đại thảo nguyên cực sâu chỗ, ta Đại Đường như muốn tiến công, hành quân đâu chỉ vạn dặm xa, dọc theo con đường này tiền bạc lương thảo là bức nào chỉ cự, đồ phí thuế ruộng. Lại nói ta Đại Đường quân sĩ mỗi một cái đều là ta Đại Đường tài phú, trận này cầm đánh xuống, phải có bao nhiêu thiếu tướng sĩ vĩnh viễn lưu ở trên đại thảo nguyên, nở lòng nào!"

Tư Mã Độ nhìn Thôi Ngọc một chút, lãnh hừ một tiếng, nhưng là không biết vì cái gì, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt đã không có nhiều như vậy cừu thị, dù sao hấn chính là Đại Đường quân đội đứng đầu, không có nhân so với hấn càng thêm yêu quý Đại Đường tướng sĩ sinh mệnh.

"Lòng dạ đàn bà, quân nhân da ngựa bọc thây, khai cương khoách thổ, bảo vệ quốc gia, có chết cũng vinh dự."

Liền liền Thánh Hoàng cùng Thái tử nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt tất cả trở nên cổ quái. Tam công không biết Thôi Ngọc là hạng người gì, bọn hấn chẳng lẽ còn không biết sao?

Trong chôn vô lâm thanh danh vang dội đời mạng phán quan, động một tí diệt cả nhà người ta, khi đó tại sao không có thấy Thôi Ngọc thương tiếc Đại Đường người tính mệnh.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Có đôi khi, diệt đi một quốc gia, hoặc là một cuộc chiến tranh, cũng không cần người chết ta sống đánh một trận, sau đó thay ngã ngàn dặm, máu chảy thành sông."

Thánh Hoàng sửng sờ, cho tới bây giờ không nghe nói công hãm một quốc gia hoặc là đánh một trận chiến tranh có thể không chết người.

Thôi Ngọc cười hắc hắc, nói ra: "Nếu không ta cho các ngươi học một khóa?"

Tư Mã Độ trợn nhìn Thôi Ngọc một chút, Thánh Hoàng dờ khóc dờ cười nhìn Thôi Ngọc một chút, biết Thôi Ngọc đoạn thời gian trước tại lòng Thiên trong sơn trang giảng đã vài ngày khóa, bây giờ lại muốn cho mình giảng bài."

Ngược lại là Thái tử hai mắt tỏa sáng, hấn nhưng là biết Thôi Ngọc tại binh pháp Thượng tạo nghệ, phải biết lần thứ nhất bị Thôi Ngọc ngôn luận tin phục, liền là Thôi Ngọc binh pháp.

"Ngươi nói a!" Thánh Hoàng nói ra, hấn ngược lại muốn biết Thôi Ngọc có thể cho hấn cái này Thánh Hoàng giảng thứ gì.

Thôi Ngọc sắc mặt khế giặt mình, mặt lộ vẻ uy nghiêm chi sắc, trầm giọng nói ra: "Binh giả, đại sự quốc gia, sinh tử chi địa, tồn vong chi đạo, không thể không có xem xét vậy!"

Tư Mã Độ bắt đầu còn là một bộ khinh thường đáng vẽ, liền liền Thánh Hoàng tất cả là một bộ làm thú đáng vẽ, nhưng là Thôi Ngọc mới mở miệng, nói ra câu nói đầu tiên, bọn hắn hai cái này bình gia mọi người, liền sắc mặt khẽ giật mình, sắc mặt trong nháy mắt ngưng trọng.

Liền liền hai cái đối Bình trận một đạo không hiểu nhiều lắm lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo tất cả biến sắc, nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hiện tại mới không để ý tới hội bọn hắn, chậm rãi mà nói, Tôn Tử binh pháp ở cái thế giới này, hiện ra hẳn kinh thế tuyệt luân hào quang.

"Nhất viết đạo, nhị viết Thiên, tam viết địa, tứ viết tướng, ngũ viết pháp. Đạo giả, khiến cho dân tại Thượng đồng ý, nhưng cùng cái chết, nhưng cùng chi sinh, mà không sợ nguy. Thiên giả, Âm Dương, nóng lạnh, lúc chế. Địa giả, cao thấp, xa gần, hiểm Dịch, rộng hẹp, từ sinh. Đem giả, trí, tin, nhân, dũng, nghiêm. Pháp giả, khúc chế, quan đạo, chủ dùng. Phàm này ngũ giả, đem ai cũng nghe, mà biết giả thắng, không biết chi giả không thắng. Suneo dụng binh chi pháp, cả nước vì bên trên, phá quốc thứ hai; toàn quân vì bên trên, phá Quân thứ hai; toàn lữ vì bên trên, phá trạm dùng chân chi; toàn tốt vì bên trên, phá tốt thứ hai; toàn ngũ vì bên trên, phá ngũ thứ hai. Là cho nên bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện vậy; không đánh mà thắng chi Bình, thiện chi thiện giả. Cho nên thượng binh phạt mưu, tiếp theo phạt giao, tiếp theo phạt Binh, nó hạ công thành. Công thành chi pháp, vì bất đắc dĩ. Tu mới chào bí ẩn, cổ khí giới, ba tháng sau đó thành; cách nhân, lại ba tháng sau đó đã. Đem không thắng nó phần mà kiến phụ chi, sát sĩ tốt một phần ba, mà thành không nhờ giả, này công tai ương. Cho nên người thiện dụng binh, khuất nhân chi Bình mà phi chiến vậy. Nhỏ nhân chi thành mà phi công vậy. Hủy nhân chi quốc mà phi lâu vậy. Tất lấy toàn tranh khắp thiên hạ, cho nên Bình không nhất thời lợi khả toàn, này mưu công chi pháp."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc liền ngừng lại, nói ra: "Cho nên, Thánh Hoàng, thần coi là, thượng binh phạt mưu, hiện tại vẫn chưa tới dụng binh thời điểm!"

Thế nhưng là Thôi Ngọc nói xong, Thánh Hoàng vậy mà không để ý đến, thẳng đến Thôi Ngọc liền gọi ba tiếng, Thánh Hoàng mới lấy lại tinh thần.

Thánh Hoàng đột nhiên đứng dậy, vậy mà tại Tam công trước mặt, cung cung kính kính thi lễ một cái, nói ra: "Tiên sinh đại tài, trăm một lần nữa gặp qua tiên sinh!"

Tư Mã Độ cũng là một bộ đáng khiếp sợ nhìn về phía Thôi Ngọc, cung kính nói ra: "Mong rằng tiên sinh không muốn so đo trước đó tại hạ càn rỡ, mời tiên sinh tha thứ."

Thôi Ngọc yên lặng, hắn còn không có đem Tôn Tử binh pháp toàn bộ lấy ra, liền chấn bọn hắn cung kính gọi mình cả đời tiên sinh, nếu là toàn bộ lấy ra, còn không phải lập tức quỳ lạy, gọi thẳng thần nhân.

Thôi Ngọc cười đáp lễ lại, nói ra: "Thánh Hoàng quá khen, thần không thắng sợ hãi!"

"Tiên sinh nếu là đảm đương không nổi này lễ, thử vấn thiên hạ còn có ai có thể làm được lễ này!"

Trong lúc nhất thời, dừng lại người cung ta khiêm tiết mục làm thời gian một nén nhang, mới thật không dễ dàng, tài dừng lại.

"Cái kia tiên sinh, ngài có gì tốt mưu kế, có thể không đánh mà thắng chi Bình."

Thôi Ngọc cười nói: "Ta cái này có thượng trung hạ tam sách!"

Lập tức giật mình, Tư Mã Độ đuổi vội cung kính địa nói ra: "Còn xin tiên sinh giải hoặc!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Thượng sách, vì thương công chi pháp, chỗ tốt là có thể triệt để tan rã cực tây đại thảo nguyên uy hiếp, làm cho hoàn toàn thần phục tại ta Đại Đường dưới chân, nhưng là khuyết điểm liền là tổn thời gian thời gian thật dài, nhưng làm ta Đại Đường bách Niên Quốc sách!"

Thánh Hoàng sửng sò, cùng Tam công Thái tử lẫn nhau liếc mắt một cái, bọn hắn tất cả không rõ cái gì gọi là thương công chi pháp.

"Cái gì gọi là 'Thương công chi pháp'?"

Thôi Ngọc không có trả lời, mà là chuyển hướng lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo hỏi: "Xin hỏi hai vị đại nhân, cực tây đại thảo nguyên tại hai vị trong ấn tượng, có cái gì thừa thừa vật tư, còn có đồ vật gì thiếu thốn nhất."

Thánh Hoàng bọn người không rõ Thôi Ngọc tại sao muốn hỏi cái này chút, nhưng là bọn hắn biết những này khẳng định cùng thương công chi pháp có chặt chẽ không thể tách rời liên hệ.

Lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo liếc mắt nhìn lẫn nhau, lâm vào trầm tư, cuối cùng lỗ nguyên thịnh trước mở miệng nói ra: "Muốn nói tại vì thần trong ấn tượng, đại thảo nguyên trung nhất là thừa thừa liền là da thú, súc vật, còn có một số thô mỗ, chỉ là bọn hắn không tinh thông tìm mỗ lấy mỗ chi pháp, kim loại đã luyện cũng không hiểu nhiều lắm, những vật này bọn hắn đều là bình thường trực tiếp cùng ta Đại Đường thông thương đổi lấy lương thực những vật này tư, muốn nói thiếu cái gì, phần lớn là một chút xe ngựa, lều vải, nồi sắt các loại. Đương nhiên thiếu thốn nhất vẫn là binh khí, bất quá những vật này chúng ta là không thể cùng bọn hắn giao dịch."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nhìn về phía thành nguyên hạo, thành nguyên hạo mở miệng nói ra: "Liền như là Lỗ đại nhân nói, thảo nguyên một mảnh mênh mông cỏ xanh, chăn nuôi một nghiệp rất là phát đạt, nhưng là đối với ta Đại Đường lương thực, thường ngày sử dụng đồ sứ, còn có muối ăn, lá trà chờ rất là thiếu khuyết, bọn hắn cùng ta Đại Đường giao dịch đa số vì loại vật này. Còn nồi sắt loại hình, bởi vì có thể trực tiếp dung luyện Thành Bình khí, cho nên chúng ta hàng năm đối với những này đồ sắt lượng giao dịch cực nhỏ."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, cười nhìn về phía Thánh Hoàng, lại phát hiện Thánh Hoàng cùng Thái tử trơ mắt nhìn mình, hiển nhiên còn chưa ý thức được chính mình ý tứ.

Tư Mã Độ cái này binh lính, càng đừng nói nữa.

Thế nhưng là, vì cái gì lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo cũng là một mặt mộng bức mà nhìn mình, các người như thế xuẩn, là thế nào lên làm đương triều nhất phẩm đại quan cho ăn!

Nhìn xuống thăm nghĩ muốn nhà rãnh, Thôi Ngọc mở miệng nói ra: "Vi thần mấy tháng này dò xét biết được, cực tây đại thảo nguyên chăn nuôi nghiệp cực kỳ phát đạt, nhưng là chỗ nuôi súc vật đa số nuôi, ngựa, mã một loại, mà lại trong thảo nguyên còn có thật nhiều kém mỗ đồng cùng mỗ bạc, nhưng là bọn hán bởi vì vị trí địa lý nguyên nhân, cực độ khuyết thiếu làm bằng sắt phẩm, muối ăn! Tăng thêm không sự tình nông nghiệp, mỗi ngày ăn thịt, thiếu khuyết mề lương, rau quả."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc giác đến bọn hán cũng đã hiểu rõ, thế nhưng là khi Thôi Ngọc ngẩng đầu, lại phát hiện, bọn hán vậy mà vẫn không rõ. Lập tức Thôi Ngọc có một loại cảm giác bị thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Thánh Hoàng cây thương này

Thôi Ngọc đè nén trong lòng cảm giác bị thất bại, tiếp lấy nói ra: "Theo ta được biết, cực tây đại thảo nguyên chính quyền cũng không giống như trong chúng ta nguyên đại địa, bọn hán là do từng cái to nhỏ bộ lạc tạo thành, mỗi một cái bộ lạc thủ lĩnh đều là Khả Hãn, mà bọn hán vương liên là từ lớn nhất bộ lạc thủ lĩnh đảm nhiệm."

Sau đó Thôi Ngọc nói ra: "Ta kiểm tra một hồi lịch sử cùng một chút rất đúng tây đại thảo nguyên tư liệu, phát hiện, cực tây đại thảo nguyên sở dĩ trăm ngàn năm qua đối ta Trung Nguyên nhiều lần phạm không ngừng, đó là bởi vì khi thảo nguyên đồ ăn sung túc lúc, bọn hán là sẽ không tiến phạm Trung Nguyên, chỉ có tại thảo nguyên gặp bạch tai về sau, bọn hán không có đồ ăn, vì sinh tồn tài xâm chiếm."

"Thế nhưng là, người trong thảo nguyên chết sống mắc mớ gì đến chúng ta?" Tư Mã Độ hỏi.

Thôi Ngọc hiện tại liên cho hán bạch hãn đều chẳng muốn cho, con hàng này liền là một cái chiến trường cuồng nhân, đối với chính trị mặc dù nói không đến ngớ ngẩn, nhưng là cũng không tốt đến chỗ nào.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Mà lại, tại bạch tai phát sinh lúc, thảo nguyên các bộ lạc cũng không phải là trước tiên tiến công Trung Nguyên, bọn hán mỗi lần đều sẽ hiện tại bọn hán nội bộ đánh một trận, từng cái bộ lạc lẫn nhau cướp bóc, chỉ có đến đoạt không thể đoạt thời điểm, bọn hán tài sẽ vì sinh tồn xâm chiếm Trung Nguyên, cướp bóc đầy đủ vật tư lui về thảo nguyên."

Tư Mã Độ cau mày nói ra: "Đã bọn hán chỉ là muốn cướp bóc đồ ăn, vì cái gì trong lịch sử, cực tây thảo nguyên nhiều lần đánh vào Trung Nguyên nội địa, khiến cho ta Trung Nguyên con dân sinh linh đồ tán!"

Tư Mã Độ nói đích thật là lời nói thật, trong lịch sử loại chuyện này nhiều lần gặp không ngừng, gần nhất một lần ngay tại Tùy mạt đầu thời nhà Đường thời điểm.

Thôi Ngọc cười nói ra: "Thái úy, nếu là người là một bang giặc cướp, không có lương thực ăn, bí quá hoá liều tiến công một tòa không lồ thành thị, kết quả phát hiện thành này cơ hồ không có thủ vệ, như vậy người là cướp bóc đủ người cần lương thực lui về, chờ ăn xong lương thực tiếp lấy đòi bụng. Vẫn là trực tiếp tấn công vào đi, chiếm lĩnh thành thị, về sau cơm canh không lo, giàu có cả đời!"

Thánh Hoàng đã có mấy phần minh bạch ý tứ, hỏi: "Cái kia ý của tiên sinh là?"

Thôi Ngọc nói ra: "Rất đơn giản, chúng ta chỉ cần điều động dò xét thương nhân tiến vào trong thảo nguyên, dùng lương thực, muối ăn, lá trà chờ lấy giá cao thu mua bọn hán da dê, da trâu loại hình vật, nhưng là không muốn ăn thịt, bọn hán sẽ từ từ phát hiện, dù cho không đánh trận người chết, bọn hán cũng có thể dùng bọn hán chăn nuôi dê bò đổi lấy giàu có đồ ăn. Như vậy bọn hán còn có ai sẽ muốn đánh trận, phải biết là người đều không muốn chết."

Thôi Ngọc dùng một chút, tiếp lấy nói ra: "Thảo nguyên là bộ tộc chế, Vương tộc bộ lạc muốn phát động một cuộc chiến tranh, là mười phần phiền phức, muốn được đại bộ phận bộ tộc duy trì, nếu như không có đạt được đại bộ phận bộ tộc duy trì, liền là Vương tộc bộ lạc cũng vô pháp phát động một cuộc chiến tranh, chúng ta có thể điều động mật sứ, dùng vàng bạc châu báu, mỹ nữ mua được các đại bộ lạc thủ lĩnh, cũng hứa hẹn giá cao thu mua bò của bọn hán dê, để bọn hán phản đối Vương tộc đối Trung Nguyên phát phát động chiến tranh."

Nói ra cái này, Thôi Ngọc trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, nói ra: "Một người, nếu như một năm không cầm kiếm giết người, quay đầu luyện một chút liên tốt, mười năm không giết người, cơ bản liền phế đi, nhưng là một trăm năm đều không có chiến tranh quốc gia, binh lính của bọn hắn còn có mấy cái có thể giết người."

Thánh Hoàng còn có trong ngực thư phòng hết thấy mọi người nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt đều là giống nhìn xem một cái kinh khủng quái vật, trong lòng âm thầm rung mình một cái.

Lúc này, Thôi Ngọc ánh mắt bên trong đột nhiên thoáng hiện một tia hàn quang, nói ra: "Mà lại, ta biết, trong thảo nguyên có một loại không cho thảo nguyên dân chăn nuôi ưa thích địa linh dương, bọn hắn mặc dù ăn cỏ, nhưng là bọn hắn đang ăn thảo lúc, sẽ đem thảo nhỏ tận gốc, bọn chúng lướt qua, không có một ngọn cỏ, chúng ta có thể giả cao thu mua loại này địa linh dương gân, bì những vật này, để thảo nguyên dân chăn nuôi trắng trợn nuôi dưỡng, chờ đến trong thảo nguyên toàn bộ tất cả đang đứt nuôi loại này địa linh dương về sau, chúng ta liền lấy một loại giá trên trời để bọn hắn toàn bộ giết, duy nhất một lần mua sắm hải lượng gân, bì những vật này."

"Vì cái gì?"

Thôi Ngọc âm trầm cười một tiếng, nói ra: "Khi bọn hắn toàn bộ giết về sau, lại đột nhiên phát hiện, những cái kia hướng bọn hắn mua sắm Trung Nguyên thương nhân toàn đều không thấy. Bày ở trước mặt bọn hắn chỉ có chết roi địa linh dương cùng tuổi nhỏ linh dương, không có đồ ăn, bọn hắn làm sao sinh tồn. Liền coi như bọn họ đến lúc đó cả tộc đến công, ta đường đường Đại Đường tướng sĩ chẳng lẽ còn không đánh lại một đám đói da bọc xương cây củi sao?"

Mọi người cùng Tề rừng mình một cái, không rét mà run.

Thôi Ngọc nhìn thấy bọn hắn bị hù dọa đáng vẻ, cười nói ra: "Đương nhiên loại này tuyệt hậu kế ta là không quá tán thành, đây là sau cùng thủ đoạn."

Không tán thành em gái người a, không tán thành người nói ra đến, có quỷ mới tin người.

Thôi Ngọc cảm thấy mình hiện tại còn kém trong tay một thanh quạt lông, tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu tiêu sái nho tướng phong phạm, Thôi Ngọc cảm thấy mình lúc này ứng nên như vậy.

"Đương nhiên, loại thủ đoạn này hữu thương thiên hòa, kỳ thật trước đó thủ đoạn là có thể, phải biết, đến lúc đó, vì có thể từ Đường trong tay người đổi lấy càng nhiều lương thực, kiếm lấy nhiều thứ hơn sao, thảo nguyên những mục dân liền sẽ đi học tập ta Đại Đường ngữ, tôn ta Đại Đường lễ, sau đó chúng ta lại điều động một chút văn nhân, tiến vào trong thảo nguyên truyền bá ta Đại Đường văn hóa, như vậy mấy trăm năm về sau, những này người trong thảo nguyên, nói ta Đại Đường lời nói, tôn ta Đại Đường lễ, tập ta Đại Đường văn, mặc ta Đại Đường áo, như vậy các người ai còn năng phân rõ bọn hắn là người trong thảo nguyên vẫn là Đại Đường nhân."

"Ba!" Chén ngọn tòng long trên bàn rơi xuống, Thánh Hoàng kích động đứng lên, không thể tự kiềm chế.

"Diệu, diệu a! Ha ha ha!" Thánh Hoàng tung tiếng cười dài, toàn thân Long khí bùng bùng phấn chấn, hoàng cung trên không càng là từng hồi rỗng rỗng, vang tận mây xanh.

Thánh Hoàng tòng long án sau đi ra, đi vào Thôi Ngọc trước mặt, cung kính thi cái lễ, Thái tử bọn người cũng là như thế. Lần này Thôi Ngọc cũng không có trốn tránh, bởi vì lễ này hắn nhận được.

Thánh Hoàng hai mắt sáng lên nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Cái kia tiên sinh cảm thấy cuộc chiến này còn muốn đánh nữa hay không?"

Thôi Ngọc trầm ngâm một lúc sau, nói ra: "Đánh, chẳng qua nếu như không đánh cũng không có gì, chỉ là kế hoạch này làm thử, hội khó khăn rất nhiều. Hiện tại trong thảo nguyên Man binh cũng dám xâm nhập Đại Đường cảnh nội, tàn sát ta Đại Đường quân sĩ, nếu là không đem bọn hắn phách lối thì điểm đề xuống, chẳng những có tổn hại ta Đại Đường uy nghiêm, càng bất lợi cho này kế hoạch thi hành!"

Tư Mã Độ ở trong lòng cuồng mất trợn trắng, nói không đánh chính là người, bây giờ nói đánh vẫn là người, người muốn ồn ào loại nào a. Nhưng là mặc dù nghĩ như vậy, Tư Mã Độ đã đối Thôi Ngọc phục sát đất.

"Bất quá!" Thôi Ngọc tiếng nói nhất chuyển nói ra: "Không phải hiện tại đánh!"

Hiện tại toàn bộ trong ngực thư phòng tiết tấu đã bị Thôi Ngọc khống chế, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, hiện tại ta Đại Đường nhìn như mặt trời ban trưa, kỳ thật nội ưu càng sâu bên ngoài lo!"

Thánh Hoàng giữa lòng mây sát khí ngưng trọng, nói ra: "Tiên sinh nói cái này nội ưu chỉ là?"

Thôi Ngọc gật gật đầu, nói ra: "Không sai, ngay tại lúc này vô lâm."

Mấy người nhìn nhau, nhìn về phía Thôi Ngọc, cái này vô lâm vấn đề là các triều đại đổi thay cũng nhưc đầu vấn đề, cho dù là không ngừng chèn ép, cũng không từng giải quyết, tiền triều Đại Tùy càng là bởi vì cái này vấn đề, nâng hướng đều là diệt. Thôi Ngọc nếu là muốn động đến bọn hắn, đây không thể nghi ngờ là tại trên đầu con cọp nhỏ lông, động thủ trên đầu thái tử.

Thôi Ngọc cười nhìn về phía Thánh Hoàng, nói ra: "Trong lúc này ưu chi sự tình thần đã từng đã cùng Thánh Hoàng ngài thảo luận qua, không biết Thánh Hoàng suy tính như thế nào."

Thánh Hoàng trầm mặc không nói, trong nội tâm nghĩ nhanh quay ngược trở lại, tại cái này trong ngự thư phòng đi qua đi lại, qua thật lâu, tài nói ra: "Tiên sinh có chắc chắn hay không!"

Thôi Ngọc quay đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, nói ra: "Tính toán cũng có hơn nửa năm thời gian, cũng không xê xích gì nhiều."

Sau đó Thôi Ngọc trang quá đầu, đối Thánh Hoàng nói ra: "Thánh Hoàng, ngài cây thương này mãi không sai biệt lắm!"

Nói xong Thôi Ngọc liền ngậy ngấn cả người, ngài cây thương này, cây thương này, cây thương, thương.

Phi, thế nào như vậy ô đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Như thế nào hiệp

Tam công cùng Thái tử nhưng không biết Thôi Ngọc cùng Thánh Hoàng đang đánh cái gì bí hiểm, cái gì gọi là cây thương này mãi không sai biệt lắm.

"Lão sư, ngài lời này là có ý gì?" Lý Càn nghi ngờ hỏi.

Thôi Ngọc cười thần bí, chỉ vào bên ngoài bầu trời nói ra: "Tự nhiên là võ lâm thanh thương này."

Tam công cùng Thái tử không thể tin được lẫn nhau liếc mắt một cái, hỏi: "Còn xin tiên sinh giải hoặc!"

Thôi Ngọc cười cười nói ra: "Đại Đường lớn bao nhiêu, chúng ta võ lâm liền lớn bấy nhiêu, môn phái võ lâm san sát, cao thủ như biển, nhất là mườì đại đình tiếm môn phái càng sâu, bọn hần chính là chúng ta trong tay hiểm có một thanh lợi kiếm, chỉ cần sử dụng tốt, chẳng những có thể suy yếu rất lớn thảo nguyên Lực Lượng, càng có thể vì Đại Đường giải quyết cái họa lớn trong lòng này."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Tiên sinh kế hoạch lúc trước ta đã nhìn qua, nhưng là vẫn không quá tin tưởng đám người này hội nghe theo. Đây quả thực là cùng tiền triều tiêu diệt võ lâm các đại môn phái không hề khác gì nhau."

Vừa nghĩ tới Thôi Ngọc kế hoạch, Thánh Hoàng liền không nhịn được túm lợi, đây là đang khoét võ lâm các đại môn phái thịt a!

Thôi Ngọc trong mắt tràn ngập tự tin, nói ra: "Người trong võ lâm, nhất là chính đạo môn phái, từng cái tự nhận là chính nhân quân tử, giữ gìn chính đạo, thế nhưng là từ khi ta tiến vào giang hồ đến nay, nhìn thấy đa số vì nam đạo nữ xướng, giả nhân giả nghĩa hạng người. Cũng có thật nhiều cố hủ không thay đổi, thế nhưng là ta lại phát hiện một kiện quái sự."

Thái tử vội vã không nhịn nổi mà hỏi thăm: "Tiên sinh nói ra sao sự tình?"

Thôi Ngọc thở dài, nói ra: "Những này giang hồ chính phái, từng cái lấy giữ gìn chính đạo làm nhiệm vụ của mình, thế nhưng là ta lại phát hiện, bọn hần trong miệng chính nghĩa, đơn giản liền là một cái trừu tượng khái niệm, bọn hần tưởng rằng chính nghĩa, liền là chính nghĩa, bọn hần cảm thấy là tà ác, liền là tà ác, đơn giản không thể nói lý."

Ngự thư phòng nhân đều gật đầu, hoàn toàn chính xác, cái này người trong giang hồ, từng cái trong miệng hô hào giữ gìn chính nghĩa, thay Thiên xuất đạo, bốn phía gây án, lạm sát kẻ vô tội.

Đại Đường mặc dù thiết lập Trần Thiên phủ, nhưng là hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Cho nên, cái này liền là cơ hội của chúng ta."

"Chúng ta chỉ cần đem chân chính chính nghĩa chuyển hư là thật, rõ ràng Bạch Bạch nói cho bọn hần, nói cho bọn hần cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác, cái gì là phải làm, cái gì là không phải làm. Gặp được chuyện ác, ứng nên xử lý như thế nào, mà không phải không hỏi xanh đỏ đen trắng, giết lung tung một trận, trừu đến người người oán trách."

Thôi Ngọc lời nói để Thái tử Tam công bốn người rơi vào trầm tư, Lý Càn lắc đầu, nói ra: "Lão sư, nói đến đơn giản, nhưng là cái gì là chính nghĩa, lại như thế nào chuyển hư là thật, cái này coi như khó khăn!"

Thôi Ngọc cười nhìn xem Lý Càn, nói ra: "Khó sao? Không khó, kỳ thật người đã biết!"

Lần này, lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo đột nhiên khẽ giật mình, hiểu ra, đối Thôi Ngọc cúi người hành lễ, nói ra: "Tiên sinh đại tài, chúng ta phục!"

Thánh Hoàng gật đầu cười, nhưng là hần lại nhìn về phía Lý Càn, hi vọng cái này hần đặt vào kỳ vọng cao Thái tử, có thể minh lĩnh ngộ ra tới.

Quả nhiên, Lý Càn sững sờ, khó có thể tin nhìn qua Thôi Ngọc, nói ra: "Lão sư, người nói là..."

Tư Mã Độ nhượng mày, hiện tại toàn bộ trong ngực thư phòng liền hần không rõ, tức giận nói: "Tiên sinh không muốn giả bộ bí hiểm, các người đều biết, thế nhưng là ta còn không biết đâu!"

Thánh Hoàng hài lòng thu hồi ánh mắt, đưa con trai này quả nhiên không để hần thất vọng.

Thôi Ngọc bị Tư Mã Độ ép một cái, bất đắc dĩ nói ra: "Ta từng tại lòng Thiên sơn trang giảng bài mấy ngày, nói đi giảng đi, đơn giản liền bốn chữ. Trung hiếu Nhân Nghĩa."

Nói, Thôi Ngọc vẫn hướng Lý Càn, nói ra: "Người cảm thấy đây có phải hay không là chính nghĩa."

Lý Càn một mặt bội phục nhìn xem Thôi Ngọc, nguyên lai Thôi Ngọc còn không có tiến cung, liền đã hạ cái này bàn đại cờ. Liền liền Thánh Hoàng tất cả không không bội phục, bắt đầu hần còn tưởng rằng Thôi Ngọc bất quá là muốn dùng loại phương pháp này hấp dẫn mình chú ý, thậm chí bức bách hần tiếp kiến, nhưng khi hần biết, Thôi Ngọc khi đó đã đem thủ bao phủ đến toàn bộ võ lâm trên không. Phần này tâm cơ mưu lược, để Thánh Hoàng không thể không bội phục.

"Lão sư, học sinh bội phục!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Bất quá như thế vẫn chưa đủ!"

"Còn chưa đủ? Còn kém cái gì?"

"Còn kém một cái hiệp!"

"Không tệ!" Thôi Ngọc nhìn về phía đám người, nói ra: "Chúng ta còn muốn nói cho những này người trong võ lâm, cái gì là hiệp!"

Mấy người đều là nghi hoặc, không phải liền là hiệp sao? Cái này còn có cái gì dễ nói.

Thôi Ngọc nhìn thấy bọn hần bộ dạng này, bất đắc dĩ nói ra: "Nhìn bộ dáng của các người, thôi, vậy các người nói nói các người trong ấn tượng hiệp là cái dạng gì, cái nhân tài nào xứng được với xưng là hiệp!"

Lý Càn cùng Tam công lâm vào trầm tư, cuối cùng Lý Càn trước mở miệng nói ra: "Ta trong ấn tượng hiệp, bất quá là một chút lưu lạc giang hồ hiệp khách, gây chuyện thị phi, xúc phạm Đại Đường luật pháp!"

Tư Mã Độ lại lắc đầu, nói ra: "Lão phu là cái Vô Giả, đối chuyện trong giang hồ muốn so Thái tử thanh một chút, tại lão phu trong ấn tượng, hiệp giả, nhất định võ công cao cường, cầm kiếm thư ân cừ, khoái ý giang hồ."

Lỗ nguyên thịnh cùng thành nguyên hạo hai người, đều là văn nhân, ít có tiếp xúc người trong giang hồ, đối với mấy cái này càng không hiểu rõ.

Thánh Hoàng đương nhiên sẽ không đối loại người này phát biểu ý kiến.

Thôi Ngọc xem bọn hần không ai biết hiệp ý nghĩa, cho nên vẫn là mở miệng nói ra: "Như thế nào hiệp, ta cho hiệp làm ra định nghĩa chính là, hiệp chi cái nhỏ, là bạn vì lân cận. Hiệp chi đại giả, vì nước Vi Dân."

Mấy người đều là sững sờ, loại thuyết pháp này bọn hần tất cả là lần đầu tiên nghe nói, bất quá từ Thôi Ngọc trong miệng lần đầu tiên nghe được các loại thuyết pháp là tại là nhiều lắm, bọn hần cũng đều đã thành thói quen, chỉ là lẳng lặng lắng nghe, nhìn xem Thôi Ngọc là thế nào định nghĩa trong miệng hần hiệp.

Thôi Ngọc hướng tới địa nói ra: "Hiệp giả, cũng không phải là cái gọi là võ công cao cường, Khoái Kiếm ân cừ, hiệp giả càng không phải là quá miệng trung đáng vẻ, đó bất quá là một đám đầu đường vô lại mà thôi. Chân chính hiệp, nói tắt làm, làm tắt được, mình nặc tất thành, không tiếc thân thể, phò sĩ chi ách khôn, ngàn dặm tưng nghĩa giả, lập khi Tề, làm uy phúc, kết quan hệ cá nhân, lấy lập mệnh hơn thế giả, gọi là hiệp."

Thôi Ngọc dừng một chút, nói ra: "Chân chính hiệp, không ở chỗ Lực Lượng mạnh yếu, mà ở chỗ một viên hiệp giả chi tâm. Hiệp chi cái nhỏ, có thể không tiếc thân, không tiếc tên, tận trung tận nghĩa, tận nhân tận thiện. Hiệp chi đại giả, lấy thiên hạ vì công, một lòng vì thương sinh, vì quốc gia, không tiếc mệnh, thủ cương Vệ thổ, dù chết mà mặt không đổi sắc."

Thôi Ngọc càng nói càng hữu lực, đây là trong lòng của hần chân chính hiệp, đây là hần hướng tới hiệp, cũng là hần không có có lòng tin có thể làm được hiệp.

"Hiệp một chữ này, một bên vì nhân, một bên vì kệp, giải thích thế nào?"

Thôi Ngọc không đợi bọn hán trả lời, mình liền tiếp lấy nói ra: "Người nhân, vì thiên hạ vì thương sinh, trừ bạo giúp kẻ yếu, giữ gìn thiên hạ hòa bình. Vì bách tính, vì cha mẹ, vì huynh đệ, nhân ái bảo vệ. Kịp già, tiếc. Lấy thiên hạ vì công, thiên hạ rung chuyển, bách tính khổ khổ thời điểm, có thể đứng ra, vì xã tắc, vì thiên hạ, không yêu nó thân, đỉnh đầu thanh thiên, chân đạp đại địa, trong lòng còn có nhân ái, bình định hết thấy bạo loạn, cứu khổn phò nguy. Thiên hạ An Định thời khắc, cam nguyện vứt bỏ danh lợi, ẩn vào sơn lâm, vì đại nghĩa cam bỏ nó thân, từ đây tiểu ngạo sơn lâm, cùng thiên địa làm bạn!"

Trong ngực thư phòng nhân không không động dung, phảng phất bây giờ thấy được Thôi Ngọc, liền như là một cái như người khổng lồ, nguy nga không có thể rung chuyển.

Lý Càn vui lòng phục tùng, cung kính thi lễ, nói ra: "Tiên sinh nhưng làm hiệp một chữ này."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Kiểm chỉ thập đại môn phái

Thánh Hoàng chờ trong lòng người kích tình bành trướng, đều hướng tới Thôi Ngọc trong miệng loại kia hiệp, Thánh Hoàng thờ dài một tiếng, nếu là thiên hạ người trong võ lâm, tất cả đều là loại này hiệp sĩ, cái nào kẻ thống trị còn tổn hao lớn như thể Lực Lượng khứ trừ đi võ lâm.

Chỉ sợ chỉ cần thêm chút dẫn đạo, liền là trong tay một thanh uy lực kinh người vũ khí.

Thánh Hoàng thu hồi mặc sức tưởng tượng, nhìn về phía Thôi Ngọc tám kia tràn đầy tự tin mặt, nói ra: "Tiên sinh chỉ sợ đã có kế hoạch, không biết tiên sinh dự định như thế nào làm."

Thôi Ngọc cười từ trong ngực lấy ra ba quyển thật dày sáu chương giao cho Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng cúi đầu xem xét, cái thứ nhất sáu chương Thượng thành linh viết « Tôn Tử binh pháp », mở ra xem, lại chính là Thôi Ngọc vừa mới vừa nói binh pháp sách lược, chỉ là thô sơ giản lược xem xét, liền giật mình vội vàng khép lại, vội vàng nhét vào trong ngực của mình.

Mọi người đều là sững sờ, ngược lại là Thái úy Tư Mã Độ võ công cao cường, nhãn lực hơn người, tại loại này điện quang hỏa thạch tốc độ xuống, sững sốt để hẳn thấy được binh pháp hai chữ, căn bản cũng không cần đoán, liền biết đây là Thôi Ngọc binh pháp sách lược, thân là quân đội đệ nhất nhân hán, trong chốc lát con mắt liền đỏ lên.

"Bệ hạ, người khả không thể quên lão thần!"

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua Tư Mã Độ, sắc mặt lúng túng đập đầu đập, nói ra: "Ái khanh không cần như thế, quay đầu trầm hội sai người sao chép một phần, cho ái khanh đưa đi, bất quá ái khanh, nhớ kỹ không có trầm cho phép, tuyệt đối không thể truyền cho người thứ hai."

Tư Mã Độ đỏ bừng hai mắt, lúc này mới biến mất, nhưng là con mắt vẫn là gắt gao nhìn qua Thánh Hoàng trong ngực.

Thánh Hoàng không thoải mái xoay người, nhắm mắt làm ngơ, sau đó nhìn về phía phần thứ hai sáu chương, chính là Thôi Ngọc thương chiến chi pháp, một xấp thật dày, hiện tại còn không phải nhìn thời điểm.

Sau đó thứ ba phần sáu chương, liền là Thôi Ngọc lần này đối phó võ lâm sáu chương, Thánh Hoàng mở ra xem, không rõ chi tiết, Thôi Ngọc kỹ càng bày ra tất cả kế hoạch.

Chỉ là mặc dù như đây, nhưng là lần này càng nhiều hơn chính là nhìn lòng người, kế hoạch có thể thành công hay không, liền là Thánh Hoàng mình cũng không có nắm chắc được bao nhiêu phần.

Cuối cùng dứt khoát khép lại, hỏi: "Tiên sinh chuẩn bị khi nào khởi hành!"

Thôi Ngọc nghĩ nghĩ nói ra: "Cuối tháng đi, hiện tại muốn thi hành bộ 2 kế hoạch."

Nói, Thôi Ngọc nhìn về phía Thánh Hoàng, nói ra: "Hiện tại, mời Thánh Hoàng ân chuẩn, ban thưởng quan 'Đề sư' tôn xưng! Ta muốn truyền giáo khắp thiên hạ!"

Ngày kế tiếp, Đại Đường triều đình trên dưới khắp nơi chấn động, Thánh Hoàng ban chỉ, Thôi Ngọc học cứu thiên nhân, tâm hệ thiên hạ lê dân. Đặc biệt ban thưởng đề sư tôn hào, vì thiên hạ sư, đợi Thánh Hoàng đi thiên hạ chi giáo hóa!

Mà Đại Đường triều đình trên dưới, càng là toàn lực chuyển động, tại cơ quan quốc gia tác dụng dưới, Thôi Ngọc truyền thụ điển tịch kinh sách càng là lấy cực nhanh Tốc Độ truyền bá thiên hạ, một chút không có coi là chuyện to tát quan viên địa phương, tức thì bị Trần Thiên phủ tra ra, bãi quan giáng chức.

Cái này khiến Đại Đường trên dưới quan viên biết đây không phải một chuyện nhỏ, nhao nhao toàn lực ứng phó.

Quốc Công Phủ trung, Thôi Ngọc một mặt Tiêu Dao nằm tại trong hoa viên trên ghế nằm, tia không chút nào để ý bên ngoài toàn bộ Đại Đường trên dưới, bởi vì kế hoạch của hắn đã kinh biến đến mức náo loạn.

Hiện tại thật vất vả có nhân hạ thời gian, Thôi Ngọc tự nhiên muốn hảo hảo hưởng thụ một chút.

Cho nên liền có hiện tại cảnh tượng này, trong hoa viên để đó ghế nằm, Thôi Ngọc nằm ở phía trên, mà Táng Thổ thì nằm tại Thôi Ngọc phía trên, toàn bộ một cái xếp chồng người.

Mà tận trung cương vị công tác Quỷ Tướng, lúc này võ lực của hắn cường đại lộ ra không có bất kỳ cái gì tác dụng, hắn lúc này, một tay bưng một cái mâm đựng trái cây, đứng tại Thôi Ngọc sau lưng, tùy thời đưa lên.

Cũng may mắn hắn không có chút nào tình cảm, nếu không phải phiền muộn hơn gần chết.

Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên tử không phải một lần tới, mỗi một lần, chỉ cần thời tiết sáng sủa, lại luôn là cái dạng này.

Nếu để cho người ta biết, Đại Đường đế sư lại là bộ dáng này, không biết muốn rút phá nhiều ít con mắt.

Kỳ thật ở tại quốc trượng phủ, không phải là bởi vì Thánh Hoàng không có vì hắn chuẩn bị phủ đệ, mà là Thôi Ngọc biết mình ở chỗ này không được bao lâu, cho nên dứt khoát liền chưa từng có ở qua, thậm chí đến bây giờ, Thôi Ngọc tất cả không biết mình ở kinh thành gia ở nơi nào.

Nằm tại Thôi Ngọc trên người Táng Thổ rất vui vẻ, từ lúc đi đến kinh thành về sau, Thôi Ngọc làm bạn thời gian của nàng liền trở nên ít, bất quá cũng đủ sao cũng tốt hơn tại Luyện Ngọc Đồng Lô trung, mấy tháng thậm chí nửa năm không gặp được một mặt.

Bất quá Thôi Ngọc tất cả kế hoạch, Táng Thổ đều là biết đến, khi nàng nhìn thấy Thôi Ngọc vì thảo nguyên chế định kế hoạch, Táng Thổ không chỉ một lần địa chỉ trích Thôi Ngọc thật ác độc, bất quá nàng cũng là không quan tâm, bất quá là vì cùng Thôi Ngọc nhiều kể một ít nói xong.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua trời xanh không mây bầu trời, cảm thán nói ra: "Tính toán, cái này ngày tốt lành lại qua không được bao lâu."

Táng Thổ nâng lên đầu nhỏ của nàng, dùng Thôi Ngọc lồng ngực đệm lên cái cằm, nói ra: "Ngươi lại phải làm sao?" Trong lời nói đầy vẻ không muốn.

Thôi Ngọc cười sờ lên Táng Thổ đầu, nói ra: "Không có cách nào, vì thi hành ta chế định Thiên Đạo luật pháp, chỉ có thể dạng này."

Thiên Đạo luật pháp là hệ thống cho lúc trước Thôi Ngọc ban bố nhiệm vụ, ở kinh thành trong khoảng thời gian này, Thôi Ngọc kết hợp thế giới này lịch đại luật pháp cùng mình thế giới kia luật pháp, rốt cục hoàn thành.

Cái này cũng may mà hắn đối luật pháp thực sự quá mức quen thuộc, bằng không không có cái ba năm năm năm căn bản làm không được.

Thế nhưng là nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống lại không cách nào sử dụng, cái này khiến Thôi Ngọc buồn bực không thôi, bất quá ký kết Thiên Đạo luật pháp không chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ, càng là vì để thiên hạ này càng thêm công bằng, càng năng bảo hộ phổ thông tính mạng con người cùng lợi ích.

Nâng lên Thiên Đạo, Táng Thổ nói ra: "Giới linh không phải đã nói rồi sao, ngươi phải cẩn thận Thiên Đạo. Mặc dù không biết vì cái gì, nhưng là Táng Thổ chỉ cần nghe được hai chữ này, luôn luôn không hiểu phản cảm."

Thôi Ngọc thương tiếc sờ lên Táng Thổ đầu, trong lòng của hắn làm sao không biết, nhưng là Thôi Ngọc hiện tại vẫn là không cách nào làm rõ, rốt cuộc muốn tin tưởng Hậu Thổ, vẫn tin tưởng cái gọi là Thiên Đạo. Nhưng là chỉ ít hắn hiện tại gặp được trong truyền thuyết Hậu Thổ, nhưng là Thiên Đạo hắn vẫn là chưa từng nhìn thấy. Bất quá, ai biết hắn nhìn thấy Hậu Thổ, liền là chân chính Hậu Thổ, có phải hay không, đều là chính nàng nói không phải sao?

"Tốt, không đề cập nữa, chúng ta đi nghe thư thế nào?" Thôi Ngọc vừa cười vừa nói.

Táng Thổ hai mắt tỏa sáng, đem hai tay ôm vào Thôi Ngọc trên cổ, bẹp một ngụm, tại Thôi Ngọc trên mặt hôn một cái, nói ra: "Ta muốn nghe, đi mau!"

Thôi Ngọc cười đứng dậy, ôm Táng Thổ liền mang theo quý sắp rồi đi Quốc Công Phủ, ai ngờ còn chưa đi đến đại môn, liền đụng phải Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên tử.

"Các ngươi đây là muốn đi đâu?" Đường Quốc Cường cười hỏi.

Thôi Ngọc cười nhìn thoáng qua Táng Thổ, nói ra: "Mang theo Táng Thổ đi nghe nghe kể chuyện. Không biết cái này trong kinh thành nơi nào có tốt thuyết thư tiên sinh."

Đường Quốc Cường cùng Thanh Liên tử nhìn nhau một cái, cười nói ra: "Ngươi thật đúng là vẫn đúng người. Không bằng lão phu cùng đi cùng một chỗ

tiến về như thế nào."

Thôi Ngọc vui vẻ đồng ý.

Nhất phẩm hương cừ, chính là kinh thành lớn nhất trà lâu, người tới nơi này phi phú tức quý, lúc này Thôi Ngọc một đoàn người tài vừa đi vào, liền nghe đến một trận gọi tốt thanh âm.

Đường Quốc Cường xe nhẹ đường quen dẫn Thôi Ngọc tiến vào một cái gian phòng, liền nghe cái kia thuyết thư trước Sinh Sinh mệnh cũng mạo kê, đúng lúc là một đoạn chương mới.

"Các vị khán quan, xin nghe Hồi 39:, không phải là thiện ác." Nói, cái kia thuyết thư tiên sinh vỗ thước gỗ, liền nói ra: "Quách Tĩnh phóng ngựa vội vã mấy ngày, đã ly hiểm địa. Chậm rãi nam về, thiên thời ngày ẩm, cỏ xanh ngày trường, ven đường Bình cách sau khi, thành phá hộ tàn, thì cốt đầy đường, chứng kiến hết thấy, đều là truat mục kinh tâm sự tình. Một ngày tại một tòa phá trong đình tạm nghỉ, gặp trên vách đề lấy mấy dòng chữ nói: "Người nhà Đường thơ nói "Thủy từ róc rách ngày từ nghiêng, tận không gả chó có minh qua. Thiên thôn vạn lạc như hàn thực, không thấy bóng người tận gặp hoa." ta Trung Nguyên son hà cấm tú, lại thành Hồ bất ác chiến chi trận. Sinh dân đồ thán, còn rất nơi này thơ nói tới vậy." Quách Tĩnh nhìn cái này mấy dòng chữ kinh ngạc Xuất Thần, buồn từ đó đến, không khỏi rơi lệ.

Hắn mệnh mông đạo chơi, không biết nên phó nơi nào, chỉ một năm ở giữa,, Hoàng Dung, ân sư, trên đời thân nhất dày người, từng cái tạ thế mà qua. Âu Dương Phong hại chết ân sư cùng Hoàng Dung, nguyên nên đi tìm hấn báo thù, nhưng nghĩ đến "Báo thù" hai chữ, hoa nguyệt nguyệt nhậu từ mô hình đồ thành thảm trạng lập tức xông lên đầu, tự nghĩ thù cha mặc dù phục, lại hại chết cái này rất nhiều dân chúng vô tội, cảm thấy làm sao có thể an? Xem ra cái này báo thù sự tình, chưa hẳn liền là đúng rồi."

Thôi Ngọc nghe xong, liền cười, đây chính là hấn bước thứ hai kế hoạch. Xạ Điều Anh Hùng Truyện đã tại Đại Đường các cái địa phương, mọc lên như nấm, truyền khắp thiên hạ.

Thôi Ngọc đọc lỗ nhìn xuống đi, phát hiện nghe khách trung thỉnh linh có bảy tám phần mười tất cả đều là người trong võ lâm, mà tại cái kia thuyết thư tiên sinh cách đó không xa, đó đây một chồng chồng chất Thần Điều anh hùng truyền lời bản.

Phía dưới võ lâm Võ Giả, đều nhao nhao mua sắm, có thậm chí muốn mua thượng thư bản, Thôi Ngọc liền biết, kế hoạch của mình thành công.

Hiện tại liền muốn bắt đầu hấn bước thứ ba kế hoạch, kiểm chỉ thập đại môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Thanh Quân công chúa

Khi sắc trời lờ mờ, Thôi Ngọc nhìn xem thuyết thư tiên sinh cao cao một chồng sách vậy mà tất cả đều bị những này giang hồ võ giả mua đi, trong lòng cao hứng vạn phần.

Nhớ ngày đó mình rút đến bản này « Xạ Điều Anh Hùng Truyện », mình thế nhưng là nhà rãnh hệ thống rất lâu, không nghĩ tới vậy mà có thể ở chỗ này phát huy tác dụng lớn như vậy.

Tại sao muốn đem quyền sách này phát ra tới, bởi vì Thôi Ngọc từ quyền sách này bên trên nhìn thấy Quách Tĩnh sở tác sở vi, mới thật sự là đại hiệp, có thể vang dội võ lâm, đây là Thôi Ngọc chuyện trong dự liệu, nhưng là, đồng dạng, hấn cũng không nghĩ tới vậy mà lại như thế lửa nóng.

Trong chốn võ lâm dù cho có vô số văn nhân đem Mạnh Tử chú ý truyền khắp thiên hạ, nhưng là những này người trong võ lâm, rất ít có thể tiếp nhận loại tư tưởng này, nhưng là quyền sách này không giống.

Mặc dù là một quyển tiểu thuyết, nhưng lại có thể làm cho bọn hấn biết, cái gì là chân chính hiệp, xông xáo giang hồ là vì cái gì, không phải cái gì khoái ý giang hồ, mà là vì thành làm một cái người người tôn kính hiệp.

Sinh mệnh là đáng ngưỡng mộ, nhưng là có nhiều thứ là so sinh mệnh càng có thể quý.

Hiệp là mỗi người cũng có thể làm đến, nhưng là đồng dạng, cũng không phải mỗi người cũng có thể làm đến.

Hấn phảng phất có một loại lây nhiễm người tín ngưỡng chi quang, thậm chí so Phật Đà thần mình càng có thể khiến người ta vì đó mê muội, thành kính để cho người ta tre già măng mọc, dù cho cuối cùng không cách nào thành làm một cái hiệp khách, nhưng lại không ngại bọn hấn đối với hiệp khách kính

ngưông.

Thôi Ngọc đã có thể nhìn thấy, trong tương lai, giang hồ lại bởi vì quyền sách này, biến thành mặt khác một phen bộ dáng, đương nhiên, nơi này vẫn là cần triều đình cái này hai bàn tay to đi thôi động.

Trở lại quốc trọng phủ về sau, Thôi Ngọc bọn người phát hiện, một cái tiểu thái giám chính chờ ở quốc công phủ ngoài cửa lớn, nhìn chung quanh.

Đường Quốc Cường là Đại Đường lão nhân, đối cung trong người rất là quen thuộc, một chút liền nhận ra cái này tiểu thái giám là tuyên thất điện truyền chi thái giám, thấp giọng tại Thôi Ngọc bên tai nói một câu, Thôi Ngọc liền biết, cái này tiểu thái giám hẳn là tìm đến mình.

Bởi vì tính toán thời gian, hiện tại không sai biệt lắm cũng đến trước đó cùng Thánh Hoàng bọn hắn ước định cẩn thận cuối tháng.

Đi ra phía trước, quả nhiên, cái này tiểu thái giám vội vàng đi tới, đối Thôi Ngọc cung cung kính kính đi một cái lễ, nói ra: "Nô tỳ gặp qua đế sư, Thánh Hoàng khải dụ, mệnh ngài sáng sớm ngày mai đến ngự thư phòng kiến giá."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, biểu thị biết, Đường Quốc Cường cười từ trong ngực tay lấy ra ngân phiếu, tiện tay đưa đến tiểu thái giám trong tay, thấp giọng nói ra: "Làm phiền công công!"

Thu bạc tiểu thái giám, lập tức mặt mày hớn hở, thiên ân vạn tạ rút lui.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày kế tiếp sáng sớm, Thôi Ngọc liền ra nước ngoài trọng phủ, tiến vào hoàng cung.

Ngoài hoàng cung sớm đã có ngự thư phòng nội thị đang đợi, nhìn thấy Thôi Ngọc tới, liền lập tức chỉ dẫn Thôi Ngọc tiến về.

Vừa bước vào trong ngự thư phòng, Thôi Ngọc liền thấy có bốn năm cái lão giả chính đứng ở một bên, trên mặt không chút biểu tình, nhưng là Thôi Ngọc phát hiện, bọn hắn từng cái thân mặc màu đen Cửu Long bào, trong mơ hồ, để lộ ra cường hãn chi khí.

"Gặp qua Thánh Hoàng!"

Thánh Hoàng gật đầu cười, đối Thôi Ngọc nói ra: "Tiên sinh ngày mai coi như muốn lên đường!"

Thôi Ngọc nói ra: "Đúng vậy, ta đã chuẩn bị thỏa đáng, ngày mai liền muốn xuất phát thăm viếng thập đại môn phái, hết thấy đều đã theo kế hoạch bố trí thỏa đáng."

Thánh Hoàng đứng người lên, đi đến Thôi Ngọc trước mặt nói ra: "Tiên sinh lần này vất vả, càng là nguy hiểm trùng điệp, cho nên trăm vì người an bài ba vị hộ vệ, nhất định bảo hộ tiên sinh chu toàn."

Nói, Thánh Hoàng liền đem bên cạnh hắn ba người giới thiệu cho Thôi Ngọc.

Trong đó lão giả tóc trắng, gọi lý sùng. Hạc phát đồng nhan, mày trắng không cần. Một cái khác lão giả, tóc hoa râm, giống như muốn trẻ tuổi một chút, tên là lý phòng. Cái cuối cùng là cùng hơi so Thôi Ngọc lớn hơn một chút, ước chừng hai mươi sáu tuổi nữ tử, tên là lý tâm.

Ba người này liền là Thôi Ngọc về sau hành tẩu thập đại môn phái, một tác cũng không rời đi theo sau lưng Thôi Ngọc hộ vệ.

Về sau, Thánh Hoàng giao cho Thôi Ngọc một mặt bạch ngọc Thanh Long lệnh bài, phía trên dùng cổ văn viết trần trời hai chữ.

Chỉ cần Thôi Ngọc cầm mặt này lệnh bài, thiên hạ các nơi trần Thiên phủ đều muốn toàn lực hiệp trợ Thôi Ngọc, hoàn thành Thôi Ngọc lời nhấn nhủ vấn đề gì, đơn giản liền là một thanh khác loại thượng phương bảo kiếm.

Còn lại cũng chính là cùng Thánh Hoàng thảo luận một chút, cụ thể chi tiết, thẳng đến trời tối, Thôi Ngọc mới rời khỏi.

Hôm sau trời vừa sáng, một đội không phải quá mức xa hoa xe ngựa từ trong kinh thành lái ra, Táng Thổ ghé vào cửa sổ xe bên cạnh, đối toà này ngốc hơn nửa năm kinh thành rất là không bỏ, bởi vì nơi đó có lấy nàng vô cùng lưu luyến mỹ thực.

Thôi Ngọc cười sò lên Táng Thổ đầu, nói ra: "Tốt, chúng ta lần này không phải bởi lão Đường bọn hắn đi đường, dọc theo con đường này ta sẽ cùng người hảo hảo nếm khắp các nơi thức ăn ngon."

Táng Thổ quay đầu lại, nhìn về phía Thôi Ngọc, hoài nghi mà hỏi: "Người nói nhưng là thật?"

Lần nữa đạt được Thôi Ngọc khẳng định về sau, Táng Thổ dứt khoát rời đi cửa sổ xe, qua trong giây lát liền đem kinh thành mỹ thực ném sau ớ.

Sau đó, Thôi Ngọc có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua bên cạnh lý phòng, ba người bọn họ nói là tốt hơn bảo hộ Thôi Ngọc, đang đuổi đường thời điểm, ba người bọn hắn về thay phiên đi theo sau lưng hắn, một tác cũng không rời. Lúc khác, ba người bọn hắn sẽ toàn bộ cùng ở phía sau hắn.

Mà lại ba người này, ra tuổi trẻ lý tâm bên ngoài, còn lại hai người đơn giản liền là cầm điếu đồng dạng, ngoại trừ cần thiết giao lưu, một chữ cũng sẽ không nhiều lời.

Đề Thôi Ngọc rất cảm giác không thú vị.

Trần Thiên thành trên công thành, Hoa Mãn Lâu quạt giấy nhẹ lay động, nhìn xem Thôi Ngọc xe ngựa đội xe chậm rãi rời đi, trên mặt mang không biết tên ý cười, tự lẩm bẩm: "Thôi huynh, vì cái gì ta mỗi một lần đều coi là đã thấy rõ ngươi, đối ngươi hết thấy đều đã rõ như lòng bàn tay lúc, ngươi tổng sẽ mang đến cho ta nhiều như vậy kinh hi."

Nói, hần nhìn về phương xa, nhìn qua mệnh môn thiên địa, quạt giấy vừa thu lại, quay người rời đi, trong miệng nói ra: "Cái này giang hồ bình tĩnh thời gian dài như vậy, ta lại ngồi xem ngươi như thế nào quấy đến hần dư luận xôn xao!"

Đại Đường thổ địa bao la, con đường dài dằng dặc, cho dù là Thôi Ngọc một nhóm tuyển dụng đều là ngàn dặm chọn một lương câu, nhưng là vẫn không thể làm gì phải được thường ngữ ngoài trời đã ngoại.

Táng Thổ cực kì không thích loại này ngủ ngoài trời, bởi vì tại theo Đường Quốc Cường một nhóm lúc, bọn hần liền cả ngày ngủ ngoài trời, thịt nướng đều nhanh chán ăn. Cho dù là Tang Thổ cái này ăn hàng, cũng có chút gánh không được.

May mắn, hôm nay còn là vừa vãn rời đi, trong xe ngựa chuẩn bị một chút điểm tâm cùng thực phẩm chín, thực cũng đã Tang Thổ ăn phi thường vui vẻ.

Chậm rãi trong bóng đêm, đồng lửa lóe ra quét hào quang màu vàng, sau bữa ăn, Thôi Ngọc mang theo Tang Thổ ngồi tại đồng lửa bên cạnh, nghe Thôi Ngọc cho nàng giảng một chút để nghe cổ sự, bọn hạ nhân bắt đầu bận rộn thu thập. Mỗi người bọn họ đều có riêng phần mình sự tình.

Mà ba cái thị vệ thì lẳng lặng ngồi ở một bên, nhắm mắt ngồi xuống, tựa như hai tai không nghe thấy xung quanh sự tình, lộ ra mười phần lạnh nhạt.

Đúng lúc này, một trận chói tai chén đĩa vỡ vụn thanh âm truyền đến, Thôi Ngọc nhìn lại, trông thấy một cái hạ nhân, không cẩn thận đánh nát chén đĩa, ngay tại thu thập.

Một nhóm quân gia giận tức tới đi tới, chỉ vào cái này cái hạ nhân quát: "Ngươi làm sao dạn như vậy, nếu là quấy nhiễu đến đế sư, ngươi phải bị tội gì!"

Gia đình kia thừa dịp không ngừng xin lỗi, thanh âm thanh thúy.

Thôi Ngọc cười cười, mình cũng không có nhỏ mọn như vậy, nói ra: "Tốt, không phải cái đại sự gì, không muốn trách hần!"

Quân gia kia trên mặt chất đầy tiểu dung, đối Thôi Ngọc nói ra: "Đế sư nói đúng lắm, còn không mau tạ ơn, đế sư không trách tội ngươi, là ngươi tám đời đã tu luyện phúc khí."

Gia đình kia cúi đầu, không ngừng nói lời cảm tạ. Chỉ là thanh âm rõ ràng cảm giọng điệu, tựa hồ không nguyện ý để cho người ta nhận ra.

Thôi Ngọc khẽ giật mình, hần nhìn cái này cái hạ nhân lại có một loại cảm giác quen thuộc, nói ra: "Ngươi khoan hãy đi, ngừng đầu lên."

Kia cái hạ nhân rõ ràng thân thể run lên, Thôi Ngọc thầm nghĩ quả nhiên có vấn đề, ngược lại là bên cạnh quân gia nổi giận, đá hần một chút, quát: "Đáng chết, ngươi không nghe thấy đế sư phân phó sao? Nhanh ngừng đầu lên."

Kia hạ nhân rõ ràng thờ dài, đem đầu của hần giơ lên, lộ ra một trương thanh tú khuôn mặt, tại yếu ớt ánh lửa chiếu rọi dưới, Thôi Ngọc ngo ngác nhìn hần.

"Thanh Quân công chúa, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Không sai, người này liền là Đại Đường Thập công chúa Thanh Quân công chúa Lý Thái Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Đoạt nam nhân

Thanh Quân công chúa Lý Thái Bạch, cao cao tại thượng Đại Đường công chúa, lúc này vậy mà một bộ gia đình cách ăn mặc, một mặt thẹn thùng nhìn qua Thôi Ngọc, nói ra: "Thái Bạch gặp qua tiên sinh!"

Nghe được Lý Thái Bạch thanh âm, liền ngay cả ba cái nhắm mắt tĩnh tọa ba tên hộ vệ, đều giật mình mở cặp mắt ra, nhìn xem nàng.

Mà Lý Thái Bạch bên người quân gia, nghe được Thôi Ngọc nói ra công chúa hai chữ, lập tức bị hù tè ra quần, co quắp ngồi dưới đất.

Lão thiên gia, mình vậy mà mắng hiện nay công chúa điện hạ, mà lại mình còn đá nạng một cước. Quân gia cảm thấy mình giờ phút này đã thấy mình cả nhà Mãn tộc tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, đầu người cuộn cuộn tràng điện.

Thở dài một hơi, Thôi Ngọc nguyên bản còn cảm thấy cái này công chúa, tính tình yếu đuối, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không nghĩ tới nạng vậy mà như thế lớn mật, vậy mà chạy đến đoàn xe của mình bên trong, còn giả bộ như hạ nhân đáng vẻ.

Nhìn thoáng qua bụi lơ trên mặt đất quân gia, Thôi Ngọc nói ra: "Yên tâm đi, công chúa sẽ không trách tội của ngươi. đi làm việc đi!"

Cái kia quân gia nghe xong, vẫn là không quá tin tưởng nhìn về phía Lý Thái Bạch, đương Lý Thái Bạch chính miệng hứa hẹn sẽ không truy cứu về sau, quân gia mới thiên ân vạn tạ lui xuống.

"Còn đứng lấy làm gì, lại đây ngồi đi!" Thôi Ngọc bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nói.

Lý Thái Bạch nhần nhần nhỏ nhỏ đi tới, ngồi tại đồng lửa bên cạnh, đầu tiên là nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, sau đó đối Thôi Ngọc ba tên hộ vệ, cung kính kính đi một cái lễ, nói ra: "Thái Bạch gặp qua Tam hoàng thúc, lục hoàng thúc, gặp qua Cửu cô cô!"

Thôi Ngọc sững sờ, kinh ngạc nhìn thoáng qua ba người này, bọn hắn lại là đời trước hoàng tử hoàng nữ. Thánh Hoàng vậy mà chưa nói cho hắn biết, bất quá cũng chỉ có bọn hắn mới có thể để cho đương đại Thánh Hoàng yên tâm như thế đi.

Nhìn thấy Lý Thái Bạch, cái này ba cái mặt lạnh người rốt cục lộ ra bọn hắn nhân tính một mặt.

Lý tâm đem Lý Thái Bạch kéo đến trước người mình, oán trách nói ra: "Ngươi nha đầu này, làm sao chạy đến nơi đây, còn làm như thế một bộ dáng hóa trang, giống kiểu gì."

Lý Thái Bạch thè lưỡi, đem lý tâm cánh tay ôm vào trong ngực của mình, nũng nịu nói ra: "Thái Bạch liền là trong hoàng cung thực sự quá mức nhảm chán, mà lại tiên sinh cái này vừa rồi đi, không thể lúc nào cũng lắng nghe tiên sinh dạy bảo, Thái Bạch mới sẽ làm như vậy."

Lý phòng dở khóc dở cười, nói ra: "Ngươi nha đầu này, từ nhỏ đã cảm thấy ngươi dịu dàng như nước, không nghĩ tới lần này gan to như vậy, ngày mai liền sắp xếp người đưa ngươi đưa trở về, dứt khoát chỉ là một ngày lộ trình, chúng ta cũng không cần lo lắng quá mức an toàn của ngươi."

Lý Thái Bạch nghe xong, lập tức liền không thuận theo, tại ba một trường bối tới trước mặt về cầu khẩn, cuối cùng ba người như đầu đem vấn đề ném cho Thôi Ngọc.

"Ngươi không nên hỏi chúng ta, chúng ta lần này là đến cho đế sư làm hộ vệ, hết thấy đều từ đế sư làm chủ, nếu là đế sư đồng ý, ngươi liền lưu lại, nếu như không đồng ý, ngày mai liền trở về, thực sự không được, lão phu tự mình hộ tống, lấy lão phu cước lực, rất nhanh liền có thể gấp trở về."

Lý Thái Bạch bắt đắc dĩ, kiều hừ một tiếng, một trương đỏ bừng mặt nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc đau đầu, còn không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, Táng Thổ giống như bị chọc giận mèo con, trực tiếp lóe sáng, chỉ vào Lý Thái Bạch cả giận nói: "Ngươi nữ nhân này, ta sớm cũng cảm giác ngươi không được bình thường, trước đó ngày ngày hướng chúng ta nơi này chạy, bây giờ lại truy nam nhân truy tới đây. Ngươi không nên tới gần, Táng Thổ không thích!"

Tiếng nói roi, toàn trường phải sợ hãi, Thôi Ngọc lúng túng nhanh bụng kín Táng Thổ miệng, bằng không còn không biết cô gái nhỏ này muốn nói ra lời gì đâu.

Lý Thái Bạch càng là xấu hổ kém chút tiến vào trong đất.

Lý Thái Bạch cả sửa lại một chút y phục của mình, cung kính đi một cái lễ, nói ra: "Tiên sinh, học sinh từ khi nghe tiên sinh khóa, đối tiên sinh bội phục không thôi, chỉ là tiên sinh sở học, rất là thâm ảo, Thái Bạch còn có thật nhiều không hiểu nhiều lắm. Lần này tiên sinh rời kinh, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở về, học sinh mỗi lần nghĩ đến, liền không cách nào tự kiềm chế muốn đi theo tiên sinh sau lưng, ngày ngày lắng nghe tiên sinh dạy bảo, mong rằng tiên sinh không muốn đuổi Thái Bạch trở về."

Táng Thổ nổi giận, chỉ là Thôi Ngọc đại thủ sinh từ đặt tại trên cái miệng của mình, để cho mình không có cách nào nói chuyện, nóng nảy Táng Thổ cắn một cái tại Thôi Ngọc trên tay, đau Thôi Ngọc đột nhiên co rút lại, Táng Thổ chỉ vào Lý Thái Bạch, nói ra: "Có quý mới tin ngươi!"

Nãi thanh nãi khí phần nộ thanh âm, lập tức để ba cái lãnh nhược băng sương hộ vệ, cất tiếng cười to.

Thời gian trở lại ban ngày.

Trong hoàng cung, Lý Càn sốt ruột đi tiến ngự thư phòng, nhìn xem ngay tại phê duyệt tấu chương Thánh Hoàng, nóng nảy nói ra: "Phụ hoàng, phụ hoàng, không xong!"

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua Lý Càn, nói ra: "Thân là Thái tử, có thể nào như vậy không giữ được bình tĩnh."

Lý Càn hít sâu một hơi, nói ra: "Vâng, phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi."

Nhìn thấy Thái tử nhanh như vậy liền bình tĩnh lại, hài lòng gật gật đầu, hỏi: "Nói đi, sự tình gì để ngươi kinh hoàng như vậy!"

Lý Càn từ trong ngực lấy ra một phong thư, nói ra: "Thái Bạch trốn lên đi ra ngoài, tiến vào tiên sinh đội xe, nói là phải bồi trước đây ruột một bên, học tập."

Thánh Hoàng nhìn cũng không nhìn Lý Càn trong tay lá thư này, phê duyệt tấu chương bút ngay cả ngừng đều không có ngừng, nói ra: "Chuyện này trăm cũng sớm đã cảm kích."

Lý Càn sững sờ, không rõ Thánh Hoàng biết chuyện này, vì cái gì còn như vậy tỉnh táo.

"Phụ hoàng như là đã biết, vậy bây giờ cần phải nhanh đem Thái Bạch tiếp trở về, nàng thật sự là quá hồ nháo."

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua Lý Càn, đem trong tay bút lông buông xuống, cười hỏi: "Tại sao muốn tiếp?"

Lý Càn sững sờ, Thánh Hoàng rõ ràng không định đem Lý Thái Bạch tiếp trở về.

Thánh Hoàng trên mặt mang thần bí tiểu dung nói ra: "Người thật sự cho rằng cái này hoàng cung hộ vệ đều là bài trí sao? Nếu như không có trăm cho phép, Thái Bạch như thế nào vượt qua trùng điệp hộ vệ, còn dễ như trở bàn tay tiến vào Thôi Ngọc xe ngựa đội!"

Lý Càn lơ ngơ, hỏi: "Nhi thần không rõ."

Thánh Hoàng thờ dài, hỏi: "Người cảm thấy Thôi Ngọc có phải là hay không một nhân tài?"

"Đương nhiên, tiên sinh nào chỉ là một nhân tài, đơn giản học cứu thiên nhân, khoáng thế chi tài!"

"Đúng vậy a, khoáng thế chi tài." Nói, Thánh Hoàng trong mắt hàn quang lóe lên, tiếp lấy nói ra: "Cần nhi, người phải nhớ kỹ, có thể vì người sở dụng, mới là khoáng thế chi tài. Nếu như không thể vì người sở dụng, cái kia chính là chống đỡ tại người trên cổ một thanh lợi kiếm."

Lý Càn trầm tư sau khi, sợ ngây người nhìn qua Thánh Hoàng, nói ra: "Phụ hoàng người nói là, để Thái Bạch. Thế nhưng là cái này có thể thành sao?"

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Mặc kệ Thôi Ngọc có thích hay không, chỉ cần trăm muốn để hắn cưới, hắn liền muốn cưới. Bởi vì trăm mới là thiên hạ này chủ nhân, không người nào có thể làm trái. Hiện tại trăm để Thái Bạch đi theo bên cạnh hắn, xem như một loại ban ân đi!"

Trong doanh địa, vô luận Lý Thái Bạch như thế nào cầu khẩn, Thôi Ngọc đều là không nguyện ý, dần dần, Thôi Ngọc đều có một loại bức bối cảm xúc, nữ nhân này liền là phiền phức.

Đúng lúc này, một trận khoái mã tiếng vó ngựa truyền đến, tại doanh địa phụ cận ngừng lại.

Sau đó một cái Ngự Lâm quân bộ dáng người tại quân gia dẫn đầu dưới, nhanh chóng hướng về Thôi Ngọc nơi này đi tới.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Công chúa, xem ra không cần ta đến quyết định. Thánh Hoàng cũng đã giúp người làm quyết định."

Lý Thái Bạch thần sắc tối sầm lại, biết mình đã năn nỉ vô dụng, thương tâm ngồi ở một bên. Mà Táng Thổ càng là một mặt tươi cười đắc ý nhìn xem Lý Thái Bạch.

Kia Vũ Lâm vệ đi đến Thôi Ngọc bên người, đi xong lễ về sau, tay lấy ra thánh chỉ, nói ra: "Đế sư, Thánh Hoàng biết Thanh Quân công chúa ở đây, đây là Thánh Hoàng đưa cho người thánh chỉ!"

Thôi Ngọc không để ý Lý Thái Bạch ánh mắt u oán, đem thánh chỉ tiếp nhận, mở ra xem, lập tức sững sờ.

Táng Thổ nhìn thấy Thôi Ngọc sắc mặt không đúng, chui vào trong ngực của hắn, nhìn về phía thánh chỉ, lập tức Táng Thổ khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt biến đỏ, Táng Thổ chỉ vào Lý Thái Bạch, cả giận nói: "Ta sẽ một mực nhìn lấy người, sẽ không để cho người cùng Táng Thổ đoạt nam nhân."

Thôi Ngọc một tay bịt Táng Thổ miệng, này xui xẻo hài tử, nói cái gì đó. Xem ra sau này muốn thiếu cho nàng nhìn một chút kịch bản tử. Nho nhỏ bộ dáng, đầu bên trong đều đang nghĩ vớ vẩn cái gì.

Lý Thái Bạch lúc đầu đã lòng như tro nguội, triệt để từ bỏ. Nhưng là bây giờ nhìn thấy Thôi Ngọc đáng vẻ, còn có Táng Thổ phần nộ ngôn ngữ, lập tức sững sờ, một loại ý tưởng bất khả tư nghị xuất hiện tại trong đầu của nàng, chẳng lẽ. . .

Quả nhiên Thôi Ngọc quay đầu đem thánh chỉ đưa cho ba tên hộ vệ, nói ra: "Chư vị tiên bối, Thánh Hoàng để Thanh Quân công chúa chúng ta cùng nhau tiến về, dọc theo con đường này còn muốn ba vị tiên bối nhiều hơn bảo vệ công chúa điện hạ."

Nghe được Thôi Ngọc, Lý Thái Bạch trên mặt rốt cục phủ lên nụ cười chiến thắng. Mặc dù không biết Thánh Hoàng lúc có ý tứ gì, nhưng là có thể lưu tại Thôi Ngọc bên người, đối với Lý Thái Bạch mà nói, vậy là được rồi. Còn Táng Thổ, nàng vẫn là cái ba bốn tuổi hài tử, không cần để ý lại. .

Chương 145: Toàn phái cùng nghênh đón

Thái Thượng tiên môn, trong chốn võ lâm mười đại đỉnh tiêm môn phái một trong, ở vào Đại Đường thập đại danh sơn một trong La Phù Sơn mạch bên trong, chính là Đạo gia thánh địa chỉ nhất.

La Phù Sơn mạch núi núi tương liên, khắp nơi suối chảy, thác nước như sa, tiên hạc cùng vang lên, lộng lẫy, phảng phất tiên cảnh. chiếm diện tích sự rộng lớn, vượt ngang ba quận, mà Thái Thượng tiên môn càng là tại dãy núi chỗ sâu, tị thế một chỗ, tiêu sái giữa thiên địa.

Thiên hạ trong chốn võ lâm, ngoại trừ xuống núi lịch lãm cứu khổn phò nguy đạo sĩ bên ngoài, trong chốn võ lâm ít có nhìn thấy Thái Thượng tiên môn đạo nhân.

Nhưng là Đại Đường lấy đạo làm quốc giáo, Thái Thượng tiên môn mặc dù ở vào nửa ẩn thế trạng thái, nhưng là vẫn thường xuyên điều động đạo nhân, cùng Đại Đường chặt chẽ liên hợp lại cùng nhau, mỗi lần Đại Đường cần thời điểm, Thái Thượng tiên môn người liền sẽ rời núi tương trợ.

Nếu bàn về Đại Đường triều đình thường thức nhất tông môn, là thuộc thái thượng cùng Thục Sơn hai đại Đạo giáo tông môn.

Mà Thái Thượng tiên môn khoảng cách kinh thành khoảng cách thêm gần, cho nên Thôi Ngọc đem mục tiêu thứ nhất đặt ở Thái Thượng tiên môn.

Thôi Ngọc tin tưởng, Thái Thượng tiên môn tướng sĩ mười đại môn phái bên trong dễ dàng nhất thuyết phục tông môn.

Trèo non lợi suối, bởi vì nhân số đông đảo, Thôi Ngọc một nhóm tại cái này La Phù Sơn mạch bên trong rờn rã đi hai ngày mới đến Thái Thượng tiên môn trước sơn môn.

Đi vào Thái Thượng tiên môn, Thôi Ngọc đều bị cái này Thái Thượng tiên môn bộ dáng này kinh hãi hoài nghi đi nhầm địa phương.

Bởi vì Thái Thượng tiên môn tốt xấu là mười đại đỉnh tiêm môn phái một trong, ai biết, Thôi Ngọc đến về sau, phát hiện, đường đường đỉnh tiêm tông môn, thậm chí ngay cả cái ra dáng núi không có cửa đầu.

Chỉ có một Đoạn Thanh lát đá thiết đặt làm gián dị đường nhỏ, tại một viên trên đại thụ che trời treo một cái biển gỗ, phía trên mơ hồ viết, Thái Thượng tiên môn. Kia bị nước mưa ăn mòn vết tích là như vậy chường mất.

Đương Thôi Ngọc mọi người đi tới thời điểm, từ trong rừng cây đi ra hai cái tiểu đạo đồng, nhìn xem Thôi Ngọc một nhóm, nói ra: "Vô lượng Chân Vũ, chư vị tới này không biết có chuyện gì."

Hai cái đạo đồng rất là hiền lành, không có chút nào đỉnh tiêm tông môn ngạo khí, cái này cùng lúc trước hấn tại trăm sông trong dãy núi nhìn thấy phi thường không giống.

Thôi Ngọc cười đem danh thiếp đưa lên, nói ra: "Tại hạ Thôi Ngọc, cầu kiến Thái Thượng tiên môn chương giáo đồi chân nhân!"

bên trong một cái đạo đồng kết quả bái thiếp, cũng không có nhìn, liền nói với Thôi Ngọc: "Còn xin thí chủ chờ một lát, ta Thái Thượng Đạo dạy luôn luôn ít có người tới thăm, cũng xin miễn khách hành hương, cho nên còn xin thí chủ có thể lần nữa chờ một lát, bản đạo cái này đi gặp chương giáo chân nhân."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu.

Đạo đồng kia đối một cái khác đạo đồng nói mấy câu, quay người nhảy lên, liền tựa như cực nhanh, phảng phất tiên nhân, cực kỳ nhẹ nhàng. Trong chớp mắt liền biến mất tại mệnh mang biến mây bên trong.

Lý Thái Bạch đối với mười đại đỉnh tiêm tông môn, trong ấn tượng cũng không phải tốt như vậy tiến vào, lo âu hỏi: "Lão sư, Thái Thượng tiên môn lại sẽ để chúng ta đi vào."

Thôi Ngọc cười cười, nói ra: "Yên tâm, ta cùng bọn hấn còn tính là có chút hương hỏa tình, hấn là sẽ không quá mức khó xử chính mình."

Thôi Ngọc cùng Đạo giáo đầu chỉ có một chút hương hỏa tình, vì hôm nay, sớm tại nửa năm trước, Thôi Ngọc liền nói cho Thanh Liên tử, có thể đem giao cho hấn Đạo giáo điển tịch đưa về tông môn, thiên hạ đạo nhân đều có thể tu tập.

Đây quả thực là đối Đạo giáo các đại môn phái đại ân, đơn giản không thể hồi báo.

Quả nhiên, sau gần nửa canh giờ, Thái Thượng tiên môn bên trong chuông tiếng nổ lớn, không trung vậy mà từng mảnh hoa đào bay xuống, tựa như ngày

đó phải Nga Mi trường mi đạo trưởng thành tiên đường, trong mơ hồ, Thái Thượng tiên môn bên trên biển mây bên trong, Thôi Ngọc có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người màu đen như ẩn như hiện.

Lý phòng ba người biến sắc, bước về phía trước một bước, đem Thôi Ngọc còn có Lý Thái Bạch hộ tại sau lưng.

Lúc này, từng đạo bóng người từ biển mây bên trong bay ra, đạo bào rộng lớn trong gió phát ra liệt liệt vang. Từng cái râu tóc bạc trắng lão đạo sĩ rơi vào Thôi Ngọc trước mặt, trong tay bụi bặm bãi xuống, khoắc lên trong khuỷu tay.

Thôi Ngọc đem mắt nhìn xa, trong sơn đạo, một bậc thang đứng đầy một vị đạo nhân, đều là hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt. Quanh thân kinh khí cường đại quay chung quanh, tràn ngập lực lượng kinh khủng.

Cầm đầu đạo trưởng nhìn xem Thôi Ngọc một đoàn người, bốn phía quan sát một chút, hỏi: "Xin hỏi vị nào là Thôi Ngọc Thôi tiên sinh."

Nhìn thấy bọn hấn tựa hồ không có ác ý, lý phòng ba người mới thối lui đến hai bên, nhưng là vẫn nâng lên tinh thần, trong tay nội kinh phun ra nuốt vào, tùy thời liền có thể đánh ra thạch phá thiên kinh công kích.

Cũng không trách bọn hấn như thế, cái này đầy trời đạo sĩ, từng cái vậy mà thấp nhất đều là luyện tinh hóa khí võ giả, còn có thật nhiều Luyện Khí Hóa Thần, mà trước mặt cái tuổi này ước bảy tám chục tuổi lão đạo sĩ, bọn hấn căn bản là nhìn không ra mấy may lực lượng. Cũng đã siêu vượt bọn họ quá nhiều, không thể nào cảm giác.

Thôi Ngọc gạt ra đám người, nắm Táng Thổ đi ra phía trước, cười khom mình hành lễ, nói ra: "Gặp qua đạo trưởng, tiểu tử liền là Thôi Ngọc, tiên sinh xưng hô đám đương không nổi!"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, người đạo trưởng này liền lui lại ba bước, hai tay ôm quyền, sâu cung cúi đầu, thét dài quát: "Thái Thượng tiên môn chương giáo Khâu Xử Cơ mang theo Thái Thượng tiên môn các đệ tử, cung nghênh Thôi tiên sinh."

Nghe được Khâu Xử Cơ thanh âm, trên đường núi, tất cả đạo nhân đều như là Khâu Xử Cơ, sâu cung cúi đầu nói ra: "Cung nghênh Thôi tiên sinh!"

"Cung nghênh Thôi tiên sinh!"

"Cung nghênh Thôi tiên sinh!"

...

Này âm thanh rơi chỗ, một tiếng lại lên, tại khe núi này bên trong không ngừng tiếng vọng, phối hợp khô Hoành Chung âm thanh, đỉnh tai nhức óc, vậy mà rờn rã một khắc đồng hồ đều chưa từng ngừng.

Thôi Ngọc nghe xong lại là Thái Thượng tiên môn chương giáo, lập tức liền nghĩ tiến lên nâng, nhưng là Thôi Ngọc phát hiện, trước mặt liền tựa như có một cỗ tường, ngăn cản hấn tiến lên, rơi vào đường cùng. Thôi Ngọc đành phải cũng sâu cung thi lễ, nhưng là không đợi Thôi Ngọc eo cong xuống đi, một cỗ ôn hòa lực đạo liền đem hấn nâng lên.

Thôi Ngọc lực lượng toàn thân bộc phát, lại hoảng sợ phát hiện, mình vậy mà không cách nào rung chuyển lực lượng này một tia. Đáng sợ hơn chính là, lực lượng này ngăn cản mình đồng thời, vậy mà không có chút nào bắn ngược lực lượng tràn ra, Thôi Ngọc biết mình không cách nào đáp lễ, đành phải đứng đây, nghênh đón một cả môn phái hành lễ.

Cung nghênh Thôi tiên sinh thanh âm còn đang vang vọng, cùng sau lưng Thôi Ngọc tất cả mọi người đã choáng váng.

Liền ngay cả ba cái khối băng mặt, lý phòng ba người đều sợ ngây người, ngây ngốc nhìn qua một màn này.

Bất quá rất nhanh, bọn hấn liền lấy lại tinh thần, vội vàng đáp lễ.

Mặc dù bọn hấn không biết nguyên nhân, Thái Thượng tiên môn lần này đại lễ cũng không phải đối lấy bọn hấn, nhưng là bọn hấn vẫn đứng ở Thôi Ngọc bên cạnh, Thôi Ngọc có thể không đáp lễ, thụ hạ cái này cúi đầu, nhưng là bọn hấn cũng không thể giả bộ như không nhìn thấy, chỉ có thể đồng dạng cúi đầu, đáp lễ.

Lý Thái Bạch càng là hai mắt trán phóng dị dạng hào quang, nhìn lên trước mặt phảng phất thần nhân Thôi Ngọc, trước đó Thôi Ngọc còn nói cùng Thái Thượng tiên môn có chút hương hỏa tình, thế này sao lại là đơn giản hương hỏa tình, mặc dù không rõ Thái Thượng tiên môn vì sao như thế tôn trọng Thôi Ngọc, nhưng là lại không chút nào ảnh hưởng đến một thiếu nữ đối một cái nam nhân sùng bái.

Giờ này khắc này, Thôi Ngọc bóng lưng biến đến vô cùng vĩ ngạn, tại Lý Thái Bạch trong lòng, lại một lần thật sâu in dấu kế tiếp ấn ký, chỉ sợ đời này cũng vô pháp tiêu trừ.

Táng Thổ nhìn thấy Lý Thái Bạch si ngốc đáng vẻ, lửa giận trong lòng trùng thiên, nhưng là bàn tay nhỏ của nàng lúc này đang bị Thôi Ngọc nắm, mà lại biết bây giờ không phải là buồn bực thời điểm, rơi vào đường cùng, Táng Thổ chỉ có thể quay sang, nhắm mắt làm ngơ, trong lòng mắng to, hồ ly lăng ló, đám cùng lão tử đoạt nam nhân.

Thẳng đến một khắc đồng hồ về sau, thanh âm rơi xuống, Khâu Xử Cơ mới ngồi thẳng lên, một mặt sùng kính nhìn qua Thôi Ngọc.

Mà lý phòng ba người càng giống như thấy được trong truyền thuyết thiên nhân. Phải biết Thái Thượng tiên môn một hạng siêu nhiên vật ngoại, chính là nhất đẳng Đạo giáo thánh địa, năm đó Thánh Hoàng lúc tuổi còn trẻ đã từng tới đây du ngoạn, nhưng là dù cho Thánh Hoàng chi tôn, lúc ấy cũng bất quá là Thái Thượng tiên môn một vị đón khách viện chương tòa dẫn đầu, cuối cùng ngay cả Khâu Xử Cơ mặt đều không có nhìn thấy.

Cùng hiện tại Thôi Ngọc lần này tình cảnh, đơn giản không có nửa điểm có thể so, phảng phất mộng cảnh.

Cái này cũng là ba người bọn họ lần thứ nhất chân chính coi trọng hơn Thôi Ngọc. Đồng thời đối Thôi Ngọc bắt đầu sinh ra không cách nào tổ nói rất hay kỳ, phảng phất một đoàn mê vụ bao phủ tại cái này cái trên thân nam nhân, làm cho không người nào có thể thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Thụ tiểu tử cúi đầu

Mặc dù Thôi Ngọc chưa từng xem thường Đạo Đức Kinh uy lực, nhưng là hắn còn là coi thường bộ này to lớn cự, càng là coi thường thế giới này đạo nhân đối một bộ Đạo gia điển tàng coi trọng.

Đối với bọn hắn tới nói, Đạo Đức Kinh mặc dù không phải công pháp, nhưng là so công pháp càng trọng yếu hơn, liền là mười bản trăm bản Thiên giai công pháp đặt ở trước mặt bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ không chút do dự lựa chọn Đạo Đức Kinh.

Huống chi, Thôi Ngọc cũng không chỉ là đem Đạo Đức Kinh giao cho Thanh Liên tử, càng đem một chút Đạo Tạng cũng giao cho hắn, mặc dù bởi vì vì vấn đề thời gian, Thôi Ngọc thật nhiều nội dung đều đã quên, giao cho Thanh Liên tử đã lâu một chút không trọn vẹn điển tịch, nhưng là vẫn như cũ không cách nào che giấu bọn hắn chính là khoáng thế đạo kinh sự thật.

Có thể vô tư đem bọn hắn giao cho Đạo giáo, như vậy thì là Đạo giáo ân nhân, loại này ân tình căn bản là không cách nào hoàn lại.

Cho nên, mới có tình cảnh như vậy, mặc dù rung động, nhưng là ở trong mắt Khâu Xử Cơ, liền là đây hết thấy, đều không thể biểu đạt bọn hắn cảm kích.

Nhìn thấy Khâu Xử Cơ đã đứng dậy, Thôi Ngọc sắc mặt trịnh trọng chấp tay nói ra: "Tiểu tử có tài đức gì, làm sao có thể trong lúc đại lễ!"

Khâu Xử Cơ cười nói: "Nên được, nên được. Tiên sinh đối ta Đạo giáo ân đức, liền là ngược lại gần cái này Đông Hải chi thủy, cũng còn không rõ a!"

Nói tới chỗ này, Khâu Xử Cơ một bên thân, nói ra: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, còn xin tiên sinh dời bước lên núi."

Bất đắc dĩ, Thôi Ngọc đành phải đi theo, mặc dù Thôi Ngọc nhiều lần từ chối, nhưng là Khâu Xử Cơ vẫn là lấy một cái tiên môn chương giáo thân phận, lạc hậu Thôi Ngọc nửa người.

Lý phòng quay người, đối một đám hạ người nói ra: "Các người ngay tại cái này dưới núi chờ lấy, không nên quấy nhiễu các vị đạo trưởng thanh tu!"

Nói xong, lý phòng ba người liền cùng sau lưng Thôi Ngọc lên núi.

Cái này cũng không trách lý phòng như thế, dọc theo con đường này, đều là năm gần trăm tuổi đạo nhân, thân phận bối phận đều cao dọa người, liền là ba người bọn hắn cũng là bởi vì là Thôi Ngọc hộ vệ, mới lấy đi theo, bằng không bọn hắn vô luận như thế nào cũng không dám đạp vào đầu này đường núi.

Chớ đừng nói chi là những này người làm, liền là tu mười đời cũng không có tư cách đi lên, nếu như thật đi lên, cái kia chính là thật là đánh một cái đỉnh tiêm tông môn mặt.

Thôi Ngọc mỗi đi qua một bậc thang, một vị đạo nhân liền khom mình hành lễ, để Thôi Ngọc mười phần cảm giác khó chịu, mặc dù loại này vinh quang mười phần để cho người ta trầm mê, nhưng là dù cho Thôi Ngọc làm người hai đời, cũng không có người nào tuổi tác một nửa lớn, nhìn xem từng cái tóc hoa râm đạo trưởng đối với mình hành lễ, Thôi Ngọc nếu không phải mình liền là chấp chương Luyện Ngọc Đồng Lô người, chỉ sợ đều sẽ biết sợ mình tổn thọ.

Tại một đường cung nghênh dưới, Thôi Ngọc cuối cùng cũng chết lặng, dứt khoát cũng liền buông ra.

Tại Khâu Xử Cơ cùng đi, Thôi Ngọc cũng bắt đầu quan sát cái này Thái Thượng tiên môn phong cảnh.

Cùng Thôi Ngọc trong tường tượng tiên vũ ban công khác biệt, cái này cùng nhau đi tới, không nhìn thấy một tòa phòng ốc, nhiều nhất tại một chút ruộng nước bên cạnh nhìn thấy vài toà đề nghị chòi hóng mát, ruộng nước bên trong thường xuyên có thể nhìn thấy từng cái bạch hạc nghịch nước, đoạn đường này rỗng rã đi một canh giờ, đến trên núi, cảnh trí rộng mở trong sáng, ngọn núi bên trên, khắp nơi đứng đầy lít nha lít nhít đạo nhân, bọn hắn đứng tại một chút bình đài chỗ, khi thấy Thôi Ngọc lúc, lập tức cùng trưởng bối cùng một chỗ hành lễ.

Thôi Ngọc có thể nhìn thấy, tại tới gần mấy cái trên ngọn núi, có rất nhiều động phủ, bên ngoài có chút dấu vết con người cùng một chút đồ dùng hàng ngày, Thôi Ngọc giờ mới hiểu được, nơi này sở dĩ không nhìn thấy phòng ốc, đó là bởi vì bọn hắn đều là ở trong sơn động.

Đương Thôi Ngọc lên đỉnh núi, lâu minh tiếng chuông mới chậm rãi tán đi, xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, là một tòa cao lớn cung điện, đây cũng là phía trên ngọn núi này duy nhất một tòa cung điện.

Khâu Xử Cơ chỉ vào tòa đại điện này, nói ra: "Đây là bản môn cung phụng Chân Vũ đại đế tượng thần Vô Cực điện, còn xin tiên sinh dời bước tiến điện."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, đương Thôi Ngọc đi vào về sau, phát hiện toà này Vô Cực điện mặc dù cực cao, nhưng lại không là rất lớn, trong điện thờ phụng Chân Vũ đại đế tượng thần, vách tường chung quanh bên trên hội họa lấy Chân Vũ đại đế bình sinh sự tích, mặc dù giống như thần thoại, nhưng cũng lộng lẫy, đặc sắc tuyệt luân.

Đại điện bên trong ánh nến chớp chớp, từng dãy nến đỡ chỉnh tề sắp hàng, đại điện trên mặt đất đồ đầy bồ đoàn, xem ra là bọn hắn làm tảo khóa địa phương.

"Còn xin tiên sinh thượng tọa!" Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, đi ra phía trước, đi vào Chân Vũ đại đế trước tượng thần, Thôi Ngọc lấy ra đặt ở điện thờ cái khác hương, nhóm lửa sau cung kính bái ba bái, sau đó đem ba nén hương cắm ở lư hương bên trên.

Thấy cảnh này Khâu Xử Cơ chờ một đám đạo sĩ đều cười vui vẻ, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt liền càng thêm nhu hòa.

Khâu Xử Cơ tiến lên, chỉ vào một bên bồ đoàn, ra hiệu Thôi Ngọc ngồi xuống.

Thôi Ngọc cũng không khách khí, ngồi ở bên trên. Thôi Ngọc vừa hạ xuống tòa, liền có mấy cái tiểu đạo sĩ tiến lên, mang lên tảng đá làm bàn trà, sau đó cung cấp dâng hương trà.

Khâu Xử Cơ ngồi tại Thôi Ngọc trước mặt, nói ra: "Bản đạo lần nữa cảm tạ tiên sinh."

Thôi Ngọc đưa tay ngăn cản, nói ra: "Đôi chân nhân vạn vạn đừng nhắc lại, ta làm bất quá là vật quy nguyên chủ thôi. Trong tay ta, bất quá là minh châu bị long đong. Chân nhân nếu là một lại đề lên, cảm cái này nói không thừa, liền rơi xuống hạ xong rồi!"

Khâu Xử Cơ yên lặng cười một tiếng, cũng là thoải mái, không còn nói, nói ra: "Là bản đạo lấy giống. Tiên sinh dạy phải." Đường đường trong chốn võ lâm thần thoại, bách tính trong miệng thần nhân, lúc này vậy mà như cùng một cái học sinh, tại Thôi Ngọc trước mặt tư thái thả cực thấp, đối Thôi Ngọc càng là cung kính có thừa.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Thực không dám giấu giếm, Thôi Ngọc lần này đến đây, chính là là có chuyện sở cầu."

Thôi Ngọc có chút xấu hổ, lần này đến đây, nói trắng ra là có mấy phần hại người khác ý tứ, nhưng là Thôi Ngọc không được không làm như vậy. Thậm chí có mấy phần thi ân cầu báo ý tứ.

Nhưng là Khâu Xử Cơ lại không chút phật lòng, nói ra: "Tiên sinh tới đây ý tứ, Thanh Liên tử đã lộ ra một hai, mặc dù còn không lắm tí mí rõ ràng, nhưng là tiên sinh chỉ cần một câu, ta Thái Thượng tiên môn trên dưới, nguyện cung cấp tiên sinh tùy ý phân công."

Lý phòng ba người, ngồi ở phía dưới, nhìn lấy một màn trước mắt, càng là chấn sợ nói không ra lời, Thôi Ngọc tới làm gì, bọn hắn đương nhiên biết được. Nhưng là bọn hắn cũng biết, người trong võ lâm đều không phải là đồ ngốc, trước khi tới, bọn hắn liền biết chuyện này sẽ không đơn giản thuận lợi, nhưng là một màn trước mắt lại làm bọn hắn kinh ngạc nói không ra lời, đối Thôi Ngọc chỉ có bội phục.

Bọn hắn thật tương đối hiểu kỳ, Thôi Ngọc đến rồi cuộc đã làm gì cái gì, lại để một cái đỉnh tiêm tông môn cung kính như thế, một câu nguyện ý theo ý phân công. Liền có thể để Thôi Ngọc thành vì thiên hạ này ở giữa nhất có quyền lực mấy người một trong.

Một cái đỉnh tiêm môn phái đến rồi cùng đáng sợ đến mức độ như thế nào, bọn hắn nên cũng biết. Phải biết năm đó thập đại môn phái, liền là đại Tùy triều cử quốc chi lực, đều không thể hủy diệt, nhưng gặp sự đáng sợ của bọn họ.

Thôi Ngọc biến sắc, hai tay ôm quyền, cung kính cúi đầu, nói ra: "Chân nhân lời này đề tiểu tử bội phục. Nhưng là tiểu tử còn muốn đem sự tình nói ra, sau đó chân nhân suy nghĩ thêm một hai."

Khâu Xử Cơ một bộ thỉnh giảng dáng vẻ. Thế là Thôi Ngọc cũng không giả mồm, bắt đầu nói.

"Trăm sông núi vừa đứng, cực tây đại thảo nguyên man nhân dám can đảm chui vào ta Đại Đường cảnh nội, tàn sát ta Đại Đường tướng sĩ gần vạn người, giang hồ võ lâm hào kiệt gần năm ngàn người, quả thực ghê tởm. Tại hạ càng là nhận được tin tức, cực tây đại thảo nguyên bên trong Man tộc vương đình bên trong ngo ngoe muốn động, giống như muốn lần nữa cùng Đại Đường mở binh qua, phạm ta Đại Đường quốc thổ. Tường tượng năm đó thảo nguyên man nhân mỗi năm xâm phạm, bách tính sinh hoạt khó khăn, ăn bữa hôm lo bữa mai. Mặc dù Đại Đường Thánh Hoàng bệ hạ đã chuẩn bị lương thảo, lần nữa xuất binh diệt phạt. Nhưng ta người trong võ lâm, từng cái hiệp can nghĩa đảm, có thể nào lạc hậu, không vì ta Đại Đường bách tính

ra một phần lực."

Thôi Ngọc nói tới chỗ này, nhìn về phía tất cả đang ngồi thái thượng môn nhân, nói ra: "Cho nên, tiểu tử lần này mạo muội đến đây, liền là du thuyết ta Đại Đường võ lâm các đại môn phái, ra người xuất lực, cùng ta Đại Đường tướng sĩ cộng đồng tiêu diệt cực tây đại thảo nguyên man nhân xâm phạm chi quân, vì ta Đại Đường lê dân bách tính, không tại sinh linh đồ thán, lại chiến ra một cái thiên hạ thái bình. Tiểu tử ở chỗ này thể thiên ra đời linh, thụ tiểu tử cái đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Trầm nhìn thấy chính là Sợ hãi

Khâu Xử Cơ một đám người vội vàng đứng lên, nói ra: "Tiên sinh chớ có nhiều lời, tiên sinh ý chí thiên hạ, chúng ta không dám nhận, tiên sinh có gì phân phó, nhưng cũng tương lai, chúng ta nguyện vì tiên sinh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Thôi Ngọc trong lòng vui mừng, không nghĩ tới sự tình vậy mà như thế thuận lợi, cái này vạn sự khởi đầu nan, khó khăn nhất bước đầu tiên đã phóng ra, như vậy phía sau, liền có thể dựa theo kế hoạch toàn diện thi triển ra.

Một ngày này, Thôi Ngọc cùng Khâu Xử Cơ bọn người cả ngày trò chuyện với nhau, từ xuất binh bao nhiêu, đến đến lúc đó như thế nào tụ hợp các loại, một loạt vấn đề, Thôi Ngọc đều là chậm rãi mà nói, hiển nhiên đã chuẩn bị thật lâu.

Thái Thượng tiên môn càng là hứa hẹn, Thôi Ngọc không cần lại đi bá phủng trong chốn võ lâm Đạo giáo môn phái, những môn phái kia để cho bọn hán sai người du thuyết, Thôi Ngọc đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Đương Thôi Ngọc sau khi xuống núi, không mấy ngày nữa công pháp, toàn bộ võ lâm thật giống như trong chảo dầu bị gọi nhập một chậu nước lạnh, lập tức vỡ tổ.

Đại Đường đế sư Thôi Ngọc, tự mình đến nhà Thái Thượng tiên môn, thỉnh cầu Thái Thượng tiên môn rồi núi trợ giúp, cùng Đại Đường cùng nhau tiêu diệt cực tây đại thảo nguyên xâm phạm Man tộc quân đội.

Một viên đá đẩy lên ngàn con sóng, tất cả võ lâm võ giả đều đang đàm luận chuyện này, lúc này, Xạ Điều Anh Hùng Truyện cũng sớm đã truyền khắp thiên hạ các môn phái, an tĩnh nửa năm võ Lâm thiếu hiệp nhóm, cũng sớm đã nhiệt huyết sôi trào.

Bọn hán không phải những cái kia giang hồ tên giả hoạt, bất quá là một chút kinh nghiệm sống chưa nhiều ngây thơ thiếu niên, mặc dù rất nhiều võ nghệ cao cường, nhưng lại tựa như một tờ giấy trắng.

Thôi Ngọc một bản Xạ Điều Anh Hùng Truyện, không chút khách khí tại bọn hán cái này tờ giấy trắng bên trên, lấy một loại thô bạo tư thái viết xuống cái gì là chính nghĩa, cái gì là hiệp khách.

Đề bọn hán đối hiệp vô hạn hướng tới, hiệp chi đại giả, vì nước vì dân, tất cả võ lâm hào hiệp đều mơ ước có một ngày có thể trở thành Quách Tĩnh đương đại đại hiệp, bảo vệ quốc gia, giữ gìn thiên hạ lẽ dân, dù chết không tiếc.

Đương sự tình truyện mở về sau, Thái Thượng tiên môn phát ra tiếng, đem toàn lực phối hợp đế sư, cùng Đại Đường cộng đồng thống kích thảo nguyên địch tới đánh, bảo vệ quốc gia, nghĩa bất dung từ.

Mà khiến Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng chính là, vô số tán tu thật giống như thấy được mật ong giống như con kiến, tất cả đều hướng về Thái Thượng tiên môn xuất phát, đồng phát thê phái cùng nhau đi tới, bảo vệ quốc gia.

Đương Thôi Ngọc nghe được tin tức này thời điểm, trong lòng nhiệt huyết sôi trào. Nguyên lai, trong giang hồ còn có thật nhiều người máu chưa hề nguội không có lạnh, lòng của bọn hán còn là có vô hạn quang minh.

Đương Thôi Ngọc chạy tới kế tiếp tông môn thời điểm, trong giang hồ, cái này đến cái khác Đạo gia tông môn đứng ra, nói hướng ứng đế sư cùng Thái Thượng tiên môn hiệu triệu, vì Đại Đường ra một phần lực.

Nửa tháng sau, Thôi Ngọc đi tới Cực Sơn quận thành.

Dọc theo con đường này, tin tức tốt liên tiếp không ngừng, đề Thôi Ngọc tâm tình thật tốt, cùng đi Táng Thổ cùng nhau ném khắp các nơi mỹ thực, nói là đi đường, không bằng nói là du sơn ngoạn thủy.

Mà lại Lý Thái Bạch ở bên, nhu tình như nước, mặc dù Táng Thổ đối nàng trùng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nhưng là Lý Thái Bạch thật giống như không nhìn thấy.

Ở trong mắt Lý Thái Bạch, nàng còn thật không cần thiết cùng một cái bé con ăn dấm.

Lớn nhỏ hai cái mỹ nhân tranh giành tình nhân, Thôi Ngọc đau nhức cũng khoái hoạt.

Mà lại lý phòng ba người, rốt cục không còn giống như là khối băng mặt, đem Thôi Ngọc đặt ở ngang nhau địa vị, thậm chí bọn hắn đều không có phát hiện, bọn hắn tại đối mặt Thôi Ngọc lúc, lại có một tia ý kính nể, chỉ là bọn hắn chính mình cũng không có phát giác.

Đến Cực Sơn quận thành, Thôi Ngọc không có lập tức đi mục tiêu lần này tông môn, mà là trực tiếp tiến vào Cực Sơn quận thành trấn trong Thiên phủ.

Cực Sơn quận thành trấn Thiên phủ chủ một phái thủ hạ đáng vẻ, cung kính đến cực hạn, mà Thôi Ngọc cũng đã sớm quen thuộc loại này người trên người sinh hoạt, đi thẳng vào vấn đề nói ra: "Trương phủ chủ, ta trước kia sai người để các người chuẩn bị tư liệu chuẩn bị như thế nào."

Trương phủ chủ cười lấy nói ra: "Hồi đế sư, hạ quan cũng sớm đã chuẩn bị xong, lúc này tư liệu ngay tại trong phòng của ta. Bất quá đế sư ngài tàu xe mệt mỏi, hạ quan cũng sớm đã chuẩn bị tốt tiệc rượu, còn xin hạ minh..."

Trương phủ chủ lời nói vẫn chưa nói xong, Thôi Ngọc liền ngăn cản, nói ra: "Không vội, vẫn là xem trước một chút tư liệu! Quay đầu lại đi cũng không muộn!"

Trương phủ chủ không tiện cự tuyệt, đem Thôi Ngọc lĩnh nhập thư phòng của hắn, sau đó đưa lên một xấp thật dày tư liệu. Chỉ gấp bìa viết thật to hai chữ —— "Thiên Môn".

Thôi Ngọc ngồi xuống, lập tức mở ra xem xét, cũng không ngẩng đầu lên nói ra: "Còn xin Trương phủ chủ cho ta nói đơn giản một cái đi."

Trương phủ chủ cũng lơ đãng, cung kính nói ra: "Hồi bẩm đế sư, cái này Thiên Môn bên trong người, mỗi một cái đều là quái vật, kiệt ngạo vô cùng, không thật là tốt tiếp xúc..."

Đón lấy, Trương phủ chủ tướng Thiên Môn sự tình một một đường tới, tăng thêm Thiên Môn tư liệu, Thôi Ngọc đối với Thiên Môn cũng hiểu chút đỉnh, nhưng là theo những thứ này giải, Thôi Ngọc trong lòng cảm thán, lần này khó giải quyết.

Nguyên lai, cái này Thiên Môn truyền thừa vài vạn năm, chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn đệ nhất môn phái, lai lịch cực kỳ thần bí, mặc dù thường có hưng thịnh suy sụp, nhưng là cho tới nay đều chưa từng có cái gì tai hoạ ngập đầu.

Bởi vì, tương truyền Thiên Môn chính là trên trời tiên giới các vị tiên nhân truyền thừa, càng là truyền thuyết, cho dù là hiện tại, Thiên Môn bên trong người cũng vẫn như cũ cùng tiên nhân có liên hệ nào đó, thụ trên trời tiên nhân lung lay lên án.

Mà bọn hắn sở dĩ gọi là Thiên Môn, ý tứ nói đúng là, bọn hắn nơi này chính là thượng thiên môn hộ chỗ, bọn hắn hành tẩu giang hồ, càng là mỗi lần lấy tiên nhân đệ tử tự cho mình là.

Môn hạ đệ tử kiệt ngạo bất tuân, vênh váo hung hăng.

Bất quá may mắn, bọn hắn tựa hồ tuân theo một loại nào đó cổ lễ, đập thối cũ thường, khắc cốt cứng nhắc, tự nhận tính thần trọng nghĩa bạo rap, chỉ cần thấy được làm xằng làm bậy sự tình, liền sẽ lập tức cảm kích xuất thủ, mặc dù không làm người khác ưa thích, nhưng là trong giang hồ phong bình chưa hề đều là chính một mặt.

Nhưng là muốn loại người này, hưởng ứng mình, xuất binh theo mình thảo phạt, cái này khó khăn, Thôi Ngọc mặc dù là đế sư, nhưng là bọn hắn tự nhận thân phận tôn quý, chính là tiên nhân đệ tử, có thể hay không để ý chính mình, Thôi Ngọc chính mình cũng không có nắm chắc.

Một bên đọc qua cái này Thiên Môn tư liệu, Thôi Ngọc một bên chuẩn bị, thế nào mới có thể để cho Thiên Môn bên trong người, theo mình xuống núi.

Đại Đường kinh thành, trong hoàng cung, mấy ngày qua, liên quan tới Thôi Ngọc kế hoạch thuận lợi tin tức tốt thật giống như tuyết như hoa bay vào Thánh Hoàng long án bên trên.

Nhưng là, nhiều như vậy tin tức tốt, lại không chút nào để Thánh Hoàng triển khai một tia nét mặt tươi cười, ngược lại bởi vì càng ngày càng nhiều tin tức tốt, Thánh Hoàng trên mặt ngưng trọng hơn một ngày qua một ngày.

Lý Càn nhìn xem cha mình như vậy bộ dáng, rất là không hiểu, kế hoạch thuận lợi như vậy, chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao? Vì cái gì Thánh Hoàng cái dạng này.

"Phụ hoàng, người thế nào, nhi thần gần nhất nhìn ngài mặt ủ mày chau, chẳng lẽ nhiều như vậy tin tức tốt cũng không thể để phụ hoàng người mặt giãn ra một chút?"

Thánh Hoàng nhìn xem Lý Càn cái dạng này, thở dài một hơi, mình đưa con trai này mặc dù cái gì cũng tốt, nhưng là chung quy còn quá trẻ, đế vương tâm thuật vẫn là chưa từng tu luyện đến nơi đến chốn.

Bất quá nghĩ lại, mình còn muốn tại vị ba bốn mươi năm, mình còn có thời gian dạy, còn có thể các loại, mà lại đưa con trai này chưa hề đều không để cho mình thất vọng qua.

Thánh Hoàng chỉ vào long án bên trên tin tức tốt, hỏi: "Cần nhi, ngươi cảm thấy nhìn thấy loại tin tức này, trăm còn có thể cười ra tiếng."

Lý Cần trăm mặc, nhưng là hẳn vẫn là không có cảm thấy nơi này có gì không ổn, hỏi: "Nhi thần ngu dốt, không thể nào hiểu được."

Thánh Hoàng thờ dài, sắc mặt trăm mối lo, nói ra: "Ngươi chỉ có thấy được những này tin tức tốt, coi là cái này giang hồ cái này lớn u ác tính có thể lấy cơ hội lần này, diệt trừ hơn phân nửa, thậm chí, có thể ngày sau tai hoạ ngầm trừ tận gốc, nhưng là ngươi không nhìn thấy cái khác càng sâu đồ vật, mà trăm, nói, Thánh Hoàng trang quá đầu nhìn xem Lý Cần, nói ra: "Trăm nhìn thấy chính là 'Sợ hãi' hai chữ!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Nhân vật hết sức đáng sợ

Thánh Hoàng đem long án bên trên truyền về tin tức đưa cho Lý Cần, nói ra: "Chính ngươi nhìn xem, hiện tại chẳng qua là vừa mới bắt đầu, liền đã có nhiều như vậy võ giả tụ tập, nhiều đến trên vạn người, hơn nữa còn đang không ngừng tăng nhiều bên trong. Ngươi chẳng lẽ nhìn không ra cái gì sao?"

Lý Cần cau mày, không phải rất khẳng định nói ra: "Phụ hoàng là lo lắng những này võ lâm võ giả tụ tập quá nặng, nếu xảy ra chuyện gì, liền lại. . ."

Thánh Hoàng lắc đầu, nói ra: "Bất quá là một chút đám ô hợp, trăm há sẽ để ý bọn hắn. Trăm chân chính để ý là Thôi Ngọc người này."

"Phụ hoàng ngươi nói là tiên sinh?" Lý Cần sửng sò, không rõ Thánh Hoàng vì sao lại nói Thôi Ngọc.

"Không tệ!" Thánh Hoàng thờ dài một hơi, nói ra: "Ngươi cảm thấy Thôi Ngọc từ vào kinh, hào không có căn cơ một người, đầu tiên là dùng ngươi mười bảy đệ đem một bộ kinh văn để trăm đối với hắn sinh ra không có gì sánh kịp hứng thú. Sau đó theo dựa vào chúng ta trong mắt không sờ dụng văn nhân, dẫn được thiên hạ mình truyền, bức bách trăm không thể không gặp hắn. Sau đó càng là dùng kinh thiên mưu lược để trăm toàn lực ủng hộ hắn."

Thánh Hoàng nói tới chỗ này, Lý Cần đã có hiểu một chút, trong đầu từng lớp sương mù giống như có lẽ đã theo Thánh Hoàng, bắt đầu chậm rãi giải khai.

Thánh Hoàng tiếp lấy nói ra: "Đón lấy, hắn càng là mượn giúp bọn ta thế, quấy thiên hạ võ lâm, khiến võ lâm võ giả người đi theo tụ tập. Loại thủ đoạn này, nếu là nghĩ đối ta Đại Đường tạo thành uy hiếp, như vậy chính là mười phần đáng sợ."

Lý Cần sửng sò, ngừng lại loại kia đáng sợ sự tình, lập tức rung mình một cái.

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Cho nên, chỉ có thể hi vọng Thái Bạch đừng cho trăm thất vọng!"

Trần Thiên phủ bên trong, Thôi Ngọc trắng đêm sinh nhìn Thiên Môn tư liệu, đem từng đầu tin tức hữu dụng ghi tạc trong đầu, bởi vì lượng công việc to lớn, liền là lấy hắn thân thể mạnh mẽ, liên tục bảy tám canh giờ dùng não, cũng có một chút không chịu đựng nổi.

Lý Thái Bạch nhìn xem hết sức chăm chú Thôi Ngọc, trên mặt mang ngọt ngào mỉm cười, nhìn thoáng qua mình tự tay nấu nhân sâm trà, lấy hết dũng khí đi vào.

Đem khay đặt ở Thôi Ngọc bên cạnh, nói ra: "Tiên sinh, đây là ta vì ngươi nấu nhân sâm trà, ngươi mệt nhọc một đêm, uống chút canh sâm bổ một chút đi!"

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua Lý Thái Bạch, cười lấy nói ra: "Vậy liền quá cảm ơn ngươi!"

Lúc này, Táng Thổ đi ngang qua ngoài cửa phòng, đem một màn này nhìn thấy trong mắt, ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị đem trà sâm khi nhắc lên, Táng Thổ hô to một tiếng: "Chờ một chút."

Hai người nghỉ hoặc nhìn Táng Thổ, chỉ gặp Táng Thổ nhanh chân đi tiến đến, khí thế hùng hổ. Đi đến Thôi Ngọc cùng Lý Thái Bạch trung ương, nhìn hai người một chút, sau đó từ Thôi Ngọc trong tay đem trà sâm đoạt lấy, sau đó thật nhanh ngược lại gần trong miệng mình.

Lý Thái Bạch kinh ngạc đến ngây người nhìn xem Táng Thổ, mà Thôi Ngọc thì bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Táng Thổ.

Chỉ gặp Táng Thổ mắt tròn tròn Thôi Ngọc, quai hàm vẫn là phình lên, hiển nhiên trà sâm còn không có toàn bộ uống hết.

Thôi Ngọc cười hỏi: "Ngươi không cảm thấy bông sao?"

Táng Thổ đầu tiên là nghi ngờ nhìn thoáng qua, sau đó hai mắt đột nhiên trừng to mắt, trong miệng trà sâm toàn bộ nôn ra ngoài, cấp tốc nhảy chân, kêu to: "Bông, bông, thật nóng!"

Thiên Môn ở vào Cực Sơn quận thành ba ngày lộ trình bên ngoài kinh thiên dưới núi, đương Thôi Ngọc một mọi người đi tới về sau, mặc dù nhưng đã từ trên tư liệu thấy được liên quan tới Thiên Môn sự tình, nhưng là vẫn bị một màn trước mắt kinh hãi tột đỉnh.

Đây quả thực cũng không phải là một cái tông môn, có thể nói là một cái cỡ nhỏ thành thị, Thiên Môn tông môn kiến thiết liền tựa như một tòa thành thị, đem kinh thiên núi vây quanh ở trong thành thị, lộ ra ủy vi trắng quan.

Cả tòa thành thị y theo bát quái đồ sở kiến, từ ngoài vào trong, căn cứ Thiên Môn bên trong người thân phận của từng người địa vị ở lại, trên dưới đẳng cấp sâm nghiêm, tựa như một cái cỡ nhỏ vương quốc.

Tại Thiên Môn thành thị, liền ngay cả phía ngoài cửa thành đều có hộ vệ đệ tử tại phòng thủ.

Đương Thôi Ngọc đưa lên danh thiếp về sau, lại thật lâu đều không có đạt được đáp lại.

Lý phòng cau mày nói ra: "Mặc dù là đại phái đệ nhất, nhưng là cái này đều rỗng rã một canh giờ, vẫn chưa có người nào ra tiếp chúng ta sao, thật sự là có mất phong độ!"

Lý phòng, khiến phòng thủ Thiên Môn đệ tử tròn mắt nhìn. Nhưng là lý phòng chờ người tâm trung khí phẫn, may mắn đều không để ý đến bọn hắn.

Thôi Ngọc cười nói: "Chúng ta không phải đã sớm liệu đến sao? Không ngại, chờ lấy là được!"

Bên trong Thiên Môn, đương Thiên Môn môn chủ tiếp vào Thôi Ngọc bái thiếp lúc, lập tức liền đem môn phái bên trong tồn lưu môn phái trưởng lão toàn bộ đều triệu tập.

Thiên Môn môn chủ trời lưu cao cao ngồi tại thủ tọa phía trên, Thôi Ngọc danh thiếp liền đặt ở trong tay trên bàn trà, nói ra: "Nói một chút đi, bản tôn mặc dù đoán được hẳn sẽ đến đến chúng ta nơi này, nhưng là không nghĩ tới hẳn lại nhanh như vậy liền đến."

Đại trưởng lão mở mắt, nói ra: "Hiện trong võ lâm đã bị cái này đề sư dẫn tới sôi trào, thân vì thiên địa đệ nhất danh môn chính phái, tự nhiên không thể lạc hậu. Nhất định phải gia nhập."

"Không tệ, đây không phải trước đó trăm sông Sơn Thần thuốc cửa, lúc trước đó bất quá là cái Nhị lưu tông môn, chúng ta không thèm để ý, nhưng là sự kiện lần này, là cùng cực tây đại thảo nguyên một trận chiến, không nói trước chuyện này đã kinh thiên hạ đều biết, đồng thời vô luận là vô lâm các phái vẫn là thiên hạ lê dân bách tính đều đang ngó chừng, liền nói nếu như chúng ta không tham gia, như vậy lần này sự kiện qua đi, vô luận là cái nào một nhà tông môn, tại lấy được thắng lợi về sau, đều sẽ đối với chúng ta Thiên Môn thứ nhất tông môn tư cách tạo thành uy hiếp."

Nhị trưởng lão sờ lấy cằm của mình, nói.

Nghe được nhị trưởng lão, tất cả trưởng lão đều là đồng ý.

Trời lưu môn chủ trầm tĩnh, nghe phía dưới dài các chấp sự thảo luận, cuối cùng mở miệng nói: "Như vậy, ý của các ngươi, liền là đồng ý xuất binh."

Đám người toàn bộ đều gật đầu đồng ý, nhưng là đại trưởng lão lại nói ra: "Mặc dù nói nhất định phải xuất binh, nhưng là thế nào xuất binh, ai làm đầu rỗng, cái này cũng có chút đề ý. Nếu như chúng ta xuất binh, lại không cách nào đạt được đầu rỗng, như vậy vô luận là mặt khác cửu đại môn phái bất luận cái gì một nhà đảm nhiệm đầu rỗng, cuối cùng đều sẽ uy hiếp ta thứ nhất tông môn địa vị. Cho nên, xuất binh có thể, chúng ta nhất định phải trở thành đầu rỗng, môn chủ ngươi nhất định phải trở thành lần này hội minh minh chủ không thể."

Trời lưu trên mặt mang nụ cười tự tin, nói ra: "Các vị trưởng lão yên tâm, thử vấn thiên hạ ở giữa ngoại trừ chúng ta tiên nhân đệ tử bên ngoài, còn có ai có thể có tư cách trở thành lần này minh chủ."

Nhị trưởng lão sờ lên cằm, cái này tựa như thói quen của hắn, nói ra: "Như là đã quyết định xuất binh, như vậy chúng ta muốn ra bao nhiêu người, đó là cái rất vấn đề trọng yếu. Nếu như ra người đếm qua thiếu, tức khiến cho chúng ta là thứ nhất tông môn, như vậy cũng vô pháp phục chúng, thứ hai, cũng sẽ bị thiên hạ đồng đạo lên án, đồ gây trò cười. Nhưng là nếu như ra quá nhiều, liền sẽ có tổn hại ta Thiên Môn thực lực, dao động ta Thiên Môn căn cơ. Phải biết lần này không phải cái gì vô lâm ân oán báo thù, mà là chiến tranh chân chính."

"Thế nhưng là ta cảm thấy, chúng ta trước hết nhất hẳn là chú ý hẳn là lần này tới chúng ta nơi này Thôi Ngọc đi!" Vẫn luôn không nói gì Bát trưởng lão đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người đem con mắt nhìn về phía hắn, Bát trưởng lão nhìn thấy trời lưu ra hiệu hắn nói tiếp, thế là hắn tiếp lấy nói ra: "Các ngươi nhưng không nên coi thường người này, mặc dù hắn bất quá là một cái chỉ là Tiên Thiên võ giả, nhưng là từ mọi phương diện điều tra tình huống đến xem, hắn mới là lần này cửa đối diện chủ trèo lên Nhân minh chủ nhất đại uy hiếp."

"Hừ, bất quá là một cái Tiên Thiên võ giả, có tài đức gì có thể uy hiếp được môn chủ, phải biết môn chủ thế nhưng là luyện Thần Phán Hư thần thoại

cường giả, hấn liền là rách giấy cũng không xứng. Bát trưởng lão, ngươi là nói chuyện giật gân."

Trời lưu môn chủ lại khoát tay chặn lại, nói ra: "Mặc dù ta đối cái này Thôi Ngọc không hiểu nhiều, nhưng là người này thật là một cái nhân vật khủng bố. Thử vấn thiên hạ ở giữa có người nào Tiên Thiên võ giả có thể quấy đến giang hồ dư luận xôn xao, phải biết người này bất quá xuất đạo hơn một năm, hiện tại cũng đã là đường đường đế sư chi tôn, càng thắng được Thái Thượng tiên môn ủng hộ. Các ngươi cũng không phải không hiểu rõ những cái kia lỗ mũi trâu, tính tình của bọn hắn các ngươi là biết đến."

Nói, trời lưu môn chủ nhìn về phía đang ngồi hết thảy mọi người, nói ra: "Không nói trước các ngươi mỗi một cái đều là luyện tinh hóa khí trở lên cao thủ, liền là các ngươi có trong truyền thuyết Luyện Hư hợp đạo thực lực, các ngươi lại có ai có thể đề cho những cái kia tính xấu lỗ mũi trâu nhóm tâm duyệt thành phực."

Trời lưu môn chủ lập tức làm cho cả trong đại điện tất cả trưởng lão lặng ngắt như tờ.

Thấy không người nói nữa, trời chảy dài lão nhìn về phía Bát trưởng lão, nói ra: "Bát trưởng lão, bản tôn biết ngươi đã đối người này có xâm nhập điều tra, đem ngươi biết, cùng cái nhìn của ngươi nói ra."

Bát trưởng lão nhẹ gật đầu, từ trong ngực lấy ra một xấp tài liệu, ngẩng đầu nhìn một chút trong đại điện tất cả trưởng lão, mở miệng liền nói ra: "Từ ta gần nhất điều tra trên tư liệu nhìn, cái này Thôi Ngọc là một cái thập phần thần bí, đồng thời nhân vật hết sức đáng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Cho hắn đến cái ra oai phủ đầu

Bát trưởng lão nói, nhìn lên tài liệu trong tay nói ra: "Các ngươi có lẽ không biết, xuất thân của người này, chúng ta còn chưa từng tra được, nhưng là từ người này lần thứ nhất hiện thân giang hồ, liền dám can đảm giết tiến ngay lúc đó Đông Dương quận vương phủ, đột tiến Đông Dương quân coi giữ quân doanh, cuối cùng càng là giết chết một vị Thiếu Lâm tự luyện tinh hóa khí võ giả, mà cái võ giả này liền là ngay lúc đó Thiếu Lâm La Hán đường thủ tọa, lúc ấy hắn mới chỉ là một cái Tiên Thiên sơ kỳ võ giả."

Bát trưởng lão vừa dứt lời, liền dẫn tới một trận hít một hơi lạnh khí thanh âm.

Tiên Thiên cảnh giới trở lên, võ giả cảnh giới thật giống như một đầu không thể vượt qua hồng cầu, mặc dù không biết Thôi Ngọc là như thế nào giết chết một vị luyện tinh hóa khí võ giả, nhưng là những này đều không trọng yếu.

Trong chốn võ lâm, xưa nay không hỏi qua trình, bọn hắn chỉ thấy kết quả. Có thể giết chết một vị luyện tinh hóa khí võ giả, đã có thể đề trong này rất nhiều trưởng lão chấp sự cùng cấp nhìn tới.

Bát trưởng lão tiếp lấy nói ra: "Đón lấy, liền là hắn trong võ lâm công bố Thần Dược Môn tội ác, đồng thời trong thời gian cực ngắn, tiếp ngay cả phát ra phán quan thiếp, huyết tẩy rất nhiều võ lâm tông môn thế gia, mặc dù đều là một chút bất nhập lưu tiểu môn phái, nhưng là vẫn đem hắn đòi mạng phán quan danh hào đánh ra ngoài."

Bất quá những này, ngược lại là không có dẫn tới đám người sợ hãi tán phục, bởi vì đây là người trong võ lâm thường dùng thủ đoạn, sơ nhập giang hồ đều sẽ xẻng gian trừ ác, khai hóa danh hào của mình, chỉ là Thôi Ngọc làm càng thêm huyết tinh thôi.

"Tận lực bồi tiếp trăm sông núi đánh một trận, quá trình cụ thể ta liền không nói nhiều, nhưng lúc ấy thập hoang người của Thần Vực xuất hiện, đồng thời bọn hắn vậy mà không có thương tổn cùng Thôi Ngọc mấy may. Phải biết lúc ấy thế nhưng là liên tiếp vẫn lạc mấy vị Luyện Khí Hóa Thần võ giả, mà thập hoang người của Thần Vực vậy mà duy chỉ có không có thương tổn đến hắn."

Thập hoang Thần Vực bốn chữ này vừa xuất hiện liền khiến cho mọi người kinh nghi bất định, liền không ngớt lưu môn chủ đều hai mắt ngậm điện, không biết hắn suy nghĩ cái gì.

"Sau đó, người này liền theo Ly Long biến mất không thấy gì nữa, trong giang hồ nghe đồn, Thôi Ngọc biết Ly Long hạ lạc, mặc dù không có chứng thực, nhưng là vô số manh mối đều chỉ hướng Thôi Ngọc một người. Mặt khác, trăm sông Sơn Thần thuộc cửa một trận chiến về sau, Thôi Ngọc liền biến mất thời gian hơn một năm. Lần nữa hiện thân lúc, liền xuất hiện ở Bắc Hoang quận thành. Sau đó liền như là hắn trước đây làm như gió, trực tiếp tàn sát nhất lưu tông môn huyền băng cửa thủ hạ thực lực, xương khóc thành, cũng đem xương khóc thành ác đồ đầu toàn bộ bỏ xuống, làm thành một cái cự đại kinh quan."

"Giết tốt, cái này huyền băng cửa ta đã sớm nhìn không được, nếu không phải cách chúng ta là tại quá xa, lão phu đã sớm một kiếm chọn lấy cái này

danh môn bại hoại!" Một cái lão già cả giận nói.

Bát trưởng lão không để ý đến hắn, tiếp lấy nói ra: "Về sau huyền băng cửa một vị luyện tinh hóa khí trưởng lão, hơn mười vị Tiên Thiên võ giả, còn có hơn ngàn tên luyện khí đệ tử truy sát, nhưng là kết quả lại là bị Thôi Ngọc liên tiếp phục sát, luyện tinh hóa khí võ giả, hơn mười vị Tiên Thiên võ giả tất cả đều mất mạng, luyện khí đệ tử càng là tổn thất nặng nề. Tiếp lấy không biết nguyên nhân gì, cái này Thôi Ngọc vậy mà cùng đương triều quốc trưởng Đường Quốc Cường đi đến cùng một chỗ, tiếng tốt tin tức chạy tới võ giả khắp nơi phía dưới, hậm hực mà về."

"Đón lấy, liền là Thôi Ngọc đến kinh thành tình báo, Thôi Ngọc đến kinh thành về sau, liền đi lòng trời sơn trang, tại bên trong liên tục mấy ngày giảng bài, quát phục tất cả văn nhân, thậm chí liền là một chút đương triều đại quan cũng lấy đệ tử lễ đi học tập, về sau, những này văn nhân trải rộng thiên hạ, rộng truyền Thôi Ngọc chú ý, làm được thiên hạ văn nhân ai cũng tôn vì tiên sinh, thanh danh nhất thời có một không hai. Mà lại, càng đáng sợ chính là, liền ngay cả đương kim Thánh Hoàng vị này nặng võ nhẹ văn đế vương, đều trước đem bổ nhiệm làm Thái tử thái phó, sau đó càng là bái làm đệ sư chi tôn."

Nói tới chỗ này, Bát trưởng lão liền đem tư liệu buông xuống, còn lại liền là bọn họ cũng đều biết sự tình. Thôi Ngọc bên trên Thái Thượng tiên môn, rộng mời anh hùng thiên hạ hào kiệt, hội minh tụ họp, cung cấp kích thảo nguyên Man binh.

Một mực nhắm mắt trầm tư lắng nghe Bát trưởng lão trôi lưu, đột nhiên mở to mắt nói ra: "Người này là một kẻ đáng sợ, học cứu thiên nhân, không thể không phòng."

Đại trưởng lão tán thưởng một tiếng, mặc dù bọn hắn Thiên Môn bên trong người kiêu căng vô cùng, chính mình tôn quý, nhưng là tại đối mặt Thôi Ngọc sự tích lúc, cũng không thể không tán thưởng một tiếng, nói một câu bội phục.

Đại trưởng lão nói ra: "Không tệ, nếu như đến lúc đó thật muốn đề cử mình chủ, như vậy Thái Thượng tiên môn cùng cái khác Đạo giáo môn phái liền sẽ có tương đối lớn có thể sẽ đề cử hắn, mặc dù ta người trong võ lâm luôn luôn cùng triều đình bất hòa, nhưng là Thôi Ngọc dù sao chính là đường đường đệ sư chi tôn, kia là thiên hạ cùng tôn tiên sinh, thực lực thế đánh bạc đã đối với hắn không quá trọng yếu, trọng yếu là thân phận của hắn, loại này danh vọng không thể không khiến chúng ta đề phòng."

Đại trưởng lão thoại âm rơi xuống, trong đại điện lại trở nên yên tĩnh, coi là gấp gấp trưởng lão đứng dậy, nói ra: "Thực sự không được, chúng ta liền không đi, đến lúc đó, bọn hắn cùng thảo nguyên Man binh một trận chém giết xuống tới, dù sao nguyên khí đại thương, liền coi như bọn họ tại danh vọng bên trên tạm thời vượt qua chúng ta, chẳng lẽ ta đường đường Thiên Môn còn biết sợ không thành."

Đại trưởng lão nhìn hằm hằm, mắng: "Hồ đồ, nếu như chúng ta không tham gia, tất nhiên sẽ lọt vào thiên hạ phi nhử ché giễu, trong môn đệ tử càng sẽ nội bộ lục đục. Chúng ta Thiên Môn danh xưng thiên hạ đệ nhất chính đạo môn phái, nếu như loại chuyện này chúng ta vậy mà không đi làm, đợi thiên hạ truyền ra về sau, môn phái khác tất nhiên toàn lực tuyên dương, có lẽ chúng ta tạm thời không có cái gì tổn thất, nhưng là người trong thiên hạ đều biết Thiên Môn chính là ngụy quân tử, thử hỏi các người còn đi đâu đi tuyên nhận đệ tử mới, một hai trăm năm sau, ta Thiên Môn không người kế tục, còn như thế nào ngồi vững vàng cái này đệ nhất thiên hạ vị trí."

Bị đại trưởng lão quát mắng, cái này trưởng lão đỏ lên mặt, thuận miệng nói ra: "Vậy chúng ta ai biết đây có phải hay không là cái này Thôi Ngọc âm mưu, chính là vì đề chúng ta võ lâm các phái nguyên khí đại thương, khiến cho triều đình có thể tốt hơn chèn ép chúng ta."

Ai biết, cái này trưởng lão bầu không khí chi ngôn, vậy mà nói ra sự thật thật muốn.

Trời lưu môn chủ thờ dài một hơi, nói ra: "Có lẽ chuyện thật muốn thật đúng là như thế. Chỉ sợ thiên hạ các người trong đại môn phái đều có thể đoán được."

Trưởng lão kia sững sờ, hỏi: "Vậy tại sao chúng ta còn muốn hưởng ứng!"

Trời lưu môn chủ cười khổ một tiếng, nói ra: "Bởi vì đây là đường đường chính chính dương mưu, nếu như chúng ta không tham gia, như vậy chúng ta liền là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức ngụy quân tử, hẳn đây là lên mặt nghĩa hóa thành gông xiềng bọc tại tất cả võ lâm võ giả trên đầu."

Trời lưu môn chủ, khiến cho mọi người trong lòng tựa như dâng lên một cỗ khí, thế nhưng là lại không chỗ phát, làm đến bọn hắn mười phần khó chịu. Bị đè nén đến cực điểm.

"Hiện tại những này đều đã không trọng yếu, trọng yếu là, như thế nào mới có thể đủ đem vị trí mình chủ vận vô nhất thất cầm trong tay của mình. Phải biết, cái này nhưng không đơn thuần là danh vọng vấn đề. Nếu như chúng ta không thể cầm tới vị trí mình chủ, như vậy thế tất lại nhận Thôi Ngọc sai khiến, đến lúc đó, không cần hắn làm cái gì, chỉ phải cho ta nhóm hạ đạt một hai cái mệnh lệnh, liền có khả năng để cho ta trước công trời đi người nguyên khí đại thương, thậm chí toàn quân phục sinh. Bản tôn là tuyệt đối không thể để cho mình bị người nhiều lần kiểm chế, nhất định phải chẳng lẽ quyền chủ động."

Nhị trưởng lão trong mắt hàn quang vừa để xuống, nói ra: "Cho nên, hiện tại chính là chúng ta cơ hội rất tốt!"

Nhị trưởng lão lập tức đem mọi ánh mắt hấp dẫn.

"Nếu như Thôi Ngọc tới đây, cho chúng ta lập xuống lời thề, cam đoan đến lúc đó hội minh thời điểm, tự mình đề cử chúng ta Thiên Môn môn chủ vị mình chủ, đồng thời thề, chính hắn sẽ không trở thành mình chủ, như vậy chúng ta còn có cái gì có thể lấy lo lắng."

"Thế nhưng là, nếu như đến lúc đó chúng ta vẫn là không có cầm tới mình chủ vị trí, để mình chủ vị trí rơi xuống đám kia lỗ mũi trâu trong tay, lấy Thôi Ngọc tại Đạo gia lực ảnh hưởng, muốn hại chúng ta vẫn là dễ như trở bàn tay." Một vị trưởng lão cãi lại nói.

Nhị trưởng lão khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Chỉ cần hấn không phải mình chủ, liền đơn giản nhiều. Không phải mình chủ, hấn bắt quá là đến đây hội mình một viên thôi, nếu là hấn không làm ra gây bất lợi cho chúng ta cử động vậy thì thôi. Nếu như hấn dám can đảm đuổi ra móng vuốt, chỉ là một cái Tiên Thiên võ giả, tiện tay giết là được. Phải biết thảo nguyên man nhân bên trong nhưng là có Uy tộc người, chui vào giết người cũng không phải là không được."

Trời lưu môn chủ trong mắt chợt lóe sáng, hỏi: "Kia nhị trưởng lão thế nhưng là có cái gì kể sách."

Nhị trưởng lão âm hiểm cười một tiếng, nói ra: "Tự nhiên, chúng ta trước giả ra không nguyện ý tham gia đáng vẽ, đồng thời đối với hấn châm chọc khiêu khích. Hấn ôn hòa toàn lực cầu chúng ta. Đến lúc đó chúng ta liền để hấn tại chúng ta Thiên Môn bên trong tiên nhân truyền hạ lời thề trên giấy lập xuống lời thề, liền có thể có hoàn toàn bảo hộ. Bất quá, hiện tại sao?"

Nhị trưởng lão đứng dậy, nhìn về phía đại điện bên ngoài, thành chỗ cửa, nói ra: "Chúng ta bây giờ trước hết phơi hấn một phơi, tiêu vừa mất hấn khí điểm."

Đón lấy, nhị trưởng lão một nắm nắm đám, cười nói: "Cho hấn đến cái ra oai phủ đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Dám cùng lão tử chơi

Thiên Môn ngoài thành, mặt trời lặn phía tây, Thôi Ngọc một nhóm đã tại Thiên Môn ngoài thành chờ cả một ngày, nhưng là vẫn không có một cái nào Thiên Môn bên trong người ra tiếp đãi chính mình.

Lý Phòng mấy người lửa giận ngút trời, Thôi Ngọc cũng sớm đã khuất phục bọn hấn, lúc này Thôi Ngọc vậy mà tại Thiên Môn bên ngoài nhận loại đãi ngộ này, bọn hấn đều là tức giận bất bình.

Ngược lại là Thôi Ngọc một bộ không thèm để ý chút nào bộ dáng, trước khi tới nơi này, Thôi Ngọc liền đã ngờ tới, chuyến này sẽ không thái quá thuận lợi.

Nhưng là hấn lại sẽ không cho là Thiên Môn sẽ không để cho mình tiến đến, hiện tại lần này bộ dáng, liền là ứng chính suy đoán của hấn, Thiên Môn là tại cho mình ra oai phủ đầu.

Muốn phơi một phơi mình, nghĩ đến đây loại khả năng, Thôi Ngọc cũng cảm giác buồn cười, đương kim Thánh Hoàng lúc trước muốn như thế đối phó mình, mỗi ngày hô hào đau đầu, ăn đau khổ.

Bất quá là một chút trong chốn võ lâm măng phu, cũng dám đối đãi như vậy mình, nếu như không để bọn hấn kinh ngạc, Thôi Ngọc đều sẽ cảm thấy mình có lỗi với mình.

Đương trời chiều tàn quang dần dần biến mất thời điểm, một cái nội môn đệ tử mới khoan thai tới chậm.

Chỉ gặp người này niên kỷ bất quá hơn hai mươi tuổi, tướng mạo đường đường, một mặt chính khí, tay áo dài đại bào, đỉnh đầu cao quan, một thân quý khí vẫn cứ mà sinh.

Cái này đệ tử đi ra, lại phát hiện lúc này ngoài cửa thành trừ một chút xe ngựa cùng một chút hạ nhân bên ngoài, vậy mà không nhìn thấy một cái chủ sự người.

Hấn nhú mày, đi ra phía trước, hỏi: "Xin hỏi để sư Thôi tiên sinh tại hay không?"

Quản gia từ trong đội xe đi ra, cười lấy nói ra: "Để sư lão nhân gia ông ta chính trong xe nghỉ ngơi, thiếu hiệp xin chờ một chút."

Cái này đệ tử lông mày nhú lại, trước khi tới, là hấn biết Thôi Ngọc một nhóm người đã bị phơi ở ngoài thành cả ngày, tất nhiên trong lòng nén giận, tức sôi ruột khí, còn đạo tự mình xui xẻo, tiếp như thế một cái không may việc phải làm.

Hấn đã làm tốt làm gấp cảnh khốn cùng chuẩn bị, nhưng là không nghĩ tới, tiếp đãi quản gia của mình lại còn khuôn mặt tươi cười đón lấy, một phái ôn hòa bộ dáng.

Nhưng là quân gia dù sao cũng là quân gia, hẳn còn không đến mức bởi vì làm một cái hạ nhân tốt thái độ, liền cho rằng Thôi Ngọc mấy người cũng sẽ đối với hắn về mặt ôn hoà.

Bất quá, không bao lâu, Thôi Ngọc liền dẫn một đám người đi đến trước mặt hắn. Cái này đệ tử phát hiện, Thôi Ngọc một đoàn người vậy mà từng cái mặt lộ vẻ mỉm cười, không có nửa điểm hỏa khí, đối với hắn càng là khách khí.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng là năng không bị khinh bỉ kia là tốt hơn.

Đem bọn hắn dẫn vào trong thành lúc, cái này đệ tử bởi vì Thôi Ngọc đám người quá phận khách khí, trên người cổ này ngạo khí cũng liền tự nhiên mà vậy tán phát ra. Thâm nghĩ đến, cái gì để sư, ngay cả một cường giả ngông nghênh đều không có, lập tức liền đối Thôi Ngọc một đoàn người khinh thị rất nhiều.

Khi đi tới kinh thiên dưới núi chủ điện lúc, cái này đệ tử ngay cả lễ nghi cơ bản đều chẳng muốn làm, nói ra: "Chư vị, ta Thiên Môn môn chủ chờ trưởng lão đã ở trong đại điện chờ đã lâu, nhanh theo ta đi vào đi!"

Nói xong, vậy mà không để ý tới Thôi Ngọc một đoàn người, suất trước đi tới.

Thế nhưng là không có đi hai bước, cái này đệ tử liền phát hiện, phía sau mình vậy mà không có nửa điểm động tĩnh. Nhìn lại, phát hiện Thôi Ngọc một đoàn người lại còn đứng tại chỗ, không có nửa điểm muốn động dáng vẻ.

Hắn lửa giận trong lòng cùng một chỗ, nói ra: "Chư vị, ta Thiên Môn môn chủ còn đang trong đại điện chờ, vẫn là nhanh lên, chớ để chúng ta chủ liền chờ."

"Làm càn!" Lý Phòng nhanh chân đi ra, ung lông mày trợn mắt, quát: "Vị này chính là đường đường đế sư, chúng ta càng là hoàng thân quốc thích, người một cái đệ tử nho nhỏ, cũng dám như thế lãnh đạm chúng ta. Thực sự bắt đầu dùng này lý!"

Lý Phòng một câu nói kia bên trong, nội lực xen lẫn trong đó, chấn cái này đệ tử buồng tim cự chiến, thần hồn đập chồm, lúc này, hắn mới nhớ tới, một nhóm người này bên trong thân phận tôn quý hiển hách, cũng không phải hắn một cái nho nhỏ nội môn đệ tử có thể lãnh đạm.

Đuổi vội vàng hành lễ, vẫn không nói gì, Lý Phòng liền nói tiếp.

"Chúng ta làm bạn đế sư đến đây, chờ một ngày, ngay cả cơm canh đều không có, đã là các ngươi Thiên Môn chậm trễ, hiện tại tiến đến, không nói an bài trước cơm canh, vậy mà hại sợ chúng ta sẽ chậm trễ các ngươi môn chủ, ngươi thật coi Đại Đường triều đình là bài trí không thành. Coi như đế sư không trách tội, chọc giận bản vương, trực tiếp mang binh bình ngươi Thiên Môn!"

Lý Phòng câu nói này, đằng đằng sát khí, âm thanh truyền cửu tiêu, trực tiếp đem người đệ tử kia dọa đến co quắp ngã xuống đất, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng là Lý Phòng thanh âm lớn như vậy, từ nhưng đã truyền đến xa xa đại điện bên trong, quả nhiên, bất quá một lát, một vị trưởng lão thật nhanh đi ra, đầu tiên là cáo lỗi một tiếng, sau đó liền lập tức hỏi thăm người đệ tử kia chuyện đã xảy ra.

Đương sự tình đều giải về sau, cái này trưởng lão đuổi vội vàng hành lễ, nói ra: "Còn xin đế sư cùng chư vị vương gia thứ tội, thật sự là bởi vì trước kia môn chủ đang lúc bế quan, không cách nào xử lý, cho nên mới chậm trễ chư vị, nếu không dạng này, chư vị nơi ở, chúng ta đã chuẩn bị xong, chư vị trước hết mời nghỉ ngơi, cơm canh sau đó liền đến, sự tình khác chúng ta ngày mai lại nói không muộn."

Sau đó cái này trưởng lão nhìn thoáng qua trên đất đệ tử, cau mày đối một bên phòng thủ đệ tử nói ra: "Cái này đệ tử dám can đảm lãnh đạm đế sư cùng chư vị vương gia, đưa đến Chấp Pháp đường chặt chẽ trừng phạt!"

Tiếp lấy tự mình dẫn đầu Thôi Ngọc bọn người đi hướng chỗ ở.

Lần này Thôi Ngọc bọn người cũng không có sinh sự, đi theo cái này trưởng lão rời đi.

Chuyện nơi đây rất nhanh liền truyền khắp Thiên Môn trên dưới, cho dù đối với Lý Phòng nói muốn dẫn Binh bình Thiên Môn phần hận không thôi, nhưng là mình bọn người đuổi lý, cũng không thể tránh được.

Nhưng là tất cả mọi người con mắt đã nhìn chăm chăm về phía Thôi Ngọc một đoàn người.

Thiên Môn vì Thôi Ngọc một đoàn người chuẩn bị chính là từng tòa trang trí cô phác xa hoa sương phòng, xem ra trên một điểm này, Thiên Môn cũng không có khó xử Thôi Ngọc một đoàn người, nếu là đối với chuyện như thế này làm khó dễ bọn hắn, liền quá có sai lầm đường đường thứ nhất tông môn mặt mũi.

Thiên Môn trên đại điện, từng đôi mắt nhìn xem Thiên Lưu môn chủ, phát hiện Thiên Lưu môn chủ sắc mặt cũng rất là khó coi.

Thiên Môn từ khi lập phái đến nay, truyền thừa vô tận tuệ nguyệt trong điển tịch, còn từ xưa tới nay chưa từng có ai tại Thiên Môn trước đại điện, nói muốn bình bọn hắn Thiên Môn, mình còn chỉ năng nén giận, cái này còn là lần đầu tiên.

Chỉ ít tại bọn hắn nhìn thấy trong điển tịch, Thiên Môn chưa hề đều chưa từng xảy ra loại chuyện này.

"Dám can đảm vũ nhục ta Thiên Môn, quân hán là cái gì vương gia, lão tử nhất định phải làm thịt hán!" Mấy cái tính tình nóng nảy trưởng lão đứng dậy, liền muốn hướng đại điện bên ngoài đi.

"Cho bản tôn dừng lại!" Thiên Lưu môn chủ quát, hán làm sao không khí, nhưng là những người này không động được, hiện tại Thôi Ngọc một đoàn người nhưng không đơn thuần là người trong triều đình, càng là đạt được võ lâm Đạo gia một mạch duy trì.

Nếu thương tới Thôi Ngọc bọn người, liền là cùng Đại Đường triều đình cùng Đạo gia người trong võ lâm là địch.

Đại Đường thiên hạ lấp đặt nhiều Trấn Thiên phủ, chính là muốn gắt gao tiếp cận bọn hán, nếu có lý do, Đại Đường liền sẽ dùng thế sét đánh lòi đình, tiêu diệt bọn hán.

Mà bây giờ nếu như thương tới Thôi Ngọc, cái này đem là tốt nhất lý do. Thiên Lưu môn chủ tin tưởng, Thánh Hoàng lúc không ngại tại cùng cực tây đại thảo nguyên khai chiến trước đó, bắt hán Thiên Môn làm luyện binh thủ đoạn.

Tiếp đãi Thôi Ngọc một nhóm chính là Thiên Môn Thập Cửu trưởng lão, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, làm người khéo đưa đẩy, dọc theo con đường này chậm rãi mà nói, muốn đề xuống Thôi Ngọc đám người hòa khí.

Nhưng là hán phát hiện, Thôi Ngọc một đoàn người từng cái cười tủm tỉm, không có nửa điểm hòa khí, mặc dù trong lòng có điểm mộng bức, nhưng là vẫn cười mặt đón lấy.

Trà trộn giang hồ nhiều năm hán, tự nhiên không phải kia cái đệ tử trẻ tuổi có thể so sánh, tự nhiên cũng không lại bởi vì Thôi Ngọc đám người thái độ tốt đi một chút liền lằng lằng, một đường lễ nghi chu đáo, không dám có nửa phần lười biếng.

Thu xếp tốt Thôi Ngọc một nhóm về sau, rất nhanh liền tại tiếp khách Thiên Điện bên trong, đưa lên đồ ăn thức uống, rất là phong phú, nhưng là Thập Cửu trưởng lão phát hiện, vô luận là cao cao tại thượng Thôi Ngọc bọn người, vẫn là tại một bên khác chiều dài hạ nhân, vậy mà không ai động bên trên một tờ một hào đồ ăn thức uống.

Ngược lại một chút hạ nhân vậy mà từ xe ngựa hành lễ bên trong, lấy ra thức ăn của mình, mặc dù đồ ăn đơn sơ, nhưng là tất cả mọi người chỉ là ăn mình mang tới lương khô.

Thập Cửu trưởng lão sắc mặt tái xanh, nói ra: "Đế sư, chư vị vương gia, thế nhưng là Thiên Môn chuẩn bị đồ ăn không cùng chư vị khẩu vị, làm sao muốn ăn mình mang đồ vật."

Thôi Ngọc trên mặt mang kỳ dị tiêu dung, nói ra: "Ta một mực ngưỡng mộ Thiên Môn phong thái, đối quý môn tâm trí hướng về đã lâu. Đáng tiếc nghe danh không bằng gặp mặt, Thiên Môn hôm nay sở tác sở vi thực sự đề tại hạ thất vọng. Vừa mới chúng ta vị này vương gia gấp gáp một chút, quát lớn học trò của ngươi đệ tử, càng là quét quý phái mặt mũi, chúng ta sợ hãi bị người tại trong đồ ăn hạ độc, dứt khoát liền ăn thức ăn của mình liền tốt!"

Nói xong, trong đại điện Thôi Ngọc một đoàn người ánh mắt cổ quái đều nhìn mình chằm chằm, Thập Cửu trưởng lão mặt, trong nháy mắt kéo dài, khuôn mặt trắng bệch trắng bệch.

Thôi Ngọc một chiều này quá độc, nếu là truyền đến trong giang hồ đi, về sau Thiên Môn bên trong người ai còn có thể ngẩng đầu lên làm người, đến người ta trong nhà làm khách, người ta trực diện nói sợ người hạ độc, cái này cái này cái này. . .

Thập Cửu trưởng lão cũng không ngồi yên nữa, đứng dậy cáo từ rời đi, hiện tại đã không phải là hán một cái nhỏ nhỏ trưởng lão có thể hỏi tới.

Đương nghe xong Thập Cửu trưởng lão, Thiên Môn trong đại điện trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, tiếp lấy giống như sôi trào, một mảnh giận mắng thanh âm, không có nửa điểm võ lâm cao nhân phong phạm.

Nhắm mắt Thiên Lưu môn chủ, hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên mở mắt, một tay hung hăng đánh vào cái ghế của hán trên lan can, chỉ gặp ngàn năm huyền thiết đánh chế trên ghế, lại bị Thiên Lưu môn chủ đánh ra một cái thật sâu thủ chưởng ấn. ,

Chỉ gặp Thiên Lưu môn chủ mạnh mẽ đứng dậy đến, cái trán gân xanh nhô lên, mắng: "Con bà nó, khinh người quá đáng, lão tử phé đi bọn hán!" Nói sai bước địa liền muốn đi ra ngoài.

Lần này bị hù tất cả mọi người đứng lên, gắt gao ngăn đón trời lưu, sợ hán thật quá khứ, một bàn tay chụp chết Thôi Ngọc bọn người, kia Thiên Môn liền thật muốn sụp.

"Môn chủ bớt giận a!"

Thôi Ngọc nhìn xem phương xa đại điện, ngoài miệng treo không hiểu ý cười, nói ra: "Dám cùng lão tử chơi ra oai phủ đầu, lão tử chơi phé người!"

Tảng Thổ ngẩng đầu nhìn một chút Thôi Ngọc, cười không muốn không muốn, nói ra: "Thôi Ngọc, ngươi thật là xấu a!"

Chương 151: Cảm giác xấu

Sáng sớm hôm sau, Thiên Môn trước đại điện, Thiên Lưu môn chủ suất lĩnh một tất cả trưởng lão, nghênh đón Thôi Ngọc một đoàn người.

Bọn hắn thật là bị Thôi Ngọc buồn nôn đến, sợ nếu là lại có lãnh đạm, có xuất hiện cái gì yêu thiêu thân, truyền đến trên giang hồ, lệnh đệ một tông của trở thành vô lâm trò cười.

Những cái kia vô lâm tán tu thế nhưng là rất thích tuyên dương khắp chốn những thứ này.

Bất quá, bọn hắn cũng không có chuẩn bị dễ dàng như vậy buông tha Thôi Ngọc, quyết định chú ý, hôm nay lấy lực áp người, khiến cho Thôi Ngọc khuất phục.

Thôi Ngọc mang theo Táng Thổ, Lý Thái Bạch, còn có ba tên hộ vệ đi hướng Thiên Môn đại điện. Xa xa liền thấy Thiên Lưu môn chủ đứng tại mọi người đứng đầu, đứng xa xa nhìn chính mình.

Mặc dù nhưng đã biết Thôi Ngọc rất trẻ trung, nhưng khi Thiên Lưu môn chủ nhìn thấy Thôi Ngọc đáng về thời điểm, vẫn là bị Thôi Ngọc quá phận tuổi trẻ kinh đến.

Dù sao Thôi Ngọc tính toán, cũng bất quá là chừng hai mươi tuổi đáng về.

Tuổi tác như vậy thả tại đẳng cấp sâm nghiêm Thiên Môn bên trong, cho dù là thiên phú hơn người, cũng bất quá chỉ là một cái nội môn đệ tử thôi, như bây giờ một người trẻ tuổi, vậy mà trở thành Đại Đường đệ sư, bên người ba vị vương gia làm hộ vệ.

Trong lòng mặc dù tán thưởng, nhưng là tốt sắc mặt lại là không thể cho Thôi Ngọc, chỉ ít hiện tại không thể.

Mà chung quanh đại điện, bu đầy người, đều là Thiên Môn bên trong đệ tử, vô luận nội môn ngoại môn, đều xa xa mà nhìn xem Thôi Ngọc một đoàn người.

Cái này tại bình thường Thiên Môn là không nhìn thấy loại tình huống này, đệ tử ngoại môn trừ phi tình huống đặc biệt, là nghiêm cấm đạp nhập nội môn đệ tử khu cư trú, mà nội môn đệ tử cũng trừ phi lại khiến hoặc là canh giữ tại thân, cũng là không thể bước vào khu trung tâm.

Sở dĩ có như thế một màn, đều là Thiên Môn môn chủ bọn người ngầm đồng ý, muốn tại chúng đệ tử trước mặt giết một giết Thôi Ngọc đám người uy phong, vì tiếp xuống đàm phán bắt được quyền chủ động.

"Thiên Môn môn chủ, trời lưu, mang theo trong môn trưởng lão nghênh đón đệ sư đại giá!"

Thiên Môn tùy ý chấp tay một cái, thái độ khinh mạn, cùng Thái Thượng tiên môn người đơn giản không thể so sánh nổi.

Mà Lý Phòng ba vị, lại không có chút nào không nhanh, đây mới thực sự là thập đại đỉnh cấp tông môn đáng về, hiện tại đã là mười phần khách khí, phải biết ngày bình thường, đừng nói tông môn môn chủ, liền là một cái cấp bậc cao một chút trưởng lão cũng sẽ không đến gặp bọn họ.

Thôi Ngọc nhìn xem cái này một mặt uy nghiêm trung niên nam nhân, cười chấp tay, vậy mà lấy một loại bình đẳng tư thế hành lễ.

Một màn này, khiến Thiên Môn bên trong đệ tử từng cái tức giận bất mãn, tại trong lòng của bọn hắn, môn chủ chính là là tiên nhân chân chính đệ tử, uy cao mà tôn quý, Thôi Ngọc bất quá là một phạm nhân, vậy mà làm như vậy làm, chính là khinh thị bọn hắn Thiên Môn biểu hiện.

Thiên Lưu môn chủ nhượng mảy, hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc tại đối mặt hắn lúc, vậy mà như thế cuồng vọng, tăng thêm đêm qua khí, Thiên Lưu môn chủ chuẩn bị để cái này tiểu tử không biết trời cao đất rộng, hảo hảo ăn chút đau khổ.

Đang chuẩn bị phóng thích coi là luyện Thần Phán Hư cường giả khí thế cường đại, ai biết ngày người một lúc. Chỉ gặp Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra một quyển màu vàng quyển trục, dù cho chưa hề điều chưa từng gặp qua, Thiên Lưu môn chủ cũng biết đó là vật gì, hắn vạn lần không ngờ, Thôi Ngọc vậy mà lại mang theo trong người như thế một vật.

Thôi Ngọc một mặt cười híp mắt nói ra: "Thánh Hoàng có chỉ, Thiên Môn trên dưới chúng đệ tử tiếp chỉ."

Thôi Ngọc thanh âm, tựa như hoàng chung đại lộ, truyền khắp Thiên Môn trên dưới, làm cả Thiên Môn người đều là sửng sốt, Thiên Lưu môn chủ nhìn xem Thôi Ngọc giờ lên cao cao thánh chỉ, rơi vào đường cùng, khom người cúi đầu, nói ra: "Thảo dân tiếp chỉ!"

Đã môn chủ đều đã khom người nghênh chỉ, bọn hắn những trưởng lão này đệ tử tự nhiên không thể đứng, nhao nhao hành lễ.

Thôi Ngọc nhìn thấy Thiên Môn trên dưới như vậy bộ dáng, đắc ý cười, các người muốn làm gì, lão tử không biết, nhưng là lão tử chưa từng có nghĩ tới cùng các người so chiều có được hay không, bây giờ này tư thế, thật sự là tiện nghi mình.

Thăm nghĩ, liền đem trong tay thánh chỉ đưa về phía Lý Phòng.

Không có cách nào, Thôi Ngọc trên người lực lượng phần lớn đều đã chuyển thành lực lượng của thân thể, mặc dù thanh âm cũng sẽ rất lớn âm thanh, nhưng là còn không cách nào làm đến âm truyền ngàn dặm, âm thanh nhập tai, hẳn hiện tại chỉ là giọng đại mà thôi.

Về phần mình hiện tại ít ỏi nội lực, ngẫm lại vẫn là thôi đi, nếu là mình cầm thánh chỉ, lớn giọng hô, thực sự quá thấp kém, càng có hại hẳn để sư thân phận.

Lý Phòng ba người có chút ngây ngốc nhìn xem Thôi Ngọc, bọn hắn nhưng không biết Thánh Hoàng lúc nào cho Thôi Ngọc thánh chỉ, càng không có nghe được Thánh Hoàng nói qua. Bất quá phỏng đoán có thể là bí mật giao cho Thôi Ngọc.

Lý Phòng tiếp nhận thánh chỉ, mở ra sau khi, sững sờ, cổ quái nhìn thoáng qua cười tủm tỉm Thôi Ngọc, bởi vì trên thánh chỉ lại là Thôi Ngọc bút tích, hơn nữa nhìn nhan sắc, tựa hồ là vừa viết xong không đến bao lâu. Bất quá nhìn thánh chỉ chất liệu cùng con dấu, đích thật là thật, bất quá bây giờ không phải thảo luận những này thời điểm, Lý Phòng chỉnh lý tâm thần, bắt đầu niệm đọc thánh chỉ.

(trong thánh chỉ cho lười nhác viết, chính các người đoán đi! Vừa vận tiết kiệm một chút số lượng từ)

Lý Phòng cao giọng đem thánh chỉ tuyên đọc xong, liền giao cho đã choáng váng Thiên Lưu môn chủ. Thánh chỉ nội dung là Thánh Hoàng cảm thấy đệ sư tài hoa hơn người, để Thôi Ngọc đến Thiên Môn bên trong tuyên dương học thuyết, nói trắng ra là, liền là đến cho Thiên Môn đệ tử bên trên một bài giảng.

Thôi Ngọc tiến lên một bước, nói ra: "Thiên Lưu môn chủ thật sự là thần cơ diệu toán, vậy mà tính toán ra Thánh Hoàng để tại hạ đến giảng bài, vậy mà thật sớm đem đệ tử trong môn phái đều triệu tập. Chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng liền hôm nay đi, còn xin môn chủ để cửa chuẩn bị một chút bỏ đoàn, tại hạ ngay ở chỗ này giảng bài tốt."

Thiên Lưu môn chủ tiếp nhận thánh chỉ, liền là hẳn hiện tại cũng có chút mộng bức, không hiểu rõ Thôi Ngọc đến cùng đang giờ trò quỷ gì, chỉ là hẳn cũng không cho rằng Thôi Ngọc xuất ra thánh chỉ sẽ làm bộ, loại sự tình này, vô luận bởi vì vì chuyện gì, mất đi khám nhà diệt tộc đại sự.

Hiện tại thánh chỉ nơi tay, rơi vào đường cùng, Thiên Lưu môn chủ chỉ có thể dựa theo Thôi Ngọc phân phó chuẩn bị bỏ đoàn, cũng mệnh lệnh đệ tử, dựa theo trình tự, ngồi tại đại điện này trước trên quảng trường.

Sau đó Thiên Lưu môn chủ chờ tất cả trưởng lão liền ngồi ở một bên, bọn hắn ngược lại muốn xem xem Thôi Ngọc đang làm cái gì cổ quái.

Thôi Ngọc ngồi ở vị trí đầu, nhìn phía dưới từng cái vênh vao tự đắc, dùng một loại xem thường thần sắc nhìn lấy mình Thiên Môn đệ tử, cười lấy nói ra: "Lần này là bởi vì Thánh Hoàng yêu mến, mệnh tại hạ là đệ sư, mặc dù không dám nhận, nhưng là đã thân là đệ sư, tự nhiên muốn đi giáo hóa thiên hạ trách nhiệm, không dám may mắn lãnh đạm."

Nói, Thôi Ngọc trực tiếp cắt vào trọng điểm, nói ra: "Hôm nay tới đây, ta vốn định tuyên dương ta đã từng dạy qua trung hiếu nhân nghĩa, nhưng là đi vào cái này bên trong Thiên Môn, nhìn thấy ta Thiên Môn đệ tử, từng cái toàn thân hào nhiên chính khí trùng thiên, phong thái trác tuyệt, càng nhiều là hiệp khách xương nhu tình, ta cảm thấy lần này cần là cho mọi người đang nói cái gì trung hiếu nhân nghĩa, cái kia chính là coi thường ta Thiên Môn đệ tử, các người đều là ý chí chính khí, hiệp cốt đan tâm nam nhi tốt có phải hay không!"

Bắt đầu đám này đệ tử còn một mặt không phục, nhưng là Thôi Ngọc phen này mũi cao luyện một chút cho bọn hắn mang lên, bọn hắn đột nhiên cảm giác được, trước mắt Thôi Ngọc lại là khả ái như thế, vậy mà không phải chán ghét như vậy.

Đương Thôi Ngọc hỏi bọn họ có phải hay không ý chí chính khí, hiệp cốt đan tâm nam nhi tốt, lập tức toàn bộ quảng trường đều là sôi trào khắp chốn, Thôi Ngọc cũng không ngăn cản, liền là cười nhìn lấy bọn hắn.

Nhưng là Thiên Lưu môn chủ cùng một tất cả trưởng lão lại là trong lòng lộp bộp nhảy một cái, hôm qua Thôi Ngọc cũng là như vậy, cho cái táo ngọt, sau đó liền là một muộn côn, đánh hẳn mặt của bọn hắn, đau một đêm.

Nhất là tại trong khắp ngõ ngách tuổi trẻ nội môn đệ tử, nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, trong lòng liền là phát lạnh, ngẫm lại hôm qua tiến đến đón hẳn nhóm lúc, Thôi Ngọc đáng vẻ, cùng hiện tại ra sao tương tự, thế nhưng là cuối cùng kết quả của mình, nghĩ đến nơi này, cái này đệ tử liền kim lòng không được rung mình một cái.

Đương toàn trường an tĩnh lại về sau, Thôi Ngọc mới nói ra: "Hôm nay, ta liền cho mọi người tuyên dương một chút ta đối hiệp cách nhìn, chư vị hành tẩu giang hồ, đều là mở miệng một tiếng đại hiệp xưng hô, thế nhưng là ai có thể xứng đáng cái này hiệp chữ đâu!"

Nói cái này, Thôi Ngọc nhìn về phía đám người này ánh mắt, liền bắt đầu trở nên cổ quái.

Chương 152: Giết vị quan tốt

Trước đại diện trên quảng trường nghị luận âm ỉ, nắm Thôi Ngọc đem Xạ Điều Anh Hùng Truyện truyền ra phúc, hiện trong giang hồ các môn các phái tuổi trẻ thiếu hiệp nhóm, hưng khởi một cỗ hiệp khách nóng, cho dù là Thiên Môn loại môn phái này bên trong, có lẽ nhiều người cũng đã bị Xạ Điều Anh Hùng Truyện bên trong Quách Tĩnh cái chủng loại kia hiệp khách tinh thần chiết phục.

Nhưng là Xạ Điều Anh Hùng Truyện dù sao chẳng qua là một quyển tiểu thuyết mà thôi, bên trong đối với hiệp định nghĩa dù sao phi thường trừu tượng, không có một cái nào xác thực định nghĩa, cho nên, đương Thôi Ngọc nói muốn cho bọn hắn giảng nói cái gì sự tình hiệp, liền đem hứng thú của bọn hắn hấp dẫn. Dù sao Thôi Ngọc chính là đường đường đế sư, học cứu thiên nhân. Điểm ấy bọn hắn là tin phục.

Thiên Lưu môn chủ nhìn xem chậm rãi mà nói Thôi Ngọc, lông mày nhú thật chặt lông mày, không rõ Thôi Ngọc đến cùng muốn làm gì.

Bọn hắn hôm nay đã tính xong như thế nào từ vừa mới bắt đầu áp chế Thôi Ngọc, dùng một loại cự tuyệt xuất binh tư thái, bức bách Thôi Ngọc kế hoạch đã chuẩn bị xong.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc vậy mà hoàn toàn không theo kế hoạch ra bài, vậy mà trực tiếp lấy ra một quyển thánh chỉ, bức bách bọn hắn dựa theo Thôi Ngọc kế hoạch đi, thực sự ghê tởm.

Hiện tại một loại trường lão đều là không quan tâm, riêng phần mình suy tư tiếp xuống phải làm thế nào đối phó cái này khó chơi Thôi Ngọc.

Thời gian từng điểm từng điểm quá khứ, Thiên Môn người theo Thôi Ngọc diễn thuyết, tâm thần của mọi người đều tập trung vào Thôi Ngọc trên thân.

Thôi Ngọc đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Thiên Môn bên trong tất cả đệ tử, nói ra: "Cho nên nói, các ngươi đang ngồi không ai xứng làm một cái hiệp khách, cũng không có người lại tư cách trở thành hiệp!"

"Nói vậy, ngươi nói cái gì?"

"Liền là ngươi thân là đế sư, chúng ta cũng không thể tha thứ ngươi!"

...

Thôi Ngọc, để Thiên Môn đệ tử từng cái quần tình xúc động, gầm lên chỉ vào Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn lướt qua, Thiên Môn đệ tử, nói ra: "Các ngươi cảm thấy ta đang ô nhiễm ngươi, vẫn là nghĩ đến đám các ngươi đều là vô Lâm thiếu hiệp, chính nghĩa anh hùng?"

"Không tệ, trong giang hồ người nào không biết Thiên Môn đệ tử chính là chính đạo người, lấy giữ gìn võ lâm chính đạo làm nhiệm vụ của mình!"

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, làm ra khiến cho mọi người cũng không nghĩ tới cử động.

"Phi! Các ngươi cũng xứng!"

"Ngươi nói cái gì?"

"Ghê tởm, ngươi cũng dám vũ nhục ta Thiên Môn!"

Phía dưới Thiên Môn đệ tử, từng cái trường đồ tròn mắt, đờ đờ sát khí, nếu không phải mấy cái trường lão nhanh chóng ngăn chặn các đệ tử hành động, chỉ sợ bọn họ đã xông tới, đem Thôi Ngọc cho hảo hảo đánh một trận.

Thiên Lưu môn chủ lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Thôi Ngọc, coi như ngươi là đế sư, nếu là hôm nay ngươi không cho chúng ta một cái hài lòng trả lời chắc chắn, chúng ta Thiên Môn cũng sẽ không cùng ngươi tính như vậy."

Thôi Ngọc không hề nhượng bộ chút nào, tiến lên một bước, nói ra: "Ta nói các ngươi căn bản không rõ chuyện gì chân chính chính nghĩa, không có người có tư cách bị mọi người xưng là hiệp khách, anh hùng."

"Ngươi!" Thiên Lưu môn chủ lên cơn giận dữ.

Nhưng là Thôi Ngọc lại tia không chút nào để ý Thiên Lưu môn chủ đáng vẻ, vượt qua hắn, nhìn phía dưới Thiên Môn đệ tử.

Thôi Ngọc nhìn thấy một vị hơn ba mươi tuổi đệ tử, nói ra: "Nếu như ta không có nhìn lầm, ngươi chính là trong giang hồ minh truyền liệt diễm đao

trương tranh đi!"

Trương tranh sững sờ, nói ra: "Không tệ, chính là tại hạ."

Bên cạnh đệ tử tự hào nói ra: "Trương sư huynh là trong giang hồ thanh danh lên cao đại hiệp!"

"Không tệ, đều là Trương sư huynh là chúng ta những sư huynh đệ khác tầm gương!"

Thôi Ngọc cười cười, nói ra: "Trương tranh, Thiên Môn đệ tử, hai mươi lăm tuổi sơ nhập giang hồ, lúc ấy lấy Tiên Thiên viên mãn võ giả, nghe nói lúc ấy làm ác son tặc làm ác hàng xóm láng giềng, cầm kiếm giết lên núi trại, trong đêm đem trong son trại một trăm ba mươi tên son tặc toàn bộ giết chết. Danh truyền võ lâm."

"Đây là người thành danh chiến, ta nói không sai chứ!"

Trương tranh đắc ý nhẹ gật đầu, nói ra: "Không sai, có vấn đề gì không?"

"Có vấn đề gì?" Thôi Ngọc trên mặt xuất hiện phần lộ liễu, chỉ vào hán mắng: "Người là ngu xuẩn sao? Người có biết hay không, tên son tặc kia cũng sớm đã bị nơi đó triều đình nhìn chăm chăm hồi lâu, người giết chết một trăm ba mươi tên son tặc bên trong, có ba tên nơi đó bộ khoái, ẩn núp trong đó. Người cũng đã biết, người giết cái này ba tên bộ khoái trong nhà không là có cao đường lão phụ mẫu, liền là có tuổi nhỏ vợ con."

Thôi Ngọc khiến trương tranh sững sờ, tiếp lấy hán đồ lên mặt, nói ra: "Không có khả năng, người nói láo!"

Thôi Ngọc không để ý đến hán, từ một bên sớm liền chuẩn bị đã lâu Lý Thái Bạch trong tay tiếp nhận một phần hồ sơ, trực tiếp ném cho hán.

Trương tranh hai tay run run, dùng thật là lớn dũng khí mới mở ra, khi thấy trong hồ sơ giấy trắng mực đen ghi chép sự thật, trầm mặc lại.

Đón lấy, Thôi Ngọc cái này đến cái khác từ Thiên Môn đệ tử ngón giữa ra cái này đến cái khác đệ tử, đem bọn hán nói á khẩu không trả lời được.

Lúc này, một trưởng lão phần đi ra, chỉ vào Thôi Ngọc nói ra: "Coi như người nói toàn bộ đều là sự thật, nhưng là cũng chỉ là ví dụ mà thôi, cũng không thể quơ đũa cả nắm!"

Thôi Ngọc sững sờ, nhìn xem cái này trưởng lão, trên mặt hiện lên một tia nụ cười cổ quái, sau đó đồng dạng lửa giận nói ra: "Người tới thật đúng lúc, gì An trưởng lão, nơi này cũng có hồ sơ của người đâu!"

Sao mà yên tĩnh được ngay người một lúc, cả giận nói: "Lão phu hành tẩu giang hồ, làm được bụng, ngồi chính, không thẹn với lương tâm, lão phu đến muốn nghe một chút người muốn làm sao nói!"

Thiên Lưu môn chủ nhìn thấy sao mà yên tĩnh được đã mất phân tặc, muốn ngăn cản, nhưng là sao mà yên tĩnh được căn bản là không có chờ Thiên Lưu môn chủ ngăn cản, liền đã thoát ra.

Thôi Ngọc nhìn xem sao mà yên tĩnh được, nói ra: "Mười năm trước, Đại Đường đông bộ phát sinh nạn châu chấu, đất cằn nghìn dặm, Hà trưởng lão người tại lúc ấy, bởi vì nhìn thấy tham quan tham ô cứu tế lương, đem ngay lúc đó hơn mười vị tham quan toàn bộ giết chết, ta nói đúng hay không!"

Sao mà yên tĩnh được lông mày nhíu lại, nói ra: "Không tệ, làm sao, để sư cái này là chuẩn bị thay triều đình truy cứu tại hạ giết chết mấy cái kia đủ tham quan sao?"

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Không phải, kỳ thật những tham quan kia đích thật là tham mặc chắn tai lương thảo, khiến cho đại lượng nạn dân tươi sống chết đói, đây cũng là Đại Đường triều đình vì cái gì không có truy cứu nguyên nhân của người. Liền xem như ta, cũng muốn nói một câu, giết tốt!"

Sao mà yên tĩnh được còn có tất cả Thiên Môn đệ tử đều là sững sờ, trước đó Thôi Ngọc thế nhưng là trước đem sự tích của bọn hán nói ra, sau đó trực tiếp đem bọn hán làm sai sự tình điểm ra.

Bọn hán không nghĩ tới, Thôi Ngọc lần này vậy mà bắt đầu khích lệ sao mà yên tĩnh được, làm cho sao mà yên tĩnh được vậy mà tại trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhưng là rất nhanh liền đề xuống loại này hoang đường ý nghĩ.

Thôi Ngọc nói tiếp đi: "Mặc dù những này tham quan thực sự nên giết, nhưng là, Hà trưởng lão, người có nhớ hay không lúc ấy người giết tham quan bên trong, có một vị lúc ấy tại nạn dân ăn lương thực bên trong xen lẫn hạt cát quan viên."

Sao mà yên tĩnh được sững sờ, hán vậy mà rất nhanh liền nghĩ tới chuyện này, lúc ấy mình cảm thấy loại này tham quan tham ô lương thảo thì cũng thôi đi, càng là tại cho chắn tai nạn dân lương thực bên trong xen lẫn bùn đất hạt cát, thực sự đáng hận, cho nên dù cho quá khứ mười năm, mình cũng vẫn nhớ hết sức rõ ràng.

Thôi Ngọc trong mắt lóe lên vẻ đau thương, nói ra: "Người cũng đã biết, người giết một vị quan tốt, một vị thanh quan, một vị vì dân quan phụ mẫu!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Có nguyện ý hay không

"Không có khả năng, cái kia tham quan vậy mà tại cho nạn dân lương thực bên trong trộn lẫn hạt cát, chẳng lẽ không nên giết sao? Loại này đáng chết tham quan, liền là chết mười lần cũng không nhiều, lão phu tuyệt đối sẽ không cho rằng giết nhầm người!" Sao mà yên tĩnh được khẩu khí kiên định, nhận định mình lúc ấy giết cái kia quan viên là cái đáng chết tham quan.

Thiên Môn phía dưới trong môn đệ tử cũng là nghị luận ầm ĩ.

"Hương nạn dân lương thực bên trong trộn lẫn cát đất, loại này đáng chết tham quan, chính là ta cũng muốn giết!"

"Đúng đấy, loại này đáng chết hỗn đản làm sao có thể là tham quan!"

"Hà trưởng lão nói rất đúng, loại người này chết mười lần cũng không quá đáng!"

...

Phía dưới một mảnh lên án, lại không ai cảm thấy cái này quan viên không đáng chết.

Thôi Ngọc thờ dài, có chút bí ai nhìn phía dưới Thiên Môn đệ tử, đường đường vạn người tông môn, vậy mà không có một cái nào người biết chuyện.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía Hà trưởng lão, nói ra: "Hà trưởng lão, ta nhớ ngày đó ngươi khẳng định không có điều tra rõ ràng, nhìn thấy cái này quan viên tại lương thực bên trong trộn lẫn cát đất, nhất định hẳn là một cái ghê tởm tham quan, trực tiếp giết đúng hay không?"

Hà trưởng lão nhìn xem Thôi Ngọc đáng vẻ, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình lúc trước thật là, không, tuyệt đối không thể năng.

Lần nữa khẳng định về sau, Hà trưởng lão còn là một bộ kiên định bộ dáng nói ra: "Không tệ, lão phu không cho rằng loại người này còn cần đến lại điều tra, chỉ sợ càng điều tra, lão phu liền hận không thể đem hắn rút gân lột da mới có thể giải hận."

Thôi Ngọc thờ dài một tiếng, đem một phần hồ sơ giao cho Hà trưởng lão, nói ra: "Ngươi tự mình xem đi!"

Hà trưởng lão hồ nghi nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, sau đó kết quả hồ sơ, bắt đầu cái này Hà trưởng lão còn là một bộ bộ mặt biến sắc đáng vẻ, nhưng là theo từng tờ một hồ sơ bị Hà trưởng lão đọc xong, Hà trưởng lão đã mặt mũi tràn đầy đại hận, hai tay run rẩy, trong miệng không ngừng nói: "Không có khả năng! Tuyệt đối không thể năng!"

Đương hồ sơ xem hết về sau, Hà trưởng lão thất hồn lạc phách, hồ sơ trong tay cũng từ trong tay trượt xuống, rơi xuống đất.

Thiên Lưu môn chủ nhướng mày, kêu lên: "Hà trưởng lão!"

Thế nhưng là Thiên Lưu môn chủ liên tiếp kêu gọi vài tiếng, Hà trưởng lão đều là cái này một bộ dáng, liền liên hạ phương ầm ĩ Thiên Môn đệ tử đều tĩnh lặng lại, chẳng lẽ trong này thật là có ẩn tình không thành.

"Hà trưởng lão!" Thiên Lưu môn chủ hét lớn một tiếng, một tiếng này trộn lẫn nội lực, như là Sư Tử Hống, miệng ngâm Thiên Âm, đem Hà trưởng lão từ mất hồn bên trong đánh thức.

Hà trưởng lão tỉnh lại, nhưng là hai mắt vẫn là mê mang, khi thấy Thôi Ngọc về sau, hắn thật giống như phát điên, hai tay gắt gao chộp vào Thôi Ngọc hai tay, quát: "Ngươi gạt ta, đúng hay không, ngươi gạt ta!"

Táng Thổ lông mày nhíu lại, cả giận nói: "Ngươi nhanh lên buông ra Thôi Ngọc, ngươi muốn làm bị thương hắn!"

Nhưng là Thôi Ngọc lại lắc đầu, ngăn lại Tang Thổ, nhìn xem mặt như điên cuồng Hà trưởng lão, Thôi Ngọc sắc mặt tốt lên rất nhiều, chỉ thiếu từ bộ dáng bây giờ đó có thể thấy được, cái này Hà trưởng lão đích thật là một cái ghét ác như cừu người.

Thôi Ngọc âm giọng nói ra: "Ta không có lừa ngươi, nếu là ngươi không tin, có thể lại tới đó thử xem, hiện ra tại đó còn có vị này quan viên thần miếu, chính là ngay lúc đó nạn dân tại vị này quan viên sau khi chết thành lập, cho đến bây giờ vẫn như cũ hương hỏa không ngừng."

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên Lưu môn chủ cau mày hỏi.

Nhưng là Hà trưởng lão không có trả lời, mà là vô lực buông lỏng ra Thôi Ngọc bả vai.

Thôi Ngọc nói ra: "Năm đó vị kia quan viên cũng là không có cách nào, chỉ có thể ra hạ sách này, mới có thể để cho nạn dân nhóm ăn được một miếng cơm, phải biết ngay lúc đó nạn dân đã đói không giống người. Lấy người mà ăn thảm trạng, ta nghĩ người lúc đó là gặp qua."

Nguyên lai năm đó Đại Đường đồng bộ đột phát nạn châu châu, ngàn dặm đất nung, không thu hoạch được một hạt nào. Đại Đường triều đình phân phối đại lượng chẩn tai lương thực. Nhưng là quan viên địa phương lòng tham không đáy, tham ô chẩn tai lương, đơn giản đến phát rõ tình trạng, trước kia cũng có một chút tham ô chẩn tai lương tham quan, nhưng là bọn hắn tối đa cũng liền là theo thứ tự hàng nhái, nhưng là lần này những quan viên này thậm chí liền phát nắm mốc lương thực đều không có cấp cho cho nạn dân.

Cái này quan viên không muốn thông đồng làm vậy, không ngừng thượng thư, nhưng đều bị chặn lại xuống tới, nhưng là cái này quan viên chính là một vị con em của đại gia tộc, bọn hắn nên cũng không dám hại tính mạng hắn, chỉ có thể không ngừng giả không.

Cuối cùng cái này quan viên nhìn thấy mình tẩu chương đã chìm đáy biển, liền biết bọn này tham quan phía trên có người, đoán chừng đang chờ sau đó đi cũng sẽ không có hồi âm.

Roi vào đường cùng, cái này quan viên liền lặng lẽ suất lĩnh một chút coi như cường tráng nạn dân, tại một buổi tối bên trong, đem trọn cả ba cái nhà kho mấy vạn gánh lương thực bên trong, toàn bộ đều xen lẫn cát đất.

Những tham quan kia ngày thứ hai liền phát hiện, phát hiện những này lương thực bên trong xen lẫn đại lượng cát đất, nếu để cho người đến lựa, chỉ sợ đem những này lương thực đều bán, đều kiếm không trở về nhân công tiền, không có cách nào hạ mới từ bỏ những này lương thực.

Cứ như vậy, nơi đó nạn dân mới có thể tại sinh mệnh chi hòa tức sắp tắt thời điểm ăn được một ngụm cứu mạng cơm canh.

Ai biết một màn này, bị lúc ấy điều tra có nào tham quan sao mà yên tĩnh được nhìn thấy, bầu không khí phía dưới, trực tiếp không hỏi thanh hồng tạo bạch đem tham quan tính cả cái này quan viên cùng nhau giết.

Sao mà yên tĩnh được lúc này, tựa như nhớ tới lúc ấy giết cái này quan viên tràng cảnh. Kia là cái kia quan viên phủ đệ, gian phòng đơn sơ, mình đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, không có nghe hắn một câu, trực tiếp một kiếm đâm vào trái tim của hắn.

Ngã trên mặt đất cái này quan viên, gầy như que củi, lúc ấy hắn còn đang nghỉ ngơi, dạng này một cái tham quan làm sao lại như thế gầy, thế nhưng là sót ruột chạy trốn chết hắn tự nhiên lười nhác tại nghĩ lại, liền chạy mất dạng.

Bây giờ nghĩ đến, hắn vì cái gì gầy như vậy, kia là do.

Sao mà yên tĩnh được lệ rơi đầy mặt, Thiên Môn đệ tử nghe được Thôi Ngọc chậm rãi đem sự tình nói ra lúc, toàn bộ Thiên Môn bên trong lặng ngắt như tờ, liền là Thiên Lưu môn chủ mấy người cũng đều trầm mặc.

Thôi Ngọc nhìn trước mắt đáng vẻ, thở dài một tiếng, nói ra: "Ta biết, trong lòng các người có chính nghĩa, miệng ngậm một ngụm hiệp nghĩa khí, hiệp can nghĩa đảm, nhiệt huyết lòng son."

"Nhưng là, các người chưa từng có nghĩ tới, các người xung quan giận dữ, trường kiếm cùng một chỗ huyết vũ rơi, đầu người cuộn cuộn ác nhân vong. Trong đó có bao nhiêu giống trước đó chí sĩ đầy lòng nhân ái, các người chẳng lẽ liền không hổ thẹn sao?"

Một cái, lại một cái cúi thấp đầu.

Thôi Ngọc nhướng mày, cả giận nói: "Đều cho ta ngẩng đầu."

Nghe được Thôi Ngọc tiếng hét phẫn nộ, bọn hắn đều là run lên, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia tựa như cao lớn cự nhân Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, tiếp lấy nói ra: "Ta biết người trong võ lâm từng cái xem Đại Đường triều đình như hồng thủy mãnh thú, nhưng là các người không biết là, bách tính vì sao an cư lạc nghiệp, không nhận ác nhân tà nhân giết hại, đó là bởi vì Đại Đường triều đình luật pháp bảo hộ. Bách tính vì sao không sợ thảo nguyên man nhân tàn sát, đó cũng là Đại Đường triều đình vô số tướng sĩ ném đầu lâu, vẩy nhiệt huyết, da ngựa bọc thây, dùng từng đầu sinh mệnh xây lên từng đạo tường thành bảo hộ. Nếu như nói, ai có tư cách đương cái này cái này 'Hiệp', chỉ có những này yên lặng vô danh anh hùng mới có tư cách, các người nói là không!"

Trên quảng trường tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, yên tĩnh.

"Phải chăng!" Thôi Ngọc gầm thét.

"Rõ!" Mặc dù bọn hắn không muốn thừa nhận, nhưng là sự thật liền là như thế, Thiên Môn đệ tử từng cái xấu hổ mặt đỏ lên.

"Không muốn xấu hổ, không muốn hổ thẹn. Cái gì là hiệp, cái gì là anh hùng, bọn hắn cũng bắt quá là người. Là người đều sẽ mắc sai lầm, chỗ lấy các người phạm vào sai không có gì."

Thiên Môn đệ tử từng cái nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Nhưng là, nam tử hán, đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, có lỗi liền muốn nhận, bị đánh muốn đứng thẳng, có tội liền muốn chuộc tội. Đừng cho các người đại nam nhi tốt thân, bao lấy một viên nữ nhi tâm, đồ làm cho người ta chế nhạo. Hiện tại cũng nâng lên đầu của các người, thẳng tắp ngực của các người!"

Lý Thái Bạch ở một bên, nhìn xem Thôi Ngọc, nghe hán, trong mắt nhu tình như nước, đã sùng bái tới cực điểm, hiện tại trong lòng của nàng, Thôi Ngọc liền là trên thế giới chân chính anh hùng.

Thôi Ngọc nhìn thấy sự tình đã không sai biệt lắm. Tiếp lấy nói ra: "Hiện tại, thảo nguyên man nhân muốn xâm ta non sông, các ngươi có đồng ý hay không!"

"Không đồng ý!"

"Hiện tại, thảo nguyên man nhân muốn cướp ta Đại Đường bách tính tài phú, các ngươi có đồng ý hay không!"

"Không đồng ý!"

"Hiện tại, thảo nguyên man nhân muốn giết ta Đại Đường bách tính, bắt ta Đại Đường nữ tử, các ngươi có đồng ý hay không!"

"Không đồng ý!"

"Hiện tại, ta để các ngươi cho các ngươi phạm vào tội nghiệt, đi chuộc tội, cùng ta cùng nhau đi tới cùng chống chọi với man nhân, ta chỉ hỏi một lần, các ngươi có nguyện ý hay không!"

"Nguyện ý!"

Cuối cùng hai chữ này, Thiên Môn đệ tử khàn giọng liệt phê, thanh âm trực trùng vân tiêu.

Thiên Lưu môn chủ nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt, mặt mũi tràn đầy chỉ còn hải nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Tin tức tốt

Thiên Lưu môn chủ trong lòng buồn khổ, tất cả kế hoạch đều đã nước chảy về biển đông.

Thôi Ngọc nhìn cũng không nhìn Thiên Lưu môn chủ một chút, nói ra: "Tại hạ sẽ tiến về môn phái khác từng cái bái phỏng, qua chút thời gian sẽ sai người đến đây thông tri, đang rơi xuống lúc tại biên quan trên công thành, mong mọi cùng trông mong."

"Núi xanh còn đó, nước biếc thượng lưu, chur vị, gặp lại!"

Nói, Thôi Ngọc liền dẫn đầu mình người trực tiếp rời đi. Mặc cho Thiên Lưu môn chủ bọn người như thế nào giữ lại, Thôi Ngọc đều không có để lại.

Bên trong Thiên Môn, nguyên bản âm u đầy tử khí, một mảnh hoàng hôn, từ khi ban ngày Thôi Ngọc diễn thuyết qua đi, yên tĩnh Thiên Môn tận tới đêm khuya vẫn như cũ tiếng người huyền não, huyền não dị thường.

Thiên Môn đại điện bên trong, Thiên Lưu môn chủ cùng một tất cả trưởng lão khổ khuôn mặt, không có người nói chuyện.

Lúc này, gi An trưởng lão đột nhiên đi ra, đối Thiên Lưu môn chủ bái ba bái, mang trên đầu cao quan gờ xuống, thả trước người trên mặt đất.

Thiên Lưu môn chủ sững sờ, hỏi: "Hà trưởng lão, ngươi làm cái gì vậy?"

Sao mà yên tĩnh được thờ dài một tiếng, nói ra: "Còn xin chương môn ân chuẩn, sao mà yên tĩnh được muốn rời khỏi Thiên Môn!"

Sao mà yên tĩnh được thật giống như một đạo sấm sét nổ vang tại phía trên tòa đại điện này.

"Ngươi nói cái gì?" Thiên Lưu môn chủ không tin lỗ tai của mình, cho là mình nghe lầm.

"Hà trưởng lão, ngươi đang nói cái gì mê sảng!"

"Nhanh lên hướng môn chủ đại nhân thỉnh tội!"

Mấy cái cùng Hà trưởng lão quan hệ rất ít trưởng lão bước nhanh về phía trước, giữ chặt sao mà yên tĩnh được.

Sao mà yên tĩnh được thờ dài, nói ra: "Ta nghĩ rất rõ ràng."

Thiên Lư môn chủ sắc mặt trực tiếp lạnh xuống, nói ra: "Hà trưởng lão, người cần phải hiểu rõ mình đang nói cái gì, vô cớ rời khỏi môn phái, là phản bội sư môn tội ác, có hậu quả gì không người rất rõ ràng."

Sao mà yên tĩnh được trầm mặc một chút về sau, kiên định nói ra: "Sao mà yên tĩnh được nghĩ rất rõ ràng, còn xin chưởng môn thành toàn."

"Vì cái gì?" Thiên Lư môn chủ hỏi tất cả trưởng lão cũng giống như hỏi vấn đề.

Sao mà yên tĩnh được thờ dài một tiếng, nói ra: "Lão phu đời này, đều cho là mình tại hành hiệp trượng nghĩa, mặc dù giết người vô số, nhưng lại cảm thấy mình không có chút nào lòng áy náy, giết chết người đều là người đáng chết. Ai biết, năm đó vị kia quan viên vậy mà vô tội uống chết trong tay ta. Cho nên ta dự định, rời khỏi Thiên Môn, sau đó tiến về biên quan, nếu là không chết, liền đi vị kia quan viên trước mộ phần, vì hấn tức trực bên linh cửu cả một đời."

Sao mà yên tĩnh được khiến đại diện lần nữa trầm mặc lại.

Thiên Lư môn chủ trong mắt lãnh ý rất cực biến mất không thấy gì nữa, nói ra: "Hà trưởng lão, vậy cũng không cần thiết rời khỏi môn phái a, lại nói, ta nghĩ nếu như cái kia quan viên biết chuyện từ đầu đến cuối, hấn cũng hấn là sẽ không trách người. Người cần gì phải?"

Sao mà yên tĩnh được lắc đầu, nói ra: "Không, Thôi tiên sinh nói rất đúng, làm sai, liền muốn nhận, phạm vào tội, liền muốn chuộc. Sao mà yên tĩnh được phạm phải như thế chuyện sai, hồ thẹn sư môn dạy bảo, ném đi ta Thiên Môn mặt mũi, cho nên vô luận như thế nào, sao mà yên tĩnh được đều không mặt mũi nào nói mình là Thiên Môn đệ tử. Cho nên còn xin..."

"Tốt!" Sao mà yên tĩnh được vẫn chưa nói xong, Thiên Lư môn chủ liền ngăn trở sao mà yên tĩnh được tiếp tục nói chuyện, nói ra: "Bản tôn mặc kệ nhiều như vậy, người sao mà yên tĩnh được một ngày là ta Thiên Môn đệ tử, liền cả một đời là ta Thiên Môn đệ tử, vô luận người muốn tiếp tục lưu lại cái này Thiên Môn bên trong cũng tốt, đi cho cái kia chết oan quan viên thù mộ cũng được, người gì An Vĩnh xa đều là ta Thiên Môn đệ tử."

Nói xong, không đợi sao mà yên tĩnh được nói cái gì, Thiên Lư môn chủ liền rời đi chỗ ngồi, rồi đi.

Sao mà yên tĩnh được lệ rơi đầy mặt, quỳ trên mặt đất, hướng phía kinh thiên núi liên tiếp gõ hạ ba cái khấu đầu, quay người rồi đi.

Tất cả mọi người biết, bọn hấn chỉ có thể ở cực tây thảo nguyên trên chiến trường có thể gặp lại sao mà yên tĩnh được một mặt, về sau chỉ sợ sẽ là cả một đời đều rất khó lần nữa nhìn thấy hấn.

Cực Sơn quận thành Trần Thiên phủ Phủ chủ trong thư phòng, Thôi Ngọc bọn người liền ở trong đó.

Lý Phòng hỏi: "Không biết đề sư tiếp xuống chuẩn bị đi cái nào tông môn."

Thôi Ngọc cười cười, nói ra: "Không vội, ta còn muốn ở chỗ này nhìn xem Thiên Môn tiếp xuống chuẩn bị như thế nào làm."

Lý Thái Bạch không hiểu, hỏi: "Thiên Môn còn có thể thế nào, hôm nay tình hình bọn hấn là không thể không xuất binh."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Thiên Môn chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn đệ nhất môn phái, xuất binh là khẳng định phải xuất binh, nhưng là bọn hấn nhất định sẽ muốn có được đến lúc đó vị trí mình chủ, cho nên dựa theo hôm nay như thế cục diện bị động, bọn hấn khẳng định trong lòng đối với người mình chủ này chỉ vị không có nắm chắc được bao nhiêu phần, tất nhiên sẽ làm một chút chuẩn bị, nếu ta đoán không lầm, mấy ngày nay bọn hấn liền sẽ có động tác."

Tảng Thổ liếc một cái một mặt cười gian Thôi Ngọc, nàng biết Thôi Ngọc tuyệt đối lại không nghĩ chuyện gì tốt, trước kia tại sao không có phát hiện Thôi Ngọc vậy mà như thế xảo trá đầu. Thuận bị nhìn thoáng qua một bên một mặt hoa đào Lý Thái Bạch, Tảng Thổ sắc mặt xoát liền lạnh xuống, nghĩ thâm lão tử ở chỗ này, tuyệt đối không cho người có cơ hội để lợi dụng được.

Quả nhiên, không quá hai ngày, Thiên Môn bên trong rất nhiều trưởng lão ra Thiên Môn, từng cái bái phỏng Thiên Môn phụ cận phụ thuộc vào Thiên Môn to to nhỏ nhỏ tông môn gia tộc, cùng bọn hấn nói chuyện lâu nửa ngày, sau đó liền trở về Thiên Môn.

Ngay sau đó, Thiên Môn phụ cận thật to môn phái nhỏ nhỏ gia tộc, nhao nhao trong vô lâm phát ra âm thanh, muốn đi theo Thiên Môn cùng nhau xuất binh, cùng chống chọi với thảo nguyên man nhân xâm lược, bảo vệ quốc gia, có chết cũng vinh dự.

Lý Phòng nhìn xem cái này từng kiện tin tức truyền đến, đối Thôi Ngọc phục sát đất.

"Tiên sinh quả nhiên liệu sự như thần, Thiên Môn quả nhiên có động tác."

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Không phải ta liệu sự như thần, mà là trong giang hồ quy củ liền đặt ở chỗ đó, thập đại môn phái không ai nhường ai, muốn có được cái này vị trí mình chủ nói nghe thì dễ, không có có thật nhiều người ủng hộ, đến lúc đó, ai cũng không có khả năng tùy tiện đạt được vị trí mình chủ. Coi như không có hai ngày trước Thiên Môn sự tình, cái này Thiên Môn cũng tuyệt đối sẽ lòi cuốn đông đảo to to nhỏ nhỏ tông môn thế lực, vì bọn họ lấy trướng uy danh."

Lý Phòng nghĩ nghĩ, thật đúng là chuyện như thế, hỏi tiếp: "Kia đệ sư, chúng ta bước kế tiếp nên như thế nào làm việc."

Thôi Ngọc đem trong tay tin tức buông xuống, nói ra: "Thiên Môn sự tình, không sai biệt lắm đã hoàn tất, hiện tại liền là đi hướng kế tiếp tông môn."

"Vậy chúng ta mục tiêu kế tiếp, chuẩn bị đi chỗ nào."

Thôi Ngọc trầm ngâm, trong lòng cũng định, tiến về Thiếu Lâm tự, chỉ là cái này Thiếu lâm tự tư liệu vẫn còn tương đối nhiều, Trần Thiên phủ truyền đến tin tức, còn muốn một đoạn thời gian mới có thể sửa soạn xong hết.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Thôi Ngọc tại không có hoàn toàn hiểu rõ đối thủ tình huống dưới, tạm thời vẫn là không muốn dạng này liền đi Thiếu Lâm tự.

Một kích liền tan nát, mới là Thôi Ngọc muốn.

"Báo, đệ sư, bên ngoài phủ có một vị đạo trưởng, nói là Thái Thượng tiên môn đệ tử, muốn cầu kiến đệ sư."

Thôi Ngọc sững sờ, nói ra: "Kia mời vị đạo trưởng này đến chính sảnh đi, ta liền tới đây." Đón lấy, Thôi Ngọc đối những người khác nói ra: "Chúng ta vẫn là trước đi gặp vị đạo trưởng này đi, có lẽ Thái Thượng tiên môn nơi đó lại truyền tới tin tức gì, sau đó lại tính toán sau đi!"

Nói, dẫn đầu trước mọi người hướng chính sảnh.

Thôi Ngọc vừa tới chính sảnh, vị đạo trưởng kia cũng bị ngoài cửa hộ vệ dẫn vào.

Thôi Ngọc xem xét, là một vị tuổi trẻ đến đạo trưởng, mình cũng không nhận ra.

Nhìn thấy Thôi Ngọc, người đạo trưởng kia đầu tiên là cung kính đi một cái lễ, nhưng sau nói ra: "Đệ sư, tông môn truyền đến tin tức, để bản đạo đem phong thư này giao cho đệ sư." Nói, liền từ trong ngực lấy ra một phong giấy da trâu phong thư.

Thôi Ngọc đồ tạc, sau khi nhận lấy, Thôi Ngọc liền trực tiếp mở ra, xem hết nội dung trong thư, Thôi Ngọc liền là thoải mái cười to, quay đầu đối đạo sĩ kia nói ra: "Còn xin đạo trưởng thay ta truyền đạt đối đãi chân nhân lòng biết ơn, ngày khác tại hạ ôn hòa tiến về thái thượng tiên tông, diện tạ đối chân nhân."

Đạo sĩ kia thụ sủng nhược kinh, nói với Thôi Ngọc: "Đệ sư đối ta Đạo giáo ân tình chi trọng, vạn không dám nhận, đệ sư bản đạo ôn hòa hướng chương giáo chân nhân truyền đạt, nếu như không có chuyện gì, bản đạo liền cáo từ trước!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Vậy tại hạ liền không giữ lại đạo trưởng, cáo từ!"

Đội người đạo trưởng kia sau khi đi, Thôi Ngọc liền đem tin giao cho Lý Phòng bọn người, chỉ gặp bọn họ cả đám đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Linh vận tiên tông

Lý Phòng bọn người truyền đọc một lần về sau, cười lấy nói ra: "Quá tốt rồi, nếu là Thánh Hoàng biết, ôn hòa long nhan cực kỳ vui mừng."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Hiện tại, chúng ta liền tiến về Linh Vận Tiên Tông đi, bây giờ nghĩ lại, ta tại Linh Vận Tiên Tông vẫn là có một người quen."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, Lý Thái Bạch sắc mặt xoát liền thay đổi, Táng Thổ nghi hoặc nhìn Lý Thái Bạch, không biết nữ nhân này làm sao cái dạng này.

Thế là Táng Thổ hỏi: "Uy, nữ nhân, ngươi làm sao cái dạng này."

Lý Thái Bạch phản nản nói ra: "Linh Vận Tiên Tông, là một nữ tử đặc biệt nhiều môn phái, trong môn nữ đệ tử càng là một cái so một cái xinh đẹp, mà lại cảm nghệ tuyệt hảo, vô số người đều lấy có thể cưới được Linh Vận Tiên Tông đệ tử mà kiêu ngạo. Mặc dù bọn hắn nơi đó cũng có nam đệ tử, nhưng là ta sợ hãi tiên sinh vị kia người quen là một vị nữ tử."

Táng Thổ nghe xong, trong tay mút quả cũng không ăn, một đôi mắt to nhìn chăm chú Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy, phía sau lưng đột nhiên âm phong trận trận, kim lòng không đành rung mình một cái.

Thôi Ngọc nói sang chuyện khác, nói ra: "Lần này không nghĩ tới thuận lợi như vậy, không nghĩ tới Thái Thượng tiên môn động tác vậy mà nhanh như vậy."

Lý Phòng cũng cảm thán nói ra: "Không nghĩ tới, Thái Thượng tiên môn vậy mà như thế lợi hại, chỉ là ngắn ngủi hơn tháng không đến, liền để Thục Sơn Kiếm Môn, phái Nga Mi, linh hồn tiên tông đồng ý xuất binh tương trợ, đơn giản bớt đi chúng ta một cái đại phiền toái."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Chúng ta cái này liền thu thập một chút, ngày mai liền tiến về Linh Vận Tiên Tông đi!"

Nếu như nói cái này trong chốn võ lâm còn có nào tông môn cùng Đại Đường triều đình tương đối thân cận, ra Đạo gia tông môn bên ngoài, cũng chỉ có Linh Vận Tiên Tông.

Linh Vận Tiên Tông là lấy âm công chi pháp hưởng dự thiên hạ, cả cái tông môn bên trong đều là âm luật cao thủ, cơ hồ không tham dự trong giang hồ ân oán tình cừu.

Bởi vì Linh Vận Tiên Tông âm luật truyền thiên hạ, cho nên Đại Đường triều đình huân quý nhóm, thường xuyên sẽ mời mời bọn họ tiến về biểu diễn.

Cho nên, Linh Vận Tiên Tông cùng Đại Đường triều đình quan hệ mười phần mật thiết.

Nhưng là, Linh Vận Tiên Tông bên trong lấy âm luật nhập võ, nhìn như yếu đuối, nhưng lại mạnh lớn đến đáng sợ, trong giang hồ, không có bất kỳ cái gì một võ giả dám đối mặt Linh Vận Tiên Tông võ giả lúc, dám để bọn hắn tùy ý diễn tấu bọn hắn âm khúc, nếu như làm như vậy, như vậy, vậy sẽ là một con ác mộng.

Cho nên, Thôi Ngọc vô luận như thế nào, đều nhất định muốn cái này cái tông môn cùng nhau đi tới.

Hai tháng sau, Thôi Ngọc bọn người rốt cục đi tới Linh Vận Tiên Tông, Linh Vận Tiên Tông không có giống như Thái Thượng tiên môn, đặc biệt lễ ngộ. Cũng không muốn Thiên Môn, đối Thôi Ngọc bọn người lạnh nhạt.

Mà là dựa theo lễ tiết đem Thôi Ngọc bọn người mời đi vào.

Tại Linh Vận Tiên Tông trên đường, Thôi Ngọc bọn hắn tổng là có thể nghe được không biết từ chỗ nào truyền đến âm nhạc, đủ loại nhạc khí đều có, có linh hoạt kỳ ảo như biển mây phiêu đăng, có kích tình như liệt hỏa nấu dầu.

Thôi Ngọc đối âm nhạc có tương đối cao tạo nghệ. Mặc dù đường núi dài dằng dặc, nhưng là Thôi Ngọc bọn người ngược lại cũng không thấy đến phát chán.

Nhưng là, đương Thôi Ngọc một đoàn người sắp đến đỉnh núi thời điểm, tại trên sơn đạo xuất hiện một vị nữ tử áo trắng, chỉ gặp nữ tử này trong ngực ôm một khung cổ cầm, đồng thời nở nụ cười nhìn xem Thôi Ngọc, đương Thôi Ngọc đi vào bọn hắn trước mặt lúc, nữ tử này đem trong ngực cổ cầm đưa đến Thôi Ngọc trong tay, nói ra: "Muốn lên núi cũng không phải dễ dàng như vậy, còn xin tiên sinh diễn tấu một khúc."

Tất cả mọi người là sửng sờ, không rõ Linh Vận Tiên Tông lúc nào có như thế một quy củ.

Ngược lại là Thôi Ngọc, nở nụ cười tiếp nhận, ngay tại ven đường đem cổ cầm đặt ở trên đùi, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve tại cổ trên đàn, nhắm mắt thật lâu.

Đương Thôi Ngọc mở hai mắt ra thời điểm, hai tay trực tiếp bung ra, du dương nhạc khúc từ cổ trên đàn truyền ra.

Đám người lỗ tai một nháy mắt liền bị Thôi Ngọc tiếng đàn bắt lấy, theo tiếng đàn tiến hành theo chất lượng, đám người thật giống như tiến vào Thôi Ngọc thế giới.

Bọn hắn giống như thấy được đầy trời tuyết lớn phiêu đăng, cuồng phong gào thét, một đóa đỏ bùng hoa mai, đón gió nở rộ, xinh đẹp đầu cành, vô vị phong tuyết, đón gió đầu tuyết.

Đương tiếng đàn rơi xuống, đám người còn không thể từ tuyết vui này tiếng đàn bên trong tỉnh lại.

Nữ tử áo trắng cười lấy nói ra: "Xem ra tiên sinh cảm nghệ lại lên một tầng. Không biết này khúc là tên là gì."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Này khúc « mai hoa tam lộng »."

Nói, Thôi Ngọc đứng lên, đem cổ cầm còn cho Thôi Ngọc, nói ra: "Ngọc Linh tiên tử, hai năm không thấy, phong thái vẫn như cũ."

Nữ tử này chính là cùng Thôi Ngọc tại đồ sam thành từng có gặp mặt một lần Ngọc Linh.

Trong nháy mắt, Táng Thổ cùng Lý Thái Bạch ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn về phía Ngọc Linh, nữ nhân này liền là Thôi Ngọc người quen.

Bất quá Ngọc Linh lại tựa như không có phát hiện đồng dạng, tiếp lấy nói với Thôi Ngọc: "Tiên sinh cũng thế, hai năm này thế nhưng là khắp nơi nghe được tiên sinh đại danh, Ngọc Linh thế nhưng là như sấm bên tai."

Đón lấy, Ngọc Linh nói ra: "Đều do Ngọc Linh, chậm trễ tiên sinh thời gian, chỉ sợ sư phó đã đợi gấp."

"Sư phó?"

Ngọc Linh nhoen miệng cười, thật giống như kia trong khe núi hoa sen nở rộ, sắc sỡ loá mắt, nói ra: "Ta còn không có nói qua, Ngọc Linh sư phó ngay tại lúc này Linh Vận Tiên Tông chương môn, Công Tôn Hồng phật."

Thôi Ngọc sững sờ, hần vận lần không ngờ Ngọc Linh sư phó, lại chính là đương kim Linh Vận Tiên Tông chương môn, bất quá có như thế một mối liên hệ, nghĩ đến lần này bái phỏng sẽ đơn giản rất nhiều.

Đương Thôi Ngọc nhìn thấy Hồng Phát chương giáo lúc, liền là sững sờ, cái tuổi này tựa như mười tám tuổi nữ hài, chẳng lẽ liền là Hồng Phát, mặc dù trên tư liệu nói, Hồng Phát chương giáo tuổi tác bốn mươi sáu tuổi, mặt như nữ đồng, nhưng là cái dạng này cũng quá trẻ tuổi đi.

Hồng Phát nhìn thấy Thôi Ngọc bọn người kinh ngạc bộ dáng, tựa hồ cũng sớm đã tập mãi thành thói quen, chỉ vào trước mặt mình cái ghế, nói ra: "Làm đi, có phải hay không lấy vì bản tôn mặt mũi tràn đầy nếp uốn, râu tóc bạc trắng mới đúng."

Thôi Ngọc sững sờ mồ hôi lạnh, xem ra cái này Công Tôn Hồng phật không phải một cái tính tình tốt người.

Nói ra: "Hoàn toàn chính xác, là tại hạ đường đột."

Công Tôn Hồng phật sững sờ, sau đó liền cười lấy nói ra: "Không tệ, không giống những cái kia nguy quân tử. Ngươi ý đồ đến ta đã biết, bất quá ta Linh Vận Tiên Tông không hỏi thế sự, các ngươi những cái kia chém chém giết giết, liền đừng tới tìm chúng ta."

Công Tôn Hồng phật trực tiếp mở miệng cự tuyệt, để Thôi Ngọc có một loại một quyền đánh tới trên bông cảm giác.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là mở miệng, nói ra: "Hồng Phát chương giáo người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, nhưng là ta cảm thấy trên thế giới không có cái gì tuyệt đối không có khả năng, không bằng mở ra cửa sổ, còn xin chương giáo nói ra, như thế nào mới có thể để quý tông đáp ứng xuất chiến thảo nguyên man nhân một trận chiến."

Công Tôn Hồng phật ngược lại là kinh ngạc Thôi Ngọc sáng khoái, nói ra: "Đã như vậy, ta cũng thông khoái điểm, nghĩ muốn chúng ta Linh Vận Tiên Tông nghe theo mệnh lệnh của ngươi, không phải là không được, chỉ có một cái điều kiện là được."

Thôi Ngọc cười thâm trong lòng, quả nhiên, cái này Linh Vận Tiên Tông vô luận từ chỗ nào suy tính, cũng không thể không lọt vào mắt Đại Đường triều đình tồn tại.

Thôi Ngọc tự phụ nói ra: "Hồng Phát chương giáo mời nói, nhìn xem tiểu tử có thể hay không làm đến."

Công Tôn Hồng phật đắc ý cười lấy nói ra: "Rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể để cho ta Linh Vận Tiên Tông đối với các ngươi Đại Đường người trong triều đình vui lòng tâm phục khẩu phục là được, vô luận là ai, chỉ cần có thể tại nhạc lý phương diện thắng qua ta Linh Vận Tiên Tông, liền là xuất chiến thì thế nào."

"Cái gì?"

Công Tôn Hồng phật vừa dứt lời liền để Thôi Ngọc sau lưng đám người sắc mặt đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Người còn đạn không bắn bông

Ngay tại Lý Thái Bạch bọn người giật mình thời điểm, Thôi Ngọc nhìn qua Công Tôn Hồng Phát, cười lấy nói ra: "Có thể a, cũng không cần người khác, liền để cho ta tới đi!"

"Để sư?"

Một đoàn người đều kinh ngạc nhìn Thôi Ngọc, mặc dù vừa mới nghe được Thôi Ngọc đã từng diễn tấu qua một lần, nhưng là Linh Vận Tiên Tông tên tuổi quá lớn, Thôi Ngọc cho dù là đệ sư, cũng vô pháp để bọn hắn có đầy đủ lòng tin.

Ngọc Linh ngược lại là rất kinh ngạc, nhìn về phía Thôi Ngọc, chẳng lẽ mình còn không có nhìn thấu Thôi Ngọc năng lực.

Mặc dù Thôi Ngọc vui lực rất mạnh, nhưng là muốn cùng Linh Vận Tiên Tông tỷ thí, còn thì kém rất nhiều. Ngọc Linh may mắn cũng không tin Thôi Ngọc, hoặc là nói, trên thế giới này còn có người có thể tại âm nhạc một đạo bên trên chiến thắng Linh Vận Tiên Tông.

Liền ngay cả Công Tôn Hồng Phát đều kinh ngạc, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Đệ sư quả nhiên khí thôn sơn hà, như vậy đệ sư cần phải bao lâu chuẩn bị."

Thôi Ngọc tự tin nói ra: "Không cần chuẩn bị, tùy thời đều có thể."

Công Tôn Hồng Phát nhìn Thôi Ngọc hai mắt, biết hắn không phải đang nói đùa, đem Ngọc Linh kêu lên bên người, tại bên tai nàng nói cái gì.

Chỉ gặp Ngọc Linh sắc mặt khó coi nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Sư phó, dạng này có phải hay không quá phận."

Nhưng là Công Tôn Hồng Phát lại tốt giống như đuổi ruồi, đem Ngọc Linh đuổi đi.

Lý Thái Bạch bọn người nhìn Ngọc Linh cái dạng này, từng cái đối Công Tôn Hồng Phát trợn mắt nhìn, Táng Thổ càng là hận nghiền răng.

Xem xét Ngọc Linh dáng vẻ, liền biết Công Tôn Hồng Phát không có kìm nén chuyện gì tốt, nhưng là Thôi Ngọc đến lúc đó một bộ không thèm để ý dáng vẻ, thoải mái nhàn nhã.

Thôi Ngọc mấy người cũng không có chờ bao lâu, Ngọc Linh liền mang đến ba vị nhạc công, chỉ gặp ba người này, một cái chính là lão giả tóc hoa râm, một thân thanh sam, bi thương công một khung cổ cầm.

Một cái lục sam thiếu nữ, tay áo dài bằng bình, tựa như tiên tử, chỉ gặp trong tay nàng cầm một thanh Thúy Ngọc trường tiêu.

Cái cuối cùng, đồng dạng là nữ tử, một thân cung trang, tay ôm tì bà, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Đương Lý Thái Bạch nhìn thấy cái cuối cùng nữ tử liền là sững sờ, kêu lên: "Hình Cơ? Người không phải trong cung sao? Tại sao lại ở chỗ này?"

Kia Hình Cơ sững sờ, thấy rõ Lý Thái Bạch dáng vẻ, cười lấy nói ra: "Thanh Quân công chúa, người đã quên hàng năm lúc này, ta đều sẽ về sơn môn sao?"

Lý Thái Bạch sắc mặt khó coi, Táng Thổ sau khi thấy, hỏi: "Uy, nữ nhân, cái này nữ người biết?"

Lý Thái Bạch nhẹ gật đầu, nói ra: "Nàng là trong hoàng cung nữ quan, càng là có thiên hạ đệ nhất Tỳ bà thủ tiếng khen, như lấy tì bà một đạo, thiên hạ không người năng đưa ra phải."

Lý Thái Bạch để cái khác đều người kinh ngạc nhìn cái tuổi này bất quá hai mươi hai sáu tuổi nữ tử.

Liền là Thôi Ngọc đều kinh ngạc nhìn nữ tử này một chút, chỉ là từ ba người bọn họ đi đến về sau, Thôi Ngọc liền phát hiện, cái này Hình Cơ bất quá đứng tại cái cuối cùng vị trí, hiển nhiên địa vị của nàng tại trong ba người này cũng không cao, chẳng lẽ nói, trước đó hai cái vui lực đã cao đến để Hình Cơ cam vị dưới tay trình độ sao?

Công Tôn Hồng Phát nhìn thấy bộ dáng của bọn hắn, cười lấy nói ra: "Chúng ta Linh Vận Tiên Tông cũng không lẫn phụ các người, hôm nay đệ sư như thắng ba người bọn hắn, ta Linh Vận Tiên Tông liền tuyệt đối không có hai lời, tất nghe đệ sư phân phó."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hỏi: "Cái kia không biết ba vị ai trước chỉ giáo."

Hình Cơ cười đi ra, nói ra: "Hạ quan kỹ nghệ yếu nhất, không bằng liền để hạ quan ra, để đệ sư chỉ điểm một hai."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Mời!"

Hình Cơ cười ngồi xuống, nhắm mắt ước chừng một thời gian uống cạn chung trà về sau, tay phải đột nhiên nhanh chóng lay động, tì bà đặc điểm chăm chú tại cái này mấy cái âm phủ ở giữa liền bị Hình Cơ phát huy phát huy vô cùng tinh tế.

Tì bà âm sắc thanh tịnh sáng tỏ, giàu có một loại hạt tròn cảm giác, chính là một loại cực kì đặc sắc nhạc khí, giọng thấp lúc bởi vì thuần hậu rắn chắc, cao âm lúc rõ ràng sáng tỏ, năng rất hoàn mỹ biểu đạt ra một loại vui sướng lẫn điệu.

Nghe Hình Cơ tì bà khúc, liền tựa như để cho người ta đưa thân vào một mảnh mênh mông đại thảo nguyên bên trong, rộng lớn thảo nguyên mênh mông vô bờ, trong lòng thật giống như bị gột rửa, ném đi tất cả phiền não, đây là giống như nghe được một tiếng to rõ Ứng Minh, tận lực bồi tiếp một tiếng thiên nga huyết dài, một con Hải Đông Thanh ở trên bầu trời xẹt qua, vây quanh tựa hồ muốn di chuyển thiên nga phát khởi công kích, trên không trung liều chết vật lộn, cuối cùng, Thiên nga vẫn là từ trên bầu trời rơi xuống. Một loại bi tráng cảm xúc tràn ngập tại trong lòng của tất cả mọi người.

Đương tiếng tì bà rơi xuống, ngoại trừ Linh Vận Tiên Tông còn có Thôi Ngọc, Táng Thổ bên ngoài, vậy mà không ai tỉnh lại.

Công Tôn Hồng Phát kinh ngạc nhìn Thôi Ngọc cùng Táng Thổ một chút, Hình Cơ thì bà đến cảnh giới gì, bọn hắn là biết đến, người bình thường căn bản cũng không có xử lý pháp có thể nhanh như vậy từ loại này thế giới bên trong đi tới, tuyệt đối không ngờ rằng.

Bất quá Thôi Ngọc thân là đệ tử thì cũng thôi đi, dù sao người tên, cây có bóng, bọn hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nhưng là Táng Thổ cái này bất quá là bốn năm tuổi tiểu oa nhi lại làm sao có thể đi ra loại này thế giới.

Táng Thổ kỳ quái nhìn thoáng qua người bên cạnh, lời kéo Thôi Ngọc ồng tay áo, nói ra: "Thôi Ngọc, bọn hắn thế nào."

Thôi Ngọc cười nói: "Bọn hắn là đắm chìm trong Hình Cơ âm nhạc thế giới bên trong."

Táng Thổ hoài nghi nhìn thoáng qua một mặt ôn hòa nụ cười Hình Cơ, nói ra: "Cái gì âm nhạc thế giới, bất quá là một trận lớp bốp, đạn bông giống như thanh âm, nơi đó có êm tai a!"

Táng Thổ lập tức đề Linh Vận Tiên Tông hết thấy mọi người sững sờ, ngay sau đó gân xanh bạo lòi, gắt gao nhìn xem Táng Thổ, giống như đang nói, tiểu nha đầu, đừng tưởng rằng dung mạo người đẹp mắt, liền có thể dạng này.

Thôi Ngọc lúng túng che Táng Thổ miệng, cái này không may hài tử, vì cái gì luôn có thể dạng này kéo cừu hận.

Thôi Ngọc quyết định nói sang chuyện khác, nói ra: "Đã Hình Cơ tiên tử đã diễn tấu xong, như vậy tiếp lấy liền từ tại hạ biểu diễn một đoạn, để mọi người lời bình một cái đi!"

Ngọc Linh cười hỏi: "Kia tiên sinh chuẩn bị diễn tấu cái gì, vẫn là cổ cầm sao? Nếu như cần, Ngọc Linh đàn trước tiên có thể cấp cho tiên sinh dùng một chút như thế nào?"

"Chờ một chút!" Hình Cơ đột nhiên mở miệng, nàng nhìn về phía Thôi Ngọc, bởi vì cho đến bây giờ, Thôi Ngọc vậy mà cũng không hỏi qua nàng diễn tấu là cái gì khúc mắt.

Đám người nghi ngờ nhìn qua Hình Cơ, nhưng là Hình Cơ vẫn như cũ nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Đã tiên sinh đã rất xong Hình Cơ diễn tấu, không bằng tiên sinh bình luận một phen như thế nào?"

Thôi Ngọc cười cười, bởi vì lần đầu tiên nghe được Hình Cơ đàn tấu, Thôi Ngọc liền có một loại cảm giác đã từng quen biết, thật giống như đời trước từng nghe qua một đoạn thì bà đang khúc « biến thanh cảm thiên nga », mặc dù hơi có khác biệt, nhưng là trên cơ bản giống nhau y hệt, vô luận là làn điệu, diễn tấu phương pháp, biểu đạt ý tứ đều tựa hồ rất tương tự.

Chẳng qua nếu như để Thôi Ngọc đến lời bình, như vậy cũng quá nhiều. Dứt khoát Thôi Ngọc liền đem đời trước, nhìn thấy miêu tả cái này thủ khúc thơ đưa cho nàng đi.

Thôi Ngọc đứng dậy, thì thầm: "Vì yêu thì bà điều hữu tình, nguyệt cao chưa thả chén rượu ngừng; mới khang lật đến tái ngoại khúc, bắn ra thiên nga tránh biến thanh!"

Hình Cơ sững sờ, ngơ ngác nhìn qua Thôi Ngọc, cái này một bài thơ vô cùng đơn giản liền đem nàng khúc mắt hoàn toàn miêu tả rơi tới tận cùng.

Mặc mặc niệm hai lần, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt cũng không còn tức giận, mà là mừng rỡ không hiểu. Mặc dù Đại Đường nhẹ văn, nhưng là yêu thích nhạc khúc Linh Vận Tiên Tông lại càng giỏi văn học, có thể có được Đại Đường đệ tử tặng cùng thi từ, còn có cái gì không đủ.

"Đa tạ tiên sinh tặng sư, Hình Cơ ở chỗ này cảm ơn qua, nhưng là không biết tiên sinh chuẩn bị diễn tấu cái gì?"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Tự nhiên là thì bà!"

"Tiên sinh cũng sẽ thì bà?" Hình Cơ trong mắt dị sắc liên tục.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Mượn tiên tử thì bà dùng một lát như thế nào?"

Hình Cơ nhẹ gật đầu, đem trong tay thì bà không chút do dự giao cho Thôi Ngọc, nhìn xem Thôi Ngọc trên mặt đỏ bừng.

Táng Thổ nghiêng răng nghiêng lợi, con hàng này lại lại đem muội tử, có thể nhẫn nại, Táng Thổ không thể nhịn.

Táng Thổ chạy tới, đẩy Thôi Ngọc, nói ra: "Thôi Ngọc, ngươi còn đạn không bắn bông, muốn đạn nhanh đạn!"

Chương 158: Chỉ còn thối tiêu thiếu nữ

Người cái không may hài tử, Thôi Ngọc bắt đấng dĩ nhìn xem ghen tuông đại phát tiểu la lý, cười cười xấu hổ, tiếp nhận Hình Cơ tì bà, đi đến mình làm bên trên về sau, nói ra: "Như vậy tại hạ liền khải một bản tì bà khúc đi!"

Đám người sắc mặt trịnh trọng, Thôi Ngọc để sư danh hào, còn có đàn của hán nghệ, đều để Linh Vận Tiên Tông người sẽ không dễ dàng xem nhẹ Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhắm mắt áp ủ cảm xúc, bỗng nhiên tay phải liên động, không giống Hình Cơ, Thôi Ngọc tì bà khúc, ngay từ đầu liền tiến vào cao trào.

Cao vút tiếng tỳ bà, phảng phất một đạo quang mang, chiếu xạ ra trăm ngàn năm trước trên chiến trường cổ, không khí khẩn trương quanh quần tại trong lòng mọi người, lộ ra trĩu nặng, trong quân doanh, lều vải lữ lữ, chiến kỳ liệt đầy, âm vang hữu lực tiết tấu như là trong lòng bọn họ vang lên tiếng trống, kia sôi sục trường âm tựa như rung động sơn cốc tiếng kèn, tiếng người huyền não, nổi trống tam thông, thiết kỵ lao vút, một cái hùng vĩ tướng quân, đứng tại trên điểm tướng đài, kiểm quang chỉ, điều binh khiển tướng, từng cái mặc giáp trụ binh sĩ, dùng đến mạnh mẽ hữu lực biện pháp, biến hóa cái này đội hình.

Đón lấy, tiếng tỳ bà đột nhiên trở nên thâm trầm, đám người chỉ cảm thấy một loại không hiểu khẩn trương cùng sợ hãi. Phảng phất tại trong màn đêm, bóng tối bao trùm khắp nơi, từng đội từng đội phục binh xuất quỷ nhập thần đem đại doanh vây quanh, thiết hạ thập diện mai phục.

Trời tối phong cao, gió thu lạnh rung, trường kiếm phản xạ lạnh lẽo hàn quang khiến cho ánh trăng đều âm đạm phai mờ, mây đen thổi qua, mặt trăng cũng chỉ lộ ra một điểm, liền tựa như sợ hãi trốn đi, rình mò lấy tại cái này yên tĩnh trong buổi tối ẩn núp sát cơ.

Đột nhiên, tiếng tỳ bà trở nên trầm bổng chập trùng, hay thay đổi tiết tấu, khiến cho đám người thế giới lần nữa tiến vào một thế giới khác, kim qua thiết mã, các binh sĩ tre già măng mọc, phấn đấu quên mình, đao kiếm tương giao, thương kích giao thoa, người gào Mã Minh, thiên địa vì đó mất tiếng, máu tươi vì đó nhuộm màu.

Ngay sau đó, mai phục đã lâu binh sĩ, tại tiếp vào Đại tướng mệnh lệnh, đột nhiên giết ra, trăm vạn hùng sư thành quét sạch chỉ thế, tung hoành thiết giáp chiến kỵ lao nhanh mà xuống, vẫn còn lôi đình vạn quân chỉ lực.

Thi thể tại thiên không bay tứ tung, ngã xuống binh sĩ hóa thành bùn máu, lưỡi dao hóa thành huyết nhục thanh âm để cho người ta không rét mà run.

Từng đạo thê lương tê hào, ai oán tiếng nghẹn ngào, đang bị vây buồn ngủ trong đại doanh tràn ngập, hùng vĩ tướng quân vô thần ngồi tại trong đại doanh, phảng phất chiến thần hán lúc này lộ ra như thế mệt mỏi.

"Mười năm chinh chiến quy vô kỳ, ngàn dặm tòng quân mấy người trở về? Nếu như chiến tử sa trường bên trên, tóc trắng cha mẹ dựa vào ai?" Thôi Ngọc nhẹ giọng hát lên, thê lương tựa như thẳng vào mọi người cốt tủy.

Mãnh liệt tiếng hò hét, cùng tiếng vó ngựa, để cái này chiến thần đồng dạng tướng quân từ trên ghế đột nhiên đứng lên, chỉ là đối mặt cái này bốn phương tám hướng, còn giống như là thủy triều địch nhân, còn có những này đã sĩ khí hoàn toàn không có binh sĩ, tướng quân giống như anh hùng tuổi xế chiều, nhìn xem lâm cận tại mình mỹ nhân bên người, tướng quân lên tiếng hát vang, nhi nữ tình trường.

"Lực bạt sơn hà khí cái thế, lúc bất lợi này chuy không trôi qua, chuy không trôi qua này nhưng làm sao, ngu này ngu này nại như thế nào?" Thôi Ngọc tiếng ca giống như thật như cùng một cái anh hùng tuổi xế chiều vĩ ngạn anh hùng, tại sinh tử chỉ mong, hán lưu lyển vẫn là chỉ có hán yêu, ngựa của hán.

Ngu Cơ rút kiếm nhảy múa, tướng quân yêu, giống như liệt hỏa, phỏng lòng của nàng, đốt sôi rồi máu của nàng, nàng hai mắt nước mắt liên tục, rung rung nhảy múa, cái này là loại nào thê mỹ vũ mị. Đương máu dần dần lợi kiếm, Ngu Cơ dùng một loại sinh mệnh của mình hỗn hợp có máu hát vang lên một khúc vĩnh mang theo bài ca phúng điếu. Liền là thiên địa đều vì đó động dung.

Ở đây tất cả nữ tử đều lưu lại nước mắt, thâm thiết tiếng tỳ bà, liền tựa như một thanh đại thủ, gặt gao nắm chặt trái tim của các nàng, làm cho các nàng bị thống cực tuyệt, là chã rơi lệ.

Tướng quân ôm ấp mỹ nhân, đem kiểm thăm trong vũng máu, đại tướng bên ngoài đao quang kiếm ảnh, rú thâm chấn thiên, thiên quân vạn mã chạy tới, đều không thể để người tướng quân này động dung.

Tiếng tỳ bà, đột nhiên trở nên lúc nhanh lúc chậm, để bọn hán giống như nhìn thấy một cái tướng quân ra sức phá vây, từ đại doanh một mực giết tới sông lớn chỉ trông mong, nhìn qua sông Thủy Hạo miếu, Giang Đào võ án, tướng quân lặng im bất động.

Một cái thuyền nhỏ bơi lại, trước tới tiếp ứng tướng quân, nhưng là tướng quân cự tuyệt, hán quay đầu nhìn lại, bờ sông lít nha lít nhít, giống như như châu châu quân đội đem mình vây quanh chặt như nêm cối, mãnh liệt tự tôn, để hán không cách nào như thế rời đi, liền như là một con chó nhà có tang.

Hán là kinh thiên vĩ địa anh hùng, hán là quát tháo thiên hạ hào kiệt, tự tôn của hán không cho phép hán làm như thế. Hán hàng đầu tự vẫn, đứng ở sông lớn bên cạnh.

Nương theo hấn một tiếng ô chuy ngựa, nhìn xem mình chết đi chủ nhân, nó phát ra chim sơn ca hót vang thê lương gào thét, tê tâm liệt phế nhảy lên, rơi xuống nước mà chết.

Tiếng tỳ bà đến nơi này, Thôi Ngọc liền đình chỉ, hấn tì bà không cần lại đem phía dưới diễn tấu, trong lòng hấn, cái này là đủ rồi.

"Sinh coi như nhân kiệt, chết cũng là quý hùnh; đến nay nghĩ Hạng Vũ, không chịu qua Giang Đông."

Thôi Ngọc tự lẩm bầm, đem bài thơ này đọc lên.

Mặc dù Thôi Ngọc đã đình chỉ đàn tấu, nhưng là tại trong lòng của bọn hấn, tiếng tỳ bà tựa như còn tại vang lên bên tai, tổ nói gì đó, một giọt anh hùng nước mắt, đạo không hết nhi nữ dài.

Táng Thổ một mặt đau thương kéo Thôi Ngọc ống tay áo, nói ra: "Thôi Ngọc, người cái này bông đạn đến, ta làm sao nghe được khó thụ như vậy a!"

Thôi Ngọc xạm mặt lại, cho Tang Thổ một cái bạo lật, phi, này xui xẻo hài tử, thật vất vả chế tạo bầu không khí, để người câu này đạn bông, cho hết đạn không có.

Linh Vận Tiên Tông người, một mặt kính nể nhìn xem Thôi Ngọc. Bọn hấn tuyệt đối không ngờ rằng Thôi Ngọc lại có thể diễn tấu ra dạng này một bài rung động lòng người tì bà khúc, ngay tại lúc này, bọn hấn vẫn như cũ còn tại rơi lệ.

Thôi Ngọc đứng dậy, đem trong ngực tì bà đưa đến Hình Cơ trước mặt, Hình Cơ lau sạch nước mắt, đối Thôi Ngọc cúi đầu, mới đưa tì bà tiếp nhận, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Tiên sinh, Hình Cơ nhận thua!"

Công Tôn Hồng Phát thở dài một tiếng, nói ra: "Ngu Cơ Ngu Cơ nại như thế nào, tốt một cái bị thương hình tượng, để sư cái này một khúc, thật dễ cho ta chịu phục. Hôm nay nghe để sư một khúc, cũng được, về sau tỷ thí vô luận thắng bại, ta Linh Vận Tiên Tông đều sẽ xuất binh tương trợ."

Nhìn thoáng qua mình môn nhân, Công Tôn Hồng Phát nói ra: "Tiếp xuống tỷ thí, chúng ta không phải là muốn tranh cái gì, mà là muốn nghe một chút để sư còn có cái gì khoáng thế tuyệt luân từ khúc, cho nên so vẫn là phải so."

Nói, Công Tôn Hồng Phát nhìn về phía còn lại hai người, hỏi: "Tiếp xuống, các người ai ra cùng để sư phân cao thấp?"

Lão giả kia cùng thanh sam nữ tử lẫn nhau liếc mắt một cái, cuối cùng lão giả kia cười khổ một tiếng, đối Thôi Ngọc nói ra: "Mặc dù nói tì bà cùng cổ cầm là hai loại nhạc khí, nhưng là thiên hạ âm luật không phân khí loại, được nghe tiên sinh một khúc, tại hạ cuộc tỷ thí này coi như xong, lão phu nhận thua, chỉ là tiên sinh có thể cáo tri, tiên sinh vừa rồi một khúc, tên gọi là gì?"

Thôi Ngọc nghe xong, tự nhiên vui vẻ, có thể thiếu so một trận, kia là không còn gì tốt hơn, hấn còn chuẩn bị đem « Quảng Lăng tán » lấy ra tỷ thí một phen, chán nhứt một chút bọn hấn, ai biết bắt đi.

"Cái này thủ khúc gọi là « thập diện mai phục »."

Nói, Thôi Ngọc liền nhìn về phía cái kia thanh sam nữ tử.

Cái này thanh sam nữ tử cười đi ra, nói ra: "Tiểu nữ tử làm tuyên, thân là nữ tử, cũng không so sư thúc ý chí, làm sao vẫn là phải so một trận, tiểu nữ tử kia trước hết thổi bên trên một khúc, mời để sư đánh giá!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, xem ra, Linh Vận Tiên Tông, chỉ còn lại trước mắt cái này thổi tiêu thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Thủy chi pháp tắc

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, ra hiệu nàng trước tiên có thể đi diễn tấu. Nói ra: "Làm tuyên tiên tử mời, tại hạ nhất định tinh tế lắng nghe."

Làm tuyên nhoẽn miệng cười, trong tay Thúy Ngọc thét dài đặt ở bên mồm của mình, du dương tiêu tiếng vang lên.

Thôi Ngọc sững sờ, làm tuyên cái này một khúc tiếng tiêu vậy mà cùng mình Bích Hải Triều Sinh khúc giống nhau y hệt, thậm chí có dị khúc đồng công chi diệu.

Tiếng tiêu lượn lờ, như cùng đi từ cửu thiên chi thượng, nàng chỗ hiện ra nội dung cũng cực kì đơn giản, liền là miêu tả biển cả bao la hùng vĩ, nổi sóng chập trùng, bình tĩnh là như là mẫu thân ôm ấp, ôn nhu mà rộng lớn.

Cuồng bạo lúc, sóng lớn kinh thiên, vô tận không thức.

Không biết khi nào lên, Thôi Ngọc trong tay nhiều hơn một thanh cây sáo, làm tuyền sững sờ, nhưng là tiếng tiêu cũng không có đình chỉ.

Đương Thôi Ngọc địch tiếng vang lên lúc đến, làm tuyền trong mắt tinh quang lóe lên, thả ra ánh sáng lóa mắt màu.

Trong lúc nhất thời, địch tiêu hợp tấu, thích hợp tương hợp.

Biển cả bao la hùng vĩ cùng vĩ đại bị Thôi Ngọc cùng làm tuyền cùng nhau hoàn mỹ diễn nghĩa.

Khi thì thủy triều lên xuống, khi thì yên tĩnh, khi thì ảm ảm sóng dậy, nộ hải dậy sóng.

Thôi Ngọc đã đem toàn bộ tinh thần đều đắm chìm trong cái này thủ khúc bên trong, căn bản cũng không cần tại dùng dư thừa tâm thần đi đang nghĩ nên như thế nào đi phối hợp làm tuyền đi thôi, hết thấy đều tự nhiên mà vậy.

Biển cả nhu tình, nước nhu tình, biển cả vô tình, nước vô tình, tại thời khắc này đều để Thôi Ngọc đối với nước hiểu rõ cùng cảm ngộ đang nhanh chóng tăng lên.

Không biết qua bao lâu, đương tiếng địch cùng tiếng tiêu đều đình chỉ về sau, Thôi Ngọc vẫn là nhắm mắt lại, một mặt trang nghiêm.

Làm tuyền sững sờ, không biết Thôi Ngọc làm sao vậy, vừa định lên tiếng, Công Tôn Hồng Phát lại đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh của nàng, đưa nàng giữ chặt, cũng ra hiệu tất cả mọi người chờ có lên tiếng.

Cũng không lâu lắm, một giọt nước từ trên trời rơi xuống, ngay sau đó một giọt lại một giọt giọt nước nhanh chóng rơi xuống, trong nháy mắt tựa như cùng bằng bạc mưa to.

Nhưng là quý dị chính là, tất cả nước mưa đều chỉ tại Thôi Ngọc quanh thân một trượng trên không, địa phương khác vẫn như cũ là tình không vạn lý.

Một đạo cự đại cột sáng từ không trung rơi xuống, nước mưa đã dày đặc biến thành cột nước, đem Thôi Ngọc bao phủ trong đó.

Làm tuyền lẳng lẳng nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Đế sư đây là cảm ngộ đến thiên địa pháp tắc rồi?"

Bọn hắn đều là im lặng nhìn xem Thôi Ngọc, không nghĩ tới cùng người ta cùng nhau thổi một khúc nhạc liền cảm ngộ đến thiên địa pháp tắc, lúc nào thiên địa pháp tắc dễ dàng như vậy cảm ngộ.

Cái này từ khúc bọn hắn cũng đều nghe, cũng không có cái gì, vì cái gì Thôi Ngọc liền cảm ngộ đâu.

Thôn thức không thôi, nhưng là cũng không có cách nào, ai để người ta là đế sư đâu.

Đột nhiên, nhắm mắt lại Thôi Ngọc đột nhiên mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ mặt thống khổ, lộ ra dữ tợn mà đáng sợ.

"Lại tới!" Táng Thổ ở trong lòng nghĩ đến.

Những người khác càng là không hiểu, thiên đạo pháp tắc giảng làm xưa nay sẽ không để cho người ta thống khổ, ngược lại vô cùng thoải mái, thật giống như mẫu thân từ cung, có một loại trùng sinh cảm giác.

Nhưng là Thôi Ngọc lại vào giờ phút này lộ ra như thế vẻ mặt thống khổ, thực đang kỳ quái.

Đúng lúc này, một cỗ hỏa diễm đột nhiên từ Thôi Ngọc trong thân thể lan tràn ra, ngọn lửa bắt đầu vẫn còn tương đối yếu ớt, nhưng là rất nhanh liền cháy hùng hực, càng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, quét sạch lên thiên không.

To lớn thiên đạo pháp tắc chỉ trụ trong nháy mắt liền bị ngọn lửa này thôn phệ, phảng phất một tiếng tiếng rên rỉ vang lên, nhưng là qua trong giây lát liền biến mất không thấy gì nữa, giống như nghe nhầm.

Nguyên bản còn là có mấy phần màu lam cột nước, lúc này hiện ra ở trong mắt của mọi người một cái cự đại xích hồng hỏa trụ.

Quý dị chính là, ngọn lửa này tựa như không có nhiệt độ, mà lại xích hồng như máu, bất kỳ cái gì nhìn thấy cái này hỏa diễm người, đều kim lòng không đặt rừng mình một cái.

Cái này hỏa diễm rỗng rã thiêu đốt một canh giờ, đang chậm rãi từ không trung rơi xuống, cuối cùng hóa thành một đóa huyết liên hoa, bay vào Thôi Ngọc trong thân thể.

Giống như đã dùng hết tất cả lực lượng, Thôi Ngọc vô lực quỳ trên mặt đất, Táng Thổ mặc dù không phải lần đầu tiên thấy, nhưng là vẫn mười phần lo lắng, vội vàng chạy tới.

Lý Phòng ba người liếc nhau một cái, trong mắt kinh ngạc chỉ cực, bởi vì bọn hắn phát hiện đương màu đỏ hóa liên biến mất về sau, Thôi Ngọc Tiên Thiên cảnh giới viên mãn vậy mà phi tốc rơi rơi xuống Tiên Thiên đại thành cảnh giới.

Qua thật lâu, Thôi Ngọc mới một lần nữa đứng vững, trên thân bạo tạc lực lượng, để Thôi Ngọc đều có một loại cảm giác sợ hãi, hẳn giống như cảm giác mình bây giờ một quyền, liền là quý tướng đều không thể tiếp xuống, nhưng là bây giờ không phải là thí nghiệm thời điểm.

Ngẩng đầu nhìn về phía khiếp sợ Công Tôn Hồng Phát một đám người, Thôi Ngọc cười đứng dậy, đầu tiên là trấn an một chút Táng Thổ, sau đó đối làm tuyên củi đầu, nói ra: "Thôi Ngọc cảm tạ tiên tử một khúc, vậy mà để tại hạ cảm ngộ thủy chi pháp tắc, lòng cảm kích không thịnh ngôn ngữ, ngày sau ôn hòa tương báo."

Làm tuyên lúc này mới từ trong lúc kinh ngạc tỉnh lại, thần sắc kỳ dị nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Đây đều là tiên sinh mình cảm ngộ, cùng làm tuyên có quan hệ gì, đảm đương không nổi tiên sinh đại lễ."

Thôi Ngọc cười một tiếng, không nói gì nữa, cái này ân tình hẳn ghi tạc trong lòng, ngày sau có cơ hội tự nhiên muốn hảo hảo báo đáp, bây giờ nói lại nhiều cũng không có tác dụng gì.

Công Tôn Hồng Phát từ Thôi Ngọc trên thân hồng viêm đầy trời thời điểm liền rơi vào trầm tư, hiện tại mới tỉnh lại, liếc mắt nhìn chăm chăm Thôi Ngọc, mở miệng nói ra: "Các người đều đi xuống trước đi, ta cùng đệ sư phải thật tốt đàm luận một chút chuyện kế tiếp."

Làm tuyên ba người củi người hành lễ, nhìn Thôi Ngọc một chút, quay người rời đi.

Thôi Ngọc còn đang suy nghĩ lấy như thế nào tìm từ, tránh đi hấn hồng viêm sự tình, nhưng là hắn phát hiện, Công Tôn Hồng Phát vậy mà xách đều không nhắc tới, chỉ là cùng Thôi Ngọc thương thảo xuất binh công việc.

Ngày đó, Thôi Ngọc liền hạ xuống núi, tiến nơi đó Trấn Thiên phủ bên trong.

Đem Táng Thổ cùng Quý Tướng gọi nhập trong phòng của mình, cũng phân phó hạ nhân, không có Thôi Ngọc gọi đến, tất cả mọi người không được đi vào chính mình sở tại trong nội viện.

Lý Phòng ba người lưu lại một người trông coi, hai người khác về đến phòng bên trong, múa bút thành văn, đem hôm nay Thôi Ngọc đột phá chuyện xảy ra, viết tại phía trên, cũng sai người thông qua nơi đó quận vương, truyền đến trong kinh thành.

Táng Thổ nhìn xem Thôi Ngọc, hỏi: "Thôi Ngọc, ngươi muốn làm gì?"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Hôm nay đột phá, ta muốn về đến Luyện Ngục Đồng Lô, kiểm nghiệm một chút thực lực của mình."

Nói, sờ lên Táng Thổ đầu nói ra: "Lại nói ngươi cũng kém không nhiều có tầm một tháng chưa có trở lại Luyện Ngục không gian trùng, giới linh lúc ấy thế nhưng là bàn giao mỗi tháng đều muốn ngươi trở lại Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, ngươi quên sao?"

Táng Thổ nhẹ gật đầu.

Thôi Ngọc từ trong ngực tướng lệnh bài lấy ra, vung tay lên, một cái không gian thông suốt liền ra hiện tại bọn hắn trước mặt, Thôi Ngọc đem Táng Thổ ôm lấy, mang theo Quý Tướng bước vào không gian thông đạo bên trong.

Đương không gian thông đạo biến mất, Thôi Ngọc liền biến mất không thấy gì nữa. Bất quá một lát, thủ tại bên ngoài Lý Tâm, liền xuất hiện tại trong phòng này.

Nàng trước đó đột nhiên cảm giác được Thôi Ngọc ba người khí tức đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, biến sắc, liền phi tốc chạy vào, nhưng lại không có phát hiện Thôi Ngọc bóng người, liền ngay cả cùng với Thôi Ngọc Quý Tướng cùng Táng Thổ cũng biến mất không thấy gì nữa.

Lý Tâm vội vàng đem chuyện này nói cho Lý Phòng, ba người bàn bạc về sau, cảm thấy Thôi Ngọc tất nhiên là có cái gì chuyện riêng tư, không hi vọng mình ba người đi theo, nhưng là có thể dễ dàng đem ba người bọn họ vứt bỏ, loại thực lực này không khỏi làm bọn hắn đối với Thôi Ngọc càng là lau mắt mà nhìn.

Phải biết, có thể tùy tiện hất ra một vị luyện tinh hóa khí võ giả, đó cũng không phải là sự tình đơn giản như vậy.

Bất quá sự tình như là đã phát sinh, người cũng không tìm được, Lý Phòng ba người dứt khoát liền không lại tìm kiếm, mà là vẫn như cũ dĩ vãng, canh giữ ở bên ngoài viện, lắng lắng chờ, bọn hắn tin tưởng Thôi Ngọc tất nhiên còn sẽ xuất hiện.

Chương 160: Thiếu Lâm phong sơn

Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, Thôi Ngọc trước đem Táng Thổ đưa đến cửa đá kết giới, để Táng Thổ trước đi xử lý chính mình sự tình.

Sau đó mới mặt hướng Quý Tướng.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, thực lực của quý tướng chính là luyện tinh hóa khí đỉnh phong bên trong đỉnh phong, tại ngang cấp bên trong, cũng là đỉnh tiêm tồn tại.

"Tôi đi, không cần lưu thủ!" Thôi Ngọc nói.

Quý Tướng trong mắt quý hỏa lập loè, phát ra xanh mon morn quang mang, to lớn khí thế như là bài sơn đảo hải, Thôi Ngọc bộ mặt biến sắc.

Tại không có cảm ngộ thủy chi pháp tắc trước đó, Thôi Ngọc liền đã có thể cùng Quý Tướng chiến cái ngang tay, hiện tại càng thêm không là vấn đề.

Lần này Thôi Ngọc không có sử dụng Thái Cực quyền, dù sao đối với thủy chi pháp tắc cảm ngộ, dùng Hình Ý Quyền bên trong toàn quyền, càng có thể phát huy ra càng lớn lực lượng.

Quý Tướng gào thét một tiếng, chẳng khác nào dã thú, điên cuồng đem lực lượng toàn thân đánh trúng tại nắm đấm của mình bên trên, đâm ra một quyền.

Thôi Ngọc liếm liếm bờ môi, hưng phấn kêu lên: "Tôi tốt lắm!"

Thôi Ngọc thân hình bày ra một cái kỳ quái tư thế, thật giống như một trương bị mở ra đại cung, thít chặt tại ngực trong bụng nắm đấm liền tựa như một mũi tên.

Đột nhiên Thôi Ngọc từ biến mất tại chỗ không thấy, chỉ nghe một tiếng kịch liệt nổ vang âm thanh truyền đến, đương Thôi Ngọc thân hình hiển hiện lúc đi ra, Thôi Ngọc đã xuất hiện ở Quý Tướng sau lưng.

Mà Quý Tướng chính mặt không thay đổi đứng vững, nhưng lại có thể thấy rõ ràng, Quý Tướng cánh tay phải lúc này đã biến mất không thấy.

Giống như bị người một đao chém tới, liên y tay áo đều không có, trụi lủi.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn xem cụt một tay Quý Tướng, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, hẳn không nghĩ tới lực lượng của mình lại nhưng đã cường đại đến loại tình trạng này.

Một quyền, liền đem Quý Tướng thông cảm toàn bộ lực lượng một quyền oanh tiêu tán không thấy, liền ngay cả cánh tay đều không thể bảo trụ, có thể tưởng tượng một quyền này lực lượng khủng bố cỡ nào.

Đề nén xuống sự hưng phấn của mình, Thôi Ngọc biết, hiện tại Quý Tướng đã không cách nào khảo thí ra toàn bộ thực lực của mình.

Nhưng là Thôi Ngọc có một loại cảm giác, mình hẳn là có thể luyện khí hóa thần võ giả tranh phong.

Lấy ra Trấn Hồn Tháp, đem Quý Tướng thu nhập trong tháp, không có cánh tay Quý Tướng đã tổn thương, cũng may tại Trấn Hồn Tháp bên trong có thể chậm rãi chữa trị, bằng không Thôi Ngọc cũng không sẽ như thế hào không nương tay.

Kinh thành Trấn Thiên thành trong hoàng cung, Thánh Hoàng nhìn trước mắt bị khăn cấp đưa tới tẩu chuong, ngón tay có tiết tấu gõ vào trên long ý, trong ngự thư phòng chỉ có Thánh Hoàng một người, hẳn nhìn lên trước mắt không khí, có chút thất thần.

Qua hồi lâu, Thánh Hoàng mới đưa mắt nhìn sang long án bên trên tẩu chuong, đem tẩu chuong cầm lấy, cũng không có nhìn thấy Thánh Hoàng có động tác gì, tẩu chuong liền từng khúc hóa thành phấn cháo, tiêu tán không thấy.

Màn đêm buông xuống, Thánh Hoàng không có đi bất kỳ một cái nào phi tử cung điện, mà là trực tiếp từ ngự thư phòng sau khi ra ngoài, liền tiến vào phong thiên điện, thẳng đến hừng đông, Thánh Hoàng mới từ phong thiên trong điện đi ra.

Ai cũng không biết Thánh Hoàng tại phong thiên trong điện làm cái gì, chỉ là kinh thành ngoài cửa thành, một con khoái mã vọt ra, mà trên lưng ngựa xuất hiện người rõ ràng là một vị lão giả râu tóc bạc trắng, chính là lúc ấy xuất hiện tại mười Thất hoàng tử bên cạnh thân phong thiên trong điện lão giả.

Thôi Ngọc chỗ nội viện bên ngoài, Lý Phòng chính đang nhắm mắt ngồi xuống, đột nhiên con mắt đột nhiên mở ra, bởi vì ngay tại vừa rồi, hẳn đột nhiên cảm thấy Thôi Ngọc khí tức, chẳng qua là lúc đó biến mất chính là ba người, hiện ở bên trong chỉ có hai người khí tức.

Mà đến lúc này, Thôi Ngọc đã biến mất ba ngày, trong ba ngày Lý Phòng ba người mỗi giờ mỗi khắc đều thủ tại nội viện bên ngoài, chính là vì chờ đợi Thôi Ngọc.

Quả nhiên, vẫn là như là lúc trước, đột ngột biến mất, có đột ngột xuất hiện.

Đương Thôi Ngọc từ trong nội viện đi tới về sau, nhạy cảm Lý Phòng hải nhiên phát hiện, nắm Thôi Ngọc tay Táng Thổ, vậy mà trưởng thành một chút, hiện tại có năm tuổi bộ dáng.

Ngắn ngủi ba ngày, Lý Phòng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng là hắn cũng biết Thôi Ngọc là tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết, chỉ có thể đem chuyện này để ở trong lòng.

Thôi Ngọc cười nói với Lý Phòng: "Đa tạ vương gia thủ hộ, không biết mấy ngày nay nhưng có chuyện gì phát sinh."

Thôi Ngọc chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không nghĩ tới thật đúng là phát sinh một kiện đại sự.

Lý Phòng không hỏi Thôi Ngọc mấy ngày nay đi nơi nào, là như thế nào làm đến đột nhiên xuất hiện cũng biến mất, mà là từ trong ngực tay lấy ra tấu, giao cho Thôi Ngọc trong tay, nói ra: "Đề sư, hai ngày trước truyền đến tin tức, Thiếu Lâm tự tuyên bố phong sơn mười năm."

Thôi Ngọc sửng sò, vội vàng đem tấu mở ra, mảnh mảnh nhìn xuống.

Nguyên lai ngay tại hai ngày trước, Thiếu Lâm tự đột nhiên tuyên bố, nói bọn hắn phát hiện thượng cổ một thiên Phật tông Thánh Điển, cho nên tuyên bố phong sơn mười năm, lĩnh hội kinh Phật, dốc lòng tu Phật.

Thôi Ngọc khi đem trong tay tấu vào thành một cục giấy, hung hăng vút trên mặt đất, cả giận nói: "Những này đáng chết lão lừa trọc, đơn giản càng là vô sỉ!"

Lý Phòng lúc ấy nhìn thấy cái này phong tấu thời điểm, cũng là tức giận không hiểu, nhưng là hắn nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn mặc dù tu vi vô đạo kinh thiên, nhưng là loại này mưu kế bên trên sự tình còn kém không chỉ một điểm, ba ngày này ngoại trừ quan sát Thôi Ngọc bên ngoài, liền là đang tự hỏi như thế nào đối phó Thiếu Lâm tự, thế nhưng là mặc cho ba người tăng thêm Lý Thái Bạch, cũng không muốn ra cái gì biện pháp tốt.

Dù sao bọn này con lừa trọc tổng nói mình chính là phương ngoại chi nhân, tiềm tu Phật pháp, ai cũng nói không nên lời cái gì.

Mặc dù mọi người trong lòng đều là sáng như tuyết, những này hòa thượng biết Thôi Ngọc gần nhất đến nay, lôi kéo được mấy cái đỉnh tiêm tông môn, để bọn hắn xuất binh cùng chống chọi với cực tây thảo nguyên man nhân.

Ai cũng biết đánh trận muốn chết người, bọn hắn nếu để cho mình trong môn cao thủ cùng đệ tử tiến về, cuối cùng năng còn sống trở về có thể có bao nhiêu, ai cũng không dám cam đoan.

Nếu toàn bộ hao tổn, vô luận cái nào môn phái đều sẽ nguyên khí đại thương. Có lẽ có người sẽ nghĩ, vô lâm cao thủ đều là vũ lực kinh thiên cao thủ, nhưng là trên chiến trường, không phải vô lâm chém giết.

Đừng nói là bình thường vô lâm cao thủ, liền là Luyện Khí Hóa Thần võ giả, cũng không dám nói một cuộc chiến tranh xuống tới, mình còn có thể sống được.

Mà Thiếu Lâm tự nếu như thông qua phong sơn cử động, tránh khỏi xuất binh, giữ thực lực, chờ đến chiến tranh kết thúc, vô lâm các đại môn phái đều tổn thất nặng nề, đến lúc đó, Thiếu Lâm tự liền có thể dễ như trở bàn tay ổn định môn phái thứ nhất bảo tọa.

Chiều này bàn tính đánh thế nhưng là mười phần vang dội.

Đến tại cái gì thượng cổ Phật gia Thánh Điển, khoác lác gì bức. Phật gia sáng tạo Tông tài bao nhiêu năm, bất quá ngàn năm không đến, thượng cổ có hay không Phật tông đều vẫn là một vấn đề.

Thôi Ngọc khi thẳng xoa lợi, tại trong hoa viên không ngừng dạo bước, tự hỏi như thế nào cho phải.

Bọn này lão hòa thượng không muốn mặt, thật đúng là khó giải quyết.

Lý Thái Bạch nghe nói Thôi Ngọc trở về tin tức, cao hứng vội vàng chạy tới, lại phát hiện Thôi Ngọc chính mặt ủ mày chau tại trong hoa viên không ngừng đảo quanh.

Táng Thổ nhìn thấy Lý Thái Bạch, lạnh hừ một tiếng quay đầu đi, nàng vẫn là không chào đón nữ nhân này.

Mãi cho đến mặt trời lặn phía tây, Thôi Ngọc trong lòng đã có một tia mạch lạc, nhưng là hệ thống vẫn là không có nghĩ rõ ràng.

Thôi Ngọc nhìn xem Lý Phòng, nói ra: "Vương gia, ta để Trần Thiên phủ chuẩn bị Thiếu Lâm tự tư liệu còn bao lâu nữa có thể chuẩn bị kỹ càng."

Lý Phòng nói ra: "Đại khái còn muốn mười ngày."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, từ nơi này xuất phát, đại khái cần nửa tháng mới có thể đến đạt Tung Sơn dưới, thời gian đầy đủ.

Lúc đầu không có tính toán hiện tại liền đụng cái này tảng đá, thế nhưng là Thiếu Lâm tự chiều này, không thể không khiến Thôi Ngọc vội vàng xử lý, nếu là tất cả tông môn cũng giống như Thiếu Lâm tự, trực tiếp tới cái phong sơn mười năm, kia tất cả kế hoạch liền trắng bệch dựng.

Thôi Ngọc quay đầu nói ra: "Không thể đợi thêm nữa, vương gia, chúng ta bây giờ liền đi, chạy tới Tung Sơn!"

Lý Phòng vui mừng, hỏi: "Tiên sinh đã có biện pháp rồi?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Đã có đại khái kế hoạch, cụ thể mãi cho tới Thiếu Lâm tự, đợi ta tra xét tư liệu về sau, lại làm tỉ mỉ dự định!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Rùa đen rút đầu

Đang đuổi hướng Thiếu lâm tự trên đường, Thiếu Lâm tự phong sơn tin tức đã truyền khắp giang hồ, tất cả võ lâm thế lực lớn nhỏ đều tại quan sát, nếu như Thôi Ngọc không cách nào làm cho Thiếu Lâm tự xuất binh, như vậy trong giang hồ liền sẽ nghênh đón một đợt phong sơn triều.

Bảo vệ quốc gia nói đơn giản, nhưng là kia muốn chết người.

Về phần đại hiệp, ai cũng muốn làm, nhưng là bọn hắn muốn làm chính là một cái còn sống được người kính ngưỡng đại hiệp, mà không phải một cái chết đại hiệp.

Chết đại hiệp, đối với mấy cái này võ lâm tông môn thế gia mà nói, kia cái rắc cũng không bằng, nhiều nhất liền là trong miệng nhớ lại một chút, không cách nào cho bọn hắn mang đến mấy may một điểm lợi ích.

Liền ngay cả xa cuối chân trời Thánh Hoàng, đều truyền đến ý chỉ, hi vọng Thôi Ngọc mau chóng xử lý tốt chuyện này.

Nửa tháng về sau, Thôi Ngọc rốt cục đạt tới Thiếu Lâm tự chỗ sông hướng quận thành.

Vừa đến được sông hướng quận thành Trấn Thiên phủ, Thôi Ngọc liền một đầu chui vào trong thư phòng, xem xét Thiếu lâm tự tư liệu. Rõ ràng ba ngày đều không có đi ra khỏi cửa phòng nửa bước.

Ba ngày sau, Thôi Ngọc đi ra khỏi cửa phòng, xốc xếch quần áo cùng rối bời như là rom rạ tóc, biểu hiện ra Thôi Ngọc ba ngày này là như thế nào mất ăn mất ngủ.

Nhưng là, Thôi Ngọc trên gương mặt kia treo nụ cười tự tin, nói cho đám người, hắn đã nghĩ đến biện pháp.

Lý Phòng bước nhanh đến phía trước, một mặt mừng rỡ nhìn xem Thôi Ngọc, hỏi: "Tiên sinh nhưng là nghĩ đến biện pháp?"

Thôi Ngọc gật đầu cười, bất quá lại sờ lên bụng của mình, nói ra: "Tại trước khi nói, vẫn là trước chuẩn bị cho ta ăn chút gì, ta đói!"

Sông hướng quận thành bên ngoài thông hướng Tung Sơn con đường bên trên, ngày xưa trên con đường này vắng lai khách hành hương nổi liền không dứt, nhưng là từ khi Thiếu Lâm tự tuyên bố phong sơn về sau, liền không còn có khách hành hương tiến về, đã từng huyền nào con đường, cũng biến thành yên tĩnh phi thường.

Lúc này, tại đầu này trên sơn đạo, một đội hòa thượng chính giá một chiếc xe ngựa nào đó chạy tới sông hướng quận thành.

Trong đó một vị tuổi tác tương đối nhỏ hòa thượng nói ra: "Sư huynh, không biết dưới núi Trần lão bá, chờ người vì cái gì đột nhiên liền không cho trong chùa tặng đồ."

Người sư huynh kia cao lớn vạm vỡ, một thân mập giống, nói chuyện cũng là ồm ồm.

"Ta cũng không biết, lần trước hắn đến cũng chưa hề nói lên qua, hai ngày này đột nhiên liền không đến, chờ hắn hai ngày, trong chùa muối Bash a cũng đã gần sử dụng hết, không có cách nào, chúng ta chỉ có thể tự mình xuống núi đến mua. Thuận tiện hỏi hỏi là chuyện gì xảy ra đi!"

Tiểu hòa thượng kia nhẹ gật đầu, bất quá nhưng cũng hưng phấn. Dù sao bọn hắn ngày thường bởi vì chùa quy, là có rất ít cơ hội xuống núi.

Suy nghĩ một chút phi thường nào nhiệt quận thành đường đi, tiểu hòa thượng phàm tâm liền ngo ngoe muốn động.

Nộp vào thành phí tổn, một đám hòa thượng rất thuận lợi liền tiến vào thành trì.

Mập hòa thượng sư huynh nói ra: "Hôm nay chúng ta xuống núi, chủ yếu là hái hàng đã mua, xuống núi trước đó sư phó thể nhưng là nói, chúng ta mua đồ tốt liền lập tức trở về núi, không thể lưu lại, các người cũng theo sát, cắt cũng đừng bị mất!"

"Vâng, sư huynh!" Một đám hòa thượng đối mập hòa thượng hành lễ.

Nhìn thấy sư đệ của mình nhóm như vậy nhu thuận, cái này mập hòa thượng cũng cười tủm tỉm, cảm thấy hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng là còn không có đội bọn hắn đi bao lâu, một đám tiểu hài tử liền thấy bọn hắn, hướng lấy bọn hắn chạy tới.

Mập hòa thượng nhìn xem bọn này đáng yêu như vậy tiểu hài tử, trên mặt đều cười mở, dừng bước lại, sợ đụng phải bọn hắn.

Chỉ là đám hài tử này chạy đến mập hòa thượng một đoàn người trước người lúc, một đám trẻ con cười đùa vây quanh bọn này hòa thượng xoay quanh vòng.

Bọn này tiểu hòa thượng nhìn thấy những này vui sướng tiểu bằng hữu, cũng đều thoải mái.

Nhưng là, lúc này, đám hài tử này đột nhiên đánh lên nhịp, trong miệng hát ca dao, đương mập hòa thượng sau khi nghe được, sắc mặt xoát một chút liền trở nên xanh xám.

Chỉ nghe những này các tiểu bằng hữu hát đến: "Phật nói không yêu kim cang ngân, lại muốn thế nhân đến cung phụng; Phật nói chúng sinh đều bình đẳng, lại làm cho thế nhân phải quỳ lạy; loạn thế cần Phật tới cứu, Phật lại phong sơn không hỏi sự tình; thịnh sự tới đều vui vẻ, Phật cười mở cửa nghiêng thế nhân; không thấy ngã Phật độ thế nhân, chỉ gặp ngã Phật mặc áo vàng; Phật tiền một quỹ ba ngàn năm, không thấy ngã Phật sinh lòng yêu; chó là bụi bặm che Phật nhãn, nguyên là chưa hiển tiền hương hỏa!"

Các tiểu bằng hữu thanh âm thanh thúy động lòng người, thật giống như kia đầu càn Bách Linh Điều, nhưng là rơi vào bọn này hòa thượng trong lỗ tai, thật giống như từng thanh từng thanh cương đao chọc vào trái tim của bọn hắn tử.

"Các người đang hát cái gì?" Trong đội xe tuổi tác nhỏ bé mấy cái tiểu hòa thượng đỏ ngầu mặt, tay giơ lên, giả bộ muốn đánh.

Các tiểu bằng hữu giải tán lập tức, kêu lên: "Hòa thượng đánh người!"

Lập tức trên đường phố từng đạo giống như cương đao đồng dạng ánh mắt nhìn về phía bọn hắn, chỉ trò.

Mập hòa thượng cũng là lửa giận ngút trời, nhưng là hắn cũng biết sự tình nặng nhẹ, quát: "Làm càn, buông xuống tay của các người, dọc theo con đường này cho ta giả điếc từ!"

"Thế nhưng là sư huynh, bọn hắn quá phạm!"

Mập hòa thượng trợn mắt kim cương, quát: "Lời của sư huynh các người cũng không nghe!"

"Vâng, sư huynh!"

Bọn này hòa thượng từng cái khí siết chặt nắm đấm, cúi đầu tiến lên.

Cách đó không xa các tiểu bằng hữu ca dao vẫn là thỉnh thoảng truyền đến.

"... Chó là bụi bặm che mắt, nguyên là chưa hiển tiền hương hỏa..."

Dọc theo con đường này, bọn này hòa thượng thật giống như đi tại núi đao biển lửa đồng dạng, khắp nơi truyền đến nhạc thiếu nhi, còn có ngày xưa khách hành hương nhóm dị dạng ánh mắt, để lòng của bọn hắn mình đầy thương tích.

Mà ngày xưa hiền lành lão bản, đối bọn hắn càng là trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nói ra: "Ngày xưa ta niệm niệm cung phụng, hiện tại thảo nguyên mọi rợ đánh tới, các môn phái đều xuất thủ tương trợ, chống cự man nhân, các người những này trong ngày thường miệng đầy thiên hạ thương sinh thế nào, như thế nào hòa thượng vậy mà phong sơn, ta nhờ vào, muốn cho ta bán cho các người đồ vật, không có khả năng. Đi đi đi, đi mau!"

Bọn này hòa thượng vậy mà trực tiếp bị lão bản đánh ra.

Hiện tại bọn hắn rốt cuộc biết vì cái gì hẳn là cho bọn hắn tặng đồ Trần lão đầu, không có cho bọn hắn đúng hạn đưa hàng.

Thế nhưng là đây đều là trong Thiếu Lâm tự đức cao vọng trọng phương trượng cùng các đường chưởng tòa quyết định, hẳn như thế một cái ngọn lửa phòng hòa thượng nơi đó có cái nào tư cách nghị luận.

Nhà này không bán, các hòa thượng chỉ có thể đi nhà khác, thế nhưng là trời đang chuẩn bị âm u, bọn hắn cũng đem sông này hướng quận thành chuyển hơn phân nửa, cũng không có mua được một chút đồ vật.

Cuối cùng chỉ có thể ở chỉ trở giận mắng bên trong, như là chuột chạy qua đường, trốn ra sông hướng quận thành.

Sông hướng quận thành cao lớn trên cổng thành, Thôi Ngọc một đoàn người nhìn xem đầy bụi đất hòa thượng trở lại bóng lưng, từng cái vui vẻ ra mặt.

Tảng Thổ khinh bỉ nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Thôi Ngọc, ngươi xấu thấu!"

Thôi Ngọc xấu hổ cười một tiếng, nói ra: "Ta cái này gọi anh minh thần võ, các ngươi nói sao?"

Lý Thái Bạch gật đầu cười, nói ra: "Trước kia ta còn tưởng rằng bọn này hòa thượng có hành y tế thế lòng từ bi nghĩ ngờ, lòng đang ta là nhìn thấu, bọn này hòa thượng mua danh chuộc tiếng, mê hoặc nhân tâm, đều không phải là vật gì tốt."

Nhưng là Lý Phòng lại hỏi: "Đề sư, chẳng lẽ dạng này liền có thể bức bách bọn này hòa thượng khai sơn ra người sao?"

Thôi Ngọc trong mắt hàn quang lóe lên, nói ra: "Nếu như bọn hán vẫn là không biết tiến thoái, vậy cũng đừng trách ta dẫn người nện hán sơn môn!"

Mập hòa thượng một đoàn người, trầm mặc không nói, mặc dù tức giận, nhưng là bọn này dân chúng nói đều là lời nói thật, bọn hán cả ngày nói lòng dạ từ bi, trù mến thế nhân. Nhưng là tại thế nhân cần bọn hán cứu giúp thời điểm, trong chùa phương trượng lại quyết định phong sơn đóng cửa, không hỏi thế sự. Nói dễ nghe một chút, gọi là chỉ lo thân mình, nói khó nghe chút, liền là rùa đen rút đầu.

Bọn hán chỉ là mỗi ngày ăn chay niệm Phật tiểu hòa thượng, không hiểu được cái gì đại thế, cái gì phật đạo tương lai, chỉ biết là bọn hán hôm nay là rùa đen rút đầu, bị người chỉ vào cái mũi mắng, đây đều là Thiếu Lâm tự phương trượng bọn hán tạo thành, một cái không cam lòng hạt giống tại đáy lòng của bọn hán mọc rễ, chậm rãi nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Đập sơn môn

Từ khi mập hòa thượng một đoàn người tay không sau này trở về, tại sông hướng quận thành tao ngộ liền rất nhanh truyền khắp toàn bộ Thiếu Lâm tự, khiến cho hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhóm không còn có ngày xưa trấn tĩnh.

Mà phương trượng cũng phải ra một chút đệ tử, tiến về sông hướng quận thành bên trong xem xét, kết quả đạo tin tức quả nhiên giống như mập hòa thượng lời nói, khác bọn hán có một loại trở tay không kịp cảm giác.

Ai biết phương trượng biết về sau, cũng không nói lời nào, quay người về mình thiền phòng, lần này tất cả chuông tòa cùng các hòa thượng đều tròn tròn mắt, không biết nên như thế nào sự tình tốt?

Mấy cái chuông tòa một mực đuổi tới phương trượng thiền phòng, hỏi tới ngọn nguồn làm sao bây giờ, ai biết phương trượng nở nụ cười nói ra: "Người xuất gia tứ đại giai không, chỉ là lưu ngôn phi ngữ không cần để ý! Liền để hán đi thôi!" Nói xong cũng nhắm mắt tham thiền, không nghe thấy thế sự.

Mấy cái chuông tòa liếc nhau, thờ dài một tiếng ai về nhà nấy.

Bọn hán là không có gì, nhưng là chuông quản nhà bếp tăng nhân tròn tròn mắt, các ngươi không hỏi, nhưng là bọn hán làm sao bây giờ?

Mặc dù nói Thiếu Lâm tự từ rất nhiều ruộng tốt, cũng có thể tự sản tự mãn, nhưng là dầu muối tương dấm những vật này, Thiếu Lâm tự nhưng không có cách nào tự sản tự mãn.

Bất quá đã các đại lão cũng không hỏi, không có muối liền không có muối.

Thế là, bất quá hai ba ngày, toàn bộ Thiếu Lâm tự liền không còn có ăn vào dùng lại có muối com canh, cả ngày như là nhai sáp nến, thống khổ không chịu nổi.

Lại qua ba ngày, trong Thiếu Lâm tự không còn có biện pháp tiếp nhận loại này mỗi ngày không có muối vị com canh, tất cả đều chạy đến chuông tòa nơi đó, mấy cái chuông tòa xem xét, không có cách nào, có chạy đến phương trượng nơi đó.

Cuối cùng, rơi vào đường cùng, Thiếu Lâm tự chỉ có thể để mấy cái võ công cao thâm hòa thượng, trong đêm xuống núi tiến về chỗ xa hơn mua sắm muối ăn.

Trần Thiên phủ bên trong, Thôi Ngọc sờ lên xuống đi, xem ra bọn này hòa thượng là triệt để không biết xấu hổ, mắng không nói lại, nơi này mua không được đồ vật, vậy mà để mấy cái võ lâm Truyền Kỳ cấp khác võ giả xuyên sơn vượt đèo, chạy đến những thành thị khác đi mua, chỉ là muốn bịt tai mà đi trộm chuông đến cuối cùng.

"Vương gia, gọi Trần Thiên phủ tập trung tất cả lực lượng, tại Trần Thiên phủ bên ngoài tập hợp!"

Lý Phòng cũng sờ, hỏi: "Đế sư người đây là muốn làm gì?"

Thôi Ngọc xanh mặt, nói ra: "Đã bọn này con lừa trọc là triệt để không biết xấu hổ, như vậy, ta liền tới nhà đánh mặt, xem bọn hán đến cùng là thật không biết xấu hổ, hay là giả."

Lý Phòng biến sắc, Thiếu Lâm tự dù sao chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn một trong, cao thủ nhiều như mây, nội tình thâm hậu, ai cũng không biết bên trong sẽ có cao thủ như thế nào, nếu chọc giận bọn hán, hậu quả khó mà lường được.

Nguyên lai nghe Thôi Ngọc nói muốn đánh bên trên bọn hán sơn môn, chỉ nói là nói mà thôi, không nghĩ tới Thôi Ngọc vậy mà thật dự định làm như thế.

Thôi Ngọc âm âm u u cười nói: "Yên tâm, đám này con lừa trọc không dám động, ta cũng là nhìn xem, bọn hán như thế nào tránh thoát phía dưới một quan!"

Nói xong, Thôi Ngọc nhanh chân đi ra, vậy mà đi thẳng đến ngoài cửa lớn chờ.

Lý Phòng giậm chân một cái, dọc theo con đường này Thôi Ngọc đủ loại thủ đoạn, đều để cái này cái vương gia minh bạch, Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ không đánh không có nắm chắc cầm, đã Thôi Ngọc đều nói như thế, Lý Phòng cũng không lại khuyên can, bước nhanh rời đi, triệu tập nhân mã.

Thôi Ngọc suất lĩnh cái này mấy trăm Trần Thiên phủ cao thủ, khoải mã đuổi tới Tung Sơn Thiếu Lâm tự dưới núi, phát hiện chân núi lúc này ngay cả cái tiếp đãi võ lâm đồng đạo tiểu tăng đều không thấy tăm hơi, Thôi Ngọc cũng lười lại loại này chỗ không có không ai bảo nổi, thẳng tiếp nhận ngựa suất lĩnh đám người lên núi.

Khi đi tới Thiếu Lâm tự trước cổng chính, hai cái tiểu tăng nhìn thấy Thôi Ngọc một đoàn người, sắc mặt đại biến, bên trong một cái tiểu tăng cắn răng, tiến lên ngăn cản nói ra: "Thí chủ, Thiếu Lâm tự phong sơn mười năm, không thấy khách đến thăm, thí chủ vẫn là mời trở về đi!"

Không cần Thôi Ngọc nói chuyện, một bên sớm liền đạt được Thôi Ngọc chỉ thị Trần Thiên phủ cao thủ, tiến lên một bước, một bàn tay liền quạt bay cái này tiểu hòa thượng, cả giận nói: "Mất không mở đồ vật, vị này chính là đường đường đế sư, người là ai, cũng dám ngăn cản đế sư đại giá!"

Một cái khác tiểu hòa thượng bước nhanh về phía trước, đem hán đỡ dậy, chỉ gặp cái này tiểu hòa thượng một bên khuôn mặt đã sưng lên thật cao, khóe miệng máu tươi chảy ròng, cả giận nói: "Các người làm sao vô cớ hành hung, nơi này chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn Thiếu Lâm tự, bất luận cái gì người, không thể như thế làm càn!"

Ngán ngùi một câu, ngao khí mười phần.

Ai biết Thôi Ngọc căn bản cũng không để ý tới, bước ra một bước, bàn chân lớn trực tiếp giẫm tại cái này tiểu hòa thượng trên mặt, trực tiếp liền đập bay ra ngoài, lười nhác xem bọn hán một chút, Thôi Ngọc đi đến Thiếu Lâm tự cửa lớn đóng chặt trước, một tay đẩy đi, phát hiện bên trong lại bị quan chết rồi.

Lông mày nhíu lại, Thôi Ngọc khóe miệng phồng lên một vòng tiểu dung, tay cầm nắm đấm, trực tiếp đập vào đại trên cửa.

"Hồng!"

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ rung trời, hai phiến đại môn trực tiếp bay ra ngoài, rơi vào xa mười mấy trượng trên mặt đất, lần nữa phát ra hai tiếng ầm ầm tiếng vang, truyền khắp toàn bộ Thiếu Lâm tự.

Lý Phòng mồ hôi lạnh ứa ra, thầm nghĩ: "Hồng, sự tình làm lớn chuyện!"

Cái này xông vào sơn môn là một chuyện, nhưng là đập người ta sơn môn liền là không chết không thôi đại sự, Thiếu Lâm tự tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Người nào, dám can đảm hủy hoại ta Thiếu Lâm sơn môn!"

Từng tiếng quát chói tai thanh âm truyền đến, chỉ nghe bóng người chạy thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, từng cái cầm trong tay côn sắt tăng nhân nhanh độ đi vào trước sơn môn, trường côn trực chỉ Thôi Ngọc, không qua chỉ trong chớp lát, Thiếu Lâm tự trước sơn môn liền vây đầy lít nhít hòa thượng.

Ngẩng đầu nhìn lại, từng cái đầu trọc tại mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra quang mang chói mắt.

Táng Thổ hai tay che mắt, nói ra: "Ai nha, đây là vật gì, chói mắt!"

Nguyên bản cực độ không khí khẩn trương, bị Tang Thổ một câu, làm cho bầu không khí hoàn toàn không có, Trần Thiên phủ những cao thủ mặc dù

khẩn trương, nhưng cũng cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Cũng không phải sao, cái này liếc mắt nhìn qua, bọn này cùng Thượng Quang tro tro trên đầu, thẳng phản xạ ra từng đạo ánh sáng, liền cùng lít nha lít nhít thấp đèn lồng giống như, chói mắt.

Bất quá nhìn thấy nhà mình đề sư ở vào trong nguy hiểm, Trần Thiên phủ những cao thủ há có thể xem tiếp đi, để chính mình đại nhân ở vào trong nguy hiểm, "Vụt vụt vụt!" Từng đạo dao kiếm ra khỏi vỏ thanh âm truyền đến, Trần Thiên phủ những cao thủ bước nhanh về phía trước, trường đao trực chỉ Thiếu lâm tự võ tăng nhóm.

Song phương trực tiếp tiến vào kiếm bạt nỗ trương bầu không khí bên trong.

Trước sơn môn kia hai cái còn không có bò dậy hòa thượng lập tức liền gặp nạn, vô số chi bàn chân lớn từ trên người bọn họ giẫm qua, nửa cái mạng đều kém chút cho giẫm không có.

Đương Trần Thiên phủ những cao thủ toàn bộ xông đi lên về sau, chỉ có thể lưu tại nguyên chỗ thở không ra hơi, ngay cả bò dậy khí lực đều không có. Vô cùng thể thảm.

Bất quá bây giờ đã không có người đi chú ý bọn hắn.

Bọn này võ tăng vốn cho là là cái nào ma đạo cuồng nhân vậy mà trực tiếp đánh vào sơn môn, không nghĩ tới ra về sau, phát hiện đám người này vậy mà cả đám đều mặc Đại Đường Trần Thiên phủ đồng phục, lại là người trong quan phủ.

Thân là người trong võ lâm, tự nhiên đối Trần Thiên phủ đồng phục rất tinh tường, liếc thấy ra.

Lúc này trong Thiếu Lâm tự còn không có một cái nào năng chủ sự tăng nhân tại, bọn này hộ viện võ tăng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể vây quanh Thôi Ngọc một đoàn người, chờ đợi mình chương tạc tiền tới.

Thôi Ngọc nhìn bọn hắn một chút, cũng lười lại đi bức bách bọn hắn, hăng quá hoá dở, đập người ta sơn môn cái này là đủ rồi, không sợ bọn họ không ra.

Thôi Ngọc cho đến đợi nửa canh giờ, đều không có chờ đến Thiếu lâm tự cao tăng đến đây, đã hơi không kiên nhẫn, lúc này một tiếng to rõ thanh âm truyền đến.

"A Di Đà Phật, đề sư đại giá quang lâm không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội!" Lúc này, một cái già bảy tám mươi tuổi, mặc kim sắc cà sa hòa thượng suất lĩnh hơn mười vị mặc màu đỏ cà sa các viện trưởng tòa, đi trong đám người đi ra, nhìn về phía Thôi Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chiến La Hán trận

Thôi Ngọc nhìn xem Thiếu lâm tự phương tượng cùng một đám trưởng tòa, thầm nghĩ: "Các người rốt cục ra đến rồi!"

Thôi Ngọc cười đi lễ, nói ra: "Phương tượng khách khí, chỉ là phương tượng cùng chúng vị đại sư tại tinh nghiên Phật pháp, tại hạ chỉ có thể đến nhà bái phỏng!"

Một đám hòa thượng tròn mắt nhìn, cái này gọi là đến nhà bái phỏng, trực tiếp liền đem Thiếu lâm tự đại môn cho oanh mở, cái này rõ ràng là muốn đánh Thiếu lâm tự mặt, không lưu một phần mặt mũi, khinh người quá đáng.

Phương tượng tâm bình khí hòa, may may nhìn không ra nửa điểm tức giận bộ dáng, nói ra: "A Di Đà Phật, là bản tăng chậm trễ, chỉ là không biết đề sư đại giá quang lâm, cần làm chuyện gì?"

Thôi Ngọc cũng không buông tha phần cong, nói ra: "Nghe qua Thiếu Lâm tự chính là Phật gia thánh địa, từng cái Bồ Tát tâm địa, té thể vi hoại, lòng mang thiên hạ, cho nên tại hạ đến đây thỉnh cầu phương tượng trợ."

Thiếu Lâm phương tượng trong mắt tinh quang lóe lên, nói ra: "A Di Đà Phật, người xuất gia nhảy ra hồng trần, không hỏi thế sự, tìm tu Phật pháp, hồng trần thế tục sớm sẽ theo một đầu phiền não tia trở về với cát bụi, đề sư vẫn là mời trở về đi!"

Bọn này lão hòa thượng, quả nhiên là hạ quyết tâm làm cái này con rùa đen rút đầu.

Thôi Ngọc tiến lên một bước, nói ra: "Thiếu Lâm tự chính là giang hồ mười đại đỉnh tiêm môn phái một trong, hiện trên giang hồ người người đều vì bảo vệ quốc gia, không tiếc một thân thân xác thối tha, chẳng lẽ chư vị cao tăng, còn như thế tiếc thân, há không bị người trong giang hồ chế nhạo!"

Ai biết cái này lão hòa thượng vẫn là tà ngoan mất linh, nói ra: "Bản tự tăng nhân tập luyện một chút thô thiển quyền cước, vì cường thân kiện thể, thực sự không nên chém chém giết giết, còn xin đề sư không cần thiết lại nói, Phật nói cả đời bình đẳng, thế gian chỗ có sinh mệnh đều là bình đẳng, huống hồ Phật gia giới luật, thủ giới sát lục, đề sư sở cầu sự tình cùng ta Phật gia một mạch tôn chỉ rồi bỏ, tha thứ bản tăng không thể đáp ứng!"

Nói xong không đợi Thôi Ngọc nói cái gì, lão hòa thượng trực tiếp quay người nói ra: "Tiễn khách!"

Nói xong, dẫn đầu chư vị chưông tòa quay người rời đi.

"Còn xin phương trượng dừng bước!" Thôi Ngọc lên tiếng ngăn cản, nhưng là Thiếu Lâm phương trượng lại không chút nào dừng lại ý tứ, liền đương không có nghe thấy đồng dạng, biến mất tại một đám tăng nhân bên trong.

Lý Phòng tiến lên một bước, hỏi: "Đề sư, bây giờ nên làm gì?"

Thiếu Lâm tự phương trượng chưa từng có hỏi bọn hán sơn môn bị nện phá sự tình đã đề Lý Phòng bọn người tương đương giật mình, loại này đánh mặt sự tình Thiếu lâm tự phương trượng đều có thể nhẫn nại, thật đúng là không phải người bình thường.

Thôi Ngọc trầm mặc, nhìn xem chung quanh mấy ngàn võ tăng, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên, Thôi Ngọc nói ra: "Đã nhưng cái này lão hòa thượng muốn làm con rùa đen rút đầu, chúng ta liền xem hán đến cùng có thể chịu đạo lúc nào." Thôi Ngọc nhìn về phía Lý Phòng ba người, nói ra: "Nếu như ta nói, hôm nay liền đập hán cái này phá chùa miếu, các ngươi có dám hay không?"

Lý Phòng bọn người sững sờ, liền là chung quanh Trần Thiên phủ hộ vệ đều là quay đầu nhìn về phía Thôi Ngọc, thật giống như nhìn thấy một người điên.

Nơi này chính là mười đại đỉnh tiêm tông môn, không phải những cái kia một nhị lưu tông môn, Thiếu Lâm tự ngọa hồ tàng long, ai cũng không biết nằng từ bên trong tung ra cao thủ như thế nào, vẹn vẹn theo dựa vào bọn họ chút người này tay, thật không biết Thôi Ngọc dùng khí từ đâu tới, muốn đập Thiếu Lâm tự.

Nhìn thấy Lý Phòng bọn người cái dạng này, Thôi Ngọc cho là bọn họ không dám, bất quá bọn hán cũng nhưng cũng không dám.

Thôi Ngọc tiến lên một bước, cao giọng nói ra: "Đã các vị cao tăng tứ đại giai không, chắc hẳn cũng sớm đã tiêu trừ tham, giận, si, chậm, nghi cái này ngũ độc tâm, thế nhưng là ta cũng không tin, hôm nay ta ngược lại muốn xem xem các ngươi tứ đại giai không, không đến trình độ nào!"

Nói, Thôi Ngọc một cước bước ra, roi trên mặt đất phát ra một tiếng đéck tai nhức óc tiếng vang, mà Thôi Ngọc cũng đã xông về đám kia hòa thượng.

Nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, liền biết kẻ đến không thiện.

"Thiếu Lâm La Hán trận!" Không biết từ chỗ nào truyền đến tiếng vang, Thiếu lâm tự hộ viện võ tăng nhóm sớm liền chịu không được cái này uất khí, từng cái Hô Hòa lấy vọt ra.

Nếu là có người cẩn thận đếm kỹ, phát hiện lao ra hết thấy có một trăm linh tám cái cầm côn võ tăng.

Thôi Ngọc đi vào trên đất trống, liền đỉnh chỉ bất động, ban đầu địa phương, trên mặt đất có một cái dấu chân thật sâu.

Không phải Thôi Ngọc không hiểu được đánh đòn phủ đầu, mà là bọn này võ tăng mới vừa ra tới, toàn bộ khí cơ thật giống như ngưng kết cùng một chỗ, uy áp kinh người.

Một trăm linh tám cái võ tăng, tựa như tâm hữu linh tê, Thôi Ngọc chỉ cần khẽ động, liền là rút dây động rừng, trong nháy mắt liền sẽ nghênh đón bão tố công kích.

Mặt khác, Thôi Ngọc đến bây giờ đều không có kiểm tra ra thực lực của mình, hiện tại chính là một cái cơ hội tốt.

Trương truyền, Thiếu lâm tự chính tông La Hán trận, liền là luyện khí hóa thần võ giả, đều không thể thủ thắng.

Mà cái này một trăm linh tám vị võ tăng, Thôi Ngọc có thể rõ ràng cảm giác được, bọn hán đều là Tiên Thiên cấp bậc võ giả, lần này cũng không phải lúc trước cùng phổ tâm một trận chiến, đối mặt cái chủng loại kia gián dị La Hán trận.

Lúc trước chẳng qua là mười tám cái luyện khí võ tăng, hiện tại thế nhưng là một trăm linh tám vị tâm linh hợp nhất Tiên Thiên võ tăng.

Vô luận là tu vi, vẫn là uy lực đều không thể so sánh nổi.

Một trăm linh tám người, lít nha lít nhít, chợt nhìn hơi có vẻ chen chúc, nhưng là người biết chuyện đều có thể thấy được, bọn hán phối hợp chặt chẽ, tựa như thiên la địa võng.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đã sớm nghe nói Thiếu Lâm tự La Hán trận uy danh, hôm nay liền để tại hạ lĩnh giáo một phen đi!"

Nói, Thôi Ngọc nhọc thân bên trong, lực lượng đột nhiên bộc phát, thật giống như một đầu man ngưu, phóng tới chính đối diện võ giả.

Thôi Ngọc khê động, toàn bộ La Hán trận trong nháy mắt liền bắt đầu chuyển động.

"Uống!"

Một tiếng chinh tề hét to âm thanh truyền đến, mười mấy đầu côn sắt thật giống như trường mâu, đâm về Thôi Ngọc quanh thân các đại yếu hại.

Lý Phòng bọn người biến sắc, nói ra: "Để sư bất quá là Tiên Thiên võ giả, như thế nào là cái này La Hán trận đối thủ, Lý Tâm, hai người các ngươi theo ta cùng nhau giết đi vào, định muốn bảo vệ để sư an toàn."

Nhưng là Táng Thổ lại đi ra, đem bọn hấn ngăn lại, nói ra: "Các ngươi yên tâm, Thôi Ngọc không ngại, các ngươi không muốn đi qua vương bọn!"

Bị Táng Thổ như thế ngăn trở một chút, Lý Phòng ba người liền chậm một bước, chỉ có thể trở mắt nhìn kia mười mấy đầu côn sắt đâm vào Thôi Ngọc trên thân.

Bất quá mặc dù bọn hấn sót ruột, nhưng là bọn hấn cũng biết, bọn này hòa thượng tuyệt đối không dám đả thương cùng Thôi Ngọc cái này đường đồ đệ sư tính mệnh, nhưng là đau khổ vẫn là phải ăn một chút.

Nhưng là để bọn hấn không có nghĩ tới là.

Chỉ gặp giữa sân, một đầu côn sắt đâm đến Thôi Ngọc thân thể thời điểm, Thôi Ngọc thật giống như một cái như con thoi, thật nhanh quay vòng lên.

Thôi Ngọc sớm liền phát hiện, tại cái này mười mấy đầu côn sắt đâm ra thời điểm, nhìn như cùng nhau ra chiêu, nhưng là nhanh chậm có thứ tự, tràn đầy các loại biến hóa.

Nếu là người bên ngoài, làm như vậy tự nhiên là tốt, nhưng là đối với Thôi Ngọc tới nói, đây chính là bọn họ nhược điểm, bị Thôi Ngọc vững vàng nắm trong tay.

Đương cái thứ nhất côn sắt đâm trên người Thôi Ngọc thời điểm, Thôi Ngọc một thân Thái Cực quyền, liền lập tức nghênh tiếp, quý dị âm dương lực đạo mượn nhờ cái này thứ nhất côn lực đạo, xoay tròn ra.

Trên hai tay hạ tung bay, vận dụng vân thủ, đem đánh tới côn sắt phát qua một bên, sau đó tại mượn nhờ lực đạo của bọn hấn, thật nhanh tá lực, tá lực đả lực.

Cái này mười cái võ tăng lúc nào gặp qua cổ quái như vậy võ công, tại Thôi Ngọc quý dị Thái Cực quyền dưới, từng cái liền ngay cả cơ bản cân bằng đều không thể nắm giữ, từng cái méo miệng, muốn rút lui mở đều không thể làm được.

Trong chớp mắt, thân thể của bọn hấn liền đã bại lộ tại Thôi Ngọc trước mặt.

Thôi Ngọc trong mắt hàn quang lóe lên, Hình Ý Quyền nhu hòa tiến Thái Cực quyền bên trong, hai tay tựa như hóa thành vô số đạo huyền ảnh, đập vào cái này mười cái võ tăng trên thân.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Ta có thể trị hết

"Phanh phanh phanh!" Một mặt mười mấy đạo trảm đực tại mười cái võ tăng trên thân truyền ra.

Những này võ tăng thậm chí ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền đã trên không trung ngắt đi, liền như là mười mấy bộ thi thể, đập vào hai bên võ tăng trong ngực.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra, trên đến một loại võ tăng kinh sợ luyện một chút.

Lý Phòng chờ một đám triều đình cao thủ từng cái trọn mắt hốc mồm.

Một cái Tiên Thiên võ giả vậy mà vừa đối mặt liền miếu sát mười mấy cùng cao thủ cấp bậc, đơn giản tựa như giống như nằm mơ.

Nhưng là Thôi Ngọc đặc thể không tha người, thừa dịp đã hốt hoảng võ tăng, Thôi Ngọc thân thể tựa như một đạo mũi tên, liền vọt vào.

Một bên võ tăng muốn ngăn cản, đều không thể ngăn cản, bởi vì Thôi Ngọc tốc độ thật sự là quá nhanh.

Cường đại vô song nhục thân lực lượng, khiến cho Thôi Ngọc thật giống như một đầu viên cổ hung thú, cường hãn không thể tưởng tượng nổi.

Trần trực xê dịch ở giữa cũng là nhanh như thiểm điện, làm cho người ngay cả Thôi Ngọc góc áo đều không thể bắt được.

Bình thường cảnh giới cao võ lâm cao thủ, tốc độ là nhanh, nhưng là đây chẳng qua là khinh công mà thôi, tại giao đấu lúc, tốc độ lại nhanh cũng có hạn.

Nhưng là bọn hắn chưa hề đều không nhìn thấy Thôi Ngọc dạng này, nhanh không chút nào giảng đạo lý.

Nhưng là Thôi Ngọc tốc độ toàn bộ đều là dựa vào nhục thể cường hãn, bọn hắn có thể nhìn thấy, Thôi Ngọc chỗ qua chỉ là, đất đá tung bay, đại địa bên trên giống như bị khê bóc qua đồng dạng. Khắp nơi đều là rãnh sâu hoắm.

Thiếu Lâm tự hậu phương không có tham chiến tăng nhân cả đám đều trọn tròn mắt.

Thiếu Lâm tự La Hán trận hướng dự thiên hạ, chưa hề không ai nghĩ Thôi Ngọc dạng này, đánh Thiếu Lâm La Hán trận ngay cả cơ bản trận pháp đều không thể thi triển ra, hơn một trăm người cũng sớm đã trở nên loạn thất bát tao, từng người tự chiến.

Cứ như vậy, thật giống như Thôi Ngọc đang đuổi lấy hơn một trăm người đánh đồng dạng.

Trên mặt đất kêu rên một mảnh, bởi vì Thôi Ngọc những nơi đi qua, côn sát uốn lượn, xương cốt đứt gãy.

"Dừng tay!" Quát to một tiếng từ đằng xa truyền đến, chỉ gặp một vị thân mặc màu đỏ cà sa đại hòa thượng tựa như hùng ung đi sẵn, từ giữa không trung bay nhào mà xuống, một con thiết bào chụp vào Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc một chiều ngựa hoang phân tông, đem bên người mấy cái võ tăng đánh bay, nhìn về phía bất hướng mình cái này lợi bào, cười lớn một tiếng: "Đến hay lắm!"

Thôi Ngọc không lùi mà tiến tới, nhục thân lực lượng toàn diện bộc phát, một tiếng quát chói tai, một quyền đánh ra, ở giữa không trung cùng một trảo này đụng vào nhau.

Màu đỏ cà sa đại hòa thượng biến sắc, hắn cảm giác mình một trảo này, thật giống như chộp vào một cái chùy sắt lớn bên trên, lực lượng khổng lồ khiến cho hắn cái tay này giống như bị chạm điện, một cổ chết lặng cảm giác truyền đến, trong nháy mắt liền không hề hay biết.

Thôi Ngọc cũng là biến sắc, liền lùi mấy bước, một con cánh tay phải tràn đầy sưng cảm giác, đau rát. Đây là hắn bị ép chuyên tu lực lượng cơ thể đến nay, lần thứ nhất có người có thể đón lấy một quyền của hắn.

Hai người đều kiêng kỵ thực lực của đối phương, không có lần nữa xuất thủ.

Đại hòa thượng kia nhìn thoáng qua đầy đất kêu rên võ tăng, sắc mặt tái xanh, nói ra: "Thí chủ không cảm thấy xuất thủ quá tàn nhẫn sao?"

Cái này đại hòa thượng tức giận sau khi, ngay cả Thôi Ngọc để sư tôn hiệu cũng sẽ không tiếp tục nói, trực tiếp xưng hô Thôi Ngọc vì thí chủ.

Thôi Ngọc không tiếp lời này, hỏi: "Đại sư võ công cao cường, không biết xưng hô như thế nào."

Nghe được Thôi Ngọc hỏi như vậy, đại hòa thượng kia rõ ràng trọn mắt nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Bản tăng đương nhiệm La Hán đường thủ tọa, Hồng già!"

Thôi Ngọc sững sờ, trên mặt lúng túng nở nụ cười, cái này La Hán đường thủ tọa nhưng là cùng mình nguồn gốc cực sâu.

Lúc trước La Hán đường thủ tọa phổ tâm, liền là bởi vì chính mình cùng Hoa Mãn Lâu mới mất mạng, phổ tâm sư phó Hồng tin càng là mang theo Thần Tú, trong giang hồ khắp nơi bắt lấy chính mình, ai biết lại song song hao tổn tại trăm sông núi một trận chiến, mặc dù cuối cùng hai người đều bảo vệ tính mệnh, nhưng là Hồng tin toàn thân gân cốt vỡ vụn thành phế nhân, Thần Tú tốt đi một chút, bất quá cũng bị liệt thiên tê giác một bàn tay đập nát xương ngực, cả ngày nằm ở trên giường, cũng là phế nhân.

Hiện tại cái này Hồng già chính là Hồng tin sư đệ, một thân công phu không kém Hồng tin, chính là một vị luyện khí hóa thần võ giả.

Bất quá, Thôi Ngọc vẫn là nghiêm mặt nói ra: "Giữ gìn thiên hạ thương sinh, chính là mỗi một cái võ lâm chính đạo đều hắn là tận trách nhiệm, nhớ ngày đó, Hồng tin thân tăng không để ý người an nguy, cũng muốn trừ hết Thần Dược Môn bại hoại, làm sao cho tới bây giờ, Thiếu Lâm tự lại che lên lỗ tai, chặn lại miệng, ở chỗ này giả câm vờ điếc.!"

Hồng già sững sờ, sắc mặt quả thực không dễ nhìn.

Những năm gần đây, Thiếu Lâm tự trong võ lâm uy danh hiển hách, lúc nào làm ra như thế chuyện mất mặt.

Mặc dù cũng minh bạch phương trượng là muốn bảo toàn Thiếu Lâm tự, dù sao đây là một cuộc chiến tranh, không phải võ lâm tranh đấu, không cần thận, Thiếu Lâm tự mấy trăm năm đều khó khôi phục nguyên khí.

Nhưng là, rất nhiều tăng nhân đều không tán đồng, chỉ là Thiếu Lâm tự đồng dạng đẳng cấp sâm nghiêm, phương trượng làm ra quyết định này, bọn hán cũng chỉ có nghe theo phần.

Nhìn Hồng già sắc mặt khó coi giữ im lặng, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Ta biết rõ rất nhiều đại sư đều muốn vì lê dân bách tính ra một phần lực, chỉ là bởi vì một chút lý do vạn bất đắc dĩ mới như thế. Tại hạ muốn cùng quý tự phương trượng hảo hảo nói một chút, mời đại sư dẫn tiến!"

Hồng già nhìn xem Thôi Ngọc, trầm mặc nửa ngày, nói ra: "Vô dụng, thí chủ vẫn là mời trở về đi! Mặc dù thí chủ võ công cao cường, nhưng là ta trong Thiếu Lâm tự vẫn là có thật nhiều thế hệ trước thối nát, nếu gây bọn hán xuất thù, thí chủ nhất định phải chịu đau khổ."

"Đến Vu thí chủ cùng ta La Hán đường ân oán, xem ở thí chủ tâm hệ lê dân phân thượng, giống như kia thoáng qua như mây khói, ta La Hán đường tất nhiên sẽ không lại đi khó xử thí chủ."

Nói, liền nhắm mắt không nói, chờ lấy Thôi Ngọc bọn người rời đi.

Lý Phòng bọn người là may mắn biện pháp không có, bất quá bọn hán cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thôi Ngọc xuất thủ, không nghĩ tới Thôi Ngọc thực lực lại nhưng đã đến loại tình trạng này, rõ ràng chỉ là một cái Tiên Thiên cảnh giới võ giả, vậy mà cùng Luyện Khí Hóa Thần võ giả liều mạng một cái, không rơi vào thế hạ phong.

Lý Phòng trong lòng nghi ngờ, mình bất quá cũng chính là Luyện Khí Hóa Thần mà thôi, chẳng phải là nói, Thôi Ngọc thực lực cùng mình không kém bao nhiêu. Vốn đang bởi vì vì võ công của mình cao hơn Thôi Ngọc quá nhiều, có chút nắm thân phận, hiện tại là triệt để ở trong lòng rơi vào Thôi Ngọc phía dưới, hết thảy lấy Thôi Ngọc vì tôn.

Thôi Ngọc trầm tư nửa ngày, nói ra: "Đã quý tự phương trượng không nguyện ý cùng ta trao đổi xuất binh sự tình, như vậy tại hạ có một chuyện khác muốn cùng quý tự phương trượng trao đổi, không biết có thể?"

Hồng già nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Thí chủ liền là tìm lại nhiều lý do, phương trượng cũng không hội kiến người."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Vậy cũng không nhất định, nếu như ta nói, ta có thể trị hết quý tự Hồng tin thần tăng, còn có Thần Tú đại sư đâu, quý tự phương trượng có thể thấy một lần?"

Thôi Ngọc thật giống như một đạo sét rơi vào Hồng già trong lòng, chấn hấn tâm thần dao động, Hồng già hai mắt đột nhiên mở ra, nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Đế sư, ngài nói ngài có thể trị hết Hồng tin sư huynh, còn có Thần Tú?"

Thôi Ngọc gật đầu cười, nói ra: "Không tệ, chẳng qua nếu như quý tự phương trượng không tiện, ta liền không có cách nào!"

Hồng già trầm mặc nửa ngày, sau đó dụng lực nhẹ gật đầu, nói ra: "Còn xin đế sư chờ một lát, bản tăng đi một chút sẽ trở lại."

Thôi Ngọc gật đầu cười, nói ra: "Không sao cả!"

Nói, Hồng già đã quay người rời đi.

Đương Hồng già đem Thôi Ngọc nói ra về sau, phương trượng trong thiện phòng vây tụ các viện chương tòa từng cái sắc mặt đại biến.

Hồng tin chính là luyện khí hóa thần võ giả, chính là Thiếu Lâm tự hiếm có cao thủ, nếu là có thể chữa khỏi, đem gia tăng thật lớn Thiếu lâm tự nội tình.

Mà Thần Tú liền càng trọng yếu hơn, chính là Thiếu Lâm tự mấy trăm năm qua, nhìn thấy phật tính cao nhất đệ tử, ngày sau thành tựu không thể đoán trước, thậm chí trong Thiếu Lâm tự hứa bệ quan nhiều cao bồi thần tăng cho rằng, Thần Tú thậm chí có thể đạt tới trong truyền thuyết Luyện Hư hợp đạo vô thượng cảnh giới, đối Thần Tú báo lấy tới cao hi vọng.

Một đám hòa thượng cãi nhau, tối hậu phương trượng vẫn là quyết định gặp Thôi Ngọc một mặt, như là thật sự có thể để Hồng tin cùng Thần Tú khôi phục, như vậy vô luận như thế nào đều muốn gặp một lần.

Đương Hồng già dẫn Thôi Ngọc một đoàn người tiến về phương trượng thiện viện thời điểm, Thôi Ngọc rốt cục đắc ý cười.

Chương 165: Cầm phạt khiến

Trong thiên phòng, Thôi Ngọc một mình tiến vào, Thiếu Lâm tự phương tượng đã đợi chờ đã lâu. Nhưng là Thôi Ngọc phát hiện đại bộ phận tăng nhân đều dùng chờ mong ánh mắt nhìn lấy mình, nhưng là vẫn có thật nhiều người ôm ánh mắt hoài nghi.

Thôi Ngọc biết, xương cốt vỡ vụn, rất khó trị liệu.

Thôi Ngọc ngồi tại phương tượng đối diện, nói ra: "Xem ra, phương tượng cuối cùng vẫn là muốn cùng tại hạ nói một chút."

Phương tượng thở dài một hơi, hỏi: "Không biết đề sư có gì nắm chắc có thể trị hết Hồng tin cùng Thần Tú!"

Thôi Ngọc không có đông dài, từ trong ngực lấy ra hai cái hộp gỗ, đặt ở trên bàn trà, nói ra: "Thuốc này tên là hắc ngọc đoạn tặc cao, có thể tái tạo nhân thể xương cốt thần kỳ hiệu quả trị liệu."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, nói có tăng nhân đều nhìn về trên bàn trà kia hai cái không lớn hộp gỗ, hai mắt nóng bỏng.

Liên là vẫn luôn mặt trầm như nước phương tượng đều có một sát na thất thần, sau đó nhắm mắt niệm kinh văn, thật lâu mới nói ra: "A Di Đà Phật, lão nạp vậy mà phạm vào tham niệm, thực sự sai lầm, sai lầm!"

Thôi Ngọc có chút bĩu môi khinh thường, người lại tham niệm kia là bình thường, nếu là không có các loại dục vọng, kia còn là người sao?

Đối với phật gia giảng cứu cái gọi là tứ đại giai không, vô dục vô cầu, theo Thôi Ngọc toàn bộ đều là đánh rắm.

Có người nói chiến tranh là nhân loại tiến lên động lực, nhưng là theo Thôi Ngọc, dục vọng mới là nhân loại không ngừng hướng về phía trước cất bước động lực. Nếu như không có dục vọng, như vậy nhân loại đã sớm diệt vong.

Người căn bản là cái gì, hoặc là nói sinh mệnh căn bản là cái gì, theo Thôi Ngọc, không phải cái gì cầu thí thiên đạo, mà là dục vọng, dục vọng mới chết chỗ có sinh mệnh căn bản, một cái không có dục vọng đồ vật, không xứng đáng chỉ làm sinh mệnh.

Đây mới là Thôi Ngọc không thích những này Phật giáo nguyên nhân. Bởi vì Phật giáo căn bản chính là phản nhân loại.

Thôi Ngọc cũng không thúc giục, yên lặng chờ Thiếu Lâm phương tượng mình mở miệng.

Nếu như, không qua bao lâu, Thiếu Lâm phương tượng nhìn Thôi Ngọc một chút, hỏi: "Không biết đề sư muốn điều kiện gì mới bằng lòng đem này thần dược ban cho Thiếu Lâm tự."

Thôi Ngọc trong lòng rất khinh bỉ một phen, có điều kiện gì, ngươi trong lòng mình không có số?

"Phương tượng chớ có giả bộ hồ đồ, tại hạ điều kiện là cái gì, phương tượng cần gì phải biết rõ còn có hỏi đâu? Bất quá vô luận phương tượng có đáp ứng hay không, cái này hai hộp hắc ngọc đoạn tặc cao tại hạ đều sẽ giao cho phương tượng!"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, tất cả tăng nhân đều kinh ngạc nhìn về phía Thôi Ngọc, bất quá một mực đối Thôi Ngọc oán hận bất bình tăng nhân, bởi vì câu nói này, đối Thôi Ngọc cũng không phải như vậy cấm hận.

Thậm chí có một tia hảo cảm.

Nhưng là Thiếu Lâm phương tượng, lại cảm giác cái này hai hộp thần dược lại là phỏng tay vô cùng, cuối cùng thở dài một tiếng, nói ra: "Đề sư điều kiện, tha thứ lão nạp không cách nào đáp ứng. Cái này hai hộp thần dược vẫn là mời đề sư thu hồi, vô công bất thụ lộc!"

Thôi Ngọc lắc đầu, không có nhìn về phía trên bàn trà hai hộp thuốc, mà là nói ra: "Phương tượng, không bằng chúng ta tâm sự cái khác a!"

Thiếu Lâm phương tượng nhìn Thôi Ngọc một chút, hạ quyết tâm, vô luận Thôi Ngọc nói cái gì, đều sẽ không đáp ứng xuất binh.

"Đề sư thỉnh giảng?"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Phương tượng, theo ta được biết, Thiếu Lâm tự có như vậy một đầu quy củ, người xuất gia giới sắc, không được đón dâu phải chăng?"

Ở đây tăng nhân đều là sững sờ, không biết Thôi Ngọc tại sao muốn hỏi cái này biết rõ còn có hỏi vấn đề."

"Không tệ!"

Thôi Ngọc đắc ý cười một tiếng, nói ra: "Tại hạ đã từng cùng Thánh Hoàng chuyện phiếm lúc, Thánh Hoàng hỏi ta, hẳn cảm thấy phật gia giáo nghĩa rất

không tệ, nghĩ muốn đại lực đề cử Phật giáo, để Phật giáo trải rộng thiên hạ, thụ vạn dân hương hỏa, hỏi ta như thế nào đối đãi việc này?"

Thôi Ngọc nói xong cũng tùy ý quét một chút, phát hiện một đám hòa thượng đều kích động nhìn mình, mặc dù không biết thật giả, nhưng là nếu là thật sự, đây chính là bọn họ Phật giáo hưng thịnh hi vọng.

Liền là ra về trấn định Thiếu Lâm phương trượng, tay đều rõ ràng lắc một cái.

"Phương trượng, nhưng biết tại hạ là trả lời như thế nào sao?"

Thiếu Lâm phương trượng rõ ràng không cách nào bình tĩnh, hỏi: "Còn xin đề sư chi giáo!"

Thôi Ngọc nói ra: "Ta nói, Phật gia đạo người hướng thiện, giáo nghĩa chủ yếu chia làm ba cái phương diện, một bốn để nói, chính là Phật giáo căn bản tư tưởng, vì khổ, tập, diệt, nói. Nói cho mọi người thống khổ tồn tại, và giải quyết thống khổ phương pháp. Hai vì nhân duyên nói, nói cho mọi người, mọi chuyện đều có nhân quả, hôm qua nhân, hôm nay quả. Khiến mọi người tích đức làm việc thiện, không muốn làm ác. Ba vì luân hồi nói. Nói tóm lại, là một cái vô cùng tốt, cực kì thích hợp dân chúng thờ phụng tốt tông giáo."

"A Di Đà Phật, đa tạ đề sư tại Thánh Hoàng trước mặt nói ngọt. Bất quá lão nạp còn là lần đầu tiên thấy có người có thể như thế đơn giản rõ ràng tường thuật tóm lược ngã Phật dạy một chút nghĩa, đề sư cùng ngã Phật hữu duyên, là từ tuệ căn."

Phương trượng kinh dị nhìn Thôi Ngọc một chút, hần vạn lần không ngờ, đối Thiếu Lâm tự hùng hổ dọa người Thôi Ngọc, vậy mà đối Phật giáo kinh nghĩa hiểu rõ như vậy.

Liền ngay cả một đám tăng nhân, đều giật mình nhìn qua Thôi Ngọc.

Nhưng là Thôi Ngọc nhưng trong lòng đã mắng lên, cái gì gọi là cùng Phật hữu duyên, cái gì gọi là có tuệ căn, lão tử mới sẽ không làm hòa thượng đầu.

Thôi Ngọc sắc mặt yên tĩnh trở lại, nói ra: "Phương trượng vẫn là trước không cần cảm ơn ta, nếu như người nghe ta lời kế tiếp, chỉ sợ cũng sẽ không như thế suy nghĩ."

Phương trượng trong lòng hơi hồi hộp một chút, có loại dự cảm xấu.

Chỉ gặp Thôi Ngọc nói ra: "Ta lúc ấy nói, mặc dù Phật giáo hoàn toàn chính xác thích hợp dân chúng học tập cung phụng, nhưng là một, Phật gia chính là phiên ngoại truyền vào bên ngoài dạy, ta Đại Đường bách tính đi học tập phiên ngoại người tông giáo, quả thực không ổn, đây là một. Hai, Phật gia con cháu không đến Đường phục, không tuân theo Đường lễ, không sự tình thừa thừa, cùng Đại Đường vô ích, đây là hai. Ba, Phật gia người xuất gia, tuyên dương tứ đại giai không, không phụ mẫu, vì bất hiếu. Không có vua bên trên, đây là bất trung, không huynh đệ, đây là bất nghĩa, không vợ, đây là bất nhân. Bất trung như thế bất hiếu bất nhân bất nghĩa tông giáo, ta nhìn không những không thể đại lực tuyên dương, không bằng triệt để cấm tốt!"

Thôi Ngọc thanh âm bình thản đến cực điểm, nhưng là câu câu đều rất giống một thanh cương đao cắm vào tất cả tăng người tâm bên trong.

Phương trượng thiền viện bên trong, yên tĩnh, liền ngay cả nhiệt độ đều rất giống đột nhiên giảm xuống, giống như trời đông giá rét bên trong.

Thôi Ngọc lại tựa như không có có cảm giác, trong mắt ý cười liền tựa như hai thanh lợi kiếm, nhìn về phía Thiếu Lâm phương trượng, hỏi: "Phương trượng cảm thấy, đúng không?"

Có thể đối em gái người, cơ hồ tất cả tăng nhân hận không thể tại trên gương mặt kia đập cho hai cước mới có thể giải hận, vừa rồi bọn hắn làm sao lại ở trong lòng cảm thấy Thôi Ngọc người này cũng không tệ lắm, không nghĩ tới vậy mà ác độc đến tận đây.

Thiếu Lâm phương trượng sắc mặt tái xanh, nhìn xem Thôi Ngọc ánh mắt thật giống như đang nhìn một cái ma vương.

Nhìn thấy bọn hắn đều không nói lời nào, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Theo ta được biết, các người Phật gia cùng Đạo gia cũng tranh chấp hơn ngàn năm, thế nhưng là các người biết vì sao các người Phật gia vì sao một mực thua sao?"

Thôi Ngọc cũng không chờ bọn họ trả lời, liền tự hỏi tự trả lời, nói ra: "Người Phật gia tuyên dương, phổ độ thiên hạ, lòng dạ từ bi. Lại mỗi khi gặp loạn thạch, liền phong sơn đóng cửa, bảo toàn tự thân. Mà Đạo gia mặc dù tuyên dương, ẩn cư sơn lâm, vô vi mà trị, nhưng là mỗi khi gặp thiên hạ đại loạn, liền xuống núi hành y cứu thế, tiếp tế thiên hạ lê dân bách tính. Cái gì nhẹ cái gì nặng các người đương phân rõ. Như các người như vậy thấp kém bi ối thù đoạn, cho dù ai nhìn, đều không thể thắng nổi Đạo gia một mạch!"

Thôi Ngọc đích thật là sự thật, để bọn này tăng nhân mặc dù sắc mặt đỏ lên phát tím, nhưng không có một câu có thể cãi lại, xấu hổ cúi đầu mặc niệm kinh văn.

Thôi Ngọc tiếp lấy hạ mãnh dược, nói ra: "Cho nên, ta đã từng hướng Thánh Hoàng đề nghị, loại này Phật giáo, không bằng cấm. Thế nhưng là lúc ấy Thánh Hoàng không đành lòng, quyết tuyệt tại hạ." Thôi Ngọc làm cho tất cả mọi người đều đột nhiên biến sắc, nhưng là nghe được Thánh Hoàng quyết tuyệt, mới thờ dài nhẹ nhõm.

Nhìn thấy bọn hắn dạng này, Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Bất quá..."

Thôi Ngọc một câu bất quá, để một đám tăng người tim đều nhảy đến cổ rồi, chỉ gặp Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra một quyển màu vàng sáng quỳnh trọc, mặt trên còn có Ngũ Trảo Kim Long hoa văn, Thôi Ngọc đem quyển trọc đặt ở trên bàn trà, mở ra, chỉ gặp bên trong trống rỗng, phải phía dưới

nhưng lại một cái đồ tươi đại ần ần ký.

Thôi Ngọc nhìn chăm chặp Thiếu Lâm phương tượng mặt, nói ra: "Phương tượng, người nói ta cái này cấm phạt lệnh, đương viết không làm viết?"

Thiếu Lâm phương tượng thân thể run lên, cũng cảm giác một trận trời đất quay cuồng, Thôi Ngọc lúc này trần trụi đe dọa, nhưng là không người cảm thấy đó là cái trò đùa. Tất cả mọi người con mắt đều bị trên bàn trà kia quyền trống không thánh chỉ hấp dẫn

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Người lão đây là muốn làm gì?

Lý Chúc Âm niên kỷ đã hơn một trăm năm mươi tuổi, một thân tu vi đã đạt đến luyện Thần Phán Hư sơ giai cảnh giới, một thân thực lực khoáng cổ thước kim, đáng tiếc tư chất nội tình đã tới cực hạn, đời này xem như không có cách nào tiến thêm một bước.

Cho nên, từ Thánh Hoàng tiến vào phong thiên điện mật đàm một đêm về sau, chỉ có thể làm cho mình đến đây, dọc theo con đường này, Lý Chúc Âm tắc gầy không thôi, không biết chạy chết nhiều ít con khoái mã, hôm nay rốt cục chạy tới trong sông quận thành Trần Thiên phủ.

Phong trần mệt mỏi một đường, dù cho Lý Chúc Âm thực lực cường đại như vậy, cũng sẽ không lãng phí nội lực, ngăn cản trên đường tro bụi, cho nên hẳn lúc này, một thân bẩn thỉu, thật giống như một cái lão khát cái, một trương trần đầy bụi đất mặt, sớm cũng làm người ta nhìn không ra nguyên bản đáng về.

Nhìn trước mắt Trần Thiên phủ, Lý Chúc Âm bước nhanh đến phía trước, lại lập tức liền bị hai cái thủ vệ ngăn cản lại.

Chỉ gặp cái kia thủ hộ quát: "Từ đâu tới lão khát cái, con mắt mù không thành, cũng không nhìn một chút nơi này là địa phương nào, liền dám đi đến xông!"

Lý Chúc Âm vừa muốn nổi giận, liền thấy mình một thân bẩn thỉu bộ dáng, cũng không nói nhảm, từ trong ngực lấy ra một mặt Thanh Long lệnh bài, trên đó viết thật to một cái "Ngự" chữ.

Nhìn thấy cái lệnh bài này, hai cái thủ vệ lập tức bị hù ngầy người, cái kia vừa rồi nhục mạ Lý Chúc Âm thủ vệ càng là mở đến trên mặt đất.

"Gặp qua đại nhân!" Một cái khác một mực không nói gì khá tốt chút, cúi đầu bước lên phía trước chào.

Lý Chúc Âm nhướng mày, nói ra: "Đường đường Trần Thiên phủ, làm sao chỉ có hai người các người thủ vệ?"

Cái kia thủ vệ nói ra: "Đại nhân có chỗ không biết, để sư hôm nay sáng sớm, liền đem bản phủ tất cả cao thủ tề tựu, lên kia Tung Sơn Thiếu Lâm tự!"

"Người nói cái gì?" Lý Chúc Âm giật mình, hỏi: "Tổng cộng mang theo bao nhiêu nhân mã?"

Thủ vệ kia không dám giấu diếm, nói ra: "Tất cả cao thủ đều mang đến, có chừng hai, ba trăm người."

Lý Chúc Âm trong lòng hơi hơi hộp một chút, ám đạo không tốt, Thôi Ngọc đây là muốn đánh vào Thiếu Lâm tự a.

Lý Chúc Âm rút cuộc ngừng lưu không được, quay người rời đi, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, trong không khí chỉ để lại một câu nói của hắn đang vang vọng.

"Ồ ngôn uế ngữ, không coi ai ra gì, và miệng năm mươi, đá ra Trần Thiên phủ!"

Cái kia thủ vệ thờ dài một hơi, nhìn về phía trên mặt đất cũng sớm đã dọa sợ thủ vệ, nói ra: "Tôn hai, người cái mạng này tính bảo vệ, đã sớm để người nói chuyện chú ý một chút, hôm nay gặp đi!"

Thờ dài, Trần Thiên phủ bên ngoài chỉ hồi tường đến từng tiếng giòn sáng tiếng bập tai, để cho người ta nghe cũng cảm giác đau rát.

Trong Thiếu Lâm tự, Thôi Ngọc đem hắc ngọc đoạn tục cao vì Hồng tin còn có Thần Tú tốt nhất, cần dặn chăm sóc tiểu hòa thượng phải chú ý hạng mục công việc, liền đem còn lại giao cho bọn hắn.

Thiếu Lâm phương tượng thi lễ, một tạ, nói ra: "Đa tạ để sư viện thủ, cứu được hai người bọn họ, ta Thiếu Lâm tự vô cùng cảm kích."

Thôi Ngọc cười, nói ra: "Phượng trượng khách khí. Phượng trượng có thể lòng dạ từ bi, đáp ứng xuất binh tương trợ, tại hạ càng là khâm phục, chỉ là việc nhỏ, cần gì tiếc nuối!"

Phượng trượng mặc dù nở nụ cười, lo lắng trong lòng đáng chết không hiểu.

Nói ra: "Đề sư, lão nạp đã đề người chuẩn bị trà thom, còn xin đề sư tiến về nghỉ ngơi, lão nạp còn có một ít chuyện thỉnh giáo."

Thôi Ngọc vui vẻ thông hướng, nói ra: "Mời, tại hạ ngưỡng mộ Phật pháp đã lâu, đang muốn cùng đại sư ngaoi nghiền cứu thảo luận một phen, học tập một hai."

Nghe được Thôi Ngọc, Thiếu Lâm phượng trượng cùng một đám tăng nhân chỉ cảm thấy một bên bắp thịt trên mặt giật giật, trong lòng thầm mắng Thôi Ngọc, thật sự là không muốn mặt, đối trả như vậy, vậy mà nói như thể tự nhiên, chỉ sợ thiên hạ này cũng không có người nào.

Bất quá Thôi Ngọc cứu được Hồng tin, cùng Thiếu lâm tự phạt gia thiên tài, bọn hắn tự nhiên muốn bày làm ra một bộ cảm kích bộ dáng.

Lý Chúc Âm thi triển khinh công, nhanh như lôi quang, một đường chạy lên Thiếu Lâm tự, vừa mới đến Thiếu lâm tự ngoài cửa lớn, Lý Chúc Âm liền thấy đại môn trống rỗng, trong lòng kinh hãi, mình vẫn là tới chậm, Thôi Ngọc một đoàn người đã cùng Thiếu Lâm tự chiến đấu.

Nhanh chân đi gần Thiếu Lâm tự sơn môn, vào mắt liền là hai cái đồ vào mười ngoài mấy trượng đại môn, chung quanh một mảnh đá vụn khe rãnh, chói mắt máu tươi vậy khắp nơi đều là, mấy chục cái tăng nhân đang bận quét dọn.

"Hóng, xem ra đề sư đã gặp!" Lý Chúc Âm sắc mặt đều tối xuống, hắn chưa từng có nghĩ tới Thôi Ngọc có thể thắng lợi, bởi vì Thiếu lâm tự nước thật sự là quá sâu, sâu đến đề Đại Đường triều đình đều kiêng kỵ tình trạng.

Nhưng là những này còn không thể để hắn sợ hãi.

Bọn này hòa thượng nhìn thấy một cái lão khất cái, lửa giận ngút trời đi đến, lập tức sững sờ, hôm nay sao thế nhỉ, tới một nhóm lại một đợt, bất quá cái này lão khất cái là chuyện gì xảy ra, ăn xin chiếm được Thiếu Lâm tự tới.

Lý Chúc Âm nhìn về phía cách mình gần nhất hòa thượng, kêu lên: "Ngươi qua đây."

Thái độ phách lối đến cực điểm.

Bọn này hòa thượng hôm nay vốn là bị chọc tức, trong lòng ở một bụng lửa, đốt khó chịu, cái này đột nhiên chạy vào lão khất cái lại phách lối như vậy, cái này khiến ngày thường khuôn mặt tươi cười nghênh nhân tiểu hòa thượng cũng vô pháp cười ra một tia.

Tiểu hòa thượng phần nộ đi tới, quát: "Từ đâu tới tên ăn mày, dám tại ta Thiếu Lâm tự giương oai, còn không mau cút đi!"

Lý Chúc Âm lông mày nhíu lại, trợn mắt tròn xoe, hắn đường đường luyện Thần Phản Hư chí cường võ giả, lại bị một cái tiểu hòa thượng mắng, lập tức giống như điên dại, một ba chưởng liền đem cái này tiểu hòa thượng đập bay ra ngoài.

Bất quá hắn cũng không có hạ sát thủ, hiện tại Thôi Ngọc chờ người sinh tử chưa biết, nếu là hạ sát thủ, đợi chút nữa tất nhiên không tốt thảo nhân.

Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống liền khó thể tha.

Chung quanh một đám tiểu hòa thượng nhìn thấy sư huynh đệ của mình chịu nhục, gặp cái này lão khất cái ám toán, từng cái nộ khí trùng thiên, cũng bắt chập tất cả, liền xông đi lên, chuẩn bị đem cái này lão khất cái đánh lên một chầu, tốt giải sầu một chút bên trong hòa khí.

Lý Chúc Âm trong lòng lo lắng, lúc đầu dự định gọi cái tiểu hòa thượng hỏi một chút Thôi Ngọc sự tình, ai biết bọn này tiểu hòa thượng liền cùng ăn thuốc nổ giống như, một điểm liền nổ, cái dạng này căn bản là không cách nào hỏi thăm.

Bất quá đã không cách nào hỏi thăm, Lý Chúc Âm dứt khoát liền không hỏi, mình đi tìm Thiếu lâm tự phượng trượng, trực tiếp đi đòi người.

Nhưng là trước mặt tiểu hòa thượng nhóm dám can đảm ra tay với mình, đây chính là đối khiêu khích của hắn, Lý Chúc Âm nhanh chân bước ra, quanh thân nhiệt độ chợt hạ xuống, chỉ gặp hắn tay phải vung lên, ngày nắng chói chang bên trong vậy mà treo lên phong tuyết, gây nên một trận cuồng phong cuốn về phía hướng về phía hắn mà đến các hòa thượng.

Chỉ gặp trong nháy mắt, bọn này tiểu hòa thượng từng cái đột nhiên đứng im, quanh thân lấy mắt thường nhìn thấy tốc độ, mọc ra từng tầng từng tầng hàn băng, trong nháy mắt, cái này Thiếu Lâm tự sơn môn chỗ, liền có thêm mấy chục tòa nhân tính băng điêu.

Lý Chúc Âm lạnh hừ một tiếng, vượt qua băng điêu, đến gần trong Thiếu Lâm tự.

Nhắm mắt cảm ứng, Lý Chúc Âm phát hiện một nơi, có rất nhiều cường giả khí tức, nghĩ thầm, đám người này tất nhiên là Thiếu lâm tự cao tăng không thể nghi ngờ. Thân hình mở ra, liền chạy như bay.

Đang cùng Thiếu Lâm phượng trượng cùng một chỗ hành tẩu Thôi Ngọc đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên nhìn qua Thiếu Lâm phượng trượng, hỏi: "Phượng trượng, ngươi nói là, cái này mười đại đỉnh tiêm môn phái Già Lam thiền viện, bất quá chỉ có ba mươi, năm mươi người? Phượng trượng ngươi

chẳng lẽ nói đùa sao?"

Thôi Ngọc ngay tại hướng Thiếu Lâm phương trượng nghe ngóng đồng dạng là phật môn tông phái Già Lam thiền viện, ai biết nhưng từ Thiếu Lâm phương trượng miệng bên trong biết được, đường đường mười đại đỉnh tiêm tông môn một trong Già Lam thiền viện, từ trên xuống dưới, chỉ bất quá chỉ có ba mươi, năm mươi người. Lộ ra như thế không thể tưởng tượng nổi.

Ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị kỹ càng hỏi thăm lúc, chung quanh đột nhiên dâng lên một cỗ khí thế cường đại, phô thiên cái địa đánh tới, quát to một tiếng tại vang lên bên tai: "Không cho phép tổn thương đề sư!"

Thấy hoa mắt, một cái lão khất cái bộ dáng người xuất hiện tại Thôi Ngọc bên cạnh, đồng thời đem hắc hộ tại sau lưng.

Thế nhưng là lão khất cái thấy rõ người chung quanh về sau, lập tức sững sờ, phát hiện tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem chính mình.

Thôi Ngọc nhìn xem cái này lão khất cái, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ngài là vị nào, đây là muốn cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Hồi kinh

Lý Chúc Âm sững sờ, hắc hộ vừa rồi phi thân lên, xa xa liền thấy Thôi Ngọc bị một đám đại hòa thượng bao bọc vây quanh, lại không nhìn thấy Lý Phòng chờ một nhóm hộ vệ ở bên.

Lý Chúc Âm sốt ruột phía dưới, hét lớn một tiếng liền vọt tới, ai biết lại phát hiện một đám người dùng ánh mắt khác thường nhìn xem mình, mà giữa sân cũng không có đang đánh nhau đáng vẻ.

Lúng túng Lý Chúc Âm, biết mình hiểu lầm, nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Gặp qua đề sư, bản vương Lý Chúc Âm, là Thánh Hoàng bệ hạ yêu cầu bản vương đến đây bảo hộ đề sư an toàn."

Nói, từ trong ngực đem Thanh Long khiến lấy ra ngoài, đưa cho Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua, liền nhận ra được, nói ra: "Gặp qua vương gia!"

Đương cái này Lý Chúc Âm tự giới thiệu thời điểm, phổ chữ lót tăng nhân còn không có cảm giác gì, nhưng là Hồng chữ lót tăng nhân lại từng cái kinh dị nhìn qua hắc hộ.

Phương trượng kinh ngạc nói ra: "Nguyên lai là Chúc Long tiền bối, bản tăng xin ra mắt tiền bối."

Thôi Ngọc sững sờ, xem ra Lý Chúc Âm mười phần không đơn giản.

"Không xong, không xong!"

Lúc này một đám hòa thượng vội vàng địa lao đến.

Thiếu Lâm phương trượng cùng các viện thủ tọa nhìn về phía bọn họ.

"Phương trượng không xong, sơn môn địa phương, rất nhiều sư huynh đệ đều bị đóng băng, nghe nói là một cái lão khất cái ra... A, liền là hắc hộ!" Một người cầm đầu hòa thượng nói, đột nhiên thấy được đứng tại Thôi Ngọc bên cạnh Lý Chúc Âm.

Lý Chúc Âm lạnh hừ một tiếng, mặc dù biết mình hiểu lầm, nhưng là không chút nào nhận vì chuyện của mình làm là sai.

Nói ra: "Không tệ, lão phu nghĩ đến đám các người đối đề sư bất lợi, cho nên mới xuất thủ, bất quá các người yên tâm, lão phu không có muốn tính mạng bọn họ, các người dùng nước ấm hoa nở liền không sao."

Một đám hòa thượng gân xanh thẳng lòi, Thiếu Lâm phương trượng bất đắc dĩ nói ra: "Các người đi dựa theo tiền bối nói, đem bọn họ cứu chữa qua tới."

Thôi Ngọc bắt đắc đi thờ dài.

Vào đêm, Thôi Ngọc một đoàn người một lần nữa về tới sông hướng quận thành Trấn Thiên phủ bên trong.

Vừa về tới Trấn Thiên phủ, Lý Chúc Âm trước hết đi rửa mặt, Thôi Ngọc thì làm cho tất cả mọi người đều riêng phần mình trở về, hôm nay một ngày cùng những này hòa thượng đầu trí đầu dững, càng là muốn thi cứu Hồng tin cùng Thần Tú, Thôi Ngọc đã tình trạng kiệt sức.

Lần này Thiếu Lâm tự một nhóm, Thôi Ngọc có thể nói là xuất huyết nhiều, không nói những cái khác, hắc ngọc đoạn tục cao là hệ thống dị biến trước đó, Thôi Ngọc hỏi đoán một chút thuốc chữa thương một trong, bởi vì cảm thấy hệ thống tùy thời có thể lấy hỏi đoán, cho nên Thôi Ngọc hỏi đoán được phẩm cũng không phải là rất nhiều, hiện tại giao cho Thiếu lâm tự, càng là hẳn chỉ có hai hộp.

Nhưng là ngừng lại kế hoạch của mình, Thôi Ngọc cảm thấy những này vẫn là đáng giá.

Ngày thứ hai, Thôi Ngọc vừa ra ngoài, liền thấy Lý Chúc Âm đại mã kim đao ngồi ở vị trí đầu, mà Lý Phòng ba người thật giống như tiểu hài tử, cúi đầu đứng trước mặt của hắn, nghe Lý Chúc Âm dặn dạy.

Thôi Ngọc lúng túng cười đi vào, nói ra: "Vương gia, ngài làm cái gì vậy?"

Lý Chúc Âm nhìn thấy Thôi Ngọc, gật đầu cười, nói ra: "Cái này ba cái tiểu bối thụ hoàng mệnh hộ vệ để sự an toàn của ngươi, nhưng là hôm qua ta đến lúc đó, trước đây ruột bên cạnh vậy mà không có phát hiện bọn hắn, bọn hắn cũng dám không Cổ tiên sinh an ủi, rồi đi tiên sinh bên người, thật sự là không thể tha thứ!"

Thôi Ngọc sững sờ, nói ra: "Vương gia vẫn là không nên trách tội bọn hắn, thật sự là bởi vì hôm qua ta yêu cầu bọn hắn rời đi." Thôi Ngọc vội vàng cầu tình, dù sao cũng là mình yêu cầu bọn hắn rời đi.

Lý Chúc Âm âm âm u u chậm chậm lấy ba người bọn họ, để ba người bọn họ trong lòng hoảng sợ.

"Tốt, các ngươi lui ra đi, ta muốn cùng đế sư nói một chút."

Lý Phòng ba người lập tức cũng như chạy trốn đến lui ra ngoài.

Chờ ba người bọn họ thối lui về sau, Lý Chúc Âm cười nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Đế sư, tại hạ một lần nữa tự giới thiệu mình một chút đi, tại hạ thập hoang Thần Vực, Thanh Long ngồi xuống, Chúc Long Lý Chúc Âm!"

Nghe được Lý Chúc Âm tự giới thiệu, Thôi Ngọc con mắt trong nháy mắt sắc bén lại.

Nửa năm sau, Thôi Ngọc một đoàn người rút cục về tới trong kinh thành, Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng, còn lại mấy cái tông môn vậy mà như thế thuận lợi, nhất là Thanh Liên Kiếm Tông, đối đãi Thôi Ngọc càng là lễ ngộ có thừa, lúc này, Thôi Ngọc mới biết được, Thanh Liên Kiếm Tông cùng nói là một cái Kiếm Tông, càng thêm giống như là một cái nho gia tông môn, trên tông môn hạ vậy mà đều là người đọc sách, Thôi Ngọc học thuyết tại Thanh Liên Kiếm Tông bên trong tương đương thụ tôn sùng.

Khiến cho Thôi Ngọc còn chưa kịp mời bọn họ rời núi, liền nhận Thanh Liên Kiếm Tông cao tăng yêu cầu dưới, trước mở một trận học thuyết diễn thuyết.

Bất quá dứt khoát, ngoại trừ Già Diệp thiền viện bởi vì cả cái tông môn nhân số thực sự quá ít bên ngoài, những tông môn khác đều cam đoan xảy ra núi tương trợ, Thôi Ngọc càng là dùng trong khoảng thời gian này, tuyên bố thông cáo, đồng thời điều động các nơi Trấn Thiên phủ, tiến về các nơi thật to môn phái nhỏ, lấy tư thái ương ngạnh yêu cầu bọn hắn xuất binh, cùng chống chọi với thảo nguyên Man bình.

Cũng may mà thập đại môn phái đều đã bị Thôi Ngọc cảm xuống, cho nên cơ hồ không có gặp được cái gì cự tuyệt sự tình.

Đồng thời, tại đến kinh thành trước mấy ngày, Thôi Ngọc đã đem hội mình ngày cùng địa điểm, thông qua Trấn Thiên phủ trải rộng thiên hạ mạnh mạng lưới lớn, truyền cho các đại môn phái. Hết thấy chỉ chờ hội mình thời gian đánh tới, hết thấy liền sẽ nước chảy thành sông.

Trong ngự thư phòng, lúc này chỉ có Thánh Hoàng còn có Thái tử Lý Càn hai người.

Lý Càn nhìn xem Thánh Hoàng, hưng phấn nói ra: "Phụ hoàng, không nghĩ tới tiên sinh kế hoạch vậy mà như thế thuận lợi, ngắn ngủi thời gian hơn một năm, liền thuyết phục mười đại đỉnh tiêm môn phái suất tuyên bố trước rời núi tương trợ triều đình, mới khiến cho các môn phái khác như thế thuận theo nghe theo triều đình mệnh lệnh."

Thánh Hoàng cũng là tâm tình thật tốt, mặc kệ lần này thảo nguyên một trận chiến kết quả như thế nào, đều không phải là quá trọng yếu, trọng yếu là, triều đình cùng vô lâm chỉ gặp cứng ngắc quan hệ, đem bởi vì lần này sự tình trở nên nhu hòa, có thể để Thánh Hoàng trong tay cây đao này từ từ thời đều có thể tốt hơn cắt xuống đi.

Bất quá nghĩ đến nơi này, Thánh Hoàng ngừng đầu, nhìn về phía Lý Càn, hỏi: "Hiện tại đế sư đến địa phương nào?"

Lý Càn đối với Thôi Ngọc hành tung rõ như lòng bàn tay, nói ra: "Tiên sinh hiện tại không sai biệt lắm đã đến kinh thành, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ đến đây gặp mặt phụ hoàng."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, suy nghĩ một chút nói ra: "Trước đó ta phân phó người làm sự tình, làm như thế nào?"

Nghe được Thánh Hoàng hỏi như vậy, Lý Càn trên mặt cười phi thường vui vẻ, nói ra: "Đã toàn bộ thỏa đáng, còn kém phụ hoàng người ý chi. Bất quá..." Nói tới chỗ này, Lý Càn cau mày, nói ra: "Phụ hoàng, nếu là tiên sinh thật không đáp ứng, chẳng lẽ ngài thật dự định..."

Thánh Hoàng lắc đầu, nói ra: "Người đi nghênh đón một chút để sự, nói cho hẳn biết, hôm nay cũng không cần tới gặp ta, ngày mai nghỉ ngơi tốt về sau, người mang theo để sự cùng đi tìm ta, có một số việc, là thời điểm nói cho người biết!"

Lý Càn nhìn xem Thánh Hoàng trịnh trọng thần sắc, mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng là cũng biết tuyệt đối là hoàng thất cơ mật, cái này không chỉ là đại biểu cho Thánh Hoàng cảm thấy mình có thể chịu được chức trách lớn, càng thêm đại biểu, mình đạp về hoàng vị quyền đường càng thêm vững chắc.

Lý Càn đè nén xuống đáy lòng hưng phấn, ôm quyền thi lễ, nói ra: "Nhi thần minh bạch, chỗ ấy thần liền lui xuống trước đi."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nhìn xem Lý Càn rời khỏi bóng lưng, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, nhưng nhìn đến trên mặt bàn đặt vào tên Thôi Ngọc, trên mặt lộ ra phức tạp biểu lộ, tự lẩm bẩm, nói ra: "Thôi Ngọc a Thôi Ngọc, trăm yêu quý tài hoa của người, nhưng là người tuyệt đối không nên để trầm thất vọng a!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Người nói cái gì! ! !

Lý Càn nở nụ cười nhìn xem Thôi Ngọc, khi hắn đuổi tới cửa thành lúc, Thôi Ngọc đã vào thành, cho nên Lý Càn chỉ có thể ngựa không ngừng vó chạy tới quốc trượng phủ, liền sợ Thôi Ngọc đã vội vàng đi diện thánh.

Ai biết đương Lý Càn đến quốc công phủ, lại nhìn thấy Thôi Ngọc một mặt dương dương tự đắc nằm trong sân trên ghế nằm phơi nắng, mây mây đều không có muốn lập tức diện thánh đáng về.

Mà Đường Quốc Cường chính bồi bên cạnh hắn, Lý Càn đến về sau, cũng không khách khí, mình chào hỏi người đưa tới một cái cái ghế, an vị tại Thôi Ngọc bên cạnh nhân trò chuyện.

Nghe Thôi Ngọc nói tại lần này thăm viếng thập đại môn phái gặp được sự tình các loại.

Thôi Ngọc mặc dù nói hơi hợt, nhưng là mỗi lần kinh tâm động phách chỗ, đều để Lý Càn bọn người kinh hô liên tục.

Đương Thôi Ngọc nói Thiếu Lâm tự phong sơn đóng cửa, chết sống không muốn xuống núi lúc, Lý Càn cũng là trợn mắt tròn xoe, mắng to bọn này con lừa trọc.

Thôi Ngọc cười thâm, mặc dù mình có chút không từ tế, Thiếu Lâm tự đã đáp ứng rồi núi, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là tại cái này tương lai để vương đầy lòng gieo một viên chán ghét phật gia hạt giống.

Thôi Ngọc cảm giác đến mình đã là người tốt, nếu là hắn bụng dạ hẹp hòi, chỉ sợ Thiếu Lâm tự tuyệt đối sẽ không có cái gì tốt quả ăn, dù sao triều đình mới là chính thống kẻ thống trị, muốn dùng những biện pháp khác sửa trị Thiếu Lâm tự, đó thật là quá dễ dàng.

Cùng lúc đó, Lý Chúc Âm dẫn đầu Lý Phòng ba người, cũng tại trong ngự thư phòng, đem một đường chứng kiến hết thấy một chữ không kém thổ lộ hết, Thánh Hoàng nhắm mắt mà ngồi, cũng không chen vào nói, chỉ là lắng lắng lắng nghe.

Đương nghe xong toàn bộ từ đầu đến cuối về sau, Thánh Hoàng cũng không nói gì, chỉ là để bọn hắn lui ra, cũng đem một mực tại ngoài cửa phật đứng Lý Thái Bạch gọi vào.

Lúc này trong ngự thư phòng ngoại trừ Thánh Hoàng cùng Lý Thái Bạch bên ngoài, không có những người khác.

Lý Thái Bạch vừa mới bắt đầu còn giống một con bị kinh sợ con thỏ, thấy không ngoại nhân tại về sau, lập tức biến thành lão sói xám, té nhào vào Thánh Hoàng trong ngực.

Thánh Hoàng một mặt hiền hòa cười, quan sát tỉ mỉ một phen Lý Thái Bạch, nói ra: "Người nha đầu này, từ nhỏ đã nhát gan, lần này là từ đâu tới lá gan, cũng dám chạy đến trong giang hồ đi, liền không sợ nhà ai son tặc đem người cướp được trên núi làm áp trại phụ nhân."

Lý Thái Bạch nghe Thánh Hoàng trêu ghẹo, nũng nịu lắc lắc Thánh Hoàng cánh tay, nói ra: "Phụ hoàng, có người nói mình như vậy nữ nhi sao? Lại nói, nữ nhi lần này thế nhưng là cùng đệ sư cùng nhau ra kinh, có đệ sư bảo hộ, ai có thể đem nữ nhi bắt đi!"

Thánh Hoàng nghe được Lý Thái Bạch vậy mà như thế nói, trên mặt lộ ra một bộ nụ cười cổ quái, quái thanh quái khí nói ra: "A, nguyên lai có đệ sư tại a!"

"Đúng thế, phụ hoàng người không biết đệ sư hần..." Nói tới chỗ này, Lý Thái Bạch liền thấy Thánh Hoàng bộ kia nét mặt cổ quái, một trương tuyết trắng mặt, xoát một chút liền biến đến đỏ bừng, cáu giận nói: "Phụ hoàng, người xấu lắm!"

Thánh Hoàng bật cười lớn, vuốt ve Lý Thái Bạch mái tóc, thờ dài nói ra: "Đều nói con gái lớn không dùng được, xem ra trẫm Thanh Quân cũng không lưu được!"

Lý Thái Bạch lúc này mặt đã đỏ đến nóng hổi, một đầu chôn ở Thánh Hoàng trong ngực, chết sống không nguyện ý nâng lên.

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Ngày mai trẫm chuẩn bị vì người cùng đệ sư tứ hôn, người cảm thấy thế nào?"

Đỉnh tại Thánh Hoàng trong ngực Lý Thái Bạch nghe được Thánh Hoàng một câu nói kia, rõ ràng thân thể run lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Hoàng, hỏi: "Phụ hoàng lời ấy thật chứ?"

Nhìn thấy Lý Thái Bạch cái dạng này, Thánh Hoàng dương giả tức giận địa nói ra: "Quả nhiên con gái lớn không dùng được, ai nha, lòng trẫm a!"

Lý Thái Bạch cũng không còn cách nào ở tại chính mình cái này không đứng đắn Địa Hoàng đệ phụ thân bên người, quay người chạy đi, bắt quá đi vài bước, liền dừng lại thần đến, nhẩn nhó địa xoay người, đối Thánh Hoàng nói ra: "Nhi thần nhưng bằng phụ hoàng làm chủ!" Nói xong cũng che mặt mà chạy, trong ngực thư phòng chỉ còn Thánh Hoàng cười mở tiếng cười.

Ngày kế tiếp sáng sớm, Lý Càn liền mang theo Thôi Ngọc cùng Đường Quốc Cường chạy về hoàng cung, Thôi Ngọc còn buồn ngủ, nói ra: "Thái tử, Thánh Hoàng không phải nói tảo triều về sau lại đi diện thánh sao? Chúng ta không cần sớm như vậy đi!"

Đường Quốc Cường nhìn xem Thôi Ngọc dáng vẻ, khổ cười nói ra: "Tiên sinh, chúng ta là đi diện thánh, tự nhiên sớm chờ lấy."

Thôi Ngọc phiết kéo bữu môi, ở trên xe ngựa nghiêng một cái, chuẩn bị lại ngủ bù.

Qua không đến bao lâu, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy nhoáng một cái, xe ngựa liền ngừng lại, Thôi Ngọc xuyên thấu qua cửa sổ xem xét, lại nhưng đã đến cửa hoàng cung, liền theo Thái tử xuống xe ngựa.

Ba người xuống xe ngựa, lập tức liền có một cái tiểu thái giám bước nhanh chạy tới, tại Thái tử tai bên cạnh nói gì đó, nói xong cũng quay người rời đi.

Đường Quốc Cường một chút liền nhận ra, cái này tiểu thái giám chính là ngự thư phòng nội thị, tất nhiên là từ sự tình gì muốn bàn giao.

Lý Càn nghe xong tiểu thái giám, cười xoay người, đối Thôi Ngọc nói ra: "Thánh Hoàng có chỉ, để tiên sinh cùng nhau tham gia tảo triều, nhưng là thập đại môn phái sự tình, Thánh Hoàng nói không cần tại tảo triều đã nói lên, để chúng ta hạ tảo triều đến trong ngự thư phòng bàn lại!"

Thôi Ngọc có chút nhức cả trứng, sự tình gì cũng không nói, còn tham gia cái gì tảo triều, vốn đang dự định tìm một chỗ mèo một giấc Thôi Ngọc, lần này kế hoạch toàn ngâm nước nóng.

Theo đỉnh tai nhức ọc chuông tiếng vang lên, Thôi Ngọc cùng sau lưng Lý Càn, nhắm mắt theo đuôi tiến vào trấn trời điện, sau đó tại Lý Càn dẫn đầu dưới, tại trên một chiếc bồ đoàn quỳ ngồi xuống.

Cũng không lâu lắm, trên Long Đài liền truyền đến thái giám tiếng kêu chói tai: "Có việc lên tấu, vô sự bãi triều!"

Tốt a, cái này cùng kiếp trước trên TV không có gì khác biệt, buồn bực ngăn ngấm Thôi Ngọc đánh giá chung quanh, dù sao đây là hần lần thứ nhất tham gia Đại Đường hoàng triều tảo triều, bỗng nhiên, Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, phát hiện mấy cái quốc công gia, ngồi quỳ chân tại bồ đoàn bên trên, hai mắt nhắm lại, cả người không nhúc nhích, tỉnh tề cảm giác, bọn hần vậy mà tại đi ngủ.

Thôi Ngọc lập tức kinh động như gặp thiên nhân, bất quá lập tức, Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, dù sao hôm nay tảo triều cũng không có mình sự tình gì, không bằng cũng học một ít những này quốc công nhóm.

Thôi Ngọc trong lòng âm thầm cười một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh, hai mắt nhắm lại, chỉ chốc lát sau liền thần du vật ngoại, đi tìm kia Chu công đi.

Thôi Ngọc không biết ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy một trận lay động, mở to mắt phát hiện Thái tử Lý Càn một bộ sinh không thể luyến bộ dáng lung lay mình, thấp giọng nói ra: "Tiên sinh, Thánh Hoàng hạ chỉ ban ân, nhanh tiếp chỉ tạ ơn!"

Lúc này Thôi Ngọc mới giật mình một cái, tỉnh lại, ần ần cũng liền chỉ nghe được "Khâm thủ" hai chữ, nghĩ thầm là Thánh Hoàng bởi vì lần này tiến về giang hồ du thuyết mười đại tông môn có công, đối với mình ban thưởng.

Thôi Ngọc cũng liền vội vàng đi ra ngoài, tiếp chỉ tạ ơn.

Cũng không kịp nhìn phía trên viết cái gì, trên Long Đài, thái giám một tiếng kêu chói tai: "Bãi triều!"

Một đám đại thần đứng lên, khom mình hành lễ, đưa tiễn Thánh Hoàng.

Đương Thánh Hoàng thân ảnh biến mất về sau, Thôi Ngọc đang chuẩn bị mở ra thánh chỉ, nhìn xem Thánh Hoàng ban cho mình vật gì tốt, nhìn xem có thể hay không đền bù một chút tổn thất của mình, ai biết lập tức liền bị toàn bộ đại diện đám đại thần bao bọc vây quanh.

"Chúc mừng đế sư, chúc mừng đế sư!"

Quanh mình tất cả đều là một mảnh chúc mừng thanh âm, liền ngay cả Lý Càn đều một mặt hưng phấn, Thôi Ngọc trong lòng hơi hồi hộp một chút, sẽ không phải là Thánh Hoàng chỉ cho mình ban thưởng cái gì chức quan đi.

Đang khách sáo đáp lễ, thật vất vả thoát thân về sau, Thôi Ngọc đã mồ hôi nhễ nhại, xoa xoa mồ hôi trên đầu, ra trán trời điện về sau, Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía hoi: "Thái tử, Thánh Hoàng lại cho ta cho cái gì chức quan, để mọi người như thế chúc mừng ta!"

Lý Càn sững sờ, nói ra: "Phò mã a!"

"Phò mã, phò mã không tệ!" Đột nhiên, Thôi Ngọc đặt ở trên trán tay đột nhiên dừng lại, quay đầu, mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Lý Càn, nói ra: "Người nói phò mã!" Thanh âm bỗng cất cao.

Lý Càn không rõ ràng cho lắm, nói ra: "Đúng vậy a, Thánh Hoàng vì người cùng Thanh Quân tứ hôn, thời gian đều định ra đến rồi!"

"Người nói cái gì?" Thôi Ngọc thanh âm lại là cất cao tám đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Dám cùng lão nương đoạt nam nhân, chặt nàng

Thôi Ngọc trực tiếp liền tròn tròn mắt, hần vạn lần không ngờ Thánh Hoàng vậy mà lại cho mình tứ hôn, Thôi Ngọc trực tiếp liền trầm mặc.

Chỉ bất quá trầm mặc một hồi, Thôi Ngọc liền đã hiểu Thánh Hoàng làm như thế dụng ý, hần là muốn đem mình buộc chặt tại Đại Đường chiến xa bên trên.

Loại chuyện này tại nguyên bản thế giới trong lịch sử, nhìn mãi quen mắt, cũng không có có cái gì kỳ quái đâu.

Bất quá, Thôi Ngọc trầm tư thật lâu, cự tuyệt việc hôn sự này, Thôi Ngọc mới không có như thế xuẩn, dù cho mình phản đối, tại tình huống hiện tại nhìn xuống đến, không những không chịu năng, thậm chí sẽ chọc cho giận Thánh Hoàng, vì chính mình mang đến lo lắng tính mạng.

Bất quá nếu là y theo Thánh Hoàng mệnh lệnh, cưới Lý Thái Bạch, Thôi Ngọc thực sự không nguyện ý, mặc dù Lý Thái Bạch khí chất thật sự quá tốt rồi, nhưng lại không để cho Thôi Ngọc động tâm.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chỉ có kéo, có thể kéo một chút thời gian liền kéo một chút thời gian đi.

Thờ dài một cái, Thôi Ngọc liền theo Lý Càn đi ngự thư phòng.

Đương đến ngự thư phòng lúc, Thánh Hoàng đã ở chỗ này chờ thật lâu, nhìn bên tay hần, phê duyệt qua tấu chương đã rơi lên cao cao vừa rơi xuống.

"Vi thần (nhị thần), bái kiến Thánh Hoàng (phụ hoàng)." Thôi Ngọc cùng Lý Càn vội vàng chào.

Thánh Hoàng nhẹ gạt đầu, không nói gì, thẳng đến đem trước mắt một phần tấu chương phê duyệt hoàn tất về sau, mới quay về bên cạnh nội thị nói ra: "Các người tất cả mọi người lui ra, không có trẫm gọi đến, bất kỳ người nào không được đi vào."

"Tuân chỉ!"

Đợi tất cả nội thị lui sau khi đi ra ngoài, Thánh Hoàng mới đem ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc hai người, nói ra: "Đế sư đối hôm nay tứ hôn, có ý nghĩ gì?"

Thôi Ngọc trong lòng hơi hồi hộp một chút, mặt không thay đổi nói ra: "Xác thực có!"

Thánh Hoàng lông mày nhíu lại, toàn bộ trong ngực thư phòng tức giận trở nên lạnh lẽo.

Thôi Ngọc trong lòng máy động, thầm nghĩ quả nhiên, tiếp lấy nói ra: "Cực tây đại thảo nguyên một trận chiến sắp đến, hôn sự này quyết định ngày thực sự không ổn, lấy ý của vi thần, thực sự quá mức vội vàng, không bằng đợi cực tây thảo nguyên một trận chiến thắng lợi về sau lại đi hôn lễ."

Nghe được Thôi Ngọc nói như vậy, Thánh Hoàng sắc mặt mới tốt lên rất nhiều, nói ra: "Người nói cũng có mấy phần đạo lý, để trẫm tại suy nghĩ một phen."

Nói, Thánh Hoàng liền không lại đàm luận chuyện này, mà là nói ra: "Người ngày gọi các người đến, là bởi vì một chuyện khác."

Lý Càn trong lòng vui mừng, liền biết Thánh Hoàng muốn nói sự tình liền là hôm qua đề cập với mình lên.

Thôi Ngọc không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Thánh Hoàng còn có chuyện gì phân phó thần."

Thánh Hoàng không có trả lời, mà là đứng dậy, đi đến hai người bọn họ trước mặt, nói ra: "Các người đi theo ta."

Nói, xoay người rời đi, nhưng là cũng chưa đi hướng ngực cửa lớn của thư phòng, mà là hướng phía một bên giá sách đi đến.

Thôi Ngọc chính ngây người đâu, liền thấy một bên kệ sát vách tường giá sách, bỗng nhiên vô thanh vô tức mở ra, lộ ra một đầu mờ tối thông đạo. Mà lúc này Thánh Hoàng lại còn chưa tới bên tường, thậm chí không hề động qua bất kỳ một cái nào đồ vật.

Thôi Ngọc trong lòng run lên, biết bây giờ không phải là hỏi thăm thời điểm, liền theo Thái tử sau lưng, đi vào trong thông đạo.

Đương ba người đều tiến vào mật đạo về sau, giá sách lần nữa vô thanh vô tức khép lại, thật giống như chưa hề cũng không có động qua giống như, chỉ là cái này trong ngực thư phòng rốt cuộc không ai xuất hiện ở đây.

Thanh tĩnh cung lòng đất mật thất trong cung điện, mười thú trên bảo tọa, nữ nhân kia dùng đến một loại rét lạnh ánh mắt nhìn phía dưới Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Bản tôn nhớ kỹ, dựa theo kế hoạch người cũng đã cùng Thôi Ngọc 'Ngẫu nhiên gặp', làm sao hắn còn không có nhìn thấy người!"

Hoa Mãn Lâu mặt không biểu tình, nói ra: "Thời điểm chưa tới!"

Hoa Mãn Lâu vừa dứt lời, thấy hoa mắt, mẹ của hắn liền đã đến trước người hắn, giọng tay vừa nhắc, liền một bàn tay phiến tại Hoa Mãn Lâu trên mặt, cả giận nói: "Thời điểm đến không đến, không phải người nói tính, người hắn phải biết, Thiên Đế mệnh lệnh là không thể chống lại, dù cho người là con của ta, cũng đồng dạng."

Hoa Mãn Lâu quay đầu, thật giống như một cái tát kia không phải phiến tại trên mặt của mình giống như, cười nhìn về phía hắc mẫu thân, nói ra: "Quan Âm tử, người cuối cùng bất quá là một ánh mắt thiên cận nữ nhân, sự tình nên làm như thế nào, ta tự có tính toán. Còn trong miệng người Thiên Đế, ta ngay cả gặp đều không có nhìn thấy, như thế nào để cho ta tin tưởng có một người như thế, hết thấy đều chẳng qua là người đang nói mà thôi."

"Người..."

Quan Âm tử còn muốn nói tiếp cái gì, Hoa Mãn Lâu không nhìn nàng nổi giận đáng ghét, nói ra: "Thôi Ngọc hiện tại làm hết thấy, mặc dù có rất nhiều nguyên nhân, nhưng là có một chút lại là không thể phủ nhận."

Quan Âm tử lông mày nhíu lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Hoa Mãn Lâu nhìn nàng một cái, nói ra: "Thôi Ngọc vẫn cho là ta cùng lãnh nguyệt tiên song song chết tại trăm sông núi, hắc khẳng định muốn truy tìm thập hoang Thần Vực manh mối, vì ta cùng lãnh nguyệt tiên báo thù, loại này tín niệm cũng là hắc thúc đẩy hết thấy động lực một trong. Nếu như ta quá sớm cùng hắc gặp nhau, như vậy người nói hắc còn sẽ như vậy toàn lực đi làm chuyện này!"

Hoa Mãn Lâu nói không sai, từ khi Thôi Ngọc biết cực tây đại thảo nguyên man nhân lúc ấy cũng đồng dạng xuất hiện tại trăm sông núi, hiệp trợ thập hoang Thần Vực, liền biết muốn điều tra thập hoang Thần Vực sự tình cũng chỉ có thể từ thảo nguyên rất trên thân thể người tìm manh mối.

Nhưng là thảo nguyên man nhân từng cái liền muốn nhìn Đường Tăng nhìn xem mình, liền biết nếu là mình lẻ loi một mình tiến về đại thảo nguyên, không khác bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại.

Hiện tại cái này một loạt kế hoạch, chẳng những có thể tiến vào trong thảo nguyên, quang minh chính đại đi tìm cực tây đại thảo nguyên bên trong thập hoang Thần Vực manh mối, càng nâng suy yếu trong chốn vô lâm thực lực, cường đại triều đình lực khống chế, để cho mình trong giấc mộng pháp chế thiên hạ thêm gần một bước. Có thể nói là một mũi tên trúng mấy chim.

Đương nhiên, nếu là Thôi Ngọc biết Hoa Mãn Lâu cùng lãnh nguyệt tiên không có chết, tuyệt đối sẽ không để cho mình đắc tội thiên hạ tất cả vô lâm thế lực, đem mình đặt tới trên mặt bàn.

Loại này cấp tiến biện pháp, đích thật là bởi vì hai người chết, kích thích Thôi Ngọc.

Có thể nói, Hoa Mãn Lâu mặc dù không cách nào biết Thôi Ngọc tất cả bí mật, nhưng là đối với Thôi Ngọc tính cách của người này, vẫn là tương đối

hiếu.

Nhưng là nghe được Hoa Mãn Lâu, Quan Âm từ lại phi thường không tán đồng, nàng phần nộ quát: "Loại chuyện này không cần ngươi đi quản, Thiên Đế ý chỉ, liền là thiên điều, bất kỳ người nào không được ngỗ nghịch."

Nói Quan Âm từ một lần nữa trở lại mùi thú trên bảo tọa ngồi xuống, nhìn xem Hoa Mãn Lâu, nói ra: "Ta biết trong lòng ngươi không tin Thiên Đế tồn tại, dứt khoát trước đó bản tôn đã được đến Thiên Đế ý chỉ, ngươi có thể biết toàn bộ sự tình, hiện tại bản tôn sẽ nói cho ngươi biết, bản tôn nghĩ, theo ngươi tài trí, hẳn phải biết về sau nên làm như thế nào."

Quốc trượng trong phủ, Đường Quốc Cường một mặt cười ha hả đến gần trong phủ, lại vừa lúc bị nhàm chán Táng Thổ cùng Lâm tiểu muội đụng phải.

Táng Thổ nhìn xem Đường Quốc Cường như thế đáng vẻ cao hứng, liền theo miệng hỏi: "Lão đầu, ngươi cười gì vậy, vui vẻ như vậy."

Lâm tiểu muội im lặng, Táng Thổ thật sự là, nàng cũng không biết nên nói như thế nào tiểu hài tử này. Chỉ có thể lúng túng đối nghĩa phụ của mình cười cười.

Đường Quốc Cường lại lơ đãng, cười lấy nói ra: "Đế sư có việc mừng, lão phu đang muốn nên như thế nào cho hắn thu xếp đâu."

Táng Thổ sững sờ, cùng Lâm tiểu muội hai người liếc nhau một cái, hỏi: "Thôi Ngọc có gì vui sự tình, chẳng lẽ lại Thánh Hoàng lão đầu cho hắn ban thưởng vật gì tốt?"

Đường Quốc Cường gạt đầu cười nói ra: "Thiên đại hảo sự, Thánh Hoàng đem Thanh Quân công chúa gả cho đế sư, cái này tứ hôn ý chỉ đều đã hạ hạ tới."

Nghe được Đường Quốc Cường, tràng diện lập tức trở nên yên tĩnh im ắng, Táng Thổ một đôi mắt to phảng phất hai đoàn liệt diễm cháy hừng hực, Táng Thổ nhìn về phía ngậy người Lâm tiểu muội, hỏi: "Phòng bếp ở nơi nào?"

Lâm tiểu muội sững sờ, hỏi: "Ngươi hỏi phòng bếp làm gì?"

Táng Thổ đằng đằng sát khí nói ra: "Tự nhiên đi tìm dao phay." Táng Thổ lời nói này chuyện đương nhiên giống như.

Liền ngay cả Đường Quốc Cường đều là sững sờ, không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Ngươi cầm dao phay làm gì?"

Táng Thổ dùng bàn tay nhỏ của nàng, đem tay áo cuốn lên, một thân sát ý địa nói ra: "Trước kia ta liền nhìn ra nữ nhân kia không có hảo ý, quả nhiên, mới vừa về đến liền cùng lão nương đoạt nam nhân. Lão nương tuyệt đối không tha cho nàng, ta cái này đi chém chết nữ nhân này!"

Nói Táng Thổ liền đi chuyển nàng một đôi bắp chân, chạy hướng phòng bếp, lưu lại trong gió xốc xếch Đường Quốc Cường còn có Lâm tiểu muội hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Thập hoang Thần Vực bí ẩn

Trước không đề cập tới Táng Thổ như thế nào bão nổi, Thôi Ngọc cùng Lý Càn đi theo Thánh Hoàng xuyên qua một đầu thật dài lò mờ thông đạo, thẳng tắp đi nửa canh giờ, sau đó đột nhiên rộng mở trong sáng, xuất hiện tại một cái to lớn trong thông đạo.

Thôi Ngọc nhìn qua đầu này thông đạo thật dài, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, bởi vì tại cái lối đi này bên trong, Thôi Ngọc kinh hãi phát hiện, cái này thông Đạo Nhất bên cạnh vẽ lấy trần đầy bích họa.

Đến nơi này, Thánh Hoàng không nói gì, bất quá bước chân lại thả chậm rất nhiều.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn đều hiểu, Thánh Hoàng đây là để hai người bọn họ quan sát trên vách tường treo tường, suy đoán, tiếp xuống Thánh Hoàng muốn nói với mình, cùng cái này bích họa để cho lớn lao liên quan.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn không dám thất lễ, xem xét tỉ mỉ, chỉ là quan sát không có mấy tấc, Thôi Ngọc trong lòng liền là chấn động, cái này bích họa tựa hồ cùng Luyện Ngục không gian trông được đến là cùng một loại phong cách, cổ sự tựa hồ có chút liên quan, chỉ là trong đó thiếu rơi mất một đoạn.

Nhưng lại cũng không ảnh hưởng Thôi Ngọc tiếp tục giải độc.

Bích họa bên trong cổ sự là như vậy.

Tương truyền tại Thượng Cổ thời đại, một vị đế vương phá vỡ không gian, tiến vào một mảnh chỗ thần bí, bên trong không gian kia, lộ ra một cái nguy nga cửa thành, thượng thư 'Nam Thiên môn', đế vương biến mất về sau, đại địa một mảnh chiến loạn, nhất sau thiên hạ thống nhất.

Nhưng là vô số sinh linh chết đi, tạo thành đại địa bên trên bốn phía oan hồn quấy phá, mặc dù mỗi một vị đế vương đem hết khả năng, vẫn như cũ không cách nào triệt để tiêu diệt tất cả oan hồn.

Có một ngày, trên trời rơi xuống thần nhân, hần nhìn thấy vô tận sinh linh nhận oan hồn bối rối, tân sinh tử bị, thế là thần nhân thu thập thiên hạ các loại thần liệu, đã sáng tạo ra Địa Ngục luân hồi.

Tại sáng tạo trước đó, thần nhân tìm tới đế vương, cùng đế vương mật đàm ba ngày, cũng sáng lập thập hoàng Thần Vực, truyền xuống vô số pháp điển, cuối cùng cùng với người yêu cộng đồng dùng sinh mệnh đã sáng tạo ra Địa Ngục.

Đồng thời thu hết thiên hạ oan hồn, thiên hạ có thể thái bình.

Lúc đó đế vương, vì cảm ân thần nhân, thế là tại trên một ngọn núi cao, vì thần nhân thành lập mộ quần áo, lấy kỷ niệm thần nhân đối với mọi người ân đức.

Cũng không lâu lắm, trên trời hạ xuống rất nhiều thiên binh thiên tướng, nguyên lai là muốn đuổi bắt cái kia hạ phạm thần nhân, khi biết được thần nhân lấy cái chết, thế là liền trở về trên trời.

Nhưng là đế vương không biết là, bọn này thiên binh thiên tướng vậy mà biết được thần nhân cùng đế vương mật đàm sự tình.

Thế là trăm qua sang năm, trên trời liên tiếp xuất hiện thần nhân, tại thiên hạ sáng lập đạo thống, truyền thụ võ học, thành lập cái này đến cái khác thế lực cường đại, cuối cùng trở thành hiện tại vô lâm.

Đương thời cơ chín muồi, những thiên nhân này kiểu gì cũng sẽ trong bóng tối thúc đẩy, hủy diệt ngay lúc đó vương triều, ủng lập mới vương triều.

Tuế nguyệt thay đổi, mỗi khi từng cái vương triều chưa từng biết địa phương nào biết được năm đó một chút bí ẩn, liền sẽ hạ phạm, hủy diệt ngay lúc đó vương triều.

Cứ như vậy, một cái cũ vương triều hủy diệt, sau đó mới vương triều quật khởi.

Nhìn đến đây, bích họa liền đã kết thúc.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Thánh Hoàng bóng lưng, không rõ là cái gì để Thánh Hoàng quyết định đem như thế kinh thiên giật mình địa sự tình nói với mình.

Nhưng là Thánh Hoàng không có đình chỉ bước chân, đi vào một mặt trước cửa đá, thối lui đại môn, đi vào.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn không dám dừng lại, vội vàng đi vào theo.

Đương tiến vào sau cửa đá, phát hiện bên trong là một mảnh khoáng đạt lòng đất cung điện, trong cung điện trống trải dị thường, chỉ có một tòa đài cao, trên đài cao tọa lạc lấy một thanh thanh ngọc sắc vương tọa, vương tọa bên trên điêu khắc mười con Thần thú, lộng lẫy, tựa như sống lại giống như.

Thánh Hoàng lên đài cao, ngồi tại vương tọa bên trên, nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Thôi Ngọc, trăm biết ngươi một mực tại tra thập hoàng Thần Vực sự tình, nhưng lại tìm không thấy mây may manh mối đúng hay không!"

Thôi Ngọc sững sờ, bất quá rất nhanh liền lấy lại tinh thần, trước mắt là ai, chính là đương kim Thánh Hoàng, mình trong kinh thành làm sự tình, năng giấu diếm qua tất cả người, duy chỉ có không thể gạt được hần.

Cho nên Thôi Ngọc cũng không phủ nhận, nói ra: "Không tệ!"

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Thái tử, Thôi Ngọc, hôm nay trăm muốn nói cho các ngươi liền là thập hoàng Thần Vực. Mà Thôi Ngọc ngươi đau khổ truy tìm thập hoàng Thần Vực liền trong hoàng cung!"

Thánh Hoàng khiến Thôi Ngọc cùng Lý Càn đột nhiên biến sắc. Thôi Ngọc càng là tuyệt đối không ngờ rằng, lừa giết một vạn Đại Đường tướng sĩ thập hoàng Thần Vực, vậy mà liền tại trong hoàng cung này.

Nhìn lấy bộ dáng của bọn hần, Thánh Hoàng thở dài một tiếng, nói ra: "Chuẩn xác mà nói, hần là Thần thú năm điện còn tại trong hoàng cung này."

Thôi Ngọc hai người không có chen vào nói, lắng lắng nghe Thánh Hoàng tự thuật.

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua cảnh trí xung quanh, nói ra: "Thập hoàng Thần Vực, chính là là năm đó táng thương đại đế tạo dựng."

Thánh Hoàng một câu, lập tức để Thôi Ngọc ở trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, tâm thần động dao.

"Thập hoàng Thần Vực kỳ thật chia làm thập điện, hai bộ phận, một cái liền là Thần thú năm điện, còn có hung thú năm điện, đại biểu một âm một dương. Mà thập hoàng Thần Vực sở dĩ không muốn người biết, cũng là bởi vì thập hoàng Thần Vực chỉ thuần phục mỗi một thời đại đế vương. Cái này là năm đó táng thương đại đế lưu lại di mệnh."

"Chỉ bất quá, hơn trăm năm trước, Đại Đường thành lập, hung thú năm điện cự tuyệt hiệu trung ta Đại Đường, đem người rời đi, thẳng đến trước đó trăm sông núi một trận chiến, mới lại xuất hiện. Tính toán cũng đã biến mất nhanh tận trăm năm."

Thánh Hoàng thờ dài nói, hần nhìn về phía Thôi Ngọc cùng Lý Càn hai người, nói ra: "Mà các ngươi nhưng biết hung thú năm điện tại sao muốn rời đi, bọn hần hiệu trung mỗi một thời đại đế vương, lại duy chỉ có không nguyện ý hiệu trung ta Đại Đường!"

Thánh Hoàng vẫn đề là Thôi Ngọc còn có Lý Càn một mực nghi ngờ.

Lý Càn hỏi: "Phụ hoàng, vì cái gì, nhi thần không rõ."

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Bởi vì ta Đại Đường hoàng thất, liền là thập hoàng Thần Vực bên trong Thanh Long điện một mạch."

Thánh Hoàng lại tựa như một đạo sấm sét, rơi vào hai người bọn họ trong lòng.

"Thập hoàng Thần Vực tổ huấn bên trong chưa hề đều không có một điều quy định, mười Hoàng Thần Điện bên trong người không được trở thành đế vương, nhưng là ta Thanh Long điện một mạch năm đó lại thành lập Đại Đường. Khiến cho đến hung thú năm điện cảm giác cho chúng ta Thanh Long một mạch chỗi bỏ lời thề, cho nên mới giận dữ rời đi. Bọn hần năm đó nói, trừ phi Đại Đường hủy diệt, mới vương triều thành lập, bọn hần là sẽ không ra núi hiệu lực triều đình."

"Vì cái gì?" Lý Càn hỏi. Đây cũng là Thôi Ngọc muốn hỏi vấn đề.

Thánh Hoàng thờ dài một hồi, nói ra: "Bọn hần đều cho rằng, nếu thập hoàng Thần Vực mình thành lập vương triều, như vậy ngày sau, cái khác mấy tộc hậu người khó đảm bảo không thể chịu được loại này dụ hoặc, vì trở thành đế vương chi tôn, sẽ, ta nghĩ các ngươi minh bạch."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, người đều là có tự tư tính, không phải có một câu nói như vậy à. Hoàng đế thay phiên làm, hôm nay đến nhà ta.

Ngươi Thanh Long một mạch có thể trở thành đế vương, ta mạch này tự nhiên cũng có thể làm đế vương, đến lúc đó mấy điện tranh chấp, thập hoàng Thần Vực truyền thừa vô số năm, cuối cùng đem vô cùng có khả năng hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Loại ý nghĩ này tuyệt đối không phải nói chuyện giật gân. Quyền lợi trò chơi nguy hiểm nhất, hơi không cẩn thận đem vạn kiếp bất phục.

Thánh Hoàng thờ dài một tiếng, tựa như tiếng vọng năm đó thập hoàng Thần Vực tất cả lúc rầm rộ, nhưng là hiện tại đã hoa cúc xế chiều, không còn tồn tại, hần tiếp lấy nói ra: "Mà ta Thanh Long một mạch thành lập Đại Đường, năm đó cũng là bị bắt đắc dĩ, chuyện này, lại liên lụy đến một món khác bí ẩn sự tình."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Vương triều thay đổi bí mật

"Các ngươi cảm thấy tiền triều Tùy triều là bởi vì cái gì diệt vong!" Thánh Hoàng đột nhiên hỏi.

Lý Càn cùng Thôi Ngọc đều là sửng sốt, Thôi Ngọc liên tưởng đến trước đó bích họa, còn có Thánh Hoàng nói tới trời bí mật của người, kinh hãi mà hỏi thăm: "Chẳng lẽ lại cũng là thiên nhân ở sau lưng thao túng đây hết thấy!"

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, không có phủ nhận, hần tiếp lấy nói ra: "Năm đó, người người đều coi là trước Tùy bởi vì muốn dẹp yên vô lâm, kết quả lọt vào vô lâm phản kháng, cuối cùng mới hủy diệt."

Nói cái này, Thánh Hoàng khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Mặc dù những này môn phái vô lâm thế lực cùng thực lực đều cực kỳ kinh người, nhưng có phải hay không trăm xem thường bọn hần, bằng bọn hần còn không cách nào dao động một cái vương triều."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, mặc dù nói thế giới này vũ lực giá trị cao đáng sợ, nhưng là đại Tùy triều truyền thừa hơn ngàn năm, có được thiên hạ tốt nhất tài

nguyên, làm sao có thể không có tương ứng nội tình, tăng thêm Thánh Hoàng nói tới, thập hoang Thần Vực ở một bên tương trợ, Thôi Ngọc không tin, một cái đỉnh tiếm hoàng triều, như vậy tan thành mây khói.

Thánh Hoàng tốt như nhớ tới vinh quang của ngày xưa, nói ra: "Năm đó, Tùy triều là khá cường đại, thậm chí so hiện tại Đại Đường còn cường đại hơn. Nhưng là, Tùy triều nội tình, lại tại trong vòng một đêm biến mất."

Thôi Ngọc kinh hãi, đột nhiên hẳn nhớ tới trước đó nhìn thấy Tùy triều trên sử sách ghi chép.

Tùy diệt, trên trời rơi xuống thiên thạch, rơi vào hoàng cung chỉ bên cạnh, hoàng thất tộc nhân, đều vẫn!

Chẳng lẽ lại, Thôi Ngọc nghĩ đến chân tướng của sự thật, lập tức có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, bởi vì nếu như sự tình là thật, như vậy lựa chọn loại người này làm tiên giới chỉ chủ thiên đạo, mình còn có thể tin tưởng sao? Như vậy, tổng hợp mọi chuyện cần thiết, xem ra Luyện Ngục Đồng Lô bên trong cái kia tự xưng Hậu Thổ người, lời nói liền có thể là thật.

"Do dự lúc ấy, thần nhân đột nhiên giáng lâm ngay lúc đó hoàng cung, đem Hoàng tộc nội tình đều gạt bỏ, thập hoang Thần Vực lúc ấy cũng phần lớn nhận lấy trọng đại đả kích, cho nên lớn như vậy hoàng triều, trong khoảnh khắc sụp đổ."

Lý Càn trầm ngâm, hỏi: "Phụ hoàng, nếu là như vậy, lúc ấy chúng ta Thanh Long một mạch, tại sao lại xuất thế, thành lập Đại Đường đâu!"

Thánh Hoàng không có giấu diếm, nói ra: "Năm đó quần hùng tranh giành, nhưng là ta thập hoang Thần Vực quan sát thiên hạ chúng phản vương, nhưng không có phát hiện một cái nhưng làm được việc lớn người, cho nên chúng ta Thanh Long một mạch không để ý cái khác mấy điện phản đối, dứt khoát quyết nhiên đứng dậy. Phải biết, lâu dài chiến loạn, đem sẽ cực kì hao tổn nhân gian nguyên khí, đem thời gian rất lâu khó mà đối Thiên Giới tạo thành uy hiếp."

"Cho nên, từ Đại Đường thành lập đến nay, mặc dù không có giống Tùy triều, như thế cấp tiến chèn ép vô lâm, nhưng là ta Đại Đường từ thành lập đến nay, chưa từng có buông tha đối vô lâm cảnh giác. Cho nên, Càn nhi, ngươi phải nhớ kỹ, chỉ cần thời cơ thoả đáng, nhất định không muốn từ bỏ mỗi một cái chèn ép vô lâm cơ hội."

Lý Càn hít sâu một hơi, nói ra: "Nhi thần ghi nhớ trong lòng."

Thôi Ngọc nhìn về phía Thánh Hoàng, hỏi trong lòng của hắn vẫn muốn hỏi vấn đề, nói ra: "Thánh Hoàng, vì thần vẫn không hiểu, vì cái gì..."

"Vì cái gì trăm muốn đem chuyện cơ mật bậc này nói cho ngươi?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu.

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Bởi vì trăm đạt được người tại Linh Vận Tiên Tông đột phá lúc sự tình."

Thôi Ngọc ngẩn ngơ, hẳn nghĩ tới rất nhiều bên trong khả năng, có lẽ là bởi vì mình hiệp trợ Đại Đường chèn ép vô lâm, có lẽ là bởi vì mình sắp cùng Lý Thái Bạch vị này Thanh Quân công chúa kết hôn, có lẽ, tóm lại có thật nhiều loại lý do, nhưng là Thôi Ngọc chính là không có nghĩ đến sẽ là như thế một loại không thể tưởng tượng nổi lý do.

Thánh Hoàng tiếp lấy nói ra: "Ngươi có phải hay không cảm thấy phi thường không thể tưởng tượng nổi, kỳ thật rất đơn giản, ngươi đột phá lúc không có tiếp nhận trời đạo ấn ký, mỗi một cái loại người này, đều là ta Đại Đường trăm phương ngàn kế cũng muốn nắm giữ ở trong tay người."

Thôi Ngọc trong lòng run lên, Thánh Hoàng nghe được lời này còn có một cái ý tứ, nếu như không có thể lôi kéo, như vậy hạ tràng liền phi thường sáng tỏ.

"Ngươi hẳn phải biết, cách làm của ngươi cùng đương kim người trong vô lâm đột phá linh ngộ thiên địa pháp tắc là cỡ nào khác biệt đi!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Vi thần biết, chỉ là vì thần phương pháp tu luyện hoàn toàn chính xác cùng chủ lưu vô lâm vô giả tu luyện chênh lệch rất nhiều."

"Không tệ, nhưng là ngươi phương pháp tu luyện nhưng thật ra là đúng. Bởi vì bất kỳ một cái nào tiếp nhận thiên địa pháp tắc tầy lể vô giả, đều sẽ bị trời đạo ấn hạ trời đạo ấn ký, mà mỗi một cái bị trời đạo ấn ký vô giả, tính mạng của bọn hắn tại về sau đều không thể bản thân chứng không. Những này cũng chính là thiên nhân sở dĩ có thể khống chế vô lâm bí mật."

Thôi Ngọc sững sờ, mặc dù nhìn như hắn đang nghe Thánh Hoàng nói tới bí mật, kỳ thật hắn giờ phút này đã đang hỏi tướng Hậu Thổ nói cho hắn biết, quan tại thiên địa pháp tắc sự tình.

Vậy mà cùng Thánh Hoàng nói cho hắn biết, không còn hai đến.

"Cho nên nói, cùng nói ta Đại Đường thực sự cùng thiên thượng thần nhân đối kháng, không bằng nói là tại cùng hư vô mờ mịt thiên đạo chống lại."

Nếu như Thôi Ngọc hôm nay là lần đầu tiên nghe được loại này bí ẩn, Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ không tin tưởng trong đó bất luận một chữ nào, nhưng là trước kia, tại Luyện Ngục không gian bên trong, Hậu Thổ cũng từng đã nói với chính mình cái này bí mật.

Trong bọn hắn không có giao tập, lại xuất hiện đồng dạng bí mật, điều này không khỏi làm cho Thôi Ngọc tin tưởng bảy tám phần.

Nhưng là muốn Thôi Ngọc hoàn toàn tin tưởng, cái này là không thể nào.

Người cảm quyền làm sự tình, vĩnh viễn là tại giữ gìn ích lợi của mình, cái gì lễ dân bách tính, tạo phúc thiên hạ loại hình. Bất quá là dùng để lừa gạt phổ thông bách tính.

Nói cho cùng, cho dù là thể chế khác biệt, nhưng là mỗi một cái đế vương xét đến cùng vẫn là một cái chính khách, một cái chính khách, kỳ thật liền là cùng một chó phân không có bao nhiêu khác nhau.

Nhưng là, hắn có thể không tin một cái chính khách, lại không cách nào không đi tin tưởng vì thiên hạ thương sinh, hi sinh chính mình tính mệnh táng thương đại đế.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh Hoàng. Nói ra: "Nếu quả như thật là bởi vì triều đình đủ loại động tác, kích thích trên trời thần nhân, như vậy nếu như không đi làm những chuyện này, những cái kia thần nhân không liền sẽ không xuống tới lật đổ hoàng triều sao?"

Thôi Ngọc vẫn đề nhìn như ngây thơ, nhưng lại trực chỉ chuyện yếu hại, trên thế giới bất cứ chuyện gì đều có lợi ích khu động, nếu như không có lợi ích, liền xem như thần tiên cũng sẽ không làm loại này không thú vị sự tình đi.

Thánh Hoàng lắc đầu, nói ra: "Người sai, vô số năm qua, chúng ta thập hoàng Thần Vực đã sớm hiểu được những này thần nhân vì cái gì mỗi qua một đoạn thời gian, liền sẽ xuống tới lật đổ ngay lúc đó hoàng triều, đồng thời nhắc lên vô biên chiến loạn."

Thôi Ngọc sững sờ, bọn hắn vậy mà biết vì cái gì.

"Bởi vì nhân khẩu!"

Lý Càn cùng Thôi Ngọc đều nghi hoặc nhìn Thánh Hoàng, không rõ Thánh Hoàng câu nói này là có ý gì.

"Vô luận cái nào hoàng triều, cái nào đế vương, tại trăm tuổi lúc đều muốn thoái vị, nhưng là tại tuổi thọ mấy trăm năm đế vương, mỗi một lần thoái vị, thế nhưng là đều còn sống, một cái hoàng triều khả năng liên tục xuất hiện một cái, thậm chí mấy cái hôn quân, nhưng là luôn có một cái thanh minh Thánh Hoàng còn sống, các người cho là bọn họ sẽ cho phép một cái hoàng triều trở nên mục nát, sa đọa sao?"

Thôi Ngọc sững sờ, hắn tổng lúc trước thế cái chủng loại kia tư duy theo quán tính tự hỏi sự tình, loại chuyện như vậy xác thực để hắn sợ hãi.

Một cái đế vương ngu ngốc vô năng, tiền nhiệm đế vương có thể để hắn thoái vị, thay đổi một vị mới đế vương, biết xuất hiện một cái tài đức sáng suốt quân chủ xuất hiện. Loại này vương triều, sẽ rách nát ti lệ thật sự là quá thấp.

"Một cái thịnh sự, có thể để một cái hoàng triều như mặt trời ban trưa, nhân khẩu mau dịch chờ phát triển toàn diện. Nhưng là vô số cái thịnh sự, đã sớm chính là thiên văn nhân khẩu. Thế giới này rất lớn, cũng rất nhỏ. Hắn chỉ có thể gánh chịu nhiều người như vậy, qua nhiều nhân khẩu cuối cùng chỉ có thể mang đến tai nạn."

"Bất quá, sinh mệnh là bình đẳng, một cái sinh mệnh xuất hiện tự có tính mạng của hắn con đường, dù cho biết đây là một loại tai nạn, nhưng là bọn hắn đồng dạng là trăm con dân, trăm tuyệt đối sẽ không bởi vì loại nguyên nhân này, để bọn hắn lâm vào chiến loạn, đốt tử. Cho nên trăm tuyệt đối sẽ không để trên trời cái gọi là thần nhân tùy ý hồ vi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Đoàn tụ

Thôi Ngọc cùng Lý Càn một mặt ngưng trọng từ trong ngự thư phòng đi ra, hai người đều là giữ im lặng, riêng phần mình nghĩ đến tâm sự của mình.

Thôi Ngọc đối với cuối cùng Thánh Hoàng một phen lời nói hùng hồn, khịt mũi coi thường, cái gì vì thiên hạ bách tính, cũng chỉ có thể lừa gạt một chút ba tuổi tiểu hài.

Trên thế giới này như thế người vĩ đại tồn ở đây sao? Đáp án là khẳng định, nhưng là người này tuyệt đối không phải là Hoàng đế.

Nhưng là từ Thánh Hoàng miệng bên trong biết được bí ẩn, vẫn là để Thôi Ngọc tâm tư hoảng hốt, cái gọi là Thiên Giới, chỉ cần bước vào, trong một khoảng thời gian, liền có thể trở thành thần nhân.

Sự tình thật đơn giản như vậy sao? Thôi Ngọc không biết đáp án. Thần tiên, cỡ nào phiêu miểu hai chữ, như thế nào trở thành thần tiên, lại không nhìn thấy, cũng sờ không tới.

Nhưng là tại ở kiếp trước, trong truyền thuyết thần thoại không thiếu một chút phạm nhân, đến Thiên Giới liền trở thành thần tiên.

Thế giới này Thiên Giới cùng ở kiếp trước Thiên Giới phải chăng giống nhau, Thôi Ngọc bước chân đạo, nhưng là Thánh Hoàng nói tới cũng không phải là không được.

Thánh Hoàng hồng Vĩ Chí hướng đẩy ra da, Thôi Ngọc vẫn là bị Thánh Hoàng dẫm tâm chấn kinh, hấn vậy mà nghĩ phải đánh vào Thiên Giới, mình ngồi lên này thiên địa chung chủ vị trí, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà Lý Càn trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia dã vọng, có khi bình tĩnh không lay động, có khi nhưng lại rét lạnh dọa người. Xem ra hấn đã bị Thánh Hoàng mang cho hấn dã vọng lây, nằm mộng cũng nhớ giết vào Thiên Đình, thành tựu kia trường sinh bất lão tồn tại.

Đột nhiên, hai cái thần du vật ngoại người trước mặt, đột nhiên xuất hiện một người, ngăn tại trước người của bọn hấn.

Thôi Ngọc ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức cảm giác đến chính mình có phải hay không con mắt bỏ ra.

Mà Lý Càn rất nhanh, liền từ kinh ngạc hóa thành phần nộ, quát: "Người tới nơi này làm gì!"

Hoa Mãn Lâu nhẹ lay động quạt giấy, trên mặt vẫn như cũ treo bộ kia Thôi Ngọc quen thuộc khuôn mặt tươi cười, nói ra: "Thôi huynh, đã lâu không gặp!" Lại là không để ý đến một bên Lý Càn.

Lúc này, Lý Càn mới nhớ tới, mình cái này Cửu đệ dùng tên giả Hoa Mãn Lâu, hành tẩu kinh hô, cùng Thôi Ngọc trước đó trong giang hồ đồng hành, có không cạn giao tình.

Nghe được Hoa Mãn Lâu thanh âm, Thôi Ngọc ngạc nhiên đi lên trước, đem Hoa Mãn Lâu ôm vào trong ngực, cười lớn quan sát tỉ mỉ một phen, nói ra: "Người vậy mà không chết, quá tốt rồi!"

Hoa Mãn Lâu gật đầu cười, nói ra: "Giới thiệu lần nữa một chút, tại hạ Đại Đường Cửu hoàng tử, Lý Trị."

Thôi Ngọc ngạc nhiên, hấn đã từng suy đoán Hoa Mãn Lâu thân phận chân thật, nhưng là thế nào cũng không nghĩ tới, Hoa Mãn Lâu lại là Đại Đường hoàng thất, đương kim Thánh Hoàng Cửu hoàng tử.

Nhìn xem Thôi Ngọc kinh ngạc bộ dáng, Hoa Mãn Lâu, không phải nói là là Lý Trị, cười lấy nói ra: "Trước đó không biết người chính là đế sư, đương ta biết thời điểm, người đã rời đi kinh thành. Hôm nay chúng ta rốt cục lần nữa gặp được."

Lý Càn cổ quái nhìn thoáng qua Lý Trị cùng Thôi Ngọc, buồn buồn nói ra: "Ta còn có việc, đế sư ta sẽ không tiễn người."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hấn cũng đã nhìn ra, Thái tử cùng cái này Cửu hoàng tử quan hệ cũng không phải là quá tốt.

"Đa tạ Thái tử!"

Lý Càn nhẹ gật đầu, quay người rời đi, hướng về Đông cung phương hướng đi đến.

Lý Trị lại nhìn cũng không nhìn Thái tử một chút, nói ra: "Ta cùng lão Lãnh thế nhưng là đời người gần một năm, người nếu là không về nữa, chúng ta nhưng liền chuẩn bị đem tiệc cưới trước làm!"

Thôi Ngọc sửng sờ.

"Tiệc cưới, cái gì tiệc cưới?"

Lý Trị trên mặt hiếm thấy nổi lên một tia đỏ ửng, nói ra: "Tự nhiên là ta cùng lão Lãnh. Chúng ta sớm liền quyết định thành thân. Kéo đến bây giờ chính là vì chờ người trở về!"

Thôi Ngọc miệng đã trương thành o hình, kinh ngạc nhìn Lý Trị, sau đó bắt lấy Lý Trị mà nói, một mặt đau thương địa nói ra: "Huynh đệ, nhìn người nghĩ như vậy không ra, huynh đệ ta về sau không có việc gì sẽ cho người đốt nén hương. Người liền đi đi!"

Lý Trị xạm mặt lại, nện cho Thôi Ngọc ngực trở xuống, nói ra: "Chúng ta vẫn là trở về rồi hãy nói đi, nơi này không phải chỗ nói chuyện."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, cùng sau lưng Lý Trị. Trên đường đi, Thôi Ngọc phát hiện, cơ hồ tất cả hộ vệ nhìn thấy Thôi Ngọc cùng với Lý Trị, đều lộ ra một loại biểu tình cổ quái, chính xác nói là, bọn hấn là dùng một loại cổ quái bộ dáng nhìn xem Lý Trị.

Đem nghĩ ngờ trong lòng dần xuống đáy lòng, thẳng đến ra hoàng cung, ngồi ở trên xe ngựa, Thôi Ngọc nhìn xem Lý Trị, nghĩ còn muốn hỏi, nhưng là lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhưng là Lý Trị lại cười lấy nói ra: "Người có phải hay không muốn nói, vì cái gì trong hoàng cung tất cả mọi người không chào đón ta!"

Thôi Ngọc sững sờ, suy nghĩ kỹ một chút, loại kia ánh mắt khác thường, đích thật là không chào đón người đáng vẻ, rất khó ngấm lại, Lý Trị làm sao lại như thế.

Nhìn xem Thôi Ngọc thờ dài đáng vẻ, Lý Trị lại lơ đãng, nói ra: "Những chuyện này, chúng ta về sau lại nói, hiện tại chúng ta đi gặp lão Lãnh đi, mặt khác, lão Lãnh còn không biết ta chính là Đại Đường Cửu hoàng tử, cho nên ta chuẩn bị đợi chút nữa liền đem thân phận của mình nói cho nàng. Nàng nếu là bảo nổi ngươi nhưng phải che chở ta một chút."

Thôi Ngọc sững sờ, hỏi: "Lão Lãnh đều quyết định gả cho ngươi, thậm chí vẫn không biết thân phận chân thật của ngươi."

Lý Trị thờ dài thờ ra một hơi, nói ra: "Ta kỳ thật vẫn luôn muốn nói, nhưng là sợ hãi nàng không tiếp thụ được, cho nên một mực kéo cho tới bây giờ."

Thôi Ngọc hiểu rõ nhẹ gật đầu, vỗ lăm cùng triều đình xấu hổ tình cảnh xác thực sẽ để cho Lý Trị cố kỵ. Huống chi, lãnh nguyệt tiên còn là người của Ma giáo, khó trách Lý Trị có thể như vậy.

Bất quá chuyện này sớm tối đều muốn nói, Thôi Ngọc quyết định vẫn là phải giúp một tay chuyện này.

Hai người tùy ý đàm thoại, bất tri bất giác liền đã đến mục đích.

Xuống xe ngựa, Lý Trị liền mang theo Thôi Ngọc tiến vào cái này xa hoa biệt viện, bảy lần quặt tám lần rẽ đi tới một hoa viên bên trong.

Xa xa, Thôi Ngọc liền thấy vườn hoa ghé đá ngồi một cái lục sam thiếu nữ, không phải lãnh nguyệt tiên còn có ai.

Lãnh nguyệt tiên nghe được sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân, biết là Lý Trị trở về, nhưng là ngày bình thường, chỉ có hấn một thân một mình tới, hôm nay như thế nào là hai cái thanh âm của người, nàng xoay người, đột nhiên liền ngăn cả người.

Ánh vào trong mắt nàng liền là Thôi Ngọc kia một trương cười cực kì xán lạn khuôn mặt nhỏ.

"Thôi Ngọc!" Lãnh nguyệt tiên hét lên một tiếng, liền nhảy dựng lên, vây quanh Thôi Ngọc thẳng đảo quanh, nói ra: "Không tệ, không tệ!"

"Không tệ cái gì?"

Lãnh nguyệt tiên một mặt trịnh trọng nói ra: "Không có thiếu cánh tay cũng không thiếu chân, đương dù không sai!"

Thôi Ngọc một đầu hắc tuyến, nói ra: "Tốt, hai năm không thấy, vừa thấy mặt liền phát hiện miệng của ngươi vẫn là như thế tổn hại!"

Lãnh nguyệt tiên cười ha ha một tiếng, xem như là khen nàng, lời kéo Thôi Ngọc cùng Lý Trị vây quanh bàn đá làm xuống dưới.

Thôi Ngọc nhìn xem lãnh nguyệt tiên, cười quái dị nói: "Đến, nói một chút, hai năm không thấy, hai người các ngươi là thế nào cấu kết lại, ta khảo vấn lão Hoa một đường, đều không có khảo vấn đi ra."

Lãnh nguyệt tiên đại quýnh, hứ một ngụm nói ra: "Cái gì gọi là thông đồng, chúng ta cái này gọi là lưỡng tình tương duyệt, ngươi một cái lưu manh, không hiểu!"

"Đúng rồi, các ngươi là ở nơi nào gặp phải!" Lãnh nguyệt tiên hỏi.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua, phát hiện Lý Trị đang dùng khăn cầu ánh mắt nhìn chính mình.

Thôi Ngọc vội ho một tiếng, nói ra: "Tại hoàng cung!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Đêm nghiêng xuống dưới tổ

Lãnh nguyệt tiên sững sờ, hỏi: "Các ngươi làm sao lại tại hoàng cung gặp phải?"

Thôi Ngọc nhìn về phía Lý Trị, Lý Trị biết chỉ có thể thẳng thắn, nói ra: "Lão Lãnh, ngươi không biết đi, Thôi Ngọc hiện tại thế nhưng là Đại Đường đế

sư."

Lãnh nguyệt tiên ngược lại là kinh ngạc nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, tiếp lấy vẫn là nhìn chăm chăm Lý Trị.

Bất đắc dĩ, Lý Trị chỉ có thể triệt để thẳng thắn, nói ra: "Kỳ thật, tên thật của ta không phải Hoa Mãn Lâu, ta gọi Lý Trị. Là Đại Đường hoàng thất Cửu hoàng tử."

"A, nói sớm đi, nguyên lai là dạng này!" Lãnh nguyệt tiên nở nụ cười nói.

Lý Trị sửng sốt, hẳn không nghĩ tới lãnh nguyệt tiên vậy mà như thế bình tĩnh, không có chút nào bởi vì chuyện này sinh khí.

Thế nhưng là, hẳn vừa mới dâng lên loại ý nghĩ này, lãnh nguyệt tiên liền ngẩng đầu hát lên, ba chuỗi phi đao liền thành hình tam giác đi bắn về phía Lý Trị.

Lý Trị vội vàng một cái Thiết Bàn Kiêu, tránh khỏi. Lãnh nguyệt tiên liền đã theo sát phía sau, một chưởng đánh về phía Lý Trị.

Thôi Ngọc nhìn điệu bộ này, lập tức liền vô tình từ bỏ Lý Trị, lẫn mất xa xa. Để tránh mình bị tai họa.

Hai người đánh lửa nóng, Thôi Ngọc nhìn cũng sáng khoái.

Mặc dù lãnh nguyệt tiên nhìn như chiêu chiêu toàn lực, nhưng là Thôi Ngọc không có cảm thấy nửa điểm sát ý, liền biết lãnh nguyệt tiên đây là muốn vung vung hòa khí, thức thời không có ngăn cản.

"Lão Lãnh, ngươi nghe ta nói..."

"Ta không nghe, trước hết để cho lão nương đánh đủ lại nói!"

Lý Trị liên tiếp trốn tránh, cuối cùng đột nhiên dừng lại, khiến cho lãnh nguyệt tiên vội vàng không kịp chuẩn bị, một chưởng đánh vào Lý Trị ngực, dứt khoát thu mấy phần lực, bằng không Lý Trị thụ hạ một chưởng này, nhất định phải thổ huyết không thể.

Nhìn thấy Lý Trị bị mình làm bị thương, lãnh nguyệt tiên vội vàng thu tay lại, trợ giúp Lý Trị, cả giận nói: "Ngươi kẻ ngốc, làm gì không né tránh!"

Lý Trị một phát bắt được lãnh nguyệt tiên tay, nói ra: "Là ta lừa ngươi, thụ ngươi một chưởng cũng là nên, chỉ cần ngươi không nên tức giận liền tốt!"

Lãnh nguyệt tiên một mặt đỏ bừng, muốn đưa tay từ Lý Trị trong tay rút ra, làm thế nào cũng rút ra không được. Cuối cùng chỉ có thể bỏ mặc Lý Trị, nói ra: "Ngươi muốn là lúc sau lại gạt ta, ta liền cắt ngươi, để ngươi về sau làm thái giám!"

Hai người trong nháy mắt ngọt nói mật ý, tốt không thể tốt hơn.

Thôi Ngọc vội vàng không kịp chuẩn bị, bị mạnh lấp đầy miệng thức ăn cho chó, một mặt táo bón đáng về.

"Tốt, hai người các ngươi tương ái tương sát cũng đủ rồi. Nơi này còn có một người sống sờ sờ, chờ các ngươi trở về phòng về sau, tùy các ngươi làm sao tú ân ái!"

Lãnh nguyệt tiên tròn nhìn Thôi Ngọc một chút, mà Lý Trị thì cười đắc ý, ba người lần nữa ngồi xuống.

Vào đêm, Thôi Ngọc đi ra khỏi cửa phòng, đi vào hoa trong viên, phát hiện Lý Trị đã ngồi ở chỗ đó, giống như hồ đã tới thật lâu.

Thôi Ngọc ngồi vào hán đối diện, nhìn xem Lý Trị.

Lý Trị đem rượu ấm đầy đánh Thôi Ngọc trước mặt, nói ra: "Muốn nghe hay không có sự!"

Thôi Ngọc đổ ra một chén rượu, cùng Lý Trị cạn một chén, nói ra: "Ta nghe."

Lý Trị trên mặt hiển hiện một vòng nụ cười khổ sở, nói ra: "Lúc trước, hoàng về sau sinh hạ hai vị hoàng tử, lớn làm Thái tử. Tiểu nhân đứng hàng thứ lão Cửu. Huỳnh đệ bọn họ quan hệ phi thường tốt, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều cực kì đau yêu con của bọn hắn.

Thái tử làm người công chính, nhưng không mất Haki, sâu phụ hoàng yêu thích. Mà Cửu hoàng tử, tuổi tác còn nhỏ, cũng là thâm thụ phụ mẫu yêu thương.

Kia là Cửu hoàng tử từ năm tuổi bắt đầu, liền cho thấy không có gì sánh kịp võ học thiên phú, trong hoàng cung không người năng đưa ra phải, chính là nhất đẳng thiên tài.

Hắn đi tới chỗ nào, nghênh đón đều là cung kính, ánh mắt kính sợ, liền là phụ hoàng đều lấy hắn làm kiêu ngạo.

Thế nhưng là hết thảy tại hắn mười tuổi năm đó, ra một sự kiện, từ nay về sau mọi chuyện cần thiết cũng thay đổi. Biến cùng trước kia khác biệt."

Lý Trị nâng ly một chén, cảm thấy chưa đủ thư sướng, trực tiếp nâng lên bầu rượu, liền uống điên cuồng. Thẳng đến một bầu rượu đều bị uống sạch, Lý

Trị mới nói tiếp đi.

"Thiên phú của hần thật sự là quá tốt rồi, tốt đến làm cho tất cả mọi người giết mình, tốt đến làm cho tất cả mọi người ngoài ý muốn.

Không ai từng nghĩ tới, một đứa bé, học võ bắt quá năm năm, lại có thể cảm ngộ thiên đạo, khiến cho thiên địa pháp tắc giáng lâm.

Mà khi đó, phụ hoàng ra ngoài, không còn trong hoàng cung, cái này mười tuổi hài tử đang bồi cùng hần không biết võ công bên người mẫu thân, vậy mà cảm ngộ đến Hòa Chi Pháp Tắc, thiên địa pháp tắc giáng lâm, khiến cho ngay lúc đó cung điện dấy lên một mảnh lửa lớn rừng rực, khiến cho hần mẫu hậu, táng thân tại trong biển lửa.

Đương phụ hoàng còn có đại nội cao thủ dám đến thời điểm, hết thầy đều đã muộn! Hết cách xoay chuyển!"

Thôi Ngọc không có chán kinh Lý Trị thiên tư, mà là vì hần cảm thấy bi ai. Rõ ràng là một cái bất thể ra thiên tài, lại bởi vì chính mình phản này thiên tư, làm đến mẹ của mình táng thân biển lửa, loại thống khổ này, Thôi Ngọc dù cho không cách nào minh bạch, nhưng là cũng biết kia là một loại gì đau nhức.

Nhưng là, Thôi Ngọc vẫn là từ giữa đó nghĩ được một cỗ nồng đậm âm mưu hương vị.

Lớn như vậy trong hoàng cung, làm sao lại không có một cái nào cao thủ đến đây cứu giúp, Thôi Ngọc mới sẽ không tin tưởng, đường đường hoàng hậu một nước bên người vậy mà không có một cái nào cao thủ, khiến cho nhất quốc chỉ mẫu táng thân chỉ là trong biển lửa.

Nhưng là những nghi vấn này Thôi Ngọc hiện tại cũng không tốt hỏi ra, chỉ có thể đem chuyện này để ở trong lòng, đợi ngày sau có cơ hội, Thôi Ngọc tự nhiên muốn giúp hần điều tra rõ.

Mà bây giờ, Thôi Ngọc cần làm, không phải đưa ra nghi vấn, Lý Trị cần, chỉ là một cái lắng nghe người.

Thôi Ngọc chỉ cần ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ địa lắng nghe, là đủ rồi.

"Phụ hoàng thật sự là quá yêu mẫu hậu, hoàng huynh cũng quá yêu mẫu thân. Bọn hần không cách nào tha thứ Cửu hoàng tử. Mặc dù không có giết hần, nhưng là từ này phụ tử huynh đệ, mỗi người một ngã.

Ngày xưa ánh mắt kính sợ, biến thành thương hại, chế nhạo, cái này mọi chuyện đều tốt giống từng thanh từng thanh đao, tại một cái còn nhỏ hài đồng trong lòng cắt đứt từng đạo vết thương, từng đạo vĩnh viễn cũng vô pháp khép lại vết thương.

Liên là Cửu hoàng tử mình, cũng vô pháp tha thứ mình, hần thống hận mình vì cái gì có loại thiên phú này, tại sao muốn vào lúc đó cảm ngộ thiên đạo, vì cái gì mẹ của mình sẽ chết trong tay của mình.

Hần bắt đầu không còn khác khổ, nhưng là võ công của hần vẫn là đột nhiên tăng mạnh.

Thực lực của hần càng mạnh, phụ hoàng cùng hoàng huynh nhìn ánh mắt của hần càng băng lãnh.

Rốt cục, hần rốt cuộc chịu không được loại ánh mắt này, cho nên, hần rời đi toà kia băng lãnh lồng giam, lưu lạc giang hồ."

Lý Trị nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nở nụ cười, cười tùy tiện mà tùy ý, hần nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Nhưng là thượng thiên không có vứt bỏ hần, cho nên hần cảm kích cái này trời, có thể làm cho cái này cái xác không hồn gặp được tri tâm huynh đệ, gặp được hồng nhan tri kỷ. Cả đời này, hần đây đủ!"

Thôi Ngọc nở nụ cười, vì Lý Trị rót một chén rượu, không hề nói gì, hai người cứ như vậy yên lặng đối ẩm, thẳng đến Lý Trị say ngủ.

Đương Thôi Ngọc để cho người đem Lý Trị đỡ tiến gian phòng về sau, Thôi Ngọc chợt nhớ tới, mình còn không có cho lão Đường chào hỏi, bắt quá thôi, không là chuyện trọng yếu gì tình.

Lúc này, quốc trượng bên ngoài phủ, Đường Quốc Cường một mặt bất đắc dĩ nhìn xem ngồi tại trước cổng chính Táng Thổ, lúc này đã đêm hôm khuya khoắt, thế nhưng là cái này tiểu tử tông hay là không muốn trở lại trong phòng của mình.

Chỉ gặp Táng Thổ một tay cầm đao chạm đất, một tay nâng ở cằm của mình, đại mã kim đao ngồi tại quốc trượng bên ngoài phủ trên bậc thang, một mặt đàng đàng sát khí đáng sợ.

Nếu là đến gần, liền có thể nghe được Táng Thổ tự lẩm bẩm: "Nam nhân đều không là đồ tốt, kịch nam thảo luận quả nhiên không sai. Thôi Ngọc, người tên hồn đản, người tuyệt đối không nên là cùng cái kia hồ ly lăng lợ cùng một chỗ, bằng không bán cung cùng người không xong!"

Chương 174: Trấn Thiên phủ tấu

Ngày thứ hai, Lý Trị thật giống như không có phát sinh biến hóa, cùng Thôi Ngọc, Lãnh Nguyệt Tiên cùng một chỗ cười cười nói nói.

"Đúng rồi, lão Thôi, người bây giờ ngủ ở chỗ nào?" Lãnh Nguyệt hạ đột nhiên hỏi.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta hiện tại ở tại quốc trượng trong phủ."

Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, hỏi: "Người làm sao ở tại nơi này!"

Thế là, Thôi Ngọc liền đem lúc trước Đường Quốc Cường là như thế nào cứu mình, sau đó như thế nào cùng nhau đi vào kinh thành sự tình nói một bên, này mới khiến Lãnh Nguyệt Tiên bừng tỉnh đại ngộ.

Lý Trị buông xuống bát đĩa, nói ra: "Lão Thôi là huynh đệ của chúng ta, đã Đường lão cứu người mệnh, chúng ta lẽ ra tới cửa đáp tạ!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta cũng không cần, lão Đường không thêm để ý những này, bất quá hôm nay có thể theo giúp ta trở về. Nơi đó còn có rất nhiều chuyện phải xử lý."

Lãnh Nguyệt Tiên cũng ăn no rồi, buông xuống trong tay bát đĩa, hỏi: "Lão Thôi, người một năm này khiến cho động tĩnh cũng không nhỏ, bất quá người nghĩ như thế nào tới làm những này, những chuyện này chính là ta mỗi ngày trách trong nhà, cũng nghe được không nhỏ nghe đồn."

Thôi Ngọc vẫn không trả lời, Lý Trị liền đã cười lấy nói ra: "Người đây còn phải hỏi, lão Thôi hẳn đây là muốn cho hai chúng ta 'Báo thù'!"

Lãnh Nguyệt Tiên vẫn không rõ, Lý Trị đành phải nói ra: "Lão Thôi coi là chúng ta chết tại trăm sông núi, hẳn tự nhiên muốn tìm được thập hoang Thần Vực cho chúng ta báo thù, nhưng là thập hoang Thần Vực chỗ nào tốt như vậy tìm, chỉ có thảo nguyên man nhân như vậy một đầu manh mối, cho nên, lão Thôi mới như thế!"

Nói tới chỗ này, Lãnh Nguyệt Tiên cũng hiểu, trong lòng cảm động không hiểu, vì trợ giúp hai người bọn họ báo thù, Thôi Ngọc không tiếc quấy thiên hạ, loại này tình, Lãnh Nguyệt Tiên đều cảm động muốn rơi lệ.

Thôi Ngọc không có tiếp tục cái đề tài này, mà là nói ra: "Đã như thế cảm động, muốn hay không cho ta một cái ôm!" Nói, Thôi Ngọc đã mở ra cánh tay.

Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, trong mắt muốn tràn ra nước mắt, lập tức cũng không biết chạy đi nơi nào.

Lý Trị tức xạm mặt lại, kêu lên: "Lăn, đây là vợ ta!"

Đương Thôi Ngọc ba người tới quốc trượng phủ lúc, lập tức liền bị một màn trước mắt làm cho ngẩn ngơ, chỉ gặp lão Đường đang bồi Táng Thổ ngồi tại trước công chính, không biết đang làm cái gì.

"Các người đây là làm gì!" Thôi Ngọc hỏi.

Không đợi lão Đường nói chuyện, Táng Thổ liền nhảy dựng lên, trong tay mang theo một thanh dao phay, sát khí Lâm Lâm, đi đến Thôi Ngọc trước mặt, hỏi: "Thôi Ngọc, ta hỏi người, người tới hôm qua ở nơi nào?"

Thôi Ngọc nhìn xem cái kia thanh dao phay, trong lòng không hiểu phát lạnh, nói ra: "Ta đây không phải gặp được lão Hoa cùng lão Lăn, tới hôm qua ba người chúng ta uống rượu với nhau nói chuyện phiếm, ngủ ở bọn hắn nơi đó."

Táng Thổ ngẩn ngơ, cười xấu hổ cười, nói ra: "A, dạng này a, kia không sao!"

Lý Trị ở một bên nhìn xem Táng Thổ, trong mắt tinh quang lóe lên, liền biến mất không thấy gì nữa, mặc dù hắn từ một nơi bí mật gần đó không phải lần đầu tiên nhìn thấy Táng Thổ, nhưng là vẫn giả bộ như lần thứ nhất gặp mặt bộ dáng, cười hỏi: "Lão Thôi, cái này liền là trong miệng người Táng Thổ, muội muội của người đi!"

Lãnh Nguyệt Tiên càng là nhìn thấy Táng Thổ liền trong mắt sáng lên.

Thôi Ngọc gật đầu cười, nói ra: "Không sai, bất quá nha đầu, người mang theo đem dao phay muốn làm gì!"

"A!" Đang đánh giá Lý Trị còn có Lãnh Nguyệt Tiên Táng Thổ sững sờ, cười lấy nói ra: "Ta chính suy nghĩ làm món gì ăn ngon, được rồi, không nghĩ. Ta không làm!" Nói liền đem thái đao trong tay ném một cái.

Sau đó xoay người, vỗ vỗ miệng, ngáp một cái, nói ra: "Ta buồn ngủ, trước đi ngủ!"

Nói xong, liền không để ý tới Thôi Ngọc bọn người, tiến vào quốc trượng phủ.

Lúc này, Đường Quốc Cường cũng một trán hắc tuyến đi tới, nhìn thấy Thôi Ngọc liền là cảm thán một tiếng, nói ra: "Người có thể tỉnh trở về, người nếu là không về nữa, tiểu tử tông này liền muốn mang theo dao phay giết tiến hoàng cung!"

"Lão đầu, người dám nói lung tung, ta rút người râu ria!" Lúc này, trong sân xa xa truyền đến Táng Thổ tiếng gào.

Thôi Ngọc lúng túng cười một tiếng, Lý Trị hai người càng là cổ quái nhìn xem Thôi Ngọc.

"Gặp qua Cửu hoàng tử, gặp vị cô nương này!" Phán nản một tiếng về sau, Đường Quốc Cường liền đối Lý Trị hành lễ.

Lý Trị vội vàng đỡ dậy, nói ra: "Người cứu được lão Thôi, liền là ân nhân của ta, đây là Lãnh Nguyệt Tiên. Lão Lãnh, đây là đương triều quốc trượng Đường Quốc Cường Đường đại nhân!"

Song phương gặp qua lễ, liền cùng nhau tiến vào quốc trượng phủ, Đường Quốc Cường từ trong ngực lấy ra một phong tấu, giao cho Thôi Ngọc nói ra: "Người về tới thật đúng lúc, Trần Thiên phủ vừa mới đưa tới một phong khân cấp tấu, là đưa cho người."

Thôi Ngọc cảm ơn, liền nhận lấy.

Đường Quốc Cường dậm dậm eo lưng của mình, nói ra: "Người có rãnh nhiều đồ dành cái kia tiểu tử tông, ta tuổi tác cao, bởi không được cái này tiểu tử tông tại cửa ra vào ngồi một đêm, tiểu nha đầu nhỏ tuổi, cũng không sợ chọc phong hàn, các người nha!" Nói, Đường Quốc Cường liền là gật gù đắc ý trở về ngủ bù.

Đón lấy, Thôi Ngọc ngay tại Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên một trận trâu ghẹo âm thanh bên trong, về tới biệt viện của mình.

Thôi Ngọc không dám trì hoãn, trước đem tấu mở ra, đương sau khi xem xong, Thôi Ngọc một bàn tay đập vào trên bàn đá, cả giận nói: "Đám hỗn đản kia, bắt đầu dùng này lý."

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Thôi Ngọc cũng không giấu diếm, đem tấu đưa cho Lý Trị, nói ra: "Đám này vô lâm tông phái, một bộ quang minh lăm liệt đáng vẽ, vậy mà liền phái ra như thế chọn người, lừa gạt ai đây."

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên xem hết tấu, lại rất bình tĩnh.

Nguyên lai, Thôi Ngọc tại hồi kinh trước, liền đã thông qua Trần Thiên phủ, thông tri thiên hạ tất cả môn phái tụ họp thời gian, một chút hơi xa nhà phái, cũng sớm đã khởi hành.

Nhưng là từ Trần Thiên phủ bên trong tin tức truyền đến, những môn phái kia phái ra thật là thừa thớt người đáng thương.

Ra Đạo gia ba đại đỉnh tông môn, Thanh Liên tiên tông cùng một lòng muốn có được vị trí minh chủ Thiên Môn bên ngoài, cái khác tất cả thế lực, nhiều nhất cũng liền phái ra hơn một ngàn người, thiếu thậm chí chỉ có mười cái.

Mặc dù môn phái vô lâm giống như sang sông chi khanh, tại không hề như thế cơ sở dưới, ngược lại là tụ họp người cũng tuyệt đối sẽ không ít, nhưng là đây tuyệt đối không phải Thôi Ngọc nghĩ đến nhìn thấy. Bởi vì những người này liền là toàn bộ hao tổn, cũng tuyệt đối sẽ không đối bất kỳ một cái nào tông môn thương cân động cốt.

Lãnh Nguyệt Tiên khinh thường cười nói: "Người cũng không nên tức giận, những này chính đạo môn phái từng cái giả nhân giả nghĩa, sớm liền có thể đoán được sẽ là như thế này."

Lý Trị cũng nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta nghĩ Thánh Hoàng nhìn đại cái này phong tấu, cũng sẽ không tức giận, lần này hội minh hình thức ý nghĩa xa lớn xa hơn ý nghĩa thực tế, chỉ sợ Thánh Hoàng cũng đã sớm đoán được sẽ là như vậy. Người cũng liền đừng nóng giận."

Thôi Ngọc lắc đầu, hần phỉ lớn như thế lực lượng, không chỉ là vì hòa hoãn triều đình cùng vô lâm mâu thuẫn, càng nhiều hơn chính là vì kế hoạch của mình.

Nếu như lần này không thể để cho môn phái vô lâm bên trong người, toàn lực xuất thủ, như vậy đối với Thôi Ngọc mà nói, kế hoạch này liền là thất bại.

Thôi Ngọc tại trong đình viện không ngừng dạo bước, suy tư nên làm như thế nào.

Ngược lại là Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên ở một bên tình chàng ý thiếp, mây may đều không thêm để ý.

Chỉ là tại trong lúc lơ đãng, Lý Trị kiểu gì cũng sẽ dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía Thôi Ngọc, chỉ là ai cũng không có phát hiện mà thôi.

"Thôi Ngọc a, Thôi Ngọc, ta thật muốn nhìn kỹ một chút, người còn có thể mang cho ta niềm vui bất ngờ ra sao."

Thôi Ngọc đột nhiên dừng lại bước chân, trên mặt hiện ra nụ cười âm hiểm, nói ra: "Có! Các người tại cái này ngồi sẽ, ta đi viết một phong tấu chương!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền nhanh chân hướng phía thư phòng của mình đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Vô đề

Thôi Ngọc trong thư phòng múa bút thành văn, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên hiếu kì tại đứng ở một bên nhìn xem, Thôi Ngọc không có chút nào để ý, tùy bọn hắn nhìn, chờ sau đó Thôi Ngọc cũng muốn biết hai người bọn họ cách nhìn.

Chỉ là Thôi Ngọc không biết là, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên hai người, nhìn xem Thôi Ngọc từng cái kế hoạch, nhìn lòng tơ lóc sáng, một mặt cổ quái nhìn xem Thôi Ngọc.

Đương Thôi Ngọc thả ra trong tay bút lông, lúc ngừng đầu, lại phát hiện hai tấm cổ quái khuôn mặt.

"Các người thế nào?" Thôi Ngọc hỏi.

Lãnh Nguyệt Tiên chặc chặc hai tiếng, nói ra: "Lão Thôi, không nhìn ra, người vậy mà như thế âm hiểm."

Lý Trị đưa tay cho Thôi Ngọc một cái ngón tay cái, biểu thị phục biểu lộ.

Thôi Ngọc cười đắc ý, nói ra: "Nói nói cái nhìn của các người đi, cảm thấy kế hoạch này thế nào."

Nghe được Thôi Ngọc hỏi như vậy, Lãnh Nguyệt Tiên thần sắc ngưng trọng lên, nói ra: "Lão Thôi, người nhưng phải suy nghĩ cho kỹ, nếu như triều đình thật dựa theo kế hoạch của người làm như thế, người nhưng chính là thật đem cái này vô lâm đắc tội hết. Người về sau nhưng tại giang hồ không có đất cắm dùi."

Lý Trị nhẹ gật đầu, nói ra: "Bất quá ta nghĩ Thánh Hoàng sẽ rất thích kế hoạch này, nhưng là người làm như vậy nhưng không có cân nhắc đến an nguy của mình!"

Thôi Ngọc gật đầu cười, hắn nói ra: "Ta chưa từng có đem mình đặt ở một cái vô lâm hiệp khách vị trí bên trên, cho nên trong giang hồ có không có đường lui cái này không còn lo nghĩ của ta phạm vi bên trong."

Nói, Thôi Ngọc đứng dậy, đem tấu chương thu thập xong về sau, đứng người lên nói ra: "Hiện tại ta muốn đi hoàng cung đi gặp Thánh Hoàng."

Lý Trị đem Thôi Ngọc ngăn lại, nói ra: "Người đã làm rất khá, người bây giờ không cần làm như vậy."

Thôi Ngọc trong lòng âm áp, vỗ vỗ Lý Trị bả vai, nói ra: "Ta đi một lát sẽ trở lại, các người ở chỗ này chờ ta một trận, ta rất nhanh liền trở về."

Lý Trị thở dài thở ra một hơi, biết mình ngăn không được Thôi Ngọc, chỉ có thể đem đường tránh ra, cùng Lãnh Nguyệt Tiên vai kề vai, nhìn xem Thôi Ngọc bóng lưng rời đi.

Lãnh Nguyệt Tiên nắm chắc Lý Trị tay, Lãnh Nguyệt Tiên biết Thôi Ngọc muốn đi, chính là một đầu thế gian đều là địch đường.

Thế nhưng là bọn hắn không biết là, Thôi Ngọc muốn, kỳ thật rất đơn giản, một cái pháp trị có thứ tự thế giới, võ giả tập võ cường thân kiện thể, bản này không sai, sai chính là bọn hắn dùng võ phạm cấm, khiêu chiến triều đình luật pháp, đây chính là sai.

Thôi Ngọc đến ngự thư phòng, Thánh Hoàng nhìn thấy Thôi Ngọc liền mở miệng nói ra: "Trẫm còn tưởng rằng người muốn trễ một chút mới sẽ tới, không nghĩ tới nhanh như vậy lại tới."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, về phần Thánh Hoàng vì cái gì biết mình ý đồ đến, điểm ấy không cần đoán đo, nếu như đường đường Thánh Hoàng điểm ấy cũng không biết, đó mới là kỳ quái đầu.

Thôi Ngọc cầm trong tay đã sớm viết xong tấu chương giao cho Thánh Hoàng trong tay.

Thánh Hoàng nhìn Thôi Ngọc một chút, đem tấu chương mở ra, tinh tế phẩm đọc, không chờ một lúc, Thánh Hoàng liền kinh ngạc ngừng đầu, nhìn thoáng qua, Thôi Ngọc. Thật lâu mới một lần nữa đem ánh mắt thả tới trong tay tấu chương bên trong.

Liên liền thân tử đều ngồi thẳng không ít, hiển nhiên nhìn mười phần chăm chú.

Thánh Hoàng rồng rã đọc hai canh giờ, hiển nhiên đọc tới đọc lui mấy lần, mới đưa tấu chương đặt ở long án bên trên, nhìn xem Thôi Ngọc, thở dài một hơi, nói ra: "Người đã suy nghĩ kỹ, nếu là người thật muốn như vậy làm, trăm khẳng định sẽ đồng ý, nhưng là hậu quả chính người nên tính tường."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Trên thế giới này không người là đồ đàn, vì đạt được một thứ gì đó, tự nhiên là muốn thả mở một vài thứ. Đây là nhất định, cho nên thân sẽ không hối hận làm như vậy, chỉ muốn mời Thánh Hoàng đồng ý."

Thánh Hoàng trầm ngâm một hồi về sau, nhẹ gật đầu, nói ra: "Tốt a, người về trước đi, ta sẽ cho người dựa theo phần này tấu chương mô phỏng chỉ, toàn bộ giao cho người đến phụ trách. Mặt khác, đã người phải xử lý chuyện này, người cùng Thanh Quân hôn sự, trước hết về sau kéo dài một chút đi!"

Thôi Ngọc mặt không biểu tình, đi lễ liền lui ra ngoài.

Tại trở lại quốc trượng phủ thời điểm, Thôi Ngọc liền phát hiện biệt viện của mình bên trong đồ đầy hành lễ, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên tại trong hoa viên, dương dương tự đắc địa uống nước trà.

Thôi Ngọc tiến lên, nghi ngờ hỏi: "Các người làm cái gì vậy, làm sao đem đồ vật đều chuyển đến nơi này của ta."

Lý Trị cười lấy nói ra: "Chúng ta tự nhiên biết người về sau muốn đi làm cái gì, nhưng là người lần này cũng không thể bỏ xuống chúng ta."

Lãnh Nguyệt Tiên nhảy ra nói ra: "Không tệ, như thế có ý tứ sự tình, sao có thể thiếu ta. Đây chính là vừa ra vô kịch!"

Thôi Ngọc tân sinh cảm động, cười lấy nói ra: "Tốt, chúng ta liền ở cùng nhau hảo hảo điên một lần."

Nói, Thôi Ngọc liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đợi đến thánh chỉ xuống tới, hần liền muốn ngựa không ngừng vó chạy tới biên cương, chờ đợi võ lâm các đại môn phái hội mình, sau đó tiếp lấy thi hành kế hoạch của mình.

Cũng không lâu lắm, thánh chỉ liền đưa đến Thôi Ngọc trên tay, nghe hỏi mà đến Đường Quốc Cường nhìn xem bận rộn Thôi Ngọc, kinh ngạc hỏi: "Tiên sinh mới vừa trở về không có mấy ngày, làm sao cái này lại muốn đi."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta cũng không muốn a, thế nhưng là thân bất do kỷ. Lão Đường, ta chỉ có thể lần sau trở về chúng ta tại thưởng thức trà đánh cờ."

Lão Đường gật đầu bất đắc dĩ.

Bởi vì ngày mai Thôi Ngọc liền muốn rời khỏi, cho nên Đường Quốc Cường đặc biệt vì hần chuẩn bị một cái tiệc tối, mà Lý Thái Bạch biết được hần muốn rời khỏi, vậy mà không để ý lễ nghi, lần nữa chạy tới, bất quá khi Thôi Ngọc thấy được nàng thời điểm, phía sau của nàng vậy mà đi theo một đám hộ vệ.

Thôi Ngọc sững sờ nhìn xem nàng, hỏi: "Sao người lại tới đây!"

Lý Thái Bạch then thùng nhìn Thôi Ngọc một chút, tim đập nhanh chóng, nói ra: "Ta nghe nói người ngày mai sẽ phải rời đi, ta không bỏ được, cho nên ta liền đến rồi!"

Lý Thái Bạch trong mắt nhu tình mật ý, để Thôi Ngọc có chút xấu hổ, nói thật, hần đối cái này tính khiết công chúa không có một tơ một hào tình yêu nam nữ, nhưng là hần lại không thể nói.

"Ha ha, lão Thôi, đây chính là người tương lai nàng dâu, đáng đáp rất tuần mà!"

Lãnh Nguyệt Tiên một cái tay thông đồng tại Thôi Ngọc trên cổ, một mặt cười xấu xa mà nhìn xem Lý Thái Bạch.

Lý Thái Bạch nhìn thấy Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, hỏi: "Người là?" Mặc dù trên mặt bình tĩnh, nhưng là một đôi mắt nhìn chăm chú treo ở Thôi Ngọc trên cổ một cái tay.

Không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, Lý Trị liền từ sau bên cạnh đi tới, đem Lãnh Nguyệt Tiên xách mở, nói ra: "Đây là người tương lai tâu tử. "

Lý Trị một mặt bình tĩnh, nhân nhạ nhìn xem Lý Thái Bạch nói.

"Cửu ca!" Lý Thái Bạch nhìn thấy Lý Trị, một mặt kinh ngạc, hỏi: "Cửu ca, người tại sao lại ở chỗ này?" Trong ấn tượng của nàng, cái này đồng bào ca ca luôn là một bộ người sống chó tiền biểu lộ, nàng tuyệt đối không ngờ rằng hôm nay vậy mà lại ở chỗ này nhìn thấy hần.

Lãnh Nguyệt Tiên nghi hoặc mà nhìn xem Lý Trị, Lý Trị nhân nhạ nói ra: "Đây là đồng bào của ta muội muội, Lý Thái Bạch." Nói lời kéo Lãnh Nguyệt Tiên lui sang một bên.

Bởi vì Lý Trị lần nữa, Lý Thái Bạch cả người lộ ra mười phần khẩn trương, chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên, liền muốn một đóa hoa sen, yên tĩnh thuần khiết làm người thương yêu yêu.

"A! Người tại sao lại ở chỗ này, dám cùng lão tử đoạt nam nhân, vậy mà đoạt vào nhà!" Tinh ngu Táng Thổ, đi vào yến hội sánh liếc mắt liền thấy được Lý Thái Bạch, kêu to chỉ vào Lý Thái Bạch, trên mặt lửa giận dấy sóng.

Thôi Ngọc bắt đắc dĩ, đi qua một tay lấy Táng Thổ xách tới trong ngực của mình, làm xuống dưới.

Thở dài một tiếng, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy cơm này làm sao đều cùng chặt đầu cơm không kém cạnh, là tại là ăn nuốt không trôi a.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Anh hùng thiên hạ bẳng

Lặn lội đường xa sau ba tháng, Thôi Ngọc một đoàn người rốt cục đi tới Đại Đường cùng cực tây đại thảo nguyên biên thành.

Roi biên quận thành, ở vào Đại Đường cực tây chi địa, nơi này có người hay không nhóm trong tường tượng quanh quẽ, ngược lại lộ ra mười phần um tùm, dòng người cuộn cuộn, dù cho so với kinh thành, cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là cái này thành trì cũng không phải là mười phần đánh, nhưng là tương đương kiên cố, có rộng lớn đường cái cùng đơn giản rõ ràng bố trí.

Tại chiến tranh phát sinh thời điểm, có thể lấy tốc độ nhanh nhất tại trong thành thị điều động quân đội, không lại bởi vì chật hẹp con đường trở ngại đại quân tốc độ tiến lên.

Lúc này, thành phố này bên trong, đã khắp nơi có thể thấy được từng cái võ lâm nhân sĩ.

Ở chỗ này võ lâm võ giả chẳng qua là một phần nhỏ, phần lớn võ giả, đều tụ tập ở ngoài thành, nơi đó Trần Thiên phủ khẩn cấp roi lên doanh trại, có thể dung nạp mười vạn người ở lại, đồng thời điều động đầy đủ lương thảo cùng đầu bếp Bình.

Mỗi lần có một môn phái đến thời điểm, tiếp đãi quan viên liền sẽ vì bọn họ phân chia doanh trường.

Thôi Ngọc không có trước tiên quá khứ, mà là vẫn như cũ như dĩ vãng tới trước Trần Thiên phủ, hiểu rõ tình huống hiện tại.

"Gặp qua đề sư!" Trần Thiên phủ Phủ chủ khí thế kinh người, lại là coi là hiếm thấy Luyện Khí Hóa Thần võ giả, bất quá Thôi Ngọc ngấm lại, biên quan khác biệt nơi khác, không đơn giản phải đề phòng võ lâm nhân sĩ, càng phải đề phòng thảo nguyên man nhân, khó trách lại phái phái coi là tu vi cao như vậy võ giả tới đảm nhiệm cái này Trần Thiên phủ Phủ chủ.

Mà Đại Đường địa phương khác Trần Thiên phủ Phủ chủ, bất quá đều là một chút luyện tinh hóa khí võ giả, thậm chí có nhiều chỗ, liền là một cái Tiên Thiên đại viên mãn võ giả.

Đăng cấp cùng cấp độ hoàn toàn không giống.

Thôi Ngọc cười chấp tay nói ra: "Thôi Ngọc gặp qua lên quan phủ chủ."

Nơi đây Trần Thiên phủ Phủ chủ thượng quan Lạc, không phải một nhân vật đơn giản, vèn vẹn ở chỗ này trong mười năm, liền có thể đem một cái phức tạp quận thành quản lý thỏa thỏa thiếp thiếp cũng không phải là bình thường người.

Ngồi xuống về sau, thượng quan Lạc nghi hoặc mà nhìn xem Lý Trị hai người, thực tại bất minh bạch hai người bọn họ là thân phận gì. Còn Lý Chúc Âm ba người, hẳn ngược lại là nhận ra, nhưng là Lý Trị cái này điệu thấp hoàng tử, thượng quan Lạc lại là chưa từng gặp qua.

Lý Trị cười chấp tay, nói ra: "Cửu hoàng tử Lý Trị, gặp qua lên quan phủ chủ, vị này là vị hôn thê của ta!"

Thượng quan Lạc sững sờ, liền nghĩ tới Lý Trị tư liệu, đây là một cái Đại Đường hiếm thấy, đến nay không có phong vương vương tử.

"Thượng quan Lạc gặp qua Cửu hoàng tử, gặp qua hoàng phi!"

Đội đám người ngồi xuống về sau, Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Trong khoảng thời gian này thật sự là cực khổ Phủ chủ phí tâm, chỉ là không biết hiện tại có bao nhiêu môn phái võ lâm đến."

Thượng quan Lạc nhớ tới tình huống hiện tại, khổ cười nói ra: "Môn phái võ lâm đã tới không ít, nhưng là cũng không phải là rất nhiều. Theo tin tức, phần

lớn đều trên đường, bất quá chẳng mấy chốc sẽ đi tới."

Thượng quan Lạc từ một bên lấy ra một bản danh sách giao cho Thôi Ngọc, tiếp lấy nói ra: "Hiện tại Thái Thượng tiên môn, Thục Sơn chờ môn phái cũng sớm đã đến, còn có bốn vạn tán tu võ giả, nơi này chỉ là ghi chép Nhị lưu lấy lên tông môn danh sách, về phần tán tu võ giả cái khác ghi chép, bất quá nhân viên là tại quá nhiều, để sư nếu là muốn nhìn, chúng ta chỉ có thể đến hộ tịch thất đi tra xét."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu nói ra: "Đa tạ Phù chủ, bất quá tán tu tạm thời liền không cần nhìn."

Nói, Thôi Ngọc liền mở ra danh sách, từng cái nhìn xuống, phát hiện quả nhiên như ở kinh thành nhận được tấu bên trên nói tới đồng dạng, những môn phái kia đến nơi này ước chừng có bốn năm mươi môn phái, trong đó đạo gia môn phái chỉ tới đại Tiểu Lục bảy môn phái, nhưng là nhân viên thành linh đạt đến hai vạn người, cái khác ba bốn mươi môn phái bên trong, mặc dù không có đỉnh tiêm tông môn, nhưng là nhất lưu môn phái nhưng lại mười cái, cái khác tất cả đều là Nhị lưu tông môn, cộng lại người còn chưa đủ một vạn người. Chèo thuyền qua đây, một môn phái chỉ bất quá mới hai, ba trăm người.

Phải biết, một cái Nhị lưu trên tông môn hạ cộng lại, nói ít cũng có nhanh năm, sáu ngàn người, nhất lưu tông môn càng là mấy vạn người không hiện.

Phải biết lúc trước lúc ấy diệt đi Thần Dược Môn, trên dưới cộng lại cũng có mấy vạn người.

Thôi Ngọc lạnh hừ một tiếng, trong mắt hàn quang lóe lên, đem danh sách để ở một bên trên bàn trà.

Thôi Ngọc giữ im lặng, ngón tay có tiết tấu địa gõ ở một bên trên bàn trà, một lát sau, Thôi Ngọc mới nói ra: "Hiện tại còn không phải ta đi gặp bọn họ thời điểm, bất quá bước đầu tiên lại có thể thi hành."

Nói, Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra một phong mật tín, phía trên còn làm lấy bịt kín xử lý, Thôi Ngọc đem cái này mật tín giao cho thượng quan Lạc, nói ra: "Còn xin Phù chủ đem cái này phong mật báo giao cho Thánh Hoàng."

Thượng quan Lạc nhẹ gật đầu, sau khi nhận lấy liền xoay người rời đi.

Lên làm quan Lạc đi ra về sau, Lãnh Nguyệt Tiên cười lấy nói ra: "Chúng ta đều đã đến, tiếp xuống chuẩn bị làm gì?"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Chúng ta đến sớm, hiện tại còn không phải cùng những này võ lâm võ giả lúc gặp mặt, chờ sau đó mang lên quan phủ chủ sau khi trở về, chúng ta vẫn là trước chú ý một chút thảo nguyên phương diện động tĩnh đi!"

Lãnh Nguyệt Tiên không thú vị cầm lấy chén trà, uống nước trà.

Lý Trị vẫn là như là trước kia đồng dạng, rất ít nói, chỉ là yên lặng đứng sau lưng Thôi Ngọc.

Qua gần nửa canh giờ, thượng quan Lạc liền trở lại, hần nhìn về phía Thôi Ngọc, cười lấy nói ra: "Đã truyền ra ngoài. Không biết để sư còn có cái gì phân phó!"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Lên quan phủ chủ khách khí, còn xin lên quan phủ chủ cáo tri hiện tại thảo nguyên phương diện động tĩnh."

Thượng quan Lạc nhẹ gật đầu, nói ra: "Thảo nguyên phương diện các ngươi không cần lo lắng quá mức. Bọn hần trong thời gian ngắn không sẽ tới. Các ngươi hần là cũng biết, thảo nguyên thật sự là quá mức bao la, mà người trong thảo nguyên theo nguồn nước cùng nông trường không ngừng di chuyển, dù cho tin tức đã truyền đến thảo nguyên vương trong đình, bọn hần còn muốn tụ tập tất cả bộ lạc, thời gian ngắn còn không cách nào tụ tập. Theo thám tử đến báo, hiện tại mười bộ lạc lớn nhất, chỉ có ba bốn bộ lạc đến vương đình, cái khác mấy cái bộ lạc còn muốn thời gian mấy tháng mới có thể đến đạt."

Thôi Ngọc hài lòng gật gật đầu. Điểm này cũng là Thôi Ngọc kế đã tính.

Nếu như không phải thảo nguyên man nhân tin tức truyền lại không có Đại Đường truyền lại mạng lưới, Thôi Ngọc còn thật không dám chơi như vậy.

Bởi vì thảo nguyên nếu là có thể nhanh chóng tụ tập, như vậy thì có thể tại Thôi Ngọc còn không có đem võ lâm võ giả tụ tập trước kia, liền triển khai lăng lệ thế công, đánh tới Đại Đường biên quan.

Như thế, liền thật sự là ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, Đại Đường quân đội từ chịu khổ quả.

"Tiếp xuống một đoạn thời gian, liền muốn quấy rầy Phù chủ, còn xin Phù chủ cho chúng ta an bài một chút chỗ ở."

Thượng quan Lạc gật đầu cười, nói ra: "Để sư khách khí!"

Bất quá ba ngày, trong giang hồ đột nhiên trở nên sôi trào lên, bởi vì Thánh Hoàng hạ chỉ, Trần Thiên phủ đem lấp đặt nhiều anh hùng thiên hạ bảng, lần này tại kháng rất chi chiến, công huân rất cao võ giả, để cho Thánh Hoàng ban thưởng "Thiên hạ đệ nhất hiệp" thân sách bằng hiệu, mặt khác rất nhiều ban thưởng khiến vô số người đỏ mắt, liền ngay cả một mực cũng không có động tĩnh ma đạo tán tu, cũng đều dồn dập thờ dốc lên, chạy tới biên cương.

Anh hùng thiên hạ bảng để cho lần này kháng rất một trận chiến bên trong, chỗ lập hạ chiến công xếp hạng, không hỏi danh môn chính phái vẫn là tán tu, bất luận chính đạo còn là ma đạo.

Phàm là bảo vệ quốc gia, cùng chống chọi với man nhân bất luận một vị nào võ lâm võ giả đều có thể danh liệt trong đó.

Nếu là có thể trở thành hạng nhất, chẳng những có Thánh Hoàng khâm ban thưởng bằng hiệu bên ngoài, khiến ban cho Đại Đường ông bác, thế tập đời thứ ba. Cũng có thể đến Hoàng gia kho vũ khí bên trong tùy ý chọn lựa ba bản bí tịch. Hoàng kim châu báu càng là nhiều đến nhiều vô số kể.

Mà đổi thành bên ngoài lên bằng hào hiệp, cũng đem đạt được các loại ban thưởng.

Có người thì vì kia phong phú ban thưởng, có người thì vì kia thiên hạ đệ nhất hiệp thanh danh tốt đẹp, loại này thanh danh tốt đẹp không phải người trong võ lâm tôn sùng, không có cái gì hàm kim lượng xưng hào, cái danh xưng này là Đại Đường Thánh Hoàng, thiên hạ trên danh nghĩa đệ nhất nhân tặng cùng xưng hào.

Người trong võ lâm hành tẩu giang hồ, một là tên, hai là lợi. Nay bằng vừa ra, thiên hạ xôn xao, vô số ẩn cư sơn lâm cao thủ nhao nhao đi ra, có thậm chí là năm đó danh chấn thiên hạ ma đạo cự kinh.

Bây giờ tại cái này một dưới bằng toàn đều giống như là ngửi được mật ong cầu hùng, từ mình ổ bên trong chạy ra.

Nhưng là Thôi Ngọc biết, cái này tràn đầy danh cùng lợi bằng danh sách, cuối cùng chính là từ máu tươi viết mà thành, nó phía dưới, đem che kín từng chồng bạch cốt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Đây là các người bức ta đó

Anh hùng thiên hạ bằng vừa ra, mặc dù quấy được thiên hạ võ lâm hồ nước này càng thêm đục ngầu, trên đường đi càng là chính ma chạm vào nhau, còn chưa tới biên cương, liền triển khai một phen gió tanh mưa máu.

Khiến cho đầu này tiến về biên cương con đường, tại ngắn ngủi thời gian nửa tháng bên trong, liền hiện đầy thi thể.

Trong chốn võ lâm mặc dù là các đại môn phái làm nhân vật chính, nhưng là càng nhiều vẫn là kia từng cái người qua đường Giáp võ lâm tán tu, đây mới là lớn nhất cơ sở.

Thôi Ngọc mỗi ngày đều đang nhìn Trần Thiên phủ truyền đến từng phong từng phong tấu, mặc dù người đại môn chưa từng phóng ra một bước, nhưng là đối chuyện trong võ lâm lại rõ như lòng bàn tay.

Nhìn thấy càng nhiều tán tu đến đây, Thôi Ngọc cười tìm tới thượng quan Lạc, nói ra: "Lên quan phủ chủ, xem ra ngoài thành doanh trại muốn xây dựng thêm!"

Thượng quan Lạc khổ cười lấy nói ra: "Đã sắp xếp người làm, ta đã để cho người ta chuyên môn thành lập một cái ma đạo doanh trại, ta cũng không dám đem bọn hán đặt ở một cái doanh trại, bằng không người trong thảo nguyên còn không có đánh tới, bọn hán liền tự mình đến một trận chính ma đại chiến."

Thôi Ngọc gật đầu cười, nhưng trong lòng nói ra: "Nếu là thật năng đánh nhau một trận, kỳ thật cũng không phải là không có chỗ tốt, nói không chừng hai phe đánh ra tức giận, các đại môn phái nhất định toàn phái đi công cán, mình cũng không cần tại thi hành kế hoạch tiếp theo."

Thôi Ngọc thờ dài, mặc dù anh hùng thiên hạ bằng để võ lâm tất cả tán tu điên cuồng, nhưng là đối võ lâm các đại môn phái lực hấp dẫn quả nhiên như hán mong muốn có hạn.

Căn cứ mỗi ngày đưa tới tấu, những này danh môn đại phái, cũng không tiếp tục trải qua mấy ngày nay, có cái gì động tĩnh lớn, càng không có gia tăng cái gì nhân thủ.

Mặc dù biết rõ sẽ là như thế, nhưng là Thôi Ngọc vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Thôi Ngọc từ trong ngực lại lấy ra một cái mật tín, giao cho thượng quan Lạc, nói ra: "Còn xin lên quan phủ chủ hỗ trợ đưa cho Thánh Hoàng!"

Thượng quan Lạc nhẹ gật đầu, hán trong khoảng thời gian này cuối cùng là thấy được Thôi Ngọc thủ đoạn, ngồi ngay ngắn ở trong viện, tùy ý gẩy giang hồ thiên hạ, quấy đến gió tanh mưa máu.

Loại thủ đoạn này, để thượng quan Lạc thật sự là bội phục.

Không hỏi cái gì, thượng quan Lạc trực tiếp bước nhanh đi ra.

Thôi Ngọc ra khỏi phòng, trở lại chỗ ở của mình, cùng Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên ngồi tại trong hoa viên phơi nắng.

Lý Trị cười hỏi: "Đồ vật đưa ra ngoài rồi?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu.

Lãnh Nguyệt Tiên một mặt kích động nói ra: "Lần này có trò hay để nhìn, đoán chừng các đại môn phái đều muốn hận ngươi chết đi được."

Thôi Ngọc liếc nàng một cái, lúc trước nàng còn ngăn cản đầu, không nói.

Thôi Ngọc cắn răng, nhìn lên bầu trời, nói ra: "Đây là bọn hấn bức ta!"

Ba ngày sau, Thánh Hoàng lần nữa hạ chỉ, nhưng là lần này ý chỉ nội dung rất cục để các đại môn phái ngồi không yên.

Đỉnh tiêm tông môn còn tốt, nhưng là một chút nhất lưu cùng Nhị lưu tông môn thật giống như giống như điên, có thậm chí toàn phái chung sống, chạy về phía biên cương.

Thánh Hoàng ý chỉ cùng lần trước anh hùng thiên hạ bằng không hề có sự khác biệt.

Lần này Thánh Hoàng ban xuống ý chỉ, là đem thành lập thiên hạ danh môn giúp, ba vị môn phái, gia tộc, tông giáo ba cái bản khối.

Bất kỳ một thế lực nào tại kháng rất một trận chiến bên trong, lấy quân công làm bằng chứng, sắp xếp bằng danh sách danh từ.

Bất kỳ một cái nào chiếm cứ đệ nhất thế lực, đem đạt được Thánh Hoàng ban thưởng thân bút bằng hiệu.

"Thiên hạ đệ nhất cửa", "Thiên hạ đệ nhất nhà", "Thiên hạ đệ nhất tông".

Thôi Ngọc lần này là đem Thánh Hoàng loại này hứa hẹn trở thành rau cải trắng, khắp nơi vùng, cũng thua thiệt Thánh Hoàng lại còn năng đáp ứng.

Đối với đỉnh tiêm tông môn tới nói, loại này hư danh bọn hấn còn khinh thường vì đó, nếu là có thể đạt được tốt nhất, nhưng là không chiếm được, cũng không quan trọng.

Về phần cái khác ban thưởng bọn hấn còn khinh thường.

Nhưng là đồng dạng vẫn là để các đại môn phái chương môn nhóm phát lão đại một trận hỏa khí.

"Là ai, là ai ra như thế âm hiểm chủ ý."

"Đây là muốn lấy sạch của cải nhà của chúng ta, tuyệt đối không thể dạng này!"

"Chút hư danh mà thôi, ổn định ổn định!"

Các đại đỉnh tiêm tông môn còn có thật nhiều nhất lưu tông môn đều đối với cái này danh môn bằng khịt mũi coi thường, ổn thỏa Thái Sơn, liền là không gia tăng nhân thủ.

Ngược lại cười những cái kia đốc toàn bộ lực lượng tông môn, trong lòng thầm mắng một lũ ngốc, nếu là toàn bộ hao tổn tại thảo nguyên, như vậy bọn hấn nhưng liền lúc nào cũng có thể diệt môn.

Nhưng là bọn hấn không biết là, bọn hấn loại này làm để biến thành Trần Thiên phủ bên trong Thôi Ngọc, dữ tợn tựa như một cái giống như ma quỷ.

Thôi Ngọc càng không ngừng dạo bước, đằng đằng sát khí.

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên một mặt cười quái dị nhìn xem Thôi Ngọc, bọn hấn biết những cái kia tự cho là thông minh tông môn lần này phải gặp tai ương.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, không lâu Thánh Hoàng lại hạ chỉ.

Sẽ căn cứ thiên hạ danh môn bằng, một lần nữa lựa chọn sử dụng thiên hạ thập đại danh môn, đồng thời căn cứ mỗi cái tông môn lập chiến công, phân chia địa vực, ngày sau những tông môn này chỉ có thể căn cứ bọn hấn chiến công lớn nhỏ, còn có Đại Đường phân chia tông môn đẳng cấp, tại có hạn địa vực chiêu thu đệ tử.

Nói cách khác, nếu như chiến công quá ít, hoặc là tông môn bình xét cấp bậc, tại Đại Đường trong ghi chép quá thấp, Đại Đường đem hạn chế bọn hấn thu đồ khu vực.

Mà lại, tiếp xuống, còn có.

Thiên hạ tất cả tông giáo, đem ban phát độ điệp chế độ, tất cả tông môn đều sẽ căn cứ lần này chiến công giá trị phát hạ độ điệp số lượng, nếu như không có độ điệp tông giáo người, tại Đại Đường đem nửa bước khó đi, bọn hắn sẽ không còn là Đại Đường thừa nhận người xuất gia, một khi phát hiện, đem phái về nguyên quán.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ tất cả trong tông môn, khắp nơi đều là quảng cái bàn, thế nào cái ghế thanh âm, không chỗ không phải tiếng quát mắng.

Đừng tưởng rằng những này chỉ là trò cười.

Đại Đường cái này một kế hoạch không phải muốn cường chế khống chế thiên hạ vô lâm, mà là vì thiên hạ các đại nhất lưu, thậm chí thấp hơn thế lực, cho bọn hắn một cái cường đại lấy cớ cùng lý do.

Không có một cái nào tông môn không muốn trở thành thiên hạ đứng đầu nhất môn phái.

Nhưng là cái này vô lâm cứ như vậy lớn, khối này đại bánh gato cũng sớm đã bị chia xong.

Hiện tại Đại Đường muốn nói cho những này vô lâm các thế lực lớn chính là, Đại Đường chuẩn bị để những thế lực này một lần nữa tẩy bài, cho vô số thế lực cơ hội vùng lên.

Dù sao đỉnh tiêm thế lực liền là cường đại tới đâu, cũng chẳng qua là mười cái tông môn mà thôi.

Ngày sau chiến tranh kết thúc, người nếu là dám can đảm vượt giới tuyến nhận môn đồ, như vậy người chính là phạm vào quy củ, cái này địa vực là Đại Đường cái này chính hiệu thống trị thế lực thừa nhận là mình, người dám vượt giới, ta liền chặt người chân.

Đánh không lại, cái này cũng không quan hệ, Đại Đường triều đình đến lúc đó sẽ thật cao hứng duy trì "Trật tự".

Chăm chú chỉ là một cái thánh chỉ mà thôi, Đại Đường liền đem thiên hạ nhất lưu trở xuống tông môn buộc chặt đến mình chiến xa bên trên. Nếu như muốn cường đại, cũng chỉ có thể bên trên Đại Đường chiếc xe này.

Mười đại đỉnh tiêm tông môn còn lại mấy cái không muốn thêm ra nhân lực tông môn, cuối cùng chỉ có thể đắng chát phái ra số lớn môn nhân tiến về biên quan.

Bây giờ không phải là mấy người bọn hắn môn phái cùng Đại Đường làm trái lại, nếu là bọn họ không đồng ý, liền là cùng thiên hạ tất cả tông môn đối lập, cho dù là bọn hắn, cũng không có cái này tự tin có thể đối kháng toàn bộ vô lâm cộng thêm một cái nhìn chăm chăm vương triều.

Nhưng là, bị buộc như thế các đại môn phái chương môn, đều âm thầm giận mắng, thế phải tìm ra làm như thế một cái buồn nôn kế hoạch người.

Bọn hắn căn bản liền sẽ không tin tưởng, đây là Thánh Hoàng làm ra kế hoạch, nếu là thật sự chính là Thánh Hoàng kế hoạch, như vậy Thánh Hoàng đã sớm làm như thế.

Chỉ là bọn hắn không biết là, Thôi Ngọc mấy ngày nay tổ chức thần kinh, nhìn xem những cái kia tấu, không thấy được một phong tấu nói, cái nào đó đại phái dốc toàn bộ lực lượng, Thôi Ngọc liền sẽ nói một câu: "Chớ có trách ta, đây là các người bức ta đó."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Vị trí mình chủ (một)

Sau ba tháng, biên quan trước lâm thời doanh trại bên trong, đã tụ tập nhiều đến hơn ba trăm ngàn người, toàn bộ đều là vô lâm võ giả, chính ma hai đạo đều có, bất quá ma đạo thế lực hiển nhiên hơi rất yếu, dù sao ma đạo môn phái đều chưa từng xuất hiện, coi như tới đây, cũng là dùng cái này tán tu thân phận.

Bất quá dù vậy, ma Đạo Nhất đoàn người cũng Gundam ba vạn người, chiếm cứ một phần mười số lượng.

Lúc này, Thôi Ngọc cười tủm tủm xuất hiện tại doanh trại bên trong, chỗ đến dẫn tới một trận lấy lòng âm thanh, dù sao tất cả mọi thứ ở hiện tại, đều là Thôi Ngọc một tay thúc đẩy.

Đi vào doanh trại chính giữa, nơi đó là trước đó liền chuẩn bị xong phòng nghị sự, cũng là các môn phái thủ lĩnh tụ họp địa phương, cũng không có người ở.

Trước đó, Thôi Ngọc đã đề người đưa tin, ở trung ương trong đại trưởng, hôm nay tổ chức lần đầu gặp mặt, đương nhiên, ma đạo chúng nhân không có được thỉnh mời, về sau Thôi Ngọc sẽ đích thân quá khứ, lại làm trò chuyện với nhau, dù sao trong chốn võ lâm chính ma bất lưỡng lập.

Nếu đề cho những này ma đạo kiêu hùng cùng chính đạo người cùng một chỗ, người trong ma đạo là không có một cái nào dám làm như vậy, ai biết đến lúc đó có thể hay không bị bọn này nguy quân tử cho lừa giết.

Khi đó, địa vị gì tài phú đều sẽ thành bọt biển.

Đương đi vào đại trưởng về sau, Thôi Ngọc phát hiện, bên trong đã ngồi đầy người, đánh mắt nhìn đi, nói ít cũng có ba, bốn ngàn người, những người này vẫn chỉ là Nhị lưu trở lên chương môn nhân, hoặc là chương môn đại biểu.

Những thế lực này thủ lĩnh đều là một mình đến đây, nếu là mỗi người đều mang lên như vậy một hai người, đoán chừng chính là cái này đại trưởng đều không ngồi được.

Nhìn thấy Thôi Ngọc tiến đến, nguyên bản rồi bởi âm ỉ tràng diện trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, sau đó phần phật một mảnh, đứng thẳng lên.

Thôi Ngọc bộ mặt biến sắc, một bên chấp tay, vừa đi đến vị trí trung tâm.

Nơi đó trung bày một cái chủ tọa, khi thấy Thôi Ngọc trực tiếp đi hướng vị trí kia, có ít người lập tức biến sắc, lạnh lùng nhìn chăm chú lên Thôi Ngọc.

Nhưng là phần lớn võ lâm thế lực lại lơ đãng, bởi vì cái này vị trí cùng bọn hắn không hề quan hệ, cái gọi là vô dục tắc cương, tự nhiên không quan tâm là ai ngồi.

Lại ngồi mặc dù đều có ngàn cái môn phái thế lực, nhưng là phần lớn đều bám vào thập đại môn phái phía dưới, ai cũng không có nắm chắc cảm tới vị trí kia, nhưng là bọn hắn càng không muốn để cùng mình không hợp thế lực cảm tới.

Nói như vậy, còn không bằng Thôi Ngọc cái này thôi động người ngồi lên vị trí này.

Nhưng là Thôi Ngọc đi vào chủ tọa trước, cũng không có ngồi lên, mà là cười xoay người, đem toàn bộ đại trưởng dùng con mắt đảo qua một vòng.

Sau đó Thôi Ngọc chấp tay cười nói: "Tại hạ thụ hoàng mệnh nhờ vả, đến đây chủ trì nơi này tương quan sự vụ, mặt khác Thánh Hoàng có lời, chư vị không tiếc thân, vì gia hóa, bảo đảm xã tắc, chính là tại thế đại trượng phu. Tại hạ ở chỗ này thay Thánh Hoàng, thay Đại Đường, thay lễ dân bách tính, cảm ơn mọi người!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền là xoay người cúi đầu.

Những này chương môn nhân từng cái đứng dậy, vội vàng đáp lễ.

Bọn hắn không nghĩ tới, Thôi Ngọc vừa lên đến, liền hạ thấp tư thái, mới mở miệng liền đem bọn hắn nâng lên trời.

"Đề sư không cần như thế, chúng ta chính là Đại Đường người, tu được một thân võ nghệ, tự nhiên bảo vệ quốc gia, đây là thuộc bổn phận sự tình. Đề sư như vậy khách sáo, nhưng đề chúng ta xấu hổ!"

Thiên Môn Thiên Lưu môn chủ vừa cười vừa nói. Nhưng là Thôi Ngọc tinh tường nhưng từ trong mắt của hắn nhìn thấy, hắn một đôi mắt chưa hề đều không hề rời đi qua phía sau mình chủ tọa.

Thôi Ngọc cùng đám người này lại là một phen khách sáo, cuối cùng Thôi Ngọc mới đi thẳng vào vấn đề, nói ra: "Hôm nay mời mọi người tụ họp, thứ nhất là vì đại biểu Đại Đường, cảm tạ mọi người. Thứ hai, lần này chính là võ lâm ngàn năm không gặp rầm rộ, nhất định phải mời một vị đức cao vọng trọng võ lâm tiền bối đảm nhận mình chủ vị trí, ở giữa điều phối, mới có thể không về phần rối loạn tắc lòng."

Khâu Xử Cơ cười đứng lên, nói ra: "Đề sư không nên như vậy nói, đây hết thấy kỳ thật mọi người đều biết là bởi vì cái gì mới xuất hiện ở đây, cho nên cái này vị trí mình chủ, theo bản đạo nhìn, vẫn là đề sư mới có thể làm đến lúc này."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đòi chân nhân, nói thật, vị trí này bất luận kẻ nào cũng làm đến, ta lại đảm đương không nổi!"

Thôi Ngọc vừa mới nói xong, tất cả mọi người nhìn về phía hắn, Thiên Lưu môn chủ càng là kinh ngạc, hắn thấy, Thôi Ngọc khẳng định sẽ trăm phương ngàn kế đem vị trí mình chủ nắm bắt tới tay, mới có thể tốt hơn khống chế cỗ lực lượng này vì Đại Đường sử dụng.

Nhưng là hắn vạn lần không ngờ, Thôi Ngọc vậy mà không muốn vị trí này.

"Chỉ giáo cho!"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Tại hạ nói cho cùng, chung quy là Đại Đường người của triều đình, đến một lần đến lúc đó tại hạ tự nhiên muốn tại Đại Đường trong quân đội, nghe theo điều hành. Thứ hai, cũng muốn từ đó truyền đạt Đại Đường Thánh Hoàng mệnh lệnh, để chúng ta võ lâm thế lực có thể tốt hơn hiệp trợ Đại Đường quân đội, đau nhức giết thảo nguyên man nhân. Thứ ba, trong chốn võ lâm vẫn là phải lấy thực lực nói chuyện, tại hạ cuối

cùng chỉ là một cái Tiên Thiên cảnh giới vô giả, càng chỉ có hơn hai mươi tuổi, vô luận là thực lực, vẫn là tư lịch, đều không thể cùng lại ngồi đánh đồng. Cho nên người minh chủ này chỉ vị, vẫn là khác mỗi một vị đức cao vọng trọng tiền bối."

Thôi Ngọc lời nói xong, phía dưới liền là một trận ầm ỹ tiếng nghị luận.

Nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, Thôi Ngọc biết nếu để cho bọn hắn dạng này nhao nhao, liền là tuyển cái ba ngày ba đêm, cũng không sẽ chọn ra một người tới.

"Mọi người yên lặng một chút!" Thôi Ngọc kêu lớn.

Nghe được Thôi Ngọc lên tiếng, phía dưới thanh âm mới yên tĩnh trở lại.

Thôi Ngọc nói ra: "Lần này chuyển đi, khác biệt dĩ vãng, chính là hành quân tác chiến, tự nhiên không thể như trước kia, muốn làm đến kỷ luật nghiêm minh, cho nên đầu tiên, người minh chủ này Yêu Phục chúng. Thứ hai, trên chiến trường, điện quang hỏa thạch, sự tình gì cũng có thể phát sinh, thân là minh chủ muốn quả cảm quả quyết, không quả quyết người không làm được. Thứ ba, bởi vì cái gọi là từ không nắm giữ Bình, có công liền muốn thưởng, có lỗi liền muốn phạt, cho nên vị minh chủ này công việc quan trọng chính, không làm việc thiên tư. Không biết tại hạ nói rất đúng không đúng!"

"Đề sư nói không sai!"

"Đề sư nói có lý!"

...

Phía dưới một trận lấy lòng thanh âm.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Lần này chúng ta nên dựa theo quân đội quy củ đi, nếu là chiến trường đánh giáp lá cà thời điểm, mọi người còn phải tự chúng nghiên cứu thảo luận một phen, ta nghĩ hậu quả tất cả mọi người là minh bạch, cho nên minh chủ chuyện quyết định ta hi vọng mọi người có thể kiên quyết chấp hành, cho nên ta tự tiện tướng quân bên trong quân quy, sửa đổi một chút, đưa tới, hi vọng về sau mọi người dựa theo quân quy làm việc. Ai nếu là phạm vào quân quy, mọi người không thể che chở. Mặt khác như mọi người dạng này tuyển cử minh chủ, còn không biết phải tới lúc nào, cho nên ta trước đây ra mấy vị chuyện gì nhân tuyển, sau đó mọi người dùng bỏ phiếu phương thức tuyển ra minh chủ. Như thế nào!"

Phía dưới yên tĩnh một mảnh, cuối cùng vẫn là mười đại đỉnh tiêm tông môn người dẫn đầu đứng dậy hưởng ứng Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta trước đề cử mấy vị, sau đó mọi người cảm thấy còn có ai thích hợp, có thể nói ra, đến lúc đó mọi người cùng nhau bỏ phiếu!"

Nhìn xem phương không có phản đối, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Vị thứ nhất, chính là Thiên Môn môn chủ, trời lưu tiền bối. Thiên Môn trong giang hồ, liền lấy môn quy nghiêm, đệ tử thủ giới nghe tiếng, Thiên Lưu môn chủ càng là danh chấn giang hồ, các người cảm thấy thế nào!"

"Thiên Môn môn chủ, chúng ta tự nhiên chịu phục."

"Không tệ, Thiên Môn chính là chính đạo thứ nhất tông môn, chúng ta còn có cái gì không phục."

...

Phía dưới một trận hưởng ứng thanh âm.

Thiên Lưu môn chủ ở một bên nghe, trong lòng trong bụng nở hoa, mặc dù không rõ Thôi Ngọc tại sao muốn đề cử mình, phải biết lúc trước mình cũng không có thiếu cho hắn tìm phiền toái, nhưng là vị trí này mình là nhất định phải cầm tới tay.

Thiên Lưu môn chủ nghe một trận cung duy thanh âm, cười đứng dậy, chấp tay nói ra: "Trời lưu có tài đức gì, mọi người nâng đỡ, không dám nhận, không dám nhận a!"

Thôi Ngọc nhìn xem Thiên Lưu môn chủ dáng vẻ, mặt không biểu tình, nhưng là trong lòng đã buồn nôn quất thẳng tới sức.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Vị trí minh chủ (hai)

Thôi Ngọc cũng không có ngăn cản Thiên Lưu môn chủ ở nơi nào lôi kéo người khác, thẳng đến Thiên Lưu môn chủ lần nữa ngồi xuống về sau, Thôi Ngọc mới một lần nữa mở miệng nói ra: "Vị thứ hai, ta muốn đề cử chính là thiên hạ đạo môn đứng đầu, thái thượng tiên tông tông chủ, Khâu Xử Cơ chân nhân."

Khâu Xử Cơ đạo cốt tiên phong, chỉ là đứng người lên từ chối một phen, liền ngồi xuống.

Khâu Xử Cơ diễn xuất cùng Thiên Lưu môn chủ đơn giản thật giống như hai thái cực. Một cái một mặt sốt ruột, một cái phong khinh vân đạm.

Bất quá Đạo gia luôn luôn thanh tĩnh vô vi, giảng cứu vô vi mà trị. Cầu chính là một cái Thượng Thiên Nhược Thủy tâm cảnh, đám người cũng không có có dư thừa ý nghĩ.

Dựa theo Thôi Ngọc ý nghĩ, mặc dù Đạo gia lần này toàn lực ủng hộ, Thôi Ngọc vẫn là không muốn để cho Đạo gia người tới đảm nhiệm lần này vị trí minh chủ.

Đạo gia người do dự tâm tính phương diện nguyên nhân, cũng không thích hợp vị trí này, chỉ là nếu là ngay cả lần này toàn lực ủng hộ Đạo gia người đều không thể trở thành minh chủ người ứng cử, như vậy thì quá không nói được.

Huống hồ, những người này dù sao cũng là người trong võ lâm, vô luận như thế nào, vẫn là phải chú ý bọn hắn võ lâm quy củ.

"Vị thứ ba, ta muốn đề cử là phật gia Thiếu Lâm tự Hồng vũ phương trượng, phật gia tín đồ trải rộng thiên hạ, đạo người hướng thiện, Hồng vũ phương trượng nhưng vì minh chủ nhân tuyển."

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh một chút, sau đó liền là một trận cung duy thanh âm.

Không qua tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn về phía Thiếu Lâm tự một đoàn người.

Lần này Thôi Ngọc hành tẩu thiên hạ, bên trên mười đại tông môn, Thiếu Lâm tự làm ra nhiều động tĩnh lớn, là không cách nào che giấu người trong thiên hạ tai mắt. Cho nên đám người không nghĩ tới Thôi Ngọc vậy mà lại đề danh từ Thiếu Lâm tự phương trượng đảm nhiệm minh chủ một trong những người được lựa chọn, mặc dù không biết Thôi Ngọc là nghĩ như thế nào.

Nhưng là phật gia một mạch thế lực, hoàn toàn chính xác cường đại, cũng chỉ là như Đạo gia một đầu mà thôi.

Nếu là đơn từ điểm này tới nói, Thiếu lâm tự xác thực đầy đủ đảm nhiệm minh chủ.

Chỉ là không khí hiện trường, lại trở nên tương đương cổ quái. Thiếu lâm tự Hồng vũ phương trượng nhìn Thôi Ngọc một chút, biết đây là Thôi Ngọc lại hướng bọn hắn phật gia một mạch lấy lòng, nhưng là ra chuyện lúc trước, Hồng vũ phương trượng biết, mình cùng người minh chủ này vị trí, đã không có duyên phận.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Về phần vị thứ tư, chính là phái Nga Mi chương môn Thanh Hư Đạo Trưởng, phái Nga Mi trường mi tiên bối võ nát hư không, không chỉ có vì chính hắn, càng vì chúng ta hơn mở ra thông hướng dài hi vọng sống sót, chính là vị thứ tư nên được minh chủ nhân tuyển."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, trong đại trường bầu không khí lập tức nhiệt liệt.

Trường mi đạo trưởng võ nát hư không, không chỉ là cho mình, càng sẽ cho người trong thiên hạ chỉ rõ thông hướng trường sinh con đường thành tiên.

Vô luận mọi người có thể hay không đạt tới loại cảnh giới đó, thành tựu tiên vị, nhưng là loại này tình, tất cả mọi người muốn nhận.

Có thể nói, thiên hạ từng cái võ lâm thế lực đều thiếu nợ phái Nga Mi một cái lớn ân tình.

Đây cũng là trường mi đạo trưởng tại sao muốn trải rộng thiên hạ, mời thiên hạ các thế lực lớn tiến về nguyên nhân, chỉ vì đây, liền có thể bảo đảm phái Nga Mi mấy trăm năm an ổn.

Lần này nếu không phải Thái Thượng tiên môn Khâu Xử Cơ chân nhân đích thân lên núi Nga Mi, Thôi Ngọc thậm chí đã quyết định chỉ là thăm dò tuân hỏi một chút, nếu là phái Nga Mi không nguyện ý xuống núi, Thôi Ngọc là tuyệt đối sẽ không bức bách đối phương.

Bởi vì, trong chốn võ lâm khó trả nhất chính là cái gì, liền là ân tình.

Có thể nói người trong thiên hạ đều thiếu nợ phái Nga Mi một cái nhân tình, nếu là Thôi Ngọc làm quá mức, thiên hạ tất cả võ lâm đồng đạo không ngại dùng cái này đến trả phái Nga Mi một cái nhân tình.

Thanh Hư Đạo Trưởng đứng người lên, phong khinh vân đạm, không ngừng đáp lễ.

Một bên Thiên Môn môn chủ mặc dù sắc mặt bình tĩnh, nở nụ cười, nhưng là trong lòng đã bất an, vô luận là Khâu Xử Cơ vẫn là thanh hư, đều là kinh địch.

Thanh Hư Đạo Trưởng nói ra: "Ta Đạo gia thanh tịnh vô vi, thực sự không thích hợp cái này vị trí minh chủ, còn mời mọi người không muốn tuyển lão phu."

Thanh Hư Đạo Trưởng ngay cả liền nói, đám người nhìn Thanh Hư Đạo Trưởng không giống làm bộ, không khỏi thờ dài một tiếng.

Xem ra nhân tình này thật không phải là tốt như vậy trả lại.

Thôi Ngọc cười cười, chấp tay nói ra: "Tại hạ cũng chỉ đề danh bốn vị này đức cao vọng trọng tiền bối, nếu là mọi người cảm thấy vị tiền bối nào là tại hạ sơ sót, còn mời mọi người nói ra. Dù sao tại hạ sơ xuất giang hồ bất quá hai năm có thừa, cô lậu quả văn, nếu là có sơ hở, còn xin chư vị tiền bối tha thứ."

Phía dưới yên tĩnh một mảnh, sau đó lâm vào thấp giọng trò chuyện âm thanh.

Một mực đợi gần nửa canh giờ, Thôi Ngọc mới lại cao giọng nói ra: "Đã mọi người không có muốn xách, như vậy chúng ta liền từ bốn vị này tiền bối chỉ bên trong tuyển ra một vị làm ra minh chủ, không biết mọi người ý như thế nào!"

"Lẽ ra nên như vậy!"

"Ta chờ không có ý kiến!"

...

Thôi Ngọc cười, phất tay, từ đại trưởng bên ngoài đi ra từng đội từng đội binh sĩ, tay cầm khay còn có mấy cái to lớn cái rương.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Vì công bằng, ta sẽ đề bọn hán cho mỗi vị tiền bối cấp cho một tờ giấy, mọi người chỉ cần đem mình hướng vào tiền bối danh tự viết xuống, sau đó đề vào trong rương."

Nói, Thôi Ngọc liền phất tay, những binh lính này liền từng cái đem tờ giấy cùng mực nước đưa đến từng cái chưởng môn nhân trong tay.

Thôi Ngọc đứng tại chỗ cao nhìn xem, đem biểu tình của tất cả mọi người đều ánh vào trong mắt của mình, trên mặt mang không rõ tiểu dung.

Khâu Xử Cơ chân nhân cùng Thanh Hư Đạo Trưởng tựa như cùng mình không có quan hệ, tĩnh tọa một bên. Hồng vũ phương trượng cũng biết mình cùng người minh chủ này chỉ vị vô duyên, cũng là rất bình tĩnh.

Ngược lại là Thiên Lưu môn chủ vừa cười, vừa cùng Thôi Ngọc cao đàm luận khoáng.

Thôi Ngọc cười không ngừng bồi tiếp hán nói chuyện, đem hán tâm tư nhìn ở trong lòng, lại không nói ra.

Chỉ là loại thủ đoạn này có chút tiểu nhi tâm tính, quả thực để Thôi Ngọc nhìn có chút nhẹ người môn chủ này.

Vốn đang cảm thấy cái này Thiên Lưu môn chủ còn tính là có mấy phần kiêu hùng chi tư, nhưng là hiện tại xem ra, Thôi Ngọc là coi trọng hán.

Thiên Lưu môn chủ sở dĩ cùng Thôi Ngọc cao đàm luận khoáng, không phải là vì thân cận Thôi Ngọc, đối Thôi Ngọc tốt bao nhiêu hảo cảm, càng không phải là vì cùng Thôi Ngọc hòa hoãn quan hệ.

Vì cái gì kỳ thật rất đơn giản, chính là vì không ngừng nói chuyện, dùng cao giọng để đang ngồi tất cả mọi người nghe được thanh âm của hán.

Tại tất cả mọi người trong tiềm thức, ý thức được mình tồn tại, tại lựa chọn minh chủ thời điểm, có thể có mấy phần khả năng lựa chọn chính mình.

Mặc dù hiệu quả không hề tốt đẹp gì, nhưng là dù sao cũng so giữ im lặng mạnh hơn không ít.

Nhưng là không khỏi quá mức không phóng khoáng, không có đại trượng phu phong độ, để Thôi Ngọc từ đáy lòng xem thường hán.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất quá nửa canh giờ, tất cả mọi người viết xong mình chủ nhân tuyển tờ giấy liền đã toàn bộ thu vào, bị mấy người lính đặt ở Thôi Ngọc trước mặt.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Như là đã thu thập đủ, chúng ta cũng liền không sống tốn thời gian. Vừa rồi hết thấy đều tại mọi người trước mắt tiến hành. Ta nghĩ cái này tính chân thực mọi người sẽ không hoài nghi đi."

Thôi Ngọc, dẫn tới một trận lúng túng tiếng cười.

Thôi Ngọc mệnh lệnh một sĩ binh, sau lưng Thôi Ngọc treo cái trước vải trắng. Thôi Ngọc quay người đem bốn người danh tự viết ở bên trên. Sau đó để một người lính khác đánh mở rương, cầm lấy một tờ giấy đọc lên phía trên danh tự, sau đó mặt hướng tất cả võ lâm đồng đạo, cuối cùng ném vào một bên trong chậu than. Để phòng gian lận.

Thôi Ngọc an bài đây hết thấy, làm cho tất cả mọi người đều nhẹ gật đầu. Âm khen Thôi Ngọc làm việc giọt nước không lọt.

Lúc này, tên lính này cầm lấy tờ giấy thứ nhất, mở ra sau khi, đọc lên tên của người đầu tiên.

Thiên Lư môn chủ nở nụ cười, nhưng là lòng bàn tay đều đã treo đầy mồ hôi.

"Thiên Lư môn chủ!"

Thiên Lư môn chủ cười càng vui vẻ hơn, mà Thôi Ngọc đã quay người, tại tên Thiên Lư môn chủ đằng sau viết bên trên một cái to lớn "Hoành" !

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Vị trí mình chủ (xong)

Không khí hiện trường trở nên ngột ngạt, tại trong miệng binh lính không ngừng phun ra từng cái giống nhau danh tự, khiến cho tất cả mọi người kim lòng không đành giảm thấp xuống hô hấp của mình.

Cái này phiếu bầu nhiều nhất người, đem đảm nhiệm lần này mình chủ.

Nếu như người mình chủ này là mình thân cận thể lực, như vậy tại tương lai đại chiến bên trong, bọn hắn những này tiểu môn phái, thể lực nhỏ người, mới có thể tốt hơn đạt được muốn lợi ích.

Chiến tranh tàn khốc, nhưng là đồng dạng sẽ mang đến phong phú lợi ích.

Đại Đường triều đình lời hứa, thật quý thanh danh, thảo nguyên tài phú.

Đã là bọn hắn trong miệng hô hào, vì Đại Đường bách tính, vì thiên hạ, nhưng là để lộ kia phản đối trá mạng che mặt, cuối cùng bất quá là vì lợi ích hai chữ.

Nếu là người mình chủ này cùng mình cũng không thân cận, hoặc là nói, cùng thể lực của mình có cừ oán, như vậy ở sau đó trong chiến tranh, bọn hắn đem nom nớp lo sợ.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, muốn nuốt hết một cái thể lực, thật giống như trong biển rộng một đóa bọt nước không chút nào thu hút.

Thiên Lư môn chủ lúc này ngồi nghiêm chỉnh, hắn mặc dù không có nhìn về phía Thôi Ngọc sau lưng màu trắng vải bạt, nhưng là khóe mắt quét nhìn chưa từng có rời đi mấy may.

Mỗi khi binh sĩ đọc lên một cái tên thời điểm, Thiên Lư môn chủ đều sẽ đem mấy người bọn hắn số phiếu, dưới đáy lòng yên lặng thêm lên.

Nhưng là, hiện tại Thiên Lư môn chủ, cái này luyện Thân Phán Hư chí cường cao thủ, vậy mà mồ hôi đầm đìa.

Thiếu Lâm tự trước đó sở tác sở vì, khiến người trong giang hồ chế nhạo, quả nhiên không ngoài sở liệu, Thiếu Lâm tự Hồng vũ phương trượng số phiếu ít nhất, sau đó liền là Thiên Lư môn chủ, Khâu Xứ Cơ chân nhân còn có Thanh Hư Đạo Trường. Ba người bọn họ số phiếu không kém bao nhiêu, thậm chí Thanh Hư Đạo Trường số phiếu nhiều nhất.

Dù cho Thanh Hư Đạo Trường chỉ mấy lần trước nói rõ, mình vô ý vị trí mình chủ, nhưng là vẫn có thật nhiều người đem phiếu ném cho hắn.

Cái này một lần khiến cho Thiên Lư môn chủ có loại đáp không lên khí khẩn trương cảm giác. Đã bao nhiêu năm, Thiên Lư môn chủ đều không có thể nghiệm qua như thế chuyện kích thích.

Cũng may, Thiên Lư môn chủ số phiếu đuổi theo, để Thiên Lư môn chủ âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

Chỉ là hắn không có phát hiện, trên trán của mình, đã hiện đầy mồ hôi.

Ba bốn ngàn trương phiếu bầu, nhất định phải làm cho tất cả mọi người công chính, cứ như vậy, tốc độ cũng không phải là rất nhanh.

Đương mặt trời lặn phía tây, tình quang dày đặc, bóng đêm đem phiến đại địa này bao phủ, thịnh phóng phiếu bầu hòm gỗ bên trong, rốt cục muốn xong.

Không lẽ trong đại trường, tràn ngập bởi vì thiêu đốt tờ giấy, mà phát ra trận trận hơi khói. Mây mù lượn lờ.

Mà Thôi Ngọc sau lưng vãi bạt bên trên, lúc này đã lít nha lít nhít viết đầy chính tự, đương nhiên, cái này vãi bạt cũng sớm đã thay đổi mấy khối. Liền dán thiếp ở một bên, làm cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Khẩn trương một ngày Thiên Lưu môn chủ cũng sớm đã nhớ không rõ mình rốt cuộc nhiều ít phiếu. Khẩn trương cao độ, thậm chí để hấn cảm giác mình có chút không rõ, cuối cùng dứt khoát không nhìn nữa, phó thác cho trời.

Rốt cục, binh sĩ đem cái cuối cùng phiếu bầu danh tự nói ra, sau đó biểu hiện ra về sau, ném vào trong chậu than, thiêu đốt hầu như không còn.

Thôi Ngọc cười viết hạ tối hậu một bút, xoay người lại, nhìn xem đã buồn ngủ đám người.

Thôi Ngọc loại phương pháp này mặc dù có thể cam đoan công chính tính, nhưng là quả thực để cho người ta nhầm chán, thậm chí có ít người vậy mà bắt đầu ngồi xuống, điều tức. Có thể ngồi được vững, đều là những cái kia đạo nhân các loại còn.

Bọn hấn cả ngày tham thiền ngộ đạo, một tòa liền là cả ngày, thậm chí mấy ngày. Cái này ngăn ngại một ngày quang cảnh, đối bọn hấn tới nói, như là chuyện thường ngày.

Thôi Ngọc chấp tay một cái, nói ra: "Hiện đang phiếu bầu ghi chép đã hoàn tất, về phần kết quả, vì công chính, còn xin bốn vị tiền bối cùng nhau tính toán, sau đó công bố!"

Thôi Ngọc thanh âm, để những cái kia đã lâm vào chộp mắt trạng thái võ giả đột nhiên tỉnh lại, nhìn về phía trước.

Tại Thôi Ngọc mời mọc, Thiên Lưu môn chủ, Hồng vũ phương trượng, Khâu Xử Cơ chân nhân còn có Thanh Hư Đạo Trưởng đi ra. Đi vào phía trước.

Thiên Lưu môn chủ cười nói: "Vậy chúng ta liền cung kính không bằng tuân mệnh, chư vị mời!" Nghiễm nhiên một Phó môn chủ dáng vẻ.

Thôi Ngọc cười thối lui, bốn người đối mặt sáu, bảy tám vãi trắng, lẳng lặng tính toán, cuối cùng nhìn nhau về sau, Thiên Lưu môn chủ xoay người lại nói ra: "Tại hạ nhận được các vị chỗ yêu, lấy 1,207 phiếu, hơi thắng được."

Khâu Xử Cơ ba người nhìn nhau một cái, đối Thiên Lưu môn chủ có chút thi lễ, nói ra: "Gặp qua minh chủ."

Minh chủ rốt cục đã chọn được, một chút cùng Thiên Môn giao hảo thế lực từng cái con mắt tỏa sáng, cao hứng đứng dậy, nói ra: "Chúc mừng Thiên Lưu môn chủ, chúng vọng sở quy vinh đăng vị trí minh chủ."

Thế lực khác thù lĩnh nhìn thấy kết quả cuối cùng lại là dạng này, dù cho có lòng người sinh bất mãn, nhưng lại là công ném kết quả, bọn hấn cũng vô pháp nói cái gì, lập tức giả bộ như nhiệt tình bộ dáng đối Thiên Lưu môn chủ chúc mừng.

Liền là một chút cùng Thiên Môn thường hay bất hòa môn phái, cũng đồng dạng giả bộ như một mặt sốt ruột. Bởi vì nếu là lúc này đắc tội hiện tại minh chủ, thực sự không phải cử chỉ sáng suốt.

Thôi Ngọc sau lưng bọn họ, cười nhìn lấy hết thấy trước mắt, kết quả này là hấn trong dự tưởng kết quả tốt nhất. Tại kế hoạch của hấn bên trong, Thiên Môn có thể trở thành võ lâm minh chủ, đối ngày sau lâu dài kế hoạch sẽ thành tốt đẹp bắt đầu.

Nhưng là Thôi Ngọc xem bọn hấn không dứt, Thiên Lưu môn chủ vậy mà cũng không sợ người khác làm phiền, giống như tại như vậy xuống dưới, cái này Thiên Lưu môn chủ nhất định phải lần lượt nói lời cảm tạ, dựa theo hấn cái dạng này, chỉ sợ tạ đến hừng đông đều tạ không hết.

Thôi Ngọc hướng một bên tránh ra, lộ ra sau lưng chủ tọa chỗ ngồi, cao giọng nói ra: "Còn xin trời lưu minh chủ thượng tọa!"

Thiên Lưu môn chủ sững sờ, nhìn thấy Thôi Ngọc tránh ra lộ ra minh chủ bảo tọa. Mặc dù chỉ là một thanh phổ thông chiếc ghế, nhưng là trời lưu thật giống như thấy được thể gian nhất bảo vật trân quý đồng dạng.

Tại một mảnh chen chúc dưới, Thiên Lưu môn chủ một mặt hổ thẹn ngồi ở cái này trên bảo tọa, lập tức chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ trên môn truyền ra, tuôn ra đầy hấn toàn bộ thân thể, lập tức hồng quang đầy mặt, một cỗ minh chủ uy nghiêm từ trên thân thể của hấn lan ra.

Đêm, Trần Thiên phủ bên trong, Thôi Ngọc kéo lấy một thân thể về tới trong phủ, vừa tới viện tử của mình bên trong, Thôi Ngọc liền thấy Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên ngồi tại bên cạnh cái bàn đá.

Hai người lặng im ảm đạm, phi thường kỳ quái bộ dáng.

Thôi Ngọc đi tới, nghi ngờ hỏi: "Các người làm sao ngồi ở chỗ này, ngắm trăng sáng?"

Nói Thôi Ngọc nghi ngờ ngẩng đầu, phát hiện mây mù che nguyệt, nơi đó có cái gì mặt trăng.

Lý Trị sắc mặt không phải rất dễ nhìn, nói ra: "Người về tới thật đúng lúc, người kia vừa tới, ngay tại trong phòng của người chờ người, người đi gặp hấn đi."

Nói xong, liền Lý Trị liền không lên tiếng nữa.

Thôi Ngọc sững sờ, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên, muốn từ nàng nơi đó biết đáp án.

Lãnh Nguyệt Tiên cười lấy nói ra: "Tôi một cái bốn mươi năm mười tuổi lão đầu, lão Hoa nhìn thấy hần, liền trở nên là lạ, hỏi hần hần cũng không nói. Bất quá lão đầu kia khí độ bất phàm, bên người đi theo mấy cái cao thủ hết sức khủng bố."

Thôi Ngọc nghe Lãnh Nguyệt Tiên kiểu nói này, liền đoán được tám Cửu Ly mười, hần là người kia tới, thế nhưng là hần làm sao lại tới đây, có chút không khoa học a.

Thôi Ngọc quay người, xuyên qua vườn hoa mặt trăng cửa, quả nhiên thấy gian phòng của mình bên ngoài đứng thẳng mấy cái khí cơ cường hãn hộ vệ.

Những người này tựa hồ nhận biết Thôi Ngọc, cũng không ngăn trở, mặc cho Thôi Ngọc trực tiếp đi hướng gian phòng.

Còn không, liền nghe đến bên trong truyền đến Táng Thổ nãi thanh nãi khí thanh âm.

"Lão đầu, chúng ta hôm nay liền nói ra, Thôi Ngọc là nam nhân ta, ngươi khuê nữ không lo gả, không cho phép ngươi đem nàng gả cho Thôi Ngọc."

...

Thôi Ngọc tức xạm mặt lại, không hiểu rõ, tiểu nha đầu này làm sao lại chạy tới nơi này.

"Ngươi có đáp ứng hay không, ngươi nếu là không đáp ứng, ta liền lột sạch râu mép của ngươi. Hừ!"

Thôi Ngọc kém chút một đầu ngã quy, này xui xẻo hài tử, ngươi cũng không nhìn một chút đây là ai.

Thôi Ngọc cũng không dám trì hoãn thêm, đẩy cửa phòng ra đi vào.

Mới vừa vào cửa, Thôi Ngọc liền thấy Thánh Hoàng ngồi tại trước bàn, một mặt nụ cười hiền lành, trong ngực ôm Táng Thổ, râu dưới cằm còn nắm ở Táng Thổ trong tay.

"Thôi Ngọc, ngươi về đến rồi!"

Nhìn thấy Thôi Ngọc trở về, Táng Thổ bỏ qua Thánh Hoàng râu ria, từ Thánh Hoàng trong ngực nhảy ra ngoài, chạy về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc đem Táng Thổ ôm lấy, nhéo nhéo nàng cái mũi nhỏ, nói ra: "Muộn như vậy không ngủ được, mau trở về đi ngủ!"

Thánh Hoàng liền tại vừa cười nhìn xem Thôi Ngọc, cũng không thúc giục.

Táng Thổ cũng biết Thôi Ngọc cùng cái này trong miệng nàng lão đầu có chuyện cần, nhu thuận từ Thôi Ngọc trong ngực xuống tới, hướng về cổng đi đến, bất quá đến cổng, Táng Thổ đột nhiên quay người, nhìn về phía Thánh Hoàng, nói ra: "Lão đầu, ngươi phải nhớ kỹ, không phải ta không phải nhỏ râu mép của ngươi!"

Thôi Ngọc một đầu mồ hôi, làm bộ muốn đánh, Táng Thổ vội vàng đi ra ngoài, lưu lại liên tiếp tiếng cười như chuông bạc.

Thôi Ngọc bắt đầu xoay người, muốn thỉnh tội, nhưng là Thánh Hoàng lại cười hỏi: "Sự tình làm xong?"

Thôi Ngọc đóng cửa phòng lại, thầm nghĩ ngươi không truy cứu, không phải ta không thỉnh tội, nói ra: "Vị trí mình chủ, đã dựa theo kế hoạch, từ Thiên Môn môn chủ, trời lưu đảm nhiệm. Kế hoạch hoàn mỹ thành công."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Mới kế hoạch

Nghe được Thôi Ngọc, Thánh Hoàng nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, bất quá không biết Thánh Hoàng lại nghĩ tới điều gì, cả người ngọt ngào không nói.

Thôi Ngọc tò mò hỏi: "Hạ quan không nghĩ tới bệ hạ vậy mà lại ở thời điểm này đến đây."

Thánh Hoàng cái này mới hồi phục tinh thần lại, cười lấy nói ra: "Không có gì, chỉ là tại đại quân, nhìn xem tình huống nơi này."

Thánh Hoàng thuận miệng đáp, nhưng là Thôi Ngọc minh bạch, để vương tâm thuật, những lời này đều là bịa đặt lung tung, một cái Thánh Hoàng làm sao có thể dễ dàng như thế liền rời đi kinh thành, chạy đến bên này nhét tới.

Chỉ là những chuyện này cũng không phải là Thôi Ngọc hẳn là hỏi.

Thánh Hoàng tựa hồ không muốn nói liên quan tới hấn sự tình, mở miệng hỏi: "Đã Thiên Môn đã trở thành minh chủ, như vậy bước kế tiếp ngươi định làm gì."

Thôi Ngọc trầm tư một chút, nói ra: "Bệ hạ, vì thần cần nhắc qua, nghĩ đến kế hoạch cần phải sửa lại một chút."

Thánh Hoàng sửng sờ, hỏi: "Vì sao muốn đổi, kế hoạch ban đầu không tốt sao?"

Kế hoạch ban đầu, kỳ thật rất đơn giản, tại chiến tranh bắt đầu trước, Đại Đường quân đội sẽ tạm thời không xuất binh, từ võ lâm cả đám đi đầu cùng thảo nguyên man nhân tranh tài một trận.

Như vậy kết cục là nhất định, những này võ lâm cao thủ nhất định sẽ tổn thất nặng nề, thậm chí toàn quân bị diệt cũng có thể.

Mặc dù Thôi Ngọc nhiều lần cùng những này giang hồ đám võ giả nói qua, hành quân bên trong muốn theo quân pháp làm việc, nhưng là Thôi Ngọc còn có thể nghĩ đến, loại chuyện này nói cách khác nói mà thôi.

Tăng thêm cái này mấy chục vạn người, nhìn như khổng lồ, nhưng lại thế lực khắp nơi hỗn tạp, minh chủ mệnh lệnh lại trên chiến trường đừng nói kỷ luật nghiêm minh, liền là truyền đạt, cũng có thể xảy ra vấn đề.

Dạng này năm bè bảy mảng, làm sao có thể là thảo nguyên man nhân đối thủ.

Khi bọn hấn bị thảo nguyên man nhân giết đại bại thời điểm, Đại Đường quân đội tùy thời mà động, đối thảo nguyên man nhân phát động tập kích bất ngờ, nhất định một trận chiến mà thắng.

Mà người đều có thói hư tật xấu, mọi người không thích thừa nhận thất bại, đến lúc đó, thân là minh chủ Thiên Môn sẽ thành mục tiêu công kích.

Nhưng là kế hoạch này quả thực có chút nóng nảy, lúc ấy Thôi Ngọc một lòng thôi động kế hoạch này, các phương suy tính đều có chút khiếm khuyết. Bây giờ nghĩ lại, làm như vậy thực sự không đủ thỏa đáng.

Thôi Ngọc trầm ngâm một hồi sau nói ra: "Bệ hạ, trước đó là vì thần suy tính không chu toàn. Bây giờ nghĩ lại, nếu là chúng ta khiến cái này người trong võ lâm xung phong, không nói bọn hấn sẽ sẽ không đồng ý, liền là đồng ý, thời điểm nếu là tổn thất nặng nề, tất nhiên sẽ nhận định đây là ta Đại Đường cầm đuơng đao làm, đến lúc đó tất cả mâu thuẫn đều sẽ tập trung đến ta Đại Đường trên thân."

Thánh Hoàng hơi suy tư, liền nhận đồng Thôi Ngọc thuyết pháp, dù sao trên thế giới này không có người nào là đồ ngọc, những này người trong võ lâm mặc dù trà trộn giang hồ, nhưng là thế lực lớn nhỏ, liền như là từng cái chư hầu, có lẽ bọn hấn không có hành quân đánh trận trí tuệ, nhưng là chính trị trí tuệ tuyệt đối không thể so với một chút chính khách thấp bao nhiêu.

Đến lúc đó, liền coi như bọn họ không nổi lên, cũng sẽ xem Đại Đường là cái đinh trong mắt, hận tận xương không thể.

Nói như vậy, thật vất vả hòa hoãn mâu thuẫn trong nháy mắt liền sẽ bị kích phát, lâm vào điểm đồng băng.

Thánh Hoàng cũng minh bạch điểm này, kỳ thật lúc trước nhìn thấy kế hoạch này thời điểm, Thánh Hoàng liền đã phát hiện vấn đề này.

Chẳng qua là lúc đó triều đình cùng võ lâm mâu thuẫn vốn cũng không phải là cỡ nào hòa hợp, mà đến, cái này một cơ hội duy nhất thật sự là quá tốt rồi, năng sau như thế quang minh chính đại để bọn hấn tài nguyên bị suy yếu hơn phân nửa thực lực, những này tác dụng phụ, theo Thánh Hoàng, là có thể tiếp nhận.

Chẳng qua nếu như Thôi Ngọc có thể có tốt hơn phương pháp, Thánh Hoàng tự nhiên càng vui vẻ hơn, thế là Thánh Hoàng định nghe nghe Thôi Ngọc mới kế hoạch.

"Tiên sinh có ý nghĩ gì, nói một chút."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta hiện tại kế hoạch là, cũng không yêu cầu võ lâm đại quân đi đầu xuất phát, cùng thảo nguyên man nhân một trận chiến, mà là chờ ta Đại Đường quân đội tập kết về sau, cùng nhau xuất binh."

Thánh Hoàng như rồng mây, cũng không có quấy rầy Thôi Ngọc, lẳng lặng lắng nghe.

Thôi Ngọc nhìn thấy Thánh Hoàng không có có phản ứng quá kích động, tiếp lấy nói ra: "Nhưng là, chúng ta cùng võ lâm đại quân ở giữa tách ra làm việc, bởi vì có Anh Hùng bảng cùng danh môn bảng quan hệ, chúng ta không cần lo lắng bọn hấn sẽ tham công liều lĩnh, nếu như là bởi vì bọn hấn mình tham công liều lĩnh bị thảo nguyên man nhân thống kích, như vậy hết thấy hậu quả, liền cùng chúng ta không có quan hệ."

"Mà chúng ta không những không thể khuyên bọn họ chủ động xuất kích, ngược lại hẳn là áp chế bọn hấn, không để chúng ta xuất binh cùng thảo nguyên man nhân giao chiến."

Thánh Hoàng khẽ giật mình, hỏi: "Nếu như vậy, chúng ta còn như thế nào suy yếu vô lâm thế lực."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Một số thời khắc, áp chế càng có thể để cho đưa đến thúc đẩy tác dụng. Những này vô lâm vô giả từng cái huyết khí phương cương, có mãnh liệt phản nghịch tâm lý, chỉ cần đến lúc đó phía chúng ta áp chế, sau đó đem thảo nguyên man nhân chỗ có tình báo đều tới chia sẻ, cũng để cho người ta tại bọn hắn trong đại doanh truyền bá tin tức, nói là triều đình kiêng kỵ vô lâm thế lực, không hi vọng bọn họ lấy được lớn công lao, để vô lâm tại dân gian danh vọng đại chấn. Như vậy những vô giả này tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào, kháng mệnh xuất kích, đón lấy, tất cả hậu quả đều để cho chính bọn hắn gánh chịu, cùng ta Đại Đường không hề quan hệ."

Thánh Hoàng nghe đến đó, hai mắt tỏa sáng, nói ra: "Diệu!"

Thánh Hoàng đứng dậy, nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Kế hoạch này ngươi có mấy phần chắc chắn!"

Thôi Ngọc nói ra: "Sáu bảy phần, bất quá cái này còn không phải toàn bộ kế hoạch!"

Thánh Hoàng sửng sò, hỏi: "Không phải toàn bộ kế hoạch, tiên sinh còn có kế hoạch gì, đều cùng nhau nói đi!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Trong lúc lần sau khi chiến tranh kết thúc, vô lâm chính đạo thế lực thế tất hao tổn nghiêm trọng, như vậy Thánh Hoàng ngươi cảm thấy một mực bị chính đạo thế lực áp chế ma đạo thế lực, phải chăng còn sẽ nghĩ hiện tại tình nguyện bình tĩnh?"

Thánh Hoàng nhìn xem Thôi Ngọc đáng vẻ, thoải mái cười, mặc dù chính ma đại chiến là Thánh Hoàng người thống trị này không muốn nhìn thấy, bởi vì như vậy sẽ khiến cho thiên hạ rối loạn. Nhưng là nếu là có thể coi đây là kế hoạch, đến lúc đó vô lâm thế lực sẽ tại triều đình trương này đại thủ thôi thúc dưới, xuống dốc không phanh.

Nhất thời náo động, đem cam đoan Đại Đường mấy trăm năm bình tĩnh.

Loại chuyện này, Thánh Hoàng là tuyệt đối sẽ không buông tha.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đến lúc đó, chính ma đại chiến, chính đạo thế lực thế tất bị ma đạo thế lực áp chế, nếu như bọn hắn không muốn ma đạo xưng bá vô lâm, bọn hắn chỉ có thể hướng chúng ta dựa sát vào. Như vậy ta Đại Đường đem có thể xách ra bất kỳ điều kiện gì, mà bọn hắn nhưng lại không thể không đáp ứng."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Tiên sinh kế hoạch rất tốt, trầm đáp ứng, sau đó ngươi chuẩn bị một phần kỹ càng kế hoạch, giao cho ta."

Thôi Ngọc gật đầu cười, nói ra: "Vi thần tối nay liền đem tấu chương viết xong, ngày mai giao cho bệ hạ."

Thánh Hoàng vui mừng vỗ vỗ Thôi Ngọc bả vai, cười quay người rời đi.

Vào đêm, Thôi Ngọc múa bút thành văn, đột nhiên, trong mắt của hắn ngưng tụ, đứng dậy đem cửa phòng cùng cửa sổ đều đóng lại.

Sau đó trở lại bên bàn đọc sách ngồi xuống. Bởi vì hắn vừa mới đột nhiên cảm thấy hệ thống vậy mà tại này có một tia phản ứng, cho nên Thôi Ngọc muốn lần nữa tiến vào hệ thống không gian bên trong nhìn một chút.

Tâm thần khẽ động, Thôi Ngọc xuất hiện lần nữa tại hệ thống không gian bên trong, lập tức liền đứng ngắn ở nơi đó, bởi vì ở trong không gian này, đột nhiên xuất hiện một người, một cái ngoại trừ Thôi Ngọc bên ngoài một người khác.

Hắn một đầu tóc xanh, Huyền Kim chạy cự li dài, lưng lập tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Hình ý mười hai chân hình

Thôi Ngọc nhìn lấy người xa lạ trước mắt, da đầu đều muốn nổ tung, hắn bây giờ không có nghĩ đến, tại hệ thống không gian bên trong đột nhiên xuất hiện một người tới.

Tựa hồ cảm thấy Thôi Ngọc xuất hiện, người này chậm rãi xoay người lại, chỉ gặp hắn cường tráng cao lớn, chăm chú là đứng trước mặt của hắn, Thôi Ngọc cũng cảm giác được một loại không hiểu cảm giác đè nén.

Tốt giống đối mặt mình không phải một người, mà là một cái Hồng Hoang mãnh thú.

Nhưng khi hắn xoay người lúc, Thôi Ngọc rõ ràng ngậy ra một lúc, bởi vì vì người đàn ông này mang theo một nửa mặt nạ, đem hắn hạ nửa gương mặt che đầy.

Mà nhất là thước gỗ chính là, tại hắn giữa lòng mày một đóa Liên Hoa ẩn ký, tương đương chói mắt.

Mà Táng Thổ giữa lòng mày, cũng đồng dạng có như thế một đóa hoa sen, hoàn toàn giống nhau.

Mà tay trái của hắn nâng lên, trên tay một đóa xích hồng sắc hoa sen, nơi tay trung tâm trôi nổi, chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là lần đầu tiên liên nhận ra, đây chính là huy diệt trên người hắn trời đạo ẩn ký Nghiệp Hỏa.

"Người trẻ tuổi, chúng ta rốt cục gặp mặt!"

Thanh âm của nam nhân này tương đương hùng hậu, tản ra cỗ phách từ tính.

Thôi Ngọc nhìn xem hắn, hỏi: "Người là ai?"

Cái này cái nam người nói ra: "Chúng ta kỳ thật sớm nên gặp mặt, bất quá chúng ta đã có thể gặp mặt, xem ra, người đã đổi đã đã tìm được ta lưu lại Luyện Ngục Đồng Lô."

Thôi Ngọc sững sờ, toàn thân đánh một cái không hiểu giết mình, Thôi Ngọc đã đoán được người này là ai, nhưng là vẫn có một loại như trong mộng cảm giác.

Cái này cái nam nhân, có lẽ liền là trong truyền thuyết Táng Thương đại đế, Thôi Ngọc tìm đập nhanh hơn, tò mò nhìn cái này truyền thuyết bên trong thần nhân, thụ vô số người cảm ân nam nhân.

"Ta biết người có rất nhiều vấn đề, nhưng là thời gian của ta không nhiều lắm. Người lắng nghe ta nói."

Cái này cái nam nhân phối hợp nói, cũng không cho Thôi Ngọc một điểm cơ hội đặt câu hỏi.

Chỉ gặp hắn nói ra: "Ta chỉ là Táng Thương một sợi Thiên Hồn, bởi vì hiệp trợ Nghiệp Hỏa thanh trừ ta trong truyền thừa thiên đạo quy tắc, đã tồn lưu không mất bao nhiêu thời gian."

"Ta tại không gian này trong truyền thừa, lưu lại tất cả lực lượng truyền thừa, người phải nhanh một chút nắm giữ, đương bên trong không gian này trời đạo lực lượng bị tính tường về sau, thiên đạo liền sẽ cảm ứng được. Người còn thừa thời gian đã không nhiều lắm."

Thôi Ngọc trong lòng hơi hồi hộp một chút, nhưng là còn chưa kịp tới hỏi thăm đây hết thảy đến cùng là chuyện gì xảy ra, Thôi Ngọc liền kinh hải phát hiện, cái này tự xưng là Táng Thương một sợi Thiên Hồn người, liền bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

"Người ngược lại là nói rõ ràng, đây hết thảy đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Không còn kịp rồi, thật có lỗi, đưa người cuốn vào trong này đến, bất quá cũng mời người cứu. . ."

Câu này còn chưa nói hết, cái này cái nam nhân liền đã tiêu tán không thấy, chỉ để lại một đóa Nghiệp Hỏa hoa sen trên không trung lặng lẽ trôi nổi.

"Ghe tòm!" Thôi Ngọc kêu lên một tiếng giận dữ.

Nói vài câu nói nhảm, một cái trọng điểm đều không có. Hắn còn không bằng không xuất hiện, hiện tại càng làm cho Thôi Ngọc có càng nhiều nghi hoặc.

Đúng lúc này, không gian bốn phía quang mang đại tác, từng dãy giá sách thành Bát Quái phân bố, đột nhiên đất bằng dâng lên, mà Thôi Ngọc lúc này vừa vặn ở vào ở giữa nhất.

Ngay tại Thôi Ngọc kinh ngạc thời điểm, ở trước mặt của hắn, đột nhiên xuất hiện một cái nô lệ một người như vậy, chỉ gặp hắn vừa xuất hiện, trong hai mắt liền bốc lên xích quang, sát khí đột nhiên bộc phát, khiến cho Thôi Ngọc toàn thân lông tơ lóc sáng.

Không có có dư thừa ngôn ngữ, người này tựa như lợi kiếm, phóng tới Thôi Ngọc, một trào chụp vào Thôi Ngọc tim.

Thôi Ngọc nghiêm nghị, lều vuốt chen theo, Thái Cực quyền toàn lực thi triển, không biết rõ tình trạng Thôi Ngọc vội vàng chống đỡ, nhưng là rất nhanh, Thôi Ngọc liền phát hiện, người này lại có luyện khí hóa thần thực lực, một thân công phu tàn nhẫn dị thường, chiêu chiêu trí mạng.

Bất quá Thôi Ngọc lúc này thực lực, cũng không kém gì luyện khí hóa thần võ giả, nhưng là cũng chỉ là tại sà sà với nhau.

Thôi Ngọc từng ý đồ cùng người kia câu thông, nhưng là bất quá mấy lần, Thôi Ngọc liền từ bỏ, bởi vì cái này người hào không có chút nào lý trí, đơn giản chính là vì giết chóc mà tồn tại.

Hai người người tới ta đi, chiêu thức càng như là như điện quang hỏa thạch giao thoa, Thôi Ngọc làm ra tất cả vốn liếng, nhưng lại không có cách nào

cảm người này nửa điểm biện pháp, chỉ bất quá mười mấy phút, Thôi Ngọc liền đã vết thương chồng chất.

Nhưng là người đối diện, đồng dạng bị Thôi Ngọc gỡ rút một cái cánh tay, lúc này mềm cộc cộc rũ xuống ở bên cạnh.

Trên thân bị lợi trào mang tới vết thương, thật giống như từng đạo khe rãnh hoành ở trên người, nhói nhói khiến cho Thôi Ngọc nghĩ muốn phát điên.

Thôi Ngọc dần dần thu liễm toàn bộ tâm thần, bởi vì cái này đối thủ thực sự quá mức cường đại, cường hãn nội lực, thép như sắt thép thân thể, cơ hồ không có bất kỳ cái gì một điểm yếu tại Thôi Ngọc.

Mà lại người này không lý trí chút nào, một lòng chỉ có giết chóc, Thôi Ngọc biết cuộc chiến đấu này, nếu là trong lòng có một tia khiếp đảm, chỉ sợ hôm nay liền phải chết ở chỗ này.

Lúc này, chỉ thấy đối phương cuồng hống một tiếng, chỉ còn một con tay phải biến trào vì quyền, tựa như một cây đại chùy đập tới.

Thôi Ngọc cũng là gào thét một tiếng, nghênh đón tiếp lấy, Thái Cực quyền pháp, chí cương chí cường một mặt bị Thôi Ngọc làm ra được cực hạn.

Theo chiến đấu tiếp tục, Thôi Ngọc trong óc, Thái Cực quyền chiêu thức chậm rãi bị Thôi Ngọc ném sau ót, Hình Ý Quyền cũng tại loại trạng thái kỳ diệu này dưới, dung nhập Thái Cực quyền bên trong.

Tả lực đã lực, nhanh như thiểm điện, Thôi Ngọc không buông tha bất kỳ một cái nào giết chết địch nhân cơ hội.

"Phù phù!"

Thôi Ngọc nhìn xem cái này ngược lại ở trước mặt mình, đã không thành hình người người, Thôi Ngọc xui lơ địa quỳ rạp xuống đất, từng ngum từng ngum, tham lam hồ hấp lấy.

Lúc này, toàn thân của hắn cơ bắp đều tại không ngừng run rẩy, kịch liệt chiến đấu khiến cho hắn đã tình trạng kiệt sức.

Thời khắc sinh tử bồi hồi, để Thôi Ngọc có một loại cảm giác hít thở không thông.

Đột nhiên, Thôi Ngọc lẳng ngay tại chỗ, phát hiện, trước mặt thi thể, chính hóa thành điểm điểm tinh quang, tiêu tán không thấy.

Cuối cùng, toàn bộ không gian bên trong, liền chỉ còn lại Thôi Ngọc một người. Thật giống như tình cảnh lúc trước chưa hề đều chưa từng xuất hiện.

Nếu không phải Thôi Ngọc một thân mỗi một đến cực hạn, thậm chí động dậy một chút đều thống khổ vạn phần, Thôi Ngọc thậm chí coi là trước đó hết thấy, đều chỉ là mộng cảnh.

Ngay tại Thôi Ngọc không rõ chuyện gì xảy ra thời điểm. Không gian bên trong đột nhiên truyền đến Táng Thương đại để thanh âm lạnh lùng.

"Khảo hạch cửa thứ nhất, thông qua!"

Vừa dứt lời, ở một bên trên giá sách, một quyển sách đột nhiên kim quang đại tác, lóe lên lóe lên.

Thôi Ngọc thầm nghĩ một tiếng, nguyên lai là khảo hạch, nhưng là loại này biến thái khảo hạch đến cùng là muốn làm gì, Thôi Ngọc không hoài nghi chút nào, nếu là mình vừa rồi chết tại nơi đó, như vậy mình có lẽ liền thật chết tại nơi này đi.

Không để ý đến một bên không ngừng tán ra kim quang thư tịch, Thôi Ngọc liền trực tiếp hơi chuyển động ý nghĩ một chút, rồi đi không gian bên trong.

Vừa trở lại nhục thân của mình, Thôi Ngọc cũng cảm giác càng thêm mãnh liệt cảm giác mệt mỏi đánh tới, Thôi Ngọc cứ như vậy, trực tiếp nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi.

Thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai, mới bị Táng Thổ đánh thức. Vừa tỉnh dậy, Thôi Ngọc cũng cảm giác tất cả mọi một đều quét sạch sành sanh, lực lượng toàn thân thật giống như phủ phục tiến lên mãnh hổ, tùy thời đều có thể bộc phát ra kinh thiên lực lượng.

Ấn xong điểm tâm, Thôi Ngọc liền trở lại thư phòng, lần nữa tiến nhập không gian bên trong. Thôi Ngọc đi tới giá sách bên cạnh, nhìn xem cái kia tán ra kim quang sách, Thôi Ngọc thử sờ đụng một cái, phát hiện không có bất kỳ cái gì chuyện kỳ dị phát sinh.

Tối hôm qua một trận sinh tử, quả thực để Thôi Ngọc sợ không thôi. Dem sách rút ra, kim quang trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một bản phổ thông sách lẳng lẳng nằm tại Thôi Ngọc trong tay.

Thôi Ngọc nhìn kỹ lại, phát hiện trên đó viết "Hình ý mười hai chân hình" sáu chữ to.

Chương 183: Hạ phàm

Thôi Ngọc nhìn tới trong tay bí tịch bên trên cái này sáu cái chữ, trong lòng một trận vui vẻ, từ khi mình bởi vì Nghiệp Hỏa nguyên nhân, Thôi Ngọc đập vào mặt khác một đầu nhục thể con đường về sau, liền phát hiện, mình thiếu thốn nhất liền là loại này cổ lão nội gia quyền pháp.

Lại bởi vì hệ thống nguyên nhân, Thôi Ngọc một lần coi là, mình cũng không còn cách nào đạt được đến tiếp sau quyền pháp, không nghĩ tới, hôm nay rốt cục vẫn là đạt được.

Hình Ý Quyền, chia làm Ngũ Hành quyền, Côn Luân sáo lộ, Thập Nhị Hình. Không có một loại đều là quan trọng nhất, thiếu một thứ cũng không được.

Hiện tại Hình Ý Quyền rốt cục xem như đạt được cả bộ bí tịch.

Bất quá khi Thôi Ngọc mở ra nhìn về sau, phát hiện Thập Nhị Hình không thể so với Ngũ Hành quyền đơn giản nửa điểm, bây giờ không có hệ thống trợ giúp, Thôi Ngọc chỉ có thể dựa vào linh ngộ của mình, chậm rãi đi tìm tòi học tập. (bởi vì tiểu thuyết cần, nội gia quyền có thể tự hành tu tập, xin chớ chăm chỉ)

Đồng thời tu luyện Thập Nhị Hình, đối ở hiện tại Thôi Ngọc tới nói, là có chút không quá hiện thực, cân nhắc đến mình bây giờ tình huống, Thôi Ngọc cuối cùng lựa chọn ba hình tới tu luyện, theo thứ tự là ung hình, hình gấu còn có hình rắn.

Thôi Ngọc tại không gian bên trong, tĩnh tọa cho tới trưa, đem ba hình bí tịch bên trên ghi chép hết thảy tất cả, đều vững vàng ghi tạc trong tim mình, biết thuộc lâu, rõ ràng trong lòng, Thôi Ngọc mới đưa quyền bí tịch này thả lại trên giá sách.

Đương bí tịch tiến vào giá sách về sau, lại lần nữa tách ra kim sắc lấp lóe, lóe lên lóe lên.

Thôi Ngọc cười cười về sau, liền thôi lui ra khỏi không gian.

Thôi Ngọc tâm tình thật tốt, liền muốn lập tức đi diễn luyện một phen, bất quá nhìn thấy trên mặt bàn còn không có viết xong kế hoạch, Thôi Ngọc chỉ có thể kiềm chế nóng nảy trong lòng, thật nhanh sách viết, đương viết xong sau. Thôi Ngọc liền bịt kín, tìm tới lên quan phủ chu.

Hắn không biết Thánh Hoàng ở nơi nào, nhưng là hắn khẳng định là biết đến.

Giao cho hắn về sau, Thôi Ngọc liền trở về viện tử của mình bên trong, vừa nghĩ bí tịch, một bên ở trong lòng diễn luyện, thẳng đến mình đã tính trước.

Có lẽ là có trước đó hình ý Ngũ Hành quyền nội tình, cái này ba hình tu luyện, Thôi Ngọc thậm chí có một loại xe nhẹ đường quen cảm giác, nguyên bản tới nghĩa động tác, cũng đang bay nhanh quen bắt đầu luyện.

Mặc dù còn không cách nào dùng chiến đấu, nhưng là Thôi Ngọc tin tưởng, không được bao lâu, cái này ba hình liền có thể để thực lực của mình lại lên một tầng nữa.

Nhưng mà, lúc này hưng phấn Thôi Ngọc không biết là, bởi vì hệ thống bị Nghiệp Hỏa hoàn toàn phá hủy, phóng xuất ra Táng Thương đồng thời, một cái Thôi Ngọc hoàn toàn không cách nào lý giải tồn tại, chậm rãi thức tỉnh.

Đây là một cái tràn đầy thánh khiết quang minh không gian, mệnh mông vô bờ, không có bầu trời, không có mặt trời, không có đám mây, cũng tương tự không có ngày đêm biến hóa.

Nơi này không tại tam giới bên trong, chính là một cái kì lạ địa phương, từ xưa đến nay, chỉ có hai người từng đến nơi này.

Cuối cùng, nó thuộc về lưu lại người kia.

Mà ở trong đó, tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không cải biến, phía dưới rộng lớn vô ngần trên mặt nước, vẫn luôn là bình tĩnh, thậm chí ngay cả một tia gợn sóng đều không có.

Vô số năm qua đều là như thế.

Nhưng mà, ở thời điểm này, ở trên mặt nước nào đó một chỗ, đột nhiên nhộn nhạo, hình thành từng tầng từng tầng gợn sóng, liên miên bất tuyệt.

Sau đó, một người từ trong nước hiện lên, đầu tiên là một đầu tóc đen nhánh, tiếp lấy cái trán, lông mày, con mắt, cái mũi, người này nhẹ nhàng địa nhắm mắt lại, giống như đang ngủ say, trong nước tựa hồ có một loại lực lượng tại kéo lên hắn, để hắn từ trong nước hiện lên.

Khi hắn nửa người trên lộ ra trên mặt nước lúc, hắn rốt cục mở mắt ra, một đôi tử kim sắc, không giống nhân loại con mắt.

Lông mi lúc khép mở, như có lời định hiện lên, như là thiên uy.

Hắn tựa như ngủ quá lâu, nửa ngày đều không có phản ứng, không biết qua bao nhiêu thời gian, hắn đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng điên cuồng, cuối cùng giống như điên dại.

Toàn bộ không gian bên trong, đều tràn ngập tiếng cười của hắn, đình tại như óc, tựa như sấm sét vang dội.

"Xuất hiện, rốt cục xuất hiện. Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục vẫn là xuất hiện! Ha ha!"

Trong Thiên Cung, Thiên Đế đang ngồi ở trong tam cung, xử lý công văn, đột nhiên biến sắc, nhìn về phía Vân Tiêu điện, có chút không dám tin tưởng vuốt vuốt ánh mắt của mình, chỉ gặp Vân Tiêu điện trên không, lời đình đại tác, từng đạo lời đình hoành kích trời cao, uy danh hiển hách.

"Không có khả năng a, hắn không phải vừa mới nằm ngủ mấy tháng không đến, làm sao lại đột nhiên tỉnh lại!"

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng là Thiên Đế không dám trì hoãn. Vội vàng bỏ người lên, chạy tới Vân Tiêu điện.

Khi hắn đến Vân Tiêu điện lúc. Vân Tiêu điện bên ngoài đã tụ tập rất nhiều người, từng cái vẻ mặt nghiêm túc, nhưng không ai dám đi vào nửa bước.

Đều từng cái thái độ cung kính, dựa theo trình tự, quỳ ở ngoài điện, liền là Thiên Đế thiên địa này chung chủ đi vào, đều không có bất kỳ người nào liếc hắn một cái. Thật giống như hắn chỉ là một con đi ngang qua giống như con kiến.

Kỳ quái là, Thiên Đế không có chút nào nổi giận, nhìn cũng không nhìn đám người này một chút, cũng nhanh chạy bộ hướng Vân Tiêu điện, đẩy ra đại điện đại môn, Thiên Đế liền đi vào, sau đó tiện tay đem điện cửa đóng lại.

Sau đó, "Phù phù" một tiếng, quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy ba cái liên tiếp! Tại trong đại điện này quanh quẩn.

"Được rồi, đứng lên đi!" Đợi Thiên Đế gõ xong đầu về sau, phía trước mới ra ngoài một cái lười dề dề thanh âm.

Thiên Đế nghe được về sau, như nhặt được đại xá, khuôn mặt đều cười nở hoa rồi.

Hắn đứng lên. Ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ gặp ngày thường, chỉ có Thiên Đế mới có thể ngồi Vân Tiêu trên bảo tọa, lúc này đang ngồi lấy một cái nam tử tóc đen.

Nam tử này, khuôn mặt như đao gọt, một đôi mắt hai con ngươi màu vàng óng, khiến người nhìn mà phát khiếp. Một thân rộng lượng tư tâm đại bào cho người ta một loại uể oải cảm giác, không giống như là trang phục chính thức, phản giống như là một kiện thoải mái dễ chịu áo ngủ.

Nhưng là mặc trên người hắn, lại có vẻ ung dung hoa quý, phiêu phiêu dục tiên cảm giác!

Thiên Đế đi lên trước, đi vào Vân Tiêu bảo tọa chỗ gần, lại lần nữa quỳ xuống, nhìn qua nam tử này, cung kính nói ra: "Gặp qua lão tổ!"

"Không biết lão tổ lần này sớm tỉnh lại, thế nhưng là có chuyện gì cần tiểu nhân đi làm?"

Nam tử này không để ý đến Thiên Đế, mà là hỏi: "Hiện tại thế gian tình huống như thế nào?"

Thiên Đế không dám giấu diếm, nói ra: "Hiện tại thế gian chính là mới xây lập Đường triều, theo đáng tin tình báo, hiện tại Đại Đường hoàng thất chính là thập hoàng Thân Vực bên trong Thanh Long một mạch!"

"Nha!" Nam tử này nghe được chuyện này, hai mắt tỏa sáng, nói ra: "Không nghĩ tới bọn hắn rốt cục bỏ được đi đến trước sân khấu, có ý tứ, có ý tứ."

Thiên Đế biết, lão tổ không phải tại nói chuyện với mình, thức thời quỳ ở phía dưới.

Lão tổ suy tư một hồi, nói ra: "Nói tiếp!"

"Vâng, hiện tại Đại Đường thành lập mấy trăm năm, từng tại năm mươi năm trước tá hữu, phát hiện Táng Thương đại đế chôn cùng hủ, dẫn tới trong chốn vô lâm, gió tanh mưa máu! Rất nhiều tông môn cho một mối lửa, cũng có thật nhiều tông môn thừa cơ quật khởi! Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Thiên Đình chưa thể trước tiên phát giác, cho nên chúng ta tại thế gian thế lực nhận lấy đã kích rất lớn, dứt khoát quật khởi môn phái bên trong, cũng có ta Thiên Đình thế lực."

Lão tổ ngón tay nhẹ nhàng gõ vào trên ghế dựa, đột nhiên cười lên, nói ra: "Chuẩn bị một chút, ta muốn hạ phạm một chuyện."

Thiên Đế瑟瑟, có chút không thể tin vào tai của mình, bởi vì lão tổ đều không biết bao nhiêu năm không có đi ra cái này Vân Tiêu điện. Càng đừng đề cập hạ phạm loại chuyện này.

Bất quá rất nhanh hắn liền lấy lại tinh thần, đuổi vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Ma đạo hung nhân

"Chuẩn bị xong chưa? Người nếu là không thích, có thể cự tuyệt, dù sao thực sự không được, liền ta đến cũng giống vậy." Thôi Ngọc đối Lãnh Nguyệt Tiên nói.

Lúc này, ba người bọn họ còn có Lý Chúc Âm mấy tên hộ vệ, đứng tại ma đạo đại doanh trước, Thôi Ngọc nhìn xem Lãnh Nguyệt Tiên, trừ trừ hỏi.

Ngược lại là Lãnh Nguyệt Tiên một mặt ngao ngễ, thậm chí còn có một số tiểu kích động.

Kỳ thật người trong ma đạo mặc dù chiếm cứ một cái đại doanh, nhưng là đi tới người bất quá chỉ có hai, ba ngàn người, đem so sánh với chính đạo tông môn mấy chục vạn đại quân, liền là một cái số lẻ cũng không sánh nổi.

Nhưng là nếu để cho hắn a nhập vào chính đạo đại quân, đừng nói người trong ma đạo không đáp ứng, liền là chính đạo tông môn cũng sẽ không đáp ứng.

Cho nên, bọn hắn chỉ có thể vãn vẹn tụ tập tại một cái chỗ nhỏ rất nhiều trong đại doanh.

"Tốt, người trên đường đi đều hỏi ta mấy lần. Như thế việc hay, ta làm sao có thể cự tuyệt. Đây cũng là ta lần thứ nhất mang binh, nữ tướng quân, ân, rất có khí thế."

Lý Trị im lặng nhìn trời.

Đây chính là mang binh đại cầm, trong lòng nàng, có vẻ như vẫn là trò chơi thành phần càng nhiều hơn một chút.

Bất quá Thôi Ngọc cũng chưa từng có kế hoạch để người trong ma đạo xuất chiến, càng nhiều hơn chính là nghĩ tại sau khi chiến tranh kết thúc, bọn hắn có thể đem chính đạo hao tổn chân chính tin tức, truyền đến ma đạo tông môn cao tầng trong tai, để ma đạo tại chiến tranh về sau, đem bọn hắn ma thù, vượn hướng những này tổn binh hao tướng chính đạo tông môn.

Đạt được Lãnh Nguyệt Tiên chuẩn xác trả lời, Thôi Ngọc cười suất lĩnh bọn hắn đi vào ma đạo trong đại doanh.

Chỉ gặp lúc này, lớn như vậy trong đại doanh, cơ hồ không nhìn thấy bóng người nào, nhưng là Thôi Ngọc lại có thể cảm giác được, tại từng cái trong lầu vãi, cái này đến cái khác cường đại mà âm lãnh khí cơ tại ẩn nấp.

Để cho người ta cảm thấy cực độ không thoải mái.

Thôi Ngọc một đoàn người vừa vừa đi vào đại doanh, thật giống như một chảo dầu sôi bên trong nhỏ một giọt nước, lập tức an tĩnh đại doanh thật giống như sôi trào.

Cái này đến cái khác người trong ma đạo từ trong lầu vãi đi ra.

Bọn hắn lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc một đoàn người, cũng không tiến lên, cũng không rời đi.

Nếu là bình thường người, bị những này khát máu ma đầu như vậy nhìn, chỉ sợ muốn bị hù tề ra quần không thể.

Nhưng là Thôi Ngọc bọn người, lại là không có một cái nào kẻ yếu.

Tự mình đi đến trong quân doanh diễn trên sân khấu, Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nói ra: "Thôi Ngọc đến đây bái kiến chư vị, còn xin chư vị tiền bối ra, đến đây tụ lại."

Thôi Ngọc nhìn như miệng chỉ là nói chuyện bình thường biên độ, nhưng là thanh âm liền tựa như một viên tiếng sấm, vang vọng toàn bộ doanh trại, chấn động đến một bên người, có một loại mất thông ảo giác.

Thanh âm thật sự là quá lớn, lập tức liền rước lấy Lãnh Nguyệt Tiên bạch nhãn.

Thôi Ngọc cũng là bất đắc dĩ, trên người hắn nội lực, càng ngày càng nhỏ, nhưng là lực lượng của thân thể lại là càng ngày càng kinh người, cũng sớm đã siêu việt nhân loại phạm trù.

Không cách nào dùng Sur Tử Hồng phương pháp truyền âm, Thôi Ngọc chỉ có thể dùng hấn lớn giọng kêu lên.

"Lão Thôi, lần sau loại sự tình này hay là chờ chúng ta ra tay đi, nếu là người còn như vậy hồ mấy lần trước, ta cùng lão Lãnh không phải trước điếc không thể!" Liền ngay cả luôn luôn trầm mặc ít nói Lý Trị cũng bắt đầu không chịu nổi.

Có thể thấy được Thôi Ngọc cái này một giọng là lớn bao nhiêu âm thanh.

Nghe được Thôi Ngọc tiếng kêu, không qua chỉ trong chớp lát, đài diễn võ trước liền đã tụ tập mấy ngàn người.

Chỉ gặp mười cái tóc trắng xóa lão giả từ sau bên cạnh đi tới, những này không ai bì nổi ma đạo hung nhân nhìn thấy bọn hấn, nhao nhao tự giác để mở con đường, biết bọn hấn đi vào đài diễn võ trước.

Thôi Ngọc nhìn thấy mười mấy người này, từng cái hung thần ác sát, dù cho bề ngoài tựa như một cái lão nho sinh, nhưng là cổ này âm lãnh cảm giác, dù cho không cần con mắt nhìn, cũng có thể cảm giác đường.

Mười mấy người này, đều là gần vài chục năm nay, ma đạo bên trong số một số hai tán tu cuồng nhân, liền là đỉnh tiêm tông môn đệ tử nhìn gặp bọn họ, đều muốn vây quanh đi, núp xa xa. Có thể nói hung ác điên cuồng một thế, không người không sợ.

Trong ma đạo, chính là thực lực vi tôn, ai thực lực mạnh, ai địa vị liền cao, cho nên, Thôi Ngọc minh bạch hôm nay sự tình có thể hay không làm thành, liền nhìn mười mấy người này thái độ.

"Tiên sinh liền là đế sư?" Không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, bên trong một cái lão giả liền mở miệng hỏi.

Khiến Thôi Ngọc ngạc nhiên là, bọn hấn lại còn rất khách khí.

Mặc dù bọn hấn rất là khách khí, nhưng là Thôi Ngọc cũng không lại bởi vậy lảng lảng. Những ma đầu này, trà trộn giang hồ mấy chục năm, cáo già, ai cũng không biết bọn hấn trong hồ lô bán là thuốc gì đây.

Mà lại càng là khách khí, càng là để Thôi Ngọc không dám xem thường.

Ngay tại Thôi Ngọc trong lòng nhanh quay ngược trở lại, phỏng đoán bọn này lão ma đầu dụng ý thời điểm, bên trong một cái lão ma đầu lại nói.

Chỉ gặp hấn nhìn xem Lãnh Nguyệt Tiên, cả kinh kêu lên: "Lãnh nha đầu, người làm sao cũng ở nơi đây. Làm sao lại cùng đế sư cùng một chỗ."

Thôi Ngọc đem ánh mắt nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên, phát hiện nàng tựa hồ đã sớm nhận ra những này lão ma đầu là ai.

Chỉ gặp Lãnh Nguyệt Tiên hi hi cười một tiếng, từ trên đài nhảy đi xuống, bắt lấy cái kia lão ma đầu cánh tay, nũng nịu địa nói ra: "Lão cóc, ta đều là đại cô nương, không cho phép người lại để ta tiểu nha đầu."

Kia lão ma đầu nghe được Lãnh Nguyệt Tiên như vậy gọi hấn, nếu là bình thường người đã sớm bão nổi, nhưng là cái này lão ma đầu lại một thân âm lãnh chỉ khi đều thu liễm, một mặt từ ái vuốt ve Lãnh Nguyệt Tiên đầu, nói ra: "Người lần trước tại trăm sông núi kém chút gặp nạn, cha người còn dám thả người ra. Hấn tâm nhưng thật là lớn. Không có điểm làm cha đáng về. Hừ!"

Nhìn ra, cái này lão ma đầu là thật tâm yêu thương Lãnh Nguyệt Tiên, bất quá tựa hồ đối với phụ thân của Lãnh Nguyệt Tiên, lạnh thu thân rất không ưa.

"Đừng đề cập hấn, lão cóc, người qua đây, ta có việc nói với người!" Nói, Lãnh Nguyệt Tiên liền níu lấy cái này gọi là lão cóc ma đầu râu ria, đem đầu của hấn kéo đến bên mồm của mình, sau đó Lãnh Nguyệt Tiên ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói gì đó.

Lão cóc còn thỉnh thoảng nhẹ gật đầu.

Cuối cùng lão cóc nghĩ ngừng đầu, phát hiện râu mép của mình còn tại Lãnh Nguyệt Tiên trong tay, liếc nàng một cái, đem râu ria tách rời ra, khiến cho Lãnh Nguyệt Tiên khanh khách cười không ngừng.

Lão cóc xoay người, nhìn thoáng qua sau lưng mấy ngàn ma đạo võ giả, lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Đế sư có việc muốn cùng chúng ta ma đạo trò chuyện với nhau, chúng ta mấy cái lão đầu từ thay các người làm chủ, ai có ý kiến!"

Cuồng bạo khí thế quét ngang toàn bộ quảng trường, khiến mấy ngàn ma đạo võ giả như ve sầu mùa đông, không dám phát ra một tia thanh âm.

Lão cóc hài lòng nhẹ gật đầu, nói ra: "Không nói lời nào liền là không có ý kiến."

Nói lão cóc nhìn về phía cái khác mười cái lão ma đầu, nói ra: "Huynh đệ ta bao biện làm thay, đợi chút nữa liền từ chúng ta mấy cái cùng đế sư trao đổi, như thế nào!"

Kia mười cái lão giả liếc nhìn nhau, nói ra: "Nếu là Lãnh nha đầu ý tứ, kia còn có cái gì dễ nói."

Lãnh Nguyệt Tiên lông mày nhảy một cái, kêu lên: "Ta là đại cô nương, không phải nha đầu."

Lãnh Nguyệt Tiên phản bác khiến mười cái lão ma đầu cất tiếng cười to. Phía dưới cái khác mấy ngàn người trong ma đạo cũng có một số người đi theo

cười, trong lúc nhất thời bầu không khí xem như hòa hợp không ít.

Ai biết, nghe đến phía dưới tiếng cười, lão cóc thần sắc lạnh lẽo, phần nộ quát: "Các ngươi cười cái rắm, Lãnh nha đầu cũng là các ngươi năng cười, không biết lớn nhỏ."

Lão cóc một phát uy, phía dưới lập tức lặng ngắt như tờ.

Thôi Ngọc nhìn xem lão cóc uy thế, thầm nghĩ hôm nay cuối cùng là nhìn thấy cái gì gọi là ma đạo cuồng nhân, ma đạo hung nhân.

Thế nhưng là, càng làm Thôi Ngọc không có nghĩ tới là.

Chỉ gặp lão cóc nét mặt đầy vẻ giận dữ, quát lớn: "Đã các ngươi không có ý kiến, còn không mau rút đi về lều vải của các ngươi, đứng góc ở đó làm gì, một đám ngu xuẩn."

Nghe được lão cóc tiếng mắng, đám người này mới như ở trong mộng mới tỉnh, nhao nhao rút đi.

Nhìn qua đám người này, lão cóc sắc mặt giận dữ chưa tiêu, tự lẩm bẩm: "Ma đạo cũng là bởi vì đều là ngu xuẩn như vậy, mới bị chính đạo áp chế. Thật sự là tức chết người đi được."

Nói lão cóc xoay người, nở nụ cười đối Thôi Ngọc nói ra: "Đã đề sư có việc thương lượng, vẫn là đến trong đại trường nói đi."

"Ngạch!" Thôi Ngọc như ở trong mộng mới tỉnh, nói ra: "Mời!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Ma đầu tuổi xế chiều

Thôi Ngọc nhìn xem quay chung quanh tại bên người mình mười cái lão ma đầu, trong đó có hơn phân nửa đối với mình đều rất thân nóng, Thôi Ngọc có thể khẳng định, đó cũng không phải bởi vì Lãnh Nguyệt Tiên nguyên nhân, bọn hắn mới như vậy.

Đó là một loại phát ra từ nội tâm, muốn cùng mình thân cận, cái này khiến Thôi Ngọc một trận mê hoặc, mình lúc nào, tại ma đạo như thế được hoan nghênh.

Đến trong đại trường, Thôi Ngọc tại bọn này ma đạo hung mọi người chen chúc dưới, ngồi xuống chủ tọa bên trên, sau đó mỗi người bọn họ tìm vị trí làm xuống dưới.

Thôi Ngọc phát hiện, ra mấy cái mặt mũi lãnh khốc bên ngoài, những người khác đều là một mặt nhăn nhó bộ dáng.

Thôi Ngọc cười nói: "Không biết các vị tiền bối thế nhưng là nói ra suy nghĩ của mình, vẫn bối tại cái này nghe chính là."

Thôi Ngọc không hỏi còn tốt, cái này hỏi một chút, lập tức liền để bọn này giết người không chớp mắt ma đầu nhóm, từng cái mặt đỏ tới mang tai, Thôi Ngọc nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, trong lòng liền đã khẳng định, bọn hắn tất nhiên là có chuyện muốn nhờ, bằng không không sẽ cái dạng này.

"Hừ, trà trộn giang hồ cả một đời, kết quả là ngay cả lời cũng không dám nói, các ngươi quả thật là sống đến cầu thân lên!"

Lúc này, một bên mặt mũi lãnh khốc ma đầu bên trong, đột nhiên một cái miệt thị nói.

"Lý Đại Chủy, ngươi nha một người cô đơn, tự nhiên không cần giống như chúng ta, nói thật nhẹ nhàng linh hoạt."

"Tốt, vẫn là ta tới nói đi!" Lúc này, vẫn là lão cóc đứng ra, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Đã việc đã đến nước này, ta lão cóc hôm nay cũng không cần mặt một lần, đề sư."

Nhìn thấy hắn muốn nói, nói đạo bên miệng lại rút trở về.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đã tiền bối không tiện mở miệng, vậy không bằng đợi chút nữa chúng ta sự tình kết thúc, chúng ta trong âm thầm đàm, liền hai người chúng ta như thế nào."

Lão cóc sững sờ, suy nghĩ một chút, cuối cùng nói ra: "Vậy liền cảm ơn đề sư. Chỉ là không biết, hôm nay đề sư đến đây, thế nhưng là có chuyện gì muốn làm."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "xác thực có một số việc muốn làm. Bởi vì chính đạo phương diện đã chọn lựa một cái minh chủ. Mà chúng ta ma đạo phương diện, tự nhiên cũng cần tuyển ra một cái đầu lĩnh, thuận tiện ngày sau cùng triều đình phương diện liên hệ."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, tất cả mọi người con mắt đều nhìn về một bên Lãnh Nguyệt Tiên.

Đã Thôi Ngọc nói tới chuyện này, mà Lãnh Nguyệt Tiên lại đi theo bên cạnh hắn, ngấm lại Lãnh Nguyệt Tiên thân phận, bọn này lão ma đầu trong lòng đều đã hiểu rõ.

Nhìn lấy bộ dáng của bọn hắn, Thôi Ngọc liền biết, ý nghĩ của mình đã bị bọn hắn đã nhìn ra.

Thế là cũng không còn đi vòng vèo, nói ra: "Các vị tiền bối tuệ nhãn, cho là minh bạch vẫn bối ý nghĩ, vẫn bối là muốn cho Lãnh Nguyệt Tiên trở thành lần này ma đạo đại doanh thủ lĩnh, không biết các vị tiền bối ý như thế nào."

Cái này mười cái lão ma đầu liếc nhìn nhau, sau đó cổ quái quan sát Thôi Ngọc cùng Lãnh Nguyệt Tiên, bên trong một cái lão ma đầu đột nhiên nói ra: "Ta đã sớm nghe nói, Lãnh nha đầu ngươi cùng một cái tuổi trẻ võ giả mền nhau, chẳng lẽ lại liền là đề sư?"

Lão ma đầu vừa dứt lời, lập tức cái này mười cái già mà không kính gia hỏa, nhìn về phía hai người bọn họ ánh mắt lập tức mập mờ.

Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, sắc mặt đỏ bừng, lập tức liền từ trên ghế nhảy ra ngoài, chỉ vào lời mới vừa nói lão ma đầu, nói ra: "Phi! Mạc lão đầu, ngươi lớn tuổi không dùng được, cái này mới là nam nhân ta!"

Nói, Lãnh Nguyệt Tiên đem một bên tinh tọa Lý Trị một thanh xách lên. Lý Trị chỉ có thể lúng túng cười, thoải mái đứng dậy.

Lý Trị cười chấp tay, nói ra: "Văn bối Lý Trị, gặp qua chư vị tiền bối."

Lý Trị vừa dứt lời, lập tức mười cái lão ma đầu trên thân đột nhiên bộc phát ra một cỗ trùng thiên sát ý, khí thế bàng bạc giống như trời sập, ép hướng Lý Trị.

Chỉ gặp Lý Trị sắc mặt cứng đờ, trong tay quạt xếp lắc một cái, chỉ là nhẹ nhàng lắc lư, xem chung quanh sát khí cùng khí thế nghiền ép như không.

Bọn này ma đầu khí thế, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Bởi vì nhìn thấy Lý Trị phong khí vân đạm bộ dáng, bọn hắn mới hài lòng gật gật đầu, lão cóc nói ra: "Không biết vị thiếu hiệp kia là vị nào."

Lý Trị vừa chấp tay, nói ra: "Tại hạ Đại Đường Cửu hoàng tử, Lý Trị, lần nữa gặp qua chư vị tiền bối."

Lý Trị vừa dứt lời, Thôi Ngọc liền kinh ngạc phát hiện, tám chín cái lão ma đầu cuồng quát đứng lên, chấp tay nói ra: "Không biết là điện hạ, vừa rồi nhiều có đắc tội. Mong rằng thứ tội."

Lý Trị cười hoàn lễ, nói ra: "Chư vị tiền bối không cần thiết nói như vậy, chư vị là Tiên nhi trưởng bối, liền là văn bối trưởng bối, cái gì thứ tội loại hình, vẫn là không muốn đề."

Nhìn thấy Lý Trị khách khí như vậy đáng vẻ, bọn này lão ma đầu mới cười một lần nữa ngồi xuống.

Thôi Ngọc xem bọn hắn cái dạng này, lập tức liền đối bọn hắn muốn đối với mình sở cầu sự tình rõ ràng trong lòng.

Thôi Ngọc chuyện xưa nhắc lại, nói ra: "Chư vị tiền bối, chúng ta ma đạo đồng nghiệp, lần này người đếm qua thiếu, thực sự không nên tham gia đại chiến, cho nên ta nghĩ từ chúng ta người trong ma đạo tạo thành một chi kị binh, tại thích hợp thời điểm, phát động tập kích bất ngờ, cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Lãnh Nguyệt Tiên càng thích hợp cái thân phận này. Không biết các vị tiền bối ý như thế nào."

Bọn hắn lẫn nhau liếc mắt một cái, sau đó nhẹ gật đầu, nói ra: "Chúng ta vô ý."

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn bọn hắn một chút, tại hắn trong dự liệu, lần này tuyệt đối không sẽ đơn giản như vậy liền thành công, ai biết vậy mà thuận lợi như vậy.

Thôi Ngọc đứng người lên, nói ra: "Vậy thì tốt, kỹ càng sự tình ta đều đã nói cho Lãnh Nguyệt Tiên, ta nhớ nàng sẽ nói cho các ngươi biết về sau kỹ càng kế hoạch."

Nói xong, Thôi Ngọc liền đem ánh mắt nhìn về phía lão cóc, nói ra: "Tiền bối, không bằng chúng ta tới trước một bên, đem của ngài sự tình, chúng ta tình tế nói chuyện như thế nào."

Lão cóc sững sờ, lập tức lại trở nên nhăn nhó.

"Lão cóc ngươi tốt xấu cần rõ một thế, làm sao kết quả là lại làm phen này tiểu nữ nhi tư thái, vô luận được hay không được, thống khoái sự tình, mới không uổng công ngươi một thể anh danh."

"Tốt!" Lão cóc vỗ đùi, đứng lên, nói ra: "Còn xin để sư cùng ta cùng một chỗ, đến ta trong trường nói chuyện."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, chấp tay nói ra: "Kìa chư vị tiền bối, văn bối liền đi trước một bước."

"Để sư đi tốt."

Thôi Ngọc đi theo lão cóc đi vào trong lều vải của hắn, Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Nơi đây, liền hai người chúng ta, tiền bối muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi. Nếu là văn bối có thể giúp đạt được, nhất định toàn lực trợ giúp."

Lão cóc trầm mặc một hồi, Thôi Ngọc cũng không thúc giục, mà là kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, lão cóc mới mở miệng nói ra: "Hiện tại cũng không có có ngưng ngưng gì, liền là vừa rồi chúng ta một đám lão đầu bên trong, có cực kì muốn cầu để sư có thể cho cái đường ra."

Thôi Ngọc trầm nghĩ, quả là thế, chỉ là hắn còn là có chút không rõ, những này lão ma đầu tung hoành giang hồ hơn mười năm, sớm đã đem sinh tử nhìn cực kì nhạt, bây giờ làm sao lại cái dạng này.

Thôi Ngọc nghĩ minh bạch giả hồ đồ, hỏi: "Tiền bối lời này là có ý gì, văn bối không phải rất rõ ràng."

Lão cóc giống như một nháy mắt, liền buông ra rất nhiều, nói ra: "Hiện tại cũng không có cái gì không có ý tứ nói, mặc dù chúng ta mấy cái sớm đã đem sinh tử không để ý, nhưng là chúng ta cũng còn có hậu nhân, nếu là chúng ta vẫn còn, tự nhiên có thể bảo toàn bọn hắn, nhưng là nếu là chúng ta sau khi chết, ải!"

Một nháy mắt, cái này kêu ngạo một thể ma đạo hung nhân, giống như già đi rất nhiều, thật giống như một ông già bình thường.

Thôi Ngọc ở trên người hắn, lại cũng không nhìn thấy thuộc về ma đạo hung nhân cuồng ngạo, lãnh huyết, tàn nhẫn. Chỉ thấy một cái tâm tâm niệm niệm vì hậu nhân, tìm một đầu sinh lộ trường bối.

"Cho nên, chúng ta mấy cái lão đầu tử, muốn tại lần này thảo nguyên một trận chiến bên trong lập xuống một chút công lao, không yêu cầu gì khác, chỉ muốn có thể bằng đây, để Đại Đường tiếp nhận chúng ta, cho chúng ta trăm năm về sau, để chúng ta hậu nhân có thể có một đầu sinh lộ. Cho nên khẩn cầu để sư tương trợ."

Nói, lão cóc liền đứng dậy, đối Thôi Ngọc làm một cái vái chào, cúi đầu đến cùng.

Thôi Ngọc nhìn xem tên ma đầu này, hiện tại già nua lão nhân, Thôi Ngọc thật dài thở dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Tan rã trong không vui

Đương Thôi Ngọc tòng ma đạo trong đại doanh đi tới lúc, vẫn như cũ còn trong lúc trầm tư.

Về phần lão cóc chờ một đám ma đạo hung nhân thỉnh cầu, Thôi Ngọc một lời đáp ứng. Nói thật, bọn hắn những người này từng cái giết người như ngóc, liền là chết một vạn lần đều không đủ.

Nhưng là hiện tại chính là dùng người thời điểm, Thôi Ngọc còn không thể bởi vậy giết bọn hắn.

Bọn hắn tả hữu, bất quá là mấy người mệnh mà thôi, dù cho đều là một chút luyện khí hóa thần võ giả, nhưng là tại Đại Đường đầu này cự long xem ra, vẫn như cũ miếu tiểu như là kiến hôi.

Về phần Thôi Ngọc đáp ứng thu lưu bọn hắn, nhưng cũng không phải là nói Thôi Ngọc liền tha thứ bọn hắn.

Trời sinh ta tài tất hữu dụng, câu nói này cũng không chỉ là nói một chút mà thôi.

Theo Thôi Ngọc, bọn hắn còn là có rất nhiều tác dụng. Đã từng Thôi Ngọc nghĩ thơ coi là, trên thế giới này, chỉ có chính nghĩa mới là duy nhất con đường. Nhưng là hiện tại đã sống hai đời Thôi Ngọc, sớm liền hiểu một cái đạo lý, có quang minh địa phương, liền có hắc ám.

Mặc dù bọn hán giết người như蝼蛄, nhưng là vẫn có rất nhiều nơi, có thể dùng đến bọn hán.

Thôi Ngọc nghĩ, liền là Thánh Hoàng cũng sẽ vui vẻ đồng ý. Sở dĩ bọn hán Cầu Đạo Thôi Ngọc nơi này, cũng là bởi vì Thôi Ngọc lần này trong giang hồ khuấy mưa gió, khiến cái này ma đạo hung nhân cả đám đều thấy được Thôi Ngọc lực lượng.

Cho dù bọn họ muốn đầu nhập vào Đại Đường, nhưng là cũng sẽ không tùy ý tìm một người liền ngã đầu liền bái, bọn hán có thân là Luyện Khí Hóa Thần võ giả kiêu ngạo. Nhưng là Thôi Ngọc thân là đế sư thân phận, theo bọn hán nghĩ, là đầy đủ.

Thôi Ngọc vừa nghĩ về sau an bài như thế nào bọn hán, liền bị nghe hỏi chạy tới Thiên Lưu môn chủ ngăn cản đường đi.

Thôi Ngọc vừa xuất hiện tại ma đạo đại doanh lúc, liền đã bị Thiên Lưu môn chủ biết tin tức, cho nên hán trực tiếp liền chờ tại bên ngoài, chờ lấy Thôi Ngọc ra.

"Gặp qua đế sư!" Thiên Lưu môn chủ lúc này hăng hái, tốt không đắc ý. Đi tới chỗ nào, tất cả mọi người sẽ cung kính gọi hán một tiếng minh chủ. Mặc dù nhưng người minh chủ này chỉ là nhất thời, nhưng là tại chiến tranh về sau, cho dù hán đã không còn cái này danh hiệu, vẫn như cũ là trong chốn võ lâm vua không ngại, thật sự minh chủ.

Thôi Ngọc có thể đem hán đẩy lên vị trí minh chủ, hán thấy, trước đó phát sinh tất cả không nhanh, đều như hoa cúc xế chiều, theo gió đi trôi.

Thôi Ngọc nhìn thấy Thiên Lưu môn chủ, sững sờ, liền cười chấp tay nói ra: "Gặp qua trời lưu minh chủ, chỉ là không biết minh chủ tại sao lại ở chỗ này."

Thiên Lưu môn chủ nghe được Thôi Ngọc một tiếng "Trời lưu minh chủ", lập tức giống như tiết trời đầu hạ uống xong một ly nước đá, được không thoải mái.

"Ha ha, đế sư có chỗ không biết, ta vừa nghe nói người đi ma đạo đại doanh, ta liền chạy tới nơi này, chờ đế sư."

Thôi Ngọc nghe xong, liền biết cái này Thiên Lưu môn chủ khẳng định không có gì tốt sự tình, thế là giả bộ hồ đồ nói: "Minh chủ chờ ta, thật sự là thẹn sát ta vậy. Có chuyện gì minh chủ chỉ cần phái người gọi đến một tiếng, Thôi Ngọc định nên lập tức dám đi, sao dám để minh chủ tự mình đến đây, há không có sai lầm minh chủ uy danh."

Thiên Lưu môn chủ nghe xong, trong lòng một trận đánh nhau, hán ngược lại là nghĩ làm như vậy, mấu chốt là phái người năng tìm được người a.

Bất quá Thôi Ngọc nói khách khí, khắp nơi không mất cung kính, đến để Thiên Lưu môn chủ trong lòng thoải mái không ít.

Thiên Lưu môn chủ cười lấy nói ra: "Đế sư chính là Đại Đường đế sư, bản tôn tự mình đến đây, mới có thể thể hiện đối đế sư cung kính, chỉ là đế sư hiện tại có rảnh hay không. Bản tôn có chuyện muốn cùng đế sư trao đổi."

Thôi Ngọc ở trong lòng bàn lại một chút, hán ngược lại muốn xem xem cái này Thiên Lưu môn chủ muốn làm gì. Thế là nói ra: "Minh chủ khách khí, Thôi Ngọc tự nhiên đi theo."

Thiên Lưu môn chủ bật cười lớn, ôm đồm lấy Thôi Ngọc tay, hướng về mình trong đại trường đi đến.

Thôi Ngọc nhìn xem nắm lấy tay của mình, lập tức trong lòng một trận buồn nôn, hán cũng không phải đồng chí, tưởng tượng nghĩ hai cái đại nam nhân tay nắm tay, trên người đều nổi da gà.

Thôi Ngọc thề, đợi sau khi trở về, liền lập tức chết ba lần tay, không, mười lần.

Đi vào đại trường, Thiên Lưu môn chủ vung tay lên, đem người không liên hệ đuổi ra khỏi đại trường, chỉ có Thôi Ngọc cùng hán hai người.

Thiên Lưu môn chủ cười lấy nói ra: "Đế sư, bản tôn liền đi thẳng vào vấn đề. Có gì không ổn địa phương, còn xin đế sư không nên trách tội!"

Thôi Ngọc cười nói: "Minh chủ mời nói, Thôi Ngọc rửa tai lắng nghe."

Thiên Lưu môn chủ nhẹ gật đầu, nói ra: "Đế sư cũng biết, lần này ta người trong võ lâm đủ tụ tập ở đây, chính là muốn chống cự thảo nguyên man nhân xâm lấn, hiện tại tính toán, chúng ta đã ở chỗ này mấy tháng có thừa, ta nhìn lòng người lưu động, cho nên chuẩn bị lựa chọn một ngày, liền xuất phát, không biết đế sư ý như thế nào."

Thôi Ngọc sững sờ, hán không nghĩ tới cái này Thiên Lưu môn chủ vậy mà như thế gấp gáp. Lại muốn hiện tại liền xuất kích thảo nguyên.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Minh chủ tuyệt đối không thể."

Nguyên bản còn cười tủm tỉm Thiên Lưu môn chủ, nghe được Thôi Ngọc nói như vậy, lập tức liền nhăn nhó lông mày, nói ra: "Đế sư là ý gì? Có gì không ổn sao?"

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Minh chủ trước không nên gấp gáp. Nói câu không xuôi tai, ta người trong võ lâm mặc dù từng cái võ nghệ cao cường, nhưng lại đối bình nghiệp sự tình, không người nào giải. Hành quân đánh trận cũng không phải đơn giản một sự kiện. Liền nói lương thảo đồ quân nhu, chúng ta liền còn không có chuẩn bị thỏa đáng. Tính toán ta võ lâm đại quân, hiện tại nói ít cũng có bốn năm mươi vạn người, vậy cần lương thảo chính là

thiên văn sở tự. Hiện tại chúng ta tồn lưu lương thảo chỉ đủ chúng ta ăn được mười ngày. Cho nên còn cần chờ đợi."

Nghe được Thôi Ngọc nói như vậy, Thiên Lưu môn chủ sững sờ, hẳn một lòng cực nhanh xuất kích, tốt biểu hiện ra hẳn khoáng thế kỳ tài, nhưng lại ngay cả như thế thứ căn bản đều không có chú ý tới, lập tức mặt mỗ đồ ửng.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Mặt khác, thảo nguyên man nhân dốc toàn bộ lực lượng, nói ít cũng có hơn trăm vạn người, bọn hắn quen thuộc thảo nguyên hoàn cảnh, biết rõ địa lý, có thể xuất kỳ bất ý phát động tập kích. Ta vô lâm trong đại quân, cũng không quen thuộc những này nhân tài, nhất định phải đợi đến ta Đại Đường người đặc biệt mới, đến đây phụ tá..."

"Ai, không cần. Muốn ta trong chốn vô lâm, lần này mấy vị luyện Thần Phần Hư chí cường cao thủ, hơn mười vị Luyện Khí Hóa Thần võ giả, luyện tinh hóa khí càng có hơn trăm người. Cái khác phần lớn đều là Tiên Thiên cao thủ, như thế một cỗ lực lượng khổng lồ, chỉ là thảo nguyên man nhân không đến thì thôi, như đã tới, chúng ta ôn hòa để bọn hắn có đến mà không có về."

Thiên Lưu môn chủ tùy tiện tùy ý, không chút nào đem thảo nguyên man nhân coi là chuyện to tát, nghiêm nhiên một bộ trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn bộ dáng.

Thôi Ngọc mặc dù cười rạng rỡ, nhưng trong lòng âm thầm lắc đầu, cái này Thiên Lưu môn chủ thật sự là quá mức coi thường thảo nguyên man nhân.

Thôi Ngọc mặc dù hi vọng bọn họ lần này trong chiến tranh hao tổn một bộ phận, nhưng là tuyệt đối sẽ không hi vọng bọn họ hao tổn không có chút giá trị.

Thôi Ngọc vẫn là khuyên giải nói: "Minh chủ vẫn là nghĩ lại, vô luận là Thánh Hoàng còn là tại hạ, đều coi là chỉ có ta Đại Đường quân đội cùng vô lâm đại quân phối hợp lẫn nhau, lấy thừa bù thiếu, mới có thể càng thêm tùy tiện tiêu diệt thảo nguyên man nhân. Tại người tới nói, trong thảo nguyên nhìn như vùng đất bằng phẳng, nhưng là đều giấu giếm sát cơ. Tại cái này trong thảo nguyên, nhìn như bình tĩnh, kì thực tại bình tĩnh phía dưới, ẩn núp rất nhiều kinh khủng đầm lầy, nếu lâm vào thập tử vô sinh, liền ngay cả thảo nguyên man nhân hàng năm đều có thật nhiều người bởi vì lâm vào đầm lầy, tử vong."

Thiên Lưu môn chủ nghe xong, trong lòng phiền chán, hiển nhiên đem hắn nói đều không có nghe được trong lòng đi.

Thôi Ngọc nhìn hắn cái dạng này, thở dài một tiếng, nói ra: "Máu chốt còn có trọng yếu hơn một điểm."

"A, để sư còn có cao kiến gì!" Hiển nhiên Thiên Lưu môn chủ đã không có chút nào kính ý, qua loa mà hỏi.

"Thiên Lưu môn chủ nhưng biết thập hoang Thần Vực. Theo ta được biết, thập hoang Thần Vực bên trong Ngũ Hung điện cùng cái này trong thảo nguyên có không minh bạch luyện tập, phải biết tại trăm sông Sơn Thần thuốc cửa một trận chiến, bọn hắn liền là cùng thảo nguyên man nhân cấu kết, mới diệt đi ta Đại Đường quân đội vạn người, vô lâm cao thủ hơn năm ngàn người, đến nay trăm sông trên núi một mảnh đất nung, ban đêm oan hồn kinh thiên."

Thiên Lưu môn chủ nhưng mảy, thập hoang Thần Vực hẳn là biết đến, đó là cái thế lực thần bí, cao thủ nhiều như mây, xuất quỷ nhập thần. Nhưng là ngẫm lại mình một nhóm bên trong, tập trung mười đại đỉnh tiêm môn phái cao thủ, cho dù là thập hoang Thần Vực, chẳng lẽ còn năng so với bọn hắn mười đại đỉnh tiêm môn phái cộng lại còn muốn lợi hại hơn, nghĩ tới đây, Thiên Lưu môn chủ liền không thêm để ý.

"Để sư, hôm nay liền trao đổi đến nơi đây đi. Bản tôn cũng mệt mỏi, sẽ không tiễn để sư."

Thôi Ngọc sững sờ, trong lòng không ngừng lắc đầu, đành phải đứng dậy cáo từ.

Đi ra doanh trướng, Thôi Ngọc quay đầu nhìn một cái, thầm nghĩ: "Đây chính là chính ngươi vội vã muốn chết, vậy cũng đừng trách ta."

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc khoe miệng liền treo lên một vòng không hiểu ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Trấn an

Thôi Ngọc vừa về tới Trấn Thiên phủ bên trong, liền lập tức tìm được Thượng Quan Lạc, nói ra: "Thượng Quan phủ chủ, không biết thảo nguyên bên kia hiện tại động tĩnh như thế nào."

Thượng Quan phủ chủ vừa nhìn thấy Thôi Ngọc đến, liền vội vàng đứng lên đến, đem Thôi Ngọc mời đến trên chỗ ngồi, nói ra: "Theo thám tử hồi báo,

hiện tại thảo nguyên đại quân đang tụ họp, bắt quá nhưng cũng không phải một ngày hai ngày có thể hoàn thành, theo phân tích của chúng ta, ít nhất cũng phải đợi đến mùa đông tiến đến mới có thể."

Thôi Ngọc trầm ngâm, mùa đông tác chiến có mùa đông tác chiến chỗ tốt, cũng tương tự có chỗ xấu.

Trong thảo nguyên nếu rơi xuống càng nhiều tuyết, Thiên Lý Tuyết nguyên, mệnh mông vô bờ. Mà bão tuyết lúc, càng là mất không kịp ba trọng, chính là tập kích tuyết hảo thời cơ.

Mà trên thế giới này, Tiên Thiên lấy thượng vũ giả càng là nóng lạnh bất xâm, rét lạnh loại hình sự tình, cũng sẽ không tạo thành bao lớn bối rối.

Nhưng là lương thảo đồ quân nhu vận hành lại là phiền phức sự tình. Tiên Thiên võ giả có thể nóng lạnh bất xâm, nhưng lại không thể không ăn cơm, không ngủ được.

Bất quá, đồng dạng, đầu đầu người khác đầm lầy, bởi vì khí trời rét lạnh, đến lúc đó sẽ không đối đại quân hành quân tạo thành bối rối.

Thế nhưng là, Đại Đường trong đại quân, mặc dù Tiên Thiên võ giả có thật nhiều, nhưng là càng nhiều xác thực những cái kia luyện khí thực lực.

Bọn hắn chỉ là phổ thông bách tính xuất thân, không giống danh môn đại phái, có sư phó dạy bảo, có thể tùy tiện đột phá Tiên Thiên cảnh giới.

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, nhân sinh không như ý tám chín phần mười.

Thôi Ngọc ngón tay tại trên bàn trà nhẹ nhàng gõ, đột nhiên, Thôi Ngọc ngừng đầu nhìn về phía Thượng Quan Lạc, hỏi: "Thượng Quan phủ chủ, võ lâm đại quân cánh quân công ghi chép quan phải chăng đã sắp xếp xong xuôi."

Thượng Quan Lạc gật đầu cười, nói ra: "Để sư yên tâm, người lời nhắn nhủ ta đã sắp xếp xong xuôi, liền đợi đến để sư ngài nhắc tới người."

"Vậy liền phiền phức Phủ chủ ba ngày sau, để hần tới đây, ta dẫn hần đến võ lâm trong đại quân đi."

"Tuân mệnh!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hướng về cửa đi ra ngoài, đột nhiên Thôi Ngọc xoay người, nhìn về phía Thượng Quan Lạc, nói ra: "Còn có một việc cần phiền phức Thượng Quan phủ chủ."

"Để sư cứ nói đừng ngại."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Còn xin Thượng Quan phủ chủ đem ngày sau trong thảo nguyên dò xét báo toàn bộ đều sao chép một phần, đưa đến trời lưu mình chủ nơi đó."

Thượng Quan Lạc không hiểu, bất quá Thánh Hoàng đã sớm đếm qua, việc nơi này, toàn từ Thôi Ngọc an bài.

"Rồi!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, liền xoay người rời đi.

Hôm nay Thiên Lưu môn chủ vội vã như thế muốn phát binh, xem ra hần đã vội vã không nhịn nổi. Nhưng là cái này không phù hợp tất cả mọi người lợi ích, Thôi Ngọc chỉ có thể nghĩ biện pháp đến trấn an hần một chút.

Cái này mỗi ngày đem trong thảo nguyên tin tức giao cho bọn hắn, liền là nghĩ muốn nói cho bọn hắn biết, Đại Đường là phi thường nể trọng bọn hắn, để bọn hắn an tâm chờ đợi.

Sau ba ngày, Thôi Ngọc đi vào Thượng Quan Lạc nơi này, phát hiện một cái trung niên võ tướng chính tại chỗ này chờ đợi đã lâu.

Thượng Quan Lạc cười lấy nói ra: "Để sư, vị này liền là dựa theo điều kiện của người chọn lựa ra lần này chiến công ghi chép quan, hần gọi Phó Tả."

Người trung niên này võ sẽ thấy Thôi Ngọc, hai mắt tỏa sáng, đuổi vội vàng hành lễ, nói ra: "Hạ quan Phó Tả, gặp qua để sư!"

Thôi Ngọc khoát khoát tay, cười lấy nói ra: "Ta nghe Thượng Quan phủ chủ, nói người khinh công đến, thủ hạ người người càng là am hiểu loại này binh sĩ, có phải hay không?"

Phó Tả sững sờ, không rõ ràng cho lắm nhìn thoáng qua Thượng Quan Lạc, nói ra: "Hoàn toàn chính xác!"

"Rất tốt!" Thôi Ngọc gật đầu cười.

Phó Tả không rõ Thôi Ngọc trong hồ lô muốn làm cái gì, hồ nghi nhìn xem hần, bất quá một cái chỉ là chiến công ghi chép quan, liền là không biết võ công quan văn đều có thể đảm nhiệm hần không rõ Thôi Ngọc vì cái gì muốn tìm chính mình.

Thôi Ngọc thần sắc trịnh trọng nói ra: "Ta muốn người tại võ lâm trong đại doanh lúc, nhớ kỹ ba điểm."

Phó Tả trong lòng run lên, nói ra: "Còn xin để sư phân phó."

"Thứ nhất, ta muốn người tại võ lâm trong đại doanh, đem mình làm một hình bóng, bọn hán ở đâu, người ngay tại đâu, bọn hán muốn đi đâu, người liền theo. Thứ hai, ta muốn người làm một người câm, lời gì cũng không nên nói, làm tốt công việc của người liền tốt. Thứ ba, nên chạy trốn chết thời điểm, trước tiên bảo trụ các người tính mạng của mình."

Phó Tả sững sờ, nghe được trước hai cái còn tốt, nhưng là nghe được yêu cầu thứ ba, mặc dù trong lòng ấm áp, nhưng lại có một loại cảm giác không rét mà run quanh quẩn ở trong lòng.

Cái gì gọi là nên chạy trốn chết thời điểm đào mệnh, chẳng lẽ lại những này người trong võ lâm còn dám giết mình không thành.

"Tốt, người trước cùng ta đi võ lâm trong đại doanh, gặp qua mình chủ của bọn hán, sau đó người lại tự hành an bài người người tiến về."

"Thượng Quan phủ chủ, vậy tại hạ liền đi trước."

Thượng Quan Lạc nhìn xem Thôi Ngọc cùng Phó Tả rời đi bóng lưng, lẳng lặng đứng tại cửa ra vào, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Võ lâm trong đại quân, Thiên Lưu môn chủ cùng một đám chương môn ngồi tại trong đại trường, bầu không khí có vẻ hơi ngột ngạt, vậy mà không có người nào nói chuyện, lớn như vậy trong đại trường yên tĩnh.

Thiên Lưu môn chủ cũng là đầy mình hỏa khí, hai ngày trước cùng Thôi Ngọc nói qua về sau, hán liền minh bạch, Thôi Ngọc không muốn để cho bọn hán hiện tại liền xuất phát, mà lại Thôi Ngọc rời đi về sau, lập tức từng phong từng phong liên quan tới thảo nguyên dò xét báo đều đưa đến trên tay của hán, đồng thời ba ngày qua này, chưa từng có từng đứt đoạn.

Mặc dù Thiên Lưu môn chủ khác biệt binh pháp, nhưng là cũng biết, hiện tại thảo nguyên rất đại quân người còn chưa tập kết, chính là đánh bọn hán một trở tay không kịp thời điểm, thế nhưng là Thôi Ngọc tại từng cái phương diện kẹ lại bọn hán, không phải bọn hán hành động.

Hai ngày qua này, Thiên Lưu môn chủ mỗi ngày đều đem chương môn các phái người đều triệu tập tới, nghiên cứu thảo luận nên như thế nào làm việc.

Hai ngày trước còn tốt, thảo luận khí thế ngất trời, nhưng là đàm luận đến đòi luận đi, cũng không có thảo luận ra một cái như thế về sau.

Hôm nay càng là trực tiếp rơi vào trong trầm mặc.

Những người này có chủ chiến, nói rõ đã Đại Đường không thể cung cấp cần thiết lương thảo đồ quân nhu, bọn hán liền tự mình từ các cái địa phương triệu tập, tự hành xuất binh, vô lý sẽ Đại Đường phương diện.

Mà càng nhiều địa người lại cảm thấy Thôi Ngọc nói rất có lý, bọn hán khác biệt quân lược, tự nhiên chờ đợi Đại Đường quân đội đến, hiệp đồng Đại Đường quân đội tác chiến.

Ngoài ra còn có một chút cỏ đầu tường, một hồi đồng ý xuất chiến, một hồi lại cảm thấy vẫn là chờ đợi Đại Đường quân đội đến cho thỏa đáng.

Một đám người tranh chấp không hạ, liền là Thiên Lưu môn chủ cũng không biết nên như thế nào sự tình tốt. Hán hiện tại cảm giác, nguyên lai người mình chủ này chỉ vị cũng không phải là tốt như vậy ngồi, mấy ngày qua, hán đau cả đầu hai vòng.

Lúc này, một vị Thiên Môn đệ tử đi đến, nói ra: "Bẩm báo minh chủ, để sư Thôi Ngọc mang theo một vị tướng quân cầu kiến minh chủ."

Trời lưu minh chủ đã được vòng đầu, sững sờ, không rõ Thôi Ngọc lúc này đến chính mình nơi này là muốn cái gì.

"Mời để sư tiến đến."

Không bao lâu, Thôi Ngọc liền mang theo Phó Tả đi đến. Thôi Ngọc nhìn thấy đầy đại trường chương môn các phái người, liền là sững sờ.

Thôi Ngọc cười chấp tay nói ra: "Không nghĩ tới các vị chương môn đều tại, Thôi Ngọc ở chỗ này gặp qua các vị tiền bối."

"Để sư khách khí!"

Một trận lấy lòng về sau, Thiên Lưu môn chủ hỏi: "Không biết để sư hôm nay tới đây, nhưng có chuyện quan trọng?"

Thôi Ngọc cười đem Phó Tả dẫn tiến cho tất cả mọi người, nói ra: "Phó Tả là trong quân nổi danh công chính liêm minh, cho nên, cái này quân công thống kê một chuyện, chỉ có hán mới có thể để cho ta yên tâm."

Phó Tả chấp tay nói ra: "Gặp qua chư vị tiền bối!" Phó Tả triệt để quán triệt Thôi Ngọc bàn giao cho hán, làm cái bóng, cũng làm người câm, một chữ cũng không nhiều nói.

Đám người nghị luận âm ỉ, không dị ứng duệ Thiên Lưu môn chủ, rất nhanh liền phát hiện, nguyên bản nôn nóng cảm xúc tại Phó Tả đi vào về sau, hòa hoãn rất nhiều.

Đây cũng là Thôi Ngọc tại sao muốn đem Phó Tả hiện tại liền mang tới nguyên nhân, Thôi Ngọc là muốn nói cho bọn hán biết. Đại Đường phi thường coi

Quả nhiên, Phó Tả vừa xuất hiện, đám người này trong lòng liền có mấy phần lực lượng, bình tĩnh rất nhiều.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Người kia cười lấy nói ra: "Ta nói, ta chính là ngươi, ngươi đồng dạng cũng là ta."

Lý Trị trầm mặc nhìn chăm chăm người này, một lát sau, Lý Trị liền trầm tĩnh lại, tựa lưng vào ghế ngồi, nói ra: "Mục đích của ngươi!"

Người kia nhìn thấy Lý Trị như vậy đặt câu hỏi, vậy mà cao hứng nở nụ cười, nói ra: "Ta quả nhiên vẫn là ta, dù cho tuế nguyệt trôi qua, thiên địa thay đổi, nhưng ta cuối cùng vẫn là ta. Có ý tứ, có ý tứ."

Người này đứng dậy, nhìn xem Lý Trị, toàn thân tản mát ra mảng lung quang mang, đem cả người hắn thân thể đều hiển lộ ra, chỉ gặp hắn một đầu tóc xanh, một kiện rộng rãi tơ tằm trường bào, đơn giản lại ung dung hoa quý.

Hắn xoay người lại, một đôi từ con ngươi màu vàng óng, để cho người ta từ đáy lòng run rẩy.

Mà bộ dáng của hắn, ra một đôi mắt kính, vậy mà cùng Lý Trị không khác chút nào.

"Ngươi thật không hiểu kỳ, ta là ai? Ngươi cùng ta vì gì tương tự như vậy?" Hắn nhẹ giọng đặt câu hỏi, trong lời nói tồn tại vẻ tức giận.

Lý Trị lạnh lùng một tiếng, lộ ra không có chút nào để ý bộ dáng, mặc dù trong lòng của hắn đã chấn kinh không biết nên như thế nào ngôn ngữ, nhưng là trên mặt vẫn là không hề bận tâm.

Lý Trị nói ra: "Ngươi muốn là muốn nói cho ta, tự nhiên sẽ nói cho ta. Mà ngươi không nguyện ý nói cho ta, ta hỏi hữu dụng không?"

"Không tệ, không tệ, không có cho ta mất mặt, là tính cách của ta." Hắn tự làm bằng, có vẻ hơi tỏ chất thần kinh.

Lý Trị đánh giá hắn một phen, nói ra: "Ngươi là bên trên xuống tới, ngươi là Thiên Đế người?"

Lý Trị câu nói này, tựa hồ kích thích hắn, hắn nào đó đầu nhu một cái, lạnh lẽo khí thế để Lý Trị ở chỗ hăm dọa, hắn đi đến Lý Trị trước mặt, lạnh lùng nói ra: "Nhớ kỹ, Thiên Đế bắt quả một con chó mà thôi, thế gian này ngoại trừ ta, còn lại đều sâu kiến, ngươi lần sau nếu là còn dám nói như vậy, ta liền bóp chết ngươi. Dù cho ngươi là ta."

Nếu là bình thường người, sớm đã bị hắn cái này liên tiếp khó đọc ngôn ngữ cho bị hôn mê rồi, nhưng là Lý Trị lại lạnh lùng một tiếng.

Bất quá, dám nói Thiên Đế liền là một con chó mà thôi, câu nói này thực sự Haki phi phạm, mặc kệ hắn có phải hay không đang khoác lác, Lý Trị đều có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải đơn giản nhân vật.

Mặc dù hắn có vẻ hơi thần kinh, nói cái gì ngươi là ta, ta là lời điên khùng của ngươi, nhưng là Lý Trị lại giật mình, đem những lời này một mực nhớ dưới đáy lòng.

Lý Trị tựa hồ có loại dự cảm, có lẽ cái tên điên này nói đều là thật.

"Đừng bảo là những thứ vô dụng này, ngươi mục đích tới nơi này đến cùng là cái gì?" Lý Trị hỏi.

Nghe được Lý Trị hỏi thăm, hắn cười ha ha, xoay người sang chỗ khác, trong không khí lưu lại "Thôi Ngọc" hai chữ.

Lý Trị con ngươi co rút lại, lạnh lùng nhìn về phía hắn, hỏi: "Ngươi có ý tứ gì?"

Hắn ngồi vào trên ghế, cười lấy nói ra: "Ta muốn để ngươi làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ta muốn để ngươi đem Thôi Ngọc từ Đường vương triều trong triều đình đuổi đi ra, để người trong võ lâm đối với hắn hận không thể loại bỏ kỳ cốt, lột da, uống máu. Nhưng là, ngươi lại không thể để hắn chết."

Lý Trị không có nói tiếp, mà là kinh ngạc nhìn xem hắn, Lý Trị đã có thể hoàn toàn khẳng định, đối phương liền là người của thiên giới, nhưng là vì cái gì.

Trước đó thiên giới mệnh lệnh là cẩn thận chăm sóc, hộ thứ nhất đường trưởng thành, không được để Thôi Ngọc chết trong giang hồ.

Đơn giản thật giống như đối đãi một cái hiếm thấy trân bảo, lịch luyện hắn, bồi dưỡng hắn, để hắn nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng là bây giờ, nếu như làm như vậy, đối với Lý Trị tới nói, cũng không phải là việc khó gì, nhưng lại sẽ để cho Thôi Ngọc trở thành võ lâm công địch tồn tại.

Lần này không phải một cái Nhị lưu Thần Dược Môn mà thôi, cũng không phải một cái đỉnh tiêm tông môn Thiếu Lâm tự, mà là toàn bộ võ lâm, cùng Đại Đường triều đình.

Có thể nói, nếu như làm như thế, Thôi Ngọc đừng nói giang hồ, liền là toàn bộ thiên hạ, đều không có hắn đất cắm dùi.

"Vì cái gì?" Lý Trị hỏi.

Hắn nhìn xem Lý Trị, cười lấy nói ra: "Kỳ thật bắt đầu ta không có quyết định này, nhưng là từ khi ta hạ giới liền phát hiện, Thôi Ngọc đường đi sai lệch."

Đi sai lệch? Đây là ý gì. Lý Trị dù cho thông minh tuyệt đỉnh, cũng sờ không tới nửa phần đầu tự.

Hắn nhìn xem Lý Trị đáng vẻ, cười đứng dậy, đi đến một bên trên mặt bàn trưng bày một bình hoa đào, duỗi ra một cái tay, đem hoa đào từ trong bình hoa lấy ra ngoài, tinh tế dò xét, thần tình kia thật giống như lại nhìn cái gì hiếm thấy trân bảo.

Hắn vuốt ve hoa đào thân cành, nhìn về phía Lý Trị, nói ra: "Người biết không? Vận mệnh liền như là một cái cây giống, mặc dù hắn cố gắng muốn trưởng thành Thương Thiên đại thụ, nhưng là chắc chắn sẽ có dài lệch ra thời điểm, lúc này, chúng ta liền muốn thường xuyên tu bổ một phen, đem dài kém cành lá trừ. Người hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Sát vách có người

Mình bạch? Lý Trị không rõ.

Hắn cười lấy nói ra: "Người bây giờ không cần biết càng nhiều, hiện tại chỉ cần dựa theo ta nói đi làm là được rồi. Trận này trò chơi còn chưa tới đặc sắc địa phương."

Lý Trị trầm mặc nhìn xem hắn. Đột nhiên, Lý Trị sững sờ, hắn thật nhanh lắc lắc đầu, nhưng là hắn cuối cùng vẫn xác định, người này, cùng hắn đáng đáp không khác nhau chút nào người, vậy mà đột nhiên biến mất không thấy.

Lý Trị đứng người lên, cầm lấy trên mặt bàn cất đặt hoa đào, trong mắt có một đạo dị mang hiện lên.

Quận thành bên trong, bởi vì đại lượng võ giả tụ tập, bọn hắn không có quân đội kỷ luật, cho nên thường xuyên có thể nhìn thấy, tại quận thành chỗ cửa lớn, luôn là có mấy chục thậm chí hơn trăm người võ giả đội ngũ, ở cửa thành chỗ ra ra vào vào.

Đi vào người, la lối om sòm, ra người tới, mắt say lơ đãng mê ly.

Đây hết thảy đều bị triều đình tai mắt nhóm để ở trong mắt.

Thôi Ngọc đứng ở cửa thành trên lầu, lẳng lặng nhìn đây hết thảy, cười đối Thượng Quan Lạc nói ra: "Bọn này võ giả dù cho tu vi thông thiên, cũng cuối cùng bất quá năm bè bảy mảng mà thôi, không có tác dụng lớn."

Thượng Quan Lạc tràn đầy cảm giác, hắn là từ trong quân đội quật khởi, mặc dù nhưng đã rời đi quân đội có mười năm, nhưng là quân nhân loại kia khắc vào sọ bên trong kỷ luật cảm giác, vẫn là để cái này cái nam nhân mười phần xem thường những này cái gọi là võ lâm đại quân.

Chiến tranh dựa vào là quân đội, người dùng võ chỉ có thể sinh nhất thời chi dũng, đối toàn bộ chiến tranh mà nói, tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

Trừ phi người có thể làm được vạn quân từ đó, lấy địch quân thượng tướng thủ cấp tình trạng, nhưng là từ xưa chiến tranh vô số năm, chưa hề đều chưa nghe nói qua loại chuyện này.

Nói cho cùng, quân đội thắng lợi cơ sở còn tại "Kỷ luật" hai chữ bên trên.

Bất quá Thôi Ngọc cũng chưa từng có nghĩ tới theo dựa vào bọn họ, cho nên đối bọn hắn tự nhiên buông xuôi bỏ mặc. Chỉ cần trong khoảng thời gian này, bọn hắn có thể an phận thủ thường, là được rồi.

Dứt khoát, bọn hắn đều là người trong chính đạo, cho dù ngày thường đối trá rất nhiều, nhưng là ngay tại lúc này, bọn hắn làm cũng khá, nếu là khi hành hành phách thị, không cần Thôi Ngọc động thủ, những cái kia trong ánh mắt đã sớm bốc lên ánh sáng chính đạo môn phái chuông môn nhóm, liền sẽ lập tức đánh tới, đem bọn hắn xử trí.

Về phần người trong ma đạo, có kia mười cái hung danh hiển hách lão ma đầu nhìn xem, vậy mà so những này người trong chính đạo còn thành thật hơn, mỗi ngày đều trốn ở trong đại doanh, xưa nay không đi.

Bởi vậy cũng là tránh khỏi hai phe tranh chấp không cần thiết. Thôi Ngọc cần bọn hắn đại đánh một trận, đáng tiếc không phải hiện tại.

Mà lúc này, trong thành mười dặm hương trong tửu lâu, nơi này là một nhà rất đơn sơ tam lưu tửu quán, mặc dù địa phương rộng rãi, nhưng là trước kia

tạ hồ là bởi vì kinh doanh bất thiện, lộ ra mười phần đơn sơ.

Có thể nói, là gần như phá sản biên giới.

Nhưng là võ lâm các đại môn phái cùng thiên hạ tán tu, nhưng thật giống như như thần nhân giáng lâm tại nơi này, khiến cho nhà tiểu điểm này lần nữa khôi phục sức sống.

Cái này khiến nhà này lão bản nằm mơ đều sẽ cười tỉnh.

Mà lại hắn còn học một chút lớn quán rượu, chính xuất mấy gian mướn phòng, mặc dù chỉ là dùng phá tám ván gỗ ngăn cách, nhưng lại cũng làm cho người cảm thấy thân phận cao không ít.

Người trong võ lâm, tam giáo cửu lưu loại người gì cũng có, có giàu có, cũng tương tự có thật nhiều khốn cùng, liền là những cái kia đỉnh tiêm môn phái bên trong đệ tử, cũng tương tự có thật nhiều bởi vì các loại nguyên nhân, trong tay túi quần, mà loại này tiểu điểm, chính thích hợp bọn hắn.

Doãn bình là Thiên Môn bên trong một vị Tiên Thiên nhiều đệ tử, ẩn lý thuyết, thân là Thiên Môn đệ tử, mỗi tháng tiền bạc hắn là sẽ không thiếu, thế nhưng là doãn bình lại có một cái thói quen xấu, liền là cờ bạc.

Mấy ngày trước đây, vừa phát hạ đến không bao lâu ngân lượng, ngay tại một lần đánh bạc bên trong toàn bộ thua thiệt hết, trên thân nửa cái tiền đồng đều không có.

Bất quá, Thiên Môn chính là mình chủ cửa, hạ đệ tử không thể thiếu bị những cái kia tiểu môn tiểu phái cùng đám tán tu nịnh bợ, thời gian mặc dù túng quẫn, nhưng là cũng là năng vượt qua được.

Gần nhất mấy cái tán tu không biết đi đường chết gì, làm quen hắn, càng là gần nhất đến nay, mỗi ngày rượu ngon thịt ngon chiều đãi hắn.

Hôm nay tự nhiên cũng là như thế, doãn bình bắt người thủ đoạn, cần người miệng mềm, mặc dù vẫn như cũ bày biện đỉnh tiêm tông môn đệ tử tư thế, nhưng là cũng sớm đã cùng mấy cái này tán tu huynh đệ dài, huynh đệ ngắn.

Đồng thời cam đoan, tại sau này đại chiến, sẽ thêm quan tâm bọn hắn.

Cái này, mấy cái này tán tu thế nhưng là càng thêm ân cần. Hôm nay sáng sớm, liền vây quanh doãn bình đến cái này quận thành bên trong.

Thế nhưng là kì quái, hôm nay mấy người này, đi tới chỗ nào, nơi đó liền đầy ngập khách, không biết đổi nhiều ít gia quán rượu.

Đột nhiên, doãn bình nhìn thấy mười dặm hương quán rượu vừa đổi mới tinh chiều bài, nghĩ thầm còn không biết muốn đi bao lâu, dứt khoát ngay ở chỗ này ăn đi.

Thế nhưng là mấy cái kia tán tu không đáp ứng, nói ra: "Doãn đại ca, ngươi đường đường Thiên Môn đệ tử, làm sao có thể ở loại địa phương này ăn uống, há không ngà giá trị bản thân."

Bọn hắn nói như vậy, doãn bình đã sớm lắng lắng, thế nhưng là cái này bụng sớm thì không chịu nổi, hắn nói ra: "Các huynh đệ tâm ý tại hạ là biết đến, cái gọi là tình nghĩa không còn trên mặt, tại rượu bên trên, mọi người cũng đi không biết bao nhiêu gia quán rượu. Vạn nhất vẫn là đây ngập khách, tại hạ không sao, nhưng là chư vị huynh đệ chẳng phải là còn muốn đói bụng, dứt khoát chúng ta ngay ở chỗ này tùy ý ăn chút, sau đó lại tìm một nhà tốt quán rượu, các ngươi chỗ như thế nào."

"Doãn đại ca đã không chê, vậy chúng ta cũng không có gì để nói nữa rồi."

"Doãn đại ca, tiểu sái tự tại, không phải chúng ta những này phạm phu tục tử, lấy tướng, như vậy so sánh, chúng ta còn kém doãn đại ca không biết bao xa."

Mấy người một bên vỗ doãn bình mừng rỡ, một bên vây quanh hắn đi vào tửu lâu này.

"Mấy vị thiếu hiệp, là phòng vẫn là đại sảnh a." Một cái tiểu nhị nhìn thấy doãn bình một đám người, lập tức chạy tới, ân cần cười.

Người còn chưa tới trước mặt, một khối tán bạc vụn liền bay đến tiểu nhị trong ngực, chỉ nghe một người nói ra: "Tự nhiên là phòng."

Tiểu nhị lập tức mặt mày hớn hớn, khoe mắt liếc qua lơ đãng nhìn về phía chưởng quỹ, nhìn thấy bận rộn chưởng quỹ cũng không có phát hiện vừa rồi một màn kia, cười vội vàng đem bạc vụn nhét vào trong ngực.

"Ai u, mấy vị gia, mời vào bên trong, có một cái tốt nhất phòng." Nói tiểu nhị quay người một gào to, nói ra: "Sáu vị đại gia, chữ thiên số một phòng."

Sau đó liền chỉ dẫn lấy đem mấy người bọn hắn mang vào lầu hai phòng bên trong.

Mặc dù nói là cái gì chữ thiên số một phòng, kỳ thật liền là vị trí tới gần cửa sổ, gian phòng rộng thoáng một chút thôi.

Kia phá tám ván gỗ tường ngăn, không chút nào năng ngăn cản sát vách truyền đến hóa quyền uống rượu âm thanh.

Mấy người nhú mày, bắt quá nơi này dù sao cũng so đại sảnh tốt.

Một người tán tu nói ra: "Đem các người trong tiệm rượu ngon nhất đưa ra, tốt nhất đồ ăn đến mấy đạo."

"Ai u, mấy vị gia, ngài chờ một lát."

Mấy người vừa hạ xuống tòa, đột nhiên, sát vách âm thanh ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại.

Doãn Bình chính là Thiên Môn Tiên Thiên đại viên mãn cường giả, tai mắt đã sớm so với thường nhân, linh mẫn quá nhiều, lúc đầu sẽ không nhiều chú ý bốn phía không thể làm chung thanh âm, nhưng là bên cạnh bao sương quý dị hành động, lập tức hấp dẫn đến chú ý của hắn.

Trong mơ hồ, doãn Bình thậm chí nghe được sát vách một người, đề thấp lấy cuống họng nói một câu.

"Im lặng, sát vách có người."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Thủ đoạn mềm dẻo

Doãn Bình Thân vì đình tiệm môn phái đệ tử, mặc dù tốt cuộc, nhưng lại cũng không phải mười phần bao cò, nghe xong đối diện loại này động tĩnh, là hẳn biết bên cạnh gian phòng người tất nhiên là có cái gì không thể cho ai biết mục đích.

Nhưng là những này lại cùng hắn có quan hệ gì.

Hiện ở chỗ này tụ tập mấy chục vạn chính đạo võ lâm nhân sĩ, liền xem như càn rỡ người trong ma đạo, hiện tại cũng là co đầu rút cổ tại trong doanh trường, xưa nay không dám ra đây.

Chỉ là, tiếp theo, đối diện liền truyền thuyết một cái tùy tiện thanh âm.

"Trương ca, người còn mang cũng là Trần Thiên phủ người, mặc dù nói là văn chức, nhưng là ra Trần Thiên phủ, ai còn dám coi thường người không thành. Làm gì như vậy cẩn thận chặt chẽ."

Cái này vừa dứt lời, cái này được xưng Trương ca người liền cuống quýt quát lớn: "Không cho phép nói bậy, ta bắt quá một cái luyện khí võ giả, liền là tình thông mấy phần viết văn, mới được an bài hầu hạ đệ tử. Nếu là chúng ta vừa rồi đàm luận sự tình, truyền đến những cái kia người trong võ lâm trong lỗ tai. Đây chính là muốn chọc thủng trời. Liền là chúng ta mấy cái cộng lại, đầu cũng không đủ chặt." Người này nói chuyện đồng dạng thấp giọng, nhưng lại bị Doãn Bình không chút nào kéo nghe xuống dưới.

Doãn Bình lộp bộp một tiếng, đây là đối với mình đám này người trong võ lâm có tính toán a.

Doãn Bình đánh thủ thế, cao giọng nói ra: "Rượu này làm sao còn chưa lên, chủ quán cũng quá chậm, quay đầu chúng ta còn muốn về trong thôn, nhưng đừng chậm trễ canh giờ."

Cái khác mấy cái tán tu sững sờ, nhìn thấy Doãn Bình cái dạng này, lập tức liền giật mình làm nổi bật.

"Đó cũng không phải là, ta cùng vợ ta thế nhưng là nói xong, muốn chuẩn bị cho nàng mang thớt vải trở về."

"Đúng đấy, thật vất vả ở trên núi săn được một đầu lợn rừng, chúng ta mới có thể như thế giàu có một lần. Chủ quán, động tác nhanh lên."

Mấy người đầy miệng mê sảng, há miệng liền tới, nghe được Doãn Bình đều là sững sờ một chút, bội phục nhếch lên hán ngón tay cái.

Tựa hồ bọn hắn, khiến bên cạnh gian phòng người, thở dài nhẹ nhõm. Thanh âm cũng cao lên, nhưng lại không hề không còn xách trước đó.

Khiến Doãn Bình trong lòng, giống như trăm trâu cào tâm, làm sao đều cảm giác khó chịu. Thế nhưng là hắn lại không thể thật xông đến bên cạnh trong phòng, bức hỏi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Doãn Bình mấy người rờn rã uống một canh giờ, tại Doãn Bình thủ thế dưới, bọn hắn từng cái giả bộ như say ngã đáng về, còn đồ mấy cái chén đĩa, không nhìn bộ dáng của bọn hắn, quang nghe thanh âm, lại là rất thật chi cực.

"Uống, hôm nay không say không về, uống. . ." "Lạch cạch" một tiếng vang giòn, Doãn Bình chén rượu trong tay liền rơi trên mặt đất, té chia năm xẻ bảy, mà hân cũng nằm ở trên bàn.

Thế nhưng là lỗi tai lại cũng sớm đã đọc theo.

Mà lúc này, bên cạnh bao sương người, tựa hồ cũng uống say rồi. Từng cái hồ ngôn loạn ngữ.

"Ta nói Trương ca, ngươi tại nói cho chúng ta một chút để sự sự tình thôi, ngươi tại bên cạnh hân người hầu, từ biết được Đạo Nhất chút tin tức ngầm. Nói ra để chúng ta được thêm kiến thức."

Kia Trương ca nghe được đối diện không có động tĩnh, chỉ còn một mảnh tiếng lẩm bẩm, có lẽ là uống nhiều rượu, miệng liền không có giữ cửa, nói ra: "Các ngươi không biết, để sự đây là học cứu thiên nhân, thần cơ diệu toán. Một bước kia bước kế hoạch, tựa như đánh cờ đồng dạng, đem đám kia người trong võ lâm, đùa nghịch là xoay quanh."

Doãn Bình nghe được hân nói như vậy, lập tức tâm thần khẽ động, cẩn thận lắng nghe.

"Trương ca ngươi vì sao nói như vậy, bọn hân không phải cùng triều đình cùng nhau chống lại thảo nguyên man nhân sao? Hiện tại thiên hạ bách tính đều gọi tán bọn này võ lâm võ giả, vì nước vì dân, nghĩa bạc vân thiên đâu!"

"Đúng đấy, chúng ta nhà hàng xóm béo đại tiểu tử còn nói, trưởng thành muốn đi vào tông môn, học thượng một thân thích võ nghệ, làm một cái vì dân vì nước hiệp khách đâu."

Kia Trương ca bát rượu hướng trên mặt bàn ném một cái, khinh thường nói ra: "Cái gì hiệp khách, chỉ là một đám ngu xuẩn. Hiệp dùng võ phạm cấm, ngươi thật coi Thánh Hoàng sẽ yên tâm như vậy bọn hân."

Mấy người kia cũng sò, hỏi: "Trương ca, lời này của ngươi có ý tứ gì."

Trương ca đỏ mặt, dúi dúi tay, để bọn hân tới gần, nói ra: "Các ngươi cảm thấy, Thánh Hoàng để để sự đem bọn hân triệu tập lại, lại không để bọn hân xuất binh, là vì cái gì?"

"Không phải nói, lương thảo không đủ loại hình sao?"

"Cái rắm!" Trương ca khinh thường mắng một câu. Rót một chén rượu, bắt đầu uống.

Tại một bên khác Doãn Bình, nghe Trương ca ra vẻ mê hoặc đáng vẻ, gấp hân không thể tiến lên, thế nhưng là cuối cùng vẫn nhẫn nại xuống tới.

"Trương ca, đây là có tình huống a."

"Vẫn là Trương ca thần thông quá lớn, tin tức gì đều có thể biết, cho các huynh đệ nói một chút!"

Kia Trương ca nhìn lấy bọn hân, cười lấy nói ra: "Muốn nghe?"

"Đương nhiên muốn nghe." Những người kia tựa hồ cũng là vội vã không nhịn nổi.

Trương ca cười hướng sau lưng ngửa mặt lên, chỉ vào trước người không bát rượu, nói ra: "Cho ca rót đây."

Mấy người kia cười, vội vàng ân cần đem rượu rót đầy.

Trương ca cười lấy nói ra: "Ta nói cho các ngươi biết, cái gì lương thảo không đủ, tại phía tây trong đại doanh, nhưng là có đủ bọn hân ăn được ba tháng lương thảo. Vậy cũng là lừa bọn họ."

Doãn Bình nghe xong, lập tức thật giống như một đạo sấm sét tại trong đầu của hân nổ tung, cả người mịt mờ.

Kia Trương ca tiếp tục nói ra: "Vì cái gì đem bọn hân triệu tập tới, lại không để bọn hân xuất binh. Đó là bởi vì, nếu để cho bọn hân xuất binh đánh bại thảo nguyên man nhân, như vậy bọn này võ lâm nhân sĩ danh vọng, tại dân gian há không muốn lên trời ă. Nhưng là, nếu là trận chiến này đánh xuống, mấy chục vạn võ lâm cao thủ, không đạt được gì, cuối cùng vẫn là dựa vào chúng ta triều đình đem thảo nguyên man nhân đánh bại. Các ngươi nói một chút. Bọn này võ lâm cao thủ, tại dân gian còn có cái rắm danh vọng. Về sau, còn có cái nào dân chúng nguyện ý đem mình bé con bái tiến những thứ vô dụng này tông môn."

Cái này Trương ca cũng là nói này, mồm mép căn bản cũng không ngừng, nói ra: "Các ngươi nhắm lại, mười năm sau, hai mươi năm sau, một trăm năm sau, không thu được đệ tử võ lâm, không người kế tục. Khi đó, còn có cái rắm võ lâm. Chúng ta để sự đây là đùa nghịch thủ đoạn mềm dẻo, xuyên thẳng yếu hại, đơn giản thần nhân a."

"Trời ă, để sự thật sự là quá lợi hại."

"Đúng đấy, để sự liền là để sự, đơn giản cũng không phải là người, là trên trời tiên nhân, loại biện pháp này cái nào là người bình thường có thể nghĩ tới."

Kia Trương ca lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Các người coi là cái này liền xong rồi, để sư thủ đoạn có nhiều lắm. Đây chỉ là một phần trong đó."

Lúc này, bên cạnh trong phòng Doãn Bình đã ngậy người, toàn bộ người cũng đã ở vào mộng trạng thái, hẳn chỉ biết Đạo Nhất sự kiện, trời sập. Đây là hoạ lớn ngập trời.

Cả người đều cảm giác toàn thân không có chút nào khí lực, nằm sấp trên bàn, liền ngay cả bò dậy lực lượng cũng không có.

Nghe tới bên cạnh trong phòng Trương ca nói, để sư đối phó người trong võ lâm thủ đoạn, còn có càng khủng bố hơn thời điểm, Doãn Bình đã mồ hôi lạnh chảy ròng.

Kia Trương ca men say đã mười phần nặng nề, nhìn lấy bọn hắn, nói ra: "Đây là thủ đoạn mềm dẻo, để sư thế nhưng là còn có cứng rắn đao chuẩn bị đâu, để sư chuẩn bị . ."

Trương ca đang chuẩn bị nói, đột nhiên bên cạnh gian phòng truyền đến một tiếng bát đĩa vỡ vụn thanh âm, chính là muốn lau một chút cái trán mồ hôi Doãn Bình không cần thận đồ nhào.

Doãn Bình trong lòng lộ bộp một tiếng, thầm nghĩ: "Không được!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Làm sao ra khỏi thành

Quả nhiên, nghe được Doãn Bình đánh nát bát đĩa thanh âm, bên cạnh trong phòng chung Trương ca liền không nói thêm gì nữa.

Mấy người lại lần nữa uống rượu.

Doãn Bình tâm điện nhanh quay ngược trở lại, xem ra thanh âm mới vừa rồi đã để đối phương tân sinh cảnh giác, tuyệt đối sẽ không lại nhiều nôn nữa chứ.

Nhưng là nghe vừa rồi đối thoại, Doãn Bình liền biết, trong này tất nhiên còn có cái gì hắn không biết kinh thiên đại mật. Phảng phất một cái lưới lớn chính bao phủ hướng võ lâm.

Mặc dù một mực vất óc tìm mưu kế thám thính, nhưng là sự tình phát triển đến bây giờ, Doãn Bình vậy mà không biết nên như thế nào sự tình tốt.

Đem chuyện này nói cho môn chủ, không nói trước mình nhỏ nhỏ một cái Tiên Thiên đệ tử, mình nói có thể hay không để cho mình chủ tin tưởng, coi như tin, trong tay bọn họ cũng là không có bằng chứng, ngược lại là sự tình không có làm tốt, ngược lại sẽ dẫn phát xôn xao, khiến cho võ lâm cùng triều đình quyết liệt.

Loại tình huống kia, vô luận hướng về phương hướng nào phát triển, đều không phải là hắn một cái đệ tử nhỏ nhỏ có thể gánh chịu.

Nhưng là nếu là giấu diếm, vạn nhất còn có cái gì càng thêm ác độc kế hoạch, hại tính mạng của bọn hắn, đến lúc đó không nói trước người trong võ lâm muốn tổn thất nặng nề, đến lúc đó cái mạng nhỏ của mình có thể giữ được hay không, vẫn là một vấn đề.

Doãn Bình đối với hắn mấy cái hồ bằng cầu hữu đánh thủ thế, lặng lẽ lui ra ngoài. Khi bọn hắn đi ra quán rượu về sau, Doãn Bình đem bọn hắn kéo đến một cái không có người trong ngõ hẻm, lẳng lặng địa ở lại.

"Ta nói doãn đại ca, người chuẩn bị làm sao bây giờ?"

bên trong một cái người cau mày hỏi. Mặc dù bọn hắn không phải Tiên Thiên cao thủ, nhưng là cái kia Trương ca cuối cùng uống nhiều quá, thanh âm lớn hơn rất nhiều, cho nên bọn hắn cũng là nghe một cái rõ ràng.

Loại chuyện này bọn hắn tuyệt đối không ngờ rằng gặp được, bọn hắn bất quá là ra uống cái rượu mà thôi, vậy mà lại nghe được loại bí mật này, cái này để chúng ta trở tay không kịp.

Doãn Bình cũng là mặt ủ mày chau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng là vài người khác, liếc nhau một cái, đột nhiên trong mắt hàn quang lóe lên, nói ra: "Doãn đại ca, ta nghĩ chuyện này nhất định phải nói cho mình

chủ."

Doãn Bình tự nhiên cũng biết, nhưng là vẫn nói ra: "Ta tự nhiên biết muốn nói cho mình chủ, nhưng là chúng ta lại không có chứng cứ, dạng này nói mà không có bằng chứng, nói đúng là, mình chủ khả năng tin tưởng sao?"

Mấy người liếc nhau, đều trầm mặc lại.

Dựa theo bọn hắn ý nghĩ, bọn hắn gặp được loại chuyện này, đồng thời đem sự tình nói cho mình chủ, tất nhiên là lập xuống đại công, thậm chí nói không chừng bọn hắn còn có thể một bước lên trời, tiến vào đỉnh tiêm tông môn Thiên Môn bên trong, cũng không tiếp tục là lục bình không rẽ.

Nhưng là Doãn Bình đích thật là khó làm.

Như là bình thường bí mật nhỏ ngược lại cũng thôi, nhưng là loại đại sự này, tuyệt đối không phải mấy người bọn hắn tán tu nói một chút, mình chủ liền có thể tin tưởng. Một cái làm không tốt, bọn hắn sẽ còn bị xem như người trong thảo nguyên gian tế, lấy châm ngòi ly gián tội danh cho một kiếm làm thịt cũng khó nói.

Lúc này, mùi đậm hương trong tửu quán một trận âm ỉ, mấy cái Đại Hán say khướt từ bên trong đi ra.

Chỉ nghe bọn hắn nói ra: "Trương ca, hôm nay uống tận hứng, ngày khác chúng ta lại tiếp tục."

Cái kia Trương ca cũng là say ngã trái ngã phải, vịn quán rượu ngoài cửa cây cột, nói ra: "Mấy ca, dễ nói, chúng ta ngày khác lại tụ họp."

Mấy người một trận hàn huyên về sau, liền tách ra hướng phía nhà mình phương hướng đi đến.

Doãn Bình chỉ là nhìn thoáng qua, liền cúi đầu xuống, còn tại do dự. Mà cái khác mấy cái tán tu nhìn thấy một thân một mình Trương ca, trong mắt hàn quang lóe lên, trên mặt hiển hiện một vòng nụ cười dữ tợn, nhìn nhau một chút, liền minh bạch ý nghĩ của mọi người vậy mà là giống nhau.

Bọn hắn bất quá là vô số không cùng chân tán tu, nát mệnh một đầu, như là sự tình này làm thành, về sau tự nhiên ăn ngon, uống say. Nếu là thất bại, bất quá chỉ là một cái chết mà thôi.

Mà Doãn Bình còn che tại trống bên trong.

"Doãn đại ca!" Bọn hắn nhìn thấy Doãn Bình chính ở chỗ này lo được lo mất, trong lòng dâng lên vẻ khinh bỉ, nhưng là sự tình này nhất định phải Doãn Bình cùng một chỗ tham gia vào, nếu là không có hắn, liền là bọn hắn đem sự tình làm thành, nhưng là thấy không đến mình chủ cũng là vô dụng công.

Doãn Bình từ trong trầm tư tỉnh lại, không rõ ràng cho lắm nhìn qua bọn hắn.

Bọn hắn một mặt dữ tợn chỉ chỉ nơi xa ngay tại nhất bộ tam điều Trương ca, nói ra: "Doãn đại ca, phú quý hiếm loại cầu a."

Doãn Bình chỉ là sững sờ, liền hiểu bọn hắn ý nghĩ, cả kinh nói: "Các ngươi điên rồi, nơi này là quận thành, khắp nơi đều là Trần Thiên phủ tai mắt."

"Doãn đại ca, chúng ta đều là nát mệnh một đầu, nói câu không dễ nghe, doãn đại ca tại bên trong Thiên Môn cũng không có cái gì địa vị đi. Như là chuyện này làm thành, chúng ta liền có thể hàm ngư phiến thân, doãn đại ca ngươi thật liền cam tâm cả một đời đều như vậy sao?"

Doãn Bình trầm mặc, tư chất của hắn cũng không phải là tốt bao nhiêu, thân là hắn đệ tử như vậy, không phải phổi tài nguyên ít đến thương cảm, muốn đột phá đến luyện tinh hóa khí cảnh giới, chỉ sợ đời này cũng khó khăn thành.

Nhưng là nếu là làm thành chuyện này, tại Thiên Môn bên trong địa vị nhất định gia tăng thật lớn, ngày sau môn phái bên trong tài nguyên tất nhiên hướng về mình nghiêng, mình thậm chí có có thể đột phá đến kia luyện tinh hóa khí cảnh giới.

Nghĩ tới đây, Doãn Bình trên mặt hiển hiện một tia lệ khí, cái khác mấy cái tán tu nhìn thấy Doãn Bình cái biểu tình này, đều nở nụ cười.

Bọn hắn quyết định chú ý, liền tản ra xa xa đi theo Trương ca sau lưng. Chỉ là cái này Trương ca uống đến tựa hồ nhiều, đi một bước, lui ba bước. Nửa ngày cũng đi không bao lâu, để bọn hắn nhìn xem đều nóng vội.

Thế nhưng là nơi này là đường cái, bọn hắn mặc dù cả gan làm loạn, nhưng là còn không đến mức ngu đến mức tại trên đường cái động thủ.

Rõ ràng đã qua hơn nửa canh giờ, cái này Trương ca không biết nghĩ như thế nào, vậy mà đi vào trong một ngõ hẻm, cái này khiến Doãn Bình mấy người hai mắt tỏa sáng, chứa qua lo lắng đi theo.

Đội bọn hắn đi tới xem xét, lập tức liền ngăn cả người, chỉ gặp cái này Trương ca đã nằm sấp trong ngõ hẻm không nhúc nhích. Bọn hắn tiến lên xem xét, lập tức dở khóc dở cười, cái này Trương ca lại nhưng đã say bất tỉnh nhân sự, triệt để đã ngủ mê man.

Bất quá như thế bót đi phiền phức của bọn hắn.

Nhưng là vấn đề lại tới, làm sao ra ngoài.

Cái này quận thành từ phía cửa thành đều có trọng binh trấn giữ, như thế nào đem một người sống sờ sờ cho mang đi ra ngoài, như thế một vấn đề.

Mấy người liếc nhìn nhau, cũng không có cách nào, hôm nay sự tình làm được vội vàng, nơi đó có chuẩn bị cái gì đến tiếp sau kế hoạch.

Lại nói, đám kia quan binh, cũng đều không phải là đèn đã cạn dầu, xông ra đi kia là trò cười, không bị loạn đao chém chết, vậy cũng là thiên phượng dạ đàm.

Hiện tại biên quan là phi thường thời khắc, võ lâm nhân số lượng khổng lồ, khiến cho tứ phía cửa thành đều có một vị luyện tinh hóa khí Đại tướng cố thủ, nếu là muốn mạnh mẽ xông tới ra ngoài, kia là ông cụ thất cổ, chán sống.

"Không bằng chúng ta tìm xe, thả đầy rom rạ, đem hắc đặt ở rom rạ bên trong, đưa ra ngoài."

Người này nói xong, lập tức liền thẳng đến lúc thì trắng mắt. Không nói trước vị kia luyện tinh hóa khí Đại tướng có thể cảm giác khí huyết, người một người sống sờ sờ giấu trong xe, còn có so cái này rõ ràng hơn sao?

Lại nói, mấy người bọn hắc đều là võ giả, võ giả cùng phổ thông bách tính khác biệt, người binh thường không phân biệt được, nhưng là những cái kia làm lính sao có thể nhìn không ra, người một đoàn võ giả, đầy đồ đầy củi lửa rom rạ xe ra khỏi thành, còn có cang xuẩn chú ý sao?

Người kia không chịu nổi bọn hắc ánh mắt, cả giận nói: "Cái này không được, vậy không được, chúng ta cũng không thể trực tiếp nhắc người đi ra ngoài đi!"

Doãn Bình nghe được hắc phản nản âm thanh, đột nhiên sửng sốt, nhìn xem hắc, nói ra: "Đúng, liền là quang minh chính đại đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Cửa thành kinh hồn

Quận thành ngoài cửa lớn, thủ thành quan binh đứng thẳng lấy thân thể, nhìn xem từng cái tiến ra ra vào vào người, con mắt liền sắc bén như là chó sói.

Những quan binh này cũng không phải phổ thông thủ thành quan binh, chính là biên quan nhất đẳng tinh nhuệ, từng cái đều có Tiên Thiên trở lên thực lực.

Như không phải là bởi vì nơi này tụ tập mấy chục vạn võ lâm cao thủ, sợ hãi phổ thông quan binh trấn không được bọn hắc, bọn hắc những người này là không thể nào xuất hiện ở cái địa phương này.

Lúc này, từ thành nội phương hướng, mấy cái con ma men la lối om sòm hướng về cửa thành cửa ải phương hướng đi tới, thật xa liền ngửi được một trận nồng đậm mùi rượu, xem ra uống đến quá thực không ít.

Những này thủ thành binh sĩ nhướng mày, bọn hắc ghét nhất liền là loại người này, uống nhiều quá cực dễ dàng mượn rượu làm càn, nói không chừng muốn động thủ đem bọn hắc bắt giữ, ném đến trong đại lao để bọn hắc tỉnh rượu.

Bất quá hôm nay, mấy cái này xem ra cũng tạm được, đến cửa ải chỗ, cũng không có mượn rượu làm càn, mà là an tĩnh xếp hàng, chỉ là xuyên qua cửa đóng thời điểm, ngã trái ngã phải, tựa hồ còn có một cái say bất tỉnh nhân sự, trừu đến người chung quanh nhao nhao tránh thật xa.

Những quan binh này chán ghét nhìn bọn hắc một chút, nhìn thấy trên người bọn họ cũng không có cái gì vi phạm lệnh cấm đồ vật, tăng thêm bọn hắc một chút liền nhận ra, đây là theo võ rừng đại doanh bên kia vào thành uống rượu võ giả, cũng không có xem kỹ, khoát khoát tay, liền đem bọn hắc thả tới.

Doãn Bình ra về trấn định, mấy người lái cái kia Trương ca, chậm rãi xuyên qua cửa ải, mặc dù một mặt say giống, nhưng là phía sau lưng cũng sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Bọn hắc lần này là bốc lên kỳ hiểm, dù sao cái này Trương ca chính là Trần Thiên phủ bên trong người, nói không chừng tại cái này chỗ cửa thành liền có người quen, vạn nhất bị nhận ra, bọn hắc thể nhưng là một cái đều chạy không được.

May mắn, trời cao cũng muốn giúp bọn hắc, vậy mà liền như thế hữu kinh vô hiểm đi ra.

Thế nhưng là bọn hắc cũng không dám lập tức liền "Tĩnh rượu", mang người phi nước đại, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi chậm rãi đi, sinh sợ làm cho một vẻ hoài nghi.

Liên tại bọn hắn đem muốn đi ra cửa thành thời điểm, một tiếng quát chói tai tại bọn hắn vang lên bên tai.

"Dừng lại!"

Một tiếng này quát chói tai thế nhưng là đem bọn hắn bị hù hồn phi phách tán, từng cái cứng ngắc bất động, cả người toát mồ hôi lạnh cứ như vậy xông ra.

"Doãn Bình!"

Nghe được có người gọi mình danh tự, Doãn Bình lập tức liền mộng, triều đình cũng quá lợi hại, cái này tra được tên của mình rồi?

Nàng chưa kịp nghĩ rõ ràng, hai người liền chạy tới trước mặt hắn, chỉ thấy là hai cái hơn ba mươi tuổi võ giả, trên thân thỉnh linh mặc Thiên Môn đệ tử phục sức.

Thấy là bọn hắn, Doãn Bình mới thở dài nhẹ nhõm.

Bất quá không đợi Doãn Bình hành lễ, bọn hắn bên trong một cái liền đã mở miệng lệ uống: "Doãn Bình, người thân là ta Thiên Môn đệ tử, vậy mà uống tới như vậy, hiển nhiên một cái nát tửu quỷ, giống kiểu gì."

Doãn Bình trong lòng lập tức hỏa khí dâng lên, thế nhưng lại không dám cãi lại, đối phương thế nhưng là Thiên Môn nổi danh thiên tài, cùng Doãn Bình thế nhưng là hai thế giới bên trên người.

Bất quá trước đó có một lần không cẩn thận đắc tội hắn, để hắn luôn luôn nhìn mình chằm chằm không thả, có thể nói khổ không thể tả. Ai có thể nghĩ tới, bây giờ lại loại này khốn yếu quan đầu, xuất hiện ở đây.

Người kia nhìn thoáng qua bên cạnh mấy cái tán tu đệ tử, cả giận nói: "Thật sự là bần nhão không dính lên tường được, chung quanh đều là một đám hồ băng cầu hữu, đơn giản mất hết ta Thiên Môn mặt mũi, người phải bị tội gì!"

Doãn Bình nhìn xem hai người kia, đáy lòng âm thầm gấp, hiện tại cũng không phải cùng bọn hắn kéo dộc từ thời điểm, nếu là lộ tẩy, kia thật đúng là mạng nhỏ chơi xong.

Càng thêm muốn mạng chính là, trong cửa thành bên cạnh đột nhiên truyền đến rồi loạn tung bùng, bốn năm con khoái mã đi vào cửa thành cửa ải chỗ, một người từ trong ngực lấy ra một mặt lệnh bài, quát: "Trần Thiên phủ làm việc, nhanh mau tránh ra cửa thành."

Một câu nói kia, thật giống như kia Câu hồn sứ giả thanh âm, lập tức để Doãn Bình mấy người thật là nhập roi hầm chứa đá, tâm đều lạnh.

Những này cửa thành quan thủ vệ khả năng không nhận ra cái này Trương ca, nhưng là Trần Thiên phủ người làm sao khả năng nhận không ra, hắn nhưng là Trần Thiên phủ chuyên môn an bài hậu hạ đề sư người, thân phận kia tuyệt đối không phải cái gì tiểu nhân vật, tất nhiên là người người đều nhận ra đương hồng nhân.

Doãn Bình toàn thân đều đã khẩn trương mồ hôi đều ướt đầm, cái khác mấy cái tán tu cũng là mặt xám như tro đáng vẻ, thầm nghĩ lúc này xem bộ dáng là chết chắc.

Đột nhiên, Doãn Bình linh cơ khẽ động, một cái to gan ý nghĩ từ đáy lòng dâng lên, chỉ gấp trong mắt của hắn tàn khóc lóc lên, chợt quát lên: "Đủ rồi, chú ý Thần, đừng tưởng rằng phụ thân người là Thiên Môn trưởng lão, lão tử liền sợ người rồi, chọc giận lão tử, làm theo cho người liễu mạng, người tin hay không!"

"Lao lực cầu nhàu, cùng cái nương môn giống như, thật sự cho rằng người mình là Thiên Môn dài già rồi. Ta cút mẹ mày đi."

Doãn Bình đầy miệng đầu lưỡi lớn, nói lời thật không minh bạch, chỉ có thể khiến người ta nghe cái ba phần minh bạch.

Bất quá cho dù là ba phần minh bạch, cũng đã đủ để chú ý Thần nổi trận lôi đình.

Chú ý Thần hai người thật giống như lần thứ nhất nhìn thấy dạng này Doãn Bình, mở to hai mắt nhìn, không thể tin được bộ dáng.

Doãn Bình tựa hồ còn chưa hết giận, nhìn lấy hai người bọn họ phần nộ quát: "Các người trừng cái gì trừng, cát kia hai ngu nhân Bào Tử cho ai nhìn, xéo đi!"

Tựa hồ Doãn Bình thật ngày thường nhận lấy quá nhiều ủy khuất, vậy mà một cước đá ra, liền muốn đập hướng chú ý Thần.

Thế nhưng là cái này còn phải, chú ý Thần nhìn xem đá hướng mình kia xiêu xiêu vẹo vẹo một cước, tâm lý hỏa khí cũng nhịn không được nữa, vạt áo vẩy lên, một cái chân to cũng nhanh như thiểm điện đá vào Doãn Bình ngực, đem hắn đá bay ra ngoài.

Doãn Bình hoàn toàn thụ hạ một cước này, thân thể trực tiếp đập vào sau lưng mấy cái tán tu trên thân, lập tức một đám người ngược lại thành một mảnh, nửa ngày không đứng dậy được.

Chú ý Thần còn muốn tiến lên đem Doãn Bình đánh một trận, đột nhiên một trận phá phong thanh âm truyền đến, chú ý Thần biến sắc, cuống quýt tránh ra, một đôi tràn ngập lửa giận con mắt hướng bên kia nhìn lại.

Chỉ gặp mấy người cười tại trên lưng ngựa, một mặt ngạo nghễ cả giận nói: "Ngươi là cái nào gia môn phái đệ tử, Trần Thiên phủ làm việc, dám can đảm từ chối khéo, chán sống rồi!"

Chú ý Thần con ngươi co rụt lại, không đợi hần ngôn ngữ, liền bị bên cạnh đồng bạn vội vàng kéo sang một bên.

Hiện tại triều đình vì trấn trụ đám này người trong võ lâm, để bọn hần yên tĩnh tuân theo luật pháp, nhưng là vô cùng cường ngạnh. Nếu là bọn họ dám động thủ, ngay lập tức sẽ bị cầm xuống, ném vào đại lao, không nói hình phạt, liền là mặt mũi này diện đều ném vào.

Nhìn thấy chú ý Thần hai người giữ im lặng, Trần Thiên phủ người lạnh lùng nhìn bọn hần một chút, lạnh hừ một tiếng, roi ngựa hất lên liền chạy vội mà ra.

Chỗ tại nằm trên đất một đám con ma men, bọn hần càng là nhìn đều chẳng muốn nhìn.

Doãn Bình nằm trên mặt đất, lăm bằm nhìn qua xa xa Trần Thiên phủ quan sai, nhắc đến cổ họng tâm rất cực xem như buông xuống.

Chú ý Thần nhìn thấy Trần Thiên phủ người đi xa, liền muốn tiến lên đem nỗi giận trong bụng roi tại Doãn Bình bọn người trên thân, lại bị người bên cạnh ngăn lại, hần nói ra: "Được rồi, làm gì cùng một con ma men so đo, đang nói chúng ta đều là Thiên Môn người, ở chỗ này cùng hần tính sổ sách, không phải không duyên cớ ném đi chúng ta Thiên Môn mặt mũi, quay đầu không thiếu được muốn bị trưởng lão răn dạy. Chờ trở về rồi hãy nói."

Chú ý Thần nghe hần nói như vậy, mới thu tay lại, bất quá cũng chuẩn bị đi trở về về sau, tại hảo hảo giáo huấn một chút cái này không biết lễ phép gia hỏa.

Đợi chú ý Thần hai người vào thành về sau, Doãn Bình bọn người mới ngã trái ngã phải đứng lên, lái vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh Trương ca, hướng về đại doanh phương hướng đi đến.

Mặc dù ngực đau rất đau nhức, nhưng là Doãn Bình tâm lại lửa nóng phi thường, chờ đến đại doanh, mình liền rút cuộc không phải mặc người chém giết phổ thông đệ tử, Doãn Bình giống như hồ đã thấy mình lên như điều gặp gió ngày đó

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Làm cho người bội phục tiểu đệ tử

Doãn Bình bọn người trên đường đi, trong lòng đã là lửa nóng, lại là long đông, sợ để lộ phong thanh, phía sau một đường truy binh giết tới.

Mãi cho đến đại doanh thời điểm, mấy cái nhân tài như trút được gánh nặng.

Cẩn thận xuyên thẳng qua tại trong đại doanh, Doãn Bình đem bọn hần an trí tại trưởng phòng của mình về sau, liền nói cho bọn hần, ngàn vạn giữ vững, chỗ nào cũng không thể đi.

Sau đó liền vội vội vàng vàng chạy hướng về phía chương môn chỗ trong đại trưởng.

Từ khi Thôi Ngọc tướng quân công thống kê quan viên giao cho bọn hần về sau, lại thường thường đưa tới một nhóm lương bổng, mặc dù không nhiều, cũng là an lòng của bọn hần.

Bởi vì triều đình tựa hồ ngay tại tích cực vì bọn họ chuẩn bị lương bổng, chỉ là mấy chục vạn người lương thảo thật sự là cái thiên văn số tự, cho dù bọn họ đối không có cái gì cụ thể khái niệm, nhưng là đồng dạng cũng minh bạch, mấy cái chữ kia chính là mười phần kinh khủng.

Cho nên, trải qua mấy ngày nay, cũng liền Thiên Lưu môn chủ cả ngày sống ở đó trong đại trưởng, thể nghiệm lấy mình mình chủ sinh hoạt, mặc dù trông trái, cũng là yên tĩnh.

Doãn Bình đi vào đại trưởng cổng lúc, lập tức liền bị mấy cái thủ vệ Thiên Môn đệ tử ngăn lại, cho dù bọn họ là người trong nhà, nhưng là lần này Thiên Môn ra nói ít cũng có hơn hai vạn đệ tử, muốn là ai đều có thể hướng trong đại trưởng đi, vậy hần mình chủ còn có cái gì uy nghiêm.

Tăng thêm Doãn Bình bất quá là một cái không đáng chú ý đệ tử, thủ vệ này đều là chân truyền đệ tử, tự nhiên đối Doãn Bình dạng này không để vào mắt.

Hiện tại loại này đệ tử cũng dám không nhìn bọn hần tồn tại, liền muốn hướng bên trong xông, thật sự là không biết lớn nhỏ.

"Hỗn trưởng, người cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào liền hướng bên trong xông, thật sự là ném đi chúng ta Thiên Môn mặt mũi, cứ trở về cho ta."

Kia hai cái Thiên Môn đệ tử không chút nào cho hấn mặt mũi, nói thẳng quát lớn.

Doãn Bình tức giận bốc khói trên đầu, nhưng là Thiên Môn đẳng cấp thâm nghiêm, cho dù hấn nghĩ đến mình ngày sau sẽ lên như điều gặp gió, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ không ngay thơ coi là, sau này mình liền có thể trở thành loại này chân truyền đệ tử.

Cho nên, cho dù bọn họ một mặt miệt thị, Doãn Bình cũng không dám nhiều lời nửa chữ.

Chỉ có thể ai Cầu Đạo: "Mấy vị sư huynh, ta thật sự có chuyện quan trọng bẩm báo môn chủ."

"Người một cái đệ tử cấp thấp, năng có chuyện quan trọng gì, có chuyện gì cho ta nói, ta đi bẩm báo môn chủ."

Doãn Bình giận dữ, loại chuyện này chuyện quan trọng nói cho bọn hấn, không nói trước bọn hấn có thể hay không tin, coi như tin, vạn vừa truyền ra đi, bị triều đình thám tử nghe được còn đến mức nào.

Cho nên vô luận như thế nào, chuyện này chỉ có thể chính hấn tự mình nói cho môn chủ, tuyệt đối không thể trải qua người thứ hai.

"Chuyện này quá mức trọng đại, ta chỉ có thể tự mình nói cho môn chủ, mong rằng sư huynh rộng lòng tha thứ."

Thế nhưng là không đợi Doãn Bình nói xong, cái này thủ vệ sư huynh liền một cước đem hấn đá bay, cả giận nói: "Cút!"

Doãn Bình nằm trên mặt đất, hôm nay đã là lần thứ hai bị người đá bay, thực sự nén giận, thế nhưng là hấn lại không có bất kỳ biện pháp nào. Rơi vào đường cùng, hấn chỉ có thể rời đi, thế nhưng là hấn lại không cam tâm.

Doãn Bình trốn đến nơi xa, nhìn xem đại trưởng, nghĩ đến ngày xưa bị khi dễ, hôm nay lại triệt để đắc tội cái kia chú ý Thần, nếu là không cách nào đạt được môn chủ che chở, Doãn Bình biết mình tuyệt đối không thể có thể còn sống trở lại Thiên Môn.

Thời khắc sinh tử sợ hãi, thật giống như một thanh lợi kiếm treo tại đỉnh đầu của hấn, đã tả hữu đều là một chữ "chết", hấn tự hỏi còn có cái gì có thể lấy sợ.

Hạ quyết tâm, Doãn Bình nhìn qua đại trưởng, trầm nghĩ, đã con đường này đi không thông, chỉ có thể Bình đi nước cờ hiểm.

Hắn vòng qua đại trưởng cửa chính, đi vào khía cạnh, cái này đại trưởng dù sao cũng là hành quân đại trưởng, chỉ là một tầng thật mỏng vải dầu mà thôi, nhưng là hấn cũng biết, bên trong thế nhưng là luyện Thần Phần Hư chí cường vô giả, nếu là mình tùy tiện xông vào, nói không chừng ngay cả lời cũng không kịp nói, liền bị môn chủ một bàn tay tiện tay chụp chết.

Thế nhưng là...

Doãn Bình trong mắt lóe lên một tia thần sắc kiên định, hấn từ bên hông rút ra chủy thủ, cắn răng một cái đem đại trưởng vạch ra một đạo lỗ hồng lớn, liền chui vào, sau đó lập tức liền quỳ xuống.

Trong nháy mắt, một trận áp lực kinh khủng thật giống như một tòa núi lớn đặt ở hấn trên núi, trực tiếp liền đè hấn quỳ xuống tư thế, trực tiếp nằm trên đất, trong miệng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi liền thẳng bắn ra.

Thiên Lưu môn chủ lạnh lùng nhìn xem cái này đột nhiên xông người tiến vào, vậy mà phát hiện là mình Thiên Môn đệ tử, lập tức sắc mặt rét lạnh vô cùng, liền ngay cả cái khác mấy cái trưởng lão đều sắc mặt khó coi.

Bọn hấn không nghĩ tới, môn hạ của mình đệ tử vậy mà như thế không có quy củ, vậy mà xông phá đại trưởng, xâm nhập loại địa phương này.

Dứt khoát hôm nay nơi này chỉ có bọn hấn Thiên Môn người, nếu là những tông môn khác chừng môn ở đây, chẳng phải là đem Thiên Môn mặt mũi vứt xuống nhà bà ngoại.

Thiên Lưu môn chủ cố nén một bàn tay chụp chết hấn xúc động, đem thả ra ngoài khí thể thu hồi, phần nộ quát: "Lăn ra ngoài."

Doãn Bình chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều thành bột nhào, khó chịu muốn chết, nhưng là nghe được Thiên Lưu môn chủ thanh âm, hấn một cái cơ linh, vội vàng một lần nữa quỳ tốt, nói ra: "Đệ tử có thiên đại sự tình, liều chết bẩm báo."

Lúc này, ngoài cửa thủ vệ mấy cái chân truyền đệ tử, nghe được động tĩnh bên trong, cũng vọt vào, lập tức liền phát hiện Doãn Bình, lập tức lên cơn giận dữ.

Thiên Lưu môn chủ lông mày nhíu lại, đè nén hỏa khí, nói ra: "Nói!"

Doãn Bình nhìn thoáng qua xông tới mấy cái chân truyền đệ tử, nói ra: "Đệ tử sự tình, chính là thiên đại sự tình, chỉ có thể cáo tri môn chủ một người, cho nên..."

Thiên Lưu môn chủ liền lắng lắng mà nhìn xem hắn, thẳng đến Doãn Bình mồ hôi lạnh thật giống như trời mưa, càng không ngừng nhỏ trên mặt đất, thật lâu, Thiên Lưu môn chủ mới vùng tay lên, nói ra: "Các người đi xuống trước. Người qua đây!"

Nửa câu sau nói rõ ràng là đối Doãn Bình nói.

Doãn Bình kích động vạn phần, mà công mấy cái chân truyền đệ tử nghe được mệnh lệnh, nhìn hằm hằm một chút Doãn Bình, liền thối lui ra khỏi đại trường.

Doãn Bình chặt vật đứng lên, đi đến Thiên Lưu môn chủ trước mặt, lần nữa quỳ xuống, có chút lúng túng nhìn xem mấy cái kia trưởng lão.

Doãn Bình một cử động kia, lập tức đem đang ngồi mấy cái trưởng lão, đều đặc tội, từng cái hận không thể trực tiếp chụp chết cái này không biết lễ phép gia hỏa.

"Nói!"

Thiên Lưu môn chủ lạnh lùng phun ra một chữ, hiển nhiên hắn đã không kiên nhẫn được nữa.

Doãn Bình cắn răng một cái, nói ra: "Môn chủ, việc lớn không tốt!"

Thế là, Doãn Bình liền đem hắn tại trong tủ quần dò xét được tin tức không sót một chữ nói ra, nên nói xong, Doãn Bình liền phát hiện, Thiên Lưu môn chủ cũng không như trong tưởng tượng nổi giận, mà là một mặt sương lạnh nhìn xem chính mình.

Liền ngay cả mấy cái trưởng lão, cũng là như thế.

"Người cũng đã biết, người lời nói này, sẽ tạo thành hậu quả gì! Nói, là ai bảo người tới đây châm ngòi ly gián!"

Thiên Lưu môn chủ giận quát một tiếng, lập tức bị hù Doãn Bình sợ vỡ mật.

Doãn Bình gào lên thê thảm, khóc lóc nói ra: "Môn chủ mình giám, đệ tử nói nói câu câu là thật. Mà lại đệ tử còn đem người kia cho nắm trở về, dùng cái này đến chứng thực đệ tử lời nói."

"Người nói cái gì?"

Thiên Lưu môn chủ cùng mấy cái trưởng lão ghen ghét nhìn trần trời nhìn xem cái này phổ thông đệ tử, hắn đơn giản liền là ăn hùng tâm báo tử đảm, cũng dám đem Trần Thiên phủ bên trong nhân vật trọng yếu cho nắm trở về.

Doãn Bình biết mình mạng nhỏ đã nguy cơ sớm tối, vội vàng đem như thế nào bắt được cái kia Trương ca, như thế nào mang ra thành, liền ngay cả ở cửa thành ngoại tình đến Trần Thiên phủ quan sai làm việc, mình cùng chú ý Thần phát sinh tranh chấp sự tình, đều một năm một mười nói ra. Liền ngay cả ngay lúc đó một chữ đều không có rơi xuống.

Thiên Lưu môn chủ mặt âm trầm, nhìn xem quỳ Doãn Bình, hắn lúc này lại có một tia bội phục cái này nho nhỏ nội môn đệ tử.

Dám ở quận thành loại kia triều đình tại mắt đông đảo địa phương, đem Trần Thiên phủ người cho bắt sống, lại còn năng hữu kinh vô hiểm mang ra thành. Thật sự là không bội phục đều không được

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Người cũng có hôm nay

Doãn Bình quỳ trên mặt đất, bị Thiên Lưu môn chủ nhìn xem, kia khí tức ngọt ngọt khiến cho hắn nhịp tim nhảy nhanh chóng, có một loại hít thở không thông ảo giác.

Rốt cục Thiên Lưu môn chủ thu hồi ánh mắt của hắn, nói ra: "Người đứng lên trước đi. Lại đem sự tình từ đầu nói một lần, muốn một chữ không kém nói ra."

Mấy cái trưởng lão liếc nhau, xem ra, môn chủ là có mấy phần tin tưởng lời của hắn.

Doãn Bình trong lòng mừng rỡ, vội vàng đứng lên, thế nhưng là ngực kịch liệt đau nhức, khiến cho hắn kịch liệt ho khan, thật lâu tốt chậm quá mức.

Nhưng là Thiên Lưu môn chủ rất kiên nhẫn, liền ngồi ở chỗ đó lẳng lặng đợi chờ lấy.

Doãn Bình hít sâu một hơi, cố gắng nghĩ lại chuyện đã xảy ra, đem mọi chuyện cần thiết, làm sao phát sinh, không sót một chữ nói ra.

Đương Thiên Lưu môn chủ cùng mấy vị trưởng lão, cẩn thận nghe xong Doãn Bình kể ra, liền đã tin tưởng Doãn Bình nói tới liền là sự thật.

Chuyện này bên trong, bọn hắn không nhìn thấy người nào vì cái gì hắc thủ, bọn hắn từng cái diện mục ngưng trọng.

Bởi vì từ Doãn Bình miệng bên trong biết được, Thôi Ngọc ngoại trừ muốn áp chế bọn hắn, không để bọn hắn tại lần này trong chiến tranh có ra mặt địa phương, để bọn hắn ngày sau lại dân gian danh vọng giảm nhiều, tựa hồ còn có càng thêm âm độc kế hoạch chờ lấy bọn hắn.

Chỉ là kế hoạch này, chỉ có Doãn Bình trong miệng cái kia bị hắn bắt trở về Trương ca biết. Cho nên mọi chuyện cần thiết đều chỉ có thể chờ đợi đến cái kia Trương ca mở miệng mới có thể biết.

Nhưng là, bọn hắn cũng có nghi hoặc, chuyện cơ mật bậc này, người này là làm sao mà biết được, cho dù hắn là Thôi Ngọc người bên cạnh, cũng không có khả năng biết như thế chuyện cơ mật.

"Người kia ở nơi nào?" Thiên Lưu môn chủ hỏi.

Doãn Bình đuổi vội vàng nói: "Người kia ngay tại trong lều vải của ta, vì phòng ngừa hắn tỉnh lại, chúng ta cho hắn rót thuốc mê, trong thời gian ngắn không hồi tỉnh tới. Ta đã để mấy cái kia tán tu tại trong lều vải của ta một mực trông giữ."

Thiên Lưu môn chủ đứng dậy, nói ra: "Đi, chúng ta đi xem một chút."

Doãn Bình vui mừng, thế nhưng là Thiên Lưu môn chủ vừa đi hai bước, liền ngừng lại, lắc đầu, lại lần nữa ngồi xuống, nói ra: "Bây giờ không phải là thời điểm, ngươi ngay ở chỗ này chờ lấy, chờ trời tối lại nói."

Doãn Bình sững sờ, liền hiểu được, cung kính đứng ở một bên.

Trong đại trường lâm vào một mảnh yên lặng.

Hiện tại chính là giữa ban ngày, hắn một cái mình chủ đi ra ngoài, đến một cái đệ tử bình thường lều vải, thật sự là quá trát nhãn. Nhưng là nếu để cho người đem người kia mang tới, đồng dạng, cũng không khá hơn chút nào.

Cho nên Thiên Lưu môn chủ chuẩn bị đợi đến trời tối, lại đi sự tình.

Ban đêm rất nhanh liền tiến đến. Lúc này bên ngoài đen kịt một màu.

Ngồi tại thủ tọa Thiên Lưu môn chủ đột nhiên mở mắt, nói ra: "Tốt, người dẫn đường."

Doãn Bình ở phía dưới đứng nửa ngày thời gian, ngực đau xót để hắn khổ không thể tả, lúc này càng là vừa mệt vừa đói, nhưng là nghe được Thiên Lưu môn chủ, lập tức hắn liền một cái gạt mình, tinh thần gấp trăm lần.

Chủ ý Thần hai người ở trong thành uống rượu, một mực uống đến mặt trời xuống núi mới ra ngoài, một đường say khướt, hai người về tới đại doanh lúc, sắc trời đã tối dần.

Chủ ý Thần mặc dù nói say mơ hồ, nhưng là vẫn không có quên ban ngày Doãn Bình cho mình bị tức, mới vừa về tới đại doanh, liền muốn đi tìm Doãn Bình phiền phức.

Còn bên cạnh đồng bạn, lại không ngăn cản nữa, ngược lại cùng chủ ý Thần hai người một mặt cười gian hướng đi Doãn Bình lều vải.

Nếu là người bên ngoài, muốn tìm tới Doãn Bình dạng này phổ thông đệ tử lều vải, kia là muôn vàn khó khăn, thế nhưng là chủ ý sáng sớm liền nhìn hắn không thuận mắt, ngày bình thường liền không sao khi dễ một chút, đối Doãn Bình lều vải hắn tự nhiên là hiểu rõ ở nơi nào.

Mặc dù say rượu, nhưng là đối với hắn dạng này Tiên Thiên đại viên mãn võ giả mà nói, còn không đến mức hồ đồ nhất.

Hai người lắc lắc ung dung mò tới Doãn Bình bên ngoài lều, nhìn thấy bên trong một chiếc mờ tối ngọn đèn đang điểm lấy, trên lều phản chiếu lấy năm sáu người bóng người.

Hai người nhìn nhau một cái, được rồi, tất cả mọi người tại, như vậy cũng tốt lắm.

Chủ ý Thần hai người không hề cố kỵ vọt thẳng tiến lều trại, lại phát hiện bên trong liền kia năm sáu cái tán tu, còn có một cái tựa hồ say đến bây giờ đều còn không có tỉnh. Thế nhưng là duy chỉ có nhưng không có nhìn thấy cái kia đặc tội hắc Doãn Bình.

Mấy cái này tán tu chính lo lắng khó nhận đầu, ai biết, đột nhiên liền xông tới hai cái con ma men, tập trung nhìn vào, nhưng không phải liền là hôm nay ở cửa thành làm khó hắn nhóm hai cái Thiên Môn đệ tử nha, trong lòng lộ bộ một tiếng, thầm nghĩ hỏng.

"Ừm, Doãn Bình kia cầu vật đi nơi nào."

Mấy cái tán tu lẫn nhau liếc mắt một cái, nói ra: "Doãn đại ca có việc đi tìm minh chủ đại nhân, bây giờ không có ở đây nơi này."

Bọn hắn nói rõ sự thật, càng giống dùng Thiên Lưu môn chủ tên tuổi, đem bọn hắn dọa ra ngoài.

Nhưng là bọn hắn tính toán xem như đánh nhầm.

Nghe xong tên kia vậy mà không tại, mấy cái này nhỏ nhỏ tán tu lại còn dám người mình chủ kia tên tuổi dọa bọn hắn, thực sự bắt đầu dùng này lý.

Chú ý Thần lông mày nhíu lại, quát: "Nói bậy nói bạ, nơi này chính là Thiên Môn đệ tử trụ sở, mấy người các ngươi tán tu vậy mà lén xông vào Thiên Môn trụ sở, chẳng lẽ có cái gì nhận không ra người hoạt động, đều đi với ta Cháp Pháp đường nói một chút đi."

Nói, chú ý Thần vồ một cái về phía cách mình gần nhất tán tu.

Mấy cái này tán tu bất quá là Luyện Khí cảnh võ giả, ở đâu là chú ý Thần đối thủ. Cái kia tán tu nghĩ trăm phương ngàn kế muốn né tránh, làm thế nào cũng không tránh thoát, bị rắn rắn chắc chắc địa ôm đồm lao.

Chú ý Thần cũng lười nhiều lời, trong tay một lần phát lực, liền trực tiếp đem người tán tu này ném ra ngoài.

Bất chước làm theo, mấy cái tán tu toàn bộ đều bị chú ý Thần ném tới bên ngoài, mấy người thể nội đều bị chú ý Thần dùng nội lực ăn mòn, thống khổ khó nhịn, đừng nói chạy, đứng lên cũng khó khăn.

Chú ý Thần nhìn xem nằm trên giường người, tức giận đến thẳng muốn bật cười, tại lão tử trước mặt còn có thể ngủ như thế an ổn, ngươi vẫn là đầu một cái.

Ôm đồm xuống dưới, chụp tại bờ vai của hắn, chú ý Thần trực tiếp liền ném ra ngoài, quăng tại bên ngoài trên mặt đất, phát ra một tiếng tiếng vang nặng nề.

Nặng như thế kích, còn có chú ý Thần nội lực, người này vậy mà vẫn chưa có tỉnh lại, cũng làm cho chú ý Thần khí cười.

Hắn một mặt dữ tợn đi đến cái này thân người một bên, giơ chân lên, liền muốn một cước đạp xuống đi, hắn ngược lại muốn xem xem, con hàng này đến cùng là có bao nhiêu có thể ngủ.

Thế nhưng là, không đợi hắn đặt chân, liền nghe một tiếng kinh hô âm thanh truyền đến.

"Dừng tay!"

Nghe thanh âm, rõ ràng liền là cái kia Doãn Bình thanh âm.

Chú ý Thần một mặt dữ tợn, ngươi là cái thứ gì, dám để cho ta dừng tay, ta nhất định phải đạp xuống đi.

Nghĩ đến, một cước rơi xuống, thế nhưng là không đợi chân của hắn giẫm tại trên người của người kia, một cổ bàn bạc nội lực liền đánh từ xa tại trên người hắn, đem hắn đánh bay ra ngoài.

Trên không trung vẩy xuống một mảnh huyết vũ.

Động tĩnh lớn như vậy, lập tức đem chung quanh Thiên Môn đệ tử hấp dẫn tới, nhưng là nhìn người tới, lập tức từng cái đuổi vội vàng hành lễ, nói ra: "Cung nghênh môn chủ."

Roi thất điên bát đảo, bản thân bị trọng thương chú ý Thần, không đợi nổi giận, liền nghe đến một đám thanh âm của người, lập tức bị hù hồn phi phách tán.

Mặc dù đám kia tán tu nói cho hắn biết, Doãn Bình đi tìm môn chủ, nhưng là hắn căn bản cũng không có tin tưởng, ai biết lại là thật.

Thiên Lưu môn chủ nhìn xem chú ý Thần hai người, lên con giận dữ, quát: "Ưc hiệp đồng môn, bắt đầu dùng này lý, hai người các ngươi mình đi Cháp Pháp đường lĩnh tội."

Cùng chú ý Thần cùng nhau người kia, da đầu tê dại một hồi, nhận ý chỉ, đỡ dậy chú ý Thần liền rút lui, thẳng đến Cháp Pháp đường, môn chủ lên tiếng, bọn hắn cũng không dám đánh nửa điểm chết khấu.

Doãn Bình nhìn xem hai cái này như là chó nhà có tang người, trong lòng một trận thống khoái, liền ngay cả ngực kịch liệt đau nhức, đều tựa hồ biến mất không thấy

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Chó săn nấu

Thiên Lưu môn chủ nhìn đều không có đi nhìn chặt vật mà đi chú ý Thần hai người, hần đi đến trên mặt đất một mực nằm Trương ca bên người, nhìn hần bộ dáng, bốn mươi năm mười tuổi, quần áo trên người cũng không phải là cái gì quá mức quý báu quần áo.

Cái khác mấy cái trưởng lão, trong khoảng thời gian này, đem quan sát xem nào nhiệt độ từ đuôi nhập số bông.

Thiên Lưu môn chủ quay đầu, nhìn về phía Doãn Bình, hỏi: "Liên là hần?"

Doãn Bình vội vàng gật đầu. Nói ra: "Liên là hần, chỉ là hần đã bị chúng ta cho hạ độc, tạm thời vẫn chưa tỉnh lại."

Thiên Lưu môn chủ nhìn thoáng qua mấy cái kia nằm trên mặt đất thẳng hừ hừ tán tu đệ tử, đối một bên trưởng lão nói ra: "Lý trưởng lão, người đi giúp mấy người bọn hần trừ một chút dị chủng nội lực."

"Rồi!"

Lý trưởng lão nhanh chân đi ra, đưa tay dán tại lồng ngực của bọn hần, bắt quá một lát, trong cơ thể của bọn họ chú ý Thần lưu lại Tiên Thiên nội lực liền đã bị khu trừ.

Mặc dù chú ý Thần lưu tại trong cơ thể của bọn họ dị chủng nội lực, qua một đoạn thời gian về sau, liền sẽ tự động tiêu tán, nhưng là tại không có tiêu tán trước đó, bọn hần chỉ có thể nằm.

Mà lại hiện tại Thiên Lưu môn chủ còn cần dùng đến bọn hần, cho nên mới để Lý trưởng lão giúp bọn hần trị liệu một chút.

Thể nội dị chủng chân khí khu trừ về sau, bọn hần vội vàng đứng lên, quỳ gối Thiên Lưu môn chủ trước mặt, nói ra: "Gặp qua minh chủ."

Thiên Lưu môn chủ nhẹ gật đầu, hỏi: "Hôm nay ngoại trừ vừa rồi hai người kia còn có những người khác tiến vào lều vải của các người nhìn thấy hần sao?" Nói, Thiên Lưu môn chủ dùng ngón tay chỉ trên đất hôn mê bất tỉnh Trương ca.

Bọn hần liếc mắt nhìn lẫn nhau, nói ra: "Hồi minh chủ, không có."

Thiên Lưu môn chủ nhẹ gật đầu, nói ra: "Các người mang theo hần, đi theo ta."

Nói, Thiên Lưu môn chủ cùng mấy cái trưởng lão xoay người rời đi.

Doãn Bình hướng bọn hần đánh thủ thế, để bọn hần đem Trương ca dựng lên, nhanh đuổi theo.

Mấy cái này tán tu trên mặt vui mừng, biết mình cơ hội tới. Lại cũng không đoái hoài tới trên thân thể đau nhức, dựng lên trên đất Trương ca liền vội vàng đuổi theo.

Thiên Lưu môn chủ lẳng lặng đi ở phía trước, nhìn như tùy ý hành tẩu, kỳ thật đã phía trước vài trăm mét bên trong động tĩnh đều đã bị hần cảm giác được, chỉ gặp Thiên Lưu môn chủ tại dày đặc trong đại rừng đi tới đi lui, vậy mà đi ra đại doanh, hướng về phụ cận trong rừng cây đi đến.

Ngạc nhiên sự tình, ra vừa mới bắt đầu nhìn thấy Thiên Môn đệ tử, dọc theo con đường này vậy mà không có đụng phải một người.

Bất quá Doãn Bình cùng mấy cái tán tu thật sự là phần khởi có thể, vậy mà không có chú ý tới.

Đến trong rừng, Thiên Lưu môn chủ lại đi nửa canh giờ, mới ngừng lại được, nói ra: "Đem hần làm tỉnh lại!"

Nghe được Thiên Lưu môn chủ, một cái tán tu vội vàng từ trong ngực lấy ra một cái bình thuốc, tại Trương ca dưới mũi diện thả một hồi.

Kia Trương ca bất quá mới ngủ hai ba cái, liền hắt xì hơi một cái tỉnh lại.

Trương ca vừa tỉnh dậy, đầu tiên là một trận tỉnh tỉnh, ngay sau đó liền phát hiện mình ở vào trong một vùng rừng rậm, bên người còn có một đám nhân ảnh.

Hần vừa muốn ngồi xuống, tiếp lấy một bóng người liền đến đến bên cạnh hần, ở trên người hần, liền chút ba lần, hần liền động cũng không thể động.

Trương ca trong lòng bối rối, quát: "Các ngươi là ai? Muốn làm gì?"

Thiên Lư môn chủ khoát khoát tay, đối Doãn Bình nói ra: "Ngươi cùng mấy người bọn hắn, lui xa một chút, chờ sau đó kêu gọi các ngươi thời điểm, các ngươi lại tới."

Doãn Bình vui mừng, hành lễ, liền mang theo hắn mấy cái tán tu bằng hữu thối lui đến nơi xa, sau đó tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Thiên Lư môn chủ trong mắt hàn quang lóe lên, nhìn xem cái này Trương ca, nói ra: "Nói một chút đi, Thôi Ngọc đến cùng đối võ lâm có âm mưu gì!"

Nghe được Thiên Lư môn chủ như thế đi thẳng vào vấn đề hỏi một chút, Trương ca như bị sét đánh, hắn trong mắt lóe lên một vẻ bối rối, nói ra: "Âm mưu gì, ta làm sao biết."

Thần sắc của hắn dù cho ẩn tàng cho dù tốt, lại làm sao có thể tránh thoát Thiên Lư môn chủ đám người con mắt.

Thiên Lư môn chủ không thêm phí lời với hắn, đối bên cạnh hình phạt đường trường lão, nói ra: "Nhìn tay nghề của ngươi, chúng ta thời gian không nhiều."

Trường lão kia nhẹ gật đầu, mặt không thay đổi đi hướng Trương ca.

Doãn Bình mấy người ngồi ở phía xa, mấy người mặc dù một mặt vui mừng, nhưng là mấy cái tán tu vẫn là trong lòng long đong.

Bọn hắn không phải Doãn Bình, không phải Thiên Môn người, bọn hắn không biết Thiên Môn môn chủ phải chăng năng công chính cho bọn hắn muốn ban thưởng.

"Doãn đại ca, không biết mình chủ có thể hay không cho ta nên được ban thưởng."

Doãn Bình đang dùng tay đề ma thụ thương ngực, nghe được bọn hắn hỏi lên như vậy, trong lòng hiện lên vẻ không thích, bất quá vẫn là cười lấy nói ra: "Ta Thiên Môn có công tất thưởng, các ngươi yên tâm đi."

Mấy cái tán tu cười cười xấu hổ, nói ra: "Chúng ta mấy cái không có cái gì khác vọng tưởng, chỉ là muốn đề môn chủ đem ta a mấy cái thu nhập bên trong Thiên Môn."

"Mà lại doãn đại ca lần này lập này đại công, ôn hòa đứng hàng chân truyền, nói không chừng sẽ bị môn chủ thu vì đệ tử, đến lúc đó còn muốn doãn đại ca cho chúng ta mấy cái nói tốt vài câu."

"Đúng đấy, doãn đại ca vốn là thiên tư tung hoành, trước đó bất quá là bởi vì thời vận không đủ, sau ngày hôm nay, nhất định lên như điều gặp gió, ngày sau danh chấn giang hồ."

Mấy người luân phiên nói khoát, càng nói càng không đáng tin cậy, nhưng là Doãn Bình lại nghe thập phần vui vẻ, hắn chưa từng hưởng thụ qua loại này thoải mái, mặc dù biết rõ đây bất quá là mấy người tăng bốc mình, nhưng là hắn vẫn là một mặt mừng khắp khỏi nghe, cũng không ngăn trở.

Liền tại bọn hắn hồ ngôn loạn ngữ thời điểm, đột nhiên nơi xa truyền đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Đề ngựa của bọn hắn âm thanh, im bặt mà dừng.

Ngay sau đó, từng tiếng tiếng kêu thảm thiết tốt không dừng lại, để bọn hắn cùng nhau rung mình một cái, liền ngay cả Doãn Bình cũng không có cái gì tính chất nghe bọn hắn thoải mái.

Mấy người trầm mặc không nói gì, lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch bên trong.

Trộn vụn qua gần nửa canh giờ, tiếng kêu thảm thiết mới đình chỉ, tiếp lấy trong rừng, ra thỉnh thoảng truyền ra ếch kêu thanh âm, cùng với cuộc nghe không được nửa điểm thanh âm.

Một canh giờ sau, Thiên Lư môn chủ đột nhiên ra hiện ở bên cạnh họ, lúc này mặc dù bóng đêm mờ mịt, nhưng là xuyên thấu qua ánh trăng, Doãn Bình cùng mấy cái tán tu đệ tử còn có thể phát hiện, Thiên Lư môn chủ trên mặt một mặt ý cười.

Bọn hắn nhìn thấy Thiên Lư môn chủ sắc mặt, trong lòng buông lỏng, biết hiện tại Thiên Lư môn chủ tâm tình rất tốt.

Thiên Lư môn chủ đánh giá bọn hắn một chút, cười lấy nói ra: "Các ngươi rất không tệ, bất quá, hôm nay tham gia cùng các ngươi hành động, toàn bộ đều ở nơi này sao?"

Doãn Bình gật đầu cười, nói ra: "Đều ở nơi này."

Nhưng là mấy cái kia tán tu lại trong lòng lộp bộp một tiếng, không biết Thiên Lư môn chủ là có ý gì.

Thiên Lư môn chủ nhẹ gật đầu, vỗ vỗ Doãn Bình bả vai, nói ra: "Ngươi rất không tệ, có mấy phần tư chất, ngày sau liền ở bên cạnh ta đi."

Nghe được Thiên Lư môn chủ, Doãn Bình cảm động cơ hồ đều muốn khóc. Hắn rốt cục đợi đến muốn lên như điều gặp gió một ngày.

Thiên Lư môn chủ đem khuôn mặt tươi cười nhìn về phía kia sáu cái tán tu, cười lấy nói ra: "Các người cũng rất tốt!"

Nhìn xem Thiên Lư môn chủ cái dạng này, trong lòng bọn họ buông lỏng, lập tức hiển hiện một mặt vui mừng, nhưng là còn không chờ bọn hắn nói ra lời khen tặng, liền nghe đến Thiên Lư môn chủ phun ra một câu làm bọn hắn hồn phi phách tán nói.

"Bất quá, vì vô lâm đại nghiệp, chỉ có thể ủy khuất mấy người các người."

"Trốn, tách ra trốn!"

Mấy người không chút suy nghĩ, hét lớn một tiếng, quay người liền tứ tán chạy đi.

Doãn Bình nhìn xem cái này đột nhiên phát sinh một màn, không rõ xảy ra chuyện gì.

Nhưng là Doãn Bình không rõ, mấy người bọn hắn trà trộn giang hồ nhiều năm tán tu, đã sớm nhìn hết giang hồ hiểm ác, sao có thể không rõ Thiên Lư môn chủ ý tứ, hắn đây là muốn tỏ không chết chó săn nấu.

Không kịp phản hận, hiện đang chạy trốn chết mới là quan trọng.

Thiên Lư môn chủ nhìn lấy bọn hắn chạy trốn từ phía thân ảnh, một mặt nụ cười chế nhạo nói ra: "Nếu để cho các người từ bản tôn thủ hạ đào tẩu, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ. Hừ!"

Một cái "Hừ" chữ phun ra, thật giống như Thiên Âm, tại mấy cái tán tu trái tim bên trong, như là lôi đình nổ rộ, chỉ gặp mấy cái chạy bên trong người, trước một khắc còn ra sức chạy, sau một khắc liền đột nhiên phun ra một ngụm huyết tiễn, té lăn trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Niêm phong cửa, mạch nước ngầm

"Phù phù! Phù phù!" Yên tĩnh trong rừng rậm liên tiếp truyền đến sáu âm thanh trầm muộn vật nặng rơi xuống đất thanh âm. Doãn Bình biết, kia là kia sáu cái tán tu thi thể.

Doãn Bình cảm giác tim đập của mình đều ngừng đập, miệng đắng lưỡi khô, hắn run rẩy nhìn xem Thiên Lư môn chủ, hắn không biết mình vận mệnh sẽ như thế nào.

Trốn, hắn chưa hề đều không có nghĩ qua vấn đề này.

Hắn không phải những tán tu này, Thiên Lư môn chủ cường đại là bọn hắn không thể tưởng tượng, cho nên bọn hắn còn có dũng khí đi chạy trốn, nhưng là hắn, lại biết Thiên Lư môn chủ cường đại, cường đại đến ngay cả chạy trốn dũng khí đều không có.

Thiên Lư môn chủ nhìn hắn một cái, xoay người sang chỗ khác, nói ra: "Đi thôi."

Doãn Bình sững sờ, một loại sống sót sau tai nạn cảm giác tại đáy lòng của hắn dâng lên, hắn thậm chí không biết là làm sao trở về. Cả người đều là nhẹ nhàng.

Nhưng là dù cho dạng này, Doãn Bình vẫn là phát hiện, lúc trở về, Chấp Pháp đường một vị trưởng lão cũng không cùng tới.

Doãn Bình không biết, Thiên Lư môn chủ đến cùng hỏi xảy ra điều gì, nhưng là mấy ngày kế tiếp, hắn nhìn xem một vị lại một vị môn phái trưởng môn phảng phất tùy ý, đến gần đại trưởng, cùng Thiên Lư môn chủ đàm luận trong chốc lát liền rời đi.

Thiên Lư môn chủ muốn làm gì, Doãn Bình không biết, hắn cũng không muốn biết.

Từ đêm đó trong rừng cây sự tĩnh, Doãn Bình liền hiểu một việc. Có đôi khi biết đến sự tĩnh càng ít, mới có thể tốt hơn còn sống.

Bí mật mặc dù có lúc là một loại tài phú, đồng dạng cũng là một đạo bùa đòi mạng.

Không có tự vệ thực lực, trở như vậy sớm lại bởi vì những bí mật này mà mất mạng. Cái kia Trương ca như thế, mấy cái kia tán tu đồng dạng cũng là

như thế.

Thôi Ngọc gần nhất vẫn luôn đắm chìm trong Hình Ý Quyền Thập Nhị Hình chân ý trong tu luyện, mặc dù đồng dạng đối các lộ tin tức mây may đều không có buông lỏng, nhưng là một cái hắc thủ, tại âm u xó xỉnh bên trong, đem chuyện này thôi động đến Thôi Ngọc không muốn nhìn thấy phương hướng.

Thế nhưng là Thôi Ngọc vẫn không có phát hiện. Thôi Ngọc đã thật lâu thực lực trì trệ không tiến, thực lực bây giờ đột nhiên tăng mạnh, để Thôi Ngọc đắm chìm trong thực lực tăng lên trong khoái cảm.

Ngẫu nhiên Thôi Ngọc đến vô lâm trong đại doanh, Thiên Lưu môn chủ chờ người hay là như trước kia, đối với mình không lạnh không nóng, như thế để Thôi Ngọc yên tâm rất nhiều.

Thế nhưng là, Thiên Lưu môn chủ đều là trà trộn giang hồ mấy trăm năm lão giang hồ, làm sao có thể tùy ý liên lộ ra chân tướng.

Mấy ngày sau, vô lâm trong đại doanh đột nhiên một cái tin tức ngấm tại trong đại doanh lưu truyền.

Ai cũng không biết chuyện này là ai truyền tới, nhưng lại truyền nhanh chóng, mà lại càng truyền càng xa, cuối cùng thậm chí truyền đến các phái môn chủ trong lỗ tai.

Thiên Lưu môn chủ chính bình chân như vại ngồi tại trong đại trưởng uống trà, đột nhiên đại trưởng bên ngoài rối loạn tung bừng, cái này đến cái khác chường môn nhân đi tới tiến đến, Thiên Lưu môn chủ mặt lộ vẻ thần sắc nghi hoặc, nhìn lấy bọn hắn.

Nhưng là đáy lòng cũng đã trong bụng nở hoa, thâm nghĩ tới tốt lắm nhanh a.

Những này chường môn có thể nói liên tiếp không ngừng đến, bọn hắn tựa hồ có lời gì muốn nói, thế nhưng là trước tiến đến sau khi thấy bên cạnh tới nhiều người như vậy, liền muốn để sau hãy nói, mà phía sau người tiến vào, nhìn thấy phía trước có người, liền cùng dạng ngồi xuống một bên, chờ.

Thế là, trong đại trưởng càng tụ càng nhiều, vậy mà đến cuối cùng, gần như sắp ngồi đầy người.

Trong đại trưởng đi tới chường môn nhân, nhao nhao tìm tới mình bằng hữu quen thuộc, tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, nghe ngóng đối phương làm sao lại lại tới đây. Ai biết, không nghe ngóng còn tốt, sau khi nghe ngóng, vậy mà phát hiện, vậy mà cùng mình là mục đích giống nhau.

Tiếp lấy rất nhanh, tất cả mọi người phát hiện, bọn hắn lại tới đây đều là có cùng một vấn đề muốn cùng mình chủ trao đổi.

Thiên Lưu môn chủ cười lấy nói ra: "Hôm nay không biết là làm sao vậy, mọi người làm sao đều không hẹn mà cùng đi vào cái này, ngày xưa cũng không có thấy các ngươi như thế ăn ý."

Lại tới đây, phần lớn đều là nhị tam lưu môn phái chường môn, cho nên Thiên Lưu môn chủ nói chuyện lộ ra rất là tùy ý.

Cái cuối cùng môn chủ đứng lên, nói ra: "Trời lưu minh chủ, hiện tại trong đại doanh lưu truyền rộng rãi một cái lời đồn, chẳng lẽ minh chủ không biết?"

Thiên Lưu môn chủ nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta biết, bất quá đều là một chút lời đàm tiếu, không cần coi là thật."

Thiên Lưu môn chủ nói xong, phát hiện rất nhiều người đều không đáp ứng, có người lộ ra mười phần khẳng định đây không phải cái gì lời đồn.

Nhất Hậu Thiên lưu môn chủ bất đắc dĩ, đứng lên, nói ra: "Bằng không dạng này, chọn ngày không bằng đừng ngày, ta để cho người ta đem mặt khác không có đến tông môn chường môn gọi tới, chúng ta hôm nay mở một cái sẽ như thế nào."

Nghe được Thiên Lưu môn chủ nói như vậy, bọn hắn nhẹ gật đầu.

Cái này lời đồn là sai thì cũng thôi đi, nếu là thật sự, cái kia chính là thiên đại sự tình. Nên tụ tập tất cả môn phái chường môn nhân cộng đồng trao đổi.

Đại trưởng bên ngoài, một màn này, tất cả chường môn tổng hợp tràng diện bị tất cả mọi người để ở trong mắt, mấy cái tán tu thần sắc dị động, không hẹn mà cùng đến gần một cái trong lều vải.

Chỉ gặp mấy người bọn hắn cẩn thận nói ra: "Hiện tại trong đại doanh lời đồn nổi lên bốn phía, đang nhìn đại trưởng động tĩnh, chúng ta muốn đem tin tức nhanh truyền về Trấn Thiên phủ."

"Trước đó lời đồn vừa lên thời điểm, không lâu sắp xếp người đưa qua sao? Thế nhưng là để sự vẫn là không có động tĩnh gì a."

Bọn hắn cau mày, nói ra: "Để sự mưu kế vô song, không phải chúng ta những người này có thể minh bạch, nhưng là thám thính nơi này tin tức, chính là chúng ta chỉ trích, mặc kệ, trước đem tin tức truyền trở về rồi hãy nói."

Mấy người, nhẹ gật đầu, ra lều trại về sau, liền tứ tán ra, sau đó tại trong đại doanh tha hai vòng, hướng về đại doanh lối ra đi đến.

Thế nhưng là còn chưa tới đại cửa doanh, bọn hắn liền phát hiện đại doanh chỗ cửa lớn, lúc này đã tụ tập rất nhiều người.

Mà đại doanh bên ngoài, tức thì bị rất nhiều Thiên Môn đệ tử bảo vệ lấy.

Mấy người bọn hấn hướng về phía trước chen vào, mới nhìn đến Thiên Môn đệ tử đem một trương bố cáo dán tại bố cáo trên lan can, trong miệng hô: "Phụng mệnh chủ cùng chương môn các phái mệnh lệnh, gần nhất trong đại doanh lời đồn nổi lên bốn phía, các minh chủ hoài nghi có thảo nguyên gian tế lẫn vào trong đó, ý đồ nhiễu loạn ta đại doanh trật tự, châm ngòi ta võ lâm cùng Đại Đường triều đình quan hệ. Cho nên từ hôm nay trở đi, bất kỳ người nào không có mệnh chủ thủ lệnh, không được xuất nhập, phạm là mạnh mẽ xông tới người, đều lấy thảo nguyên man nhân gian tế tội danh, đi đầu cầm xuống."

Kia Thiên Môn đệ tử lần qua lộn lại nói, khuôn mặt lạnh lùng.

Mấy người bọn hấn liếc nhìn nhau, trong mắt lóe lên một chút hoảng hốt, bất quá vẫn là yên lặng lui trở về.

Trong đại trường, Thiên Lưu môn chủ nhìn xem đã đến đủ chương môn các phái người. An tĩnh ngồi ở phía trên, cũng không nói lời nào, liền nhìn lấy bọn hấn ở phía dưới nghị luận.

Khâu Xử Cơ cùng mấy cái mười đại đình tiệm tông môn chương môn, từng cái mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, một bộ việc không liên quan đến mình dáng vẻ.

Thiên Lưu môn chủ âm thầm đem bộ dáng của bọn hấn để ở trong mắt, đáy lòng ám chửi một câu. Một đám lão hồ ly.

Lúc này, Doãn Bình từ bên ngoài tiến đến, đi vào Thiên Lưu môn chủ bên người, ở bên tai của hấn nói cái gì, Thiên Lưu môn chủ gật đầu cười, đứng lên, nói ra: "Mọi người yên lặng một chút, bản tôn có lời nói."

Ngay tại Trần Thiên phủ bên trong tu luyện Thôi Ngọc, đột nhiên trong lòng dâng lên một trận không hiểu bức bối, hấn nhìn một cái võ lâm đại doanh phương hướng, hấn có loại cảm giác, loại này chẳng lành cảm giác liền là đến từ nơi đó, nhưng là căn cứ hai ngày này tình báo đến xem, sẽ không có cái gì bỏ sót địa phương. Lắc đầu, Thôi Ngọc coi như lúc ảo giác của mình đi.

Nhưng là hấn không có chú ý tới, một bên uống trà Lý Tri, lúc này trong mắt của hấn hiện lên một tia mịt mờ phức tạp ánh mắt.

Hấn để ly xuống, nhìn qua bầu trời trong xanh, dưới đáy lòng nói ra: "Thôi Ngọc a, Thôi Ngọc, người không biết, tại cái này bầu trời trong xanh dưới, bên này quan cũng sớm đã cuộn cuộn sống ngầm."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Phân liệt

Võ lâm trong đại doanh, lúc này cuộn cuộn sống ngầm, các loại lời đồn tại Thiên Môn phong bế đại doanh, cấm chỉ bất luận kẻ nào xuất nhập bắt đầu, điên cuồng tứ ngược.

Có người nói, đây là thảo nguyên man nhân ả núp tiến vào trong đại doanh, truyền bá lời đồn, châm ngòi võ lâm cùng triều đình quan hệ, phá hư liên minh.

Có người nói, sự thật liền là như thế, Đại Đường sợ hãi võ lâm đại quân đại thắng thảo nguyên Man binh, để võ lâm tại dân gian danh vọng càng hơn.

Tóm lại các loại thuyết pháp đều có, thật thật giả giả không người phân rõ ràng.

Lúc này trong đại trường, Thiên Lưu môn chủ khuôn mặt lạnh lùng nhìn phía dưới giữ im lặng chương môn các phái người, nói ra: "Chân tướng của sự thật ta đã nói cho các người, các người còn có nghi vấn gì, hiện tại liền nói một chút cái nhìn của các người, chuẩn bị như thế nào làm."

Đạo môn cùng phật môn môn phái đều nhìn Khâu Xử Cơ bọn người, nhìn lấy bọn hấn là có ý gì, Khâu Xử Cơ nhìn xem những cái được gọi là chứng cứ, nói ra: "Trời lưu mệnh chủ, chuyện đột nhiên xảy ra, dù cho người chứng cứ sung túc, nhưng là bản đạo vẫn tin tưởng đế sư, sẽ không làm chuyện theo như lời người nói. Cho nên bản đạo ý tứ, hay là tìm được đế sư tuân hỏi rõ ràng lại nói."

Thiên Lưu môn chủ tựa hồ đã sớm liệu đến Khâu Xử Cơ chờ một mạch đạo môn phản ứng, nói ra: "Không thể, nếu là đi tìm Thôi Ngọc giảng cơ, đem để chúng ta lâm vào bị động, bản tôn ý tứ vừa rồi đã nói rất rõ ràng. Ta đã hết tra ra, tại thành nam lương thảo trong đại doanh, chất đóng lấy đủ đại quân chúng ta dùng tới ba tháng lương thảo. Chúng ta chỉ cần đem những cái kia lương thảo lấy đi, tự hành xuất binh thảo nguyên là đủ."

Khâu Xử Cơ nhướng mày, nói ra: "Bực này hành vi, há không cùng đạo phi không khác. Tha thứ bản đạo không thể đáp ứng."

Thiên Lưu môn chủ cau mày, nhìn về phía Thiếu Lâm phương trượng, nói ra: "Hồng vũ thần tăng, ý của ngươi thế nào."

Thiếu Lâm phương trượng lại hai mắt nhắm lại, nói ra: "A Di Đà Phật, bản tăng ý kiến cùng đôi chân nhân đồng dạng, không cần lặp lại lần nữa."

Đạo gia một mạch có lẽ đích thật là bởi vì tin tưởng Thôi Ngọc làm người, nhưng là bọn hắn Phật gia một mạch, lại là vì bảo toàn chính mình. Lúc đầu Phật môn lần này liền không nguyện ý ra, cuối cùng vẫn là Thôi Ngọc bức bách hạ ra.

Nghe được Thiên Lưu môn chủ nói ra Thôi Ngọc kế hoạch, đây hết thấy ngược lại là ám hợp tâm ý của hắn.

Về phần về sau Thôi Ngọc ác độc kế hoạch, Thiếu Lâm phương trượng mặc dù tin tưởng mấy phần, nhưng là đó cũng là về sau sự tình, đến lúc đó lại nói.

Thiên Lưu môn chủ lạnh hừ một tiếng, nhìn về phía cái khác mấy cái tông môn chương môn, hỏi: "Chư vị đâu, là ý kiến gì."

Thiên Lưu môn chủ đã không tại chờ mong cùng Đạo gia cùng Phật gia hai mạch tông môn, nhìn về phía cái khác mấy cái đỉnh tiêm tông môn chương môn nhân, nhưng là khiến Thiên Lưu môn chủ xử chí không kịp đề phòng chính là, cái khác mấy cái chương môn bên trong, ngoại trừ cùng Thiên Môn quan hệ mật thiết Phiêu Miểu Tiên Cung bên ngoài, cái khác tám cái đỉnh tiêm tông môn vậy mà không có một cái nào đồng ý kế hoạch của hắn.

Cái này khiến hắn người mình chủ này thực sự xuống đài không được diện.

Thiên Lưu môn chủ trong mắt nhấp nháy sắc bén, thế nhưng lại bắt bọn hắn không có biện pháp nào.

Roi vào đường cùng, Thiên Lưu môn chủ chỉ có thể nhìn hướng nhất lưu một chút tông môn, nói ra: "Đã các ngươi khẳng khẳng như thế, vậy thì thôi. Nguyên ý đi theo ta Thiên Môn cùng Phiêu Miểu Tiên Cung tông môn, mời đứng ra, bọn hắn sợ chết. Để bản tôn nhìn xem, ta võ lâm đại nam nhi tốt, đều là chụp chết hèn nhát không thành."

Thiên Lưu môn chủ, lập tức đề tám cái đỉnh cấp tông môn chương môn sắc mặt tái xanh. Nhưng là bọn hắn đều là Dưỡng Khí công pháp luyện đến nhà, ngược lại cũng không trở thành hiện tại liền nổi giận.

Thiên Lưu môn chủ vừa dứt lời, lập tức bảy tám chục cái nhất lưu, Nhị lưu tông môn chương môn nhân, liền đứng lên.

"Chúng ta nguyện ý đi theo trời lưu mình chủ, khu trừ mạn nhân, bảo đảm ta Đại Đường bách tính an bình."

Doãn Bình mắt thấy, phát hiện những người này thỉnh linh đều là gần nhất Thiên Lưu môn chủ tiếp thấy qua chương môn nhân. Cảm thấy hiểu rõ.

Mà phía dưới, có nhiều như vậy dẫn đầu người, những này chương môn nhân một trận do dự về sau, lại có hơn phân nửa đứng lên, đồng ý đi theo Thiên Lưu môn chủ tả hữu.

Cái này khiến Thiên Lưu môn chủ sắc mặt dễ nhìn rất nhiều.

"Thiên Lưu môn chủ, ngươi làm như vậy thực sự quá mức qua loa một chút." Khâu Xử Cơ đứng ra nói.

Thiên Lưu môn chủ nhìn về phía Khâu Xử Cơ bọn người, nói ra: "Đạo khác biệt mưu cầu khác nhau, chúng ta liền tách ra làm việc đi. Đã các ngươi như thế tin tưởng Thôi Ngọc làm người, như vậy tha thứ bản tôn không phụng bồi. Nhưng là bản tôn hi vọng, tại bản tôn trước khi đi, chư vị đừng nghĩ đến mật báo."

Khâu Xử Cơ mấy người sắc mặt khó coi nhìn qua Thiên Lưu môn chủ, tức giận đến ngồi ở một bên, không nói nữa.

Hắn chính xác nhìn về phía Phiêu Miểu Tiên Cung cung chủ, nói ra: "Bắc Hải cung chủ, lần này làm phiền ngươi dẫn đội, bản tôn muốn ở chỗ này tọa trấn."

Nói, Thiên Lưu môn chủ còn nhìn về phía cái khác tám cái chương môn nhân.

Thành nam lương thảo đại doanh, kỳ thật cũng không phải là quân đội lương thảo đại doanh, nơi này dự trữ lương thực, nhưng thật ra là vì cho quận dân chúng trong thành nhóm sử dụng, cho nên lương thực số lượng, có thể xưng hải lượng.

Đương Bắc Hải cung chủ đẹp trai người đánh sau khi đi vào, lập tức liền bị một màn trước mắt sợ ngây người, bọn hắn chưa hề đều chưa từng gặp qua nhiều như vậy lương thảo, lập tức, Thiên Lưu môn chủ nói Thôi Ngọc bọn người có ý kẹp lấy lương thảo, nói là lương thảo không đủ chính là là lừa gạt bọn hắn, lập tức liền hoàn toàn tin tưởng.

Trú thủ tại chỗ này lương thảo quan, thực lực cũng không yếu, chừng mười mấy vị luyện tinh hóa khí sĩ quan, còn có một vị luyện khí hóa thần võ giả, nhưng là tại Bắc Hải cung chủ chung quanh luyện Thân Phần Hư chí cường võ giả thủ hạ, liền cùng người bình thường không hề khác gì nhau, còn không chờ bọn hắn nói chuyện, liền bị Bắc Hải cung chủ trực tiếp đánh ngất xỉu.

Bất quá bọn hắn cũng biết phân tặc, đoạt lương thực là đoạt lương thực, nếu là giết quan binh, cái kia chính là so như tạo phản.

Liền coi như bọn họ lần này đem tất cả mạn nhân giết sạch, lập xuống thiên đại công lao, tại bọn hắn sau khi trở về, đối mặt tuyệt đối là Đại Đường triều

đình vô tình giao sát.

Bác Hải cung chủ dẫn đầu, ít nhất đều là Luyện Khí cảnh giới võ giả, Tiên Thiên cao thủ càng là nhiều vô số kể, ngăn ngại nửa ngày quang cảnh, bọn hắn liền không sai biệt lắm đòi trống lương thảo.

Trong đại trường, Thiên Lưu môn chủ lẳng lặng ngồi ở chỗ này, ngoại trừ theo hần môn phái, còn lại lưu lại môn phái chương môn, một cái không rơi toàn đều ở nơi này.

Đương Bác Hải cung chủ điều động truyền tin Binh đi vào đại trường lúc, Thiên Lưu môn chủ nhìn xem nội dung trong thư, cười ha ha một tiếng, đem tin đặt ở Khâu Xử Cơ đám người trước mặt, nói ra: "Các người đã không tin bản tôn, vậy liền nhìn xem phong thư này đi. Kia lương thảo trong đại doanh, lại có đủ đại quân chúng ta ăn hơn nửa năm lương thảo, hiện tại các người còn chưa tin ta, không nguyện ý cùng bản tôn đi sao?"

Khâu Xử Cơ mấy người nhìn xem thư tín bên trên nội dung, á khẩu không trả lời được, mặc dù cảm giác xảy ra vấn đề ở đâu, nhưng là hay là không muốn tin tưởng.

Nhìn lấy bộ dáng của bọn hắn, Thiên Lưu môn chủ không định sống tồn thời gian, nhanh chân đi ra.

Nhưng là lúc này, biết thư tín nội dung về sau, lại có gần một nửa nguyện ý đi theo Thiên Lưu môn chủ, lập tức để Thiên Lưu môn chủ trong lòng cao hứng đến cực điểm.

Đương Thiên Lưu môn chủ đem vây thủ đại doanh Thiên Môn đệ tử mang đi về sau, nặc đại doanh, mấy chục vạn nhân mã, lúc này bắt quá còn lại hơn mười vạn người.

Mà Thiên Lưu môn chủ vô lâm đại quân, đã nhiều đến hơn ba trăm ngàn người.

Mà lúc này, Trần Thiên phủ bên trong, Thượng Quan Lạc vội vội vàng vàng chạy vào Thôi Ngọc nguyện ý, đường đường Luyện Khí Hóa Thần võ giả, lúc này lại đã đầu đầy mồ hôi.

Hắn vừa nhìn thấy Thôi Ngọc, liền run rẩy hô: "Đế sư, việc lớn không tốt!"

Mà lúc này, ngồi ở một bên Lý Tri, một mặt kinh ngạc nhìn xem Thượng Quan Lạc, trong lòng đã cao hứng nở nụ cười, xem ra cái này Thiên Lưu môn chủ thật đúng là lỗi lệ phong hành a.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Trò chơi mà! Biến số càng nhiều càng đặc sắc!

Thôi Ngọc lẳng lặng nghe xong Thượng Quan Lạc báo cáo, cả người đều không tốt.

Hắn không nghĩ tới sự tình vậy mà lại phát triển thành hiện tại cái dạng này, đồng dạng.

Phong đại doanh, phân liệt vô lâm đại quân, cướp đoạt lương thảo, tiến quân thảo nguyên, từng bước lỗi lệ phong hành, trong lúc đó không có tiết lộ ra nửa điểm phong thanh, cái này khiến Thôi Ngọc thật sâu cảm giác được vấn đề này phía sau tuyệt đối không đơn giản.

Thôi Ngọc giống như hồ đã thấy một cái bàn tay vô hình tại thời động đây hết thấy.

Thôi Ngọc không quan tâm đã rời đi Thiên Lưu môn chủ bọn người, Thôi Ngọc lo lắng nhất vẫn là cái này phía sau màn hắc thủ, không biết hắn ở sau lưng còn phải làm những gì.

Thượng Quan Lạc nhìn xem trầm mặc không nói Thôi Ngọc, hỏi: "Đế sư, chúng ta muốn hay không để cho người ta đem những người kia đuổi trở về."

Thôi Ngọc lắc đầu, đừng nói là để cho người ta đuổi theo, chính là mình đi, sợ rằng cũng phải đụng tới một cái mũi xám, không công mà lui.

Bọn hắn muốn đi, liền từ bọn hắn đi thôi.

Nhìn thấy Thôi Ngọc không đồng ý, Thượng Quan Lạc cau mày nói ra: "Nhưng là bọn hắn cướp đi như thế một nhóm lớn lương thảo, chỉ sợ quận thành bên trong sẽ khiến khủng hoảng, phải biết kia nhưng đều là quận thành cùng phụ cận biên quan dân chúng chuẩn bị."

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, nói ra: "Đem trong quân doanh chuẩn bị lương thảo rút ra, sau đó khẩn cấp phân phối, về phần lương thảo đại doanh bị cướp sự tình, muốn phong tỏa tin tức, ngàn vạn không thể để cho dân chúng trong thành nhóm biết. Ta muốn đi một chuyến võ lâm trong đại doanh."

Dù sao trong đại doanh còn có mười mấy vạn võ lâm võ giả, Thôi Ngọc vẫn là phải đi trấn an một chút.

Mười mấy vạn người, không phải cái số lượng nhỏ, mười mấy vạn võ giả càng là cái vấn đề lớn, vạn nhất tái xuất loạn gì, Thôi Ngọc kế hoạch liên triệt để ngâm nước nóng.

Thượng Quan Lạc nhìn xem Thôi Ngọc, vẫn là không có rời đi, Thôi Ngọc trong lòng nhất chuyển, liền minh bạch hẳn tại do dự cái gì, Thôi Ngọc nói ra: "Thượng Quan phủ chủ xin yên tâm, chuyện này ta sẽ cùng Thánh Hoàng nói. Chờ ta trở lại, liền sẽ viết một phong tấu chương, đến lúc đó người giúp ta chuyển giao một cái đi."

Thượng Quan Lạc lúng túng cười một tiếng, chuyện này thực sự là quá lớn, cho dù là hắn, cũng căn bản đỡ không nổi, cuối cùng chỉ có thể trông cậy vào Thôi Ngọc.

Đương Thôi Ngọc rời đi về sau, Lý Trị cũng đồng dạng để Lãnh Nguyệt Tiên đi ma đạo trong đại doanh nhìn xem, nói cho nàng, trấn an ma đạo chúng nhân, Lãnh Nguyệt Tiên nhẹ gật đầu, liền nhanh chóng rời đi.

Lúc này, nặc đật trong sân, liền chỉ còn lại Lý Trị một người.

"Ha ha, hảo thủ đoạn."

Lý Trị sau lưng truyền tới một thanh âm, hách lại chính là cái kia cùng hắn đáng đáp giống nhau người.

Hắn tự mình tùy ý làm đến Lý Trị bên cạnh, liền như là chủ nhân nơi này.

Lý Trị cau mày, nhìn xem hắn, nói ra: "Sao người lại tới đây?"

Hắn cười nhìn xem Lý Trị, nói ra: "Ta đột nhiên muốn đem mọi chuyện cần thiết nói cho người biết."

Lý Trị con người co rụt lại, nhìn về phía hắn.

Đương Thôi Ngọc đi vào võ lâm đại doanh thời điểm, trong đại doanh đã lộ ra trống rỗng, nhưng khi Thôi Ngọc xuất hiện, vẫn là lập tức liền có người đem hắn đến tin tức truyền đến Khâu Xử Cơ bọn người nơi đó.

Còn sót lại tám cái đình tiền môn phái chương môn nhân, đem Thôi Ngọc nghênh đến trong đại trướng, cái khác còn lại chương môn nhân, cũng đều nghe hồi chạy đến.

Đương tất cả mọi người tới đông đủ về sau, Thôi Ngọc phát hiện, hiện tại còn sót lại người, còn chưa đủ trước đó một phần tư. Cười khổ một cái, nhìn về phía Khâu Xử Cơ bọn người.

Thôi Ngọc đứng dậy, khom người đối tất cả mọi người thi lễ một cái, khuôn mặt trang nghiêm địa nói ra: "Thôi Ngọc ở chỗ này cảm ơn chư vị tiền bối tín nhiệm."

Thôi Ngọc mặc dù biết, lưu lại người, cũng không đều là tín nhiệm hắn, còn có ý nghĩ khác, nhưng là cái này đều không trọng yếu.

Mặt mũi này bên trên sự tình, Thôi Ngọc nhất định phải hảo hảo làm.

Một đám người đuổi vội hoàn lễ, Thôi Ngọc sau khi ngồi xuống, thở dài một tiếng, nói ra: "Chuyện này quá mức đột nhiên, mặc dù ta biết đạo nhất có chút lớn khái, nhưng là kỹ càng vẫn là không rõ ràng lắm, còn xin chư vị cáo tri."

Khâu Xử Cơ bọn người liếc mắt nhìn nhau, đem Thiên Lưu môn chủ lưu lại chứng cứ bỏ vào Thôi Ngọc trước mặt.

Thôi Ngọc lẳng lặng xem xét, mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng là trong lòng đã sớm sóng cả mãnh liệt.

Những chứng cứ này bên trong nói tới, trước mặt cơ hồ cùng hắn kế hoạch hoàn toàn tương tự, phía sau mặc dù cùng kế hoạch của hắn khác biệt, nhưng là mục đích đều là suy yếu môn phái võ lâm thực lực, thậm chí càng thêm ác độc.

Thôi Ngọc đó có thể thấy được, đối phương tuyệt đối đối kế hoạch của mình biết đến nhất thanh nhị sở, sở dĩ phía sau kế hoạch bị đối ác độc rất nhiều, chính là vì để bọn hắn tin tưởng, có loại cảm giác cấp bách, bức bách bọn hắn làm ra lựa chọn.

Thôi Ngọc mặt không biểu tình, trong lòng suy tư rốt cuộc là ai muốn như vậy làm, làm như vậy đối với đối phương có chỗ tốt gì.

Đột nhiên, một người thân ảnh xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Thánh Hoàng.

Thôi Ngọc trong lòng ngù vị tạp trần, trong thiên hạ, cũng chỉ có Thánh Hoàng mới biết mình tất cả kế hoạch, nhưng là hấn lại tại sao phải làm như vậy.

Thôi Ngọc không rõ, có lẽ.

Thôi Ngọc ai thán một tiếng, Thánh Hoàng mục đích làm như vậy, hấn đã nhìn ra mấy phần tới. Đây là muốn đem mình đẩy đi ra, làm cái này hình nhân thế mạng, thay thế triều đình chuyển di vô lâm thế lực khắp nơi cừu hận.

Nhưng là, hấn có phải hay không quá mức sốt ruột.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, đem chứng cứ đẩy ra, cười lấy nói ra: "Nếu như ta nói, đây đều là lời nói vô căn cứ, các ngươi tin tưởng sao?"

Những này chừng môn nhân, có gặt đầu, có trầm mặc, Thôi Ngọc bật cười lớn, nói ra: "Phần này chứng cứ bên trong, nói tất cả tin tức đều đến từ ta thiếp thân người hầu, thế nhưng là bên cạnh ta thế nhưng là không có bất kỳ ai. Mà lại loại chuyện này, các ngươi cảm thấy ta sẽ để cho một cái người hầu biết không?"

Tất cả mọi người là sững sờ, đúng vậy a, đừng nói là Thôi Ngọc, liền là bọn hấn, nếu là xử lý loại này chuyện cơ mật, làm sao lại để một cái người hầu biết, chỉ sợ sẽ là thân mật nhất người, đều muốn bảo thủ bí mật.

Mà lại phần này bí mật, bọn hấn đạt được chính là không phải quá dễ dàng.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta không biết Thiên Lư môn chủ là từ chỗ nào tìm tới cái này thị vệ, nhưng là coi như người hầu theo ta thật đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay, cũng nên là tâm phúc của ta, mà lại là vô cùng trọng yếu tâm phúc. Làm sao chịu năng bị người dễ dàng như vậy bắt đi."

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua sắc mặt của bọn hấn, tiếp lấy nói ra: "Huống hồ, Thiên Lư môn chủ nói, bắt được cái này thị vệ cũng từ trong miệng hấn biết được tin tức mấy ngày, như thế nhân vật trọng yếu, biến mất không thấy gì nữa, Trần Thiên phủ làm sao có thể một điểm phản ứng đều không có. Đây không phải quá kì quái sao?"

Khâu Xử Cơ chờ một đám chừng môn nhân trên mặt đều nổi lên như trút được gánh nặng bộ dáng, bởi vì bọn hấn đều không có tin làm Thôi Ngọc.

Lý Trị lúc này trong đầu dờn sông lấp biển, cái gì đều không thể suy nghĩ, Lý Trị nhìn lên trước mặt nở nụ cười hấn, muốn hỏi chút gì, thế nhưng lại một câu đều nói không nên lời.

Hấn nhìn xem Lý Trị đáng vẻ, cười lấy nói ra: "Ta biết, ngươi bây giờ còn không thể nào tiếp thu được, nhưng là sự thật liền là như thế. Cho nên ta mới nói ngươi chính là ta. Ta chính là ngươi."

Lý Trị nhìn xem hấn, cắn chặt răng, trên mặt tái nhợt không huyết sắc.

Chỉ gặp hấn một mặt ngoạn vị nhìn xem Lý Trị, nói ra: "Như vậy, hiện tại đã biết tất cả mọi chuyện ngươi, quyết định như thế nào làm, ta rất chờ mong."

Lý Trị thống khổ từ trong miệng thốt ra một câu.

"Vì cái gì, hiện tại muốn nói cho ta biết."

Hấn đứng người lên, lười biếng vắn eo bẻ cổ, cười lấy nói ra: "Nếu là thế cờ bên trên không có chút nào biến hóa, không có có biến số, chẳng phải là quá mức nhàm chán. Trò chơi sao? Tự nhiên biến số càng nhiều càng đặc sắc, không phải sao?"

Thoại âm rơi xuống, hấn liền đã biến mất không thấy gì nữa, trong sân, chỉ để lại thất hồn lạc phách Lý Trị, ở nơi đó ngốc ngốc ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Ca dao bên trong chiến tranh

Thiên Lư môn chủ nhìn qua như cùng một hàng dài vô lâm đại quân, tại rộng lớn như bầu trời trong thảo nguyên nhanh chóng tiến lên, trong lòng phóng khoáng chi khí tỏa ra.

Khó trách như thế từ xưa nhiều như vậy hào kiệt, đều muốn làm kia đế vương tướng tướng, giờ khắc này, Thiên Lư môn chủ sinh ra một loại, thiên hạ thương sinh, đều ở ta trong tay cực hạn hưởng thụ.

Trong thiên hạ, có thể nhất làm cho nam nhân động tâm chỉ có hai dạng đồ vật, một cái là nữ nhân, một cái là đỉnh phong quyền lợi.

Thiên Lư môn chủ đối nữ sắc cũng không có cái gì dục vọng, nhưng là loại này quyền lợi, nhưng thật giống như ma túy đồng dạng, để hấn mê say, hấn biết mình đã lâm vào quyền lợi trong đầm lầy, nhưng là hấn không hối hận.

Đại trượng phu sinh đương như vậy, Thiên Lư môn chủ nghĩ như vậy.

Võ lâm trong đại quân, ngựa rất ít, tại cái này hơn ba mươi vạn trong quân đội, bắt quá rải rác vạn con chiến mã, cuối cùng những này chiến mã đều bị không phải phối các môn các phái có uy vọng người trong tay, còn có một số thực lực cường đại tán tu võ giả trong tay.

Người còn lại, chỉ có thể mở ra hai chân của bọn hấn, tại trong thảo nguyên chạy vội.

Những võ giả này, thấp nhất đều là Luyện Khí cảnh giới, đã có nhất định khinh công cơ sở, cho nên tốc độ nhanh kinh người, đây cũng là Thôi Ngọc không để cho người đi truy nguyên nhân một trong.

Mênh mông thảo nguyên, mênh mông vô bờ, gió thổi cỏ rạp.

Toàn bộ đại quân rờn rã đi bảy ngày, vậy mà không nhìn thấy một người cái bóng, ngược lại là phát hiện một chút đàn sói, chỉ là tại không lộ như thế quân đội trước mặt, những này đàn sói liền ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có, tất cả đều bị trinh sát nắm, làm thêm đồ ăn.

Mà xuất phát trước, trong lòng chỗ ôm lấy kích tình cùng nhiệt huyết, cũng tại cô độc, trong trầm mặc, kích tình bình thân trở lại, nhiệt huyết cũng biến thành lạnh buốt.

Hơn ba mươi vạn đại quân, người trong lòng người đều lộ ra mười phần kiểm chế.

Thiên Lư môn chủ không hổ là một đời nhân kiệt, mặc dù nhưng đã bị quyền lợi hù thực nội tâm, nhưng là quân đội bên trong xuất hiện tình trạng đều bị hấn rất nhanh phát hiện.

Cái này bắt quá mới bảy ngày quang cảnh, liền phát sinh mấy chục lần ẩu đả sự kiện.

Nếu không phải kịp thời bị các phái chương môn cùng trưởng lão phát hiện, đem nó ngăn lại, sợ rằng sẽ dẫn phát càng lớn cơn sóng.

Giang hồ nhi nữ, hành tẩu giang hồ, giục ngựa gió roi, say rượu hào hùng, vậy ý giang hồ, cầu là một cái Tiểu Diêu thống khoái, cầu là một cái khoái kiếm ân cừ.

Nhưng là bây giờ, từng cái trầm mặc như là cái xác không hồn, không rượu cũng không ca, liền như là dê bò, khu sử bọn hấn hướng về mờ mịt thảo nguyên chỗ sâu tiến lên.

Không có ai biết tương lai chính là cái gì, có lẽ bọn hấn sẽ trở thành anh hùng, trở lại Trung Nguyên, tên của bọn hấn sẽ bị Đại Đường dân chúng truyền xướng, bị Giang Hồ Trung Nhân kính ngưỡng. Nhưng là càng nhiều khả năng, sẽ thành mai táng tại trong thảo nguyên vô danh xương khô một đồng, không có người nhớ đến bọn hấn, cũng không người nào biết bọn họ là ai.

Loại này sợ hãi cùng mờ mịt thật giống như một cái roi tại mỗi giờ mỗi khắc quật lấy nội tâm của bọn hấn, để bọn hấn trái tim run rẩy, để bọn hấn ngạt thở.

Thiên Lư môn chủ sắc mặt lạnh lùng, hấn biết, hiện tại trong quân đội không cần gì cổ vũ, cũng không cần một chút dối trá hứa hẹn. Bọn hấn hiện tại cần chính là phát tiết.

Cho nên, những ngày gần đây, Thiên Lư môn chủ thậm chí đặc địa để một chút chương môn nhường ra một chút ngựa, gia tăng trinh sát cường độ, bốn phương tám hướng, không buông tha bất kỳ góc ngách nào.

Nhưng là một cử động kia, những cái kia bị đoạt ngựa người, mặc dù không nói cái gì, nhưng lại đều phẫn hận, cho rằng Thiên Lư môn chủ bọn người xem thường bọn hấn.

Thiên Lư môn chủ tại mắt đồng đảo, tự nhiên là biết mấy lời đồn đại nhảm nhí này, nhưng là hiện tại hấn cũng không có cái gì biện pháp tốt, chỉ có thể không đi quản bọn hấn.

Những ngày gần đây, Thiên Lư môn chủ nhớ tới Thôi Ngọc trước đó cùng hấn nói, trong thảo nguyên, nhìn như bình tĩnh, kì thực khắp nơi tràn đầy hung hiểm.

Đột biến thời tiết, bốn phía du dương mãnh thú bày, nhìn không thấy thiên nhiên cam bẫy đầm lầy, không có chỗ nào mà không phải là tùy thời có thể lấy thôn phệ nhân loại kinh khủng.

Thiên Lư môn chủ cho dù không đi tính toán, những ngày này bởi vì những này liên tồn thất không dưới mấy chục cái trinh sát.

Bắt đầu còn tưởng rằng gặp tập kích, nhưng là tìm kiếm qua về sau, có thi cốt hoàn toàn không có, có thanh âm tàn xương, còn có thật giống như ngũ thiếp đi, đến gần xem xét đã chết đi đã lâu, thậm chí toàn thân ngay cả cái vết thương đều không có, cứ như vậy vô thanh vô tức chết đi.

Thậm chí, Thiên Lư môn chủ còn tận mắt thấy, một cái trinh sát bị đầm lầy nuốt hết.

Cường đại như hấn, đều không kịp cứu viện, cái kia trinh sát liền đã biến mất tại đầm lầy bên trong.

Không có ai biết Thiên Lư môn chủ hiện tại tiếp nhận áp lực lớn đến mức nào, hấn cũng sớm đã hối hận mình như vậy lỗ mǎng đâm đầu xông thẳng vào không biết chút nào trong thảo nguyên, nhưng là hấn đã không có đường lui.

Thiên Lư môn chủ không có biện pháp nào, vì không khiến người ta nhóm suy nghĩ nhiều, Thiên Lư môn chủ chỉ có thể tăng tốc hành quân tốc độ, dùng thân thể mệt nhọc đến giải thả tư tưởng của bọn hấn, tình trạng kiệt sức người, là không có thời gian suy nghĩ những cái kia có thể dao động chuyện của bọn hấn.

Cho dù mỗi một ngày đều có trinh sát hao tổn tại cái này trong thảo nguyên, Thiên Lư môn chủ còn là mỗi ngày tràn ra đại lượng trinh sát.

Khi bọn hấn đã tiến vào thảo nguyên một tháng, trong đại quân lời đồn đại nổi lên bốn phía thời điểm, rốt cục, bọn hấn phát hiện thứ một cái thảo nguyên bộ lạc.

Thiên Lư môn chủ đại hỉ, lập tức hạ lệnh, phát binh tiêu diệt.

Hấn hiện tại đã sẽ không để ý tới cái này có phải hay không là cạm bẫy, cái này bộ lạc có phải hay không cường đại, dù cho có người nói cho hấn biết, trước mặt bộ lạc là thảo nguyên vương đình, Thiên Lư môn chủ đều sẽ không chút do dự toàn quân xông đi lên.

Bọn hấn đã bị đè nén hồi lâu, hiện tại bọn hấn cần chỉ có giết chóc, chỉ có phát tiết.

Ba mươi vạn đại quân nghe được phát hiện thảo nguyên man nhân về sau, từng cái đồ ngấu cả mắt, bọn hấn tại cái này trong thảo nguyên, như là trâu ngựa điên cuồng đi đường, chính là vì những người Man này, một tháng, đã nhanh khiến cái này từ nhỏ sống ở xã hội loài người bên trong đám võ giả, bị đè nén muốn nổi điên.

Bọn hấn hận những người Man này, nếu không phải những này thảo nguyên man nhân, bọn hấn có lẽ giờ phút này chính tốp năm tốp ba tụ tại trong tù lâu, thưởng thức ít rượu, nghe tiểu khúc.

Ba mươi vạn đại quân phô thiên cái địa phóng tới thảo nguyên man nhân bộ lạc, nếu như từ trên trời nhìn, thật giống như hồng thủy bộc phát, màu đen triều dâng phô thiên cái địa, đình tại nhưc óc.

Na nhan bộ là trong thảo nguyên một cái không tính quá lớn bộ lạc, bọn hấn nước chảy bèo trôi, không có chỗ ở cố định. Mỗi ngày sáng sớm, vui sướng bộ lạc kim hoa, Kỳ Kỳ Cách đều sẽ sung sướng hát thảo nguyên ca khúc, xốc lên một ngày mới bắt đầu.

Na nhan bộ lạc chỉ có hơn ngàn người, bọn hấn trong tộc không có cường đại dũng sĩ, nhưng lại trong thảo nguyên đẹp nhất kim hoa.

Bọn hấn nhiệt tình hiếu khách, mỗi khi trong Đại Đường thương đội trải qua thời điểm, bọn hấn đều sẽ phăng phát giống đang ăn tết, đem bọn hấn mời được trong lều vải của mình, dùng da thú cùng rượu sữa ngựa đãi lấy bọn hấn cần có muối ăn, lá trà, vải vóc.

Cho nên bọn hấn cho dù di chuyển, cũng đều sẽ tại Đại Đường thông hướng thảo nguyên thương lộ phụ cận.

Bọn hấn không dám tới gần Đại Đường, bởi vì Đại Đường nhanh chóng du lịch biên quân sẽ khu đuổi bọn hấn.

Bọn hấn cũng không dám xâm nhập thảo nguyên, bởi vì nhỏ yếu bọn hấn, không có sức tự vệ, mà vương đình cần nô lệ.

Xen lẫn tại loại này phức tạp hoàn cảnh bên trong đau khổ giãy dụa cầu sinh, nhưng là bọn hấn rất vui vẻ. Đại Đường các thương nhân cả đám đều rất xinh đẹp, mà lại ôn nhu, đi ngang qua các dũng sĩ cũng lại trợ giúp bọn hấn, dù cho có khi sẽ có ác khách, nhưng là bọn hấn đã có phương pháp của mình, trấn an bọn hấn, bảo đảm đến tính mạng của mình.

Kỳ Kỳ Cách rất sung sướng, bởi vì nàng quen biết một vị thảo nguyên chỗ sâu dũng sĩ, bọn hấn muốn đi Đại Đường thông thương, tại bọn hấn bộ lạc bên trong nghị nghị, Kỳ Kỳ Cách cùng vị kia dũng sĩ vừa thấy đã yêu.

Đương đêm khuya, Kỳ Kỳ Cách tại đồng lửa, nhiệt vũ bên trong, gió rượu sữa ngựa đem dũng sĩ đưa vào trường bông của mình, bộ lạc mẹ, cha đều rất cao hứng, bởi vì Kỳ Kỳ Cách tìm tới chính mình người yêu.

Người trong thảo nguyên trung tình lời thề của mình, Kỳ Kỳ Cách mỗi ngày đều sẽ ở bộ lạc trước trông mong, chờ mong lấy người yêu đến, đưa nàng mang đi. Nàng có nhiều chuyện muốn cùng mình ái lang kể ra.

Nhưng là hôm nay, Kỳ Kỳ Cách đứng tại bộ lạc bên ngoài, liền nghe đến bầu trời xa xăm truyền đến thanh âm tiếng tai nhưc óc, đại địa đều đang rung động, dê bò chạy trốn tứ phía, ngựa xao động tê mình.

Thế nhưng là Kỳ Kỳ Cách ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện vạn dặm không mây, hôm nay là cái sáng sủa thời gian, nhưng là vì sao lại xuất hiện loại thanh âm này đâu.

Kỳ Kỳ Cách về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn qua nơi xa, sau đó nàng tầm kia đỏ bừng trên mặt trở nên tái nhợt không Huyết Sắc, nàng tựa hồ nhớ tới tộc

trường gia gia trong tiếng ca, trận kia kinh khủng chiến tranh ca dao, chậm rãi bị sợ hãi thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Chiến tranh chưa từng có chính nghĩa

Kỳ Kỳ Cách ngốc ngốc nhìn qua từ phía trên bên cạnh đột nhiên xuất hiện màu đen thủy triều.

Vô biên vô hạn, Kỳ Kỳ Cách thề, nàng cái này ngăn ngui một đời, từ trước tới nay chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, bọn hắn liền như là ca dao bên trong hát.

Đại Ma Vương quơ cương đao,

Hắn các kỵ sĩ trong mắt tỏa ra huyết quang,

Hải đồng là bọn hắn món ngon,

Nữ nhân phủ phục tại dưới chân của bọn hắn,

Bọn hắn dùng từng cái cốc gỗ đem các nam nhân dựng thẳng lên,

Tiếng kêu thảm thiết là bọn hắn hưng phấn rượu như rồng.

...

Đương Kỳ Kỳ Cách còn đang ngăn người thời điểm, cánh tay của nàng đột nhiên bị một cái hữu lực tay kéo ở, Kỳ Kỳ Cách run rẩy xoay người, phát hiện là mình cha, trong tay hắn nắm một thớt chủ yếu màu xám sắc ngựa, trên lưng ngựa ngồi đệ đệ của mình. Hắn chỉ có mười tuổi.

Không có có thêm lời thừa thãi, cha đưa nàng giờ lên, đặt ở trên lưng ngựa, sau đó cha hô to một tiếng: "Phải sống!"

Cặp kia hữu lực đại thủ liền đánh vào hông ngựa bên trên, liệt mã hí dài một tiếng, phóng ngựa phi nước đại.

Trong lúc bối rối, Kỳ Kỳ Cách quay đầu, phát hiện cha đã từ phía sau lưng của mình, đem loan đao lấy ra, liền như là mình mê muội dừng sĩ tình lang, đứng sừng sững ở chỗ đó.

Lúc này, Kỳ Kỳ Cách mới phát hiện, mình cha cũng là một cái dũng sĩ.

Trong bộ lạc, một tiếng lại một tiếng Mã Minh chi tiếng vang lên, từng cái khoái mã từ bộ lạc bên trong vọt ra.

Kỳ Kỳ Cách thống khổ rơi xuống nước mắt, nàng biết, hôm nay về sau, trong thảo nguyên, không còn có na nhan bộ lạc.

Ngay tại nàng đem thống khổ nhai nát, không tiếp tục nhìn về phía bộ lạc thời điểm.

Từng tiếng Ứng Minh thanh âm dày đặc vang lên, Kỳ Kỳ Cách nghi hoặc, lúc này tại sao có thể có nhiều như vậy Ứng Minh.

Nhưng là, rất nhanh nàng liền hiểu.

Từng thốt rồi từng thốt chạy vội khoái mã đột nhiên ngã xuống, trên lưng ngựa người rất nhiều trực tiếp té xuống cốt đứt gãy, kia chương mắt bạch cốt khiến Kỳ Kỳ Cách hoảng sợ muôn dạng.

Thình thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, liền như là đến từ Địa Ngục kèn lệnh.

Đột nhiên, Kỳ Kỳ Cách cảm giác một trận mất trọng lượng, không kịp nghĩ nhiều, Kỳ Kỳ Cách đem đệ đệ của mình chăm chú địa ôm vào trong ngực của mình, đau đớn kịch liệt từ trên bờ vai truyền đến, ngay sau đó, liền là trời đất quay cuồng, toàn bộ thân thể đều giống như tan rã.

Ngồi tại ngựa bên trên mấy cái chương môn nhân một mặt dữ tợn buông xuống cung tên trong tay, ở trước mặt bọn họ, những này thảo nguyên man nhân còn muốn chạy trốn, thật sự là thiên phương dạ đàm.

Viên kia khóa đầu người, đều là công huân a.

"Nhanh, tăng thêm tốc độ!"

Từng tiếng thúc giục quát chói tai âm thanh, tại võ lâm trong đại quân không ngừng vang lên.

Bọn hắn liền như là từng thót nhiều ngày chưa từng vào ăn sói đói, nhào hướng con mồi của mình.

"Lăn đi!" Một chút võ công cường đại người, nhìn thấy người phía trước chặn đường, trực tiếp một cước đạp ở trên người hắn, vọt tới.

Thật sự là quá dày đặc, người chen người cũng không đủ.

Người ngã xuống ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, liền bị hậu phương vô số người, giẫm thành thịt muối.

Chết đi người bằng hữu chỉ có thể ôm hận đem đẩy ngã hắn người nhớ dưới đáy lòng, bây giờ muốn trả thù cũng không có khả năng.

Lúc này đem đến bộ lạc thời điểm, xông lên phía trước nhất chương môn, giục ngựa xông ra, trong tay, trên lưng lợi kiếm bị rút ra, trong mắt đàng đàng sát khí.

Lúc này bộ lạc trước, đã đứng đầy nam nhân, không nhiều, cũng liền bốn năm trăm người, có đã già nua cần quái trọng, có vẫn chỉ là mười bốn mười lăm tuổi hài tử.

Đương khoái mã đến đến thời điểm, thảo nguyên bọn người Man từng cái tru lên xông tới, trong tay bọn họ vũ khí đơn giản, may mắn đều không làm gì được những này võ công cao cường chương môn nhân.

Khoái mã thật giống như chạy vội ô tô, đem cái này đến cái khác thảo nguyên man nhân đụng bay ra thật xa.

Lợi kiếm tiện tay xẹt qua, như là vạch phá một cái trang giấy dễ dàng.

Đây chỉ là một phổ thông bộ lạc, bọn hắn người mạnh nhất, cũng chỉ có luyện thể cảnh giới, làm sao có thể làm luyện tinh hóa khí võ giả đối thủ.

Kiếm khí không lòe quét ngang một mảnh, kiếm khí chỗ đến, lập tức cột máu trùng thiên, gay mũi mũi máu tươi, cũng không năng khiến cái này giết mất đồ chương môn nhân lại chút nào lòng trắc ẩn, ngược lại để bọn hắn càng thêm phát cuồng.

Chăm chú cái này hơn hai mươi cái chương môn nhân, một cái công kích qua đi, đã rất ít năng có đứng thẳng người.

Lúc này, đại quân rốt cục giết tới.

Bị đè nén vẫn như cũ bọn hắn, cần máu tươi đến kích thích bọn hắn cô tịch đã lâu tâm. Như là tên điên, như là Demon, trong tay bọn họ kiếm, đao trong tay, rơi vào từng cái nhục thể trên thân, dù cho cổ kia nhục thể tại liền từ vong đã lâu.

Bọn hắn xông vào trong bộ lạc, từ từng cái trong lều vải, xách ra từng cái nữ nhân, hài đồng.

Một cái trên mặt có mặt sẹo nam tử, đột nhiên phát hiện, trong tay man nữ vậy mà còn có mấy phần tư sắc, thế là một mặt dữ tợn đưa nàng xách nhập lều trại bên trong. man nữ kêu thảm, kêu thảm, không những không cách nào đối lấy viện thủ, ngược lại hấp dẫn đến càng nhiều trong mắt hiện ra u quang Demon.

Một cái Ngũ Hồ môn đao khách, nhìn qua bộ lạc bên trong bốn phía nằm thi thể, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt.

Nhưng là hắn cũng không phải là tại nghĩ lại, bọn hắn lúc này hành vi, phải chăng cùng cường đạo vô ý, đó là bởi vì, trong tay hắn còn có một phần công huân.

Sớm tại bọn hắn trước khi lên đường, bọn hắn liền biết, quân công ghi chép quan, chỉ bằng mượn địch nhân tai trái đến ghi chép công huân, nếu là không có tai trái, liền là giết nhiều người hơn nữa, cũng vô dụng.

Lúc này, đao khách hai mắt tỏa sáng, hắn tại một đồng lằm trong bụi cỏ, nhìn thấy một đôi mắt kính, cặp mắt kia bên trong, tràn đầy sợ hãi cùng lệ quang.

Đao khách bước nhanh đến phía trước, lẳng không đá ra một cước, đầy trời cỏ khô bay múa, lộ ra bên trong hai bóng người, đây là một cái mẫu thân, trong ngực ôm một đứa bé.

Đao khách cười lớn một tiếng, một thanh bóp ở hải tử trên cổ, đem hắn từ mẫu thân trong lòng ngực ôm ra, cũng chỉ là một cái năm sáu tuổi bé con.

Chỗ cổ truyền đến kịch liệt đau nhức cùng ngạt thở, khiến cho hắn không ngừng gãy dựa, mẹ của hắn muốn cứu hắn, lại bị đao khách một cước giẫm tại dưới chân.

Đao khách dữ tợn cười một tiếng, trong tay cương đao vung vẩy, một con tai trái trên không trung bay múa, hắn tiện tay hất lên, đem trong tay nam oa

ném ra hơn mười trượng, đầu nện ở một cái trên mặt cọc gỗ, trực tiếp óc vỡ toang, không tiếng thờ nữa.

Thân tử nóng hồi máu tươi rơi tại mẩu thân trên mặt, để nàng điên cuồng.

Nàng một mặt dữ tợn, trong miệng hô hào đao khách nghe không hiểu ngôn ngữ, nhưng là đao khách biết, đây không phải là cái gì tốt nghe.

Đem tai trái cắt kỹ, đao khách nhìn xem tuổi trẻ mẩu thân, hai mắt tỏa sáng, nhưng là nàng vung vẩy hai tay, không ngừng chop vào trên đùi của mình, đao khách nhướng mày, trong tay cương đao rơi xuống, theo liên tiếp hai tiếng tiếng kêu thảm thiết, hai cánh tay cánh tay liền bay ra thật xa.

Đao khách cúi người xuống, một thanh xé mở tuổi trẻ trên người mẩu thân yếu kém áo gai.

Kỳ Kỳ Cách thân thể trần truồng, trên thân tất cả đều là máu, nhưng là nàng hai mắt chết lặng vô thần, chung quanh mấy chục cái như lang như hổ Demon cười dâm vầy quanh nàng, nhưng là nàng chỉ là ngơ ngác nhìn qua thì thể tách rời đệ đệ đầu, đầu hướng phía bầu trời, miệng cùng con mắt đều mở thật to, tựa hồ muốn tố nói cái gì.

Từng cảnh tượng ấy tại na nhan bộ lạc bên trong bốn phía trình diễn. Nhân tính loại vật này tựa hồ đã sớm tại bọn này Demon trên thân biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Lưu môn chủ cau mày lẳng lặng mà nhìn xem đây hết thấy, mặt không biểu tình.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên, còn có những cái kia bởi vì đoạt nữ nhân mà phát sinh giới đầu âm thanh, nhưng là những âm thanh này đều không thể dao động Thiên Lưu môn chủ viên kia ý chí sắt đá.

Phó Tả cau mày, dù cho để sư muốn hấn giả câm, nhưng là lúc này, hấn vẫn là bị một màn trước mắt màn sợ ngây người, đây là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức chính phái người sao? Chẳng lẽ bọn hấn thật như để sư nói, chỉ là một đám hát lên giả nhân giả nghĩa áo ngoài ngụy quân tử.

"Minh chủ!" Phó Tả bây giờ nhìn không nổi nữa, cho nên hấn muốn nói chuyện, cũng không còn cách nào làm một người câm.

Thiên Lưu môn chủ lạnh lùng nhìn hấn một cái, liền để hấn cũng không còn cách nào mở miệng, luyện Thần Phản Hư uy áp, không phải hấn năng thừa nhận được.

"Chiến tranh, chưa hề đều không có chính nghĩa." Thiên Lưu môn chủ lạnh lùng nói, chỉ là câu nói này, không biết là hấn tự nhủ, vẫn là đối Phó Tả nói, hoặc là chỉ là một cái lấy cớ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Man binh, mưa tên

Vào đêm, Thiên Lưu môn chủ đã bị lật nhào lật nhất môn phái chương môn nhân vây quanh, bởi vì hôm nay, ở hậu phương môn phái không có mò được một chút xú quân công, cái này khác bọn hấn tương đương bất mãn.

Một đám người cãi nhau, khiến Thiên Lưu môn chủ đầu đầu nhanh nổ.

Nhất Hậ Thiên lưu môn chủ chỉ có thể đem bọn hấn an bài trình tự, về sau gặp phải man nhân bộ lạc, dựa theo trình tự xuất trạm.

Đương nhiên, trình tự sắp xếp ở phía sau đều tương đương bất mãn, nhưng là từ Thiên Lưu môn chủ cùng xếp tại hàng đầu các đại môn phái thể lực đồng thời tạo áp lực, cũng chỉ có thể để bọn hấn ngậm miệng lại.

Na nhan bộ lạc người thi thể, liền bị bọn hấn tùy ý vứt bỏ, như là rác rưởi. Không có ai đi nhìn nhiều.

Tất cả thi thể đều bị người lật qua lật lại kiểm tra một lần lại một lần, đều là không có tai trái thi thể.

Gay mũi mũi máu tươi, đem không biết bao xa đàn sói hấp dẫn tới, chỉ là bọn hấn không dám tới gần, chỉ có thể ở chung quanh bồi hồi.

Ngày thứ hai, đại quân xuất phát, đương hơn ba trăm ngàn người quân đội, biến mất tại mệnh mông thảo nguyên về sau.

Đã sớm chờ đợi suốt cả đêm, bụng đói kêu vang đàn sói liền bay nhào tiến na nhan bộ lạc bên trong, cái này đem để cái này một đoàn đàn sói, tại trong

một đoạn thời gian rất dài, không cần lại làm thức ăn phát sầu.

Đương gặp được na nhan bộ lạc về sau, thảo nguyên man nhân bộ lạc từng cái thật giống như mọc lên như nấm, ra hiện tại trước mắt của bọn hắn.

Lại nhiều như vậy mạnh đại võ giả giám sát dưới, không có một cái nào man nhân có thể chạy thoát, huyết tinh, gian sát, tàn sát đã trở thành đội quân này giọng chính.

Chính nghĩa hai cái này trĩu nặng chữ, phảng phất cũng sớm đã tại đáy lòng của bọn hắn biến mất.

Bọn hắn phát hiện, nguyên lai đồ sát cũng có thể ửng có khoái cảm như vậy.

Nhưng là theo thúc đẩy, trong đại quân thương vong bắt đầu gia tăng, nhưng là bọn hắn cũng không phải là bị vũ lực dưới mặt đất thảo nguyên man nhân giết chết, mà là chết bởi bảo thù.

Liên tục giết chóc, khiến người ta nhóm đem đáy lòng phong tỏa hắc ám đại cửa bị mở ra, ngày xưa chẳng thềm ngó tới mâu thuẫn nhỏ, ở thời điểm này, bị vô hạn phóng đại.

Các đại môn phái ngày xưa thù hận, cũng tại trận này giết chóc bên trong mở ra lại một vòng giết chóc.

Thiên Lư môn chủ đem đây hết thảy để ở trong mắt, lại không nhúc nhích chút nào.

Chỉ cần không có người dám động hắn Thiên Môn đệ tử, những người này chết sống, Thiên Lư môn chủ cũng lười đi quản.

Đương hai tháng trời qua về sau, khổng lồ quân đội đằng sau, lại tăng lên một cái quân đội. Chính là kia liên tục không ngừng gia nhập vào đàn sói.

Sói là một loại thông minh động vật, bọn hắn phát hiện, đi theo đội quân này đằng sau, bọn hắn đem không cần làm thức ăn phát sầu.

Mà Thiên Lư môn chủ cũng ra lệnh cho quân đội không nên động bọn sói này bầy, đến một lần bọn hắn có thể giúp bọn hắn xử lý sạch những cái kia chết đi thi thể, thứ hai, nếu lương thảo không đủ, những này thịt sói cũng đem vì bọn họ bổ sung lương thảo.

Đương người lúc đói bụng, còn có ai trở về quản những này đàn sói là ăn cái gì thịt lớn lên.

Nhưng là điểm ấy, ở chỗ những cái kia môn phái võ lâm cao thủ đến xem, hoàn toàn là dư thừa. Bởi vì dọc theo con đường này, bọn hắn bình diệt man nhân mười mấy tộc, dê bò ngựa đạt được rất nhiều.

Theo bọn hắn nghĩ, thảo nguyên man nhân chỉ thường thôi. Ngày sau chỉ cần như vậy hát vang tiến mạnh xuống dưới, lương thảo hoàn toàn không là vấn đề.

Thảo nguyên rất người nuôi nhốt súc vật, chính là bọn hắn lương thảo tốt nhất nơi phát ra.

"Minh chủ, phía trước trăm dặm, phát hiện một cái chừng hai ba vạn người cỡ lớn thảo nguyên bộ lạc."

Lúc này, trinh sát trở lại báo cáo, khiến cho mọi người vì đó reo hò.

Đây là bọn hắn tiến quân thảo nguyên đến nay, gặp phải lớn nhất bộ lạc.

Ngắm lại hai ba vạn người, kia là nhiều ít quân công.

Lập tức từng cái ma quyền sát chương, yên lặng chờ Thiên Lư môn chủ hạ lệnh.

Thiên Lư môn chủ nghe được tin tức này, lập tức tâm thần bay lên. Bất quá loại này cỡ lớn bộ lạc, không phải một hai môn phái có thể ăn, cho nên Thiên Lư môn chủ để cho an toàn, gọi tới sáu môn phái thủ lĩnh.

Nhưng khi bọn hắn đi vào bộ lạc thời điểm, chờ đợi bọn hắn lại là võ trang đầy đủ thảo nguyên Man binh.

Còn chưa chờ võ lâm đại quân đứng vững, một tiếng chấn thiên tiếng kèn liền vang lên, hơn hai vạn kỵ binh như là hồng thủy, phóng tới võ lâm đại quân.

Cái này khiến cả bộ kiều ngạo võ lâm đại quân lập tức lâm vào một trận bối rối.

Bất quá Thiên Lư môn chủ ánh mắt lạnh lẽo, có thể nói đây mới là bọn hắn tiến vào thảo nguyên lần thứ nhất chiến đấu chân chính.

Bất quá liên tiếp tùy tiện thắng lợi, bọn hắn sớm đã bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc. Dù cho biết được đây là một vài vạn người bộ lạc, bọn hắn vậy mà đều không có tổ chức cái gì hành quân kế hoạch tác chiến.

Khiến cho hiện tại đối mặt thảo nguyên man nhân kỵ binh thời điểm, vậy mà trở tay không kịp.

Nhưng là Thiên Lư môn chủ các thế lực lớn đầu não, mặc dù bối rối, nhưng lại cũng không có bao nhiêu lo lắng.

Dù sao đối phương chỉ có hơn hai vạn kỵ binh, mà mình một phương này, nhưng là có ba mươi vạn đại quân. Liền là một người một miếng nước bọt, cũng có thể đem đối phương chết đuối.

Thiên Lư môn chủ lạnh lùng một tiếng, cao giọng nói ra: "Toàn quân nghe lệnh, tất cả mọi người cùng một chỗ xông, tru sát thảo nguyên mọi rợ!"

Luyện Thần Phản Hư thực lực cường đại, khiến cho Thiên Lư môn chủ thanh âm truyền khắp trong tai của mọi người.

Lập tức, toàn quân sôi trào, từng cái ngao ngao gọi đất thẳng xông về phía trước.

Nhưng là phía trước trực diện thảo nguyên kỵ binh võ giả cũng không ngừng lui về sau.

Trên thế giới này, còn không có bao nhiêu người, có đôi mắt mấy vạn kỵ binh hướng mình vọt tới, mà bộ mặt biến sắc dữ dội.

Lúc này, phía trước không ngừng hướng lui về phía sau, mà phía sau lại liều mạng xông về phía trước, lập tức nguyên bản liền rối bời quân đội, lộ ra càng thêm loạn.

Nhưng là bọn hắn bối rối, lại không cách nào ngăn cản thảo nguyên Man binh công kích. Đương thảo nguyên Man binh cách bọn họ còn có khoảng cách năm dặm thời điểm, bọn hắn đột nhiên chậm dần công kích tốc độ, cái này để tất cả mọi người đều có chút không nghĩ ra.

Chẳng lẽ là những thảo nguyên man nhân sợ hãi?

Ý nghĩ như vậy ra hiện tại trong đầu của bọn hắn, lập tức phía trước lui lại người lại có chút bắt đầu xông về phía trước.

Nhưng điều bọn hắn không có nghĩ tới là, hơn hai vạn kỵ binh công kích vậy mà thật nhanh biến thành hai mươi cưỡi một loạt chỉnh tề đội ngũ, tại khoảng cách vô lâm đại quân phía trước mười trượng lúc, vậy mà thật nhanh chuyển một cái ngoặt lớn, từ mặt khác một bên chạy như bay, lưu lại một đám mòng vũ lâm võ giả.

Nhưng là lưu cho bọn hắn mòng thời gian không nhiều lắm.

Bọn hắn phát hiện, bầu trời đột nhiên bắt đầu trở nên mờ mịt, lợi khí xé rách không khí thanh âm truyền khắp trong tai của mọi người.

"Mau nhìn, đó là cái gì?"

Bọn hắn ngẩng đầu, bầu trời trong xanh bên trong, đột nhiên xuất hiện lít nhít điểm nhỏ, tiếp lấy phảng phất che đầy bầu trời.

"Là mũi tên, mau tránh!"

Từng tiếng rống lên một tiếng truyền ra.

Nhưng là bọn hắn thực sự quá thân thiết tập, liền ngay cả rút vũ khí ra đều lộ ra phí sức.

"Phốc, phốc, phốc!"

Liên tiếp tiếng vang trầm trầm, khiến cho một bộ lại một cỗ thi thể ngã xuống, chăm chú là thảo nguyên man nhân cái này một đợt bắn chum, liền để vô lâm trong đại quân bày khắp thi thể.

Nhưng là thảo nguyên man nhân mũi tên, cũng không phải chỉ có cái này một đợt.

Bọn hắn kỵ binh thật giống như vây quanh một cái vòng tròn, từng đợt từng đợt mũi tên, thật giống như trời mưa rơi xuống, khiến cho chen chúc vô lâm đại quân, vậy mà không có chút nào năng lực hoàn thủ.

Thiên Lư môn chủ một tiếng quát chói tai: "Các vị chư môn, theo bản tôn cùng nhau xuất thủ!" Nói xong, Thiên Lư môn chủ liền nhất phi trùng thiên, hướng về thảo nguyên man nhân kỵ binh trận phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Nổ rung trời

Thiên Lư môn chủ thân hình nhanh như chớp điện, trong đại quân đồng dạng, đi theo Thiên Lư môn chủ cùng nhau, bay ra lần lượt từng thân ảnh, thỉnh thoảng đều là các đại môn phái chương giáo nhân vật.

Thiên Lư môn chủ bọn người, toàn thân cương khí ngoại phóng, mũi tên đánh trên người bọn hắn, còn chưa đựng phải quần áo của bọn hắn, liền đã bị cương khí bắn bay.

"Hừ!" Thiên Lư môn chủ lạnh lùng một tiếng, thân hình lại lần nữa cất cao, luyện Thần Phản Hư cường giả uy áp đột nhiên bộc phát, liền như là trời đất sụp đổ, từng tiếng ngựa tiếng ai minh vang lên, tới gần Thiên Lư môn chủ lân cận thảo nguyên Vạn binh toàn bộ đều ngã xuống ngựa.

Nhưng là Thiên Lư môn chủ bọn người tuyệt đối không thể dễ dàng như thế liền bỏ qua bọn hắn.

Một tiếng kiếm minh chỉ tiếng vang lên, một đạo tử sắc hồng quang từ Thiên Lư môn chủ bên hông bay ra, Thiên Lư môn chủ trực tiếp đem kia tử quang bắt được, rõ ràng là một thanh toàn thân tử sắc huyền kiếm.

"Thiên Tiên một kiếm!" Thiên Lư môn chủ thanh âm, phảng phất Thiên Âm, đạo đạo tử sắc kiếm quang như là như hạt mưa, từ Thiên Lư môn chủ trong tay từ kiếm bay ra.

Kiếm quang chỗ đến, thảo nguyên vạn nhân đều bạo thành một đoàn huyết vụ, hải cốt không còn.

Vén vén Thiên Lư môn chủ một kiếm này, liền có mấy trăm kỵ binh mệnh tang tại chỗ.

Thế nhưng là lao ra không chỉ có riêng chỉ có Thiên Lư môn chủ mà thôi, còn có các phái chương môn nhân, bọn hắn lúc này đều không tiếp tục ẩn giấu thủ đoạn, các gia bản lĩnh giữ nhà sử xuất, lập tức thảo nguyên vạn nhân kỵ binh đại trận liền bị tan rã, phương viên trong vòng ba bốn dặm, thấy ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.

Người thi thể cùng ngựa thi thể, cũng sớm đã vỡ thành một mảnh, rốt cuộc không phân rõ, những cái kia là người, nào là ngựa.

Thiên Lư môn chủ cùng chúng chương môn cường đại, khiến cho lại thảo nguyên vạn nhân kỵ binh bên trong dẫn tới liên tiếp kêu sợ hãi.

Đề Thiên Lư môn chủ kinh ngạc là, bọn hắn vậy mà trực tiếp xoay người chạy. Một chút chạy chậm, tự nhiên bị đuổi theo tới vỡ lăm đại quân thôn phệ.

Thiên Lư môn chủ chỉ là tùy ý hơi đánh giá, phát hiện gần gũi một khắc đồng hồ gần gũi giao phong, vỡ lăm trong đại quân vậy mà tử vong mấy ngàn người, lập tức lửa giận ngất trời.

"Tất cả mọi người, thi triển khinh công, cho bản tôn truy, không đem bọn hắn toàn bộ chém giết, bản tôn thể không làm người."

Theo Thiên Lư môn chủ một tiếng mệnh lệnh. Vỡ lăm đại quân lập tức không còn thương tiếc nội lực của mình, từng cái tựa như hóa thành mũi tên, đuổi sát thảo nguyên kỵ binh.

Nhưng là bọn hắn lần này cũng đã có kinh nghiệm, tất cả mọi người trải tản ra đến, dù cho thảo nguyên vạn nhân thỉnh thoảng tung xuống một trận mưa tên, cũng bị bọn hắn tùy tiện dùng vũ khí đánh rụng.

Thảo nguyên vạn nhân nhìn xem từng cái tựa như sói đói vỡ lăm đại quân, bọn hắn hồn phi phách tán, từng cái điên cuồng quát lấy roi ngựa, liều mạng chạy trốn.

Bọn hắn cái dạng này, lập tức để vỡ lăm trong đại quân truyền đến từng đợt vui sướng ý cười.

Ngựa tốc độ tương đương nhanh, nhưng là vỡ giả khinh công tốc độ đồng dạng không chậm.

Thế nhưng là nhân lực có nghèo lúc, theo đoạn đường này đuổi theo, cái này đến cái khác nội lực hao hết vỡ giả dừng bước, chỉ có thể nhìn qua cách mình càng ngày càng xa thảo nguyên kỵ binh phần hạn không thôi.

Thiên Lư môn chủ đối với những người này nhìn cũng chưa từng nhìn, hắn hiện tại chỉ muốn muốn đem bọn này để bọn hắn tổn binh hao tướng thảo nguyên kỵ binh chém thành muôn mảnh.

Thiên Lư môn chủ chờ môn phái chương môn nhân, không phải là không có nghĩ tới, bọn hắn đi đầu tiến lên, đem cái này kỵ binh ngăn lại, nhưng là mỗi khi bọn hắn đem muốn tới gần lúc, thảo nguyên Vạn binh bên trong đi ở hậu phương kỵ binh.

Kiểu gì cũng sẽ từ đại bộ đội bên trong thoát ly một bộ phận, dây dưa kéo lại Thiên Lư môn chủ đám người bước chân, để bọn hắn không cách nào nhanh chóng đuổi kịp.

Bất quá cứ như vậy, thảo nguyên vạn nhân kỵ binh bộ đội cũng càng ngày càng ít.

Khi bọn hắn xông vào một mảnh hẻm núi thời điểm, cũng liền chỉ còn lại có khoảng một vạn người.

Thiên Lư môn chủ mặc dù không cầm binh pháp, nhưng là vừa nhìn thấy loại địa hình này, liền sợ hãi trong này phải chăng có mai phục, nhưng là mặc cho hắn như thế nào cảm giác, cũng vô pháp cảm giác được bất luận người nào tồn tại.

Thiên Lư môn chủ giữ chặt mấy môn phái chương môn nhân, nói ra: "Bản tôn lo lắng phải chăng có mai phục, các người đi thăm dò nhìn một chút."

Mấy cái chương môn nhân nhẹ gật đầu, thật nhanh vọt tới hai bên đỉnh núi, cuối cùng hồi báo cũng chưa phát hiện bất cứ người nào.

Lúc này, Thiên Lư môn chủ mới yên tâm suất lĩnh đại quân vọt vào trong hạp cốc.

Tại trải qua hẻm núi thời điểm, bắt đầu còn hơi có vẻ chen chúc, nhưng khi bọn hắn đi qua khoảng cách một dặm về sau, toàn bộ hẻm núi biến trở nên rộng mở trong sáng, vậy mà có khác thuận theo thiên địa.

Cho dù bọn họ mười mấy vạn người cũng không lộ vẻ chen chúc.

Đương Thiên Lư môn chủ suất lĩnh đại quân đuổi kịp thảo nguyên man nhân thời điểm, lập tức vui vẻ.

Chỉ thấy chung quanh mệnh môn đại sơn, vậy mà xảo diệu tạo thành một cái cự đại sơn cốc, những này thảo nguyên man nhân ngựa căn bản là không có cách lên núi.

Mà Thiên Lư môn chủ nhìn thấy chính là, từng cái thảo nguyên man nhân chính bước lấy bọn hắn chân vòng kiềng, điên cuồng leo lên cái này dốc đứng dốc núi.

Thiên Lư môn chủ ra lệnh một tiếng, đại quân điên cuồng đuổi kịp thảo nguyên man nhân kỵ binh.

Bọn hắn đã hận cực, lần này một trận chiến, là bọn hắn vô lâm đại quân lần thứ nhất kinh ngạc.

Đường dài bồn tập, có thể đuổi theo, ít nhất đều là Tiên Thiên cấp bậc võ giả.

Những này thảo nguyên man nhân kỵ binh, dù cho có cao thủ, cũng là phi thường thiếu.

Tiếng chém giết tại bên trong vùng thung lũng này vang lên.

Một bộ lại một cỗ thi thể từ trên sườn núi lăn xuống, cùng bắt đầu chiến đấu tương tự như vậy, chỉ là lần này, đối thành thảo nguyên man nhân trở thành đồ sát đối tượng.

Thiên Lư môn chủ cùng chương môn các phái người nở nụ cười nhìn xem đây hết thảy.

Dạng này mới là đúng nha, bọn hắn làm sao có thể trở thành bị tàn sát một phương, thảo nguyên man nhân mới hắn là.

Hơn mười vạn người giao đấu hơn một vạn người, chiến đấu tiến hành rất nhanh, chỉ bất quá một canh giờ, chiến đấu liền đình chỉ.

Bất quá bọn hắn một bên hưng phấn, một bên vì thảo nguyên man nhân buru hận cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Từng cái thật giống như không muốn sống, chỉ cần không đem đầu của bọn hắn chặt đi xuống, bọn hắn liền có khả năng sau một khắc nhảy dựng lên, nhào về phía bọn hắn, có thật nhiều võ giả, liền là như thế, bị dạng này thảo nguyên man nhân đột nhiên nhảy lên, cắn đứt yết hầu mà chết.

Trong sơn cốc, trên sườn núi, máu tươi lúc này đã hội tụ thành từng đầu dòng suối, từ trên núi hoạch rơi, rơi xuống trên mặt đất bên trên, phát ra êm tai tiếng nước.

"Quét dọn chiến trường đi!" Thiên Lư môn chủ nói. Nhưng là hắn ý tứ chỉ là để cho người ta đem thi thể của người mình thu hồi, đồng thời đem địch nhân tại trái cát lấy, đến tại thi thể của bọn hắn, có thảo nguyên bên trong ở khắp mọi nơi đàn sói, không cần bọn hắn hỏi nhiều.

Thế nhưng là không đến bao lâu, từng cái tin tức truyền đến Thiên Lư môn chủ trong tai.

"Minh chủ, bên này phát hiện một cái sơn động, tựa hồ là người vì mở, rất bí mật."

"Minh chủ, nơi này cũng có một cái cát giấu cửa hang, có riu đục vết tích."

"Minh chủ..."

Từng cái tin tức truyền đến, Thiên Lư môn chủ tùy ý khẽ đếm, vậy mà phát hiện mấy chục cái ẩn tàng rất tốt hạp sơn động nhỏ, cái này khiến Thiên Lư môn chủ sinh ra một tia dự cảm không tốt.

Đương tiến vào trong sơn động dò xét tình báo, để Thiên Lư môn chủ có chút an tâm là, những hang núi này bên trong cũng không có thông lộ, tựa hồ cũng đồ sộ.

Thế nhưng là không đợi Thiên Lư môn chủ bọn người an tâm.

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Liên tiếp nổ rung trời đột nhiên truyền đến bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Mưa đen

Biên thành bên trong, lúc này đã hội tụ càng ngày càng nhiều Đại Đường quân đội, bọn hán có thứ tự dựa theo phân chia địa phương tốt xây dựng cơ sở tạm thời.

Lương thảo đồ quân nhu cũng đã lần lượt đến.

Thiên Lưu môn chủ bọn người cướp sạch lương thảo kho sự tình cuối cùng vẫn là không có giấu giếm, tại biên thành bên trong đưa tới sóng to gió lớn.

Bất quá may mắn, từ xung quanh thành thị phân phối tới lương thảo tới coi như kịp thời, cũng không có dẫn phát càng lớn bạo động.

Ngược lại là Thôi Ngọc trải qua mấy ngày nay, vẫn luôn đang điều tra ban đầu là ai tiết lộ cơ mật.

Thôi Ngọc vẫn luôn đang hoài nghi làm chuyện này người liền là Thánh Hoàng.

Nhưng là cuối cùng Thôi Ngọc còn là phủ định.

Bởi vì bất luận nhìn thế nào, hiện tại cũng không phải đem mình đẩy đi ra thời cơ tốt nhất, lấy Thánh Hoàng khôn khéo, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không qua loa như vậy làm.

Không sai, mặc dù không có điều tra ra, chuyện này là ai làm. Thấy thì thấy giống như kế hoạch tinh vi, lại cho Thôi Ngọc một loại qua loa cảm giác.

Phảng phất, làm chuyện này người, cố ý muốn để tự mình biết, cũng đem mình hoài nghi phương hướng dẫn hướng Thánh Hoàng.

Lý Trị cười nhìn xem mặt ủ mảy chau Thôi Ngọc, cười lấy nói ra: "Mấy tháng nay, người một mực mặt ủ mảy chau, cũng không giống như bình thường người."

Thôi Ngọc ngẩng đầu nhìn Lý Trị, cười khổ đem từng phong từng phong mật báo ném lên bàn, nói ra: "Ta còn đánh giá thấp nhân tính thói hư tật xấu. Người xem một chút, những chuyện này nơi đó có nửa điểm chính đạo nhân sĩ nên làm. Dạng gì ác đều làm tuyệt."

Đồ sát lão ấu, phân thây,* đơn giản liền là đốt giết cướp giết việc ác bất tận.

Thôi Ngọc đã hết sức thống hận đám người này, trong lòng đã tràn ngập một cỗ bạo ngược, hận không thể hiện tại liền đem đám súc sinh này toàn bộ giết sạch.

Chiến tranh không có nhân từ, nhưng lại nên có cơ bản nhân tính, nếu là ngay cả nhân tính đều mất đi, bọn hán liền rốt cuộc không xứng đáng chỉ làm người.

Bọn hán sở tác sở vi, đều là Phó Tả truyền về, đây hết thảy cũng không có giấu diếm Thiên Lưu môn chủ, mà Thiên Lưu môn chủ tựa hồ cũng không để ý những tin tức này truyền về.

Lý Trị nhìn trên bàn mật báo, từ khi hán nhìn qua lần đầu tiên bắt đầu, hán liền rốt cuộc không động vào những vật này.

Bởi vì thực sự quá mức đơn giản.

Trong thư phòng lâm vào trầm mặc.

Đột nhiên, Thôi Ngọc ngẩng đầu, nhìn xem Lý Trị, nói ra: "Thánh Hoàng muốn tới. Lần này hán vẫn là quyết định ngự giá thân chinh."

Vài thập niên trước, Thánh Hoàng ngự giá thân chinh, bình định thảo nguyên, khiến cho thảo nguyên man nhân mấy chục năm qua không dám vào phạm Đại Đường biên quan một bước.

Cái này tại thảo nguyên cao dao bên trong truyền xướng Đại Ma Vương, lần này cần lần nữa giờ lên hán cương đao, vì thảo nguyên man nhân tốt nhất hắc ám nhất bài học.

Lý Trị nhìn xem Thôi Ngọc, mặt không thay đổi nói ra: "Ta gần nhất tâm tình không tốt, muốn đi ra ngoài giải sầu một chút, sẽ ở đại quân xuất phát trước trở về. Lão Lãnh người liền đợi ta chiều cố đi."

Lý Trị không muốn gặp phụ thân của hắn, mà Lãnh Nguyệt Tiên hiện tại cũng đi không được.

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, Thôi Ngọc cũng không biết như thế nào làm dịu cái này hai cha con ở giữa mâu thuẫn. Cuối cùng chỉ có thờ dài một tiếng, nhẹ gật đầu.

Lý Trị đứng người lên, trong tay quạt xếp "Ba!" một tiếng mở ra, quay người rời đi. Tiêu sái như là một vị cuồng sinh.

Tại không biết tên trong hạp cốc, liền tiếp kịch liệt tiếng nổ từ bốn phương tám hướng truyền đến, to to nhỏ nhỏ đá vụn liền như là trời mưa.

Bất quá, nơi này đều là Tiên Thiên cảnh giới võ giả, những này đá vụn đối với Luyện Khí cảnh giới còn có một chút uy hiếp, nhưng là đối với bọn hắn lại không cách nào tạo thành quá lớn thương vong.

Nhưng là cự thạch thực sự quá nhiều, cho dù là Tiên Thiên cao thủ, vẫn là có thật nhiều xui xẻo gia hỏa, óc vỡ toang, nát chi rơi xuống. Còn có một số xui xẻo gia hỏa, bởi vì bọn hắn liền đứng tại bạo tạc địa phương, trực tiếp liền bị tạc thành một đồng thịt nát.

Thiên Lưu môn chủ xanh mặt, nhìn qua đây hết thấy, lần này bọn hắn thật là ngã nhào xuống một cái, không nghĩ tới những này thảo nguyên man nhân vậy mà như thế hung hãn, vậy mà tại cùng đường mặt lộ tình huống dưới, dùng hai vạn người cùng mình ngọc thạch câu phàn.

Đương tiếng nổ kết thúc, vô lâm đại quân tất cả đều căng thẳng thần kinh, sợ lần nữa phát sinh cái gì đột nhiên tập kích, biết đạo nhất canh giờ qua đi, không còn có nữa chút động tĩnh, bọn hắn mới thở dài nhẹ nhõm.

"Minh chủ, hẻm núi bị tạc sập, chúng ta đường lui bị phong bế."

Xấu tin tức truyền đến, để Thiên Lưu môn chủ lên cơn giận dữ.

Đương Thiên Lưu môn chủ nhìn thấy dài đến một hai bên trong hẻm núi, lúc này đã bị đồng đá vụn đầy, liền biết con đường này bọn hắn là đi không thông.

Nếu là chỉ có khoảng trăm thước, Thiên Lưu môn chủ cùng Bắc Hải cung chủ hai người, non nửa ngày, liền có thể bỏ ra một cái thông đạo ra, nhưng là dài như thế khoảng cách, bọn hắn liền là một chết cũng bỏ không ra, hiện tại biện pháp duy nhất, cũng chỉ có thể từ hai bên đại sơn lật qua.

Thế nhưng là, bọn hắn truy quá mau, lương thảo đồ quân nhu đều ném ở bên ngoài, hiện tại gần mười vạn người, chỉ có bọn hắn mang theo người một điểm không quan trọng khẩu phần lương thực, căn bản cũng không đủ ăn.

Thiên Lưu môn chủ đem tất cả chương môn gọi tới, nói ra: "Hiện tại chúng ta trúng thảo nguyên man nhân mai phục, lương thảo đều rơi vào bên ngoài, bên ngoài bây giờ đều là một chút Luyện Khí cảnh giới võ giả, bản tôn sợ bọn họ bị thảo nguyên man nhân đánh lén, nếu là không có những này lương thảo, chúng ta mười vạn người đoán chừng phải chết đói một nhóm người lớn."

Thiên Lưu môn chủ, lập tức để bọn này chương môn nhân sắc mặt đại biến.

Bọn hắn đều không phải là đồ ngọc, thảo nguyên man nhân mặc dù đã man ngu muội, nhưng là tuyệt đối sẽ không khuyết thiếu một chút trí giả.

Có lẽ lần chiến đấu này, liền là thảo nguyên man nhân thiết kế tốt, muốn bọn hắn những cao thủ này cùng lương thảo tách ra, sau đó đem nhóm người mình vây ở chỗ này, sau đó tập kích lương thảo, để bọn hắn cái này mấy chục vạn người tươi sống chết đói tại cái này thảo nguyên phía trên.

Dụng tâm ác độc, thực sự đáng hận.

Nhưng là bọn hắn lại không có nghĩ qua, bọn hắn tiến vào trong thảo nguyên, phạm vào từng cọc từng cọc tội ác, liền có thể tha thứ sao?

Thiên Lưu môn chủ nhẹ gật đầu, nói ra: "Cho nên, bản tôn muốn mang lĩnh Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới trở lên võ giả, dẫn đầu thông qua hẻm núi, đem bên ngoài tàn sát võ giả tụ tập, bảo vệ tốt lương thảo, những người còn lại liền vượt qua hai bên sơn phong, sau đó tại hẻm núi cửa vào tụ họp, như thế nào."

Đám người nghĩ nghĩ về sau, nhẹ gật đầu, nhao nhao đáp ứng.

Thiên Lưu môn chủ quay đầu nhìn hướng Bắc Hải cung chủ, nói ra: "Vì đề phòng thảo nguyên man nhân đột nhiên tập kích nơi này, Bắc Hải cung chủ người liền lưu tại nơi này, như thế nào. Cũng chỉ có Bắc Hải cung chủ, bản tôn mới có thể yên tâm."

Bắc Hải cung chủ gật đầu cười, nói ra: "Nơi này liền người cùng lão phu hai cái luyện Thần Phản Hư võ giả, người đã muốn đi, ta tự nhiên muốn lưu lại. Các người yên tâm, có lão phu tại, những này thảo nguyên man nhân không đến thì thôi, tới lão phu ồ thỏa để bọn hắn có đến mà không có về."

Thiên Lưu môn chủ gật đầu cười, đã sự tình đã định ra tới, Thiên Lưu môn chủ tự nhiên không đang chần chờ, suất lĩnh Luyện Khí Hóa Thần trở lên võ giả, phi thân lên, cao trăm trượng sườn núi không chút nào năng ngăn cản bọn hắn nửa điểm.

Trong nháy mắt, bọn hắn liền biến mất không thấy gì nữa.

Đương Thiên Lư môn chủ một đoàn người cảm thấy hèm núi một bên thời điểm, lập tức giật mình, ở giữa phương xa khắp nơi phiêu đảng khói đặc, đến hàng vạn mà tính thảo nguyên kỳ binh, đang điên cuồng đồ bắt lấy bên ngoài võ lâm võ giả.

Đại lượng lương thảo đồ quân nhu đều đã bốc lên lửa lớn rừng rực.

"Ghê tởm!" Thiên Lư môn chủ trợn mắt tròn xoe, quả nhiên như là mình suy đoán đồng dạng, bọn này thảo nguyên man nhân quả nhiên đánh cái này bàn tính.

Từng tiếng hét to thanh âm, từ đám cao thủ này trong miệng uống ra, trực tiếp hướng về thảo nguyên man nhân phóng đi.

Trong hạp cốc, Bắc Hải cung chủ chính cả đội, đều đầu vào đẩy sắp xếp người viên từ hai bên rút lui.

Lúc này, đột nhiên từng đợt cuồng phong quyền rít gào thanh âm truyền đến, Bắc Hải cung chủ ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đột nhiên biến sắc.

Cả vùng đều bị Âm Ảnh bao phủ, vô số thùng gỗ từ trên bầu trời rơi xuống, lít nha lít nhít, nói ít cũng có mấy ngàn cái.

Liền là Bắc Hải cung chủ đối mặt cảnh tượng như thế này cũng sợ hãi trong lòng.

Nhưng là, sau một khắc, Bắc Hải cung chủ sắc mặt ngưng tụ, cả người bay lên trời, hai tay chống thể nâng bầu trời, quát lên một tiếng lớn "Thiên nô!"

Cuồng bạo lực lượng cường hãn, từ Bắc Hải cung chủ trên thân Trâu nhưng phát ra, tập hướng lên bầu trời bên trong cấp tốc rơi xuống vô số thùng gỗ.

Giờ khắc này, những này thùng gỗ đột nhiên ở trên bầu trời quý dị dừng lại, phảng phất rơi vào trên thứ gì diện, vậy mà không cách nào rơi xuống mây may.

Nhưng là loại tình huống này cũng không có tiếp tục bao lâu, ngay sau đó, tất cả thùng gỗ đều vỡ ra, hóa thành phấn cháo.

Thùng gỗ vỡ vụn, bên trong tràn ra từng thùng chất lỏng màu đen, từ trên bầu trời dội xuống.

Lập tức, trong hạp cốc, liền tựa như rơi ra một trận màu đen mưa to.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Rơi xuống một đốm lửa

Chất lỏng màu đen, sền sệt mà lại tản ra một loại cổ quái hương vị.

Bắc Hải cung chủ biến sắc, quát: "Tất cả mọi người nín thở, cẩn thận có độc!"

"Lộp bộp!" Màu đen hạt mưa thật nhanh rơi xuống, dù cho tất cả mọi người hào không keo kiệt sử dụng Tiên Thiên Cường Khí, cũng vô pháp hoàn toàn đem những này màu đen nước mưa chắn khai, trên người mọi người hoặc nhiều hoặc ít vẫn là dính vào một chút.

Hiện trường trở nên yên tĩnh, có người sợ hãi nhìn xem đã hóa thành một mảnh màu mực sơn cốc.

Một chút tinh thông y đạo độc đạo cường giả thật nhanh kiểm tra lên trên mặt đất chất lỏng màu đen, nhướn mày, nói ra: "Yên tâm, không có độc."

"Không có độc?" Nghe được câu này, nói có người mới yên lòng.

Ngược lại là Bắc Hải cung chủ cau mày, đã loại chất lỏng này không có độc, vậy những này thảo nguyên rất người vì sao phải đem những vật này vấy tới.

Chẳng lẽ thuần túy chỉ là bởi vì nghĩ buồn nôn hơn của bọn hắn sao?

Ai u! Ai u!

Lúc này, liền tiếp tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Thiên Lư môn chủ sững sờ, nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới.

Phát hiện trên sườn núi, cái này đến cái khác vô giả, từ trên sườn núi lăn xuống dưới.

Có thể đứng thẳng người, mười không còn một.

Lại là bởi vì thực sự quá trơn.

Đề cho người ta căn bản là không có cách tại loại này thẳng đứng trên sườn núi ngừng chân.

Nhìn thấy bọn hán cái dạng này, Bắc Hải cung chủ ngược lại yên lòng, xem ra thảo nguyên man nhân là không nghĩ bọn hán nhanh như vậy liền rời núi. Chỉ là loại thủ đoạn này thực sự để Bắc Hải cung chủ khịt mũi coi thường.

Ngay sau đó, lại là ba đợt phô thiên cái địa thùng gỗ rơi đập, mỗi đợt loại thời điểm này, Bắc Hải cung chủ đều sẽ đem những này thùng gỗ chắn thành phân chướng, khiến cái này không cách nào làm bị thương người chất lông màu đen, như là nước mưa rơi xuống.

Đương đợt thứ ba thùng gỗ rơi xuống về sau, cả cái sơn cốc đã triệt để biến thành thế giới màu đen, liền ngay cả một tia đất đá nhan sắc đều đã không thấy được.

Mà những này vô lâm vô giả trên thân, hơn phân nửa đều nhiễm phải loại này chất lỏng, mười phần khó chịu, bất quá cũng không có sinh mệnh chi lo.

Chỉ là, núi này sườn núi thực sự rất khó khăn leo lên, ngược lại để Bắc Hải cung chủ đau đầu, nên như thế nào xuất cốc.

Sơn cốc bên ngoài, Thiên Lưu môn chủ bọn người cả đám đều giết đỏ cả mắt.

Cái này một nhóm thảo nguyên man nhân kỳ binh, thật giống như không muốn sống nữa, liền là Thiên Lưu môn chủ bọn người xuất hiện, bọn hán cũng đều từ chiến không lùi.

Khoái mã động như thiểm điện, để Thiên Lưu môn chủ bọn người mệt mỏi truy kích.

Nếu là tại hai quân đối chiến thời điểm, trời lưu cửa tộc bọn người đừng nói đối mặt cái này hơn vạn người, liền là lại nhiều gấp hai, Thiên Lưu môn chủ mấy người cũng tuyệt đối bộ mặt biến sắc.

Nhưng là lúc này, hai phe nhân mã đã sớm xen kẽ trong đó, người bên trong có ta, ta bên trong có người. Căn bản là không có cách hoàn toàn tách ra.

Vì không ngộ thương người một nhà, Thiên Lưu môn chủ bọn người chỉ có thể từ bỏ đoạt mà hữu lực chiêu thức, chỉ có thể không ngừng bốn phía truy kích.

Mà những này thảo nguyên Man binh cũng thân là gian xảo, nơi đó có vô lâm vô giả, bọn hán cũng nhanh ngựa chui vào, không chút nào cùng Thiên Lưu môn chủ bọn người giao thủ.

Mà lại, những này thảo nguyên rất trên thân người vậy mà đều trói chặt thuốc nổ, nếu nhìn thấy mình bị đuổi kịp, đã hào Vô Sinh đường, bọn hán liền biết chút đốt trên người thuốc nổ, sau đó vọt tới gần nhất vô lâm vô giả bên cạnh, liền là chết đều muốn kéo cái trước đệm lưng.

Nhường một chút Thiên Lưu môn chủ chờ một đám Luyện Khí Hóa Thần vô giả có một loại chó cắn con nhím, không thể nào hạ miệng cảm giác.

Mà lúc này, đã mặt trời lặn phía tây, trong thảo nguyên trời, luôn luôn hắc rất nhanh, tăng thêm hiện tại đã là tới gần vào đông, trước mặt khắc vẫn là hừng đông, nhưng là sau một khắc liền Trời nhưng tiến vào đêm tối.

Hắc trong bóng tối càng làm cho bọn này thảo nguyên man nhân như cá gặp nước.

Vô lâm đám người hận muốn điên, bọn hán xuất binh mấy tháng đến nay, chưa từng đánh qua như thế biệt khuất cảm, đơn giản liền là bị người ta nắm mũi dẫn đi.

Mười mấy vạn vô giả liền như là giống như kẻ ngu, bị hơn một vạn thảo nguyên kỳ binh đùa nghịch xoay quanh.

Đáng tiếc đường dài bốn tập, đã sớm hao hết bọn hán không nhiều nội lực, hiện tại căn bản cũng không phải là những này dĩ dật đãi lao thảo nguyên man nhân đối thủ.

Chỉ dựa vào lấy Thiên Lưu môn chủ chờ trăm tên Luyện Khí Hóa Thần vô giả, không khác hạt cát trong sa mạc.

Thiên Lưu môn chủ trong bóng đêm bốn tẩu khắp nơi, nghĩ thầm, hiện tại nếu là ban ngày tốt biết bao nhiêu, mặc dù đồng dạng bó tay bó chân, nhưng là hiện tại ngay cả địch ta đều khó mà phân rõ, đánh như thế nào. Chỉ khí Tam Thi thần nhảy.

Giờ khắc này, Thiên Lưu môn chủ cầu nguyện phảng phất bị thượng thiên nghe được, đêm khuya tối thui đột nhiên hồng quang hào phóng, toàn bộ thảo nguyên đều bị lúc thì đỏ chiếu sáng sáng. Giống như ban ngày.

Tất cả mọi người ngừng lại, bị cái này hết thảy trước mắt kinh ngạc đến ngây người.

Ngay sau đó, cuồng phong nổi lên bốn phía, trận trện tiếng kèn từ đằng xa truyền đến.

Thiên Lưu môn chủ giật mình, chẳng lẽ còn có địch Bình không thành.

Mọi người ở đây lo lắng thời điểm, còn sót lại mấy ngàn thảo nguyên kỵ binh vậy mà đánh ngựa xoay người chạy, biến mất tại mệnh môn thảo nguyên chỗ sâu.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người không khỏi thở dài một hơi, nguyên lai đây là rút lui kèn lệnh.

Nhưng là còn không chờ bọn hắn thả lỏng trong lòng, từng tiếng tiếng kinh hô truyền đến.

"Mau nhìn, đó là cái gì?"

"Hỏa quang kia là cái gì, chẳng lẽ là hỏa thiêu trời."

Thiên Lưu môn chủ sửng sò, quay người nhìn lại, chỉ gặp từ bọn hắn ra trong sơn cốc, ánh lửa ngút trời, toàn bộ bầu trời đều nhuộm thành một mảnh màu đỏ.

Cuốn cuộn khói đặc dâng lên, không phải lộ ra máu tàn quang.

Hết thảy đều phảng phát thế giới tận thế, để người kim lòng không được địa sinh ra một loại run như cây sậy cảm giác.

"Xảy ra chuyện gì?"

Thiên Lưu môn chủ cả người đều đứng chết trân tại chỗ, trong lòng hiện lên dạng này một cái nghi vấn.

Đồng dạng, cái nghi vấn này cũng tràn ngập tại trong lòng của tất cả mọi người.

Thiên Lưu môn chủ gào lên thê thảm, phát điên vọt ra, phóng tới hẻm núi.

Tại một khắc đồng hồ trước, trong hạp cốc.

Bắc Hải cung chủ bọn người nhìn xem không ngừng rơi xuống người, cuối cùng vẫn là hạ quyết định, tạm thời đình chỉ leo lên, liền chờ đợi Thiên Lưu môn chủ đám người cứu viện.

Dạng này không ngừng rơi xuống, đã có không ít người quảng thành trọng thương, như là tiếp tục nữa, còn không biết muốn ngã chết mấy người.

Trong hạp cốc, yên tĩnh một mảnh, đồng bạn từ vong để bọn hắn rơi vào trầm mặc.

Không giống với dĩ vãng, đây là một loại bi thiết tâm tình.

Bọn hắn tiến vào thảo nguyên về sau, liền một đường hát vang tiến mạnh, chiến vô bất thắng.

Nhưng là ai có thể nghĩ tới, hôm nay trận đầu trận đánh ác liệt, liền đánh thành bộ dáng như vậy. Cái này để bọn hắn đối phía sau muốn phát sinh từng tràng chiến đấu, sinh ra một vẻ hoài nghi.

Bọn hắn thật sự có thể đánh bại thảo nguyên man nhân sao?

Mấy chục năm trước, Đại Đường Thánh Hoàng ngự giá thân chinh, ở giữa tác chiến là như thế nào gian khổ, mặc dù kịch nam bên trong đã đem những này khó khăn giản lược, nhưng là đồng dạng có thể dòm dẫm mà biết toàn cảnh.

Liên tục tùy tiện thắng lợi, phảng phát tàn sát đồ tể, tại trong thảo nguyên lát thành một đầu máu và xương con đường, để bọn hắn xem thường Đại Đường triều đình.

Những này như là cừu non thảo nguyên man nhân, vậy mà như thế yếu đuối, bọn hắn vậy mà quấy rối, bối rối Trung Nguyên mấy ngàn năm, triều đình quả nhiên không chịu nổi đã sớm.

Vẫn là cần bọn hắn đến vì Trung Nguyên bách tính chiếm được một tia an bình.

Nhưng là hiện tại, lại không còn có người loại suy nghĩ này.

Thảo nguyên man nhân tàn nhẫn cùng xảo trá, bọn hắn xem như thấy được một tia, nhưng là liền là chăm chú cái này một tia, liền để bọn hắn tâm mất.

Bóng đêm lơ lửng, để cho người ta kiểm chế, thảo nguyên đêm, càng là rét lạnh thấu xương, bọn hắn đã bồn tập tác chiến một ngày, cũng sớm đã vừa lạnh vừa đói.

Một chút yếu kém Tiên Thiên võ giả sớm cũng bởi vì nội lực hao hết, cũng không còn cách nào dùng nội lực chống cự giá lạnh, bọn hắn há miệng run rẩy từ trong ngực lấy ra cây châm lửa, dù cho không có củi lửa, nhưng là cây châm lửa hơi sáng quang cũng có thể mang cho bọn hắn tâm hồn một tia ấm

áp.

Nhẹ nhàng thổi một ngụm, cây châm lửa trong bóng đêm sáng tối chớp chòn, một tia hỏa tinh từ cây châm lửa bên trên rơi xuống, rơi vào trên mặt đất kia sền sệt chất lỏng màu đen phía trên, trong chốc lát, Luyện Ngục hàng thế...

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Như là thần minh

Biên thành quận thành bên trong, sôi trào khắp chốn.

Ngày xưa mở mặt tiền cửa hàng, làm ăn người, hôm nay toàn bộ đều đóng lại.

Trên đường phố đầy áp người, có thể nói chật như nêm cối.

Liên liên thành bên ngoài hơn mười dặm ở giữa, đều đứng đầy lít nhít người, những người này thật nhiều đều là đến từ phụ cận biên thành bách tính.

Vì cái gì?

Bởi vì hôm nay, đương kim Đại Đường Thánh Hoàng bệ hạ muốn giá lâm biên thành.

Không ai có thể minh bạch, đương kim Thánh Hoàng tại biên thành trong dân chúng danh vọng.

Kia gần như thắng thần minh.

Người có thể không tin nói, có thể không tin phật, cũng có thể không tin đầy trời thần tiên, nhưng là chỉ cần trên người người chảy biên quan bách tính trên người máu, người liền không thể không tin đương kim Thánh Hoàng.

Không người có thể lý giải, trăm ngàn năm qua, mỗi giờ mỗi khắc sinh hoạt tại thảo nguyên dưới vó ngựa sợ hãi.

Kia là tùy thời đều có thể mất mạng Âm Ảnh, từng có lúc, khi đó mọi người chỉ cần nghe được móng ngựa thanh âm, liền sẽ như là tận thế.

Người không giống người, sống còn không bằng một con chó.

Nhưng là, mấy chục năm trước, Thánh Hoàng còn là một vị Thái tử, theo thánh giá xuất chiến thảo nguyên, tin chiến thắng liên tiếp báo về, Thái tử suất lĩnh đại quân, một đường khai hoàn ca, giết thảo nguyên man nhân Quỷ Hồ sói tru. Máu nhuộm toàn bộ thảo nguyên.

Mấy ngàn vạn người trong thảo nguyên, bị đương kim Thánh Hoàng suất lĩnh trăm vạn đại quân, tàn sát gần như diệt tộc.

Dù cho đến hôm nay, Thánh Hoàng uy danh vẫn như cũ có thể làm cho thảo nguyên man nhân nằm sấp trên mặt đất, như ve sầu sợ mùa đông.

Hắn liền là biên quan bách tính chúa cứu thế, hắn không phải thần minh, hơn hẳn thần minh.

Đương tiếng vó ngựa truyền đến, dựa vào tiếng chiêng trống vang lên, dân chúng nhao nhao quỳ xuống đất.

Cái này phảng phất là một loại tín hiệu, từ ngoài mấy chục dặm, cái này đến cái khác bách tính quỳ trên mặt đất.

Đại Đường xưa nay không hưng quỳ lễ, cho dù là bách tính cũng không cần quỳ lạy.

Nhưng là gần đây, tất cả bách tính còn không nhìn thấy Thánh Hoàng thân ảnh, liền đã tất cả đều quỳ trên mặt đất.

"Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

...

Một tiếng này âm thanh khẩu hiệu từng để cho Thôi Ngọc cái này sinh ở đó kỳ hạ người khịt mũi coi thường, nhưng là hôm nay, không biết vì cái gì, Thôi Ngọc cảm thấy một tiếng này âm thanh kêu gọi, để hắn có một loại lòng chưa xót cảm giác.

Mắt giác độ tràn ra cảm động nước mắt.

Trước mắt một màn này, có lẽ chỉ có ở kiếp trước khai quốc đại điển bên trên mới có thể nhìn thấy.

Tất cả mọi người là phát ra từ phé phủ, kia một Song Song chân thành tha thiết con mắt, những này giản dị bách tính, bọn hắn xưa nay sẽ không nói dối.

Thôi Ngọc chưa từng gặp qua chuyện năm đó, nhưng là từ nơi này, lại thấy được năm đó một tia cái bóng, cho dù là cái này một tia cái bóng mơ hồ, cũng làm cho Thôi Ngọc trong lòng bội phục.

Lần thứ nhất, Thôi Ngọc bắt đầu đối cái này Thánh Hoàng có vẻ khâm phục.

Cổ kim nhiều ít Hoàng giả, năng có cảnh tượng như thế, chỉ sợ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đương đội nghi trượng đi tới, to lớn xe ép đi qua, bách tính tiếng hô hoán càng thêm điên cuồng, gần như cuồng loạn.

Thánh Hoàng ngồi tại chậm rìng xe vua bên trong, khuôn mặt uy nghiêm, treo ý cười.

Hắn không có nhìn về phía bất kỳ một cái nào bách tính, nhưng lại cho người ta một loại, hắn đã đem bọn hắn toàn bộ đều ghi tạc đáy lòng.

Lý Càn ngồi tại phía sau trong xe ngựa, nghe kia từng tiếng "Vạn vạn tuế!", trong lòng không biết là như thế nào một loại cảm xúc, hắn nhìn về phía trước người không phương xa Thánh Hoàng, trong lòng vô cùng tự hào, cái này chính là mình phụ hoàng, như là mặt trời lồi đồn.

Quang mang bắn ra bốn phía, như là thần minh.

"Một ngày nào đó, ta muốn như thế." Lý Càn kích động nắm chặt nắm đấm của mình.

Thánh Hoàng xe ép đi vào quận thành trước cổng chính, lúc này bách quan đã đợi chờ nửa ngày, Thôi Ngọc đứng tại bách quan hàng trước nhất.

Đội nghi trượng chậm rãi tách ra, vì Thôi Ngọc chờ bách quan tránh ra một đầu đại lộ.

To lớn xe ép đi vào Thôi Ngọc đám người trước mặt, Thánh Hoàng đứng dậy, nhìn xuống chúng nhân.

Thôi Ngọc bước nhanh đến phía trước, đi đến ba bước, vậy mà trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cao giọng quát: "Biên quan mười thành bách tính, cung nghênh Thánh Hoàng. Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Nguyên ta Đại Đường đã thọ Vĩnh Xương!"

Thôi Ngọc lớn giọng, như là một ngum chuông lớn, vang vọng tại ngày này địa bên trong.

Sau lưng bách quan sững sờ, trước đó không có cái này gốc rễ a, đây là muốn nào loại nào, bất quá bọn hắn đều là quan trường kẻ già đời, nhìn thấy đường đường đề sư đều là cái dạng này, nhao nhao học theo, quỳ rạp xuống đất, cao giọng quát: "Cung nghênh Thánh Hoàng, Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nguyên ta Đại Đường đã thọ Vĩnh Xương!"

Thôi Ngọc thanh âm thật sự là quá mức vang dội, hơn phân nửa quận thành người, đều nghe vào tai bên cạnh.

Lập tức toàn bộ quận thành bên trong, đều vang dội "Thánh Hoàng vạn tuế, nguyên Đại Đường đã thọ Vĩnh Xương" thanh âm.

Thánh Hoàng còn là lần đầu tiên nghe được loại thuyết pháp này, hai mắt tỏa sáng, cao hứng cao giọng nói ra: "Chư vị ái khanh, chư vị bách tính, bình thân!"

"Tạ Thánh Hoàng!" Đều nhịp nói lời cảm tạ, những người dân này, theo Thánh Hoàng một câu, rốt cục đứng lên.

Bọn hắn nghe được Thánh Hoàng thanh âm, lập tức lại là lâm vào một trận trong điên cuồng.

Đột nhiên, điểm điểm cánh hoa từ không trung vẩy xuống.

Vậy mà rơi ra một trận cánh hoa mưa.

Thánh Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện cao cao trên cổng thành, đứng đầy bách tính, bọn hắn vừa vặn giống khúc mắc đồng dạng, một bên cười to, một bên đem cánh hoa từ lăng hoa bên trong vẩy ra, vung xong một rổ, sau lưng ngay lập tức sẽ đưa lên một rổ, thật giống như mãi mãi cũng vậy không hết giống như.

Thánh Hoàng cười lớn đi xuống xe ép, đi vào Thôi Ngọc trước mặt, tại Thôi Ngọc cùng bách quan kinh ngạc bên trong, một bả nhấc lên Thôi Ngọc tay, đem hắn lôi kéo lên mình long xa bên trên.

Thánh Hoàng vung tay lên, nói ra: "Vào thành!"

Bách quan tránh lui, không lờ đội xe lần nữa tiến lên, đến gần giữ trật tự đô thị, hướng về quận thành bên trong hành cung đi đến.

Thượng Quan Lạc chờ bách quan, nhìn xem long xa xe ép bên trên cùng Thánh Hoàng sóng vai đứng thẳng Thôi Ngọc, lập tức trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, càng có một loại may mắn.

May mắn bọn hắn trước đó cũng không đắc tội Thôi Ngọc, bọn hắn biết Thôi Ngọc tại Thánh Hoàng nơi này vinh sùng, nhưng là tuyệt đối không ngờ rằng, vậy mà lại vinh sùng đến trình độ như vậy.

Liên là đương triều Thái tử, cũng chưa hề đều không có bậc này vinh hạnh đặc biệt.

Tại cánh hoa trong mưa, Thánh Hoàng long nhan cực kỳ vui mừng, hắn dùng chỉ có mình cùng Thôi Ngọc mới có thể nghe được thanh âm nói ra: "Để sư, cái này là chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ ngươi cũng học được bậc này nịnh nọt sự tình."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Thánh Hoàng ngài cái này trách oan hạ quan. Đây đều là những người dân này mình chuẩn bị."

Nhìn xem đầy trời hoa đầy, Thôi Ngọc cảm thán nói ra: "Những này cánh hoa, đều là dân chúng tự phát thu thập, theo vi thần biết, quận thành phương viên trăm dặm, lại không một đóa hoa tươi."

Thánh Hoàng hai mắt tỏa sáng, hắn biết Thôi Ngọc sẽ không lừa hắn, bởi vì thế giới này bên trên, còn không có mấy người người có thể lừa gạt đến hắn đường đường Đại Đường Thánh Hoàng.

Dân chúng trong thành từng cái nhìn xem Thánh Hoàng long nhan, kích động nói năng lộn xộn, thậm chí cùng nhau đi tới, Thôi Ngọc nhìn thấy quá nhiều bởi vì kích động mà hôn mê người.

Phảng phất, Thôi Ngọc có một loại thời không rối loạn cảm giác, hắn thật giống như thấy được đời trước, những cái kia Thiên Vương cự tình fan cuồng, chăm chú là bởi vì thấy được thần tượng một chút, liền kích động đã bất tỉnh.

Thôi Ngọc nhìn lấy lão nhân trước mắt, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy quang mang bắn ra bốn phía, như là thần minh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Tàn binh

Thánh Hoàng nghe xong Thôi Ngọc đám người báo cáo, đối với võ lâm đại quân cướp đi lương thảo, một mình tiến quân thảo nguyên, có vẻ hơi thờ ơ.

Hiển nhiên Thánh Hoàng cũng không đem bọn hắn để ở trong mắt.

Chỉ là lẳng lặng nghe xong Thôi Ngọc kể ra, thậm chí ngay cả hỏi đến đều chưa từng có hỏi.

Nhìn xem Thánh Hoàng tấm kia bình tĩnh mặt, Thôi Ngọc liền biết, chuyện này đã sớm tiến vào Thánh Hoàng tai mắt, bằng không Thánh Hoàng không sẽ bình tĩnh như thế.

"Đại quân đã tập kết hoàn tất, để sư cảm giác cho chúng ta là hắn là giờ phút này liền xuất phát, vẫn là chờ đến vào đông tái xuất phát." Thánh Hoàng hỏi.

Thôi Ngọc nghĩ nghĩ, nói ra: "Thảo nguyên tác chiến, toàn bộ Đại Đường nhất có quyền uy người không phải liền là bộ hạ ngài sao, ta nghĩ bộ hạ hắn là có dự định, vì thần liên không nói nhiều."

Thánh Hoàng cười như không cười nhìn xem Thôi Ngọc, không biết hắn đến cùng nghĩ như thế nào.

Thánh Hoàng ngồi sẽ vị trí của mình, nhìn về phía Lý Càn, nói ra: "Năm đó trăm vẫn là Thái tử thời điểm, liền một mình lãnh binh, giết vào mệnh môn trong thảo nguyên. Cho nên lần này, trăm hi vọng ngươi cũng có thể làm được. Trăm tạm thời sẽ không rời đi, lần này liền từ Thái tử ngươi tự mình lãnh binh năm mươi vạn, tiến quân thảo nguyên."

Lý Càn sững sờ, mặt bên trên lập tức nổi lên vui mừng, từ nhỏ hắn liền nghe lấy cha mình quang huy sự tích lớn lên, từng có lúc, hắn cũng mơ ước có một ngày, mình tự mình đẹp trai Bình, xuất chiến, không nghĩ tới, hôm nay mộng tưởng trở thành sự thật.

"Tạ phụ hoàng, nhi thần ỏn thỏa không có nhục phụ hoàng năm đó uy danh."

Thánh Hoàng lắc đầu, nói ra: "Ngươi đừng vội cao hứng."

Lý Càn nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng cười lấy nói ra: "Lần này ngươi vì đại quân chủ soái, trăm cùng đề sư cũng sẽ không theo quân, cho nên như thế nào tác chiến ngươi muốn mình cân nhắc một chút, làm tốt tác chiến kế hoạch."

"Đề sư cũng không cùng nhau đi tới?"

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, Lý Càn quay đầu nhìn về phía Thôi Ngọc, nhìn thấy cái kia trương không ngạc nhiên chút nào mặt, liền biết Thôi Ngọc đã sớm biết chuyện này.

"Bất quá ta đã vì ngươi chuẩn bị nhân tuyển, vào đi!" Thánh Hoàng nói.

Lúc này, đại diện bên ngoài đi tới một cái toàn thân mặc giáp cụt một tay tướng sĩ, toàn thân đen nhánh chiến giáp bên trên, không nhìn thấy một tia phản quang, toàn phong bế mủ giáp chỉ lộ ra hai con mắt xuống nửa gương mặt.

Hắn bước đi lên trước, toàn thân khí thế như hồng, sát khí lẫn lộn. Để cho người ta nhìn lên một cái, liền có một loại cảm giác không rét mà run.

Hắn khom mình hành lễ, nói ra: "Tội thần Thiết Tuyền, tham kiến Thánh Hoàng, tham kiến Thái tử, gặp qua đề sư."

Thôi Ngọc sững sờ, không nghĩ tới, người này lại là Thiết Tuyền.

Hiện tại Thiết Tuyền cùng lúc trước nhìn thấy người, đơn giản liền tưởng như hai người.

Nhớ ngày đó vừa nhìn thấy hắn lúc, uy phong lẫn lộn, phóng khoáng phi thường, nhưng hôm nay, lại toàn thân từ khí.

Thôi Ngọc không biết hắn vì sao lại biến thành cái dạng này, ngày đó hắn rời đi về sau, cũng không biết chuyện kế tiếp, chỉ biết là hắn vẫn còn tồn tại.

Thánh Hoàng nhìn xem Thiết Tuyền, nói ra: "Thiết Tuyền từ hôm nay trở đi ngươi liền đi theo Thái tử bên người, cùng nhau phát binh thảo nguyên, nhớ kỹ ngươi lời thề."

Nghe được Thánh Hoàng, Thôi Ngọc có thể thấy rõ ràng sau mặt nạ, hai đạo hồng quang lóe lên một cái rồi biến mất.

"Tuân mệnh!"

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nhìn về phía Thái tử nói ra: "Ngươi cùng Thiết Tuyền đi xuống đi, chính các ngươi thương thảo hành quân kế hoạch, sau ba ngày xuất phát."

Lý Càn cùng Thiết Tuyền hành lễ lui ra.

Thôi Ngọc nhìn qua đi ra đại diện hai người, nói ra: "Kia vị thần cũng đi chuẩn bị một chút đi."

Thánh Hoàng hỏi: "Ngươi nơi này chuẩn bị như thế nào."

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, nói ra: "Kế hoạch đã bị đại loạn, cái này kì binh xem như không cần dùng, chỉ có thể cùng đại quân cùng nhau xuất phát."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Được rồi, người tính không bằng trời tính, đề sư cũng không cần như thế để ý."

Mệnh môn trên thảo nguyên, Thiên Lưu môn chủ hơn nghìn người quần áo tả tơi, liền như là tên ăn mày, rồi búi tóc bên trên, tràn đầy đã kết vảy biến thành đen vết máu.

Thiên Lưu môn chủ hai mắt mờ mịt, hơn ba mươi vạn võ lâm đại quân, cứ như vậy chôn vùi trong tay của mình. Vén vén thời gian một ngày, Thiên Lưu môn chủ liền từ vạn quân thống soái, biến thành chó nhà có tang.

Hiện tại sau lưng chỉ có những này không biết là những môn phái kia người sống sót.

Mấy vạn Thiên Môn đệ tử, cùng cái khác các môn các phái cao thủ, hao tổn hầu như không còn. Hơn mười vạn Tiên Thiên trở lên cao thủ, tất cả đều táng thân biển lửa.

Cho tới bây giờ, Thiên Lưu môn chủ còn không nghĩ ra, một cái bình thường trong hạp cốc, vì cái gì vì dấy lên như thế lớn đại hỏa, liền là Bắc Cung cung chủ đều không có sống sót.

Bọn hắn cũng sớm đã lạc mất phương hướng, lương thảo cũng đã sớm khô kiệt. Nếu không phải hiện tại trên thảo nguyên còn có thể bắt được một chút thỏ rừng cùng đàn sói, chỉ sợ bọn họ chỉ có thể ăn cỏ sống qua ngày.

Nhưng là hơn nghìn người khẩu phần lương thực cũng không phải một cái con số nhỏ, liền là Thiên Lư môn chủ đều nhớ không rõ, mình bên trên một bữa cơm no là lúc nào ăn.

Theo đuổi không bỏ thảo nguyên Man binh, phẳng phát liền là cắt lúa, mỗi ngày đều sẽ tới thu hoạch một lúa lại một lúa, bọn hắn cũng từ nguyên bản hai ba vạn tàn binh, biến thành hiện tại hơn ngàn người.

Thiên Lư môn chủ không phải là không muốn quay người cuồng giết cùng nhau, nhưng khi Thiên Lư môn chủ nhìn thấy thảo nguyên Man binh bên trong xuất hiện thập hoang Thần Vực cao thủ lúc, là hắn biết, mình không có cơ hội.

Hắn chỉ có thể dẫn đầu những người còn lại, bỏ mạng phi nước đại.

Tất cả mọi người hai mắt trống rỗng, mờ mịt không biết làm sao. Loại ngày này đơn giản so Địa Ngục còn muốn cho người tuyệt vọng.

Ngoại trừ thảo nguyên Man binh truy sát, bọn hắn vẫn như cũ mỗi ngày đều có người ngược lại tại chạy trốn trên đường, độc trùng, rắn độc, đầm lầy, đói khát. Không giờ khắc nào không tại cướp đoạt mọi người tính mệnh.

Bắt đầu còn có người đi đỡ dậy người ngã xuống, nhưng đã đến hôm nay, bọn hắn đã sẽ không lại đi nhìn một chút ngã xuống đồng bạn.

Nếu người không đứng dậy được, ngay ở chỗ này ngủ đi. Có lẽ tử vong mới là giải thoát.

"Ồ..."

To rõ tiếng kèn vang lên, lập tức để cái này yên lặng bộ đội, trở nên hoảng loạn, cái kèn lệnh này âm thanh, liền như là ác mộng, mỗi ngày quấn quanh ở trong lòng của bọn hắn.

Bởi vì, mỗi một lần tiếng kèn vang lên, liền mang ý nghĩa bọn hắn có đem chết đi một nhóm người.

Bọn hắn không rõ, bọn hắn hiện tại đã bộ dáng như vậy, vì cái gì thảo nguyên man nhân không một hơi giải quyết bọn hắn, lại như là mèo bắt con chuột, mỗi ngày chỉ đồ sát một bộ phận liền lui ra.

Bọn hắn giống như có lẽ đã coi bọn họ là làm đồ chơi, nhìn lấy bọn hắn hoảng sợ khuôn mặt, liền sẽ vui vẻ làm càn cười to.

Trăm muôn thiết kỵ âm thanh truyền đến. Một chút võ lâm binh sĩ kêu rên một tiếng, hai mắt hiện ra hào quang màu đỏ thắm, quay người xông hướng phía sau.

Nhưng là càng nhiều người, lại tăng thêm tốc độ, hướng về phía trước bỏ chạy.

Thiên Lư môn chủ nhìn xem những cái kia phóng tới thảo nguyên man nhân võ giả, thở dài một tiếng, quay người rời đi.

Những người này cũng không phải là vĩ đại đường nào, bọn hắn cũng không phải là muốn hi sinh tính mạng của mình đi đổi về chiến hữu một chút hi vọng sống.

Bọn hắn chỉ là bị tử vong Âm Ảnh tra tấn nỗi điên.

Bọn hắn muốn dựa vào tử vong, đến cho mình một thống khoái.

Mấy ngày qua, mỗi ngày đều có dạng này người.

Bọn hắn đã chết lặng, xưa nay sẽ không đi quản bọn họ.

Thiên Lư môn chủ thở dài, hôm nay qua đi, bọn hắn không biết còn có thể may mắn còn sống sót mấy người, là tám trăm, năm trăm vẫn là toàn quân bị diệt.

Thiên Lư môn chủ không biết, cũng không muốn biết, bởi vì kia là một cái tàn khốc đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Đường chữ đại kỳ

Lao nhanh chiến mã chớp mắt đã tới, binh khí tiếng va chạm cùng sắt thép xé rách nhục thể thanh âm, thật giống như từng đạo tràn đầy bụi gai roi, quất vào phía trước chạy tán loạn vô lâm binh sĩ trên thân, để bọn hắn bỏ mạng chạy trốn.

Rất nhanh, giao chiến thanh âm liền ngừng lại.

Những này chẳng qua là một chút Luyện Khí võ giả, thực lực của bọn hắn vốn là địa vị, dù cho tái sinh mệnh sau cùng điên cuồng, cũng vô pháp đối với mấy cái này tinh nhuệ thảo nguyên rất kỳ binh tạo thành bất kỳ khó khăn gì.

Về phần những cái kia Luyện Khí Hóa Thần trở lên võ giả, bọn hắn có thể đi đến hôm nay, không có một cái nào sẽ là tâm trí mềm yếu hạng người.

Hiện tại đối với bọn hắn tới nói, sinh tồn mới là trọng yếu nhất.

Những này bởi vì sụp đổ mà lựa chọn quay người chém giết người, thì tương đương với vì bọn họ thắng được thời gian quý giá.

Bọn hắn luôn luôn xông vào đại bộ đội phía trước nhất, cho nên đào vong nhiều ngày vừa đến, lúc trước theo Thiên Lưu môn chủ xuất cốc trên trăm Luyện Khí Hóa Thần cường giả, đến nay đều không có một cái nào từ vong.

Từ vong, mãi mãi cũng là rơi vào người cuối cùng.

Những cái kia rơi vào cuối cùng, bị thảo nguyên kỳ binh đuổi kịp người, bọn hắn một bên chém giết, một bên chửi ầm lên, nhưng là vẫn như cũ không cách nào làm cho những này bọn hắn ngày xưa ngưỡng vọng tiền bối quay người cứu giúp.

Tại từ vong trước mặt, người khác chết cùng mình chết, bọn hắn lựa chọn là người khác chết.

Cái gọi là chính nghĩa, đạo đức, mãi mãi cũng không có có sinh tồn tới trọng yếu.

Ở chỗ này, giả nhân giả nghĩa mặt nạ rốt cục bị vô tình xé rách, chỉ là những cái kia chôn vùi tại Man binh loạn đào người, mình bạch quá muộn.

Hối hận không? Bọn hắn hối hận ruột đều thanh, thế nhưng là vô dụng.

Man binh nhóm sẽ không để ý tới bọn hắn, vui đầu chạy trốn những cái kia tiền bối cũng sẽ không đi để ý tới.

Phảng phất lời mình tiếng vó ngựa từ sau bên cạnh truyền đến, càng ngày càng gần. Bọn hắn biết, những này thảo nguyên Man binh nay trời còn chưa có giết đủ, sự hăng hái của bọn họ còn không có đạt được thỏa mãn, cho nên bọn hắn muốn tiếp lấy giết.

Rơi vào phía sau nhất người, từng cái trên mặt đều nổi lên tuyệt vọng thần sắc.

Đương tiếng vó ngựa cách mình cực tiến thời điểm, bọn hắn dừng bước, quay người phát ra đòi này một lần cuối cùng hò hét, phóng tới cuộn cuộn mà đến thiết kỵ.

Từng đạo tinh chuẩn mũi tên bắn vào thân thể của bọn hắn, bọn hắn thậm chí không thể chém xuống đối phương một mảnh một cước.

Sau đó liền như vậy ngã xuống, sau đó tại một thót một thót dưới vó ngựa, hóa thành từng bãi từng bãi thịt nát.

Những người này thật không thể tránh né những này mũi tên nha, bọn hắn có thể, nhưng là bọn hắn lại không nghĩ tránh, chỉ muốn năng đủ chết thống khoái đi, không hề bị đến tra tấn.

Thảo nguyên man nhân kỳ binh, từng cái tại trên lưng ngựa, trên tức lấy nhìn qua những này chật vật chạy trốn người, từng cái phát ra chói tai tiếng quái khiếu.

Bọn hắn thật giống như tại đi săn, tại nơi xa xôi, liền bắn ra từng đạo mũi tên.

Mỗi khi bắn bên trong một cái, bọn hắn liền sẽ phát ra đỉnh tai như óc tru lên, như là thợ săn, cao hứng bùng bùng.

Theo thời gian trôi qua, Thiên Lưu môn chủ đám người sắc mặt càng ngày càng kém, bởi vì bọn hắn phát hiện, ngày xưa lúc này, phía sau thảo nguyên kỳ binh đều cũng đã thối lui. Nhưng là hiện tại, bọn hắn vẫn tại hậu phương theo đuổi không bỏ.

Thiên Lưu môn chủ quay đầu nhìn lại, phát hiện bây giờ còn đang chạy trốn, chỉ bất quá chỉ là hơn hai trăm người.

Ngán ngùi một cái canh giờ, gần hơn tám trăm người, mệnh tang tại đây.

Nhìn xem những cái kia chăm chú cùng ở sau lưng mình, không ngừng bắn tên thảo nguyên man nhân, Thiên Lưu môn chủ biết, có lẽ hôm nay, bọn hắn đã quyết định hoàn tất trận này trò chơi.

Thiên Lư môn chủ quay đầu, cắn răng thật chặt quan, sau đó quát lên một tiếng lớn: "Luyện Khí Hóa Thần lấy thượng vũ giả, theo ta toàn lực trốn."

Lúc này, Thiên Lư môn chủ chỉ có thể từ bỏ những cái kia Luyện Khí võ giả.

Hiện tại cho dù bọn họ quay người chém giết, cuối cùng có thể còn sống sót lại có mấy người đâu, còn không bằng từ bỏ những này "Vương tử", toàn lực chạy, Luyện Khí Hóa Thần lấy thượng vũ giả, nếu là toàn lực chạy trốn, căn bản cũng không phải là những này thảo nguyên man nhân thời gian ngắn có thể đuổi kịp.

Phải biết, mặc dù là ngựa, cũng đồng dạng sẽ mệt.

Những cái kia Luyện Khí võ giả, không thể tin được nhìn xem kia hơn một trăm người, thật nhanh cùng mình kéo dài khoảng cách.

Thiên Lư môn chủ một câu, thật giống như từ thần tuyên án, tuyên án bọn hắn những này Luyện Khí võ giả tử hình, bọn hắn chỉ là con rối.

Mặc dù vẫn luôn có loại này lo lắng, nhưng khi sự tình phát sinh thời điểm, bọn hắn vẫn là không dám tin vào hai mắt của mình.

Thiên Lư môn chủ chờ hơn một trăm người toàn lực chạy vội, tự nhiên bị phía sau thảo nguyên man nhân để ở trong mắt, nhưng là bọn hắn nhưng thật giống như mù, đối với những người này làm như không thấy.

Bọn hắn giống như liền là quyết định sau lưng những này Luyện Khí võ giả.

Thế nhưng là, rỗng rã hơn năm ngàn kỵ binh, nhưng như cũ chỉ là lẻ tẻ bắn ra mấy mũi tên.

Dù cho hiện tại đã là cuối cùng một trò chơi, nhưng là bọn hắn vẫn như cũ muốn đem trò chơi tiến hành tới cùng.

Lý Càn một thân kim hoàng sắc khôi giáp, hán khuôn mặt lạnh lùng, cười tại một thót cao lớn tuấn mã màu trắng phía trên, uy nghiêm mười phần.

Mà Thiết Tuyền, đi theo bên người của hắn, mặt không biểu tình. Mấy chục vạn đại quân trùng trùng điệp điệp, một chút nhìn không thấy bờ.

Hiện tại đã là bọn hắn ra đến một tháng.

Cho dù bọn họ đã được đến Thiên Lư môn chủ ven đường tiến lên, đại quân những nơi đi qua đủ loại tình báo, nhưng khi Lý Càn nhìn thấy rách nát bộ lạc bên trên, tàn mất thi cốt, vẫn là có một loại cảm giác không thoải mái.

Nhưng là Lý Càn vẫn là rất nhanh liền thay đổi tâm tính.

Hắn là Đại Đường Thái tử, không phải người trong thảo nguyên Thái tử, ở trước mặt đối người trong thảo nguyên, cần không phải hắn thương hại, mà là bên hông hắn lợi kiếm.

Chiến tranh chưa từng có chính nghĩa, mà hai cái chủng tộc nhà chiến tranh càng là như vậy.

"Báo, Thái tử, tướng quân, phía trước mười dặm chỗ phát hiện mấy ngàn thảo nguyên rất kỵ binh." Lúc này, trinh sát đột nhiên đến báo.

Lý Càn sững sờ, đi một tháng, bọn hắn cuối cùng là gặp đợt thứ nhất thảo nguyên kỵ binh.

Mà Thiết Tuyền nghe được trinh sát, mặt nạ bên trong con mắt hiện ra xích hồng huyết sắc, sát khí đột nhiên bộc phát.

"Thái tử, chỉ là mấy ngàn thảo nguyên man nhân, mặt tướng đi đầu dính dính máu."

Lý Càn nhìn xem một thân sát khí Thiết Tuyền, kim lòng không được nhớ tới trước khi đi Thánh Hoàng tự nhủ, hắn nhẹ gật đầu, nói ra: "Tốt, bốn quân ngay ở chỗ này tĩnh hậu tướng quân hồi âm."

Thiết Tuyền nhẹ gật đầu, quát: "Trương Nhượng, suất lĩnh người càn chữ bộ, theo bản tướng xuất chiến!"

"Rõ!"

Thiết Tuyền hô xong, cũng không đợi đại quân đội ra khỏi hàng, hai chân kẹp lấy liền giục ngựa mà ra.

Bất quá mấy hơi thở, cuộn cuộn tiếng vỗ ngựa vang lên, từng đạo màu bạc hoan nghênh từ đại bộ đội một bên xông ra, thành lĩnh chỉ có hơn ngàn kỵ binh.

Bọn hắn toàn bộ vũ trang, một thân thiết giáp đem toàn bộ người bao bọc kỹ chặt chẽ, yên ngựa hai bên đặt vào hai khung căng xong dây cung liền tiếp tên nỏ, lưng eo chỗ an lấy cùng thảo nguyên man nhân cực kì tương tự loan đao. Trong tay cầm dài hai trượng to lớn trường mâu.

Ra tiếng vỗ ngựa, không có một tia tiếng vang.

Vừa mới gia tốc không đến bao lâu Thiên Lư môn chủ chờ hơn một trăm người đột nhiên dừng bước, bởi vì phía trước đột nhiên truyền đến cuộn cuộn

giống như tiếng sét đánh tiếng vó ngựa.

Thiên Lư môn chủ tràn đầy tro bụi trên mặt nổi lên một chút giận dữ. Đờn đờn sát khí, hẳn biết mình đã bị bao vây, hiện ở loại tình huống này, duy có một trận chiến mà thôi.

Hắn là Luyện Thần Phản Hư cường giả, mặc dù hắn tôn nghiêm sớm cũng không biết vút xuống ngay gì, nhưng là hắn hiện tại muốn một lần nữa nhặt hắn, hẳn muốn khiến cái này ghê tởm thảo nguyên rất người biết, Luyện Thần Phản Hư cường giả lừa giận, là đáng sợ cỡ nào.

Nhưng khi toàn thân hắn chuẩn bị chiến đấu thời điểm, khí thế toàn thân đột nhiên ngưng kết, coi là phía trước lóng lánh đạo đạo ngân sắc quang mang, kia hơn ngàn thiết kỵ như là tuyết lở bay thẳng mà tới.

Mà trên lưng ngựa, kia một cây tại gió lớn bên trong bay phát phối trên cờ lớn,

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Đại Đường chỗ đến, lúc có kinh quan sấn chi

Từ xưa vô lâm cùng triều đình liền là hai cái đối lập thế lực, dù cho khi bọn hắn đi ra sơn môn, đi vào biên quan, muốn cùng triều đình đại quân cùng nhau cùng chống chọi với thảo nguyên man nhân kỵ binh, vẫn như cũ không cách nào che giấu vô lâm cùng triều đình chỉ thấy mâu thuẫn.

Chỉ là do ở các loại nguyên nhân, bọn hắn đem loại mâu thuẫn này tạm thời chế trụ mà thôi.

Từ bọn hắn tiến vào vô lâm bắt đầu, bọn hắn liền chưa từng có giống giờ này khắc này, nhìn thấy Đại Đường quân đội của triều đình kích động như thế qua.

Bởi vì kia là trong tuyệt vọng một đạo ánh rạng đông, kia là hi vọng sống sót.

Thiết Tuyền một ngựa đi đầu, hai cái chân như là kim sắt, một mực kẹp ở trên lưng ngựa.

Chỉ còn một đầu cánh tay giờ lên cao cao, sau lưng kỵ binh lập tức phân tán hai đội, từ Thiên Lư môn chủ chờ bên người thân lách đi qua.

Đại Đường kỵ binh đột nhiên xuất hiện, lập tức tại đề kia hơn năm ngàn thảo nguyên man nhân kỵ binh lâm vào một trận rối loạn.

Sau đó, tất cả vô lâm vô giả ánh mắt khiếp sợ bên trong, rõ ràng so Đại Đường quân đội thêm ra gấp năm lần thảo nguyên rất kỵ binh, vậy mà không có một chút do dự, tất cả đều đánh ngựa quay người, điên cuồng chạy trốn.

Loại kia kinh hoàng cùng sợ hãi, không có nửa điểm che giấu, toàn bộ đều tan mất trong mắt của bọn hắn.

Cái này là thế nào một loại tư vị.

Ngày ngày truy đuổi lấy mình, coi bọn họ là làm con mồi, giống như từ thần thảo nguyên rất kỵ binh, khi nhìn đến Đại Đường quân đội lần đầu tiên, cũng không phải là nghĩ đến như thế nào đánh bọn hắn, mà là xoay người bỏ chạy.

Loại này chênh lệch cảm giác để những vô giả này có loại thổ huyết xúc động.

Đại Đường kỵ binh từ bọn hắn bên cạnh thân chạy vội mà qua, hơn một ngàn thiết kỵ không ai xem bọn hắn một chút, nếu không phải bọn hắn là người nhà Đường, chỉ sợ bọn họ sẽ không có chút nào do dự từ trên người của bọn hắn trực tiếp bước qua.

Thảo nguyên man nhân kỵ binh ngựa, đã bởi vì truy kích những vô giả này, sớm liền chạy hơn nửa ngày, ngựa của bọn hắn đã sớm lộ ra mệt mỏi, mà Đại Đường quân đội thiết kỵ cùng nhau đi tới, ngựa thế lực dồi dào, chỉ bất quá thời gian một nén nhang Đại Đường quân đội liền đã đuổi kịp thảo nguyên man nhân kỵ binh.

Kia từng trường vô trang đầy đủ gương mặt, lập loè khôi giáp, nhấp nháy sắc bén trường mâu, đều khiến những này thảo nguyên man nhân kinh hồn táng đảm.

Bọn hắn hốt hoảng quay người bắn ra từng đạo mũi tên, muốn ngăn cản bọn hắn truy kích.

Nhưng là mũi tên bắn tại trên người của bọn hấn, liền bị Đại Đường kỵ binh trên người khôi giáp trực tiếp bắn ra.

Mà rơi vào ngựa mũi tên, cũng bị bọn hấn nhẹ nhàng dùng tay trường mâu trực tiếp đẩy đến một bên, trận trận dày đặc mưa tên, vậy mà không cách nào đối bọn này Đại Đường thiết kỵ tạo thành một tia bối rối.

Đương giữa bọn hấn khoảng cách chỉ có năm mươi bước thời điểm, Thiết Tuyền trầm muộn âm thanh âm vang lên.

"Nô!"

Ra lệnh một tiếng, tất cả thiết kỵ nắm lấy dây cương tay trái lập tức buông ra dây cương, từ yên ngựa hai bên nắm lên liên tiếp tên nô.

Đương song phương chỉ còn hai mươi bước thời điểm, Thiết Tuyền đằng đằng sát khí phun ra một cái "Thả" chữ.

Lập tức, phổ thiên cái địa mưa tên rơi vào thảo nguyên rất kỵ binh đại đội bên trong.

Từng tiếng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, từ không trung nhìn lại, phảng phất đất đá đổ sụp, một khối lớn khu vực đột nhiên đổ sụp.

Ngã xuống ngựa cùng thảo nguyên man nhân phát ra tiếng vang nặng nề, một chút tránh thoát mũi tên thảo nguyên Man binh, rất nhiều đều bị bất thành linh va chạm, trực tiếp từ trên lưng ngựa hất lộn xuống.

Chỉ cái này một đợt mưa tên, liền ngã xuống hơn năm trăm cái kỵ binh.

Còn lại thảo nguyên man nhân không có một cái nào chuẩn bị trở về đầu cứu viện, ngược lại là bởi vì hậu phương đột nhiên ngã xuống mấy trăm người mà thở dài nhẹ nhõm.

Bởi vì những người kia lít nha lít nhít bày khắp một mảng lớn, tạo thành một mảnh bầu trời nhưng ngăn Barricade ngại.

Bởi vì bọn họ chết, Đại Đường thiết kỵ đem không cách nào đuổi kịp bọn hấn.

Nhưng là bọn hấn còn không có cao hứng bao lâu.

Chỉ gặp Thiết Tuyền trường đao trong tay lẳng không một trăm, to lớn huyết hồng sắc đao khí bắn ra, nổ vang truyền đến, lập tức đầy trời tàn chi máu xương. Đất đá tung bay.

Nguyên bản bị ngã xuống thảo nguyên man nhân binh mã ngăn lại con đường, trong nháy mắt xuất hiện dài mười mấy trượng con đường, Thanh Thanh thậm chí cũng không thấy, lộ ra phía dưới màu nâu thô nhõng.

Thảo nguyên man nhân quý khố sói gào, điên cuồng co rúm rơi ngựa, nhưng là ngựa của bọn hấn lúc này vô luận như thế nào cũng đều không thể chạy càng nhanh.

Đương hai con liên tiếp tên nô toàn bộ sử dụng hết về sau, phía trước đã không còn có một cái thảo nguyên man nhân.

Thiết Tuyền đánh ngựa quay người, lạnh lùng nhìn xem bốn năm dặm bên trong, hoành bày tám dặm thẳng, còn có những cái kia mất đi ngựa chạy trốn từ phía thảo nguyên man nhân, trong mắt hào quang màu đỏ thẫm càng hơn.

"Tán!"

Đơn giản hữu lực mệnh lệnh truyền ra, cả bộ chặt chẽ dựa sát vào Đại Đường thiết kỵ thật nhanh tán ra.

"Giết sạch!"

Thiết Tuyền không hề bận tâm phun ra hai chữ này, lập tức thật giống như xóc lên một trận giết chóc thịnh yến đại tiệc.

Lần này, Thiết Tuyền không hề động, nhưng là phía sau hấn một ngàn tướng lĩnh thật giống như thoát dây cung mũi tên, bắn ra.

Bọn hấn từng cái cúi người xuống, dài hai trượng trường mâu thật chặt kẹp ở dưới nách.

Khoảng cách tiếng vỗ ngựa tán loạn vô tự, nhưng là động như lôi đình.

Từng đạo tiếng vang nặng nề truyền đến, dài hai trượng trường mâu bên trên mặc bốn năm cái thảo nguyên man nhân, như là thịt xiên.

Một chút binh sĩ nhìn thấy trường mâu bên trên dày đặc thi thể, tiện tay liền đem trường mâu vút bỏ.

Tay phải khẽ động, phía sau loan đao đã nắm trong tay.

Vô lâm đại quân những người sống sót, chấn kinh nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

Loan đao tiếng va chạm, thê lương bi thảm âm thanh, thân thể rơi xuống phốc phốc âm thanh, đây hết thảy tràng cảnh, hết thảy thanh âm đều là quen

thuộc như thế, kia đã từng là bọn hắc ác mộng, nhưng là hôm nay, cái này con ác mộng chủ nhân, biến thành thảo nguyên man nhân.

Không còn là bọn hắc.

Thiên Lưu môn chủ nuốt nước miếng một cái, hắc chần kinh nhìn trước mắt hết thấy. Những này Đại Đường quân nhân võ công cũng không phải là cao bao nhiêu, giết chóc chiêu thức cũng không hoa lệ, đơn giản, bạo lực, thẳng thiết yếu hại.

Thiên Lưu môn chủ tự hỏi, nếu là bọn họ đối mặt chính là mình, những chiêu thức này không dùng được.

Nhưng là không biết vì sao, Thiên Lưu môn chủ nhìn thấy cái này đơn giản hữu hiệu giết chóc, toàn thân lông tơ đều kim lông không được đứng lên, đáy lòng ần ần phát lạnh.

Đương cái cuối cùng thảo nguyên man nhân ngã xuống về sau, một ngàn thiết kỵ thật nhanh tụ lại.

Thiết Tuyền cười ngửa, đi ngang qua Trương Nhưộng bên người lúc, lạnh lùng nói ra: "Dựa theo quy củ xử lý!"

Trương Nhưộng trong mắt tinh quang lóe lên, tiếp lệnh.

Thiết Tuyền đi vào Thiên Lưu môn chủ bọn người trước mặt, lạnh lùng nhìn bọn hắc một chút, nói ra: "Theo bản tướng tiến đến yết kiến Thái tử."

Thiên Lưu môn chủ khẽ giật mình, đáy lòng đồ đạc hoảng, thế nhưng lại không có cách nào nói ra một chữ, chỉ có thể nhẹ gật đầu.

Khi bọn hắc rời đi thời điểm, Thiên Lưu môn chủ quay đầu nhìn một cái sau lưng chiến trường, đột nhiên phát hiện, theo bọn hắc rời đi chỉ có chừng phân nửa người, còn lại một nửa lưu tại trên chiến trường, chỉ gặp bọn họ xuống ngựa, đi hướng từng cái thảo nguyên man nhân bên cạnh thi thể, giờ tay chém xuống, chặt kế tiếp cái đầu, xách trong tay.

Thiên Lưu môn chủ sửng sò, hắc nhìn về phía đi ở bên cạnh một cái tướng sĩ, hỏi: "Bọn hắc đang làm gì?"

Cái kia tướng sĩ lạnh lùng nhìn hắc một cái, nói ra: "Quét dọn chiến trường!"

"Vậy tại sao muốn chặt rơi đầu!" Thiên Lưu môn chủ tiếp tục hỏi, bởi vì hắc biết, quân công ghi chép phương pháp, là dựa theo địch nhân tai trái ghi chép công huân.

Cái kia tướng sĩ không nhịn được nhìn hắc một cái, hắc phát hiện cái này vấn đề cá nhân cũng thật nhiều, bất quá hắc vẫn là nói ra: "Đây là quy củ của chúng ta, Đại Đường chỗ đến, lúc có kinh quan sát chi."

Ngắn gọn một câu, không biết vì cái gì, lập tức khiến cái này người còn sống sót có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Thiên Lưu môn chủ dừng bước lại, quay đầu nhìn qua chiến trường, ngốc ngốc ngẩn người, lúc này động tác nhanh chóng binh sĩ, đã tại một khối trên đất trống, bày đầy đầu lâu.

"Đại Đường chỗ đến, lúc có kinh quan sát chi." Thiên Lưu môn chủ lâm bầm trở về chỗ câu nói này, thờ dài một tiếng, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Vì

Thiết Tuyền kỵ binh bộ đội cũng không có bởi vì muốn chiếu cố Thiên Lưu môn chủ bọn người mà thả chậm tốc độ, bất quá bọn hắc đều là võ giả, tăng thêm trải qua mấy ngày nay, đường dài khinh công bọn tập bọn hắc sớm liền đã thành thói quen, mặc dù Tiên Thiên trở xuống người sống sót theo không kịp bọn hắc, nhưng là căn cứ ven đường dấu vết lưu lại, bọn hắc ngược lại cũng không cần sợ hãi mất dấu.

Mà lúc này, người sống sót rõ ràng phân làm hai bộ phận, một bộ phận liền là Thiên Lưu môn chủ chờ luyện tinh hóa khí lấy thượng vũ giả tạo thành đội ngũ, một phần khác liền là kia mười mấy cái còn sót lại Luyện Khí cảnh giới võ giả.

Thiên Lưu môn chủ yên lặng bồn tẩu, nhưng là một trái tim đều đã thả tại sau lưng Luyện Khí võ giả bọn người trên thân.

Dù cho không cần quay đầu lại, Thiên Lưu môn chủ bọn người vẫn như cũ có thể cảm giác được kia hậu phương mang theo cừu hận, ánh mắt chán ghét.

Tại sinh tử tồn vong ở giữa, bọn hán bị vô tình vứt bỏ, đem bọn hán xem như con rơi, không ai quan tâm sinh tử của bọn hán, ngược lại hi vọng bọn họ có thể kéo thêm một hồi thảo nguyên man nhân truy sát.

Thiên Lưu môn chủ bọn người là bọn hán ngày xưa cần triều thánh tồn tại, đại biểu cho trong chốn võ lâm chính nghĩa, công đạo.

Nhưng là hôm nay, phảng phất toà kia thần đài sụp đổ, bọn hán nhìn thấy không phải quang minh, mà là như là vực sâu hắc ám.

Không có cái gì so tín ngưỡng sụp đổ càng có thể khiến người tuyệt vọng.

Bi thương tại tâm chết, cũng không chỉ là nói một chút mà thôi.

Thiên Lưu môn chủ biết, một nhưng bọn hán trở lại Đại Đường, kịp thời bọn hán vẫn như cũ cao cao tại thượng, nhưng lại sẽ bị khắp thiên hạ sở thoái khí.

Thân là võ lâm minh chủ, tại thời khắc nguy cơ, không có xả thân cứu viện đệ tử của mình, đồng bào, ngược lại đem bọn hán đẩy lên phía trước, vì mình sinh lộ đập ra một đầu tràn đầy thi thể con đường.

Bọn hán đem vạn kiếp bất phục, thậm chí bọn hán tông môn đều lại bởi vậy trở thành võ lâm trò cười, người người phi nhĩ đối tượng.

Thiên Lưu môn chủ thật chặt nắm chặt nắm đấm, hán không thể cho phép chuyện này phát sinh, vô luận như thế nào đều muốn ngăn cản.

Nhưng là như thế nào ngăn cản, bọn hán đã được đến Đại Đường quân đội cứu viện, còn dư lại chiến đấu, đã cùng bọn hán không có quan hệ.

Nói cách khác, trừ phi Đại Đường quân đội tan tác, bọn hán sẽ không còn có sinh mệnh nguy cấp.

Đột nhiên, Thiên Lưu môn chủ dừng bước.

Đi theo tại phía sau hán hơn một trăm luyện tinh hóa khí võ giả nhìn thấy hán đột nhiên dừng lại,

Cũng đều dừng bước lại, nghi hoặc mà nhìn xem hán.

Trời lưu cửa tộc đánh một thủ thế, để bọn hán không cần nói.

Một bên vọt qua Đại Đường binh sĩ chỉ là nghi ngờ nhìn bọn hán một chút, liền không tiếp tục để ý, ngược lại là phía trước nhất Thiết Tuyền quay đầu nhìn một cái, lưu lại một cái cao thâm mặt trầm ánh mắt, sau đó cũng không có đình chỉ, tiếp tục hướng phía trước.

Đương Đại Đường thiết kỵ tách ra khỏi bọn họ về sau, Thiên Lưu môn chủ nhìn về phía người bên cạnh nói ra: "Chư vị, hiện tại là thời điểm làm ra lựa chọn thời điểm."

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn hán.

Thiên Lưu môn chủ không nói gì, chỉ là lung lay một chỉ phương xa ngay tại chạy tới một đám Luyện Khí võ giả.

Bọn hán chỉ là sững sờ, liền minh bạch Thiên Lưu môn chủ là có ý gì, lập tức tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Bọn hán đều là hướng dự võ lâm chính đạo cao thủ, thụ người yêu mến kính ngưỡng, bây giờ lại muốn như vậy làm, để bọn hán trong lúc nhất thời lại có loại tay chân luống cuống bàng hoàng.

Thiên Lưu môn chủ chau mày, không nghĩ tới cho tới bây giờ, bọn hán vậy mà như thế không quá quyết, Thiên Lưu môn chủ lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Bọn hán còn sống, đem khiến cho chúng ta thân bại danh liệt, toàn bộ võ lâm đều lại bởi vậy bị đá kích lớn, loại chuyện này bản tôn tuyệt đối không thể cho phép phát sinh. Cho nên, chỉ có bọn hán chết rồi, mới có thể bảo chứng ta võ lâm chính đạo uy nghiêm không mất. Các ngươi còn do dự cái gì?"

Dù cho cho tới bây giờ, bọn hán muốn làm ra nhất là bản thủ sự tình, Thiên Lưu môn chủ lại còn có thể sử dụng loại này vì thiên hạ đại nghĩa ngôn ngữ, nghĩa Chính Ngôn từ nói ra, không thể không khiến người bội phục hán mặt dày vô sỉ.

"Thế nhưng là, bọn hán tồn tại đã bị Đại Đường quân đội biết. Hiện tại giết bọn hán còn có cái gì dùng?" Một võ giả nói.

Thiên Lưu môn chủ dữ tợn cười một tiếng, nói ra: "Không có chứng cứ, nói những thứ này nửa năm triều đình vu oan võ lâm chính đạo cao thủ sự tình còn thiếu sao? Có ai sẽ tin tưởng."

Nghe được Thiên Lưu môn chủ kiểu nói này, bọn hán liếc nhau một cái, từng cái trong mắt nổi lên hồng quang, dữ tợn nhìn qua đã cách nhóm người mình không xa Luyện Khí võ giả.

Bọn này Luyện Khí võ giả nghi hoặc nhìn Thiên Lưu môn chủ bọn người, mặc dù bọn hán từng cái mặt không biểu tình, nhưng là vẫn như cũ có thể khiến người ta liếc nhìn bọn hán đầy mặt ẩn tàng căm hận cùng chán ghét.

Bọn hán liếc nhau, một mình đi ra đến, nói ra: "Không biết các vị tiền bối dùng lại là có ý gì." Trong lời nói lộ ra không che giấu chút nào lạnh lùng.

Thiên Lư môn chủ thở dài một tiếng, một bộ trách trời thương dân đáng về, nói ra: "Các ngươi quá chậm, cho nên chúng ta tới giúp các ngươi, để các ngươi đi nhanh một chút."

Rõ ràng là rất ôn hoà một câu, lại không biết thế nào, lại làm cho Luyện Khí võ giả kim lòng không đành run rẩy một chút.

Bọn hắn đều là trong giang hồ sò soạng lần mò qua, tâm chí kiên định, bằng không cũng vô pháp kiên trì đến bây giờ.

Chỉ là bọn hắn không thể tin được, Thiên Lư môn chủ bọn người vậy mà ngay tại lúc này, muốn làm ra loại chuyện này.

Bọn hắn không muốn tin tưởng, nói ra: "Đa tạ minh chủ ý đẹp, chính chúng ta có thể làm, không cần minh chủ cùng các vị tiền bối lo lắng."

Đương Thiên Lư môn chủ quay đầu nhìn về phía bọn hắn thời điểm, bọn hắn rất nhiều người đều kim lòng không được lui một bước.

Thiên Lư môn chủ xùy cười lấy nói ra: "Nhìn tới vẫn là người thông minh tương đối nhiều, đáng tiếc."

Thiên Lư môn chủ, lập tức ứng chính ngay ngắn suy đoán của bọn hắn, bọn hắn không thể tin nhìn qua Thiên Lư môn chủ bọn người, nói ra: "Các ngươi vậy mà làm như thế, chẳng lẽ không sợ Đại Đường tướng sĩ đem các ngươi ti tiện hành vi truyền đi sao?"

Hắn, lập tức gây nên Thiên Lư môn chủ đám người tùy tiện cười to.

Nhìn xem kia từng cái đã vận vẹo mặt, bọn hắn rất nhiều người đều khuôn mặt trống rỗng, bọn hắn đã không có nước mắt, nhớ ngày đó hùng tâm tráng chí, muốn đi vào thảo nguyên kiến công lập nghiệp, hướng dự thiên hạ, trở thành người người kính ngưỡng đại anh hùng.

Nhưng là ai biết, cuối cùng bọn hắn không có chết tại thảo nguyên rất tay của người dưới, ngược lại muốn chết tại bọn hắn kính ngưỡng chính đạo trong tay tiền bối, đây thật là một loại lớn lao chăm chọc.

Bọn hắn không có chạy trốn, bởi vì bọn hắn biết, căn bản không đường có thể trốn, thực lực chênh lệch liền như là tại trước mặt bọn hắn vỡ ra một đạo khẳng khít vực sâu, bọn hắn không cách nào vượt qua.

Thiên Lư môn chủ thở dài một tiếng, nói ra: "Động tác nhanh lên, hậu phương còn có không biết lúc nào chạy tới Đại Đường tướng sĩ."

"Các ngươi mấy tên khốn kiếp này, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua các ngươi."

"Các ngươi vương, uống làm người, các ngươi những súc sinh này."

"Ta hận, hận cái này thương thiên không có mắt..."

Từng tiếng tiếng chửi rủa, hóa thành bọn hắn đời này sau cùng thanh âm, cuối cùng sẽ tại thế gian này giảm đi, không cải biến được bất cứ chuyện gì.

Trương Nhượng suất lĩnh lấy còn lại kỵ binh đi qua, hắn đột nhiên nhú mày, bởi vì mảnh này trên đồng cỏ vấy xuống mảnh này phiền máu tươi, gay mũi mũi máu tươi cho hắn biết, nơi này đã từng phát sinh qua cái gì.

Bất quá hắn chỉ là nhú mày, bởi vì những chuyện này, cùng hắn lại có quan hệ gì.

Một tiếng to rõ Ưng Minh từ không trung vang lên, phảng phất như nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210:

Hơn một trăm cái luyện tinh hóa khí trở lên võ giả, xử lý hơn hai mươi cái Luyện Khí võ giả, thật sự là lại chuyện quá đơn giản tình, chỉ là mấy hơi thở, cũng đã đem bọn hắn toàn bộ tru sát.

Nhanh chóng thu thập xong thi thể về sau, Thiên Lư môn chủ bọn người liền hoá tốc đuổi kịp Thiết Tuyền bộ đội.

Khoảng cách thật xa, Thiên Lư môn chủ bọn người liền thấy kia trùng trùng điệp điệp đại bộ đội, phảng phất một đầu cự long.

Không cần Thiết Tuyền nói cái gì, phía sau hần tướng sĩ liền như là nham tước về tổ, trực tiếp tiến vào mình nguyên bản vị trí, nếu không phải còn có thể nhìn thấy bọn hần khôi giáp bên trên pha tạp vết máu, bọn hần liền như là chưa từng có tham gia qua chiến đấu.

Thiết Tuyền đi vào Lý Càn bên người, thật nhanh nói một câu nói, liền cười tại Lý Càn sau lưng giữ im lặng.

Lý Càn nghe được Thiết Tuyền nói cho chính mình sự tình, con ngươi co rút lại, kinh ngạc nhìn qua đã đi tới bên cạnh mình hơn một trăm người.

Hần bây giờ không có nghĩ đến, chỉ bất quá mấy tháng công phu, hơn ba trăm ngàn người liền chỉ còn lại như thế chọn người.

Đây là Lý Càn vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến, đây chính là hơn ba mươi vạn võ lâm cao thủ, Tiên Thiên cảnh giới trở lên cũng không biết có bao nhiêu người, liền là khắp nơi tìm Đại Đường tất cả quân đội, có loại thực lực này chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mặc dù lại xuất phát trước, Thôi Ngọc liền đã từng đi tìm Lý Càn, nói cho hần biết bọn hần đã cùng tiến vào thảo nguyên võ lâm đại quân đã mất đi thời gian rất lâu liên hệ, Thôi Ngọc suy đoán bọn hần chỉ sợ đã bại trận, nếu là bọn họ có thể phát hiện bọn hần, không ngại liền đem bọn hần thu nhập dưới trướng, nói không chừng còn có thể cử đi một chút công dụng.

Thế nhưng là bây giờ, ai có thể nói cho hần biết, cái này hơn trăm người tại một trận hơn trăm vạn người đại hội chiến bên trong, có thể đưa đến cái tác dụng gì.

Đừng bảo là bọn hần thực lực Cường hung hãn, hần năng thực lực có cường hần nữa đối phương cũng đồng dạng có loại này đẳng cấp cao thủ, trừ phi tại quyết chiến lúc, bọn hần còn có thể kiềm chế đối phương cao thủ, tại bình thường bọn hần ngoại trừ lương thảo bên ngoài, không có có tác dụng gì.

Lý Càn từ đáy lòng bắt đầu chán ghét những người này, ba mươi vạn người, Lý Càn lòng đang rỉ máu, nhưng là việc đã đến nước này, còn có thể như thế nào!

Thiên Lưu môn chủ nhìn xem lập tức ngồi cao Lý Càn, trong lòng không biết cỡ nào tư vị, hần tiến lên một bước, miệng đầy đắng chát hành lễ nói: "Thiên Môn chương môn trời lưu cùng một đám võ lâm thông đạo gặp qua thái tử điện hạ."

Lý Càn lạnh lùng nhìn hần một cái, giờ tay lên qua loa khoát tay áo, thuận miệng gọi sau lưng một cái thân binh, nói ra: "Những người này đào mệnh trốn một mối, ngươi dẫn bọn hần xuống dưới thu xếp tốt, cho chút ăn uống quần áo sạch sẽ, chớ có lười biếng!"

Nói xong Lý Càn liền không để ý cái này lắng ngay tại chỗ hơn một trăm người.

Thiên Lưu môn chủ không thể tin được nhìn xem đi xa Lý Càn, hần vậy mà như thế lãnh đạm bọn hần, càng là dùng như vậy ngôn ngữ vũ nhục bọn hần.

Tất cả mọi người mặt đỏ tới mang tai, siết chặt nắm đấm, thế nhưng là cuối cùng vẫn là đều buông ra, bọn hần còn có thể như thế nào, bọn họ đích xác là đào mệnh mà đến, phổ thông chó nhà có tang.

Kia thân vệ nhìn lấy bọn hần đứng tại chỗ, nhìn xem Lý Càn đi xa phương hướng, vậy mà không có một cái nào để ý chính mình, cau mày, vừa muốn nổi giận, nhưng là nghĩ đến Thái tử trước đó phân phó, không thể lãnh đạm, thế là chỉ có thể ngăn chặn lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói ra: "Còn xin các vị mau một chút, tại hạ nghề nghiệp là bảo hộ Thái tử, đem các ngươi thu xếp tốt về sau, còn muốn cho thái tử điện hạ phục mệnh."

Thiên Lưu môn chủ dưới đáy lòng thờ dài một tiếng, "Hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh a!"

Nhưng là cái này lại như thế nào, ai gọi mình rơi xuống khó đâu!

"Vậy liền phiền phúc vị tướng quân này!"

Nguyên bản tính tình không quá thân binh,

Nhìn thấy Thiên Lưu môn chủ bọn người thái độ coi như cung kính, lúc này sắc mặt mới tốt hơn nhiều.

Đương đại quân đi ngang qua trước đó giao chiến địa phương, Thiên Lưu môn chủ bọn người nhìn thấy một tòa cự đại kinh quan!

Kia từng trưng vạn vẹo khuôn mặt, khiến đang ngồi ở xe kia bên trên ăn cái gì người toàn bộ đều cúi đầu.

Mấy ngày về sau, Ngụy vũ tiếp vào Lý Càn truyền đến chiến báo, Thôi Ngọc trực tiếp lướt qua, phát hiện quả nhiên xuất hiện liên quan tới thảo nguyên đại quân tin tức, chỉ là kết quả kia lập tức để Thôi Ngọc trợn mắt hốc mồm.

Hần cùng Lý Càn đồng dạng, cũng không thể tin được, ba mươi vạn đại quân, trong thời gian ngắn như vậy, cứ như vậy không có.

Chỉ là cái này phong trong chiến báo nói chỉ là phát hiện Thiên Lưu môn chủ cầm đầu hơn một trăm vị người sống sót, chuyện cụ thể cái này phong trong chiến báo cũng không có bàn giao.

Cười khổ một tiếng, Thôi Ngọc cầm những chiến báo này, đi tới Thánh Hoàng trước mặt, đưa nó giao cho Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng chỉ là tùy ý nhìn trong chốc lát, liền ngừng đầu nhìn về phía Thôi Ngọc, hỏi: "Hiện tại bọn hán toàn quân bị diệt, người dự định tiếp xuống làm sao bây giờ?"

Thôi Ngọc thở dài, nói ra: "Lúc đầu chuẩn bị dùng phép khích tướng, để bọn hán làm chúng ta mỗi như, ai biết bọn hán vậy mà như thế vô dụng! Bất quá may mắn, còn có mười mấy vạn người lưu tại biên quan."

Thánh Hoàng cau mày nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Hiện đang phát sinh loại chuyện này, người dự định như thế nào để những người còn lại hoàn thành mỗi như công việc."

Thôi Ngọc cười từ Thánh Hoàng trong tay đem chiến báo muốn trở về, nói ra: "Rất đơn giản, nói rõ sự thật, lúc này không giống ngày xưa, ban đầu phương pháp đã vô dụng, cho nên vì thân chuẩn bị trực tiếp mời bọn họ đi làm mỗi này công việc!"

Thánh Hoàng nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Đã người có nắm chắc như vậy, như vậy sự tình liền giao cho người đi làm đi!"

Thôi Ngọc hành lễ, trực tiếp thối lui ra khỏi đại điện.

Mặc dù quyết định trực tiếp đem sự tình nói cho bọn hán, mời bọn họ làm mỗi dụ, nhưng là ở trước đó, Thôi Ngọc tất cần biết trời lưu chương môn bọn người ở tại trong thảo nguyên đến cùng xảy ra chuyện gì.

Đối với thảo nguyên man nhân mà nói, ba mươi vạn đại quân tuyệt đối không phải một cái con số nhỏ. Nếu là tùy ý bọn hán tại trong thảo nguyên hoành hành, chỉ sợ sẽ là trong thảo nguyên vương đình đều muốn nhượng bộ lui binh.

Cho tới bây giờ, Thôi Ngọc còn tại hiếu kì thảo nguyên man nhân là làm được bằng cách nào, nếu là không biết, chỉ sợ lần này đại chiến, Đại Đường quân đội tuyệt đối gặp nhiều thua thiệt.

Cho nên Thôi Ngọc nhất định phải hiểu rõ.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc liền vội vàng trở lại chỗ ở của mình, viết một phong mật tín, để cho người ta ra rồi thúc ngựa đưa đến Lý Càn trong tay.

Đem mật tín gửi sau khi ra ngoài, Thôi Ngọc liền cầm lấy trước đó kia phong chiến báo, tiến về võ lâm đại doanh.

Trong triều đình có chuyên môn dùng để truyền lại tin tức nhanh chóng ung, tin tức không hai ngày nữa liền đưa đến Lý Càn trong tay.

Chỉ bất quá, đương Lý Càn nhận được tin tức thời điểm, sắc trời đã đã khuya, nhưng nhìn xong tin tức Lý Càn, lập tức liền phái người đem trời lưu bọn người truyền triệu đến đây.

Thiết Tuyền không hiểu nhìn về phía Lý Càn.

Lý Càn khổ cười lấy nói ra: "Bốn quân nói cho cùng vẫn là tuổi trẻ, kém chút bởi vì chính mình hi ác mà làm trẻ nãi đại sự."

Thiết Tuyền vẫn là nhìn xem hán, Lý Càn ở trong lòng thống khổ kêu rên một tiếng, cái này Thiết Tuyền từ khi trăm sông núi một trận chiến về sau, thật giống như biến thành người khác, tích chữ như vàng, Lý Càn có đôi khi cảm giác mình thật giống như một đứa ngốc đồng dạng.

Bất quá hán còn có thể cảm giác được Thiết Tuyền ánh mắt nghi hoặc, cho nên Lý Càn vẫn là nói ra: "Đề sư gửi thư, để chúng ta chú ý mấy điểm. Cho nên bốn quân muốn tìm trời lưu bọn người, đem bọn hán như thế nào bại trận trải qua tuần hỏi ra."

Thiết Tuyền khinh thường quay đầu, giống như đang nói, bất quá một đám người ô hợp, có gì cần hỏi thăm.

Lý Càn thần sắc trịnh trọng nói ra: "Thiết tướng quân, nếu là người muốn đem cái này ba mươi vạn đám ô hợp trong thời gian ngắn như vậy giặt sạch, không biết người có thể làm được hay không, hoặc là nói, người cần bao nhiêu người mới có thể làm đến."

Thiết Tuyền sững sờ, nhìn về phía sắc mặt trịnh trọng Lý Càn, hán trầm tư một chút, cuối cùng lắc đầu, nói ra: "Không thể.",

Thiết Tuyền biết, dù cho đổi lại mình, chỉ sợ cũng không cách nào làm đến điểm này, phải biết theo hiện tại dò xét báo, thảo nguyên vương đình đại quân còn tại tập kết bên trong, căn bản là không có cách điều nhiều như vậy lực lượng đến đây tiêu diệt trời lưu bọn người.

Như là dựa vào một hai cái đi đầu bộ lạc, bọn hán là thế nào cũng vô pháp ăn hết ba mươi vạn người.

Chương 211: Huyết thần công

Thiên Lư môn chủ một bụng nghi vấn, bọn hắn đi vào Thái tử trong đại quân đã đã mấy ngày, Thái tử thật giống như đã quên nơi này có đám người bọn họ.

Mặc dù không có người lãnh đạo bọn hắn, nhưng là bọn hắn lại có một loại mình giống như là cái bóng ảo giác.

Trừ không tất yếu giao lưu, không có ai để ý bọn hắn, nơi này quân nhân bọn hắn có thể giới của mình.

Thiên Lư môn chủ bọn người ở tại nơi này, lộ ra không hợp nhau, để bọn hắn mười phần không được tự nhiên.

Nhưng là hôm nay, Thái tử vậy mà đột nhiên phái người để hắn tiến đến yết kiến. Cái này khiến Thiên Lư môn chủ một bụng nghi vấn, không biết cái này thái tử điện hạ là tính toán điều gì.

Khi đi tới đại trường thời điểm, Thiên Lư môn chủ chỉ là tùy ý nhìn lên, phát hiện trong đại trường ra Thái tử cùng Thiết Tuyền Ngoại, vậy mà không có một cái nào tướng lĩnh.

"Thiên Môn môn chủ trời lưu, gặp qua thái tử điện hạ. Thiết tướng quân." Thiên Lư môn chủ chấp tay hành lễ.

Lý Càn cau mày, không có nghĩ đến lão bất tử này, đến lúc này, còn muốn bày hắn thiên hạ đệ nhất tông môn môn chủ phái đoàn, thực sự để Lý Càn mười phần khó chịu.

Lạnh hừ một tiếng, Lý Càn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng hỏi: "Bốn quân hôm nay triệu người đến đây, liền là muốn biết, các người kia ba mươi vạn người là như thế nào bị thảo nguyên man nhân tiêu diệt. Người chi tiết nói tới."

Thiên Lư môn chủ lập tức sắc mặt tái xanh, chuyện này liền là hắn đời này mãi mãi cũng tẩy không sạch chỗ bẩn, bây giờ lại bị Lý Càn như thế hỏi hột hỏi lên, còn muốn hắn mọi chuyện cần thiết đều một vừa nói ra, đối với hắn mà nói, đây quả thực là tại trên vết thương của hắn xát muối.

Lý Càn nhìn xem Thiên Lư môn chủ, phát hiện hắn giữ im lặng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hỏi: "Bốn quân tra hỏi người, vì sao không nói, chẳng lẽ trong này còn có cái gì chuyện ẩn ở bên trong không thành!"

Thiên Lư môn chủ sắc mặt càng thêm khó coi, hắn thở dài một tiếng, nói ra: "Thái tử điện hạ, chuyện này chính là ta vô làm đại hổ thẹn, càng là tại hạ trong lòng vĩnh viễn đau nhức, cho nên vẫn là mời Thái tử không nên bức bách tại hạ một lần nữa xem kia đoạn nhớ lại."

Thiên Lư môn chủ một bộ thương tâm gần chết đáng vẻ, lập tức trêu đến Lý Càn cùng Thiết Tuyền đều là trong lòng một trận buồn nôn.

Lý Càn xanh mặt, vỗ mạnh một cái cái bàn, cả giận nói: "Hỗn trưởng, người làm bốn quân là tại thương lượng với người không thành, bốn quân là tại mệnh lệnh người, đem người biết sự tình toàn bộ nói ra, nếu không cũng đừng trách bốn quân không khách khí."

Thiên Lư môn chủ đầu tiên là không thể tin được nhìn thoáng qua Lý Càn, tiếp lấy đáy lòng một trận vô danh lửa bay thẳng trán, hắn nổi trận lôi đình.

Hắn là ai, hắn chính là đường đường Thiên Môn chương giáo, Luyện Thần Phản Hư võ giả, trong chốn võ lâm thần thoại, lúc nào đến phiên một cái luyện tinh hóa khí võ giả đến đối với mình hô to gọi nhỏ, thậm chí làm nhục như vậy bức bách. Người này dù cho Thái tử cũng không được.

Cuồng bạo khí thế đột nhiên từ trên thân thể bộc phát, Luyện Thần Phản Hư cường giả uy áp lập tức thật giống như trời đất sụp đổ ép hướng Thái tử.

"Làm càn, bản tôn kính người là Thái tử, người tiểu bối này vậy mà như thế khi nhục bản tôn, hôm nay nếu không cho người điểm nhan sắc nhìn một cái, người thật coi bản tôn là bùn nặn không thành."

Nói, một cái đại thủ chụp vào Lý Càn.

Cuồng bạo nội lực thấu thể mà ra, trên không trung hình thành một cái từ nội lực hình thành đại thủ, chụp vào Lý Càn.

Lý Càn liền ngồi ở chủ vị phía trên, bộ mặt biến sắc, chỉ là lạnh lùng nhìn xem Thiên Lư môn chủ.

Thiên Lư môn chủ đem đây hết thảy để ở trong mắt, trong lòng còn đang nghi ngờ, Lý Càn cái này nho nhỏ luyện tinh hóa khí võ giả, là làm sao có thể chống cự mình uy áp, dựa theo đạo lý tới nói, hắn chỉ sợ sớm đã hắn là bò xuống mới đúng.

Nhưng là không đợi hắn nghĩ rõ ràng, trước mắt một trận huyết quang hào phóng, trong hư không chụp vào Lý Càn đại thủ trực tiếp như là tuyết trắng mùa xuân, trong nháy mắt tan rã.

Thiên Lư môn chủ sắc mặt hoảng hốt, vội vàng thối lui hai bước, đúng lúc này, một thanh huyền thiết chiến đao cắm vào hắn nguyên bản đứng thẳng địa phương.

"Là ai?" Thiên Lư môn chủ đánh giá chung quanh, lại ra Lý Càn cùng Thiết Tuyền bên ngoài, cũng không có phát hiện người thứ ba.

Thiên Lư môn chủ trên trán đều tràn ra mồ hôi, trong lòng của hắn hoảng sợ, trên thế giới này, còn có thể có mấy người ở trước mặt hắn xuất thủ, còn có thể để hắn được không đến người.

Vừa rồi một chút liệt giao thủ thật sự là quá nhanh, Thiên Lư môn chủ lại không nghĩ tới, nơi này lại còn có người thứ ba, cho nên trong lúc bối rối, cũng không có phát hiện những người khác tồn tại.

Nhưng là bây giờ, Thiên Lư môn chủ sử xuất toàn bộ thủ đoạn, vẫn như cũ không cách nào cảm giác được những người khác tồn tại, như vậy thực lực của đối phương đến cùng cao đến trình độ nào.

Cái này khiến Thiên Lư môn chủ có một loại cảm giác không rét mà run.

Bất quá cái này cũng nguyên Thiên Lư môn chủ thực sự tự đại, Lý Càn là ai, chính là Đại Đường hiện nay Thái tử, càng là tương lai Đại Đường Thánh Hoàng.

Bên cạnh hắn, làm sao có thể không có cao thủ tuyệt thế bảo hộ.

Nhưng là hắn lại vẫn cứ tự đại đến loại tình trạng này.

Thiết Tuyền từ một bên đứng người lên, lạnh lùng nhìn xem Thiên Lư môn chủ, nói ra: "Không cần tiền bối xuất thủ, người này giao cho ta."

Nói, Thiết Tuyền vừa sải bước ra, toàn thân huyết sắc quang mang đại thịnh, phảng phất một cái mặt trời nhỏ.

Thiên Lư môn chủ vốn đang không có để ý, nhưng khi một cỗ nồng đậm mùi máu tươi truyền đến thối chết, hắn biến sắc, nhìn về phía Thiết Tuyền, cả kinh kêu lên: "Huyết thần công!"

Không đợi hắn nói cái gì, Thiết Tuyền đã đến bên cạnh hắn, bọc lấy huyết quang một quyền, trực tiếp đánh phía Thiên Lư môn chủ.

Thiên Lư môn chủ sắc mặt đại biến, thật giống như nhìn thấy cái gì đáng sợ lệ quỷ, căn bản cũng không dám cùng Thiết Tuyền giao thủ, cuống quýt né tránh.

Giống như cực kỳ sợ hãi đụng phải Thiết Tuyền, lưng lay đánh ra một chương.

Nhưng là bàn tay không lồ tiếp xúc đến Thiết Tuyền chung quanh huyết quang thời điểm, liền như là trước đó phát sinh một màn, bàng bạc nội lực thật nhanh tan rã, bàn tay không lồ cũng nhanh chóng thu nhỏ, chỉ là tốc độ này cùng trước đó so sánh, thực sự chậm quá nhiều.

Đương chương kinh đến Thiết Tuyền trên thân lúc, uy lực của nó đã sớm mười không còn một, thậm chí Thiết Tuyền đều chẳng muốn đi đánh tan. Trực tiếp để một chương này đánh vào trên người mình.

Chỉ nghe một tiếng tiếng vang nặng nề, Thiết Tuyền thân thể lắc liên tiếp động đều không có lắc lư.

Thiên Lư môn chủ sắc mặt kịch biến, kêu lên: "Quả nhiên là huyết thần công, ngươi vậy mà tu luyện loại này thượng cổ tà công, ngươi liền không sợ bị Thiên Khiên sao?"

Thiết Tuyền khinh thường cười một tiếng, căn bản không để ý tới Thiên Lư môn chủ, mặt nạ hạ lộ ra vẻ điên cuồng ý cười, hai mắt hồng quang hào phóng, hóa thành một đạo Huyết Sắc trường hồng, phóng tới Thiên Lư môn chủ.

Nếu là nhìn kỹ, liền có thể phát hiện, Thiết Tuyền tốc độ so trước đó có nhanh một tia.

Hai người giao chiến, lập tức bị toàn bộ đại quân nhìn thấy, hộ tống Thiên Lư môn chủ cùng nhau hơn một trăm vị cao thủ, cũng mặt đều biến sắc nhìn xem phương xa huyết quang trùng thiên.

Ra kia đầy trời huyết quang, bọn hắn còn có thể cảm giác được Thiên Lư môn chủ khí tức.

Xảy ra chuyện gì, bọn hắn từng cái lo lắng nhìn qua, lại không cách nào làm những gì, bởi vì bọn hắn đã bị đoàn đoàn bao vây, kia từng chuỗi Huyết Sắc chiến kỳ để bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Thôn phệ

Trong đại doanh, huyết quang tràn ngập, gay mũi mũi máu tươi xa xa truyền đến.

Nhưng là quỷ dị chính là, đây hết thấy đều phát sinh quá mức an tĩnh.

Võ giả giao chiến, nội lực cương mãnh vô cùng, chiến đấu thời điểm càng là đỉnh tai nhức óc, phảng phất trời đất sụp đổ.

Nhưng là lúc này, vô luận trời lưu cửa tộc đánh ra bao nhiêu chuông, đều phảng phất rơi vào bóng bên trong, mây may đều không phát huy ra uy lực.

Tùng đạo Huyết Sắc chiến kỳ bị tế lên, từng cái có thể so với luyện khí hóa thần Huyết Sắc chiến tướng đem hai người chiến trường bao bọc vây quanh.

Hai người đã giao thủ mấy trăm chiêu, Thiên Lưu môn chủ chỉ là càng không ngừng lăng không vung ra từng đạo chuông kinh, nhưng là đều là trâu đất xuống biển, không phát huy được nửa điểm tác dụng.

Mà lúc này, nếu là tại ban ngày, mọi người liền có thể phát hiện, nguyên bản trung niên bộ dáng Thiên Lưu môn chủ, lúc này thật giống như già đi rất nhiều, trên mặt đều hiện lên một tia nếp nhăn, làn da lỏng.

Chỉ là toàn bộ tinh thần đại chiến Thiên Lưu môn chủ cũng không có phát hiện mà thôi.

Máu này thần công chính là bên trên Ancient One chờ một tà công, hẳn có thể nói là cực mạnh công pháp, cũng tương tự có thể nói là cực yếu công pháp.

Huyết thần công trong biển máu lực, đối chỗ có sinh mệnh đều có một loại tan rã ăn mòn lực lượng, hơn nữa có thể thông qua hấp thu đối phương huyết dịch, nhanh chóng tăng thực lực lên. Nhưng là hẳn nhưng không có khác võ học cương mãnh lực đạo.

Nhưng là hẳn lại khác chi thiên hạ tất cả nội lực.

Lúc đó thượng cổ Chinh Chiến thời điểm, hưởng dự thiên hạ.

Đáng tiếc về sau bởi vì tu luyện loại này tà công thực sự hữu thương thiên hòa, bị ngay lúc đó một thế hệ hoàng phong tồn tại không biết tên địa phương, bao nhiêu năm đều không có người phát hiện.

Nhưng là bây giờ, Thiên Lưu môn chủ vậy mà phát hiện một cái tu luyện huyết thần công người, mà lại không chỉ một.

Thiên Lưu môn chủ phảng phất thấy được võ lâm đại loạn ngày đó, mà lúc này, kia hơn một trăm vị luyện tinh hóa khí võ giả, từng cái kinh hồn táng đảm, bọn hắn không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng lẽ nói, triều đình muốn đem bọn hắn chém tận giết tuyệt không thành.

Thế nhưng là bọn hắn lại lại không dám vọng động, nơi này chính là có năm mươi vạn đại quân, đây chính là lấy chiến trận, mạnh đại văn minh Đại Đường quân đội, cũng không phải thảo nguyên man nhân loại kia tàn loạn quân đội.

Đối mặt năm mươi vạn thảo nguyên man nhân bọn hắn còn dám chém giết lao ra, nhưng là bị năm mươi vạn Đại Đường quân đội vây quanh, bọn hắn vô luận như thế nào cũng không dám nhắc lên kia phần dũng khí.

Bọn hắn đến bây giờ đều còn nhớ rõ, kia năm ngàn thảo nguyên man nhân khi nhìn đến một ngàn Đại Đường kỵ binh thời điểm, nghĩ không phải đối chiến, tiêu diệt đối phương, mà là điên cuồng chạy trốn.

Có thể tưởng tượng được, Đại Đường quân đội đối với thảo nguyên man nhân mà nói, là một loại gì sợ hãi.

Nơi xa huyết quang còn đang toả ra, toàn bộ đại doanh đều phiêu dâng một cỗ nhàn nhạt mùi máu tươi, để cho người ta buồn nôn.

Thiên Lưu môn chủ càng lớn càng kinh ngạc, Thiết Tuyền bất quá một cái luyện khí hóa thần võ giả, dĩ nhiên thẳng đến áp chế mình, mà lại mình đã bại hướng lấy sinh.

Hắn không phải là không có nghĩ tới chạy trốn, nhưng là chung quanh còn có một cái càng khủng bố hơn, tu luyện huyết thần công cường giả tuyệt thế ở chung quanh thăm dò.

Thiên Lưu môn chủ có một loại cảm giác, nếu như hắn dám xoay người bỏ chạy, chỉ sợ đối phương sẽ lập tức xuất thủ, đem mình đánh chết.

"Thiết tướng quân, còn xin dừng tay, bản tôn vừa rồi chỉ là bị ma quỷ ám ảnh, bản tôn nguyện ý bồi tội."

Thiên Lưu môn chủ cao giọng hô.

Nhưng là Thiết Tuyền nhưng thật giống như không nhìn thấy một nửa, huyết thần công bị hắn thôi phát đến cực hạn.

Thiên Lư môn chủ trong lòng biệt khuất, như đối phương không phải tu luyện loại này khắc chế chân khí công pháp, loại này Luyện Khí Hóa Thần cường giả, liền là lại đến mười cái đều không đủ mình đánh, nhưng là hiện tại, Thiên Lư môn chủ ngoại trừ nhận thua còn có thể như thế nào.

Nhìn Thiết Tuyền không để ý tới mình, Thiên Lư môn chủ vội vàng nhìn về phía Thái tử Lý Càn, cao giọng nói ra: "Thái tử điện hạ, bản tôn nhận lầm, còn xin để Thiết tướng quân dừng tay."

Lý Càn đứng tại đại trưởng Ngoại, mắt lạnh nhìn, nghe được Thiên Lư môn chủ tiếng hô hoán, hẩn lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Đến giờ này khắc này, còn dám tại bốn quân trước mặt tự xưng bản tôn, Thiết tướng quân, bốn quân tại trong đại trưởng chờ ngươi, ta hi vọng ta sẽ thấy chính là đầu của hẩn, mà không phải người này."

Nói xong, Lý Càn liền xoay người trở về đại trưởng.

Lý Càn lập tức để Thiên Lư môn chủ ở rẻ hằm băng. Hẩn vốn cho rằng Lý Càn cùng Thiết Tuyền bọn người bất quá là muốn để cho mình ăn chút đau khổ, tuyệt đối không ngờ rằng Lý Càn vậy mà muốn giết chính mình.

Thiên Lư môn chủ hận nghiêng răng nghiêng lợi, quát: "Thiết Tuyền, bản tôn nhìn ngươi là Đại Đường tướng lĩnh, mới nhiều lần nhường nhịn, ngươi làm thật tại hạ sợ ngươi sao."

Thiên Lư môn chủ lạnh hừ một tiếng, trong tay từ quang lóe lên, bên hông nhuyển kiếm liền đã đến trong tay.

Huyết thần công tan rã thiên hạ chân khí, nhưng là duy chỉ có tại vật chất công kích cùng phòng ngự bên trên, có rõ ràng lỗ thủng.

Cho nên Thiên Lư môn chủ dù cho cho tới bây giờ, cũng không phải là không có có sức liều mạng, hẩn không còn ngoại phóng nội lực của mình, mà là đem toàn bộ nội lực áp súc đến ở trong tay nhuyển kiếm bên trong, muốn lấy nhuyển kiếm chi phong, chém giết Thiết Tuyền.

Như là đã sinh tử tương hướng, trời lưu cửa tộc tự nhiên không còn lưu thủ.

Nhưng là Thiết Tuyền nhưng thật giống như không nhìn thấy kia nhuyển kiếm đồng dạng, toàn thân huyết quang nhanh chóng thu liễm, chỉ là tại quanh thân ba tắc địa phương phun ra nuốt vào.

Nhuyển kiếm bên trong bị Thiên Lư môn chủ nội lực tràn ngập, cứng rắn phảng phát thần binh, thẳng tắp đâm về phía Thiết Tuyền, nhưng là Thiết Tuyền thật giống như không nhìn thấy, cả người liền như là như đạn pháo vọt tới Thiên Lư môn chủ.

Thiên Lư môn chủ một mặt sát khí, nhưng là nhưng trong lòng đang nghi ngờ, Thiết Tuyền điên rồi phải không, đây là dự định muốn cùng mình đồng quy tại cấm a.

Nhưng là Thiên Lư môn chủ thế nhưng là Luyện Thần Phán Hư cường giả, không phải là cái gì người đều có tư cách cùng mình đồng quy vu tận.

Trên mặt của hẩn hiện ra một vòng nụ cười dữ tợn, phảng phát nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhưng khi Thiên Lư môn chủ từ sắc nhuyển kiếm khoảng cách Thiết Tuyền còn có một thước khoảng cách thời điểm, hẩn đột nhiên ngừng lại.

Thiên Lư môn chủ một mặt hải nhiên, máu tươi không ngừng từ trong miệng phun ra, một đôi hai mắt thật to không thể tin được nhìn qua phía trước.

Hẩn cúi đầu xuống, nhìn xem vùng đan điền lộ ra một con kia dữ tợn lợi trào, muốn quay đầu, nhưng là Thiết Tuyền cũng đã đến bên cạnh hẩn.

Thiên Lư môn chủ vẫn luôn mang đề phòng chỗ tới cao thủ, nhưng là hẩn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương sẽ ngay tại lúc này, đối với mình đánh lên.

Đan điền bị phá, Thiên Lư môn chủ nội lực trực tiếp tiêu tán, nhuyển kiếm đã mất đi nội lực chèo chống, một lần nữa trở nên cực mềm, đâm vào Thiết Tuyền trên thân, trực tiếp uốn lượn, cuối cùng bị bắn ra thật xa.

Thiết Tuyền ôm đồm tại Thiên Lư môn chủ cổ, mạnh hữu lực đại thủ trực tiếp đem Thiên Lư môn chủ kéo hướng mình.

Thiên Lư môn chủ kêu rên một tiếng, mắng: "Các ngươi quá ti... A!"

Lời còn chưa nói hết, Thiên Lư môn chủ liền phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Chỉ gặp Thiết Tuyền đem Thiên Lư môn chủ kéo đến trước người mình về sau, một miệng mở lớn trực tiếp cắn lấy Thiên Lư môn chủ trên cổ, nóng bỏng máu tươi thật giống như có một loại kỳ dị lực đạo, từ Thiên Lư môn chủ trong thân thể bị rút ra.

Thiết Tuyền yết hầu không ngừng nhấp nhô, đem Thiên Lư môn chủ thể nội tất cả máu tươi nuốt vào trong bụng.

Nguyên bản bao phủ tại Thiết Tuyền chung quanh huyết sắc quang mang lần nữa đại phóng, hẩn khí thể trên người cũng càng ngày càng cường đại.

Thiên Lư môn chủ hai tay càng không ngừng tại Thiết Tuyền trên khai giáp bốn phía cào, liền ngay cả móng tay đều sụp ra, nhưng lại không cách nào ngăn cản dù là một khắc, giờ khắc này, Thiên Lư môn chủ thật giống như thấy được chung quanh trong bầu trời đêm, kia từng từng bị bọn hẩn tàn sát vô giả binh sĩ u hồn, chính từng cái vây quanh hẩn, phát ra thể lương tiếng cười, như thể chói tai. Trên người da thịt thật nhanh khô quắt, cả người thật

giống như thây khô, cuối cùng vậy mà biến thành da bọc xương.

Đương Thiết Tuyền hút roi giọt cuối cùng máu tươi về sau, Thiết Tuyền trực tiếp tựa như ném rác rưởi đem Thiên Lư môn chủ thi thể vứt xuống một bên.

Nhưng sau đó xoay người đi hướng đại trướng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Băm, nuôi sói

Hơn một trăm cái võ lâm cao thủ, từng cái trong lòng run sợ, đương phượng xa hồng quang biến mất, bọn hắn liền biết chiến đấu đã đình chỉ, chỉ là không biết sự tình đến cùng như thế nào, đây hết thấy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cũng không lâu lắm, một cái lính liên lạc đi tới, hắn gạt ra đám người, nhìn về phía cái này hơn một trăm người, nói ra: "Thiên Môn trời lưu, ý đồ ám sát Thái tử, chưa thoả mãn, hiện đã đền tội, hiện tại Thái tử mệnh các người tiến đến tra hỏi."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, âm ỉ tràng diện lập tức trở nên yên tĩnh, bọn hắn những võ giả này, từng cái hai mắt nhìn nhau, bọn hắn chấn kinh Thiên Lư môn chủ chết, càng là chấn kinh Thiên Lư môn chủ vậy mà lại đi hành thích Thái tử.

Chuyện này thật sự là quá mức hoang đường, loại lý do này càng là bọn hắn không thể tin được, bất quá chỉ là không tin nữa, bọn hắn lúc này cũng không ai dám nhiều lời nữa chứ không.

Liên là Thiên Lư môn chủ dạng này cao thủ tuyệt thế, đều nuốt hận tại nơi này, bọn hắn lại có thể lật ra dạng gì bọt nước đầu.

Vì Thiên Lư môn chủ báo thù? Chất vấn Thái tử?

Loại chuyện này cũng không phải bọn hắn trở về làm, bọn hắn mỗi một cái đều là tiếc mệnh người, nếu không phải tiếc mệnh người, bọn hắn lúc trước lại làm sao lại vứt bỏ đồng bào, kéo dài hơi tàn cho tới hôm nay đầu.

Nhìn thấy bọn hắn từng cái cũng không có động tĩnh, kia lính liên lạc sắc mặt lập tức lạnh xuống, quát hỏi: "Đều từng cái đứng đấy làm gì, chẳng lẽ các người dám kháng chỉ không thành, hoặc là nói, các người đều là ngày đó lưu nghịch tặc đồng bọn."

Lính liên lạc một câu, thế nhưng là đem bọn hắn bị hù quá sức, bức này tru tâm nói bọn hắn hiện tại thế nhưng là không nghe được.

Nếu là ngồi vững câu nói này, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều không nhìn thấy ngày mai mặt trời.

"Tiểu tướng quân chớ muốn như vậy nói, chúng ta trong lòng thế nhưng là sợ hãi cực kỳ, chúng ta đều là rốt cục Đại Đường triều đình, làm sao lại cùng kia nghịch tặc làm bạn, chúng ta cái này theo tiểu tướng quân cùng đi yết kiến Thái tử."

Bọn hắn cúi vội mở miệng, cùng Thiên Lư môn chủ giật ra quan hệ, ai cũng không dám thừa nhận cùng Thiên Lư môn chủ là cùng một bọn. Tư thái thà rất thấp.

Càng là có thật nhiều người đều mở miệng, chửi bới Thiên Lư môn chủ.

Kia khiêm tốn tư thái để núp trong bóng tối cao thủ, nhìn đều muốn nôn.

Kia lính liên lạc nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, sắc mặt mới biến tốt, nghe được bọn hắn từng cái kêu mình tiểu tướng quân, càng là đáy lòng thoải mái, cười lấy nói ra: "Đã như vậy, các người cũng nhanh cùng ta đi yết kiến Thái tử, chớ có để Thái tử điện hạ đợi lâu. Nếu là Thái tử trách tội xuống, đừng nói ta không có nhắc nhở các người."

Bọn hắn từng cái khúm núm, cười lấy nói ra: "Đứng đứng đứng, còn xin tiểu tướng quân dẫn đường, chúng ta cái này đi yết kiến Thái tử điện hạ."

Bọn hắn thế nhưng là cực sợ, sợ chọc Thái tử, lại là một cái tùy ý lấy cớ, đem bọn hắn chém giết.

Phải biết, nơi này là mệnh mạng thảo nguyên chỗ sâu, đem bọn hắn tất cả đều giết, thi thể tùy ý ném đi, ai biết bọn hắn sống hay chết.

Cái này chết coi như chết vô ích.

Khi đi tới Thái tử doanh trước, bọn hán thứ liếc mắt liền thấy cách đó không xa một cái đại trên mặt cọc gỗ treo một người, theo gió đông đưa, mặc dù sắc trời lờ mờ, nhìn không rõ lắm, nhưng là Thiên Lưu môn chủ quần áo, bọn hán vẫn là lần đầu tiên liền nhận ra được.

Cái này để trong lòng bọn họ lại là khẽ run rẩy, đầu đều nhao nhao thấp xuống.

Tiến đến trong đại trường, bọn hán liền từng cái thật nhanh khom mình hành lễ, tư thái phóng tới thấp nhất.

"Thảo dân tham kiến thái tử điện hạ."

Lý Càn không có lên tiếng, bọn hán từng cái cũng không dám ngẩng đầu, cứ như vậy thân người cong lại, mồ hôi lạnh đều muốn nhỏ xuống tới.

Qua thật lâu, Lý Càn mới cười ha ha, nói ra: "Chư vị mời lên, chư vị đều là chống lại thảo nguyên man nhân anh hùng, lớn như vậy lẽ chẳng phải là gãy sát bốn quân."

Nghe được Lý Càn nói như vậy, bọn hán từng cái mới thở phào một khẩu đại khí, có cơ linh đuôi vội vàng nói: "Chúng ta là Đại Đường thần dân, nhìn thấy thái tử điện hạ tự nhiên tôn lễ, lễ không thể bỏ, còn xin điện hạ vạn không nên nói như vậy."

Lý Càn cười lấy nói ra: "Đều bình thân đi!"

"Tạ thái tử điện hạ ân điển!" Lúc này, bọn hán mới dám nâng người lên tám, nhìn xem Lý Càn ngồi cao tại bên trên, trong tay cầm chén trà, nhưng lại không uống, chỉ là dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn lấy bọn hán, cái này để bọn hán vừa dứt hạ tâm lẫn nữa nhắc lên.

Lý Càn đem chén trà buông xuống, thở dài một hơi, nói ra: "Nghĩ ngày đó lưu chính là chính đạo khô thủ, lần này càng là chống lại thảo nguyên man nhân vô lâm minh chủ, không nghĩ tới vậy mà lại hành thích bốn quân, thật sự là để vô lâm chính đạo hổ thẹn a, nếu là truyền đến trong giang hồ, ai..."

Phía dưới hơn một trăm người, lẳng lặng mà nhìn xem Lý Càn ở chỗ này có làm ra vẻ, không hiểu rõ hán là có ý gì.

Lúc này, một người đột nhiên đứng ra, nói ra: "Thái tử điện hạ nhất định là nhận lầm, người kia chỉ là cùng trời lưu mình chủ dài tương tự, kỳ thật trời lưu mình chủ đã sớm lúc trước cùng người trong thảo nguyên đối chiến thời điểm, đã vì bảo hộ chúng ta, gặp nạn."

Nói, còn giả trang ra một bộ thương tâm gần chết đáng vẻ.

Liền ngay cả Lý Càn đều là sửng sốt, hảo hảo quan sát một chút người này, không có nghĩ tới đây lại còn có một người như thế mới, hán trong vô lâm pha trộn, thật sự là đáng tiếc.

Lý Càn gật đầu cười, làm ra một bộ bưng bình đại ngộ đáng vẻ, nói ra: "Khó trách, ta nói người này làm sao lại không để ý chính đạo ân nghĩa, vậy mà đánh giết bốn quân. Đáng hận, lại có người muốn dùng cái này nói xấu Thiên Môn thanh danh, thực sự ghê tởm. Người tới!"

Nghe được Lý Càn kêu gọi, từ đại trường Ngoại đi tới một cái thân binh.

Lý Càn cả giận nói: "Đi đem bên ngoài treo giả thiên lưu mình chủ, bằm ném đi ra bên ngoài nuôi sói, bốn quân ngược lại muốn xem xem, còn có ai dám lại làm như thế."

"Rõ!" Tiếp vào Lý Càn mệnh lệnh, người thân binh kia liền thối lui ra khỏi ngoài trường.

Toàn bộ trong đại trường, tất cả mọi người là cảm như hén, bọn hán không nghĩ tới Lý Càn vậy mà sẽ làm như vậy.

Lúc đầu trong bọn họ còn có một số người nghĩ đến nếu là có thể còn sống trở lại Đại Đường, định đem chuyện này nói ra, thế nhưng là bọn hán hiện tại thế nhưng là không có người còn dám loại suy nghĩ này.

Hiện tại bọn hán nếu là nói ra, cái kia chính là nói xấu trời lưu người, hại Thiên Lưu môn chủ thì cốt hoàn toàn không có kẻ cầm đầu, đến lúc đó, Thiên Môn sẽ không đi tìm Lý Càn phiền phức, nhưng là tuyệt đối sẽ đem bọn hán từng cái tất cả đều giết.

Nhất là cái kia nói trời lưu là giả người, càng là bị hù đầu đầy mồ hôi lạnh thẳng từ trên đầu nhỏ xuống đến, cùng trời mưa giống như.

Lý Càn nhìn bọn hán một chút, đáy lòng hiện lên một tia khinh thường, nói ra: "Đã lúc này đã xong, như vậy bốn quân liền nói một chút chính sự."

"Còn xin thái tử điện hạ chỉ rõ, chúng ta tất nhiên biết gì nói vậy."

Bọn hán hiện tại đã cùng Lý Càn cột vào một đầu trên chiến thuyền, chỉ sợ sẽ là trở lại Đại Đường, cũng đều phải bị Lý Càn thúc đẩy, những người này đều là cáo già người, tự nhiên không cần hao tổn nhiều tâm trí cân nhắc ngay sau nên làm như thế nào, chỉ muốn theo sát Lý Càn là được rồi.

Có loại ý nghĩ này, bọn hán tự nhiên không còn kháng cự Lý Càn, thậm chí đã dưới đáy lòng tính toán, như thế nào lấy lòng Lý Càn, để cho mình đạt được càng nhiều chỗ tốt.

Lý Càn hài lòng gật đầu, nói ra: "Bốn quân hỏi các ngươi, các ngươi là như thế nào tại thảo nguyên rất tay của người sa sút bại, tất cả chi tiết đều

không cần rơi xuống, ta đã để cho người ta chuẩn bị giấy bút, các người tách ra viết, sau đó giao cho ta. Nếu là có giấu diếm, các người hiểu được."

Đương Lý Càn nói ra câu nói sau cùng thời điểm, sát khí nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Có nhiều thứ không thể ném

Thôi Ngọc thả ra trong tay Lý Càn truyền về tin tức, lông mày thật chặt nhú chung một chỗ.

Chuyện từ đầu đến cuối hắn đã toàn bộ đều biết, đồng thời cũng biết Lý Càn chém giết Thiên Lưu môn chủ sự tình.

Đối với Lý Càn tại sao muốn chém giết Thiên Lưu môn chủ, Thôi Ngọc không cần nghĩ liền hiểu.

Đại Đường hoàng triều cùng thượng giới tiên nhân là quan hệ như thế nào, chính là đối địch quan hệ, mặc dù còn không có làm rõ, nhưng là trận chiến đầu này từ xưa đến nay liền không có đình chỉ qua.

Lý Càn nếu là không biết thì cũng thôi đi, đã hắn đã biết trong này toàn bộ chân tướng, như vậy Thiên Lưu môn chủ chết liền không có có cái gì kỳ quái đâu.

Phải biết Thiên Môn chính là trong truyền thuyết cùng thượng giới tiên nhân có nói không rõ quan hệ, càng là danh xưng chính là tiên nhân tại thế gian lưu lại đạo thống, mặc kệ chuyện này có phải thật vậy hay không, Lý Càn đều khó có khả năng bỏ qua cơ hội này, chém giết Thiên Môn chương giáo, chính là suy yếu Thiên Môn thực lực cơ hội tốt.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là tán thưởng một câu, Thái tử không hổ là Thái tử, hoàng gia bá khí nhưng thấy như thế.

Nếu là bình thường người, hay là Thôi Ngọc tới làm chuyện này, tất nhiên sẽ nghĩ cái biện pháp tốt hơn, nhưng là quá trình tuyệt đối phải quán rất nhiều đường quanh co.

Nhưng là Lý Càn lại đơn giản trực tiếp đem người kêu lên, trực tiếp đem người làm thịt. Loại này bá đạo cách làm là Thôi Ngọc hiện tại cũng không làm được. Bởi vì hắn cố kỵ sự tình rất nhiều.

Hoặc là nói, là tầm mắt cách cục vấn đề.

Dù cho Thôi Ngọc chậm rãi mà nói, đem thiên hạ bao phủ tại bàn cờ của mình bên trên, nhưng là loại này khí phách cũng không phải là một sớm một chiều có thể dưỡng thành.

Khó trách Thánh Hoàng như thế yêu thích cái này Thái tử.

Bất quá trọng yếu hơn là, Thôi Ngọc nhìn thấy hơn mười vạn Tiên Thiên trở lên cường giả bị một trận đại hỏa đốt sống chết tươi, chuyện này đưa tới Thôi Ngọc coi trọng.

Thế giới này bất quá là xã hội phong kiến, khoa học kỹ thuật năng lực thấp, nếu là tại đời trước thế giới bên trong, có quá nhiều biện pháp tạo thành loại tràng diện này.

Nhưng là trong thế giới này, bởi vì khoa học kỹ thuật tính hạn chế, thủ đoạn của bọn hắn cùng phương pháp đem rất ít.

Nhưng là cho dù là thiếu, cũng có như vậy mấy loại phương pháp, nhưng lại đều là đại thủ bút, Thôi Ngọc nghĩ mãi mà không rõ, những này vô lâm cao thủ là muốn ngu đến mức độ như thế nào, mới có thể ngốc ngốc để người ta đem mình thiêu chết.

Nếu là Thôi Ngọc biết, người trong thảo nguyên còn chưa kịp phóng hỏa, cái này lửa là chính bọn hắn nhóm lửa, Thôi Ngọc còn không biết muốn làm sao muốn.

Đoán chừng cũng chỉ có cổ kia danh ngôn mới có thể hảo hảo hình tha cho bọn họ.

nozuonodie!

"Bánh!"

Lúc này, cửa thư phòng bị người đá một cái bay ra ngoài, Lãnh Nguyệt Tiên một bộ người sống chó tiến đáng vẻ, đi đến, làm Thôi Ngọc không hiểu ra sao.

Đây cũng là ai chọc phải cái này nữ ma đầu, vậy mà có thể đưa nàng tức thành dạng này.

"Lão Thôi!"

Lãnh Nguyệt Tiên trực tiếp đi vào Thôi Ngọc trước người, một hai bàn tay to đập ở trên bàn sách, hai con mắt thẳng nhìn chăm chăm Thôi Ngọc. Làm Thôi Ngọc lông tơ tất cả đứng lên.

Thôi Ngọc khoát khoát tay nói ra: "Chuyện gì cũng từ từ, ta cảm thấy ta rất muốn không có chọc tới người a. Người làm sao."

Lãnh Nguyệt Tiên một đôi lửa giận con mắt nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Người chọc phải, ta hỏi người, lão Hoa đến cùng đi địa phương nào, cái này đều mất tích mấy tháng."

Thôi Ngọc xấu hổ, cái này cùng hắn không có quan hệ a, Lý Trị là không muốn nhìn thấy chính hắn phụ hoàng, mới đi ra ngoài. Ai biết hiện tại đang nằm ở nơi nào, tiêu sái uống chút rượu, nghe tiêu khúc đầu.

"Ta coi là xảy ra đại sự gì, người cũng không phải không biết hắn cùng Thánh Hoàng quan hệ tương đối cương, lão Hoa không phải đều nói sao, chờ đại quân xuất phát thời điểm, hắn tự nhiên sẽ trở về."

Lãnh Nguyệt Tiên cả giận nói: "Xuất phát xuất phát, người ngược lại là mở a, lại nói Thái tử không đều là nhận một bộ phận quân mã xuất phát nha, hắn ngược lại là trở về a. Người nói hắn có phải hay không không nhớ ta."

Thôi Ngọc cả người toát mồ hôi lạnh, bão nổi nữ nhân không thể trâu vào a.

Lãnh Nguyệt Tiên vượt qua bàn đọc sách, một thanh cầm lên Thôi Ngọc cổ áo, đằng đằng sát khí nói ra: "Đừng cho là ta không biết, các người có mình thám tử, nói cho người, cho lão nương đem hắn tìm ra, lão nương ngược lại muốn xem xem, hắn năng ở nơi nào lâu lâu."

"Nam nhân không đều là cái dạng này, muốn một mực coi chừng mới được. Ta ủng hộ người!" Táng Thổ không biết từ nơi nào ra, trực tiếp bỏ đao.

Nhìn nàng tiểu đại nhân đáng vẻ, Thôi Ngọc mồ hôi lạnh chảy ròng, cô nàng này đến cùng là ai dạy, vậy mà sớm như vậy quen.

"Nhất định, ta nhất định cho người điều tra ra, lão Hoa nếu là dám tìm những nữ nhân khác, không cần người động thủ, ta liền trực tiếp đi qua đem chân của hắn đánh gãy, cho người xách trở về." Thôi Ngọc vội vàng biểu thị đối đẳng một tấm chân tình.

"Muốn đánh cũng là ta đánh, không cho phép người động đến hắn!" Lãnh Nguyệt Tiên cả giận nói.

"Tốt, người đánh, người đánh!" Thôi Ngọc bồi vừa cười vừa nói, sau đó chỉ chỉ chộp vào mình cổ áo tay.

"Hừ!" Lãnh Nguyệt Tiên ngao kiêu buông ra Thôi Ngọc, đột nhiên nhìn thấy trên bàn thư tín, thế là theo tay cầm lên, nhìn lại, sau khi xem xong không quan trọng hướng trên mặt bàn ném một cái, quay người nói ra: "Chắc chắc chắc, cái này dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất tông môn chương giáo, mang bình uất ức, chết cũng uất ức."

Thôi Ngọc thấp giọng cười yếu ớt, không nghĩ tới Thiên Lưu môn chủ chết, vậy mà đạt được Lãnh Nguyệt Tiên như thế một cái đánh giá, ân, cũng là tính đúng trọng tâm.

Bất quá, nếu là Thiên Lưu môn chủ biết, chỉ sợ hắn sẽ kích động từ trong phần mộ đứng tới, vách quan tài đều ép không được.

Không đúng, hiện tại Thiên Lưu môn chủ cũng sớm đã tiến vào sói trong bụng, đoán chừng đã hóa thành một đồng đồng sói phân.

Lãnh Nguyệt Tiên đi đến Táng Thổ bên người, đưa nàng ôm vào trong ngực, nhéo nhéo Táng Thổ kiêu nộ khuôn mặt nhỏ, nói ra: "Đã sớm nghe cha ta nói vô lâm chính đạo đến cỡ nào cỡ nào dối trá, ta hôm nay xem như thấy được, quả nhiên danh bất hư truyền."

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, nói ra: "Người a, vứt bỏ một vài thứ, liền sẽ vứt bỏ mặt khác một vài thứ. Cho nên, có nhiều thứ liền là chết cũng không thể ném"

Lãnh Nguyệt Tiên cùng Táng Thổ đều nghi hoặc nhìn Thôi Ngọc, bọn hắn nghe không hiểu Thôi Ngọc đang nói cái gì.

Lãnh Nguyệt Tiên cảm giác, hiện tại Thôi Ngọc, cùng cha của mình thật là thần giống như, tựa hồ cha của mình có đôi khi cũng sẽ loại này bộ dáng.

Thôi Ngọc thu thập xong tâm tình, cầm lấy trên bàn thư tín, nói ra: "Ta còn có việc, muốn đi chính đạo trong đại doanh đi một chuyến, các người ngay ở chỗ này chơi đi!"

Lãnh Nguyệt Tiên kháng nghị nói ra: "Cái gì gọi là chơi, lại nói người lại đi những cái kia nguy quân tử nơi đó làm gì, người liền không sợ có một ngày bọn hắn đưa người bán."

Thôi Ngọc liếc nàng một cái, nói ra: "Bây giờ không phải là ta muốn bị bán, mà là ta muốn bán bọn hần."

Nói, nhanh chân đi ra.

Chính đạo quân doanh trong đại tướng, Thôi Ngọc phẩm một miếng trà, không nói gì, lẳng lặng mà nhìn xem bọn hần truyền đọc lấy Thôi Ngọc giao cho thư tín của bọn họ.

Đương nhiên, có quan hệ Thiên Lư môn chủ chết những cái kia, đã để Thôi Ngọc tiêu hủy. Loại vật này, là tuyệt đối không thể giao cho bọn hần nhìn.

Mỗi một cái nhìn thấy thư tín người, đều giống như đàn độn, trở nên hoang mang lo sợ, Thôi Ngọc minh bạch, thư này kiện bên trên nội dung thật sự là để bọn hần nhận lấy đã kích rất lớn.

Bất quá, Thôi Ngọc cảm thấy, chuyện này phát sinh, có lẽ có thể làm cho bọn hần càng thêm nhận rõ hiện thực, cũng đối với mình muốn nói lời, đưa đến tốt hơn tác dụng

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Qua loa

Thôi Ngọc để chén trà trong tay xuống, nói ra: "Ta biết các vị không muốn tin tưởng chuyện này là thật, nhưng là sự thật liền là như thế, còn xin các vị nén bi thương."

Đương Thôi Ngọc nói chuyện về sau, bọn hần mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh lại.

Bọn hần có có nhiều vấn đề nghĩ còn muốn hỏi Thôi Ngọc, nhưng là Thôi Ngọc giao cho trong thư của bọn họ đem sự tình viết rất rõ ràng.

Thiên Lư môn chủ suất lĩnh đại quân lạc bại tất cả chi tiết đều viết thanh thanh Sở Sở, cho nên bọn hần muốn hỏi lại lại không biết nên hỏi chút gì tốt.

Thôi Ngọc nhìn lấy bộ dáng của bọn hần, nói ra: "Thiên Lư môn chủ đám người thăm sự, tại hạ trong lòng bi thống, bất quá mười ngày sau, chúng ta liền muốn xuất phát, tiến vào thảo nguyên. Lần này Thánh Hoàng đem ngự giá thân chinh, cùng chúng ta cùng nhau tiến vào. Cho nên ta muốn hỏi một chút, các ngươi có tính toán gì."

Thôi Ngọc không hỏi bọn hần, có không có hi vọng rời khỏi, bởi vì kia là chuyện không thể nào.

Liền là Thôi Ngọc chịu, Thánh Hoàng cùng người trong thiên hạ cũng sẽ không cho phép.

Tất cả mọi người lặng im không nói gì, Thiên Lư môn chủ thăm bại sự thật bày ở bọn hần trước mắt, không cách nào làm cho bọn hần không nhìn.

Võ lâm đại quân mặc dù cao thủ như biển, nhưng là cùng hành quân tác chiến có cách biệt một trời.

Cái này cũng nói cho bọn hần, võ công của các ngươi rất cường đại, nhưng là tại chiến tranh trước mặt, các ngươi đồng dạng tùy thời đều có thể chết đi.

Khâu Xử Cơ từ một bên đứng lên, nói ra: "Thiên Lư môn chủ sự tình, bản đạo rất là đau xót, nhưng lại cũng nói cho chúng ta biết, võ lâm cao thủ trên chiến trường, cũng không phải là vô địch. Chúng ta những người này khác biệt quân lược, cho nên còn muốn mời để sư cho chúng ta chỉ rõ một con đường."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hần muốn liền là bọn hần câu nói này, Thôi Ngọc nói ra: "Kỳ thật trước đó ta cũng đã đem về sau hành quân sách lược giao cho trời lưu mình chủ, để hần căn cứ các môn phái sở học, huấn luyện một loại phối hợp lẫn nhau quân trận, nhưng là Thiên Lư môn chủ cũng không có thi hành ta cho kế hoạch của hần."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc nhìn bọn hần một chút, phát hiện bọn hần đều là sửng sờ, tựa hồ cũng không biết chuyện này.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Tình huống hiện tại, chúng ta mặc dù nhân số so trước đó càng ít, nhưng là hiện tại bắt đầu huấn luyện, đã không còn kịp rồi. Cho nên ta mấy ngày nay suy đi nghĩ lại, nghĩ đến một cái nguy hiểm kế hoạch, nhưng lại liên quan đến đang ngồi, cùng đại tướng Ngoại mười mấy vạn người sinh tử. Chỉ là không biết các ngươi có dám hay không vì người trong thiên hạ làm liều một phen."

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, mặc dù Thôi Ngọc cũng không nói đến kế hoạch của hấn, nhưng lại có thể biết, phần kế hoạch này tuyệt đối không phải cái gì sự tình đơn giản, Thôi Ngọc đều đã nói rõ, kế hoạch này tương đối nguy hiểm, nếu là thất bại, chỉ sợ còn lại cái này mười mấy vạn võ lâm cao thủ đều muốn chôn vùi tại trong thảo nguyên.

Khi đó, hơn năm mươi chơi võ lâm cao thủ đều đem toàn quân bị diệt, đôi này toàn bộ giang hồ đã kích, tuyệt đối là trí mạng.

Thế nhưng là, bọn hấn có thể cự tuyệt sao? Nếu như cự tuyệt, như vậy bọn hấn tuyệt đối sẽ không hoài nghi, Thôi Ngọc hiện tại liền có thể xoay người rời đi, để bọn hấn tự sinh tự diệt.

Thôi Ngọc mặc dù không có danh ngôn uy hiếp, nhưng lại so uy hiếp càng thêm làm kinh sợ người.

Không có Đại Đường quân đội chiếu cố cùng hiệp trợ, bọn hấn sẽ tại trong thảo nguyên tứ cố vô thân, lúc nào cũng có thể trở thành Thiên Lư môn chủ thứ hai.

Thục Sơn kiếm phái trưởng môn La Tam đạo người nói ra: "Đã để sư đã có kế hoạch, gì không nói ra, để chúng ta nghe một chút."

Thôi Ngọc biết, chỉ dựa vào trước đó mấy câu, tuyệt đối không thể nể để bọn hấn trực tiếp mở miệng đồng ý. Nói như vậy, liền là cùng đồ dần đều không có khác nhau.

Thôi Ngọc để người đứng phía sau, đem một tấm bản đồ mở ra, thỉnh linh chính là trong thảo nguyên địa hình.

Mặt trên còn có lấy mấy cái tiêu ký.

Thôi Ngọc đứng dậy, chỉ lấy địa đồ nói ra: "Ta hi vọng chúng ta chỉ này võ lâm đại quân, có thể làm một lần mỗi như. Hấp dẫn thảo nguyên man nhân tiến công."

Thôi Ngọc phảng phất tại một chảo dầu sôi bên trên gọi cho một vạn nước lạnh, lập tức để đang ngồi tất cả mọi người kích động đứng lên.

Thôi Ngọc cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn lấy bọn hấn cãi lộn.

"Tốt, các vị lắng lắng, bản đạo nghĩ để sư là tuyệt đối sẽ không để chúng ta không duyên có mất mạng, vẫn là để để sư nói hết lời." Thanh Hư Đạo Trưởng ở thời điểm này đứng lên.

Đám người xem xét là hấn, nhao nhao ngậm miệng lại, lúc này liền có thể nhìn ra, Thanh Hư Đạo Trưởng uy vọng đến cỡ nào cao.

Nhìn thấy đám người một lần nữa bình tĩnh trở lại, Thanh Hư Đạo Trưởng cười xoay người, nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Còn xin để sư tiếp tục!"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Đa tạ đạo trưởng."

"Hành quân tác chiến khác biệt võ lâm giao đấu, cái gọi là binh giả quỷ đạo dã. Trên chiến trường, cái gì âm hiểm bỉ ổi thủ đoạn đều không đủ. Mà tại làm đều là đường đường chính chính nhân quân tử, tại diện đối những chuyện này thời điểm, khó tránh khỏi sẽ có một loại trở tay không kịp cảm giác. Thật giống như Thiên Lư môn chủ bọn người, dễ như trở bàn tay bị lừa nhập một cái son cốc bên trong, mười mấy vạn người bị đốt sống chết tươi."

Thôi Ngọc nói những lời này, không có chút nào có kỳ bọn hấn, để bọn hấn từng cái mặt mo đồ bùng, có loại hòa thiêu cảm giác.

"Cho nên, nếu để cho chư vị chính trực tiền bối tùy tiện cùng đối phương tiếp trận, khó tránh khỏi lại sẽ rơi vào một chút trong cạm bẫy. Cho nên ta mới nghĩ đến cái này mỗi như kế hoạch."

Nhìn thấy bọn hấn không có phản bác mình, Thôi Ngọc nói tiếp đi.

"Nơi này, là hiện tại Thái tử hành quân chỗ, ta hi nhìn đại quân của chúng ta có thể lặng lẽ đi theo Thái tử phía sau, sau đó 'Ngoài ý muốn' bị thảo nguyên thám tử phát hiện, hấp dẫn bọn hấn đến đây đánh lén vây quét. Sau đó Thánh Hoàng suất lĩnh đại quân, sẽ sau đó theo tới, sau đó cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng nhau đem đến xâm phạm thảo nguyên man nhân toàn bộ tiêu diệt. Ta đã cùng Thánh Hoàng nói qua, lần này chiến dịch, vô luận tiêu diệt nhiều ít man nhân, những này công huân đều sẽ toàn bộ tính tại trên người của chúng ta."

Kế hoạch rất đơn giản, nhưng lại rất nguy hiểm.

Đương Thôi Ngọc nói xong, tất cả mọi người chăm chú mà nhìn xem địa đồ, trong lòng yên lặng trầm tư.

Thôi Ngọc nhìn bạch bọn hấn tại có ký cái gì, cho nên cũng không có thúc giục, chỉ là yên lặng chờ.

Phần kế hoạch này có thật nhiều địa phương nguy hiểm, đến một lần nếu là đối phương không có mắc lừa, như vậy bọn hấn tự nhiên không có chuyện gì để nói.

Thứ hai, nếu là địch quân tới quá nhiều người, bọn hấn có thể hay không chống cự. Đồng dạng, nếu là người tới ít, kế hoạch này liền không có ý nghĩa gì.

Thứ ba, cũng là điểm trọng yếu nhất, cái kia chính là Thánh Hoàng đại quân đi theo nhóm người mình phía sau, nếu là không muốn để cho địch quân

thăm tử phát hiện, liền không thể cùng bọn hán chịu quá gần, nếu là quá xa. Đến lúc đó bọn hán bị trùng điệp địch Binh vây khốn, bọn hán phải chăng có thể kiên trì đến Thánh Hoàng đại quân chạy đến.

Kỳ thật còn có trọng yếu hơn một điểm, bọn hán đáy lòng đều chưa hề nói, đó chính là, vạn nhất Thánh Hoàng cũng không tới cứu viện binh, mất lạnh nhìn bọn hán bị thảo nguyên man nhân đem bọn hán nuốt hết, như vậy đến lúc đó bọn hán toàn đều đã chết, hết thảy vạn sự đều yên.

Nhưng là chuyện này lại vô luận như thế nào đều không thể mở miệng hỏi.

Bất quá cái khác mấy vấn đề, tại bọn hán suy nghĩ về sau, mở miệng hỏi ra, chỉ là bọn hán lộ ra hững hờ, hiển nhiên là có chút qua loa.

Thôi Ngọc lòng dạ sắc bén, làm sao có thể không rõ bọn hán tại lo lắng cái gì, Thôi Ngọc có thể nói, bọn hán nghĩ tới Thôi Ngọc sớm liền nghĩ đến, không có nghĩ tới, Thôi Ngọc cũng đã sớm giúp bọn hán nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Mắt đỏ Thượng Quan Lạc

Thôi Ngọc cũng không thêm đề ý bọn hán lạnh lùng cùng qua loa, nếu là bọn họ từng cái nhiệt tình như lửa cầu mình, như vậy thì giờ đến phiên Thôi Ngọc sợ mất mặt, nghi thần nghi quỷ.

Bất quá Thôi Ngọc tin tưởng, chờ mình đem lời kể tiếp sau khi nói xong, bọn hán dù cho còn trong lòng còn có lo lắng, nhưng là tuyệt đối sẽ đồng ý.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Kỳ thật điểm thứ nhất, như thế nào để thảo nguyên rất người biết chúng ta đi theo Thái tử đại quân đằng sau, cũng ý đồ phát động tập kích bất ngờ, điểm ấy thật sự là quá đơn giản.

Phải biết, chiến tranh thù thắng mấu chốt nhất chính là cái gì, là tình báo. Đại Đường sớm liền phát hiện thảo nguyên man nhân tại ta Đại Đường nằm vùng thám tử, hành động của chúng ta nhất định có thể làm cho đối phương biết, đồng thời tương đương "Kỹ càn", hơn nữa còn sẽ không để cho bọn hán hoài nghi."

Thôi Ngọc nhìn lấy bọn hán bộ dáng khiếp sợ, tiếp lấy nói ra: "Các ngươi có phải hay không đang nghĩ, vì cái gì chúng ta phát hiện bọn hán thám tử, cũng không có xuất thủ rút ra. Phải biết biết người biết ta bách chiến bách thắng. Những thám tử này lưu tại chúng ta giám thị phía dưới, chúng ta không muốn để cho đối mới biết sự tình, đối phương liền không cách nào biết được, mà chúng ta nghĩ làm cho đối phương biết cái gì, bọn hán mới có thể biết cái gì. Cho nên, lưu lấy bọn hán so thanh trừ bọn hán, đối với chúng ta càng thêm có lợi."

Tất cả mọi người nghe được Thôi Ngọc, mới chợt hiểu ra, đồng thời âm thầm kinh hãi, trong triều đình quả nhiên đều là một chút tâm tư bụng dạ cực sâu gia hỏa, bọn hán muốn chú ý cẩn thận, bằng không thật bị bán còn không biết chuyện gì xảy ra.

Thôi Ngọc tự nhiên không biết bọn hán có ý nghĩ thế này, tiếp tục nói ra: "Đến cho các ngươi lo lắng điểm thứ hai cùng điểm thứ ba, nhưng thật ra là một vấn đề. Nói câu không xuôi tai, nếu là bỏ mặc các vị tự hành chống cự, ta tin tưởng chư vị là không cách nào ngăn cản thảo nguyên man nhân. Cho nên, dù cho ta Đại Đường quân đội có thể tại kế hoạch thời gian đuổi tới, đến lúc đó, chư vị có thể hay không chống cự đây đưa cho đến lúc đó, vẫn là ản số."

Thôi Ngọc không chút khách khí lời nói, để phía dưới tất cả võ giả từng cái sắc mặt rất khó coi, nhưng là trước có Thiên Lưu môn chủ sự tình phía trước, để bọn hán vậy mà không có chút nào phản bác chỗ trống, từng cái cảm tức nhìn Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc đối ánh mắt của bọn hán làm như không thấy, tiếp tục nói ra: "Cho nên, đến lúc đó, ta cùng Đại Đường Cửu hoàng tử cùng giải quyết mọi người cùng nhau hành quân, cùng các ngươi cùng nhau tác chiến."

Thôi Ngọc lạnh lạnh địa phun ra câu nói này, lập tức đem mọi ánh mắt đều hấp dẫn đến Thôi Ngọc trên thân.

Thôi Ngọc câu nói này liền là nói cho bọn hán, các ngươi không cần lo lắng, hán thân là đế sư, đem cùng bọn hán cùng chung hoạn nạn, Đại Đường hoàng tử cũng đem cùng bọn hán cùng sinh tử.

Đại Đường triều đình có thể không để ý tới sinh tử của bọn hán, nhưng là tuyệt đối sẽ không ném hạ bất kỳ một cái nào hoàng tử, tùy ý hi sinh.

Dù cho cái hoàng tử này là như thế nào không lấy Thánh Hoàng thích, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hán chết tại thảo nguyên rất tay của người bên trên.

Huống chi, bọn hần chẳng qua là một chút võ lâm võ giả, lại làm sao có thể biết được hoàng thất bí mật đâu.

Quả nhiên, nghe được Thôi Ngọc như vậy cam đoan, bọn hần từng cái nhìn nhau cười một tiếng, trở nên nóng bỏng.

Nhìn thấy bọn hần cái dạng này, Thôi Ngọc mới rút cục dưới đáy lòng thờ dài nhẹ nhõm, xem ra bọn hần đã bắt đầu tiếp nhận kế hoạch này.

Nhưng là còn có một chút, Thôi Ngọc mở miệng nói ra: "Bất quá, ta có một cái yêu cầu, hi vọng mọi người có thể đáp ứng ta."

Đám người nhìn về phía Thôi Ngọc, không biết hần lại nói tới yêu cầu gì.

Thanh Hư Đạo Trưởng cười lấy nói ra: "Đề sư có yêu cầu gì cứ nói đừng ngại."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Các vị tiền bối mặc dù võ công trác tuyệt, nhưng là hành quân đánh trận cùng luyện võ khác biệt, thuật nghiệp hữu chuyên công, cho nên ta hi vọng các vị tiền bối năng đáp ứng tại hạ, tất cả công việc từ tại hạ chỉ huy, đồng thời dọc theo con đường này, ta cũng sẽ an bài một chút huấn luyện, đến lúc đó, thích các vị tiền bối hết sức ủng hộ."

Nghe được Thôi Ngọc đưa ra như thế một cái yêu cầu, bọn hần từng cái châu đầu ghé tai, nhìn chung quanh, tương hồ thảo luận một trận về sau, nói ra: "Lẽ ra như thế, chúng ta ồm thỏa toàn lực Phó Tả đề sư."

Thôi Ngọc nhướn miệng cười, nói ra: "Như vậy, tại hạ trước hết đi cảm ơn các vị, ta về trước đi bẩm báo Thánh Hoàng, định ra xuất chinh ngày, muộn chút thời gian, tại hạ lại đến cùng các vị trò chuyện với nhau."

Nói, Thôi Ngọc liền cáo từ rời đi.

Thôi Ngọc trực tiếp đi Thánh Hoàng hành cung, ở trong đại điện cùng Thánh Hoàng mật đàm một canh giờ, liền rời đi về tới Trần Thiên phủ bên trong.

Vừa bước vào mình cửa sân, liền nghe đến một trận tiếng hét thảm, thê lương tiếng tốt người thương tâm, người gập roi lệ.

Thôi Ngọc sững sờ, liền lập tức nghe ra cái này cái thanh âm chủ nhân chính là Lý Trị. Không nghĩ tới mình cương quyết định ra chinh, hần liền trở lại.

Thôi Ngọc ngó dáo dác lộ ra nửa cái đầu, nhìn vào bên trong, phát hiện Lân Nguyệt Tiên chính một mặt nộ khí níu lấy Lý Trị lỗ tai tại quở trách, Táng Thổ cũng một mặt tiểu dung, một bên đập lấy hạt dưa, một bên xem kịch.

"Chắc chắc chắc!" Thôi Ngọc đập đi lấy miệng, lắc lắc đầu liền rút trở về.

Nhưng sau đó xoay người rời đi, hần mới không có ngốc như vậy, hiện tại đi vào chẳng phải là cứu được Lý Trị, vạn nhất tự rước lấy họa liền càng thảm hơn, cái gọi là từ đạo hữu bắt từ bản đạo, Thôi Ngọc chỉ có thể ở trong lòng vì Lý Trị mặc niệm.

Thượng Quan Lạc chính tại xử lý công văn, đột nhiên nhìn thấy Thôi Ngọc lăm lăm lét đi đến, sau đó cực nhanh đóng lại đại môn, nói ra: "Mượn người cái địa phương tránh một chút."

Thượng Quan Lạc một mặt mòng bức, không biết Thôi Ngọc muốn làm gì.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Vừa vặn, ta có một ít chuyện muốn mời Thượng Quan phủ chủ hỗ trợ."

Hai người bọn họ nửa non năm này ở chung xuống tới, đã rất tình tường, cho nên Thôi Ngọc ở trước mặt hần cũng tùy ý rất nhiều.

Thượng Quan Lạc cười lấy nói ra: "Đề sư có cái gì muốn phản phó, cứ việc nói."

Thôi Ngọc đi đến bàn sách của hần bên cạnh, từ phía trên cầm mấy tờ giấy cùng bút lông, đi tới một bên nói ra: "Người trước làm việc của người, ta trước tiên đem muốn làm sự tình viết xuống tới."

Nói, Thôi Ngọc liền không tiếp tục đề ý Thượng Quan Lạc, làm đến một bên múa bút thành văn.

Thượng Quan Lạc biết Thôi Ngọc cái tính tình này, cũng lơ đãng, tiếp tục xử lý chính mình sự tình.

Thôi Ngọc viết viết ngừng ngừng, có khi lại sẽ trầm tư hồi lâu, khi hần buông xuống bút lông, lúc này sắc trời đã tối xuống.

Thôi Ngọc đập đi miệng, mình lại nhưng đã suy nghĩ một chút buổi trưa.

Bất quá Thôi Ngọc đến không có cảm thấy thế gian này là lãng phí, dù sao đây là liên quan đến mười mấy vạn người sinh tử, không qua loa được.

Thôi Ngọc cầm trong tay viết đồ tốt giao cho Thượng Quan Lạc, nói ra: "Còn xin Thượng Quan phủ chủ hỗ trợ nghĩ một chút biện pháp, những vật này muốn mười ngày trong vòng chuẩn bị kỹ càng."

Thượng Quan Lạc cười tiếp nhận, chẳng qua là tùy ý nhìn mấy lần, tay liền là khẽ run rẩy, hần ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn về phía Thôi Ngọc, hỏi: "Đề sư, người đây là muốn làm gì?"

Thôi Ngọc cười cười xấu hổ, tựa hồ cảm thấy xác thực hơi cường điệu quá, nói ra: "Là có ghi nhiều, nếu không dạng này, cái này đi một nửa, người chuẩn bị cho ta ba vạn cái, cái này được rồi, từ bỏ, nhưng là mũi tên cùng cung thể nhưng là tuyệt đối không thể ít."

Thượng Quan Lạc con mắt trong nháy mắt đều đỏ, hần cắn răng nghiêng lợi nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Đế sư, người đây là muốn xét nhà của ta a!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Đám ô hợp

"Đừng kích động, đừng kích động, Thượng Quan phủ chủ, người yên tâm đi, Thánh Hoàng đều đáp ứng lập tức liền cho người bỏ đủ." Thôi Ngọc vì không cho hần hiện tại lập tức bão nổi, trực tiếp miệng lưỡi dẻo quẹo.

Thượng Quan Lạc hồ nghi nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Thật, Thánh Hoàng cũng không phải hào phóng như vậy người, hần thật nói phải cho ta bỏ đủ."

Thượng Quan Lạc một bộ ta ít đọc sách, người đừng lừa gạt nét mặt của ta.

"Ừm, đúng vậy, người cứ yên tâm đi." Thôi Ngọc trịnh trọng nhẹ gật đầu, dùng hần tự nhận là nhất "Chân thành" biểu lộ nhìn về phía Thượng Quan Lạc.

Thượng Quan Lạc cắn răng, nói ra: "Tốt a."

Thượng Quan Lạc Tâm bên trong khóc ròng ròng, những vật này thế nhưng là hần bớt ăn bớt mặc cắt thật nhiều năm mới tích trữ, tràn đầy khổ cùng nước mắt, hôm nay lập tức liền toàn bộ đều muốn Thôi Ngọc cho đòi trống.

Thôi Ngọc vỗ vỗ Thượng Quan Lạc bả vai, cười lấy nói ra: "Vậy liền phiền phức Thượng Quan phủ chủ, đem những vật này trực tiếp đều vận chuyển đến võ lâm trong đại doanh đi."

Nói, Thôi Ngọc xoay người rời đi, sợ muộn đi một khắc đồng hồ, Thượng Quan Lạc liền đổi ý.

Thượng Quan Lạc ngờ ngạc ngồi trên ghế, trong tay cầm kia mấy tờ giấy, đột nhiên tay phải hung hăng chộp vào tim.

Lúc này, một cái nha hoàn bưng ấm trà đi đến, nhìn thấy Thượng Quan Lạc cái dạng này, lập tức giật nảy mình, kêu lên: "Đại nhân người thế nào!"

Thượng Quan Lạc cúi đầu, khoát tay áo, nói ra: "Không có việc gì, liền là đau lòng!"

Lúc này, võ lâm trong đại doanh, một mảnh lặng im im ắng, Thiên Lưu môn chủ một nhóm ba mươi vạn đại quân toàn quân bị diệt tin tức tại Thôi Ngọc cho phép dưới, cũng không có giấu diếm.

Cho nên lúc này, còn lại mười mấy vạn người cũng đã biết chuyện đã xảy ra.

Lòng người lưu động, nhưng là dù cho trong lòng lại như thế nào lo nghĩ, bọn hần cũng không ai rời đi đại doanh, bởi vì bọn hần chính mình cũng biết, môn phái lớn người không thể đi, tán tu không dám đi.

Dù cho không có bất kỳ người nào nói cho bọn hần, không thể rời đi, nhưng là bọn hần biết, nếu là bọn họ rời đi đại doanh làm đảo bình, chỉ sợ khoảng cách Hoàng Tuyền Lộ đã không xa.

Nhưng là liền trong lòng bọn họ khó có thể bình an thời điểm, đại đội đại đội xe ngựa lái vào đại doanh, kia xe xe mũi tên, cung cung nhóm vũ khí, để bọn hần một mặt kinh ngạc.

Phải biết lúc trước Thiên Lưu môn chủ bọn người đẹp trai quân xuất chinh thời điểm, đừng nói vũ khí, liền là ăn cơm lương thảo đều là cứng rắn giành được.

Bất quá nhìn thấy những vũ khí này, bọn hần xao động tâm rối cực xem như an định xuống tới.

Sáng sớm hôm sau, Thôi Ngọc liền mang theo hai cái lỗ tai đỏ bồng Lý Tri, đi tới trong đại doanh.

Lúc này, bọn hắn mới biết được, nguyên lai để sư cùng Đại Đường Cửu hoàng tử đem cùng bọn hắn cùng nhau xuất phát, đồng sinh cộng tử.

Khi tin tức kia truyền khắp toàn quân về sau, xao động quân tâm rất cực xem như an định lại.

Có Thôi Ngọc cùng Lý Trị tại, có thể nói liền là hai cái thuốc an thần.

Bọn hắn biết, Thôi Ngọc cùng Lý Trị đối với Đại Đường triều đình tầm quan trọng, Đại Đường triều đình là tuyệt đối sẽ không tùy ý hi sinh hai người bọn họ, nói cách khác, bọn hắn hiện tại là sẽ không bị Đại Đường triều đình vứt bỏ, đưa vào tử địa.

Sau đó một đoạn thời gian, lương thảo, áo giáp, vũ khí liên tiếp không ngừng đưa vào trong đại doanh.

Thôi Ngọc sắp xếp người đều đầu vào đây vừa những vật này phân phát xuống dưới, mỗi người đều có một bộ Đại Đường quân sĩ áo giáp.

Đồng thời một người một thanh cung cung.

Có người cảm tới cung tiễn liền lập tức thử một chút, hoảng sợ phát hiện, cái này cung cung tại không cần nội lực gia trì dưới, căn bản là không cách nào sử dụng.

Thậm chí bọn hắn còn phát hiện, Tiên Thiên cấp bậc trở lên võ giả, cung cung càng thêm đáng sợ, liền là bọn hắn nhìn xem đều muốn run.

Đang ngắm nghĩ kia xe xe không biết bao nhiêu mũi tên, bọn hắn lại có một loại cảm thấy yên ổn cảm giác.

Khâu Xứ Cơ chờ một đám chương môn nhân gần nhất có chút mộng bức, mặc dù bắt đầu bọn hắn khá cao hứng, nhìn thấy liên tục không ngừng vũ khí áo giáp đưa tới, liền biết Thôi Ngọc kế hoạch tuyệt đối không phải bản tên không đích.

Thế nhưng là áo giáp cung tiễn, những vật này bọn hắn có thể minh bạch, nhưng là người năng nói cho ta, kia xe xe cuộc là dùng để làm gì sao?

Bọn hắn thực sự không cách nào tưởng tượng, bọn hắn hơn mười vạn người, đối mặt như biển thảo nguyên man nhân, đầu tiên là từng đợt mưa tên, sau đó từng cái quơ cuộc cùng thảo nguyên man nhân chém giết đáng sợ.

A, loại kia tràng diện thực sự quá đẹp, bọn hắn không dám tưởng tượng.

Bọn hắn không phải một lần hỏi thăm Thôi Ngọc, nhưng là Thôi Ngọc đều là một bộ cao thâm mặt trầm đáng sợ, cũng không trả lời, điều này cũng làm cho bọn hắn tiếp tục mộng bức bên trong.

Thời gian mười ngày rất nhanh, Thôi Ngọc nhìn thấy mình yêu cầu đồ vật, Thượng Quan Lạc đều đã toàn bộ đưa tới, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Mặc dù những vật này để các đại chương môn nhân còn có toàn quân trên dưới đều ở mộng bức trạng thái bên trong, nhưng là Thôi Ngọc biết, nếu là không có những vật này, muốn dựa vào đám người ở hợp này, là vô luận như thế nào đều không thể ngăn cản thảo nguyên man nhân tiến công.

Đương nhiên, mười ngày này, Thôi Ngọc cũng không có nhàn rỗi, hắn dựa theo ý nghĩ của mình, căn cứ các đại môn phái võ công đặc điểm, bố trí từng cái cổ quái chiến trận, giao cho các đại chương môn nhân, để bọn hắn dựa theo yêu cầu của mình huấn luyện.

Mấy cái chương môn khác biệt quân lược, ngược lại là nhìn không ra có cái gì đặc biệt, chỉ có thể lấy đi Thôi Ngọc giao cho bọn hắn đồ vật, xem mèo vẽ hổ, chiếu vào huấn luyện là được.

Bất quá Lý Trị cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu.

Từ Thôi Ngọc bắt đầu viết huấn luyện điều lệ bắt đầu, Lý Trị liền không chỉ một lần nhà rãnh, người đây là huấn luyện chiến trận vẫn là huấn luyện hát võ kịch.

Thôi Ngọc cũng không giải thích, chỉ là đưa cho Lý Trị một cái lờm nguýt.

Sau mười lăm ngày, toàn bộ đại doanh đã sớm bị dỡ bỏ sạch sẽ, chỉ còn lại một cái không lớn tể đàn đứng vững tại đại địa phía trên.

Tất cả môn phái đệ tử đều đã đổi lại Đại Đường quân sĩ áo giáp, từng cái công cung cung, vác lấy ống tên.

Bọn hắn dựa theo mình môn phái, dựa theo phân chia tốt trình tự, chỉnh tề đứng tại mình chương môn sau lưng. Tán tu đội ngũ thì từ Lý Trị suất lĩnh.

Bên trên tể đàn, chỉ có Thôi Ngọc một người, hắn người khoác ngân giáp, uy vũ bất phàm, lạnh lùng liếc nhìn tất cả mọi người, đem nét mặt của bọn hắn để ở trong mắt.

Thôi Ngọc âm thầm hít sâu một hơi, nói ra: "Hiện tại, chúng ta sắp xuất hiện phát ngênh kích thảo nguyên man nhân xâm lược, tương lai của các người có lẽ là anh hùng, là hiệp khách, nhưng là hiện tại, các người đều là lính của ta, các người là quân nhân. Tại trong những ngày kế tiếp, ta hi vọng các người có thể đủ tốt tuân thủ quân kỷ. Nếu có người vi phạm, trăm chết."

Thôi Ngọc không có cho bọn hắn nói cái gì cổ vũ lòng người, những người này chẳng qua là đám ô hợp, dù cho sĩ khí tại cao, cũng vô pháp biến thành một con cường quân.

Thôi Ngọc lãnh khốc ngâm lấy giết tức giận, lập tức để phía dưới trở nên ảm ỉ một mảnh, Thôi Ngọc chăm chú địa nhủ mày, quát: "Yên tĩnh. Ai như lại ồn ào, chém!"

Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, truyền khắp tam quân.

Lợi kiếm từ bên hông rút ra, bị Thôi Ngọc hung hăng cầm tại phía trước.

Thôi Ngọc trong lòng thờ dài, mặc dù biết những người này không có chút nào kỷ luật có thể nói, nhưng là cái dạng này, còn là vượt qua Thôi Ngọc đoán trước, chuyện này không đơn giản a.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Bắt quá một cái Giết chữ người

Thôi Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, lóe sát ý, nhưng là hiện tại cũng không phải là khai sát giới điểm tốt.

Thôi Ngọc lạnh lùng nói ra: "Từ không nắm giữ Bình, cho nên nếu người nào dám can đảm trái với quân kỷ, chớ trách Thôi mỗ người ra tay ác độc."

Thôi Ngọc sát ý không chút nào giống như giả mạo, nguyên bản ảm ỉ tràng diện cái này mới xem như yên tĩnh trở lại.

"Đều nghe cho kỹ, hiện tại ta nói lại lần nữa quân kỷ, nếu là có kẻ vi phạm, hừ hừ."

Hai tiếng cười lạnh, để rất nhiều người đều có một loại lông tơ lóe sáng cảm giác.

Thôi Ngọc là ai, hẳn chưa đi đến vào triều đình trước đó, liền là trong chốn võ lâm sát tài, đồ tông diệt môn kia là chuyện thường ngày, bọn hắn không hoài nghi chút nào Thôi Ngọc dám hạ sát thủ.

Chỉ sợ đến lúc đó, nếu là thật sự phạm vào quân kỷ, cầu ai đều không dùng.

Cho nên trong lòng bọn họ một bên thăm mắng, một bên tập trung tinh thần nghe, sợ lỡ hỏng một đầu.

"Thứ nhất: Nghe trống không tiến, nghe kim không ngừng, cò nâng không nổi, cò theo không nằm, này vị bội quân, phạm người trăm chết.

Thứ hai: Hô tên không nên, điểm lúc không đến, làm trái kỳ không đến, động đổi sư luật, này vị chậm quân, phạm người trăm chết.

Thứ ba: Đêm truyền điều đầu, lười biếng mà không báo, càn trù làm trái chậm, âm thanh hào không rõ, này vị trễ quân, phạm người trăm chết.

Thứ tư: Thêm ra lời oán giận, giận kỳ chủ tướng, không nghe ước thúc, càn dạy khó chế, này vị cấu quân, phạm người trăm chết.

...

Thứ mười bốn: Ra càn binh nghiệp, nâng trước càn về sau, ngôn ngữ ồn ào, bất tuân cấm huấn, này vị loạn quân, phạm người trăm chết.

Thứ mười năm: Nắm tổn thương làm bệnh, để tránh chinh phạt, bóp tổn thương giả chết, bởi vì mà trốn tránh, này vị lừa dối quân, phạm người trăm chết.

Thứ mười sáu: Chủ chương thuế ruộng, cho thường thời điểm a tư chỗ thân, làm sĩ tốt kết thù kết oán, này vị tệ quân, phạm người trăm chết.

Thứ mười bảy: Xem khẩu không thăm, dò xét tặc không rõ, đến không nói đến, nhiều thì Ngôn Thiếu, ít thì nói nhiều, này vị làm quân, phạm người trăm chết."

Từng đầu lệnh cấm, từng cái trăm chữ, nghe được phía dưới tất cả mọi người kim lòng không được rụt rụt đầu.

Cái này mười bảy đầu lệnh cấm, chính là là năm đó Hàn Tín sáng tạo, khiến cho quân đội quân kỷ nghiêm minh, quân tâm nhất thống.

Có thể nói Hàn Tín dụng binh, binh pháp của hắn Quý Thần khó lường là thứ nhất, cái này mười bảy đầu lệnh cấm năm mươi bốn trăm cũng là tương đối quan trọng.

Thôi Ngọc đem cái này từng đầu tại hiện tại niệm đi ra, cũng sẽ không thật coi là, những này võ lâm võ giả liền có thể trở thành một cái hợp cách binh sĩ, cũng không chỉ nhìn bọn họ năng toàn bộ tuân thủ.

Thôi Ngọc mục đích cũng không phải cái này, Thôi Ngọc mục đích rất đơn giản, hắn muốn nói cho nơi này hết thảy mọi người, hắn liền là quân lệnh, mệnh lệnh của hắn muốn lấy được trăm phần trăm chấp hành.

Đương nhiên còn có trọng yếu hơn một điểm, hành quân có thể nào không thấy máu, những này năm mươi bốn trăm tướng sẽ cho Thôi Ngọc mang đến rất nhiều đầu.

Trường kiếm chỉ, đầu người cuộn cuộn, cái này lẫn xuống đầu không vền vền chỉ có địch nhân, đồng dạng còn là người một nhà.

"Xuất phát!"

Thôi Ngọc một tiếng thét ra lệnh, trực trùng vân tiêu tiếng kèn vang lên.

Mười mấy vạn đại quân xuất phát.

Mười mấy vạn người, lít nha lít nhít thẳng phô thiên tể. Một chút nhìn không thấy bờ.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, hắn biết, lần này một trận chiến, cái này mười mấy vạn người có thể trở về, không biết còn có thể còn mấy cái.

Lý Trị đánh ngựa đi vào Thôi Ngọc trước người, nhìn xem Thôi Ngọc, hỏi: "Người đây là muốn khai sát giới a."

Thôi Ngọc nhìn một cái Lý Trị, những này võ lâm cao thủ từng cái không đồng hành ngũ, nghe được Thôi Ngọc ban xuống lệnh cấm chỉ coi là quân lệnh, dùng để khống chế quân thủ đoạn.

Nhưng là Lý Trị tự nhiên khác biệt, hắn từ Thôi Ngọc đọc lên đầu thứ nhất lệnh cấm bắt đầu, liền từ bên trong người thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Thôi Ngọc thở dài một hơi, nói ra: "Ta đây cũng là tốt cho bọn họ, nếu là không cần lôi đình thủ đoạn, đem bọn hắn áp đảo, chỉ sợ đến lúc đó chính lệnh không thông, thất bại thảm hại."

Lý Trị khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Cái này vốn là một đám người ô hợp, người thật đúng là cảm giác đến bọn hắn có thể trở thành một con hồ lang chỉ sự không thành."

Võ lâm võ giả từng cái kiệt ngạo bất tuân, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, loại người này liền là đặt ở trong quân đội, cũng là một cái binh lính cần quấy.

Nếu như nói, dạng này một cái, mười cái, trăm cái đưa cho Đại Đường bất kỳ một cái nào tướng lĩnh, bọn hắn đều có biện pháp đem bọn hắn biến thành chân chính binh vương.

Nhưng là nếu là nói cho bọn hắn, có mười mấy vạn lính như thế du côn, đoán chừng bọn hắn cả đám đều muốn điên rồi.

Đồng thời sẽ phản kháng định nói cho bọn hắn, không có khả năng.

Thôi Ngọc đương nhiên biết, muốn để bọn hắn biến thành năng chiến chi sĩ là có khó khăn đường nào, nhưng là Thôi Ngọc lại có cái này tự tin.

Nhìn thấy Thôi Ngọc một mặt đáng vẻ tự tin, Lý Trị ngăn ngại, đầy bụng hồ nghi, chẳng lẽ Thôi Ngọc thật sự có biện pháp để cái này mười mấy vạn chiến tranh thái điều biến thành một cái hồ lang chỉ sự không thành.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta thế nhưng là để sư, người khác làm không được sự tình, ta lại có thể làm được, chỉ là..."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc nụ cười trên mặt biến mất không thấy gì nữa, nói ra: "Chỉ là, nếu là có thể cho ta lại nhiều một chút thời gian, ta cũng không muốn dùng loại biện pháp này."

Lý Trị kinh dị nhìn một cái Thôi Ngọc, không nghĩ tới hắn vậy mà thật sự có biện pháp.

"Ta minh bạch, phi thường thời khắc liền muốn làm phi thường sự tình, chỉ nghe người câu nói này ta liền biết biện pháp của người cũng không phải là cỡ nào ôn hòa, nói một chút. Ta thế nhưng là hiểu kì gấp đầu."

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Ta cũng chỉ có năm năm số lượng, có thể thành hay không, không còn ta."

Lý Trị đưa ánh mắt về phía chiếu xuống đại quân các địa phương chương môn nhân, trong lòng có mấy phần hiểu rõ.

Thôi Ngọc cười nhìn xem Lý Trị, thăm nghĩ Lý Trị tâm tư lòng dạ tuyệt đối không tại Lý Càn phía dưới, chăm chú mình dăm ba câu, liền năng biết mình trong lòng lại nghĩ cái gì.

Phản này thông minh, nếu không phải chuyện năm đó, chỉ sợ hắn đã là Đại Đường trong triều đình, gió nổi mây phun hạng người.

Thôi Ngọc không suy nghĩ thêm nữa Lý Trị sự tình, mọi nhà có nỗi khó xử riêng, hưởng chi hoàng gia sự tình.

Cổ lời nói tốt, Thiên gia vô tình.

"Bọn hần, ta nghĩ chỉ là thứ nhất, còn có đây này." Lý Trị quay đầu nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Có thể thành hay không, liền xem bọn hần đến lúc đó thái độ. Nếu là bọn họ có thể kiên định đứng tại bên cạnh ta, như vậy hết thấy khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng, nhưng là nếu là bọn họ phản đối, ta cũng tương sĩ không bột đổ gột nên hồ."

Lý Trị minh bạch, Thôi Ngọc tiếp xuống việc cần phải làm, tuyệt đối sẽ gây nên ngàn quân ồn ào, hần cau mày nói ra: "Ngươi tuyệt đối không nên nhóm lửa tự thiêu."

Thôi Ngọc xùy cười một tiếng, nói ra: "Yên tâm, nhiều nhất chúng ta liền là bị giả không mà thôi, bằng mượn đám lượng của bọn hần là tuyệt đối không dám đối hai người chúng ta như thế nào."

Thôi Ngọc cùng Lý Trị, có thể nói là bọn hần một đạo còn sống hộ thân phù, bọn hần tại, triều đình liền sẽ không vứt bỏ bọn hần, nếu là Thôi Ngọc cùng Lý Trị chết rồi, bọn hần nói không chừng liền muốn toàn quân tới cho bọn hần chôn cùng.

Lý Trị xì một tiếng khinh miệt, nói ra: "Nghe ngươi kiểu nói này. Ta đều có chút lo lắng đề phòng. Mau nói cho ta biết, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Thôi Ngọc cười thần bí, nói ra: "Ngươi cảm thấy một đám người ô hợp làm sao có thể tại gần gũi mấy tháng hành quân bên trong biến thành hồ lang chi sư? Kỳ thật rất đơn giản, bất quá một cái 'Giết' chữ ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Bên thắng sinh, kẻ bại chết

"Cung tiễn ngưỡng xạ, nâng lên ba mươi độ. Ngươi, thấp."

"Tiếng trống không đủ, một lần nữa luyện."

"Các ngươi kiểm khí phát ra muốn đủ, loạn như vậy, các ngươi đang làm gì."

"Các ngươi, nói các ngươi đâu, người lớn như vậy, cuộc đều vùng không tốt, ngươi nha tại sao không đi chết."

...

Trong bóng đêm, Thôi Ngọc tại trong đại doanh vừa đi động, một bên quát lớn, thanh âm của hần tại toàn bộ trong đại doanh quanh quẩn.

Lý Trị chính Tiêu Diêu thưởng thức trà, nghe được một câu cuộc đều vùng không tốt, cả người một ngụm nước liền toàn phun đi ra.

Lý Trị ngoan ngoãn nhìn xem không phải xuất hiện lại biến mất Thôi Ngọc.

Hần cực độ muốn đập đen rau muống.

Ngươi nói cung tiễn bắn không tốt, muốn luyện, ta đồng ý. Kiểm khí tán loạn, muốn luyện, ta đồng ý. Tiếng trống không đủ, ảnh hưởng sĩ khí, cũng muốn luyện, ta đây cũng đồng ý. Nhưng là ngươi kia cuộc là cái gì, đi nhầm studio đi.

"Động tác phải nhanh, giả cái máy ném đá đều chậm chạp như thế, chưa ăn cơm a."

Thôi Ngọc gào thét thanh âm lần nữa truyền đến.

Mấy ngày này, bọn này võ lâm đại quân có thể nói bị Thôi Ngọc chơi thảm rồi.

Vì huấn luyện bọn hần, lại không đến trễ quân cơ, Thôi Ngọc bọn hần ban ngày đi đường, ban đêm ăn xong cơm tối, Thôi Ngọc liền bắt đầu thao luyện bọn hần, bất quá đến cũng không phải là toàn bộ thao luyện, mà là chia mấy cái lượt.

Trong khoảng thời gian này, bọn hấn cảm giác mình gặp trong cuộc đời, là hắc ám nhất thời điểm.

Chỉ cần đến phiên mình thao luyện, liền sẽ bị Thôi Ngọc làm chết đi sống lại, sống không bằng chết.

"Người cái này ngu xuẩn, thứ này người cũng luyện tập bao nhiêu lần, còn có thể gần lộn, lẫn qua một bên, cho ta giờ người phá xe nổ sâu ngồi xổm ba trăm cái, không làm xong một đêm tiêu."

Lý Trị lắc đầu, hấn xem như có chút mình bạch Thôi Ngọc vì cái gì nói muốn nhìn chương môn các phái người thái độ. Nhận Thôi Ngọc như vậy giầy vò, nếu là không có những này chương môn nhân đề ép, đoán chừng đã sớm nổ doanh.

Bất quá cho dù là dạng này, vừa lúc bắt đầu, vẫn như cũ có mấy trăm người không theo hiệu lệnh, không nguyện ý huấn luyện.

Kết quả, mấy trăm cái máu lẫn tẩn đầu người, treo ở đại doanh Ngoại, cho tới bây giờ, đã sớm hong khô, Thôi Ngọc đều không có dễ dàng để cho người ta hái xuống.

Cái này mấy trăm người các môn phái đều có, cuối cùng tức thì bị Thôi Ngọc buộc từ chương môn các phái người tự mình cảm đạo.

Lý Trị lúc ấy nhìn thấy, những này chương môn nhân cả đám đều xanh mặt, bọn hấn không phải không cầu qua tình, nhưng là Thôi Ngọc không có nói nhiều một câu, quay người thu dọn đồ đạc liền muốn mang theo Lý Trị rời đi.

Cái này nhưng làm bọn này chương môn nhân dọa sợ.

Dù cho nơi này có bảy tám cái đỉnh tiêm tông môn đệ tử ở chỗ này, bọn hấn cũng không cảm thấy mình chi quân đội này, lại so với Thiên Lưu môn chủ ba mươi vạn đại quân cường đại đến bao nhiêu.

Nếu là Thôi Ngọc rời đi, thiếu đi triều đình giúp đỡ, bọn hấn chết cũng không phải là cái này mấy trăm người.

Cuối cùng, cái này mấy trăm người, tất cả đều đầu người cuộn cuộn, bày ở đại doanh Ngoại mỗi một sĩ binh đều có thể nhìn thấy.

Cái này, toàn bộ đại quân rực rỡ hấn lên, từng cái thao bắt đầu luyện đơn giản cùng không muốn sống.

Có lẽ bọn hấn về sau sẽ chết tại thảo nguyên rất trong tay người, nhưng là hiện tại nếu là không nghe quân lệnh, bọn hấn hiện tại liền sẽ chết tại Thôi Ngọc trong tay.

Về sau có thể sẽ chết, cùng hiện tại bảo đảm chết, cái này hai lựa chọn đề, chỉ sợ bất cứ người nào đều chọn, chỉ cần hấn không phải điên rồi, hoặc là một lòng muốn chết.

Thôi Ngọc mặc dù một mực tại quát mắng, nhưng là trong lòng coi như hài lòng. Cái này liên tục hai tháng lộ trình, bọn hấn không có gặp đến bất kỳ một chi thảo nguyên man nhân quân đội.

Lúc này đã tiến vào mùa đông, toàn bộ thảo nguyên trở nên một mảnh khô héo.

Tăng thêm Thiên Lưu môn chủ như châu châu cần quét cùng Thái tử đại quân hai lần tiến quân, một đoạn đường này bên trên gặp được thảo nguyên man nhân tỉ lệ là rất thấp.

Thôi Ngọc tình huống điểm này, cho nên hấn mới dám yên tâm như thế to gan một bên đi đường, một bên huấn luyện.

Liên tục hai tháng cường độ cao huấn luyện, nhìn như hao tổn binh sĩ thể lực, nhưng là Thôi Ngọc biết, những người này không phải phổ thông quân đội binh sĩ, bọn hấn đều là từng cái tu luyện có thành tựu võ giả, thể Lực Cường đáng sợ, những này huấn luyện nhìn như hao tổn thể lực của bọn họ, nhưng là trên thực tế, cũng không có tạo thành lớn cỡ nào ảnh hưởng.

Tương phản, cường độ cao huấn luyện cuối cùng là có chút thành quả. Mặc dù vẫn như cũ là đám ô hợp, nhưng là đã có thể nhìn thấy, giữa bọn hấn tính là có chút ấn ý. Không phải chỉ biết mình chém giết năm bè bảy mảng.

Liền ngay cả vừa mới bắt đầu phản đối, cho rằng Thôi Ngọc sát tâm quá nặng chương môn các phái người, lúc này cũng ngậm miệng lại, nhìn xem một ngày một cái bộ dáng bọn hấn, cả người đều là cười ha ha.

Hiện tại đang bồi Lý Trị thưởng thức nước trà.

Một tháng sau, Thôi Ngọc đại quân rốt cục gặp một cỗ du đảng thảo nguyên man nhân kỵ binh, đại khái chỉ có hơn một ngàn người, hai con quân đội có thể nói là không hẹn mà gặp.

Kia là đường tắt một mảnh đại sơn thời điểm, một con thảo nguyên kỵ binh đột nhiên xuất hiện, cứ như vậy xuất hiện tại Thôi Ngọc đại quân một bên.

Thôi Ngọc xem xét, chính là đại quân Huyền tự bộ một bên.

"Định!"

Thôi Ngọc hét lớn một tiếng, toàn bộ quân đội lập tức ngừng lại. Chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, toàn bộ quân đội lộ ra rồi bởi.

Thôi Ngọc nhú mày, bây giờ không phải là quân những này thời điểm.

Những cái kia thảo nguyên man nhân nhìn thấy như thế một cổ đại quân, lập tức đều có chút dọa mộng.

Bọn hắn là từ trong sơn cốc đi ra, trong núi không đường, phía trước bị Đại Đường quân đội chỗ lấp, bọn hắn tiến thối không được, từng cái hoảng sợ muôn dạng.

Thôi Ngọc gật đầu cười, cái này kỳ binh đến thật là đúng lúc.

Cười lạnh một tiếng, Thôi Ngọc nhìn thoáng qua cách bọn họ gần nhất Huyền tự bộ, cao giọng nói ra: "Huyền tự một đội, hai đội ra khỏi hàng."

Thôi Ngọc ra lệnh một tiếng, Huyền tự bộ bên trong tại đội trưởng dẫn đầu dưới, rồi bởi đi ra hai đội người, thò nhìn phía dưới, ước chừng có bốn năm trăm người.

Thôi Ngọc không để ý tới bọn hắn tán loạn đội hình, nói ra: "Huyền tự một đội, hai đội, tiến lên, đem phía trước thảo nguyên man nhân toàn bộ chém giết."

Thôi Ngọc mệnh lệnh một chút, lập tức toàn bộ quân đội xông xáo, hai người bọn họ đội bắt quá bốn năm trăm người, đối phương thảo nguyên man nhân chỉ ít có một ngàn chỉ chúng. Bọn hắn không rõ, mình mười mấy vạn người, vì sao lại để cho mình một phương này, chỉ xuất động bốn năm trăm người.

Đối phương thế nhưng là hai đến gấp ba cùng phe mình. Chẳng lẽ Thôi Ngọc không nhìn thấy sao?

Thôi Ngọc tự nhiên thấy được, nhưng là hắn tia không chút nào để ý đám người xông xáo, liền là những cái kia chương môn nhân cũng cau mày lên, không biết Thôi Ngọc đến cùng là tính toán gì. Chỉ là trải qua mấy ngày nay, Thôi Ngọc đủ loại để bọn hắn đều đã tin phục, cho nên mới không có mở miệng.

"Còn lằng cái này làm gì, chẳng lẽ chuẩn bị kháng lệnh không thành." Thôi Ngọc lạnh lùng quét mắt đè ép Huyền tự một đội cùng hai đội. Kia sát ý lạnh như băng không chút nào che giấu, Thôi Ngọc rút ra trường kiếm, quát: "Nhớ kỹ, trận chiến này các ngươi nếu không thể thắng, toàn bộ xử tử!"

Kia lạnh lẽo ánh mắt tràn đầy sát ý, để Huyền tự một đội cùng hai đội người, nhao nhao không rét mà run.

Thôi Ngọc kỳ thật hiện tại rất khẩn trương, mình cái mệnh lệnh này, có thể nói là bức lấy bọn hắn đi chịu chết, nếu là bọn họ hiện tại bất ngờ làm phản, hoặc là một bên chương môn nhân ra ngăn cản, như vậy hết thảy đều phí công nhọc sức.

Huyền tự một đội cùng hai đội người nhìn thoáng qua chương môn của bọn hắn, phát hiện chương môn vậy mà giữ im lặng, bọn hắn liền biết mình không có đường lui.

"Có thắng không bại, bên thắng sinh, kẻ bại chết. Cho ta xông!" Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, Huyền tự một đội cùng hai đội người từng cái lập tức đồ trong mắt, tựa như đồ mắt con thỏ, hóa thành mũi tên xông lên mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Bại

Bọn này thảo nguyên man nhân cũng sớm đã dọa mộng, bị mười mấy vạn quân đội bao bọc vây quanh, bọn hắn biết, mình tuyệt đối không hề có hi vọng sống sót.

Nếu là tại nơi khác, đừng nói cái này mười mấy vạn quân đội, liền là nhìn thấy năm trăm người Đại Đường quân nhân, bọn hắn cũng sẽ lập tức xoay người chạy.

Đáng tiếc, hiện tại đã không đường có thể đi.

Liền tại bọn hắn cảm thán thời điểm, bọn hắn phát hiện, cái này Đại Đường trong quân đội vậy mà lao ra bốn năm trăm cái Đại Đường binh sĩ, càng làm bọn hắn hơn kinh ngạc, bọn hắn vậy mà không có cười ngửa.

Bốn năm trăm người bộ binh cũng dám phóng tới bọn hán hơn một ngàn kỵ binh, thật không rõ đối phương thông soái là tự đại, hay là thật xem thường bọn thảo nguyên man nhân.

Sợ hãi tử vong tăng thêm đối phương mệt mỏi, khiến cái này thảo nguyên man nhân từng cái lên cơn giận dữ.

Bọn hán cũng sớm đã không còn hi vọng xa vời có thể gặp đến ngày mai mặt trời. Nhưng là thảo nguyên man nhân cũng là có tôn nghiêm.

Đầu lĩnh của bọn hán trong miệng hô hào Thôi Ngọc bọn người nghe không hiểu thảo nguyên lời nói, hơn một ngàn thảo nguyên man nhân kỵ binh thật nhanh hợp thành một cái công kích đội hình.

Đã đối phương như thế khinh thị bọn hán, bọn hán vừa vận làm cho đối phương nhìn một chút thảo nguyên dũng sĩ lợi hại.

Trước khi chết cũng muốn kéo một cái đệm lưng, loại ý nghĩ này cũng không chỉ là Đại Đường người mới sẽ nghĩ như vậy.

Từng tiếng tiếng quái khiếu, từ thảo nguyên man nhân trong miệng phát ra, bọn hán tay nắm lấy loan đao, một đường phóng tới Huyền tự một đội cùng hai đội.

Kia trên mặt dữ tợn, khát máu, lộ ra trước khi chết điên cuồng.

Huyền tự một đội hai đội bốn năm trăm người, từng cái đi như bay, bọn hán không có lập tức rút kiếm, mà là lấy xuống trên người cường cung, đương song phương càng ngày càng tới gần thời điểm, bốn năm trăm mũi tên nhọn vạch phá bầu trời, rơi vào thảo nguyên man nhân công kích trong đội.

Nhưng là bọn hán phát xạ thời gian quá sớm, cũng không có đối thảo nguyên rất người tạo thành lớn cỡ nào thương vong, cái này một đợt mưa tên chân chính bắn giết bất quá mười mấy người, hán ước lượng có hơn một trăm cái vết thương nhẹ.

Huyền tự đội binh sĩ biến sắc, lập tức trở nên bối rối lên.

Bọn hán đều là không có đi lên chiến trường tân đình, làm sao có thể cùng đối phương loại này kinh nghiệm sa trường lão binh, đối chiến cơ nắm chắc như vậy sáng long lanh.

"Cài tên, có thể bắn mấy đợt là mấy đợt, nhanh!"

Hai cái đội đang điên cuồng hô hào.

Bốn năm trăm người tên bắn ra mũi tên, tán loạn, không thành trận hình, đây càng thêm thấp xuống đối với thảo nguyên man nhân uy hiếp. ,

Thôi Ngọc ở hậu phương đem đây hết thấy đều nhìn thanh thanh Sở Sở, trong lòng không ngừng lắc đầu.

Thảo nguyên kỵ binh từ trước liền lấy tới lui như gió nghe tiếng, rất nhanh bọn hán đã vọt vào Huyền tự trong đội.

Binh khí tương giao, cùng tuần mã va chạm nhọc thể thanh âm bên tai không dứt.

Bất quá một cái công kích.

Những này thảo nguyên man nhân vậy mà cơ hồ không có cái gì tổn thất, liền vọt vào bọn hán xem như ma quỷ Đại Đường trong quân đội. 】

Tựa hồ Đại Đường quân đội cũng không có trong truyền thuyết đáng sợ.

Loại ý nghĩ này xuất hiện tại mỗi một cái thảo nguyên rất người tâm bên trong, đáy lòng sợ hãi trong nháy mắt ít đi rất nhiều.

Huyền tự đội chưa từng có trải qua chiến tranh, dù cho Thôi Ngọc như thế nào huấn luyện, đều khó có khả năng nhanh như vậy liền để bọn hán thành làm một cái hợp cách binh sĩ.

Đương thảo nguyên man nhân công kích qua đi, bốn năm trăm người, có thể đứng thẳng bất quá hơn một trăm người, đại địa bên trên máu chảy thành sông, chân cụt tay đứt tàn mất một mảnh, càng nhiều hơn chính là bị thảo nguyên man nhân thiết kỵ trực tiếp chà đạp thành thịt băm.

Bọn hán từng cái sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, dù cho thảo nguyên man nhân kỵ binh cũng sớm đã xông qua, chạy ra thật xa, bọn hán vẫn là từng cái đứng chết trân tại chỗ.

Đại não toàn bộ đều trống rỗng. Thậm chí đều không biết mình là như thế nào từ loại kia tình trạng bên trong sống sót.

Đại gió thổi qua, từng đợt mùi nước tiểu khai truyền đến, lại có rất nhiều người trực tiếp bị hù đi tiểu.

"Trốn."

Một tiếng thê lương tiếng kêu đem bọn hán tỉnh lại. Cho dù bọn họ cũng sớm đã chân nhũn ra, nhưng là cầu sinh khát vọng để bọn hán một lần nữa đạt được lực lượng.

Cái gì khinh công, nội lực sớm đã bị bọn hán ném sau ót, hiện tại bọn hán chỉ là bản năng theo dựa vào chính mình hai con chân thật nhanh hướng về đại quân phương hướng chạy trốn.

"Ha ha!"

Từng đợt tùy tiện tiếng cười từ thảo nguyên man nhân bên trong truyền đến. Bọn hán chưa hề chưa từng nhìn thấy như thế nhu nhược bao cở Đại Đường binh sĩ.

Thảo nguyên man nhân kỵ binh thật nhanh chuyển đổi lấy phương hướng, thậm chí không có chỉnh lý tốt công kích đội hình, lại lần nữa phát khởi công kích.

Trận này lực lượng cách xa chiến đấu, bị mười mấy vạn võ lâm võ giả để ở trong mắt. Bọn hán mặc dù không rõ Thôi Ngọc tại sao muốn để bốn năm trăm người đi giao đấu đối phương hơn một ngàn kỵ binh, nhưng là bọn hán biết, có lẽ nói, bọn hán minh bạch, Thiên Lư môn chủ ba mươi mấy vạn đại quân là như thế nào bại.

Trong chốn võ lâm chém giết cùng tranh đấu quả nhiên là không thể cùng chiến tranh đánh đồng, bọn hán chưa hề chưa từng gặp qua nhanh như vậy nhanh, ngắn gọn giết chóc. Phảng phất đồ sát.

Mặc dù không biết những này thảo nguyên man nhân thực lực, nhưng là bọn hán biết, những này thảo nguyên man nhân bên trong có lẽ có cao thủ, nhưng là càng nhiều hơn chính là cùng bọn hán không sai biệt lắm, thậm chí càng kém.

Nhưng là chiến đấu kết quả lại là nghiêng về một bên. Bốn năm trăm người, tại bọn hán ý nghĩ bên trong, coi như không thể thủ thắng, chỉ sợ cũng năng làm cho đối phương tổn thất nặng nề.

Thế nhưng là, kết quả lại trần trụi bày ở trước mặt bọn hán, đừng nói tổn thất nặng nề, đối vừa rồi chết như vậy một chút, thụ thương cũng liền không hơn trăm mười cái, cũng đều là vết thương nhẹ, cái này để bọn hán làm sao đều không thể nào tiếp thu được.

Thậm chí rất nhiều người cũng đã ngo ngoe muốn động, nghĩ muốn xông ra giúp bọn hán. Phải biết bọn hán thế nhưng là có mười mấy vạn đại quân, thế nào đều có thể đem đối phương này một ngàn nhiều kỵ binh cho thu thập.

Thôi Ngọc sao có thể không nhìn thấy bộ dáng của bọn hán.

Lạnh lùng quát: "Toàn quân chờ lệnh, kẻ vọng động trăm."

Lập tức mười mấy vạn ánh mắt, dùng không thể tin được ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc, chẳng lẽ hán nhìn không ra mình những người kia liền phải thua sao? Đó cũng đều là đồng bào của mình a.

Ngay lúc này, thảo nguyên kỵ binh lần thứ hai công kích đã cùng Huyền tự đội còn lại hơn trăm người lần nữa đụng vào nhau.

Huyền tự đội nhìn xem mình đã khoảng cách đại quân rất gần, kia là hi vọng sống sót, bọn hán cả đám đều đỏ mắt, đao kiếm trong tay nắm chặt, toàn thân nội lực thật giống như không cần tiền, tất cả đều bạo phát đi ra.

Từng tiếng kêu thảm bên tai không dứt, lần này, lại có rất nhiều thảo nguyên kỵ binh bị bọn hán đánh xuống ngựa tới.

Bọn hán đã điên rồi, chung quanh đều là nhanh chóng lao vọt tuần mã, quơ loạn đao.

Bọn hán cảm giác ánh mắt của mình tựa hồ cũng không đủ dùng. Có thậm chí vừa mới giờ lên đao kiếm, một thanh loạn đao cũng không biết từ chỗ nào xuất hiện, nhanh chóng chém xuống đầu lâu của bọn hán, cánh tay.

Giao phong nhanh như thiểm điện, thảo nguyên kỵ binh vọt qua, lưu lại một mảnh thi thể.

Lúc này có thể đứng thẳng Huyền tự đội binh sĩ, đã không đủ hai tay chỉ số.

Bọn hán miệng lớn thở hổn hển, dùng tận chính mình sau cùng một điểm lực lượng phóng tới đại quân vị trí.

Thôi Ngọc lạnh lẽo nhìn tới, ngược lại là ngoài ý muốn xem ra một chút lần này giao phong lưu lại mấy chục cỗ thảo nguyên man nhân thi thể.

Cái này tám chín cái Huyền tự đội binh sĩ, rốt cục chạy trốn tới đại quân phụ cận.

Lần thứ hai công kích thảo nguyên man nhân tựa hồ ném đến ngon ngọt, bọn hán không nguyện ý cứ như vậy thả những người này rồi đi, thật nhanh lần nữa lao đến.

Thôi Ngọc cười lạnh một tiếng, nói ra: "Toàn quân nghe lệnh, giương cung."

Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, tất cả mọi người thật nhanh đem cung tiễn dựng lên.

Một màn này bị thảo nguyên bọn người Man nhìn thấy, lập tức thật nhanh tại đại quân trước chuyển một cái phương hướng, thối lui đến phương xa.

Mười mấy vạn người tên bắn ra mũi tên vậy sẽ là phô thiên cái địa, bọn hắc hủ là dám tiến lên, như vậy tuyệt đối mười chết Vô Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Hành quân pháp

Huyền tự đội còn sót lại mấy người, toàn thân máu me đầm đìa, có mình, cũng tương tự có thảo nguyên man nhân, bọn hắc hủ gối đại quân trước, vũ khí trong tay bị ném ở một bên, thậm chí có người đều khóc.

Bọn hắc hủ tia không chút nào để ý như vậy đến cỡ nào mất mặt, trải qua loại này từ sinh mà chết, từ chết còn sinh, bọn hắc hủ còn có cái gì tốt cổ kị.

Tất cả mọi người cứ như vậy một mặt phức tạp nhìn xem mấy người này khóc ròng ròng.

Xa xa thảo nguyên man nhân bất an nhìn lấy Đại Đường quân đội, bọn hắc hủ không biết tiếp đi ra nghênh tiếp bọn hắc hủ chính là cái gì.

Có lẽ lần tiếp theo Đại Đường quân đội xuất kích, cũng không phải là mấy cái này bao cò vấn đề.

Cho dù là đám ô hợp, cũng không phải bọn hắc hủ cái này khu khu hơn một ngàn người có thể chạy thoát.

Không khí khẩn trương, liền là dưới người bọn họ ngựa, cũng bắt đầu xao động bất an đi tới đi lui, dù cho thảo nguyên man nhân như thế nào trấn an, cũng vẫn là đồng dạng.

Thôi Ngọc cứ như vậy lạnh lùng nhìn xem mấy người này ở nơi đó gào khóc.

Hắc hủ trong mắt lóe lên vẻ bất nhẫn, nhưng là rất nhanh liền thu lại, cũng không để cho người phát hiện.

Từ không nắm giữ Bình, Thôi Ngọc có thể để bọn hắc hủ hận mình, sợ mình, nhưng là tuyệt đối sẽ không cho phép bọn hắc hủ thân cận mình, như thế hắc hủ đã mất đi uy nghiêm, đem không cách nào suất lĩnh đội quân này, đến lúc đó, có thể sống trở về còn có thể có mấy người.

Chiến trường chiến đấu, mưu kế rất trọng yếu, binh sĩ tổ chức thân thể rất trọng yếu, vũ khí áo giáp cũng rất trọng yếu, nhưng là đều không có vứt bỏ sinh tử, có can đảm chém giết dũng khí trọng yếu.

Ngõ hẹp gặp nhau dừng giả thắng, cái này cũng không chỉ nói là nói mà thôi.

Thôi Ngọc muốn tại đỉnh đầu của bọn hắc hủ treo bên trên một thanh cương đao, không thắng cùng chết. Không có thứ hai con đường.

Người người đều có dũng khí, nhưng là loại dũng khí này lúc nào cũng có thể bị mọi người vứt bỏ, bởi vì bọn hắc hủ có đường lui, chỉ có đem đường lui của bọn hắc hủ toàn bộ phong kín, để bọn hắc hủ không thể lui, mới có thể chân chính kích phát dũng khí của bọn hắc hủ.

Hạng Vũ đập nổi dìm thuyền là vì cái gì, không phải là vì kích phát tất cả các tướng sĩ dũng khí, vì sinh, chỉ có thể nhặt lên dũng khí, bỏ mạng chém giết, trên chiến trường, chết nhanh nhất, mãi mãi cũng là sợ chết, đồng dạng, thu hoạch được lâu nhất, cũng là những cái kia người sợ chết.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, quát: "Đội chấp pháp ở đâu!"

Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, đem ánh mắt mọi người đều hấp dẫn đến trên người hắc hủ.

Lãnh Nguyệt Tiên một thân nhung trang, anh tuấn ào ào, năng suất lĩnh ma đạo đại quân tạo thành chấp pháp quân, từ trong đại quân nhanh chóng chạy đến.

"Chấp pháp quân gặp qua tướng quân."

Thôi Ngọc nhìn xem Lãnh Nguyệt Tiên một mặt đáng vẻ hưng phấn, trong lòng có chút im lặng, bộ dáng này rất dễ Thôi Ngọc có loại xuất diễn cảm giác.

Thôi Ngọc lấy lại bình tĩnh, nói ra: "Huyền tự một đội, hai đội, bại quân trốn về , ần quân lệnh nên chém, chấp pháp quân, đem mấy cái này đào binh ngay tại chỗ xử tử."

Thôi Ngọc sát khí nghiêm nghị vừa mới nói xong dưới, toàn bộ đại quân yên tĩnh im ắng, liền ngay cả mấy cái kia kêu khóc Huyền tự đội tàn binh, đều hoảng sợ nhìn về phía Thôi Ngọc.

Mười mấy vạn quân đội trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại trong thảo nguyên gào thét gió lớn thanh âm, còn có chiến kỳ liệt liệt tiếng vang.

Đón lấy, toàn bộ đại quân liền như là một nôi lăn dầu, sôi trào.

Liền ngay cả mấy cái chuông môn nhân đều vội vàng chạy tới.

Thôi Ngọc đây là muốn làm gì, bọn hắn không rõ, nhưng là bọn hắn biết nếu để cho Thôi Ngọc như vậy xuống dưới, nhánh đại quân này không đợi đến cùng thảo nguyên man nhân chém giết, liền nhất định phải bất ngờ làm phản không thể.

Thôi Ngọc toàn thân khí thế đột nhiên bộc phát, ép hướng đi tới mấy cái chuông môn nhân, quát: "Trở về, chẳng lẽ các ngươi muốn chống lại quân lệnh không thành."

Thôi Ngọc đem trường kiếm rút ra, chỉ hướng mấy cái kia chuông môn nhân, để bọn hắn lập tức đã ngừng lại bước chân.

"Chúng ta không phục!"

"Không phục, chúng ta chỉ có bốn năm trăm người, đối phương có một ngàn người, bại kia là bình thường, tại sao muốn giết chúng ta."

Không đợi đến mấy cái chuông môn nhân cầu tình, mấy cái kia may mắn còn sống sót Huyền tự đội binh sĩ liền đã kêu lên.

Lý Trị sắc mặt phức tạp tại trong đại quân nhìn xem đặng đặng sát khí Thôi Ngọc, cho tới bây giờ, hắn tính là chân chính có chút bội phục Thôi Ngọc.

Hắn là một người kiêu ngạo, dù cho cùng tại Thôi Ngọc bên người, hắn chưa hề đều không có lộ ra hơn phân nửa điểm tới giành thắng lợi đáng vẻ, nhưng là ở trong nội tâm, hắn chưa hề đều không cảm thấy so Thôi Ngọc kém hơn nửa điểm, nhưng là hiện tại, Lý Trị cảm thấy, mình thua.

Mặc dù mình không có đi cùng Thôi Ngọc so cái gì, nhưng là hắn biết, nếu là mình ở vào Thôi Ngọc trên ghế ngồi, là tuyệt đối không làm được những này.

"Không nghĩ tác chiến, tiếc mệnh trốn về, như thế đào binh, nên chém; thêm ra lời oán giận, giận kỳ chủ tướng, nên chém; điều động thời khắc, cứng lưỡi không nên, nên chém; ngôn ngữ ồn ào, bất tuân cấm huấn, nên chém."

Thôi Ngọc lạnh lùng nói, tiếp lấy hắn nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên, quát: "Chấp pháp quân, các ngươi còn đang chờ cái gì, hành quân pháp."

Lãnh Nguyệt Tiên nụ cười trên mặt thu lại, nâng cau mày, ôm quyền chào theo kiểu nhà binh, nói ra: "Mặt tướng tuân lệnh."

"Chấp pháp quân, chuẩn bị hành hình."

"Để sư đạo hạ lưu người!" Thanh Hư Đạo Trường trước đó ở xa đại quân mặt khác một bên, hiện tại vội vàng chạy tới. Ngay cả ngựa đều không có cưỡi, trực tiếp thi triển tuyệt thế khinh công, đi vào mấy cái kia tàn binh trước người, đem Lãnh Nguyệt Tiên bọn người ngăn lại.

"Đạo trường cứu mạng a."

"Đạo trường, chúng ta là đến giết thảo nguyên mọi rợ, không phải đến cho họ Thôi tùy tiện giết. Ngươi nhưng phải làm chủ cho chúng ta a."

Không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, mấy người này nhìn thấy Thanh Hư Đạo Trường ra, bọn hắn vội vàng quỳ xuống Thanh Hư Đạo Trường trước người, liền bắt đầu kêu rên lên.

Thôi Ngọc biết, Thanh Hư Đạo Trường muốn ngăn đón, Lãnh Nguyệt Tiên bọn hắn căn bản là không động được những người này, thế nhưng là những người này nhất định phải giết, đây cũng là hắn mang một bước mấu chốt nhất, nếu là hôm nay có thể tiến hành tiếp, như vậy Thôi Ngọc ít có niềm tin, đem bọn hắn mang thành một chi cường quân, có thể làm cho càng nhiều người sống trở về, nhưng là nếu là tiến hành không đi xuống, có lẽ bọn hắn thật liền đều phải để lại tại cái này trong thảo nguyên, trở thành kia một sợi cỏ hồn dã quỳ.

Thôi Ngọc xuống ngựa, cầm trong tay lợi kiếm đi đến Thanh Hư Đạo Trường trước người.

Thôi Ngọc không có chút nào để ý tới Thanh Hư Đạo Trường địa vị trong chốn giang hồ cùng danh vọng, mà là lạnh lùng nói ra: "Đạo trường, hiện tại ta chính là này quân chủ soái, ta quyết định quân lệnh nhất định phải tuân thủ, chẳng lẽ đạo trường muốn dẫn đầu chống lại quân lệnh không thành."

Thanh Hư Đạo Trường mặt lộ vẻ đắng chát, hắn thực sự không đành lòng nhìn lấy bọn hắn chết, hắn nói ra: "Để sư, bọn hắn đã liều mạng, đối phương dù sao người đông thế mạnh, bại trốn cũng là hợp tình lý, còn xin để sư nghĩ lại."

"Còn xin để sư nghĩ lại!" Có Thanh Hư Đạo Trường dẫn đầu, rất nhiều binh sĩ đều đi theo hô.

Thôi Ngọc xem những âm thanh này như không, hắn nửa bước không lùi, lạnh hừ một tiếng, truyền khắp tam quân.

Thôi Ngọc nói ra: "Những binh sĩ này nhìn không ra, chẳng lẽ Thanh Hư Đạo Trường cũng không nhìn ra được sao."

Thôi Ngọc không hề có kỵ Thanh Hư Đạo Trưởng mặt mũi chất vấn.

Tất cả mọi người là sững sờ, trong này còn có cái gì bọn hấn không biết sao?

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Huyền tự một đội, hai đội, hơn bốn trăm người bên trong, có tám mươi gã Tiên Thiên cường giả, còn lại đều là Luyện Khí cao giai đến viên mãn người. Mà đối phương thảo nguyên man nhân, nhìn như người đông thể mạnh, nhưng là chỉ có hơn mười người Tiên Thiên võ giả, tám thành đều là luyện thể cảnh, người nói bọn hấn bại không oan, kia cái gì mới gọi bại oan, bại chuyện đương nhiên."

Thôi Ngọc thanh âm một tiếng so một thanh âm vang lên, truyền khắp tam quân bên trong, để đánh trống reo hò ba quân tướng sĩ lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Thanh Hư Đạo Trưởng cứng họng, đối phương khoảng cách xa như vậy, liền là bình thường luyện tinh hóa khí võ giả đều không thể chính xác cảm giác đối phương thực lực, nhưng là bọn hấn loại này cao thủ tuyệt thế, tự nhiên một chút liền nhìn minh bạch, Thôi Ngọc lời nói hoàn toàn chính xác là thật.

Cái này khiến Thanh Hư Đạo Trưởng làm sao cũng vô pháp mở miệng nói thêm câu nữa cầu tình lời nói.

"Chấp pháp quân, hành hình!"

Thôi Ngọc lần nữa quát. Lãnh Nguyệt Tiên đội sau lưng chấp pháp quân liếc nhau một cái, nhanh chân đi ra, lần này Thanh Hư Đạo Trưởng mặc dù không có né tránh, nhưng lại cũng không có ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Trên thế giới từ không thiếu hụt người thông minh

Nhìn thấy chấp pháp quân tới gần, mấy cái này may mắn còn sống sót Huyền tự đội viên từng cái đỏ mắt, bọn hấn không nghĩ tới mình mấy người liều sống liều chết giết trở lại đến, nghênh đón mình lại là trước mắt Nhất Dao.

Ngẫm lại trước đó Thôi Ngọc ra lệnh cho bọn họ bốn năm trăm người đối chiến đối phương hơn một ngàn người, chỉ có thể thắng không cho phép bại, đây là rõ ràng muốn giết chết bọn hấn.

Bọn hấn không rõ, Thôi Ngọc tại sao phải làm như vậy, bọn hấn cũng không kịp nghĩ những vật này. Bọn hấn hiện tại chỉ biết là, mình tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

"Thôi Ngọc, người đây là muốn bức tử chúng ta."

"Chúng ta chỗ nào đắc tội người, người muốn ác độc như vậy."

"Các huynh đệ, Thôi Ngọc đây là đang mượn đao giết người, muốn đem chúng ta những này võ lâm nhân sĩ đuổi tận giết tuyệt, các người chẳng lẽ cứ như vậy tro mắt nhìn mà!"

Bọn hấn điên cuồng gào thét, đang liều mình cuối cùng một tia lực lượng, muốn cố động trong đại quân người, giúp bọn hấn đối kháng Thôi Ngọc.

Nhưng là bọn hấn nhìn thoáng qua chương môn của mình người, phát hiện bọn hấn đều lặng im im ắng, cuối cùng chỉ có thể cúi thấp đầu.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn lấy bọn hấn, cau mày quát: "Các người đều là phế vật nha, nếu là như vậy, cái này chấp pháp quân cũng không cần lưu lại."

Thôi Ngọc nổi giận, những này chấp pháp quân lập tức giật nảy mình, từ khi đại quân xuất phát, Thôi Ngọc đao không phải lần đầu tiên giơ lên, tuyệt đối là cái giết người không chớp mắt chủ.

"Chém!" Lãnh Nguyệt Tiên cũng là giận quát một tiếng. Sau lưng đội chấp pháp từng cái trong nháy mắt liền nhào tới.

"Liều mạng!"

"Thôi Ngọc, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua người."

Bọn hán không chịu khoan tay chịu chết, nhặt lên vũ khí của mình liền muốn lần nữa chém giết một lần.

Nhưng là đội chấp pháp bên trong ra đầu là cao thủ, bọn hán thế nào lại là đối thủ.

Thanh Hư Đạo Trưởng song tay thật chặt địa nắm cùng một chỗ, nghe sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng không có động thủ.

Đương hết thấy thanh âm đều bình tĩnh lại, Thanh Hư Đạo Trưởng thật sâu nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, quay người rời đi, chẳng hề nói một câu.

Thôi Ngọc nhìn trên mặt đất mấy bộ thi thể, hạ lệnh: "Thủ cấp chém xuống, truyền xem tam quân."

Thôi Ngọc mệnh lệnh dưới đột ngột, không đợi một đám vẫn trong khiếp sợ vô lâm đại quân, mấy khóa máu lần lần đầu người liền đã bị chấp pháp quân chém xuống, sau đó cắm ở trường mâu bên trên, hướng về đại quân các nơi đi lại.

Còn không có rời đi bao lâu Thanh Hư Đạo Trưởng đã ngừng lại bước chân, nhìn thấy chấp pháp quân đã đem đầu người chặt xuống, cuối cùng trừng diệp dậm chân một cái, quay người rời đi.

Mười mấy vạn đại quân, từng cái tâm tình phức tạp, một loại hơi lạnh thấu xương từ đáy lòng dâng lên, bọn hán không có nhìn về phía trường mâu bên trên kia mờ to mắt to đầu lâu, mà là dùng một loại hận cực ánh mắt, nhìn lấy chung quanh bọn họ chấp pháp quân.

Nhóm này chấp pháp quân, chính là là ma đạo vô lâm cao thủ tạo thành.

Thôi Ngọc biết, nhóm người này muốn cùng chính đạo cao thủ cùng một chỗ tham chiến, đó là không có khả năng, nếu là cùng một chỗ, đoán chừng mấy cuộc chiến đấu xuống tới, bọn hán cơ vốn cũng không sẽ có mấy cái người sống.

Nhưng là nếu để cho bọn hán làm chấp pháp quân, bởi như vậy có thể miễn trừ chính đạo vô giả xâm hại, mà đến có thể phân tán bọn hán đối với Thôi Ngọc cừu hận, thứ ba, ngày sau chiến tranh kết thúc, nếu như bọn hán không muốn bị tràn ngập cừu hận vô lâm vô giả giết hết, biện pháp duy nhất liền tiếp tục cột vào triều đình xe ngựa bên trên, bằng không bọn hán đi không ra biên quan.

Thôi Ngọc nhìn thấy sự tình đã giải quyết, đem bảo kiếm trở vào bao, quay người đi hướng tọa kỵ của mình.

Nhưng là không có người chú ý tới, Thôi Ngọc thật sâu thở dài một hơi, cái này gian nan nhất một bước đã đi đến, như vậy còn lại sẽ thuận lợi rất nhiều.

Đương Thôi Ngọc cười lên tọa kỵ về sau, lại lần nữa biến thành kia thiết huyết tướng lĩnh. Hắn nhìn qua phương xa xao động bất an thảo nguyên man nhân, quát: "Huyền tự ba đội, bốn đội ra khỏi hàng."

Lập tức, cái này hai đội binh sĩ từng cái sắc mặt trắng bệch, trên mặt giống như bị tạt một chậu nước lạnh, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền bò đầy mặt của bọn hán.

Nhưng là không có bất kì người nào dám can đảm chậm một bước, nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh lập tức liền chạy ra, tốc độ cực nhanh.

Tất cả mọi người thương hại nhìn về phía Huyền tự bộ, bọn hán không biết Huyền tự bộ đến cùng là địa phương nào đặc tội Thôi Ngọc, Thôi Ngọc vậy mà bắt được bọn hán không thả.

Bất quá nhưng không ai đứng ra, vì bọn họ mình bất bình. Bọn hán không lên, chẳng lẽ để bọn hán không lên được. Mọi người mạng chỉ có một, người không chết, chẳng lẽ ta không chết được.

Thôi Ngọc trên mặt mang nụ cười tàn nhẫn, nói ra: "Thêm lời thừa thãi ta không nói nhiều, không thắng thì chết, ngheh chiến."

Huyền tự ba đội, bốn đội người, hô hấp trong nháy mắt liền trở nên dồn dập, đứng tại bọn hán phụ cận người thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng thở của bọn họ, như là kéo ống bễ.

"Giết!"

Bọn hán con mắt trong nháy mắt liền đỏ lên, trên mặt dữ tợn như là ác quỷ.

Thảo nguyên man nhân thủ lĩnh nhìn thấy Đại Đường quân đội lần nữa xông ra mấy trăm binh sĩ, lập tức lên cơn giận dữ, trong lòng dâng lên một trận biệt khuất cảm giác. Hắn đã minh bạch, chủ tướng của đối phương là đem bọn hán xem như luyện binh đồng cát.

"Giết!" 】

Thảo nguyên thủ lĩnh người Man quát lên một tiếng lớn, dùng đến thảo nguyên ngữ hô to: "Giết sạch bọn hán!"

Đã bọn hán muốn đem mình xem như luyện binh thủ đoạn, như vậy mình liền muốn để bọn hán đau thấu tim gan.

Trống trái trên thảo nguyên, phi nước đại thiết kỵ cùng Đại Đường vô lâm đại quân Huyền tự bộ binh sĩ, thật giống như hai con bắn ra mũi tên, thật nhanh phóng tới đối phương.

"Tàn ra, toàn bộ giải tán, tự do xạ kích, đem bọn hán dẫn ra, đừng cho bọn hán cùng một chỗ công kích."

Huyền tự bộ bên trong có người đột nhiên hô.

Trong bọn họ rất nhiều người sớm đã không còn thời gian suy nghĩ như thế nào chiến thắng gấp hai tại địch nhân của mình, nghe được có người la như vậy, theo bản năng y theo lấy làm.

Bốn năm trăm người thật giống như Thiên Nữ Tán Hoa, nhanh chóng phân tán ra.

Tại trong đại quân Thôi Ngọc thấy cảnh này, lập tức sững sờ, sau đó trên mặt phủ lên vui mừng tiều dung. Xem ra trên thế giới này, vĩnh viễn cũng không thiếu hụt người thông minh.

Huyền tự đội một chiêu này, lập tức đề thảo nguyên man nhân không biết làm sao.

Bọn hắn trải qua chiến trận, lúc nào gặp qua như vậy tán loạn chiến trận, bọn hắn từng cái khinh công không yếu, liếc nhìn lại khắp nơi đều là Huyền tự đội binh sĩ, thảo nguyên rất người biết, bọn hắn cái này vừa xung phong, nhiều lắm là cũng liền có thể dập tắt mười mấy người thế là tốt rồi.

Phải biết vô lâm vô giả đều có mang khinh công, tốc độ quá nhanh, tại cự ly ngắn tốc độ biến hóa ở giữa, tuyệt đối phải so với bọn hắn linh hoạt.

Kỵ binh công kích tốc độ quá nhanh, đồng dạng muốn biến hướng càng là vô cùng khó khăn.

Đương thảo nguyên kỵ binh xông vào Huyền tự trong đội lúc, chỉ có mười cái quỷ xui xẻo bao phủ tại thảo nguyên kỵ binh kỵ binh trong trận.

"Bắn tên, bắn nhanh!"

Lập tức, trên bầu trời bị từng nhánh mũi tên vạch phá.

Hai phe khoảng cách quá gần, ở ngoại vi thảo nguyên man nhân căn bản ngay cả phản ứng cũng không kịp, liền bị bắn xuống ngựa.

"Đuổi theo, truy tại phía sau bọn họ không ngừng bắn tên, đừng cho bọn hắn chuyển hướng."

Nghe được mệnh lệnh đám người, từng cái hưng phấn chạy như bay.

Bọn hắn căn bản cũng không cần nhắm chuẩn, đối phương mục tiêu là tại là quá lớn. Coi như nhắm mắt lại đều có thể bắn tới người.

Từng nhánh mũi tên, liền giống như tử thần câu hồn khóa, đem từng cái thảo nguyên man nhân mang nhập trong địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Thắng bại lẫn ranh

Đại Đường quân đội, tất cả binh sĩ đều trọn mắt há hốc mồm mà nhìn xem Huyền tự ba đội cùng bốn đội người treo lên đánh thảo nguyên man nhân.

Bọn hắn không dám tin vào hai mắt của mình, thứ một trận chiến đấu bọn hắn đều thấy rõ, bên mình là như thế nào trắng bạch, không có hoàn thủ chỗ trống, bọn hắn đều thấy rõ.

Nhưng là hiện tại, đồng dạng là ngang nhau thực lực mặt khác hai đội, lại hiện ra không giống đầu pháp, đem đối phương treo lên đánh bộ dáng như vậy.

Bọn hắn không biết thế nào, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt đã thiếu đi mấy phần phần hận, có lẽ đúng như Thôi Ngọc nói, bọn hắn mặc dù nhân số ít, nhưng là thực lực lại phải mạnh hơn đối phương.

Chỉ là bởi vì chính bọn hắn không chịu nổi, mới thua với đối phương.

Huyền tự mười con người của quân đội, thực lực gần như bằng nhau, tại ngang hàng dưới thực lực, đối mặt cùng một cái địch nhân, chiến đấu lại hiện lên hai thái cực.

Bọn hắn hiện tại cảm thấy, có lẽ một đội cùng hai đội người, chết cũng không oan.

Thôi Ngọc ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm kia không ngừng phát ra mệnh lệnh binh sĩ. Hắn chỉ là một cái bình thường tiểu bình, cũng không phải là đội trưởng, thực lực cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, tại trong bọn họ cũng không xuất sắc, nhưng là hiện tại, hắn thả ra quang mang, tại cái này trong đại quân, loá mắt như là mặt trời.

"Bắn nhanh, không muốn keo kiệt mũi tên, tốc độ tại nhanh lên, không muốn kéo dài khoảng cách."

Thảo nguyên thủ lĩnh người Man cần cương nhu, bọn hắn đánh ngựa chạy vội, ý đồ kéo dài khoảng cách, nhưng là một võ giả nếu là không tiếc rẻ nội lực, liều mạng phi nước đại, đoạn trong khoảng cách tốc độ tuyệt đối không thua phổ thông khoái mã.

Muốn đem bọn hắn bắt ra, không phải dễ dàng như vậy.

"Dừng lại, quay người." Thảo nguyên rất người biết, tiếp tục như vậy xuống dưới không phải biện pháp, hắn chỉ có thể hi sinh một phần nhỏ binh sĩ, nhanh chóng hoàn thành quay đầu, sau đó lại lần triển khai công kích đội hình.

"Cơ hội tốt, bắn nhanh!"

"Suu, suu, suu!"

Từng nhánh mũi tên bắn tại thảo nguyên rất trên thân thể người, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết từ thảo nguyên man nhân đội kỵ binh bên trong phát ra.

Một chút trực tiếp bắn trúng yếu hại thảo nguyên man nhân rơi xuống.

Chăm chú đoạn thời gian này bên trong, chỉ ít có hai, ba trăm người chết tại bọn này có thể nói không có chút nào tiễn thuật người ngoài nghề trong tay.

Đây cũng là bởi vì bọn hắn đều là vừa học cung tiễn xạ nghệ không lâu tân丁, nếu là bọn họ xạ thuật mới mạnh một điểm, chi sợ thảo nguyên rất người đã có một nửa muốn trở thành dưới tên vong hồn.

Đương thảo nguyên man nhân hoàn thành thế trận xung phong chuyển đổi, Huyền tự trong đội lần nữa phát ra một thanh âm hô lên.

"Tàn ra, toàn bộ giải tán, nhanh!"

Huyền tự đội người tất cả đều điên rồi, bọn hắn đã giết đỏ cả mắt.

Bọn hắn không nghĩ tới, mình vậy mà lợi hại như vậy, lúc trước bọn hắn coi như mãnh thú thảo nguyên kỵ binh nguyên lai không gì hơn cái này.

Mà lại bọn hắn đã đối cái này phát ra mệnh lệnh người đã hoàn toàn tin phục, nghe được mệnh lệnh, bọn hắn thật nhanh tản ra.

Thảo nguyên thủ lĩnh người Man trong lòng như muốn thổ huyết, thật vất vả thay đổi thế trận xung phong, đối phương nhưng thật giống như trơn trượt cá chạch, lần nữa tứ tán lúc đầu, hắn nhìn về phía cái kia phát ra mệnh lệnh binh sĩ, biết nếu là không đem người này giết, bọn hắn tuyệt đối không cách nào thắng lợi.

"Giết!"

Thảo nguyên man nhân quát lên một tiếng lớn, suất lĩnh kỵ binh bay thẳng hướng người lính kia.

Đại Đường quân đội binh sĩ từng cái trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, bọn hắn tựa hồ lộ ra so trên chiến trường mấy trăm người còn muốn sốt sắng. Bọn hắn đã thấy thắng lợi ánh rạng đông, một loại năng thẳng suy nghĩ tràn ngập tại trong lòng của bọn hắn.

Thôi Ngọc vuốt vuốt trong tay dây cương, nhìn xem thảo nguyên man nhân đại đội kỵ binh phóng tới cái kia phát ra mệnh lệnh binh sĩ, trên mặt mang ngoan vị tiểu dung, nói ra: "Hiện tại người muốn làm thế nào đầu. Nếu như người sống không nổi, như vậy hết thảy đều không có ý nghĩa."

Người lính kia đã sớm xa xa tránh thật xa, nhưng là hắn phát hiện đối phương thảo nguyên man nhân kỵ binh vậy mà mặc kệ những người khác, thẳng xông về phía mình.

Hắn sắc mặt đại biến, đem trên người cường cung cùng ống tên trực tiếp vứt bỏ, quay người phi nước đại.

Nhưng là thảo nguyên man nhân đã sớm cực hận hắn, vậy mà đối chung quanh không ngừng hướng bọn họ xạ kích Huyền tự đội đội viên không quan tâm, một bộ thế phải giết người này bộ dáng.

Bọn hắn từng cái mang theo to lớn ống tên, nhưng là dựa theo bọn hắn dạng này không cần tiền giống như xạ kích, rốt cục tất cả mũi tên đều đã bắn xong.

Cái kia phát ra mệnh lệnh binh sĩ tự nhiên cũng đem dây hết thảy để ở trong mắt.

Một bên chạy trốn, một bên la lớn: "Tất cả mọi người rút kiếm ra, dựa theo kiếm hình đội tập kết."

Kiểm hình đội là Thôi Ngọc lúc trước để bọn hắn diễn luyện trận hình một trong. Bọn hắn từng cái đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

Nghe được mệnh lệnh của hắn, bọn hắn căn bản không hề nghĩ ngợi, thật nhanh tập kết cùng một chỗ.

Mà người lính kia phát hiện, những này thảo nguyên man nhân nhìn thấy Đại Đường binh sĩ tập kết cùng một chỗ, vậy mà không có ngăn cản, mà lại càng dùng một loại đáng về hưng phấn nhìn lấy bọn hắn tập kết.

Hắn nghĩ lại, liền hiểu được. Trước đó Huyền tự một đội hai đội liền là loại này tập kết đội hình, bị đối phương hai cái công kích, giết tề ra quân, bọn hắn hiện tại đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng là bây giờ không phải là hắn quân những này thời điểm, hắn hiện tại chuyện quan trọng nhất, là bảo trụ cái mạng nhỏ của mình.

Hắn nội lực trong cơ thể liều mạng vận chuyển, tia không chút nào để ý tổn hao nội lực tốc độ, đã tiếp cận cực hạn, tại hắn loại này Tiên Thiên sơ kỳ võ giả, cũng không có khả năng ủng hộ quá lâu.

Không cần bao lâu, chỉ sợ chỉ cần một thời gian uống cạn chung trà, nội lực của hắn liền sẽ cáo khô.

Hắn một bên phi nước đại, một vừa chú ý Huyền tự đội tập kết tình huống, đương phát hiện bọn hắn đã tập kết hoàn tất, đồng thời bày ra trận hình. Hắn cũng không tiếp tục mang theo thảo nguyên man nhân vòng quanh, chỉ gặp hắn hơi đỏ mặt, trên đầu cuộn cuộn màu trắng khí thể toát ra, cả người thật giống như một cái đun sôi rỗng Hà Nhất.

Thôi Ngọc biết, hắn cái này là dùng cấm kỵ chiêu thức, cường ép tăng thực lực lên.

Đương sử dụng cấm chiêu về sau, chỉ gặp tốc độ của hắn đột nhiên nhanh một mảng lớn, trong nháy mắt cùng thảo nguyên kỵ binh ở giữa khoảng cách kéo ra thật xa.

Hắn nhanh độ vọt tới kiếm hình trong đội ngũ, quay người rút lợi kiếm ra, quát: "Tất cả mọi người tụ tập nội lực, nghe mệnh lệnh của ta."

Huyền tự đội binh sĩ từng cái nhịp tim nhanh chóng, nghe được binh sĩ mệnh lệnh, từng cái chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, nhưng là cảm kiếm tay, lại vững như bàn thạch.

Bọn hắn biết, đây là sinh mệnh mình bảo hộ, bọn hắn gắt gao nhìn xem từ phương xa vọt tới thảo nguyên man nhân, cắn chặt hàm răng, thậm chí có thật nhiều người miệng giác đỏ tràn ra một tia máu tươi, đó là bởi vì quá mức dùng sức, mà khiến cho lợi chảy máu.

Đại Đường trong quân đội, tất cả mọi người khăn trương liền hô hấp đều nhìn, bọn hắn chỉ là dùng hết toàn bộ khí lực nhìn xem trên chiến trường Huyền tự đội, trong lòng càng không ngừng vì bọn họ cố lên.

Liền ngay cả Thôi Ngọc đều kim lòng không đành ngồi ngay ngắn, khi bọn hắn bày ra kiếm hình trận hình thời điểm, hắn liền hai mắt tỏa sáng.

Cái này để hắn cảm thấy hứng thú binh sĩ, có thể làm tới trình độ nào, cái này khiến Thôi Ngọc tương đương dám hứng thú. Bởi vì nếu là hắn không chết, Thôi Ngọc biết người này đem nhất phi trùng thiên.

"Ầm ầm, ầm ầm" địa tiếng vó ngựa, phảng phất như lôi đình, tốc độ càng ngày càng gần.

Người lính kia hít sâu một hơi, gắt gao giấu ở phổi, đương đối phương cách cách mình chỉ có trăm bước thời điểm, hắn cao quát một tiếng: "Tất cả mọi người giờ kiếm!"

"Bạch!" Đồng nhịp, tất cả mọi người đem lợi kiếm giờ cao đỉnh đầu.

Thắng bại ở đây nhất cử.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Mạt tướng chuông không núi

Thảo nguyên kỵ binh công kích mau lẹ mà mãnh liệt, bọn hắn cùng Huyền tự tiểu đội khoảng cách cũng càng ngày càng gần.

Mỗi người trên gương mặt, mồ hôi thật giống như dòng suối, không ngừng lưu lại.

Nhưng là không có một cái nào dám ngay tại lúc này lấy lau. Bởi vì một giây sau, có lẽ liền là phân sinh tử thời khác.

Tám mươi bước, sáu mươi bước, năm mươi bước, bốn mươi bước...

Thảo nguyên kỵ binh càng ngày càng gần, bọn hán thậm chí có thể nhìn thấy thảo nguyên man nhân kia từng trướng trên gương mặt dữ tợn bị gió thổi đặt ở trên da lông tơ.

Hai phe nhân mã lúc này đều giết đỏ cả mắt.

Trên chiến trường, không có thương hại, người không chết, chính là ta vong, đây là hai cái chủng tộc chiến tranh, không có từ bình, chỉ có thi thể.

Phát ra mệnh lệnh tiểu binh nhìn chòng chọc vào thảo nguyên man nhân công kích kỵ binh, ở trong lòng yên lặng tính toán khoảng cách của song phương. Khi bọn hán cách xa nhau còn có ba mươi bước thời điểm, tiểu binh gằn dữ hét: "Chuẩn bị."

"Ngao, ngao, ngao..." Người trong thảo nguyên cũng phát ra quái khiếu thanh âm, còn giống như là ác quỷ.

Trong tay loạn đao trên không trung không ngừng đi lòng vòng, điều chỉnh thích nghi nhất vị trí, loại kia vị trí chặt xuống, có thể cho địch nhân mang đến đáng sợ nhất tổn thương.

Hai mươi bước, mười lăm bước.

Ngay tại lúc này. Tiểu binh phảng phát dùng hết mình lá phổi bên trong tồn trữ chỗ có không khí, lớn tiếng gầm rú.

"Chém!"

Ra lệnh một tiếng, đã sớm trận địa sẵn sàng đón quân địch Huyền tự đội binh sĩ, một cái cá thể đại pháp lực điên cuồng ứng nhập thiết kiếm trong tay bên trong, chính tề chém xuống, từng đạo mấy thước dài kiếm khí cùng đao khí trực tiếp bắn ra.

Không chờ đợi kết quả, mệnh lệnh lần nữa phát ra.

"Lại trăm "

"Lại chém!"

"Chém!"

...

Một tiếng tiếp lấy một tiếng, tất cả mọi người máy móc, điên cuồng điều động nội lực, phát ra một đạo lại một đạo kiếm khí.

Thậm chí có người trực tiếp nội lực khô kiệt, ngồi ngay đó.

Liên tiếp mười đạo kiếm khí phát ra, lập tức, Huyền tự đội phía trước hai mươi bước trong không gian, thật giống như lập tức lâm vào không gian phong bạo.

Vô số kiếm khí cùng đao khí đem phía trước hết thảy tất cả, đều vỡ ra đến, thậm chí chính là không gian đều có vẻ hơi vặn vẹo.

Thảo nguyên kỵ binh tại phía trước nhất người, lập tức trên mặt hiện ra sợ hãi biểu lộ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, cả người liền bị dày đặc kiếm khí xé rách thành mảnh vỡ.

Nơi này, phảng phát biến thành Địa Ngục cối xay thịt, mỗi một cái bước vào Huyền tự đội phía trước hai mươi bước, vô luận là người hay là ngựa, đều trong nháy mắt xé rách, biến thành từng khối thịt nát.

Thảo nguyên thủ lĩnh một mặt mờ mịt, hán từ đầu đến cuối đều tại ở gần phía trước trong đội ngũ, lúc đầu coi là đã nắm chắc thắng lợi trong tay hán, làm sao cũng không nghĩ tới, Đại Đường binh sĩ vậy mà lại phát ra khủng bố như vậy công kích.

Hán không cách nào dừng bước lại, kỵ binh công kích nếu khỏi xương, căn bản cũng không phải là nhân lực có thể chống ché. Hán chỉ có thể ở trong tuyệt vọng xông vào kia phiến tràn đầy máu và xương tử vong tuyệt địa bên trong, hóa thành tất cả khối vụn một bộ phận.

Những này nói đến rất dài, nhưng là hết thảy đều phát sinh ở trong điện quang hóa thạch, chỉ là cái này mười mấy hơi thở thời gian, mấy trăm thảo nguyên kỵ binh hóa thành từng đống tích rất cao toái thi sườn núi.

Đến lúc cuối cùng một đợt kiếm khí chém vào thảo nguyên kỵ binh trên thân lúc, rỗng rã một loạt thảo nguyên kỵ binh thật giống như giẫm người trong hố lớn, chính tề bổ nhào vào trên mặt đất.

Phía trước ngã xuống thi thể, trong nháy mắt liền thành thảo nguyên kỵ binh sợ hãi nhất vấp ngựa thạch, cái này đến cái khác thảo nguyên kỵ binh ngã sấp xuống, hậu phương kỵ binh đụng tại phía trước kỵ binh trên thân, một cái chen một cái, một cái đụng một cái.

Nơi xa càng không ngừng nhìn thấy cái này đến cái khác kỵ binh từ trên lưng ngựa bay lên, ngã trên đất.

Toàn bộ thảo nguyên kỵ binh loạn cả một đoàn.

Toàn bộ Đại Đường trong quân đội, tất cả mọi người nhìn thấy một màn trước mắt, lập tức phát ra chấn thiên tiếng hoan hô, bọn hấn thắng, bọn hấn có thể thắng, thảo nguyên man nhân kỵ binh cũng không phải là tồn tại không thể chiến thắng.

Bọn hấn tại thời khắc này, tìm được một loại tên là lòng tin đồ vật. Trên mặt mọi người đều tràn đầy vẻ mặt hưng phấn.

Thôi Ngọc trên mặt rốt cục phủ lên một vòng tiểu dung, nhưng là hấn biết, chiến đấu vẫn chưa xong, còn lại, mới là tàn khốc nhất giai đoạn.

Huyền tự đội viên từng cái xử lý kiểm, thở hồng hộc, điên cuồng kiểm khí bạo Phong Vũ vấy ra, để nội lực của bọn hấn mấy có lẽ đã khô kiệt, hiện đang ủng hộ bọn hấn đứng lên, không phải khác, mà là một cỗ ý chí, hoặc là nói, là một cái sinh khát vọng.

Nhưng là trên mặt của bọn hấn đều là tiểu dung, viết đầy tự tin hai chữ.

Cái kia phát ra mệnh lệnh tiểu binh đứng dậy, thân thể của hấn đều có vẻ hơi run rẩy, hấn cao cao giọng trường kiếm lên, thanh âm khàn khàn hô: "Không thắng thì chết, chúng ta chiến vô bất thắng, giết!"

"Không thắng thì chết, giết!"

Cái này đến cái khác binh sĩ, đứng dậy, tức làm thân thể của bọn hấn bởi vì thể lực cùng nội lực tiêu hao, không ngừng run rẩy, nhưng là giờ phút này, bọn hấn cảm thấy mình ủng hộ vô tận lực lượng.

"Không thắng thì chết!"

Mỗi người đều không ngừng hô hào cái khẩu hiệu này, phảng phất cái khẩu hiệu này là bọn hấn lực lượng nguồn suối.

Hiện tại thảo nguyên man nhân còn sống sót, cũng có bốn năm trăm người, mặc dù bọn hấn cảnh giới thấp, nhưng là bọn hấn đều là ngồi tại trên lưng ngựa, thể lực cùng nội lực đều muốn so Huyền tự đội các đội viên tới sung túc.

Mặc dù trước đó cả đám đều hoặc nhiều hoặc ít bị thương, nhưng là thực lực tổng hợp, bây giờ lại cao hơn Huyền tự đội rất nhiều.

Thế nhưng là, khi bọn hấn nhìn thấy gần như điên cuồng Huyền tự đội binh sĩ lúc, trong lòng không biết thế nào, vậy mà dâng lên sợ hãi.

Mười lăm bước khoảng cách thực sự quá gần.

Trong chớp mắt, hai phe liền đã đụng đụng vào nhau.

Vào giờ phút như thế này, võ công gì, chiêu thức gì đều không trọng yếu, ngũ hạp gặp nhau dừng giả thắng.

Huyền tự đội người lúc này đã sớm quên hết sinh tử, trong lòng bọn họ chỉ có một cái tín niệm, giết sạch đám này mọi rợ.

Cái này đến cái khác thi thể ngã xuống, có man nhân, cũng có Huyền tự đội binh sĩ, hiện tại chính là nguyên thủy nhất chém giết.

Tàn khốc, lạnh lẽo, dọa người.

Trời chiều dần dần rơi, lưu lại dư huy chiếu xạ tại đại địa phía trên.

Hơn hai trăm Huyền tự đội đội viên đứng tại tràn đầy thi thể đại địa bên trên, bọn hấn cảm kiểm, đem đầu lâu cao cao nâng lên, trong miệng thở ra khí thô, tại không khí rét lạnh bên trong, hóa thành thật trận sương trắng.

Bọn hấn thắng, thắng thảm, thật là thắng thảm.

Dù cho thảo nguyên man nhân kỵ binh bị bọn hấn phế bỏ, nhưng là bọn hấn vẫn như cũ chỉ có thể thắng thảm.

Thế nhưng là chung quy, vẫn là thắng lợi.

Tại Thôi Ngọc ngầm đồng ý bên trong, tất cả Huyền tự đội còn lại mấy đội binh sĩ điên cuồng phóng tới chiến trường, bọn hấn đem bọn hấn cao cao giọng lên, nhắc lấy bọn hấn đi hướng đại quân.

Từng cái tràn ngập kính ý ánh mắt nhìn bọn hấn, là bọn hấn vì toàn bộ Võ Lâm tạo thành quân đội mang đến lòng tin, giờ này khắc này, bọn hấn hoàn toàn xứng đáng, có thể coi là anh hùng.

Bọn hấn đã không có khí lực đi động, có thể chém giết đến bây giờ, bọn hấn duy nhất tín niệm, liền là còn sống.

Đương chiến đấu kết thúc, có thể tiếp tục đứng đấy không phải là bởi vì bọn hấn còn có sức lực, mà là bởi vì cơ bắp đều giằng co, bọn hấn liên đới hạ

đều không thể làm được.

Cái kia phát ra mệnh lệnh binh sĩ bị mang lên Thôi Ngọc trước mặt.

Thôi Ngọc lúc này mới có thể quan sát tỉ mỉ tên lính này, tuổi không lớn lắm, bắt quá chỉ có hai mươi ba mươi bốn tuổi. Nhưng là một mặt cương nghị, tại chiến đấu tây lễ dưới, hấn lúc này không giống một cái Vô Lâm võ giả, càng giống một cái tướng quân.

Thôi Ngọc nhìn xem hấn, hấn đồng dạng nhìn xem Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc rút lợi kiếm ra, chỉ hướng hấn, âm ỉ đại quân trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

"Nói cho bản tướng, ngươi tên là gì!"

Người lính kia đối với Thôi Ngọc chỉ hướng của mình kiếm tia không chút nào để ý, để đám người đem hấn buông xuống, chặt vật đi đến Thôi Ngọc trước người, nói ra: "Tại hạ Chung Vô Sơn."

Thôi Ngọc trong tay lợi kiếm đột nhiên vừa rơi xuống, cầm ở Chung Vô Sơn trước mặt, Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Từ nay về sau, ngươi muốn tự xưng mặt tướng Chung Vô Sơn, bởi vì từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ thành một tên tướng quân!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Thật là một cái tiểu tử may mắn

Tướng quân? Chung Vô Sơn trực tiếp liền mộng rơi mất, hấn chẳng qua là Chân Vũ của một phổ thông đệ tử, nếu không phải khi còn bé gia cảnh bản hàn, bị đưa vào trong đạo quan, chỉ sợ hấn hiện tại vẫn là một cái sơn thôn phổ thông thợ săn.

Giấc mộng của hấn xưa nay không là cái gì đại phú đại quý, hấn chỉ muốn có thể tại sinh thời, đạt tới rồi núi lịch luyện tư cách, sau đó về đến trong nhà, nhìn một chút mình đã cao tuổi phụ thân mẫu thân.

Lần này, nếu không phải Chân Vũ Kiếm Tông mệnh lệnh, hấn là tuyệt đối sẽ không lại tới đây. Cái gì giang hồ chính nghĩa, vì hiệp tự hào, đối với hấn mà nói đều quá mức xa vời.

Tướng quân, hai chữ này càng là cùng thế giới của hấn không có chút quan hệ nào, nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc vậy mà nói cho hấn biết, từ hiện tại thời khắc này lên, mình chính là một tên tướng quân.

Mặc dù biết người tướng quân này tuyệt đối không phải cái gì thống lĩnh một quân Đại tướng, nhưng là đối với hấn mà nói, có thể nói một bước lên trời.

Hung phấn sao? Hấn hưng phấn cũng không biết làm như thế nào ngôn ngữ, tại Thôi Ngọc khẳng định trong ánh mắt, hấn rút lên trước người Thôi Ngọc ném cho hấn kiếm, quỹ một chân trên đất, nói ra: "Mặt tướng Chung Vô Sơn, gấp qua để sư."

Thôi Ngọc hài lòng nhẹ gật đầu, nói ra: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là trái thiên tướng, hôm nay Huyền tự ba đội cùng bốn đội nhân mã, toàn bộ thoát ly nguyên lai biên đội, nhập vào thủ hạ của ngươi."

Nói, Thôi Ngọc nhìn về phía ba đội cùng bốn đội người sống sót, nói ra: "Từ hôm nay trở đi, các ngươi đem cùng tùy các ngươi mới tướng quân, Chung Vô Sơn, tạo thành liệt hỏa quân, hôm nay tất cả chiến công, ần gấp đôi nhớ. Thảo nguyên man nhân còn lại chiến mã, các ngươi một người phân phối hai thớt. Tội nay không cần phiên trực, không cần thao luyện, ban rượu thịt yên hội."

Thôi Ngọc thanh âm truyền khắp tam quân, lập tức trên đến tất cả mọi người không ngừng hâm mộ.

Huyền tự ba đội cùng bốn đội, không đối ứng nên liệt hỏa quân binh sĩ, nhìn nhau nhìn thoáng qua, lập tức hoan hô lên.

"Tạ đế sư." Chung Vô Sơn trong mắt lóe lên kích động ánh mắt, đứng dậy.

"Hôm nay sắc trời đã tối, ngay tại chỗ hạ trại."

Toàn bộ đại quân nhận được mệnh lệnh, bắt đầu thật nhanh hành động, mặc lều bông mặc lều bông, thu thập chiến trường thu thập chiến trường.

Mà liệt điểm quân tất cả mọi người, lúc này tựa như đại lão gia, tìm một khối bằng phẳng địa phương, nằm thành một mảnh, không có tham gia bất kỳ hoạt động gì.

Lúc này toàn bộ trong đại quân, trước kia đối với Thôi Ngọc phần hận, bắt mắt đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc đề bọn hán lấy số ít đối chiến địch quân, thua, toàn bộ xử tử, nói một không hai, không lưu tình chút nào, đây là uy. Người thắng, biểu hiện kinh điểm như kia Chung Vô Sơn càng là một bước lên trời, trở thành suất lĩnh một quân tướng quân, có thể nói một bước lên trời.

Liền là những cái kia sống sót hơn một trăm người, Thôi Ngọc mặc dù không có nói, nhưng là bọn hán cũng biết, ần quân biên chế đội ngũ, làm sao có thể chỉ có đáng thương hơn một trăm người, về sau những người này đều sẽ thành liệt điểm quân cốt cán.

Đây là ân, mang binh chi đạo, ân uy tịnh thi, Thôi Ngọc làm rất tốt, mặc dù lộ ra cấp tiến, nhưng là cuối cùng vẫn thành công không phải.

Hiện tại tất cả mọi người hâm mộ liệt điểm quân người, mặc dù không thể nói nói có người, nhưng là tuyệt đại đa số người nhưng không có ghen ghét, bởi vì bọn hán tận mắt thấy bọn hán trên chiến trường điên cuồng chém giết, đây hết thảy đều là bọn hán dùng mệnh liều ra.

Nơi này không có tấm màn đen, cũng không có cái gì quan hệ bảm vấy, vô cùng đơn giản, rõ ràng. Thôi Ngọc dùng loại phương thức này nói cho bọn hán, muốn vinh hoa phú quý, muốn trở thành người trên người, liền muốn cầm mạng của mình đi liều.

Đồng thời càng đề bọn hán minh bạch một điểm, đó chính là, trên chiến trường, một cái hợp cách thống soái tuyệt đối phải so một cái cường đại võ giả tới trọng yếu.

Đồng dạng thực lực, một đội cùng hai đội người, thế thảm lạc bại, có thể còn sống trở về người, không đến hai tay số lượng. Nhưng là ba đội cùng bốn đội bên trong, xuất hiện Chung Vô Sơn cái này cái Thiên tài thống soái, để bọn hán đại bộ phận còn sống trở về, đồng thời toàn diệt gấp hai tại địch nhân của mình.

Đương màn đêm buông xuống lúc, hiếm thấy bọn hán không có la lối om sòm huyền thuyên, mà là chia làm một tiểu đội một tiểu đội nghiên cứu ngày sau đối chiến thảo nguyên man nhân sách lược, có lẽ những này sách lược lộ ra rất là non nớt, nhưng là không thể không nói, đây là một cái lương khởi đầu tốt.

Thắng lợi là dựa vào thực lực tích lũy, loại này tích lũy cũng không phải là một lần là xong, mà là dựa vào mỗi thời mỗi khắc khinh thường cố gắng từng chút từng chút chồng chất lên.

Mà tham gia huấn luyện người, càng là cả đám đều giống như đổi thành một người khác, cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm ngặt chấp hành Thôi Ngọc quyết định mỗi một cái tiêu chuẩn, bởi vì vì bọn họ cũng đều biết, trận chiến ngày hôm nay, vào tay tính quyết định chuyển một kích, liền là dựa vào Thôi Ngọc dạy cho bọn hán loại này nhìn như ngu xuẩn huấn luyện.

Cho nên hiện tại, không ai lãnh đạm.

Mà trong đại doanh một chỗ trong doanh địa, thiêu đốt lên đồng lửa, lúc này nơi này tiếng cười vui truyền đến thật xa, một cỗ mùi rượu cùng mùi thịt từ nơi này bay ra, treu đến đứng gác binh sĩ từng cái thẳng nuốt nước miếng.

Nơi này chính là liệt điểm quân hơn một trăm người tại chén lớn uống rượu, miệng lớn ăn thịt.

Mặc dù thể đại pháp lực còn không có hoàn toàn khôi phục, nhưng là đạt được quân y chiếu cố, thể lực của bọn họ đã sớm khôi phục bảy tám phần.

Vừa mới kinh lịch sinh tử bọn hán, cần không phải nghỉ ngơi, mà là triệt để phóng túng, phát tiết.

Thôi Ngọc sợ bọn họ uống nhiều quá say khướt, còn chuyên môn phái một đội chấp pháp quân trông coi, nếu người nào uống nhiều quá nghỉ nháo sự, không cần xin chỉ thị, trực tiếp đập choáng mất hết trong lều vải.

Mà lúc này, Chung Vô Sơn cũng không có cùng với bọn họ, mà là đi theo Thôi Ngọc sau lưng, nhìn xem Thôi Ngọc mang theo hán đi khắp tất cả sân huấn luyện.

Thôi Ngọc chỉ là đem hán gọi tới, chẳng hề nói một câu, Chung Vô Sơn trong lòng long đong, nhưng lại cái gì cũng không dám hỏi. Chỉ có thể trầm mặc không nói, trong lòng suy đoán Thôi Ngọc tâm tư, một bên cứ như vậy cùng tại phía sau.

Nhưng là Chung Vô Sơn cũng không có nhàn rồi, mặc dù những này huấn luyện hán cũng từng tham gia, nhưng là cũng không phải là tất cả huấn luyện đều tham gia, dù sao Thôi Ngọc là dựa theo phiên hiệu huấn luyện khác biệt hạng mục.

Chung Vô Sơn tả hữu không việc khác, liền ổn định lại tâm thần, nhìn xem Thôi Ngọc như thế nào huấn luyện bọn hán, hướng về những này huấn luyện có chỗ ích lợi gì, nhưng là lại không chút nào đầu mối, nhất là làm hán mộng bức, liền là đại doanh Ngoại, kia từng cái từ tán tu tạo thành hoang chữ bộ, bọn hán từng cái chính cầm cuộc, như cùng một cái lão nông, điên cuồng đào địa.

Đây là muốn làm gì? Trông trọt sao? Chung Vô Sơn mộng bức.

Đương huấn luyện kết thúc, Thôi Ngọc mới nhìn hướng Chung Vô Sơn, nhàn nhạt nói một câu: "Đi theo ta."

Sau đó liền hướng phía đại tướng đi đến.

Lúc này trong đại tướng, chỉ có Lý Trị ngồi ở bên trong, miệng nhỏ thưởng thức nước trà, nhìn thấy Thôi Ngọc tiến đến, hần nói ra: "Thứ người muốn đã chuẩn bị xong."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, an vị tại chủ tướng trên chỗ ngồi, đem trên mặt bàn phưng một xấp tài liệu cầm lên, lẳng lặng nhìn xem.

Chung Vô Sơn trong lòng long đong, chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên.

Chung Vô Sơn không biết, cái bàn kia phía trên tư liệu, liền là hần đời này tất cả kinh lịch.

Thôi Ngọc sau khi xem xong, ngẩng đầu nhìn hần, cười lấy nói ra: "Người thật sự rất có thiên phú, ta hi vọng lần này chiến tranh kết thúc về sau, người năng lưu tại Đại Đường trong quân đội."

Lý Trị đưa đến bên miệng chén trà ngừng lại, kinh ngạc nhìn thoáng qua ngơ ngác Chung Vô Sơn, hần không nghĩ tới, cái này mặc dù có chút kinh diễm binh sĩ, lại có thể đạt được Thôi Ngọc khẳng định.

"Người có nguyện ý hay không," Thôi Ngọc tiếp tục hỏi.

Chung Vô Sơn ngơ ngác nhìn Thôi Ngọc, hần biết Thôi Ngọc lời này phân lượng, có thể nói, đây mới là hần một bước lên trời cơ hội.

Hần chuyện nhà mình mình rõ ràng nhất, hần mặc dù vượt qua Tiên Thiên cảnh, nhưng có thiên tư cũng không phải là đặc biệt xuất sắc, tại Chân Vũ Kiếm Tông bên trong hào không xuất sắc, không có tông môn tài nguyên nghiêng, hần đời này chỉ sợ đều không thể tiến vào luyện tinh Hóa Khí cảnh, thọ nguyên vừa đến liền sẽ hóa thành thối phồng đất vàng, thế giới nói không chừng không còn có người có thể nhớ kỹ hần là ai.

Nhưng là hiện tại, nếu như có thể tiến vào Đại Đường quân đội, vì Đại Đường hiệu lực, có thể nói hần sẽ bị đánh lên Thôi Ngọc nhãn hiệu, có cái này tại Đại Đường như mặt trời ban trưa để sự chiếu cố, về sau lên như điều gặp gió tuyết đối không là giấc mơ.

Chung Vô Sơn không phải vụng về người, hần lập tức quỳ xuống, nói ra: "Mặt tướng nguyện ý."

Thôi Ngọc cười từ trong ngực lấy ra một quyển sách, Lý Trị nhìn thấy kinh hải nước trà đều vậy rơi mất, hần hoảng sợ nói: "Người thật muốn làm như thế."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Hần là ta gặp qua vô cùng có thiên phú người, không truyền cho hần thật sự là đáng tiếc."

Tận đến giờ phút này, Lý Trị mới chính thức xem kỹ Chung Vô Sơn, mở miệng nói ra: "Thật là một cái tiểu tử may mắn!" Tìm trạm [trang web] lục soát "

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Vội vàng không kịp chuẩn bị

Chung Vô Sơn không rõ Lý Trị ý tứ, nhưng nhìn đến Lý Trị phản ứng, liền biết Thôi Ngọc xuất ra đồ vật, tuyệt đối là vô cùng trọng yếu đồ vật.

Bằng không, cũng sẽ không làm một cái hoàng tử cũng vì đó biến sắc.

Lý Trị nhìn Chung Vô Sơn một mặt bộ dáng ngu ngơ, tức giận nói ra: "Trước đó nhìn người rất thông minh, làm sao đến bây giờ ngược lại biến ngu xuẩn, còn không nhanh quỳ xuống."

Nghe được Lý Trị, Chung Vô Sơn mới hồi phục tinh thần lại, hai chân quỳ xuống đất, đối Thôi Ngọc gõ ba cái khấu đầu.

Đây là đại lễ, bình thường chỉ đối với mình thân trưởng, sư phó, tể tử mới có thể làm đại lễ.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đứng lên đi."

Chung Vô Sơn một mặt kích động đứng dậy.

Thôi Ngọc đem trong tay sổ thả trên bàn trà, nói ra: "Ta không có thời gian dạy người, có thể lĩnh ngộ nhiều ít, liền nhìn vận số của chính người."

Chung Vô Sơn tiến lên, đem cái kia sổ cầm lấy, phát hiện bìa diện một chữ đều không có, thầm nghĩ đây chẳng lẽ là cái gì võ công tuyệt thế.

Hung phấn trong lòng, hấn không kịp chờ đợi mở ra sách, phát hiện bên trong đều là một chút thâm ảo Bình trận tri thức.

Ngẫm lại tình cảnh hiện tại, hấn biết, nếu là có thể học biết cái này sổ bên trên nội dung, cũng hoạt học hoạt dụng, như vậy hấn nhất định nhất phi trùng thiên.

"Đa tạ lão sư!" Chung Vô Sơn khom mình hành lễ, trong mắt lóe lên thần sắc kích động.

Thần công bí tịch cổ nhiên trọng yếu, nhưng là liền xem như tuyệt thế thần công bí tịch, không nói trước có thể hay không cùng thể chất của hấn phù hợp, liền là phù hợp, muốn trở thành một cái cao thủ tuyệt thế, cũng không phải một ngày hai ngày có thể làm được.

Trong chốn võ lâm chưa hề đều không thiếu thốn Thiên tài, bọn hấn nhận các phái ưu ái, công pháp, tài nguyên đồng dạng không thiếu, nhưng là tại trong chốn võ lâm cao thủ chân chính, cái nào không đều là tu luyện bao nhiêu năm lão tiền bối.

Giống Lý Trí, thiên tư gần như yêu nghiệt, nhưng là tại Vô Lâm cao thủ chân chính bên trong, hấn đồng dạng chưa có xếp hạng danh hào.

"Người lui ra đi!" Thôi Ngọc khoát khoát tay, đem Chung Vô Sơn đuổi ra khỏi đại trường.

Lý Trí ngoan vị nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Người rất xem trọng tiêu tử này."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, không chút nào giấu diếm mình đối Chung Vô Sơn thương thức, nói ra: "Bình pháp cũng giảng cứu thiên tư, thậm chí luận võ học càng sâu, bởi vì cái gọi là thiên kim dễ kiếm, một tướng khó cầu. Mặc dù lần này trong chiến tranh, hấn có lẽ sẽ không bộc lộ tài năng, nhưng là đợi một thời gian, ta tin tưởng, Đại Đường danh tướng bên trong, nhất định có hấn một chỗ cắm dùi."

Lý Trí từ chối cho ý kiến nhẹ gật đầu, sau đó không nói nữa, thường thức trà thơm, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Lại là một tháng đi qua. Trong khoảng thời gian này, bọn hấn tạo ngộ thảo nguyên man nhân kỵ binh số lần càng thêm tập nập.

Nhưng là Thôi Ngọc đều là cùng lần thứ nhất đồng dạng, mỗi lần phái ra chỉ có đối phương một nửa binh lực, tiến về giao đấu.

Trong lúc này thắng nhiều bại ít.

Nhiều lần chiến đấu, khiến cái này Vô Lâm võ giả mình tạo thành một bộ đối phó thảo nguyên man nhân kỵ binh biện pháp. Cho tới bây giờ, đã sẽ rất ít nhìn thấy bọn hấn thảm bại tình cảnh.

Mà thắng lợi tiểu đội, đều bị Thôi Ngọc sắp xếp liệt hòa quân.

Vén vẹn một tháng, liệt hỏa quân đã trở thành biên chế có hơn ba ngàn người kỵ binh bộ đội.

Chung Vô Sơn mỗi ngày càng là mất ăn mất ngủ nghiên cứu Thôi Ngọc đưa cho hấn binh pháp, có thể nói đến si mê tình trạng.

Ban sơ Huyền tự ba đội, bốn đội may mắn còn sống sót thành viên, hiện tại cũng đều trở thành từng cái đội trưởng, thậm chí có hai cái biểu hiện đặc biệt xuất sắc, tại Thôi Ngọc cho phép dưới, trở thành so đội trưởng cao hơn một cấp đều chính, riêng phần mình thống lĩnh năm cái tiểu đội.

Thôi Ngọc những ngày này, nụ cười trên mặt cũng dần dần ít đi, tập nập gặp được thảo nguyên man nhân tiểu cổ kỵ binh, hấn biết, mình thả ra phong thanh, cũng đã bị thảo nguyên rất người biết.

Những này đoán chừng đều là đến xò xét mình.

Bởi vì gần nhất mấy lần, những này thảo nguyên man nhân cơ hồ liếc mắt liền nhìn ra, bọn hấn đều là trinh sát, từng cái trơn trượt dị thường, bắt quả tại Thôi Ngọc cố ý nhường dưới, bọn hấn tổng là có thể chạy ra một chút.

Thảo nguyên thiên khí thay đổi càng ngày càng lạnh. Rất nhiều không có đạt tới Tiên Thiên cảnh giới võ giả, đã mặc vào phòng lạnh áo bông, đi trên đường có vẻ hơi cồng kềnh.

Tại lần gần đây nhất tạo ngộ thảo nguyên man nhân trinh sát bộ đội về sau, Thôi Ngọc bọn hấn đã đem gần mười ngày không có gặp được thảo nguyên man nhân.

Đột nhiên yên tĩnh, phảng phất bạo Phong Vũ trước giờ bình tĩnh.

Loại này cảm giác đè nén, không cần Thôi Ngọc nói, toàn bộ đại quân liền có thật nhiều người đều cảm thấy.

Ngày xưa ở giữa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bọn hấn vui cười tròng cảnh, cũng tại không biết lúc nào, biến mất không thấy gì nữa.

Ban đêm đại doanh, lúc này tuần tra đều là Tiên Thiên lấy thượng võ giả.

Tiên Thiên trở xuống võ giả, không có chống cự giá lạnh năng lực, tại loại khí trời này bên trong, chẳng những thân thể gánh không được, liền ngay cả tinh thần, cảm giác đều sẽ hạ xuống không ít, cho nên những này thủ doanh tuần tra sự tình, toàn bộ đều giao cho những Tiên Thiên cảnh giới trở lên võ giả.

Trên thảo nguyên chiến đấu, liền phảng phất bão tuyết, tới đột ngột, phảng phất đột nhiên, giáng lâm đại địa phía trên.

Một chút nhìn không thấy bờ thảo nguyên đại quân, đen ngịt phảng phất trên trời mây đen đột nhiên rơi xuống trên mặt đất.

Thôi Ngọc suất lĩnh đại quân, thậm chí không kịp phản ứng, đã bị đoàn đoàn bao vây.

Thôi Ngọc hít một hơi lãnh khí, đối phương ít nhất là mình gấp ba trở lên, chỉ ít một trăm vạn đại quân. Hắn chăm chú địa nhíu mày.

Thảo nguyên quả nhiên vẫn là man nhân thảo nguyên, như thế lớn một cỗ bộ đội, tại phía trước Lý Càn vậy mà không có phát hiện, cứ như vậy làm cho đối phương vòng qua, sau đó xuất hiện ở trước mặt mình. Thực sự có chút đáng sợ.

Thôi Ngọc một mặt trang nghiêm, từng đạo mệnh lệnh từ trong miệng của hắn phát ra. Toàn bộ đại quân thật nhanh vận chuyển lại, thậm chí so trước đó tất cả huấn luyện lúc tốc độ nhanh hơn.

Bởi vì vì bọn họ cũng đều biết, cái này là sinh tử tồn vong thời khắc, không phải do bọn hắn chậm hơn một tia.

Cự ngựa, máy ném đá, gián điệp doanh trại, tất cả mọi người dựa theo trước đó huấn luyện hạng mục thật nhanh hành động.

Nhưng là Thôi Ngọc trên mặt không có nửa phần vui mừng, hắn không rõ, đối phương trăm vạn kỵ binh vì cái gì không đối chính mình một phương trận cước chưa ổn thời điểm, phát động công kích.

Thôi Ngọc tin tưởng, trăm vạn người công kích, đừng nói bọn hắn đám người ô hợp này, liền là bình thường cùng số lượng Đại Đường quân đội, đều muốn bị đánh cho tàn phế.

Thế nhưng là bọn hắn lại buông tha mình. Cứ như vậy, một tòa cự đại doanh trại, tại trăm vạn thảo nguyên man nhân trong ánh mắt, thật nhanh thành lập.

Lúc này, liền là những cái kia cả ngày sống an nhàn sung sướng chương môn nhóm, lúc này cũng giống như điên cuồng.

Kia to lớn cọc gỗ, ngày xưa muốn thời gian thật dài mới có thể định tại trong đất. Hiện tại chỉ gặp một cái luyện khí hóa thần cao thủ, giờ cao cọc gỗ, bay lên trời, từ giữa không trung trực tiếp liền đem cọc gỗ nện vào trong đất đá, xâm nhập đạt nửa trượng, không chút nào đều không có bị tổn thương cọc gỗ một to một hào, thể hiện hắn lực lượng cường đại, còn có đối lực lượng cường hoành lực không chế.

Đương đại doanh trại dựng lên về sau, tất cả cung tiễn thủ đều bò lên trên doanh trại bên trên, giương cung lắp tên, nhìn về phía phương xa. Hậu phương từng cái cao thủ, thật nhanh đem từng bó mũi tên đưa đến cung tiễn thủ bên người.

Thôi Ngọc nhìn đến đại doanh trại dựng lên về sau, rốt cục có thể hơi khẽ thở phào một cái.

Mặc dù không rõ thảo nguyên man nhân đến cùng là tính toán gì, nhưng là có đại doanh làm dựa vào, bọn hắn cuối cùng là có thể an tâm một chút.

Nhưng là, ngay tại Thôi Ngọc thở phào thời điểm, thảo nguyên trong đại quân, rốt cục có động tác.

Thôi Ngọc khẽ giật mình, khi thấy kia từng cái to lớn nhánh cây máy ném đá thời điểm, biến sắc, hắn làm sao cũng vô pháp nghĩ đến, thảo nguyên rất trong tay người lại có bức này chiến tranh lợi khí.

Thôi Ngọc sắc mặt trở nên rất khó chịu. Quả nhiên người tính không bằng trời tính, hắn đem mọi chuyện cần thiết đều tính tới, chính là không có tính tới, thảo nguyên man nhân là gan vậy mà như thế lớn, cũng dám phái ra trăm vạn đại quân vì sao mình, càng không nghĩ đến, bọn hắn vậy mà có được máy ném đá.

Một cỗ vẻ lo lắng quanh quẩn tại Thôi Ngọc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Thôi Ngọc bắt an

Máy ném đá mặc dù không nói được là cái gì tinh vi vũ khí, nhưng là cũng tuyệt đối không phải những này thảo nguyên man nhân có thể chế tạo ra, cho nên khi Thôi Ngọc nhìn thấy những này máy ném đá thời điểm, là hẳn biết, lần này thảo nguyên chiến tranh, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Bên trong có lẽ có vật gì khác, tại thật sâu ẩn giấu đi, nhưng là những này đối ở hiện tại Thôi Ngọc tới nói, đều không trọng yếu.

Bởi vì hẳn đem đối mặt chính là một trận so hẳn tương tượng bên trong còn muốn gian khổ rất nhiều chiến đấu.

Chiến tranh chưa hề đều không có may mắn nói chuyện, dù cho Thôi Ngọc mình bạch mình cuộc chiến đấu này gian nan, nhưng là hẳn vẫn không có bối rối, không cách nào trên chiến trường giữ vững tinh táo, kia là đường đến chỗ chết.

Thôi Ngọc đứng tại đại doanh tường trên lầu, nhủ chặt lông mày nhìn xem thảo nguyên đại quân nhất cử nhất động, thầm nghĩ, nếu là mình là thảo nguyên man nhân, bước kế tiếp muốn làm gì.

Dù cho cho tới bây giờ, Thôi Ngọc thấy được máy ném đá xuất hiện, vẫn như cũ không thể mình bạch thảo nguyên man nhân vì sao trước đó không công kích mình.

Phải biết, máy ném đá công kích khoảng cách chỉ có ngắn ngủi hơn ba trăm bước, mặc dù phổ thông cung tiễn bắn không đến xa như vậy, nhưng là bọn hẳn nên biết, nhánh đại quân này là từ Vô Lâm các phái cao thủ tạo thành.

Một cái luyện tinh hóa khí cao thủ, ở bên trong lực gia trị dưới, một mũi tên nhọn bắn ra năm trăm bước không là vấn đề.

Nhưng là vì sao bọn hẳn còn muốn dùng ra máy ném đá, cái này khiến Thôi Ngọc suy nghĩ nát óc đều nghĩ mãi mà không rõ.

Ngay lúc này, Thôi Ngọc con ngươi đột nhiên co rút lại, bởi vì hẳn nhìn thấy từ thảo nguyên trong đại quân đi ra mấy trăm cái người áo đen, Thôi Ngọc liếc mắt một cái liền nhận ra bọn hẳn.

Thập hoang Thần Vực Ngũ Hung điện người.

Tại trăm sông núi một trận chiến bên trong, bọn hẳn cho Thôi Ngọc lưu lại ấn tượng khắc sâu, cường đại, người đông thể mạnh.

Cơ hồ mỗi một cái xuất hiện Ngũ Hung điện người, đều là trong chốn vô lâm cao thủ số một số hai.

Bọn hẳn mỗi một cái đều trông coi một khung máy ném đá, Thôi Ngọc thờ dài một tiếng, cái này Ngũ Hung điện quả nhiên cùng thảo nguyên man nhân có không hề tầm thường quan hệ.

Theo máy ném đá thúc đẩy, thảo nguyên đại quân cũng tại theo sát, hướng về đại doanh thúc đẩy, loại kia hơn trăm vạn người cảm giác áp bách, khiến Đại Đường trong đại quân hết thảy mọi người, đều có một loại ngạt thở cảm giác.

Liền là một chút đỉnh tiêm cao thủ, bọn hẳn giấu ở trong tay áo tay, đều kim lòng không được nắm chặt nắm đấm.

Thôi Ngọc cau mày, nói ra: "Luyện tinh Hóa Khí cảnh giới trở lên cao thủ, toàn bộ bên trên tường lầu, chuẩn bị cung tiễn, bắn giết máy ném đá điều khiển Binh."

Vô luận bọn hẳn muốn làm gì, Thôi Ngọc cũng không thể để máy ném đá không chút kiêng kỵ đưa lên cự thạch, đại doanh doanh trại chỉ là dùng cự mộc làm thành, căn bản là không có cách chống cự máy ném đá oanh tạc.

Nếu là không ngăn trở, chỉ sợ chỉ cần hai ba lần oanh tạc, đại doanh tường lầu liền lại biến thành một vùng phế tích.

Theo thảo nguyên đại quân càng ngày càng gần, Thôi Ngọc đã có thể nhìn thấy, máy ném đá hậu phương đi theo trên xe ngựa, bày đầy cao cao cao cỡ nửa người thùng gỗ.

Thôi Ngọc trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, không phải cự thạch, chỉ là một chút thùng gỗ.

Đột nhiên, Thôi Ngọc vậy mà sinh ra một loại cảm giác không rét mà run, những cái kia thùng gỗ vậy mà để Thôi Ngọc sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Đương khoảng cách song phương năm trăm bước thời điểm, Thôi Ngọc quát: "Luyện tinh hóa khí trở lên, xạ kích xe bắn đá."

Ra lệnh một tiếng, tất cả luyện tinh hóa khí lấy thượng vũ giả, đem nội lực rót vào mũi tên bên trong.

Chỉ gặp nguyên bản mũi tên bình thường, ở bên trong lực gia trị dưới, thật giống như từng cái mặt trời nhỏ, tách ra các loại tia sáng chói mắt.

"Bắn!"

Từng đạo các loại hồng quang vạch phá bầu trời, ở trên bầu trời lưu lại từng đạo chói lọi cầu vồng.

Cực kì mỹ lệ, lại tràn đầy đáng sợ uy lực.

Nhưng là thảo nguyên bọn người Man thật giống như không nhìn thấy, vẫn như cũ không ngừng thúc đẩy.

Đương mũi tên sắp rơi vào xe bắn đá bên trên lúc, canh giữ ở bên hấn một bên Ngũ Hung điện cao thủ, từng cái đột nhiên khí thế đại phóng, các loại tuyệt chiêu chỗ gần, không đợi những cái kia mũi tên rơi xuống, liền bị bọn hấn toàn bộ đánh nổ, trên không trung hóa thành điểm điểm ánh sáng chói lọi biến mất không thấy gì nữa.

"Ngừng bắn!"

Thôi Ngọc cao giọng hô, lông mày chăm chú nhìn lại. Tường trên lầu hết thấy mọi người từng cái nghẹn họng nhìn trần trời.

Những này Ngũ Hung điện người tại bộc phát một khắc này, một chút chương môn nhân liền lập tức nhận ra thân phận của bọn hấn.

Nhưng là thập hoang Thần Vực thập phần thần bí, tuyệt đại đa số người cũng không biết bọn hấn tồn tại.

Cho nên, tại bọn hấn đột nhiên xuất thủ thời điểm, tất cả mọi người mộng, bọn hấn thực sự nghĩ không ra, trong thảo nguyên lúc nào xuất hiện nhiều như vậy cao thủ thần bí, hơn nữa nhìn con đường của bọn họ, rõ ràng liền là Đại Đường võ công hương vị, mặc dù cổ phác rất nhiều, thế nhưng là còn có thể một chút liền nhận ra.

"Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì Đại Đường người sẽ có người cùng với bọn họ."

"Không giống như là ma đạo người. Bọn hấn đến cùng là ai?"

"Ghê tởm, những giặc bán nước này!"

...

Lập tức, toàn bộ trong đại doanh khắp nơi đều vang lên chửi rủa thanh âm, bọn hấn không màng sống chết, lại tới đây là vì cái gì, không phải là vì chống cự man nhân xâm lược, bảo vệ gia viên sao, thế nhưng là đối bọn hấn đánh đòn cảnh cáo, lại là đồng bào của mình, làm sao có thể để bọn hấn không hận.

Thế nhưng là những này chửi rủa người bên trong, nhưng không có những cái kia luyện tinh hóa khí cao thủ, bởi vì bọn hấn bây giờ tại cân nhắc, tiếp xuống làm sao bây giờ.

Đối phương mỗi một đài máy ném đá chung quanh, đều đi theo lấy một cái tuyệt đỉnh cao thủ bảo hộ, ngoại trừ Khâu Xử Cơ, Thanh Hư Đạo Trưởng mấy vị cực ít Luyện Thần Phản Hư cường giả, căn bản là không cách nào phá hư những cái kia máy ném đá, thế nhưng là bọn hấn lại có thể phá hư mấy đài, đối đại cục căn bản không có tác dụng.

Tại Đại Đường quân đội từng cái tâm thần động dao thời điểm, máy ném đá đã đi tới khoảng cách đại doanh hai trăm năm mươi bước địa phương, lúc này, bọn hấn rút cục ngừng lại.

Thôi Ngọc trong lòng cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, hấn cảm thấy, tạo thành hấn bất an liền là kia xe xe không biết là cái gì thùng gỗ.

Thế nhưng là hấn hiện tại vẫn là nhất thời không cách nào nghĩ rõ ràng, ở trong đó là cái gì.

Thôi Ngọc thậm chí có thể nhìn thấy, những cái kia thảo nguyên man nhân một mặt tự tin bộ dáng, căn bản cũng không có trước đó những cái kia gặp phải thảo nguyên kỵ binh, có đối Đại Đường quân đội sợ hãi.

Là cái gì để bọn hấn có thể tiêu trừ sâu Nhập Linh hồn sợ hãi.

Lúc này, thảo nguyên man nhân bên trong, từng tiếng quát chói tai tiếng vang lên, chỉ gặp những cái kia canh giữ ở máy ném đá cái khác man nhân binh sĩ, thật nhanh từ trên xe ngựa, đem thùng gỗ chuyển xuống, đặt ở xe bắn đá bên trên.

Khoảng cách song phương rất gần, Đại Đường binh sĩ đều có thể thấy rõ ràng, kia xe bắn đá bên trên đặt vào không phải bọn hấn sợ hãi Thạch Đầu, mà là từng cái cao cỡ nửa người thùng gỗ, mặc dù nghi hoặc, nhưng là bọn hấn biết, vô luận bên trong là cái gì, hấn là đều không thể đối bọn hấn tạo thành trí mạng tổn thương.

Lập tức, bọn hấn lại có một loại thờ dài một hơi cảm giác.

Rống to một tiếng, từ thảo nguyên man nhân trong đại quân vang lên, từng tiếng chói tai đứt đoạn âm thanh âm vang lên, dày đặc để cho người ta nghe được liền có một loại cảm giác buồn nôn.

Đầy trời thùng gỗ bay lên không trung, thật nhanh hướng về Đại Đường trong quân doanh.

"Tất cả cao thủ, nội lực ly thể, đem những này thùng gỗ đánh rơi, tuyệt đối không cho phép rơi vào ta trong đại doanh."

Thôi Ngọc không dám không cẩn thận, lập tức ra lệnh.

Quay chung quanh một vòng những cao thủ, đem trong tay cường cung tiện tay ném một cái, hoặc dùng chương, hoặc dụng quyền, có dùng kiếm, tóm lại các loại thủ đoạn ra vào.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Đại Đường quân doanh trên không phẳng phất cực quang bao phủ, tuyến xoa chói mắt.

Cái này đến cái khác thùng gỗ, ở trên không trung bạo liệt, một cỗ chất lỏng màu đen hóa thành pha tạp hạt mưa, rơi xuống từ trên không.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Hùng hực liệt hỏa

Chất lỏng màu đen cực kì đậm đặc, nhưng là tại cường đại nội lực công kích đến, vẫn là hóa thành điểm điểm như là hình giọt nước nước mưa, rơi xuống từ trên không.

Đứng tại tường trên lầu tất cả cao thủ, biến sắc, bọn hắn không biết những này là cái gì, căn bản cũng không dám để bọn hắn rơi vào trong đại doanh.

Trong lúc nhất thời chướng khí kiếm khí cùng bay, đem loại chất lỏng này toàn bộ đều đánh bay ra ngoài.

Thôi Ngọc sắc mặt kịch biến, đương thùng gỗ bạo liệt ra, chất lỏng màu đen xuất hiện trên không trung thời điểm, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra những vật này là cái gì, đây đều là dầu thô.

Cũng chính là dầu hỏa. Nếu là những vật này toàn bộ lạc nhập trong đại doanh, thậm chí không cần đối phương xuất thủ, liền có thể đem toàn bộ đại doanh đốt ngay cả tro tàn đều không có.

"Nhất định đừng cho những vật này rơi vào đại doanh, đây là cực kì dễ cháy dầu vật, rơi vào trong đại doanh, chúng ta liền muốn táng thân biển lửa."

Thế giới này, mặc dù cũng có người phát hiện qua loại vật này, nhưng là cho tới nay đều không có có nhận đến mọi người coi trọng, cho nên tại trong Đại Đường, cực kì hiếm thấy.

Thôi Ngọc khiến cho mọi người đột nhiên biến sắc.

Nếu nói trên thế giới này còn có cái gì kiểu chết thối khổ nhất, như vậy bị đốt sống chết tươi tuyệt đối có thể đứng hàng đầu.

Lúc này, liền là những cái kia Tiên Thiên trở lên cao thủ, đều đứng tại tường trên lầu, nhìn chăm chăm bầu trời, sợ có cá lọt lưới, rơi vào trong đại doanh.

Cái này một đợt xem ra là thử công kích, tất cả thùng gỗ đều bị Đại Đường quân đội cao thủ đánh rơi, không có một cái nào rơi vào trong đại doanh, như thế ngoài tường tượng của bọn hắn bên trong.

Nhưng là, cái này dù sao chỉ là thăm dò tính công kích, bọn hắn lúc đầu cũng không có nghĩ qua, những vật này có thể toàn bộ lạc nhập đại doanh, thế nhưng là một cái đều không có đạt tới mục tiêu, ngược lại để bọn hắn giật mình rất nhiều.

Thế nhưng là, người nội lực là có hạn, người có thể ngăn cản một đợt, như vậy năm lần, mười lần ai có thể bảo chứng những người này liền không có phạm sai lầm.

Trong lúc nhất thời, liên tục không ngừng thùng gỗ, từ thảo nguyên trong đại quân ném bắn ra.

Trên bầu trời khắp nơi đều là bay múa những này thùng gỗ, che khuất bầu trời.

Đại Đường trong quân đội cao thủ, từng cái tinh thần ngưng tụ tới cực hạn, sợ bỏ qua một cái.

Thôi Ngọc nhũ thật chặt lông mày, không được, tiếp tục như vậy không được. Có trời mới biết những này thảo nguyên man nhân chuẩn bị nhiều ít dầu hỏa, như là như thế này liên tục không ngừng oanh tạc xuống dưới, ai có thể cam đoan tuyệt đối không phạm sai lầm.

Thế nhưng là, ngay tại Thôi Ngọc lấy lúc gấp, bốn phía tiếng oanh minh đột nhiên đình chỉ.

Tường lầu bên trên khắp nơi đều là kịch liệt thờ dốc cao thủ.

Thôi Ngọc nhìn lại, phát hiện thảo nguyên man nhân kia xe bắn đá theo sát phía sau trên xe ngựa, đã trống rỗng, đồ đầy dầu hỏa thùng gỗ đã một cái cũng không có.

Đại Đường trong quân đội, thấy cảnh này, lập tức bộc phát ra một thân hưng phấn tiếng kêu to, liền ngay cả Thôi Ngọc nhú chặt lông mày đều lông một chút.

Từ không trung nhìn lại, toàn bộ đại doanh năm mươi bước khoảng cách bên ngoài, đã biến thành thế giới màu đen.

Sền sệt dầu hỏa bày khắp đại doanh bốn phía, thậm chí hội tụ thành tinh tể dòng suối.

Một số cao thủ, bởi vì nội lực gần như hao hết, nhìn thấy thảo nguyên man nhân nơi đó lại cũng không có cái gì dầu hỏa dùng, cũng không kiên trì được nữa, trực tiếp ngồi ở trên thành lâu há mồm thờ dốt.

Nhưng mà vừa lúc này, thảo nguyên trong đại quân trở nên rối loạn lên, bốn phương tám hướng đi tới từng đội từng đội cung kỵ binh, chỉ gặp bọn họ một người mở ra một Trương Cường cung, trên đầu tên thiêu đốt lên một đồng hỏa diễm.

Thôi Ngọc nghi hoặc, những này dầu hỏa cũng không có rơi vào hán trong đại doanh, hiện tại liền là nhóm lửa bọn hán lại có thể mang đến cho mình dạng gì bởi rồi.

Một tiếng tiếng kèn truyền đến, những này thảo nguyên kỵ binh từng cái bay thẳng phía trước, khi tới gần dầu hỏa khu vực hai trăm bước thời điểm, từng nhánh thiêu đốt mũi tên bị bọn hán bắn ra.

Thôi Ngọc lẳng lẳng nhìn đây hết thấy, hán không có phái người ngăn cản, liền là muốn ngăn cản, hán cũng không có thể làm thí dụ, bởi vì bọn hán lao ra quá nhiều người.

Coi như nơi này tất cả cao thủ lúc này đều biến thành thần xạ thủ, nhất tiễn song điêu, cũng chắc chắn sẽ có cá lọt lưới.

Chỉ cần một chi Hỏa tiễn rơi vào dầu hỏa bên trong, liền có thể đem trọn phiến dầu hỏa khu vực nhóm lửa.

Cho nên Thôi Ngọc liền không có đi làm kia vô dụng công.

Từng đạo lửa mũi tên không trở ngại chút nào đã rơi vào dầu hỏa bên trong, trong nháy mắt, toàn bộ dầu hỏa khu vực liền lập đi lập lại đột nhiên biến thành Luyện Ngục, liệt hỏa hùng hực đột nhiên bốc cháy lên. Hỏa diễm thẳng có cao ba trượng.

Thanh màu lam hỏa diễm, tản ra mãnh liệt nhiệt khí, chỉ là đứng tại tường trên lầu, một cỗ nhiệt khí phảng phất sóng lớn vọt tới.

Nồng đậm khói đen, trực trùng vân tiêu.

Thôi Ngọc nhú mày, dầu hỏa thiêu đốt mặc dù khói đặc cuộn cuộn, nhưng là tuyệt đối sẽ không có như thế lớn sương mù, xem ra bọn hán tại dầu hỏa bên trong không biết tăng thêm thứ gì. Vậy mà năng nhắc lên lớn như thế khói đen.

Lúc này chính là mới vào mùa đông, trong thảo nguyên dị thường giá rét, Trâu nhung dấy lên như thế một mảng lớn biển lửa, lập tức liền để Đại Đường quân doanh chung quanh cuồng phong gào thét, đại cổ đại cổ khói đặc, bị thổi vào Đại Đường trong quân doanh.

"Nín thở!"

Từng tiếng tiếng gào vang lên, luyện tinh hỏa khí trở xuống võ giả căn bản là làm không được nín thở cảnh giới, Tiên Thiên võ giả mặc dù cũng có thể nín thở, nhưng là vậy cũng là thời gian ngắn, một lúc sau, bọn hán vẫn là phải hô hấp không khí.

"Tiên Thiên cảnh giới trở xuống binh sĩ, toàn bộ xuống lầu. Dùng vạt áo ẩm ướt nước, che lại miệng mũi. Không muốn hút vào hơi khói."

Thôi Ngọc cao giọng mệnh lệnh. Lúc này hán cũng không thể may mắn thoát khỏi, trên mặt bị hắc hun khói đen một mảng lớn.

Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, tất cả mọi người lục lọi hạ tường lầu, tìm tới nguồn nước, dựa theo Thôi Ngọc mệnh lệnh, ướt nhẹp vạt áo, liền mạng bịt lại miệng mũi.

Cuộn cuộn khói đặc trực trùng vân tiêu. Thôi Ngọc chăm chú địa nhú mày, hán không tin, đối phương làm như vậy sẽ không chỉ muốn dùng khói sương mù buồn nôn bọn hán.

Bọn hán không phải người bình thường, đối với người bình thường, loại này sương mù có lẽ sẽ trí mạng, nhưng là đối với những võ giả này, ngoại trừ mờ hồ ánh mắt, trở ngại hô hấp bên ngoài, cũng không có cái gì lớn tác dụng.

"Hô hấp?" Thôi Ngọc sững sờ, hán giống như bắt được thứ gì, nhưng lại giống như trắng trong nước, thấy được, sờ không tới, để trong lòng của hán phiền muộn đến cực điểm.

Cả người tại tường trên lầu càng không ngừng đi tới đi lui.

Xuyên thấu qua khói mù nồng nặc, Thôi Ngọc có thể nhìn thấy, thảo nguyên đại quân lúc này cũng không có có động tác gì.

Thời gian từng điểm từng điểm quá khứ, sắc trời rất nhanh liền tối xuống. Nhưng là trong khoảng thời gian này đến nay, mỗi khi đại doanh Ngoại hỏa

điểm hơi nhỏ thời điểm, một trận dầu hỏa thùng liền sẽ bị thảo nguyên man nhân ném bắn tới.

Từ khi thấy được dầu hỏa uy lực kinh khủng như thế, tường trên lầu những cao thủ tự nhiên không dám thất lễ, nhao nhao đem những cái kia dầu hỏa thùng đánh rơi, không để bọn hán rơi vào Đại Đường trong quân đội.

Bất quá bởi như vậy, nguyên bản thể lửa kiến chậm dầu hỏa thiêu đốt khu vực, hỏa điểm lần nữa trở nên nóng rực lên, thể lửa lại trở nên cuồng thịnh.

Càng thêm hồng hét chính là, thảo nguyên man nhân làm như vậy, liền là nói cho Đại Đường quân đội, bọn hán còn có thật nhiều dầu hỏa, nhưng lại không nói cho bọn hán biết, những này dầu hỏa sẽ từ lúc nào rơi xuống, khiến cho tường trên lầu những cao thủ, không có một cái nào dám hạ tường lầu.

Bọn hán đây là muốn đốt sống chết tươi bọn hán a.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Vẻ lo lắng bao phủ

Tường trên lầu cao thủ, từng cái căn bản cũng không dám ngồi xuống điều tức, nội lực khôi phục cực kì chậm chạp, như là tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cần hai ngày, bọn hán phần lớn người đều muốn nội lực hao hết.

Đây là một trận nghị lực so đấu, nhìn liền là thảo nguyên man nhân dầu hỏa trước hao hết, vẫn là Đại Đường quân đội bên này cao thủ nội lực trước hao hết.

Thế nhưng là chẳng lẽ đối phương liền là đánh cái chủ ý này sao? Thôi Ngọc không tin.

Không phải nói loại biện pháp này không tốt, mà là tương so với đối phương cùng thực lực của mình, làm như vậy không khỏi quá ngu một chút.

Buông tha có thể nhẹ nhõm diệt đi cơ hội của mình, ngược lại dùng loại này hao thời hao lực phương pháp, lại Thôi Ngọc xem ra hoàn toàn chính xác ngu quá mức.

Nếu là hán có những này dầu hỏa, nhất định sẽ triển khai trận thế, làm cho đối phương cho là mình muốn cùng bọn hán đại quyết chiến, sau đó tại đối phương đại quân trùng sát lúc đi ra, đem những này dầu hỏa ném bắn tới đối phương trong đại quân, đến lúc đó một trận lửa mũi tên, cũng có thể diệt hết hơn phân nửa địch nhân.

Trọng yếu hơn là, những cái kia toàn thân lửa cháy người, trước khi chết sẽ thống khổ bốn tẩu khắp nơi, tìm kiếm sinh cơ. Mà chính mình sở tại trong đại quân, liền là bọn hán sinh cơ chỗ.

Tại vô số hỏa nhân trùng kích vào, dạng gì trận hình còn có thể bất loạn, bên mình chỉ cần thừa cơ che đây giết đi qua, liền có thể một trận chiến định căn khôn. Cùng cần muốn phiên toái như vậy, đem bên mình vây khốn, không ngừng quấy rối, dùng khói sương mù mỗi một đại quân.

Nhưng là, nửa đêm về sau, Thôi Ngọc liền biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, bởi vì toàn bộ trong đại doanh, không biết chừng nào thì bắt đầu, cả tòa trong đại doanh khắp nơi đều là từng đợt liên tiếp tiếng ho khan, còn có càng nhiều đều là chặt vật tiếng thờ dắc.

Thôi Ngọc dặn dò một tiếng, đi xuống tường lầu, phía dưới trong đại doanh động tĩnh thật sự là quá lớn, dù cho Thôi Ngọc đứng tại tường trên lầu, cũng nghe nhất thanh nhị sở.

Hán đi xuống thành lầu, nhìn xem một đồng một đồng binh sĩ, ngồi dưới đất, kịch liệt hô hấp lấy, thật giống như trải qua cái gì kịch liệt chiến đấu, thể lực hao hết.

Nhưng là hôm nay, chủ yếu nhất vẫn là dựa vào tường trên lầu luyện tinh hóa khí lấy thượng vũ giả, những này Tiên Thiên trở xuống vũ giả căn bản cũng không có trải qua chiến đấu. Làm sao lại cái dạng này.

Thôi Ngọc cau mày, đi đến một đồng binh sĩ trước, ngồi xổm người xuống, hỏi: "Các người thế nào?"

Binh sĩ kia nhìn thấy Thôi Ngọc, đem đặt ở bên miệng vải ướt lấy ra, nói ra: "Đế sư, không biết thế nào, chúng ta cảm giác không thờ nổi."

Thôi Ngọc khề giật mình, hán vẫn luôn tại sử dụng nội tức pháp, căn bản liền không có cảm giác được mệt mỏi dị dạng, nghe được tên lính này nói như

vậy, hấn lập tức đổi dùng tị khẩu, lỗ mũi hô hấp, lần này, sắc mặt hấn lập tức đại biến.

Bởi vì hấn có thể cảm giác được, không khí chung quanh bên trong đường khí hàm lượng thực sự quá thấp, mặc dù sẽ không trí mạng, nhưng là đối với những này một mực sống ở thấp độ cao so với mặt biển Đại Đường binh sĩ tới nói, loại này thấp chứa oxi lượng hoàn cảnh bên trong, thể năng của bọn hấn loại hình, đều sẽ rất có hao tổn, không có một động tác, đều phải tốn phí lượng lớn nhục thể năng lượng.

Thôi Ngọc sắc mặt tái xanh, hấn thật coi thường thảo nguyên man nhân, không đúng, hoặc là nói, loại biện pháp này căn bản cũng không phải là những người Man kia có thể nghĩ tới.

Cái này không quan hệ thông minh hay không, mà là kiến thức vấn đề.

Hỏa điểm thiêu đốt, cần điều kiện, là chất dẫn cháy vật cùng dưỡng khí, loại này thế giới vì mô khoa học kỹ thuật khái niệm, tuyệt đối không phải những này còn chưa đi ra ăn lông ở lỗ thời đại thảo nguyên man nhân có thể biết đến.

"Ngũ Hung điện!" Thôi Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi, ngoại trừ truyền thừa không biết bao nhiêu năm Ngũ Hung điện, Thôi Ngọc có thể khẳng định, đây hết thầy đều là Ngũ Hung điện kế hoạch.

Một cái truyền thừa vài vạn năm siêu cấp thể lực, có thể có loại năng lực này cùng kiến thức, Thôi Ngọc không có chút nào kỳ quái.

Nhưng là bây giờ không phải là phần hận thời điểm.

Thôi Ngọc biết, tình huống hiện tại tương đương nguy cơ.

Tiên Thiên cường giả là không cách nào thời gian dài duy trì nội tức trạng thái, nếu rời khỏi nội tức trạng thái chẳng mấy chốc sẽ bởi vì thiếu dưỡng, mà thân thể thiếu thôn, cùng hiện tại những này Luyện Khí luyện thể võ giả đồng dạng, nằm trong loại trạng thái này, đừng nói ngồi xuống khôi phục nội lực, liền là thể lực đều sẽ nhanh chóng hao tổn.

Đến lúc đó, cả tòa trong đại doanh, ngoại trừ những nội lực kia hao tổn hơn phân nửa luyện tinh hóa khí võ giả Ngoại, tất cả mọi người chỉ có thể làm đội làm thịt dê con.

Kế hoạch này thực sự ác độc, vô thanh vô tức, chế nhân vào chỗ chết.

Đã từng Thôi Ngọc còn tự cho là thông minh, cảm giác đối phương loại biện pháp này thật sự là ngu quá mức, hiện tại xem ra, chân chính ngu xuẩn nhưng thật ra là chính mình.

Người ta liền đứng ở nơi đó, nhìn lấy bọn hấn tự chui đầu vào rọ, liền như là thợ săn, nở nụ cười nhìn xem hồ ly mình nhảy vào nguy trang rất tốt cạm bẫy, còn tự cho là đúng chế giễu thợ săn vụng về, kỳ thật không biết, tử vong đã tới gần.

Những này thảo nguyên man nhân cái này một trọng thực sự quá đẹp. Bọn hấn biết vô luận sử dụng cái khác bất luận cái gì kế hoạch, dù cho đánh bại bọn hấn, hành tung của bọn hấn cũng sẽ tiết lộ ra ngoài, mười lăm vạn người đội ngũ, cũng không phải là dễ giết như vậy ánh sáng, một nhưng hành tung của bọn hấn tiết lộ, trước có Lý Càn năm mươi vạn đại quân vòng vây, sau lại Thánh Hoàng đại quân giết tới, vô luận như thế nào, bọn hấn đều là một con đường chết.

Bây giờ tốt chứ, chính bọn hấn nhảy vào cái này vòng vây, trốn đều không trốn thoát được, đừng nhìn nơi này có mấy cái Luyện Thần Phán Hư cao thủ, đối phương làm sao có thể không có, thảo nguyên man nhân dù cho không có, Ngũ Hung trong điện, tuyệt đối sẽ không thiếu khuyết loại này hảo thủ.

Thôi Ngọc ra về trấn định, hấn không thể lộ ra thần sắc kinh hoàng, hấn là quân đội chủ tâm cốt, nếu là hấn đều kinh hoàng luống cuống, chỉ sợ cái này quân đội đem triệt để xong đời.

Thôi Ngọc yên lặng đi đến tường lâu, may mắn hiện tại hấn cùng mọi người giống nhau, mặt mũi tràn đầy đen nhánh, để cho người ta nhìn không ra nét mặt của hấn.

Lý Trị từ vừa đi đến Thôi Ngọc trước mặt, nhìn xem Thôi Ngọc, hỏi: "Tình huống thực sự không tốt."

Nói, Lý Trị chỉ chỉ đại doanh phương hướng.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Đừng rêu rao."

Lý Trị nhú mày, nhìn xem Thôi Ngọc, trong lòng của hấn nghĩ đến, loại này tuyệt cảnh, Thôi Ngọc đến cùng còn có hay không biện pháp ngăn con sóng dữ. Trong lòng của hấn nhưng là phi thường mong đợi. Hấn lúc này, trong lòng một chút cũng không có lo lắng, phảng phất bình bại bỏ mình, với hấn mà nói liền là một cái không quan hệ nặng nhẹ sự tình, ngược lại là Thôi Ngọc tiếp xuống làm thế nào, hấn nhưng trong lòng thì tràn ngập tò mò.

Hấn đã sớm thử nghĩ qua các loại biện pháp, nhưng là cuối cùng hấn vẫn là cảm thán, thúc thủ vô sách.

Một đêm này, dầu hỏa thùng gỗ vẫn như cũ thỉnh thoảng rơi xuống, thật giống như thảo nguyên man nhân chuẩn bị dầu hỏa phảng phất dùng không hết.

Khi sắc trời đại lượng, toàn bộ tường trên lầu những cao thủ, từng cái hai mắt xích hồng, có là bị nòng hun khói, có cái là bởi vì tinh thần rã rời.

Mặc dù bọn hấn là Võ Lâm tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng là bọn hấn như trước vẫn là người, không phải thần, tại như vậy độ cao không khí khẩn trương bên trong, bọn hấn chân chính mệt mỏi vẫn là tinh thần.

Thôi Ngọc song quyền nắm trắng bạch, bởi vì đến bây giờ hấn vẫn không có nghĩ đến biện pháp khả thi.

Biện pháp giải quyết là đơn giản, liền là dập tắt đại doanh chung quanh đại hòa, khiến cho không khí lưu thông, không cần nửa ngày thời gian, trong đại doanh bởi vì thiếu dưỡng mà người ngã xuống, đều sẽ khôi phục lại.

Nhưng là như thế nào dập tắt đại hòa, cái này thành nan đề. Phải biết hiện tại trong đại doanh, cơ hồ hơn phân nửa Luyện Khí cảnh võ giả, đã ngã xuống, bọn hấn từng cái sắc mặt tái xanh, hô hấp cực khổ.

Thôi Ngọc ngửa mặt lên trời thở dài, chẳng lẽ muốn thất bại sao?

Lúc này trên bầu trời đám mây phiêu đảng, tại ánh bình minh chiếu rọi, phủ lên vô cùng mỹ lệ, lúc này, Thôi Ngọc âm thầm trong ánh mắt, đột nhiên loé lên một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Cầu mưa

Liệt hỏa thiêu đốt, thấp xuống trong không khí chứa oxi lượng, loại chuyện này là cái gì, không phải liền là khoa học sao?

Thôi Ngọc trong mắt ánh sáng càng ngày càng cực nóng, chính mình cái này từ văn minh khoa học kỹ thuật thế giới xuyên qua người tới, có lẽ trên võ đạo sẽ thua bởi rất nhiều người, nhưng là nếu là tại khoa học kỹ thuật bên trên bại bởi những này thô dân, như vậy mình liền thật có thể đi chết rồi.

Chơi khoa học kỹ thuật, Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng.

"Chung Vô Sơn!" Thôi Ngọc hô lớn một tiếng, không bao lâu, Chung Vô Sơn liền thở hồng hộc chạy tới, đi đến Thôi Ngọc bên người.

Nhìn thấy hấn cái dạng này, Thôi Ngọc nhú mày, Chung Vô Sơn đến cùng vẫn chỉ là một cái Tiên Thiên sơ kỳ cao thủ, đã duy trì không được nội tức trạng thái, hiện tại đã xuất hiện thiếu dưỡng hiện tượng.

Đây không phải một tin tức tốt, bởi vì ý vị này, Tiên Thiên cấp bậc võ giả đã bắt đầu ngã xuống.

Bất quá may mắn, hấn bây giờ còn có mấy phần thể lực có thể hành động.

Thôi Ngọc đem hấn kêu lên bên người, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng nói gì đó.

Chung Vô Sơn nghe xong Thôi Ngọc mệnh lệnh, cả người như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, không rõ Thôi Ngọc làm như vậy dụng ý là cái gì.

Lý Trị tại Thôi Ngọc sau lưng, nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, liền biết Thôi Ngọc đã nghĩ đến phương pháp, thế nhưng là đến cùng là phương pháp gì, nhìn Thôi Ngọc đáng vẻ cực kì tự tin.

Hắn âm thầm siết chặt nắm đấm, hấn rất không làm, hấn không tin mình tài trí sẽ thua bởi Thôi Ngọc.

Lý Trị không có tiến lên hỏi thăm Thôi Ngọc biện pháp là cái gì, hấn ngược lại lui ra phía sau hai bước, ngồi dưới đất khổ tư mình tương.

Chung Vô Sơn không có đi hoài nghi Thôi Ngọc mệnh lệnh, hấn tiếp nhận lệnh phù, liền hoá tốc chạy đến đại doanh bên trong, điều tập hơn ngàn Tiên Thiên cao thủ, trực tiếp hướng phía đối phương lương thảo địa phương.

Phía dưới động tĩnh mười phần lớn, dù cho Lý Trị không muốn quan tâm, cũng hấn không khỏi không đi chú ý.

Thế nhưng là nhìn thấy động tác của bọn hấn, Lý Trị càng thêm nghi ngờ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Chỉ gặp những này Tiên Thiên cao thủ, chạy đến hai phe đối phương địa phương, đẩy từng chiếc lương thảo xe ngựa đi đến tường lâu bốn phía, đem từng túi lương thực đồng bỏ vào tường trên lầu.

Sau đó, chỉ gặp bọn họ bò lên trên tường lầu, không cần mệnh lệnh, liền đem cái này từng túi lương thực, nâng lên, sau đó tại tất cả mọi người ánh mắt khiếp sợ bên trong, hướng phía biển lửa phương hướng ném xuống.

Chỉ gặp kia từng túi lương thực, vừa rơi vào trong hỏa hoạn, liền thật nhanh bắt đầu cháy rừng rực. Không bao lâu, liền hóa thành tro tàn.

Lập tức vốn chỉ là khói đen quẩn, lúc này trong sương khói, càng là xen lẫn đại lượng tro tàn, khiến cho phía dưới nguyên bản liền khó chịu không thoải mái, càng khó xử thụ.

Thế nhưng là Thôi Ngọc lại không nhúc nhích chút nào, vẫn như cũ sai sử Tiên Thiên cao thủ đem lương thực ném vào đại hỏa bên trong.

Thăng đến trên bầu trời khắp nơi đều là lương thực thiêu đốt về sau tro tàn, Thôi Ngọc mới đình chỉ làm như vậy.

Lý Trị đi đến Thôi Ngọc trước mặt, cau mày hỏi: "Người điên rồi, đốt lương thực làm gì?"

Thôi Ngọc trên mặt lộ ra một loại quỷ dị mỉm cười, lộ ra Cao Sâm khó lường, hần nói ra: "Ta biết pháp thuật, người tin không?"

Lý Trị lườm hần một cái, nói ra: "Điều lúc này, người liền không nên nói đùa."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta nói thật, ta ngay tại thi pháp cầu mưa, người tin hay không, hôm nay sau đó mưa."

Lý Trị ngẩng đầu nhìn một chút chói mắt nắng gắt, trợn nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Sau đó mưa mới là lạ chứ."

"Người liền nhìn xem đi!"

Nói xong, Thôi Ngọc liền không để ý tới Lý Trị.

Lý Trị mười phần hiểu rõ Thôi Ngọc, biết Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ không nói nhảm, hần hồ nghi nhìn một cái bầu trời trong xanh, làm sao cũng không tin, loại này ngày nắng sau đó mưa.

Thế nhưng là Thôi Ngọc lại khiến cho hần không thể không hoài nghi.

Thảo nguyên trong đại quân, Ô Ân đang ngồi ở trong đại trường, cùng bọn thủ hạ của hần ngọa miêng thịt lớn, uống chén rượu lớn.

Hần là lần này thảo nguyên rất đại quân người thống soái, càng là trong thảo nguyên đỉnh tiêm bộ lạc Khả Hãn một trong. Tại trong thảo nguyên, uy danh hiển hách.

Bất quá lần này hành quân kế hoạch, đều là Ngũ Hung điện bày kế, hần mặc dù treo thống soái danh hào, nhưng là trên thực tế còn muốn nghe theo Ngũ Hung điện cao tăng chỉ huy.

Mặc dù tức giận bất bình, nhưng là lúc này thảo nguyên vương mệnh lệnh, khiến cho hần không thể không nghe.

Mặc dù trong lòng bất bình, nhưng nhìn đến bọn hần hai ngày này tác chiến, để hần không thể không chịu phục. Người trong thảo nguyên có sao nói vậy, phục liền là phục.

Đã không có mình sự tình gì, hần tự nhiên lười nhác quan tâm, trốn ở trong đại trường cùng thuộc hạ của mình nhóm làm như thế nào khoái hoạt liền làm sao khoái hoạt.

Ngũ Hung điện cao thủ nhìn thấy hần dạng này, không những không nói cái gì, ngược lại cũng vui vẻ đến nhẹ nhõm. Hành quân đại trường, sợ nhất liền là tranh quyền đoạt lợi, trong đại quân nếu xuất hiện nhiều cái thanh âm, như vậy cái này đại quân liền cách diệt vong không xa.

Ô Ân khả năng đủ như thế uỷ quyền, thực cũng đã bọn hần hết sức hài lòng.

Nhưng là ngay tại vừa rồi, đại trường Ngoại đột nhiên chạy vào một cái man nhân binh sĩ, mang cho hần một cái đề hần khiếp sợ tin tức.

Ô Ân buông xuống trong tay đùi dê, thật nhanh chạy ra đại trường, đi tới đại quân trước đó.

Một chút Ngũ Hung điện cao thủ nhìn thấy hần, ngược lại là thiện ý nhẹ gật đầu, liền không tiếp tục để ý.

Ô Ân cũng không so đo, hần đi vào đại quân trước, lập tức trông về phía xa Đại Đường quân đội đại doanh.

Lúc này đại doanh tường trên lầu, chính là từng cái Tiên Thiên cao thủ, đem từng túi lương thực ném vào trong biển lửa.

Ô Ân trong nháy mắt liền mộng, Đại Đường quân đội làm cái gì vậy, vô duyên vô cớ đốt lương thực làm gì?

Hần đi đến Ngũ Hung điện cao tăng bên người, hỏi: "Tiên sinh, Đại Đường người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ bọn hần điên rồi phải không?"

Cái kia Ngũ Hung điện cao tăng mặc dù che kín to lớn vành nón, nhưng là vẫn như cũ có thể cảm giác được, hần cũng là không mò ra Đường quân đang làm gì.

Hắn lắc đầu, nói ra: "Ta nghĩ bọn hần hần là mình bạch một sự kiện."

"Chuyện gì?"

"Ta nghĩ, bọn hần hần phải biết mình không cách nào còn sống rồi đi, cho nên vì không để chúng ta đạt được lương thảo của bọn họ đồ quân nhu, cho nên quyết định thiêu hủy bọn hần. Không để chúng ta đạt được." Cái kia Ngũ Hung điện cao tăng, nhẹ nói nói.

Ô Ân lập tức liền tròn tròn mắt, cái này Đại Đường người vậy mà như thế quyết tuyệt.

Hắn ngược lại là không có hoài nghi cái khác. Bởi vì dựa theo Ngũ Hung điện cao thủ tính toán, hiện tại Đại Đường trong quân doanh, Tiên Thiên trở xuống võ giả cũng đã toàn bộ không thể động đậy. Đối phương chủ soái cũng đã phát hiện sự tình không đúng.

Có lẽ bọn hần đã đối với cầu sinh không báo bất luận cái gì huyễn tưởng.

Ô Ân thở dài một hơi, hần đau lòng không thôi, phải biết, nơi đó nhưng là có mười lăm vạn người lương thảo, nếu là đạt được, tuyệt đối có thể hóa giải trong thảo nguyên thiếu lương vấn đề, có thể làm cho thảo nguyên man nhân tại mùa đông tốt hơn rất nhiều.

Đáng tiếc.

Thế nhưng là rất nhanh, hần liền tròn tròn mắt, bởi vì ném đi một trận lương thực Đại Đường quân nhân, vậy mà không nhớ tới trong biển lửa ném lương thực.

Phải biết, lúc này mới ném nhiều ít, đối với Đại Đường quân đội chuẩn bị lương thảo mà nói, đơn giản liền là chín trâu mất sợi lông.

Liền ngay cả Ngũ Hung điện cao tăng cũng không biết rõ đối phương muốn làm gì.

Theo thời gian trôi qua, đã đến giữa trưa. Lúc này, nguyên bản tinh không vạn lý trên bầu trời, đột nhiên nhỏ xuống một giọt lạnh buốt nước mưa, nhỏ ở Ô Ân kinh ngạc trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Chiến đấu bắt đầu

Tích táp, phảng phất là một loại tín hiệu, trên bầu trời đột nhiên bắt đầu Hàng Vũ, từ bắt đầu tí tách Tiểu Vũ, trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành bàng giội mưa to.

Nhìn đến lúc này vậy mà trời mưa, Đại Đường trong quân đội bộc phát ra to lớn âm thanh ủng hộ, tất cả mọi người không có có như thế bởi vì một trận mưa nước kích động.

Dầu hỏa thiêu đốt biển lửa còn đang không ngừng thiêu đốt, nhưng là do ở mưa to nguyên nhân, hỏa diễm bắt đầu chậm rãi chậm lại, sau đó cuối cùng dập tắt.

Thôi Ngọc cả người ngửa mặt nhìn lên bầu trời, mặc cho nước mưa đánh trên mặt của hắn, hắn dùng hai tay xoa động gương mặt, đem trên mặt thật dày dơ bẩn rửa ráy sạch sẽ.

Lý Trị nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt bên trong, hiện lên một chút sợ hãi, hắn đến bây giờ còn nhớ kỹ Thôi Ngọc đã nói.

Ta muốn thi pháp cầu mưa, ngươi tin không?

Nguyên bản Lý Trị là không tin, nhưng là hiện tại hắn tin tưởng.

Thế nhưng là hắn tin tưởng Thôi Ngọc dùng không biết tên phương pháp, khiến cho trên trời rơi xuống mưa to, nhưng là tuyệt đối không tin là cái gì cầu thí thi pháp cầu tới.

Thế nhưng là sự thật liền bày ở trước mắt, không thể không khiến hắn tin tưởng.

Một loại cảm giác bị thất bại thật sâu ánh vào trong lòng của hắn, hắn lại một lần bại.

Hỏa diễm biến mất, trong mưa to nổi lên gió lớn, cho mình này trong đại doanh mang đến không khí mới mẻ, rất nhiều hô hấp khó khăn binh sĩ đột nhiên phát hiện, hô hấp của mình vậy mà trở nên cực kì nhẹ nhõm, trước đó không thể thở nổi quần cảnh, vậy mà tại cái này một trận mưa lớn bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Đây đủ đường khí thông qua hô hấp, xâm nhập mạch máu, đưa đến toàn thân các nơi, bọn hắn mất đi thể lực nhanh chóng khôi phục.

Ô Ân cả người đều mộng rơi mất, hắn không nghĩ tới lúc này, vậy mà lại hạ lên một trận mưa lớn như thế này, chẳng lẽ trời cao cũng muốn chiếu cố Đại Đường quân nhân sao? Ô Ân không làm nghĩ đến.

Mất thấy thành công đang ở trước mắt, vậy mà liền thất bại như vậy, thậm chí bởi vì dạng này, Đại Đường quân đội đứng lên có thể chống lại bọn hắn doanh trại. Cái này khiến Đại Đường quân đội có cùng bọn hắn khác biệt đánh một trận từ chiến thực lực.

Liền ngay cả Ngũ Hung điện những cao thủ, cả đám đều mộng rơi mất, thảo nguyên man nhân thì cũng thôi đi, trong bọn họ nhưng là có tinh thông thiên tượng cao thủ, nếu có mưa to sẽ rơi xuống, bọn hắn đã sớm biết. Càng sẽ không dùng loại này kế hoạch.

Bọn hắn không rõ, rõ ràng không có mưa to, vì cái gì lúc này sau đó lên dạng này một trận muốn mạng mưa to.

Nếu là Thôi Ngọc biết, sẽ chỉ khinh thường nói cho bọn hắn, mãnh liệt đại hòa sẽ khiến không khí lưu động, lạnh nóng không khí giao thế, khiến cho chung quanh tầng mây hướng về nơi này tụ tập.

Lạnh nóng không khí ma sát, vốn là dễ dàng khiến cho trên trời Hàng Vũ, tăng thêm mình thiếu đốt lương thực, khiến cho đại lượng tro tàn bay lên không trung, cho trên bầu trời cung cấp đồ xét phụ thuộc vật, như là như thế này, tại đây đặc như vậy tầng mây bên trong, đều không lấy được một trận mưa lớn, vậy liền kỳ quái.

Bất quá dù cho Thôi Ngọc nói cho bọn hắn, chỉ sợ bọn họ cũng vô pháp minh bạch.

Cho nên liền là Ngũ Hung điện người, đều đang hoài nghi, thật chẳng lẽ có mình Minh Chi bên trong lão thiên gia, đang trợ giúp những này Đại Đường quân nhân?

Ô Ân không cam lòng nhìn về phía Ngũ Hung điện cao tầng, hỏi: "Tiên sinh, hiện tại nên như thế nào sự tình tốt, chúng ta muốn hay không lui binh."

Bởi vì trận mưa lớn này quan hệ, Đại Đường quân đội tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai sai lầm, để bọn hắn đem dầu hỏa rơi vãi tại đại doanh phụ cận.

Cơ sẽ có hay không có lần thứ hai, tăng thêm nếu không thể mau chóng tiêu diệt bọn hắn, theo sát mà tới Thánh Hoàng, sẽ đem bọn hắn triệt để diệt đi.

Đến lúc đó, bọn hắn lúc này quan hệ, sẽ triệt để đổi, thợ săn biến thành con mồi, đến lúc đó muốn chạy đều chạy không thoát.

"Không được, Ô Ân to lớn đẹp trai, hiện tại phát ra mệnh lệnh, bắt đầu công kích. Hiện tại những này Đại Đường trong quân đội, Tiên Thiên trở xuống võ giả, thể lực còn ở vào hao tổn trạng thái, đúng là chúng ta cơ hội tốt nhất. Đã trời không tốt, như vậy chúng ta cũng chỉ phải dùng dưới nhất thành biện pháp."

Ngũ Hung điện người, hay là không muốn như thế một khối đến miếng thịt mỡ, cứ như vậy ném đi.

Bất quá hắn nói đích thật rất đúng, hiện tại Đại Đường trong quân đội, Tiên Thiên trở xuống võ giả căn bản cũng không có tác chiến năng lực, đúng là bọn họ sau cùng cơ hội tốt.

Bọn hắn nắm chắc rất là thời điểm.

Ô Ân nhú mày, cuối cùng vẫn gật đầu, lên tiếng, trở lại triệu tập tướng lĩnh, chuẩn bị cường công.

Hắn thấy,

Trăm vạn kỵ binh, không nói gì, đều có thể đánh bại đối phương cái này tàn binh bộ đội.

Mà lúc này đây, Thôi Ngọc mệnh lệnh cũng tại trong đại quân thật nhanh truyền đạt, tất cả Tiên Thiên lấy thượng vũ giả đều đang bận rộn, Thôi Ngọc nhưng không tin, có thể thiết kế trước đó mưu kế người, sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nếu là mình, cũng sẽ lại loại thời điểm này, phát động một trận tổng tiến công, dùng tuyệt đối binh lực, phá hủy Dịch nhân.

Cho nên Thôi Ngọc từ dưới mưa một khắc này, liền bắt đầu điều động lên toàn quân Tiên Thiên trở lên võ giả.

Về phần những cái kia Luyện Khí đám võ giả, Thôi Ngọc chỉ cầu bọn hắn có thể mau chóng hồi phục thể lực, phải biết, dựa vào Tiên Thiên đám võ giả, nhân thủ của bọn hắn vẫn là quá ít.

Từng cái máy ném đá bị thổi lui đến tường dưới lầu phượng, từng bó mũi tên cũng đưa đi lên. Dù cho tường trên lầu nguyên vốn là có mũi tên, nhưng là

tại tác chiến thời điểm, nơi nào còn có người có thời gian đi cho bọn hấn vận chuyển mũi tên, cho nên bây giờ có thể nhiều cất giữ một chút, liền nhiều cất giữ một chút.

Nguyên bản có năm sáu người thao tác máy ném đá, lúc này cũng chỉ có ba người mà thôi. nhân viên đã đại bộ phận giảm bớt.

Quả nhiên, mưa to rơi xuống không bao lâu, thảo nguyên trong đại quân, liền vang lên từng tiếng to rõ kèn lệnh, từng đội từng đội thảo nguyên man nhân kỵ binh ở phương xa liền bắt đầu bày lên trận hình.

Trái tim tất cả mọi người đều bởi vì cái này kèn lệnh âm thanh, nhắc lên.

"Máy ném đá, bên trên ném đá. Cung tiễn thủ toàn bộ bên trên tường lâu, chuẩn bị xạ kích."

Thôi Ngọc mệnh lệnh truyền đến, kia ồn kiến thanh âm, lập tức để bọn hấn nhắc lên tâm, an định rất nhiều.

Từng cái Tiên Thiên cao thủ, bò lên trên tường lâu, cường cung trương lên, mũi tên dựng vào, liền đợi đến Thôi Ngọc ra lệnh một tiếng.

Máy ném đá điều khiển tay, cũng tại máy ném đá bên trên, để lên một bình hai người nhưc đầu gồm sứ bình, bình sứ bị bịt kín, không biết bên trong là cái gì.

"Máy ném đá chuẩn bị!"

Nghe được Thôi Ngọc tiếng la, máy ném đá điều khiển tay lập tức từng cái nhắc lên tinh thần.

"Phóng!"

Ra lệnh một tiếng, tất cả máy ném đá lập tức đem những cái kia gồm sứ bình ném bắn mà ra.

"Cung tiễn thủ chuẩn bị!"

Thôi Ngọc mệnh lệnh theo sát phía sau.

Thôi Ngọc chăm chú nhìn chăm chăm kia một bình bình gồm sứ bình, khi bọn hấn sắp lên tới đường vòng cung điểm cao nhất lúc, Thôi Ngọc đột nhiên hạ lệnh.

"Mục tiêu không trung gồm sứ bình, xạ kích!"

Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, tất cả cung tiễn thủ từng cái nhắm chuẩn giữa không trung đang muốn rơi xuống gồm sứ bình, bắn ra bọn hấn tại mũi tên bên trong quán chú Nội lực một tiễn.

Lập tức, đầy trời tỏa ra ánh sáng lung linh, từng đạo các loại trường hồng vạch ra.

Bọn hấn tiễn thuật cũng không cao siêu, nhưng là cũng không chịu nổi nhiều người, tại hải lượng mũi tên dưới, từng cái gồm sứ bình ở giữa không trung bị bắn nổ tung.

Trong nháy mắt, giữa không trung, điểm điểm óng ánh lấp lóe, phảng phất như hạt mưa, nhanh chóng rơi xuống, vậy hướng đại địa.

Mà lúc này đây, thảo nguyên man nhân rốt cục phát động công kích.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Vào đầu 1 bỗng

Mấy chục vạn người thảo nguyên kỵ binh hướng phía Đại Đường quân đội doanh trại phát khởi công kích.

Kỵ binh không thiện công thành, Thôi Ngọc không biết Thống soái của bọn họ là nghĩ như thế nào, vậy mà lại muốn mấy chục vạn kỵ binh công thành, mặc dù mình doanh trại lộ ra đơn sơ, nhưng là nếu là từ kỵ binh công thành, như vậy đem sẽ tạo thành thương vong cực lớn.

Nhưng là thảo nguyên man nhân ý nghĩ, lại là bởi vì Đại Đường quân đội hiện tại chiến lực suy kiệt, không có một khác đều có người có thể một lần nữa đứng lên, thời gian kéo càng lâu, nói không chừng đối với thảo nguyên man nhân thương vong liền sẽ càng lớn, cho nên bọn hắn mới phát khởi kỵ binh công thành chiến thuật.

Mà lên Đại Đường doanh trại bất quá là cự mộc tạo thành, không phải cỡ nào kiên cố, chỉ cần từ phía công kích kỵ binh bên trong, an bài một chút võ công cao cường cao thủ, tại ở gần Đại Đường quân đội thời điểm, chém ra cường đại đao khí, tự nhiên có thể xông phá Đại Đường doanh trại tường gỗ, sau đó hậu phương kỵ binh liền có thể nhất cổ tác khí xông vào Đại Đường trong quân doanh.

Phải biết, hiện tại Đại Đường trong quân doanh, nhưng là có gần mười vạn tay trời gà không chặt người.

Bọn hắn muốn một lần nữa đứng lên, cầm vũ khí lên chiến đấu, cũng không phải ngắn thời gian có thể làm được.

Thời gian này, liền là bọn hắn cơ hội tốt nhất.

Trong thảo nguyên thời tiết biến ảo khó lường, liền là một chút người trong thảo nguyên cũng không thể mười phần khẳng định thời tiết biến hóa, liền như là hiện tại ngay tại hạ mưa to, bọn hắn trước đó thế nhưng là mười phần khẳng định, trong khoảng thời gian này là sẽ không hạ mưa, thế nhưng là lúc này đây.

Bọn hắn đợi không được, ai cũng không biết Thánh Hoàng suất lĩnh Đại Đường tinh nhuệ sẽ từ lúc nào xuất hiện, nếu như thời gian đầy đủ, bọn hắn tự nhiên không ngại chờ một chút, chờ đến mưa to dừng lại về sau, một lần nữa sử dụng mặt khác kế hoạch.

Mà Thôi Ngọc, tựa hồ không nhìn thảo nguyên man nhân xung kích, đối kia mấy chục vạn, còn giống như là biển gầm tuôn ra mà đến thảo nguyên kỵ binh nhìn như không thấy.

Hắn trấn định tuyên bố từng đầu mệnh lệnh.

Máy ném đá tại mệnh lệnh của hắn dưới, không ngừng biến hóa góc độ, từng cái gồm sứ binh bị ném bắn đi ra, sau đó ở giữa không trung, bị cung tiễn thủ bắn vỡ ra.

Thảo nguyên kỵ binh công kích cực kì nhanh chóng, trong chớp mắt liền đã cách Đại Đường doanh trại bất quá bốn trăm bước khoảng cách.

Thôi Ngọc quát: "Máy ném đá đối cự thạch. Cung tiễn thủ, nghe hiệu lệnh, mục tiêu thảo nguyên kỵ binh."

Nói xong, Thôi Ngọc liền đứng tại tường trên lầu, con mắt gắt gao nhìn xem cách mình càng ngày càng gần thảo nguyên kỵ binh.

Ba trăm năm mươi bước, ba trăm bước, hai trăm năm mươi bước...

Đột nhiên, đương thảo nguyên man nhân kỵ binh tới gần Đại Đường quân doanh hơn hai trăm bước thời điểm, công kích tại phía trước nhất thảo nguyên kỵ binh, đột nhiên không biết thế nào, giống như có từng gát ngựa, phía trước vô số tuần mã chính tề mới ngã xuống đất.

Vội vàng không kịp chuẩn bị thảo nguyên kỵ binh, từng cái bị ngã ra xa vài chục trượng.

Ngã xuống ngựa trượt chân hậu phương ngựa, giống như đoàn tàu chạm đuôi, toàn bộ thảo nguyên đại quân loạn thành một bầy.

Một chút xui xẻo gia hòa, thậm chí trực tiếp bị ngã xuống tuần mã, trực tiếp thế nào thành thịt băm.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, kêu thảm không ngừng.

Thôi Ngọc khoe miệng giơ lên đắc ý đáng tươi cười. Trước đó bị thảo nguyên man nhân còn có Ngũ Hung điện người nắm mũi dẫn đi, tất cả mọi người trong bụng đều ồ lấy một đám lửa.

Hiện tại cuối cùng cho nên bọn họ phát uy thời điểm.

"Ngay tại lúc này, máy ném đá ném bắn cự thạch, cung tiễn thủ năm hơi tề xạ một lần."

Thôi Ngọc ra lệnh một tiếng, từng tiếng dây cương đứt đoạn thanh âm truyền đến, từng khối to bằng đầu người cự thạch bị cao cao quăng lên, cung tiễn thủ càng là hai mắt tỏa sáng, trong tay bọn họ sớm đã bị kéo đã lâu cung tiễn, cũng ở thời điểm này, tề xạ mà ra.

Lúc này từ trên bầu trời nhìn lại, toàn bộ Đại Đường quân doanh liền phẳng phát bạo liệt hoa mắt, từng đoạn màu đen điểm hóa, hướng về bốn phương tám hướng phun ra.

Thảo nguyên man nhân lúc này đã sớm loạn cả một đoàn, cự thạch rơi xuống, một chút hoảng hốt thảo nguyên kỵ binh, chính liều mạng khống chế ngựa của mình, trên bầu trời một tảng đá lớn trực tiếp liền đập vào trên người hắn, cự thạch kia thật giống như đập vào bánh mì bên trên, trực tiếp liền dẽ cái kia thảo nguyên Man binh hóa thành một đoàn thịt nát.

Không đợi chung quanh man nhân kinh hô chi tiếng vang lên, che khuất bầu trời mưa tên liền đã từ trên bầu trời rơi xuống.

Những này cung tiễn thủ, cũng không phải những cái kia Luyện Khí võ giả bắn ra,

Bọn hắn đều là Tiên Thiên cảnh bên trong cao thủ, mặc dù mũi tên bên trong quán chú Nội lực không biết rất nhiều, nhưng lại cũng làm cho mũi tên càng thêm sắc bén.

Trên người bọn họ trải qua phức tạp cổ phương pháp cũ ướp gia vị mặc giáp, liền như là giấy đồng dạng, bị trên bầu trời rơi xuống mũi tên nhẹ mà dễ lấy đâm thủng.

Từng đạo mũi tên trực tiếp xuyên thấu qua nhục thể, chăm chú địa đóng đinh trên mặt đất.

Chỉ một trận này cự thạch mưa tên, cũng không biết có bao nhiêu người lưu lại tính mệnh.

Nói chút nói rất dài dòng, thật sự là tại trong điện quang hóa thạch.

Lúc này, hậu phương thảo nguyên kỵ binh vẫn như cũ liều mạng hướng về phía trước xung kích. Cái này khiến phía trước liều mạng muốn tránh né thảo nguyên man nhân căn bản cũng không có nửa điểm không gian trốn tránh, từng cái phẳng phát bia thịt, chỉ thuận theo ý trời.

Một bộ lại một bộ thi thể ngã xuống, tại Đại Đường quân doanh hơn hai trăm bước địa phương chất lên cao mấy thước thi trường. Máu chảy thành sông.

Mưa to còn đang không ngừng rơi xuống, cả vùng đều trở nên lầy lội không chịu nổi, khiến cho thảo nguyên man nhân hành động càng thêm khó khăn.

Ô Ân cùng Ngũ Hung điện cao tăng đứng ở phía sau cao lên thỏ trên đồi, nhìn lấy hết thấy trước mắt, không khỏi hít một hơi lạnh khí.

Bọn hắn không nghĩ tới, Đại Đường quân đội đến trình độ này, lại còn ngoan cường như vậy.

Bọn hắn thế nhưng là biết đến, cái này bộ đội cũng không phải là Đại Đường quân chính quy, chính là từ giang hồ các phái tạo thành tạp bài quân, căn bản là đối với chiến tranh là cái gì, mây mây đều không hiểu rõ.

Nhưng là hiện tại một màn, lại lật đổ tưởng tượng của bọn hắn.

Lúc trước nếu không phải biết những này chỉ là một chút đám ô hợp, bọn hắn cũng không dám cứ như vậy chạy đến nơi đây đến phục kích bọn hắn.

Thế nhưng là hiện thực là như thế tàn khốc, đám người ô hợp này, vậy mà như thế lợi hại, nơi đó có nửa điểm không hiểu quân lược đáng vẻ.

Ngũ Hung điện cao tăng ngược lại là trấn định, hắn nhìn xem phương xa trên cổng thành, Thôi Ngọc lẳng lặng đứng thẳng thân ảnh, chặc chặc tán thưởng, nói ra: "Không hổ là Đại Đường đế sư, quả nhiên lợi hại."

Ô Ân mặc dù đã sớm nghe nói Thôi Ngọc đại danh, nhưng là hiện tại hắn cũng mặc kệ Thôi Ngọc đến cùng có bao nhiêu lợi hại, hắn chỉ biết là, hiện tại chết người phần lớn đều là bộ tộc của hắn.

Vốn cho rằng là dễ như trở bàn tay công lao, Ô Ân thế nhưng là đã dùng hết thủ đoạn, mới cướp được cái này thống soái chi vị, bất quá mặc dù hắn là Thống soái, nhưng là hắn cũng không có khả năng để bộ tộc khác chiến sĩ xông lên phía trước nhất.

Người trong thảo nguyên chỉ phục từ bọn hắn bộ lạc Khả Hãn còn có đại thảo nguyên vương, bọn hắn hiện tại mặc dù cũng lâm thời nghe theo chỉ huy của hắn, nếu là Ô Ân để bọn hắn toàn bộ xông lên đầu tiên tuyến, bộ tộc của mình chiến sĩ ở hậu phương kiếm tiện nghi, chỉ sợ quân đội đã sớm bắt nạt làm phản.

Cho nên, hiện tại xông trên chiến trường, chỉ ít có một nửa là bộ tộc của hắn chiến sĩ, nếu là tổn thất quá lớn, về sau hắn thảo nguyên mười đại bộ lạc một trong vị trí coi như nguy hiểm.

Hắn nhìn Ngũ Hung điện cao tăng vẫn là thờ ơ đáng vẻ, hắn dè xuống lửa giận trong lòng, nói ra: "Tiên sinh, tạm thời lui binh đi. Đại Đường người không biết dùng biện pháp gì, để kỵ binh của ta đột nhiên ngã xuống, không biết rõ ràng, bọn hắn không có cách nào tiến công a. Cái này là chịu chết a. Tiên sinh."

Ngũ Hung điện cao tăng nghe vậy, thấu quá to lớn vành nón, lạnh lùng nhìn thoáng qua Ô Ân, nếu là ngày trước, hắn tuyệt đối không dám như thế nói chuyện cùng hắn, nhưng là vì bảo toàn hắn thực lực của mình, hiện tại hắn nói cái gì cũng không thể lùi bước.

Chiến trường liều chết là một chuyện, chịu chết lại là một chuyện khác.

"Lui binh đi, tiên sinh. Chúng ta trước tiên lui trở về, biết rõ ràng tái chiến cũng không muộn." Ô Ân nói.

Hai người liền như vậy đối mặt, cuối cùng Ngũ Hung điện cao thủ cuối cùng nhẹ gật đầu.

Chương 233: Đào hố , chờ người nhảy

Ô Ân nhìn thấy Ngũ Hung điện cao tầng rớt cục đáp ứng, hấn lập tức liền không kịp chờ đợi quay người, sai người thổi lên rút lui tiếng kèn.

Nhìn thấy Ô Ân rời đi, hắc bào nhân này khinh thường nói ra: "Quả nhiên thằng nhãi ranh không đủ để mưu, bất quá là một chút thảo nguyên man nhân, chết sống cùng ta có liên can gì."

Không nói đến hai người bằng mặt không bằng lòng, đương rút lui tiếng kèn vang lên, tất cả trên chiến trường thảo nguyên man nhân đều ngây người.

Bọn hấn mới phát động công kích, làm sao nhanh như vậy liền rút lui.

Bất quá có những ý nghĩ này đều là hậu phương kỵ binh, tại phía trước nhất thảo nguyên man nhân, lại là cả đám đều thờ dài nhẹ nhõm.

Rốt cục rút lui.

Cầm tới thảo nguyên man nhân liền miễn rút lui, đừng nói thảo nguyên bọn người Man cả đám đều mừng rỡ, liền ngay cả Đại Đường quân đội bên này người cũng tròn tròn mắt, làm sao vừa mới bắt đầu đánh, liền rút lui.

Thôi Ngọc cũng không biết rõ đối phương là nghĩ như thế nào . Chiến đấu bắt đầu, mặc dù bị mình đè xuống đánh một đợt, nhưng là đối phương thương vong kỳ thật cũng không phải là rất nhiều, so sánh với hấn mấy chục vạn người đội ngũ, đối phương thương vong nhân số bất quá là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Chỉ muốn vượt qua Thôi Ngọc dùng máy ném đá tung xuống tam giác đỉnh khu vực, nghênh đón Thôi Ngọc một phương liền là gian khổ nhất trận công kiên, thậm chí hơi không chú ý liền có khả năng bị bọn hấn công phá doanh trại.

Thôi Ngọc đã sớm làm tốt đánh một trận ác cầm chuẩn bị.

Nhưng là đối phương lại ở thời điểm này cứ như vậy đầu voi đuôi chuột lui đi.

Hấn tự nhiên không biết thảo nguyên man nhân một phương hai người thủ lĩnh bằng mặt không bằng lòng. Còn tưởng là đối phương có âm mưu quỷ kế gì, nhìn chăm chăm vào đối phương trận doanh, phỏng đoán lấy đối phương bước kế tiếp kế hoạch đến cùng là cái gì.

Nhưng là một mực chờ đến trời tối, đối phương cũng không có động tĩnh.

Thảo nguyên đại doanh trong đại trướng, mấy cái thống soái đều ngồi tại trong đại trướng, Ô Ân nhìn trên bàn đặt vào nho nhỏ tam giác đỉnh, sắc mặt xanh lét tử không chừng. Toàn bộ trong đại trướng yên tĩnh một mảnh.

Bọn hấn không nghĩ tới, cường đại thảo nguyên kỵ binh vậy mà lại thua với như thế một cái đồ chơi nhỏ, nhưng là không thể phủ nhận, cái này tam giác đỉnh mặc dù rất nhỏ, nhưng là đối với kỵ binh khác chỉ tác dụng lại là cực lớn.

Trong thảo nguyên thiếu khuyết đồ sắt, không thông dã luyện, phần lớn kỵ binh đều không có phân phối chai móng ngựa, tại loại này tam giác đóng xuống, ngựa của bọn hấn căn bản là không cách nào xông qua kia một khoảng cách.

Ngũ Hung điện người tự nhiên cũng nhìn thấy cái kia tam giác đỉnh, bất quá hấn vẫn là mười phần khinh thường.

Phải biết, những cái kia tam giác đỉnh bất quá bày ra chừng trăm bước khoảng cách, liền là dùng thi thể trải cũng có thể trải đi qua. Cùng cái này thắng một trận so ra, có thể chết mấy người.

Thế nhưng là như là như thế này cùng những này tầm nhìn hạn hẹp đám gia hỏa nói, bọn hấn là tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nếu là đặt ở mấy chục năm trước kia, bọn hấn tuyệt đối sẽ không chút do dự lấy mạng người trải rộng ra một con đường máu. Nhưng là hiện tại, bọn hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Trải qua Thánh Hoàng năm đó diệt tộc tàn sát, thảo nguyên man nhân số lượng đã rất ít đi. Không đủ ba ngàn vạn người, vương đình tập hợp toàn bộ thảo nguyên lực lượng, liền ngay cả lão ấu đều kéo lên chiến trường, bất quá mới khó khăn lắm quyên góp đủ ba trăm vạn quân đội.

Đối ở hiện tại thảo nguyên rất người mà nói , bất kỳ cái gì một cái chiến sĩ tính mệnh đều là bảo vật quý .

Bọn hấn bây giờ không có lực lượng đi cùng Đại Đường quân đội đi liều mạng.

"Mọi người có gì tốt biện pháp không có. Đề nghị nói một chút."

Ô Ân nói, thế nhưng là những này thảo nguyên man nhân từng cái đốt đặc cán mai, để bọn hắn cảm lo âu đao xông pha chiến đấu còn có thể, nếu để cho bọn hắn nghĩ ra cái gì mưu kế, lại là khó càng thêm khó.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người vẫn là chuyển hướng Ngũ Hung điện người.

Thờ dài, hắn nói ra: "Còn có thể làm sao, từ bỏ ngựa, bộ quân công kích đi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng là hắn cũng biết, cái này không có tác dụng gì, chỉ là hắn thực sự lười đi suy nghĩ gì mưu kế, đối với hắn mà nói, những này thảo nguyên man nhân bất quá là một đám mọi, vì tính mạng của bọn hắn đi hao tổn tâm cơ, thực sự không cần phải vậy.

Cuối cùng, không có biện pháp Ô Ân chỉ có thể đồng ý phương pháp này.

Vào đêm, thảo nguyên trong đại doanh một mảnh ồn ào, đến không phải bọn hắn chuẩn bị chiến đấu, thảo nguyên man nhân đồ ăn thiếu thốn, ngoại trừ Tiên Thiên trở lên cao thủ, đều đêm không nhìn thấy vật, cho nên ban đêm là không thể nào phát động công kích.

Lúc này mưa to đã dừng lại,

Toàn bộ thảo nguyên đều là lấy lợi không chịu nổi, đây cũng là thảo nguyên man nhân đồng ý bộ binh công kích nguyên nhân một trong.

Mà Đại Đường trong quân doanh, tất cả tán tu tạo thành hoang chữ bộ, từng cái đứng tại trong đại doanh, mặc dù thân thể còn có chút mệt mỏi, nhưng là đã có thể hành động. Thể lực xem như khôi phục hơn phân nửa.

Thôi Ngọc đứng tại trước mặt bọn hắn, nói ra: "Chúng ta đã huấn luyện mấy tháng, hôm nay liền là các ngươi biểu hiện thời điểm."

Nghe được Thôi Ngọc, những này hoang chữ bộ tán tu binh sĩ, từng cái kích động phi thường.

Mấy tháng này bọn hắn mỗi ngày tại đại doanh bên ngoài, cảm cuộc vui đầu đào địa, không biết bị người chê cười bao nhiêu lần. Nếu không phải quân pháp khắc nghiệt, Thôi Ngọc dùng từng khóa đầu người trấn áp xuống, bọn hắn đã sớm cùng những chữ khác bộ binh sĩ, đánh không biết bao nhiêu lần chống.

Không nghĩ tới, hôm nay bọn hắn thật phát huy được tác dụng.

"Ngày mai, chúng ta nhất định có một trận ác chiến, có thể thắng hay không, liền nhìn các ngươi tới nay biểu hiện."

Thôi Ngọc, nhất thời làm bọn hắn từng cái nhiệt huyết sôi trào, đại nam nhi tốt, lên chiến trường, ai không muốn giết địch lập công, ai nghĩ mỗi ngày công cái cuộc, làm trò cười cho người khác.

Mặc dù không rõ Thôi Ngọc để bọn hắn làm như thế dụng ý, nhưng là hôm nay Thôi Ngọc cái này Đại Đường đề sư đều nói như vậy. Vậy đã nói rõ bọn hắn thật là trọng được như vậy.

Lúc này toàn bộ trong đại doanh người, đều nhìn bọn hắn, mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng là đều có một loại không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại cảm giác. Trên thế giới càng là không biết, không hiểu sự tình, thì càng dễ cho người ta cảm thấy thần bí lợi hại. Bọn hắn thật muốn biết, những tán tu này có thể làm được cái gì chuyện kinh thiên động địa.

Thôi Ngọc động viên bọn hắn về sau, ra lệnh một tiếng, tất cả tán tu từng cái tản ra, bò lên trên bốn phía tường trên lầu, thả người nhảy lên, liền nhảy tới bên ngoài.

Từng cái phủ phục tiến lên. Bọn hắn đã sớm biết mình muốn làm gì, vì che đậy bảo vệ bọn họ, Thôi Ngọc càng là ngay cả tường trên lầu bó buộc đều đập tắt. Toàn bộ đại doanh đen ngịt một mảnh.

Những tán tu này nhóm, nhảy xuống thành lầu về sau, thật nhanh hướng về phía trước bò, nước bùn thấm thấu quần áo của bọn hắn, băng lãnh đêm đông để bọn hắn từng cái cóng đến run lập cập, thế nhưng lại không ai phàn nàn.

Nếu là lúc này phát ra động tĩnh để đối diện thảo nguyên man nhân phát hiện, bọn hắn một cái đều chạy không được.

Phải biết, thảo nguyên man nhân kỵ binh lợi hại, cung tiễn càng mạnh.

Tất cả mọi người từng cái thở mạnh cũng không dám, bọn hắn úp sấp tam giác đỉnh khu vực biên giới, liền ngừng lại, cũng không đứng người lên, liền từ phía sau lưng gối xuống dài hai thước cái bảo, thật nhanh mở đao.

Chỉ gặp bọn họ từng cái động tác một thành thạo, từng cái một thước sâu động quật rất nhanh liền xuất hiện tại đại địa phía trên, chỉ là bọn hắn đào lên một cái hố quật, chung quanh dòng nước liền lập tức hội tụ tới, đem toàn bộ động quật bao phủ, đây là Thôi Ngọc làm sao cũng không nghĩ tới, nếu là hắn biết, đoán chừng sẽ cười không ngậm mồm vào được, thật sự là trời cũng giúp ta.

Những này hoang chữ bộ tán tu binh sĩ, nhìn động quật đào lên về sau, liền lập tức đem đao ra thổ trải tán đến chung quanh, để cho người ta nhìn không ra nơi này có động quật.

Sau đó thật nhanh lui về phía sau một chút khoảng cách, lần nữa mở đào.

Như thế lặp đi lặp lại, sau ba canh giờ, toàn bộ Đại Đường quân doanh chung quanh đã hiện đầy lít nha lít nhít lỗ thủng. Thôi Ngọc vội vàng để cho người ta đem bọn hán kéo vào đại doanh, canh nóng, khô mát quần áo đưa lên.

Thôi Ngọc cũng thờ dài nhẹ nhõm, làm xong việc, ngày mai đoán chừng liền có trò hay để nhìn. Thôi Ngọc khoe miệng nổi lên ý vị thâm trường đáng tươi cười, hố đã đào xong, liền nhìn cái này hố có bao nhiêu người sẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Rớt xuống hố

Hoang chữ bộ tán tu binh sĩ, từng cái giống như hóa thành người da đen, toàn thân đen như mực, những này là trải qua lưu lại dầu hỏa mang nhiễm phải, Thôi Ngọc biết loại vật này không dễ thanh tẩy.

Mà lại hiện tại bọn hán từng cái tình trạng kiệt sức, nằm đang vì bọn hán chuẩn bị trong trường bỗng, từng cái hoành bảy tám thụ ngã lệch một mảnh, tiếng lảm bảm vang động trời.

Vì an toàn của bọn hán, Thôi Ngọc để cho người ta tại bọn hán ngủ say địa phương, năm trọng bên trong không được thiêu đốt hỏa chủng.

Một đêm khăn trương cao độ, không ngừng đào hố, tại rét lạnh mùa đông trong gió lạnh, ngâm tại nước mưa bên trong, đối với những này đại bộ phận cũng không đạt Tiên Thiên võ giả mà nói, kia là tương đương thống khổ một sự kiện.

Bất quá, thật dày chân bông để bọn hán cảm thấy rất ấm áp, một bát nóng hổi canh thịt vào trong bụng, trực tiếp liền thoải mái ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mọc, một ngày mới bắt đầu, cũng tương tự mang ý nghĩa chiến đấu sắp bắt đầu.

Thôi Ngọc thời gian của bọn hán không nhiều, đồng dạng thảo nguyên man nhân thời gian cũng không nhiều.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, đối diện thảo nguyên man nhân trong đại quân, liền nổi trống đại tác, lít nha lít nhít thảo nguyên rất người tay cầm loan đao tẩm chắn, chậm chạp hướng về Đại Đường đại doanh thúc đẩy.

Bất quá những cái kia tẩm chắn xem xét liền là thô lậu mộc thuẫn, mà lại chỉ có phía trước binh sĩ mới có, hiển nhiên là bọn hán không biết từ chỗ nào tìm tới gỗ, lâm thời chế tác.

Thảo nguyên đại quân tại chân thiên tiếng trống bên trong, khoảng cách Đại Đường đại doanh càng ngày càng gần, khi bọn hán tới gần đại doanh ba chừng trăm bước thời điểm, chỉ gặp bọn họ từng cái cẩn thận thúc đẩy, sớm chỗ cao Thôi Ngọc thấy rõ ràng, một chút trong tay binh lính cầm túi da, cực nhanh trên mặt đất nhặt lên từng cái tam giác đinh.

Thôi Ngọc khinh thường mà cười cười, loại vật này hán nhưng là chuẩn bị thật nhiều, liền là để bọn hán quang minh chính đại nhặt, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể nhặt xong.

Mà lại chẳng lẽ bọn hán cảm thấy Đại Đường quân nhân đều là bài trí không thành.

Lúc này Đại Đường quân tình huống trên lầu, cũng sớm đã đứng đầy cung tiễn thủ, những người này đều là Tiên Thiên trở xuống võ giả, nguyên bản là mấy cái này không ngừng huấn luyện cung tiễn thủ, mà Tiên Thiên trở xuống võ giả, cũng sớm đã bị Thôi Ngọc thay đổi.

Những binh lính này từng cái mặc dù sắc mặt còn có mấy phần mệt mỏi, nhưng là bất quá đều là trên tâm lý mệt mỏi, nhục thể trải qua một đêm tỉnh dưỡng, phần lớn người đã hoàn toàn khôi phục. Thôi Ngọc nhìn thấy thảo nguyên rất người đã đẩy vào hai trăm năm mươi bước tả hữu, cũng không tiếp tục lại chờ đợi.

Ra lệnh một tiếng, đầy trời mưa tên tung xuống.

Chỉ thấy phía trước thảo nguyên man nhân từng cái giơ cao lên tẩm chắn, không ngừng ngăn cản cái này xạ kích. Mà phía sau những cái kia không có tẩm chắn, cũng đồng dạng chăm chú nhìn chăm chăm phía trên, không ngừng dùng loan đao đón đỡ mũi tên.

Nhưng là càng là chú ý cẩn thận, bọn hán trúng tên cũng càng nhiều, rất nhiều lực tìm tam giác đinh thảo nguyên man nhân càng là càng không ngừng ngã

xuống.

Ô Ân đứng ở phương xa, nhìn xem đây hết thấy, nắm đầm nắm thật chặt, Ngũ Hung điện cao tầng khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Tướng quân, thôi lên công kích kèn lệnh đi, ta đã sớm nói, những cái kia tam giác đỉnh không cần đi quản."

Ô Ân hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng cực độ chán ghét người này, nhưng là hắn không thể không thừa nhận, ý nghĩ của mình là sai.

Không do dự, hắn lập tức sai người thổi lên kèn lệnh.

Chìm dài tiếng kèn, khiến trên chiến trường thảo nguyên man nhân từng cái lập tức giống như giống như điên, từng cái ngao ngao trực khiếu vung ra cánh tay, phát khởi công kích.

Này mới đúng mà, nếu là một mực thận trọng, không biết còn muốn chết mất nhiều ít người. Ngũ Hung điện cao tầng nhìn thấy cái dạng này, không khỏi nhẹ gật đầu.

Thảo nguyên man nhân đột nhiên công kích, cũng vì để Thôi Ngọc cảm thấy kinh ngạc, bất quá ngược lại là tường trên lầu Đại Đường võ giả, từng cái có chút khẩn trương. Cung tiễn hình thành mưa tên đều loạn một chút.

Bất quá những này rất nhanh liền tại Thôi Ngọc quát lớn âm thanh bên trong, một lần nữa an định lại, có tiết tấu không ngừng xạ kích.

Rất nhiều thảo nguyên man nhân tê hào lấy khởi xướng công kích, nhưng là khắp nơi trên đất tam giác đỉnh, chẳng những có thể ngăn cản kỵ binh công kích, liền là nhân loại cũng đồng dạng có thể ngăn cản.

Chăm chú vừa mới bắt đầu công kích, liền có một nhóm lớn thảo nguyên man nhân dấn lên tam giác đỉnh bên trên, bỏ nhào vào một mảnh.

Trên chiến trường, sau Phương Sở không hết man nhân không ngừng công kích, để phía trước người ngã xuống căn bản cũng không có một lần nữa đứng lên cơ hội.

Hậu phương tre già măng mọc man nhân, từng cái không chút do dự dấn lên đồng bào trên thân, từ trên thân thể của bọn hắn đập tới.

Bất quá những này cũng không phải do bọn hắn, hậu phương người chen người, cho dù bọn họ không nguyện ý, hậu phương binh sĩ cũng sẽ đẩy lấy bọn hắn tiến về phía trước.

Như thế như vậy, bất quá số cái hô hấp công phu, thảo nguyên man nhân đại quân liền xông qua tam giác đỉnh khu vực.

Không có tam giác đỉnh trở ngại, phía trước binh sĩ từng cái hưng phấn phát khởi công kích. Dưới chân thái bình, bọn hắn mới có thể tốt hơn giữ được tính mạng.

Đại địa một mảnh vũng bùn, Thôi Ngọc hít sâu một hơi, quát: "Mấy ném đá, phát hỏa vại dầu."

Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, phía dưới mấy ném đá điều khiển tay, thật nhanh bắt đầu chuyển động.

Có người chuyên môn từ phía sau chuyển đến một cái đầu người lớn nhỏ cái bình, cái bình phía trên dùng bùn đất bịt kín, trong đất bùn ở giữa còn có một cái vải.

Bên cạnh giờ trong tay bỏ được người, đã sớm đợi đã lâu, nhìn thấy cái bình đặt ở mấy ném đá bên trên, lập tức tiến lên, đem cái bình phía trên vải nhóm lửa, sau đó từng đạo Hỏa cầu từ Đại Đường trong quân doanh bay ra.

Lửa cái bình rơi vào thảo nguyên man nhân ở giữa, vỡ vụn ra, trong bình chứa dầu hỏa lập tức nhảy mở một mảnh, khiến cho chung quanh thảo nguyên man nhân từng cái biến thành hỏa nhân.

Bọn hắn thống khổ kêu thảm bên tai khắp nơi, rất nhiều man nhân vội vàng không kịp chuẩn bị, bị hỏa nhân bỏ nhào vào, trên người da lông lập tức liền bắt đầu cháy rùng rục.

Trong lúc nhất thời gào thét một mảnh, trong không khí đều tản ra nồng đậm mùi cháy khét cùng thịt nướng hương vị.

Mà mỗi một hỏa nhân chung quanh rồi đi liền tản ra một mảnh, sau đó bọn hắn nhìn đúng thời cơ, trong tay loan đao trực tiếp liền chặt tại lửa trên thân thể người.

Từng cái hỏa nhân ngã xuống, sinh mệnh kết thúc rốt cục không tiếp tục để bọn hắn thừa nhận không phải người thống khổ.

Đồng bào thảm liệt cảnh tượng, khiến cái này thảo nguyên man nhân cả đám đều đỏ tròng mắt, bọn hắn tia không chút nào để ý đỉnh đầu khắp nơi bắn xuống mũi tên cùng Hỏa cầu, con mắt thẳng nhìn chăm chăm Đại Đường quân doanh tường lầu, thật nhanh chạy chạy tới.

Ngắn ngủi hơn hai trăm bước khoảng cách, đối với võ giả mà nói, cũng không phải là quá mức xa xôi.

Nhanh, chỉ cần vọt tới Đại Đường quân doanh bên cạnh, bọn hắn liền có thể xông vào Đại Đường quân doanh, đau nhức làm thịt những này xâm lược quê hương của bọn họ người.

Nhưng là, ác mộng cũng không bởi vậy đình chỉ.

Từ trên cao nhìn lại, xông vào Đại Đường quân doanh tường lâu phương viên hơn hai trăm bước thảo nguyên man nhân, đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết thê lương, vô số thảo nguyên man nhân đột nhiên ngã sấp xuống.

Chỉ gặp bọn họ một chân vậy mà không biết thế nào, lâm vào từng cái trong hố sâu.

Do dự ngày hôm qua mưa to, tăng thêm rét lạnh đêm đông, đại địa phía trên, khắp nơi đều là kết băng nước đọng. Bọn hắn rất nhiều người đều không có phát giác, kia từng mảnh miếng băng mỏng phía dưới, là từng cái hố sâu.

Đại Đường trong quân doanh, nhìn thấy kia từng cái lâm vào hố sâu, ngã quy thảo nguyên man nhân, từng cái hít một hơi lạnh khí.

Rất nhiều thảo nguyên man nhân bởi vì công kích tốc độ quá nhanh, lâm vào hố sâu bọn hắn, trực tiếp chân sau đứt gãy, kia trắng bạch xương cốt, nhìn xem đều để bọn hắn không khỏi rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Cối xay thịt

Hiện tại Đại Đường quân đội binh sĩ, từng cái rút cuộc biết, tối hôm qua, hoang chữ bộ đào một đêm hố, đến cùng có tác dụng gì.

Đơn giản để bọn hắn có một loại cảm giác không rét mà run.

Nhưng là càng để bọn hắn khiếp sợ là, hậu phương thảo nguyên man nhân mặc dù cũng là kim lòng không được đánh lấy rùng mình, nhưng nhìn đến rơi vào cái hố bên trong đồng tộc, bọn hắn không có đi cứu trợ, ngược lại đi ngang qua bên cạnh bọn họ thời điểm, tiện tay Nhất Dao, liền chặt tại trên cổ của bọn hắn.

Tự tay đem đồng bào của bọn hắn tính mệnh như vậy chấm dứt.

Man nhân huyết tính cùng thị sát, lại một lần nữa chấn kinh Đại Đường quân nhân.

Những cái kia trên thân dấy lên đại hỏa thảo nguyên man nhân bị bọn hắn như vậy đồ sát, bọn hắn còn có thể tiếp nhận, dù sao loại kia kiểu chết thực tế quá thống khổ, cùng như vậy, không nếu như để cho bọn hắn chết đau nhức mau một chút.

Nhưng là hiện tại, thảo nguyên man nhân cách làm lại không phải bọn hắn những cái này sinh hoạt tại xã hội văn minh Đại Đường người có thể tiếp nhận. Bọn hắn chỉ là gãy chân, có thậm chí chỉ là bị trật, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng là bọn hắn thật giống như không nhìn thấy, hết thấy chém giết.

Thôi Ngọc đến lúc đó có chút minh bạch, lúc trước hắn tìm đọc qua dò xét thảo nguyên man nhân tư liệu hồ sơ, biết trong thảo nguyên cơ hồ cái gì đều thiếu khuyết, nhất là được phẩm cùng đồ ăn. Được phẩm thiếu thốn, đối với những này trọng thương người mà nói, cuối cùng có thể sống được, tuyệt đối sẽ không vượt qua một hai phần mười.

Tại đường thương trong lúc đó, dò xét đồ ăn cùng được phẩm lãng phí, là người trong thảo nguyên không thể tiếp nhận.

Đừng nói là những này bị trọng thương biến thành tàn tật người, liền là những cái kia tuổi già thể suy người trong thảo nguyên, đều sẽ bị bỏ lạc vô tình đuổi ra, tại tự nhiên tàn khốc dưới, chết tại không biết tên địa phương.

Cho nên thảo nguyên phía trên lượt xương khô, cũng không phải là một câu nói đùa.

Dù cho trên đường đi, bọn hắn đồng dạng có thể phát hiện một chút có thời đại xương vỡ, kia là bị sói hoang chờ động vật gặm ăn còn lại.

Thôi Ngọc thở dài, đám này Đại Đường Vô Lâm đám võ giả, cho dù thường thấy chém giết, nhưng là đối với chiến tranh tàn khốc vẫn là bọn hắn không thể tiếp nhận.

Hiện tại thảo nguyên man nhân hung ác, lãnh huyết, đã đối khí thế của bọn hắn tạo thành nhất định ảnh hưởng, nhưng là đây cũng là không cách nào tránh

khỏi .

Thôi Ngọc không có đi khuyên bảo bọn hán, bởi vì không cần, bọn hán không phải người bình thường, đều là trên giang hồ chiến đấu qua người, tâm trí so với bình thường người bình thường không biết cao ra bao nhiêu.

Thảo nguyên man nhân lãnh huyết, mặc dù sẽ đá kích bọn hán nhất định khí thế, nhưng là đồng dạng, sẽ kích phát bọn hán đối nhau khát vọng.

Đến cùng là không muốn mạng tên diên đáng sợ nhất, vẫn là vì cầu sinh tên diên đáng sợ nhất, Thôi Ngọc không biết. Đây cũng là một cái vô giải đầu đề.

Những này cái hồ, khiến cho thảo nguyên man nhân công kích tốc độ lần nữa chậm một chút, nhưng là vẫn như cũ đã tiếp cận Đại Đường quân doanh tường lâu trăm bước trong vòng.

Cho dù bọn họ lại cẩn thận, vẫn như cũ không ngừng có người rơi xuống hồ trong động.

"Tất cả Tiên Thiên trở lên võ giả, bên trên tường lâu." Thôi Ngọc nhìn lên cơ không sai biệt lắm, lập tức phát ra mệnh lệnh.

Tất cả Tiên Thiên lấy thượng vũ giả, đã sớm tại tường lâu phía dưới các loại vội vã không nhịn nổi . Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, lập tức từng cái thật nhanh nhảy lên tường trên lầu, hướng về cảnh tượng bên ngoài nhìn lại.

Lập tức từng cái bị bên ngoài cảnh tượng thê thảm chấn tâm thần hoảng hốt.

Thôi Ngọc ngấm nhìn bốn phía, phát hiện tường trên lầu đã đứng đầy Tiên Thiên võ giả, lập tức cao giọng quát: "Nhóm đầu tiên đội, nhảy."

Ra lệnh một tiếng, từng cái Tiên Thiên võ giả lập tức từ tường trên lầu nhảy xuống, vũng vàng rơi trên mặt đất. Không cần Thôi Ngọc lên tiếng, bọn hán liền nhanh chóng tạo thành kiếm hình trận, mỗi người ở giữa, cách xa nhau một người rộng khoảng cách.

Theo nhóm đầu tiên đội nhảy xuống tường lâu, tại tường trong lầu bên cạnh nhóm thứ hai đội võ giả cũng thật nhanh bò lên trên tường lâu.

"Nhóm đầu tiên đội, bên trên ba mươi vị trí đầu bước, thúc đẩy. Nhóm thứ hai đội, nhảy."

Nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, nhóm đầu tiên đội Tiên Thiên trở lên cao thủ, thật nhanh đi về phía trước bên trên ba mươi bước. Nhóm thứ hai đội cao thủ cũng có thứ tự nhảy xuống, sau đó thật nhanh đi vào nhóm đầu tiên đội sau lưng, đứng vững thân thể.

Như thế như vậy, một vạn tá hữu Tiên Thiên cảnh giới binh sĩ nhảy xuống tường lâu, chỉnh tề sắp xếp tại đại doanh chung quanh.

Lúc này thảo nguyên man nhân khoảng cách những này Tiên Thiên binh sĩ khoảng cách, chỉ có ngắn ngủi hai chùng mười bước .

Đứng tại hàng thứ nhất Tiên Thiên cao thủ, thậm chí đã có thể thấy rõ, đối diện thảo nguyên rất trên mặt người bị hàn phong đè thấp lòng to.

Bọn hán từng cái nắm thật chặt binh khí của mình, hai cái lỗ tai dựng lên, hết sức chăm chú lắng nghe Thôi Ngọc mệnh lệnh.

Thôi Ngọc cũng đang yên lặng nhìn xem thảo nguyên man nhân khoảng cách khoảng cách của song phương. Hít sâu một hơi, tùy thời chuẩn bị.

Mười bảy bước, mười sáu bước, mười lăm bước... Mười bước, ngay tại lúc này.

"Chém!" Một tiếng chấn thiên rống to từ Thôi Ngọc trong miệng truyền ra, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ đại doanh. Liền ngay cả vẫn còn ngủ say hoang chữ bộ binh sĩ, đều từng cái cho đánh thức.

Theo Thôi Ngọc mệnh lệnh, vô số đạo hình bán nguyệt kiếm khí từ nhóm đầu tiên đội binh sĩ trong tay nãnh bỏ tới.

Những cái kia trên mặt còn mang theo dư tồn khuôn mặt thảo nguyên man nhân còn chưa kịp phản ứng, từng cái ngay tại cự Claymore khí dưới, trực tiếp nổ thành hai nửa, ra đồng dạng là Tiên Thiên cảnh giới thảo nguyên man nhân, lăng không đối bổ Nhất Dao, mới xem như nhật được một cái mạng.

Chỉ này một kích, phía trước ba hàng tá hữu man nhân liền thân ngang khắp đồng, huyết vẩy trời cao.

Nhóm đầu tiên đội binh sĩ, không có chút nào thời gian đi thưởng thức mình chiến quả, lập tức một lần nữa giờ cao đao kiếm, lúc này Thôi Ngọc thứ hai "Trảm" chữ, đã thốt ra.

Lại là một trận phô thiên cái địa kiếm khí bay ra, lít nha lít nhít, ngoại trừ những cái kia Tiên Thiên cảnh giới thảo nguyên man nhân, còn có thể đối xạ kiếm khí, cái khác Tiên Thiên cảnh giới trở xuống thảo nguyên man nhân căn bản là không cách nào chống cự mây may.

Tại Đại Đường Tiên Thiên binh sĩ phía trước ba mươi bước trong khoảng cách, trong nháy mắt liền biến thành một cái cự đại cối xay thịt.

Mà thảo nguyên bọn người Man vẫn là tre già măng mọc hướng về bên trong khỏi xướng công kích.

"Trảm" ... "Trảm" ... "Trảm" !

Thôi Ngọc mệnh lệnh một tiếng tiếp lấy một tiếng.

Hung ác tàn nhẫn thảo nguyên man nhân rốt cục sợ hãi.

Liều chết chiến đấu, bọn hấn thân là thảo nguyên dũng sĩ, Khả Hãn vương chiến sĩ, bọn hấn chưa hề đều sẽ không sợ sệt, nhưng là như vậy chịu chết, vô luận là ai đều không thể nhắc lên dũng khí.

Liên tiếp bảy lần kiếm khí bắn ra, hàng thứ nhất Đại Đường binh sĩ thờ hồn hèn. Kiếm khí ly thể, là tương đương tiêu hao Nội lực. Lúc này bọn hấn thể nội Nội lực đã tiêu hao hơn phân nửa, thậm chí rất nhiều Tiên Thiên sơ kỳ cùng trung kỳ binh sĩ, bọn hấn Nội lực mấy có lẽ đã khô kiệt.

"Nhóm đầu tiên đội, lui, nhóm thứ hai đội chống lên!"

Thôi Ngọc tự nhiên đã sớm tính toán qua bọn hấn Nội lực tiêu hao trình độ, mệnh lệnh rút lui kịp thời xuất hiện.

Nhóm đầu tiên đội Tiên Thiên binh sĩ thở một hơi dài nhẹ nhõm. Bọn hấn nhìn cũng không nhìn hướng về bên mình vọt tới thảo nguyên man nhân, một cái thác thân, liền từ một bên lưu lại một người rộng khoảng cách bên trong thối lui đến đám người hậu phương.

Mà hàng thứ hai Tiên Thiên binh sĩ, giơ cao lợi kiếm, tại Thôi Ngọc một tiếng "Trảm" về sau, lẳng không bắn ra, đồng thời tiến lên bước ra một bước.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Man nhân cao thủ

Phô thiên cái địa kiếm khí cùng đao khí, khiến cái này thảo nguyên man nhân từng cái không ngừng hướng về sau lưng chen tới, không có người muốn chết, nhưng là hiện tại nếu là bước vào phía trước, liền nhất định sẽ chết.

Thôi Ngọc càng không ngừng phát ra mệnh lệnh, mắt nhìn xung quanh, tai nghe bát phương, đem toàn bộ chiến trường đều thu vào trong mắt.

Cái này Đại Đường quân đội đều là Võ Lâm các phái tạo thành, mặc dù cá nhân võ lực cao hơn ra Đại Đường quân đội không biết bao nhiêu, nhưng lại không có Đại Đường quân chính quy để thảo nguyên man nhân sợ hãi Xích Huyết chiến kỳ.

Giang hồ lùm cỏ khí tức làm đến bọn hấn càng không có quân đội nghiêm khắc kỷ luật, mặc dù Thôi Ngọc dùng từng khóa đầu người tạm thời chế trụ bọn hấn, nhưng là Thôi Ngọc cũng minh bạch, cao áp chính sách dù sao không phải lâu dài chi pháp. Thời gian ngắn còn có thể áp chế, nếu là thời gian dài như thế, đội quân này nhất định bất ngờ làm phản.

Cho nên, tại giao đấu thảo nguyên man nhân thời điểm, Thôi Ngọc vắt hết óc, đem kiếp trước cổ đại giao đấu thảo nguyên man nhân kinh điển chiến thuật toàn bộ suy nghĩ một lần, sau đó tiến hành cải tiến, khiến cho có thể thích ứng thể giới này cao đẳng vũ lực phối trí.

Liền muốn trước mắt Tiên Thiên cao thủ tạo thành kiếm khí trận, nói trắng ra là, Thôi Ngọc bắt quả là đem bọn hấn xem như là kiếp trước trọng giáp Binh sử dụng.

Mặc dù không có cường hãn nặng nề chiến giáp cùng trọng kiếm, nhưng là kinh khủng kiếm khí so với trọng kiếm càng thêm đáng sợ.

Kiếp trước Đại Tổng lấy bộ binh như thế nào tại tứ phía hồ lang người trong thảo nguyên trong tay sống sót mấy trăm năm, Đại Tổng bộ binh hạng nặng là một cái nguyên nhân trọng yếu.

Thôi Ngọc mặc dù rộng vùng tam giác đỉnh, đào sâu hố bẫy ngựa, những này bắt quả đều là kế hoãn binh, hấn chưa hề đều không có hi vọng xa vời thảo nguyên man nhân có thể từ bỏ kỵ binh, cùng mình bộ chiến.

Nhưng là đối phương vậy mà lại lựa chọn bộ binh đối chiến, đây đối với Thôi Ngọc tới nói, tuyệt đối là một cái niềm vui ngoài ý muốn.

Tại bộ binh đối chiến bên trong, Đại Đường Võ Lâm võ giả, dù cho không có Xích Huyết chiến kỳ, những này võ lâm cao thủ tuyệt đối mạnh hơn đối phương những thảo nguyên man nhân.

Thời gian từng điểm từng điểm chuyển dời, Tiên Thiên binh sĩ đã đổi không biết bao nhiêu phe. Hiện tại bọn hấn phía trước hai mươi bước, cũng sớm đã chất lên cao cao thi trường, bọn hấn tại Thôi Ngọc mệnh lệnh dưới, từng bước ép sát, đứng tại cao cao thi trên tường, nhìn xuống thảo nguyên man nhân.

Những này thảo nguyên man nhân bên trong, tự nhiên cũng có Tiên Thiên cao thủ, nhưng là bọn hấn lại không thành trận hình, tán loạn phân bố tại thảo

nguyên trong đại quân, tại đối mặt Tiên Thiên cao thủ kiếm khí trận dưới, dù cho có thể kháng trụ mấy đợt, cũng tại vô cùng vô tận kiếm khí bên trong, hao hết Nội lực mà chết.

Thậm chí một chút tương đối cường đại võ giả, khi bọn hắn sắp tới gần Tiên Thiên binh sĩ thời điểm, đứng tại tường trên lầu luyện tinh hóa khí lấy thượng vũ giả, bọn hắn liền sẽ giương cung cài tên, bắn ra từng đạo kinh khủng mũi tên, dù cho không thể bắn giết bọn hắn, cũng có thể đem bọn hắn một lần nữa bức lui.

Đại Đường quân đội hết thấy đều kinh hãi có thứ tự, to lớn chiến quả để bọn hắn dần dần tràn đầy tự tin.

Có lẽ bọn hắn thật sự có thể thắng lợi cũng khó nói.

Trận chiến đấu này kéo dài suốt nửa ngày, rốt cục tại lúc đến chính buổi trưa, thảo nguyên một phương rốt cục thối lên rút lui tiếng kèn.

Một lần nữa công thành chiến, thảo nguyên một phương thất bại.

Đại Đường quân binh từng cái bạo phát ra nhiệt liệt tiếng hoan hô, Thôi Ngọc lúc này cũng là thở dài nhẹ nhõm.

Tiên Thiên binh sĩ kiếm khí trận mặc dù cường hãn, nhưng là đồng dạng, thương vong thảm trọng. Rõ ràng mấy ngàn người gắng gỏi tính mệnh lưu tại trên chiến trường.

Hơn phân nửa Tiên Thiên binh sĩ càng là Nội lực hao tổn hơn phân nửa.

Kiểm khí đại trận mặc dù cường hãn, nhưng là đồng dạng, bọn hắn không cách nào tránh né đến từ thảo nguyên man nhân phóng tới mũi tên, những này mũi tên cho dù là Tiên Thiên cảnh giới võ giả bắn ra, bọn hắn cũng không cần quá lo lắng nhiều, cường hãn kiếm khí có thể tùy tiện quét rớt.

Nhưng là, Đại Đường quân đội một phương có luyện tinh hóa khí cường giả, đối phương đồng dạng có được.

Bọn hắn cùng cái khác thảo nguyên man nhân mặc không hề có sự khác biệt, trà trộn trong đám người, căn bản là không phát hiện được bọn hắn.

Mà bọn hắn tên bắn ra mũi tên, càng là nhanh như thiểm điện, những này không có chút nào phòng bị Đại Đường binh sĩ, căn bản là không thể nào ngăn cản.

Mấy ngàn thương vong liền là như thế tới, dứt khoát thảo nguyên một phương luyện tinh hóa khí võ giả, cũng binh sĩ mười phần nhiều lắm, thảo nguyên vật tư thiếu thốn, cao thủ chỗ bọn họ chiếm hữu tỉ lệ khá thấp.

Một trận chiến này, thảo nguyên man nhân tại Đại Đường bên ngoài trại lính lưu lại hơn hai vạn bộ thi thể, thụ thương, tàn phế càng không biết có bao nhiêu.

Thậm chí rất nhiều tàn phế thảo nguyên man nhân, nhìn thấy bọn hắn thương thế quá nặng, tiện tay đem bọn hắn cắt cổ, ném trên chiến trường lui xuống.

Chỉ có những cái kia bị thương nhẹ, mới có thể sống lui về đại doanh.

Như thế như vậy, chiến đấu kéo dài suốt tám ngày, trong lúc đó tại Đại Đường bên ngoài trại lính không biết đã ngã xuống bao nhiêu thi thể, tại tường trên lầu nhìn lại, lít nha lít nhít, thi thể rơi xuống một tầng lại một tầng.

Thảo nguyên man nhân ngày thứ hai liền đem mấy ném đá dôi ra, nhưng là tại thao tác phương diện, hiển nhiên không bằng Đại Đường người, cho nên hiệu dụng tương đối nhỏ.

Bất quá dù vậy, cũng cho Đại Đường quân đội mang đến không ít không nhỏ.

Mặt khác, liền là Tiên Thiên binh sĩ chiến tổn, hiện tại đã khá là nghiêm trọng, gần đã có hơn một vạn cái Tiên Thiên cao thủ, chết tại Đại Đường doanh trại bên ngoài.

Ngay tại hôm qua, cũng sớm đã vận sức chờ phát động Luyện Khí cảnh võ giả, đem cung tiễn thủ công việc giao cho liên thể cảnh giới võ giả, sau đó nhảy xuống thành lầu, toàn bộ đã hỗn chiến một mảnh.

Đại Đường quân đội một phương, từng cái cắn chặt hàm răng, từ chiến không lui.

Có thể nói, cho tới bây giờ, đã không phải là mưu kế có thể chi phối chiến cuộc, hết thấy đều chỉ có so đấu song phương thực lực chân chính.

Vào đêm, mấy đại chương môn nhân nhìn xem Thôi Ngọc, từng cái trên mặt mang lo lắng, đánh trận bên ngoài còn thỉnh thoảng truyền đến tổn thương bệnh kêu rên thanh âm.

Thôi Ngọc biết bọn hắn muốn hỏi điều gì, chỉ có thể ở nơi này hảo hảo an ủi bọn hắn.

Thôi Ngọc không phải là không có biện pháp đánh lui bọn hắn, Thôi Ngọc có cái này tự tin, nhưng là cũng chăm chú chỉ là đánh lui, Thôi Ngọc muốn chính là nuốt mất bọn hắn.

Thảo nguyên man nhân bởi vì thường ngày hoặc là vấn đề, phần lớn đều có trong mắt bệnh quáng gà chứng, Tiên Thiên võ giả một chút, phần lớn tại ban đêm đều là mở mắt mù lòa, Thôi Ngọc chỉ cần thừa dịp lúc ban đêm dạp tập đối phương lương thảo cùng dầu hỏa kho, tự nhiên có thể bức lui bọn hắn.

Nhưng là bức lui về sau đâu, đối với thảo nguyên man nhân mà nói, bọn hắn tổn thất chỉ là lương thực, có thể nói cũng không thương cân động cốt.

Trong thảo nguyên đồ ăn thiếu thốn, nhưng là Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ không ngại thơ coi là, đối phương chỉ có ngần ấy lương thực.

Cho nên, Thôi Ngọc hiện tại muốn làm, liền là ngăn chặn đối phương, các đại chương môn nhân cũng đều biết, Đại Đường có mình một loại phương pháp thần bí truyền đạt tin tức, cho nên Thánh Hoàng có biết hay không hiện tại tình cảnh của bọn hắn, bọn hắn không có chút nào lo lắng.

Nhưng là Thánh Hoàng sẽ hay không thực hiện lời hứa của hắn, bọn hắn thế nhưng là một chút cũng không có có lòng tin đảm bảo.

Không để bọn hắn toàn bộ tử vong, cùng bảo toàn bọn hắn phần lớn người, đây là hai loại tình huống.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thôi Ngọc bọn người đứng tại tường trên lầu, chuẩn bị một ngày mới chiến đấu, nhưng là hôm nay không biết vì cái gì, đối diện thảo nguyên man nhân cũng không phải binh công thành, mà là một người tướng lĩnh bộ dáng thảo nguyên man nhân bay chạy tới, chỉ gặp trên người hắn khí thế kinh người, rõ ràng là coi là luyện khí hóa thần cường giả.

Thôi Ngọc khoát khoát tay, ra hiệu không nên khinh cử vọng động.

Cường giả kia đi vào tường lầu năm chừng mười bước, nơi này đã là cung tiền thủ tâm bán phạm vi trong vòng .

Chỉ gặp hắn tại tường trên lầu nhìn chung quanh, mở miệng hỏi: "Xin hỏi Đại Đường đế sư ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Thời gian đủ

Thôi Ngọc cau mày dò xét cái này thảo nguyên man nhân cao thủ, không biết bọn hắn ở thời điểm này, phái ra một người như vậy là muốn làm gì.

Chỉ gặp cái này thảo nguyên cao thủ giẫm lên thi thể đầy đất, đối tượng lầu bên trên khắp nơi đều là cung tiền thủ làm như không thấy, đi thẳng tới dưới lầu.

Thôi Ngọc nói ra: "Tại hạ chính là, ngươi là ai? Cho biết tên họ."

Chỉ gặp cái này thảo nguyên man nhân dùng một ngụm lưu loát Đại Đường nói nói ra: "Ta chính là Ô Ân to lớn đẹp trai dưới lòng bàn tay tướng quân ngũ kếu, lần này đến đây là muốn cho các ngươi thức thủ chịu trời."

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, cái này thảo nguyên man nhân võ công thật là không tệ, đáng tiếc đầu óc có vấn đề.

Ai biết, không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, hắn liền mở miệng tiếp tục nói ra: "Ta biết, các ngươi ở chỗ này tử thủ, không phải liền là chờ các ngươi sau lưng Đại Đường Thánh Hoàng đến đây nha. Ta nói cho các ngươi biết, vua ta đình đại quân đã sớm vây quanh hậu phương, đối chạy tới Thánh Hoàng đại quân tiến hành chặn đánh, trong thời gian ngắn bọn hắn là tới không được . Các ngươi liền dẹp ý niệm này đi."

Ngũ kếu, lập tức làm cho cả Đại Đường quân doanh rối loạn không thôi, bọn hắn có thể kiên trì đến bây giờ, liền là biết, trong thời gian ngắn, Thánh Hoàng đem suất lĩnh cường đại Đại Đường quân đội đến đây, cùng bọn hắn cùng một chỗ vây quét đối phương.

Nhưng là bây giờ đối phương lại nói cho bọn hắn, Thánh Hoàng quân đội bị thảo nguyên vương đình bộ đội chặn đánh, không cách nào chạy đến.

Tin tức này thật giống như đất bưng hạn lỗi, để bọn hắn trong đầu mọi người không rõ.

Lúc này chung quanh bọn họ, đều là lít nha lít nhít thảo nguyên rất đại quân người, căn bản cũng không có khả năng chạy trốn.

Nếu như cái này thảo nguyên man nhân nói là sự thật, như vậy bọn hắn liền cơ hồ bị phán định tử vong.

Một mặt nấy ngày chiến đấu, bọn hắn cho dù lại không cùng quân lược, cũng nhìn ra hiện tại Đại Đường trong quân doanh đã là toàn lực ứng phó.

Thậm chí kiếm hình trận đều không thể lại duy trì.

Hai ngày này sinh liêu chết, bọn hán không biết, tự mình làm những này còn có ý nghĩa gì.

Anh hùng người người đều muốn làm, nhưng là bọn hán muốn làm chính là một cái còn sống anh hùng, một cái chết anh hùng, đối với bọn hán tới nói, cũng không phải là anh hùng.

Tất cả mọi người nhìn về phía Thôi Ngọc, nhưng là Thôi Ngọc thật giống như không có nghe được đối phương nói. Sắc mặt bình tĩnh, quát: "Yêu ngôn hoặc chúng, thảo nguyên man nhân cũng không gì hơn cái này. Lại cũng chỉ sẽ sử dụng loại này bị ồ ồ cấp thấp thủ đoạn."

Ngũ kéo cau mày, mặc dù Đại Đường trong quân doanh mấy có lẽ đã sôi trào, nhưng là Thôi Ngọc người này, lại một mặt trấn định, không nhúc nhích chút nào, thật sự là không biết hán là thật không tin, vẫn là ra vẻ trấn định.

Ngũ kéo chậm rãi mở miệng nói ra: "Đế sư, vua ta đình Khả Hãn vương thế nhưng là đối tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu, chỉ muốn các ngươi đầu hàng, quân ta chủ soái Ô Ân to lớn đẹp trai có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không sát hại các ngươi một người."

Thôi Ngọc cười lạnh, loại này hứa hẹn cùng đánh rắm đều không khác mấy.

Liền ngay cả trong Đại Đường những cái kia sợ chết giang hồ võ giả đều từng cái sắc mặt tái xanh.

Đầu hàng, đồng thời đối thảo nguyên man nhân đầu hàng, kia là so giết bọn hán còn khó chịu hơn, bọn hán là không nói gì đều khó có khả năng đối thảo nguyên man nhân đầu hàng.

Thôi Ngọc cười lạnh một tiếng, quát: "Làm càn, ta Đại Đường nam nhi, sinh làm nhân kiệt, chết vì quý hùng, sao có thể làm các ngươi người Man này tù binh, còn muốn để cho chúng ta xin hàng, thực sự ghê tởm. Nay Nhật Bản nghĩ thả ngươi trở về, nhưng là ngươi cái này tặc rất nói năng bậy bạ nói lung tung, vũ nhục ta Đại Đường nam nhi, hôm nay ngươi liền đem mệnh lưu lại đi."

"Còn xin chú vị tiền bối xuất thủ, chém giết này lều." Thôi Ngọc đối những cái kia chưởng môn nhân nói.

"Lão tử sớm thụ đủ rồi, mọi rợ, nhận lấy cái chết!"

Lập tức, liền có bốn năm tên Luyện Khí Hóa Thần cường giả nhảy xuống tường lầu.

Ngũ kéo sắc mặt đại biến, hán không kịp nói nhiều một câu, xoay người bỏ chạy.

Nhưng là thảo nguyên man nhân khinh công có thể nào cùng Đại Đường Võ Lâm so sánh, bất quá ba năm trăm bước khoảng cách, liền bị Đại Đường cao thủ đuổi kịp.

"Mọi rợ nhận lấy cái chết!" Quát lên một tiếng lớn, một cái Đại Đường cao thủ, lẳng không Nhất Dao hung hăng đánh xuống.

Nhưng là ngũ kéo lại một mặt trấn định, phảng phất căn bản cũng không để ý cái này Nhất Dao đồng dạng.

Bộ dáng của hán, lập tức để cái này Đại Đường cao thủ khí Tam Thi thần nhảy, đao trong tay khí lại mạnh mẽ mấy phần.

Nhưng là ngay lúc này, đột nhiên hơn mười đạo bóng đen từ trong thi thể bay ra, từng cái khí thế bộc phát, thành linh đều là luyện khí hóa thân võ giả, hơn nữa nhìn bọn hán Nội lực cường hãn, hiển nhiên đều là này cảnh giới đại viên mãn cao thủ.

Bọn hán tầm hai ba người một tổ, nhào về phía Đại Đường cao thủ.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến Đại Đường quân đội trên dưới đột nhiên biến sắc, liền là Thôi Ngọc đều tròn mắt tròn xoe.

Bọn hán làm sao cũng không nghĩ tới, đối phương vậy mà lại thiết hạ mai phục, trốn ở thi trong cơ thể.

Lần này vội vàng không kịp chuẩn bị, mà lại bọn hán từng cái cực kỳ cường đại, bất quá giao thủ mười mấy chiêu, mấy cái lao ra Đại Đường cao thủ liền đã ngã trên mặt đất, âm thanh hoàn toàn không có.

Tường trên lầu Đại Đường cao thủ, từng cái sợ vỡ mật, lửa giận ngút trời, liền muốn nhảy đi xuống, vì chết đi cao thủ báo thù.

Nhưng là ngay lúc này, thảo nguyên trong đại quân, một trận trùng thiên tiếng kèn vang lên, vô số thảo nguyên man nhân đột ngột phát khởi công kích.

Giống như thủy triều bộ đội, phô thiên cái địa, mà phục sát mấy cái Đại Đường cao thủ người áo đen cũng tại đắc thủ về sau, liền nhanh chóng đến thoái lui.

Liền là Đại Đường cao thủ muốn truy, cũng không kịp.

Mà lại có vết xe đổ, ai biết còn có hay không cao thủ lợi hại hơn tại trong thi thể ẩn nấp.

Hiện tại Đại Đường quân đội trên dưới, cao thủ tổn thất nặng nề, mỗi một cái đều là cực kỳ trân quý tồn tại, loại này phong hiểm bọn hán không liệu được

Nếu là đối phương ả núp hai ba cái Luyện Thần Phản Hư cao thủ ở một bên, khiến cho Khâu Xử Cơ mấy cái số ít Luyện Thần Phản Hư cao thủ vẫn lạc lần nữa, như vậy Đại Đường quân đội thực lực chỉ sợ muốn trực tiếp rơi bên trên một cái cấp bậc.

Trọng yếu hơn sự tình, cao thủ vẫn lạc, sẽ đối Đại Đường quân đội trên dưới, tạo thành quân tâm bất ổn hậu quả nghiêm trọng.

Thôi Ngọc gắt gao siết chặt nắm đấm, cao quát một tiếng, từng cái Đại Đường quân sĩ hai mắt đỏ bừng trừng sát mà ra.

Không bao lâu, hai phe ngay tại đại địa phía trên va chạm ra.

Chuôi đao tiếng va chạm, cùng tiếng kêu thảm thiết hỗn hợp cùng một chỗ.

Gió lạnh thổi qua, nồng đậm mùi máu tươi cùng thi xú vị làm cho người buồn nôn.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc biết, hiện tại nhất định phải tỉnh táo, những cao thủ này tổn thương làm hấn đau lòng, nhưng là hấn còn không đến mức bởi vì bọn hấn mà đã mất đi lý trí.

Từng đạo mệnh lệnh đều đầu vào đấy truyền ra, đối phương thảo nguyên đại quân rất nhanh liền lần nữa bị ngăn cản ở ngoài, không thể tới gần Đại Đường quân doanh một bước.

Thảo nguyên trong đại quân, Ngũ Hung điện cao tăng cùng Ô Ân ngóng nhìn chiến trường.

Chỉ gặp cái kia Ngũ Hung điện cao tăng thở dài một hơi, nói ra: "Cái này Thôi Ngọc quả nhiên bất phàm, dưới loại tình huống này, vẫn như cũ có thể không mất lý trí."

Liền ngay cả Ô Ân đều nhẹ gật đầu, nếu như là hấn, chỉ sợ sớm đã khí nổi điên, coi như lý trí không mất, cũng vô pháp làm đến như Thôi Ngọc như vậy, điều trị có thứ tự, chừng không toàn bộ chiến trường.

Một trận chiến này, so trước đó mấy ngày càng thêm thảm liệt, thẳng đến mặt trời lặn phía tây, thảo nguyên một vừa rồi một lần nữa lui binh.

Thôi Ngọc nhìn xem thối lui thảo nguyên đại quân, trong lòng thở dài một hơi, xem ra người trong thảo nguyên hiện tại đã sứt ruột, rốt cuộc không chờ được.

Nếu như tại như hôm nay như vậy, toàn lực công kích, Thôi Ngọc cảm thấy mình cái đội ngũ này chỉ sợ không duy trì nổi ba ngày.

Bất quá, Thôi Ngọc khoe miệng phủ lên một vòng mỉm cười. Ba ngày, thời gian đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 338: Cục trong cục

Vào đêm, các đại chương môn nhân đều đi tới trong đại trướng, nhìn xem giữ im lặng Thôi Ngọc, xem ra Thôi Ngọc là cũng không tính cho bọn hấn nói cái gì.

"Đế sư, hôm nay người Man kia nói tới, có phải thật vậy hay không."

Rốt cục, vẫn là có người chờ không nổi, mở miệng hỏi thăm.

Thôi Ngọc nhìn lại, là một vị Nhất lưu tông môn chương môn nhân, cụ thể là môn phái nào, Thôi Ngọc đến không có nhớ kỹ.

Nhìn thấy tất cả mọi người nhìn xem mình, Thôi Ngọc hỏi ngược lại: "Chư vị tin tưởng?"

Vốn cho là tất cả mọi người sẽ nói, tự nhiên không tin loại lời này, nhưng là lúc này lại đều trầm mặc không nói, hiển nhiên bọn hấn cũng không biết đến cùng có nên hay không tin tưởng.

Cái này cũng không trách bọn hấn đa nghi, thật sự là đây là liên quan đến mình cùng môn phái đệ tử tính mệnh sự tình.

Ròng rã mười mấy vạn người tính mệnh, không làm được trò đùa.

Mà lại mấy ngày qua, bọn hán đã tổn thất hơn ba vạn người. Khiến cho đến hiện tại có chút lều vải đều bỏ trống xuống dưới.

Không phải người đã chết, lều vải liền đủ. Mà là không ai nguyện ý ở đến kia toàn bộ người chết trận trong lều vải.

Nói kiêng kỵ cũng tốt, không muốn rủi ro cũng được, tóm lại bọn hán tình nguyện mấy người chen tại một cái lều nhỏ bên trong, những cái kia lều vải cũng không có mấy người ở.

Nhìn thấy bộ dáng của bọn hán, Thôi Ngọc cũng biết, cho dù bọn họ không nói, hôm nay man nhân kia ô kéo, cũng cho bọn hán tạo thành rất sâu ảnh hưởng. Chỉ sợ không chỉ là bọn hán, hiện tại toàn bộ trong đại quân đoán chừng đều đang yên lặng đàm luận chuyện này.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, mình lờ mờ hán nhóm ý tứ. Cùng nói bọn hán đang tìm kiếm một cái khẳng định đáp án, chẳng bằng nói bọn hán chỉ muốn từ Thôi Ngọc trong miệng đạt được phù định giải thích, bọn hán cần chỉ là một cái tâm lý an ủi.

Không thể nghi ngờ, Thôi Ngọc liền có thể đạt tới mục đích này.

"Lời hán nói là thật." Thôi Ngọc nhẹ giọng mở miệng.

"Ta đã nói rồi, là giả."

Một đám người căn bản là không có nghe rõ Thôi Ngọc, liền bắt đầu cười to lên, nhưng là rất nhanh, trên mặt tất cả mọi người ý cười đều ngưng kết lại.

Một Song Song con mắt, hoảng sợ nhìn xem Thôi Ngọc.

"Người nói cái gì?" Có một ít người trực tiếp đứng lên, không dám tin tưởng nhìn xem Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc lập lại lần nữa, ngữ khí khẳng định nói ra: "Ta nói, man nhân kia nói là sự thật. Hiện tại Thánh Hoàng đại quân cũng đã bị thảo nguyên man nhân ngăn lại. Trong thời gian ngắn, là đuổi không đến chúng ta nơi này."

Thôi Ngọc thoại âm rơi xuống, rất nhiều người đều mặt xám như tro, chán nản ngồi dưới đất bỏ đoàn bên trên, hai mắt không có tiêu cự.

Liền ngay cả mấy cái đỉnh tiêm tông môn chương môn nhân, trên mặt đều xanh xám một mảnh, rất khó coi.

Thôi Ngọc tiếp tục nói ra: "Hiện tại kế hoạch của chúng ta có thể nói cho các người biết. Trước đó sợ hãi tin tức để lộ, cho nên vẫn luôn chưa hề nói."

Thôi Ngọc biết, bọn hán nhất định phải có một hi vọng, không phải hán muốn hiện tại liền đem kế hoạch nói ra.

Mà là bởi vì, nếu là một cái bộ đội ngay cả khí thế đều bị mất, như vậy thì giống như cái này bộ đội hồn chết rồi. Cái này bộ đội sớm tối muốn xong đời.

Tại sĩ khí thời điểm thịnh vượng, một chi quân đội có thể bộc phát ra hai trăm phần trăm thực lực, đồng dạng, sĩ khí sa sút bộ đội, chỉ sợ ngay cả một nửa thực lực cũng khó khăn phát huy ra.

Dù cho Thôi Ngọc thể thoát phủ nhận, cái kia thảo nguyên rất người là giả. Bọn hán mặc dù sẽ bên ngoài tin tưởng, nhưng là trong lòng trong tiềm thức vẫn là sẽ ôm lấy hoài nghi tâm tư. Bất kể như thế nào, tinh thần của bọn hán đều sẽ sa sút không ít.

Huống hồ chuyện này hay là thật, theo thời gian trôi qua, bọn hán hoài nghi trong lòng sẽ chỉ càng ngày càng nặng trọng, cuối cùng triệt để bộc phát.

Mà lại hiện tại tính toán thời gian, trên cơ bản cũng không xê xích gì nhiều, liền tính toán hoạch bị truyền đi, thảo nguyên man nhân lúc này cũng không đường có thể đi.

Đám người giật mình, toàn đều nhìn về Thôi Ngọc, chẳng lẽ còn có bọn hán không biết kế hoạch sao?

Thôi Ngọc trước đó an bài kế hoạch bọn hán là biết đến. Trước từ bọn hán hấp dẫn thảo nguyên đại cổ bộ đội đến công, sau đó nghĩ biện pháp ngăn chặn bọn hán. Tiếp lấy Thánh Hoàng suất lĩnh đại quân, cùng bọn hán cộng đồng nuốt vào đối phương.

Nhưng là bây giờ, Thôi Ngọc lại nói cho bọn hán, kế hoạch cũng không phải như vậy.

Bọn hán toàn đều nhìn Thôi Ngọc, muốn nghe được Thôi Ngọc đến cùng còn có cái gì bọn hán không biết kế hoạch.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Kỳ thật, Thánh Hoàng đi theo phía sau chúng ta, muốn cùng chúng ta cùng một chỗ tiêu diệt trước tới đây man nhân, điểm này, thảo nguyên man nhân là biết đến, bởi vì cái tin tức này, đúng là chúng ta âm thầm để lộ ra đi."

Lần này, liền ngay cả một mực an tĩnh Lý Trị, đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thôi Ngọc. Hán là thật không biết, Thôi Ngọc còn có kế hoạch của hán.

Thôi Ngọc nói ra: "Thảo nguyên man nhân coi là, chúng ta chỉ là muốn điều ra bọn hán một cổ quân đội, sau đó nuốt mất, kỳ thật, Thánh Hoàng cùng tại

hạ, khẩu vị nhưng không có nhỏ như vậy."

Thôi Ngọc sắc mặt rất nhẹ nhàng, tuyệt không thân tượng chỗ trăm vạn quân đội đang bao vây đáng vẻ. Giống như đối diện kia trăm vạn thảo nguyên man nhân là gà đất chó sành.

"Để sư, lời này của ngươi rốt cuộc là ý gì? Ta làm sao nghe không rõ." Một chút chương môn nhân lấp ba lấp bắp hỏi hỏi ra, bọn hắn phát hiện, mặc dù Thôi Ngọc còn chưa nói thanh, nhưng là bọn hắn từng cái đã đều bị cả kinh nói.

Lại tòa không có vụng về người, nói bọn hắn đều là lão hồ ly, đơn giản đều là vũ nhục bọn hắn, cáo già để hình dung đều không quá phận.

Vén vén Thôi Ngọc hai câu ba lời, bọn hắn liền phảng phất thấy được một cái khổng lồ kinh người kế hoạch.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Chúng ta chỉ có mười mấy vạn người, liền coi như chúng ta chỉ này mười mấy vạn người, lại có thể câu ra bao nhiêu thảo nguyên man nhân. Vì ngàn ấy man nhân, chúng ta nhưng không có nhỏ mọn như vậy. Thánh Hoàng bệ hạ cùng tại hạ thương thảo kế hoạch, liền là cục trong cục."

Không tiếp tục đi để ý tới kinh ngạc đám người, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Tại chúng ta xuất phát về sau, Thánh Hoàng suất lĩnh đại quân, sẽ lặng lẽ xuất phát, nhưng lại sẽ bị thảo nguyên man nhân thám tử phát hiện. Dạng này, kết hợp chúng ta trước đó tiết lộ cho kế hoạch của bọn hắn. Thảo nguyên man nhân liền sẽ biết, chúng ta nhóm người này, là có độc mỗi như. Nhưng là loại này mỗi như lại quá mức mê người, thảo nguyên man nhân nếu là không đến muộn thì thôi. Nếu là muốn nuốt vào, thế tất liền phải nghĩ biện pháp giải quyết Thánh Hoàng phiền phức. Dạng này, kế hoạch của chúng ta liền đi tới bước thứ ba."

An tĩnh trong đại trường, liền tiếp truyền ra người quen nuốt tiếng nuốt nước miếng, bởi vì bọn hắn thật sự là quá khẩn trương.

Thôi Ngọc chậm rãi mà nói, một cái kế hoạch khổng lồ ra hiện tại bọn hắn trước mặt.

"Vì ngăn cản Thánh Hoàng đại quân, thế tất thảo nguyên man nhân liền muốn phái ra khổng lồ quân đội đi kiểm chế Thánh Hoàng đại quân, sau đó lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nuốt mất chúng ta, nếu như muốn nhanh chóng nuốt mất, bọn hắn liền muốn phái ra càng nhiều binh sĩ, nếu là cùng chúng ta giằng co cùng một chỗ, liền sẽ khiến thảo nguyên man nhân toàn bộ kế hoạch sập bần. Cho nên bọn hắn liền sẽ điều động càng nhiều bộ đội đến vây quét chúng ta. Quen không biết, bọn hắn đã lọt vào chúng ta trong bẫy, rốt cuộc không trốn thoát được."

Ngồi tại hạ thủ Lý Trị, kinh ngạc nhìn qua Thôi Ngọc, trong lòng không ngừng suy tư, ngoại trừ Thôi Ngọc cùng Thánh Hoàng đại quân, bọn hắn còn có cái gì những bộ đội khác nha. Không có a, lại xuất phát trước, Lý Trị đối khắp cả bộ đội đều là có kỹ càng hiểu rõ, Thôi Ngọc cùng Thánh Hoàng tuyệt đối không có cái thứ ba bộ đội ở hậu phương phát động tập kích.

Đột nhiên, Lý Trị sắc mặt ngưng tụ, nếu như không phải ở hậu phương, như vậy, liền là tại phía trước. Lý Trị kinh ngạc nhìn xem tinh thần phấn chấn Thôi Ngọc, hắn không biết, kế hoạch này đến cùng là ai nghĩ ra được, thực tế quá kinh người, đơn giản đem toàn bộ Thiên Hạ đều đưa bốn lại trống trong bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Là lúc này rồi

"Chẳng lẽ để sư cùng Thánh Hoàng bệ hạ còn có một con kị binh hay sao?" Rốt cục, có người thay Lý Trị hỏi vấn đề này, nhưng là Lý Trị sớm ở trong lòng liền đã có đáp án.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hư nhìn phương xa, nói ra: "Con kia bộ đội chẳng phải đang chúng ta trước mắt sao?"

Thôi Ngọc ra vẻ cao thâm lời nói, cũng không có trực tiếp cho bọn hắn giải đáp.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Phải biết, chúng ta thái tử điện hạ nhưng là có năm mươi vạn đại quân tại phía trước, cùng nói chúng ta là đang chờ đợi Thánh Hoàng đại quân cứu viện, không bằng nói là đang chờ đợi thái tử điện hạ đại quân đến. Đến đến Thái tử đại quân vừa đến, tiêu diệt chúng ta trước mắt bộ đội, sau đó liền sẽ hỏi sư, cùng Thánh Hoàng bệ hạ đại quân tiền hậu giáp kích, tiêu diệt nhóm thứ hai thảo nguyên rất đại quân người."

Thôi Ngọc, khiến cho mọi người hô hấp đều dồn dập rất nhiều. Kế hoạch này là ai làm, bọn hắn cũng không quan tâm, nhưng là như là dựa theo Thôi Ngọc nói như vậy, thảo nguyên chiến dịch này ít nhất phải tổn thất hơn một triệu người.

Liên là Thôi Ngọc cũng không nghĩ tới, thảo nguyên man nhân vậy mà như thể lớn mật, vậy mà phái ra một trăm vạn chi chúng, đến đây vây quét bọn hán. Khiến cho đến Thôi Ngọc kém chút không có bảo vệ tốt, khiến cho kế hoạch thất bại trong gang tấc.

Tăng thêm cản trở Thánh Hoàng đại quân, ít nhất cũng phải hai trăm vạn chi chúng, tổng cộng lần này thảo nguyên man nhân chỉ ít xuất động hơn ba triệu người.

Nếu là có thể toàn diệt, như vậy thảo nguyên man nhân tại mấy chục năm sau, bị đại nạn này, chỉ sợ mấy trăm năm đều khó mà quật khởi.

Có thể nói, nếu là kế hoạch thuận lợi, trận chiến tranh này, bọn hán đã có thể tuyên bố thắng lợi.

"Thế nhưng là, đế sư. Thái tử điện hạ bất quá chỉ có năm mươi vạn người, coi như tăng thêm chúng ta, bất quá mới có sáu hơn mười vạn điểm, thảo nguyên man nhân nhưng là có trăm vạn chi chúng. Chúng ta có thể thắng sao?"

Thôi Ngọc không có trả lời, mà là đem đầu nhìn về phía Lý Tri, nói ra: "Vấn đề này, ta nghĩ Cửu hoàng tử mới có chân chính quyền lên tiếng. Các người tại sao không hỏi một chút Cửu hoàng tử."

Lý Tri sửng sò, cười lắc đầu, nói ra: "Trăm vạn thảo nguyên man nhân tuy nhiều, nhưng là nếu là đối đầu Đại Đường quân chính quy, ba mươi vạn người liền có thể đánh tan bọn hán. Chỉ là khó khăn chính là, thảo nguyên man nhân bảy thành trở lên là kỵ binh, chúng ta có thể đánh tan đối phương, nhưng là muốn toàn bộ tiêu diệt, cơ hồ là chuyện không thể nào."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Điểm ấy cũng chỉ có thể nghe thiên mệnh."

Biết kế hoạch này, tất cả chương môn nhân cả đám đều cao hứng bùng bùng.

Qua chiến dịch này, đương bảo đảm Đại Đường mấy trăm năm biên quan an bình, phần này công huân, dù cho không có chút nào ban thưởng, cũng nhất định có thể lưu danh sử xanh.

Bọn hán những người này, vì Đại Đường bách tính, Thiên Hạ lễ dân cam tâm bốc lên toàn diệt phong hiểm, cam làm mồi dục, như thế công tích, coi như Đại Đường lại thế nào không muốn thừa nhận, bọn hán đều muốn tại trong sử sách ghi lại việc quan trọng một phen.

Bọn hán có thể nói thật xem như tên lưu sử sách.

Nếu nói quân nhân hi vọng nhất đạt được chính là cái gì, một cái liền là đệ nhất thiên hạ võ công, võ Toái Hư không, trăm ngày phi thăng. Cái thứ hai liền là dương danh Thiên Hạ, để người trong thiên hạ vì đó ca công tụng đức.

Thiên hạ đệ nhất, bọn hán không dám hi vọng xa vời, nhưng là dương danh Thiên Hạ còn có cái gì so lưu danh sử xanh càng thêm có thể hiện ra bọn hán uy vọng.

Biết chuyện này, cái gì lo nghĩ, lo lắng đều cũng sớm đã không cánh mà bay, bọn hán hiện tại chỉ là tại mong mỏi, thái tử điện hạ đại quân có thể nhanh chạy đến.

Ngày thứ hai, thảo nguyên man nhân thế công càng thêm điên cuồng, bọn hán mỗi trì hoãn một ngày, hậu phương thảo nguyên man nhân cùng Thánh Hoàng tác chiến đại quân, đều muốn gánh chịu không lồ tổn thương. Cho nên bọn hán đã đợi không kịp.

Tăng thêm có hôm qua phục kích một màn, bọn hán cũng biết muốn lại dùng loại biện pháp này lừa gạt ra một số cao thủ, kia là người si nói mộng, cho nên trời vừa sáng, bọn hán liền bắt đầu phát động công kích.

Nhưng là, chiến đấu vừa ngay từ đầu, bọn hán liền phát hiện, hôm nay Đại Đường quân sĩ từng cái long tinh hổ mãnh, giống như ăn cái gì thập toàn đại bổ hoàn đồng dạng.

Từng cái anh dũng giết địch, sĩ khí như hồng. Tại gần gũi giằng co dưới, thảo nguyên man nhân bộ đội hiếm thấy lại bị Đại Đường binh sĩ đè lên đánh lui.

Ô Ân cùng Ngũ Hung điện cao tăng từng cái nhíu mày.

Không đúng, bọn hán đã sớm nghĩ kỹ, trải qua hôm qua ô kéo tại Đại Đường quân doanh trước một phen, tất nhiên sẽ để Đại Đường quân đội người người sĩ khí sa sút, sức chiến đấu tuyệt đối sẽ nhận tương đối lớn ảnh hưởng.

Tựa như giống như hôm qua, bắt đầu bọn hán còn là bởi vì Đại Đường cao thủ bị bọn hán phục kích, bởi vì phần nộ, tác chiến coi như dũng mãnh. Nhưng đã đến buổi chiều, bọn hán liền từng cái lộ ra sĩ khí sa sút rất nhiều. Thảo nguyên man nhân tác chiến cũng đẩy vào rất nhiều.

Nhưng là không nghĩ tới, ngày thứ hai, Đại Đường quân đội thật giống như đối một nhóm người đồng dạng.

Xem bọn hán từng cái đỏ hồng mặt, điên cuồng chém giết đáng vẻ, đơn giản liền phải đem bọn hán ăn đồng dạng.

Bọn hán nghiêng nhìn trên cổng thành Thôi Ngọc, bọn hán làm sao cũng nghĩ không thông, Thôi Ngọc đến cùng là dùng phương pháp gì, để Đại Đường quân đội trong vòng một đêm, sĩ khí vậy mà thăng lên tình trạng như thế.

Kỳ thật rất đơn giản, Thôi Ngọc chỉ là để hôm qua mình, từ chương môn các phái người truyền đạt xuống dưới.

Hiện tại coi như đối mới biết, cũng vô pháp thoát thân. Cho nên cũng liền không quan trọng cái gì giữ bí mật không bảo mật.

Bởi vì coi như biết, thảo nguyên man nhân cũng không có khả năng lui binh, lưu cho bọn hắn chỉ có một con đường. Hoặc là liền là tiêu diệt Thôi Ngọc một bộ. Sau đó nghiền kích Thái tử năm mươi vạn đại quân. Hoặc là liền là chờ đợi Thái tử đại quân đến đây, sau đó bị tiêu diệt.

Mà lại từ từ hôm qua kế hoạch lộ ra sau khi đi ra ngoài, toàn bộ tường lâu bốn phía đều bị những này chương môn nhân tự mình tọa trấn, đừng nói truyền tin tức, liền là một con chim cũng đừng nghĩ bay ra ngoài.

Ban đêm rất mau tới lắm, tại nặng nề tiếng kèn bên trong, song phương vô cùng có ẩn ý cộng đồng lui binh. Nhưng là Đại Đường binh sĩ lại không giống ngày xưa, hôm nay bọn hắn từng cái thật giống như ăn thuốc kích thích, tác chiến dũng mãnh, đơn giản liền là một mực tại đè ép đối phương đánh.

Cho dù bây giờ trở về doanh, bọn hắn từng cái trên mặt đều treo nét mặt hưng phấn, cho dù mệt mỏi chết, Nội lực khô kiệt, cũng ngăn không được trong lòng cổ này nhiệt huyết hưng phấn kinh.

Bởi vì bọn hắn hiện tại đã có mục tiêu rõ rệt, mà lại tận ở trước mắt.

Ngưng chiến về sau, trải qua thống kê, vậy mà phát hiện, hôm nay chiến tổn nhân viên vậy mà so ngày xưa thiếu đi hai thành. Quả thực lại mọi người cao hứng một trận.

Toàn bộ đại doanh, đều giống như đối phát ra sức sống mới.

Vào đêm, Lý Trị đột nhiên đi vào đại doanh, trong tay cầm một tờ giấy, giao cho Thôi Ngọc.

Đương Thôi Ngọc thấy rõ phía trên viết là cái gì thời điểm, hai mắt tỏa sáng. Lúc này liền xem như hắn, hô hấp đều biến dồn dập.

"Chung Vô Sơn, đi đem chương môn các phái người mời đến đại trường nghị sự."

Chung Vô Sơn hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ rốt cuộc đã đến nha.

Hắn hưng phấn ôm quyền, tiếp lệnh, sau đó thật nhanh xông ra đại trường.

Thôi Ngọc nhắm mắt ngồi tại chủ tướng trên chỗ ngồi, nhắm mắt điều cả tâm tính của mình. Hắn hiện tại cần chính là bình tĩnh. Không phải nhiệt huyết.

Cái này đến cái khác chương môn nhân kích động đến gần đại trường, Thôi Ngọc mắt vẫn nhắm như cũ, không có đi để ý tới bọn hắn.

Nhưng là không có người cảm thấy Thôi Ngọc thất lễ, bởi vì bọn hắn suy đoán, có lẽ đúng như mình nghĩ như vậy, từng cái tìm tới mình chỗ ngồi, kích động nhìn Thôi Ngọc.

Khi mọi người đến đủ về sau, Thôi Ngọc rốt cục mở hai mắt ra, nhìn mọi người một cái, kiểm chế mình hưng phấn tiếng thở dốc, nói ra: "Chư vị, là lúc này rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Dạ tập

Lúc này, trời tối người yên, trên bầu trời mây đen một mảnh, từ ngược cuồng phong bọc lấy con lạnh mùa đông lạnh tại trên thảo nguyên cản trở gào thét lên.

Nhìn xem cái này nặng nề mây đen, Thôi Ngọc liền biết, xem ra gần nhất sẽ có một trận mưa to hoặc là bạo tuyết.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Cái này ba loại cơ hồ toàn bộ chiếm. Đối với tiếp xuống một cầm Thôi Ngọc ôm lấy vạn phần lòng tin.

Lúc này toàn bộ Đại Đường trong quân doanh, yên tĩnh, không có tiếng kèn, không có tiếng thở dốc, mỗi một cái tập kết binh sĩ đều kim lòng không

đặng giảm thấp xuống thanh âm của mình, hận không thể liên liền hô hấp đều đình chỉ.

Lúc này doanh trại, ngay cả một cái bó đuốc đều không có, từng cái thân ảnh an tĩnh đi đến trong đội ngũ. Lúc này không quan tâm ai là cái nào bộ, đi vào trên đất trống, tất cả mọi người là tự giác tìm tới không vị đứng vững.

Áo giáp cũng sớm đã khoác tốt, binh khí cũng đặt ở mình quen thuộc nhất địa phương, có thể tùy thời rút ra.

Trận này vô thanh vô tức tập kết, kéo dài suốt hai canh giờ. Hơn mười vạn người vậy mà không có phát ra cái gì gây cho người chú ý tiếng vang, quả thực để cho người ta sợ hãi thán phục.

Thôi Ngọc lúc này không đứng thẳng nữa tại tường trên lầu, mà là cùng một đám chương môn nhân đứng tại doanh trại trước cổng chính, đương không đối tập kết hoàn tất, một câu cũng chưa hề nói, vung tay lên, nặng nề đại môn phát ra "Kẹt kẹt kẹt kẹt" tiếng vang, bị từ từ mở ra.

Thôi Ngọc rút lợi kiếm ra, vung tay lên, liền nhất mã đương tiên liền xông ra ngoài.

Có Thôi Ngọc làm ra làm gương mẫu, tất cả mọi người an tĩnh đi theo ra ngoài. Vừa ra đại doanh, tất cả mọi người thật nhanh tản ra, hiện lên Kim Tự Tháp trận hình, đi theo Thôi Ngọc bay thẳng thảo nguyên man nhân đại doanh phương hướng.

Nhiều ngày quan sát, Thôi Ngọc chờ người biết, nơi đó là thảo nguyên man nhân đại soái phương vị.

Đương khoảng cách thảo nguyên đại doanh còn có trăm trượng khoảng cách thời điểm, Thôi Ngọc bọn người ngừng lại. Thôi Ngọc thị lực hơn người, liếc nhìn toàn bộ chiến trường, yên tĩnh cùng đội bộ đội trận hình trải rộng ra.

Đương toàn bộ trận hình sau khi hoàn thành, Thôi Ngọc đem Chung Vô Sơn kêu lên bên cạnh mình, nhỏ giọng nói ra: "Nhiệm vụ của các người rất trọng yếu, tối nay có thể hay không hoàn thành liền nhìn các người."

Chung Vô Sơn hưng phấn nhẹ gật đầu, hấn vỗ vỗ trên thân treo hai cái túi nước, nói ra: "Để sư yên tâm, mặt tướng cùng liệt điểm quân ỏn thỏa hoàn thành nhiệm vụ."

Thôi Ngọc hài lòng nhẹ gật đầu, liền dẫn lĩnh một chi trăm người tiểu đội, yên tĩnh sờ về phía người trong thảo nguyên đại doanh.

Không giống với Đại Đường người, thảo nguyên man nhân đại doanh chỉ là thành lập mấy cái đơn sơ? Nhìn thấp, phía trên mấy người lính tại tuần sát. Bất quá nhiều ngày vừa đến, trong đêm đều là bình an vô sự, những binh lính này hiển nhiên có chút lười biếng.

Tăng thêm cơn lạnh mùa đông lạnh. Bọn hắn từng cái bọc lấy nặng nề áo da, từng cái tinh thần uể oải, nghiêng dựa vào trên lan can, buồn ngủ.

Thôi Ngọc từ quan sát kỹ, giật mình phát hiện, những binh lính này vậy mà đều không phải Tiên Thiên cảnh giới. Tối đa cũng liền là Luyện Khí viên mãn.

Loại này trọng yếu chức vị, đối phương vậy mà không có an bài Tiên Thiên trở lên võ giả, quả thực để Thôi Ngọc giật mình.

Bất quá đối phương loại này lười biếng, lại làm cho Thôi Ngọc cao hứng vạn phần.

Hắn suất lĩnh trăm người tiểu đội, chính là Đại Đường trong quân chọn lựa ra số một số hai Thần Tiên Thủ, bất quá bọn hắn bên trong, chỉ có một hai cái Tiên Thiên cảnh giới, nguyên bản Thôi Ngọc còn lo lắng đối phương thủ vệ thực lực quá cao, ai biết lo lắng lại là dư thừa.

Dùng thủ thế vì bọn họ an bài tốt mục tiêu của mình về sau, Thôi Ngọc than nhẹ một tiếng "Bản tên!"

Cũng chỉ nghe liên tiếp dây cung giòn vang âm thanh truyền đến.

Đón lấy, liền thấy thảo nguyên man nhân từng cái trên cổ cắm một mũi tên, toàn thân vô lực ngã xuống.

Sau đó Thôi Ngọc đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một khối màu trắng vải trên không trung vung vẩy.

Hậu phương tiếp vào tín hiệu Đại Đường quân đội, từng cái hai mắt tỏa sáng, từ dưới đất bò dậy, thật nhanh phóng tới thảo nguyên đại doanh.

Thủ vệ toàn bộ bị bắn giết, hơn mười vạn Đại Đường đại quân cứ như vậy vô thanh vô tức vọt vào thảo nguyên man nhân trong đại doanh.

Nhưng là trong quân doanh, cũng không phải chỉ có doanh trại đại môn thủ vệ, còn có thật nhiều binh lính tuần đêm.

Khi thấy Đại Đường người của quân đội xuất hiện tại thảo nguyên đại doanh lúc, những người Man này từng cái vậy mà không có lên tiếng kêu to, mà là không thể tin được vượt vượt mình hai mắt, còn cho là mình mộng du đầu.

Nhưng là ngênh đón hắn, lại là mũi tên đầy trời. Trong nháy mắt liền để hắn biến thành con nhím.

Bất quá vẫn là có người còn sống sót, một tiếng kinh hô trong nháy mắt vang vọng chung quanh đại phiến địa phương, tại u tĩnh trong đêm, lộ ra càng chói tai.

Thôi Ngọc chờ Đại Đường binh sĩ đến không có đến cỡ nào kinh ngạc, có thể thuận lợi như vậy tiến vào thảo nguyên man nhân đại doanh, đã là niềm vui

ngoài ý muốn .

Chiến đấu hết sức căng thẳng, vô số Đại Đường binh sĩ trên mặt đều lóe ra dữ tợn đáng sợ cười, tại thảo nguyên man nhân trong đại doanh tứ tán ra.

Phảng phất một nháy mắt, toàn bộ đại doanh phảng phất giống như đến ban ngày.

Tiếng kêu thảm thiết, Hô Hòa âm thanh tại trong đại doanh vang lên.

Liệt diễm quân từng cái trên thân đều công tui nước, nhìn thấy một cái chậu than, liền không chút do dự từ trên thân gỡ xuống, sau đó ném vào trong chậu than.

"Xuy xuy!" Hơi nước bốc hơi thanh âm truyền đến, trong chậu than lửa than thật nhanh dập tắt, sau đó một vùng đều lâm vào hắc trong bóng tối.

Thảo nguyên man nhân bởi vì ở lâu thảo nguyên, cho nên bọn hắn cũng không có cội y phục xuống, binh khí cũng là tùy thân mang theo.

Bị từng tiếng kêu thảm thiết đánh thức bọn hắn, căn bản là không còn kịp suy tư nữa, liền sò lên bên người binh khí, từ trong lều vải liền xông ra ngoài.

Thế nhưng là nghênh đón hắn, không phải Đại Đường binh sĩ không biết từ chỗ nào bỏ tới lạnh kiếm, liền là một mảnh mệnh mông đen nhánh.

Người trong thảo nguyên nếu không phải Tiên Thiên, cơ hồ đêm không nhìn thấy vật, đã mất đi lửa than quang mang, bọn hắn từng cái tại loại này trong bóng đêm, đều gần như thành mù lòa.

Toàn bộ chiến trường đều bày biện ra nghiêng về một bên đáng sợ.

Đại Đường quân sĩ giao đầu thảo nguyên man nhân, tại cái này ban đêm trên chiến trường, phảng phất đồ sát.

Thanh âm thực tế quá âm ỉ, khiến cái này thảo nguyên man nhân căn bản là không cách nào dùng thính giác đi cảm giác chặt hướng binh khí của mình, cùng từ chỗ hắc ám bắn ra tên bắn lên.

Ô Ân ngay tại trong đại trường nằm ngáy o o, to lớn tiếng âm ỉ, để hắn từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh.

"Người tới, người tới!" Ô Ân to lớn hô hai tiếng, lại không ai tiến đến, trong lòng lộp bộp một tiếng, có loại dự cảm xấu từ đáy lòng của hắn dâng lên.

Đi thẳng tới giả binh khí bên trên, lấy ra loan đao của mình, Ô Ân liền kéo ra lều vải rèm, đi ra đại trường.

Người còn không có đứng vững, một đạo hắc ảnh liền nhào về phía hắn, Ô Ân không kịp nghĩ nhiều, loan đao từ bên trên hướng phía dưới Nhất Đao bổ ra.

Nhào về phía hắn bóng đen thậm chí không có phản kháng, liền Nhất Đao hai nửa, nóng bỏng máu tươi ngấm Ô Ân cả người. Lúc này, Ô Ân kỳ tài có thời gian nhìn mình chém chết người.

Cái này xem xét không sao, lại là một cái thảo nguyên man nhân. Lại ngừng đầu nhìn lên, lúc này toàn bộ trong đại doanh, chém giết một mảnh, vô số Đại Đường binh sĩ tại trong quân doanh khắp nơi chém giết thảo nguyên man nhân binh sĩ.

Mà thảo nguyên man nhân binh sĩ, từng cái như là mù lòa, cẩn thận lục lọi tiến lên, thậm chí hắn còn chứng kiến, hai cái man nhân không cẩn thận đụng nhau, liền tự mình người cùng mình người chém giết.

Loạn , toàn bộ đại doanh đều loạn thành một mảnh.

Ô Ân cũng cảm giác đầu một đờm, ngay cả đứng cũng không vững. Hắn hiện tại chỉ muốn biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vì cái gì Đại Đường binh sĩ tới nay trở về tập doanh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Tỏa sáng chói lọi

Thôi Ngọc một ngựa đi đầu, Hình Ý Quyền hóa phức tạp thành đơn giản, suất lĩnh chương môn các phái người bay thẳng thảo nguyên man nhân đại trưởng phương hướng.

Bắt giặc trước bắt vua, cho nên Thôi Ngọc không để ý tới những cái kia thảo nguyên man nhân binh sĩ. Một đường thẳng hướng đại trưởng phương hướng.

Nhưng là hốt hoảng thảo nguyên man nhân thực tế quá nhiều, khiến cho Thôi Ngọc bọn người dù cho muốn nhanh, cũng vô pháp mau dấy đi.

Những này thảo nguyên man nhân có nhìn không đến bất luận cái gì đồ vật, bốn phía chém lung tung, một chút Tiên Thiên trở lên binh sĩ, ngược lại là có thể thấy rõ hết thấy chung quanh, từng cái tinh minh núp trong bóng tối, tập kích Đại Đường binh sĩ.

Mặc dù Thôi Ngọc bọn người vũ lực tuyệt thế, nhưng là trong chiến tranh, người của song phương ngựa đều hỗn ở cùng nhau, vì không ngộ sát người một nhà, cho nên bọn hãn không cách nào sử dụng đại uy lực tuyệt chiêu, chỉ có thể đem Nội lực giấu kỹ.

Bất quá dù cho chậm nữa, Thôi Ngọc một nhóm tốc độ của con người cũng coi là rất nhanh.

Dù sao những này thảo nguyên man nhân đều không phải là bọn hãn địch.

Khoái kiếm trong tay xảo trá kinh người, trong đêm tối cơ hồ đều không nhìn thấy Thôi Ngọc lợi kiếm trong tay quỹ tích. Hình Ý Quyền cương mãnh vô cùng, Thôi Ngọc như cùng một cái thượng cổ hung thú, một quyền đánh ra, từng cái thảo nguyên man nhân trực tiếp liên bị đánh bạo, huyết nhục bắn ra bốn phía, loạn xương cùng bay.

Khâu Xử Cơ các loại phái cao thủ từng cái càng khủng bố hơn, bọn hãn mỗi một cái đều là truyền thừa mấy trăm thậm chí hơn ngàn năm, các phái võ công đã bị tinh nghiên đến cơ hồ hoàn mỹ tình trạng.

Một chiêu một thức đã từ phức tạp về đơn giản, không có một chiêu đều hóa thành lưỡi hái của tử thần, không ngừng thu gặt lấy thảo nguyên rất tính mạng con người.

Ô Ân vận đại trưởng, tiện tay đập bay một chi bắn hướng mình mũi tên, lúc này, ngũ kéo suất lĩnh lấy một đám Tiên Thiên trở lên Tàn vệ binh đi vào bên cạnh hãn.

"Đại soái, nhanh rút lui đi, Đại Đường quân đội giết tiến đại doanh." Một đám thân binh vội vàng đem Ô Ân thủ ở giữa. Ngũ kéo trên mặt càng là có chút bối rối.

Trận chiến đấu này phát sinh quá mức đột nhiên, một điểm dấu hiệu đều không có, Đại Đường quân đội lại đột nhiên phát sinh.

Ngũ kéo mặt mũi tràn đầy máu tươi, đoạn đường này đánh tới, chết tại dưới đao của hãn Đại Đường quân nhân không có mấy cái, ngược lại là mình man nhân binh sĩ cũng không phải ít.

Đã mất đi tầm mắt thảo nguyên man nhân hiện tại đã sớm từng người tự chiến. Trong bóng đêm, tất cả mọi người không cách nào tín nhiệm, có lẽ người bên cạnh liền là Đại Đường binh sĩ.

Tại trong đêm tối chém giết, càng nhiều ngược lại là những cái kia thảo nguyên man nhân tại tàn sát lẫn nhau.

Ô Ân bắt lấy ngũ kéo, hỏi: "Thập hoàng người của Thần Vực đâu?"

Ngũ kéo lắc đầu, nói ra: "Không biết, căn bản cũng không có nhìn thấy bọn hãn."

Ô Ân nhìn bốn phía, hậm hẫn một hơi thở dài, nói ra: "Rút lui, rút lui đến bên cạnh quân doanh."

Ngũ kéo nhẹ gật đầu, một đám thân binh chen chúc cái này Ô Ân hướng về bên cạnh thảo nguyên man nhân đại doanh rút lui.

Hiện tại ngay tại lúc này, hãn cũng không có thời gian đi quản mình bộ lạc binh sĩ.

Ngay lúc này, Thôi Ngọc một đoàn người rốt cục giết tới.

Ngũ Hung điện cao tăng đứng tại mặt khác một bên trong đại doanh, dù cho khuôn mặt của hãn bị áo bào đen bao phủ, nhưng là trên người hàn khí vẫn như cũ khiếp người.

Tính sai, Ngũ Hung điện cao tăng tính toán không bỏ sót, bây giờ không có nghĩ đến, thiên y vô phùng kế hoạch, tại đối mặt Thôi Ngọc chỉ này đám ô hợp lúc, khắp nơi bị bị quân chế.

Tối nay tức thì bị bọn hãn đánh một trời tay không kịp, bất quá Ngũ Hung điện cao tăng vừa phát hiện, không chút do dự, liền dấy lên chung quanh trong đại doanh.

Ngũ Hung điện người chính là là chân chính chủ trì lần này chiến dịch chân chính chủ soái, cho nên các bộ thủ lĩnh ngay đầu tiên liền phục tùng sắp xếp của bọn hãn.

Lúc này ở chung quanh thảo nguyên đại quân, các bộ Tiên Thiên lấy thượng vũ giả tại Ngũ Hung điện các cao thủ suất lĩnh dưới, thật nhanh hướng về trung ương đại doanh tiến hành vây quanh.

Mà Tiên Thiên trở xuống võ giả, càng là tại trong đại doanh khắp nơi nhóm lửa bó đuốc, chung quanh một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

"Giết!" Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, cả người như là như đạn pháo bắn ra ngoài, lợi kiếm trong tay như là mũi tên, bị Thôi Ngọc trực tiếp liên bắn ra.

Ô Ân toàn thân lông tơ lóe sáng, dừng bước, thân thể nghiêng một cái, liền tránh thoát đi.

Thôi Ngọc cũng không có trông cậy vào một kiếm có thể bắn giết Ô Ân, chỉ là muốn ngăn cản hắn chạy trốn lộ tuyến.

Ô Ân đám người biến sắc, nhìn xem Thôi Ngọc thân hình, tựa như như một con rắn.

Tại đám người thật nhanh phóng tới bọn hắn, lâu cá tựa như như một con rắn. Những cái kia bốn phía vung vẩy cương đao, rõ ràng đã chém về phía hắn, nhưng là mỗi khi đao đem phải rơi vào Thôi Ngọc trên thân lúc, Thôi Ngọc thân thể cuối cùng sẽ quỷ dị tránh thoát.

Bất quá hô hấp ở giữa, liền giết tới Ô Ân thân binh bên cạnh.

Mấy cái thân binh giết mình, loạn đao trong tay liền cuồng quét chém xuống.

Thôi Ngọc hai tay vừa nhấc, liền chộp vào bọn hắn cầm loạn đao trên cổ tay, trong tay vừa dùng lực, hai cái man nhân một tiếng hét thảm, cổ tay của bọn hắn xương cốt liền bị bóp nát. Hai cái ngoặt đao trực tiếp liền trực tiếp liền rơi trên mặt đất.

Thôi Ngọc hai chân rơi xuống đất, cả người liền như là như con thoi, đem hai cái thảo nguyên man nhân xem như chùy, bị vung mạnh.

Thôi Ngọc nhục thân lực lượng, như là Man Thú, bị nện đến người cùng trong tay xem như vũ khí thảo nguyên man nhân trong nháy mắt biến thành bột nhão, cũng không phân rõ đến cùng là ai huyết nhục.

Theo sát sau đó các đại chương môn nhân lập tức từng cái hít vào một ngụm khí lạnh, ngoại trừ Thiếu lâm tự chương môn nhân, bọn hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy Thôi Ngọc xuất thủ, liền xem như Thiếu Lâm phương trượng, nhìn thấy bây giờ Thôi Ngọc cũng cùng trước đó tại Thiếu lâm tự không có nhiều cùng.

Xuất thủ càng thêm thô bạo, kinh khủng.

Tiền tay vứt bỏ trong tay còn sót lại hai cánh tay. Thôi Ngọc đi hướng Ô Ân.

Mặc dù Thôi Ngọc không biết người trước mặt là ai, nhưng là hắn đã sớm tập trung vào cái này đại trượng, tận mắt thấy Ô Ân từ bên trong đi tới. Mà lại hắn cũng nhìn thấy ngũ kéo.

Người Man này cao thủ, Thôi Ngọc là thế nào cũng vô pháp quên, khi đi tới chỗ gần nhìn thấy ngũ kéo che chở người, Thôi Ngọc liền biết, đây là một con cá lớn.

Bởi vì Thôi Ngọc ngăn cản, hậu phương một đám chương môn nhân từng cái phi thân lên, trong chớp mắt liền đem bọn hắn vây xuống dưới.

Ô Ân nhìn thoáng qua chung quanh sĩ khí như hồng chương môn nhân, bằng bạc uy áp để hắn cơ hồ có loại cảm giác hít thở không thông.

Đương Thôi Ngọc một mặt trang nghiêm hướng đi hắn lúc, sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên xanh xám, một mặt tuyệt vọng thần sắc.

Hết thảy bại sự đã hiển, vô số thảo nguyên man nhân Tiên Thiên trở lên binh sĩ, tất cả đều trừng sát ra đại doanh, hướng về chung quanh đại doanh bỏ chạy.

Đúng lúc này, trên bầu trời đầy trời hỏa vũ rơi xuống từ trên không, lại là chung quanh thảo nguyên đại quân, bắt đầu hướng về trung ương đại doanh phóng xạ lửa mũi tên.

Phô thiên cái địa lửa mũi tên rơi ở trung ương đại doanh trong lều vải, bất quá trong thời gian ngắn, cả trong đó đại doanh trực tiếp bắt đầu cháy rừng rực. Đầy trời đại hỏa, để trung ương đại doanh ánh lửa ngút trời.

Quang mang lại một lần nữa cho thảo nguyên man nhân mang tới ánh sáng.

Bọn hắn rốt cục không còn là mù lòa.

Chiến đấu lập tức liền lâm vào trong khổ chiến.

Tiếng hò giết đại tặc, chung quanh vô số thảo nguyên man nhân phóng tới trung ương đại doanh. Trận này quyết chiến cứ như vậy đột ngột triển khai.

Thôi Ngọc trong tay mang theo Ô Ân đầu, toàn thân đầm máu, chung quanh chương môn nhân cũng tất cả đều tán ra, trải rộng toàn bộ chiến trường, nếu phát hiện thảo nguyên man nhân cao thủ, liền giết tới.

Trong vòng một đêm, thầy ngang khắp đồng, hơn một triệu người đội ngũ đều tại hỗn chiến, mỗi một cái hô hấp đều có vô số sinh mệnh ngã xuống, có thảo nguyên man nhân cũng có Đại Đường binh sĩ.

Đương mặt trời mọc thời điểm, luồng thứ nhất ánh bình minh từ đại địa trên đường chân trời dâng lên. Chấn thiên tiếng la giết từ chiến trường phía ngoài nhất vòng tròn bắt đầu đình chỉ.

Vô số thảo nguyên man nhân kinh ngạc dừng tay lại sa sút hạ loan đao, ngơ ngác nhìn qua đường chân trời phương xa.

Màu bạc trắng khôi giáp tại ánh bình minh chiếu xuống, bắn ra bốn phía lấy hào quang sáng chói.

Chính tề quân trận mệnh mông bát ngát, đỏ tươi "Đường" chữ đại kỳ, tỏa sáng chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Đại Đường chiến kỳ, xích giáp vô địch (1)

Mặt trời đại biểu cho sinh mệnh, hần là sinh mệnh kéo dài luồng thứ nhất hòa chung, tại Thượng Cổ thời đại, có vô số bộ lạc lấy thái dương vì đồ đảng.

Cho dù là hiện tại thảo nguyên man nhân, mặt trời tại bọn hần bộ lạc bên trong địa vị cũng là khá cao .

Đương mặt trời mọc, thế giới từ chìm dài trong đêm thức tỉnh, càng đại biểu cho sinh mệnh có một ngày.

Nhưng là hiện tại, đương mặt trời tia nắng đầu tiên từ đại địa cuối cùng sáng lên một sát na.

Mang cho những này thảo nguyên man nhân không phải hi vọng sống sót, mà là chết tuyệt vọng.

Lần trước Đại Đường cùng thảo nguyên man nhân chiến tranh, đã qua mấy chục năm . Do dự trong thảo nguyên tính tàn khốc, năm đó còn có thể may mắn còn sống sót lão nhân đã không nhiều lắm. Phần lớn đều đã trở về với cát bụi.

Nhưng là từ tiểu bọn hần liền nghe lấy những lão nhân này cố sự lớn lên, những cái kia ma vương cao dao bởi bạn tuổi thơ của bọn họ.

Trong đó cơ hồ mỗi một cái thảo nguyên lão nhân đều sẽ khuyên bảo con cháu của bọn họ, không nói gì, tuyệt đối không nên bị ma vương quân đội vây quanh, như thế đem không có có sinh cơ.

Nếu quả thật có ngày đó, như vậy thì...

Mà giờ này khắc này, thiên địa cuối cùng, vô số Đại Đường quân trận tầng tầng trải rộng ra, đem bọn hần bao vây ở trong đó.

Sợ hãi miệng công phảng phát lập tức liền bị mở ra. Bọn hần từng cái hoảng sợ muôn dạng, không còn có một cái thảo nguyên người lại đi cùng bên người Võ Lâm võ giả tạo thành Đại Đường quân đội chém giết.

Ngựa thành bọn hần điên cuồng cướp đoạt đối tượng, dù cho cùng hần cướp đoạt ngựa chính là bọn hần đồng bào của mình, đến lúc này, bọn hần cũng không chút do dự đưa tay chém liền.

Ngũ Hung điện người cả đám đều ngốc ngốc nhìn xem bốn phía hốt hoảng thảo nguyên man nhân. Bọn hần không cách nào minh bạch, mấy chục năm trước Đại Đường quân đội cho bọn hần mang đến lớn cỡ nào sợ hãi.

Thậm chí bọn hần lúc này gần trăm vạn chỉ chúng, vậy mà không có một cái nào thảo nguyên man nhân có phản đầu dũng khí.

Ở trước mặt đối Đại Đường Võ Lâm võ giả tạo thành quân đội, cho dù bọn họ võ công lại cao hơn, những này thảo nguyên man nhân cũng dám liều mạng. Nhưng khi đối mặt Đại Đường quân đội chính quy vây quanh thời điểm, loại dũng khí này thật giống như Dương Xuân Bạch Tuyết, đương đương quang dâng lên thời điểm, liền hoà tốc hòa tan, biến thành dòng nước, xuyên vào đại địa biến mất không thấy gì nữa.

Vô luận bọn hần làm sao hô quát, đều không thể ngăn cản sự điên cuồng của bọn hần.

Thôi Ngọc bọn người tất cả đều thở dài một hơi, vô số Đại Đường binh sĩ đều ngồi ngã xuống, bọn hần từng cái mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng là trên mặt

đều treo sống sót sau tai nạn vui sướng.

Chiến đấu rất cục đĩnh chỉ.

Lúc này, không còn có một cái thảo nguyên man nhân lại đi để ý tới bọn hắn. Coi như một cái Đại Đường binh sĩ, đã tình trạng kiệt sức địa ngồi dưới đất, đi ngang qua thảo nguyên man nhân chỉ cần tiện tay Nhất Dao, liền có thể lấy được tính mạng của hắn, nhưng là những cái kia thảo nguyên man nhân thật giống như không nhìn thấy hắn đồng dạng, trực tiếp liền từ bên cạnh hắn chạy tới.

Đây là cỡ nào không thể tưởng tượng nổi sự tình.

Đêm qua trong vòng một đêm chém giết, bọn hắn tính là thực sự hiểu rõ những này thảo nguyên man nhân dũng mãnh, nhưng là hôm nay, khi bọn hắn phát hiện vây quanh bọn hắn Đại Đường quân đội thời điểm, phảng phất đã không có linh hồn, từng cái như là cái xác không hồn.

Bọn hắn lẫn nhau chém giết, tranh đoạt ngựa. Nhưng khi những cái kia cường đại thảo nguyên man nhân tranh đoạt đến ngựa thời điểm, từng cái lại ngây ngẩn cả người.

Từ phía đều là Đại Đường quân đội, bọn hắn lại có thể hướng địa phương nào chạy trốn.

Nhiều ngày tác chiến, tăng thêm một đêm quyết chiến chém giết, trăm vạn thảo nguyên man nhân hiện tại đại khái cũng có hơn tám trăm ngàn người, về phần thụ thương kia mấy vạn người, vô luận thương thế nặng nhẹ, ở thời điểm này, ai còn năng nhớ tới bọn hắn tới.

Từng cái quân doanh bộ lạc thủ lĩnh, dùng thảo nguyên nói lớn tiếng la lên, đem bộ tộc của bọn hắn chiến sĩ triệu tập tại bên cạnh của bọn hắn.

Ở thời điểm này, bọn hắn chỉ có thể tin tưởng mình bộ lạc người.

Ngũ Hung điện người cũng sớm đã không biết lúc nào biến mất không thấy. Bây giờ không phải là tới hôm qua.

Dù cho Thôi Ngọc một quân đột nhiên tập kích, quyết chiến bộc phát, nhưng là còn chưa tới xấu nhất tình huống. Bọn hắn trăm vạn người, Thôi Ngọc chỉ có chỉ là chừng mười vạn nhân mã, thấy thế nào bọn hắn đều sẽ là người thắng sau cùng.

Nhưng là hiện tại, cho dù bọn họ có nhiều người hơn nữa, dựa vào bọn này ngay cả linh hồn cũng bị mất cái xác không hồn, không nói gì cũng không phải Đại Đường quân đội đối thủ.

Liền tại bọn hắn ý đồ lôi kéo quân đội không có kết quả về sau, bọn hắn cũng không biết dùng thủ đoạn gì, vậy mà liền như thế biến mất tại thảo nguyên man nhân hốt hoảng trong đại doanh.

Ai cũng không có thấy bọn hắn. Thật giống như bọn hắn chưa hề đều không có xuất hiện ở đây.

"Ồ!" Chìm dài tiếng kèn từ bốn phương tám hướng vang lên.

Phảng phất lôi mình, chính tề bộ pháp đạp ở trên mặt đất, khiến cho đại địa đều đang không ngừng chấn động.

"Giết! Giết! Giết!" ba tiếng quát to, trực trùng vân tiêu. Đại Đường quân đội bắt đầu từ bốn phương tám hướng chậm rãi thúc đẩy.

Bọn hắn đi rất chậm, nhưng là đều nhịp, từ trên cao nhìn, một cái ngân dây lưng màu trắng, hiện lên bất quy tắc hình tròn đồ án, chậm chạp nhưng ổn định hướng về ở giữa thu nhỏ.

Ba tiếng chữ Sát, càng là bị hù người trong thảo nguyên từng người ngựa ngựa lật. Thậm chí, còn có thật nhiều vốn là nhát gan thảo nguyên man nhân, dọa đến càng là ngay cả đứng cũng không vững.

Ngay tại thảo nguyên man nhân bối rối không biết làm sao thời điểm, không biết là ai mang đầu, khốn ở trung ương chen làm một đoàn thảo nguyên man nhân, bắt đầu phát khởi công kích.

Đây là một cái không có chủ soái chiến đấu, hoặc là nói, đây là một cái cầu sinh chiến đấu.

Vô số thảo nguyên man nhân lẫn nhau chen chúc, thôi táng, hướng phía một cái bọn hắn chính mình cũng không biết phương hướng, phát khởi công kích.

Lúc này, cho dù bọn họ không biết tương lai là như thế nào, nhưng là bọn hắn biết, hiện ở thời điểm này, bọn hắn chỉ có hướng một cái phương hướng phát động phá vây, ai cuối cùng có thể chạy trốn thắng thiên, vậy liền nhìn thiên thần càng chiếu cổ ai đi.

"Đông! Đông! Đông!"

Đối diện Đại Đường quân đội thống soái tự nhiên trước tiên liền phát hiện thảo nguyên rất người đã bắt đầu công kích.

Nặng nề nổi trống chi tiếng nổ lớn.

Phảng phất đây chính là một cái tín hiệu gì, tất cả Đại Đường binh sĩ tại thời khắc này đột nhiên đĩnh chỉ bước chân. Nhà hàng thứ nhất quân đội trong phương trận, đột nhiên thoát ra từng cái Đại Đường tiểu tướng.

Chỉ gặp bọn họ từng cái trong tay giờ cao lên một mặt huyết hồng sắc đại kỳ, chỉ là cách quá xa, thấy không rõ phía trên có cái này cái gì.

Đương tiếng trống càng ngày càng bí tịch thời điểm, những này tiểu tướng từng cái bàn tay tại áo giáp sắc bén trên mặt đất trượt ra một đường vết rách, máu tươi từ trong tay nhỏ xuống.

Nhưng là bọn hắn rất nhanh, liền từng cái đưa bàn tay bên trên máu tươi sờ trong tay màu đỏ đại kỳ trên cột cờ.

Ngay lúc này, tất cả trong phương trận, những cái kia Đại Đường binh sĩ trên thân vậy mà bắt đầu toát ra từng tia từng tia huyết hồng sắc sương mù, chậm rãi bay lên.

Phảng phất có được cái gì lực lượng dẫn dắt, những huyết vụ này đều không tự chủ được phiêu hướng về phía trước tiểu đem trong tay huyết hồng sắc đại kỳ bên trong.

Từng cái Đại Đường tướng sĩ đối loại tình huống này phảng phất đã nhìn lắm thành quen, mỗi người ngay cả sắc mặt cũng không có thay đổi.

Thảo nguyên man nhân công kích cực kì nhanh chóng, mắt thấy cách Đại Đường quân đội càng ngày càng gần, bọn hắn một bên đánh ngựa phi nước đại, một bên giương cung lắp tên, không có thống nhất chỉ huy, tên bắn ra mũi tên tán loạn không chịu nổi.

Khoảng cách Đại Đường quân đội còn có bốn năm trăm bước địa phương, liền vô lực rút xuống.

Ngay lúc này, phảng phất đại kỳ thôn phệ đủ huyết vụ, một tầng Huyết Sắc hồng quang từ màu đỏ chiến kỳ bên trong thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Đại Đường chiến kỳ, xích giáp vô địch (2)

Xích quang như máu, tốc độ cực nhanh, bắt quá trong nháy mắt, một cái cự đại hình nửa vòng tròn cái lồng liền xuất hiện tại cái này từng đội từng đội phương trận phía trên, đem mỗi một cái phương trận đều bao phủ ở bên trong.

Sau đó liền thấy dẫn đầu tiểu tướng, trong tay đại kỳ dựa theo đặc biệt phương thức bắt đầu quơ múa.

Đón lấy, màu đỏ vòng bảo hộ bên trên, như là mặt nước, tạo nên trận trận gợn sóng, sau đó liền thấy một cái cự đại đầu lâu từ vòng bảo hộ bên trong mọc ra, ngay sau đó, bả vai, ngực bụng, cái cuối cùng cao hai, ba trượng, toàn thân xích hồng chiến tướng từ vòng bảo hộ bên trong đi ra.

Toàn thân xích hồng, liền ngay cả vũ khí trong tay cũng là xích hồng sắc, chỉ là những này chiến tướng từng cái vũ khí trong tay đều không giống nhau, nhưng là đều tương đương to lớn.

Thảo nguyên man nhân nhìn thấy xích giáp chiến sẽ xuất hiện về sau, bọn hắn tất cả mọi người sắc mặt như tro tàn.

"Vi mạng sống, xông!" Thảo nguyên man nhân không ngừng có người la lên, thế trận xung phong vẫn không có nửa điểm biến hóa phương hướng bộ dáng.

Cách khá xa phương trận, những cái kia Đại Đường binh sĩ từng cái chật vật đi thẳng về phía trước, xem bộ dáng là muốn đem người Man này đại quân cho hợp vây quanh.

Chỉ là không biết vì cái gì, chăm chú là đi không hơn trăm mét, những này lồng ánh sáng bên trong binh sĩ cái trán liền đã dâng lên mồ hôi rịn, tựa hồ hành tẩu đối với bọn hắn tới nói, là một chuyện vô cùng khó khăn.

Phương xa Thôi Ngọc chờ võ lâm cao thủ, chỉ cần còn năng đứng người lên tới, liền không có một cái nào tọa hạ.

Bọn hắn từng cái thẳng tắp đứng đấy, xa nhìn phương xa chiến trường.

Đại Đường xích giáp chiến tướng, nghe tiếng Thiên Hạ, nhưng là trừ Thôi Ngọc ban đầu ở Đông Dương thành bên ngoài nhìn thấy tàn thứ phẩm xích giáp chiến tướng, hôm nay là bọn hắn thứ nhất thật khi thấy xích giáp chiến tướng uy thế.

Liền vèn vèn nói lúc này những này xích giáp chiến tướng, thấp nhất đều có cao hơn hai trượng, trong đó không thiếu cao ba trượng, từng cái như là cự

nhân. Đứng vững tại bên trong chiến trường.

Vèn vẹn liền uy thế này, liền có thể hạ phá Địch nhân can đảm.

Mà những này Vô Lâm võ giả, bọn hắn cũng biết Đại Đường đối phó bọn hắn lực lượng liền là cái này xích giáp chiến tướng, chỉ là chỉ có nghe nghe, ít có nhìn thấy.

Trong lịch sử ngẫu nhiên mấy lần Đại Đường triều đình tại trong chốn vô lâm dùng ra, cũng đều là một chút tàn thứ phẩm, vô luận là uy lực vẫn là cái khác, đều yếu không ít.

Hiện tại đúng là bọn họ thám thính hư thực nhất thời điểm tốt.

Lần này một trận chiến, trong chốn vô lâm tổn thất nặng nề, dù cho nên được đến Thiên Hạ bách tính danh vọng, nhưng là trong tương lai trong thời gian rất lâu, các môn các phái đều phải đối mặt không người kế tục tình huống.

Bọn hắn cũng sợ hãi triều đình tá ma giết lừa, đương nhiên muốn đem triều đình nội tình thủ đoạn nhiều hơn thám thính một chút mới tốt.

Mà lúc này, thảo nguyên đại quân khoảng cách xích giáp chiến tướng khoảng cách không hơn trăm bước.

Kia trong phương trận tiểu tướng, sắc mặt lạnh lẽo, trong tay đại kỳ bắt đầu múa động.

Đúng lúc này, tất cả xích giáp chiến tướng gào thét một tiếng, to lớn sóng âm khiến cho trong không khí đều xuất hiện từng đạo nhìn bằng mắt thường gặp gọn sóng.

Công kích đội phía trước nhất kỵ binh, từng cái nằm ở trong, thực lực thấp võ giả, trực tiếp liền thất khiếu chảy máu, từ trên lưng ngựa ngã quỵ. Cho dù bọn họ không ngại, nhưng là ngựa đồng dạng chịu không được cái này kinh khủng sóng âm.

Mãng lớn mãnh lớn ngựa đột nhiên ngã sấp xuống.

Nếu là tại thường ngày, những này đột nhiên ngã xuống ngựa tất nhiên sẽ cho thảo nguyên rất người tạo thành hỗn loạn.

Nhưng là hiện tại, xích giáp chiến tướng căn bản cũng không đi để ý tới những này, chỉ gặp bọn họ từng cái bước chân, chân đạp ở trên mặt đất, đại địa đều rung động ba phần. Lưu lại một cái cái sâu đạt sáu bảy tấc dấu chân.

Vừa mới bắt đầu, tốc độ của bọn hắn còn không mau, nhưng là bất quá bốn năm bước, bọn hắn liền chạy như bay.

Trong nháy mắt, xích giáp chiến tướng vọt tới thảo nguyên man nhân trước mặt.

Bọn hắn không có chút nào ý dừng lại, trực tiếp liền vọt vào thảo nguyên công kích trong đội.

Trong lúc nhất thời, hai cái quái vật khổng lồ cứ như vậy đụng vào nhau.

Nhưng là, bay tứ tung lại là kia từng cái thảo nguyên man nhân cùng ngựa của bọn hắn.

Lúc này, bọn hắn mới phát hiện, tại xích giáp chiến tướng trước người có một tầng trong suốt màu đỏ màng mỏng, như là lớp kín tường, xích giáp chiến tướng chỗ đến, liền như là máy ủi đất, quét ngang vô số man nhân.

Mà những cái kia ngã xuống man nhân, liền càng thêm thảm liệt.

Xích giáp chiến tướng thân thể sao mà chi trọng, chân to rơi chỗ, vô luận là ngựa còn là nhân loại, đều biến thành một đám bùn nhão.

Đếm không hết xích giáp chiến tướng vọt vào thảo nguyên man nhân bên trong mấy chục mét mới ngừng lại được. Lúc này trước người hắn không biết đã chất đồng nhiều ít thi thể.

Chỉ gặp binh khí trong tay của hắn vung vẩy, từ đuôi đến đầu, hung hăng nện trước người thi thể trên núi nhỏ, lập tức, vô số thi thể hướng về không trung cao bay lên, sau đó hình thành một trận thi mưa.

Lần này, đơn giản liền so mấy ném đá còn còn đáng sợ hơn, hậu phương thảo nguyên rất đại quân người, lại có vô số thảo nguyên man nhân bị trên bầu trời rơi xuống thi thể tươi sống đập chết.

Phụ cận thảo nguyên man nhân cũng có thật nhiều người ý đồ công kích xích giáp chiến tướng, nhưng là bọn hắn phát hiện, loạn đao của mình đem muốn nhìn thấy xích giáp chiến tướng thời điểm, thân thể của hắn năm tác địa phương, sẽ xuất hiện một tầng màng mỏng, loạn đao của bọn hắn căn bản là không cách nào cho xích giáp chiến tướng mang đến nửa điểm thương tổn.

"Không nên công kích những quái vật này, bọn hắn giết không chết, tất cả mọi người bay thẳng Đại Đường quân trận." Thanh âm như vậy, từ rất nhiều thảo nguyên man nhân thủ lĩnh chỗ truyền ra. Những cái kia thảo nguyên man nhân không còn có người để ý tới những quái vật này.

Tồn thương lại không đã thương được, chặt lại chặt không đến, cái này nhưng đánh như thế nào a.

Nhưng là bọn hán không công kích xích giáp chiến tướng, xích giáp chiến tướng nhưng sẽ không như vậy tùy tiện liền bỏ qua bọn hán.

Chỉ gặp trong tay bọn họ đủ loại vũ khí, có là đại đao, có là chùy, càng có mấy cái quơ Lang Nha bổng.

Chỉ gặp bọn họ thật giống như đại con ruồi, trên chiến trường không ngừng quơ. Mỗi một lần vũ khí vung vẩy, đều sẽ để rất nhiều thảo nguyên man nhân đạt được phi thiên cơ hội, dù cho đó là bọn họ cả đời này lần thứ nhất cũng là một lần cuối cùng phi thiên.

Đồ sắt, đây mới là trần trụi đồ sắt.

Xích giáp chiến tướng thân thể to lớn, nhưng là thân thể hành động lại tấn mãnh phi thường, không trung không ngừng bay lên thi thể, chưa hề liền không có đoạn tuyệt qua. Thảo nguyên man nhân từng cái tranh nhau chen lấn muốn từ hai cái xích giáp chiến tướng ở giữa trong khe hở chạy đi, nhưng là có thể chân chính trốn qua xích giáp chiến tướng sát chiêu người, thật sự là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thôi Ngọc đám người, đều ngây ngốc nhìn qua đây hết thấy, liền là Thôi Ngọc đều có một loại ngốc rơi cảm giác.

Đã từng hán đối với mấy cái này cái gọi là xích giáp chiến tướng cũng không ưa, nhưng khi hán thật khi thấy hoàn mỹ xích giáp chiến tướng thời điểm, hán mới phát hiện, ý nghĩ của mình là buồn cười biết bao.

Cái này trăm vạn thảo nguyên man nhân kém chút liền để bọn hán hô phi yên diệt. Bọn hán đau khổ chèo chống nhiều ngày, hiểm tử hoàn sinh, nhiều lần sinh tử, không biết hao tổn nhiều ít người.

Nhưng là chỉ như vậy một cái đối thủ đáng sợ, ở trước mặt đối Đại Đường xích giáp chiến tướng thời điểm, lộ ra là nhỏ yếu như vậy.

Mãnh liệt tương phản cảm giác, đừng nói là Thôi Ngọc, liền là những cái kia Đại Đường Võ Lâm các phái cao thủ đều từng cái không rét mà run.

Cho dù bọn họ không có giao thủ, có lẽ những này xích giáp chiến tướng đối phó bọn hán loại này Luyện Khí Hóa Thần trở lên võ giả cũng không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng là một môn phái cơ sở lớn nhất không phải bọn hán những cao thủ này, mà là những đệ tử kia.

Đại Đường triều đình nếu thật muốn hủy diệt bọn hán, chỉ cần một đám cao thủ, suất lĩnh dạng này mười cái xích giáp chiến tướng, bọn hán môn phái đều sẽ nhận tai họa ngập đầu.

Khi bọn hán nhìn thấy Đại Đường chinh tề trong đại quân, kia diện đón gió phiêu đăng Đại Đường hoàng kỳ, không biết thế nào, cùng nhau rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Đại Đường kỵ binh, công kích

Trận chiến tranh này không chút huyền niệm, Thôi Ngọc chỉ là nhìn trong chớp lát, liền ngồi xuống. Võ công của hán dựa vào là lực lượng của thân thể, còn có hư vô mờ mịt khí.

Mặc dù có thể thời gian dài chiến đấu, nhưng là chém giết một đêm, liền là thiết nhân cũng muốn mệt mỏi chết rồi.

Liền là Khâu Xử Cơ, Thanh Hư Đạo Trưởng dạng này Luyện Thần Phản Hư cường giả, hiện tại cũng là một mệt mỏi.

Thảo nguyên man nhân còn đang điên cuồng trùng sát. Xích giáp chiến tướng cường đại may mắn không sợ thảo nguyên man nhân. Nhưng là, thảo nguyên man nhân bên trong vẫn như cũ có cao thủ, bọn hán luôn luôn lo lắng liền xuất hiện trong đám người, đối xích giáp chiến tướng phát ra từng đạo đáng sợ công kích.

Liền phảng phất phá núi liệt thạch, dù cho cường đại như xích giáp chiến tướng, cũng vô pháp ngăn cản loại cao thủ này tập kích.

Rất cực, có một bộ xích giáp chiến tướng bị một đám cao thủ hủy đi.

Chung quanh thảo nguyên man nhân từng cái hưng phấn ngửa mặt lên trời hét dài, liêu minh từ lộ ra chỗ lỗ hổng chạy vội mà qua.

Nhưng là nếu là xích giáp chiến tướng thật là dễ dàng như thế liền có thể đánh bại, như vậy hán cũng không thể trở thành Đại Đường hoàng triều át chủ

bài .

Xích giáp chiến tướng sở thuộc cái kia phương trận, đương xích giáp chiến tướng ngã xuống về sau, liền hóa thành điểm điểm màu đỏ sương mù, giống như có một loại kỳ dị lực hấp dẫn, kia sương mù thật nhanh bay tới phương trận trước, trong chớp mắt liền dung nhập phương trận bên ngoài Huyết Sắc lồng ánh sáng bên trong.

Sau đó tại chỗ có thảo nguyên man nhân ánh mắt hoảng sợ bên trong, một bộ mới xích giáp chiến tướng từ màn sáng bên trong đi ra.

Nhưng là nếu là có tâm người lưu ý, liền sẽ phát hiện, cái này xích giáp chiến tướng so trước đó rõ ràng thấp mấy phần.

Nhưng là uy thế đồng dạng kinh người.

Chỉ gặp hấn vừa xuất hiện, liền bắt đầu khởi xướng công kích, bắt quả ngăn ngừa một thời gian uống cạn chung trà, liền một lần nữa ngăn chặn kia lỗ hổng.

Chuyện giống vậy, trên chiến trường khắp nơi diễn ra.

Mà vây quanh tại địa phương khác Đại Đường quân đội, cũng đang thông thả khép lại.

Về phần những cái kia may mắn đột phá xích giáp chiến tướng phong tỏa thảo nguyên man nhân, cũng không phải là nói bọn hấn liền có thể đào thoát thăng thiên.

Từ Đại Đường trong trận doanh, không ngừng bay ra mũi tên, không ngừng mang đi một cái cái còn mang theo hung phần nộ cười thảo nguyên man nhân.

Xích giáp chiến tướng bắt quả là Đại Đường quân đội thứ một đường phong tỏa tuyến mà thôi.

Bắt quả mưa tên dù sao chỉ có thể đối phó thảo nguyên man nhân, đối với những cái kia cường giả chân chính, loại này mưa tên cũng không thể đối bọn hấn tạo thành tổn thương gì.

Những này thảo nguyên man nhân những cao thủ từng cái trên mặt đều lộ ra đào thoát thăng thiên vui sướng.

Bọn hấn loại cao thủ này, chỉ cần có thể xông vào Đại Đường trong quân đội, bọn hấn có lòng tin có thể tại dày đặc Đại Đường trong quân đội xé mở một đường vết rách.

Sau đó để sau lưng liên tục không ngừng thảo nguyên man nhân kỵ binh tràn vào, sau đó để cái này lỗ lớn càng lúc càng lớn, cuối cùng xông mở vòng vây.

Bắt quả trong lúc này rốt cuộc muốn chết mất nhiều ít người, vậy thì không phải là bọn hấn quan tâm. Ngay tại lúc này, liền là huynh đệ của mình cũng không có thời gian quản.

Nhưng là liền tại bọn hấn sắp đến Đại Đường phương trận lúc trước, kia từng cái lồng ánh sáng màu đỏ bên trong, đột nhiên xuất hiện cái này đến cái khác chỉ có người bình thường lớn nhỏ cỡ nhỏ Xích Huyết chiến tướng, bọn hấn đã thoát ly lồng ánh sáng màu đỏ, liền thật nhanh hướng về phía trước thảo nguyên man nhân phát khởi công kích.

Một loại thật sâu cảm giác bất lực tràn ngập tại chỗ có thảo nguyên rất người tâm bên trong.

Bọn hấn không biết, Đại Đường xích giáp chiến trận đến cùng còn có thủ đoạn gì nữa, bắt quả vì sống sót, bọn hấn chỉ có thể hướng về phía trước khởi xướng công kích.

Đương tiếp xúc, bọn hấn liền phát hiện loại này cỡ nhỏ xích giáp chiến tướng từng cái đều có Tiên Thiên đại viên mãn thực lực, mà lại bọn hấn hung hãn không sợ chết, không có cảm giác đau, phòng ngự cường đại, Lực Đại Vô Cùng.

Vừa mới nhắc lên công kích cứ như vậy bị bọn này cỡ nhỏ xích giáp chiến tướng ngăn cản, đã mất đi công kích uy lực.

Lấy cỡ lớn xích giáp chiến tướng làm giới hạn, tạo thành hai cái chiến trường hỗn chiến cục diện.

Sau Phương Nguyên nguyên không ngừng mưa tên, thật giống như Đại Đường người mũi tên mãi mãi cũng dùng không hết.

Xích giáp chiến tướng không có sinh mệnh, bọn hấn may mắn không cần lo lắng, sẽ làm bị thương đến người một nhà. Càng thêm đáng sợ là, tại Đại Đường trong quân đội, không biết có bao nhiêu Thần Tiễn Thủ, tránh ở trong đó, chỉ cần có nào thảo nguyên cao thủ lộ ra sừng đầu , bọn hấn liền sẽ nhìn chăm chăm người kia, không ngừng chiếu tên bắn lên, thẳng đến kia cao thủ chết.

Thật vất vả đột phá cỡ lớn xích giáp chiến tướng ngăn cản, cũng đem chiến tuyến đẩy hướng Đại Đường phương trận trước.

Nhưng là do ở những này cỡ nhỏ xích giáp chiến tướng xuất hiện, bọn hấn chiến tuyến bắt đầu chậm rãi bị một lần nữa ép về.

Cỡ lớn xích giáp chiến tướng không ngừng ngã xuống, lại không ngừng trùng sinh. Cỡ nhỏ xích giáp chiến tướng trùng sinh tốc độ càng nhanh.

Lúc ấy gần buổi trưa, toàn bộ Đại Đường quân đội hoàn thành đối với mấy cái này thảo nguyên rất đại quân người vây kín.

Ngay tại chỗ có thảo nguyên man nhân gần như lúc tuyệt vọng, trên chiến trường xích giáp chiến tướng đột nhiên toàn bộ đình chỉ động tác, từng cái thật giống như điều như bình thường, không nhúc nhích. Cuối cùng lại tất cả mọi người trong ánh mắt kinh ngạc, hóa thành điểm điểm huyết sắc quang mang biến mất không thấy gì nữa.

Lần này, liền ngay cả Thôi Ngọc một nhóm người này đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ gặp đứng tại phía trước nhất Đại Đường trong phương trận, từng cái binh sĩ sắc mặt trắng bệch không Huyết Sắc, đầu đầy mồ hôi trực tiếp liền ngồi trên mặt đất.

Nhìn lấy bọn hãn bộ dáng yếu ớt, thật giống như sinh một con bệnh nặng đồng dạng.

Nhưng là, bọn hãn đến cái dạng này, giống như Đại Đường người của quân đội sớm liền biết đạo nhất .

Lòng ánh sáng vừa biến mất, liền từ phía sau chui ra rất nhiều người, một người cõng một người, thật nhanh lui vào Đại Đường trong quân đội biến mất không thấy gì nữa.

Thảo nguyên man nhân bắt đầu lên tiếng reo hò, không có xích giáp chiến tướng ngăn cản, bọn hãn tin tưởng mình nhất định có thể chạy ra thẳng thiên.

Dù sao Đại Đường các binh sĩ thực lực, cùng bọn hãn phần lớn tương đương.

Thế nhưng là, bọn hãn tựa hồ cao hứng quá sớm.

Xích giáp chiến tướng dị biến, rõ ràng đó có thể thấy được, Đại Đường quân đội đã sớm hiểu rõ. Dù sao hiểu rõ nhất xích giáp chiến tướng vẫn là Đại Đường quân đội.

Đương phía trước nhất phương trận lui vào Đại Đường trong quân đội về sau, từng dãy kỵ binh từ quân đội bên trong đi ra, chỉ gặp bọn họ từng cái người khoác áo giáp màu bạc, liền ngay cả ngựa bên trên đều đồng dạng khoác cái này khôi giáp dày cộm nặng nề.

Từng cái giờ cao trùng thiên dài hai mét mâu bị bọn hãn giờ lên cao cao, tại một tiếng mệnh lệnh phía dưới, bọn hãn đem trường mâu kẹp ở dưới nách, mũi thương trực chỉ thảo nguyên man nhân.

Đây là Đại Đường trọng giáp kỵ binh, từng cái thực lực cường đại, người khoác trọng giáp, liền là bình thường Tiên Thiên cao thủ, cũng vô pháp đột phá trọng giáp phòng hộ, đối bọn hãn tạo thành tổn thương.

Ngay tại thảo nguyên man nhân còn chưa có lấy lại tinh thần thời điểm. Từng tiếng chấn thiên nổi trống chi tiếng nổ lớn.

Cái này phảng phát liền là một loại tín hiệu, từng thót chờ đi Đại Đường chiến sĩ liệt mã, bắt đầu tiểu chạy, bắt quá ngắn ngủi mấy chục bước, liền đã đạt tới tốc độ nhanh nhất.

Trong lúc nhất thời, phảng phát thiên băng địa liệt, đại địa chấn chiến. Thảo nguyên một phương nhân mã bởi vì cùng xích giáp chiến tướng chiến đấu nguyên nhân, đã sớm loạn cả một đoàn, bọn hãn lúc này căn bản là không cách nào tạo thành chiến trận, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn xem Đại Đường kỵ binh hướng bọn hãn phát động công kích.

Từ chỗ cao nhìn, vô số Đại Đường kỵ binh tại công kích bắt đầu về sau, từng cái phảng phát đã sớm tập luyện vô số lần dáng vẻ, hợp thành từng cái hình tam giác công kích đội, trong nháy mắt liền vọt vào thảo nguyên man nhân trong đại quân. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 245: Đại Đường thắng chỗ, chưa từng tù binh, Đại Đường cần thiết, vì đầu của địch

Đại Đường kỵ binh hạng nặng, từng cái tính cả trên người áo giáp đều có nửa tấn trọng lượng, tăng thêm ngựa tự trọng, nói ít cũng có nửa tấn trọng lượng, cả hai tăng theo cấp số cộng, gần nặng một tấn.

Vì tạo thành chi này cường hãn kỳ binh hạng nặng đội ngũ, những này ngựa đều là áp dụng Man Thú nuôi nặng phương thức, từ nhỏ ăn đều là thiên tài địa bảo, từng cái phảng phát thành tinh.

Liên là bình thường Tiên Thiên sơ kỳ cao thủ, chỉ sợ đều không phải là những này ngựa đối thủ, chăm chú là kia toàn thân nở rộ cường hãn khí huyết chi lực, bình thường võ giả ngay cả tới gần đều không thể tới gần.

Mặc dù chỉ có cái này một vạn kỳ binh, nhưng là chỗ tổn hao, đơn giản có thể nuôi sống mười mấy lần phổ thông quân đội.

Cho nên, đương chi kỳ binh này khởi xướng công kích về sau, đơn giản thật giống như từng cái cỡ nhỏ giống như xe tăng, công vô bất khắc.

Kia trường mâu bên trên treo từng chuỗi thi thể, dưới vó ngựa, bị đục chia năm xẻ bảy man nhân, không không biểu hiện lấy chi kỳ binh này hung tàn đáng sợ.

Mà gấp theo phía sau bọn họ, liền là phô thiên cái địa Đại Đường khinh kỳ binh.

Trọng giáp kỳ binh phụ trách xé rách chiến trận của đối phương, khinh kỳ binh phụ trách vây quét.

Đã từng trong lịch sử hung hãn vô cùng, chiếm lấy thảo nguyên vô số năm thảo nguyên man nhân, tại Đại Đường chi này thiết kỵ dưới, lộ ra như là hài đồng, cả đám đều thành chờ mổ cừu non.

Nhưng là, đây hết thảy cũng không có kết thúc.

Theo tiếng thứ hai nổi trống vang lên, chung quanh như là tuyết trắng Đại Đường bộ binh, bắt đầu nhắm mắt theo đuôi hướng về trung tâm chiến trường thúc đẩy.

Bộ binh Mạch Dao sắc bén mà nặng nề, bọn hãn từng cái khuôn mặt lạnh lẽo, sát phạt quả đoán, cho dù là ngã trên mặt đất đã nhanh muốn thoi thóp thảo nguyên man nhân, bọn hãn cũng sẽ không chút do dự Nhất Dao chém xuống.

Không có một cái nào thảo nguyên man nhân quỳ xuống đất đầu hàng, bọn hãn thật giống như như bị điên, không ngừng khởi xướng rú xuống giết chết, thế nhưng lại không dùng được.

Thôi Ngọc nhìn qua máu chảy thành sông chiến trường, thở dài một hơi. Trùng thiên huyết khí cùng đại doanh phương hướng truyền đến thi xú vị, quả thực làm cho không người nào có thể thoải mái.

Liên tại chiến đấu còn đang tiến hành thời điểm, từ Đại Đường trong quân đội, nhanh chóng chạy như bay đến một đội Đại Đường kỳ binh. Chỉ gặp bên trong một cái tướng quân, toàn thân kim hoàng sắc chiến giáp, điều long uy vũ. Kim hoàng sắc áo choàng theo gió phiêu lãng.

Tất cả võ lâm cao thủ đều đứng lên đến, bọn hãn nhìn xem cái đội ngũ này hướng lấy bọn hãn tới gần.

Khi đi tới trước mặt bọn hãn về sau, bọn hãn rốt cục cũng ngừng lại. Một cái tiểu tướng hỏi thăm cái gì, tiếp lấy liền có người dẫn đầu bọn hãn, thẳng đến Thôi Ngọc cái phương hướng này đến đây.

Đương nhiên, bởi vì người nơi này quá nhiều, trên mặt đất cây ngang khắp đồng, bọn hãn cũng xuống ngựa, theo cái kia kim giáp tướng quân đi bộ đến đây.

Đương đến Thôi Ngọc trước mặt về sau, cái kia kim giáp chiến tướng đưa mũ giáp lấy xuống, lộ ra một cái gương mặt cương nghị, thành lĩnh chính là Đại Đường hoàng triều thái tử điện hạ, Lý Càn.

Lý Càn nhìn xem co quắp ngồi dưới đất Thôi Ngọc, trên mặt lộ ra kính nể thần sắc, đưa mũ giáp tiện tay đưa cho bên cạnh thân binh trong tay, liền chấp tay cúi đầu, nói ra: "Bốn quân Đại Đường hoàng triều Thái tử Lý Càn, thay mặt Đại Đường hoàng triều, thay mặt Đại Đường lê dân bách tính, cảm tạ chư vị anh hùng liều mình tương trợ, xin nhận Lý Càn cúi đầu."

Lý Càn thanh âm bên trong xen lẫn cường hãn Nội lực, thanh âm truyền khắp toàn bộ quân đội. Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn về phía Lý Càn.

Lại nhìn thấy Lý Càn chính trịnh trọng cúi đầu, sau đó đứng dậy hướng phía phương hướng khác nhau tiếp lấy bái ba bái.

Tất cả Võ Lâm võ giả lập tức nước mắt đều nhanh muốn chảy xuống. Bọn hãn xa rời quê quán, lại tới đây, vì chiến thắng thảo nguyên man nhân, không tiếc lấy thân làm mồi. Nhiều ít người chết tại nơi này.

Bây giờ thấy Đại Đường hoàng triều thái tử điện hạ đối bọn hãn chắc chắn như thế đáng vẻ, trong lòng bọn họ lập tức một cỗ nhiệt huyết bay thẳng nội tâm.

Vô số mắt người nước mắt đều chảy xuống.

Nam nhi không phải vô lễ, chỉ là chưa tới rơi lệ lúc.

Thôi Ngọc đứng người lên, nhìn xem Lý Càn, hãn làm người hai đời, đương nhiên sẽ không bởi vì loại chuyện này liền rơi lệ. Hãn ở trong lòng cảm thán,

không hổ là trời gia con cháu, một khi Thái tử, ngay tại lúc này, có thể nắm chắc cơ hội, lung lạc lòng người.

Thôi Ngọc biết, trải qua lần này một trận chiến, may mắn còn sống sót Vô Lâm võ giả, vô luận là những cái kia chương môn nhân, vẫn là may mắn còn sống sót Luyện Khí võ giả, bọn hắn đều có thể nói, kinh lịch một trận tâm linh tẩy lễ, trở lại Trung Nguyên về sau, nhất định nhất phi trùng thiên, bọn hắn chính là trong chốn vô lâm trụ cột vững vàng.

Không ra mấy chục năm, bọn hắn chính là các môn phái người nói chuyện.

Mà đám người này đối đãi Đại Đường thái độ của triều đình, cũng chính là Vô Lâm đối đãi thái độ của triều đình.

Hiện tại Lý Càn có thể thu nạp lòng người của bọn họ, coi như sau đó không cần Thôi Ngọc chuẩn bị chính ma đại chiến, chỉ cần Lý Càn có thể không đáng chuyện ngu xuẩn, dùng lời kéo thủ đoạn, bắt loạn kéo vào triều đình cùng Vô Lâm quan hệ.

Chỉ sợ Vô Lâm họa lớn trong lòng cũng đem theo thời gian trôi qua, chậm rãi trở thành Đại Đường hoàng triều nội tình cùng thực lực.

Ở trong đó cần tâm cơ cùng thủ đoạn, Thôi Ngọc tin tưởng, Lý Càn là sẽ không thiếu.

"Tạ thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Tất cả Vô Lâm võ giả từng cái mặc kệ thân thể có hay không tổn thương, đều cao giọng hô quát lên.

Lý Càn khuôn mặt trang nghiêm, dùng kính nể ánh mắt rà quét toàn bộ chiến trường.

Đương hết thấy đều an tĩnh lại về sau, Lý Càn lần nữa đối Thôi Ngọc cúi người hành lễ, nói ra: "Đa tạ đề sư. Lần này vất vả đề sư."

Thôi Ngọc lắc đầu, nhắc ngón tay chỉ một cái phương hướng. Lý Càn lần theo Thôi Ngọc chỉ hướng địa phương nhìn lại.

Phát hiện Lý Trị đang ngồi ở cách đó không xa, trên thân toàn thân đầm máu, càng là toàn thân vết đao. Lãnh Nguyệt Tiên lúc này chính một mặt đau lòng giúp hắn băng bó.

Lý Càn trên mặt lộ ra thần tình phức tạp. Cả người do dự không tiến, hắn đối Lý Trị tình cảm là phức tạp, điểm này hắn tự mình biết, Thôi Ngọc biết, Lý Trị đồng dạng biết.

"Nên quá khứ, liền để hắn tới đi. Hắn dù sao cũng là đệ đệ của ngươi." Thôi Ngọc mở miệng khuyên giải, hắn hi vọng có thể dùng lần này cơ hội, để huynh đệ bọn họ và tốt.

Lý Càn thở dài, nhẹ gật đầu. Đi hướng Lý Trị.

Động tĩnh của nơi này, Lý Trị tự nhiên là biết đến, đương Lý Càn đi hướng hắn thời điểm, hắn lập tức cũng cảm giác được. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Càn, sau đó đột nhiên đứng người lên đến, nói ra: "Chúng ta đi."

Câu nói này hiển nhiên không phải đối Lý Càn nói, Lãnh Nguyệt Tiên nhìn thoáng qua đến đây Lý Càn, lộ ra một cái nét mặt xin lỗi, liền vịn Lý Trị rời đi.

Lý Càn dừng bước, nhìn xem đi lại tập tễnh Lý Trị, lắc đầu, một lần nữa trở lại Thôi Ngọc bên người.

Lần này Thôi Ngọc cũng không có cái gì biện pháp tốt. Có lúc, có một số việc, khó khăn nhất không phải là của người khác tha thứ, mà là bản thân nội tâm phải chăng có thể tha thứ chính mình.

Hiện tại Lý Càn đã tha thứ hắn, thế nhưng là Lý Trị vẫn là không cách nào tha thứ mình, từ nội tâm của mình chỗ sâu đi tới, Thôi Ngọc không biết hắn cần bao nhiêu thời gian mới có thể tha thứ mình, nhưng là hiện tại, chắc chắn sẽ không.

Lúc này, mấy cái chương môn nhân đi tới. Nhìn xem Lý Càn hỏi: "Thái tử điện hạ, hiện tại chúng ta có thể nói nắm chắc phần thắng, sao không bắt làm sát nghiệt. Những này thảo nguyên man nhân dù sao cũng là sinh linh a!"

Thanh Hư Đạo Trưởng mở miệng. Liền ngay cả vài người khác cũng là như thế.

Bất quá những này mở miệng đều là một chút tu đạo cùng tu phật người xuất gia. Bọn hắn giáo nghĩa bên trong hoặc nhiều hoặc ít đều có một ít lòng dạ từ bi giáo nghĩa.

Cho dù là bọn hắn chiến đấu qua thảo nguyên man nhân, tại đối phương không cách nào phản kháng điều kiện tiên quyết, bọn hắn cũng lộ ra một tia lòng từ bi.

Mặc dù Thôi Ngọc đối với cái này khịt mũi coi thường, nhưng là không thể không nói, có đôi khi loại này giáo nghĩa hoàn toàn chính xác có thể Tịnh Hóa tâm linh của người ta, đạo người hướng thiện.

Lý Càn nghe vậy, quay đầu nhìn về phía chiến trường, nhàn nhạt nói ra: "Đại Đường thắng chỗ, chưa từng từ binh. Đại Đường cần thiết, vì đầu của địch."

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bọn hắn ngây ngốc nhìn xem Lý Càn, chỉ gặp ánh mặt trời chiếu xuống, Lý Càn một thân kim giáp phản xạ chương

mắt kim quang, như là thần linh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Đêm hạ trò chuyện hi vọng

Một đêm này là cuồng hoan thịnh yến, tất cả Võ Lâm võ giả đều lên tiếng hát vang, thoải mái uống, bọn hắc rết cục tính là còn sống.

Bọn hắc là may mắn, hơn năm trăm ngàn người Võ Lâm đại quân, cho tới bây giờ, chỉ còn lại bọn hắc mười vạn không đến người.

Từ thương thâm trọng, bốn chữ này căn bản là không cách nào hình dung.

Một đêm này, không có tông môn, không có tông giáo giới luật, tất cả mọi người tại càn rỡ đối với mình rót rượu. Người có thể nhìn thấy trước kia trên giang hồ đã sinh đã tử Đạo gia cùng Phật gia đệ tử, hiện tại chính ôm bình rượu xưng huynh gọi đệ.

Bên kia cũng có chính đạo cùng cao thủ của ma đạo, tại là lối om sòm.

Tất cả mọi người tại thời khắc này, đều từ bỏ dòng dõi ý kiến, bọn hắc hiện tại chỉ có một cái thân phận, cái kia chính là chiến hữu.

Có lẽ khi trở lại Đại Đường về sau, bọn hắc còn sẽ vì tông môn của mình, đã sinh đã tử, nhưng là hiện tại, bọn hắc là huynh đệ, là đồng bào, là chiến hữu.

Trong đại trường, Lý Càn đồng dạng cử hành yến hội long trọng. Từng nhánh dê nướng nguyên con, nướng bò sữa bị đã bung lên.

Từng cái chuông môn nhân cũng hành vi phóng túng, toàn bộ trong đại trường cũng là loạn thành một bầy.

Loại tình huống này, một mực tiếp tục đến đêm khuya.

Nhưng là, Thôi Ngọc phát hiện, Lý Trị cũng không có có mặt, cho nên đến nửa tràng sau, Thôi Ngọc liền ôm một vò rượu cái bình, đi ra ngoài.

Hiện tại cơ hồ mỗi người đều uống say rồi, Thôi Ngọc ra ngoài, cũng không có gây nên cái gì chú ý.

Tìm tới phòng thủ binh sĩ, một đường hỏi thăm, cuối cùng Thôi Ngọc vẫn tìm được Lý Trị, hiện tại hắc đang ngồi ở đại doanh bên ngoài trên đồng cỏ, nhìn qua tình không ngăn người, bồi tiếp hắc ngăn người, còn có Lãnh Nguyệt Tiên, cùng một vò rượu.

Mùa đông thảo nguyên, dị thường giá rét, bất quá đối với người như bọn họ tới nói. Đã sớm nóng lạnh bất xâm. Mùa đông cùng mùa hạ không khác.

Thôi Ngọc trực tiếp đi vào Lý Trị bên cạnh, nằm ở bên cạnh, kia vò rượu trong tay cùng Lý Trị đụng một cái, nói ra: "Người thật sự là thoải mái, có mỹ nữ tương bồi, rượu ngon làm bạn, nhưng khổ ta cái này người cô đơn, bị người kém chút rót nằm xuống."

Lý Trị đắc ý nhìn Thôi Ngọc một chút, ực một hớp rượu, liền đem đầu đặt ở Lãnh Nguyệt Tiên trên đùi.

Treu đến Lãnh Nguyệt Tiên mắt tròn trắng, nhưng là cũng không có đẩy ra.

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem Thôi Ngọc, tức giận hỏi: "Người làm sao chạy ra ngoài. Chúng ta không ở bên trong không có quan hệ, người chạy đến không có vấn đề sao?"

Thôi Ngọc thờ dãi một tiếng, nói ra: "Không có quan hệ gì. Bọn hắc từng cái uống đến ngay cả lão bà là ai cũng không biết."

Thôi Ngọc, treu đến Lãnh Nguyệt Tiên cùng Lý Trị mắt tròn trắng.

Lý Trị nhìn xem Thôi Ngọc, cười lấy nói ra: "Chúc mừng người."

Thôi Ngọc biết Lý Trị là tại chúc mừng mình cái gì, Thôi Ngọc lắc đầu, trên mặt cũng không có sắc thái vui mừng, nói ra: "Không có gì tốt chúc mừng. Lòng ta kỳ thật cũng không ở nơi này."

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên nghi hoặc mà nhìn xem Thôi Ngọc, từ khi bọn hắc cùng Thôi Ngọc nhìn nhau, Thôi Ngọc mỗi một bước, đều giống như là

vì hướng về quyền thế phương tiến về phía trước, nhưng là bây giờ quyền thế muốn tới tay. Nhưng là vì sao lại nói mình vô tâm quyền thế.

Bọn hắn hiểu rõ Thôi Ngọc, như là người khác nói như vậy, bọn hắn nhất định coi là, kia là người kia già mồm. Nhưng là Thôi Ngọc không phải là người như thế.

Hắn đã nói vô tâm quyền thế, vậy liền thật là vô tâm quyền thế.

Thôi Ngọc cười nhìn bọn hắn một chút, nói ra: "Muốn nghe cổ sự sao?"

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên liếc nhìn nhau, nhẹ gật đầu.

Thôi Ngọc sững hóp một cái hồn tửu. Nói ra: "Ta kỳ thật cũng không họ Thôi."

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên sững sờ, Lãnh Nguyệt Tiên lông mày nhíu lại, nói ra: "Họp lấy đến cuối cùng chỉ có một mình ta là dùng tên thật, hai người các người tốt."

Thôi Ngọc cùng Lý Trị xấu hổ cười một tiếng, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Ta bản sự phong dương quận Trương thị gia tộc chi thứ tử đệ."

Thôi Ngọc ngẩng đầu, nhìn về phía tinh không.

Hắn chậm rãi đem hắn xuyên qua trước hắn tiền thân thân thể nói ra, đương giáng tới tay gân bị chọn, trở thành phế nhân. Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên trong mắt đều là đẳng đẳng sát khí.

Tiếp lấy Thôi Ngọc nói, mình gặp được cao nhân, đem thương thế hắn chữa khỏi, cũng truyền thụ võ học, đổi tên đổi họ, xông xáo giang hồ, tận lực bồi tiếp cùng bọn hắn liên tiếp gặp nhau.

Lãnh Nguyệt Tiên trong mắt sát ý tràn ngập, nói ra: "Một cái nho nhỏ phong dương quận Trương gia, như thế ác độc, diệt chính là."

Lãnh Nguyệt Tiên từ Thôi Ngọc cổ sự bên trong, đã sớm biết Thôi Ngọc đổi cái này Trương gia căn bản cũng không có mấy may tình cảm, phảng phất một ngoại nhân.

Cho nên Lãnh Nguyệt Tiên nói nói nhằm đến cũng không có chút nào cổ kỵ, bất quá coi như Thôi Ngọc đối Trương gia còn có tình cảm, nhưng là theo Lãnh Nguyệt Tiên nữ ma đầu cá tính, quân hắn có phải là thân thích hay không, đã dám hại người, liền chặt rơi bọn hắn móng vuốt.

Thôi Ngọc lơ đãng, cười lắc đầu.

Lý Trị ngồi dậy, nhìn về phía Thôi Ngọc, hỏi: "Đừng nói lấy thân phận của ngươi bây giờ, liền là lúc trước ngươi còn không có tiến vào triều đình thời điểm, lấy thực lực của ngươi, diệt đi phong dương quận Trương gia cũng là dễ như trở bàn tay địa đi. Vì cái gì cho tới bây giờ ngươi vẫn không có động thủ."

Thôi Ngọc thở dài, nói ra: "Các ngươi không hiểu. Thù là phải báo đích. Nhưng là thù báo xong về sau đâu."

"Già mồm!" Lãnh Nguyệt Tiên tròn nhìn Thôi Ngọc một chút, nói ra: "Báo thù liền báo thù, nơi nào đến nhiều như vậy lo lắng, báo xong thù, trời cao biển rộng chẳng phải là mặc cho ngươi ngao du. Có cái gì tốt suy nghĩ nhiều."

Thôi Ngọc có chút hăm mộ Lãnh Nguyệt Tiên thoải mái, hắn nói ra: "Không giống. Ta đã từng cẩn thận nghĩ tới. Trong nhà của ta tao ngộ cùng bà bà gặp nạn. Tuyệt đối không phải chỉ có ta một người sẽ kinh lịch loại sự tình này. Cái này Thiên Hạ cùng ta có đồng dạng cực khổ tao ngộ người, đếm không hết. Cho nên, ta muốn không đơn thuần là báo thù, còn muốn cho người trong thiên hạ, lại cũng sẽ không xuất hiện loại khổ này khổ."

Thôi Ngọc trên mặt, hiện tại phảng phất lóe ra thánh nhân quang huy. Mặc dù dị tượng, nhưng lại để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lý Trị không có chế giễu Thôi Ngọc ngây thơ, mà là chân thành địa nói ra: "Cái này rất khó khăn."

"So với lên trời còn khó hơn!" Lãnh Nguyệt Tiên ở một bên nói.

"Khó lại như thế nào. Không có khả năng thì thế nào!" Thôi Ngọc đứng dậy, nhìn qua tinh không nói ra: "Như chi là bởi vì khó, liền không có ai đi làm. Như vậy chuyện này liền mãi mãi cũng không thể thành công. Chỉ cần ta đi làm. Như vậy mới có một tuyến khả năng."

Lý Trị lắc đầu, nói ra: "Đáng giá không?"

"Đáng giá không?" Thôi Ngọc thở dài một tiếng, nói ra: "Ta cũng từng bao nhiêu lần hỏi mình, đáng giá không? Nhưng là mỗi một lần đáp án của ta đều là hai chữ. Đáng giá."

Lý Trị nở nụ cười, một thân mùi rượu, hắn đứng dậy, nhìn xem Thôi Ngọc, cười lấy nói ra: "Tốt một câu đáng giá, đây mới là ta biết Thôi Ngọc. Đã ngươi cảm thấy đáng giá, như vậy ta liền đến cùng ngươi. Cùng một chỗ đáng giá."

Lãnh Nguyệt Tiên cũng đứng lên, nhìn lấy hai người bọn họ, cười lấy nói ra: "Đã đáng giá, có sao có thể thiếu đi ta. Không có ta, cái này cổ sự coi như không đặc sắc."

Thôi Ngọc cười nói: "Được. Đại trượng phu chết thì chết vậy, sinh coi như nhân kiệt, chết cũng là quý hùng. Vì Thiên Hạ, cán."

Lý Trí tấm kia tuấn khuôn mặt đẹp bên trên, treo kiên định đáng tươi cười, nói ra: "Người trong thiên hạ cùng ta không thể làm chung, ta chỉ vì người người huynh đệ này. Làm!"

Lãnh Nguyệt Tiên cũng cười lấy nói ra: "Ta liền cùng các người, xem hết trận này vở kịch! Làm!"

Ba người ngửa mặt lên trời cười dài, vò rượu gioi cao, đại cổ đại cổ rượu nước đổ vào trong miệng, quần áo thấm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Cờ trắng

Thôi Ngọc cùng hãn Võ Lâm đại quân, bọn hãn mỗi như nhiệm vụ đã Hoàn Mỹ hoàn thành, còn lại liền cùng bọn hãn không có quan hệ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Càn liền suất lĩnh bộ đội của bọn hãn xuất phát.

Mà Thôi Ngọc cùng Võ Lâm đại quân liền lưu ngay tại chỗ, chỉnh đốn quân đội, sau đó xuất phát cùng Đại Đường quân đội tụ họp.

Thôi Ngọc tin tưởng đến cái nào cái thời điểm, đoán chừng chiến đấu cũng đều đã kết thúc.

Về phần đem bọn hãn lưu lại, Võ Lâm trong đại quân ngược lại là không có có người nói cái gì xem thường bọn hãn loại hình.

Liên tục nhiều ngày chém giết, hiểm tử hoàn sinh, đã để lòng của bọn hãn mỗi một không chịu nổi. Bọn hãn hiện tại đối ở chiến trường giết địch, đương danh lập vạn, cả đám đều đã không có cái gì nhiệt huyết huyên trường.

Bọn hãn hiện tại chỉ muốn trở lại Đại Đường, trở lại tông môn của mình, nhà của mình, an an tâm tâm ngủ một giấc, sau đó có một bữa cơm no đủ.

Tàn khốc sinh tử luân hồi, đã để bọn hãn càng thêm trân quý chính mình sinh mệnh.

Từng cổ thi thể bị phân lấy ra, những cái kia là lần này chiến tử Đại Đường võ giả.

Bọn hãn đã không có cơ hội còn sống trở về, liền là đem bọn hãn thi thể mang về, cũng là một loại hi vọng xa vời.

Mấy vạn bộ thi thể, căn bản là không cách nào mang về. Huống chi rất nhiều thi thể đều đã tàn phá không chịu nổi, nhìn không ra diện mục thật sự, nếu không phải trên người bọn họ còn lưu lại Đại Đường quân sĩ quân trang áo giáp, chỉ sợ cũng không nhận ra được bọn hãn chính là chiến tử Đại Đường tướng sĩ.

Người trong thảo nguyên dầu hỏa bị tìm tới, sau đó một thùng một thùng dầu hỏa, bị tưới đến những thi thể này trên thân.

Liền ngay cả những cái kia người trong thảo nguyên cũng giống như thế. Bởi vì tại kia tầng tầng lớp lớp trong thi thể, có lẽ cũng còn có mình đồng bào thi thể, chỉ là hiện tại đã không phân rõ .

Một thanh đại hòa, cái này bọn hãn Chính Chiến phảng phát thiên trường địa cửu địa phương, cuối cùng hóa thành một cái biển lửa.

Gay mùi mùi cháy khét làm cho người buồn nôn, thế nhưng là bọn hãn từng cái nhưng không có dị sắc, có chỉ có đối với chiến tranh chết lặng.

Trận này đại hòa một mực đốt đi ba ngày, mới dừng lại. Không cần Thôi Ngọc an bài, tất cả mọi người tự phát ngăn cản , đem Võ Lâm võ giả tụ tập địa phương, đem còn chưa đốt cháy hoàn toàn thi cốt thu liễm, sau đó ngay tại chỗ đứng lên một tòa phân mộ lớn, xa xa nhìn lại, thật giống như một cái tiểu sườn đất.

Đội đến mình qua sang năm, nơi này giăng mọc đầy cỏ xanh, sau đó sẽ không bao giờ lại có tung tích. Đến lúc đó, ai cũng sẽ không nhớ kỹ, nơi này mãi táng nhiều ít sinh linh.

Đương hết thủy xử lý thỏa đáng. Đại quân lần nữa xuất phát, chỉ là lần này là hướng về trở về phương hướng. Bọn hãn muốn đi cùng Thánh Hoàng đại quân tụ họp.

Không có đi bao xa, bọn hán liền phát hiện một cỗ thảo nguyên tàn binh, bọn hán từng cái chặt vật đến cực điểm, thiếu chỉ có mấy người, nhiều cũng có mấy ngàn.

Thôi Ngọc biết, thảo nguyên man nhân hào không ngoài suy đoán bại.

Mà Thôi Ngọc đại quân, chỉ cần gặp được dạng này thảo nguyên man nhân, từng cái liền đồ ngẫu cả mất. Gặp một cái giết một cái, gặp một đội, diệt một đội.

Có thể nói một đường giết trở về.

Thôi Ngọc cũng không có ngăn cản, cũng không cần ngăn cản.

Dạng này vừa đi vừa nghỉ, một đường tiêu diệt hội quân, Thôi Ngọc một quân, rốt cục tại bốn ngày về sau, cùng Đại Đường quân đội hội sư.

Thôi Ngọc đại quân còn chưa tới Đại Đường doanh trại, liền nghe đến một tiếng tiếp theo một tiếng to rõ tiếng kèn vang lên. Một đội lại một đội Đại Đường kỵ binh chạy vội mà ra, sau đó liệt tốt đội ngũ, sau đó liền thấy Thánh Hoàng một thân kim giáp, sải bước đi ra, bên cạnh là Thái tử Lý Càn.

Sau lưng càng là đi theo rất nhiều Đại Đường danh tướng.

Thôi Ngọc tung người xuống ngựa, khom mình hành lễ.

"Mặt tướng Thôi Ngọc, tham kiến Thánh Hoàng, Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Sau lưng Võ Lâm đại quân cũng đồng dạng bắt đầu la lên.

Từng tiếng vạn tuế vang tận mây xanh.

Thánh Hoàng một mặt đáng tươi cười, nhìn xem phong trần mệt mỏi Thôi Ngọc một đoàn người. Nói ra: "Chúng tướng sĩ bình thân, trăm thay mặt Đại Đường bách tính, cảm ơn chư vị anh hùng."

Nghe được Thánh Hoàng như vậy khẳng định lời nói, bọn hán từng cái cao hứng vạn phần. Điều này nói rõ, triều đình là khẳng định bọn hán. Bọn hán lần này không màng sống chết, cuối cùng không có uổng phí.

Lại là một trận hân huyên. Thôi Ngọc đại quân bị đưa vào trong đại doanh.

Lúc này đại doanh đã sớm mở ra một khối địa phương, vì Thôi Ngọc một đoàn người bày tiệc mời khách. Mà tất cả tướng sĩ, cũng là sắp xếp xong xuôi địa phương.

Một đêm này, chú định lại là vừa múa vừa hát, phi thường náo nhiệt.

Thôi Ngọc cùng một đám chương môn nhân, theo Thánh Hoàng đến trong lều vua, nhưng là Thôi Ngọc phát hiện, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên lại không biết đi nơi nào.

Xem ra Lý Trị vẫn là không muốn cùng Thánh Hoàng gặp mặt. Bất quá điểm ấy Thôi Ngọc đã sớm đoán được.

Nhưng là Thôi Ngọc tuyệt đối không ngờ rằng chính là, vừa mới ngồi xuống, một cái tiểu nhân liền từ ngoài vương trường chạy vào, như một làn khói liền chui vào Thôi Ngọc ôm ấp.

"Táng Thổ! Ngươi tại sao lại ở chỗ này." Thôi Ngọc nhìn xem trong ngực Táng Thổ, có chút im lặng.

Táng Thổ nước mắt lượn quanh mà nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Ta nếu là tại không đến, ngươi đoán chừng liền quên ta."

Thôi Ngọc xấu hổ, trước khi lên đường hán lo lắng Táng Thổ an toàn, chết sống không để cho nàng đi theo, mà lại nàng còn không muốn trở về đến Luyện Ngục Đồng Lô bên trong. Cho nên Thôi Ngọc không có cách nào, chỉ có thể đưa nàng nhờ phúc cho Thượng Quan Lạc.

Nhưng là không nghĩ tới, tiểu nha đầu này lại vào lúc này chạy tới.

Thánh Hoàng nhìn lấy hai người bọn họ, cười lấy nói ra: "Cái này đã nha đầu, nếu là trăm không đáp ứng mang nàng đến, trăm thanh này râu ria đều sắp bị nàng lột sạch."

Thôi Ngọc không biết, Thánh Hoàng phát hiện Táng Thổ bị Thôi Ngọc lưu tại Thượng Quan Lạc nơi đó, liền đem nha đầu này nhận được mình hành cung.

Ai biết, nha đầu này làm người khác ưa thích năng lực quả nhiên không phải là dùng để trưng cho đẹp. Vậy mà để Thánh Hoàng đối nàng thích ghê gớm. Táng Thổ cũng cả ngày không lớn không nhỏ ở bên cạnh hán loạn chuyên du, thật vất vả mới cầu Thánh Hoàng đáp ứng, đưa nàng mang đến.

Thôi Ngọc khom người nói ra: "Đa tạ Thánh Hoàng, Táng Thổ niên kỷ hoàn tiểu, không hiểu quy củ, nếu là có lỗi gì, còn xin Thánh Hoàng tha thứ."

Thánh Hoàng khoát tay áo, một bộ tốt không thèm để ý bộ dáng. Nói ra: "Tốt, đã nha đầu, ta đều đưa ngươi mang đến, ngươi còn chưa tới tạ ơn trăm."

Tảng Thổ nhìn thoáng qua Thánh Hoàng, cho hắn một cái liếc mắt, liền dính tại Thôi Ngọc trong ngực, chết sống không ra.

Rước lấy một mảnh cười to.

Thôi Ngọc bắt đầu đi lắc đầu, lúc đầu hào hào một trận hội chúc mừng, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể dở hài tử.

Theo yến hội tiến hành, toàn bộ trong lầu vua một mảnh lửa nóng.

Thôi Ngọc nhìn bên cạnh Thái tử, nhỏ giọng hỏi: "Thái tử điện hạ, lần này chiến quả như thế nào."

Thái tử cười lấy nói ra: "Đại thắng, bất quá vẫn là không bằng chúng ta trước đó tiêu trừ kia chiến dịch. Lần này thảo nguyên man nhân trình sát bố trí quá nhiều. Hành tung của chúng ta sớm sớm đã bị phát hiện. Bất quá dù vậy, chúng ta cũng tiêu diệt đối phương sáu trăm ngàn người. Có thể nói là đại hoạch toàn thắng."

"Chúc mừng Thái tử." Thôi Ngọc cười nâng chén ăn mừng.

Lần này hai lần đại thắng, thảo nguyên man nhân thật vất vả tụ tập lại đại quân, có thể nói nhận lấy thảm liệt một kích. Nói là thương cân động cốt cũng không đủ.

Nửa tháng sau, đang suy nghĩ thảo nguyên chỗ sâu hành quân Đại Đường đại quân, đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì tại Đại Đường quân đội phía trước, có một đội thảo nguyên kỵ binh, ước chừng mấy ngàn người. Nhưng là cái này đều không trọng yếu, trọng yếu là, kỵ binh này đội ngũ, không chỉ treo chính là thảo nguyên vương kỳ, trọng yếu hơn là, bọn hắn đã phủ lên biểu tượng đầu hàng cờ trắng.

Thôi Ngọc tại trong đại quân nhìn xem kia cờ trắng, có chút sửng sốt, người trong thảo nguyên cái này đầu hàng, không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: 2 cái sát tài

Thôi Ngọc sờ lên cằm, âm thầm phỏng đoán thảo nguyên man nhân đây là muốn cái gì, ẩn lý thuyết, mặc dù Đại Đường kinh lịch hai trận đại thắng, thảo nguyên man nhân tổn hại binh tướng gần hai trăm vạn, đối với thảo nguyên rất người mà nói, thương cân động cốt là không giả, nhưng là còn không đến mức cứ như vậy để bọn hắn đầu hàng đi.

Thế nhưng là nếu là nói âm mưu, Thôi Ngọc thực sự không hiểu rõ, như thế mấy ngàn thảo nguyên man nhân năng cho bọn hắn mang đến cái dạng gì tồn thương.

Lần này thảo nguyên man nhân cầm đầu là một cái hơn ba mươi tuổi thảo nguyên quý tộc. Mặc dù quần áo phong cách đã là thảo nguyên man nhân dáng vẻ, nhưng là tại da thú bên trong, lại là Đại Đường đặc hữu tơ lụa sợi tổng hợp.

Thảo nguyên man nhân ngay cả cơm đều nhanh không kịp ăn, căn bản là xuyên không dậy nổi loại này lộng lẫy phục sức.

Đương thảo nguyên man nhân kỵ binh đi từ từ đi vào Đại Đường đại quân trước, liền có chuyên môn tướng lĩnh tiến đến đem hắn dẫn đến Thánh Hoàng trước mặt.

Chỉ gặp cái này thảo nguyên man nhân quý tộc, tựa hồ nhận ra Thánh Hoàng long nhan, vừa nhìn thấy Thánh Hoàng, liền lập tức phủ phục xuống tới, từ chi quỳ lạy, sau đó kính cẩn đưa cái trước sổ gấp.

Đối với đối phương vậy mà có người có thể sử dụng Đại Đường văn tự, viết thành tấu chương, Thôi Ngọc đến lúc đó không kỳ quái, một thảo nguyên man nhân trong quý tộc thịnh hành Đại Đường văn hóa, thứ hai, thảo nguyên man nhân chi trung có thật nhiều âu sầu thất bại Đại Đường người vì đó hiệu lực, thứ ba, đừng quên Ngũ Hung điện người còn tại thảo nguyên man nhân bên trong.

Chỉ là, hôm nay tới đây, Thôi Ngọc ngược lại là không có phát hiện Ngũ Hung điện người.

Thánh Hoàng theo tay đánh mở tấu chương, tùy ý nhìn lại, thời gian dần trôi qua, Thánh Hoàng trên mặt mang ngoạn vị đáng tươi cười.

Nhìn trên mặt đất quý người, Thánh Hoàng nở nụ cười, nói ra: "Trắc lực cách đồ, năm đó trăm liền nhìn người không là phạm nhân, không nghĩ tới người quả nhiên có mấy phần quyết đoán."

Trên mặt đất quý người, vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, nói ra: "Hô Gilles ngu ngốc vô năng, vậy mà lòng lang dạ thú, gan dám mạo phạm Đại Đường thiên uy. Tội thân mặc dù lực khuyên hô Gilles, nhưng là hô Gilles đã bị mờ heo làm tâm trí mê muội, tin vào kia Ngũ Hung điện người mê hoặc. Hiện tại các đại thảo nguyên bộ tộc đều đối hô Gilles bất mãn. Chúng ta đã đem hô Gilles chém đầu, đáng tiếc Ngũ Hung điện người quá mức giáo hoạt, để bọn hán chạy thoát rồi. Bất quá Thánh Hoàng bệ hạ xin yên tâm, thảo nguyên ta man nhân ôn hòa sẽ không để lấy bọn này phản tặc, ôn hòa đem bọn hán toàn bộ bắt được. Giao cho Thánh Hoàng bệ hạ xử lý."

Thôi Ngọc lông mày nhíu lại, không nghĩ tới cái này thảo nguyên man nhân Đại Đường nói vậy mà như thế tốt, nếu không phải hán hiện tại một thân thảo nguyên man nhân trang phục, nếu là tại Đại Đường gặp được, Thôi Ngọc thật đúng là nhận không ra đối phương là thảo nguyên man nhân.

Trắc lực cách sách tranh xong, phui tay, lập tức liền có một cái thảo nguyên man nhân bụng lấy một cái hòm gỗ lớn từ đưa đi lên.

Trắc lực cách đồ kết quả về sau, thả trước người, đem hộp gỗ mở ra, bên trong rõ ràng là một cái đầu người. Bất quá hiển nhiên trải qua xử lý, có chút biến hình.

Nhưng là Thánh Hoàng vẫn là thứ liếc mắt một cái liền nhận ra cái này đầu người chủ nhân, liền là thảo nguyên man nhân Khả Hãn vương, hô Gilles.

Thôi Ngọc ở hậu phương, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn xem cái này trắc lực cách đồ, cái này trắc lực cách đồ chính là thảo nguyên vương, hô Gilles sinh đôi đệ đệ, cũng là thảo nguyên vương đình quyền thế kinh thiên đại Khả Hãn.

Nếu là luận trí tuệ cùng vũ dũng, trắc lực cách đồ cũng không so hô Gilles kém bao nhiêu.

Nhưng là hán sinh ra liền không bị trước thảo nguyên Vương sở vui, thêm nữa hán chỉ là thứ tử, cho nên mới vô duyên thảo nguyên vương vương vị.

Nhưng là tuyệt đối không ngờ rằng, hán vậy mà bất lấy cơ hội lần này, đem phát động binh biến, đem hô Gilles chém đầu, mình leo lên vương đình bảo tọa.

Thánh Hoàng cũng không nói gì thêm, mà là đem trong tay tấu chương tiện tay đưa cho Thái tử, ra hiệu Thái tử cùng Thôi Ngọc nhìn một chút.

Lần xuất chinh này, đi theo tại Thánh Hoàng bên người đều là một chút Võ tướng, để bọn hán xông pha chiến đấu vẫn được, nhưng là loại này trị quốc đại sự, Thánh Hoàng là sẽ không thương lượng với bọn họ .

Thái tử khom người tiếp nhận, cùng Thôi Ngọc nhìn lại.

Quả nhiên, sự tình giống như Thôi Ngọc suy đoán. Đây là các đại thảo nguyên bộ lạc liên danh xin hàng sách.

Bên trong nói lên hô Gilles phân công Ngũ Hung điện người, tin vào Ngũ Hung điện sàm ngôn, đồng thời lòng lang dạ thú, ý đồ đối Đại Đường hoàng triều làm loạn.

Lần này chư bộ lạc liên hợp, lật đổ hô Gilles thống trị, đồng thời lung bắt Ngũ Hung điện cao thủ, hiện tại bọn hán đề cử trắc lực cách đồ làm đại biểu, đến đây hướng Thánh Hoàng bệ hạ xin hàng.

Thánh Hoàng không để ý đến trắc lực cách đồ, liền để hán như vậy quý, cũng không nói chuyện, nhìn thấy Thôi Ngọc cùng Thái tử đã đem xin hàng sách xem hết, mới nói ra: "Nói nói cái nhìn của các người. Chuyện này nên làm như thế nào."

Thái tử không chút do dự nói ra: "Phụ hoàng, không trách nhi thần lòng nghi ngờ trọng, nhi thần hoài nghi đây là trá hàng."

Thôi Ngọc cũng nhẹ gật đầu, nói ra: "Thảo nguyên man nhân như thế hao hết trắc trở triệu tập các bộ binh mã, tạo thành đại quân, vậy mà như thế tiện liền đầu hàng. Quả thực không làm cho người ta hoài nghi. Mà lại, coi như không phải trá hàng, cũng có thể là là thảo nguyên man nhân kế hoãn binh."

Thánh Hoàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Không tệ, nhưng là thảo nguyên rất người đã xin hàng, trăm cũng không thể cứ như vậy đem bọn hán toàn giết đi. Các người nhưng có tốt kế sách, nói nghe một chút."

Thái tử cùng Thôi Ngọc lâm vào trầm mặc, sau đó Thái tử trước mở miệng nói ra: "Mặc kệ hán có phải là thật hay không hàng, chúng ta trực tiếp giết chính là. Vô luận lần này thảo nguyên man nhân là bởi vì loại nguyên nhân nào đến xâm chiếm ta Đại Đường, cũng không thể dễ dàng như thế liền bỏ qua bọn hán. Nếu là chúng ta lần này liền dễ dàng như vậy buông tha bọn hán, khó đảm bảo Đại Đường chung quanh cái khác chư quốc học theo, đánh thắng được liền được một tác lại muốn tiến một thước, đánh không lại liền đưa lên thư xin hàng. Thực sự có sai lầm ta Đại Đường uy nghiêm. Như là theo Chiếu nhi thần ý tứ. Đương đồ thảo nguyên man nhân một nửa nhân khẩu, mới có thể lui binh."

Thái tử Lý Càn lúc nói lời này, mặc dù mặt không biểu tình, nhưng lại để cho người ta nhìn xem có loại Địa Ngục sát thần cảm giác.

Mà lại giữa bọn hán nói chuyện, cũng không có tị huy quý ở phía dưới trắc lực cách đồ, nghe được Thái tử Lý Càn nói như vậy, bị hù cả người đều nằm trên đất, trên trán hạt đậu một kích cỡ tương đương mồ hôi lạnh, cùng trời mưa giống như , càng không ngừng rơi. Cho dù ở dạng này rét lạnh mùa đông,

cũng không thể ngăn cản.

Thôi Ngọc một bên nghe, một bên giữ im lặng, hán hôm nay lại một lần đổi mới đối Thái tử Lý Càn nhận biết.

Thôi Ngọc không nghĩ tới, ngày bình thường bá khí thái tử điện hạ, sát tính lại to lớn như thế. Há miệng liền muốn diệt người nửa tộc.

Phải biết thảo nguyên man nhân nhân khẩu mấy ngàn vạn, nếu là tàn sát một nửa nhân khẩu, vậy nhưng mang ý nghĩa chỉ ít hơn hai ngàn vạn man nhân đầu một nơi thân một nẻo.

Chỉ sợ đến lúc đó, trên thảo nguyên thật liền hoang tàn vắng vẻ .

Nhưng là Thánh Hoàng lại gật đầu cười. Cũng không có trách cứ Thái tử Lý Càn lại có nặng như vậy sát tính.

Thôi Ngọc nhìn thấy Thánh Hoàng đáng vẻ, lập tức im lặng, hán quên đi, vị này chủ năm đó còn là Thái tử thời điểm, kia sát tính so với Lý Càn càng khủng bố hơn.

Tưởng tượng năm đó, thảo nguyên man nhân gần hơn một trăm triệu nhân khẩu, liền là bị hiện tại Thánh Hoàng, dẫn người đồ sát toàn bộ thảo nguyên thầy ngang khắp đồng, thảo nguyên man nhân dùng gần năm mươi năm mới tính tăng trưởng ngàn vạn nhân khẩu.

Muốn là dựa theo bọn hán dạng này giết tiếp, chỉ sợ thảo nguyên sớm muộn có một ngày, liền thật không có người sống.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Trác lực cách đồ

Nhìn thấy hai người phụ tử bọn hán bộ dáng như vậy, đừng nói trác lực cách đồ hiện tại đã dọa bảy . Liền là Thôi Ngọc cũng không thể để bọn hán làm như vậy.

Gần hơn hai ngàn vạn người, không phải hơn hai ngàn vạn con kiến, không nói gì cũng không thể cứ như vậy giết.

Nghĩ như vậy đến không phải Thôi Ngọc Thánh Mẫu, mà là Thôi Ngọc sớm đã đem thảo nguyên nhìn thành là Đại Đường về sau hậu viện.

Đại Đường chỗ Trung Nguyên, lấy nông nghiệp vì nước bản, không sự tình chăn nuôi. Dù cho có một bộ phận chăn nuôi người, đem so sánh với thảo nguyên rất người mà nói, liền giống với học sinh tiểu học cùng sinh viên tương đối.

Thảo nguyên man nhân chăn nuôi đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm . Chăn nuôi đã trở thành chảy xuôi tại dòng máu của bọn họ bên trong bản năng .

Mà Đại Đường cần chiến mã, chăn nuôi mới có thể sản xuất dê bò thịt, đây đều là người trong thảo nguyên mới có thể càng có thể phát huy bọn hán sở trường địa phương.

Nếu để cho Đại Đường người đến cán, tuyệt đối không phải thời gian ngắn liền có thể hoàn thành.

Mà lại Đại Đường người có thổ tình tiết nghiêm trọng, nếu là giết sạch những này thảo nguyên man nhân sau đó đem Đại Đường bách tính di chuyển đến thảo nguyên, không nói trước về sau chăn nuôi nghiệp phát triển, liền là Đại Đường nội bộ, cũng sẽ lâm lòng người bàng hoàng.

Mà lại, thảo nguyên man nhân đối với nuôi thả ngựa tuyệt đối phải thắng qua Đại Đường.

Đừng nhìn Đại Đường quân đội đem thảo nguyên man nhân giết tới quân lính tan rã, đó là bởi vì Đại Đường có được công việc quản gia chiến trận phụ tá, tiền có thể công, lui có thể thủ.

Tưởng tượng ở kiếp trước thế giới, Đại Tổng đối chiến xung quanh mấy cái Hồ tộc, Khiết Đan, Kim Triều các loại, mỗi lần chiến đấu, thắng nhiều bại ít, vì cái gì?

Cũng là bởi vì Đại Tổng thiếu đi Yên Vân mười sáu châu, không có nuôi thả ngựa chuồng ngựa, Tổng triều trong mắt lại là ngựa. Mặc dù có thể đánh bại người Hồ, nhưng căn bản liền không cách nào đánh tan đối phương, càng không cách nào cho đối phương mang đến lớn tổn thương.

Cho nên, Thôi Ngọc tuyệt đối không cho phép Đại Đường xuất hiện loại tình huống này.

Xích giáp chiến trận là cường đại, nhưng là trên thế giới này mãi mãi cũng không có có vô địch vũ khí. Sớm muộn cũng có một ngày, xích giáp chiến trận sẽ không bao giờ lại là Đại Đường vô địch chi nhận.

Mà lại mình cùng Thánh Hoàng đã sớm bày ra tốt, dùng kế hoạch trăm năm đến từng bước suy yếu thảo nguyên, sau đó để người trong thảo nguyên trở thành Đại Đường trại chăn nuôi.

Thánh Hoàng tự nhiên minh bạch, hẳn chỉ là hết sức hài lòng Lý Càn, đều nói một tướng thành danh Vạn Cốt khô, vì một Hoàng giả, càng sâu như thế.

Phải biết, Đại Đường hoàng triều long ý không phải lát thành tại Đại Đường thổ địa bên trên, kia là lát thành tại trong núi thây biển máu.

Một vị Hoàng giả, có thể vô năng, lại không thể không xương khí. Nếu là Lý Càn hời hợt liền tha thứ đối phương, hoặc là chỉ là đề nghị tiếp tục tiến đánh thảo nguyên man nhân, Thánh Hoàng ngược lại phải thất vọng.

Hắn ngừng đầu nhìn một chút Thôi Ngọc, nói ra: "Đế sư nhưng còn có ý nghĩ khác, cứ nói đừng ngại."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nhưng là hắn lại thấp giọng, nói ra: "Vi thần cũng không tán thành tàn sát đối phương một nửa nhân khẩu. Phải biết, Thánh Hoàng cái này cùng kế hoạch của chúng ta bất lợi. Thảo nguyên man nhân cự Binh hơn bốn trăm vạn, hiện tại đã tổn thất hơn một phần ba. Đã có thể nói là tổn binh hao tướng, thương cân động cốt. Lại nói, nếu là chúng ta hùng hổ dọa người, tùy ý tàn sát thảo nguyên man nhân, Thuyết Bất Đắc liền sẽ làm cho thảo nguyên man nhân chó cùng rứt giậu. Đến lúc đó, dù cho ta Đại Đường quân đội vô địch, cũng sẽ tổn thất rất nhiều binh sĩ. Tại ta Đại Đường bất lợi."

"Kia đế sư có ý tứ là?"

"Hiện tại chúng ta đầu tiên phải biết là, người trong thảo nguyên có phải thật vậy hay không hàng. Nếu là trá hàng, như vậy chúng ta tự nhiên phải đánh thế nào liền đánh như thế nào, nếu là thật sự hàng. Như vậy chúng ta lần xuất chinh này, lao sư động chúng, tự nhiên không thể tay không mà về."

Thánh Hoàng tự nhiên biết, Thôi Ngọc ý tứ. Nói ra: "Đã đế sư nói như vậy, như vậy trăm liền đem chuyện này giao cho đế sư người. Thái tử cũng từ bên cạnh hiệp trợ."

Nói xong, Thánh Hoàng liền đứng dậy rời đi.

Trác lực cách đồ còn trên mặt đất nằm sấp đâu, liền thấy Thánh Hoàng cùng bên cạnh Thôi Ngọc thấp giọng nói gì đó, nhưng là hắn cũng không dám đi nghe lén. Nhưng là hắn cũng biết, hiện tại hai người nói liền là quan tại bọn hắn xin hàng sự tình.

Trong lòng long động, đương Thánh Hoàng đứng dậy rời đi, trác lực cách đồ trực tiếp liền mộng rơi mất. Đây là mấy cái ý tứ.

Ngay tại trác lực cách đồ không biết nên làm sao bây giờ thời điểm. Lý Càn nói ra: "Người đứng lên trước đi, theo ta nhập sổ, Thánh Hoàng đã đem các người xin hàng sự tình, giao cho bốn quân cùng đế sư hai người xử lý."

Nói, Lý Càn liền cùng Thôi Ngọc quay người rời đi.

Trác lực cách đồ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, mặc dù không biết bọn hắn đến cùng chuẩn bị cầm thảo nguyên man nhân thế nào, nhưng nhìn Thánh Hoàng cùng Thái tử dáng vẻ, là không định đồ sát thảo nguyên man nhân, đến chấn nhiếp chung quanh nước phụ thuộc.

Hơn nữa nhìn vừa rồi dáng vẻ, rõ ràng chính là cái này đế sư cho mình nói lời hữu ích, nghĩ thâm đội chút nữa nhất định phải hảo hảo nịnh bợ nịnh bợ vị này đế sư.

Mặc dù hắn vẫn luôn từ hồ Gilles trong miệng nghe được cái này Đại Đường đế sư như thế nào đến, hôm nay mới tính thật mở rộng tầm mắt.

Thánh Hoàng cùng thái tử diện hạ rõ ràng đàng đàng sát khí đáng vẻ, muốn huyết tẩy thảo nguyên Man tộc các bộ, nhưng là vị này đế sư, chỉ là hời hợt mấy câu, liền để Thánh Hoàng cùng Thái tử từ bỏ quyết định này.

Nói vịnh sùng có thừa kia đều không đủ hình dung.

Tại tiểu tướng dẫn đầu dưới, trác lực cách đồ mang lãnh mấy thân binh, còn có mấy cái rương gỗ nhỏ tử, nhắm mắt theo đuôi đi theo tiểu tướng sau lưng, hướng về nghị sự đại tướng đi đến.

Kia khúm núm đáng vẻ, không có chút nào thảo nguyên man nhân Vương tộc khí khái, ngược lại là có vẻ hơi hèn mọn.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn từ một nơi bí mật gần đó nhìn xem trác lực cách đồ cái dạng này, Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Cái này mới thảo nguyên vương quả nhiên không phải một nhân vật đơn giản."

Lý Càn lại chẳng thèm ngó tới, nói ra: "Như thế không có anh hùng khí khái, nhu nhược hèn mọn một người, vậy mà cũng có thể được đế sư như thế đánh giá."

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Thái tử là không biết cái này trác lực cách đồ sự tích, Thái tử nhưng biết trác lực cách đồ bốn chữ này có ý tứ là cái gì?"

Lý Càn lắc đầu.

Thôi Ngọc nói ra: "Tại thảo nguyên ngữ bên trong, đây là không biết sợ ý tứ. Cái này trác lực cách đồ, trời sinh tính như sói, ba tuổi còn đang bú sữa."

Lý Càn nhin không được cười lên, nói ra: "Ba tuổi còn đang bú sữa, loại người này quả thực buồn cười."

"Thái tử nhưng biết, trác lực cách đồ ba tuổi bú sữa lúc, kiểu gì cũng sẽ cắn nát hân vú em * sau đó sữa hòa với huyết thủy ăn."

Thôi Ngọc, nhất thời làm Lý Càn biến sắc, trên mặt có loại phạm buồn nôn biểu lộ.

Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Người này từ nhỏ trời sinh tính như sói, giao hoạt tàn nhẫn, mặc dù người trong thảo nguyên sùng bái sói, cũng lấy sói vì đồ dâng, nhưng là như thế sói tính một người, tại tôn trọng đơn giản vũ dũng thảo nguyên man nhân bên trong lộ ra khác loại. Mà lại cái này trác lực cách đồ, tuyệt đối không muốn Thái tử bây giờ nhìn cái dạng này. Cái dạng này đều là hân giả vờ."

Lý Càn lần nữa nhìn thoáng qua trong quân doanh, khúm núm, khúm núm trác lực cách đồ, như thế nào cũng vô pháp cùng Thôi Ngọc trong miệng người kia đánh đồng.

Thôi Ngọc nói ra: "Một cái kẻ thất bại, liền muốn có thất bại người đáng vẽ, Thái tử, nếu là chúng ta ở vào hân tình trạng này bên trong, chúng ta phải chăng có thể giống hân dạng này, khúm núm, sống tạm cầu sinh."

Lý Càn thở dài một hơi, nói ra: "Không thể!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Công phu sư tử ngoạm

Dù cho Lý Càn không muốn thừa nhận, nhưng là vẫn không thể không thừa nhận, nơi xa đi qua trác lực cách đồ là một cái gian hùng nhân vật.

Nhìn thấy hân đã tại tiểu tướng dẫn đầu hạ tiến lều trại. Thôi Ngọc vỗ vỗ Lý Càn bả vai, nói ra: "Tốt. Chúng ta cũng đi vào đi."

Lý Càn nhẹ gật đầu.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn vừa tiến vào đại trường, liền phát hiện trác lực cách đồ cùng hân mấy tên thù hạ nhóm chính cẩn thận đứng tại trong đại trường, dù cho chung quanh có rất nhiều ghế trống, bọn hân vẫn như cũ lựa chọn đứng đấy, đồng thời thân thể khom người xuống, tư thái thả rất thấp.

Thôi Ngọc cùng Lý Càn liếc nhìn nhau, lần nữa đối người này coi trọng mấy phần.

Không đề ý đến trác lực cách đồ, Lý Càn cùng Thôi Ngọc liền đều tự tìm vị trí ngồi xuống.

Lý Càn mặc dù không có một mặt đáng tươi cười, nhưng là cũng không trở thành cảm sắc mặt cho trác lực cách đồ nhìn, như vậy, liền lộ ra làm mất thân phận.

"Trác lực cách đồ thân vương, mời ngồi đi."

Trác lực cách đồ cẩn thận nhìn thoáng qua Lý Càn, cười lấy nói ra: "Nơi này nơi đó có tội thần chỗ ngồi, tội thần đứng đấy liền tốt. Đứng đấy liền tốt."

Lý Càn nhướng mày, nói ra: "Hai nước chúng ta giao chiến, mặc kệ là nguyên nhân gì, nhưng là nguoi dù sao cũng là một cái thân vương, nếu đề cho nguoi giống cái hạ nhân đứng đấy, chẳng phải là nói ta Đại Đường không phong độ chút nào."

Nhìn thấy Lý Càn không giống làm bộ, trác lực cách đồ lúc này mới thiên ân vạn tạ ngồi xuống.

"Lần này, Thánh Hoàng bệ hạ mệnh đề sư phụ trách chỗ đề ý đến các nguoi xin hàng công việc, bốn quân chi là cùng đi. Tất cả có chuyện gì, liền cùng đề sư nói đi. Bốn quân liền ở một bên nghe." Lý Càn nói xong, liền cảm lên bên người chén trà, thanh thổi hai lần nhiệt khí, chậm rãi thưởng thức trà, giống như chuyện này liền thật cùng hân không có quan hệ.

Trác lực cách đồ nghe được sững sờ, hân nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Thái tử điện hạ nói không sai, chuyện này Thánh Hoàng bệ hạ đã giao cho hạ quan phụ trách. Cho nên, trác lực cách đồ thân vương, liền đem các người xin hàng điều kiện nói ra đi. Có hạ quan cái này nghe."

Trác lực cách đồ nhìn thoáng qua Lý Càn, sau đó mới đem ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc, cau mày cúi đầu một trận.

Thôi Ngọc cũng không thúc giục, nhìn trác lực cách đồ không nói lời nào, hẳn cũng không nói chuyện.

Bất quá, cũng không có đợi bao lâu, trác lực cách đồ nói ra: "Thượng quốc bởi vì hô Gilles tùy ý làm bậy, khiến cho thượng quốc xuất binh giảo tặc, có thể nói lao sư viễn chinh. Thảo nguyên ta mặc dù không phải cái gì giàu có chi địa, nhưng là cũng còn có thể xuất ra một vài thứ, đền bù một chút. Dù sao cũng không thể để cho ta thượng quốc các tướng sĩ bạch phí công rồi khí lực."

Thôi Ngọc nghiêng ngẫm mà nhìn xem trác lực cách đồ, gia hỏa này mở miệng một tiếng ta thượng quốc. Nói mình giống như liền là Đại Đường người, quả thực không muốn mặt.

Thôi Ngọc cũng không vạch trần, cũng không rơi hấn mặt mũi, cười lấy nói ra: "Vậy theo thân vương ý nghĩa, là chuẩn bị dâng lên một chút bồi thường, đến đền bù ta Đại Đường."

Trác lực cách đồ không ngừng cúi đầu khom lưng, bồi cười lấy nói ra: "Đề sư anh minh, chỉ là không biết đề sư ý như thế nào."

"Có thể a, không đối gạt thân vương, ta cũng là ý tứ này. Dù sao hai nước giao chiến, bất luận thắng thua, khổ vẫn là hai chúng ta quốc tri hạ bình dân bách tính. Thêm bên trên trên chiến trường, dù sao huyết xương lũ lũ. Thánh Hoàng bệ hạ nhân từ, cũng không đành lòng nhìn thấy sinh linh đồ thán. Thân vương người có thể nhận thức đến điểm ấy, đây ắt hô Gilles chính sách tàn bạo, nghĩ đến hẳn là mình bạch."

Trác lực cách đồ sững sờ, hẳn liên tục không ngừng gật gật đầu, nói ra: "Nói là, nói đúng lắm. Thánh Hoàng bệ hạ nhân từ, trác lực cách đồ vô cùng cảm kích, người trong thảo nguyên vô cùng cảm kích."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, trên mặt treo hơn mấy phần ý cười, một bộ trẻ nhỏ dễ dạy dáng vẻ, tiếp lấy nói ra: "Kỳ thật đi, Thánh Hoàng bệ hạ nhìn thấy thân vương các người suất bộ đầu hàng, đã muốn như vậy lui binh, nhưng là Thân vương điện hạ, người nói, ta Đại Đường xuất chinh vừa đến, tổn hại Bình mấy triệu người, riêng này bỏ mình tướng sĩ an gia trợ cấp phí tổn cái kia chính là một cái thiên văn số tự. Mà lại ta Đại Đường là đến cho thảo nguyên mang đến yên ổn bình an. Thân vương đương nhiên sẽ không cứ như vậy để cho ta Đại Đường tướng sĩ tay không mà quay về, ngài nói đúng đi."

Lần này, đừng nói là trác lực cách đồ, liền là Lý Càn đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn xem Thôi Ngọc.

Bọn hắn tổng cộng xuất binh mới nhiều ít người, tử trận người là không ít, nhưng là phần lớn đều là Vô Lâm võ giả tạo thành quân đội, coi như tăng thêm Đại Đường hai lần chiến dịch hao tổn người, tính toán đầu ra đây, nhiều nhất liền bỏ mình không đến bốn mươi vạn người, ngược lại là thảo nguyên man nhân, tổn thất nhân mã gần hai trăm vạn.

Cái này bốn mươi vạn người tới Thôi Ngọc miệng bên trong, làm sao biến thành mấy trăm vạn.

Mà lại cái này "Số" chữ dùng quá tốt rồi. Một trăm vạn là mấy trăm vạn, chín trăm vạn cũng là mấy trăm vạn.

Trong lúc này khác biệt nhưng lớn lắm.

Trác lực cách đồ chỉ cảm thấy trán không ngừng chảy mồ hôi, ngược lại là phía sau hắn mấy cái thân vệ, đối với trong này đạo đạo không rõ ràng cho lắm, ngược lại là không có cảm giác gì.

Trác lực cách đồ hiện tại đã có loại thật không dám nói chuyện cảm giác.

Hắn hiện tại đã nhìn ra, cái này đề sư tuyệt đối so Thánh Hoàng còn muốn hắc, đây là muốn công phu sư tử ngoạm, coi hắn là dê béo làm thịt a.

Trác lực cách đồ từ trong ngực lấy ra một cái khăn gấp, dùng tay run rẩy xoa xoa mình trán mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm tính toán mình lần này mang tới đồ vật phải chăng đủ, nhưng là vô luận như thế nào tính, trác lực cách đồ đều cảm thấy, mình chút đồ vật kia tuyệt đối không cách nào kê khai Thôi Ngọc cái này tham lam Tỳ Hưu.

Nhưng là nếu là mình không đưa đầu ra, để Thôi Ngọc làm thịt bên trên Nhất Dao, như vậy Đại Đường là tuyệt đối sẽ không lui binh.

Ngẫm lại hiện tại tình cảnh của mình, cái này Nhất Dao xem bộ dáng là không nói gì cũng vô pháp tránh khỏi.

Trác lực cách đồ như là đã bỏ nhiệm, nhậm chức mệnh nhìn về phía Thôi Ngọc, hỏi: "Không biết đề sư cảm thấy, thảo nguyên ta bồi thường bao nhiêu thứ, mới có thể trấn an Đại Đường tướng sĩ."

Thôi Ngọc không trả lời ngay, mà là ngón tay tại cái ghế trên lan can nhẹ nhàng gõ, qua rất lâu, mới nói ra: "Như vậy đi, hạ quan cũng không phải tham lam hạng người, đã thân vương như thế thành khẩn, như vậy thì bồi một điểm trò chuyện tỏ tâm ý đi."

Trác lực cách đồ sững sờ, không biết Thôi Ngọc thay đổi thể nào tính tình, liền ngay cả Lý Càn đều không dám tin tưởng nhìn xem Thôi Ngọc.

Trước đó nhìn Thôi Ngọc dáng vẻ, trác lực cách đồ cũng định làm xong chịu làm thịt chuẩn bị, nhưng là Thôi Ngọc ý biến đổi, đây là không định sư tử há mồm. Trác lực cách đồ không chút nào đi xem Lý Càn sắc mặt khó coi, một mặt hưng phấn mà nhìn xem Thôi Ngọc. Thăm nghĩ, kết thúc về sau,

nhất định phải cho cái này để sư dâng lên một món lễ lớn.

Chỉ gặp Thôi Ngọc chậm rãi nói ra: "Thảo nguyên người sinh sống khôn khéo, ta Thánh Hoàng bệ hạ nhân tâm, đương nhiên sẽ không nhân tâm nhìn xem các người chịu khổ. Hạ quan cũng thể lượng Thánh Hoàng tâm, cho nên cái này bồi thường khoản nha, cứ như vậy đi."

"Ba ngàn vạn lượng Hoàng Kim, chín ngàn vạn hai Bạch Ngân, một ngàn vạn dê đầu đàn, một ngàn vạn con trâu, ba trăm vạn thớt ngựa tốt, năm trăm vạn tấn tốt nhất than đá. Ân, cứ như vậy đi. Thân vương điện hạ người xem coi thế nào."

"Phù phù" một tiếng, trác lực cách đồ cái này luyện tinh hóa khí cao thủ, cứ như vậy từ trên ghế ngã xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất, ngậy ngốc nhìn về mặt ôn hòa nụ cười Thôi Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Đàm phán

Thôi Ngọc công phu sư tử ngoạn, quả thực đem trác lực cách đồ dọa sợ. Không nói trước kia thiên văn sở tự Hoàng Kim Bạch Ngân, cũng chỉ là kia mấy ngàn vạn súc vật, nếu là trác lực cách đồ thật kêu đi ra, như vậy có thể nói, hiện tại thảo nguyên man nhân các đại bộ lạc, sẽ tại cái này giá lạnh mùa đông bên trong, chết công một nửa người.

Đây là tốt dự đoán, nếu là một cái không tốt, thảo nguyên man nhân chỉ cần muốn tồn thất một phần ba nhân khẩu.

Mà lại tốt nhất than đá, những này trác lực cách đồ cũng không muốn đáp ứng, mặc dù trong thảo nguyên than đá tài nguyên phong phú, có thật nhiều mỏ than đều là lộ thiên tồn tại, nhưng là bọn hắn cũng vô pháp đào móc, đến một lần trong thảo nguyên thiếu khuyết đồ sắt, mà đến đào than đá cần rất nhiều chuyên nghiệp kỹ xảo.

Đã từng thảo nguyên man nhân cũng ý đồ đào than đá, dùng để tại các đại man nhân bộ lạc tại giá lạnh bên trong sưởi ấm, nhưng là còn không chờ bọn hắn đào xong, liền phát sinh đồ sụp, mấy lần qua đi, thảo nguyên man nhân mặc dù không có đình chỉ đào móc, nhưng là bọn hắn chỉ có thể dùng nhất là vùng về phương pháp, trực tiếp từ trên hướng xuống, đại diện tích đào móc.

Loại chuyện này tốn thời gian phí sức, nếu nhân viên quá nhiều, các đại bộ lạc đem thiếu khuyết rất nhiều sức lao động, ảnh hưởng chăn nuôi.

Phải biết, thảo nguyên man nhân sinh tồn cơ sở, liền là chăn nuôi nghiệp.

Dù cho cho tới bây giờ, ra mấy cái cỡ lớn bộ lạc bên ngoài, phần lớn thảo nguyên Man tộc, vẫn là dùng lấy cỏ lão phương pháp, đốt phân trâu sưởi ấm.

Mà kia Hoàng Kim Bạch Ngân, thảo nguyên man nhân là thật không có. Dùng nhìn thảo nguyên lớn như thế, nhưng là trong thảo nguyên cơ hồ còn ở vào lấy vật đổi vật thời đại, cho dù những năm này cùng Đại Đường ở giữa bù đắp nhau, có chút thương mại, nhưng là coi như đem toàn bộ thảo nguyên lật cái úp sấp, đều khó có khả năng lại nhiều tiền như vậy.

Trác lực cách đồ cơ hồ quỳ trên mặt đất. Nói ra: "Không có khả năng, ta trong thảo nguyên không có nhiều như vậy vàng bạc, ta nói là sự thật, coi như đem thảo nguyên lật một lần, cũng tìm không ra nhiều như vậy vàng bạc tới. Mà lại như là dựa theo để sư ý tứ, đem những này dê bò ngựa, còn có than đá. Lấy ra, thảo nguyên ta man nhân chỉ sợ ngay cả mùa đông này đều không vượt qua nổi. Có diệt tộc họa."

Lý Càn một bên nhìn xem, trên mặt mặc dù mặt không biểu tình, nhưng là đã đổi Thôi Ngọc lòng dạ hiểm độc sợ hãi người. Hắn đã sớm biết, Thôi Ngọc tất nhiên sẽ công phu sư tử ngoạn, nhưng là tuyệt đối không ngờ rằng, Thôi Ngọc khẩu vị vậy mà hơi lớn như vậy.

Lý Càn biết, thảo nguyên man nhân dù cho liều mạng diệt tộc họa, cùng Đại Đường một trận chiến, cũng tuyệt đối sẽ không xuất ra nhiều đồ như vậy.

Thôi Ngọc lạnh lùng một bàn tay đập ở bên cạnh trên bàn trà, một tiếng tiếng vang to lớn truyền đến, toàn bộ bàn trà đều biến thành mảnh vỡ, Thôi Ngọc hừ lạnh nói: "Diệt tộc họa, chẳng lẽ thân vương tuyệt đối cái này có khả năng diệt tộc họa đáng sợ, vẫn là ta Đại Đường diệt tộc họa đáng sợ. Hắn là thân vương cứ như vậy xem thường ta Đại Đường thiết kỵ."

Trác lực cách đồ cũng là bị bị hù mất phân tán, nghe được Thôi Ngọc kiểu nói này, hắn vội vàng đứng lên, không ngừng thờ dài.

Hắn biết, vô luận là giao ra những vật này, sau đó toàn bộ bộ tộc đều có chết đói phong hiểm, cùng với Đại Đường quân đội cùng chết, đều không phải là lựa chọn tốt, nhưng nhìn đến Thôi Ngọc đáng vẻ, trác lực cách đồ biết, lần này coi như giao phó đồ vật so trước đó thiếu, sợ rằng cũng phải để thảo nguyên man nhân thương cân động cốt.

Trác lực cách đồ nói ra: "Tôn kính Thái tử, cùng đế sư, xin tha thứ trác lực cách đồ vô lễ, chỉ là những vật này, thật sự là nhiều lắm. Thảo nguyên ta bộ tộc thật sự là bắt lực xuất ra. Mời thái tử điện hạ cùng đế sư mở một mặt lưới."

Kỳ thật, Thôi Ngọc cũng không có trông cậy vào đối phương có thể toàn bộ giao ra những vật này, nhưng là đàm phán nha, liền cùng buôn bán đồng dạng, ta ngay tại chỗ lên giá, ngươi ngay tại chỗ trả tiền. Ai biết mình nói những vật này, đem cái này thân vương dọa cho mộng.

Thôi Ngọc tại trác lực cách đồ hành lễ thời điểm, cho Thái tử một cái nhan sắc, Thái tử ngẫm hiểu, cười lấy nói ra: "Thân vương vẫn là ngồi xuống trước đã." Sau đó mới đối Thôi Ngọc nói ra: "Đế sư, ta nhìn nếu không thiếu điểm. Người trong thảo nguyên dù sao chính là ta Đại Đường nước phụ thuộc, mà lại thảo nguyên tình huống, bốn quân vẫn có chút hiểu rõ, những vật này bọn hân xác thực không bỏ ra nổi tới. Theo bốn quân ý tứ, liền thiếu đi điểm đi."

Thôi Ngọc do dự một hồi, thờ dài một hồi, nói ra: "Đã thái tử điện hạ đều nói như vậy. Vậy liền thiếu điểm."

Trác lực cách đồ sao có thể nhìn không ra, hai người kia tại một cái hát mặt trắng, một cái hát mặt đen, nhưng là hân hiện tại người là dao thớt, hân là thịt cá, còn có thể nói cái gì.

Vội vàng cho Lý Càn khom mình hành lễ, nói ra: "Đa tạ thái tử điện hạ, đa tạ thái tử điện hạ. Đa tạ đế sư."

Thôi Ngọc cau mày, hỏi: "Đã như vậy, không biết thân vương có thể cầm ra bao nhiêu thứ đến trấn an ta Đại Đường tướng sĩ."

Trác lực cách đồ vừa mới bắt đầu cũng là dọa hồ đồ rồi, hiện tại rốt cục thông thả lại sức, hân hai mắt loạn chuyển, bộ dáng đến cùng trong truyền thuyết, hân giống một con sói khác biệt, cái dạng này, tại Thôi Ngọc xem ra, trái ngược với một con hồ ly.

Hơn nữa còn là một lão hồ ly.

Trác lực cách đồ đề mi thuận nhãn nhìn thoáng qua Thái tử cùng Thôi Ngọc, khúm núm địa nói ra: "Thảo nguyên ta nguyện ý giao ra trăm vạn lượng Hoàng Kim, trăm vạn lượng Bạch Ngân, tăng thêm một trăm vạn con dê, một trăm vạn con trâu, năm mươi con tuần mã, than đá..."

Trác lực cách đồ lời còn chưa nói hết, Thôi Ngọc liền khí trực tiếp ngã cái chén.

Thôi Ngọc cả giận nói: "Hỗn trưởng, ta Đại Đường tướng sĩ người người uy vũ bất phàm, đều là ngày đâm ba trâu hào hán, ngươi cái này một trăm vạn con trâu dê, còn chưa đủ đại quân ta ăn một ngày. Ngươi là đầu pháp gọi ăn mà không thành."

Một bên Lý Càn trong miệng nước trà đều kém chút phun ra ngoài. Ngày đâm ba trâu, ngươi khoác lác cũng không đáng tin cậy điểm, coi như Đại Đường tướng sĩ từng cái là heo, cũng ăn không được nhiều như vậy.

Bất quá cái này trác lực cách đồ hoàn toàn chính xác quá mức, trăm vạn Ngưu Vương, đây là đầu pháp gọi ăn mà không thành.

Cố nén ý cười, Lý Càn sắc mặt cũng đen lại.

Trác lực cách đồ giặt nãy mình, vội vàng xin lỗi.

Lúc này, Đại Đường đại quân đã xây dựng cơ sở tạm thời, từng tòa to lớn doanh trại thật nhanh tạo dựng lên.

Thánh Hoàng ngồi tại trong lều vua, thỉnh thoảng có người truyền đến Thôi Ngọc hai người cùng thảo nguyên man nhân đàm phán trải qua.

Mà Táng Thổ đang ngồi ở trên đùi của hân, chơi lấy Thánh Hoàng râu ria. Không thể không nói, Thánh Hoàng đối với Táng Thổ yêu thích đó là thật, đơn giản liền phải đem nâng sủng lên trời.

Liền là Thánh Hoàng mình nhiều như vậy nhi tử, nữ nhi, cũng không có Táng Thổ loại này phúc khí, có thể nghênh ngang ngồi tại nhất đại Thánh Hoàng trong ngực, chơi lấy Thánh Hoàng râu ria.

Thánh Hoàng nâng chung trà lên, mời? Phong trâu? Vừa hay nhìn thấy Thôi Ngọc khoác lác một đoạn này, kém chút một miệng nước trà phun ra đi.

Ngày đâm ba trâu, ngươi còn có thể hay không tại thổi trâu một điểm.

Mặt trời lặn thời gian, chỉ gặp Thôi Ngọc cùng Lý Càn Song Song đến gần Vương Trưởng. Vừa muốn chào, Thánh Hoàng liền mở miệng niền đi bọn hân cấp bậc lễ nghĩa, mở miệng hỏi: "Thế nào, sự tình tiến triển như thế nào."

Thôi Ngọc hai người gạt đầu cười, bất quá không đợi Thôi Ngọc hai người nói chuyện, Táng Thổ liền từ Thánh Hoàng trong ngực nhảy ra ngoài, chạy đến Thôi Ngọc trước mặt, để Thánh Hoàng mắt tròn trắng, trong lòng thầm mắng, thật sự là một cái nuôi không quen Tiểu Bạch mắt sói, mấy ngày này, yêu thương.

Thôi Ngọc cười sờ lên Táng Thổ đầu, ngừng đầu nói ra: "Xong rồi. Chỉ là kết quả cuối cùng còn muốn Thánh Hoàng xem qua."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 252: Giảo hoạt người trong thảo nguyên

Thôi Ngọc đem trong tay dâng sớ đưa đến Thánh Hoàng trong tay, nói ra: "Cụ thể bồi thường đã đã định, nhưng là còn có cái khác chi tiết điều kiện, chúng ta chuẩn bị tới trước cùng Thánh Hoàng ngài bẩm báo một chút."

Thánh Hoàng một bên gật đầu, một điểm nhìn xem dâng sớ bên trên viết đồ vật, sau khi xem xong một mặt đáng tươi cười đem trong tay dâng sớ đặt ở trên mặt bàn, cười lấy nói ra: "Xem ra lần này cái này trắc lực cách đồ là thật muốn đầu hàng."

Thôi Ngọc cau mày, nói ra: "Khó mà nói. Chúng ta vẫn là phải cẩn thận. Dù sao hiện tại chúng ta còn ở vào thảo nguyên nội địa, không thể không phòng."

Thánh Hoàng cũng minh bạch, nói ra: "Bất quá, các người như thế làm thịt hán Nhất Dao, liền không sợ đem hán bức phản."

Lý Càn khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Hán dám, nếu là hán dám phản, chúng ta liền diệt bọn hán."

Lý Càn sát khí凛冽. Đối thảo nguyên man nhân chẳng thêm ngó tới.

Có lẽ không chỉ là Lý Càn, chỉ sợ tất cả Đại Đường người đều đối ngoại trừ Đại Đường lấy người bên ngoài, đều có một loại phát ra từ nội tâm cao ngạo. Bọn hán xem thường bất luận cái gì dị quốc người.

Mà sự thật, Đại Đường cũng có hán kiều ngạo vốn liếng.

Thánh Hoàng trầm ngâm một hồi, mới nói ra: "Tốt, chuyện này liền giao cho người tiếp lấy xử lý đi. Trăm tin tưởng người."

Thôi Ngọc nhìn Thánh Hoàng nói như vậy, thế là nhẹ gật đầu, mang theo Táng Thổ lui ra.

Đàm phán lại tiếp tục ba ngày. Rốt cục đem tất cả chi tiết cùng điều ước đàm luận tinh tường.

Trắc lực cách đồ cũng mang lấy bọn hán người rời đi. Nhưng là Đại Đường quân đội cũng không có rút lui, bởi vì có thiên văn sổ tự vật tư, cần bọn hán chờ đợi, đợi chút nữa Đại Đường.

Mà lại Đại Đường Thánh Hoàng phải tiếp nhận trắc lực cách đồ đại biểu người trong thảo nguyên triều bái.

Vì để cho trắc lực cách đồ càng thêm tên chính ngôn thuận đại biểu người trong thảo nguyên, hán lúc trở về, mang theo một phần Thánh Hoàng thánh chỉ, bổ nhiệm trắc lực cách đồ vì mới thảo nguyên Khả Hãn vương.

Thời gian cứ như vậy bình thân quá khứ, Lý Trị tại lần này chiến đấu biểu hiện mặc dù không có cái gì chói mắt địa phương, nhưng là cũng không có mất hán hoàng gia uy nghiêm, dù cho Thánh Hoàng lại không thích hán, nhưng là cũng coi như sắc mặt tốt lên rất nhiều.

Thế nhưng là, đương Thánh Hoàng muốn triệu kiến Lý Trị thời điểm, mới phát hiện, Lý Trị đã tại Thôi Ngọc đàm phán lúc kết thúc, rời đi đại quân, hướng về Đại Đường biên cương phương hướng rời đi.

Thánh Hoàng mặt lộ vẻ không thích, nhưng là Lý Trị chưa hề đều là cái dạng này, đến cũng không có nằm ngoài sự dự liệu của hán.

Chỉ là cái này hai cha con quan hệ, để Thôi Ngọc cười khổ không thôi. Cái này căn bản cũng không có hòa hoãn khả năng nha.

Rất nhanh, một tháng quá khứ. Đại Đường quân đội mỗi ngày trình sát đều muốn tại phương viên trăm dặm tuần sát, đây là Thôi Ngọc bàn giao. Mặc dù người trong thảo nguyên đã đầu hàng, đồng thời ký xuống đầu hàng điều ước, nhưng là Thôi Ngọc biết, phần này điều ước lực ước thúc, liền cùng một trương giấy nháp đồng dạng, chỉ là tấm màn che mà thôi.

Đối phương lúc nào cũng có thể, đem nó xé bỏ.

Phải biết, bây giờ tại trong đại quân, chính là Đại Đường Thánh Hoàng, nếu Thánh Hoàng có nửa điểm sai lầm, vậy liền thật là thiên băng địa liệt.

Mà thảo nguyên một phương, tại một cái thời gian bên trong, rất nhanh liền tập hợp đủ nhóm đầu tiên công phẩm, đồng thời từ trắc lực cách đồ suất lĩnh hướng về Đại Đường quân doanh đến đây.

Toàn bộ Đại Đường quân doanh lúc này đã thay đổi một phen bộ dáng, mặc dù lộ ra đơn sơ, nhưng lại không chút nào mất hoa lệ.

Nhất là Thánh Hoàng chỗ trung quân đại doanh, lúc này đã bị trang trí thành một mảnh minh thế giới màu vàng. Tại mùa đông trong thảo nguyên, tập hợp đủ để thấy.

Thảo nguyên man nhân xua đuôi lấy dê bò ngựa, trùng trùng điệp điệp, một chút đều nhìn không thấy bờ, để cho người ta nhìn sang, lộ ra úy vi trắng quan.

Mà Thôi Ngọc, đã sớm sắp xếp xong xuôi hết thảy, đương thảo nguyên rất người tới Đại Đường quân doanh phụ cận thời điểm, sớm đã có Đại Đường tướng sĩ trước đi tiếp thu. Mà trác lực cách đồ cũng không có nửa điểm ngăn trở ý tứ, đem dê bò ngựa giao cho Đại Đường quân sĩ về sau, liền dẫn đầu vài trăm người đội ngũ, giờ lên từng cái to lớn rương gỗ, hướng về trung quân đại doanh phương hướng đi tới.

Lý Càn nhìn qua những người này, nhiều ngày đến một lần khóa chặt lông mày rốt cục xem như giải khai một tia, nói ra: "Xem ra, cái này thảo nguyên man nhân là thật muốn đầu hàng."

Nguyên lai, Lý Càn vẫn luôn không có tin tưởng, đối phương sẽ dễ dàng như vậy đầu hàng, bây giờ thấy trác lực cách đồ mang đến nhất những này công phẩm, cứ như vậy dẫn đầu mấy trăm lực sĩ đi vào Đại Đường trong quân doanh, hiển nhiên là thật không có muốn tiếp lấy phản loạn đáng về.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Bất quá, chúng ta còn là xem thường thảo nguyên man nhân."

Lý Càn nghi hoặc mà nhìn xem Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Người nhìn a, chúng ta mặc dù đồng ý đối phương phân ba năm giao phó xong tất cả bồi thường, nhưng là cái này nhóm đầu tiên tuyệt đối không phải số lượng nhỏ, thế nhưng là thảo nguyên man nhân chỉ là tại chúng ta quy định trong một tháng liền chuẩn bị xong. Thảo nguyên man nhân không giống với ta Đại Đường, bọn hắn bộ lạc thế nhưng là mười phần lông leo. Muốn trong một tháng liền tập hợp đủ nhiều như vậy vật tư, cũng không phải một chuyện đơn giản."

Lý Càn nhẹ gật đầu, điểm này, hắn thật đúng là không có chú ý tới.

Thôi Ngọc nói tiếp đi: "Mà lại, người xem một chút những này thảo nguyên man nhân lực sĩ, bọn hắn từng cái mặc dù mặt không biểu tình, nhưng là có thể từ trên mặt của bọn hắn nhìn ra, xuất ra những vật này, bọn hắn cũng không có bao nhiêu đau lòng bộ dáng. Phải biết thảo nguyên man nhân những vật tư này khẳng định là muốn từ từng cái trong bộ tộc rút ra, thế nhưng là những này thảo nguyên man nhân từng cái, trên mặt không chút biểu tình, thậm chí ngay cả nửa điểm tức giận, bất mãn đáng về cũng nhìn không ra. Phải biết, cho dù bọn họ trang cho dù tốt, nhưng là cũng không thể mấy ngàn người một chút khác thường đều không có."

Thôi Ngọc cũng không chỉ là quan sát trác lực cách đồ bên người lực sĩ, hắn còn từ quan sát kỹ áp vận dê bò ngựa thảo nguyên chăn nuôi người.

Phát hiện bọn hắn từng cái, giống như cũng không đau lòng bộ dáng.

Lý Càn cũng nhìn kỹ đi, quả nhiên như là Thôi Ngọc nói tới. Hắn giận mắng một tiếng: "Cái này đáng chết trác lực cách đồ, quả nhiên giao hoạt, đến cùng vẫn là để hắn lừa gạt."

Thôi Ngọc cười lắc đầu, nói ra: "Không có cách, người trong thảo nguyên chăn nuôi năng lực đến cùng lớn bao nhiêu, chúng ta phương diện này tin tức vẫn là quá ít."

Lý Càn không cam lòng nhìn thoáng qua trác lực cách đồ, phát hiện gia hỏa này đã đi tới trong Đại Đường quân doanh trước.

Tại trận trác lực cách đồ bên trong, trác lực cách đồ cẩn thận nửa thân người cong lại, tại rất nhiều Đại Đường tướng sĩ trong ánh mắt, cẩn thận từng li từng tí đi hướng Thánh Hoàng chỗ Vương Trường.

Nhìn hắn kia hèn yếu bộ dáng, Lý Càn liền biết, gia hỏa này vẫn là trang.

Ngẫm lại tự cho là hổ đối phương một bút, kết quả vẫn là đã rơi vào cái này giao hoạt hồ ly bộ, hắn đường đường Đại Đường Thái tử làm sao cũng sáng khoái không nổi.

Thôi Ngọc nhìn xem Lý Càn đáng về, an ủi: "Tốt. Đừng quên chúng ta còn có kế hoạch tiếp theo, về sau có đám này thảo nguyên man nhân vị đáng ăn."

Lý Càn nhẹ gật đầu, bây giờ nghĩ những này cũng vô dụng.

"Chúng ta đi về trước đi. Buổi tối hôm nay, dựa theo lệ cũ, là muốn tiếp đãi vị này mới thảo nguyên vương, đến lúc đó, người có cái gì bất mãn, có thể thừa cơ tự nhiên uy phong của hắn."

Lý Càn lắc đầu, nói ra: "Được rồi, bản quân không có nhỏ mọn như vậy."

Nói hai người quay người rời đi. Trước khi đi, Thôi Ngọc nhìn thoáng qua đã đi vào Vương Trường trác lực cách đồ, trong lòng không biết thế nào, có một loại cảm giác kỳ quái, cái này được xưng là sói nam nhân, thực tế quá cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Độc thân tiến về

Vào đêm, toàn bộ trung quân đại doanh bên trong, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền náo. Cổ nhạc sáo trúc không ngừng bên tai.

To lớn đồng lửa bên cạnh, Thánh Hoàng một mặt uy nghiêm ngồi cao tại thượng, hạ phương hai bên vì Đại Đường cao tăng, mặt khác một bên, thì là trác lực cách đồ cầm đầu thảo nguyên các bộ tộc lớn cao tăng.

Giữa sân Đại Đường cùng thảo nguyên vui người giao thế biểu diễn, Thánh Hoàng càng là ngồi cao tại bên trên, không phải dùng mặt mũi ngôn ngữ, cảnh cáo trác lực cách đồ bộ lạc.

Cái này bỗng nhiên mở tiệc chiêu đãi, có thể nói trác lực cách đồ đơn giản đau bụng nhai sấp nển, làm sao ăn đều cảm giác khó chịu.

Thánh Hoàng cũng không phải Thái tử cùng Thôi Ngọc, đây là một thế hệ hoàng, năm đó người trong thảo nguyên kém chút diệt tộc ma quỷ. Đừng nói là trác lực cách đồ, liền là đại thảo nguyên bất cứ người nào, tại Thánh Hoàng trước mặt, đều sẽ cảm giác có loại ngạt thở cảm giác.

Ngay tại lúc này, Thánh Hoàng danh hào, cũng có thể dùng thảo nguyên man nhân tiểu nhi khóc đêm.

Đương đến yến hội nửa tràng sau, trác lực cách đồ càng tại tất cả Đại Đường tướng quân ánh mắt khinh thường bên trong, khắp nơi ra vẻ đáng thương, cho người khác mời rượu, sau đó dâng lên không ít lễ vật.

Bất quá tại Thánh Hoàng thụ ý dưới, bọn hắn cũng không có cự tuyệt. Dù sao được không tiện nghi, ngu sao không cảm.

Cứ như vậy, một trận hai nước hội đàm cấp bậc yến hội liền kết thúc như vậy.

Nhưng là Thôi Ngọc nguyên một trận yến hội đều tại nhìn chăm chăm vào trác lực cách đồ, còn có bọn thủ hạ của hắn, tựa hồ nghĩ từ trên người bọn họ nhìn ra một chút dị dạng đồ vật, nhưng là Thôi Ngọc không có chút nào phát hiện chỗ nào không đúng. Nhưng là trong lòng, lại có một loại nói không rõ, không nói rõ cảm giác, nói không ra là cái gì. Luôn cảm giác mình tựa hồ có chỗ nào bỏ qua.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc cũng bất không được trong lòng mình cái loại cảm giác này.

Trở lại trường phòng của mình, Thôi Ngọc sững sờ, phát hiện bên giường trên bàn trà đặt vào một cây quạt, cùng một phong thư.

Thôi Ngọc cau mày, đi ra lều vải, hỏi hướng chung quanh thủ vệ, nói ra: "Có người nào tiến vào lều vải của ta."

Thủ vệ kia sững sờ, nói ra: "Hồi đế sư, ngài lều vải, ra ngài, liền là Táng Thổ tiểu thư đi vào."

"Tốt. Ta đã biết." Thôi Ngọc chân mày nhíu chặt, quay người tiến vào lều vải.

Đi vào bên giường, Thôi Ngọc nhìn về phía trên bàn trà đặt vào cây quạt chính là là một thanh phổ thông bạch ngọc xương phiến, loại này cây quạt một chút vẫn nhân bên trong phi thường lưu hành, đem cây quạt cầm lấy, Thôi Ngọc mở ra xem, mặt quạt bên trên là một bức Cao Sơn Lư Thủy đồ. Mặt sau là một bài chưa thơ.

Tương đương phổ thông một cây quạt, nhưng lại lại không phổ thông. Bởi vì Thôi Ngọc biết, cái này cây quạt chính là Lý Trị.

Thôi Ngọc sắc mặt xanh trắng không chừng, đem cây quạt nhẹ nhẹ đặt ở trên bàn trà, nhìn về phía kia một phong thư.

Đây là một phong phổ thông thư tín, trên đó viết, "Đế sư thân khải" bốn chữ lớn.

Đem phong thư mở ra, Thôi Ngọc yên lặng đọc. Đương xem hết nội dung trong thư, Thôi Ngọc sắc mặt đã xanh xám.

Hắn đứng người lên, đi đến bên ngoài lều, đối thủ vệ nói ra: "Người đi tìm hạ Thái tử, để hắn giúp ta chiếu nhìn một chút Táng Thổ."

Thủ vệ không rõ ràng cho lắm, nói ra: "Vâng, kia đế sư nhưng còn có lời gì muốn truyền đạt cho Thái tử sao?"

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Không có, người đi đi!"

Thôi Ngọc nhìn qua đi xa thủ vệ, trong lòng đang tính toán.

Nếu là nói có người nào có thể thần không biết quỷ không hay đem đồ vật đặt ở trong lều vải của hắn, loại người này thật sự là nhiều lắm. Không thể nào tra được.

Nhưng là đối phương đến cùng là cái mục đích gì.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc cảm thấy mình vẫn là phải lên tiếng kêu gọi, cùng Thái tử Lý Càn nói một chút.

Nghĩ tới đây, lại đi hướng Lý Càn doanh trướng.

Đương Thôi Ngọc đến thời điểm, cái kia thủ vệ còn không có đi vào, liền thấy Thôi Ngọc đến.

"Người trở về đi. Ta còn có sự tình khác muốn cùng quá viên đạn."

Thủ vệ kia đáp ứng một tiếng, liền xoay người rời đi, trong lòng còn đang suy nghĩ, Thôi Ngọc là mấy cái ý tứ, để cho mình đến, tiếp lấy liền theo tới rồi.

Thôi Ngọc tại Đại Đường địa vị khá cao, cùng Lý Càn quan hệ đám người đều biết, cho nên Thôi Ngọc lên tiếng hỏi Lý Càn có phải hay không tại, khi lấy được khẳng định trả lời chắc chắn thời điểm, Thôi Ngọc liền trực tiếp tiến vào Lý Càn đại trướng.

Tiến vào bên trong, liền phát hiện Lý Càn đã rửa mặt hoàn tất, nhìn hắn giống như có lẽ đã chuẩn bị đi ngủ, .

Nhìn thấy Thôi Ngọc đột nhiên tiến đến, Lý Càn sửng sốt, không biết đã trở thế như vậy, Thôi Ngọc tìm đến mình làm gì.

Thôi Ngọc không có chút nào quấy rầy đối phương nghỉ ngơi giấc ngủ, đi vào Lý Càn bên người, đem trong ngực cây quạt cùng lá thư này đem ra, đưa cho Lý Càn.

Lý Càn mặc dù không thích Lý Tri, nhưng là vẫn liếc mắt liền nhìn ra cái này cây quạt chủ nhân, sau đó tiếp lấy thấy rõ trong thư nội dung, liền lập tức ngừng đầu, nhìn về phía Thôi Ngọc, hỏi: "Người chuẩn bị làm thế nào?"

Thôi Ngọc thở dài, nói ra: "Đã đối phương muốn ta một người quá khứ, vậy ta liền đi qua tốt. Chỉ là không biết người này đến cùng là ai, có mục đích gì."

Lý Càn trong mắt sát cơ lóe lên, nói ra: "Không được, một mình ngươi quá mức nguy hiểm, ta cái này phải người..."

Lý Càn lời nói vẫn chưa nói xong, Thôi Ngọc liền ngăn lại, nói ra: "Đây là là thảo nguyên, không phải địa phương khác. Không có chút nào ẩn tàng địa phương, nhìn một cái không sót gì. Nếu là người càng nhiều, đối phương một chút liền có thể nhìn thấy. Mà lại cái này liên quan đến lão Hoa tính mệnh, ta không thể không chú ý cẩn thận."

Lý Càn lắc đầu, nói ra: "Không được, ngươi là Đại Đường đế sư, an nguy của ngươi cũng rất trọng yếu. Bọn quân không thể để cho ngươi như thế đi mạo hiểm."

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Ta đương nhiên sẽ không đi mạo hiểm, đây chính là ta qua tới tìm ngươi mục đích. Ta trước đi qua, ngươi để cho người ta mượn nửa canh giờ lại đi qua tiếp ứng ta. Trừ phi đối phương là Luyện Thần Phân Hư cường giả đỉnh cao, những người khác, ta làm sao cũng có thể chống đỡ cái nửa canh giờ đi."

Lý Càn nhìn xem Thôi Ngọc, biết mình khuyên không được hắn. Tại trong đại trướng đi tới đi lui, cuối cùng vẫn là đáp ứng Thôi Ngọc ý nghĩ.

Sau đó Thôi Ngọc lại đem Táng Thổ sự tình giao phó cho Lý Càn, liền xoay người rời đi.

Chỉ chớp lát, Thôi Ngọc liền cười một con tuấn mã, vọt ra đại doanh, biến mất tại thảo nguyên trong bóng đêm mịt mờ.

Lý Càn biết chuyện này, cả người lại không buồn ngủ, hắn do dự thật lâu, quyết định vẫn là đem chuyện này nói cho Thánh Hoàng. Tăng thêm Thánh Hoàng bên người nhưng là có rất nhiều ẩn nấp trong bóng tối tuyệt đỉnh cao thủ, có loại cao thủ này xuất thủ, liền càng thêm thừa đáng.

Nghĩ tới đây, Lý Càn liền mặc quần áo tử tế, cầm lấy quạt xếp cùng phong thư, thẳng đến Thánh Hoàng đại trướng.

Trong bóng đêm, Thôi Ngọc trên ngựa chạy thẳng tới một canh giờ, mới ngừng lại được, đi vào một cái sơn cốc nhỏ bên trong.

Nơi này âm phong ào ào, hàn phong thấu xương, một vùng tăm tối yên tĩnh, mây may cảm giác không thấy có nửa chút nhân khí.

Từ đầu tới nửa cái bóng người.

Thôi Ngọc đánh giá chung quanh một phen, cao giọng hô: "Ta đã tới, các ngươi còn không ra sao?"

Thôi Ngọc vừa dứt lời, liền từ không trung truyền đến một tiếng dữ tợn tiếng cười, nói ra: "Đại Đường đế sư quả nhiên thật can đảm, lại dám một mình liền đến đây."

Thanh âm này phảng phất từ bốn phương tám hướng truyền đến, cảm giác không thấy người nói chuyện tại cái gì phương vị.

Thôi Ngọc liếc một cái, đáng tiếc đối phương không nhìn thấy. Thế nhưng là các người nói muốn ta một người tới, bằng không ta đã sớm để đại quân đem các người bao vây. Thôi Ngọc âm thầm ở trong lòng nhà rãnh.

Ngay tại Thôi Ngọc âm thầm tìm kiếm người kia tránh ở nơi nào thời điểm, đột nhiên, trên sườn núi truyền đến vài tiếng nổ vang, năm đạo nhân ảnh đột nhiên từ dốc núi bên trong bay ra, rơi vào Thôi Ngọc bốn phía, đem Thôi Ngọc đoàn đoàn bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 254: Quan Âm tỳ

Thôi Ngọc nhìn xem cái này đột nhiên từ lòng đất xuất hiện năm người, trong lòng đã có suy nghĩ, xem bọn hắn năm cái toàn thân bao phủ tại to lớn màu đen áo choàng bên trong, liền biết, năm người này liền là Ngũ Hung điện người.

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Khó trách trong giang hồ đều có bọn chuột nhắt nói chuyện, quả nhiên, cổ nhân thật không lừa ta."

Thôi Ngọc đây là xem bọn hắn từ trong lòng đất chui ra ngoài, ám phúng bọn hắn năm cái là địa chuột.

Chỉ gặp năm người này lại cũng không có bởi vì Thôi Ngọc trào phúng mà nổi giận, chỉ là từ Thôi Ngọc sau lưng truyền đến thanh âm một nữ nhân, nghe thanh âm còn mười phần quen tai.

"Cái này Thôi tiểu huynh đệ hai năm không thấy, mặc dù vẫn là tuấn tú như vậy, nhưng là miệng lại càng ngày càng không lấy hi. Tỷ tỷ ta lúc trước thế nhưng là mười phần thích người."

Thôi Ngọc quay đầu nhìn lại, sau lưng nữ nhân kia cũng mang trên đầu to lớn vành nón lấy xuống, lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ.

"Bạch chi!" Thôi Ngọc liếc mắt một cái liền nhận ra, cái này từng tại trăm sông núi từng có gặp mặt một lần liệt thiên tề giác, lúc trước nữ nhân này hung hãn, dù cho cho tới bây giờ cũng làm cho Thôi Ngọc ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nghe được Thôi Ngọc kêu gọi ra tên của mình, bạch chi người cười gia ngọt. Nói ra: "Ai nha, Thôi tiểu huynh đệ nguyên lai còn không có quên tỷ tỷ, thật sự là để tỷ tỷ vui vẻ a. Đừng nói là trong lòng thăm mến tỷ tỷ không thành."

Thôi Ngọc không tâm tình cùng với nàng trêu chọc, nhưng là từ các loại phương diện nhìn, cái này liệt thiên tề giác tại Ngũ Hung điện bên trong địa vị khả năng không thấp. Bằng không a, mỗi lần Ngũ Hung điện ra mặt nhân vật, đều là cái này liệt thiên tề giác bạch chi. Thôi Ngọc cũng không tin, Ngũ Hung điện liền không có những người khác. Hoặc là nói, liệt thiên tề giác liền là Ngũ Hung điện đây ra, lộ tại ngoài sáng bên trên người đại biểu.

Loại này trong đương đáng giá nghiêng ngã, trước đó Thôi Ngọc thực lực còn thấp thời điểm, liệt thiên tề giác bạch chi thực lực sẽ còn để hắn kinh dị, nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc thực lực đã không còn nâng phía dưới, cho nên, lấy hiện tại Thôi Ngọc chỗ đứng lấy độ cao lần nữa xem kỹ cái này liệt thiên tề giác, liền sẽ phát hiện, cái này liệt thiên tề giác tại Ngũ Hung trong điện cũng không phải là thực lực cao nhất một nhóm người.

Nhưng là loại người này vì sao lại làm Ngũ Hung điện người đại biểu đâu.

Thôi Ngọc trong lòng nhất chuyển, cười lấy nói ra: "Ai u, bác gái, người cũng mấy chục tuổi người, còn không biết xấu hổ để ta gọi người là tỷ tỷ. Người, người có ý tốt mà!"

Thôi Ngọc vừa thốt lên xong, bạch chi trên mặt kiều mị đáng tươi cười thật giống như thế gian động lại, định ở trên mặt, sau đó hai mắt sát khí bốc lên.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Bạch chi hai mắt bốc hỏa, liền muốn ra tay đánh chết cái này miệng lưỡi dẻo quẹo tiểu tử.

Nhưng là, không đợi bạch chi xuất thủ, một tiếng gầm thét liền ngăn lại nàng.

"Dừng tay! Lui ra!"

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lóe lên, quả nhiên, cái này liệt thiên tề giác chỉ là Ngũ Hung điện đây ra người nói chuyện, nhưng là tại Ngũ Hung trong điện địa vị cũng không phải là quá cao.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía cái kia nói chuyện người áo đen, nói ra: "Các hạ là ai, để cho ta tới này có mục đích gì, mời nói đi."

Người áo đen kia cười lạnh hai tiếng, nói ra: "Để sư xin yên tâm, chúng ta để sư tới đây, chỉ là muốn cùng để sư tùy tiện tâm sự!" Người áo đen kia vành nón cũng không hái, cứ như vậy theo miệng phun ra một câu.

Mây mù che nguyệt, dạ hắc phong cao, chính trước khi đến Thánh Hoàng đại trưởng Lý Càn ngừng thân thể, ngẩng đầu nhìn một chút trên trời, chỉ gặp không biết từ khi nào, trên bầu trời bắt đầu phiêu khởi lè tè tiểu Tuyết.

Lắc đầu, âm thầm nắn một tiếng cái thời tiết mắc toi này, thay đổi bất thường, Lý Càn liền thẳng hướng Thánh Hoàng trong đại trưởng đi đến.

Tại thông báo một tiếng về sau, Lý Càn liền đi vào trong đại trưởng, phát hiện Thánh Hoàng còn không có phải ngủ ý tứ, ngay tại phê chữa công văn.

Trong lòng run sợ một hồi, thầm nghĩ sau này mình cũng muốn như chính mình phụ hoàng, chuyên cần chính sự.

Thánh Hoàng nhìn thấy Lý Càn tiến đến, thả ra trong tay bút lông, cười lấy nói ra: "Tại sao còn chưa ngủ. Tìm đến trẫm có chuyện gì không?"

Lý Càn đi một cái lễ, đứng lên nói ra: "Phụ hoàng, là có một chuyện phải bẩm báo phụ hoàng." Nói, Lý Càn liền đem trong tay quạt xếp cùng thư tín giao cho Thánh Hoàng, cũng đem chuyện đã xảy ra tổ nói ra.

Thánh Hoàng cau mày nghe xong, mở ra quạt xếp, trên mặt sương lạnh hiển thị rõ.

Đương Lý Càn nói xong, Thánh Hoàng nhắm mắt trầm tư một trận về sau, hỏi: "Người thấy thế nào?"

Chuyện này thực sự kỳ quái, hiện tại đại cục đã định, hiện tại làm những chuyện này cũng vô pháp cải biến đại cục, đến cùng là nguyên nhân gì, sẽ làm cho đối phương ngay tại lúc này, bốc lên loại này phong hiểm, đi đem Thôi Ngọc kêu lên đi.

Lấy đối phương trí tuệ, tuyệt đối sẽ không ngây ngốc coi là, Thôi Ngọc liền sẽ không đem chuyện này nói cho Thánh Hoàng bọn hắn.

Chẳng lẽ đối phương liền thật không sợ bởi vì cái này lỗ mưng cử động, hại mình bị Đại Đường quân đội vây quét không thành.

Lý Càn lắc đầu, nói ra: "Nhi thần cũng khổ tư mình tưởng hồi lâu, nhưng là vẫn không muốn thông."

Thánh Hoàng thở dài một hơi, nhìn xem quạt xếp, nói ra: "Trẫm cũng không có nghĩ rõ ràng."

"Các người đương nhiên nghĩ mãi mà không rõ, bởi vì việc này vốn cũng không phải là vì các người mà thiết kế." Ngay lúc này, thanh âm một nữ nhân truyền vào, đồng thời một mực tay đem đại trưởng màn cửa xóc lên.

Đương thanh âm này vang lên thời điểm, Thánh Hoàng tầm kia nguyên bản tràn ngập sát ý mặt đột nhiên ngưng kết ở, hắn không dám tin tưởng nhìn về phía đại trưởng bên ngoài.

"Người nào?" Lý Càn giật quát một tiếng, quay người nhìn về phía đại trưởng đại môn.

Chỉ gặp một đám người áo đen lần lượt từ đại trưởng bên ngoài đi đến. Hơi xem xét, lại có mười người nhiều.

Những người này toàn thân màu đen đại bào bảo bọc thân thể, mặt cũng bị to lớn vành nón che kín, để cho người ta thấy không rõ mặt của bọn hắn.

Mà Thánh Hoàng, phảng phất bị thứ gì kinh sợ đồng dạng, đối với mấy cái này không mời mà tới "Khách nhân" thờ ơ, chỉ là hai mắt nhìn chăm chú cái kia phát ra âm thanh nữ nhân.

Nữ nhân này tựa hồ là những người áo đen này thủ lĩnh, đương tiến vào đại trưởng về sau, những người áo đen này liền tản ra, ần ần lấy nữ nhân này cầm đầu.

Lý Càn âm thầm kinh hãi, muốn mặc dù biết bên ngoài Thánh Hoàng trưởng ngủ cũng không có quá nhiều vệ binh trấn giữ, nhưng là âm thầm nhưng lại rất nhiều quyết định cao thủ thủ vệ, nhưng là hiện tại, đối phương lại như thế ngênh ngang đi đến.

Lần này nghĩ đến, không chỉ có để Lý Càn có cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Người áo đen kia không nhúc nhích chút nào, nhưng lại nhìn về phía Lý Càn, tựa hồ đang đánh giá hắn, để Lý Càn có loại như lâm đại địch cảm giác.

"Cần gì, người trưởng thành, như vậy thành thực. Khó trách người phụ hoàng như thế yêu thích người, kiên trì tựa như người phụ hoàng lúc còn trẻ bộ dáng." Cái này áo bào đen nữ nhân tự mình nói.

"Cái gì?" Lý Càn đại não hơi chút chậm chạp. Hắn vạn lần không ngờ đối phương vậy mà lại nói ra những lời này, chẳng lẽ đối phương trước đây quen biết Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng toàn thân run rẩy đứng dậy, thật giống như một cái bình thường lão nhân, hắn trong hai mắt ần ần phạm ra một tia ánh sáng, đi đến Lý Càn trước người, nhìn xem cái này áo bào đen nữ nhân, nói ra: "Quan Âm tử, là người sao?"

"Cái gì?" Lý Càn nhìn một chút Thánh Hoàng, sau đó đang nhìn hướng cái kia áo bào đen nữ nhân, trong mắt viết đầy không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Kinh biến

Lý Càn nghe được Thánh Hoàng tra hỏi, lập tức cả người đều giống như bị một đạo cự sét đánh trúng, hắn không dám tin tưởng nhìn về phía nữ nhân kia, sau đó cực nhanh lắc đầu, nói ra: "Không, không có khả năng, phụ hoàng, người có phải hay không quên đi. Mẫu hậu cũng sớm đã về cõi tiên."

Nhưng là Thánh Hoàng thật giống như không có nghe được Lý Càn, vẫn là nhìn chăm chú cái này áo bào đen nữ nhân.

Hai người thất hồn lạc phách, không có chút nào để ý tới, hiện tại bọn hắn đã ở vào trong nguy hiểm.

"Ha ha!" Áo bào đen nữ nhân phát ra một trận tiếng cười, to lớn vành nón bị chính nàng xóc lên.

Trong sơn cốc, Thôi Ngọc nhìn xem cái kia rõ ràng là thủ lĩnh người, toàn thân thời khắc cảnh giới, tùy thời đều có thể phát ra thạch phá kinh thiên một kích.

"Để sư, chúng ta nói, chúng ta chỉ là muốn mời đề sư xuất đến tâm sự, cho nên mới không thể không dùng loại thủ đoạn này. Chỉ cần đề sư an tĩnh ở chỗ này mang theo, trời vừa sáng, ngài liền có thể đi trở về. Chúng ta cam đoan sẽ không đối đề sư tạo thành bất cứ thương tổn gì."

Thôi Ngọc lông mày nhíu chặt hơn, hắn mới sẽ không tin tưởng đối phương chuyện ma quỷ, chuyện này thực tế quá qua quỷ dị.

Đối phương đến cùng là cái mục đích gì, đến bây giờ, Thôi Ngọc đều còn không có lý giải đầu mối.

"Lý Trị bọn hắn ở nơi nào?" Thôi Ngọc hỏi chính hắn vấn đề quan tâm nhất.

Lúc này, trên bầu trời nguyên bản tí tách tiểu Tuyết, bất quá thời gian nửa nén hương, liền biến thành tuyết lông ngỗng, tuyết trắng mênh mang đại thảo nguyên bên trong, một đội kỵ binh đang nhanh chóng lao vút lên, cầm đầu chính là Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên.

Chỉ gặp hai người bọn họ, sắc mặt nghiêm túc, ngựa tại đất tuyết bên trong cơ bản.

"Cứu hoàng tử, cái này tuyết càng lúc càng nhiều, chúng ta nhất định phải dừng lại, bằng không tại trời tuyết lớn bên trong, chúng ta dễ dàng mất phương hướng."

Lúc này, một cái kỵ binh tăng thêm tốc độ, đi vào Lý Trị trước người, là lớn.

Nhưng là Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên rõ ràng trên mặt mang dáng vẻ lo lắng, nhưng nhìn cái này bốn phía thời tiết, rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhẹ gật đầu, ra hiệu đem tốc độ hạ.

Dừng lại ngựa, Lãnh Nguyệt Tiên tức hồn hên hắt lên roi ngựa, cả giận nói: "Cái thời tiết mắc toi này, cho hết chậm trễ."

Lý Trị vuốt mặt một cái, thờ dài, nói ra: "Cái này cũng không có cách nào, loại khí trời này, mặc dù chúng ta không có cái gì, nhưng là ngựa chịu không được, mà lại vừa rồi binh sĩ cũng đã nói, dễ dàng mất phương hướng. Nếu là tại trong thảo nguyên lạc đường, còn không biết phải bao lâu mới có thể tìm được phương hướng chính xác. Chúng ta vẫn là chờ một chút đi."

Lãnh Nguyệt Tiên hung hăng dậm chân một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ coi như thôi.

Từ khi bọn hắn trên đường gặp được một đám áo đen cao thủ phục kích, bọn hắn liền lập tức nhận ra bọn hắn liền là Ngũ Hung điện người. Bởi vì bọn họ phục sức tại Thôi Ngọc phòng thủ thời điểm, gặp qua rất nhiều loại người này.

Đồng thời trong bọn họ mấy vị võ lâm cao thủ, vẫn là chết tại bọn hắn phục kích phía dưới.

Chỉ là bọn hắn cũng kỳ quái, đối phương nhiều người như vậy, thân thủ từng cái mạnh hơn bọn họ, ần lý thuyết là có thể đem bọn hắn bắt hoặc là giết chết, chỉ là đối phương chỉ đoạt bọn hắn một vài thứ, liền rút lui.

Sợ hãi xuất hiện phiên toái gì, bọn hắn thương nghị qua đi, liền lập tức trở về thành, ra roi thúc ngựa dám hướng Đại Đường quân đội đại doanh.

Chỉ là mắt thấy cũng nhanh muốn tới, kết quả lại gặp được như thế một trận phong tuyết.

"Cứu hoàng tử, ngài lều vải đã dựng tốt. Đi trước tránh một chút đi." Một lát sau, một sĩ binh đi đến Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên trước người nói.

Lý Trị nhẹ gật đầu, mang theo Lãnh Nguyệt Tiên đi theo binh sĩ đi đến một cái tiểu gò núi đằng sau, nơi này cảnh gió, mặc dù không cách nào hoàn toàn ngăn trở phong tuyết, nhưng là ít nhất phải tốt hơn rất nhiều.

Lúc này đã có hai cái lều vải bị dựng tốt. Không thể không nói, những binh lính này đã ngoại năng lực tác chiến vẫn là rất mạnh.

Trong sơn cốc, người áo đen nhẹ giọng cười hai tiếng, nói ra: "Đề sư xin yên tâm, bọn hắc rất an toàn, chỉ cần đề sư dựa theo chúng ta phân phó, ngài ngày mai liền có thể nhìn thấy bọn hắc."

Thôi Ngọc ánh mắt càng càng lạnh lẽo, hắc mới sẽ không tin tưởng đối phương chuyện ma quỷ. Thế nhưng là, đối phương tại sao muốn trăm phương ngàn kế đem mình lưu tại nơi này, cái này khiến Thôi Ngọc tương đương buồn rầu.

Thôi Ngọc một vừa quan sát đối phương, một bên phỏng đoán đối phương dụng ý, song phương lập tức lâm vào một trận quỷ dị mà đè nén trong trầm mặc.

Thánh Hoàng trong đại trường, Lý Càn không dám tin tưởng vượt vượt ánh mắt của mình, nữ nhân này, vậy mà cùng mình mẫu hậu giống nhau như đúc, hắc không nói gì cũng sẽ không quên mình mẫu hậu đáng về.

Thánh Hoàng hít sâu một hơi, nhìn xem nàng, trên mặt lại cười, nói ra: "Quan Âm tử, quả nhiên là ngươi. Ngươi một điểm cũng không có thay đổi."

Quan Âm tử trên mặt lộ ra một tia phức tạp biểu lộ, nói ra: "Ta là không thay đổi, nhưng là ngươi đã già."

Thánh Hoàng giờ tay lên, nhìn thoáng qua đã có một chút già nua tay, cười lấy nói ra: "Là già, nhưng là càng già càng dẻo dai, không phải sao?"

"Mẫu hậu, không, không đúng, ngươi không phải mẫu hậu."

Lý Càn tiến lên một bước, đem Thánh Hoàng hộ tại sau lưng, nói ra: "Phụ hoàng, nữ nhân này không phải mẫu hậu, tuyệt đối không phải."

Hiện tại đã qua vài chục năm, ẩn đạo lý tới nói, Quan Âm tử dù cho không chết, cũng đã là một cái bốn mươi năm mươi tuổi lão phụ nhân, làm sao có thể như vậy tuổi trẻ. Căn bản không có khả năng.

Quan Âm tử không có bởi vì Lý Càn đáng về sinh khí, thờ dài một hơi, nói ra: "Không chỉ là ngươi, liền ngay cả Càn nhi đều lộ ra già rồi."

Từ ái lời nói, liền như là năm đó cái kia từ ái hoàng hậu không khác nhau chút nào, loại cảm giác này để Lý Càn có loại hoàng hốt ảo giác, thật giống như mình đột nhiên về tới mười mấy năm trước đồng dạng.

Đúng lúc này, đại trường ngoại truyện đến trận trận tiếng hò giết, từng tiếng kêu thảm, phá vỡ trong đại trường yên tĩnh.

Thánh Hoàng phảng phất rốt cục lấy lại tinh thần, hắc nhìn thoáng qua Quan Âm tử, đối đại trường bên ngoài chiến đấu không có chút nào để ý tới, hắc xoay người đi đến mình trước ghế rồng, ngồi xuống, trên mặt lần nữa nổi lên nguyên bản liền thuộc về hắc uy nghiêm.

Giờ khắc này, hắc không còn là cái kia đã hiển lộ ra về già nua lão nhân, mà là Đại Đường Thánh Hoàng, thiên hạ đệ nhất nhân.

Quan Âm tử trong mắt tinh quang lóe lên, đối với Thánh Hoàng biến hóa để nàng hai đầu lông mày lộ ra một tia si mê, nhưng là rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, trong đại doanh, ánh lửa ngút trời, vô số thảo nguyên man nhân cùng người áo đen tại trong đại quân bốn phía đốt giết.

Trâu nhưng tập kích để Đại Đường quân nhân trở tay không kịp.

Khi bọn hắc muốn tìm được cấp trên của mình, tạo thành xích giáp chiến trận thời điểm, đột nhiên phát hiện, rất nhiều chương quân xích giáp chiến kỳ tướng lĩnh lại vào lúc này, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có mười mấy cái tướng lĩnh, lại bởi vì toàn bộ đại doanh đã lâm vào hỗn chiến, không cách nào tập kết đội ngũ của mình, khiến cho xích giáp chiến trận làm không dùng được.

Mặc dù bốn phía không ngừng tràn vào Đại Đường tướng sĩ, nhưng là lúc này, xích giáp chiến trận đã không cách nào thành vì bọn họ ý vào, bọn hắc chỉ có thể dùng vật lộn phương thức, triển khai chiến đấu.

Loại này chiến đấu là như thế tàn khốc, không ngừng có người ngã xuống, lại có người xông lại.

To lớn ánh lửa, tại trong đêm tối là như thế dễ thấy, dù cho thân ở xa xôi chỗ Thôi Ngọc, cũng trước tiên liền phát hiện kia trùng thiên ánh lửa. Trong mắt lóe lên một tia ngang nhiên, Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn nhìn về phía chân trời, đêm lúc này không, đã bị ánh lửa phủ lên thành một mảnh màu da cam, mỹ lệ mà thảm liệt.

Trên bầu trời bay xuống bông tuyết, lúc này cũng biến thành màu da cam, toàn bộ bầu trời, phảng phất rơi ra một trận cánh hoa mưa.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Đưa người 1 cái Trường Sinh mộng

Thôi Ngọc Trâu nhưng xuất thủ, hiện tại hiển nhiên đại doanh phương hướng đã ra khỏi cái gì ghê gớm đại sự, cho nên Thôi Ngọc không cách nào lại cùng bọn hắn đồng dài.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, sau đó chạy về đại doanh.

Thôi Ngọc đột nhiên xuất thủ cũng không có vượt quá Ngũ Hung điện người ngoài ý liệu. Bọn hắn đã sớm đối Thôi Ngọc có rất nhiều điều tra, đối với tính cách của hắn mặc dù không thể nói hết sức rõ ràng, nhưng là cũng coi là có hiểu rõ nhất định.

Thôi Ngọc trực tiếp liền là Hình Ý Quyền xuất thủ, ung hình sử xuất, liền như là một con lao xuống phía dưới hùng ung, một đôi lợi trào dày đặc khí lạnh, bay thẳng bạch chỉ đầu bắt lấy.

Bạch chỉ ngay cả tránh đều không tránh, trong điện quang hỏa thạch, một cái cự đại màu trắng tê giác thật giống như trống rỗng xuất hiện, đem bạch chỉ bao phủ ở bên trong.

Thôi Ngọc lợi trào trực tiếp liền chộp vào tê giác đại sừng phía trên, phát ra một tiếng to lớn kim loại va chạm thanh âm.

Trong đại trường, Thánh Hoàng trong mắt tinh quang lấp lóe, nhìn xem Quan Âm từ, nói ra: "Không nghĩ tới, các người đã đem đưa tay dài như vậy."

Lý Càn không thể tin được liền lùi mấy bước, sự thật chứng minh, trước mắt cái này cái trẻ tuổi nữ nhân, chính là mẹ của mình.

Quan Âm từ không có trả lời Thánh Hoàng, mà là nói ra: "Người liền không có tò mò, ta vì cái gì vẫn là còn trẻ như vậy, một điểm cũng không có thay đổi lão."

"Người sẽ trả lời sao?" Thánh Hoàng chậm chọc nói.

Nhưng là không nghĩ tới, Quan Âm từ sắc mặt trình trọng gật gật đầu, nói ra: "Ta sẽ!"

Hai chữ này phun ra miệng, Thánh Hoàng liền giật mình. Hắn không tiếp tục hoài nghi, nói ra: "Kia trăm liền hỏi một chút người, đã nhiều năm như vậy, người vì cái gì già đi, vì cái gì biến mất nhiều năm như vậy, chưa từng xuất hiện." Trong lời nói, để lộ ra một tia bất mãn, dù cho Thánh Hoàng Cực lực che giấu, để cho mình lộ ra bình tĩnh, nhưng là vẫn để Quan Âm từ cảm giác được.

Quan Âm từ cười đi ra phía trước, dùng tay sờ tại Lý Càn trên mặt, trong mắt đều là từ ái ánh mắt, nói ra: "Ta vốn cũng không phải là phạm nhân, đương nhiên sẽ không già đi. Mà ta không ở đây người nhóm bên người, ta nghĩ, người cũng đã biết nguyên nhân."

Lý Càn con người đột nhiên co rụt lại, không là phạm nhân, là có ý gì.

Trong lòng của hắn đã có đáp án, nhưng là vẫn không muốn tin tưởng.

Thánh Hoàng trên mặt cũng hiện ra một tia kinh hãi, cả người đều đứng lên, nhìn xem Quan Âm từ, kêu lên: "Người là thiên nhân!"

Quan Âm từ cười nhìn về phía Thánh Hoàng, nhẹ gật đầu.

Thánh Hoàng cứ như vậy nhìn xem Quan Âm từ, thật lâu mới đòi phế ngồi ngược lại trên ghế, khổ cười nói ra: "Người lại là thiên nhân. Buồn cười, buồn cười."

Chỉ là không biết, Thánh Hoàng cái này trong miệng buồn cười hai chữ, bây giờ nói Quan Âm từ buồn cười, vẫn là nói mình buồn cười.

Ngẫm lại mỗi một thời đại hoàng triều lớn nhất Định nhân liền là những này cao cao tại thượng thiên nhân, Thánh Hoàng tuyệt đối không ngờ rằng, thê tử của mình, yêu nhất thê tử, lại chính là một cái thiên nhân, đây thật là một cái chuyện cười lớn.

"Không có khả năng. Ta mẫu hậu là Thần thú điện người, làm sao có thể là thiên nhân. Đây không có khả năng." Lý Càn không tin hô.

Quan Âm từ cười lắc đầu, nói ra: "Thập hoàng Thần Vực đã truyền thừa đã bao nhiêu năm, chỉ sợ sẽ là chính các người cũng đều nhớ không rõ. Ta

Thiên giới muốn ở bên trong xếp vào một số người, đơn giản liền là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà lại, trong thiên hạ, ai không muốn trường sinh bất tử."

Hoàn toàn chính xác, trên thế giới này, có lẽ có người không nghĩ trường sinh bất tử, nhưng là kia là một phần rất nhỏ người. Tuyệt đại đa số, đều có một loại Trường Sinh mộng, liền ngay cả Thánh Hoàng cũng không ngoại lệ.

Thử nghĩ, đương Trường Sinh liền thả ở trước mắt, lại có mấy cái không hiểu ý động. Cho dù ở thập hoang Thần Vực điển tịch cùng trong truyền thừa, đều nói, trên thế giới này không có tiên nhân chân chính, nhưng là lại có mấy cái trở về tin tưởng.

"Nói một chút đi, ngươi mục đích tới nơi này đến cùng là cái gì. Hoặc là nói, ngươi hôm nay muốn làm gì?"

Thánh Hoàng lạnh giọng hỏi.

Quan Âm tỷ trên mặt vẫn như cũ treo đáng tươi cười, nói ra: "Ta đến đem cho các ngươi một cái Trường Sinh mộng."

Trong sơn cốc, không phải truyền đến tiếng nổ mạnh to lớn, đất đá tung bay.

Lúc này, năm cái Ngũ Hung điện cao thủ, đã đem toàn bộ thực lực xuất ra, hóa thành năm con thượng cổ hung thú.

Một con chính là liệt thiên tê giác, hình như bạch tê giác, thân hình to lớn.

Một con như là Hoàng Kim cự mãng, có bốn cánh, chính là thượng cổ minh răn, có hơn mười trượng trường, to bằng vại nước. Chính là kia người thủ lĩnh biến hóa mà thành.

Mặt khác ba cái, một cái có một trượng lớn, như cùng một con mèo đen, lại có một viên màu trắng đầu, chính là Thiên Cầu.

Một cái như là báo, nhưng lại năm cái đuôi, trên đầu còn có một con lợi sừng, chính là thượng cổ tranh.

Cái cuối cùng chính là cổ điều, to lớn đầu ưng âm thanh cũng mọc ra một con lợi sừng.

Năm cái thượng cổ hung thú, động như thiểm điện, mặc dù cái này năm cái Ngũ Hung điện cao thủ, thực lực cùng Thôi Ngọc không sai biệt nhiều, nhưng là từ khi huyền hóa thành hung thú về sau, thực lực tăng vọt, từng cái ôn ép Thôi Ngọc một tuyến.

Cái này khiến Thôi Ngọc vất vả đau khổ.

Thôi Ngọc Hình Ý Thập Nhị Hình, chỉ tu luyện hình răn, ưng hình, hình gấu. Ba loại hình pháp, đang đối chiến bên trong, cùng Ngũ Hành quyền cùng Thái Cực giao thế sử dụng, cái này mới không có lạc bại.

Nhưng là vẫn như cũ không là đối thủ của đối phương, cũng may không biết nguyên nhân gì, năm người này tựa hồ thật không có muốn giết chết Thôi Ngọc ý nghĩ, chỉ là càng không ngừng đem Thôi Ngọc đánh lui đến trong sơn cốc, để hấn nửa bước không cách nào rời đi.

Cho dù là Thánh Hoàng, nghe được Quan Âm tỷ, trái tim của hấn cũng không bị khống chế liên tục nhảy lên. Phải biết, cái này cũng không phải cái gì Thánh Hoàng vị trí, chính là Trường Sinh thời cơ, hấn làm sao có thể thờ ơ, nhưng là cuối cùng, Thánh Hoàng vẫn là không thể tin được.

Hấn nhìn xem Quan Âm tỷ, hỏi: "Vì cái gì?"

Quan Âm tỷ đương nhiên biết, Thánh Hoàng vì cái gì hỏi như vậy, nàng thờ dài một tiếng, nói ra: "Nguyên nhân rất đơn giản, ngươi là trượng phu của ta, nơi này còn có con của ta."

Thánh Hoàng trên mặt phủ lên một tia mỉa mai đáng tươi cười, hấn không tin Quan Âm tỷ.

Thiên nhân lạnh lùng vô tình, đây là bọn hấn vô số năm qua, không ngừng chiến đấu đạt được kết quả, hấn làm sao có thể tin tưởng một cái thiên nhân, lại bởi vì cái gọi là thân tình, liền bộ dáng như vậy.

Mà lại, nếu là thật sự như thế, chuyện này cần gì phải chờ thêm vài chục năm, không phải phải chờ tới nay Thiên tài nói, mà lại là ở loại địa phương này, loại hoàn cảnh này.

Lý Càn cũng đồng dạng không tin, hấn thối lui hai bước, hiện tại hấn chỉ cảm thấy mình cái này mẫu thân, lộ ra là như thế lạ lẫm, lạ lẫm đến để hấn sợ hãi.

Quan Âm tỷ cau mày, nói ra: "Các ngươi nhất định phải theo ta đi."

Thánh Hoàng trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo, nói ra: "Nếu là trẫm không nói gì."

Quan Âm tỷ nhìn xem Thánh Hoàng, không nói gì, nhưng là trong mắt lại thoáng hiện một tia thần tình thống khổ.

"Ngươi muốn giết trẫm!" Thánh Hoàng khinh thường nói.

Quan Âm tỷ không tiếp tục đi xem Thánh Hoàng, mà là nhìn về phía Lý Càn, nói ra: "Càn nhi, cùng mẫu thân đi. Được không?" Trong giọng nói để lộ ra một vẻ cầu khẩn ý tứ.

Lý Càn trong mắt đều là mờ mịt, hẩn nhìn thoáng qua Thánh Hoàng, lại nhìn thoáng qua Quan Âm từ, sau đó dứt khoát quyết nhiên thối lui đến Thánh Hoàng trước người, nói ra: "Ta là con của ngài, nhưng là ta càng là Đại Đường chư quân, Đại Đường Thái tử. Mà ngài, sớm đã không phải là ta mẫu hậu. Ta mẫu hậu sớm tại mười mấy năm trước liền đã chết."

Quan Âm từ cúi đầu, không nói gì, sau lưng nàng người áo đen đều nhìn về nàng, chờ đợi quyết định của nàng.

Cuối cùng, nàng vẫn là ngẩng đầu lên, chỉ là trên mặt đã không còn có từ ái, băng lãnh giống như một khối vạn năm hàn băng.

"Các ngươi thật quyết định."

Thánh Hoàng thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn loại kết cục này, hẩn không thích, bất quá có một cái nghi vấn, Thánh Hoàng vẫn là phải hỏi ra.

"Năng nói cho trăm, các ngươi tại sao muốn giết trăm, phải biết, dù cho trăm chết rồi, Đại Đường cũng đổ không được."

Quan Âm từ khuôn mặt lạnh lẽo, nói ra: "Có thể."

Cho tới bây giờ, Thánh Hoàng cùng Lý Càn trong mắt của nàng, bất quá là người chết mà thôi, xem ở bọn hẩn đã từng là trợ thủ của mình cùng hài tử phân thượng, Quan Âm từ có thể để bọn hẩn cái chết rõ ràng.

Quan Âm từ vung tay lên, sau lưng một cái người áo đen lấy xuống trên đầu mình vành nón, lộ ra một trương để Thánh Hoàng còn có Lý Càn kinh hãi mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Vô đề

Tựa như ảo mộng bông tuyết từ trên bầu trời bay xuống, tại trong cuồng phong, giống như hóa thành từng cái lưỡi đao, đánh vào người thân thể bên trên, để cho người ta ớn ớn phát đau nhức.

Nhưng là ở trong sơn cốc, nơi này giống như có loại bình chướng vô hình, vô luận là gió bão cũng tốt, bông tuyết cũng tốt, tại tới gần nơi này thời điểm, bị bị ngăn cản bên ngoài, không cách nào tới gần một điểm.

Thôi Ngọc hiện tại toàn thân trán phóng từng tia từng tia sương mù màu trắng, đây là khí huyết cấp tốc lưu động tạo thành, hẩn hiện tại, phảng phất thật giống như một khối nung đỏ in dấu như sắt thép, toàn thân đỏ lên.

Nhưng là càng là như thế, nắm đấm của hẩn uy lực lại càng lớn.

Năm cái Ngũ Hung điện cao thủ, sử dụng đều là thượng cổ chi thuật, công pháp quý dị, hóa thành thượng cổ hung thú, cho dù là Thôi Ngọc, hiện tại cũng chỉ có thể nỗ lực chống cự, lại không cách nào đột phá bọn hẩn vây quanh.

"Đế sư, ngươi liền dừng tay đi. Có chúng ta ở đây, hôm nay là không nói gì cũng sẽ không để ngươi rời đi." Bạch chỉ hóa thành bạch tê giác, miệng nói tiếng người, quý dị không hiểu.

Thôi Ngọc không chút nào để ý, hiện tại Đại Đường trong quân doanh, loạn cả một đoàn, tất nhiên phát sinh khó lường đại sự, cho nên hẩn nhất định phải chạy trở về.

Về phần hẩn một mực lo lắng Lý Trị, căn bản cũng không ở chỗ này.

Thôi Ngọc có loại cảm giác, đối phương tựa hồ cũng không có bắt được Lý Trị.

Mà lúc này, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên cả tại trong lều vải ngồi xếp bằng, hai người căn bản cũng không có mấy may buồn ngủ. Bên ngoài lều không ngừng truyền đến phong tuyết đánh vào trên lều thanh âm, lít nha lít nhít, làm cho người ta phiền lòng.

Hai người đều tương đối không nói gì, hiện vào giờ phút như thế này, trong lòng bọn họ đều là lo lắng, nhưng lại không có biện pháp nào. Chỉ có thể ngồi ở chỗ này, chờ lấy phong tuyết dừng lại, hoặc là thu nhỏ.

Lý Trị nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên trong ánh mắt hiện lên một tia nhu tình, cười lấy nói ra: "Nhìn gió tuyết này nhất thời nửa khắc là không dừng được, người nếu không ngủ trước một chút, chúng ta dọc theo con đường này đều là đi đường, người cũng mệt muốn chết rồi."

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn về phía Lý Trị, đem tay của hắn nắm chặt, lắc đầu, nói ra: "Ta lo lắng lão Thôi, Ngũ Hung điện là dạng gì, người so ta tình huống, ta làm sao có thể an tâm nằm ngủ."

Lý Trị trong mắt lóe lên một tia dị dạng, rất nhanh liền thu lại, cũng không để cho Lãnh Nguyệt Tiên nhìn thấy.

Hắn nói ra: "Bất kể như thế nào, người đều phải cẩn thận nghỉ ngơi một chút, nếu là đến đại doanh, chính người lại mệt muốn chết rồi, kia nhưng làm sao bây giờ?"

Võ giả thân thể là cường đại, nhưng là cũng không có nghĩa là liền sẽ không nhiễm bệnh, tương phản, bọn hắn so với người bình thường lại càng dễ nhiễm bệnh, nếu luyện võ bên trên, xuất hiện may mắn sai lầm, có ám thương, loại này tổn thương bệnh rất khó chữa trị.

Mà lại rất nhiều ám thương ẩn nấp cực sâu, trừ phi phát tác thời điểm, người bình thường căn bản không thể nào tra ra.

Lãnh Nguyệt Tiên lắc đầu, nhưng là thân thể nhoáng một cái, liền bị Lý Trị kéo vào trong ngực. Lý Trị một mặt đắc ý nói ra: "Ngủ đi, ta ôm người ngủ!"

Lãnh Nguyệt Tiên đẩy mặt đỏ bừng, nghĩ muốn đẩy ra hắn, nhưng là Lý Trị lại ôm thật chặt, để nàng thoát thân không ra.

Ngay lúc này, bên ngoài lều truyền đến binh sĩ thanh âm

"Cứu hoàng tử điện hạ."

"Chuyện gì?" Lý Trị sắc mặt khôi phục trịnh trọng bộ dáng, mở miệng hỏi.

Bên ngoài phong tuyết đan xen, binh sĩ thanh âm cũng có chút lơ mơ, nhưng là vẫn như cũ có thể làm cho Lý Trị nghe rõ ràng hắn.

"Cứu hoàng tử điện hạ, ngài mau đến xem nhìn, xa Phương Thiên không truyền ra một ánh lửa. Tựa hồ là đại doanh phương hướng."

Binh sĩ thanh âm để Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên đột nhiên biến sắc.

Hai người vội vàng từ trong lều vội đi tới, nhìn về phía bầu trời phương xa.

"Lúc nào phát hiện?" Lý Trị mặt lạnh lùng, nhìn qua kia phiến màu da cam bầu trời hỏi.

Người lính kia nói ra: "Không rõ ràng, tiểu nhân cũng là vừa mới ra ngoài dò xét mới phát hiện."

"Có thể xác định nơi đó là trung quân đại doanh phương hướng sao?"

Tên lính này nhíu mày một cái, nói ra: "Phong tuyết quá lớn, không có thể xác định, nhưng là hẳn là sẽ không sai."

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên liếc nhau một cái, hai người đều có một ít do dự, vô luận bên kia có phải hay không trung quân đại doanh phương hướng, đối với bọn hắn tới nói, đều không phải là chuyện tốt lành gì.

Lãnh Nguyệt Tiên đối với những này không lắm quá hiểu, nàng nhìn về phía Lý Trị, chờ đợi Lý Trị làm quyết định.

Lý Trị không muốn bao lâu, chuyện bây giờ khẩn cấp, cũng vô pháp để hắn vẫn muốn xuống dưới, làm rõ chân tướng sự tình, chỉ có thể nói đến: "Mặc kệ bên kia có phải hay không Đại Đường trung quân đại doanh, chúng ta bây giờ liền thu dọn đồ đạc, xuất phát. Đuổi tới đó nhìn kỹ hẵng nói."

Người lính kia nhẹ gật đầu, lui xuống, hắn muốn đem mặt khác mấy người lính kêu lên, thu dọn đồ đạc.

Vạn nhất nơi đó không phải trung quân đại doanh, các khoản đó bằng bọn hắn còn muốn sử dụng.

Thánh Hoàng cùng Lý Càn hai người đều giật mình nhìn qua cái này đem mũi lấy xuống người, bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới, người này vậy mà lại là hắn.

Thánh Hoàng cười khò một tiếng, nói ra: "Không nghĩ tới, lại là người."

Người này cười, không để ý đến Thánh Hoàng.

Nhưng là liền là nụ cười này, để Thánh Hoàng con người đột nhiên co rụt lại, nói ra: "Không đúng, người không phải hắn."

"Ba ba ba!" Quan Âm từ hai tay vỗ tay, cười lấy nói ra: "Người quả nhiên vẫn là tinh minh như vậy, tinh tế như vậy Dịch Dung thuật, người cũng năng nhìn ra."

Lý Càn sững sờ, hắn giờ mới hiểu được, nguyên lai người này là dịch dung giả trang, thế nhưng là vì cái gì. Tại sao muốn dịch dung thành Thôi Ngọc.

Thánh Hoàng cũng không biết đây rốt cuộc là vì cái gì, mặc dù Thôi Ngọc đã đổi tên đổi họ, nhưng là dựa vào Đại Đường cường đại mạng lưới tình báo, liên quan tới Thôi Ngọc thân thể, xuất thân, cũng sớm đã xuất hiện ở Thánh Hoàng long án bên trên.

Cũng là bởi vì Thôi Ngọc cũng không có vấn đề gì, Thánh Hoàng mới dám to gan bắt đầu dùng Thôi Ngọc.

Bằng không, nếu như không rõ ràng Thôi Ngọc xuất thân, hẳn hết thầy, Thánh Hoàng làm sao có thể như thế phân công Thôi Ngọc, đồng thời cho hắn lớn như thể vình sùng.

"Người đem hắn dịch dung thành Thôi Ngọc đến cùng muốn làm gì?"

Quan Âm tỷ lắc đầu, nói ra: "Nếu như ta nói, ta cũng không biết, các người tin sao?"

Thánh Hoàng cùng Lý Càn sững sờ, bọn hắn ý nghĩ đầu tiên liền là không tin.

Quan Âm tỷ nói ra: "Không quản các người tin cũng tốt, không tin cũng tốt. Chuyện này là Thiên đế mệnh lệnh, thân là thuộc hạ, chỉ có thể tuân theo, không có quyền lợi hỏi han."

Quan Âm tỷ không biết ra tại vấn đề gì, đem sự tình tình hình thực tế nói cho Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng nhíu chặt lông mày, nói ra: "Không có khả năng, Thôi Ngọc bất quá là cái có tài học phàm nhân, làm sao có thể bị các người Thiên đế coi trọng như thế."

Quan Âm tỷ lắc đầu, ngăn trở Thánh Hoàng đặt câu hỏi, nhưng sau nói ra: "Người thật không nguyện ý theo ta đi sao? Thời gian không nhiều lắm."

Quan Âm tỷ vừa dứt lời, sau lưng nàng mấy cái người áo đen liền từng cái tiến lên một bước, sát khí rò rỉ ra, không có chút nào ẩn tàng sát ý của mình.

Thánh Hoàng biết, hôm nay nói chuyện dừng ở đây, hiện tại bắt đầu chiến đấu, tướng sĩ bọn hắn Đại Đường hoàng triều cùng thiên giới lần thứ nhất giao phong.

Thánh Hoàng đứng dậy, nhìn xem Quan Âm tỷ, cười lấy nói ra: "Người cảm thấy, người năng giết trẫm?"

Thánh Hoàng vừa dứt lời, hơn hai mươi thân ảnh trong nháy mắt liền phá vỡ đại trường, xuất hiện tại Thánh Hoàng chung quanh. Càng đem Lý Càn bao quanh bảo vệ.

Mà Quan Âm tỷ từ đầu đến cuối, sắc mặt cũng không hề biến hóa, khi thấy những người này xuất hiện về sau, mới hỏi: "Người đều đến đông đủ?" Điện thoại người sử dụng mời xem đọc, .

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Cảm ngộ khí, huyết chi đạo

Thôi Ngọc thân hình như ung, nhanh chóng tại năm con hung thú công kích đến, nhanh chóng né tránh. Thôi Ngọc hiện tại có chút hối hận, lúc trước hẳn là tu tập một chút khí hình, khí hình linh xảo, dưới loại trạng thái này, càng thêm thích hợp loại này bày đấu.

Bất quá bây giờ cũng không có cách nào, Thôi Ngọc chỉ có thể sử dụng ung hình, thay thế khí hình, đem ung kích chi pháp, xem như thân pháp đến dùng.

Chỉ là ung kích chi pháp, mặc dù nhanh như thiểm điện, nhưng là tại tiểu phạm vi di chuyển bên trong, không bằng khí hình linh xảo, mấy lần suýt nữa bị đánh trúng.

Bất quá, tại loại công kích này dưới, Thôi Ngọc hiện tại mới cảm giác được, lực lượng cơ thể có lực lượng cơ thể chỗ tốt.

Nếu là hắn vẫn là đi thể giới này chủ lưu nhất Luyện Khí lưu, đã sớm tại loại này cường độ cao chiến đấu dưới, chân khí khô kiệt.

Lúc này, mặc dù thể xác tinh thần mỗi một, nhưng là sức chiến đấu cũng không có hạ xuống bao nhiêu.

Mà Ngũ Hung điện năm người, lại lúc này đã không khỏi kinh hãi, bọn hắn mặc dù chiếm ưu thế, nhưng là thượng cổ công pháp mặc dù cường đại,

nhưng là hao tổn Nội lực rất nhiều, dù cho bây giờ nhìn không ra bọn hắc xu hướng suy tàn, nhưng là chính bọn hắc biết, mình Nội lực chính đang nhanh chóng hao tổn bên trong.

Nếu là tại tiếp tục như vậy, chỉ sợ rất khó đem Thôi Ngọc kéo tới bình minh.

Cho dù bọn họ không có cái gì giao lưu, nhưng là trong lòng đã đang suy tư muốn như thế nào mới có thể đem Thôi Ngọc chế trụ.

Bất quá, bọn hắc tâm trung có biệt khuất cảm giác, lại xuất phát trước, bọn hắc nhận được mệnh lệnh là không nói gì muốn ngăn chặn Thôi Ngọc, nhưng là không thể để Thôi Ngọc thụ thương.

Điều này cũng làm cho bọn hắc năm người dù cho thực lực cao hơn Thôi Ngọc, lại không cách nào hạ sát thủ.

Thập hoàng Thần Vực võ công, truyền thừa từ thượng cổ, sát phạt tàn nhẫn, nghĩ loại này tự trời tay chân đánh nhau để bọn hắc rất không quen.

Đây cũng là Thôi Ngọc có thể kiên trì đến bây giờ, lại không bị thương chút nào nguyên nhân chỗ.

Quan Âm từ nhìn xem cái này đột nhiên xuất hiện hơn hai mươi cao thủ, trên mặt không có chút nào về sợ hãi, nói ra: "Thật không nghĩ tới, bên cạnh người mang theo không phải phong thiên điện cao thủ, mà là Đại Diễn vệ, như thế vượt quá ta sở liệu."

Lý Căn lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, hắc còn thật sự cho rằng, phụ thân bên người cao thủ toàn bộ đều là người của đối phương, vậy liền nguy rồi. Hiện tại xem ra, âm mưu của đối phương xem như thất bại.

Có những cao thủ này tại, đối phương chỉ sợ rất khó tổn thương Thánh Hoàng.

Phải biết, Thánh Hoàng cũng là một vị đỉnh tiêm Luyện Thần Phản Hư cao thủ, người bình thường căn bản không gần được Thánh Hoàng thân.

Quan Âm từ không để ý đến nhiều như vậy, hiện tại thời gian đã không nhiều lắm. Nàng đã bởi vì vì tư tâm của mình, lãng phí rất nhiều thời gian, nếu là lại như thế tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ sau này trở về, Thiên đế sẽ không bỏ qua nàng.

Lui ra phía sau một bước, Quan Âm từ sau lưng áo bào đen từng cái giống như tên bắn ra mũi tên, hóa thành đạo đạo bóng đen, từ Quan Âm từ bên người lướt qua.

Trong nháy mắt, bàng bạc Nội lực đụng vào nhau, Thánh Hoàng đại trưởng trong nháy mắt liền bị tạc vỡ nát. Đại trưởng bên trên tuyệt động bay tán loạn, hóa thành cang thêm dày đặc tuyết lớn.

Hơn hai mươi cái Đại Diễn vệ cùng người áo đen chiến làm một đoàn.

Mà Đại Diễn vệ thủ lĩnh diễn, thì không có xuất thủ, liền đứng tại Thánh Hoàng trước người, quanh thân khí thế như núi, ồ ép tại chỗ, lúc nào cũng có thể phát ra thạch phá kinh thiên công kích.

Mà Thánh Hoàng cùng Quan Âm từ, cứ như vậy đứng tại chiến đoàn hai đầu, tương hổ nhìn chăm chú.

Kịch liệt chém giết, không có đại trưởng cách trở, thanh âm càng thêm rõ ràng, Thánh Hoàng dùng ánh mắt còn lại phát hiện, đếm không hết thảo nguyên man nhân cao thủ, ngay tại toàn bộ trong đại doanh bốn phía giết người phóng hỏa.

Những này thảo nguyên man nhân từng cái võ nghệ phi phàm, tuyệt không phải phổ thông thảo nguyên man nhân, mỗi cái đều là nhất đẳng cao thủ. Hiện nhiên, Quan Âm từ lần này đến có chuẩn bị.

Thánh Hoàng cười nói: "Không nghĩ tới, Thiên giới tự xưng là thân phận cao quý, không nghĩ tới hôm nay cũng sẽ sa đọa đến dựa vào những này dã nhân."

Quan Âm từ bất vì sở động, nói ra: "Trong thiên hạ đều là vương thổ, đất ở xung quanh hắc là vương thần, cái này Thiên Hạ tất cả đều là Thiên đế trị hạ, làm sao phân Đường người hay là man nhân."

"Nhưng là, người cho rằng chỉ dựa vào những này thảo nguyên mọi rợ, liền có thể giết được ta." Thánh Hoàng nhìn thoáng qua vòng chiến nói.

Hiện tại, Quan Âm từ mang tới cao thủ, đã bị Đại Diễn vệ sở áp chế.

Quan Âm từ nói ra: "Tam Lang, đi theo ta đi, đây là người cơ hội cuối cùng. Không nên ép ta."

"

Cho tới bây giờ, Quan Âm từ còn là muốn cuối cùng cố gắng một chút, dù cho chính nàng cũng biết, đây cơ hồ là không thể nào.

"Bành!" Một tiếng vang thật lớn, Thiên Cầu thừa cơ, trực tiếp một móng vuốt đập vào Thôi Ngọc ngực, đem Thôi Ngọc đánh bay.

Bất quá tại Thôi Ngọc nhận một kích này thời điểm, liền đã dùng Thái Cực pháp, đem cái này nặng tựa nghìn cân độ phi của đất đạo tan mất.

Nhưng là cả người vẫn như cũ ngược lại bay mây trượng.

Lại trên mặt đất lần ba lần, Thôi Ngọc mới một lần nữa đứng dậy.

Hắn không có lập tức liền lao ra, lấy thực lực của hắn bây giờ, căn bản cũng không khả năng.

Thôi Ngọc không hề động, bọn hắn cũng vui vẻ đến như thế. Dù sao nhiệm vụ của bọn hắn là ngăn chặn Thôi Ngọc, chỉ cần Thôi Ngọc không chạy đi, bọn hắn liền không cần cùng Thôi Ngọc tranh đấu, mà lại bọn hắn Nội lực đã tiêu hao không ít, nhân cơ hội này, bọn hắn cũng trong bóng tối khôi phục Nội lực.

Chỉ là cái này Ngũ Hung hóa thân bọn hắn nhất thời còn không dám triệt hồi.

Thôi Ngọc cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại. Đại Đường trung quân đại doanh bên trong trùng thiên đại hòa, để hắn nhất thời mất phân tặc, trải qua liên tiếp chiến đấu, Thôi Ngọc nóng nảy trong lòng xem như phát tiết một bộ phận.

Hiện tại rốt cục có thể làm cho mình tĩnh táo lại, phân tích hiện tại phá cục chi pháp.

Thế nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, Thôi Ngọc vẫn là khiếm khuyết thực lực.

Loại này cảm giác bất lực, Thôi Ngọc đã không phải lần đầu tiên cảm thấy.

Thôi Ngọc biết, thân thể của mình cường đại đường, cũng không đơn giản. Bằng không Táng Thổ Đại đế cũng không cần đại phí chu chương đem mình một thân Nội lực hóa đi, đồng thời đề cao nhục thân của mình lực lượng.

Thế nhưng là, đơn giản nhục thân lực lượng, là có thể lực bạt sơn hà, uy vũ bất phàm, thế nhưng là nếu chỉ là như thế, tuyệt đối không thể có thể để cho Táng Thương Đại đế như thế phí sức.

Chẳng lẽ nhục thể tu luyện còn có mình không biết sự tình, Thôi Ngọc cảm giác mình đã tiếp cận chân tướng.

Thế nhưng là, lại không có chút nào đầu mối.

Nhục thể vô cùng mạnh mẽ có tác dụng gì. Phật gia có nhục thân thành thánh, Phật Đà kim thân thuyết pháp, nhưng là Thôi Ngọc cảm thấy đây không phải nhục thân con đường chính xác con đường.

Thế nhưng là kia lại là cái gì đâu.

Thôi Ngọc nghĩ mãi mà không rõ, hắn xuyên thấu qua Ngũ Hung bên người khe hở, nhìn về phía phương xa ánh lửa, kia quét ánh sáng màu đỏ mặc dù nhu hòa, nhưng lại tràn đầy đáng sợ. Liền như là Đại Đường xích giáp chiến tướng.

Các loại, xích giáp chiến tướng.

Thôi Ngọc cảm thấy mình tựa hồ bắt được thứ gì.

Xích giáp chiến tướng đến cùng là cái gì, Thôi Ngọc vẫn luôn không có hiểu rõ, chỉ là nghe bọn hắn nói, xích giáp chiến tướng lực lượng nơi phát ra, nguồn gốc từ chiến sĩ khí huyết chi lực.

Khí huyết chi lực, Thôi Ngọc nhận tình sáng lên, hắn phảng phất cảm thấy mình đã đẩy ra một phiến đại môn.

Phải biết, xích giáp chiến kỳ phương pháp luyện chế, thế nhưng là xuất từ Táng Thổ Đại đế chôn cùng hố, thay lời khác tới nói, liền là Táng Thương Đại đế di vật.

Thôi Ngọc tại ở kiếp trước thời điểm, liền từng nghe nói qua, một chút Đại tướng khí huyết trùng thiên, thần uy cái thế.

Mà lại, tại ở kiếp trước bên trong, Trung y cũng cho rằng, khí huyết chính là cấu thành nhân thể cơ bản vật chất, khí vì huyết đẹp trai, huyết vì khí mầu. Cả hai tương hợp, tuyệt đối có không thể tương tượng nội lực lượng.

Thôi Ngọc cảm thấy, thực lực mình đột phá khâu, ngay tại khí huyết này hai chữ phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 259: Thánh Hoàng hóa Thanh Long

Khí huyết chi lực đối với những người khác tới nói, khả năng lộ ra hư vô mờ mịt, không biết nên như thế nào sử dụng, nhưng là đối với Thôi Ngọc tới nói, cái này đều không phải là vấn đề gì.

Bởi vì Thôi Ngọc lực lượng đã toàn bộ chuyển hóa làm lực lượng của thân thể.

Nói trắng ra là, liền là khí huyết chi lực.

Thế nhưng là dù cho minh bạch, Thôi Ngọc nhất thời còn nghĩ không rõ lắm, nên như thế nào sử dụng loại lực lượng này.

Thật giống như một người bình thường, không biết lái xe, lại có một chiếc xe hơi. Dù cho biết, khởi động ô tô liền có thể tại trên đường lớn lao vùn vụt, thế nhưng lại không cách nào mở ra.

Hiện tại Thôi Ngọc tình huống, thật giống như như thế, hần nhất định phải tìm tới chuyện này phương pháp, mở ra khí huyết chi lực phương pháp.

Đại Đường quân đội phương pháp, là dùng phương pháp đặc thù, tập hợp tất cả binh sĩ khí huyết trên người, hình thành cường đại xích giáp chiến tướng.

Cái này mặc dù để Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, thế nhưng lại không thích hợp hần.

Thôi Ngọc không ngừng điều chuyển động thân thể bên trong khí huyết, toàn bộ thân thể đều hoàn toàn đỏ đậm, chỉ là giữa đêm khuya khoắt, cũng không để cho Ngũ Hung điện cao thủ phát hiện.

Bất quá rất nhanh, Thôi Ngọc dị thường liền bị Ngũ Hung điện năm vị cao thủ phát hiện, bởi vì giấu ở Thôi Ngọc trong thân thể khí huyết chi lực, không biết thế nào, đã từ Thôi Ngọc trong thân thể xông ra, nằm ở Thôi Ngọc bên ngoài thân.

Thôi Ngọc cũng là ngẩn ngơ.

Kia khí huyết chi lực tràn ra chỉ là một chút, liền lập tức bị Ngũ Hung điện người cảm giác được.

Khí huyết chi lực cường đại sao? Vấn đề này kỳ thật không cần Thôi Ngọc trả lời, chăm chú là nhìn thấy Đại Đường trăm mười người tạo thành phương trận, liền có thể là hình thành một cái sánh vai Luyện Khí Hóa Thần cường giả xích giáp chiến tướng, liền có thể biết khí huyết chi lực đáng sợ.

Ngũ Hung điện người không biết Thôi Ngọc trên thân thể là vật gì, nhưng là một loại đáng sợ uy áp cảm giác, lại tùy tiện bị bọn hần biết.

Hóa thành minh rần cao thủ, đột nhiên nổi lên, hiện tại bọn hần năm cái tổn hao nội lực quá lớn, thực sự không muốn tại dạng này cùng Thôi Ngọc quần đấu nữa, cho nên đã chuẩn bị buông tay buông chân, đem Thôi Ngọc trước trấn áp, chờ đến bình minh tại buông ra.

Bốn cái cánh không lồ, để minh rần có ngăn ngừa phi không năng lực, trong nháy mắt liền xuất hiện ở Thôi Ngọc trước người, đuôi rần không lồ phảng phát một đạo roi, hần hần quát hướng Thôi Ngọc.

Đột nhiên biến cố, đừng nói Thôi Ngọc, liền là cái khác mấy cái Ngũ Hung điện cao thủ cũng không nghĩ tới.

Thôi Ngọc vội vàng không kịp chuẩn bị, đã tới không kịp né tránh, trong lúc vội vàng, hóa thành một chiêu băng quyền, đánh về phía đuôi rần kia.

Ngay lúc này, Thôi Ngọc không có chú ý tới, tứ tán tại Thôi Ngọc bên ngoài thân khí huyết chi lực, đột nhiên thật nhanh hướng về Thôi Ngọc nắm đấm phương hướng tụ tập, cơ hồ trong nháy mắt, liền ngưng tụ tại Thôi Ngọc trên nắm tay, đem Thôi Ngọc nắm đấm bao trùm.

Đuôi rần cùng Thôi Ngọc nắm đấm không hẹn mà gặp, cả hai va chạm phát ra to lớn nổ vang âm thanh.

Nhưng là làm người không có nghĩ tới là, bị đánh bay cũng không phải là thân thể ở thế yếu Thôi Ngọc, mà là kia gần như cao vài trượng minh rần.

Chỉ gặp minh rần rên rỉ một tiếng, phảng phát một cái như đạn pháo, ngược lại bắn đi ra, nên ở một cái sườn đất phía trên, trong lúc nhất thời, đá vụn bay loạn, đương bụi mù tán đi, chỉ gặp minh rần đã ngã xuống một cái cự đại hố đất bên trong.

Minh rần ngẩng đầu, gât gù đắc ý, hiển nhiên vẫn còn trong mê muội.

Một màn này, liền là Thôi Ngọc đều choáng váng, hần nhìn về phía trên nắm tay còn lưu lại một chút khí huyết chi lực, trên mặt hiện ra một tia mừng rỡ.

Khí huyết này chi lực, chính là hần tiếp tục vận chuyển thân thể khí huyết chỗ tiêu tán ra một chút khí huyết mà thôi.

Như thế vì lượng khí huyết chi lực, lại có như vậy lực lượng kinh khủng, thật sự là để Thôi Ngọc vui mừng không thôi.

Quan Âm tỷ nhìn xem Thánh Hoàng kia cuồng ngạo đáng người, liền biết chuyện này lại nhiều thiếu cũng không có tác dụng gì.

Thở dài một tiếng, Quan Âm từ tiến lên một bước, nói ra: "Ngươi là trượng phu của ta, cho nên, cùng để người khác giết ngươi, không bằng ta đến động thủ."

Vừa dứt lời, Quan Âm từ trên người áo bào đen không gió mà bay, bàng bạc Nội lực thật giống như đại như biển, phồng lên Nội lực, liền như là một cái sóng lớn đánh ra, kia hơn hai mươi cái Đại Diễn vệ trong nháy mắt liền bay ngược ra ngoài, ngã tại bốn phía, miệng phun máu tươi, trong lúc nhất thời căn bản là không đứng dậy được.

Mà những người áo đen kia lại từng cái lông tóc không thương,

Nhìn thấy Đại Diễn vệ đã bay rớt ra ngoài, lập tức từng cái trong tay lưỡi dao nắm chặt, phóng tới những cái kia mất đi sức chiến đấu Đại Diễn vệ, gọn gàng đem bọn hắn chém đầu.

Thánh Hoàng con ngươi co rút lại, hắn giật mình nhìn xem Quan Âm từ, mặc dù năm đó Quan Âm từ cũng không biết võ công, nhưng là đã nàng là người của thiên giới, hiện tại Quan Âm từ nếu là thể hiện ra võ công cao thâm, Thánh Hoàng sẽ không quá giật mình, nhưng là tuyệt đối không ngờ rằng, Quan Âm từ võ công lại nhưng đã cao đến loại tình trạng này.

"Luyện Hư Hợp Đạo?" Thánh Hoàng cũng có chút đoán không được Quan Âm từ thực lực.

Quan Âm từ không nói gì, từng bước một chậm rãi đi hướng Thánh Hoàng.

Một mực bảo vệ tại Thánh Hoàng bên người diễn, trong mắt hàn quang lóe lên, liền muốn xông ra đi, lại bị Thánh Hoàng cho ngăn lại. Nói ra: "Diễn, ngươi đi bảo hộ Thái tử rồi đi. Như trăm hôm nay chết ở chỗ này, liền bảo hộ Thái tử đăng cơ."

Lý Càn nghe được Thánh Hoàng, vừa muốn phản bác, liền đã bị diễn lôi kéo rời đi.

Đường đường Luyện Khí Hóa Thần thực lực Lý Càn, vậy mà tại diễn thủ hạ không có chút nào phản kháng dư lực.

Quan Âm từ trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, nói ra: "Không nghĩ tới bên cạnh ngươi lại còn có cao thủ như thế, nhưng là ngươi để hắn rời đi, ngươi cảm thấy ngươi là đối thủ của ta sao?"

Dù cho Quan Âm từ thực lực kinh thiên, nhưng là Thánh Hoàng sắc mặt bên trên không còn có biến hóa, chỉ gặp Thánh Hoàng cười to một tiếng, nói ra: "Trăm vì Thánh Hoàng, vạn người cộng tôn, có gì đáng sợ. Quan Âm từ, liền để ngươi xem một chút, trăm là như thế nào quân lâm Thiên Hạ."

Thánh Hoàng vừa dứt lời, một cỗ gió lốc trống rỗng dâng lên, phảng phất một loại tuyệt đại lực lượng, Thánh Hoàng chung quanh đồ vật toàn bộ đều nổ bê ra đến, bốn phía bay vút.

Mấy cái chạy chậm người áo đen trực tiếp liền bị đánh bại trên mặt đất. Bất quá xem ra cũng không có nguy hiểm tính mạng.

Hiển nhiên, những người áo đen này tuyệt đối không phải cái gì tên xoàng xĩnh.

Lúc này, lại cũng không có lời gì tốt giảng, hết thảy đều muốn nhìn tiếp xuống sinh liệu chết.

Thánh Hoàng lệ quát một tiếng, quanh thân Thanh Long hư ảnh vờn quanh, một trào nhô ra, phảng phất Thanh Long lợi trào, duệ không thể đỡ.

Quan Âm từ khẽ cười một tiếng, tay nắm kỳ quái thủ ấn, một cái cự đại Ngọc Tĩnh bình xuất hiện tại Quan Âm từ chung quanh, đem Quan Âm từ bao phủ.

Thánh Hoàng long trào đánh vào Ngọc Tĩnh bình phía trên, phát ra "??!" Một tiếng vang thật lớn, một cỗ to lớn lực phản chấn từ Ngọc Tĩnh bình bên trên truyền đến, chấn Thánh Hoàng liền lùi lại ba bước.

Không để ý tới hãi nhiên, Thánh Hoàng ngửa mặt lên trời thét dài, một tiếng chấn Thiên Long ngâm thanh âm vang tận mây xanh. Tại tất cả mọi người ánh mắt hoảng sợ bên trong, vậy mà thôn thôn cất cao, hóa thành một đầu hơn mười trượng dài Thanh Long, ở giữa không trung nhìn xuống Quan Âm từ.

"Thánh Hoàng uy vũ."

Từng tiếng hô to thanh âm tại toàn bộ Đại Đường trong quân doanh vang lên. Thánh Hoàng hóa Thanh Long, trong nháy mắt liền làm cho cả Đại Đường quân đội khí thế đột nhiên cất cao.

Tương ứng, thảo nguyên man nhân những cao thủ kia, bị cái này vô hình uy áp ép không thở nổi, trong lòng đều dâng lên một tia sợ hãi, trong lúc nhất thời, Đại Đường quân đội vậy mà xoay chuyển, chiếm thượng phong.

Chương 260: Lôi quang hỏa văn ẩn

Trong sơn cốc, cho dù là Thôi Ngọc nơi này, vẫn như cũ có thể rõ ràng nghe được kia một tiếng to rõ tiếng long ngâm.

Ngũ Hung điện năm cao thủ, liếc nhìn nhau, thấp giọng truyền âm.

"Xem ra, không cần đợi đến buổi sáng ngày mai. Chúng ta chỉ cần lại kéo một hồi, là được rồi."

"Không sai. Cần thận một chút, tiểu tử này không biết dùng cái gì tuyệt chiêu, mình hẳn đều bị hắn một quyền đánh bay."

Nghe được câu này, mình rần tức giận tê mình một tiếng, lần nữa phóng tới Thôi Ngọc.

Trước đó Thôi Ngọc chỉ là trong lòng lo lắng, nhưng là bây giờ nghe cái này một tiếng long ngâm, trong lòng của hắn đã vạn phần khẳng định, hiện tại trong đại doanh tuyệt đối phát sinh kinh người sự tình.

Đại Đường hoàng thất chính là thập hoang Thần Vực Thanh Long điện người. Cái này Thanh Long biến cùng trước mặt năm cao thủ võ công, đồng xuất một triệt.

Mà theo Thôi Ngọc biết, hiện tại Thanh Long điện người, giờ này khắc này đang ở chỗ này thi triển Thanh Long biến, chỉ có một người, cái kia chính là Thánh Hoàng bệ hạ bản thân.

Hiện tại, liền ngay cả Thánh Hoàng bệ hạ đều bị bức bách thi triển Thanh Long biến. Chuyện kia coi như không đơn giản.

Tuyệt đối là vạn phần nguy cấp tình huống. Nếu không, Thánh Hoàng cao cao tại thượng, không nói gì cũng không tới phiên Thánh Hoàng xuất thủ.

Mà lại, Táng Thổ còn tại trung quân đại doanh bên trong. Thôi Ngọc đã vạn phần hồi hận, sớm biết nên để Táng Thổ ở tại Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, nếu là Táng Thổ có cái gì ngoài ý muốn, Thôi Ngọc tuyệt đối phải nổi điên không thể.

Thôi Ngọc thể nội khí huyết chỉ lực, phảng phất cảm nhận được Thôi Ngọc nôn nóng cùng phần nộ, một nháy mắt, Thôi Ngọc khí huyết chỉ lực liền từ thể nội trào lên mà ra, không hề khí huyết chỉ lực, tại Thôi Ngọc bên ngoài thân lan tràn, phảng phất một đóa hỏa diễm.

Nếu không phải cẩn thận cảm giác, vẹn vẹn dùng mắt thường nhìn lại, khí huyết này chỉ lực thật sự là cực kỳ giống Thôi Ngọc thể nội Nghiệp Hỏa Hồng Liên thiêu đốt đáng sợ.

Mình rần vang vọng không ngừng, nhận Thôi Ngọc một kích mình rần, không dám xem nhẹ Thôi Ngọc, hiện tại đã thi triển toàn bộ thủ đoạn, to lớn miệng rần đại trương, lại quý dị không có phát ra bất kỳ thanh âm, mà từng cơn sóng cuộn trong hư không sinh ra.

Hiển nhiên mình rần tiếng kêu đã vượt ra khỏi nhân loại có thể cảm giác được âm tần. Là một loại sóng siêu âm phương pháp công kích.

Thôi Ngọc đột nhiên biến sắc, loại sóng âm này công kích mạnh Yamato quý dị, Thôi Ngọc đã sớm mình bạch.

Nhớ ngày đó, xích giáp chiến tướng kinh người như thế, cũng thua ở Thôi Ngọc kia nửa sống nửa chết, uy lực không phát huy ra mấy thành Bích Hải Triều Sinh khúc dưới.

Nhục thể cùng khí huyết chỉ lực cùng một chỗ sử dụng, Thôi Ngọc chỉ là suy nghĩ khẽ động, cả người trong nháy mắt liền từ biến mất tại chỗ, xuất hiện tại một bên hơn hai mươi trượng địa phương xa.

Vị trí biến hóa tốc độ quá nhanh, liền phảng phất thuần di. Liền ngay cả Thôi Ngọc đều có một loại hoảng hốt cảm giác.

Mà nguyên bản Thôi Ngọc chỗ đứng lấy địa phương, phương viên năm trượng bên trong, đại địa từng khúc rạn nứt, sau đó vài tiếng ghê răng giòn vang, một cái hố cực lớn cứ như vậy ra hiện tại bọn hắn trước mặt.

"Mình rần, người điên rồi. Chủ thượng muốn giao sự tình người quên, cũng dám sử dụng một chiêu này."

Mặc dù mình rần là thủ lĩnh của bọn hắn nhân vật, nhưng nhìn đến mình rần vậy mà sử dụng ra không bỏ như vậy địa sát chiêu, vài người khác cũng gấp.

Mình rần kinh dị nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, không nghĩ tới Thôi Ngọc tốc độ vậy mà nhanh như vậy, từ mình bụng rần bên trong truyền ra kia người thủ lĩnh thanh âm.

"Người này tựa hồ có chút cổ quái, chúng ta nhất định phải dùng ra sát chiêu. Bằng không chúng ta chỉ sợ ngăn không được hắn."

Thôi Ngọc lắc đầu, bước chân tiến lên, một dùng lực, cả người lần nữa biến mất tại nguyên chỗ.

Biến cố này, để mình rấn rẩy người trong nháy mắt cảnh giác, thế nhưng là còn chưa phát hiện Thôi Ngọc thân ảnh, mình rấn cũng cảm giác cả người phảng phất bị một cái cự nhân vỗ một cái, to lớn thân rấn lần nữa bay ngược ra ngoài.

Bạch chỉ các cao thủ thấy cảnh này, cũng không dám lại lưu thủ, nhao nhao dùng xuất toàn lực.

Chỉ gặp liệt thiên tê giác cấp tốc phóng tới lúc này chiến lực tại mình rấn vị trí cũ Thôi Ngọc, to lớn sừng tê giác phóng xuất ra mịt mờ bạch sắc quang mang. Đương đến Thôi Ngọc trước người lúc, đã điều như liệt nhật.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy một cỗ ánh sáng nóng rực, phảng phất muốn đem mình hòa tan mất, thống khổ không chịu nổi.

Thôi Ngọc nhìn qua kia nguyên lai càng gần liệt thiên tê giác,

Cánh tay thành Thập tự, trong lòng không ngừng hô: "Ngăn trở, ngăn trở."

Đại Đường trung quân đại doanh bên trong.

To lớn Thanh Long lúc lớn lúc nhỏ. Thịnh thoảng một đạo lợi trào vô xuống, có khi Thanh Long vẩy đuôi.

Phụ cận vô luận thảo nguyên rất người hay là Đại Đường quân nhân, nếu là tới gần, một không cẩn thận liền sẽ bị đánh thành thịt nát.

Quan Âm tỷ võ công mười phần quý dị, tựa hồ là một loại Ấn Pháp võ công. Cùng Thánh Hoàng thời điểm chiến đấu, luôn luôn dùng ra khác biệt Ấn Pháp.

Lúc này Thanh Long trên thân, đã xuất hiện một chút rất nhỏ vết thương.

Thanh Long chính là Thánh Hoàng Nội lực biến thành, cũng không phải là huyết nhục chi khu, ấn lý thuyết, loại này vết thương một ý niệm liền có thể khép lại, nhưng là quý dị chính là, phạm là bị Quan Âm tỷ Ấn Pháp thương tổn địa phương, Thanh Long vết thương liền không cách nào khép lại.

Thậm chí có một loại cổ quái lực lượng, chính đang tan rã Thánh Hoàng Nội lực, Thanh Long vết thương chậm rãi mở rộng bên trong.

Mặc dù bây giờ đối với Thanh Long thân thể to lớn mà nói, những vết thương này còn mười phần nhỏ bé, nhưng là theo thời gian địa chuyển dời, còn có càng nhiều hơn tâm vết thương, những thương thể này nếu cùng một chỗ bộc phát, chỉ sợ sẽ là Thanh Long sụp đổ, hiển lộ nguyên hình thời điểm.

Thánh Hoàng trong lòng âm thầm gấp, thế nhưng là Quan Âm tỷ đứng tại Ngọc Tịnh bình bên trong, trên mặt không vui không buồn, trong tay Ấn Pháp biến ảo khó lường.

Hiển nhiên, Quan Âm tỷ hiện tại đã thả lỏng trong lòng ngọn nguồn hi vọng xa vời, nằng bây giờ không có ở đây là Thánh Hoàng lúc trước thê tử, nằng hiện tại là Thiên đế tọa hạ thiên nhân.

"Lôi quang hóa văn ấn!" Đúng lúc này, Quan Âm tỷ miệng phun Ấn Pháp, theo thủ ấn kết thành. trên bầu trời bỗng nhiên mây đen nhấp nhô, tiếng sấm run run.

Từng đạo lôi quang tại ô Vân Trung thoảng hiện.

Bực này phảng phất thần người thủ đoạn, đừng nói là những người bình thường kia, liền là Thánh Hoàng biến thành Thanh Long cũng giật nảy cả mình.

Quan Âm tỷ ngừng đầu, nhìn hướng lên bầu trời, trong mắt lóe lên một tia thương xót, bất quá rất nhanh liền thu lại.

Nguyên bản ở trên bầu trời không ngừng xoay quanh Thanh Long, đột nhiên phảng phất thân thể nhận lấy ngàn vạn cân cự lực áp chế, toàn bộ thân rồng đều rất giống bị đinh trên không trung, không thể động đậy.

Đúng lúc này, bầu trời trong mây đen, ánh lửa tràn ngập, sau đó tại mọi người ánh mắt kinh sợ bên trong, từng cái một trượng lớn nhỏ Hỏa cầu từ ô Vân Trung rơi xuống, ở trên bầu trời hóa thành đạo đạo lưu tinh.

Chỉ gặp những này Hỏa cầu, xích hồng xích hồng, Hỏa cầu chung quanh còn có cái này một vòng tia chớp màu xanh lam, không ngừng lóe ra.

Thanh Long huyết dài một tiếng, toàn bộ thân rồng kịch liệt gãy dựa, thế nhưng lại không cách nào rời đi vị trí của mình một chút xú.

Quan Âm tỷ buông xuống hai tay, nhìn lên bầu trời bên trong Thanh Long, tự lẩm bẩm, nói ra: "Kết thúc."

Thoại âm rơi xuống, trên bầu trời, to lớn Hỏa cầu đã đập vào Thanh Long trên thân, bộc phát ra nóng bỏng ánh lửa.

Từ tán hỏa vũ rơi vào đại địa phía trên, trong nháy mắt liền đem đại địa dung thành từng khối tiểu nhân nham tương, mà rơi vào trên thân thể người, người kia liền lập tức hóa thành tro bụi, liền là những cái kia luyện khí hóa thần cao thủ, cũng không có có sự khác biệt.

Trên bầu trời, Thanh Long rên rỉ không ngừng vang lên, xen lẫn tại bạo tạc âm thanh bên trong.

Đương chín đạo Hòa cầu đều nện ở Thanh Long trên thân về sau, toàn bộ Đại Đường trung quân đại doanh đã hóa thành một mảnh hỏa diễm hải dương. Vô số thảo nguyên cao thủ cùng Đại Đường binh sĩ đều đã táng thân biển lửa, ngay cả thi cốt cũng không có.

Một nháy mắt, âm ỉ chiến trường liền yên tĩnh trở lại, trên bầu trời, chỉ còn kia đã hoàn toàn thay đổi Thanh Long thân thể tàn phế, còn treo trên bầu trời.

Sau đó tại vô số Đại Đường quân sĩ ánh mắt sợ hãi bên trong, từ trên bầu trời bỗng Trụy Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Xuất cốc

To lớn Thanh Long thân thể tàn phế từ trên bầu trời Trụy Lạc thời điểm, trên mặt đất ném ra một cái hố cực lớn, to lớn thân thể tàn phế như là quang ảnh, hóa thành điểm điểm quang điện tứ tán, cuối cùng toàn bộ Thanh Long thân thể tàn phế biến mất không thấy gì nữa.

Thánh Hoàng nằm trên mặt đất trong hầm, trong miệng máu tươi càng không ngừng từ trong miệng phun ra, nhưng là trên mặt của hắn, không có bất kỳ cái gì sợ hãi biểu lộ.

Quan Âm từ đi đến Thánh Hoàng bên người, cúi người ngửi xôm ở Thánh Hoàng bên người.

Thánh Hoàng nhìn xem Quan Âm từ, trên mặt vậy mà treo lên mỉm cười, cười lấy nói ra: "Không nghĩ tới, trầm cuối cùng sẽ chết tại trên tay của ngươi."

Quan Âm từ không vui không buồn, nhìn xem Thánh Hoàng, hỏi: "Ngươi còn có lời gì muốn nói không?"

Thánh Hoàng lắc đầu, nói ra: "Còn có thể có lời gì muốn nói, đều nói Thiên gia vô tình, các ngươi thiên nhân cũng như thế a!"

Quan Âm từ nhẹ tay nhẹ địa đặt ở Thánh Hoàng ngực, đã cảm giác Thánh Hoàng hiện tại tình trạng cơ thể, phát hiện lúc này Thánh Hoàng sinh cơ lầy đoạn, hiện tại số dĩ còn không có nín thở, chỉ là bởi vì hắn tu vi cường đại chống đỡ.

Nhưng là, Thánh Hoàng sinh mệnh chỉ hỏa đã cơ hồ dập tắt, hắn đã thành Vô Căn chi hỏa, rất nhanh tức sắp tắt.

Quan Âm từ nhàn nhạt mở miệng, hỏi: "Muốn ta cho ngươi thêm một bước sao?"

Thánh Hoàng thờ dài một tiếng, cười nói: "Không cần. Để trầm tại nhìn một chút cái này Thiên Hạ."

Quan Âm từ nhẹ gật đầu, quay người rời đi. Không có chút nào lưu luyến, đối với hắn liền phảng phất một người xa lạ.

Nhìn thấy Quan Âm từ cái dạng này, Thánh Hoàng trong lòng không biết thế nào, không có bi thương, ngược lại có một tia nhẹ nhõm.

Trên bầu trời bông tuyết bay xuống, Thánh Hoàng đột nhiên cảm thấy, tuyết này hôm nay là mỹ lệ như vậy.

"Nhanh, nhanh lên nữa." Diễn che chở Lý Càn thật nhanh ở trong màn đêm chạy vội.

Lý Càn nguyên bản tâm thần định phải trọng kích, mẹ của mình lại là phía sau màn hắc thủ. Loại chuyện này đừng nói là phát sinh ở trời trong nhà, liền là tại người bình thường gia, đều có thể dễ cho người ta điên cuồng.

Nhưng là, Lý Càn cũng không phải là người bình thường, vừa mới bắt đầu còn có chút tâm thần hoảng hốt, nhưng là rất nhanh liền lấy lại tinh thần.

"Diễn, vì cái gì không đi phụ cận trong quân doanh." Lý Càn quay đầu nhìn về sau lưng theo sát không ngã người áo đen, hỏi.

Diễn nói ra: "Từ chuyện này sự tình phát sinh bắt đầu, liền xuất hiện rất nhiều bị đối phương thẩm thấu người. Hiện tại vẫn không rõ sở đối phương còn có bao nhiêu người tại trong quân doanh nội ứng, mà lại một bên còn có người trong vô lâm, những người này những thế lực này rắc rối phức tạp, càng thêm khó mà phỏng đoán lai lịch của đối phương. Hiện tại chúng ta ai cũng không thể tin, Thánh Hoàng thánh chỉ, là để cho ta hộ tống ngươi trở lại kinh thành, nếu là Thánh Hoàng có chuyện gì. Muốn hộ tống ngài đăng cơ."

Lý Càn một bên phi nước đại, một bên tâm tư dưới đáy lòng không ngừng chuyển động.

Diễn, cũng không có lỗi gì, đối phương đối với Đại Đường quân đội thăm thấu, thật sự là kinh người, để Lý Càn đều có một cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Thế nhưng là nhìn thấy sau lưng người áo đen, Lý Càn không biết thế nào, cảm thấy có lẽ hôm nay rất khó chạy thoát.

Bất quá may mắn, hậu phương người áo đen đều là một chút luyện khí hóa thần cao thủ, cũng không có Luyện Thần Phản Hư cao thủ. Cho nên Lý Càn còn có một chút hi vọng sống.

Bất quá Lý Càn trong lòng còn có một số hoài nghi, đối phương có diễn cái này Luyện Thần Phản Hư cao thủ, đối phương vì cái gì còn dám đuổi sát không buông, đối phương là dùng khí từ đâu tới.

Ngay lúc này, vài tiếng tiếng nổ cực lớn lên, đất đá tung bay, mấy cái người áo đen đột nhiên xuất hiện tại Lý Càn trước mặt.

Lý Càn cùng diễn đột nhiên dừng bước, mà Lý Càn càng là dùng không thể tin được ánh mắt nhìn về phía diễn.

Cuốn cuộn khí huyết chi lực toàn bộ đều tập kết tại Thôi Ngọc trước ngực, nồng đậm như là sền sệt huyết đoàn, phúc chí tâm linh, Thôi Ngọc khí huyết chi đoàn vậy mà dùng Thái Cực chi đạo dung nhập khí huyết chi đoàn bên trong, mà lúc này liệt thiên tê giác to lớn sừng thú hung hăng va vào Thôi Ngọc khí huyết đoàn bên trong.

Toàn bộ không gian phẳng phát ngưng kết, liệt thiên tê giác trong mắt lóe lên một tia mê mang, luồng trước ở trong tình cảnh cũng chưa từng xuất hiện, to lớn liệt thiên tê giác sừng thú lâm vào khí huyết đoàn bên trong, thật giống như tiến vào một đoàn to lớn bông bên trong.

Liệt thiên tê giác sừng thú bên trong ẩn chứa mạnh đại lực lượng, tại một lâm vào khí huyết chi đoàn bên trong lúc, liền phẳng phát có vô số cổ lực lượng, càng không ngừng đem liệt thiên tê giác sừng thú bên trong lực lượng rút đi, cực nhanh tiêu tán.

Vô luận liệt thiên tê giác dùng ra sức mạnh lớn đến cỡ nào, đều không thể tiến thêm nữa bước.

Thôi Ngọc tròn mắt tròn xoe, khí huyết chi lực bao khóa tại Thôi Ngọc trên đùi phải, một cước đá vào liệt thiên tê giác cái cằm phía trên.

To lớn liệt thiên tê giác lập tức bay rớt ra ngoài, quãng ở phía xa, toàn bộ liệt thiên tê giác trên thân thể, hiện đầy lít nha lít nhít chính là cái khe.

Trong son cốc, Thôi Ngọc khí huyết chi lực càng thêm thuần thực, toàn thân khí huyết phun trào, đem năm cái Ngũ Hung điện cao tay đánh từng bước gập lui.

Ngũ Hung điện cao thủ, từng cái khổ không thể tả, bọn hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua Thôi Ngọc loại thủ đoạn này, thật là kinh người.

Lúc này, Ngũ Hung điện cao thủ, đã thủ đoạn ra hết, quý dị thủ đoạn để Thôi Ngọc đều có một cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Thế nhưng là, khí huyết chi lực cường đại để Thôi Ngọc đều có một ít giật mình, hắn chưa từng có nghĩ đến, khí huyết chi lực lại có thể đem đối phương quý dị công kích toàn bộ ngăn cản trừ khử.

Thôi Ngọc càng đánh càng hăng, từng bước ép sát, Thôi Ngọc nhãn tình sáng lên, hữu quyền mặt ngoài, khí huyết chi lực hình thành một con to lớn tay gấu, hung hăng đập vào liệt thiên tê giác trên đầu.

Một tiếng vang thật lớn, liệt thiên tê giác liền như là con ruồi, trực tiếp liền bị Thôi Ngọc một tát này cho đập bay ra ngoài.

To lớn liệt thiên tê giác thân thể trên không trung, từng khúc tiêu tán, cuối cùng, bạch chi thân thể trọng tân hiển lộ ra, quãng ở phương xa, thất khiếu chảy máu.

Cả người như là bùn nhão, mở đến trên mặt đất, trên người nàng vũ mị lúc này cũng không còn cách nào phát huy.

Liệt thiên tê giác địa ngã xuống, phẳng phát hát lên Ngũ Hung điện thất bại kèn lệnh.

Nguyên bản năm cái Ngũ Hung điện cao thủ phối hợp chặt chẽ, lúc này mới ngăn trở bộc phát Thôi Ngọc, hiện tại liệt thiên tê giác ngã xuống, liền phẳng phát tại cái này cự thuẫn phía trên, mở ra lỗ thủng.

Mình rắn trong mắt lóe lên một vẻ bối rối, bọn hắn cảm thấy mình đám người này đã ngăn cản không nổi Thôi Ngọc .

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một làn khói lửa, mình rắn trong mắt sáng lên, mặc dù dữ tợn đầu rắn bên trên, nhìn không ra mấy may biểu lộ, nhưng là ánh mắt kia lại lộ ra vui mừng.

"Rút lui!" Minh rắn lập tức tiếng kêu.

Thiên Cầu tốc độ cực tốc, trong nháy mắt liền đến đến liệt thiên tê giác bên cạnh, mở cái miệng rộng, lập tức liền đem bạch chi nuốt vào trong bụng, bốn cái Ngũ Hung điện cao thủ tại Thôi Ngọc ngay người ở giữa, cực nhanh rời đi.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, bây giờ không phải là đi đuổi giết bọn hắn thời cơ, quanh thân khí huyết phẳng phát hô hấp, từ Thôi Ngọc toàn thân lỗ chân lông thật nhanh tràn vào, bất quá trong chớp lát, liền toàn bộ đưa vào Thôi Ngọc trong thân thể.

Bước nhanh đi ra khỏi sơn cốc, nguyên bản cười tới ngửa sớm cũng không biết chạy đi nơi nào. Không có cách nào, Thôi Ngọc hít sâu một hơi, cực nhanh lao vút cười đến, tại thảo nguyên đại địa phía trên, hóa thành một đạo mũi tên phóng tới Đại Đường trung quân đại doanh phương hướng.

Ở trên bầu trời nhìn lại, phảng phất liền là một đạo màu đen lưu tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Chạy về đại doanh

Lý Càn liên tiếp thối lui mấy bước, cùng diễn kéo dài khoảng cách, mà diễn phảng phất không nhìn thấy Lý Càn.

Lý Càn một đường trốn đi, đều là theo chân diễn, đầu này trốn đi tuyến đường cũng không phải là thiết kế tốt, chính là làm thời trốn đi tùy ý chọn một con đường.

Nhưng là hiện tại, con đường của bọn họ phía trước đột nhiên xuất hiện đối phương cao thủ chặn đường.

Hơn nữa còn là làm thời tránh dưới đất, nếu là đối phương sự tình không biết Lý Càn hấn trốn đi lộ tuyến, căn bản là không cách nào như thế ngăn cản.

Mà đối phương là làm sao mà biết được, hiện tại ngoại trừ mình cùng diễn bên ngoài, không có người thứ ba biết.

Cho nên, hiển nhiên diễn tuyệt đối lại vấn đề.

Hai người một dừng bước, hậu phương đuổi sát người áo đen liền lập tức đuổi kịp, đem Lý Càn vây quanh.

Lý Càn cười lạnh một tiếng, nói ra: "Không nghĩ tới, người vậy mà cũng là bọn chúng người."

Diễn biểu lộ không có biến hóa chút nào, hấn nhìn về phía Lý Càn, nói ra: "Điện hạ nói gì vậy. Gậy sát lão nô ."

Đến lúc này, diễn vẫn tại diễn kịch.

Thở dài một hơi, Lý Càn hôm nay đã chú định không cách nào chạy ra thẳng thiên, hấn hận a, hấn không hận cái khác, liền là hận mình chết uất ức, hận chết không rõ ràng.

Nguy trang thành Thôi Ngọc người áo đen đi ra một bước, nhìn về phía diễn, nói ra: "Diễn lão, hiện tại làm những này còn có ý gì, đuổi mau ra tay, lâu thì sinh biến a."

Diễn không nhanh nhìn thoáng qua hắc bào nhân này, bất quá cũng không có phản bác, nhưng là hấn cũng không có đi nhìn về phía Lý Càn, mà là nhìn về phía phương xa.

Mà lúc này, phương xa trên đường chân trời, vài con khoải mã tại trong gió tuyết thật nhanh chạy tới.

Diễn khòe miệng phủ lên mỉm cười, nói ra: "Chờ một chút."

Lý Càn sững sờ, hấn nhìn về phía diễn nhìn lại phương hướng, tu vi cường đại để Lý Càn thị lực đồng dạng kinh người, nhưng lại không có diễn cường hấn, chỉ là tại trong gió tuyết, mơ hồ nhìn thấy mấy cái bóng đen.

Nhưng là cái khác mấy cái người áo đen, chậm rãi xúm lại, Lý Càn dù sao chính là luyện khí hóa thân cường giả, cái này nhóm cường giả không phải do bọn hấn không cẩn thận.

Lý Càn không biết mấy cái kia bóng đen là ai, nhưng là hấn biết, đối phương vô luận là ai, đều không thể cứu được hấn.

Có diễn như thế một cái Luyện Thân Phán Hư cường giả tại, đã đem hấn sinh cơ toàn bộ đoạn tuyệt.

Lý Càn không có tiến hành sau cùng giãy dụa, trên đường chân trời bóng đen càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng thân ảnh của bọn hấn ánh vào Lý Càn trong con mắt.

Lý Càn thân hình thoát một cái, kia chạy ở phía trước nhất người, thành linh đúng là mình Cửu đệ, Lý Trị.

Ngay tại Lý Càn tâm thần hoảng hốt thời điểm, diễn Trâu nhưng xuất thủ, một chương võ tại Lý Càn tìm.

Cường hãn Nội lực, trong nháy mắt này liền phá hủy Lý Càn Tâm Mạch, một ngụm huyết tiễn từ Lý Càn trong miệng phun ra, vung trên mặt đất, đem bạch tuyết tan, hóa thành một đám huyết thủy.

Lý Càn không để ý đến diễn đánh vào mình tìm một chương, trong miệng càng không ngừng nói ra: "Đi, không được qua đây."

Tại cái này điểm cuối của sinh mệnh một khắc, Lý Càn rốt cục không tiếp tục để ý trước kia hận, thống khổ, cùng xoắn xuyết.

Hắn chỉ là đơn thuần địa không hi vọng mình Cừu đệ cũng theo cước bộ của mình, rơi vào Hoàng Tuyền bên trong.

Lý Càn khó khăn muốn nhấc lên tay của mình, muốn để Lý Trị rời đi, nhưng là tay mới nâng lên một nửa, ngực đau xót, một thanh lợi kiếm thấu ngực mà qua, sắc bén trên lưỡi kiếm, hiện đầy từng tia từng tia huyết thủy, tại băng lãnh trong không khí, tản ra thuộc về Lý Càn nhiệt độ cơ thể hình thành sương mù màu trắng.

Dịch dung thành Thôi Ngọc người áo đen xuất hiện tại Lý Càn sau lưng, cười lạnh nói: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Cuộn cuộn nhiệt huyết, để Lý Càn trong miệng không cách nào lại phát ra mây may thanh âm.

Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên đánh ngựa phi nhanh, xa xa liền thấy một đám người ở phương xa, theo khoảng cách càng ngày càng gần, Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên trước tiên liền thấy Lý Càn thân ảnh, còn có kia mười cái quỷ dị người áo đen.

"Đại ca!" Đang nóng này thời khắc, Lý Trị không còn có bất luận cái gì tình cảm xen lẫn, thốt ra.

Đương toàn bộ tràng diện đều bại lộ trong mắt bọn hắn thời điểm, đột nhiên một bên một cái lão giả đánh vào Lý Càn ngực, để Lý Trị hận không thể lập tức liền chạy như bay đến Lý Càn bên cạnh, liền ngay cả Lãnh Nguyệt Tiên đều sợ ngây người.

Nhưng là sau một khắc, một cái khuôn mặt quen thuộc, xuất hiện ở Lý Càn sau lưng, tầm kia dữ tợn khuôn mặt tươi cười, để bọn hắn trước tiên liền nhận ra, người này liền là bọn hắn huynh đệ, Thôi Ngọc.

"Thôi Ngọc, làm sao có thể." Lãnh Nguyệt Tiên lên tiếng kinh hô, lúc này, chính là kia muốn mạng một kiếm, từ Lý Càn tìm xuyên ngực mà qua.

"Thôi Ngọc!" Lý Trị gào thét lên tiếng, thanh âm truyền khắp khắp nơi.

Dịch dung thành Thôi Ngọc người áo đen dữ tợn cười một tiếng, đem trong tay kiếm từ Lý Càn ngực rút ra, phảng phất suối phun huyết thủy từ Lý Càn tìm phun ra.

Cả người vô lực quỳ rạp xuống đất.

Sau đó, cái này Thôi Ngọc đem vành nón một lần nữa đắp lên, đem Thôi Ngọc gương mặt kia đắp lên. Cười lấy nói ra: "Sự tình hoàn thành. Chúng ta rút lui!"

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người hóa thành từng đạo mũi tên, từ nguyên địa chạy cách, biến mất ở trong màn đêm.

Rất nhanh, Lý Trị một đoàn người liền cảm nhận được Lý Càn bên người, sau đó Lý Trị trực tiếp liền từ trên ngựa phi thân rơi xuống, trực tiếp liền rơi vào Lý Càn bên người.

Lý Trị đem Lý Càn từ dưới đất đỡ dậy, ôm vào trong ngực của mình, lúc này Lý Càn cũng sớm đã tắt thở, cả người hai mắt trợn mắt tròn xoe, hơi bại con mắt nhìn lên bầu trời.

Lý Trị nắm đầm gắt gao cầm, trong hai mắt huyết hồng một mảnh, Lãnh Nguyệt Tiên đi đến Lý Trị sau lưng, nhẹ nhàng mà đưa tay đặt ở Lý Trị trên bờ vai.

Thôi Ngọc đi vào trung quân đại doanh trước, kịch liệt thờ hào hân, đoạn đường này cao tốc phi nước đại, cho dù là Thôi Ngọc, cũng cảm giác toàn bộ tâm đều giống như muốn nhảy ra tìm.

Dừng lại trong giây lát, Thôi Ngọc thờ hào hân chậm rãi bình phục.

Lúc này, Đại Đường trung quân đại doanh bên trong, đã loạn cả một đoàn, lâm vào một cái biển lửa bên trong, vô số thảo nguyên cao thủ chính đang điên cuồng ngăn cản chung quanh Đại Đường quân đội công kích.

Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, toàn thân khí huyết phun trào, xông vào trong đại doanh.

Cường hãn khí huyết chi lực, đơn giản không gì không phá, những này thảo nguyên man nhân căn bản là không cách nào ngăn cản Thôi Ngọc mây may.

Hình Ý Quyền pháp, đang giận huyết chi lực gia trì dưới, càng thêm lộ ra không gì không phá, Thôi Ngọc một đường tiến lên, toàn bộ trên đường, gãy chi bay tứ tung, thấy ngã một mảnh.

Còn như là Ma thần, bị hù những cái kia thảo nguyên cao thủ nhao nhao lui lại, không muốn cùng Thôi Ngọc giao thủ.

Rất nhanh, Thôi Ngọc liền vọt tới Thánh Hoàng đại trưởng trước, lúc này đại trưởng chung quanh trống trải một mảnh, đã hóa thành phế tích.

Một cái hố cực lớn, xuất hiện tại Thôi Ngọc trước mắt, mà hố trong động, một người mặc long bào thân ảnh, cứ như vậy lẳng lẳng địa nằm ở nơi nào. Mà chung quanh, vậy mà không có một cái nào thảo nguyên cao thủ.

Thôi Ngọc không quản được nhiều như vậy, hắn thật nhanh nhảy vào trong lỗ hổng, đi vào Thánh Hoàng trước mặt.

Lúc này Thánh Hoàng vẫn còn thoi khắc hấp hối, mắt thấy tùy thời liền có khả năng tắt thở.

Thôi Ngọc đem Thánh Hoàng đỡ dậy, lo lắng hỏi: "Thánh Hoàng, Thánh Hoàng, chuyện gì xảy ra?"

Mặc dù biết chuyện này là Ngũ Hung điện gây nên, nhưng là đến cùng là vì cái gì, Thôi Ngọc căn bản cũng không biết.

Thánh Hoàng đục ngầu hai mắt nhìn thấy Thôi Ngọc, trong mắt tinh quang lóe lên, vậy mà hồi quang phản chiếu, hắn một phát bắt được Thôi Ngọc quần áo, nói ra: "Cẩn thận, tiểu... Tâm. Cái này âm mưu là vì ngươi."

Thánh Hoàng, để Thôi Ngọc cả người đều lảo đảo ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Thánh Hoàng vẫn lạc

Lý Trị ôm Lý Càn thi thể thật lâu bất động, trong miệng chỉ là càn càn không ngừng tự lẩm bẩm.

"Vì cái gì, vì cái gì, vì sao lại là hắn. Vì cái gì..."

Lãnh Nguyệt Tiên mấy lần muốn há miệng, nhưng là nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Lý Trị cùng Lý Càn cái này đồng bào huynh đệ sự tình, Lãnh Nguyệt Tiên cũng hiểu rõ. Mặc dù nhìn xem hai người không chung che trời, nhưng là trong lòng của bọn hắn đều có đối phương. Có thể nói, đem đối phương nhìn rất nặng.

Nhưng là hôm nay, Lý Trị vậy mà tận mắt thấy đại ca của mình bị giết, mà lại hung thủ lại là.

Lãnh Nguyệt Tiên cỡ nào muốn thừa nhận đây là một cái hiểu lầm, một cái âm mưu.

Thế nhưng là vô luận như thế nào nghĩ, gương mặt kia lại là liền là bạn tốt của bọn hắn, hảo huynh đệ, Thôi Ngọc.

Lãnh Nguyệt Tiên thực lực cũng không thấp, điểm ấy khoảng cách liền cùng tại phát sinh trước mắt không có gì khác biệt.

Hiển nhiên đối phương cuối cùng cũng phát hiện bọn hắn, nhưng là đối phương vậy mà không có ra tay với bọn họ.

Thế nhưng là tương tự, Lãnh Nguyệt Tiên liền hiểu rõ .

Thôi Ngọc tất nhiên là có chuyện gì nhất định phải giết chết Lý Càn, mà hai người mình hoặc là đối kế hoạch của hắn không tạo được ảnh hưởng gì, hoặc là liền là Thôi Ngọc đối với mình hai người còn có tình nghĩa.

Bất quá vô luận là kết quả gì, đều không thể che giấu, Thôi Ngọc liền là giết chết Lý Trị đại ca ruột thịt sự thật.

Lý Trị hiện tại lâm vào trong bi thống, tâm thần hoảng hốt. Lãnh Nguyệt Tiên vắt hết óc, muốn để Lý Trị từ cái này trong bi thương đi tới, đem Lý Trị ánh mắt dời đi, nhưng là động não sự tình , bình thường không cần Lãnh Nguyệt Tiên đi quan tâm.

Có Thôi Ngọc cùng Lý Trị hai cái này Tuyệt Đỉnh người thông minh tại, Lãnh Nguyệt Tiên đã thành thói quen để bọn hắn đi suy nghĩ.

Nhưng là bây giờ, Lãnh Nguyệt Tiên nhất định phải để cho mình thông minh .

Lãnh Nguyệt Tiên không ngu ngốc, nàng từ nhỏ đã sinh hoạt tại ma đạo cái này mạnh được yếu thua địa thế giới bên trong, lục đục với nhau đối với Lãnh Nguyệt Tiên cũng không xa lạ gì, chỉ là khổ tư một đoạn thời gian, Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem Lý Càn thi thể, đột nhiên trong đầu lóe lên.

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem Lý Trị, nói ra: "Lão Hoa, ngươi trước không muốn bị thương."

Thế nhưng là Lý Trị phảng phất đã lâm vào ma chướng bên trong, căn bản cũng không có đi để ý tới Lãnh Nguyệt Tiên.

Nhìn xem Lý Trị cái dạng này, Lãnh Nguyệt Tiên chăm chú địa nhíu mày, nàng một thanh kéo qua Lý Trị, liền hung hăng tại Lý Trị trên mặt quăng một bàn tay.

Một chưởng này mặc dù không có dùng Nội lực, nhưng lại cũng là dùng mười thành khí lực, đem Lý Trị lập tức liền? ? Ngã xuống đất, nằm sấp ở một bên.

"Ngươi lãnh tĩnh một chút. Bây giờ còn có càng chuyện trọng yếu." Lãnh Nguyệt Tiên nhìn trên mặt đất hai mắt mờ mịt nhìn lấy mình Lý Trị, la lớn.

Thế nhưng là Lý Trị vẫn như cũ hai mắt mờ mịt, thần không nghĩ Thục. Lãnh Nguyệt Tiên chưa hề đều chưa từng gặp qua dạng này Lý Trị, nhìn xem hấn cái dạng này, Lãnh Nguyệt Tiên tâm vô cùng đau nhức.

"Đại ca ngươi chính là Đại Đường Thái tử, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, ngươi có nghĩ tới không."

Lãnh Nguyệt Tiên, phảng phất một chậu nước lạnh tưới đến Lý Trị trong lòng, Lý Trị nhìn thoáng qua thân thể dần dần lạnh buốt Lý Càn, sau đó phảng phất thấy được cây cỏ cứu mạng, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên.

Lãnh Nguyệt Tiên cố nén đau đớn trong lòng, nói ra: "Có Thánh Hoàng tại, đại ca ngươi tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây, đã hấn đã ở chỗ này, đã nói lên ngươi phụ hoàng gặp nguy hiểm gì, ngươi bây giờ không đi cứu ngươi phụ hoàng, lại ở chỗ này làm cái gì tiểu nữ nhi tư thái. Lý Trị, lão nương nhìn lầm ngươi."

Lý Trị cả người phảng phất đột nhiên giật mình một cái, chỉ gặp Lý Trị thật nhanh bò lên, đem Lý Càn thi thể ôm lấy, đặt ở chính mình lập tức, thả người nhảy lên liền rơi vào trên lưng ngựa.

Hấn nhìn về phía Lãnh Nguyệt Tiên, chân thành nói ra: "Cám ơn ngươi."

Lãnh Nguyệt Tiên thở một hơi dài nhẹ nhõm, cái kia tự tin cơ trí Hoa Mãn Lâu rốt cục trở về.

Đối Lý Trị nhẹ gật đầu, nàng cũng lên ngựa thót, bắt đầu hướng về quân doanh phương hướng chạy tới.

Thôi Ngọc không rõ Thánh Hoàng, mặc dù hấn biết, trong này khẳng định có lấy thiên đại âm mưu, nhưng là cho tới nay không có nghĩ qua, cái này âm mưu sẽ cùng mình có quan hệ thể nào.

Thôi Ngọc vội vàng nhìn về phía Thánh Hoàng, hỏi: "Bệ hạ, vì ta cái gì, vì cái gì vì ta."

Thánh Hoàng vừa muốn nói gì, trong miệng máu tươi tiến vào Thánh Hoàng khí quản bên trong,

Đề Thánh Hoàng ho kịch liệt.

Thế nhưng là Thôi Ngọc bây giờ lại thức thủ vô sách. Nếu là chân khí trong cơ thể hấn vẫn còn, còn có thể thời gian ngắn kéo lại Thánh Hoàng mệnh, nhưng là bây giờ Thôi Ngọc trong thân thể chỉ còn khí huyết chi lực, căn bản là không thể nào nói đến cái gì Nội lực.

Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Thánh Hoàng còn có thể nhiều kiên trì một hồi, đem chân tướng sự tình nói với mình.

Rốt cục, Thánh Hoàng rốt cục thông thả rất nhiều, nhưng là cả người đã cơ hồ suy yếu đến cực hạn.

Mặc dù Thánh Hoàng bờ môi càng không ngừng đóng mở, thế nhưng là thanh âm thật sự là quá nhỏ.

Cho nên Thôi Ngọc chỉ có thể đem lỗ tai tựa ở Thánh Hoàng bên miệng, dùng hết tâm thần lắng nghe.

"Tiểu... Trôi... Thiên nhân... Vi... Ngươi... Xem..."

Chỉ là lè tè địa nghe được mấy chữ, Thôi Ngọc cũng cảm giác được, bên tai không còn âm thanh nữa truyền đến.

Thôi Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh Hoàng, chỉ gặp Thánh Hoàng lúc này đã sinh cơ đoạn tuyệt, hai mắt nhìn chăm chăm bên trên bầu trời. Nhất đại Thánh Hoàng liền như vậy vẫn lạc lần nữa.

Đây là một cái anh hùng Đế Hoàng, Thôi Ngọc không nói gì đều không thể nghĩ đến, một người như vậy mà lại như thế không minh bạch địa chết ở chỗ này.

Loại nhân vật này, đã đã cường đại đến gần như cực hạn, Thôi Ngọc căn bản không tin tưởng, đơn giản một chút âm mưu liền có thể giết chết một người

như vậy.

Bầu trời tăm tối, nhìn không thấy một vì sao, toàn bộ trên bầu trời, tại trong ngọn lửa, có thể nhìn thấy mây đen thật dày, che khuất bầu trời, thật giống như phía sau màn hắc thủ, một tay Già Thiên.

Đã từng Thôi Ngọc coi là, mình đã thấy rõ thế giới này, đem thế giới này nước thăm dò, nhưng là hiện tại xem ra, Thôi Ngọc chỉ là thấy được thế giới cái đầm nước này mặt nước.

Mặt ngoài sóng nước lấp lánh, chợt có sóng gió, nhưng là dưới nước, lại sóng cả mãnh liệt, hung hiểm dị thường.

Thế giới này, còn có thật nhiều mình không cách nào thấy rõ, không cách nào hiểu rõ đồ vật.

Ngay tại lúc cảm khái, Thôi Ngọc đột nhiên xoay người, nhìn về phía sau lưng, không biết từ khi nào, Thôi Ngọc sau lưng đã đứng mười mấy người áo đen. Chỉ một cái liếc mắt, Thôi Ngọc liền nhận ra, bọn hắn liền là Ngũ Hung điện cao thủ.

Mà trên người bọn họ ần ần tản ra uy áp, để Thôi Ngọc đều có một loại kinh hồn táng đảm cảm giác.

Tuyệt đối có mấy cái Luyện Thần Phản Hư cường giả.

Đừng nhìn Thôi Ngọc học biết vận dụng khí huyết chi lực, đem Ngũ Hung điện năm cao thủ nhẹ nhõm đánh bại, nhưng là đối mặt Luyện Thần Phản Hư cường giả, Thôi Ngọc là một điểm phần thắng đều không có.

Mà lại, càng thêm máu chốt chính là, Thôi Ngọc thỉnh linh phát hiện, bên trong một cái người áo đen trong ngực, ôm một cái bảy tám tuổi tiểu nữ hài.

Lúc này tiểu nữ hài ở vào trong hôn mê, nhưng là phần điều ngọc trác, đáng yêu phi thường, chính là Táng Thổ tiểu nha đầu này.

Thôi Ngọc một trái tim trực tiếp liền sửa chữa đi lên.

Thôi Ngọc đứng người lên, nhìn về phía bọn hắn, nói ra: "Các ngươi muốn làm gì, lấy thực lực của các ngươi, hẳn là không cần đến dùng một cái tiểu nữ hài đến uy hiếp ta đi."

Thôi Ngọc giọng nói rơi xuống, bên trong một cái người áo đen đi ra, gió lạnh thổi qua, ần ần có một cỗ hương khí từ người áo đen trên thân bay ra, bị Thôi Ngọc nhẹ nhõm ngửi được. Lại là nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Hiểu lầm

"Để sư nói chuyện không cần kệp thương đeo gậy, chúng ta chỉ là không muốn cùng sư động thủ. Cho nên nếu như sư không muốn cái này tiểu nữ oa có chuyện bất trắc, còn xin sư cùng chúng ta đi một lần đi." Thanh thúy nữ sinh từ áo bào đen bên trong phát ra, quả nhiên là một nữ tử.

Thôi Ngọc nhíu chặt lông mày, đối phương mặc dù nói khách khí, nhưng là Thôi Ngọc biết, mình bây giờ không có lựa chọn nào khác.

Một, vì Táng Thổ, vô luận sự tình gì, Thôi Ngọc hiện tại đều nhất định muốn nghe từ đối phương, chỉ ít tạm thời là dạng này. Thứ hai, những người áo đen này bên trong cao thủ, cũng không phải là Thôi Ngọc có thể đối phó, ngay tại lúc này cái này nói chuyện nữ nhân, Thôi Ngọc đều không có cách nào đối phó.

"Thánh Hoàng là các ngươi hại chết?" Thôi Ngọc không để ý đến nữ nhân này, theo miệng hỏi.

Thôi Ngọc đây là tại kéo dài thời gian. Hiện ở chung quanh đều là Đại Đường quân đội, mặc dù thảo nguyên mênh mông cao thủ đông đảo, nhưng là đột phá bọn hắn phong tỏa, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Đến lúc đó, trùng điệp đại quân vây quanh, bọn hắn liền có thể chủ khách dị vị.

Chỉ là loại này kéo dài thời gian biện pháp, thật sự là quá mức ngay thẳng, Thôi Ngọc cũng không có hi vọng xa vời thật sự có thể kéo dài bao nhiêu thời gian.

Nhưng là khiến Thôi Ngọc không có nghĩ tới sự tình, đối phương ngược lại giống như so Thôi Ngọc còn không bộ đáng gấp gáp. Ưu tai du tai nói ra: "Không tệ. Thánh Hoàng là chết tại bốn quân trong tay."

Thôi Ngọc con người co rút lại, hần không nghĩ tới, giết chết Thánh Hoàng người liền là trước mặt cái này thấy không rõ hình dạng nữ nhân.

Đây là cho thấy, thực lực của đối phương, tuyệt đối tại Thánh Hoàng phía trên.

Mặc dù Thôi Ngọc chưa hề điều chưa từng gặp qua Thánh Hoàng xuất thủ, nhưng là thập hoàng Thần Vực đại danh, thật sự là quá cường đại. Thôi Ngọc may mắn chưa từng hoài nghi Thánh Hoàng thân thủ sẽ yếu.

Có được Thiên Hạ, hưởng Thiên Hạ tài nguyên cùng một thân, loại tình huống này, Thánh Hoàng làm sao có thể là một cái hạng người bình thường.

Nhưng là, chính là như vậy Thánh Hoàng, vậy mà cũng chết tại trong tay nàng. Cái này không thể không khiến Thôi Ngọc rung động.

Thôi Ngọc trước đó hoài nghi, Thánh Hoàng vẫn lạc, là bởi vì nhận Ngũ Hung điện chúng hơn cao thủ vây công, mới bại vong, thế nhưng lại là chết tại một người trên tay.

Mà lại, mặc dù đối phương một thân áo bào đen phủ thân, nhưng là tại cái này trên hắc bào, không thấy may mắn lộn xộn, sạch sẽ gọn gàng, cái này đã nói lên, đối phương đánh giết Thánh Hoàng có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Cao thủ như thế nào, dạng gì cảnh giới, mới có thể làm đến điểm này, chẳng lẽ đối phương là một cái không xuất thế lão quái vật không thành.

Mà lại, đối phương tự xưng bốn quân. Tại Thôi Ngọc hiểu rõ bên trong, thập hoàng Thần Vực thập điện bên trong, điện chủ nam xưng thánh, nữ xưng cung. Tăng thêm trường lão, hộ pháp loại hình, căn bản cũng không có như thế một cái xưng hô.

Ngược lại là Đại Đường trong triều đình Thái tử, tự xưng bốn quân.

Nếu như đối phương không phải Ngũ Hung điện người, như vậy nữ nhân này là ai, vì sao lại cùng Ngũ Hung điện người quấy cùng một chỗ.

Đù loại bí ẩn, để Thôi Ngọc có một loại đặt mình vào trong sương mù cảm giác, tìm không thấy may mắn phương hướng.

Ngũ Hung điện người cũng không có thúc giục Thôi Ngọc, liền an tĩnh như vậy địa chờ lấy Thôi Ngọc.

Ngay tại Thôi Ngọc cẩn thận suy nghĩ thời điểm, nữ nhân kia đột nhiên phát ra "Ồ!" Một tiếng.

Chỉ gặp nữ nhân này hướng về một cái phương hướng nhìn lại, cười lấy nói ra: "Không nghĩ tới, còn lọt mắt một đầu cá con."

Thôi Ngọc sửng sò, quay đầu nhìn lại, thỉnh linh phát hiện, hai bóng người, ngay tại thảo nguyên man nhân bên trong ra sức chém giết, hướng về phía này giết tới.

Lại là cũng sớm đã lập tức quân doanh Lý Trị cùng Lãnh Nguyệt Tiên.

Thôi Ngọc lập tức có một loại cảm giác da đầu tê dại. Mặc dù không biết đối phương có mục đích gì, nhưng là Thôi Ngọc biết, bọn hần tạm thời không sẽ đối với mình như thế nào.

Thế nhưng là Lý Trị đâu.

Lý Trị là thành viên hoàng thất, đối phương đã ngay cả Thánh Hoàng cũng dám giết, hần như thế một cái không quyền không thế Cửu hoàng tử, bọn hần càng thêm sẽ không dễ ở trong đất.

Thôi Ngọc đột nhiên quay đầu, nhìn về phía áo bào đen nữ nhân, nói ra: "Buông tha bọn hần, ta đi với các người."

Thôi Ngọc cũng định tốt, chờ đến bọn hần rời đi, Thôi Ngọc cứu ra Tảng Thổ về sau, liền lập tức mở ra Luyện Ngục không gian truyện tổng thông đạo, trốn vào đi.

Người áo đen không nói gì, nhìn xem Thôi Ngọc, tựa hồ đang tự hỏi. Cái dạng này,

Để Thôi Ngọc cực kì khẩn trương, bởi vì chính mình hiện tại căn bản cũng không có có thể cùng đối phương đàm phán thế đánh bạc.

Nhưng là, hắc của nữ nhân khẽ gật đầu, để Thôi Ngọc đáy lòng thở dài một hơi.

Áo bào đen nữ nhân xoay người sang chỗ khác, nói ra: "Còn chờ cái gì, đi thôi. Làm sao còn chuẩn bị chờ hảo huynh đệ của người qua đi tìm cái chết."

Nói xong, mười cái người áo đen, liền phi thân lên, nhanh chóng hướng về phương hướng ngược nhau chạy cách.

Thôi Ngọc lần nữa nhìn thoáng qua thảo nguyên man nhân công chính đang chém giết lẫn nhau Lý Trị, lúc này hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thôi Ngọc ánh mắt phức tạp nhìn xem một chút Lý Trị, cha mình hôm nay chết ở chỗ này, mình không cách nào trợ giúp cho đối phương, mà lại tại hần

thống khổ nhất thời điểm, Thôi Ngọc vậy mà không cách nào lưu tại bên cạnh hắn, an ủi hắn, Thôi Ngọc trong lòng tràn đầy áy náy.

"Thật có lỗi!" Thôi Ngọc xa xa nói, dù cho biết đối phương không cách nào nghe thấy mình nói là cái gì, nhưng là Thôi Ngọc biết, đối phương khẳng định sẽ minh bạch chính mình ý tứ.

Sau đó cắn răng một cái, hướng về người áo đen biến mất phương hướng đuổi theo.

Thôi Ngọc một tiếng xin lỗi, Lý Trị hoàn toàn chính xác minh bạch, nhưng lại không phải Thôi Ngọc trong tưởng tượng như thế.

Lý Trị ở phía xa, mặc dù không nhìn thấy cự trong hàm là cái gì, nhưng là ở đó xác thực vương sở sách vị trí.

Một loại mơ hồ chẳng lành cảm giác tràn ngập tại Lý Trị trong lòng, lúc này Lý Trị đã giết đồ cả mắt, mà Lý Trị xuất hiện, để chung quanh tán loạn không có ngăn cản vô lâm cao thủ nhóm phảng phất thấy được dê đầu đàn, nhao nhao hướng về Lý Trị phương hướng hiệp.

Nhất là mấy cái Luyện Thần Phản Hư cao thủ gia nhập, Lý Trị nơi này thảo nguyên man nhân, mặc dù mỗi cái đều là cao thủ, nhưng lại giống như cắt rom rạ đồng dạng, cực nhanh ngã xuống.

Rốt cục, đương Thôi Ngọc đã biến mất ở trong màn đêm lúc, Lý Trị đám người rốt cục xông phá thảo nguyên man nhân phong tỏa.

Nếu là Thôi Ngọc thấy cảnh này, liền sẽ càng thêm tin tưởng Thánh Hoàng lâm chung nói cho hắn biết, âm mưu của đối phương là ở trên người hắn.

Bởi vì Thôi Ngọc đột phá thảo nguyên man nhân phong tỏa, thật sự là quá dễ dàng.

Một đám tuyết đỉnh cao thủ, hộ vệ lấy Lý Trị đi vào hố sâu bên cạnh, Lý Trị chỉ là nhìn thoáng qua trong hố sâu, cái kia bình tĩnh nằm thân thể, liền là nhoáng một cái.

Tại Lãnh Nguyệt Tiên địa nâng đỡ, Lý Trị chậm rãi đi hướng người kia. Lãnh Nguyệt Tiên thậm chí có thể cảm giác được, Lý Trị không ngừng tay run rẩy, chăm chú địa chộp vào trên cánh tay của mình, rất đau, nhưng là Lãnh Nguyệt Tiên cũng biết, cái này đau đớn không có Lý Trị hiện tại đau lòng, càng đau.

Chung quanh vô lâm cao thủ, nhìn qua Thánh Hoàng thi thể, từng cái đều trầm mặc không nói gì, bọn hắn cùng triều đình quan hệ cũng không hòa hợp, nhưng là Thánh Hoàng dạng này một cái vĩ đại Đế Hoàng, cho dù là bọn hắn, cũng không thể không nói một câu bội phục.

Nhưng là bây giờ, nhiệm vụ này vậy mà tại nay Thiên Vãn rơi ở đây, cái này để bọn hắn không biết nên nói cái gì.

Lý Trị hai mắt vô thần, hắn đứng tại Thánh Hoàng thi thể nhìn, lặng im không nói gì, cái này giờ đợi đối với mình yêu thương phải phép, về sau đối với mình hận thấu xương phụ thân, hôm nay cũng không còn cách nào đối với mình phát tiết bất mãn trong lòng.

Nhưng là Lý Trị lại không có chút nào cao hứng, hắn không có rơi lệ, bởi vì nước mắt của hắn đã bị vô tận cừu hận chi hòa cho thiêu khô.

"Thôi Ngọc!"

Lý Trị ngửa mặt lên trời gào thét, một ngụm máu tươi đột nhiên từ Lý Trị trong miệng phun ra, cả người thẳng tắp địa ngã về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Đột hạ sát thủ

Ngũ Hung điện cao thủ cùng Thôi Ngọc tốc độ cực nhanh, đương Lý Trị đi vào Thánh Hoàng bên cạnh thi thể, Thôi Ngọc đã rời xa trung quân đại doanh, nhưng là tại trong gió tuyết, Thôi Ngọc vẫn mơ hồ nghe được có người gọi hô tên của mình.

Quay đầu nhìn một cái, đã hóa thành biển lửa trung quân đại doanh, Thôi Ngọc cũng không có dừng lại, vẫn như cũ chăm chú theo sát Ngũ Hung điện cao thủ, hướng về không biết tên phương xa chạy đi.

Thôi Ngọc không biết, hắn cùng Lý Trị ở giữa, đã sinh ra lớn cỡ nào hiểu lầm.

Nhưng là, Thôi Ngọc dù cho biết, hắn cũng tin tưởng, mình cùng Lý Trị quan hệ trong đó, ngày sau tất nhiên có thể giải thích rõ ràng.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc không biết là, bây giờ tại trong mắt mọi người, Thôi Ngọc đã là cái cầu kết thảo nguyên man nhân, hại chết Thánh Hoàng cùng đương triều Thái tử phản quốc tặc .

Nếu là biết, chỉ sợ Thôi Ngọc cũng vô pháp có hiện tại trấn định như vậy.

Một mực tại trong thảo nguyên chạy một canh giờ, bọn hắc mồi dừng lại bước chân.

Thôi Ngọc bốn phía quan sát một chút, cũng không có phát hiện nơi này đến cùng là cái địa phương nào, chung quanh một mảnh rộng lớn, lại không có chút nào người ở.

"Đã dừng lại, có chuyện gì liền có thể nói đi!" Thôi Ngọc xem bọn hắc mồi không có tiếp tục đi lên phía trước ý tứ, mở miệng hỏi.

"Đế sư, quả nhiên thật can đảm!" Áo bào đen nữ nhân quay đầu, nhìn về phía Thôi Ngọc, sau đó tại Thôi Ngọc kinh dị trong ánh mắt, mang trên đầu mũ lấy xuống, lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

Quan Âm tỷ cười nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Trước tự giới thiệu mình một chút, bản quân Công Tôn Quan Âm "

Thôi Ngọc nhú mày, nữ nhân này vậy mà cùng Lý Trị mẫu thân trùng tên trùng họ, bất quá Thôi Ngọc cũng không có nghĩ quá nhiều, trên thế giới này trùng tên trùng họ nhiều người.

Nhưng là tiếp xuống một câu, lại làm cho Thôi Ngọc quá sợ hãi.

"Bản quân là Lý Càn cùng Lý Trị mẫu thân." Quan Âm tỷ bình tĩnh dùng Thôi Ngọc càng thêm có thể hiểu phương thức, nói ra thân phận của mình.

Thôi Ngọc khiếp sợ nhìn xem Quan Âm tỷ, hắc bộ dáng bây giờ, cơ hồ cùng vừa biết thân phận nàng Lý Càn, không kém cạnh.

Thôi Ngọc không có đi hoài nghi Quan Âm tỷ, dù sao cái này nhóm cường giả, căn bản cũng không cần loại này hoang ngôn đến lừa gạt hắc.

Nhưng là Thôi Ngọc vẫn là nghĩ mãi mà không rõ, đối phương không phải mười mấy năm trước, liền chết bởi một trận đại hỏa sao? Đối phương hiện tại chỉ ít cũng là năm sáu mươi lão đầu, vì sao vẫn là như thế tuổi trẻ.

Quan Âm tỷ không phải không biết võ công sao? Vì sao nàng hiện tại công phu vậy mà như thế kinh người.

Dù loại nghi vấn, đang nghe Quan Âm tỷ tự giới thiệu thời điểm, liền lập tức từ Thôi Ngọc trong đầu vang lên.

Trọng yếu hơn là, tại Thôi Ngọc hiểu rõ bên trong, Quan Âm tỷ cùng Thánh Hoàng quan hệ mười phần ân ái, rốt cuộc là ai có thể làm cho nàng làm hung lười dao, đi giết chết Thánh Hoàng, đi giết chết mình hài tử phụ thân.

Hiện tại Thôi Ngọc còn không biết, Lý Càn cũng đã chết, nếu là biết, chỉ sợ Thôi Ngọc sẽ càng thêm chấn kinh.

"Hiện tại có thể đem Táng Thổ trả lại cho ta đi." Thôi Ngọc không có đi đón nàng nói gốc rễ, mà là đem ánh mắt nhìn phía một cái người áo đen trong ngực Táng Thổ.

Quan Âm tỷ kinh ngạc nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Người liền không muốn hỏi hỏi bản quân, tại sao muốn giết chết Thánh Hoàng?"

Thôi Ngọc khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Hỏi, người liền sẽ nói cho ta?"

Quan Âm tỷ cười, nàng nhẹ gật đầu, nói ra: "Không tệ, người rất đặc biệt, khó trách Thánh Hoàng coi trọng như thế người."

Quan Âm tỷ lời này, căn bản chính là nói nhảm, nếu là chỉ là bởi vì Thôi Ngọc loại này đặc biệt, liền để Thánh Hoàng nhìn với con mắt khác, như vậy Thánh Hoàng liền sẽ là cái kia anh minh thần võ Thánh Hoàng .

Không có đi để ý tới Quan Âm tỷ loại này không có chút nào tác dụng thôi phồng, Thôi Ngọc vẫn là nhìn về phía Táng Thổ.

Hiện tại hắc chỉ là quan tâm Táng Thổ an nguy.

Nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, Quan Âm tỷ cười cười, đưa tay cho một thủ thế, cái kia ôm Táng Thổ người áo đen liền đi tới Thôi Ngọc bên người, đem Táng Thổ đưa đến Thôi Ngọc trong ngực.

Ôm Táng Thổ, Thôi Ngọc vội vàng ngồi xuống xem xét, kết quả phát hiện, Táng Thổ chỉ là ăn cái gì mê man dược vật, ngủ thiếp đi mà thôi.

Bất quá mặc kệ Táng Thổ trên người có thủ đoạn gì, Thôi Ngọc cũng tin tưởng, Táng Thổ trở lại Luyện ngục Đồng Lô về sau, linh cũng có thể làm cho đối phương tất cả thủ đoạn tẫn phế.

Ôm trong ngực Táng Thổ, Thôi Ngọc lúc này, mới chính thức thở dài một hơi.

Thôi Ngọc cũng không có trước tiên liền chạy cách, dù cho đối phương cao hơn chính mình ra không biết bao nhiêu, nhưng là Thôi Ngọc hiện đang tùy

thời đều có thể mở ra Luyện Ngục Đồng Lô không gian thông đạo, sau đó thoát đi, có thể nói, Thôi Ngọc hiện tại đã đứng ở thế bất bại.

Cho nên, hiện tại Thôi Ngọc dự định nhìn xem, có thể hay không điều tra ra một chút nội tình, dù sao đối phương hôm nay sở tác sở vi, Thôi Ngọc đến bây giờ đều không có minh bạch, đối phương mục đích làm như vậy là cái gì.

Thế nhưng là trong mơ hồ, Thôi Ngọc vẫn là có loại hoài nghi, tăng thêm Thánh Hoàng thời khắc hấp hối, lưu cho hắn di ngôn, Thôi Ngọc biết, chuyện này có lẽ liên cùng truyền thuyết kia bên trong thiên nhân, có chặt chẽ không thể tách rời liên hệ, chỉ là Thôi Ngọc bây giờ còn chưa có đầu mối, tìm không thấy chân tướng này may mắn mỗi.

Quan Âm tỷ trong mắt lóe lên không rõ ý vị, nhìn xem Thôi Ngọc nói ra: "Đế sư hiện tại an tâm."

Thôi Ngọc không hiểu nhìn về phía Quan Âm tỷ.

Ai biết Quan Âm tỷ trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, cười lấy nói ra: "Đã đế sư đã an tâm, như vậy thì lên đường đi."

Cái gì?

Thôi Ngọc sửng sò, thông minh như hắn, đều nhất thời mộng.

Quan Âm tỷ vung tay lên, chung quanh người áo đen từng cái trên thân khí thể bộc phát, hướng về Thôi Ngọc vọt tới, trên người sát ý tại cái này rét lạnh đêm đông lộ ra càng càng lạnh lẽo.

Thôi Ngọc kinh hãi, hắn thực sự không cách nào minh bạch, đối phương đây là đến cùng đang làm cái gì, trăm phương ngàn kế đem mình dẫn đến nơi đây, trước một khắc còn tại bình tĩnh lục đục với nhau, sau một khắc liền sinh tử tương hướng.

Thôi Ngọc không kịp nghĩ nhiều, hiện trong tay hắn ôm Táng Thổ căn bản là không cách nào cùng đối phương sinh tử vật lộn, bởi vì đến bọn hắn loại tầng thứ này, dù loại thủ đoạn, uy năng kinh thiên, một không cẩn thận liền sẽ làm bị thương Táng Thổ.

Khí huyết đem Thôi Ngọc hai chân bao khóa, cả người trong nháy mắt rời đi hơn mười trượng, một cái không gian thật lớn thông đạo cứ như vậy xuất hiện tại Thôi Ngọc sau lưng.

Hiện tại Thôi Ngọc không lo được đối phương vì cái gì đột nhiên ra tay với mình, hiện tại trọng yếu nhất vẫn là bảo mệnh.

Thế nhưng là, đương Thôi Ngọc tức sẽ tiến vào không gian thông đạo thời điểm, đột nhiên một hai bàn tay to từ trong đất, phá đất mà lên, ngay cả Thôi Ngọc đều còn không có chú ý tới, cái kia hai tay liền đã bắt lấy Thôi Ngọc hai chân.

Một trận cấp tốc Truy Lạc cảm giác tại Thôi Ngọc trong lòng dâng lên, cổ lực đạo kia lớn đến kinh người, Thôi Ngọc tức sử dụng khí huyết chỉ lực, cũng vô pháp thoát ly. Cứ như vậy bị cái này hai bàn tay to từ trên bầu trời rơi xuống.

Thôi Ngọc không cam lòng nhìn về phía cách mình cơ hồ chỉ có một tay khoảng cách không gian thông đạo, cắn răng một cái đem trong ngực Táng Thổ trực tiếp liền ném vào không gian thông đạo bên trong.

Tâm linh kêu gọi, tại Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, Quỷ Tướng cũng sớm đã chờ đợi, Táng Thổ vừa tiến vào không gian thông đạo, Quỷ Tướng cũng đã đem Táng Thổ tiếp được.

Mà lúc này đây, kia mười cái người áo đen tốc độ không giảm, đã tới gần Thôi Ngọc.

Ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị đập nôi chìm thuyền triển khai một trận chiến thời điểm, những người áo đen này vậy mà cũng không có đối Thôi Ngọc xuất thủ, mà là cực nhanh phóng tới không gian thông đạo.

Thôi Ngọc con người co vào, trong mơ hồ, Thôi Ngọc cảm thấy có lẽ mục đích của đối phương, liền là Luyện Ngục Đồng Lô.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Vẫn là quá yếu

Thôi Ngọc vừa mới dâng lên ý nghĩ này, liền lập tức liền phủ định.

Luyện Ngục Đồng Lô chính là Thôi Ngọc bí mật lớn nhất, hiện tại hệ thống đã bị Táng Thương Đại đế Nghiệp Hòa Hồng Liên chỗ hủy, biến thành một cái chi tốt ở bề ngoài đồ vật, mặc dù Luyện Ngục Đồng Lô vẫn luôn không có cho Thôi Ngọc cái gì quá lớn trợ giúp, nhưng là Táng Thương Đại đế lưu lại, lại có cái gì phổ thông.

Sở dĩ bây giờ còn chưa có thấy cái gì trợ giúp, Thôi Ngọc cảm thấy, vẫn là thực lực của mình quá mức thấp, cho nên không có đạt tới phát động những vật kia điều kiện.

Thế nhưng là, dù vậy, Luyện Ngục Đồng Lô cũng là Thôi Ngọc về sau, kiên cường nhất hậu thuẫn, là Thôi Ngọc chỗ dựa lớn nhất.

Thôi Ngọc chưa hề đều không có cùng người khác nhắc qua Luyện Ngục Đồng Lô tồn tại, liền là Lý Trị cũng không có.

Cho nên, Thôi Ngọc lập tức liền bác bỏ đối mới biết Luyện Ngục Đồng Lô tồn tại.

Nhưng là, nhìn thấy những người áo đen này bỏ qua mình, phóng tới không gian thông đạo, Thôi Ngọc đến không khăn trương chút nào.

Luyện Ngục Đồng Lô là địa phương nào, nói trắng ra là, ở đâu là người chết thế giới, không có đạt được thừa nhận người, làm sao lại dễ dàng như vậy địa liền đặt chân.

Mà lại, nơi đó lại linh tại nắm trong tay, mà lại, còn có một cái càn khôn bố hơn tồn tại, mặc dù nàng một mực đang ngủ say, nhưng là Thôi Ngọc không tin, Luyện Ngục Đồng Lô lọt vào ngoại lai xâm nhập thời điểm, sau thổ Đại đế còn có thể như thế an ổn đi ngủ.

Bất quá, Thôi Ngọc cũng không biết linh sẽ như thế nào đối đãi những người này.

Thôi Ngọc nghi hoặc cũng không có tiếp tục bao lâu, rất nhanh, thôi lâu liền biết linh thủ đoạn.

Không gian thông đạo cũng không phải là rất lớn, chỉ có thể để một người thông qua.

Nhưng là người áo đen tựa hồ mười phần sót ruột, bọn hắn cũng không biết không gian thông đạo này sẽ từ lúc nào quan bế, cho nên bọn hắn chịu rất gần.

Chỉ gặp cái thứ nhất người áo đen đạp nhập không gian thông đạo thời điểm, cái thứ nhất người áo đen đột nhiên dừng bước.

Sau đó mấy cái người áo đen tựa hồ ý thức được không đúng, thật nhanh dừng bước, nhưng là vẫn có hai ba cá tính gấp người áo đen đi vào không gian thông đạo lối vào, đẩy một chút ngừng tại không gian thông đạo trước, cái kia không nhúc nhích người.

Ngay lúc này, nguyên bản mờ tối không gian thông đạo bên trong, đột nhiên hồng quang bắn ra bốn phía, tại không gian thông đạo trước ba cái người áo đen, thậm chí ngay cả kêu thảm đều chưa kịp hô lên, liền thấy ba người bọn họ trực tiếp bốc cháy lên, giây lát ở giữa liền hóa thành tro bụi.

Mà không gian thông đạo cũng ở thời điểm này, đột ngột biến mất không thấy gì nữa, phảng phất trước đó nhìn thấy hết thảy, đều chẳng qua là ảo giác thôi.

Nhưng là kia trong không khí tràn ngập tro cốt bụi, nói cho bọn hắn đây không phải mộng.

Những cái kia còn lại, không có đi gần không gian thông đạo người áo đen, lập tức rung mình một cái, bọn hắn có chút may mắn tốc độ của mình cũng không có phía trước ba cái kia nhanh, bằng không bọn hắn cũng sẽ giống đối phương như thế, cái gì cũng không biết, liền trực tiếp bị đốt thành tro bụi.

Lúc này gió lạnh thổi đến, bọn hắn mới phát hiện, phía sau lưng của mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Tất cả mọi người nhìn về phía Thôi Ngọc, mặc dù có to lớn vành nón che đây, nhưng là vẫn như cũ có thể làm cho Thôi Ngọc cảm giác được chút tràn ngập sát ý ánh mắt.

"Ba, ba, ba!"

Liên tiếp tiếng vỗ tay vang lên, Quan Âm từ đi đến Thôi Ngọc trước người quan sát tỉ mỉ lấy Thôi Ngọc, giống như muốn tại Thôi Ngọc trên thân thấy cái gì cùng người khác không giống địa phương.

Mà lúc này đây, vậy ở Thôi Ngọc trên chân cái kia hai tay, cũng biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc biết, mình bị lừa rồi.

Mặc dù cực độ tự tin bí mật của mình cũng không có bị người khác biết, nhưng là Quan Âm từ cái dạng này, lại làm cho Thôi Ngọc trong lòng treo lên trống, rõ ràng đối phương khẳng định biết cái gì, chỉ là không biết đối phương đến cùng biết bao nhiêu.

Nhưng là chỉ ít không gian thông đạo này bí mật, là không có bảo trụ.

Nhưng là đối phương là làm sao mà biết được, dạng này Thôi Ngọc mười phần nghi hoặc.

Thôi Ngọc cau mày nhìn xem Quan Âm từ, hỏi: "Các người là làm sao mà biết được."

Quan Âm từ trên mặt hiện hiện ngoạn vị đáng tươi cười, nói ra: "Trên thế giới này liền không có cái gì có thể che giấu chúng ta."

Thôi Ngọc nghi ngờ nhìn xem Quan Âm từ, hỏi: "Các người là ai?"

Quan Âm từ nhìn Thôi Ngọc một chút, không có trả lời.

Nhưng là Thôi Ngọc vẫn là không có từ bỏ, không có chút nào đối nguy hiểm của mình tình cảnh có giác ngộ.

Cho nên Thôi Ngọc hỏi tiếp: "Các người trời người vì sao phải đối thế gian vương triều như thế can thiệp."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, Quan Âm từ đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía Thôi Ngọc, khí thế bàng bạc như núi, Thôi Ngọc trực tiếp liền nằm trên đất, trên thân phảng phất bị một tòa núi lớn đè ép.

Thôi Ngọc một mặt kinh sợ, nhưng lại cũng không phải là bởi vì thực lực của đối phương cường đại như thế, mình không có chút nào hoàn thủ chỗ trống.

Thôi Ngọc khiếp sợ là, đối phương cái dạng này, đã nói lên, đối phương vậy mà thật là thiên nhân.

Mà lại càng thêm khiến Thôi Ngọc có loại tuyệt vọng là, Ngũ Hung điện người lại nhưng đã cùng thiên nhân liên thủ.

Tảng Thương Đại để lưu lại lực lượng, vậy mà không biết từ lúc nào, đã phản bội Tảng Thương Đại đế, đầu nhập vào thiên giới ôm ấp.

Quan Âm từ nhìn xem Thôi Ngọc kinh sợ, lập tức chấn động trong lòng ảo não, hiển nhiên mình vẫn là bị tiểu tử này moi ra nói đến, Thôi Ngọc căn bản cũng không khẳng định mình là trời người.

Thế nhưng là mình cao cao tại thượng, hôm nay vậy mà tại một phạm nhân trong tay cầm té ngã, cho dù chỉ là tại ngôn ngữ mưu trí bên trên, điều này cũng làm cho Quan Âm từ không thể nào tiếp thu được.

Bất quá Thiên đế có lệnh, không thể giết hãm, bằng không Quan Âm từ tuyệt đối sẽ không buông tha cái này phạm nhân.

Khí thế thu liễm, Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, từ dưới đất bò dậy, bất quá trải qua vừa rồi tình trạng này, Thôi Ngọc chẳng những không có hiển lộ nửa điểm sợ hãi, ngược lại càng thêm nhẹ nhõm bình tĩnh.

Bởi vì Thôi Ngọc đã nhìn ra, đối phương không biết nguyên nhân gì, tựa hồ tại cô kỳ cái gì, sẽ không đã thương cùng tính mạng của mình.

Cho nên Thôi Ngọc lộ ra càng thêm tứ không kiêng sợ.

"Chẳng lẽ Đại Đường đã đã cường đại đến để các người Thiên giới kiêng kỵ tình trạng, các người Thiên giới mới hủy diệt Tùy triều bao nhiêu năm, hiện tại liền vội vã không nhịn nổi địa ra, hủy diệt Đại Đường sao?"

Quan Âm từ sắc mặt tái xanh, đối diện cái này phạm nhân thật sự là quá mức làm càn, nhưng là Thôi Ngọc vấn đề vẫn như cũ để Quan Âm từ có chút giật mình.

Những chuyện này tuyệt đối không phải người bình thường có thể biết đến, mặc dù biết Thánh Hoàng đối Thôi Ngọc vinh sủng, nhưng nhìn Thôi Ngọc tự nhiên như vậy tuy tiện nói ra vấn đề này, đã nói lên Thôi Ngọc đối với lịch đại vương triều hủy diệt, biết đến phi thường tinh tường.

Mà những vấn đề này, chỉ có lịch đại hoàng triều cùng thập hoàng Thần Vực biết được.

Cho dù là những cái kia đỉnh tiêm tông môn, cũng chỉ có mấy cái cùng Thiên giới mười phần mật thiết tông môn, biết như vậy một tia. Tuyệt đối không giống Thôi Ngọc như vậy, biết đến rõ ràng như vậy.

Bất quá Thôi Ngọc không có chờ đến Quan Âm từ đáp lại, cũng cảm giác cái ót đau đớn một hồi truyền đến, hai mắt tối sầm liền mới ngã xuống đất.

Mà tại Thôi Ngọc sau lưng, không biết lúc nào, một cái áo bào màu trắng nam tử đứng ở sau lưng hắn, mang trên mặt một nửa mặt nạ, xuyên thấu qua mặt nạ chỗ trống, có thể trông thấy một đôi từ con mắt vàng kim.

Quan Âm từ nhìn thấy người này, lập tức liền quỳ rạp xuống đất, một bên người áo đen cũng giống như thế.

Quan Âm từ không biết người trước mắt là ai, nhưng là biết, người này tại thiên giới địa vị mười phần cao, liền là Thiên đế đều lễ ngộ có thừa, dĩ nhiên không phải nằng tiểu nhân vật này có thể đắc tội.

Thiên giới giới luật đẳng cấp mười phần thâm nghiêm, hơi không cẩn thận liền có khả năng hình thần câu diệt. Cho nên Quan Âm từ lại không dám có chút làm trái lễ địa phương.

Nam tử này khoát tay áo, không cần hắn mở miệng, Quan Âm từ liền biết điều mang theo người áo đen biến mất ở trong màn đêm.

Mà nam tử này lại nhìn trên mặt đất hôn mê bất tỉnh địa Thôi Ngọc, lắc đầu, tự lẩm bẩm, nói ra: " Vẫn là quá yếu."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Thôi Ngọc phải chết

Sắc trời sáng rõ, nhưng là điên cuồng tuyết lớn vẫn không có mây may muốn dừng lại ý tứ, ngược lại càng rơi xuống càng lớn, hiện tại đã có thể xưng là người trong thảo nguyên sợ hãi bạch tai.

To bằng nắm đấm trẻ con bông tuyết càng không ngừng rơi xuống, đem toàn bộ trung quân đại doanh hóa thành một mảnh tuyết thế giới.

Đại hòa cũng sớm đã bị tuyết lông ngỗng giới tất, mà một đêm sát phạt, để mặt đất bên trên máu tươi cũng bị cái này tuyết lớn che giấu.

Nếu không phải còn có thể nhìn thấy rất nhiều Đại Đường quân sĩ tại trong đồng tuyết tìm kiếm đồng bào thi thể, chỉ sợ dù ai cũng không cách nào nghĩ đến bản này tuyết trắng mệnh mang đại địa bên trên, nằm nhiều như vậy thi thể.

Lúc này, toàn bộ Đại Đường trong quân doanh, một mảnh bi thương không nói gì, tất cả mọi người tướng sĩ đều hai mắt mờ mịt nhìn về phía mới xây lập trung quân đại doanh.

Lúc này, toàn bộ đại doanh tĩnh mịch một mảnh, nhưng là tất cả mọi người biết, cái này trong đại doanh, nằm vị kia vĩ đại đế vương.

Lúc này, trong đại tướng, Lý Trị một thân áo giáp, trên mặt sát khí bốn phía, đem qua một trận thảm liệt chém giết, trọng yếu tướng lĩnh đã không đủ một nửa.

Mà Thánh Hoàng thi thể, hiện tại chính an bài tại trong đại tướng bên cạnh, đồng dạng, nằm tại Thánh Hoàng bên người còn có Thái tử Lý Càn thi thể.

Tất cả mọi người không biết làm sao mà nhìn xem Lý Trị.

Thánh Hoàng băng hà, Thái tử vẫn nạn, loại chuyện này ngẫm lại đều làm cho tất cả mọi người run rẩy, cái này chính là dao động nền tảng lập quốc đại sự.

Thánh Hoàng gặp chuyện bỏ mình, không có để lại di ảnh, mà bây giờ hợp pháp người thừa kế Thái tử Lý Càn, cũng vẫn nạn.

Nói một cách khác, hiện tại Đại Đường hoàng triều, tất cả hoàng tử đều có kế vị quyền lợi.

Cái này chính là dao động nền tảng lập quốc đại sự. Mặc dù nói, trong hoàng cung có tiên hiền tồn tại, nhưng là ai có thể cam đoan, bọn hán không có tư tâm, có khác biệt ý nghĩ, nếu là ủng hộ hoàng tử khác biệt, đến lúc đó tạo thành tai họa vậy sẽ càng thêm đáng sợ.

Mà lại, hiện tại bọn hán những người này vẫn như cũ còn có chút vẻ mặt hốt hoảng, bọn hán không phải thắng lợi sao? Vì cái gì trong vòng một đêm, mọi chuyện cần thiết cũng thay đổi.

Thánh Hoàng gặp chuyện bỏ mình, cái này tại các triều đại đổi thay đều là hiếm thấy. Khắp nơi tìm lịch sử, Thánh Hoàng gặp chuyện cũng không cái gì sự tình hiếm lạ, nhưng là có thể thành công lại hết sức hiếm thấy.

Như là trước kia có người nói cho bọn hán, Thánh Hoàng hội ngộ đàm băng hà, bọn hán đoán chừng sẽ đánh đối phương mẹ đều nhận không ra.

Nhưng là bây giờ.

Lý Trị mặt lạnh lùng, đem tất cả mọi người bộ dáng đều thấy rõ, hán chậm rãi mở miệng, nói ra: "Ngay hôm đó lên, bốn quân tạm thay thống soái chức vụ, chứ vị tướng quân nhưng có ý kiến."

Mấy cái tướng quân lẫn nhau liếc mắt một cái, không có bất kỳ cái gì ý kiến phản đối.

Lý Trị hài lòng gật gật đầu, nói ra: "Truyền lệnh xuống, Thánh Hoàng gặp chuyện băng hà, Thái tử vẫn nạn sự tình bất luận kẻ nào không được lộ ra, bí không phát tang."

Lý Trị mệnh lệnh này xuống dưới, mặc dù đại bộ phận tướng lĩnh không có ý kiến gì, nhưng là vẫn như cũ có bốn năm cái tướng lĩnh phản ứng kịch liệt.

Thế nhưng là khi bọn hán dựa vào lý lẽ biện luận thời điểm, mấy cái này tướng lĩnh hải nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, lại có rất nhiều tướng lĩnh

đứng tại Lý Trị bên người.

Lý Trị chính là một cái nhân tàn hoàng tử, đây là toàn bộ kinh thành, thậm chí đại bộ phận quan viên đều biết sự tình.

Nhưng là những người này lúc nào đứng tại Lý Trị kỳ hạ, điểm này đừng nói là bọn hắn, liền là tất cả mọi người không có phát hiện.

Hiện tại Lý Trị tại thời khắc mấu chốt này, triển lộ ra một chút thực lực, liền đã sắp đem mấy cái này tướng lĩnh hù chết.

Bọn hắn đều là từng cái hoàng tử đẳng phái tướng lĩnh, tự nhiên không muốn để cho Thánh Hoàng vẫn lạc loại đại sự này bị phong tỏa.

Mặc dù Thánh Hoàng băng hà loại chuyện này nếu truyền đi, rất có thể dao động Đại Đường căn cơ, nhưng là vì chính bọn hắn vinh hoa phú quý, bọn hắn đương nhiên sẽ không để ý tới.

Thế nhưng là Lý Trị cường ngạnh tư thái, còn có đông đảo tướng lĩnh duy trì, để bọn hắn thúc thủ vô sách.

Lý Trị bất vì sở động, đều đầu vào đấy tuyên bố mệnh lệnh rút lui.

Mà ngày thứ hai chuẩn bị rút quân thời điểm, ai cũng không có để ý, mấy cái kia phản đối Lý Trị tướng lĩnh vậy mà biến mất không thấy gì nữa.

Hoặc là nói, dù cho phát hiện cái gì, hiện tại ngay tại lúc này cũng không ai dám nói nhiều một câu.

Còn lại hơn trăm vạn đại quân, bốc lên phong tuyết cực nhanh hướng về Đại Đường biên cảnh đi đến.

Thế nhưng là ai cũng không có chú ý tới, Lý Trị cũng không có đề cập truy sát Thôi Ngọc mệnh lệnh.

Hơn một tháng hành quân gấp, Đại Đường quân đội đã đạt tới biên cảnh thành trì.

Mà những cái kia còn sót lại võ lâm cao thủ, cũng không có lập tức rời đi, bởi vì Lý Trị đem bọn hắn mời đến hành cung bên trong.

Chương môn các phái người cùng tạm thay mặt chương môn, bọn hắn cả đám đều long đông mà nhìn xem vương tọa bên trên Lý Trị.

Mặc dù bọn hắn cùng Lý Trị đồng sinh cộng tử một lần, nhưng là bọn hắn đều không có nghĩ thơ coi là, bọn hắn sẽ trở thành bằng hữu.

Nhất là vô tình để vương gia, tá ma giết lừa sự tình, là để vương gia chuyện thích làm nhất.

Bọn hắn không muốn tới, thế nhưng là không có biện pháp nào.

Hiện tại biên cảnh chiếm đoạt hơn trăm vạn, chỉ cần Lý Trị ra lệnh một tiếng, bọn hắn lúc nào cũng có thể chết không có chỗ chôn.

Lý Trị nhắm mắt tĩnh thần, yên lặng chờ lấy tất cả môn phái người đến đông đủ.

Những này Vô Lâm võ giả, dù cho chương môn chiến tử, chỉ cần có một cái người còn sống sót, đều bị Lý Trị mời đến hành cung bên trong.

Đương tất cả mọi người đến đông đủ về sau, Lý Trị khoát khoát tay, đại điện bên trong thái giám cùng thị nữ tất cả đều đi ra đại điện, sau đó mấy chục cái hộ vệ áo đen đi đến, chỉ gấp trong tay bọn họ bụng một cái to lớn khay, phía trên đặt vào trên đấy một bàn sách nhỏ.

Đông đảo chương môn nhân cùng võ lâm cao thủ, đều một mặt nghi ngờ nhìn xem những hộ vệ này.

Không cần Lý Trị thúc giục, những hộ vệ này liền đem những này sách nhỏ đưa đến mỗi một cái võ lâm nhân sĩ trong tay.

Những này chương môn nhân từng cái ngơ nhìn ta, ta nhìn ngươi, một mặt nghi ngờ đem trong tay sổ mở ra.

Bọn này hộ vệ đem sổ phát xong về sau, liền lập tức thối lui ra khỏi đại điện, đồng thời oanh minh một tiếng, đại điện đại môn bị quan bế.

Nguyên bản sáng tỏ đại điện, trong nháy mắt trở nên lờ mờ rất nhiều.

Những môn phái kia chương môn nhân lẳng lặng mà nhìn xem trong tay sổ, nguyên bản còn không có gì để ý, nhưng khi sổ nội dung dần dần bị bọn này chương môn nhân sau khi xem xong, toàn bộ đại điện bên trong, hàn khí bốn phía, băng lãnh phảng phất không khí đều đông kết.

Thực lực thấp không dám nói lời nào, thực lực cao cường không tin cái này sổ bên trong nội dung, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía cao cao tại thượng Lý Trị.

Lúc này, Lý Trị rốt cục mở hai mắt ra, đem phía dưới biểu tình của tất cả mọi người đều thấy rõ.

Lý Trị nhàn nhạt mở miệng, nói ra: "Cái này sổ bên trên nội dung, toàn bộ đều là thật."

Lý Trị thanh âm không lớn, nhưng lại làm cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

Lý Trị vừa dứt lời, liền phảng phất tại cái này yên tĩnh nước động bên trong, ném vào một tảng đá lớn, trong nháy mắt tóe lên bắn ra bốn phía bọt nước, còn có từng cơn sóng gợn.

Phía dưới lâm vào quỹ dị yên tĩnh bên trong các phái võ giả, lập tức liền sôi trào, toàn bộ đại diện trở nên âm ỉ phi thường.

Nhưng là mười đại đỉnh tiêm tông môn cường môn nhân lại yên tĩnh dị thường.

Đám người tựa hồ đã nhận ra hiện tại bầu không khí quỷ dị, âm ỉ đại diện lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Khâu Xử Cơ nhìn về phía Lý Trị, hỏi: "Điện hạ, không biết ngài vì sao muốn đem chuyện này nói cho chúng ta biết."

Cái này sở bên trong nội dung thực tế quá kinh khủng. Để bọn hắn đều có một loại cảm giác không rét mà run.

Nhưng là, nếu là cái này sở nội dung là thật, dựa theo Lý Trị thân phận, tất nhiên không nói cho bọn hắn biết.

Hiện tại Đại Đường thật vất vả cùng trong chốn võ lâm bầu không khí làm dịu, ngay tại ở vào thời kỳ trắng mặt, thân làm một cái kẻ thống trị, quả quyết sẽ không để cho loại chuyện này để bọn hắn những người trong võ lâm biết.

Lý Trị trong mắt hàn quang bốn phía, nói ra: "Chuyện này vốn là cùng bốn quân không quan hệ, mà lại bốn quân nói cho mục đích của các ngươi rất đơn giản, bốn quân sẽ không dựa theo cái này sở bên trên kế hoạch đối phó các ngươi. Nhưng là bốn quân có một cái yêu cầu."

Tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn phía Lý Trị.

"Đó chính là, bốn quân muốn Thôi Ngọc trên cổ đầu lâu, Thôi Ngọc phải chết." Lý Trị cả người đằng đằng sát khí, phảng phất từ trong địa ngục leo ra ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Cầm tù

Đại diện bên trong lần nữa lâm vào bạo động.

Sở bên trong nội dung rất đơn giản, nhưng là cũng không đơn giản.

Đơn giản là, sở bên trong nội dung là Thôi Ngọc cùng Thánh Hoàng như thế nào bày ra đem bọn hắn dẫn vào trong thảo nguyên, mượn nhờ thảo nguyên rất tay của người đến cắt giảm võ lâm cao thủ, đã kích Võ Lâm, sau đó khi bọn hắn đắc thắng trở về, lại là như thế nào chuẩn bị cùng ma đạo, nhắc lên chính ma đại chiến, trực tiếp đem Võ Lâm chính đạo tông môn đánh rớt vực sâu.

Không đơn giản là, Lý Trị nói cho bọn hắn chuyện này mục đích đến cùng là cái gì.

Như là vì để bọn hắn truy sát Thôi Ngọc, căn bản cũng không cần phiền toái như vậy.

Lúc này, người ở chỗ này bên trong, trong lòng nhất cảm giác khó chịu liền là Đạo giáo một mạch.

Dù cho cho tới bây giờ, bọn hắn vẫn như cũ không nguyện ý tin tưởng, đây hết thảy đều là Thôi Ngọc bày kế, đến hại bọn hắn.

Thôi Ngọc đối với Đạo giáo ân huệ thật sự là quá lớn.

Vô luận Thôi Ngọc bắt đầu mục đích là cái gì, đều không thể xóa đi Thôi Ngọc giao cho Đạo kinh của bọn họ tầm quan trọng.

Nhưng là, dù sao cái này Võ Lâm cũng không phải là Đạo gia một nhà độc đại. Cho dù là Đạo giáo một mạch người, đồng dạng có thật nhiều người bắt đầu đối Thôi Ngọc hận thấu xương.

Môn phái khác người liền càng thêm không cần nói.

Lý Trị nhìn về phía bọn hắn, nói ra: "Mặt khác, Thánh Hoàng bằng hà tất cả mọi chuyện, bốn quân không hi vọng có bất cứ tin tức gì truyền ra, nếu để cho bốn quân biết là cái nào môn phái truyền ra, như vậy môn phái kia tại bốn quân xem ra, liền không có tồn tại cần thiết."

Lý Trị, để những cái kia môn phái võ lâm cao thủ, cùng nhau rùng mình một cái.

Nếu là lúc trước, bọn hắn có lẽ thật sẽ không thái quá để ý thái độ của triều đình, nhưng là từ khi kinh lịch thảo nguyên một trận chiến, bọn hắn tính là chân chính thấy được Đại Đường hoàng triều thực lực.

Đang ngồi, bất kỳ cái gì một cái tông môn, hiện tại cũng không có tự tin có thể chiến thắng Đại Đường, đồng thời vì một tin tức, liền gây họa diệt môn, đây là bọn hắn sẽ không đi làm.

May mắn, cùng ngày trừ một số cao thủ bên ngoài, cũng không có quá nhiều võ lâm nhân sĩ biết chuyện cụ thể.

Bọn hắn chỉ là biết Thánh Hoàng đột nhiên băng hà, chuyện cụ thể, bọn hắn cũng không được biết rồi.

Chương môn các phái người, nhất là những cái kia Nhất lưu trở xuống tông môn, lập tức liền thề thề, ồm thỏa chết bảo đảm bí mật.

Lý Trị càng là ưng thuận kinh người chỗ tốt, muốn Thôi Ngọc đầu.

Thế nhưng là cho dù dạng này, số ít mấy cái Đạo gia đình tiêm tông môn chương môn, vẫn như cũ không nguyện ý xuất thủ đi phục kích Thôi Ngọc.

Bất quá, đình tiêm tông môn mặc dù cường đại, nhưng lại là cường đại tại hắn thực lực bên trên, nếu là luận nhân số, dù sao tương đối toàn bộ Võ Lâm tới nói vẫn là số ít.

Lý Trị cũng không có quá phẫn bức bách.

Sự tình đàm khép, ngày đã ngã về tây, các phái tông môn chương môn nhân cũng đều rời đi đại điện.

Lúc này toàn bộ trong đại điện trống rỗng địa, chỉ còn Lý Trị một người, đọc làm tại vương tọa phía trên.

"Đạo gia thực lực quá mức cường đại, đối với người mà nói không phải chuyện tốt." Một thanh âm đột nhiên tại trong đại điện vang lên.

Lý Trị hàn băng gương mặt đột ngột biến mất không thấy gì nữa, ngược lại hiện lên ra mỉm cười, Lý Trị ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Không biết từ khi nào, Lý Trị phía trước đã nhiều hơn một người.

Lý Trị không để ý đến người này tra hỏi, mà là nói ra: "Sự tình làm được thế nào?"

Người kia từ trong ngực lấy ra một quyển màu vàng sáng quyển trục, trên quyển trục lơ mờ trông thấy long hành hoa văn. Chậm rãi đi đến Lý Trị trước người, đem quyển trục đặt ở Lý Trị trước người trên mặt bàn.

Quyển trục chậm rãi nhấp nhô, Lý Trị đem quyển trục mở ra, nhìn qua liền một lần nữa vút xuống trên mặt bàn, cả người đột nhiên cất tiếng cười to, cười tứ không kiêng sợ.

Mà trên mặt bàn, cái kia nửa mở hộp trên quyển trục, có thể nhìn thấy "Truyền vị cho Cửu hoàng tử Lý Trị..." Chờ chờ.

Mặt khác lộ ra một góc to lớn ẩn tỉ.

Đứng tại người phía dưới nhìn thoáng qua giống như điên cuồng Lý Trị, thân hình chậm rãi lui lại, đi ngang qua ngọn đèn hôn ám lúc, trong mơ hồ có thể nhìn thấy người này, hách lại chính là giết chết Thái tử Lý Cán điển.

Thôi Ngọc từ trong hôn mê đánh tới, cái ót kịch liệt đau nhức để Thôi Ngọc muốn dùng tay kiểm tra, nhưng lại cảm giác trong tay một loại cảm giác nặng nề truyền đến.

Giấy dựa lấy, con mắt thật vất vả mở ra, lại phát hiện chung quanh một mảnh lơ mờ, mượn nhờ yếu ớt ánh sáng,

Thôi Ngọc mới phát hiện mình là tại một cái cự đại ngọn núi trong động đá vôi.

Sau đó nghĩ trên tay mình nhìn lại, phát hiện hai tay của mình hai chân đều khóa lại to lớn xiềng xích, bốn cái tách ra trên còng tay, đều có một đầu to lớn xiềng xích, kết nối tại ngọn núi phía trên.

Thôi Ngọc không có vọng động, một lần nữa nhắm mắt lại, xem xét mình bây giờ tình huống, cũng không lâu lắm, Thôi Ngọc một lần nữa mở to mắt, trên mặt hiện lên mỉm cười.

Thân thể của hắn cũng không có bất cứ vấn đề gì, liền ngay cả khí huyết chi lực đều có thể nhẹ nhõm điều động.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Thôi Ngọc ngồi dậy, quan sát tỉ mỉ khóa lại mình xiềng xích, phát hiện lại là một loại mình không quen biết kim loại đúc thành.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có lo lắng quá mức, hiện tại mình hiển nhiên đã bị Ngũ Hung điện người bắt được, hiện tại Thôi Ngọc việc khẩn cấp trước mắt liền là thoát đi nơi đây.

Hướng về trong ngực của mình lục lọi một trận, Thôi Ngọc mặt đột nhiên trở nên xanh xám, bởi vì đặt ở trong ngực hắn ban đầu khiến vậy mà biến mất không thấy gì nữa.

Nguyên bản Thôi Ngọc còn kế hoạch, mở ra không gian thông đạo, tiến vào về sau, vô luận xiềng xích này là loại nào chất liệu, tại không gian trước mặt, cũng giòn như giấy mỏng.

Nhưng là bây giờ, ban đầu khiến biến mất, để Thôi Ngọc dự định thất bại.

"Người đang tìm cái này?"

Ngay tại Thôi Ngọc suy tư mình sau đó phải làm sao bây giờ thời điểm, một thanh âm đột nhiên từ Thôi Ngọc cách đó không xa vang lên, Thôi Ngọc bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, phát hiện một cái người áo đen từ trong bóng tối đi ra.

Hắc bào nhân này thân hình thon dài, tiếng nói tràn ngập dị dạng từ tính, thon dài bàn tay trắng nõn bên trên, vuốt vuốt một cái ngọc bài, hách lại chính là Thôi Ngọc ban đầu lệnh.

Thôi Ngọc nhìn về phía người này, Ngũ Hung điện người, từng cái đều bao phủ tại áo bào đen bên trong, làm cho không người nào có thể phân biệt bọn hắn đến cùng ai là ai, Thôi Ngọc thật hoài nghi, bọn hắn là thể nào phân rõ ai địa vị cao thấp.

Bất quá Thôi Ngọc chỉ là nhìn lướt qua hắc bào nhân này ngọc trong tay bài, trên mặt không có chút nào dị dạng.

Cái này ban đầu lệnh, dù sao chỉ có mình có thể sử dụng, đối với người khác mà nói, cái ngọc bài này bất quá là một khối tính chất cứng rắn ngọc bài mà thôi.

Cho nên, Thôi Ngọc cũng là không lại bởi vậy khẩn trương.

Hắc bào nhân này nhìn lấy ngọc trong tay bài, lắc đầu, nói ra: "Hỗn lâu như vậy, mới hỗn đến ban đầu, thật hoài nghi, Tảng Thương làm sao lại lựa chọn người."

Hắc bào nhân này, lập tức để Thôi Ngọc quá sợ hãi, hắn kinh hãi nhìn qua người này, nói ra: "Người đến cùng là ai?"

Có thể nói ra những lời này, Thôi Ngọc đánh có chết cũng không tin đối phương sẽ là Ngũ Hung điện người.

"Người là thiên nhân?" Thôi Ngọc ngay sau đó hỏi ra.

Người áo đen không để ý đến Thôi Ngọc, tay phải nhẹ nhàng một nắm, cứng rắn như là thần thiết ban đầu lệnh, ngay tại hắc bào nhân này trong tay hóa thành tro bụi.

Thôi Ngọc thấy cảnh này, con ngươi đột nhiên co rút lại, ban đầu khiến trình độ cứng cáp, người khác không hiểu rõ, Thôi Ngọc lại là hiểu quá rồi.

Thôi Ngọc không phải một lần thử qua, cho dù là hấn hiện tại, đều không thể làm bị thương ban đầu khiến một tơ một hào, mà đối phương lại có thể dễ dàng như thể đem ban đầu khiến tổn hại, đây là tu vi gì.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 269: Kinh thành đột biến

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn xem hắc bào nhân này, hấn ở trước mặt mình lộ ra chiều này, không biết rốt cuộc là ý gì.

Là đe dọa, chấn nhiếp vẫn là cái khác, Thôi Ngọc không cách nào phán đoán.

Sau đó, người áo đen liền không tiếp tục để ý Thôi Ngọc, quay người rời đi. Không có vào hắc trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy người áo đen biến mất không thấy gì nữa, Thôi Ngọc sắc mặt càng thêm xanh xám, hấn nhìn mình trên cổ tay xiềng xích, tâm phảng phất rơi vào trong vực sâu Thạch Đầu, càng rơi càng trầm.

Thôi Ngọc không tin đối phương không biết mình thực lực, nhưng là đối phương vẫn như cũ an bài như thế đem mình xích ở đây, cái này đã nói lên đối phương tin tưởng trên người xiềng xích có thể vây khốn Thôi Ngọc.

Bất quá Thôi Ngọc không phải một cái nhận mệnh người, quanh thân khí huyết phun trào, nồng đậm khí huyết chi lực tràn ngập toàn thân, bộc phát ra kinh khủng cự lực, to lớn xiềng xích bị khỏi phải thẳng tắp, phát ra chói tai kim loại ma sát thanh âm.

"Rầm rầm rầm!" Liên tiếp tiếng vang to lớn tại trong lòng núi quanh quần.

Đại Đường kinh thành, lúc này toàn bộ kinh thành toàn thành dải lụa màu phát phối, kinh thành bách tính từng cái giăng đèn kết hoa, người đông nghìn nghịt, tất cả mọi người vọt tới đường phố đạo nhất bên cạnh.

Kinh thành ngoài cửa thành từng cái quan viên tất cả đều tập trung ở trước cửa thành, một mực phụ trách xử lý Đại Đường sự vụ Tam hoàng tử chính một mặt đáng tươi cười đứng tại bách quan đứng đầu.

Chỉ là ai cũng không biết, tại Tam hoàng tử xán lạn dưới ánh mặt trời, trong lòng đã tràn đầy một chút khủng hoảng.

Đại Đường quân đội đại thắng thảo nguyên man nhân tin tức đã sớm tại mấy tháng trước liền đã truyền đến Đại Đường kinh thành.

Nhưng là, khiến Tam hoàng tử âm tình bất định là, tại tình báo của hắn trong lưới, các phương tình báo truyền về tin tức, đều thuyết minh, hiện tại vốn hắn nên tại biên quan liên tục hành giải tán, trở lại riêng phần mình trụ sở Đại Đường quân đội.

Thế nhưng là, Tam hoàng tử biết đến, lại không phải như thế.

Đại Đường quân đội vẫn như cũ tập kết, hướng về kinh thành phương hướng tiến quân.

Tam hoàng tử ần ần cảm thấy, sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Lúc đầu đã làm rất nhiều chuẩn bị Tam hoàng tử, đột nhiên phát hiện, nguyên bản đối với mình mui phần thân cận từng cái đại thần, đột nhiên, thật giống như một đêm đổi thành một người, đối Tam hoàng tử mệnh lệnh lá mặt lá trái, các phương can tay, để Tam hoàng tử tại này quý dị trong không khí, nửa bước khó đi.

Mặc dù biết, cái này hoàng vị không có duyên với mình, nhưng là chỉ cần Thái tử một ngày chưa đăng cơ, Tam hoàng tử cảm thấy, mình liền vẫn là có hi vọng.

Nhất là tại hắn giám quốc trong khoảng thời gian này, trong ngày thường đối với mình chỉ có thể coi là quen biết hơi hột đại thần, đối với mình càng là thân mật có thừa, dựa sát vào tại mình chiến xa bên trên.

Mà lại, Đại Đường quốc trượng Đường Quốc Cường cầm đầu tập đoàn, càng là trực tiếp ném tựa vào mình dưới trướng.

Cái này khiến Tam hoàng tử đã tâm trong nháy mắt bành trướng không biết bao nhiêu lần.

Vô số cái ngày đêm, Tam hoàng tử đều mộng thấy mình ngồi ở kia mong nhớ ngày đêm Thánh Hoàng trên long ý.

Thế nhưng là, không biết lúc nào cũng thay đổi, Tam hoàng tử đột nhiên phát hiện, mình hết thấy phảng phất trong một đêm liền biến mất không thấy gì nữa.

Nhất là Đường Quốc Cường nhất hệ, càng là thần không biết quỷ không hay đem Tam hoàng tử mình nguyên bản thế lực chiếm đoạt, đương Tam hoàng tử phát hiện thời điểm, đã muộn.

Hiện tại, đứng nhìn Tam hoàng tử đứng ở bách quan đứng đầu, nhưng là Tam hoàng tử tự mình biết, mình bây giờ thật cũng chỉ là một cái người cô đơn, triệt để từ hoàng vị tranh đoạt chiến bên trong, bị người đá ra.

Càng làm Tam hoàng tử tức giận chính là, cho tới bây giờ, Tam hoàng tử còn không biết mình đến cùng là thua cho ai.

Sắp tới giữa trưa, bên ngoài kinh thành trên quan đạo, đại bắt đầu rung động, oanh minh tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, phảng phất lời mình.

Chói mắt ngân giáp từ phương xa trên đường chân trời xuất hiện.

Bên ngoài kinh thành đội nghi trượng trống sắt cùng reo vang, một phái vui mừng hơn hờ.

Bọn hắn sùng kính Thánh Hoàng rốt cuộc đã tới.

Tam hoàng tử để cho mình không suy nghĩ thêm nữa những cái kia bức mình sự tình, đã mình đã thua, cho dù lại không cam tâm, cũng phải cúi đầu.

Miễn cưỡng vui cười, Tam hoàng tử để trên mặt mình phủ lên thành tín nhất mỉm cười, thế nhưng là đương Đại Đường thiết kỵ tiếp cận về sau, Tam hoàng tử trên mặt đáng tươi cười dần dần ngưng kết.

Liền ngay cả kia êm tai cổ nhạc cũng không biết lúc nào đình chỉ.

Phảng phất một đạo dòng sông màu bạc, tới gần kinh thành cửa thành Đại Đường thiết kỵ tốc độ không giảm chút nào,

Cực nhanh phóng tới cửa thành.

Kia ngân sắc thiết kỵ trên mũ giáp cùng trên cánh tay, đều buộc lên một đầu chói mắt vải trắng.

Một loại dự cảm xấu tràn ngập tại trong lòng của tất cả mọi người.

Khoái mã phi nhanh, Đại Đường thiết kỵ khoảng cách kinh thành cửa thành càng ngày càng gần, Tam hoàng tử trên mặt rất cục lõ ra chán kinh khủng hoảng thần sắc.

"Nhanh, tiến nhanh thành, đóng cửa thành!" Tam hoàng tử quay người tựa như cửa thành phương hướng chạy tới, đồng thời lớn tiếng la lên.

Lúc này, Đại Đường thiết kỵ đã triển lộ trận hình công kích, rét lạnh trường mâu làm cho người toàn thân lông tơ tạc lập.

Thế nhưng là, Tam hoàng tử còn không có đi hai bước, đột nhiên phát hiện, phía sau mình, không biết lúc nào nhiều mười mấy binh sĩ, bọn hắn từng cái cầm trong tay trường kiếm, trực chỉ chính mình.

Mà cửa thành bên trong, càng là không biết từ chỗ nào chui ra rất nhiều binh sĩ, bọn hắn từng cái đều tại Tiên Thiên cảnh giới, vũ lực siêu quần, thời gian ngắn ngủi bên trong, cũng đã đem cả cái cửa thành khổng lồ chế được.

Mà bọn hắn đều có một cái cộng đồng đặc điểm, liền là trên cánh tay của bọn hắn, cũng quấn lấy một đầu màu trắng dây vải.

Tam hoàng tử nhìn qua đây hết thấy, bên tai tất cả đều là trước cửa thành dân chúng thất kinh tiếng kêu to. Tứ tán chạy trốn đám người càng làm cho cả cái cửa thành loạn cả một đoàn.

Nhưng là, Tam hoàng tử phát hiện, hỗn loạn bách quan bên trong, có như vậy một nhóm người, cũng không có bối rối, mà là từ trong ngực của mình lấy ra một cái màu trắng dây vải, không chút hoang mang thất ở trên cánh tay của mình.

Đại Đường thiết kỵ tốc độ cực nhanh, bọn hắn phóng tới cửa thành, chỉ rò rỉ ra hai con mắt trên mặt nạ, không cách nào nhìn thấy nét mặt của bọn hắn.

Nhưng là bọn hắn lúc này lại phảng phất hóa thành Địa Ngục lệ quỷ, xông vào cửa thành, bởi vì chạy trốn ngăn chặn con đường người, vô luận là bách tính cũng tốt, bách quan cũng được, lúc này đều tại bọn hắn trường mâu phía dưới, hóa thành từng cỗ thi thể lạnh băng.

Uy gió thổi qua, gay mũi mũi máu tươi làm cho người buồn nôn.

Chiến đấu là như thế mau lẹ, vẫn chưa để cho người ta lấy lại tinh thần thời điểm, cả cái cửa thành đều bị cái này đột nhiên phát động công kích Đại Đường thiết kỵ chiếm đoạt lĩnh.

Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, cực nhanh truyền khắp toàn bộ kinh thành, trên đường phố chen chúc bách tính, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn toàn đều biến mất không thấy gì nữa, vậy mà không biết, bọn hắn đều tránh tới nơi nào.

Liên tục không ngừng Đại Đường quân đội, cực nhanh ôm vào kinh thành, chiếm lĩnh trong kinh thành từng cái muốn xử.

Tam hoàng tử chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đây rốt cuộc là thế nào.

Bình biến? Tam hoàng tử chưa hề liền không có suy nghĩ qua cái này buồn cười hai chữ.

Trong thế giới này, bình biến có lẽ tại địa phương còn có thể phát sinh, nhưng là duy chỉ có trong kinh thành sẽ không phát sinh, có phong thiên điện trấn thủ, vô luận là ai, đều khó có khả năng bình biến thành công.

Thế nhưng là vì cái gì, bất thành linh một màn, để Tam hoàng tử vắt hết óc, cũng vô pháp minh bạch đến cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng là rất nhanh, sáng lên to lớn xe ngựa xuất hiện ở trước cửa thành, kia là Thánh Hoàng long ngự xe ngựa, thế nhưng là để Tam hoàng tử kinh hãi bổng tọạ hạ chính là, bởi vì xe ngựa kia bên trên, ngồi địa cũng không phải là Thánh Hoàng bệ hạ, mà là một cái cự đại đồng quan.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Vào thành

Tam hoàng tử cả người đều thất hồn lạc phách, nhưng là còn không có đợi Tam hoàng tử cùng kinh ngạc bách quan nhóm lấy lại tinh thần thời điểm, chiếc thứ hai xe ngựa cũng đồng dạng ra hiện ở trước mặt bọn họ, kia là Thái tử tọa giá, đồng dạng, một cái hơi hơi nhỏ một chút đồng quan bày ở bên trên.

Trời sập.

Hứa hứa nhiều hơn bách quan cùng các hoàng tử từng cái dọa sắc mặt trắng bệch.

Bọn hắn không thể tin được trước mắt nhìn thấy là thật, thế nhưng là lại không dám đi hoài nghi gì.

Trên thế giới này, không người nào dám cùng bọn hắn đùa kiểu này.

Nhưng là Thánh Hoàng không phải nói Thánh Hoàng cùng Thái tử đại thắng thảo nguyên man nhân nha, thế nhưng là vì cái gì, bọn hắn nhìn thấy chính là cái gì.

To lớn đồng quan đã nói cho bọn hắn thật muốn, chỉ là cái này thật muốn để bọn hắn không thể tin được ánh mắt của mình, giống như ác mộng.

Lúc này, thứ ba cỗ xe ngựa ra hiện tại tầm mắt của bọn họ bên trong, kia đồng dạng là sáng lên tiêu chuẩn Thánh Hoàng tọa giá, to lớn thân xe từ mây chực thốt thốt ngựa lôi kéo, ra hiện tại bọn hắn trước mặt.

Tất cả mọi người là sửng sốt, kinh ngạc nhìn cái này xe ngựa ra hiện tại bọn hắn trước mặt.

Hai chiếc Thánh Hoàng xe ngựa, cái này là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Thánh Hoàng không chết.

Đã bị hù cứng ngắc bách quan tựa hồ sắc mặt tốt lên rất nhiều.

Nhưng là, một người từ trong xe ngựa đi ra, một thân tuyết trắng đồ tang, thon dài dáng người, trên trán kia bắt mắt dây lưng màu trắng trong gió trôi nổi không chừng.

Tầm kia khuôn mặt trẻ tuổi, thanh lịch chính là Cửu hoàng tử Lý Tri.

Chỉ gặp Lý Tri nhìn hướng phía dưới bách quan.

Không đợi người tại cái này lại một lần khiếp sợ sự tình bên trong lấy lại tinh thần, chỉ gặp Đường Quốc Cường đã nhanh chân đi lên trước, đi vào Lý Tri trước người.

Lý Tri nhìn Đường Quốc Cường một chút, từ trong ngực lấy ra một cái quyền trục, đưa tới Đường Quốc Cường trong tay.

Chỉ gặp Đường Quốc Cường quay người, khí thế trên người đột nhiên bộc phát, lại là một cái Luyện Thần Phản Hư cường giả.

Tam hoàng tử khiếp sợ dùng tay chỉ Đường Quốc Cường cùng Lý Tri, hắn đã cảm thấy mình giống như muốn điên mất rồi.

Đường Quốc Cường chính là một giới văn nhân, khác biệt võ công, nhưng là hiện tại, vậy mà bộc phát ra Luyện Thần Phản Hư thực lực.

Mà Lý Tri, vậy mà đường hoàng ngồi tại Thánh Hoàng ngựa trên xe, đây quả thực quá điên cuồng.

Thế nhưng là, Tam hoàng tử bây giờ lại nửa câu đều nói không nên lời, bởi vì Đường Quốc Cường khí thế đã đem tất cả bách quan áp chế, để bọn hắn nửa câu đều nói không nên lời.

Phải biết, bách quan bên trong đại bộ phận đều là quan văn, bọn hắn mặc dù thông hiểu võ công, đồng thời đều còn không yếu, nhưng là bọn hắn có thể đi đến vị trí hiện tại, không là bởi vì bọn họ thực lực mạnh bao nhiêu, mà là bởi vì bọn hắn trị quốc tài năng.

Cho nên, thực lực của bọn hắn, tại coi là Luyện Thần Phản Hư cường giả trước mặt, căn bản là chẳng phải là cái gì.

Tam hoàng tử càng là cảm giác mình giống như bị một tòa núi lớn áp chế, đừng trò chuyện, liền là hô hấp đều cảm giác mười phần khó khăn.

Đường Quốc Cường thỏa mãn nhìn bọn hắn một chút, triển khai quyền trục, cao giọng đọc chậm.

"Thánh chi!"

Thâm hậu Nội lực xen lẫn tại Đường Quốc Cường trong thanh âm, âm thanh truyền trăm dặm, trong cửa thành hoàng hốt bách tính đều có thể rõ ràng nghe được Đường Quốc Cường thanh âm.

Tất cả mọi người, đều cung kính quỳ xuống, liền là Tam hoàng tử trong lòng tràn đầy vô hạn không cam lòng, cuối cùng vẫn còn cung kính địa quỳ trên mặt đất, nghe Đường Quốc Cường tuyên đọc thánh chỉ.

Theo thánh chỉ nội dung bị Đường Quốc Cường chậm rãi đọc lên, tất cả hoàng tử sắc mặt lập tức từng cái sắc mặt trắng bệch, thật giống như bệnh nặng một trận, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu càng không ngừng từ trên mặt bọn họ trượt xuống.

Phải biết, bọn hắn đều là có Tiên Thiên trở lên tu vi, bình thường căn bản liền sẽ không xuất hiện chảy mồ hôi loại tình huống này, nhưng là hiện tại, bọn hắn mồ hôi đơn giản như là nước suối.

"... Đặc biệt truyền vị cho Cửu hoàng tử Lý Trị, ngay hôm đó đăng cơ. Khâm thủ!"

Đường Quốc Cường tuyên đọc xong thánh chỉ, lấy Đường Quốc Cường cầm đầu quan viên, lập tức quỳ rạp xuống đất, triều bái Lý Trị.

"Thánh Hoàng bệ hạ vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Tất cả binh sĩ cũng đồng dạng tại thời khắc này, quỳ rạp xuống đất.

"Không có khả năng!" Giờ khắc này, không có Đường Quốc Cường Luyện Thần Phần Hư cường giả uy áp Tam hoàng tử, rốt cục có thể đứng lên.

Chỉ gặp Tam hoàng tử sắc mặt đỏ như gan heo, dùng tay chỉ cao cao đứng thẳng ở ngựa trên xe Lý Trị, gầm lên.

"Phụ hoàng làm sao có thể truyền vị cho người. Phụ hoàng thần công Đại Thành, thọ nguyên mấy trăm năm, làm sao có thể bạo vong. Lý Trị, người cái này nghịch tử, có phải hay không là người ám hại Thánh Hoàng cùng thái tử, mưu đoạt hoàng vị."

Tam hoàng tử đứng ở phía dưới, líu lo không ngừng.

Chỉ là, đã điên cuồng Tam hoàng tử không có phát hiện, lúc này cả cái cửa thành trước tất cả mọi người lặng im im ắng, chỉ có một mình hắn ở chỗ này điên cuồng gầm thét, liền như là một cái thằng hề.

Mà những cái kia còn cùng Tam hoàng tử có chút thân cận quan viên, đều trên mặt đất phảng phất một cái chó ghê, thật nhanh bỏ qua một bên, tốt giống như vậy liền có thể cùng cái tên điên này kéo ra quan hệ.

Lý Trị liền đứng ở phía trên, lẳng lặng mà nhìn xem Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử lời khó nghe, bố trí các loại ngỗ nghịch tội danh từ Tam hoàng tử trong miệng không ngừng phun ra, rờn rả nói nửa canh giờ. Mà Lý Trị lại ngay cả lông mày cũng không có động một chút.

Rốt cục, Tam hoàng tử giống như phát hiện hiện tại dị thường, hắn nhìn qua vẫn như cũ hướng phía Lý Trị quỳ lạy các vị đại thần, thân thể nhoáng một cái.

Hắn không lại nói, bởi vì hắn biết, Lý Trị sẽ thành Thánh Hoàng sự tình, đã không có chuyển cơ.

Tam hoàng tử mặc dù giống người điên, nhưng là chỉ là vì kéo dài thời gian, bởi vì vì người khác không biết, nhưng là hắn tương đối rõ ràng.

Trong hoàng cung, có dạng gì lực lượng, đang chi phối lấy Thánh Hoàng hoàng vị.

Nếu là không có bọn hắn đồng ý, Lý Trị trong tay truyền vị chiếu thư liền như là giấy lộn.

Thế nhưng là, thời gian dài như vậy đi qua, hoàng cung phương hướng lại một điểm phản ứng đều không có, vậy đã nói rõ, mấy vị kia, đã đồng ý Lý Trị đăng cơ trở thành một đời mới Thánh Hoàng sự thật.

Tam hoàng tử cười khổ một tiếng, hắn nhìn về phía Lý Trị.

Hắn không cách nào minh bạch, đối phương chỉ là Thánh Hoàng không thích nhất nhi tử, không quyền không thế, hắn là thế nào đạt được các phe ủng hộ. Lại là thế nào để mấy vị kia đồng ý.

Nhưng là, Tam hoàng tử biết, mình thua không oan, liền ngay cả thủ đoạn của đối phương đều không có làm rõ ràng, thua không minh bạch, không cam tâm, lại thua không oan.

Lý Trị nhìn về phía Tam hoàng tử, nhàn nhạt nói ra: "Phát xong điện rồi?"

Tam hoàng tử vô lực bầy ngã xuống đất, chính xác người thất hồn lạc phách, không nói nữa.

Lý Trị nhàn nhạt mở miệng, nói ra: "Tam hoàng tử xem thường hoàng uy, vũ nhục đương đại Thánh Hoàng, đánh trước nhập thiên lao, thay mặt trăm đi đăng cơ đại điển về sau, lại làm xử trí."

Nói xong, Lý Trị quay người đi vào trong xe ngựa.

"Tiến cung!"

Hai cái không tình cảm chút nào hai chữ từ Lý Trị trong miệng thốt ra.

Ra lệnh một tiếng, bách quan tránh lui. Tam hoàng tử cũng bị mấy người lính ấn xuống đi.

Lãnh Nguyệt Tiên nhìn xem đi tới, một mặt mặt không thay đổi Lý Trị, đầu lòng bắt lấy Lý Trị tay.

Lúc này, Lý Trị trên mặt mới một lần nữa hiển hiện vẻ mỉm cười, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ Lãnh Nguyệt Tiên tay, nói ra: "Yên tâm, ta không sao."

Không bao lâu, xe ngựa bắt đầu chuyển động, to lớn xe ép bắt đầu hướng về hoàng cung phương hướng chạy tới.

Tất cả mọi người biết, tại một ngày này, Đại Đường đổi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Thoát khốn?

Thánh Hoàng băng hà, thiên hạ làm cao.

Toàn bộ Đại Đường trên dưới một mảnh gào thét, đến giờ này khắc này, mọi người mới phát hiện, Thánh Hoàng tại dân gian danh vọng vậy mà như thế chi cao.

Đại Đường các tòa thành thị bình dân bách tính, thân hào nông thôn phú giáp cả đám đều tự phát cử hành tế điện Thánh Hoàng nghi thức, từng nhà đều là linh đường, màu trắng vải lụa trong lúc nhất thời vậy mà tại các nơi đoạn hàng.

Trong một tháng này, đi khắp Đại Đường trên dưới, đều là tiếng khóc từng mảnh. Đại Đường bách tính không có chút nào vui mừng, đầy mặt ai cho.

Nhưng mà, tại Đại Đường trong quan trường, càng là cuộn cuộn sóng ngầm, Lý Trị đột nhiên tuyên cáo chiếu thư, đăng cơ Thánh Hoàng, nguyên bản tại một chút quyền quý trong mắt, đây chỉ là một trận nháo kịch.

Lý Trị chẳng qua là một cái không được sủng ái nhân tử hoàng tử, thậm chí ngay cả phong vương đều không thể, hào không quyền thế.

Nhưng là tại một ngày này, cơ hồ tất cả tay cầm thực quyền quyền thần vậy mà tại tất cả mọi người ánh mắt khiếp sợ bên trong, từ trong bóng tối đi đến dưới ánh mặt trời, toàn lực ủng hộ Lý Trị.

Đến giờ khắc này, mọi người mới phát hiện, toàn bộ Đại Đường, người có quyền thế nhất, lại chính là cái này ngày bình thường tất cả mọi người không nhìn Cửu hoàng tử.

Càng làm bọn hắn hơn sợ hãi chính là, Đại Đường trên triều đình mấy cái đảng trong phái, hứa trọng yếu bao nhiêu thành viên vậy mà cũng ở thời điểm này, nhảy ra ngoài, bọn hắn mới phát hiện, những người này vậy mà cũng là Cửu hoàng tử người.

Có thể nói, Đại Đường từng cái đảng phái tất cả bí mật, giờ này khắc này, đều đã nắm giữ tại Lý Trị trong tay.

Cái này liền phảng phất, trên cổ của bọn hắn đã bị Lý Trị dùng đao gác ở trên cổ, tùy thời đều có thể để bọn hắn toàn tộc rơi vào Vô Gian Địa Ngục bên trong.

Cho nên, Lý Trị đăng cơ, vậy mà vô cùng thuận lợi, toàn bộ trên triều đình, thậm chí ngay cả một cái thanh âm phản đối đều chưa từng xuất hiện.

Thật giống như, Lý Trị thiên mệnh sở quy, chính là tất cả mọi người ủng hộ kính yêu tốt nhất người thừa kế.

Toàn bộ trên triều đình, một mảnh vui mừng hơn hớn, phảng phất bởi vì bọn hắn lại có một vị tài đức sáng suốt Thánh Hoàng.

Nhưng là, cũng không phải là tất cả mọi người là một mảnh hi khí, những hoàng tử kia, lại từng cái tình cảnh bi thảm.

Ngoại trừ nói năng lỗ mãng Tam hoàng tử, đến nay giam giữ tại thiên lao bên ngoài, mặt khác tất cả hoàng tử đều bị cường chế tại trong vương phủ, không được ra ngoài, có thể nói, bọn hắn những này vương gia, hiện tại đã bị Lý Trị giam lỏng ở nhà.

Tất cả hoàng tử thẳng đến Lý Trị đăng cơ ngày đó, vẫn như cũ vẫn còn mộng bức trạng thái, bọn hắn làm sao cũng vô pháp nghĩ rõ ràng, Lý Trị làm sao

lại có thể trở thành Thánh Hoàng, bên cạnh bọn họ, thân mật nhất đại thần, vậy mà cũng là Lý Trị người, vì cái gì bọn hắn muốn như thế ủng hộ Lý Trị.

Chỉ sợ bí mật này, bọn hắn mãi mãi cũng không cách nào nghĩ thông suốt.

Không biết tên ngọn núi trong động đá vôi, Thôi Ngọc an tĩnh tựa ở trên vách núi đá, chỉ gặp hắn lúc này nhẹ nhàng địa hô hấp lấy, hai mắt sắc bén địa liếc nhìn chung quanh, giống như tại đề phòng thứ gì.

Từ khi Thôi Ngọc thử qua dùng lực lượng của mình, ý đồ đem khóa lại xiềng xích từ vách núi bên trong lôi kéo ra thất bại về sau, Thôi Ngọc liền không còn có gặp qua một cái Ngũ Hùng điện người.

Thôi Ngọc có đôi khi đều tại hiểu kì, bọn hắn đến cùng bắt lấy mình là vì cái gì.

Như là vì điều tra rõ không gian đường hầm một bên khác là cái gì, bọn hắn liền không nên đem ban đầu khiến hư hao.

Như là vì che giấu trời bí mật của người, mình chết, không phải liền là phương pháp tốt nhất sao? Thế nhưng là vì cái gì, đối phương muốn cầm tù mình, lại không giết chính mình.

Vô số nghi vấn, càng không ngừng từ Thôi Ngọc trong đầu đọng tới, thế nhưng lại không cách nào tìm đến bất kỳ một cái nào đáp án.

Mặc dù những vấn đề này Thôi Ngọc không cách nào đạt được đáp án, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là càng không ngừng tự hỏi, không ngừng mà cho mình đưa ra cái này đến cái khác vấn đề.

Đủ loại phương diện đều có.

Không vì những thứ khác, chỉ là bởi vì tịch mịch.

Tại cái này mờ tối thế giới bên trong, Thôi Ngọc thật sự là quá tịch mịch. Cái này trong động đá vôi, vẫn luôn duy trì loại này mờ tối thế giới, không cách nào biết được hiện tại là ban ngày, là Hắc Dạ, không cách nào biết được hiện tại bên ngoài là trời mưa vẫn là tuyết rơi, thời gian trôi qua tại thời khắc này phảng phất cũng không có ý nghĩa.

Thôi Ngọc sở dĩ không có điên, chủ yếu cũng là bởi vì, năm đó ở hắn còn chưa tới nơi Tiên Thiên cảnh giới thời điểm, tại Luyện Ngọc Đồng Lô thí luyện trong thông đạo, đồng dạng cũng là loại này tịch mịch thế giới.

Không ánh sáng,

Không có thời gian, không có cuối cùng.

Thôi Ngọc phảng phất lại tìm tới chính mình năm đó cái loại cảm giác này, tĩnh lại sau giấc ngủ, đều không ngừng nghiên cứu võ học của mình, Ngũ Hành quyền, Thái Cực quyền, không ngừng phỏng đoán, tĩnh nghiên tu luyện.

Một mỗi, Thôi Ngọc đều không ngừng địa cho mình đưa ra đủ loại vấn đề, sau đó đi suy tư giải đáp.

Thôi Ngọc không biết thời gian qua bao lâu, có lẽ là một tháng, có lẽ là một năm, có lẽ là càng lâu.

Trong đoạn thời gian này, Thôi Ngọc thậm chí không nhìn thấy một người sống, động rộng rãi chỉ gặp có một cái cơ quan, mỗi ngày định thời gian đều sẽ thông qua cơ quan đưa vào đồ ăn.

Thôi Ngọc có đôi khi, cảm thấy mình liền là đời trước kia trong vườn thú hầu tử, bị viện nghiên cứu trong bóng đêm một nơi nào đó quan sát đến.

Thôi Ngọc cảm thấy, mình không có nói liên miên lời nhai mao bệnh, đối phương đoán chừng là rất thất vọng.

Vì không nổi điên, từng có loại kinh nghiệm này Thôi Ngọc, để cho mình đắm chìm trong võ học thế giới bên trong.

Có lẽ Thôi Ngọc thật phi thường thích hợp loại hoàn cảnh này tu luyện, đơn giản liền là lúc trước bị hắc ám thông đạo tàn phá qua bị ngược đãi chứng, Thôi Ngọc chưa hề đều không có phát hiện, mình tại võ học bên trên lĩnh ngộ, sẽ như thế đột nhiên tăng mạnh.

Hình Ý Thập Nhị chân hình, không biết từ lúc nào, đã bị Thôi Ngọc toàn bộ tu luyện thông thấu.

Mà khí huyết chỉ lực tu luyện, cuối cùng bị Thôi Ngọc mò tới một tia sử dụng khiếu môn, có thể nói, hiện tại Thôi Ngọc, mới chính thức mở ra khí huyết chỉ lực sử dụng đại môn.

Một ngày này, Thôi Ngọc cũng không biết một ngày này là lúc nào, ngay tại Thôi Ngọc tu luyện võ học thời điểm, đồ ăn đột ngột từ lòng đất dâng lên, Thôi Ngọc dừng lại, nhìn về phía kia cơm canh, an tĩnh đi tới, Thôi Ngọc liền như là ngày xưa, xoay người lại cầm lấy hộp cơm thời điểm, Thôi Ngọc đột nhiên cả người đều đứng tại nơi đó, cả người không nhúc nhích, phảng phất thế giới này bị dừng lại.

Thôi Ngọc chậm rãi đưa mắt nhìn sang sau lưng, chỉ gặp khóa lại Thôi Ngọc bốn đầu thật dài xiềng xích, ở thời điểm này, đột nhiên dâng lên trận trận sương mù, liền phảng phất nước.

Theo sương mù bốc hơi, Thôi Ngọc khiếp sợ phát hiện, toàn bộ xiềng xích vậy mà tại chậm rãi biến mất.

Quá trình này là như thế chậm chạp, nhưng là Thôi Ngọc lại không có chút nào không kiên nhẫn, cả người lẳng lặng mà nhìn xem một màn này, Thôi Ngọc thậm chí hoài nghi mình phải chăng nhìn thấy chính là ảo giác.

Thôi Ngọc không nguyện ý đánh vỡ loại này mỹ hảo ảo giác, hẳn chỉ là ngây ngốc nhìn qua một màn này. Chẳng đến toàn bộ xiềng xích hóa thành sương mù biến mất không thấy gì nữa.

Đây, đây là thế nào.

Thôi Ngọc nâng lên hai tay, nhìn cổ tay bên trên xiềng xích đã không biết từ lúc nào biến mất không thấy gì nữa.

Đã lâu nhẹ nhõm, để Thôi Ngọc vẫn là không dám tin tưởng. Sau đó, Thôi Ngọc không còn có đi xem kia hộp com, đi tới một bên trực tiếp nằm trên mặt đất, nhắm mắt lại ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc đột nhiên mở hai mắt ra, hẳn nhìn về phía mình hai tay cùng hai chân, kia trống rỗng cổ tay cùng cổ chân chỗ, không còn có cái kia đáng chết xiềng xích cùng xiềng xích.

Thôi Ngọc ngốc mạnh ngốc mạnh địa tự lẩm bẩm: "Cái này thoát khốn rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Nham tương động giếng co

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, mặc dù xiềng xích biến mất, Thôi Ngọc sẽ không ngại thơ coi là, chính mình là thật thoát buồn ngủ.

Cái này động rộng rãi Thôi Ngọc đã sớm thử qua, không biết cái này ngọn núi đến cùng là cái gì tạo thành, vách núi cứng rắn vô cùng, Thôi Ngọc liền là dùng ra lực lượng lớn nhất của mình, vẫn như cũ không cách nào sử dụng mây may.

Bất quá nếu là thể nội Nghiệp Hỏa, Thôi Ngọc cảm thấy hẳn là có thể phá hư cái này ngọn núi. Nhưng là Nghiệp Hỏa tại thể nội, nhưng thật giống như căn bản là không cách nào điều động.

Chỉ có Thôi Ngọc đi cảm ngộ Thiên Đạo, Nghiệp Hỏa mới sẽ tự động vận chuyển, đốt cháy Thiên Đạo ấn ký, thôn phệ thiên đạo pháp tắc.

Nhưng là bây giờ, Thôi Ngọc không cách nào vận dụng mây may.

Thôi Ngọc đi đến hộp com, đem cũng sớm đã mất thấu đồ ăn Hồ ăn biến nhét ăn vào bụng, liền bắt đầu vây quanh cái này động rộng rãi bốn phía xem xét.

Đối phương đã đem mình giam giữ ở chỗ này, tất nhiên có thông đạo, thế nhưng là theo Thôi Ngọc một lần hai lần tìm kiếm, lại còn là không cách nào tìm tới mây may manh mối, thật giống như cái này động rộng rãi vốn là không có thông đạo một.

Thế nhưng là, cái này là không thể nào.

Thôi Ngọc không cam tâm, vẫn như cũ đang không ngừng tìm kiếm.

Ngay tại Thôi Ngọc sắp lúc tuyệt vọng, trong động đá vôi một mảnh trên vách núi đá, đột nhiên mở ra một cái cửa đá, thật giống như trống rỗng xuất hiện ở nơi nào.

Có chút hào quang màu đỏ từ trong cửa đá lộ ra, Thôi Ngọc chú ý cẩn thận tới gần, lại cảm giác từ trong cửa đá phiêu tán ra một cỗ nồng đậm địa mùi lưu huỳnh, còn có một cỗ nóng rực khí tức.

Thôi Ngọc núp trong bóng tối, hẳn cảm thấy có lẽ là bởi vì khóa lại mình xiềng xích đột nhiên biến mất, đối phương phái người đến đây.

Thế nhưng là, đợi đã lâu, Thôi Ngọc vẫn không có đợi đến một bóng người xuất hiện.

Cuối cùng, Thôi Ngọc vẫn là lựa chọn hướng về kia cái cửa đá chậm chạp tới gần. Theo khoảng cách cửa đá khoảng cách càng ngày càng gần, kia cỗ

cảm giác nóng rực liên càng ngày càng mãnh liệt.

Thôi Ngọc nhìn về phía trong cửa đá, chỉ gặp trong cửa đá là một đầu thông đạo thật dài, trong thông đạo, từ tận cùng bên trong nhất xuyên suốt lấy yếu ớt hồng quang, một cỗ nhiệt khí đập vào mặt, gay mũi mũi lưu huỳnh, để Thôi Ngọc vội vàng chuyển đổi thành nội tức hình thức.

Nhưng là, trong thông đạo lại không nhìn thấy một bóng người.

Thôi Ngọc suy tư một trận, cuối cùng vẫn là quyết định, tiến vào bên trong tìm một chút.

Thôi Ngọc cẩn thận đi vào thông đạo, hẳn không dám đi nhanh, sợ tại cái này trong thông đạo có cái gì cạm bẫy.

Hắn bây giờ tại núi sâu nội bộ, hơi không cẩn thận, chỉ sợ đều có bị chôn sống nguy hiểm.

Nhưng là, một mực ở trong đường hầm đi nửa canh giờ, Thôi Ngọc đều không có gặp được một cái bẫy.

Loại tình huống này, không những chưa thể để Thôi Ngọc yên lòng, ngược lại để hắn càng thêm chú ý cẩn thận.

Thôi Ngọc sẽ không tin tưởng, đối phương vậy mà không có chút nào cảnh giới thủ vệ thủ đoạn. Thế nhưng là thẳng đến Thôi Ngọc đi đến cả cái thông đạo, vẫn không có gặp được một người thủ vệ cùng cạm bẫy.

Nhưng là rất nhanh, Thôi Ngọc liền biết tại sao.

Bởi vì, đi ra thông đạo kia một Sát Na, Thôi Ngọc liền dừng bước.

Ánh vào Thôi Ngọc trong mắt, là một dãy đặc nham thạch nóng chảy thế giới, nóng bỏng nham tương, đem toàn bộ động rộng rãi chiếu xạ sáng rực khắp.

Không phải bốc khí bọt khí tại nham tương mặt ngoài nổ tung, phát ra "Phốc!" một tiếng, Thôi Ngọc quan sát tỉ mỉ lấy cái này cái cự đại sơn động, chỉ gặp cái sơn động này có một cái sân bóng đá lớn nhỏ, tại trong nham tương, có thể nhìn thấy nhảy một cái nhỏ bé con đường, nổi thẳng ao nham tương trung ương.

Trong lúc này là một cái lối dài hình dạng bình đài, Thôi Ngọc không biết đây là ý gì.

Nhưng là cẩn thận suy nghĩ về sau, Thôi Ngọc cảm thấy mình đã không đường có thể đi, thế là chỉ có thể cẩn thận đạp vào đường nhỏ.

Đương Thôi Ngọc đi đến đường nhỏ về sau, đột nhiên phát hiện, đầu này đường nhỏ mặc dù là một phiến nham thạch đáng vẻ, nhưng là cũng không như trong tưởng tượng cực nóng, ngược lại lộ ra thanh lương vô cùng, hai chân đạp ở phía trên, thoải mái dễ chịu dị thường.

Cái này cũng khó trách, nếu là đầu này đường nhỏ không có chỗ đặc thù, ngâm mình ở cái này dãy đặc nham thạch nóng chảy trong ao, sớm đã bị nham tương hòa tan, chỗ nào còn có thể duy trì đầu này đường nhỏ.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc liền rút cuộc không để ý tới dưới chân ven đường, bước nhanh đi đến trung ương bình đài.

Đến nơi này, Thôi Ngọc mới phát hiện, tại đối diện đồng dạng có một cái thông đạo, thế nhưng là ở giữa lại không có bất kỳ cái gì thông đạo.

Thôi Ngọc âm thầm dò xét, khoảng cách chỉ có hơn hai mươi mét, dựa theo mình bây giờ tu vi, tuyệt đối có thể tùy tiện nhảy qua đi.

Nhưng là không biết vì cái gì, Thôi Ngọc luôn cảm giác có cảm giác sợ hết hồn hết vía, phảng phất có đồ vật gì ngay tại rình mò lấy mình, nếu là mình cứ như vậy từ trên bình đài nhảy đến đối diện, Thôi Ngọc tin tưởng, tuyệt đối sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay.

Thôi Ngọc bắt đầu ở trên bình đài không ngừng du tẩu, thế nhưng là loại kia rình mò cảm giác của mình lại càng ngày càng mãnh liệt, một loại cảm giác nguy cơ thật giống như một hai bàn tay to, bóp ở trên cổ của mình.

Kia cảm giác nguy hiểm cũng càng thêm nồng đậm.

Thôi Ngọc đột nhiên đình chỉ bước chân, hắn thối lui đến chính giữa bình đài, sau đó nhắm mắt lại, đem cảm giác của mình nâng lên nhất cao cấp, cẩn thận cảm giác bên người hết thấy.

Tiến vào loại trạng thái này Thôi Ngọc, có thể minh xác cảm giác được, quả nhiên có một ánh mắt, chính không có hảo ý nhìn mình chăm chăm.

Chỉ là cái này ánh mắt lúc ẩn lúc hiện, du tẩu không ngừng, để cho mình rất khó bắt được vị trí của đối phương.

Hiện tại, Thôi Ngọc cùng đạo này không biết tên ánh mắt chủ nhân, thật giống như thợ săn cùng con mồi nhân vật, bọn hắn hiện tại so đấu không phải lực lượng, mà là kiên nhẫn.

Liên xem ai trước hết nhất nhện không được, bại lộ chính mình.

Mặc dù Thôi Ngọc bây giờ tại bên ngoài, giống như con mồi, nhưng là Thôi Ngọc có loại này tự tin, để chính mình cái này con mồi biến thành thợ săn.

Thời gian từng chút từng chút địa quá khứ, không biết qua bao lâu.

Thôi Ngọc đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía mình phía bên phải trong nham tương, khoe miệng phù lên ý cười.

Cuộn cuộn nồng đậm khí huyết chi lực phảng phất bạo tạc, đột nhiên đem Thôi Ngọc cả người bao khóa ở bên trong.

"Ngay ở chỗ này." Thôi Ngọc cười lớn quát lên một tiếng lớn, lẳng không oanh ra một quyền.

Chỉ gặp cuộn cuộn khí huyết chi lực, theo Thôi Ngọc một quyền này, thoát ly Thôi Ngọc thân thể, theo Thôi Ngọc không lồ khí kinh, trên không trung hóa thành một con to lớn Huyết Sắc hùng ưng, bay nhào nhĩ trong nham tương.

Mà Thôi Ngọc nhìn cũng không nhìn, một mặt đánh ra mười mấy quyền.

Chỉ gặp mười mấy con Huyết Sắc hùng ưng, thật giống như từ vạn mét trên bầu trời, bay nhào mà xuống đầu sủi, rét lạnh song trào trào giống trong nham tương.

Lập tức, bình tĩnh nham tương sôi trào một mảnh, mảnh lớn mảnh lớn nham tương thật giống như sóng biển, quay cuồng lên.

Bắn ra bốn phía nham tương đánh vào Huyết Sắc hùng ưng trên thân, liền phảng phất trong nước nhỏ xuống nóng bỏng đỏ như sắt thép, phát ra "Chi chi" hơi nước âm thanh.

Chỉ cần nham tương dính vào địa phương, Huyết Sắc hùng ưng trên thân còn như thực chất khí huyết chi lực, lập tức liền tan thành mây khói.

Mười mấy con Huyết Sắc hùng ưng trong nháy mắt, liền trở nên thủng trăm ngàn lỗ.

Nhưng là, dù vậy, cái này mười mấy con Huyết Sắc hùng ưng thật giống như không có cảm giác, vẫn như cũ trào giống kia trong nham tương, ẩn tàng đồ vật.

Mà tại lúc này, trong nham tương đồ vật giống như cũng không còn cách nào ẩn giấu đi, cả dày đặc nham thạch nóng chảy ao thật giống như dầu nhập vào một viên bom, đột nhiên nổ bể ra tới.

Một đạo hóa hồng sắc Ảnh Tử từ trong nham tương đột nhiên xuyên ra, nhào về phía chính giữa bình đài Thôi Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Không có chỗ xuống tay

Cái kia đạo thân ảnh màu đỏ rực tốc độ cực nhanh, một cổ chỉ có nham tương mới có nóng rực khí tức đập vào mặt.

Bao khóa tại Thôi Ngọc bên người khí huyết chi lực, lập tức thật giống như hóa thành nước sôi, cực nhanh bốc hơi.

Khí huyết chi lực mặc dù uy lực vô tận, nhưng là căn bản, vẫn là Thôi Ngọc tự thân sinh mệnh lực, khí huyết chi lực chút ít tổn thất, cũng sẽ không để Thôi Ngọc bản nguyên thụ thương, nhưng là dựa theo hiện tại cái dạng này xuống dưới, khí huyết chi lực đem sẽ nhanh chóng tổn thất hết, đến lúc đó, liền là Thôi Ngọc bình yên thối lui, cũng lại bởi vì khí huyết chi lực đại lượng tổn thất, để cho mình bệnh nặng một trận không thể.

Không chút do dự, Thôi Ngọc lập tức dùng Hình Ý Thập Nhị chân hình bên trong khí hình, né qua một bên.

Đây hết thấy nói đến lâu, kỳ thật đều tại trong điện quang hỏa thạch, Thôi Ngọc vừa mới tránh ra, cảm tới hóa hồng sắc Ảnh Tử liền đã xuất hiện ở Thôi Ngọc nguyên bản đứng thẳng địa phương.

Nổ thật to âm thanh truyền ra, đá vụn bay loạn.

Thôi Ngọc cảm thấy hãi nhiên, tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh, đơn giản liền cùng sử dụng khí huyết chi lực thôi động khí hình chân ý mình không kém cạnh.

Đối phương sở dĩ so với mình chậm một bước, cũng không phải là nói tốc độ thật liền so với mình chậm.

Mà là đối phương cách mình khoảng cách còn xa, mặc dù chỉ có vài chục mét, nhưng là đối phương kém một chút liền đuổi kịp chính mình.

Kia đỏ hồng sắc thân ảnh chung quanh, thiêu đốt lên hừng hực hỏa diễm, cực nóng nhiệt độ cao liền ngay cả không khí chung quanh hẳn đều lộ ra vẩn vèo, để Thôi Ngọc không cách nào thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Nhưng là, vốn cho rằng là cái gì thiên địa dị thú Thôi Ngọc, vẫn là bị vật này chấn kinh ngạc một chút, bởi vì đối Phương Minh mình chính là một người, một thân hòa hồng sắc cái bào, có chút lam lũ, vẩn vèo không khí để hẳn ngũ quan lộ ra vẩn vèo, làm cho không người nào có thể thấy rõ hẳn tướng mạo.

Bất quá, dù vậy, Thôi Ngọc còn có thể phân biệt, đối phương là một cái hơn sáu mươi tuổi lão giả, bởi vì đối phương kia thật dài râu trắng, thậm chí dễ thấy.

"Ngao!" Không đợi Thôi Ngọc quan sát tỉ mỉ đối phương, lão giả này liền phát ra một tiếng không giống người rống lên một tiếng, cả người lại lặn nửa xông về Thôi Ngọc.

Kia toàn thân tràn ngập nóng rực khí tức để Thôi Ngọc đột nhiên biến sắc, hẳn thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, đối phương một cái nhân loại, đến cùng là như thế nào tại trong nham tương sinh tồn.

Thế nhưng là, trên người đối phương loại kia nóng rực khí tức, sẽ đại lượng tiêu hao Thôi Ngọc khí huyết chi lực, có thể nói, cho tới hôm nay mới thôi, Thôi Ngọc tính là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể khắc chế mình khí huyết chi lực người tồn tại.

Không chút do dự, Thôi Ngọc xoay người bỏ chạy.

Mặc dù chỉ là ngăn ngừa giao thủ một lần, thậm chí đều không thể nói là giao thủ, Thôi Ngọc liền có thể đánh giá ra, trên người đối phương cổ này nhiệt khí, cũng không phải là đối phương lực lượng của mình, mà là trong nham tương lực lượng.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm liều mạng, cho nên Thôi Ngọc quyết định, trước tạm thời tránh mũi nhọn, không thể cùng hẳn giao thủ.

Nhưng là ý nghĩ là tốt, thế nhưng là, Thôi Ngọc hoảng sợ phát hiện, tốc độ của đối phương vậy mà càng lúc càng nhanh, tại Thôi Ngọc tức sắp rời đi ao nham tương trung ương bình đài thời điểm, lão đầu kia đã ngăn ở Thôi Ngọc trước người.

Bạo hồng một tiếng, lão giả kia một quyền đánh về phía Thôi Ngọc, nắm đấm trong không khí cấp tốc vung ra, vậy mà kịch liệt bốc cháy lên, để một quyền này hóa thành một cái hỏa quyền.

Thôi Ngọc tránh cũng không thể tránh, khí huyết chi lực đột nhiên bành trướng, Thôi Ngọc nâng cao tay phải, dùng hình gấu Shinichi đánh ra một chưởng.

Khí huyết chi lực phun trào, theo Thôi Ngọc ý niệm, tại Thôi Ngọc cánh tay chung quanh, hình thành một cái cự đại huyết hồng sắc tay gấu, hung hăng đập đánh vào đối phương hỏa quyền phía trên.

Tiếng nổ mạnh to lớn truyền đến, Thôi Ngọc cấp tốc tiến lên thân thể đột nhiên triệt thoái phía sau, nhanh chóng thối lui mười mấy mét.

Mà đối phương, chỉ là thân thể lung lay, liền ổn định thân hình.

Thôi Ngọc lắc lắc gần như run lên cánh tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Hẳn không nghĩ tới, thực lực của người này vậy mà như thế hung hãn. Thôi Ngọc khổng lồ lực lượng cơ thể thêm khí huyết chi lực, dùng hình gấu chân ý một chưởng, lại còn rơi hạ phong.

Đối phương dưới loại tình huống này, thậm chí ngay cả một bước đều không có đẩy ra, thật sự là thật là đáng sợ.

Mà chính diện một kích, tựa hồ cũng làm cho đối phương biết Thôi Ngọc thực lực, cũng làm cho đối phương có kiêng kỵ.

Nhìn thấy lão giả này không có lần nữa hướng về mình phát động công kích,

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, lạnh lùng hỏi: "Người là ai? Người là Ngũ Hung điện người."

Nhưng là, Thôi Ngọc tra hỏi cũng không có đạt được đáp lại, chỉ gặp lão giả này vậy mà đột nhiên quỳ người xuống, bốn chân chạm đất, như là dã thú, phát ra không giống nhân loại tê mình thanh âm.

Mà kia ánh mắt hung ác, cùng kia đề thấp tiền thân tư thế, liền như là một con đang chờ đi săn giống như dã thú.

Thôi Ngọc không tiếp tục phát xuất ra bất cứ vấn đề gì, bởi vì rất hiển nhiên, đối phương cũng sớm đã thần chí không rõ, là thú hay người chính mình cũng không biết.

"Ngao!" Một tiếng lịch rống, lão giả như là dã thú, bốn chân lao vút, phóng tới Thôi Ngọc, cả người chột trái chột phải, lo lắng không có định, liền thật như là đi săn giống như dã thú.

Thôi Ngọc cả người không nhúc nhích, nhưng là hần tất cả khí cơ đều đã khóa ổn định ở địa phương trên thân, mặc dù mất thường không cách nào đuổi theo tốc độ của đối phương, nhưng là tốc độ của đối phương vẫn là không có trốn qua Thôi Ngọc cảm giác.

Đột nhiên, lão giả đột nhiên từ Thôi Ngọc hậu phương nhào bắn mà ra, một trào chụp vào Thôi Ngọc phía sau lưng.

Thôi Ngọc đột nhiên quay người, lực lượng của đối phương cường đại hơn mình, Thôi Ngọc lần này cũng chưa hề dùng tới Hình Ý Quyền, mà là dùng Thái Cực, Thôi Ngọc tay trực tiếp liền khoắc lên cánh tay của đối phương bên trên, nhưng là Thôi Ngọc cả cánh tay, liền phẳng phất mềm không có Cốt Đâu, giống như da trâu thuốc cao, gần sát đối phương thân.

Tay phải nhô ra, trực tiếp liền chụp tại cánh tay của đối phương bên trên, mượn đối phương lực đạo, trực tiếp một cái ôm quăng, đem đối phương hung hăng nện xuống đất.

Nhưng là lúc này, Thôi Ngọc cũng không có thừa thắng xông lên, mà là cực nhanh thối lui, bởi vì trên người đối phương thật sự là quá nóng, căn bản cũng không giống một cái nhân loại.

Thôi Ngọc tay giơ lên, nhìn xem hai cánh tay, tiếp xúc gần gũi, đã để Thôi Ngọc tay phẳng phất đặt ở lửa than bên trong thiêu đốt, sưng đỏ một mảnh, có nhiều chỗ lại nhưng đã nổi lên thật to bong bóng, đau rất để Thôi Ngọc nghe răng nhếch miệng.

Thôi Ngọc có chút nhức cả trứng mà nhìn xem đối phương, đối phương bây giờ tại Thôi Ngọc trong mắt, thật giống như một con nhím, không thể nào tay nhỏ.

Đánh xa, dùng khí huyết chỉ lực, trên người đối phương nóng rực nhiệt lượng có thể nhanh chóng hao tổn khí huyết chỉ lực, qua đi Thôi Ngọc không phải bệnh nặng một trận, cũng muốn suy yếu hồi lâu.

Tiến công, đồng dạng đối phương thật giống như một khối nung đỏ bàn ủi, đụng ở đâu, nơi đó liền bị bỏng.

Mà lại đối phương tốc độ cực nhanh, Thôi Ngọc căn bản là không cách nào thoát đi, chỉ có thể lựa chọn cùng đối phương liều mạng.

Nếu là đối phương thật là Ngũ Hung điện người, Thôi Ngọc thật muốn cùng đối phương hảo hảo tâm sự, phải biết Thôi Ngọc đã bị giam tại một cái cô độc thế giới không biết bao lâu.

Thế nhưng là, rõ ràng lão giả này thần chí không rõ, nói cái gì đều vô dụng.

Bị Thôi Ngọc hung hăng vẩy một hồi lão giả, chỉ là đầu quăng ba lần, liền từ dưới đất lần nữa bò lên, hần tứ chi chạm đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thôi Ngọc, ngay lúc này, cái này trên người lão giả vậy mà bắt đầu toát ra cuộn cuộn huyết hồng sắc sương mù, Thôi Ngọc hoảng sợ phát hiện, đối phương chung quanh sương mù, vậy mà cũng là khí huyết chỉ lực.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Đại Lang Cầu

Thôi Ngọc khẽ giật mình, ngẫu nhiên trên mặt của hần liền nổi lên dáng vẻ vui mừng.

Nguyên bản Thôi Ngọc coi là, trên thế giới này chỉ có tự mình một người hiểu được khí huyết chỉ lực, con đường của hần mơ hồ không rõ, vẫn luôn không cách nào tìm tới con đường phía trước, nhưng là hôm nay, hần vậy mà tại này nhìn thấy một cái sử dụng khí huyết chỉ lực người.

Mặc dù bây giờ người này thần chí không rõ, nhưng là đối phương có thể sử dụng khí huyết chỉ lực đó là cái sự thật.

Thôi Ngọc không biết, đối phương là ai, nhưng là đối phương xuất hiện, lại là nói cho Thôi Ngọc, con đường của mình là có thể được. Chuyện này so cái gì cũng phải làm cho Thôi Ngọc cao hứng.

Bất quá Thôi Ngọc cũng bắt đầu đem quá chú tâm đề phòng, Thôi Ngọc liền là sử dụng khí huyết chỉ lực, không ai có thể so Thôi Ngọc hiểu thêm khí huyết chỉ lực kinh khủng.

Thế nhưng là Thôi Ngọc cũng không có đi ngăn cản đối phương sử dụng khí huyết chỉ lực, cũng không thể nào ngăn cản.

Loại lực lượng này cùng nói là Nội lực một loại, không bằng nói là sinh mệnh bản nguyên.

Lúc này, Thôi Ngọc mới giật mình, khó trách lực lượng của đối phương vậy mà như thế to lớn, có thể đem mình tùy tiện đánh lui.

Cũng chính là tu Luyện Khí huyết chi lực người, mới có thể có loại này cường đại thể phách.

Thôi Ngọc nhìn chăm chú đối phương, hẳn muốn tại cái này hình người đã thú trên thân hảo hảo cảm giác một chút khí huyết chi lực cách dùng.

Thôi Ngọc minh bạch, quá trình này tương đương làm nguy hiểm, bởi vì không có sử dụng khí huyết chi lực lão giả liền đã mạnh hơn hẳn, hiện tại chỉ dùng xuất khí huyết chi lực lão giả càng thêm cường đại, thậm chí Thôi Ngọc cũng không biết, đối phương đến cùng đã cường đại đến cảnh giới gì.

Chỉ gặp lão giả này khí huyết chi lực liên tục không ngừng từ lão giả trong thân thể xuất hiện, lại không hề rời đi lão giả một thước khoảng cách, đồng thời càng ngày càng dày đặc, rất đến đến cuối cùng, lại nhưng đã hoàn toàn nhìn không thấy lão giả thân hình. ,

Khủng bố như vậy khí huyết chi lực, để Thôi Ngọc hít sâu một hơi, bởi vì cho dù là hiện tại Thôi Ngọc vẫn là Đại Đường xích giáp chiến tướng, bọn hắn khí huyết chi lực đều không thể làm đến loại tình trạng này.

Nồng đậm đem tầm mắt của mọi người cản trở.

Giọt giọt mồ hôi lạnh từ Thôi Ngọc cái trán toát ra, một loại cơ hồ khiến Thôi Ngọc hít thở không thông cảm giác nguy hiểm, quanh quẩn tại Thôi Ngọc trong lòng, Thôi Ngọc đã không biết bao nhiêu lần có loại quay người thoát đi xúc động, nhưng là cuối cùng, Thôi Ngọc vẫn là ngừng lại, không có quay người thoát đi.

Bởi vì bỏ qua cơ hội lần này, Thôi Ngọc tin tưởng, về sau chỉ sợ đều không thể lại có cơ hội tốt như vậy đi tìm hiểu khí huyết lực.

Thôi Ngọc cảm giác thời gian trôi qua rất chậm, nhưng là kia chỉ là bởi vì đang sợ hãi uy áp dưới, Thôi Ngọc cảm giác đến thời gian tắc lúc gian nan, mới phát giác được thời gian trôi qua rất chậm.

Trên thực tế, thời gian chỉ bất quá qua mười phút không đến.

"Gâu!"

Ngay tại Thôi Ngọc đầu đầy mồ hôi thời điểm khí huyết chi lực sương mù màu máu đoàn bên trong, đột nhiên truyền ra một tiếng chó sủa.

Một tiếng này đột nhiên xuất hiện chó sủa, lập tức để Thôi Ngọc ngây ngẩn cả người, hắn ngây ngốc nhìn xem không ngừng lẫn lộn khí huyết chi lực, đầu lại có một loại đương cơ cảm giác.

Đây là tình huống như thế nào, tiếng chó sủa.

Đây cũng quá xuất diễn đi. Thôi Ngọc lúc này, vậy mà đều có một loại muốn nhả răng cảm giác.

"Oăng, oăng, oăng!"

Khí huyết chi lực sương mù đoàn bên trong chó sủa cũng càng ngày càng gấp rút, mà theo kia từng tiếng gâu gâu tiếng kêu, khí huyết chi lực cũng lẫn lộn càng thêm mãnh liệt. Không qua một lát sau, toàn bộ khí huyết đoàn bắt đầu chậm rãi co vào, thời gian dần qua lộ ra một cái bốn chân chạm đất thân ảnh.

Đột nhiên, một đầu màu xanh cái đuôi từ khí huyết sương mù đoàn bên trong vùng ra, trong không khí đong đưa, tiếp lấy một con chó đầu từ bên trong lộ ra, cuối cùng, tất cả khí huyết chi lực đều bị hắn hút nhập thể nội.

Mà hắn bộ dáng bây giờ, cũng xuất hiện lần nữa tại Thôi Ngọc trước mặt.

Đây là một con toàn thân màu xanh chó săn, giầu bộ lông màu xanh lập lòe tỏa sáng, trên thân còn trải rộng một loại quý dị phù văn giống như văn tự, Thôi Ngọc không thể nào hiểu được những này hoa văn bộ dáng văn tự. Nhưng lại trong cảm giác tràn đầy đủ loại lực lượng quý dị.

Thôi Ngọc không hiểu, đối phương là thế nào từ một người biến thành một con chó.

Mặc dù đối phương bộ dáng bây giờ cùng Ngũ Hung điện dùng ra hóa thân cực kì tương tự, nhưng là Thôi Ngọc minh bạch, đây tuyệt đối không phải cùng một loại phương pháp.

Bởi vì đối phương chỉ là dùng Thượng Cổ công pháp,

Hóa hình mà ra, mặc dù có bên trên Cổ thần thú một tia uy năng, nhưng là chỗ đến cùng, bản chất vẫn là người.

Nhưng là hiện tại lão giả này hóa thân thành một mực xanh đen sắc Đại Lang Cầu, nhưng thật giống như thật biến thành một con chó.

Thôi Ngọc có thể cảm giác được, đối phương cũng không phải là dùng cái gọi là Nội lực hóa thân mà thành, mà là chân chân chính chính sinh mạng thể.

Kia thân thể cường tráng bên trong bằng bạc sinh mệnh lực lượng, để Thôi Ngọc có thể minh xác cảm giác được, đối phương thật sự liền là một con chó.

Nếu không phải Thôi Ngọc trước đó tận mắt nhìn thấy, Thôi Ngọc không nói gì cũng không thể tin được, cái này Đại Lang Cầu lại là một người biến thành.

Đây quả thực đã đánh vỡ sinh mệnh trình chất, biến thành một loại khác sinh vật.

Nhưng là cái này Đại Lang Cầu nhưng không có đi để ý tới Thôi Ngọc hiện tại suy nghĩ cái gì, quát to một tiếng, một đạo xanh đen sắc Ảnh Tử từ Thôi Ngọc bên người bay qua.

Thôi Ngọc chỉ tới kịp lệch một hạ thân, lại không ngăn được cái này tin tức như lời đình một trào.

Bén nhọn lợi trào cùng Thôi Ngọc khí huyết trên người chi lực, giao thoa mà qua, vậy mà phát ra một tiếng thật dài địa kim loại ma sát thanh âm, thậm chí chói tai.

Thôi Ngọc bị một kích này, bị hù một thân mồ hôi lạnh, tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh, Thôi Ngọc thậm chí ngay cả thời gian phản ứng, đều kém chút không kịp.

Xoay người sang chỗ khác, phát hiện Đại Lang Cầu vậy mà nhấc từ bản thân móng vuốt, nhẹ nhàng liếm láp. Kia xanh đen sắc trên lợi trào, có thể thấy rõ ràng, phía trên treo từng tia từng tia máu tươi.

Thôi Ngọc ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn lại, chỉ gặp kia đương chó trước đó bắt được địa phương, vậy mà bắt đầu toát ra một mảng lớn máu tươi.

Tận đến giờ phút này, Thôi Ngọc mới cảm giác được lồng ngực của mình chỗ truyền đến từng đợt nhói nhói cảm giác.

Một loại cảm giác rợn cả tóc gáy từ Thôi Ngọc đáy lòng dâng lên. Uy lực vô tận khí huyết chi lực, cường hãn đến làm cho người giận sôi nhục thân, vậy mà vẫn như cũ không cách nào ngăn trở cái này Đại Lang Cầu một móng vuốt.

Mặc dù một trào này tổn thương không sâu, nhưng là nếu là nhiều lần, Thôi Ngọc vẫn như cũ muốn vừa ngã vào nơi này.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc biết, hiện tại cũng không phải khẩn trương lúc tuyệt vọng. Hiện tại Thôi Ngọc, đã không phải là lúc trước cái kia vừa mới xuyên qua đến thế giới này con mọt sách.

Hắn hiện tại, chính là trải qua vô số trận chiến đấu, trải qua nguoi lửa ta gạt triều đình, chém giết chán thiên chiến trường Thôi Ngọc.

Hiện ở loại tình huống này, còn không cách nào đánh bại Thôi Ngọc, bởi vì hắn hiện tại còn đứng ở chỗ này.

Thái Cực quyền pháp bày ra, mặc dù tu luyện ra Thập Nhị chân hình, nhưng là hiện dưới loại tình huống này, Thôi Ngọc cảm thấy vẫn là chỉ có đã Đại Thành Thái Cực quyền mới có thể hóa giải mình nguy cơ.

Thôi Ngọc cả người mặt không biểu tình, không vui không buồn, hai con mắt chậm rãi nhắm lại, cả người tâm toàn bộ chạy không, tất cả khí cơ đều khóa ổn định ở Đại Lang Cầu trên thân.

Xanh đen sắc Đại Lang Cầu, trong mắt không tình cảm chút nào, Thôi Ngọc trong mắt hắn, chẳng qua là con mồi mà thôi.

Nhẹ nhàng vây quanh Thôi Ngọc chậm rãi vòng quanh vòng tròn, đột nhiên, toàn bộ thân thể thật giống như một chi thoát huyền mũi tên, vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275: Sẽ phun lửa chó

Đại Lang Cầu đột nhiên nhào tập cũng không có vượt quá Thôi Ngọc đoán trước.

Chỉ gặp Thôi Ngọc tùy tâm mà động, bày trước người hai tay giống như đột nhiên biến mất, khi lại một lần nữa hiển lộ lúc đi ra, liền đã quỷ dị xuất hiện tại Đại Lang Cầu chân trước một bên, hải 捌 kỹ năng lúc này sử xuất.

Đại Lang Cầu điên cuồng trong ánh mắt, tại thời khắc này hiển lộ ra một vẻ bối rối đáng sợ.

Nguyên bản Đại Lang Cầu bay nhào tư thế, kia là thích hợp nhất trong không khí xuyên thẳng qua đáng sợ, nhưng là Thôi Ngọc tay chỉ là nhẹ nhàng tại hân chân trước một 棚, lão sói xám thân thể lại đột nhiên run rẩy một chút, vậy mà không cách nào lại bảo trì tư thế, toàn bộ thân thể đều tại lấy cực kỳ mỉm cười biên độ run rẩy.

To lớn xanh đen sắc thân thể, cùng Thôi Ngọc giao thoa mà qua, không còn có khí lực đi công kích Thôi Ngọc.

Đương Đại Lang Cầu rơi trên mặt đất thời điểm, vậy mà một cái rất nhỏ lão đảo mới đứng vững thân thể.

Không đợi triệt để đứng vững, Đại Lang Cầu liền đã thật nhanh thoát ra mười mấy mét, mới quay đầu nhìn về phía Thôi Ngọc.

Mà Thôi Ngọc nhưng không có đi quan tâm mình chiến quả, mà là cúi đầu nhìn về phía mình hai tay, trên mặt hiện ra vui mừng.

Mặc dù không biết vì cái gì, nhưng là hiện tại Đại Lang Cầu trên thân vậy mà không có để Thôi Ngọc trước đó vô cùng kiêng kỵ cực nóng chi lực.

Thôi Ngọc trước đó một mực không cùng đối phương chính đối mặt trị, cũng là bởi vì trên người hân cổ này nóng bỏng lực lượng, để Thôi Ngọc vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng là hiện tại, đối phương vậy mà bỏ loại ưu thế này, Thôi Ngọc hiện tại rốt cục tính là có thể hảo hảo phát huy thực lực của mình.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, nhìn về phía Đại Lang Cầu, trên mặt hiện ra đáng tươi cười, Thái Cực thức mở đầu tùy ý bày ra, sau đó đối Đại Lang Cầu ngoắc ngoắc tay.

Mặc dù Đại Lang Cầu tựa hồ cũng sớm đã thần chí hoàn toàn không có, nhưng là trong tiềm thức vẫn là nhận ra cái này cực kỳ khiêu khích cử động.

Quát lên một tiếng lớn, xanh đen sắc Đại Lang Cầu tốc độ càng nhanh hơn.

Chỉ là Thôi Ngọc mặc dù tốc độ không vội đối phương, nhưng là so sánh với mà nói, nắm đầm tốc độ, vĩnh viễn nhanh hơn thân thể tốc độ.

Đại Lang Cầu mặc dù thân hình nhanh hơn Thôi Ngọc, nhưng là tại bình khí ngắn tương giao phương diện tốc độ, Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ không yếu hơn quá nhiều.

Tình cảnh lúc trước lần nữa tái diễn, chỉ là lần này, Thôi Ngọc nhưng sẽ không dễ dàng buông tha đối phương.

Thái Cực quyền pháp tại Thôi Ngọc trong tay, đơn giản liền là nhanh như lời đình, hai tay gần như làm cho không người nào có thể nhìn Thanh Ảnh từ, Đại Lang Cầu lần này đã học ngoan, hân lao thẳng tới Thôi Ngọc chính diện, lần này hân không chỉ là chân trước lợi trào nhắm ngay Thôi Ngọc lồng ngực, cái kia khe khẽ khẽ nói cũng nhắm ngay Thôi Ngọc cổ họng.

Chỉ là, khẽ dựa gần Thôi Ngọc trước người một tay khoảng cách lúc, Thôi Ngọc hai tay liền đã bắt được Đại Lang Cầu hai cái chân trước.

Thái Cực quyền trụ cột nhất kỹ xảo bị Thôi Ngọc sử xuất, đơn giản liền là hóa mục nát thành thần kỳ, lều vuốt chen theo hái 捌 khuỷu tay dựa vào. Bị Thôi Ngọc luân phiên sử xuất.

Chỉ gặp Đại Lang Cầu tại Thôi Ngọc trước người một mét trong khoảng cách, liền phảng phất đi vào một thế giới khác, toàn bộ thân thể càng không ngừng xoay một vòng.

Mặc dù càng không ngừng giãy dụa lấy, nhưng lại không có chút nào tác dụng.

Ngược lại, Đại Lang Cầu bay nhào cự Đại Lực đạo tức thì bị Thôi Ngọc tá lực đã lực, để Đại Lang Cầu trên không trung tốc độ xoay tròn càng thêm cấp tốc.

"Hồng!" một tiếng vang thật lớn, chỉ gặp loạn thạch bắn ra bốn phía, Thôi Ngọc trước người trên đất trống, xuất hiện một cái hố cực lớn, bụi mù bay lên, bất quá vẫn như cũ có thể nhìn thấy cái hố này bên trong, nằm một cái xanh đen sắc to lớn thân thể.

Chỉ gặp Đại Lang Cầu mở đến tại hố trong động, hai mắt vô thần, đầu lưỡi cũng vô lực từ trong miệng trượt ra, khoác lên một khối đá vụn bên trên.

Đại Lang Cầu cự đại lực lượng, tăng thêm Thôi Ngọc không ngừng vào bên trong gia nhập lực lượng của mình, cái này khiến Đại Lang Cầu gặp phải trọng kích đã đáng sợ đến một loại mới đỉnh điểm.

Đây quả thực thì tương đương với, Đại Lang Cầu nhận toàn lực của mình tăng thêm Thôi Ngọc toàn lực hợp lực một kích.

Cho dù cường đại như Đại Lang Cầu loại này thể phách, nhận loại công kích này, trong nháy mắt cũng muốn quỵ.

Hiện tại cái dạng này, liền là chứng minh tốt nhất, chỉ gặp Đại Lang Cầu tứ chi càng không ngừng co quắp, còn tại trong mê muội.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng là không đợi hân cao hứng, liền thấy trong hố lớn, Đại Lang Cầu đã run run rẩy rẩy địa muốn đứng lên.

Thôi Ngọc đột nhiên biến sắc, hấn hiện tại thật là bị kinh đến.

Nhận như thế bằng đại lực lượng công kích, đối phương lại còn năng đứng lên. Lúc này Thôi Ngọc phát hiện, cái này Đại Lang Cầu trên thân, vậy mà chưa từng xuất hiện một tia vết thương, phòng ngự đơn giản biến thái.

Không đợi Đại Lang Cầu lấy lại tinh thần, Thôi Ngọc đã tiến lên một bước, tay phải vung lên, chỉ gặp một đạo chỉ có Thôi Ngọc mới có thể thấy được xiềng xích màu đen trong không khí xẹt qua, rơi vào Đại Lang Cầu trên thân.

Không có chút nào thanh âm truyền đến, nhưng là Đại Lang Cầu liền phảng phát nhận lấy lớn cỡ nào tổn thương, rên rỉ một tiếng, trực tiếp liền mở đến trên mặt đất, toàn bộ thân thể bắt đầu kịch liệt gãy dựa lấy.

Thôi Ngọc nắm lấy nhân lúc hấn bệnh, đòi mạng hấn tiết tấu, thật nhanh huy động trong tay xiềng xích màu đen, càng không ngừng đánh vào Đại Lang Cầu trên thân.

Xiềng xích này đánh vào Đại Lang Cầu trên thân, lặng yên không một tiếng động, căn bản cũng không có mảy may thanh âm, nhưng là Đại Lang Cầu nhưng thật giống như nhận lấy đau đớn kịch liệt, kịch liệt gãy dựa lấy.

Tứ chi không ngừng đảo động dưới, bị đánh bại cục đá, từng cái thật giống như viên đạn bắn ra.

Thôi Ngọc vội vàng né tránh, nhưng là trong tay xiềng xích màu đen lại không hề dừng lại. Càng không ngừng huy động.

Một giọt mồ hôi từ Thôi Ngọc trên trán trượt xuống. Tỏa hồn liên uy lực Thôi Ngọc là thắng đến, bình thường cao thủ đừng nói nhiều như vậy dưới, liền là nhận một roi cũng có thể đau làm cho đối phương chạy trời chết, nếu là nhiều đánh vài roi từ, vậy đơn giản liền có thể tươi sống đau chết.

Nhưng là Thôi Ngọc đã không biết mình đánh nhiều ít hạ cái này Đại Lang Cầu, đối phương ngoại trừ không ngừng kêu rên gãy dựa ngoài ý muốn, liền phảng phát không có nửa điểm muốn chết mất đáng về.

Nhưng là Thôi Ngọc cũng không có phát hiện, mỗi một lần tỏa hồn liên rơi vào Đại Lang Cầu trên thân lúc, kiểu gì cũng sẽ mang ra một tia từ sắc hỏa diễm.

Ròng rã quạt trên dưới một trăm dưới, Đại Lang Cầu thân thể đột nhiên đứng im bất động.

Thôi Ngọc ngậy ra một lúc, chẳng lẽ cái này Đại Lang Cầu rốt cục bị mình đánh chết? Trong lòng mang cái nghi vấn này, Thôi Ngọc lại rút đánh một cái, phát hiện Đại Lang Cầu thân thể vậy mà không nhúc nhích.

Thôi Ngọc rút cục thở dài một hơi, dùng tay xoa xoa che kín mồ hôi trán.

Nhưng là ngay một khắc này, nguyên bản đã không có khí tức Đại Lang Cầu đột nhiên ngẩng đầu lên, miệng chó đại trương, một cổ thanh từ sắc hỏa diễm từ Đại Lang Cầu trong mồm chó phun ra.

Kia cực nóng hỏa diễm, lập tức để Thôi Ngọc có cảm giác sợ hết hồn hết vía, kia nồng đậm địa từ vong uy hiếp để Thôi Ngọc không chút suy nghĩ, sức liều toàn bộ lực lượng thật nhanh lui lại.

Chỉ là cổ này hỏa diễm tốc độ thật sự là quá nhanh, Thôi Ngọc cảm giác phun hướng mình căn bản cũng không phải là hỏa diễm, mà là một đạo mau lẹ mũi tên.

Thôi Ngọc hai mắt nhìn chăm chú hỏa diễm, không ngừng lui lại, rốt cục tại hỏa diễm còn có một thước khoảng cách lúc, rốt cục không còn hướng về phía trước, mà lúc này Thôi Ngọc đã thối lui đến ao nham trong biên giới.

Lui về sau nửa mấy bước, Thôi Ngọc chỉ sợ cũng muốn nhảy đến trong nham tương.

Thế nhưng là ngay lúc này, thanh từ sắc hỏa diễm đột nhiên từ chia hai đạo, một cái đen nhánh lợi trảo từ hỏa diễm bên trong lộ ra, trực tiếp cắm vào Thôi Ngọc ngực.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276:

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn cảm ở bộ ngực mình lợi trào, không thể tin được đối phương tiếp nhận mình trên dưới một trăm roi tủa hồn liên, lại còn có thể như thể mau lẹ hành động.

Ngực dâm nhói, nóng bỏng máu tươi từ ngực miệng không ngừng địa lưu lại, tướng Thôi Ngọc trước ngực vạt áo toàn bộ thấm ướt.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, nhìn về phía trước, chỉ gặp Đại Lang Cầu đứng thẳng người lên, một con lại trào thẳng tắp cảm ở trước ngực của mình.

Thôi Ngọc không dám vọng động, bởi vì Thôi Ngọc có thể cảm giác được, cái này lợi trào đã tới gần trái tim của mình.

Mình là người, không phải thần, trái tim bị hao tổn, Thôi Ngọc quả quyết không có chút nào đường sống.

Hắn nhìn xem Đại Lang Cầu, hắn không biết Đại Lang Cầu vì cái gì ở thời điểm này ngừng lại, không có trực tiếp liền lấy đi tính mạng của mình.

Phải biết trước đó Đại Lang Cầu còn chiêu chiêu đều là tát sát sát chiêu, thế nhưng là tại sắp lấy roi Thôi Ngọc tính mệnh thời điểm, vậy mà ngừng lại.

"Nhanh... Nhanh lên..." Đại Lang Cầu trong miệng, đột nhiên miệng nói tiếng người.

Thôi Ngọc lúc này mới phát hiện, lúc này Đại Lang Cầu trong mắt, tràn đầy nhân tính linh quang, không còn giống như chỉ lúc trước cái loại này lạnh lùng tàn nhẫn, tràn ngập thú tính ánh mắt.

Lúc này, nếu là vèn vèn chỉ nhìn ánh mắt của đối phương, liền cùng người bình thường không hề có sự khác biệt.

Đối phương lại có trí tuệ. Đối phương cũng không có mất đi thần chí.

Thôi Ngọc cau mày, chịu đựng ngực kịch liệt đau nhức, cẩn thận lui lại một bước nhỏ, Đại Lang Cầu cũng không có động tác, mặc cho Thôi Ngọc tướng cảm ở bộ ngực mình lợi trào rút ra.

"Tư!" Một đạo huyết tiễn từ chỗ ngực phun ra, trực tiếp liền roi tại Đại Lang Cầu trên mặt.

Gay mũi mũi máu tươi giống như trong nháy mắt liền kích thích Đại Lang Cầu.

Chỉ gặp Đại Lang Cầu toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy, một cổ thị giết thì giết ý từ Đại Lang Cầu trên thân phát ra, Thôi Ngọc nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương. Phát hiện, Đại Lang Cầu mặc dù toàn thân sát ý tràn ngập, nhưng là cặp mắt của hắn lại tràn đầy thần tình thống khổ.

Thôi Ngọc muốn nhân cơ hội này đào tẩu, hiển nhiên, hiện tại Đại Lang Cầu là không bình thường.

"Nách... Dưới nách... Yếu hại... Nhanh..."

Ngay tại Thôi Ngọc nghĩ phải thoát đi thời điểm, Đại Lang Cầu đột nhiên lên tiếng, thanh âm bên trong tràn đầy thống khổ, đứt quãng, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là minh bạch đối phương ý tứ.

Đại Lang Cầu đây là lại nói cho Thôi Ngọc, chỗ yếu hại của mình tại dưới nách, mà nhanh lúc có ý tứ gì, liền càng thêm rõ ràng.

Mà nói xong câu đó Đại Lang Cầu, thân thể run rẩy càng thêm lợi hại. Trong hai mắt càng là thoáng hiện một tia tàn nhẫn cùng thú tính.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, hắn đột nhiên vọt đến Đại Lang Cầu một bên, chập ngón tay lại như dao, khí huyết chi lực tướng phải tay bao bọc ở bên trong, hình thành một thanh đoản kiếm bộ dáng, không chút do dự từ Đại Lang Cầu dưới nách vị trí, trực tiếp liền cắm vào Đại Lang Cầu trong thân thể.

Đương đương phải Đại Lang Cầu dưới nách vị trí, Thôi Ngọc hết sức rõ ràng cảm giác được, nơi này phòng ngự phi thường yếu, chỉ là hơi có trở ngại, liền bị Thôi Ngọc phá vỡ.

Tay phải cắm vào Đại Lang Cầu thân thể, sau đó cảm giác được mình phảng phất lại đâm rách cái gì đồ vật, nếu là Thôi Ngọc không có đoán sai, vậy liền nên là Đại Lang Cầu trái tim.

Nhận một kích trí mạng Đại Lang Cầu, run rẩy thân thể đột nhiên phảng phất bị dừng lại, rốt cục yên tĩnh trở lại.

Sau đó toàn bộ thân thể chậm rãi hướng về Thôi Ngọc mặt khác một bên đổ xuống, mà Thôi Ngọc dính đầy máu tươi bàn tay, cũng tại thời khắc này bị rút ra.

Thôi Ngọc nhìn xem trên mặt đất dính chỉ gãy dựa Đại Lang Cầu, mặc dù không rõ đối phương tại sao muốn làm như thế, nhưng là Thôi Ngọc biết, mình không cần thiết đi biết rõ ràng.

Sinh mệnh nhanh chóng trôi qua Đại Lang Cầu lúc này chẳng những không có thống khổ, trong mắt của hắn vậy mà hiển hiện vẻ vui mừng. Hắn nghiêng mặt nhìn qua Thôi Ngọc, trong miệng mơ hồ phun ra "Tạ ơn!" Hai chữ.

Không biết qua bao lâu, toàn thân cơ thể Đại Lang Cầu rốt cục bình tĩnh lại, sau đó liền thấy, toàn bộ Đại Lang Cầu thân thể bắt đầu phi tốc nói nhảm.

Đầu tiên là toàn thân giấu bộ lông màu xanh bắt đầu hóa thành từng tia từng tia khí huyết chi lực, phiêu tán trong không khí, sau đó là làn da, cơ bắp,

xương cốt.

Mà chung quanh khí huyết chỉ lực, cũng càng thêm tràn ngập.

Thôi Ngọc nhìn xem chung quanh khí huyết chỉ lực,

Đột nhiên ý tưởng đột phát, vậy mà thử đi hấp thu cỗ này khí huyết chỉ lực.

Đương Thôi Ngọc khí huyết chỉ lực cùng Đại Lang Cầu khí huyết chỉ lực tiếp xúc thời điểm, phiêu đảng ở chung quanh khí huyết chỉ lực đột nhiên phảng phát nhận được tín hiệu gì, vậy mà không lui phản gân, phi tốc dung nhập Thôi Ngọc khí huyết chỉ lực bên trong.

Thôi Ngọc còn chưa kịp kinh hi, lại đột nhiên cảm giác trong đầu đột nhiên trở nên nóng bỏng, đầy trời sát ý tràn ngập Thôi Ngọc toàn bộ trong tâm thần.

Thôi Ngọc thể mới biết, mình thật sự là tự mình tìm đường chết.

Đối phương khí huyết chỉ lực có đại khủng bố, theo đối phương khí huyết chỉ lực dung nhập càng nhiều, trong đầu sát ý lại càng tăng kinh khủng cùng cực nóng, Thôi Ngọc thống khổ quỳ rạp xuống đất, càng không ngừng kêu rên.

Thôi Ngọc biết, không thể lại tiếp tục như thế, bắt đầu liều mạng đi ngăn cản hấp thu đối phương khí huyết chỉ lực.

Thế nhưng là, đối phương khí huyết chỉ lực, thật giống như thuốc cao da chó, bỏ rơi cũng bỏ rơi không được, giống như cảm thấy Thôi Ngọc bài xích, ngược lại càng thêm mãnh liệt tràn vào Thôi Ngọc khí huyết chỉ lực bên trong.

Mà lúc này, Thôi Ngọc đã tuyệt vọng phát hiện, mình lại nhưng đã không cách nào ngăn cản.

Cười khổ một tiếng, khó dám quai nhân nói, tham lam là nguyên tội, nếu không phải là mình ham đối phương khí huyết chỉ lực, nghĩ đến phải chăng có thể hấp thu đối phương khí huyết chỉ lực, lớn mạnh sinh mệnh bản nguyên của mình, mình làm sao lại sa vào đến loại này tuyệt cảnh.

Tại cái này hối hận ý nghĩ bên trong, trong đầu tràn ngập sát ý triệt để tướng Thôi Ngọc mai táng, cả cá nhân linh hồn, thật giống như ngã vào vô tận trong vực sâu, đen kịt một màu.

Nhưng mà, cho dù là Thôi Ngọc đã hôn mê đi qua, Đại Lang Cầu trong thi thể không ngừng tiêu tán khí huyết chỉ lực vẫn đang không ngừng tràn vào đến Thôi Ngọc trong thân thể.

Thời gian tại chậm rãi đi qua, đương Đại Lang Cầu trên thân thể khí huyết chỉ lực rút cục tiêu tán sạch sẽ về sau, Đại Lang Cầu rút cục biến trở về cả bộ đáng về.

Chỉ gặp cái này hóa thân thành Đại Lang Cầu lão giả, một thân áo thùng, nằm trên mặt đất, chỗ ngực một cái lớn chừng quả dấm lỗ rách, nhưng là quý dị vậy mà không có một tia máu tươi, mà thi thể của hắn mặt ngoài cũng bày biện ra một loại quý dị màu nâu xanh.

Mà Thôi Ngọc, chỉ cảm thấy mình thật giống như đặt mình vào tại một cái cự đại trong lò lửa, cả cá nhân mỗi giờ mỗi khắc không lại tiếp nhận liệt hỏa nung khô, đau đớn kịch liệt để Thôi Ngọc thân thể hiện lên mất tự nhiên tư thế, cuộn mình một đoàn.

Mà không biết từ lúc nào, giấu ở Thôi Ngọc thể nội không gian Liệt Hỏa Hồng Liên, phảng phát nhận lấy cái gì kích thích, vậy mà bắt đầu dung đưa, sau đó đột nhiên nổ tung lên, ra hiện tại Thôi Ngọc thể nội.

Nếu là Thôi Ngọc hiện tại thanh tỉnh, liền có thể phát hiện, mình hiện tại thể nội ba cỗ lực lượng ngay tại tranh đấu.

Khí huyết chỉ lực phảng phát một cái ngây thơ hài đồng, không phân rõ địch nhân cùng đồng đội, chỉ có thể ngốc ngốc đợi ở một bên, mà thuộc về Đại Lang Cầu kia cỗ khí huyết chỉ lực, có một loại quý dị nhiệt lực, giống như dung hợp, lại như thôn phệ, cùng Thôi Ngọc khí huyết chỉ lực đan vào một chỗ.

Mà lúc này Liệt Hỏa Hồng Liên cũng ở thời điểm này đột nhiên gia nhập, Thôi Ngọc toàn bộ thân thể đều giống như một nồi sôi dầu đổ vào nước lạnh, lớp lớp địa sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277:

Nghiệp Hỏa Hồng Liên tràn vào Thôi Ngọc thân thể về sau, lập tức liền giống như một con gào thét tràn dã thú, điên cuồng địa nhào về phía Đại Lang Cầu khí huyết chi lực, nguyên bản hung ác điên cuồng Đại Lang Cầu khí huyết chi lực, lập tức liền giống như chuột thấy mèo, tại Thôi Ngọc thể nội bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Không còn có kinh lịch đi để ý tới Thôi Ngọc bản thân khí huyết chi lực.

Nhưng là, Nghiệp Hỏa Hồng Liên màu đỏ hỏa diễm, cũng không có vì vậy đi buông tha Đại Lang Cầu khí huyết chi lực.

Nghiệp Hỏa từ Thôi Ngọc vùng đan điền lan tràn ra, từng khúc ép sát, tướng Đại Lang Cầu trước đó chiếm lĩnh địa phương, toàn bộ xâm chiếm.

Thật giống như hai quốc gia người, Thôi Ngọc thân thể, hiện tại liền là quốc thổ.

Nghiệp Hỏa bá đạo, cuối cùng tựa hồ rốt cục chọc giận Đại Lang Cầu khí huyết chi lực, nó bắt đầu phản công.

Thế nhưng là, Đại Lang Cầu khí huyết chi lực vừa gặp phải Nghiệp Hỏa, liền lập tức tán loạn, đơn giản thật giống như không chịu nổi một kích, nguyên bản Đại Lang Cầu khí huyết chi lực liền tức là không lồ, tăng thêm thôn phệ dung hợp Thôi Ngọc khí huyết chi lực, đã cơ hồ liền muốn chiếm lĩnh Thôi Ngọc thân thể.

Thế nhưng là Nghiệp Hỏa Hồng Liên gia nhập, lập tức để Đại Lang Cầu khí huyết chi lực bại không thành quân, tổn binh hao tướng.

Giống như có lẽ đã ý thức được mình không phải là Nghiệp Hỏa Hồng Liên địa đối thủ, Đại Lang Cầu khí huyết chi lực bắt đầu tụ tập lại, giống như chuẩn bị tụ tập toàn bộ lực lượng đi phản công.

Đã mất đi Đại Lang Cầu khí huyết chi lực áp chế, Thôi Ngọc bản thân khí huyết chi lực bắt đầu sinh động, phối hợp Nghiệp Hỏa Hồng Liên lực lượng, vậy mà bắt đầu chủ động dung nhập Nghiệp Hỏa Hồng Liên bên trong.

Mà Nghiệp Hỏa Hồng Liên vậy mà không có đi ngăn cản, mặc cho Thôi Ngọc bản thân khí huyết chi lực gia nhập vào chính mình.

Theo thời gian trôi qua, Nghiệp Hỏa Hồng Liên bắt đầu hướng về một loại khác không biết tên lực lượng chuyển biến.

Đương Thôi Ngọc khí huyết chi lực hoàn toàn dung nhập vào Nghiệp Hỏa Hồng Liên thời điểm, Đại Lang Cầu khí huyết chi lực cũng thu sạch co lại đến Thôi Ngọc thân thể một chỗ.

Mà nơi này liền là Thôi Ngọc trái tim.

Không lồ khí huyết chi lực tại Thôi Ngọc trái tim, khiến cho Thôi Ngọc tim đập nhanh chóng, nhanh chóng lưu động huyết dịch liền chẳng khác nào thác nước, cấp tốc lưu động, khiến cho Thôi Ngọc cả cá nhân thân thể bắt đầu phiếm hồng, thật giống như đun sôi tôm bự.

Mà biến dị Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng đã ở trái tim bên ngoài đoàn đoàn bao vây, bắt đầu xâm lấn Thôi Ngọc trái tim.

Thôi Ngọc cả cá nhân đã hào vô ý thức, trái tim cấp tốc nhảy lên, cùng nhanh chóng lưu động, cũng không để cho Thôi Ngọc càng cường tráng hơn, ngược lại cả cá nhân không ngừng co quắp.

Như là người không biết chuyện nhìn thấy, thật giống như bị kinh phong người bệnh.

Chỉ là nơi này không có những người khác.

Nguyên bản Đại Lang Cầu khí huyết chi lực căn bản cũng không phải là Nghiệp Hỏa Hồng Liên lực lượng, nhưng là hiện tại, bởi vì cực độ áp súc, khiến cho khí huyết chi lực gần như thực chất, Nghiệp Hỏa Hồng Liên vậy mà nhất thời đều không thể cầm xuống đối phương.

Ba loại sức mạnh tại Thôi Ngọc trái tim bên trong xen lẫn. Va chạm kịch liệt không ngừng tiến hành.

Nếu là Thôi Ngọc hiện tại thanh tỉnh, nội thị trái tim của mình, liền sẽ phát hiện, lúc này trái tim của mình đã bày biện ra một loại bất quy tắc hình cầu, cái này đến cái khác đại ư cực ở trái tim bích nhô lên lại lõm, phảng phất một giấy sau liền sẽ không chịu nổi cái này ba cỗ lực lượng va chạm, nổ tung lên.

Cũng không biết Thôi Ngọc hiện tại hôn mê đi qua, là bất hạnh vẫn là may mắn, không cần đi tiếp nhận loại này chuyện kinh khủng.

Không biết thời gian đi qua bao lâu, trái tim bên trong ba cỗ lực lượng người này cũng không thể làm gì được người kia.

Mặc dù Thôi Ngọc nhục thể đã đã cường đại đến không phải người hoàn cảnh, nhưng là vô luận là Đại Lang Cầu khí huyết chi lực, vẫn là Thôi Ngọc mình khí huyết chi lực, đều là một loại cực kì năng lượng khổng lồ, tăng thêm càng khủng bố hơn Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ba loại sức mạnh xen lẫn, đừng nói là Thôi Ngọc trái tim, liền là một cái Đồng Lô, cũng không thể thừa nhận ở.

Rốt cục, tại ba loại năng lượng lập đi lập lại gầy vò phía dưới, Thôi Ngọc trái tim oanh một thân, vỡ ra.

Thôi Ngọc trái tim huyết nhục vừa mới bạo liệt, ngay tại cái này ba loại sức mạnh xen lẫn bên trong, bị miễn diệt.

Mà ba loại sức mạnh tựa hồ cũng không có có ý thức đến, đây là đáng sợ cỡ nào sự tình.

Đã mất đi trái tim Thôi Ngọc, thân thể đột nhiên run lên, cả cá nhân đình chỉ do dự, hô hấp nhanh chóng yếu bớt, thân thể cũng đang từ từ trở nên lạnh.

Ngay tại Thôi Ngọc hô hấp rốt cục muốn dừng lại thời điểm, ba loại sức mạnh tựa hồ rốt cục ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Bởi vì ba loại sức mạnh vô luận nói như thế nào, đều là dựa vào Thôi Ngọc cái này sinh mệnh chủ thể, nếu Thôi Ngọc tử vong, cũng liền mang ý nghĩa bọn hắn cũng tương tiêu tán theo.

Mà lúc này, cái này ba loại sức mạnh cũng đã bắt đầu có sụp đổ dấu hiệu tiêu tán.

Hiện tại bọn chúng lại cũng không đoái hoài tới ai đi thôn phệ ai.

Tại nguy cơ quan đầu, ba loại sức mạnh giằng co bất quá mấy hơi thở, liền bắt đầu phi tốc dung hợp, dung hợp lại cùng nhau lực lượng càng là khá quý dị, giống như huyết dịch lại hình như là hòa điểm.

Dung hợp lẫn nhau về sau, lực lượng mới bắt đầu nhanh chóng cố hóa, hình thành một viên mới trái tim.

Thôi Ngọc sinh mệnh chỉ hòa đã tại sắp đập tắt biên giới, hô hấp mấy có lẽ đã suy yếu đến cực hạn.

Dưới loại tình huống này, ba loại sức mạnh triệt để từ bỏ trước đó ân oán, phi tốc dung hợp.

Rốt cục, tại Thôi Ngọc triệt để ngừng thở một nháy mắt, một viên mới trái tim rốt cục trưởng thành hoàn tất.

Toàn bộ thể giới yên tĩnh trở lại, chỉ có bốn phía ao nham tương bên trong thỉnh thoảng phát ra nham tương bong bóng bạo liệt thanh âm.

"Phù phù!" Đột nhiên, một tiếng cường kiện hữu lực tiếng tim đập vang lên, đã đình chỉ lưu động huyết dịch, tại một tiếng này tiếng tim đập bên trong, bắt đầu lần nữa lưu động.

"Phù phù! Phù phù!" Nhịp tim thanh âm, từ chậm biến nhanh, cuối cùng hướng tới ổn định.

Mà Thôi Ngọc cũng giống như ngâm nước người, đột nhiên mở cái miệng rộng, kịch liệt thở hào hển.

Rốt cục, Thôi Ngọc cái mạng này xem như bảo vệ.

Thôi Ngọc mở hai mắt ra, cả cá nhân có loại giật mình cách một thế hệ cảm giác, hần đầu óc trống rỗng. Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc mới chậm rãi khôi phục tâm thần.

Trước tiên, Thôi Ngọc liền triển khai nội thị, từ khi Đại Lang Cầu khí huyết chỉ lực tràn vào Thôi Ngọc thể nội bắt đầu, Thôi Ngọc liền đã hôn mê đi qua, đối với chuyện sau đó, Thôi Ngọc là không có chút nào hiểu rõ.

Nhưng là, cái này cũng không ảnh hưởng Thôi Ngọc đối với mình có một chút phán đoán.

Từ khi lần đầu tiên khác thường thái độ, Thôi Ngọc liền biết, mình tùy tiện Tiếp Dẫn thôn phệ Đại Lang Cầu khí huyết chỉ lực, liền đã chọc đại phiền toái, nhưng là nội thị qua đi, Thôi Ngọc vẫn là bị tình huống hiện tại dọa sợ.

Bởi vì Thôi Ngọc khắp nơi tìm toàn bộ thân thể, vậy mà không có phát hiện nửa điểm khí huyết chỉ lực tồn tại.

Thế nhưng là Thôi Ngọc rõ ràng có thể cảm giác được, một loại rất gần khí huyết chỉ lực lực lượng liền tồn tại trong thân thể của mình.

Nhưng là Thôi Ngọc vô luận như thế nào tìm, đều không thể tìm tới cỗ lực lượng kia ở nơi nào.

Hiện tại đã mất đi khí huyết chỉ lực Thôi Ngọc, cũng không phải là nói, mình liền sẽ trở thành một cái người hầu, nhưng là không có khí huyết chỉ lực Thôi Ngọc, sức chiến đấu sẽ hạ xuống một nửa còn không chỉ.

Phải biết, lúc trước độc đầu năm cái Ngũ Hung điện cao thủ, Thôi Ngọc chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, căn bản cũng không phải là đối phương đối thủ, còn là dựa vào khí huyết chỉ lực lực lượng, mới có thể đánh bại đối phương.

Hiện tại nếu là mất đi cái này chỗ dựa lớn nhất, đừng nói là về sau đối đầu Ngũ Hung điện cao thủ, liền là bây giờ muốn chạy ra nơi này, cũng khó như lên trời.

Chương 278:

Thôi Ngọc ngồi dưới đất, cả cá nhân có vẻ hơi thất thần, cho dù là Thôi Ngọc loại người này, đương lực lượng mất đi thời điểm, cũng vô pháp làm đến không đi lo được lo mất.

Không biết ngồi bao lâu, Thôi Ngọc rốt cục lấy lại tinh thần, minh hiện tại cũng không phải là tay trái gà không chặt, hẳn còn có lực lượng khác, cường đại thể phách, cao siêu võ kỹ, vô luận là Hình Ý Quyền, vẫn là Thái Cực quyền, đều là Thôi Ngọc trong tay nhất là cường đại vương bài.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Thôi Ngọc lần nữa tiến nhập nội thị, lần này hẳn không tiếp tục đi tận lực đi tìm khí huyết chỉ lực tồn tại, mà là hiện tại phải thật tốt kiểm tra một chút thân thể của mình.

Thôi Ngọc biết, Đại Lang Cầu khí huyết chỉ lực là đáng sợ cỡ nào, Thôi Ngọc không tin, mình hấp thu đối phương khí huyết chỉ lực, vậy mà không có biến hóa chút nào.

Thôi Ngọc bắt đầu cẩn thận dò xét thân thể của mình, từ đỉnh đầu bắt đầu, từng tác từng tác, kiên nhẫn liếc nhìn thân thể của mình mỗi một chỗ, liền ngay cả tóc của mình đều không có buông tha.

Rốt cục, Thôi Ngọc dò xét tra được trái tim của mình, chỉ là nhìn một cái, Thôi Ngọc liền bị hù từ trong trong mắt thoát ra tới.

"Lộc cốc!" Một tiếng, Thôi Ngọc kim lòng không đừng nuốt từng ngụm nước bọt. Ngây ngốc nhìn qua phía trước.

Trời ạ, đây là nhân loại trái tim sao? Thôi Ngọc tại trong tim mình hỏi chính mình.

Thôi Ngọc thật bị hù dọa.

Qua thật lâu, trấn định tâm thần Thôi Ngọc lại một lần nữa đầu nhập nội thị, trực tiếp liền đi tới trái tim của mình chỗ.

Chỉ gặp Thôi Ngọc trái tim, lúc này vậy mà trấn phóng tam sắc thái quang, trái tim chung quanh càng là bốc lên hừng hực hỏa diễm.

Thôi Ngọc trước tiên, cũng cảm giác được, cái này hỏa diễm lại có loại Nghiệp Hỏa Hồng Liên hương vị.

Mà trái tim của mình, lúc này đã không có nửa điểm huyết nhục chi khu đáng vẻ.

Toàn thân như lưu ly, sắc sở loá mắt. Trấn phóng ba loại nhan sắc quang hoa. Hoa mỹ thật giống như một kiện tinh mỹ nghệ thuật côi bảo.

Máu đỏ tươi từ lưu ly trái tim trung lưu qua, đều có thể thấy rõ.

Một cỗ năng lượng khổng lồ thai nghén ở trái tim bên trong. Thôi Ngọc hiện tại mới cảm giác được một cách rõ ràng, nguyên trước khi đến cảm giác được lực lượng, lúc này ngay tại trái tim của mình bên trong.

Thôi Ngọc có chút mộng bức nhìn qua quả tim này, hẳn không biết, mình hảo hảo trái tim làm sao lại biến thành cái dạng này.

Bất quá, mặc dù viên này lưu ly trái tim giống như bảo thạch, nhưng là vẫn tại cường kiện hữu lực địa nhảy lên.

Tướng huyết dịch chuyển vận đến toàn thân của mình các nơi.

Thôi Ngọc cẩn thận đem tâm thần đưa vào trái tim bên trong. Bởi vì loại lực lượng này là Thôi Ngọc chưa hề đều chưa từng gặp qua, sợ bởi vì chính mình lại một lần nữa lỗ mãng cử động, tướng mình đẩy vào tử vong vực sâu.

Thôi Ngọc đã tìm đường chết qua một lần, hẳn cũng không muốn lại một lần nữa tìm đường chết.

Tâm thần tiến vào trái tim vô cùng thuận lợi, không có chút nào trở ngại, Thôi Ngọc tâm thần liền đã tiến vào trái tim bên trong.

Kia cỗ bàng bạc lực lượng cũng ra hiện tại Thôi Ngọc trước mặt. Vừa vừa mới đi vào trái tim, bàng bạc lực lượng liền đem Thôi Ngọc tâm thần vây quanh, Thôi Ngọc cả cá nhân đột nhiên thoải mái rên rỉ một tiếng.

Đây không phải huyết thể hưởng thụ, mà là đến từ linh hồn thư sướng cảm giác. Thôi Ngọc chưa từng có giờ này khắc này cảm thấy như thế an tường, dễ chịu.

Bất quá, Thôi Ngọc cũng không có quên mục đích của mình, hẳn tâm thần khẽ động, liền khu động loại lực lượng này, từ trái tim bên trong phát ra, lập

tức, cỗ lực lượng này liền theo Thôi Ngọc tâm thần tràn vào đến Thôi Ngọc toàn thân.

Cường đại, vô cùng cường đại, Thôi Ngọc chưa hề không có cảm giác được mình vậy mà như thế cường đại, hiện tại Thôi Ngọc cảm thấy mình đơn giản có thể một quyền đánh vỡ thương khung.

Nhưng là Thôi Ngọc cũng biết, những này đều chẳng qua là mình vọng tưởng, đây là đột nhiên tăng lên lực lượng vượt qua Thôi Ngọc năng lực khống chế, tạo thành ảo giác.

Thôi Ngọc nhìn xem hai tay của mình, đột nhiên một nắm, phát ra hai tiếng trầm muộn tiếng nổ vang.

Cái này là bởi vì chính mình lực lượng quá mức cường đại, đột nhiên nắm chặt nắm đấm, tạo thành trong tay tốc độ quá nhanh, đưa tới tiếng nổ đùng đoàng.

Rất tốt. Thôi Ngọc đắc ý cười. Mặc dù Thôi Ngọc hiện tại vẫn là không cách nào hoàn mỹ khống chế loại lực lượng này, nhưng là hiện tại lực lượng tăng lên, thật sự là quá lớn.

Dù cho không cách nào hoàn mỹ khống chế, sẽ tạo thành nhất định ảnh hưởng, nhưng là cường đại đến cực điểm lực lượng,

Đã đạt đến nhất lực phá vạn pháp cảnh giới, trong thời gian ngắn sẽ không đối Thôi Ngọc tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Mà theo Thôi Ngọc chậm rãi quen thuộc loại lực lượng này, Thôi Ngọc sức chiến đấu tương sẽ tăng cường nhanh chóng.

Mặc dù vẫn là không cách nào làm rõ mình rốt cuộc vì sao lại biến thành như vậy. Thế nhưng là mình biến càng thêm cường đại, cái này còn có cái gì tốt đi truy cứu mà. Bất quá, Thôi Ngọc sẽ không đi từ bỏ đi tìm nguyên nhân, bởi vì chỉ có tìm tới nguyên nhân, Thôi Ngọc mới có thể đi làm bản thân mạnh lên loại lực lượng này.

An định tâm thần, Thôi Ngọc nhìn mình cách đó không xa nằm lão già thi thể.

Lúc này thi thể của lão già đã có chút cứng ngắc, tại cái này nham tương thể giới bên trong, nóng bỏng nhiệt độ, cũng không có cách nào bảo tồn lão già nhiệt độ cơ thể, giống như có cái gì đồ vật ngăn cản lấy bốn phía nhiệt độ cao, tiến vào thi thể của lão già.

Thôi Ngọc đi đến lão già bên người, lão già này thực lực để Thôi Ngọc nhìn thấy mà giật mình, nếu không phải đối phương thần chí không rõ, Thôi Ngọc căn bản liền sẽ không là đối phương đối thủ. Mặc dù còn không cách nào minh bạch, lão già này đến cùng là cảnh giới gì, nhưng là tuyệt đối sẽ không là bình thường tên xoàng xĩnh, tuyệt đối là trong giang hồ cao cấp nhất một loại.

Thôi Ngọc cười vui vẻ, trong tay phát ra liên tiếp chỉ có Thôi Ngọc mới có thể nghe được xiềng xích thanh âm, một đầu đen nhánh xiềng xích từ Thôi Ngọc trong tay rủ xuống.

Nhẹ nhàng hát lên, xiềng xích màu đen liền cuốn lấy lão già cổ. Vừa dùng lực, một cái hơi mờ linh hồn liền bị tỏa hồn liền ôm ra.

Chỉ gặp cái này linh hồn của ông lão tựa hồ cũng hiện ra một loại hôn mê đáng vẻ, không giống lúc trước Quý Tướng, hoàn toàn thanh tỉnh có thần chí.

Tâm niệm vừa động, Trần Hồn Tháp ra hiện tại Thôi Ngọc trong tay, nhẹ nhàng đưa tới, linh hồn của ông lão liền đã đưa vào Trần Hồn Tháp bên trong.

Tại Trần Hồn Tháp đứng đầu nhất nho nhỏ trong lầu các, bắt đầu tách ra một cỗ xích hồng quang mang.

Thôi Ngọc xem xét, liền là ngẩn ngơ, bởi vì Trần Hồn Tháp phản hồi tin tức nói cho Thôi Ngọc, Trần Hồn Tháp muốn tương cái này cái linh hồn luyện chế thành Quý Tướng, cần ròng rã 81 ngày.

Đây chính là đem Thôi Ngọc bị hù quá sức. Mặc dù nhưng đã đánh giá cao thực lực của đối phương, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là giật nảy mình.

Phải biết, hiện tại Trần Hồn Tháp không phải Thôi Ngọc vừa mới tiếp xúc thời điểm, lúc kia đối với Trần Hồn Tháp còn chưa quen thuộc, nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc có thể nói đối với Trần Hồn Tháp đã rõ như lòng bàn tay.

Trần Hồn Tháp luyện tới Quý Binh, cần ba mươi sáu ngày, Quý Tướng trở lên luyện tới, lấy bốn chín ngày làm nền.

Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần đều cần bốn mươi chín ngày thời gian. Luyện Thần Phản Hư cần sáu mươi tư ngày, Luyện Hư Hợp Đạo cần 81 trời.

Mà lại hướng lên, liền là gấp trăm lần thời gian. Nát đạo dung thân liền cần một vạn ngày.

Cho nên nói, cái này không đáng chú ý lão già, lại là một cái Luyện Hư Hợp Đạo cao thủ tuyệt thế.

Loại nhân vật này, trước đó Thôi Ngọc căn bản cũng không có may may phần thắng, có thể nói, đối phương một cái bàn tay liền có thể chụp chết Thôi Ngọc.

May mắn a, Thôi Ngọc xoa xoa đã xuất hiện mồ hôi lạnh. May mắn lão già này thần chí không rõ, giống như có lẽ đã quên đi chính mình thủ đoạn, nếu là dù là phát huy ra một phần mười Luyện Hư Hợp Đạo cảnh giới thực lực, Thôi Ngọc liền căn bản không có một tia pháp kháng năng lực.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Thôi Ngọc có loại từ Quỷ Môn quan đi một lượt cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279:

Không qua đi sợ về sau, Thôi Ngọc liền một trận cuồng hi.

Từ khi Thôi Ngọc đi vào trong giang hồ, có bao nhiêu lần là bởi vì chính mình thực lực không đủ, thương tiếc một trận, Thôi Ngọc đều đã nhớ không rõ.

Liền ngay cả lần này, Thôi Ngọc trở mắt nhìn Thánh Hoàng gặp nạn, mình bị tù, nói cho cùng, còn không là bởi vì chính mình thực lực không đủ.

Hiện tại có như thế một cái Luyện Hư Hợp Đạo đại cao thủ, Thôi Ngọc có thể nói, so với mình đột nhiên thực lực Trâu nhưng tăng lên, còn cao húng hơn.

Phải biết, hiện tại Thôi Ngọc mặc dù thực lực mức độ lớn tăng lên, thế nhưng là không có so sánh, Thôi Ngọc cũng không cách nào biết được, mình thực lực bây giờ đến cùng đến dạng gì cảnh giới.

Một loại lực lượng mới, Thôi Ngọc mặc dù có thể cảm giác được nó cường đại, lại không cách nào biết được nó cường đại đến trình độ nào.

Nhưng là, coi là Luyện Hư Hợp Đạo cao thủ, đó là dạng gì tồn tại.

Trong giang hồ tùy tiện một phát đồng chân, đều có thể làm cho cả giang hồ chấn bên trên ba chấn. Giống loại cao thủ này, đều là đỉnh tiêm Tông môn Chung cực nội tình.

Nhớ ngày đó, Trường Mi đạo trưởng vỡ vụn hư không, đó là cái gì cảnh giới, Luyện Hư Hợp Đạo.

Đến hiện tại, Thôi Ngọc còn có thể rõ ràng nhớ kỹ lúc trước Cửu Dương giữa trời, nát tận lõi đình đáng vẻ.

Có thể nói, đương lão giả này từ Trấn Hồn Tháp bên trong đi lúc đi ra, cái kia chính là Thôi Ngọc lớn nhất át chủ bài chỗ.

Có loại này át chủ bài, Thôi Ngọc liền thật có thể cùng Ngũ Hung thi đình lấy đi tách ra vật cổ tay.

Mà không phải khắp nơi cản tay, nhận hết đối phương bài bố mà không có biện pháp.

Bất quá Thôi Ngọc hiện tại vẫn là muốn biết rõ ràng, lão giả này rốt cuộc là ai.

Thôi Ngọc ngồi xếp bằng trên mặt đất, tương tâm thần chìm vào Trấn Hồn Tháp bên trong.

Trấn Hồn Tháp tương linh hồn của con người luyện chế thành vì Quỷ Tướng, nói trắng ra là, chính là muốn tương đối phương linh hồn chuyển hóa trở thành một loại khác tồn tại, đồng thời bóc ra đối phương ký ức.

Cho nên dò xét luyện chế linh hồn ký ức, đối với Trấn Hồn Tháp tới nói, cũng không phải là việc khó gì.

Thôi Ngọc nhìn qua Trấn Hồn Tháp bên trong lão giả ký ức, chậm rãi tra xét, theo càng ngày càng nhiều ký ức bị Thôi Ngọc đọc, Thôi Ngọc sắc mặt lại càng tăng khó coi.

Đương Thôi Ngọc tâm thần từ Trấn Hồn Tháp bên trong lui lúc đi ra, đã cả khuôn mặt bên trên viết đầy chấn kinh hai chữ.

Bởi vì cái này lão giả thân phận, liền như là Thôi Ngọc trước đó đoán đồng dạng, đối phương là thập hoàng Thần Vực cao thủ.

Hơn nữa còn là địa vị khá cao cao thủ.

Chính là hơn một trăm năm trước, nằm trong thần điện, Chu Tước điện tọa hạ Đại trưởng lão, họa đầu.

Những này thập hoàng Thần Vực cao thủ, có có tên của mình, có trực tiếp tương tên của mình vứt bỏ, từ thừa kế lực lượng làm vì tên của mình, mà lão

già này liền là cái sau.

Hắn cũng sớm đã tưởng tên của mình vứt bỏ, hắn lựa chọn tướng lực lượng của mình làm vì tên của mình.

Liền là họa đầu.

Thập hoàng Thần Vực kế thừa thượng cổ công pháp, có thể dùng thủ đoạn đặc thù, tạm thời hóa thân bên trên Cổ thần thú cùng hung thú, có được đối phương một chút quý dị thủ đoạn.

Mà họa đầu, tại thượng cổ thời điểm, liền là một loại mười phần cường đại Thần thú. Có thể thôn phệ thiên hạ tất cả hỏa chủng, tương truyền chính là Hóa Thân hóa thân, càng có thật nhiều bộ lạc, trực tiếp tướng họa Đầu Tôn vì Hóa Thân.

Mà hiện tại, Thôi Ngọc mới hiểu được, đối phương hóa thành thú loại căn bản cũng không phải là cái gì cái gọi là xanh đen sắc Đại Lang Cầu, mà là họa đầu. Bởi vì họa đầu liền là hình như chó.

Mà lão giả này, năm đó cũng không có hiện tại loại thực lực này, chẳng qua là Luyện Thần Phản Hư thực lực.

Năm đó Ngũ Hung điện rồi đi thập hoàng Thần Vực, lão giả này bị Ngũ Hung điện hỗn độn bắt, bị giam giữ ở cái địa phương này.

Ai biết, chỗ này trong nam tương, có năm đó họa đầu bộ phận di hài.

Đạt được họa đầu di hài lão giả, hưng phấn tướng họa đầu di hài dung nhập trong thân thể của mình, vậy mà xảy ra bất trắc, trở nên thần chí không rõ, thậm chí thực lực của mình cũng tại những năm này, đột phá đến Luyện Hư Hợp Đạo cảnh giới.

Bởi vì, cái này họa đầu di hài bên trong, Hóa Chi Pháp Tắc đã nồng đậm đến mức nghe nói kinh người, mà lão giả cũng không có như thể cường đại lực lượng linh hồn, trong nháy mắt liền bị cái này Hóa Chi Pháp Tắc vây ở trong linh hồn, vì không bị Hóa Chi Pháp Tắc tướng linh hồn mẫn diệt.

Lão giả tướng linh hồn của mình phong ấn trong thân thể, mặc dù ngăn cản Hóa Chi Pháp Tắc thiêu đốt, nhưng là những năm gần đây, đều giống như bị gác ở trên lửa thiêu đốt, mỗi thời mỗi khắc đều tại thụ lấy thống khổ tới cực điểm cực hình.

Khi lão giả muốn tự sát từ bỏ thời điểm, linh hồn của hắn đã suy yếu đến không cách nào mở ra phong ấn tình trạng.

Mà Thôi Ngọc trước đó dùng tòa hồn liên không ngừng quật hắn thời điểm, mặc dù thương tổn tới linh hồn của ông lão, nhưng lại cũng tướng phong ấn đánh vỡ, lúc này, lão giả mới lấy thoát khỏi, cùng sử dụng mình qua nhiều năm như vậy góp nhặt lực lượng trong thời gian ngắn không chế thân thể của mình.

May mắn Thôi Ngọc không do dự cái gì, quyết định thật nhanh hiểu rõ lão giả sinh mệnh, bằng không, nếu là chậm thêm bên trên một hồi, lão giả liền căn bản là không có cách không chế thân thể, mà Thôi Ngọc cũng vô pháp sống sót.

Nhìn thấy những này, Thôi Ngọc đầy đầu mồ hôi lạnh liền chảy xuống.

Dứt khoát, Thôi Ngọc cuối cùng vẫn sống tiếp được.

Bất quá, Thôi Ngọc vẫn là đáng tiếc, hắn nhìn thấy họa đầu dùng khí huyết chi lực ngưng kết thành là chân chính huyết nhục chi khu, hóa thân thượng cổ họa đầu, coi là đây là bí pháp gì, hiện tại xem ra, lão giả này sở dĩ có thể hóa thân họa đầu, cũng là bởi vì trong thân thể của hắn dung nhập họa đầu hải cốt.

Những này là Thôi Ngọc không cách nào làm được.

Thở dài một tiếng, Thôi Ngọc cảm Trần Hồn Tháp, tiến vào không gian của mình bên trong.

Cũng không phải là Thôi Ngọc bao lâu thời gian không có tiến nhập không gian bên trong, mà là trước kia không gian bên trong đều có Nghiệp Hỏa Hồng Liên tồn tại, Thôi Ngọc vừa rồi tại trái tim của mình bên ngoài, cảm nhận được Nghiệp Hỏa Hồng Liên khí tức.

Cho nên, Thôi Ngọc nghĩ muốn đi vào không gian nhìn xem, Nghiệp Hỏa Hồng Liên hiện tại thể nào.

Ai biết, đương Thôi Ngọc tiến nhập không gian về sau, liền phát hiện Nghiệp Hỏa Hồng Liên vậy mà biến mất không thấy gì nữa.

Chuyển mà xuất hiện chính là, không gian bên trong, cả phương đều hóa thành một vùng vũ trụ, bốn khóa chói mắt tinh tinh liền nổi bông bên giữa không trung.

Một viên màu lam, một viên hỏa hồng sắc, một viên màu vô quýt, một viên Xích hồng sắc.

Thôi Ngọc có thể cảm giác được, màu lam tinh tinh tản ra thủy chi pháp tắc khí tức, hỏa hồng sắc chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên khí tức, màu vô quýt chính là Hóa Chi Pháp Tắc khí tức, mà Xích hồng sắc, liền là Thôi Ngọc mình khí huyết chi lực khí tức.

Cái này bốn vì sao, đại biểu cho Thôi Ngọc lực lượng tạo thành.

Lúc này, Thôi Ngọc mới hiểu được, lực lượng của mình đến tốt cùng là thế nào tới.

Bất quá, Thôi Ngọc hiện tại cũng yên lòng, rốt cục không cần lo lắng cho mình tu luyện về sau con đường như thế nào đi xuống.

Bởi vì Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng không có biến mất, mà là dung nhập trong thân thể của mình.

Bất quá, cũng làm cho Thôi Ngọc khó khăn, bởi vì Thôi Ngọc bây giờ thấy đây hết thấy, Thôi Ngọc minh bạch, nếu là mình muốn càng thêm cường đại, chỉ có không ngừng cảm ngộ pháp tắc.

Nhưng là Thôi Ngọc còn có một ít nghi hoặc, bởi vì Thôi Ngọc lúc trước cũng cảm ngộ đến đạo âm dương, thế nhưng là trong vũ trụ, cũng không có đạo âm dương pháp tắc tinh tinh, đây là có chuyện gì.

Dò xét hồi lâu, Thôi Ngọc đột nhiên bừng sáng, bởi vì hắn rốt cuộc biết, vì cái gì phía trên không có đạo âm dương pháp tắc tinh tinh, bởi vì đạo âm dương triệt để tan cái không gian này, bởi vì toàn bộ vũ trụ, liền là đạo âm dương.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280:

Âm dương hóa vũ trụ, sinh thiên địa, đây hết thấy đều tựa hồ ẩn chứa trong vũ trụ chí cao lý lẽ, chỉ là hiện tại Thôi Ngọc còn không thể nào hiểu được.

Thôi Ngọc tại cái này cực đẹp vũ trụ tinh không hạ chỉ là đắm chìm trong chốc lát, liền không tiếp tục để ý, dù sao hiện tại Thôi Ngọc còn ở vào một cái không biết địa phương.

Mặc dù nhìn như đã tự do, có thể tự do hành động, nhưng là trên thực tế, Thôi Ngọc vẫn là một tù nhân.

Đối phương hiện tại tựa hồ không biết mình đã đào thoát, nhưng là lúc nào cũng có thể bị đối phương phát hiện, sau đó điều động cao thủ tới bắt chính mình.

Thôi Ngọc quét về chung quanh giá sách, phát hiện ngoại trừ Hình Ý Quyền kia sắp xếp giá sách ngoài ý muốn, lại có một loạt giá sách sáng lên kim quang.

Thôi Ngọc đi đi qua, tướng sách vỡ từ trên giá sách gõ xuống. Chỉ gặp quyển bí tịch này trên đó viết « hoá sinh Đoán Binh quyết » năm chữ to.

"Chẳng lẽ là binh khí rèn đúc phương pháp, thế nhưng là ta hiện tại lại không cần vũ khí." Thôi Ngọc cau mày nói. Bất quá vẫn là mở ra bí tịch.

Thôi Ngọc hiện tại vô công, tất cả mình một đôi trên nắm tay, hiện tại bất luận cái gì binh khí đối với Thôi Ngọc tới nói, đều là dư thừa.

Ham hố chưa phát giác nát, Thôi Ngọc tin tưởng, chỉ cần mình không ngừng đi về phía trước xuống dưới, mình một ngày nào đó, sẽ một quyền kinh thiên.

Bất quá khi Thôi Ngọc xem hết « hoá sinh Đoán Binh quyết », trên mặt của hắn hiện đầy đáng vẻ hưng phấn.

Bởi vì, quyển bí tịch này, cũng không phải là Thôi Ngọc suy nghĩ rèn đúc binh khí bí pháp, mà là một bản tu luyện bí tịch, chuẩn xác mà nói là, Táng Thương Đại để tu luyện công pháp.

Mà lại quyển bí tịch này bên trong nói tới, càng là thiên phương dạ đàm, để Thôi Ngọc chấn kinh.

« hoá sinh Đoán Binh quyết », Thôi Ngọc hiện tại không phân rõ đây rốt cuộc là một bản chính phái công pháp, vẫn là một bản ma đạo công pháp.

Bất quá tại thời kỳ Thượng Cổ, cũng không có cái gì chính ma phân chia, mà lại vô công không chính ma, thân ở chính đạo thì làm chính, thân ở ma đạo, thì làm ma.

Mà lại Thôi Ngọc đối với chính ma hai đạo, chưa hề đều là khịt mũi coi thường. Coi như quyển bí tịch này là ma đạo công pháp, Thôi Ngọc cũng không quan tâm.

Mà quyển bí tịch này bên trong ghi chép, « hoá sinh Đoán Binh quyết » là tướng người thân thể, xem như binh khí tới tu luyện, lấy thiên hạ sinh mệnh vạn

vật vạn pháp làm lửa, lấy tự thân nhục thể làm vũ khí, luyện đến đỉnh phong, nhục thân của mình liền là thiên hạ nhất là cường đại binh khí.

Bất quá, tu luyện quá trình cũng cực kì nguy hiểm, hơi không cẩn thận, hài cốt không còn.

Trong bí tịch ghi chép, năm đó thời kỳ Thượng Cổ, tu luyện quyền bí tịch này cao thủ có thật nhiều, nhưng là có thể tu luyện tới cảnh giới tối cao, bất quá một tay số lượng.

Nhưng là người khác tu luyện nguy hiểm, đối với hiện tại Thôi Ngọc tới nói, tu luyện lúc đầu, cũng không có nguy hiểm gì, bởi vì nhục thân càng là cường đại người, tu luyện quyền bí tịch này, liền càng an toàn.

Thời kỳ Thượng Cổ, dân phong buru hân, sùng bái các loại cường đại Thần thú, tôn trọng tu luyện nhục thân, tương nhục thân tu luyện tới cảnh giới chí cao.

Nhưng là hiện tại, giang hồ võ giả, thậm chí nói thiên hạ tất cả võ giả, đều đang theo đuổi nội tại, tương Nội lực tu luyện tới cực hạn.

Cho nên, quyền bí tịch này, nếu là đặt ở đương kim võ lâm, để bọn hắn đi tu luyện, chỉ sợ cuối cùng không ai có thể sống sót.

Thế nhưng là Thôi Ngọc nhục thân, liền ngay cả Thôi Ngọc đều không rõ, nhục thân của mình đã đến dạng gì đáng sợ cảnh giới, phải biết, trước đó Thôi Ngọc không sử dụng khí huyết chi lực, liền có thể bằng vào nhục thân cùng Luyện Khí Hóa Thần võ giả đối chiến mà không rơi vào thế hạ phong.

Hiện tại càng là cường đại tựa như có thể một quyền đánh nổ một tọa hạ dốc núi.

Tu luyện « hoá sinh Đoán Binh quyết », Thôi Ngọc nhục thân chi lực, ở sau đó trong một đoạn thời gian, sẽ nâng cao một bước, đến lúc đó, Thôi Ngọc đều không cách nào tưởng tượng, nhục thân của mình chi lực, có thể đến dạng gì kinh khủng cảnh giới.

Tâm thần hơi định, Thôi Ngọc liền bắt đầu yên lặng ghi nhớ « hoá sinh Đoán Binh quyết », Thôi Ngọc mỗi chữ mỗi câu trực chữ ký ức, không dám có chút lơ đãng.

Quyển bí tịch này, chính là thượng cổ chỗ, văn tự ngắn gọn, mặc dù viết tương đương ngay thẳng, nhưng là cùng hiện tại thể giới tới nói, rất nhiều văn tự ý tứ đều có chút khác biệt.

Thôi Ngọc muốn trước tương bí tịch bên trên nội dung cho hiểu rõ.

Cắt khoát Thôi Ngọc trước đó tại kinh thành hoàng cung trong bảo khố, đọc thuộc lòng hải lượng tư liệu.

Đối với thượng cổ văn hóa cũng có sự hiểu biết nhất định.

Nếu không, Thôi Ngọc còn thật không dám đi tu luyện quyền bí tịch này.

Không biết qua bao lâu, Thôi Ngọc cũng sớm đã từ không gian bên trong ra, cả cá nhân ngồi xếp bằng tại bình đài trên mặt đất, nhắm mắt tu luyện.

Hoá sinh Đoán Binh quyết bên trong tất cả không rõ cùng nghi vấn địa phương, đã để Thôi Ngọc bằng vào mình khổng lồ tri thức dự trữ, hoàn thiện hoàn tất.

Hiện tại hắn đã bắt đầu tu luyện.

Tu luyện hoá sinh Đoán Binh quyết, nhất bắt đầu, liền là cần tập trung lực lượng của mình, hóa thành một cái vật chứa, sau đó nhóm lửa sinh mệnh của mình chi hỏa, nung khô chính mình.

Có một nháy mắt, Thôi Ngọc cảm giác, cái này cùng Luyện Ngục Đồng Lô là cỡ nào tương tự.

Chỉ là đây chỉ là ngẫu nhiên tại Thôi Ngọc trong đầu hiện lên, liền ném sau óc.

Cho dù « hoá sinh Đoán Binh quyết » thật cùng Luyện Ngục Đồng Lô có cái gì liên quan địa phương, Thôi Ngọc cũng không có chút nào kỳ quái.

Bởi vì hoá sinh Đoán Binh quyết vốn chính là Táng Thương Đại đế tuyệt học, mà Luyện Ngục Đồng Lô cũng là Táng Thương Đại đế chỗ tạo.

Thôi Ngọc đã nhắm mắt tu luyện một canh giờ, mặc dù thể nội lực lượng thần bí Thôi Ngọc như cánh tay chỉ huy, nhưng là muốn để bọn hắn hình thành một cái bao dung dung khí của mình, cũng có hóa xuống tới cũng không dễ dàng.

Muốn để những lực lượng này tại mình bên ngoài cơ thể hình thành một cái vật chứa rất đơn giản, nhưng lại muốn Thôi Ngọc tâm thần ý thức đi khổng chế. Nếu Thôi Ngọc thu hồi tâm thần, lực lượng này hình thành vật chứa, liền sẽ lập tức sụp đổ, một lần nữa trở lại Thôi Ngọc thể nội.

Mà tu luyện « Watson Đoán Binh quyết » thời điểm, nhóm lửa sinh mệnh chi hỏa, nung khô tự thân, chính là mười phần chuyện đau khổ, Thôi Ngọc cảm thấy mình lúc kia, đoán chừng căn bản cũng không có tinh lực lại đi khổng chế lực lượng của mình đi hóa thành vật chứa.

Thôi Ngọc đã không biết thất bại bao nhiêu lần, cho dù là Thôi Ngọc loại này có thể chịu được như thế người tịch mịch, cũng không khỏi có chút nổi nóng.

Trong lòng một cổ bạo ngược cảm xúc tại Thôi Ngọc trong lòng tràn ngập, Thôi Ngọc biết, mình cần đình chỉ một chút.

Loại trạng thái này đừng nói là tu luyện thành công, thậm chí một không cẩn thận, chính mình cũng khả năng tẩu hỏa nhập ma, đùa chơi chết chính mình.

Cho nên Thôi Ngọc quyết định mình vẫn là thả một chút.

Thôi Ngọc đứng dậy, thở một hơi dài nhẹ nhõm, tưởng « hoá sinh Đoán Binh quyết » sự tình để ở một bên, ép buộc mình không còn đi để ý tới.

Sau đó nhìn về phía đối diện thông đạo.

Thân thể phát lực, chỉ gặp Thôi Ngọc dưới chân binh đài đột nhiên nổ tung, cao vài trượng khe hở không ngừng xuất hiện.

Mà Thôi Ngọc đã đến nham tương một bên khác, ra hiện tại trong thông đạo.

Gật đầu cười, Thôi Ngọc đối tốc độ của mình cực kì hài lòng, nguyên bản bức bối cảm xúc cũng tốt lên rất nhiều.

Không tiếp tục quay đầu, Thôi Ngọc đến gần trong thông đạo.

Rõ ràng đi nửa canh giờ, thông đạo phía trước xuất hiện một trận ánh sáng sáng.

Thôi Ngọc cẩn thận bước ra thông đạo, phát phát hiện mình vậy mà đi tới một mảnh to lớn trong hạp cốc, mà kia phảng phất Thế Giới Chi Thụ cây cối thẳng vọt trời cao, nhìn không thấy đích, chỉ có thể nhìn thấy, Vân Vụ phía dưới, kia tráng kiện thân cây.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281:

Hạp cốc này đồng dạng không lớn, nhưng là nói ít cũng có hai cái sân bóng lớn nhỏ, nhưng là như thế một cái trong hạp cốc, vậy mà chỉ có một viên che trời đại thụ.

Đại thụ chung quanh đều là trụi lụi mặt đất, cùng từ trong đất lộ ra ngoài một chút tráng kiện rễ cây, ngay tại cũng không có hần đồ vật, thậm chí ngay cả một cây cỏ đại đều nhìn không thấy.

Thôi Ngọc cau mày nhìn xem cây này, trải qua nham tương thế giới một trận chiến đấu, Thôi Ngọc cũng sẽ không đơn thuần coi là, hạp cốc này sẽ đơn giản.

Hắn cẩn thận rời xa đại thụ, vây quanh thì cái hẻm núi tha một vòng, hẻm núi không lớn, Thôi Ngọc rất nhanh liền dạo qua một vòng.

Trở lại nguyên địa Thôi Ngọc lần nữa đem ánh mắt nhìn phía đại thụ.

Hạp cốc này hiện lên một cái bất quy tắc hình bầu dục, tứ phía đều là bóng loáng vách đá, mặc dù ngẫu nhiên có một ít nhô ra nham thạch cùng khe hở, nhưng là so sánh với cái khác mà nói, hạp cốc này chung quanh trên vách núi, thật sự là quá mức trơn nhẵn.

Thôi Ngọc càng là thí nghiệm một chút, phát hiện cái này vách núi đồng dạng cứng rắn vô cùng, mặc dù Thôi Ngọc không cách nào khẳng định, nhưng là ai cũng không biết cái này phía trên vách núi có thể hay không cùng phía dưới đồng dạng.

Mặc dù Thôi Ngọc hiện tại đối với thực lực của mình tương đương tự tin, nhưng là không cách nào biết được hạp cốc này đến cùng sâu bao nhiêu, Thôi Ngọc không có tự tin có thể tại cái này không biết sâu bao nhiêu trên vách núi, bò bao lâu.

Bởi vì Thôi Ngọc muốn tại cái này trên vách núi leo lên, thế tất yếu phá vỡ vách núi, nhưng là muốn phá vỡ như thế cứng rắn tảng đá, Thôi Ngọc muốn hao phí không ít lực lượng.

Ngộ nhờ Thôi Ngọc thể lực hao hết, đến lúc đó không thể đi lên, sợ mất, xấu hổ là chuyện nhỏ, sinh tử thể nhưng là đại sự.

Ai cũng biết, leo núi đi lên dễ dàng, xuống tới coi như khó khăn. Nếu là từ trên cao ngã xuống, đừng nói là Thôi Ngọc, liền là Luyện Thần Phán Hư cao thủ cũng muốn chết.

Cuối cùng, Thôi Ngọc vẫn là quyết định, trước leo đến ngọn cây phía trên, hào hào nhìn một chút sơn cốc này đến cùng cao bao nhiêu.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có lỗ mãng, hẳn đi trước đến rễ cây trước, đưa tay đặt ở rễ cây bên trên, dụng tâm cảm thụ cái này khóa đại thụ phải chăng có cái gì thần dị địa phương.

Dù sao, loại này đại thụ đừng nói nơi này, liền là thiên hạ đều hiếm thấy.

Thế nhưng là , mặc cho Thôi Ngọc như thế nào cảm giác, đều không thể cảm giác được đại thụ sinh mệnh chi hóa chỗ.

Nói cách khác, hiện tại đại thụ cho Thôi Ngọc cảm giác, vậy mà giống như một cái không có sinh mệnh vật thể. Thật sự là quý dị.

Bất quá, nghĩ muốn chạy khỏi nơi này, cái này nhưng đại thụ không nói gì cũng muốn đi leo lên một chút.

Tướng cảm giác của mình thả ra, Thôi Ngọc cẩn thận địa tới gần đại thụ.

Cái này nhưng đại thụ thật sự là quá mức thô to, mặt ngoài vỏ cây khe rãnh tung hoành, Thôi Ngọc tiện tay thử đi tách ra rơi vỏ cây, phát hiện viên này đại thụ vỏ cây, cứng như sắt thép, Thôi Ngọc mặc dù tùy ý dùng ra một chút lực đạo, đó cũng là tương đương kinh khủng.

Nếu là bình thường cây cối, chỉ sợ trực tiếp liền bị Thôi Ngọc một trái này, cho cầm ra một cái hố.

Nhưng là viên này đại thụ vỏ cây đều không nhúc nhích tí nào, ngay cả cái mảnh gỗ vụn đều không có đến rơi xuống.

Lần này Thôi Ngọc chấn kinh, dùng tay tại vỏ cây bên trên gõ gõ, vậy mà phát ra một loại như kim loại tiếng đánh.

"Chẳng lẽ cái này khóa đại thụ là kim loại làm hay sao?" Thôi Ngọc yên lặng.

Bất quá dạng này, Thôi Ngọc cũng yên lòng không ít, chỉ ít mình không cần không yên lòng leo đến một nửa, bởi vì vỏ cây buông lỏng, mình rơi xuống nữa.

Cẩn rằng một cái, Thôi Ngọc hai tay hai chân cùng sử dụng, cả cá nhân thật giống như một cái Hầu tử, cực nhanh tại trên cành cây nhúc nhích, hướng về đại thụ ngọn cây bò đi.

Thôi Ngọc tu luyện mười hai chân hình, khí hình càng là thế nào liền tu luyện đến cực kì cao thâm tình trạng, chỉ là leo cây, căn bản liền sẽ không chẳng lẽ Thôi Ngọc nửa điểm.

Bất quá một canh giờ, Thôi Ngọc liền đã đến trong mây mù, thân hình vọt tới, liền tiến vào trong mây mù biến mất không thấy gì nữa.

Vừa tiến vào đến trong mây mù, Thôi Ngọc lập tức liền chậm lại tốc độ của mình. Bởi vì những này Vân Vụ, tựa hồ cũng không phổ thông, Thôi Ngọc ánh mắt ở chỗ này vậy mà chỉ có thể nhìn thấy chung quanh ba bốn mét địa phương, lại xa liền mây may đều nhìn không thấy.

Thôi Ngọc dừng lại, dùng tay đi bắt giữ một sợi Vân Vụ, từ quan sát kỹ, nhưng lại không có chút nào kết quả, những này Vân Vụ đích thật là đơn giản một chút hơi nước mà thôi.

Nhưng là hiện tại, những này đơn giản Vân Vụ lại có thể để Thôi Ngọc ánh mắt nhận như thế lớn trở ngại,

Có thể thấy được nơi này Vân Vụ là cỡ nào nồng hậu dày đặc.

Bất quá chờ đợi một lát, Thôi Ngọc liền phát hiện trên người mình quần áo, đều đã ướt đầm. Thật giống như ngâm một trận mưa lớn.

Lắc đầu, tướng trên sợi tóc giọt nước vớt bỏ, Thôi Ngọc lần nữa bắt đầu leo lên.

Lại qua nửa canh giờ, Thôi Ngọc rốt cục thấy được cái này đại thụ cái thứ nhất thân cành, thô to phẳng phát một cái bình đài.

Thôi Ngọc động dậy thân thể, đi vào trên bình đài, lúc này mới buông tay buông chân.

Từ trên thân xé toang một khối vải rách đầu, tướng mình tóc tán loạn đâm thành một cái đuôi ngựa.

Nơi này hơi nước thật sự là quá mức nồng hậu dày đặc, ở phía dưới ngược lại cũng không có cái gì, nhưng là ở chỗ này, trên tóc đều là giọt nước, không ngừng từ tóc bên trên nhỏ xuống, rơi ở trên mặt quả thực khó chịu.

Hiện tại rốt cục đưa ra tay chân, sửa sang một chút tóc của mình.

Sau khi thu thập xong, Thôi Ngọc nhìn về phía không có vào trong mây mù thân cành, Thôi Ngọc quyết định đi đến thân cành cuối cùng, nhìn xem có thể hay không tiếp xúc đến vách núi, nếu là có thể biết sơn cốc này đến cùng cao bao nhiêu liền tốt.

Lúc đầu đây cũng là Thôi Ngọc mục đích.

Đi bất quá trong một giây lát, Thôi Ngọc liền đi tới thân cảnh cuối cùng, không, cũng không thể nói như vậy, bởi vì đầu này thô to thân cảnh, đã chạm vào trong vách núi, căn bản là không thể nào biết được, đầu này thân cảnh đến cùng dài bao nhiêu.

Thôi Ngọc nhìn lấy mình trước mắt vách núi thờ dài, càng là kinh ngạc son cốc này vậy mà như thế chỉ sâu.

Thôi Ngọc đã tại cái này trên cành cây leo lên hơn một canh giờ, vậy mà còn chưa tới nơi son cốc đỉnh! Thôi Ngọc bắt đầu đi vồ vồ vách núi, chuẩn bị tiếp tục leo lên, hẳn còn không tin, son cốc này chẳng lẽ năng cao đến trời bên trên không thành.

Nhưng là ngay lúc này, đột nhiên một đạo tiếng xé gió vang lên.

Thôi Ngọc biến sắc, đột nhiên hướng về phía trước truyền ra xa hai, ba trượng.

Tiếp lấy phía sau hẳn liền truyền ra một tiếng tiếng nổ mạnh to lớn, ngay cả dưới chân thân cây đều đang không ngừng rung động.

Thôi Ngọc xoay người, phát phát hiện mình nguyên bản đứng thẳng địa phương, đã xuất hiện một cái hố sâu, mà nơi đó một đầu toàn thân màu nâu xám đại xà chính bản nằm ở đó, thân thể hiện ra công kích tư thái.

Thôi Ngọc nhú chặt lông mày, hẳn còn là lần thứ nhất nhìn thấy khủng bố như vậy rắn.

Phải biết, thế giới này đã không phải là thượng cổ thời điểm, dã thú cũng chỉ là dã thú, thượng cổ Thần thú hung thú cũng sớm đã tuyệt tích, căn bản cũng không có khủng bố như vậy quái vật.

Cái này đại thụ đến cỡ nào cứng rắn Thôi Ngọc là minh bạch, nếu là một võ giả muốn tạo thành thương tổn như vậy, Thôi Ngọc cũng sẽ không kinh ngạc, nhưng là một đầu quái xà lại có thể tưởng cái này thân cây ném ra một cái hố sâu, đầu này quái xà rốt cuộc muốn kinh khủng bức nào.

Không đợi Thôi Ngọc suy nghĩ nhiều, đầu này quái xà liền đã như cùng một cái mũi tên bắn về phía Thôi Ngọc.

Kìa Trương Khai đại thủ, có một cái bát sứ thật lớn, một trương rắn trong miệng, cũng không giống như cái khác loài rắn, có cái gì răng độc loại hình đồ vật.

Ngược lại là hai hàng sắc bén răng nhọn, Thôi Ngọc cảm thấy, nếu là bị cái này đồ vật cắn bị thương một ngụm, đoán chừng dù cho mình, cũng sẽ không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282:

Có như thế một ngụm răng nhọn quái xà, Thôi Ngọc mới không tin, nó ăn phương thức sẽ giống phổ thông loài rắn, là nuốt.

Gia hóa này, căn bản cũng không có một cái làm một đầu phổ điều loài rắn giác ngộ.

Quái xà trong nháy mắt, đã đến Thôi Ngọc trước người, Thôi Ngọc tay phải đột nhiên nhô ra, trực tiếp liền chộp vào quái xà bảy tấc chỗ, ngay lúc này, cái này quái xà thẳng tắp thân thể đột nhiên thật giống như mì sợi, mềm nhũn ra.

Thôi Ngọc dữ tợn cười một tiếng, dừng nhìn người một ngụm răng nanh, rắn liền là rắn, bắt được người bảy tấc, người còn muốn lật trời không thành.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là bị quái xà tốc độ dọa chạy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Nếu là khi tiến vào nham tương thế giới thời điểm Thôi Ngọc, hẳn kinh khủng thật đúng là bất không được đầu này quái xà.

Bởi vì cái này quái xà tốc độ đã bức trước đó hẳn còn nhanh hơn ba phần.

Dứt khoát, Thôi Ngọc thực lực tăng vọt, lúc này mới có thể dễ như trở bàn tay địa đồng phục đầu này quái xà.

Thôi Ngọc nắm lấy đầu này quái xà, cẩn thận quan sát một chút, phát hiện đầu này quái xà quả nhiên không tầm thường, nó đầu rắn cũng không phải là hình tròn hoặc là hình tam giác, mà là một loại gần như long đầu, một đôi xà nhãn băng lãnh không tình cảm chút nào mà nhìn chăm chăm vào Thôi Ngọc.

Cái này khiến Thôi Ngọc mười phần chán ghét, Thôi Ngọc hung tợn nói ra: "Ta quyết định, người chính là của ta cơm trưa."

Hiện tại đã cách Thôi Ngọc lần trước ăn đã qua đã nửa ngày, mặc dù Thôi Ngọc cũng không đói, nhưng là hần vẫn là một cá nhân loại, thời gian dài, hần vẫn là phải ăn cơm.

Ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị bóp chết con rắn này thời điểm, đã chỗ này đi à nha quái xà, đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Một cái đuôi rắn thật giống như roi quất về phía Thôi Ngọc, mà Thôi Ngọc cũng sợ, hoảng sợ phát hiện, con rắn này cái đuôi tại giữa không trung đột nhiên chia hai nửa, hóa thành hai cái hàn quang lăm lết móc.

Cái này đột nhiên xuất hiện một màn, thật vượt quá Thôi Ngọc đoán trước.

Hần vốn cho rằng bắt lấy rắn bảy tấc, cái này quái xà liền không cách nào làm, nhưng là ai có thể nghĩ tới, nó lại có chiêu này.

Bây giờ nghĩ tránh đã không còn kịp rồi.

Thôi Ngọc thể nội dòng năng lượng động, vô ý thức ôm vào nắm lấy quái xà trong tay, không biết mình nghĩ như thế nào, hoá sinh pháp tiện tay dùng ra.

Một cỗ năng lượng màu đỏ như máu ôm vào quái xà thể nội. Mà cái này quái xà giống như bị Điện Kích, nhận hoá sinh pháp tập kích, toàn bộ rắn thân thể lại đột nhiên đứng im bất động.

Thôi Ngọc nhìn xem kia cách mình bắt quá mười centimet hai cái móc, hung hăng nuốt một miếng nước bọt.

Trong tay kim lòng không động vừa dùng lực, đầu kia quái xà lập tức hóa thành tro bụi, còn lại thân thể từ giữa không trung rơi xuống, rơi vào trên cành cây, lập tức chia năm xẻ bảy.

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn tay của mình, không kịp đi cảm giác thân mình hiểm tử hoàn sinh, lập tức tiến vào nội thể giới bên trong, truy tìm hoá sinh pháp lực lượng.

Chỉ gặp một cỗ tương đối cường đại khí huyết chi lực, bị đậu phồng phát lùi cuốn lấy đưa vào Thôi Ngọc trái tim bên trong, Thôi Ngọc không kịp ngăn cản, kia khí huyết chi lực liền đã tiến vào Thôi Ngọc trái tim.

Vừa mới đi vào, Thôi Ngọc cũng cảm giác trái tim nóng lên, hần có thể minh xác cảm giác được, lực lượng của mình bắt đầu chậm chạp tăng lên.

Thôi Ngọc tiến vào trái tim, phát hiện quái xà kia khí huyết chi lực đang bị trái tim bên trong lực lượng nghiền nát, sau đó bị thôn phệ dung nhập vào Thôi Ngọc nguyên bản lực lượng bên trong.

Rất nhanh, quái xà khí huyết chi lực liền biến mất không thấy gì nữa. Mà Thôi Ngọc lực lượng vậy mà tăng dài một chút, mặc dù không nhiều, nhưng lại là có thể minh xác cảm giác tăng lên.

Thôi Ngọc vui mừng, từ trái tim bên trong rời khỏi, sau đó nhìn trái tim của mình. Chỉ gặp kia sáng chói trái tim tựa hồ cảm nhận được Thôi Ngọc tâm tình, bắt đầu thật nhanh nhảy lên.

« hoá sinh Đoán Bình quyết » mặc dù cường đại, nhưng là Thôi Ngọc hiện tại cũng không có tu luyện thành công, mà lại bản này công pháp chủ yếu tác dụng, là nung khô nhục thân, để nhục thân tăng lên tới cực hạn.

Có thể nói nếu là tu luyện thành, Thôi Ngọc thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng là hiện tại Thôi Ngọc đối với cái này lại không có đầu mối.

Thế nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc vậy mà phát hiện, « hoá sinh Đoán Bình quyết » bên trong hoá sinh pháp, lại có thể cướp đoạt địch nhân khí huyết chi lực, sau đó bị mình lực lượng mới thôn phệ, sau đó lớn mạnh.

Chỉ là đơn giản ngấm lại, Thôi Ngọc thật hưng phấn toàn thân run rẩy.

Cái này thật sự là quá mức bá đạo. Thôi Ngọc thời gian ngắn thực lực tăng lên vấn đề rốt cục đạt được giải quyết.

Lần nữa nhìn về phía mình trái tim, Thôi Ngọc hận không thể hiện tại liền ôm mình lực lượng mới hung hăng đích thân lên hai cái.

Nhưng là, Thôi Ngọc đột nhiên liền dừng lại, bởi vì Thôi Ngọc phát hiện, trái tim bên ngoài, mình một đầu động mạch kết nối trái tim địa phương, một tiểu tiết mạch máu vậy mà từ nguyên bản huyết nhục chi khu hóa thành như đồng tâm bản ống ánh như bảo thạch.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn chằm chằm cái này một tiểu tiết mạch máu, cả cá nhân từ trong trong mắt rời khỏi, hần cau mày, hai mắt vô thần nhìn qua phía trước.

Lực lượng mới Thôi Ngọc mới vừa vận đạt được không đến bao lâu, mặc dù suy đoán loại lực lượng này là mình khí huyết chi lực, Đại Lang Cầu khí huyết chi lực, còn có Nghiệp Hỏa Hồng Liên dung hợp mà thành.

Nhưng là cái này dù sao chỉ là Thôi Ngọc chính mình suy đoán. Hần chưa hề đều chưa từng gặp qua loại lực lượng này.

Mà hiện tại, thôn phệ hết quái xà lực lượng mặc dù cường đại, nhưng là máu của mình quán vậy mà cũng bắt đầu như là hóa rắn, hóa thành bảo thạch, cái này để Thôi Ngọc không thể không hao hao suy nghĩ một chút.

Loại lực lượng này đến cùng tốt hay là không tốt.

Nếu là Thôi Ngọc phóng túng loại lực lượng này càng không ngừng tăng lên, ai biết mình có một ngày có thể hay không cả cá nhân đều hóa thành tinh thể, cả cá nhân đều hiện ra một loại trong suốt tinh thạch trạng thái, nói như vậy, hắn còn có thể xưng là người sao?

Bất quá, Thôi Ngọc cũng không muốn bao lâu, hắn liền từ bỏ suy nghĩ này. Bởi vì hiện tại mình có thể hay không sống đến ngày mai vẫn là hai chuyện.

Lại nói, Thôi Ngọc đã sống hai đời, thế nào đều là kiếm.

Nói Thôi Ngọc tâm tính rộng rãi cũng tốt, không tìm không phổi cũng được, hiện tại đối với những vấn đề này, Thôi Ngọc cảm thấy mình nghĩ thật sự là quá sớm.

Bất quá lực lượng mới có thể làm cho huyết nhục tinh thể hóa, như thể nhắc nhở Thôi Ngọc.

Hắn thử tưởng lực lượng tập trung đến tay phải của mình bên trong, phát hiện toàn bộ tay phải đều tràn đầy lực lượng cảm giác.

"Không đủ, còn chưa đủ!" Thôi Ngọc tự lẩm bẩm, vẫn như cũ càng không ngừng hướng về tay phải rót vào mới năng lượng.

Thôi Ngọc cẩn thận địa không chế sức mạnh rót vào, một điểm lại một điểm, kiên nhẫn gia tăng.

Sau nửa canh giờ, Thôi Ngọc hai tròng mắt đột nhiên thu co rúm người lại, chỉ gặp Thôi Ngọc tay phải lúc này vậy mà bắt đầu trở nên trong suốt, mà theo càng nhiều lực lượng mà tràn vào, toàn bộ tay phải độ trong suốt càng ngày càng cao. Cuối cùng hóa thành cùng trái tim sáng chói tinh thể.

Thôi Ngọc hết sức chăm chú địa nhìn chăm chăm tay phải của mình, sau đó tay trái tại trên tay phải nhẹ nhàng vừa gõ, lập tức liền truyền ra một tiếng thanh thúy kim loại tiếng vang.

Cuối cùng Thôi Ngọc càng là dùng hết toàn bộ khí lực, tay trái hung hăng đập đánh vào trên tay phải.

Một trận đau đớn từ phần tay truyền đến Thôi Ngọc đại não. Nhưng là đau đớn nơi phát ra cũng không phải là tay phải của mình, mà là tay trái của mình.

Thôi Ngọc hoảng sợ nhìn lấy mình óng ánh tay phải, vừa mới tay trái vỗ xuống lực đạo, tuyệt đối không thua Luyện Khí Hóa Thần võ giả toàn lực một kích, vậy mà chỉ có rõ ràng xúc cảm từ trong tay phải truyền đến, không có chút nào nữa điểm đau đớn.

Cuối cùng Thôi Ngọc cắn răng một cái, nhìn về phía dưới chân thân cây, Thôi Ngọc tay phải nâng lên, chập ngón tay lại như dao, hung hăng cắm xuống, chỉ gặp cứng rắn như sắt thép thân cây, lúc này vậy mà giống như đậu hũ khối, Thôi Ngọc toàn bộ tay phải dễ như trở bàn tay địa đủ cổ tay không có vào thân cây bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 283:

Thôi Ngọc tưởng tay phải từ thân cây bên trong rút ra, tinh tế dò xét, phát hiện tay phải của mình bên trên thậm chí ngay cả một tia tro bụi mảnh gỗ vụn đều không có.

Bóng loáng vẫn như cũ như là trước đó đáng vẻ.

Mặc dù nơi này không có nửa điểm ánh nắng, nhưng là vẫn có thể tản mát ra sáng chói huỳnh quang.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc nhìn thoáng qua trên cành cây cái kia cái hố, lại nhìn tay phải của mình.

Hắn không nghĩ tới, tinh hoa sau tay phải vậy mà như thể kinh khủng.

Thử nắm chặt lại nắm đấm, Thôi Ngọc phát hiện tay phải của mình không có chút nào cứng rắn chất cảm giác, mặc dù bộ dáng là óng ánh sáng long lanh, nhưng là vẫn như là trước kia huyết nhục chi khu, may may cảm giác không thấy cần tay đáng vẻ.

Hiện tại là trọng yếu hơn khâu. Thôi Ngọc chậm rãi tướng trong tay phải lực lượng thu hồi, theo lực lượng biến mất, tay phải bắt đầu thời gian dần trôi qua, không còn giống trước đó đồng dạng trong suốt, đương lực lượng tân quang. Thôi Ngọc tay phải lần nữa biến thành nguyên bản huyết nhục chi khu.

Nắm thật chặt nắm đấm, Thôi Ngọc cao hứng kém chút nhảy dựng lên.

Mình lại thêm một cái đòn sát thủ.

Chỉ cần mình hào hào không chế sức mạnh tăng trưởng, liền có thể yên tâm không để bề ngoài của mình hóa rắn.

Mà lại một khi hóa rắn, thân thể của mình bất kỳ một cái nào bộ vị, đều có thể hóa thành thân binh lợi khí, đơn giản duệ không thể đỡ.

Bất quá hiện tại cỗ lực lượng này vẫn còn có chút nhỏ yếu. Bởi vì Thôi Ngọc vừa rồi thí nghiệm, nếu là muốn để bàn tay hóa rắn, chỉ ít cần mình thể Nội lực lượng chừng phân nửa, nói cách khác, Thôi Ngọc hiện tại coi như điều động toàn bộ lực lượng, tới đa cũng liền là năng để hai tay của mình hóa rắn.

Bất quá Thôi Ngọc cũng rất thỏa mãn, bởi vì loại lực lượng này vận hành ở đâu, chỉ cần lực lượng mật độ đến một cái giới hạn, thân thể của mình bất kỳ một cái nào bộ vị đều có thể tinh hoa, đến lúc đó, Thôi Ngọc có thể trong chiến đấu, tùy ý hóa rắn từng cái bộ vị, chỉ là Thôi Ngọc còn cần thí nghiệm, nhìn nhìn thân thể của mình hóa rắn chỗ cần muốn nhiều ít năng lượng.

Điểm này tuyệt đối không thể lấy qua loa.

Nếu là mình không làm rõ ràng được, đến thời khắc sống còn, hóa rắn thất bại, Thôi Ngọc chỉ sợ cũng không có lần thứ hai thí nghiệm cơ hội.

Lúc này, Thôi Ngọc quyết định về sau mình trái tim bên trong tâm lực lượng, liền gọi tinh lực đi, hóa rắn năng lực, rất chuẩn xác danh tự.

Mà lại đem so sánh với năng lượng ngoại phóng, lưu trong thân thể, hóa rắn thân thể, tính so sánh giá cả càng cao hơn.

Lúc này, Thôi Ngọc mới nhìn hướng đã hóa thành bụi quái xà, tinh tế hồi tưởng đầu này quái xà đáng vẻ, Thôi Ngọc cảm thấy cái này tựa hồ là thượng cổ lúc sau một loại dị thú, tên gọi câu rắn.

Tên như ý nghĩa, loại này Xà hình như rồng, không có sừng không trảo, phần đuôi có hai cái móc, sẵn mỗi thời điểm, cũng chỉ dùng của mình cái đuôi bên trên hai cái móc tập kích con mồi.

Mà lại loại này câu rắn nếu trưởng thành đến thành niên kỳ, cực có số to khoảng mười trượng, tuyệt đối có thể xưng là hung thú.

Chỉ là, loại rắn này Diệt Tuyệt quá sớm, thượng cổ ghi lại cũng không nhiều. Không nghĩ tới, hôm nay mình vậy mà tại nơi này nhìn thấy loại rắn này ấu thể.

Hiện tại, Thôi Ngọc vậy mà đối với nơi này bắt đầu có chút hiếu kỳ.

Nếu là vẹn vẹn giam giữ chỗ của mình, căn bản không đáng tướng mình thả ở loại địa phương này. Bốn phía đều là kỳ dị hình dạng mặt đất, liền Thượng Cổ giống loài đều ra hiện tại nơi này.

Cái này không thể không khiến Thôi Ngọc hiếu kỳ, mình rốt cuộc là ở nơi nào.

Suy nghĩ nhiều vô dụng, Thôi Ngọc vẫn là đi ra ngoài trước tốt.

Không tiếp tục đi tới gần vách núi, xem xét phải chăng còn có loại này câu rắn ẩn hiện, dù sao cái này rắn tốc độ thật sự là quá nhanh mà lại diễn tịch ghi tạc, không giống với cái khác loài rắn, loại rắn này cực kì hiếu chiến, dù cho không phải con mồi, cũng sẽ phát động công kích, bọn hắn nhất tộc bên trong, nếu không phải đến giao phối thời điểm, liền ngay cả đồng loại của mình, đều sẽ đánh nhau chết sống, có thể nói, là loài rắn tên điên.

Cẩn thận thối lui đến trụ cột trước, Thôi Ngọc lần nữa bắt đầu leo lên, trên đường đi Thôi Ngọc chỉ cần phát hiện thân cảnh, đều sẽ dừng lại cẩn thận tới gần vách núi xem xét phải chăng đến đỉnh núi, thế nhưng là mỗi một lần đều thất vọng mà về.

Mà lại Thôi Ngọc có đến vài lần đều gặp được mấy loại chi có thượng cổ lúc sau mới có thể gặp được Độc Xà độc trùng, nếu không phải trước đó gặp được câu rắn, để Thôi Ngọc đề phòng đến cực hạn, chỉ sợ Thôi Ngọc thật muốn cảm.

Đương toàn bộ thể giới đều đen lại,

Thôi Ngọc đỉnh chỉ tiếp tục leo lên.

Cái này khóa quỹ dị cự trên cây, không biết địa phương nào liền dựng dục Độc Xà độc trùng, không để ý liền muốn mệnh vẫn như thế, đến trong bóng đêm, Thôi Ngọc cũng không dám như thế thân kinh thô tiếp tục leo lên.

Dừng ở thân cảnh trước, Thôi Ngọc vận công, thử tiếp tục tu luyện « hoá sinh Đoán Binh quyết ».

Một tầng lại một tầng lực lượng từ Thôi Ngọc trong thân thể phát ra, quay chung quanh tại Thôi Ngọc chung quanh sương mù thật giống như có một trận gió thổi, thỉnh thoảng địa liền từ Thôi Ngọc bên người đẩy ra, sau đó chờ một lúc lại lần nữa tướng Thôi Ngọc bao phủ.

Một đêm Thôi Ngọc đều đang không ngừng thử không cần tâm thần của mình, để lực lượng của mình hình thành trạng thái cố định lò.

Mà ở trong màn đêm, Thôi Ngọc không có phát hiện, từ đại thụ vỏ cây bên trong, đột nhiên toát ra từng cây nhánh cây, chậm rãi bò hướng Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc mặc dù cẩn thận đề phòng Độc Xà độc trùng, nhưng lại chưa từng có nghĩ đến, đại thụ vậy mà cũng sẽ quỷ dị như vậy.

Đương sáng sớm ngày thứ hai, Thôi Ngọc từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, muốn đuổi người một cái, đột nhiên cảm giác thân thể xiết chặt, mình vậy mà không cách nào động đây.

Mở mắt Thôi Ngọc lúc này mới phát hiện, thân thể của mình đã bị vô số cành bao khóa, thật giống như một cái bánh chưng.

Phảng phất cảm thấy Thôi Ngọc gãy dựa, những cành cây này không còn nguy trang. Nhánh cây đoạn trước lúc này thật giống như từng cái cương châm, đâm về Thôi Ngọc thân thể.

Một nháy mắt, Thôi Ngọc quần áo trên người liền trở nên thùng thỉm ngàn lỗ, mắt thấy là xuyên không thành.

Bất quá Thôi Ngọc nhục thân cứng như tinh thiết, cũng không sợ cái này khóa đại thụ vỏ cây yếu hơn nhiều ít, những cành cây này đối nhưng bén nhọn, nhưng là nhất thời vậy mà cũng vô pháp đâm rách Thôi Ngọc làn da.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là cảm giác được toàn thân giống như bị ong vò vẽ đốt đồng dạng, toàn thân nhói nhói.

"A...!"

Quát lên một tiếng lớn, Thôi Ngọc tinh lực vận chuyển, lực khí toàn thân đại nhân hung thủ, bao vây lấy Thôi Ngọc nhánh cây trong nháy mắt liền băng liệt mở, vỡ vụn nhánh cây bốn phía bay ra.

Phảng phất rút cuộc biết Thôi Ngọc lợi hại, không giống mình có thể trêu chọc, còn lại nhánh cây bắt đầu phi tốc lùi về vỏ cây bên trong.

Thôi Ngọc mắt lạnh nhìn đây hết thảy, hẳn luôn cảm thấy cái này khóa đại thụ quý dị, nhưng là một mực cũng không tìm tới quý dị ở nơi nào, hiện tại hẳn rút cuộc biết.

Thôi Ngọc cũng không có đi truy đuổi những cái kia còn sót lại nhánh cây, bởi vì Thôi Ngọc biết, những cành cây này mẫu thể liền là cái này khóa đại thụ, nếu không thể tướng cái này đại thụ nhờ tận gốc, triệt để mẫn diệt, như vậy những cành cây này coi như toàn chặt, cũng vụ sự vô bổ.

Ngay tại đây là, Thôi Ngọc đột nhiên toàn thân lông tơ tạc lập, đột nhiên ngẩng đầu, một cái bóng người màu xanh lục từ trên bầu trời rơi xuống, một cái lợi trao trực tiếp liền xẹt qua Thôi Ngọc ngực.

Thôi Ngọc không chút nào để ý, dù sao mình hiện tại đi ngăn cản đã không còn kịp rồi, một quyền đánh về phía cảm tới thân ảnh, trực tiếp liền đánh vào trên người của đối phương, tướng cái kia bóng người màu xanh lục trực tiếp liền nhập vào thân cây bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284:

Thôi Ngọc hiện tại nắm đầm đến cùng nặng bao nhiêu, liền là Thôi Ngọc mình cũng không cách nào hiểu rõ, nhưng là Thôi Ngọc mình bạch nắm đầm của mình tương đương trọng, chỉ sợ hiện tại liền là Luyện Khí Hóa Thân cao thủ, rắn rần chắc chắn địa nhận một quyền của mình, sợ rằng cũng phải nhận trọng thương.

Kia bóng người màu xanh lục toàn bộ thân thể đều khảm vào đại thụ bên trong, không nhúc nhích.

Thôi Ngọc lúc này mới hảo hảo dò xét đối phương.

Cái này xem xét không sao, trực tiếp trực tiếp liền lên tiếng kinh hô: "Cái này là cái gì đồ vật."

Chỉ gặp thân cây bên trong bóng người màu xanh lục, toàn thân màu xanh bóng, trên thân không có quần áo, bất quá lại nhìn không ra nam nữ, trên cơ thể người tư mật địa phương, bóng loáng một mảnh, vậy mà không có bằng phẳng ngực, chỉ có một ít cơ bắp. Mà da thịt của hắn, lại cho Thôi Ngọc một

loại thực vật cảm giác, may may không giống nhân loại.

Chỉ là gia hỏa này, từ ngoại hình bên trên nhìn, cùng nhân loại thật sự là quá giống.

Chỉ là không có tóc, không có một cái nào đầu, tứ chi, ngũ quan đều có.

Thôi Ngọc sờ lên bị nó bắt được ngực, phát phát hiện mình cũng sớm đã tổn hại quần áo, tại một thảo này dưới, xem như triệt để báo hồng.

Mà trần lộ ra ngoài ngực, năm đạo rõ ràng vết thảo ra hiện tại Thôi Ngọc trước mắt, kia màu xanh tím vết thảo chỗ, nóng bỏng địa đau.

Thôi Ngọc chấn kinh, hẳn cũng không có từ cái này lực sắc quái vật trên thân cảm giác được nửa điểm Nội lực, mà là cái quái vật này thân thể của mình lực lượng.

Thôi Ngọc còn là lần thứ nhất bị người dùng lực lượng cơ thể làm bị thương, cái này không thể không khiến Thôi Ngọc kinh ngạc.

Thôi Ngọc tiến lên một bước, liền muốn hảo hảo tra nhìn một chút đối phương. Ai biết, giống như có lẽ đã hôn mê lực sắc quái vật đột nhiên tỉnh lại.

Nó ngẩng đầu, mở hai mắt ra nhìn về phía Thôi Ngọc.

Chỉ gặp một đôi thủy con ngươi màu xanh lục, lạnh như băng nhìn một cái Thôi Ngọc, trong miệng phát ra bén nhọn tiếng gào thét, liền như là dã thú, một ngụm sắc bén áp chế giống như sắt thép.

"Bành!"

Một tiếng bạo hưởng, cái quái vật này từ bên trong hốc cây thoát ra, nhào về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc mặt không đổi sắc, trước đó ngực bị quái vật này làm bị thương, đó là bởi vì đối phương ẩn nấp quá tốt rồi, đột nhiên xuất hiện công kích, để Thôi Ngọc vội vàng không kịp chuẩn bị.

Nhưng là hiện tại, hai bên đều ở ngoài sáng, Thôi Ngọc cũng sẽ không lại làm cho đối phương đạt được.

Thôi Ngọc Thái Cực quyền dùng ra, một lều một vuốt, liền đem lực sắc quái vật nắm đảm dẫn tới một bên, Thôi Ngọc toàn bộ thân thể liền như là một ngọn núi, vững như bàn thạch, dựa vào tự quyết dùng ra, Thôi Ngọc mượn lực sắc quái vật lực đạo, cả cá nhân liền dán tại lực sắc quái vật trên thân.

Chỉ là vừa mới tiếp xúc, lực sắc quái vật liền phảng phất bị một tòa Đại Sơn đụng vào, lần nữa bay trở về, nhập vào trước đó bên trong hốc cây.

Một kích này, so với trước kia một kích càng thêm đáng sợ.

Lực sắc quái vật lực lượng tăng thêm Thôi Ngọc lực lượng, đây cũng không phải là một cộng một đơn giản như vậy.

Mảnh gỗ vụn bắn ra bốn phía, Thôi Ngọc không có ý định cứ như vậy buông tha đối phương.

Đối phương là địch nhân, kịp thời Thôi Ngọc không giết nó, cũng muốn làm cho đối phương mất đi sức chiến đấu mới có thể dừng tay.

Mà lại, mình hiện tại cần càng thêm thực lực cường đại, vô luận đối phương là cái gì đồ vật, đều không hề nghi ngờ, là cái cường đại quái vật.

Nếu là dùng hoá sinh pháp tương cái quái vật này khí huyết chỉ lực hút đi, Thôi Ngọc cũng không dám tưởng tượng mình rốt cuộc năng đủ cường đại đến mức nào.

Bất quá, nhận một kích này quái vật, cũng không có hôn mê, mà lại giống như cũng không nhận được tổn thương gì, thân thể này thật giống như lợi kiếm, thật nhanh bỏ hướng đại thụ phía trên.

Thôi Ngọc làm sao có thể bỏ qua nó, lập tức liền theo sát phía sau, triển khai truy kích.

Chỉ gặp cái này trên đại thụ, lực sắc quái vật cùng Thôi Ngọc thật giống như như giẫm trên đất bằng, tại trên đại thụ chạy như bay.

Cũng không biết cái quái vật này đến cùng là cái gì đồ vật, Thôi Ngọc ròng rã đuổi một canh giờ, cái quái vật này mới ngừng lại được.

Mà Thôi Ngọc, cũng hai mắt tỏa sáng, lại nhưng đã xuyên qua Vân Vụ, ra hiện tại đại thụ đỉnh chóp.

Mà đỉnh núi cũng ra hiện tại Thôi Ngọc trước mắt.

Lực sắc quái vật tại ngọn cây một cái thân cảnh trước dùng bước, đối Thôi Ngọc gào thét, giống như có lẽ đã khá kiêng kỵ Thôi Ngọc.

Mà Thôi Ngọc trên mặt cũng dâng lên vẻ mặt hưng phấn, bởi vì hẳn cuối cùng đã tới đỉnh núi, có lẽ cái này chính là mình đường ra.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không định buông tha cái này lực sắc quái vật.

Thôi Ngọc hướng về lục sắc quái vật tới gần,

Mà cái này lục sắc quái vật lại một bước cũng không nhường. Mặc dù sau lưng nó cách đó không xa, liền là đỉnh núi, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên, liền có thể đến đối diện, sau đó chạy khỏi nơi này.

Thế nhưng là không biết vì cái gì, cái này lục sắc quái vật tình nguyện cùng Thôi Ngọc một trận chiến, cũng không đi đối diện.

Ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị xuống sát thủ thời điểm. Từng tiếng lệ giòn vang âm thanh, từ đối diện đỉnh núi bên trong truyền ra.

"Mau dừng tay!"

Nghe được thanh âm này, nguyên bản bộ dáng hung ác lục sắc quái vật đột nhiên biến sắc, trở nên ôn nhu, hướng về vách núi đỉnh chớp nhảy một cái, đi vào một cá nhân trước mặt, ngồi xổm tại kia cá nhân bên người.

Thôi Ngọc nhìn lại, phát hiện phát ra âm thanh, chính là một cái niên kỷ ước mười sáu tuổi tà hữu thiếu nữ.

Chỉ gặp nàng cách ăn mặc cổ quái, tựa hồ chính là thượng cổ phục sức, khoác trên người kim mang ngọc, hoa lệ dị thường.

Thôi Ngọc không có có nói chuyện, mà là cẩn thận quan sát một chút thiếu nữ này, phát hiện đối phương chỉ là một cái phổ thông nhân loại, trên thân không có nửa điểm võ giả khí tức, càng không có phát hiện chút nào Nội lực.

Tín niệm nhất chuyển, Thôi Ngọc liền thả người nhảy lên, đi vào thiếu nữ bên người, lạnh lùng hỏi: "Người là ai? Nơi này là địa phương nào?"

Thiếu nữ nghe được Thôi Ngọc tra hỏi, thần sắc ngẩn ngơ, nàng kinh ngạc nhìn xem Thôi Ngọc hỏi: "Người không biết nơi này là địa phương nào?"

Thôi Ngọc có loại mắt trợn trắng xúc động, hỏi: "Không biết, người nói cho ta."

Thôi Ngọc ngữ khí bất thiện, dẫn tới lục sắc quái vật lại là nhẹ răng nhếch miệng.

Thiếu nữ tại lục sắc quái vật trên đầu nhẹ nhàng vỗ, trấn an được về sau, sau đó hướng về bốn phía nhìn một chút, nói ra: "Nơi này chính là Mộc Thần linh, người vậy mà không biết, còn đã thương tìm mộc thụ linh."

Thôi Ngọc nhướng mày, Thôi Ngọc đối Đại Đường cùng chung quanh quốc gia đều hiểu qua, căn bản cũng không có nghe nói qua cái gì thần mộc linh.

Không đợi Thôi Ngọc nói chuyện, thiếu nữ lại nói ra: "Hiện tại không ai, người đi nhanh đi. Nếu là Mộc Thần linh thần vệ phát hiện người, liền gặp. Ta sẽ giúp người trấn an được thụ linh, không cho nó tương sự tình hôm nay nói cho Mộc Thần, người đi nhanh đi."

Thôi Ngọc bất vi sở động, nói ra: "Ta đối với Đại Đường cùng Đại Đường hết thảy chung quanh đều rõ như lòng bàn tay, người không nên nghĩ gạt ta. Ta căn bản là không có nghe nói qua cái gì Mộc Thần linh, nơi này đến cùng là nơi nào?"

"Đại Đường? Kia là địa phương nào?" Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhìn chăm chú thiếu nữ, phát hiện nàng thật không có nói sai, tựa hồ căn bản cũng không có nghe nói qua Đại Đường sự tình.

Thế nhưng là, trên thế giới này, còn có chỗ nào người, không biết thần mộc linh. Thật sự là kỳ quái.

"Nơi này không phải Ngũ Hung điện địa phương sao? Chẳng lẽ Ngũ Hung điện quản nơi này gọi là Mộc Thần linh?" Thôi Ngọc tiếp tục nói bóng nói gió, muốn biết rõ ràng nơi này đến cùng là địa phương nào.

Thế nhưng là thiếu nữ vẫn như cũ mơ hồ, nàng nhìn xem Thôi Ngọc, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Người đến cùng đang nói cái gì, cái gì Ngũ Hung điện. Nơi này là thiên giới Mộc Thần linh."

"Thiên giới!" Thôi Ngọc thanh âm lập tức cao một mảng lớn, hấn ngay ngốc kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285:

"Đây không có khả năng? Nơi này thế nào lại là Thiên giới!" Thôi Ngọc lập tức liền kêu lên.

Cái này thật sự là quá mức hoang đường.

Thôi Ngọc là bị Ngũ Hung điện người bắt được, giam giữ tại không biết tên địa phương. Hiện tại cô gái này vậy mà nói với mình, nơi này là Thiên giới, thực sự buồn cười.

Huống chi, Thôi Ngọc chạy ra động quật, tại nham tương thế giới bên trong, gặp phải họa đầu, từ trong trí nhớ của hần Thôi Ngọc biết được, đối phương cũng là bị Ngũ Hung điện cao thủ bắt được, vậy ở nơi đó.

Hiện tại ngoại trừ nham tương thế giới, vậy mà ra hiện tại Thiên giới. Đây là tại là quá mức buồn cười.

Nếu là trào lên ngày như này đơn giản, như vậy vô số trong năm, Thiên giới chỉ sợ sớm đã kín người hết chỗ.

Thiếu nữ nhìn xem Thôi Ngọc, nghi ngờ nói ra: "Nơi này không phải Thiên giới, còn có thể là ở nơi nào. Chẳng lẽ ngươi không phải người của thiên giới." Đột nhiên, thiếu nữ chính đại con mắt, gạt mình nhìn xem Thôi Ngọc, trên dưới dò xét, hỏi: "Ngươi thật không phải người của thiên giới, chẳng lẽ ngươi là phạm gian người?"

Thiếu nữ sống như thế lớn, mặc dù biết tại thiên giới phía dưới, hoàn toàn chính xác có một cái thế gian. Nhưng là nàng chỉ là từ trong truyền thuyết đã nghe qua, nhưng là cái này còn là lần thứ nhất nhìn thấy một cái hư hư thực thực thế gian nhân loại.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, mặc dù hần cũng đối Thiên giới tràn ngập tò mò, nhưng là hiện tại hần cũng không thể lưu tại nơi này, cho dù nơi này thật là Thiên giới. Đại biểu Trường Sinh hi vọng.

Mà lại, Thôi Ngọc thật rất hoài nghi nơi này là không thật là Thiên giới, không có nguyên nhân khác, thật sự là trước mặt hần thiếu nữ này thật sự là quá mức bình thường.

Thiên giới tại mọi người trong ấn tượng, kia là tiên nhân chỗ ở, thọ cùng Thiên Tề, bất tử bất diệt.

Thế nhưng là, thiếu nữ này rõ ràng liền là một cái không hiểu được tu luyện người bình thường, cùng tiên nhân thật sự là tám đời đều đánh không vào đề.

Thôi Ngọc nhìn Hưong thiếu nữ, hỏi: "Nếu như nơi này thật là Thiên giới, chẳng lẽ ngươi là tiên nhân không thành."

Thiếu nữ phảng phất nghe được cái gì đặc biệt tốt cười sự tình, lên tiếng tùy ý địa cười lấy nói ra: "Tiên nhân. Nơi này thật có, nhưng là đây chẳng qua là trong Thiên Cung số ít người, Thiên giới đại bộ phận đều là phổ thông Thiên Nhân, cũng là sẽ sinh lão bệnh tử. Bất quá ta tộc Mộc Thần, chính là thiên giới một vị tiên nhân, bất quá ta nhưng không có cơ hội nhìn thấy."

Thiên Nhân? Tiên nhân?

Thôi Ngọc hơi tưởng tượng, liền hiểu được.

Mặc dù thế giới khác biệt, nhưng là ở thế giới trước bên trong, thiên địa lục đạo, hoàn toàn chính xác có một cái Thiên đạo, đi hướng Thiên đạo đầu thai linh hồn, lên tiếng liền là Thiên Nhân.

Thiên Nhân tuyệt mỹ, thọ nguyên kéo dài, thế nhưng là vẫn là sẽ chết.

Bọn hần mặc dù ở tại Thiên giới, nhưng là cũng không phải là tiên nhân.

Thế nhưng là, thiếu nữ vẫn là để Thôi Ngọc chấn kinh, nơi này vậy mà thật sự có tiên nhân.

"Ngươi tên là gì? Có thể nói cho ta nghe một chút đi sao?" Thôi Ngọc hỏi.

Hần không có đối thiếu nữ này dùng cường bách thủ đoạn, Thôi Ngọc đó có thể thấy được tâm địa của thiếu nữ này mừi phần đơn thuần, tinh khiết giống như không có chút nào tạp chất. Gặp được hần cái này "Phạm nhân", lòng hiếu kỳ lớn hơn cả lòng cảnh giác.

Thiếu nữ dáng tươi cười như hoa như trăng, để cho người ta chỉ là nhìn thấy nàng dáng tươi cười, tâm liền sẽ bình tĩnh, nàng cười lấy nói ra: "Ta gọi câu mực. Là Mộc Thần nhất tộc, ngươi tên là gì, ngươi là như thế nào đi vào thiên giới. Ngươi thật là phạm nhân sao? ..."

Câu mực nhìn Thôi Ngọc ngoại trừ bắt đầu chấn kinh, bây giờ lại giống như rất là bình thản, cho nên lập tức liền hiện ra ngoại trừ mình hiếu kì Bảo Bảo bản chất.

Thôi Ngọc nhẹ gạt đầu, nhớ kỹ thiếu nữ này gọi là câu mực, là Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân, sau đó cái khác liền đều tự động loại bỏ, không có đi trả lời.

Bất quá câu mực giống như cũng không thêm để ý, lộ ra không tìm không phỉ, gặp Thôi Ngọc không có trả lời mình lời nói, liền trấn an được tìm một mực linh về sau, để mực linh một lần nữa về tới tìm mực bên trong.

Sau đó, câu mực đi đến bên vách núi, từ trong ngực lấy ra một cái lớn chừng bàn tay bạch ngọc bình nhỏ, tướng nắp bình mở ra, tướng bạch ngọc bình

nhỏ bên trong đồ vật ngã xuống.

Chỉ gặp điểm điểm ánh sáng màu xanh lục từ bạch ngọc tiểu trong bình vầy xuống, thật giống như đom đóm, tự động bay về phía tìm mộc, cuối cùng dung nhập tìm mộc bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc mở to hai mắt nhìn, nhìn xem viên kia khóa điểm sáng màu xanh lục, khiếp sợ một câu đều nói không nên lời.

Bởi vì những cái kia điểm sáng màu xanh lục, mặc dù Thôi Ngọc không biết đó là cái gì,

Nhưng là vẫn có thể cảm giác được một cách rõ ràng, cái này mỗi một cái điểm sáng màu xanh lục bên trong, tản ra nồng đậm mộc chi pháp tắc.

Nhất là kia bằng bạc sinh mệnh lực, chỉ là một viên, liền đơn giản so Thôi Ngọc toàn diện bộc phát còn tới kinh người.

Thôi Ngọc hiện tại có chút tin tưởng nơi này chính là Thiên giới, bởi vì loại bảo vật này lại bị một cái bình thường thiếu nữ từ trong ngực tùy ý lấy ra, sau đó vầy xuống.

Nhìn nàng thành thói quen bộ dáng, Thôi Ngọc biết, loại chuyện này, thiếu nữ này đã không là lần thứ nhất làm.

Bạch ngọc bình nhỏ không lớn, nhưng là thiếu nữ rờn rã gần thời gian một nén nhang, thẳng đến bạch ngọc bình nhỏ bên trong không còn có điểm sáng màu xanh lục trút xuống, thiếu nữ mới đưa bạch ngọc bình nhỏ cất kỹ, sau đó quỳ gối bên vách núi, chấp tay trước ngực, trong miệng nhẹ giọng tổ nói gì đó.

Thôi Ngọc tới gần lắng nghe, phát hiện thiếu nữ trong miệng đọc lên đồ vật, chính là một mảnh mười phần tội nghĩa tế văn.

Thôi Ngọc nghe hồi lâu, cũng chỉ là đại khái hiểu, đây là một ngày tế điện tiên tổ tế văn, không có cái gì hữu dụng đồ vật.

Bất quá cũng không thể nói vô dụng, Thôi Ngọc chỉ ít minh bạch, cái này câu mực tựa hồ cũng không hề nói dối.

Tế văn rất dài, câu mực đọc cũng rất thành kính, giống như quên hết bên cạnh mình còn có Thôi Ngọc như thể một cá nhân tồn tại.

Câu mực rờn rã mặc niệm nửa canh giờ, mới từ dưới đất đứng đến, trông thấy Thôi Ngọc còn đứng ở sau lưng mình, kinh ngạc nói ra: "Người làm sao còn chưa đi. Nếu như bị tuần sơn tộc nhân phát hiện, người liền nguy hiểm."

Thôi Ngọc cười một tiếng, nói ra: "Vậy người tại sao muốn ta trốn đâu. Người liền không trách ta xâm nhập các người thánh địa?"

Câu mực nháy nháy mắt, nói ra: "Người cũng không phải hữu tâm."

Câu mực nói đương nhiên, loại này đơn giản tâm tư để Thôi Ngọc yên lặng.

Thôi Ngọc do dự một hồi, hay là hỏi: "Người biết như thế nào hạ giới, trở lại thế gian sao?"

Câu mực lắc đầu, nói ra: "Không biết. Bất quá Thiên giới không tốt sao? Ta nghe tộc trưởng gia gia nói, người của thiên giới đều rất sợ hãi thế gian, nói thế gian có đại khủng bố, lượt thế ô uế, một nhưng chúng ta đi thế gian liền lại cũng không về được."

Câu mực quá mức đơn thuần, Thôi Ngọc căn bản cũng không cần vất óc tìm mưu kế đi lời nói khách sáo, mình hỏi, không có hỏi, câu mực đều triệt để, một mạch toàn nói hết ra.

Chỉ là không qua một lát sau, Thôi Ngọc liền đem mình muốn biết đến sự tình đều hỏi lên.

Cuối cùng Thôi Ngọc nói cho câu mực, mình không biết đường đi ra ngoài.

Câu mực vỗ đầu một cái, cười lấy nói ra: "Khó trách tộc trưởng gia gia nói ta đần, người vô ý lại tới đây, đương nhiên không biết đường đi ra ngoài. Ta biết đạo một đầu đường nhỏ, người đi theo ta, ta đưa người ra ngoài."

Nói, câu mực liền lôi kéo Thôi Ngọc hướng về trong núi một đầu tiểu đường đi tới.

Thôi Ngọc nhìn xem câu mực, mặc dù câu mực một mực biểu hiện mười phần đơn thuần, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là không yên lòng, bởi vì hẳn thực sự gặp quá nhiều ghê tởm, ngay tại lúc này, Thôi Ngọc thực sự không thể tin được bất luận cái gì một cá nhân.

Chương 286:

Đó cũng không phải Thôi Ngọc lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, vô luận là Thôi Ngọc ở kiếp trước, vẫn là hiện tại một thế này, Thôi Ngọc đều gặp quá nhiều Hắc ám, mặc dù đồng dạng có quang minh tồn tại, nhưng là coi là Thôi Ngọc thân phận, những này đẹp tốt đồ vật, luôn luôn cách hẩn lộ ra như vậy xa xôi.

Thôi Ngọc chấp tay sau lưng, đi theo câu mực sau lưng, hai bàn tay khi thì óng ánh sáng long lanh, khi thì hóa thành huyết nhục chi khu.

Hắn nhắm mắt theo đuôi, cẩn thận buông ra cảm giác của mình.

Bất quá đi một lát sau, Thôi Ngọc liền đã để thần kinh của mình nhảy thật chặt, bởi vì chỉ là cái này một đoạn ngắn con đường, Thôi Ngọc cũng cảm giác được thật nhiều địa phương, khiến Thôi Ngọc cảm thấy đại khủng bố.

Câu mực cũng có phải hay không địa quay đầu nói cho Thôi Ngọc, để Thôi Ngọc nhất định phải theo sát, nơi này gặp nguy hiểm, mặc dù không thương tổn tính mệnh, nhưng là nếu là rơi vào, Thôi Ngọc cũng đừng nghĩ như thể thần không biết quỷ không hay rời đi.

Thôi Ngọc vội vàng đáp ứng, nhưng là Thôi Ngọc đã quyết định, chỉ cần có cái gì uy hiếp đến mình dị động, liền sẽ tại trước tiên tướng cái này câu mực đánh chết.

Bất quá may mắn, mặc dù một đường kinh hồn táng đảm, nhưng khi Thôi Ngọc đi theo câu mực ra khỏi núi về sau, Thôi Ngọc mới yên lòng, dọc theo con đường này mặc dù phủ đầy sát cơ, nhưng là Thôi Ngọc cũng không có gặp được nguy hiểm gì, bình yên đi ra núi.

Thôi Ngọc lúc này mới đối thiếu nữ này thả lỏng trong lòng, chỉ ít hiện tại Thôi Ngọc còn chưa phát hiện thiếu nữ này đối với mình có nguy hiểm gì cử động, Tựa hồ không có yếu hại mình tâm tư.

Câu mực nhìn xem Thôi Ngọc, nói ra: "Ta suy nghĩ một chút, mặc dù ta không biết hạ phạm ở giữa con đường, nhưng là tại tộc ta ghi chép bên trong, Thiên giới cùng thế gian vắng lai, đều là từ Nam Thiên môn chường quản, nếu như người thật muốn hạ giới, chỉ có thể trồng cây vào Nam Thiên môn."

Thôi Ngọc cười khổ, hắn không hiểu thấu đi vào Thiên giới, đến mình vì sao lại ra hiện tại Thiên giới đều không có làm rõ ràng, hắn làm sao dám đi Nam Thiên môn.

Mà lại, nói trắng ra là, hắn hiện tại liền là một cái hắc hồ, trốn còn không kịp, lại thể nào trở về tự chui đầu vào lưới.

Thôi Ngọc lúc trước thể nhưng là trông thấy, Nam Thiên môn Thiên Môn thủ vệ, là như thế nào lạnh lùng. Giống Thôi Ngọc loại này khách lên qua sông, Thôi Ngọc không cảm thấy đối phương sẽ về mặt ôn hòa tướng mình đưa đến thế gian.

Xem ra muốn tìm phương pháp khác.

Lần nữa cảm tạ câu mực về sau, Thôi Ngọc liền xoay người rời đi.

Cái này một Thần tộc Thiên Nhân thiếu nữ, liền xem như Thôi Ngọc tại thiên giới một cái mỹ lệ gặp gỡ bất ngờ đi.

Dựa theo câu mực chỉ một cái phương hướng, Thôi Ngọc một đường đi đi qua, cũng trên đường âm thầm dự định mình ngày sau đường. Mà lại, mặc kệ nơi này là không phải Thiên giới, Thôi Ngọc đều phải cẩn thận dò xét một phen.

Bất quá, Thôi Ngọc hiện tại cơ bản đã tin tưởng mình ngay tại Thiên giới.

Không vì những thứ khác, Thôi Ngọc đi nửa ngày, liền đến đến một cái quan đạo một địa phương. Trên đường cũng xuất hiện rất nhiều đi đường Thiên Nhân.

Những này Thiên Nhân mặc dù cũng có thật nhiều người bình thường, không thông tu luyện, nhưng là nhục thân cường đại, mà lại chỉ cần có tu luyện Thiên Nhân, Thôi Ngọc đều có thể cảm giác thực lực của đối phương ít nhất là Luyện Khí Hóa Thần cảnh, nếu là chỉ có cá biệt như thế, Thôi Ngọc còn không kinh ngạc, nhưng là phổ biến đều có loại tu vi này, liền để Thôi Ngọc chấn kinh.

Chỉ là ech ngồi đây giếng, liền có thể biết thiên giới đáng sợ.

Ngắm lại Thánh Hoàng lúc trước còn hùng tâm tráng chí muốn đánh bên trên Thiên giới, cũng cảm giác thật sự là buồn cười.

Vô luận là đơn thể thực lực, vẫn là thực lực tổng hợp, thế gian đều cùng Thiên giới không thể so sánh.

Chỉ là, Thôi Ngọc bắt đầu hiểu kì, vì cái gì thiên giới thực lực đã đã cường đại đến loại tình trạng này, còn muốn đi quấy nhiễu thế gian Vương Triều hưng thay, mà lại từ rất nhiều phương diện, đều in thế gian phát triển.

Cái này khiến Thôi Ngọc thực sự không nghĩ ra.

Nếu là nói Thiên giới sợ hãi thế gian, Thôi Ngọc cảm thấy đây là một chuyện cười, cường đại như cùng Thiên giới dạng này, còn cần đến đi sợ hãi thế gian.

Chỉ sợ chỉ cần điều động một đội Thiên Binh, liền có thể quét ngang thế gian.

Bất quá bây giờ nghĩ những này đều còn có chút nhiều.

Hiện tại Thôi Ngọc một lòng liền là tìm tới trở lại thế gian con đường, hẳn đột nhiên bị tù, cùng thế gian mất đi liên hệ.

Trước đó Thánh Hoàng vẫn lạc, Ngũ Hung điện thực lực cường đáng sợ, càng có Thiên Nhân tham dự, đây hết thảy đều quá mức đáng sợ.

Thôi Ngọc thực đang sợ hãi huynh đệ của mình Lý Trị an nguy.

Thôi Ngọc sẽ không tin tưởng, Ngũ Hung điện chỉ là ám sát Thánh Hoàng liền không lại hành động. Thôi Ngọc tất cần trở về nhắc nhở Lý Trị, cũng đứng tại bên cạnh hắn, cùng hắn cùng chung nan quan.

Cho nên Thiên giới tuy tốt, Thôi Ngọc vẫn là muốn về đến thế gian đi.

Thôi Ngọc đi theo đi ngang qua Thiên Nhân, hướng về không biết tên thành thị đi đến, đoạn đường này, Thôi Ngọc cũng đang âm thầm quan sát những này thiên giới con dân, Thôi Ngọc phát hiện, ngoại trừ bọn hắn người tu luyện, từng cái cao dọa người bên ngoài, cái khác cùng thế gian nhân loại cũng không hề có sự khác biệt.

Không, cũng có sự bất đồng rất lớn.

Tại thế gian, xe ngựa bốn bánh chờ cực kì tiện lợi đồ vật cũng sớm đã phổ cập, nhưng là ở chỗ này, vẫn như cũ lộ ra mùi phần lạc hậu, vận chuyển hàng hóa công cụ, vẫn như cũ là đơn giản xe cút kít.

Mà lại dù cho có một ít giống như là quý tộc xe ngựa trải qua, cũng là cực kì cổ lỗ đến xe ngựa hai bánh, nếu không phải con đường vuông vức, chỉ sợ ngồi tại người ở phía trên, căn bản cũng không có cái gì thoải mái dễ chịu tính có thể nói.

Nhưng là, bọn hắn kéo vận xe ngựa cũng không phải là ngựa, mà là một loại độc giác hai chân thú, có chút giống viễn cổ khủng long, chỉ là hình thể cùng ngựa không xê xích bao nhiêu.

Mà lại, con hàng này cũng là ăn chay.

Bởi vì Thôi Ngọc nhìn thấy, những này tướng mạo hung ác gia hỏa, vậy mà tương đương dịu dàng ngoan ngoãn, đối thì ăn ven đường cỏ dại, lá cây. Mà lại linh tính mười phần, còn hiểu được từ động né tránh người đi đường, nếu là đối phương không có phát phát hiện mình, sẽ còn xa xa phát ra tiếng kêu, nhắc nhở người phía trước né tránh, đơn giản liền là một cỗ toàn tự động không người ô tô.

Thôi Ngọc sợ hãi tiết lộ thân phận, cho nên cũng không có đi nghe ngóng loại thú này tên gọi là gì.

Đuổi đến ba ngày con đường, Thôi Ngọc rốt cục đi tới hẳn đến thiên giới thứ nhất cái thành trì, chỉ là Thôi Ngọc vẫn là bị chấn kinh.

Bởi vì tòa thành phố khổng lồ này cũng không phải là cự thạch lũy thành, mà là một cái cự đại rừng rậm thành thị.

Tất cả nhà lầu, đều là từng khóa to lớn Thương Thiên đại thụ, mọi người tại trên đại thụ mở hốc cây, chung mọi người ở lại sinh hoạt.

Những này đại thụ cũng không cao lớn, nhưng là mười phần tráng kiện.

Thôi Ngọc không rõ, một khắc đại thụ nội bộ cơ hồ đều bị mọc rỗng, ẩn lý thuyết cái này nhưng cây làm sao cũng phải chết. Thế nhưng là ngọn cây vẫn như cũ xanh um tươi tốt, mười phần rậm rạp.

Cả tòa thành thị đều là như thế. Mà lại những này nhà trên cây đều sắp xếp mười phần chỉnh tề, hiển nhiên là có người chuyên môn thiết kế qua.

Mà thành thị trung tâm, là một cái cao lớn trăm trượng đại thụ, chỉ là tại thành thị bên ngoài, Thôi Ngọc liền liếc nhìn, nhìn ra liền chỉ ít mấy trăm mét đường kính.

Thăng đến hiện tại Thôi Ngọc mới chính thức tin tưởng, mình hiện tại liền là tại Thiên giới, mà không phải tại thế gian.

Đã từng Thôi Ngọc cảm thấy mình thực sự một khối khác Đại Đường không biết khổng lồ lục địa, nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc phủ định loại ý nghĩ này, tại thế gian, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại này không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc nhanh chân đi vào thành thị, thể nghiệm lấy cái này giống như truyện cổ tích thế giới bên trong. Điện thoại người sử dụng mời xem đọc,.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 287:

Nói nơi này là truyện cổ tích thế giới, không có chút nào khoa trương, đi tại toà này đại thụ trong thành thị, thật thật giống như đặt mình vào tại một mảnh truyện cổ tích thế giới.

Thôi Ngọc đi trên đường phố, nhìn như trong lúc lơ đãng, lại không buông tha mỗi một chi tiết nhỏ.

Nơi này Thiên Nhân tựa hồ thật không biết cái gì gọi là ưu sầu, trên mặt của bọn hắn treo đều là hạnh phúc mỉm cười, xuất phát từ nội tâm, hào không giả bộ.

Con mắt là tâm linh cửa sổ, Thôi Ngọc rất rõ ràng điểm này, nhiều khi, mọi người đều sẽ thông qua ánh mắt của người khác, đi quan sát cái này cá nhân nội tâm.

Thôi Ngọc cũng hào không ngoại lệ.

Thôi Ngọc không biết, bọn hắn là thật rất hạnh phúc, vẫn giả bộ, bắt quá cái này đều không trọng yếu, đi tại trên đường phố, Thôi Ngọc từ quan sát kỹ cuộc sống của bọn hắn chi tiết.

Mặc dù nơi này lộ ra mười phần nguyên thủy, nhưng là bọn hắn đã đi vào tiền tệ thời đại.

Thôi Ngọc thường xuyên nhìn thấy, bọn hắn dùng một loại kỳ quái tiền tệ tiến hành giao dịch, Thôi Ngọc rất kỳ quái.

Thiên giới lộ ra tương đương lạc hậu, nhưng lại có tiền tiền tiền tệ mậu dịch. Tất cả mọi người, thậm chí ba tuổi hài đồng đều biết tham lam là nguyên tội đạo lý này.

Mà dễ dàng nhất dẫn phát tham lam, liền là tiền, quyền.

Bởi vì vấn đề tiền, dẫn phát mọi người đẩy lòng Hắc ám, loại tình huống này, là bất luận chủng tộc nào đều không cách nào tránh khỏi. Thậm chí một chút ngây thơ tộc đàn động vật bên trong, cũng sẽ có loại tình huống này.

Thế nhưng là ở chỗ này, chỉ ít hiện tại Thôi Ngọc còn chưa phát hiện loại hiện tượng này.

Có lẽ là mình còn không có dung nhập thế giới này, cho nên không có phát hiện đi.

Bắt quá việc cấp bách, Thôi Ngọc liền là phải nghĩ biện pháp lấy tới tiền, dù sao mình cũng là muốn ăn cơm.

Mà cái gì đến tiền tốc độ nhanh nhất, cái khác đừng nói, hiện tại thích hợp Thôi Ngọc phương pháp, chỉ có cướp bóc cùng ăn cắp tới nhanh nhất, bắt quá Thôi Ngọc có chút qua không được trong lòng khám, bắt quá hiện tại mình mười phần sốt ruột, chỉ có thể bí quá hoá liều.

Hắn chậm rãi, giả bộ như hứng hờ dửng dưng, tướng phụ cận địa hình đều chuyển toàn bộ, cũng ở trong lòng vững vàng tướng địa hình ghi ở trong lòng, sau đó trở về một cái sâu ngõ hẻm trong.

Mặc dù nhưng thành phố này tương đương to lớn, nhưng là người lưu lượng cũng không nhiều.

Thế nhưng là Thôi Ngọc cũng không thể trắng trợn địa liền chạy tới trên đường cái đi cướp đoạt.

Trộm, Thôi Ngọc căn bản cũng không có suy nghĩ. Mặc dù mình thực lực không tầm thường, nhưng là trên đường khắp nơi đều là Luyện Khí Hóa Thần võ giả trở lên cao thủ khắp nơi tàn bộ trên đường cái, công nhiên đi trộm, Thôi Ngọc còn không có nghĩ nhanh như vậy liền đi tìm chết.

Đi vào trong ngõ nhỏ, Thôi Ngọc tùy ý tìm tới một cái ẩn nấp địa phương, liền ngồi xuống, hắn muốn ôm cây đợi thỏ.

Chỉ có thể cầu nguyện, hôm nay sẽ có người đi ngang qua nơi này.

Ngõ nhỏ窄 dù rất sâu, đồng thời vắng vẻ, nhưng là trong ngày này nhưng lại có rất nhiều người từ nơi này đi ngang qua. Bắt quá Thôi Ngọc một mực cũng không hề động thủ.

Không vì những thứ khác, đi ngang qua hoặc là cao thủ, hoặc là bên người có cao thủ, một cái duy nhất không biết võ công, là một vị ở tại phụ cận Thiên

Nhân bé con, Thôi Ngọc tuy nghèo đói, nhưng là còn không đến mức đi cướp đoạt từng cái bé con.

Cho nên, biết trời đang chuẩn bị âm u, Thôi Ngọc đi vào thiên giới thứ nhất phá sinh ý, vậy mà còn chưa mở trương.

Mắt thấy ngày liền muốn rơi xuống, Thôi Ngọc thở dài một tiếng, từ trong ngực lấy ra hai cái không biết danh tự hoa quả, đây là tại trên đường chạy tới, tùy ý hái.

"Xem ra, hôm nay lại cần nhờ các ngươi." Thôi Ngọc đem trong tay hoa quả xem như là mỹ vị gà quay, ngón từng ngón lớn.

Loại nước này quả là Thôi Ngọc trên đường nhìn thấy một chút Thiên Nhân hái, nghe tên của bọn hắn gọi tức tức quả, mặc dù danh tự êm tai, bề ngoài toàn thân ủng đỏ, nhưng là hương vị quả thực chẳng ra sao cả.

Ăn ở trong miệng một điểm hương vị đều không có, thậm chí ngay cả quả ướp lạnh nên có chất lỏng đều không có, bắt đầu ăn ngược lại là cùng phơi khô màn thâu không sai biệt lắm.

Cho nên Thôi Ngọc cũng tưởng loại trái cây này gọi là màn thâu quả.

Bất quá loại trái cây này vẫn là rất có thể đỡ đói, lấy Thôi Ngọc hiện tại lượng cơm ăn, ăn được hai cái màn thâu quả, liền có thể ăn no.

Ngay tại Thôi Ngọc bản thân thoải mái thảnh thơi, trong hẻm nhỏ đột nhiên truyền đến bốn năm cá nhân tiếng bước chân, Thôi Ngọc thò đầu ra, lập tức hai mắt tỏa sáng, phát hiện lúc một cái Thiên Nhân nữ tử cùng hai ba cái Thiên Nhân nam tử, nhìn bộ dáng của bọn hắn, vậy mà đều không phải người tu luyện,

Trên thân không có nửa điểm võ giả khí tức.

Hơn nữa nhìn trên người bọn họ quần áo diêm lệ, hiển nhiên giá trị bản thân không ít.

Thôi Ngọc tưởng màn thâu quả nhét vào trong ngực, mà quyền sát chương chuẩn bị cán phiêu lớn.

"Ngao!" Ngay tại Thôi Ngọc chuẩn bị động thủ thời điểm, bên trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, chấn động đến thiên địa mất tiếng.

Thôi Ngọc hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp bên trên bầu trời không biết lúc nào, thêm ra một con to lớn mọc ra cánh thần lân ở trên bầu trời lượn vòng lấy.

Chỉ là thô sơ giản lược nhìn ra, đối phương chỉ ít cũng có bạch mét hơn trường, có thể xưng mười phần to lớn.

Mà lại đối phương cách mình khá là xa, nhưng là thực lực tuyệt đối kinh khủng, Thôi Ngọc chưa hề điều chưa từng gặp qua như thể sinh vật hùng mạnh, mình đã bằng được Luyện Khí Hóa Thần, thậm chí so Luyện Khí Hóa Thần càng khủng bố hơn.

Nhưng là chỉ là đối phương một tiếng rống to, liền để vừa định đứng lên Thôi Ngọc, toàn thân một trận lay động, một lần nữa ngồi vào trên mặt đất.

Mà con kia thần lân, tựa hồ cũng không có bởi vì tiếng hô của mình sinh ra cái gì ý xin lỗi.

Trên người nó cánh không lộ vung vẩy, cả cá nhân liền tốt giống giống như hỏa tiễn, tại thiên không xẹt qua, nhìn bộ dáng của nó, tựa hồ đang hướng về thành thị trung tâm nhất đại thụ phóng đi.

Trong thành thị, đều là to lớn nhà trên cây, cho nên thần lân thân ảnh rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Thôi Ngọc lắc đầu, hiện tại cái này thần lân vô luận muốn làm gì, đều cùng mình không có quan hệ, Thôi Ngọc vốn là tưởng lần này Thiên giới du lịch, xem như là của mình nhân sinh một cái khách qua đường, cũng không muốn, hiện tại liền cùng cái này quý dị thể giới sinh ra quá lớn gặp nhau.

Cho nên khi thần lân từ trước mắt của mình biến mất về sau, Thôi Ngọc liền không tiếp tục để ý, hắn đứng dậy, đột nhiên nhảy ra, quát: "Cướp bóc!"

Một tiếng bạo hồng mặc dù thấp giọng, nhưng là Thôi Ngọc tin tưởng, mình cái này một đẳng đẳng sát khí, tất nhiên có thể làm cho mấy cái kia Thiên Nhân dọa đến tè ra quần.

Thế nhưng là, công việc nguyên vì, đương Thôi Ngọc hô lên hai chữ này thời điểm, vậy mà không có bất cứ động tĩnh gì, vô luận là sợ hãi, vẫn là hét lên, đều không có phát sinh.

Thôi Ngọc nhìn lại, lập tức không còn gì để nói.

Bởi vì chỉ gặp kia bốn cái Thiên Nhân, lúc này đã nằm một mảnh.

Bất quá nghĩ đến Thôi Ngọc cũng không kinh hãi, vừa mới trải qua cự đại thần lân một tiếng rống to, chính là mình đều toàn thân bắt lực, khí huyết sôi trào, đây vậy mê muội.

Mà những này Thiên Nhân, đều không có luyện võ, mặc dù Thiên Nhân thân thể cường tráng, nhưng là dù sao cũng vô pháp cùng võ giả so sánh. Chịu không được kia thần lân một tiếng kêu to, cũng không kỳ quái.

Mặc dù thất vọng, nhưng là Thôi Ngọc cũng không có cái gì thất lạc địa phương, ngược lại hết sức cao hứng.

Dù sao mình không cần bại lộ thân phận.

Không đi quan tâm nhiều như vậy, Thôi Ngọc liền lên trước tướng tiền trên người bọn họ tề tất cả đều thanh chúc sạch sẽ, sau đó nghênh ngang đi ra hẻm nhỏ, vừa tới đến trên đường cái, liền phát hiện, lúc này nguyên bản náo nhiệt trên đường cái, đã khắp nơi đều là ngã xuống hôn mê Thiên Nhân.

Mà rất nhiều Thiên Nhân cao thủ ngay tại cứu chữa.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288:

Thôi Ngọc chấn kinh nhìn trước mắt một màn.

Tại thế gian, võ giả mặc dù rất nhiều, nhưng lại phảng phất cùng người bình thường thân ở hai thế giới bên trong.

Người bình thường không quay về chú ý bọn hắn, người trong võ lâm cũng tận lực không quay về quấy rầy phổ thông bách tính sinh hoạt.

Cùng một mảnh lam thiên hạ hai thế giới, phân biệt rõ ràng.

Nhưng là ở chỗ này, những này Thiên Nhân cao thủ, phảng phất cùng nơi này phổ Thông Thiên người chung đụng rất hòa hợp.

Thôi Ngọc có thể nhìn ra, những này Thiên Nhân cao thủ cứu chữa bách tính cử động rất tự nhiên, là tự phát.

Nơi này không có người chỉ huy, tất cả cao thủ đều tại hết sức cứu chữa bên người mỗi một cái hôn mê phổ Thông Thiên người.

Thôi Ngọc một nháy mắt, liền phảng phất thấy được mình vẫn luôn đang nỗ lực trong tưởng tượng thế giới, rất đẹp.

Đường cái rất rộng rãi, một chút liền có thể nhìn thấy trong thành thị viên kia đại thụ. Mà lúc này, chỉ gặp đại thụ bên cạnh, một con to lớn thần lân vuốt cánh, trong miệng càng không ngừng phun ra cái này từng đạo hỏa trụ, tựa hồ muốn phá hủy cái này cái cự đại thần thụ.

Nhưng là, cái này khóa thần thụ hiển nhiên tương đương không tầm thường. Thần lân trong miệng phun ra hỏa trụ cũng không có cho cái này thần thụ tạo thành tổn thương chút nào.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện, tại trên thần thụ, xuất hiện rất nhiều Thiên Nhân, chỉ gặp bọn họ đứng tại thần trên cây, di chuyển nhanh chóng, trợ giúp thần thụ ngăn cản thần lân hỏa trụ. Lúc này mới không có để thần thụ đụng phải hỏa điểm công kích.

Mà thần lân tựa hồ vô cùng kiên kỵ những này Thiên Nhân, không dám quá phận tới gần, thế nhưng là mình hỏa trụ lại cảm những này Thiên Nhân như thế nào, gấp càng không ngừng ở chung quanh xoay quanh.

"Ngao!"

Thần lân mười phần sốt ruột, lần nữa phát ra một tiếng rống to.

Không lộ sóng âm, lấy thần lân làm trung tâm bốn phương tám hướng tán đi.

Thôi Ngọc tập trung ý chí, chuẩn bị bắt đầu ứng phó cái này gầm lên giận dữ.

Vừa rồi Thôi Ngọc sợ dĩ không có đón lấy thần lân rống to, kia là mình không có chú ý đối phương, không có chút nào phòng bị.

Nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc cảm thấy thần lân gầm rú thanh âm mười phần đáng sợ, liền là võ lâm tuyệt học Sur Tử Hồng, tại trước mặt của nó, cũng muốn âm thầm phai mờ.

Bất quá Thôi Ngọc cũng vẫn là có thể tùy tiện đón lấy, dù sao cái này gầm rú thanh âm cũng không phải là đặc biệt nhằm vào mình, đây chẳng qua là dư ba mà thôi.

Ngay lúc này, Thôi Ngọc bên người đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, một cái Thiên Nhân đã ra hiện tại bên cạnh hắn, một cái tay khoác lên Thôi Ngọc trên bờ vai.

Thôi Ngọc hãi nhiên thất sắc, đối phương là thế nào nhích lại gần mình, thẳng đến cái tay kia đặt ở trên vai của mình, Thôi Ngọc mới cảm giác được sự tồn tại của đối phương, về sau mới truyền đến tiếng xé gió.

Tốc độ này, là đáng sợ cỡ nào.

Không đợi Thôi Ngọc điều kiện phản kích, một đạo giọng ôn hòa từ Thôi Ngọc bên người truyền đến.

"Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cho liệt diễm thần lần tiếng kêu làm bị thương ngươi."

Nghe được câu này, Thôi Ngọc mới toàn lực đã ngừng lại mình chuẩn bị đánh phía đối phương nắm đấm. Tay trái đã hóa thành hồng ngọc nắm đấm, cũng lần nữa khôi phục trở thành màu da.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía cái này Thiên Nhân, phát hiện đối phương chỉ có hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, một thân lục sắc chất gỗ giáp trụ, để hắn nhìn, uy phong凛凛.

Mà lúc này, Thôi Ngọc cũng nhìn thấy, trên đường phố không biết lúc nào, thêm ra rất nhiều cùng người trẻ tuổi này giống nhau y hệt người, đồng dạng mặc loại này chất gỗ giáp trụ, ra hiện tại đường đi mỗi một chỗ.

Thôi Ngọc tâm tư nhanh quay ngược trở lại, những người này xem ra liền là tòa thành thị này lực lượng vũ trang.

Không tiếp tục đi lý sẽ cái này cá nhân, mặc dù Thôi Ngọc mười phần muốn từ trên người của bọn hắn thám thính một chút tình báo, nhưng là hiện tại hiển nhiên không phải lúc.

Bên trên bầu trời, liệt diễm thần lần phát ra tiếng rống giận dữ âm về sau, đột nhiên cúi người phóng tới thần thụ.

Nhìn hắn xung kích phương vị, vậy mà chỉ có rất ít mấy cái Thiên Nhân.

Do dự khoảng cách thực tế quá xa, Thôi Ngọc không cách nào biết được đối phương là tại cảnh giới gì. Bất quá có thể thủ vệ trong thành thị thần thụ, thực lực của đối phương cũng không thấp.

Chỉ gặp mấy cái kia Thiên Nhân nhìn thấy liệt diễm thần lần xông về phía mình, chẳng những không tránh, ngược lại đột nhiên từ thần thụ bên trên nhảy ra ngoài. Giống như từng đạo mũi tên, phóng tới giữa không trung liệt diễm thần lần.

Mà nguyên bản phẳng phát giống như hòa tiễn, lao xuống nghĩ thần thụ liệt diễm thần lần, đột nhiên cất cao,

Vậy mà tránh đi mấy cái kia Thiên Nhân, bay về phía mặt khác một bên.

Mà mấy cái kia nhảy ra ngoài Thiên Nhân, lập tức mất trọn tròn, bọn hắn là võ giả, không phải thần, không có năng lực phi hành, chỉ có thể mất lom lom nhìn mình từ bên trên bầu trời rơi xuống.

Liệt diễm thần lần thấy cảnh này, tại bên trên bầu trời phát ra từng đạo tiếng kêu chói tai, bất quá lần này, thanh âm này chỉ là phổ thông tiếng kêu, cũng không có sóng âm truyền đến.

Bất quá Thôi Ngọc nghe được liệt diễm thần lần tiếng kêu, không biết thế nào, Thôi Ngọc luôn cảm thấy cái này thần lần trong tiếng kêu tràn đầy nụ cười trào phúng.

Cũng không lâu lắm, liền truyền đến vài tiếng to lớn tiếng nổ vang, liền ngay cả đại địa đều liên tục truyền đến chấn động.

Xem ra mấy cái kia Thiên Nhân té cũng không thanh.

Liệt diễm thần lần bắt chước làm theo, lần nữa triển khai lao xuống, phóng tới mấy cái rải rác Thiên Nhân.

Chỉ là tình cảnh vừa nãy, hiển nhưng đã triệt để chọc giận những cái kia còn tại trên thần thụ Thiên Nhân.

Bất quá, vô luận vừa mới xảy ra chuyện gì, bọn hắn cũng không thể chỉ là ngốc ngốc chờ lấy.

Có lẽ tu vi của bọn hắn rất cao, nhưng là liệt diễm thần lần tuyệt đối không phải kẻ yếu, găm lên giận dữ liền có thể đánh ngã nhiều người như vậy, tuyệt đối là một cái đáng sợ tồn tại.

Nhưng là rất hiển nhiên, những này Thiên Nhân tuyệt đối không phải đồ đàn.

Đương liệt diễm thần lần lần nữa biến hướng thời điểm, mới vừa vận bay ra một nửa, thần thụ trên cành cây, đột nhiên hiện ra một đại môn, một cái già nua Thiên Nhân đang đứng ở trong đó.

Ngay tại liệt diễm thần lần reo hò gầm rú thời điểm, vừa vượn bay đến cái này Thiên Nhân trước mặt.

Chỉ gặp cái này lão Thiên Nhân trong nháy mắt biến mất, đương xuất hiện thời điểm, đã đến thần lần phía sau lưng.

Một cái cự đại lỗ máu ra hiện tại liệt diễm thần lần trên thân thể, rờn rã có một cá nhân lớn nhỏ.

Lại là bị vừa rồi lão già, dùng thân thể bắn thùng liệt diễm thần lần to lớn thân thể.

Thần thụ bên ngoài, lập tức liền rơi ra huyết vũ.

Liệt diễm thần lần thân thể không lồ, như thể lớn thân thể, trong cơ thể hần huyết dịch như thể nào lại thiếu.

Kia phun ra huyết dịch, giống như một đạo thác nước, úy vi trắng quan.

Lão già kia đối với mình tạo thành một kích, tựa hồ cũng không kinh hãi cùng ngoài ý muốn, chỉ gặp hần lẳng không quay người, lần nữa lẳng không chém ra một kích cổ tay chặt, lập tức, một cái dài ước chừng mười mấy thước đao khí lập tức liền bỏ vào liệt diễm thần lần phía sau lưng.

Liệt diễm thần lần dày đặc làn da, lộ ra mười phần cứng cỏi, thế nhưng lại không cách nào ngăn cản một kích này to lớn đao khí, đương đao khí bỏ tới liệt diễm thần lần phía sau lưng thời điểm, lập tức da tróc thịt bong, bị đánh mở một cái dài mười mấy mét vết thương khổng lồ.

Liệt diễm thần lần rên rỉ một tiếng, cánh khổng lồ điên cuồng đập động. Thân thể tốc độ đột nhiên gia tăng, nhanh như thiểm điện.

Khiến cho Thiên Nhân lão già tiếp xuống mấy đạo công kích thất bại.

Thiên Nhân lão già ở trên bầu trời nhìn xem khoảng cách càng ngày càng xa liệt diễm thần lần, thở dài bất đắc dĩ một tiếng, từ trên bầu trời rơi xuống.

Bị đột nhiên tập kích, bị thương nặng liệt diễm thần lần, lạnh lùng quét mắt một lần to lớn thần thụ, cánh đong đưa, tìm lai lịch rồi đi.

Đương bay qua Thôi Ngọc trên không thời điểm, Thôi Ngọc cái này mới có thể thấy rõ đầu này cự đại thần lần đáng vẻ.

Hoàn toàn chính xác uy vũ bất phàm, bất quá nhất khiến Thôi Ngọc giật mình là cái này liệt diễm thần lần trên thân lít nha lít nhít che kín vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289:

Kia từng đạo vết sẹo, giống như trần đầy khe rãnh bùn đất địa, chỉ có một ít lè tè hoàn hảo làn da, cũng bị những này vết sẹo cắt đứt ra thành rất nhiều khối, để cho người ta nhìn đã cảm thấy cái này thần lần mười phần đáng thương.

Đương liệt diễm thần lần biến mất ở chân trời về sau, Thôi Ngọc mới quay đầu nhìn về phía bên người lục sắc chiến giáp tuổi trẻ Thiên Nhân, nói ra: "Cám ơn người."

Kia Thiên Nhân gật đầu cười, nói một câu không khách khí, liền chuẩn bị quay người rồi đi.

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn hần một cái, nói ra: "Người tên là gì, có thể nói cho ta biết không?"

Thôi Ngọc cảm thấy, loại cơ hội này cùng một cái cao thủ như vậy kết bạn, thực sự không thể bỏ qua.

Thế giới bí mật bình thường đều là nắm giữ tại số ít người trong tay, những người này hoặc là thực lực cường đại, hoặc là quyền lợi cường đại.

Đối phương có thể để cho mình không kịp phản ứng liền ra hiện tại bên cạnh mình, tuyệt đối liền là thực lực cường đại một bộ phận người. Có lẽ có thể từ trên người hần thăm dò một chút thế giới này.

Thiên Nhân tựa hồ không muốn quá nhiều, cười lấy nói ra: "Ta gọi câu minh."

Thôi Ngọc cười đi đến bên cạnh hần, hỏi: "Có thể hay không nói cho ta con kia thần lần là chuyện gì xảy ra?"

Câu mình nghe được Thôi Ngọc hỏi như vậy, hiển nhiên có chút giật mình, hần quan sát tỉ mỉ Thôi Ngọc, lúc này mới phát hiện, Thôi Ngọc trên người phục sức cùng bọn hắn rất không giống nhau, lập tức cái này ôn hòa thiếu niên trong mắt bắt đầu phóng xạ ra ánh mắt tò mò, nói ra: "Người là đến từ ngoại giới?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, loại chuyện này căn bản là không có cách giấu diếm, coi như Thôi Ngọc mặc vào phục sức của bọn họ, tại ở bề ngoài nhìn không ra, chỉ cần tùy ý trò chuyện một đoạn thời gian, bọn hắn vẫn là sẽ phát hiện Thôi Ngọc cùng bọn hắn khác biệt.

Chủ yếu nhất là, người nơi này, trên thân đều có một loại đặc biệt mùi khác, đây là Thôi Ngọc không có.

Nhìn thấy Thôi Ngọc trả lời khẳng định, câu mình một mặt chấn kinh, hần nhìn một chút, phát hiện bởi vì thần lẫn đã đi, chung quanh tựa hồ cũng không có chuyện gì gấp, tại là hướng về phía một vị cùng hắn đồng dạng mặc áo giáp người nói cái gì, lại lần nữa đi vào Thôi Ngọc bên người, cười lấy nói ra: "Ta mời ngươi uống rượu!"

Nói, câu mình liền lôi kéo cái này ngay cả danh tự cũng không biết người, đi một nhà đại thụ quán rượu.

Đến quán rượu, câu mình lúc này mới nhớ tới, còn không có hỏi thăm Thôi Ngọc tính danh, liền hỏi: "Người tên là gì."

"Thôi phán!" Thôi Ngọc thuận miệng nói.

Thôi Ngọc không biết mình đi vào Thiên giới, là bởi vì ngoài ý muốn, vẫn là có người có ý khác, cho nên Thôi Ngọc không dám tưởng mình thật là danh tự nói ra, chỉ là thuận miệng nói một cái tên.

"Họ Thôi? Người quả nhiên không phải Mộc Thần giới người, người là đến từ chỗ nào? Hỏa Thần giới? Thủy Thần giới? ..." Câu mình lưu loát nói ra một đồng địa danh, nghe được Thôi Ngọc đều choáng.

"Ta không biết!" Thôi Ngọc nói, trong mắt nguy trang thành mười phần đau thương đáng vẽ.

Quả nhiên, câu mình lập tức liền nhìn ra Thôi Ngọc là cái có "Cố sự" người, hỏi: "Ta có thể nhìn ra người bị thương, người là có chuyện gì không?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta không biết mình đến từ nơi đâu. Tại ta lúc còn rất nhỏ, liền tao ngộ một trận đại nạn, lúc ấy ta hôn mê đi qua, lọt vào một dòng sông bên trong, chờ ta tỉnh lại thời điểm, liền đã tại ngoại giới, muốn tìm được cố hương của mình, nhưng lại không cách nào tìm tới. Đã nhiều năm như vậy, ta lưu lạc thiên nhai, thế nhưng là cố hương luôn luôn xa không thể chạm."

Thôi Ngọc thuận miệng bịa chuyện. Hắn phát hiện cái này người của thiên giới, đều đơn thuần đáng sợ, nếu là bọn hắn tại thế gian, chỉ sợ sẽ là bị người bán đều muốn thay người khác kiếm tiền.

Câu mình rất đồng tình Thôi Ngọc tao ngộ, càng không ngừng an ủi Thôi Ngọc.

Nhất sau nói ra: "Quê hương của người danh tự là cái gì, có lẽ ta có thể giúp người."

"Không nhớ rõ. Bất quá..." Thôi Ngọc lời nói bên trong mang theo chần chờ, nói đạo bên miệng, làm thế nào cũng không nói.

Lần này, a câu mình lo lắng, hỏi: "Thế nào. Có chuyện gì không thể nói sao?"

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Ta còn nhớ rõ manh mối rất ít, liền là tại quê hương của ta, tựa hồ có một đầu thông hướng thế gian con đường, gia tộc của ta liền là phụ trách trấn thủ con đường này người."

"

Thôi Ngọc, khiến câu mình rất là chấn kinh, hần giật mình nhìn Thôi Ngọc, cuối cùng trên mặt nổi lên sùng bái thần sắc.

Câu mình nói ra: "Nguyên lai người là thủ hộ thần nhất tộc. Thật sự là quá thần kỳ."

Thiên giới thần minh phong phú, tộc nhân của bọn hắn cũng đều dựa theo bọn hắn Tổ thần, phụ trách thiên giới các loại sự vật.

Mà thủ hộ cái này chức trách, là thủ hộ thần nhất tộc phụ trách, bọn hắn trời sinh cường đại, từ trước thần bí, rất nhiều thiên giới hiểm địa cùng nguy hiểm trách nhiệm đều là từ bọn hắn phụ trách.

Vì thiên giới hòa bình, thủ hộ thần nhất tộc hi sinh rất nhiều người, tại thiên giới địa vị tương đương cao.

Nghe được Thôi Ngọc khả năng liền là thủ hộ thần nhất tộc người, câu mình nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt liền càng thêm thần thiết.

Bất quá câu mình cũng có nghi hoặc, hỏi: "Mặc dù ta chưa đi ra Mộc Thần giới, nhưng là ta đối Thiên giới các tộc đều khá hiểu. Thế nhưng là thủ hộ thần nhất tộc có vẻ như không có họ Thôi a."

Thôi Ngọc mặt không đổi sắc, nhưng là nhưng trong lòng kêu to hồng hét. Bất quá, mặc dù Thôi Ngọc không biết thiên giới Thiên Nhân đơn thuần như vậy, là bởi vì đối phương là Mộc Thần nhất tộc, vẫn là tất cả Thiên Nhân đều như vậy, nhưng là, bây giờ đối phó những này người đơn thuần, Thôi Ngọc lại không chút nào lo lắng cho mình lại bởi vì hoang ngôn mà bị vạch trần.

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, nói ra: "Ta sớm liền nghĩ không ra mình dòng họ, tên chữ đều là thu dưỡng ta một cái lão Thiên Nhân nổi lên. Bằng không ta sớm liền có thể căn cứ tên của mình, tìm tới quê hương của mình."

Nghe được Thôi Ngọc giải thích như vậy, câu mình giật mình, cảm thấy mười phần có đạo lý, vừa rồi đối Thôi Ngọc dâng lên một chút nghi hoặc, lập tức liền ném sau óc.

Câu mình nhẹ toát rượu trái cây, cau mày hướng về mình ở trong sách cổ ghi lại sự tình, nói ra: "Thiên giới quá mức uyên bác, từng cái thần minh phía sau đều có một cái không lồ tộc đàn, cho nên ta cũng vô pháp xác nhận tất cả thủ hộ thần nhất tộc tín tức. Bằng không dạng này, ta dẫn người đi chúng ta Mộc Thần nhất tộc truyền thừa nhà trên cây, ở trong đó ghi chép Thiên giới tất cả tín tức, nói không chừng có thể tìm được quê hương của người."

Thôi Ngọc hai mắt tỏa sáng, hỏi: "Ta có thể đi sao?"

Đạt được câu mình trả lời khẳng định, Thôi Ngọc lập tức đại hi, thật sự là ngoài ý muốn kinh hi.

Hắn không nghĩ tới, loại này địa phương trọng yếu, mình vậy mà có thể đi vào.

Cơm nước no nê về sau, câu mình liền dẫn đầu Thôi Ngọc hướng về trong thành thị viên kia to lớn thần thụ đi đến.

Mà Thôi Ngọc càng là trong lòng long đong, cái kia trước đó cùng liệt diễm thần lần đại chiến Thiên Nhân lão giả thực tế quá qua kinh khủng, không phải do Thôi Ngọc không cẩn thận.

Trên đường đi, câu mình càng không ngừng hỏi thăm Thôi Ngọc các loại liên quan tới hắn "Quê quán" tín tức, câu nói rõ phải căn cứ Thôi Ngọc những ký ức này, hảo hảo địa ở trong sách cổ tìm kiếm Thôi Ngọc quê hương.

Hoang ngôn là không thể thừa nhận thì nghiên cứu cùng truy tra, trên đường đi câu mình vấn đề, rất nhiều đều để Thôi Ngọc không cách nào trả lời, nếu không phải Thôi Ngọc có nhanh trí, dùng các loại biện pháp lắt lư đi qua, chỉ sợ người còn chưa tới trung tâm thần thụ, liền đã thân phận bại lộ.

Bất quá may mắn, cuối cùng vẫn là bị Thôi Ngọc cho tròn đi qua, mà lại Thôi Ngọc nói bóng nói gió, càng là từ câu mình trong miệng, moi ra rất nhiều thiên giới thường thức vấn đề.

Đương Thôi Ngọc đi vào dưới cây thần phương thời điểm, lập tức liền bị cái này thần thụ hùng vĩ chiết phục, đứng tại cái này thần thụ phía dưới thời điểm, Thôi Ngọc mới hiểu được, cái này thần thụ đến cỡ nào to lớn, đứng ở phía dưới, Thôi Ngọc cảm giác mình nhỏ bé giống như một con kiến, phảng phất một hạt bụi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290:

Đối với Thôi Ngọc loại này bộ dáng, câu mình giống như có lẽ đã nhìn lắm thành quen, không cảm thấy kinh ngạc, nhìn thấy Thôi Ngọc vẫn là chỗ tại trong lúc khiếp sợ, câu mình thẳng đến Thôi Ngọc mình từ trong rung động tỉnh lại, mới dẫn dắt Thôi Ngọc đến gần thần thụ.

Xuyên qua một cái cự đại đại môn, Thôi Ngọc đi đến bên trong, mới phát hiện, cái này đại thụ bên trong có động thiên khác.

Vừa tiến vào thần thụ, liền là một cái cực kì căn phòng thật lớn, bên trong các loại Thiên Nhân văng lai không thôi, vậy mà so đường đi cũng còn muốn náo nhiệt.

Thôi Ngọc vừa đi, một bên theo miệng hỏi.

"Vừa rồi chúng ta đón thêm bên trên, nhìn thấy cái kia đại thần lần, nó tại sao muốn công kích thần thụ đâu?"

Câu mình cũng không giấu diếm, thở dài một tiếng, nói ra: "Cái này cũng là không có biện pháp. Mười mấy năm trước, không biết chuyện gì xảy ra, đã dẫn phát thú triều, lúc ấy chúng ta thành thị vừa vặn cản trở lũ dã thú con đường, vì bảo vệ thành thị, chúng ta bắt buộc đi cùng di chuyển dã thú phát sinh chiến đấu, rất nhiều dã thú chết ở ngoài thành. Mà lúc đó, cái này liệt diễm thần lần là một đội, công chết tại ngoài thành."

"Sau đó thì sao?" Thôi Ngọc tiếp tục truy vấn.

Đến không phải Thôi Ngọc đâu đến cỡ nào quan tâm cái này thần lẫn cố sự, hần chỉ là tùy ý tìm lý do, đến phân tán câu minh lực chú ý.

Dù sao Thôi Ngọc cũng không phải là người của thiên giới, từ bước vào nơi này bắt đầu, Thôi Ngọc liền phát hiện, nơi này càng giống một tòa thành trung chi thành, Thôi Ngọc không cách nào hiểu rõ, nơi này bất kỳ tin tức gì, cho nên sợ mình ở nơi nào lộ ra để câu minh sẽ sinh ra hoài nghi cử động.

Mà hỏi thăm hần liệt điểm thần lẫn sự tình, chính là vì đề câu minh tương tất cả tinh thần chuyển dời đến trong chuyện này, từ đó phân tán sức chú ý cho đối phương.

Thôi Ngọc không biết làm là như vậy không là đúng, nhưng là cẩn thận chạy được vạn năm thuyền.

Thôi Ngọc từ đầu đến cuối tin tưởng một câu, trên thế giới này không có như vậy nhiều ít đồ đàn, người thông minh rất nhiều, nhưng là càng nhiều hơn chính là thông minh quá sẽ bị thông minh hại người.

Tự tin là chuyện tốt, nhưng là quá phận tự tin cũng không phải là chuyện tốt.

Cho nên Thôi Ngọc phong cách hành sự, lớn mật mà cẩn thận, chú ý mình rất nhiều nhỏ bé chi tiết, phòng ngừa xuất hiện chỗ sơ suất.

Hai cá nhân một bên cạnh nói chuyện, một bên đi xuyên qua thần thụ bên trong.

Mà Thôi Ngọc cũng từ câu minh trong miệng hiểu rõ liệt điểm thần lẫn sự tình.

Liệt điểm thần lẫn, sinh hoạt tại miệng núi lửa, trời sinh có thể nuốt nôn hỏa diễm, đồng thời bạn lữ của bọn hần, cả đời chỉ có một cái.

Cho nên khi công liệt điểm thần lẫn vẫn lạc tại nơi này thời điểm, mẫu cái này liệt điểm thần lẫn cũng không tiếp tục đi theo thú triều rời đi, mà là lưu tại nơi này, thỉnh thoảng liền xuất hiện, sau đó công kích trong thành thị thần thụ.

Phảng phất chết đầu óc, liền là quyết định nơi này. Ngược lại là trong thành thị Thiên Nhân, tựa hồ cũng sớm đã không cảm thấy kinh ngạc.

Liệt điểm thần lẫn tiếng kêu, mười phần đáng sợ, nhưng là nó chưa hề đều không có chủ động đi đồ sát Thiên Nhân, cho nên thời gian lâu dài, những này mộc Thần tộc Thiên Nhân nhóm, theo không lại thế nào phản ứng nó.

Mỗi khi đối phương đến xâm chiếm, bọn hần liền đem liệt điểm thần lẫn cùng tôn thương, sau đó làm cho đối phương đi về nghỉ thời gian mấy tháng.

"Vì cái gì không giết nó, ngộ nhờ ngày nào hần bắt đầu tập kích phổ Thông Thiên người đâu?" Thôi Ngọc nghi ngờ hỏi.

Từ chuyện đã xảy ra hôm nay đến xem, mộc Thần tộc Thiên Nhân không phải là không có có thể đánh chết đối phương cao thủ, nhưng là bọn hần lại phóng túng đối phương thường xuyên đến hồ nháo.

Câu minh thờ dài một tiếng, nói ra: "Ai nói chúng ta không nghĩ, thế nhưng là chúng ta là Mộc Thần nhất tộc người, trời sinh sợ lửa, mà liệt điểm thần lẫn liền ở tại miệng núi lửa bên trong, chúng ta cầm đối phương không có biện pháp nào."

"Mà lại." Câu minh tiếp lấy nói ra: "Mà lại, lúc trước những cái kia phi hành mãnh thú, cũng không phải chúng ta Mộc Thần nhất tộc người chém giết, mà là đương thú triều phát sinh thời điểm, dù cho chạy tới thủ hộ thần nhất tộc tộc nhân hạ thủ."

Thôi Ngọc trông mắt hơi híp, tương câu nói sau cùng nhớ ở trong lòng.

Thủ hộ thần nhất tộc, Thôi Ngọc đã không là lần thứ nhất từ câu minh trong miệng nghe được.

Kết hợp câu minh, tựa hồ cái này thủ hộ thần nhất tộc mười phần cường đại.

Đón lấy, câu minh liền bắt đầu đem hần nghe nói lúc trước một trận chiến quá trình nói cho Thôi Ngọc nghe.

Thôi Ngọc càng nghe càng cảm thấy cổ quái.

Dựa theo câu minh nói, thủ hộ thần nhất tộc rất ít tại Thiên giới hành tẩu, bọn hần thần chức chính là thủ hộ, phần lớn đều là ẩn cư hoặc là ở tại địa phương trọng yếu. Sẽ rất ít ra hiện tại phổ Thông Thiên mặt người trước.

Huống hồ, câu minh cũng đã nói, lúc trước thú triều bộc phát thực sự đột nhiên, để Mộc Thần nhất tộc không có chút nào chuẩn bị.

Mà lúc đó, xuất quỷ nhập thần thủ hộ thần nhất tộc, vậy mà lập tức liền ra hiện tại Mộc Thần nhất tộc trước mặt, trợ giúp bọn hần chống cự thú triều.

Cái này rõ ràng liền có vấn đề.

Thôi Ngọc rất hoài nghi, từ hần tiếp xúc Thiên Nhân đến xem, đối phương tương đương thông minh, chỉ là rất nhiều tâm tư người đơn thuần.

Thế nhưng là liền là Thôi Ngọc người ngoài này, không đi truy đến cùng, chỉ là vèn vèn nghe được những này kể ra, liền có thể phán đoán cái này thú triều phát sinh tuyệt đối không đơn giản, thế nhưng là bọn hần nhưng thật giống như không có phát hiện.

Không đúng, bọn hấn không phải là không có phát hiện, bọn hấn đã chỉ là không đi đâm thủng tầng này giấy cửa sổ mà thôi.

Lúc này, câu minh đột nhiên dừng bước, cười đối Thôi Ngọc nói ra: "Đi vào đi, nơi này chính là chúng ta truyền thừa nhà trên cây."

Thôi Ngọc nghi hoặc, ở trước mặt hấn chỉ là một cái phổ thông cửa gỗ, xem ra cũng không phải cái gì lớn gian phòng, bọn hấn là làm sao có thể làm truyền thừa nhà trên cây đâu.

Cửa phòng bị từ từ mở ra, Thôi Ngọc một bước bước vào, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, phát phát hiện mình đang đứng tại một cái không gian thật lớn bên trong.

Một nháy mắt, Thôi Ngọc thậm chí có một loại, trở về hệ thống không gian ảo giác.

Chỉ gặp đây là một cái cực lớn đến không cách nào tưởng tượng thể giới, từng dãy giá sách ngay ngắn trật tự.

Thôi Ngọc hơi dò xét, phát hiện nơi này quả nhiên thật là một cái cỡ nhỏ không gian. Bởi vì cái này "Thư viện" diện tích thật sự là quá lớn, cực đối đã siêu việt nhà trên cây đường kính.

Mà lại Thôi Ngọc có thể nhìn thấy, vô số địa bé con ngay tại từng dãy trước kệ sách xuyên thẳng qua.

Thôi Ngọc chỉ là ở chỗ này hơi đi vòng vo một chút, phát hiện không gian lớn như vậy bên trong trong hội, ngoại trừ hấn cùng câu minh bên ngoài, cũng chỉ có lẻ tẻ mấy cái Thiên Nhân ở chỗ này.

Mà càng nhiều, lại là từng cái chỉ có mười tuổi khoảng chừng thiếu niên Thiên Nhân.

Thôi Ngọc có chút mất tròn, câu minh tựa hồ minh bạch Thôi Ngọc ý tứ. Hấn đang hoài nghi, nơi này đến cùng là điển tịch nhớ ghi lại trọng yếu địa phương, vẫn là nhi đồng chủ thể nhạc viên.

Câu minh không hảo ý địa nói ra: "Nơi này là truyền thừa địa, bình thường đều là mười tuổi khoảng chừng Thiên Nhân, tiến vào trong tiệm sách, mà trưởng thành Thiên Nhân cũng rất ít lại tới đây. Trừ phi gặp không biết rõ sự tình, tới đây tìm kiếm đáp án."

Thôi Ngọc lúc này mới chợt hiểu, khó trách ở chỗ này nhiều như vậy tiểu hài.

Câu minh ở chung quanh trông về phía xa, một lát sau, đối ngay tại tùy ý lật sách Thôi Ngọc nói ra: "Đi theo ta, chúng ta đi trước thủ hộ thần nhất tộc tư liệu đi xem một chút, nhìn xem phải chăng có thể tìm tới quê hương của ngươi."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, tương quyền sách trên tay thả lại nguyên bản địa phương.

Hai cá nhân lại đi mười mấy phút, Thôi Ngọc lú lờ, bọn hấn đi thể nhưng là chỉ nhánh khoảng cách, cũng không có vây quanh, cứ như vậy, bọn hấn còn đi mười mấy phút, thật sự là thật là đáng sợ.

Rất cực, câu minh dừng bước lại, chỉ vào một mảnh giá sách, nói ra: "Nơi này chính là thủ hộ xã nhất tộc tài liệu. Tương đối nhiều, ngươi có thể chậm rãi tìm."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291:

Thôi Ngọc miệng đều nhanh muốn không khép lại được, đây không phải vui vẻ, mà là bị bị hù.

Phải biết, như thế một mảng lớn giá sách, nói ít cũng có sách vạn sách, Thôi Ngọc liền là chậm rãi đọc, sợ rằng cũng phải đọc cái một năm nửa năm.

Câu minh nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, cười lấy nói ra: "Yên tâm rất nhanh, ngươi loại tình huống này đặc thù, cho nên chúng ta có đặc biệt những biện pháp khác."

Nói, mang theo Thôi Ngọc đi vào giá sách bên cạnh, lúc này, Thôi Ngọc mới phát hiện mỗi cái trên giá sách, ra lít nha lít nhít sách bên ngoài, cũng đều đặt vào một cái thủy tinh cầu.

Bất quá tử quan sát kỹ về sau, Thôi Ngọc mới phát hiện, cái này cái đồ vật chi là nhìn xem như cái thủy tinh, tựa hồ là từ trên giá sách mọc ra.

Chỉ gặp câu minh đi đến trước kệ sách, dùng nhẹ tay nhẹ nhàng ở thủy tinh cầu đồ vật bên trên nhẹ nhàng điểm một cái.

Chỉ gặp cái này thủy tinh cầu đột nhiên rất muốn một đóa hoa sen, đột nhiên nở rộ ra, từng mảnh nhỏ, sáng chói chói mắt, thậm chí mỹ lệ.

Đương thủy tinh cầu toàn bộ nở rộ về sau, Thôi Ngọc liền thấy thủy tinh cầu bên trong là khóa lớn chừng ngón cái hạt châu, toàn thân trong suốt.

Câu minh tương hạt châu kia cảm bốc lên, trong suốt như là thủy tinh hạt châu, vậy mà mười phần mềm mại.

Tại câu minh trong ngón tay, có vẻ hơi biến hình.

Mà khi cái khóa hạt châu này bị lấy đi về sau, thủy tinh cầu bắt đầu khép lại, đương hoàn toàn sát nhập về sau, toàn bộ thủy tinh cầu liền bắt đầu tách ra một loại nhàn nhạt lục sắc quang mang.

Câu minh tương hạt châu đặt ở Thôi Ngọc trong tay nói ra: "Cái này cái đồ vật gọi là " giấy lát ý quả ", chúng ta Mộc Thần nhất tộc đặc hữu đồ chơi nhỏ."

Thôi Ngọc ngẩng đầu nghi ngờ nhìn xem câu minh, nghe câu minh ý tứ, hạt châu này là có thể ăn. Chi là không biết, cái này tiểu đồ vật đến cùng có tác dụng gì.

Câu minh cười lấy nói ra: "Loại trái cây này năng lực rất đơn giản, liền là có thể để người trong nháy mắt tương cái này trên giá sách tất cả thư tịch đều đưa vào trong đầu của người."

"Cái gì?" Thôi Ngọc chấn kinh đến nhìn một chút trong tay cái này tiểu đồ vật, không nghĩ tới lại là khủng bố như vậy một cái đồ vật.

Nhìn thấy Thôi Ngọc bộ dáng khiếp sợ, câu minh đuổi vội vàng nói: "Người trước không cần vội vã chấn kinh, loại trái cây này chỉ là một cái đồ chơi nhỏ, tên như ý nghĩa, loại hiệu quả này là thời gian ngắn. Hắn có thể để người tại thời gian một nén nhang bên trong, toàn bộ nắm giữ cái này trên giá sách tất cả nội dung, bất quá một nén nhang về sau, liền sẽ toàn bộ quên."

Nghe được câu minh nói như vậy, Thôi Ngọc mới tốt hơn nhiều. Nếu như hiệu quả đúng như trước đó cái chủng loại kia, chỉ muốn ăn loại trái cây này, người kia liền có thể tương tất cả tri thức nắm giữ, kia cũng quá mức nghịch thiên.

Có thể nói là bảo vật vô giá.

Nhưng là nghe được câu minh giải thích, Thôi Ngọc liền lập tức minh bạch loại trái cây này tác dụng.

Kỳ thật rất đơn giản, liền là tương đương với một cái mục lục mà thôi.

Chỉ muốn ăn loại trái cây này người, tại thời gian một nén nhang bên trong, tìm tới mình cần nội dung, sau đó nhớ kỹ lúc quyển sách kia, kia một tờ, đương hiệu quả biến mất về sau, liền có thể trực tiếp đi tìm quyển sách kia, tiết tiết kiếm thời gian.

Bởi vì thư tịch thật sự là nhiều lắm, nếu là không biết mình muốn tìm chính là quyển sách kia, như vậy, mệnh mông biển sách, cần phải tìm đến lúc nào.

Thôi Ngọc nhìn xem câu minh, hắn cẩn thận địa đem trong tay giấy lát ý quả nuốt vào trong bụng, hạt châu vừa vào miệng, Thôi Ngọc liền cẩn thận địa cắn xuống, phát hiện loại này đồ vật mặc dù không có bất luận cái gì hương vị, nhưng là cảm giác nhưng thật giống như cao su đường, ăn lên cảm giác rất không tệ, ngoại trừ không có hương vị.

Đương hạt châu bị nuốt vào trong bụng về sau, Thôi Ngọc cũng cảm giác từ phần bụng truyền đến một cảm giác mát dịu, từ phần bụng thẳng lên đỉnh đầu.

Khi tất cả cảm giác biến mất về sau, trên giá sách nội dung liền đã toàn bộ đều khắc sâu vào Thôi Ngọc trong óc.

Kia từng quyển từng quyển thư tịch, thật giống như Thôi Ngọc mình đọc ngược như chảy, trong thư tịch nội dung thật giống như đã trở thành Thôi Ngọc mình bản năng.

Chỉ cần mình hơi tưởng tượng, chỉ muốn cái này trên giá sách có ghi lại, liền sẽ lập tức mình nhảy ra, cung cấp Thôi Ngọc tìm đọc.

Thôi Ngọc đối một màn tương đương giật mình, mặc dù nhưng đã sớm biết sẽ xuất hiện loại này kỳ cảnh, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là khó nén bộ dáng khiếp sợ.

Câu minh một mặt mỉm cười, tựa hồ hắn đã thành thói quen lần thứ nhất ăn giấy lát ý quả người biểu lộ.

Câu minh cười lấy nói ra: "Người ở chỗ này chậm rãi tra đi. Ta muốn rời khỏi một hồi, chờ lúc ăn cơm, ta sẽ đến đưa cơm cho người."

Thôi Ngọc cười cảm tạ.

Sau đó, Thôi Ngọc liền bắt đầu tại sách này trong hải dương vẫy vùng.

Mặc dù Thôi Ngọc cực độ hi vọng mau sớm hiểu rõ thiên giới chỗ có đồ vật, nhưng là, Thôi Ngọc vẫn là trước bắt đầu tại cái này thủ hộ thần một mạch trong tư liệu đọc.

Bởi vì vừa đến, nếu là Thôi Ngọc lập tức liền vứt bỏ nơi này, đi địa phương khác, khó tránh khỏi sẽ chọc cho đến câu minh hoài nghi, thứ hai, thủ hộ thần một mạch, tại Thiên giới có hết sức quan trọng vị trí, thông qua đối bọn họ giải, Thôi Ngọc cũng có thể từ khía cạnh hiểu rõ Thiên giới.

Thứ ba, liền muốn câu minh nói, Thiên giới địa phương trọng yếu, cơ hồ đều là từ thủ hộ thần một mạch người đến trấn giữ.

Mà Thiên giới thông hướng thể gian con đường, tại Thiên giới, tuyệt đối là vô cùng trọng yếu địa phương, loại địa phương này, có tám thành có thể sẽ là từ thủ hộ thần một mạch cao thủ trấn giữ.

Thậm chí có thể nói, tìm thông hướng thể gian con đường, thông qua thủ hộ thần một mạch, tuyệt đối là Thôi Ngọc hiện tại có thể được nhất phương pháp.

Thế là, tiếp xuống trong bảy ngày, Thôi Ngọc chẳng những tương thủ hộ thần một mạch tư liệu ghi ở trong lòng, càng đem mấy cái hư hư thực thực thông hướng thể gian địa phương tìm được.

Đồng thời, Thôi Ngọc cũng rốt cục đối với Thiên giới có một cái nhận biết.

Thế giới này, mặc dù tên là Thiên giới, nhưng là địa vực cũng chăm chú có năm cái Đại Đường cương vực lớn nhỏ, tương đối với thần đồng dạng tồn tại, thế giới này có vẻ hơi tiêu.

Mà Thiên giới chủ yếu từ tiên nhân cùng Thiên Nhân tạo thành.

Mà cái gọi là tiên nhân, cũng không phải đám người suy nghĩ, thọ cùng Thiên Tề, Trường Sinh không được.

Tiên nhân đồng dạng có thọ nguyên hạn chế, đồng thời, tuổi thọ của bọn hắn cũng không nhiều dài.

Phổ thông tiên nhân, thọ nguyên tại sáu khoảng trăm năm, đẳng cấp cao tiên nhân có tám khoảng trăm năm.

Mà phổ thông Thiên Nhân, thọ nguyên tại hai khoảng trăm năm.

Cái này tương đối với trong truyền thuyết tiên nhân, điểm ấy thọ nguyên thực sự có chút không lấy ra được.

Lúc này, Thôi Ngọc đột nhiên nhớ tới sau thổ Đại đế lúc trước nói với mình, trên thế giới này căn bản cũng không có cái gì cái gọi là tiên nhân.

Bất quá, dù vậy, mấy trăm năm nay thọ nguyên, đối với thể gian người bình thường mà nói, hoàn toàn chính xác cùng tiên nhân vô ý.

Tám chín trăm năm, cơ hồ một cái triều đại thời gian, đối với phàm nhân mà nói, càng là lâu đời.

Bất quá tại những này phía sau, Thôi Ngọc nhưng vẫn là phát hiện một kiện mười phần khiếp sợ sự tình.

Tiên nhân có thọ nguyên, mà tiên nhân đế vương, Thiên đế đồng dạng có thọ nguyên hạn chế. Mỗi khi Thiên đế đại nạn sắp tới thời điểm, đều sẽ cử hành tế thiên nghi thức, bẩm báo Thiên đạo, cũng từ Thiên đạo xác nhận một người Thiên đế.

Chuyện này, toàn bộ Thiên giới không ai không biết, mà tại Thiên giới công nhận chính là, trên thế giới này, không có trường sinh bất lão, nhưng lại lại vĩnh hằng tồn tại Thiên đạo.

Ở chỗ này, mọi người thờ phụng không phải cái gọi là tiên nhân, mà là Thiên đạo.

Thiên đạo, Thôi Ngọc đang tự hỏi, Thiên đạo đến cùng là cái gì? Cái này cùng Táng Thương Đại đế năm đó phản bội Thiên giới, lại có quan hệ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292:

Thiên giới, trước đây thật lâu, cũng không có cái gì Thiên Đình, thần Linh Tiên người.

Thiên giới chỉ có Thiên Nhân cùng các loại thần dị thú loại những này dân bản địa.

Không biết ngày nào bắt đầu, Thiên đạo ý chí thức tỉnh, dẫn dắt tiên nhân giáng lâm Thiên giới, đồng thời thành lập Thiên Đình.

Mà lúc đó Thiên Nhân từng cái thủ lĩnh của bộ tộc cũng bị Thiên Đình sắc phong làm tiên nhân, hưởng thụ càng thêm dài dằng dặc tuổi thọ.

Nhưng là không biết thế nào, Thiên Nhân nguyên bản sinh dục rất bình thường, nhưng là tại mấy vạn năm trước, đột nhiên, Thiên Nhân liền phát hiện, bọn hần sinh dục bắt đầu hạ xuống.

Thật lâu Thiên Nhân từng cái trong bộ tộc mới có thể giáng sinh một cái mới con mới sinh.

Thiên Đình cũng từng hướng đi tìm nguyên nhân, nhưng lại không có bất kỳ cái gì manh mối, mà những năm gần đây, mới Thiên Nhân giáng lâm tình huống càng là ngày càng sa sút.

Thôi Ngọc so sánh thời gian, phát hiện Thiên Nhân thai nghén con mới sinh khó khăn bắt đầu, liền là năm đó Tảng Thương Đại để phản bội chạy trốn Thiên giới bắt đầu.

Trong này có duyên cớ gì Thôi Ngọc không biết, nhưng là vấn đề này đúng là một bí mật lớn.

Mà Thôi Ngọc quan tâm nhất thông hướng thể gian thông đạo vấn đề, cũng ở nơi đây tìm được đáp án.

Vượt quá Thôi Ngọc đoán trước, vốn cho rằng loại thông đạo này mười phần bí ẩn, đồng thời trấn giữ nghiêm mật, nên là thiên giới bí mật.

Nhưng điều Thôi Ngọc không có nghĩ tới là, Thiên giới thông hướng thể gian thông đạo thật sự là nhiều lắm.

Đơn giản có thể nói, bất kỳ cái gì tiên nhân đều có thể tùy thời hạ giới. Cái này ngoài Thôi Ngọc đoán trước.

Thế nhưng là những tiên nhân này không biết nguyên nhân gì, rất ít mở ra những thông đạo này. Trong này bí mật, Thôi Ngọc không có tìm được đáp án.

Bất quá thông hướng thể gian thông đạo rất nhiều, thế nhưng lại rất ít thích hợp Thôi Ngọc.

Bởi vì những thông đạo này, phần lớn đều là thuộc về các cái thể lực cường đại tiên nhân, không nói đối phương có thể hay không vì Thôi Ngọc mở ra thông đạo, chính là có thể mở ra, Thôi Ngọc cũng không dám đi tìm những tiên nhân này.

Mặt khác một chút thông đạo, liền là Thiên Đình trấn giữ quan phương thông đạo. Mà những này càng là trực tiếp bị Thôi Ngọc từ bỏ rơi mất.

Còn lại, liền là một chút tồn tại một chút mười phần nguy hiểm hiểm địa, bên trong không nói những cái kia quỷ dị thực lực cường đại dị thú, liền là vị trí hoàn cảnh cũng mười phần nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Bất quá, không giống với trong truyền thuyết thần thoại cổ sự, thiên giới vô luận là tiên người hay là Thiên Nhân, đều đối thể gian không có chút nào hướng tới, tựa hồ thể gian thật liền không có gì có thể hấp dẫn đến bọn hần.

Nếu là không phải muốn tìm tới một chút hấp dẫn bọn hần, cũng là những cái kia Thiên Đình tiên nhân, hi vọng có thiên tư trác việt phạm nhân, có thể phi thăng tới Thiên giới, thành vì bọn hần người, gia tăng bọn hần nội tình, từ đó tăng lớn bọn hần tại Thiên Đình bên trong quyền lên tiếng.

Cho nên loại bỏ các loại không thích hợp Thôi Ngọc địa phương, còn lại liền là một chút mười phần nguy hiểm hiểm địa, thích hợp Thôi Ngọc đi xông vào một lần.

Mà khoảng cách Thôi Ngọc gần nhất, liền là tại Mộc Thần giới cùng Hòa Thần giới biên giới một cái bên trong dãy núi, .

Nơi này gọi là tương sinh chi địa, ý tứ rất đơn giản, liền là Mộc hành cùng Hỏa hành Ngũ Hành tương sinh chuyển đổi chi địa.

Tựa hồ coi là loại nguyên nhân này, không lẽ Ngũ Hành lực lượng tại chuyển đổi thời điểm, hình thành không gian thông đạo. Nghe nói liền là thông hướng thể gian.

Về phần có phải hay không, Thôi Ngọc không có thời gian đi kiểm tra, hần nhất định phải đi thử một lần.

Mà nơi đó, khoảng cách Thôi Ngọc hiện tại khoảng cách, ít nhất cũng phải mười mấy ngày.

Thôi Ngọc đã không có nhiều thời gian hơn chậm trễ, hần nhất định phải lập tức lên đường.

Lúc đầu Thôi Ngọc còn muốn cùng câu minh hảo hảo nói từ biệt, nhưng khi Thôi Ngọc cuối cùng vậy mà không có tìm được người, nghe nói là câu minh ra nhiệm vụ, mấy ngày nay sẽ không trở về, liền là an bài cho Thôi Ngọc cơm canh, cũng là sai người làm.

Thôi Ngọc mười phần cảm kích, đối với mình như thế một cái người không quen biết, đối phương đều có thể nhiệt tâm như vậy, Thôi Ngọc cảm động hết sức.

Bất quá nhất khiến Thôi Ngọc chấn động chính là, Thiên giới tựa hồ cũng không phải là giống Thánh Hoàng mười Hoang Thần vực trong mắt khủng bố như vậy.

Chỉ ít Thôi Ngọc gặp được một Thần tộc người, liền thân thiện hiếu khách.

Vội vàng lưu lại ngày sau tới bái phỏng, Thôi Ngọc liền lập tức lên đường rời đi.

Thông qua tại thần thụ bên trong hiểu được, Thôi Ngọc đã đem toàn bộ thiên giới đại khái địa hình ánh vào trong óc.

Mua sắm một chút lương khô, Thôi Ngọc liền bắt đầu mình đi đường kiếm sống.

Liên tiếp mấy ngày phong trần mệt mỏi, Thôi Ngọc chăm chú dùng bảy ngày liền đến đến tương sinh chi địa, nhìn lên trước mắt trắng lè cảnh tượng, Thôi Ngọc cái này mới là thật minh bạch, tương sinh chi địa vì cái gì lấy cái tên này.

Phía trước là mênh mông vô bờ rừng rậm, mà rừng rậm chỗ sâu là từng cái bốc lên nham tương núi lửa hoạt động, không ngừng phun trào cái này khói đặc cùng nham tương mưa.

Thôi Ngọc thậm chí có thể rõ ràng mà nhìn thấy, mảng lớn rừng rậm bởi vì nham tương mưa rơi xuống, dấy lên gấu Hùng Đại lửa, thế nhưng là mỗi khi rừng rậm bị thiêu đốt đến nhất định diện tích, bên trên bầu trời liền lại đột nhiên hạ lên một trận kim hoàng sắc nước mưa.

Đại hòa bị loại này kim hoàng sắc nước mưa nhanh chóng gội tắt, sau đó đại địa phía trên, thật giống như lập tức đi qua mấy trăm năm, từng khóa đại thụ từ hạt giống đến cây giống, tiếp lấy thật nhanh trưởng thành thành một phiến rừng rậm.

Loại này kỳ cảnh, Thôi Ngọc cũng chỉ có tại đời trước thế giới động vật bên trong nhanh ống kính phim phóng sự trông được qua.

Mà những cái kia, bất quá là chụp ảnh tốc độ tăng tốc tạo thành, mà hết thấy trước mắt lại là trong khoảng thời gian ngắn hình thành, cái này không thể không khiến Thôi Ngọc chấn kinh.

Loại tình cảnh này vòng đi vòng lại, Thôi Ngọc thờ dài, quả nhiên loại địa phương này mặc dù không phải cái gì cấm địa, nhưng là cho tới nay đều không có cái gì Thiên Nhân về tới đây.

Đừng nói tại tương sinh chi địa trong tư liệu ghi lại rất nhiều nguy hiểm dị thú, liền là cái này ác liệt hoàn cảnh, Thôi Ngọc đều ở trong lòng bồn chồn.

Đừng nhìn Thôi Ngọc hiện tại thực lực cường lớn, nhưng là thật muốn bị thật sự xối bên trên một trận nham tương mưa, sau đó bị đại hòa bùng nổ nửa ngày, Thôi Ngọc vẫn là phải nhào.

Mà lại, trong tư liệu ghi chép, tương sinh chi địa nghi như có thông hướng thể gian con đường, nhưng lại không cách nào khẳng định.

Cho nên nhìn thấy loại tình huống này thời điểm, Thôi Ngọc bắt đầu có chút do dự.

Bất quá cuối cùng, Thôi Ngọc vẫn là tiến vào.

Bởi vì Thôi Ngọc phát hiện, một đội Thiên Nhân vậy mà tiến vào cái này trong rừng rậm.

Thôi Ngọc rơi ở phương xa theo dõi, âm thầm dò xét cái này đội Thiên Nhân hành tung, trộm nghe lời của bọn hắn, lúc này mới biết rõ ràng cái này đoàn người là tới làm gì.

Nguyên lai đối phương là một Thần tộc một cái bang chi đại tộc tử đệ, tộc trưởng cao tuổi thể suy, Thiên Nhân Ngũ Suy đã trải qua một nửa.

Mà lúc này, cái này đại tộc bởi vì nhiều năm trước một trận biến cố, thế hệ tuổi trẻ nhân vật kiệt xuất tất cả đều biến mất, khiến cho cái này bộ tộc không người kế tục, mới nhất đại còn chưa trưởng thành.

Vì không bởi vì tộc trưởng đột nhiên vắng mặt, tạo thành bộ tộc tai nạn, cho nên những này đời thứ hai bên trong tư chất bình thường tử đệ, quyết định mạo hiểm tiến vào nơi này, tìm kiếm một loại kỳ dược, ý đồ làm dịu lão tộc trưởng sinh mệnh.

"Không đúng, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa. Mộc Thần nhất tộc người, trời sinh Mộc thuộc tính, ần lý thuyết, muốn kéo dài Mộc thuộc tính lão tộc trưởng sinh mệnh, hẳn là đi tìm Thủy thuộc tính kỳ quả, chạy thế nào đến loại này trần đầy hỏa diễm thế giới bên trong đâu. Thực đang kỳ quái." Thôi Ngọc ở phía sau tự lẩm bầm, ngẫu nhiên còn hoài nghi mình có phải hay không bại lộ, làm cho đối phương có ý nói những những lời này tề liệt chính mình.

Chương 293:

Bất quá Thôi Ngọc rất nhanh liền bác bỏ loại này suy đoán, bởi vì Thôi Ngọc đó có thể thấy được, đối phương mạnh nhất bất quá là Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới, mặc dù không có động thủ, nhưng là Thôi Ngọc đoán chừng, thực lực của đối phương hẳn là còn không bằng chính mình.

Bọn hắn hẳn là không phát hiện được chính mình.

Mà lại, coi như phát hiện mình, bọn hắn cũng không cần thiết dùng loại chuyện này đến hấp dẫn chính mình.

Bất quá ở hậu phương theo dõi Thôi Ngọc phát hiện, đối phương tựa hồ đối với nơi này hết sức quen thuộc, không giống là lần thứ nhất tiến vào nơi này, đối với nơi này con đường mười phần hiểu rõ, thậm chí Thôi Ngọc còn phát hiện rất nhiều rõ ràng là tiêu ký đồ vật.

Những này Thiên Nhân hẳn là căn cứ cái này đến hành động.

Xem ra thần thụ bên trong, Thôi Ngọc nhìn thấy các loại tư liệu cũng không nhận được là thật.

Thôi Ngọc suy tính thật lâu, đối phương đã ở chỗ này quen thuộc như vậy, như vậy sẽ sẽ không biết liên quan tới thông hướng thể gian thông đạo tin tức.

Mà Thôi Ngọc không có khả năng liền cùng ở hậu phương nghe lén, chờ mong chính bọn hắn tướng bí mật nói ra.

Cho nên suy đi nghĩ lại, cuối cùng Thôi Ngọc vẫn là quyết định hiện thân, tiến vào trong bọn họ, thám thính liên quan tới thông hướng thể gian thông đạo sự tình.

Ngày thứ hai, Thôi Ngọc làm bộ cùng đối phương gặp nhau, sở dĩ dạng này, Thôi Ngọc cảm thấy hẳn tiếp xúc Mộc Thần nhất tộc người, từng cái đều nhiệt tình hiếu khách, tại phát hiện sau này mình, mình hẳn là rất dễ dàng liền tiếp cận đối phương.

Thế nhưng là, không nghĩ tới, Thôi Ngọc mới vừa vận vừa hiện thân, một mũi tên nhọn liền cắm vào bên cạnh trên đại thụ, ánh mắt thẳng vào thân cây, chỉ để lại một đoạn còn đang không ngừng run rẩy lông đuôi.

"Ha ha, đừng kích động, ta không có ác ý, ta chỉ là một cái mạo hiểm giả!" Thôi Ngọc vội vàng khoát tay, ra hiệu mình không có ác ý, liền là hai tay của mình bên trong, cũng không có chút nào vũ khí.

Thôi Ngọc không nghĩ tới, mình mới vừa xuất hiện, liền cảnh cáo, cái này nơi nào còn có nửa điểm nhiệt tình hiếu khách đáng vẻ.

Chỉ gặp những này Thiên Nhân cảnh giác mà nhìn mình, nói ra: "Người không phải Hỏa Thần nhất tộc người?"

Thôi Ngọc liền vội vàng gật đầu, mặc dù mình chưa từng gặp qua Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, nhưng là Thôi Ngọc cảm thấy, mình phải cùng Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân khác biệt.

Bởi vì vì Thiên Nhân chủng tộc bộ dáng đều không phải Thường Minh hiển.

Đây là Thôi Ngọc tại trong tư liệu nhìn thấy, Hỏa Thần nhất tộc, sùng Bái Hỏa thần, mặc dù cùng bình thường Thiên Nhân vô ý, nhưng là vui áo bào đỏ, đồng thời trên mặt đều có hỏa diễm bộ dáng hình xăm, phi thường dễ thấy.

"Các người nhìn ta bộ dáng giống chứ?"

Mấy cái Thiên Nhân liếc mắt nhìn lẫn nhau, bất quá cùng tên trong tay cũng không có vì vậy buông xuống.

Chỉ gặp trong bọn họ đi ra một người nói ra: "Không quản người có đúng hay không Hỏa Thần nhất tộc người, còn xin người rời đi."

Thôi Ngọc không hề động, hẳn biết đối phương hiện tại mười phần cảnh giác mình, nếu là mình dám can đảm tiến lên nữa một bước, những này Thiên Nhân tuyệt đối sẽ lập tức đối với mình triển khai công kích.

Thôi Ngọc bắt đầu đã nói ra: "Các người đừng không yên lòng, ta chỉ là có chút sự tình muốn hỏi thăm một chút. Không có ý tứ gì khác."

Mấy cái này Thiên Nhân bên trong thủ lĩnh nhân vật trầm tư một hồi nói ra: "Có chuyện gì người muốn hỏi cứ hỏi đi, nhưng là đừng lại tiến lên một bước, mà lại hỏi xong về sau mời rời đi. Chúng ta không chào đón người xa lạ."

Thôi Ngọc không có nửa điểm ảo não, nếu là đối lại mình, chỉ sợ liền đối phương là vấn đề gì đều chẳng muốn đến hỏi.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta là một cái nhà mạo hiểm, tại các loại địa phương nguy hiểm mạo hiểm. Ta đã từng nhìn thấy một bản cổ tịch, ghi chép nơi này có một đầu thông hướng thể gian thông đạo, cho nên ta nghĩ tìm tới nơi này, đi xem một chút cái thông đạo này rốt cuộc là tình hình gì."

Thôi Ngọc nhìn thấy bọn hắn cũng không có giật mình, bắt quá lại lộ ra quái dị địa mắt chỉ nhìn chính mình.

Thôi Ngọc không rõ ràng cho lắm, đành phải tiếp tục nói ra: "Bắt quá ta không biết kia cái lối đi ở nơi nào, cho nên ta muốn cầu dạy một chút, các người biết kia cái lối đi ở nơi nào sao?"

Những cái kia Thiên Nhân nghe được Thôi Ngọc hỏi như vậy, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt càng thêm kì quái.

Chỉ gặp cái kia Thiên Nhân thủ lĩnh, vậy mà không có chút nào giấu diếm, phi thường thống khoái mà nói cho Thôi Ngọc.

"Không tệ, nơi đó là có một đầu thông hướng thể gian không gian thông đạo. Bắt quá ta khuyên người, nhìn xem thì thôi, tuyệt đối không nên vọng tưởng đạp nhập không gian thông đạo.

"

Thôi Ngọc không nghĩ tới, đối phương vậy mà thống khoái như vậy nói cho mình, thực sự vượt quá Thôi Ngọc đoán trước.

Cái kia Thiên Nhân thủ lĩnh nói ra: "Bởi vì nơi này không gian thông đạo mười phần không ổn định, không biết lúc nào liền sẽ bộc phát không gian chấn động, không có tiên lực hộ thân, rất khó cam đoan an toàn. Cho nên ta khuyên người vẫn là đừng vọng tưởng bước vào nơi đó."

Thôi Ngọc gật đầu cười, nói ra: "Yên tâm, ta chỉ là thăm một chút, ta là một cái mạo hiểm giả, không là chịu chết người. Còn xin báo cho kia cái lối đi ở nơi nào."

Kia thủ lĩnh trầm tư một chút, nói ra: "Tốt a, đầu kia không gian thông đạo ngay tại cái phương hướng này, đại khái hai trăm bên cạnh tụ viêm sơn cốc, trong sơn cốc có một tọa lạc phạm động, thông hướng phạm tiện không gian thông đạo, ngay tại cái này trong động quật, chỉ cần đi vào, liền có thể thấy được."

Thôi Ngọc chấp tay đáp tạ, mang trên mặt chân thành vấn đề. Sau đó ngay tại những này Thiên Nhân nhóm ánh mắt cảnh giác cùng cung tiễn dưới, rút đi.

Bắt quá Thôi Ngọc cũng không có lập tức dám đi, đừng nhìn Thiên Nhân thủ lĩnh một bộ quan tâm bộ dáng, càng không ngừng khuyên bảo mình không nên đi chỗ đó.

Thế nhưng là nói mặc dù nói xinh đẹp, nhưng là tràn đầy dối trá.

Thôi Ngọc chỉ là thuận miệng nói, đối phương liền đem tất cả tình huống nói cho Thôi Ngọc, đồng thời còn mười phần thiện ý nói cho Thôi Ngọc, nơi đó mười phần nguy hiểm, hi vọng Thôi Ngọc không muốn đi qua.

Đối phương vừa thấy mặt liền đằng đằng sát khí, đằng sau ngay tại quan tâm Thôi Ngọc người xa lạ này an ủi, trước ngạo mạn sau cung kính, thực sự không cách nào làm cho Thôi Ngọc tin tưởng.

Cho nên Thôi Ngọc rời đi về sau, liền lập tức ẩn giấu đi.

Núp trong bóng tối Thôi Ngọc phát hiện, bọn này Thiên Nhân vậy mà thật nhanh truy tìm mình lưu lại tung tích đuổi theo.

Lần này càng làm Thôi Ngọc tin tưởng, đối phương đối mình tuyệt đối không có hảo ý, bọn hắn trong miệng nói tới cái chỗ kia, càng là đáng giá khiến Thôi Ngọc hoài nghi.

Nếu là ngày trước Thôi Ngọc tuyệt đối sẽ trực tiếp thoái lui, dù sao mình thời gian cấp bách, không có thời gian đến tìm bọn hắn gây chuyện.

Thế nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc cũng không biết thông hướng thể gian thông đạo đến cùng ở nơi nào, cho nên đi theo đám bọn hắn, xem bọn hắn rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, cũng không sao.

Thôi Ngọc cẩn thận đi theo phía sau bọn họ, chờ đến bọn hắn phát hiện tìm không thấy tung tích của mình về sau, tìm kiếm một đoạn thời gian, liền dừng lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Thôi Ngọc từ một nơi bí mật gần đó thám thính, thế mới biết mục đích của bọn hắn.

Chỉ gặp một cái Thiên Nhân vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đối với thủ lĩnh của bọn hắn nói ra: "Ghi chép đại ca, người tại sao muốn nói cho hắn biết cái chỗ kia sự tình, hơn nữa còn để chúng ta đi theo hắn."

Bởi vì đã mất đi Thôi Ngọc tung tích, câu ghi chép trên mặt biểu lộ cũng không khá lắm, nhưng là đối đãi người một nhà, câu ghi chép cũng không có cái gì không nhìn được bộ dáng, kiên nhẫn nói ra: "Đây cũng là chuyện không có cách nào. Chúng ta muốn tìm đồ vật ngay tại cái kia thông hướng thể gian không gian thông đạo bên cạnh. Nhưng là ở đó bị Hóa Thần nhất tộc người trấn giữ, chúng ta vào không được. Mà cái này cá nhân, ta nhìn thực lực không thấp, không quá thần nhất tộc người đông thể mạnh, đối phương không nhất định sẽ là Hóa Thần nhất tộc đối thủ, cho nên, ta chỉ hi vọng đối phương có thể hấp dẫn đi một nhóm lớn Hóa Thần nhất tộc tộc nhân, để chúng ta thoát mái hơn xông đi vào."

Nghe được thủ lĩnh giải thích, không chỉ cái khác Thiên Nhân hiểu rõ, liền là Thôi Ngọc cũng minh bạch, bắt quá so sánh với bị người mưu hại tức giận,

nghe được thông hướng thể gian thông đạo chuyện này lại là thật, quả thực khiến Thôi Ngọc cao hứng

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294:

Dò xét được những này Thiên Nhân âm mưu, để Thôi Ngọc biết, cái gọi là Thiên Nhân, cùng thể gian kỳ thật không hề có sự khác biệt.

Nơi này Thiên Nhân, tường hòa, thiện lương, nhiệt tình, cũng tương tự có âm hiểm, xảo trá, hiểm ác.

May mắn Thôi Ngọc đáy lòng từ đầu đến cuối không có từ bỏ lòng cảnh giác, nếu không mình thật giống như trung hậu thân mật Thiên Nhân hổ chết.

Biết những người này mục tiêu, ngay tại thông hướng thể gian thông đạo bên cạnh, Thôi Ngọc quyết định đi theo phía sau bọn họ.

Những này Thiên Nhân quyết định chủ ý, muốn để Thôi Ngọc cùng chưa từng gặp mặt Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, ngao cò tranh nhau.

Thôi Ngọc liền cho bọn hắn đến cái hoàng tước tại hậu.

Mà lại, nơi này nguy cơ tứ phía, nhìn những này Thiên Nhân đối với nơi này quen thuộc như thế, hiển nhiên đã đối nơi này đồ vật thêm nhỏ dãi đã lâu, hẳn là cũng sớm đã tường nơi này dò xét tra rõ ràng.

Đi theo phía sau bọn hắn, tuyệt đối phải so với mình đi mù xông muốn tới tốt.

"Ghi chép đại ca, hiện tại chúng ta đã mất đi kia cá nhân tung tích làm sao bây giờ?" Một cái Thiên Nhân hỏi.

Câu ghi chép trầm ngâm một hồi, nói ra: "Đối phương hiển nhiên là một cao thủ, bất quá đã hẳn muốn đi cái chỗ kia, liền nhất định sẽ xuất hiện, chúng ta hiện tại không đi quân hắn ở nơi nào, đến nơi đó ẩn tàng tốt tung tích, yên lặng chờ hắn cùng Hỏa Thần nhất tộc phát sinh xung đột."

Một đám Thiên Nhân gật đầu, bọn hắn cũng không có biện pháp tốt hơn.

Ngày thứ hai, bọn này đã đến Hỏa Thần nhất tộc trấn giữ bên ngoài sơn cốc, lại phát hiện sơn cốc một mảnh yên tĩnh, hiển nhiên bọn hắn lừa gạt Thôi Ngọc cũng còn chưa đạt tới nơi này.

Bất quá bọn hắn cũng không nóng nảy, dựa theo câu ghi chép phỏng đoán, Thôi Ngọc dù sao chỉ là một cái người bên ngoài, vì sợ hãi để Thôi Ngọc phát giác âm mưu của bọn hắn, cho nên chỉ là cho Thôi Ngọc chỉ dẫn đại khái phương hướng.

Thôi Ngọc không có rất mau tìm đến cũng là có thể lý giải.

Mà lại, kẻ bên này nguy cơ tứ phía, dị thú hoành hành, xuất hiện cái gì đột nhiên ngoài ý muốn cũng không kỳ quái.

Cho nên, bọn này Thiên Nhân ngay tại một chỗ ẩn nấp địa phương ẩn giấu đi.

Thế nhưng là bọn hắn không biết là, bọn hắn tất cả hành động đều bị Thôi Ngọc xem cho rõ ràng.

Đương Thôi Ngọc điều tra rõ đối phương chỗ ở nơi nào về sau, liền cẩn thận thối lui, sau đó trọng mới tới đến ngoài sơn cốc.

Hắn phải thật tốt điều tra một chút nơi này.

Trải qua những này Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, Thôi Ngọc cảm thấy, tính tình nóng nảy Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân cũng sẽ không dễ sống chung, cho nên Thôi Ngọc đã sớm tuyệt thông qua thương lượng, đạt được thông qua thể gian không gian thông đạo dự định.

Tự viêm sơn cốc thủ vệ sâm nghiêm, nơi này là Hỏa Thần nhất tộc vô cùng trọng yếu địa phương.

Thôi Ngọc dạo qua một vòng, phát hiện vậy mà không thể tiến vào lỗ thủng, mà lại rất nhiều nơi, Thôi Ngọc chỉ là xa xa nhìn lên một cái, liền có cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Nơi này càng là trải rộng rất nhiều nguy hiểm cạm bẫy.

Thiên giới là Thiên đạo chỗ, đối pháp tác vận dụng đã đến mười phần cường đại tình trạng, rất nhiều thủ đoạn đã vượt ra khỏi võ học phạm trù, nói là không thể tưởng tượng cũng không đủ.

Cuối cùng, Thôi Ngọc chỉ có thể thông qua cửa vào sơn cốc chỗ, bí mật quan sát.

Tụ viêm sơn cốc, hai bên là hai tòa cự đại núi lửa hoạt động, chỉ nhìn từ đằng xa đi, liền có thể nhìn thấy từ trên núi lưu lại từng đạo nham tương dòng suối từ trên núi lan tràn, sau đó hội tụ đến trong sơn cốc.

Vèn vèn quan sát một cái buổi chiều, Thôi Ngọc liền có thể khẳng định, nơi này hẳn là Hỏa Thần nhất tộc một cái trọng yếu khoáng mạch.

Bởi vì Thôi Ngọc phát hiện, tại ngoài sơn cốc, loáng thoáng có thể nhìn thấy rất nhiều quặng mỏ, đồng thời ngẫu nhiên còn sẽ có một chút thắng lợi trở về Thiên Nhân, đây xe xe đồ đầy một loại hỏa hồng sắc tảng đá khoáng thạch đi ra quặng mỏ, sau đó đưa vào đến một mảnh trong kho hàng, sau đó lại đầy trống không xe cút kít, trở lại quặng mỏ.

Nhìn những cái kia trong hầm mỏ ra Thiên Nhân, từng cái quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, tuyệt đối là một đám cùng loại nô lệ một loại người.

Bất quá, xem bọn hắn từng cái trên mặt đều vẫn lấy hỏa diễm hình xăm, vậy mà cũng là Hỏa Thần nhất tộc.

Như thế xem ra, Thiên giới cũng không phải là tốt đẹp như vậy.

Cái này không biết là cái nào Hỏa Thần nhất tộc bộ lạc, vậy mà sử dụng đồng tộc người đến đào quặng.

Bất quá Thôi Ngọc không biết, đây cũng là chuyện không có cách nào.

Chương quản hỏa diễm tiên nhân,

Chúng tộc của bọn họ đều mười phần cường đại, bọn hắn quả quyết không cách nào đem bọn hắn bắt đến cho mình đào quặng.

Nhưng là, đồng tộc người, nhiều nhất chỉ là bộ lạc ở giữa chiến tranh, sự tình coi như gây lại lớn, cũng là người một nhà sự tình.

Thế nhưng là, nếu là bọn họ dám đuổi bắt chủng tộc khác người tới làm nô lệ cho bọn hắn đào quặng.

Nếu là tin tức không có truyền đi, không có bị người phát hiện, vậy thì thôi. Nếu là bị người phát hiện, một không cẩn thận liền sẽ dẫn phát một trận thần chiến, tốt nhất hạ tràng, cũng là diệt tộc.

Cho nên, ở chỗ này, không nhìn thấy một cái Hỏa Thần nhất tộc lấy người bên ngoài ở chỗ này.

Mà ở trong đó, cao thủ cũng không phải là quá nhiều, Thôi Ngọc suy nghĩ một chút, nơi này sở dĩ trấn giữ sâm nghiêm như thế, kéo đến tận muốn phòng ngừa nơi này nô lệ tạo phản, thứ hai, nơi này là địa phương nào. Cực kỳ nguy hiểm tương sinh chi địa, dị thú hoành hành, nơi này trú lưu cao thủ, cùng nói là trấn áp nô lệ, còn không bằng nói là vì phòng ngừa dị thú xâm nhập, phá hủy bọn hắn quặng mỏ.

Nhớ ngày đó phát hiện nơi này, Hỏa Thần nhất tộc không biết hao tổn bao lớn đại giới, mới đưa chung quanh dị thú mạnh mẽ cho đuổi ra ngoài.

Vào đêm, Thôi Ngọc không có dẫn đốt đồng lửa, mặc dù nơi này thường xuyên phát sinh đầy trời đại hỏa, thế nhưng là nơi này đồng dạng có đối hỏa diễm cực kỳ mãnh cảm Hỏa Thần nhất tộc người ở chỗ này.

Thôi Ngọc không thể bốc lên bị bọn hắn phát hiện nguy hiểm, đi ngay góc nhóm lửa một đội đồng lửa.

Bất quá khi Thôi Ngọc lấy ra làm lương khô hoa quả thời điểm, bất đắc dĩ phát hiện, những này hoa quả sớm cũng không biết từ lúc nào, hoa quả bên trong trình độ bị sấy khô, tất cả hoa quả đều chán ngắt, dầm dề. Cắn một cái xuống dưới, liền cùng ăn bột biến đồng dạng, khó mà ngoạm ăn.

Chỉ là Thôi Ngọc trong lòng càng không ngừng tính toán như thế nào để Mộc Thần nhất tộc người cùng Hỏa Thần nhất tộc người dẫn đầu ngao cò tranh nhau.

Cho nên cũng không có đi chú ý những này hoa quả hương vị.

Ngày thứ hai, Thôi Ngọc liền bắt đầu ở nơi này khắp nơi bắt đầu đi dạo.

Cái này một đi dạo, liền là thời gian một ngày, Thôi Ngọc tương tự cận hơn mười dặm dị thú đều cho tra xét một lần.

Cái này tra một cái, lại làm cho Thôi Ngọc đầu đầy mồ hôi lạnh.

Dù cho nơi này trải qua Hỏa Thần nhất tộc thanh chước, nhưng là nơi này vẫn là chiếm cứ rất nhiều kinh khủng dị bầy thú tộc.

Đều không phải là nói, những này dị thú cá thể khủng bố cỡ nào cường đại, cường đại chính là chủng tộc của bọn họ số lượng, những này dị thú đều là quần cư dị thú, mặc dù không có đặc biệt cường đại cá thể, nhưng là tại về số lượng, để rất nhiều Thiên Nhân đều chùn bước.

Lúc trước thanh chúc nơi này Thiên Nhân cao thủ, cũng là bởi vì những này dị bầy thú tộc thật sự là nhiều lắm, sợ hãi một không cẩn thận liền sẽ khiến phản ứng dây chuyền.

Cho nên, cuối cùng chỉ có thể tướng thực lực cường đại cá thể thanh chúc sạch sẽ, đối với những này quần cư dị thú, cũng không có động thủ diệt trừ bọn hắn.

Dù sao dị thú phần lớn đều là có lãnh địa ý thức, mặc dù nơi này lâu dài đại hỏa, nhưng là có thể sinh hoạt ở nơi này dị thú, đều là những cái kia Hỏa thuộc tính dị thú, đối với những này đại hỏa cũng sẽ không đối bọn hắn tạo thành cái gì ảnh hưởng quá lớn.

Nhiều năm như vậy đi qua, mặc dù ngẫu nhiên sẽ phát sinh dị thú di chuyển, nguy hại đến sơn cốc sự tình, nhưng là cũng đều là tiểu quy mô, Bình không có tạo thành quá nguy hại lớn.

Bây giờ, Thôi Ngọc nhìn thấy những này dị thú, trong lòng đã có dự định.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295:

Đương nhiên, nếu là dẫn phát một trận lớn thú triều, tự nhiên không cách nào ngăn cản, nhưng khi dị thú tương sơn cốc chiếm lĩnh về sau, Thôi Ngọc cũng tự nhiên cũng không có cách nào tiến vào.

Loại biện pháp này cũng không thích hợp.

Thôi Ngọc quan sát hồi lâu, cuối cùng cẩn thận tự định giả về sau, trong lòng đã đem kế hoạch làm ra.

Đợi đến vào đêm, Thôi Ngọc cẩn thận đi vào Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân chỗ núp, bắt đầu cẩn thận đã sớm một đầu sơ hở trăm chỗ con đường, nói thẳng tự nhiên sơn cốc.

Sau đó, Thôi Ngọc tìm đến một đám tên là Minh Hỏa ong tổ ong.

Loại này ong, từng cái đều có lớn nhỏ cỡ nắm tay, mặc dù cá thể thực lực không mạnh, nhưng là lâu dài thụ đến nơi đây hoàn cảnh ảnh hưởng, bọn hắn phần đuôi ngòi ong bên trong đều ẩn chứa to lớn hỏa độc, liền là bình thường Luyện Khí Hóa Thần cao thủ, đều muốn ăn đau khổ lớn.

Nếu bị đốt nhiều lần, thậm chí có thể độc chết một cái Luyện Khí Hóa Thần cao thủ.

Bất quá loại này Minh Hỏa ong mặc dù đáng sợ, nhưng là hần mật ong chính là thiên giới một loại thiên tài địa bảo, mặc dù phẩm giai không cao, nhưng là hương vị tuyệt mỹ, cho dù ở Thiên giới, cũng chỉ là chút ít tiên nhân có được.

Bất quá, một cái khác tác dụng, liền là những này Minh Hỏa ong sở sinh mật ong, cũng là một loại khác dị thú mạnh mẽ yêu nhất.

Cái kia chính là ở lại đây cách đó không xa bá Thiên Hùng.

Loại này gấu có một con voi lớn nhỏ, nhục thân tuyệt luân, uy lực kinh người, càng thêm đáng sợ là, bình thường loài gấu phần lớn đều là sống một mình sinh vật, nhưng là bá Thiên Hùng lại là một loại quần cư dị thú.

Liền là Luyện Thần Phán Hư cường giả cũng không nguyện ý cùng dạng này một cái quần cư bầy dị thú triển khai chiến đấu.

Mà lại, nhất khiến Thôi Ngọc xem trọng chính là, loại này bá Thiên Hùng tính khí nóng nảy, thích ăn Minh Hỏa ong mật ong, đơn giản đến không muốn mạng tình trạng.

Cho dù bọn họ da dày thịt béo, nhưng là đối với Minh Hỏa ong tới nói, vẫn là có thể bài trừ phòng ngự của bọn hắn.

Cho nên, hàng năm đều có thật nhiều bá Thiên Hùng táng thân tại Minh Hỏa ong tổ ong phía dưới.

Thôi Ngọc tại Minh Hỏa ong tổ ong dưới, nhìn thấy rất nhiều cũng sớm đã hư thối thành xương khô bá Thiên Hùng thi cốt.

Hít sâu một hơi, Thôi Ngọc toàn thân tinh lực ngoại phóng, hình thành một cái hơi mờ cái lồng.

Mặc dù hiện tại « hoá sinh Đoán Bình quyết » vẫn chưa luyện thành, nhưng lại cũng vô tâm trông liễu, tu luyện ra cùng loại Kim Chung Trảo công phu.

Tinh lực mặc dù không phải rất nhiều, nhưng lại cứng cỏi đáng sợ, Thôi Ngọc thử bắt được một con dã ngoại hút mật Minh Hòa ong, để nó công kích mình dùng tinh lực hình thành vòng bảo hộ, không ra Thôi Ngọc sở liệu, loại này Minh Hòa ong đuôi châm không cách nào đâm rách phòng ngự của mình.

Đương bảo đảm an toàn của mình về sau, Thôi Ngọc liền chống lên vòng bảo hộ, nghênh ngang đi hướng Minh Hòa ong tổ ong.

Thôi Ngọc vừa xuất hiện, liền lập tức đưa tới tổ ong Minh Hòa ong chú ý, lập tức "Ong ong" chi tiếng nổ lớn, che khuất bầu trời Minh Hòa ong trong nháy mắt liền đem Thôi Ngọc vây quanh.

Trong lúc nhất thời, Thôi Ngọc vậy mà không cách nào lại thấy rõ trước người cảnh tượng, dứt khoát trước đó đã đem nơi này vị trí địa lý ghi tạc trong lòng, phối hợp cảm giác của mình, một đường hướng về tổ ong đi đến.

Theo Thôi Ngọc khoảng cách tổ ong khoảng cách càng ngày càng gần, những này Minh Hòa ong lập tức liền nổi cơn điên.

Không biết có bao nhiêu chỉ Minh Hòa ong đối Thôi Ngọc phát khởi công kích.

Chỉ nghe vòng bảo hộ bên trên đình đình đang đang bên tai không dứt tiếng va đập giá trị rớt Thôi Ngọc trong đầu, nghe Thôi Ngọc là hoa mắt váng đầu.

Bất quá, những này còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, Thôi Ngọc hoảng sợ phát hiện, mình tinh lực vòng bảo hộ, vậy mà bắt đầu xuất hiện rất nhiều cái lỗ, mặc dù còn không có đột phá Thôi Ngọc tinh lực vòng bảo hộ, nhưng là tinh lực tiêu hao tốc độ bắt đầu tăng tốc.

Lúc trước một con Minh Hòa ong thí nghiệm thời điểm không có phát hiện, đương số lượng nhiều khó mà tính toán thời điểm, Thôi Ngọc mới hoảng sợ phát hiện, mỗi một lần Minh Hòa ong đối với mình phát động công kích về sau, bọn hán đuôi châm đều sẽ hóa thành hỏa độc, đến tan rã tinh lực.

Làm được bản thân tinh lực vòng bảo hộ phòng ngự bắt đầu hạ xuống.

Cái này cũng bức bách Thôi Ngọc càng không ngừng chuyển vận không ngừng tinh lực, liều mạng duy trì cái này tinh lực vòng bảo hộ.

Mặc dù nhục thân của mình phòng ngự đồng dạng cường đại, nhưng là Thôi Ngọc còn không tự đại đến lấy vì nhục thân của mình phòng ngự hơn được bá Thiên Hùng, liền ngay cả bá Thiên Hùng loại kia da dày thịt béo sinh vật đều chết tại nơi này,

Thôi Ngọc liền càng không khả năng ngăn cản những này Minh Hòa ong công kích.

Nhất khác Thôi Ngọc sợ hãi chính là, những này tiêu hao tinh lực cũng không phải là phổ thông tiêu hao, mà là bản nguyên tiêu hao, mặc dù mỗi một cái Minh Hòa ong tiêu hao tinh lực lượng cực kỳ bé nhỏ, nhưng là nhiều như vậy số lượng, Thôi Ngọc chẳng mấy chốc sẽ bị hút thành người khô không thành.

Hiện tại Thôi Ngọc mới biết được, vì cái gì bá Thiên Hùng sẽ chết ở chỗ này.

Nhận hàng ngàn hàng vạn Minh Hòa ong công kích, bản nguyên chi lực tiêu hao hầu như không còn, từ trên căn bản suy yếu thực lực của đối phương.

Dù cho bá Thiên Hùng, nhận công kích quá nhiều, cũng từ nhất là cường đại kẻ săn mồi, bị đánh rơi phạm trôn.

Huống chi, tinh lực không giống với những lực lượng khác, vốn vẹn dựa vào tu luyện liền có thể đạt được, khác lực lượng, giống như là Nội lực chi lưu, chỉ cần chuyển cần khổ luyện, không gặp được bình cảnh, liền có thể không ngừng gia tăng.

Hiện tại Thôi Ngọc gia tăng tinh lực thủ đoạn duy nhất, liền là sử dụng hoá sinh, hấp thu đường tinh mạng con người bản nguyên đến lớn mạnh chính mình.

Thế nhưng là, nếu là tinh lực bản nguyên bị tiêu hao quá nhiều, Thôi Ngọc liền thật từ trên trời rớt xuống đất.

Thôi Ngọc bắt đầu hối hận mình lỗ mãng, không có điều tra rõ ràng Minh Hòa ong đáng sợ.

Bất quá việc đã đến nước này, hối hận là vô dụng, chỉ có thể tiếp tục nữa.

Thôi Ngọc bắt đầu đình lấy tinh lực vòng bảo hộ phi nước đại mà lên.

Chỉ gặp một cái cự đại tổ ong quý dị tại chạy vội, rất nhiều Minh Hòa ong vội vàng không kịp chuẩn bị bị quăng xuống tới, bất quá rất nhanh liền có mới Minh Hòa ong kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên địa xông đi vào.

Thôi Ngọc đi vào tổ ong bên ngoài, tinh lực vòng bảo hộ đột nhiên nổ tung, lập tức ghé vào vòng bảo hộ bên trên Minh Hòa ong lập tức bị cổ này bạo tạc lực nổ bắn ra bốn phía ra, trong lúc nhất thời, vậy mà không cách nào tới gần Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, chập ngón tay lại như dao, từ tổ ong bên trên hung hăng cắt hạ một cá nhân lớn nhỏ tổ ong, sau đó kháng trên bờ vai, lúc này tinh lực vòng bảo hộ bạo tạc đưa tới tinh lực rung chuyển lần nữa bình phục, Thôi Ngọc hoá tốc chống lên mới vòng bảo hộ, khiêng tổ ong vất chân lên cổ chạy như điên.

Thôi Ngọc tốc độ cực nhanh, mặc dù khiêng một người lớn nhỏ tổ ong, lại không có cách nào ảnh hưởng Thôi Ngọc tốc độ.

Chỉ gặp trong rừng, Thôi Ngọc tại phía trước phi nước đại, hậu phương liền là phô thiên cái địa Minh Hòa ong điên cuồng đuổi theo.

Thôi Ngọc dành thời gian quay đầu nhìn một cái, dùng một miếng nước bọt, tốc độ lần nữa tiêu thăng, cùng Minh Hòa ong tốc độ lần nữa kéo ra.

Rõ ràng chạy hết tốc lực hai khắc đồng hồ, nhưng là hậu phương Minh Hòa ong giống như vẫn không có muốn rút lui ý tứ, cái này nhưng khổ Thôi Ngọc. Hắn không nghĩ tới, những này Minh Hòa ong vậy mà chết như vậy tâm nhãn.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc làm sao biết, cái này một người lớn nhỏ tổ ong bên trong, có một mực hoàng ong, bọn hắn lão đại đều bị mình bắt cóc, bọn hắn chỗ nào có thể ngồi được vững.

Đầy trời Minh Hòa ong là cỡ nào một cỗ lực lượng cường đại, tại cái này trong rừng, chỗ có dị thú đều phi thường tinh tường.

Vì vứt bỏ những này đáng ghét Minh Hòa ong, Thôi Ngọc bắt đầu hướng phía mình trước đó dò xét qua dị thú lãnh địa chạy tới.

Chỉ là, dù cho những này dị thú vô cùng cường đại, nhưng là chống lại kinh người như thế Minh Hòa bày ong, cũng muốn quỳ, cho nên Thôi Ngọc muốn dựa vào phụ cận dị thú tộc vứt bỏ Minh Hòa ong phương pháp, thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296:

Thôi Ngọc khiêng tổ ong trong rừng vất chân lên cỗ phi nước đại, Thôi Ngọc thử qua các loại phương pháp, thế nhưng là những này Minh Hòa ong thật giống như thuốc cao da chó, dính chặt mình, căn bản là không cách nào hất ra.

"Xem ra muốn sớm thi hành kế hoạch." Thôi Ngọc không nghĩ tới, chỉ là cắt Minh Hòa ong một cái tổ ong, vậy mà khiến cái này Minh Hòa ong phát điên, giống như muốn cùng mình không chết không thôi.

Không có cách nào, Thôi Ngọc chỉ có thể sớm bắt đầu kế hoạch, mặc dù còn cần sửa chữa một chút, bắt quá ngược lại cũng không sao.

Chỉ gặp Thôi Ngọc mang theo Minh Hòa ong thẳng hướng về bá Thiên Hùng lãnh địa chạy tới, vừa mới vừa vào đi bá Thiên Hùng lãnh địa không bao lâu, Thôi Ngọc liền thấy hai ba con uể oải bá Thiên Hùng chính nằm rạp trên mặt đất phơi nắng.

Thôi Ngọc còn không có tới gần, những này bá Thiên Hùng liền từng cái phảng phất đánh kích thích tổ, sinh long hoạt hổ đứng thẳng người lên, to lớn cái mũi người a người, rất nhanh liền tướng mục tiêu khóa chặt đến Thôi Ngọc trên thân.

Chỉ xem thời cơ trí bá Thiên Hùng thật giống như phát tình, cực nhanh phóng tới Thôi Ngọc. Khiến cho Thôi Ngọc không ngừng kêu khổ.

Hắn không nghĩ tới, mới vừa tiến vào bá Thiên Hùng lãnh địa, vậy mà nhanh như vậy liền gặp bá Thiên Hùng, hơn nữa còn là ba con, tướng con đường của mình chặn lại.

Bá Thiên Hùng khừu giác cực kì linh mãnh, Minh Hòa ong mật ong lại là bá Thiên Hùng yêu nhất, đương Thôi Ngọc tiếp cận, bá Thiên Hùng liền lập tức ngửi được Minh Hòa ong mật ong hương vị, dạng này bọn chúng chỗ nào còn có thể ngồi được vững, từng cái liền lập tức ngao ngao gọi đất phóng tới Thôi Ngọc.

Bất quá không đợi cái này ba con bá Thiên Hùng chạy đến một nửa đường, liền từng cái giống như thấy cái gì chuyện cực kỳ kinh khủng, vậy mà tới thẳng gặp, sau đó ba con bá Thiên Hùng quay đầu liền chạy.

Thôi Ngọc hít một hơi lạnh khí, xem ra, lúc trước hắn là thật đoán sai Minh Hòa ong kinh khủng. Liền ngay cả bá Thiên Hùng nhìn thấy Minh Hòa ong lần đầu tiên, vừa xoay người liền chạy.

Cười khổ một tiếng, Thôi Ngọc mang theo tổ ong một bên chạy, một bên tướng một chút mật ong vung trên mặt đất, cứ như vậy, Thôi Ngọc vây quanh bá Thiên Hùng lãnh địa chuyển cái hơn phân nửa, sau đó quay đầu thẳng hướng tụ viêm sơn cốc chạy tới.

Đợi đến Thôi Ngọc cùng Minh Hòa ong đã biến mất không thấy về sau, đã núp ở không biết địa phương nào bá Thiên Hùng, liền từng cái giống như

chuột chũi, hiện ra thân hình.

Loại này Thiên giới dị thú, mặc dù trí tuệ không cách nào cùng Thiên Nhân so sánh, nhưng là cũng có được tương đối cao trí thông minh, khi bọn hắn phát hiện nơi này đã không có Minh Hòa ong tại, từng trưng nhìn không ra biểu lộ trên mặt, vậy mà rõ ràng để cho người ta nhìn ra một loại sợ hãi thần sắc.

Bất quá rất nhanh loại này sợ hãi thần sắc liền biến mất không thấy gì nữa, ngược lại lộ ra một loại điên cuồng, mê say thần sắc.

Chỉ gặp những này bá Thiên Hùng từng cái nằm rạp trên mặt đất, như là chó, mũi to càng không ngừng ngửi ngửi, bốn vó đong đưa, thân thể to lớn trên mặt đất nhanh chóng du động, sau đó đột nhiên dừng lại, lộ ra mừng như điên bộ dáng, chỗ sâu đầu lưỡi, trên mặt đất liếm láp.

Lại chính là vừa rồi Thôi Ngọc vậy xuống mặt ong địa phương.

Nơi đó diện bị những này bá Thiên Hùng liếm láp sạch sẽ về sau, những này bá Thiên Hùng bắt đầu táo động, không ngừng ngửi ngửi ẩn tàng trong không khí ngọt ngào hương vị, nước bọt không ngừng chảy ra, bắt đầu hướng về Thôi Ngọc rời đi phương hướng nhanh chóng đuổi theo.

Minh Hòa ong mật ong mỹ vị đã để bá Thiên Hùng triệt để điên cuồng, bọn hắn tứ chi đong đưa, trong mắt đều là điên cuồng thần sắc, thân thể to lớn tại trong rừng cây mạnh mẽ đâm tới, một chút không phải mười phần to lớn đại thụ, càng là trực tiếp bị chặn ngang đụng gãy.

Một con hai con, cuối cùng toàn bộ trong rừng đều là bá Thiên Hùng cái bóng.

Mỗi khi tìm tới nhỏ xuống một chút Minh Hòa ong mật ong, đều có thể dẫn phát một trận bá Thiên Hùng ở giữa chiến đấu.

Thôi Ngọc biết, bá Thiên Hùng nhất định sẽ đuổi theo, nhưng là hắn không nghĩ tới, chỉ là Minh Hòa ong mật ong vậy mà khủng bố như vậy.

Vậy mà khiến cho toàn bộ bá Thiên Hùng lãnh địa bên trong, cơ hồ tất cả bá Thiên Hùng đều hấp dẫn tới.

Chúc mị ra khỏi phòng, đuổi cái lưng một mồi, tới hôm qua hắn vừa mới lần nữa đột phá một cái tiểu nhân cấp độ, bước vào Luyện Khí Hóa Thần viên mãn cảnh giới, bây giờ hắn năm nay vừa đầy năm mươi tuổi, đối với mấy trăm năm tuổi thọ Thiên Nhân tới nói, hắn còn hết sức trẻ tuổi.

Hắn là bọn hắn bộ tộc tộc trưởng thân từ,

Không qua địa vị của hắn cũng không phải là cỡ nào cao thượng, dù sao vị trí tộc trưởng cũng không phải là thế tập chế, mà là năng giả cư chi.

Mặc dù hắn tộc trưởng phụ thân cũng nghĩ để con của mình tiếp nhận hạ tộc trưởng đời thứ nhất, thế nhưng là chúc mị còn quá trẻ, mà lại thực lực thấp.

Nhưng là khoảng cách hạ tộc trưởng đời thứ nhất tuyển bạt, còn có bảy thời gian mười năm, đối với chúc mị vẫn là có hi vọng.

Dù sao chúc mị phụ thân cũng là bọn hắn bộ tộc nhất cường đại người một trong, mà lại chúc mị thiên phú cũng không yếu.

Lần này, chúc mị tộc trưởng phụ thân càng là lợi dụng mình tộc trưởng thân phận, tướng chúc mị đưa vào nơi này đến làm thủ vệ.

Không phải phụ thân của hắn không muốn để cho hắn đảm nhiệm tốt hơn vị trí, chỉ là đối với hắn phụ thân vị trí tộc trưởng này, thế nhưng là có thật nhiều ánh mắt đang ngó chừng.

Cho nên vì ngăn chặn đám người miệng lưỡi, chúc mị chỉ có thể làm một thủ vệ lại tới đây.

Bất quá dù cho dạng này, phụ thân của hắn cũng bị một chút trưởng lão miệng lưỡi.

Bởi vì nơi này không đơn thuần là bọn hắn bộ tộc một đại khoáng sản nơi phát ra, càng là bởi vì tại cái này tương sinh chi địa, Hòa thuộc tính pháp tắc nồng hậu dày đặc, ở chỗ này tu luyện một ngày, so bất kỳ địa phương nào đều muốn tới tốt.

Cho nên, có thể đến nơi đây, trong bộ tộc cường đại người đơn giản muốn đánh bẻ đầu.

Dứt khoát chúc mị cũng không phụ kỳ vọng, tới đây ngắn ngủi thời gian một năm, liền từ Luyện Khí Hóa Thần sơ kỳ tăng lên tới Đại viên mãn cảnh giới, chúc mị tin tưởng, ở chỗ này tiếp tục cảm ngộ Hòa Chi Pháp Tắc, nhất định có thể tại trong vòng hai năm, đột phá đến Luyện Thần Phản Hư cảnh giới.

Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, hiện tại chúc mị chỉ là một người thủ vệ, hiện tại đến phiên hắn đang trực.

Kỳ thật dựa theo tụ viêm trong sơn cốc Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân tới nói, nơi này căn bản cũng không cần bọn hắn nhiều như vậy thủ vệ.

Ngoại trừ những cái kia Thiên Nhân nô lệ cần trông coi ngoài ý muốn, những địa phương khác phái mấy cảnh giới thấp Thiên Nhân đi thủ vệ một cái liền được.

Không nói trước nơi này trải rộng cạm bẫy, liền là tụ viêm sơn cốc bên ngoài tầng tầng dị thú lãnh địa, cũng không phải là bình thường người có thể xông tới.

Lại tới đây thời gian hơn một năm, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ xông vào mấy cái trí lực rất thấp dã thú, liền là cường đại một điểm dị thú đều chưa từng gặp

qua.

Dị thú mặc dù trí tuệ sẽ không quá cao, nhưng là cũng không thấp, bọn hấn biết trong sơn cốc này, bị một quyền cường đại Thiên Nhân chiếm lĩnh, trong sơn cốc này có không có gì đặc biệt đồ vật, bọn hấn đương nhiên sẽ không không có việc gì đi cùng tụ viêm trong sơn cốc Thiên Nhân phát sinh chiến tranh.

Có lẽ cũng là bởi vì như thế, nơi này thủ vệ nhìn như sâm nghiêm, kỳ thật những này Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân cũng chính là giả giả vờ giả vịt, qua loa cho xong.

Chúc mị đi vào cửa vào sơn cốc tháp quan sát bên trên, cùng lúc trước thủ vệ tiến hành giao tiếp, hai cá nhân đều rất tùy ý, trò chuyện dài hơn.

Nghe tới chúc mị đột phá tin tức, mấy cái Thiên Nhân cao hứng chúc mừng.

Ngay tại chúc mị mấy cái thủ vệ trên ghẹo thời điểm, đột nhiên một đạo màu đen cái bóng từ trong rừng bay tới.

Bóng đen kia cực nhanh, những này Thiên Nhân mặc dù thực lực không tầm thường, thế nhưng là nhiều năm qua bình an vô sự để bọn hấn lười biếng, căn bản liền chưa kịp phản ứng.

Khi bọn hấn kịp phản ứng thời điểm, cái bóng đen kia đã rơi vào trong sơn cốc.

Bọn hấn lập tức cảnh giác nhìn lại, lại phát hiện đây chẳng qua là một cái tổ ong, bởi vì trực tiếp ném xuống đất, toàn bộ tổ ong đã chia năm xẻ bảy, đồ rực hơi mờ nhạt ong rơi đầy đất.

Cái này mấy cá nhân lập tức mộng, đây là tình huống như thế nào, trên trời rơi xuống tổ ong?

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297:

Thôi Ngọc đầu đầy mồ hôi, Minh Hòa ong tốc độ thật sự là quá nhanh, dù cho lấy Thôi Ngọc tốc độ bây giờ, cũng vô pháp đem bọn hấn triệt để bắt ra.

Một chút Minh Hòa ong bên trong cường đại, tốc độ càng là vượt qua Thôi Ngọc, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng là vẫn luôn đối Thôi Ngọc tinh lực vòng bảo hộ càng không ngừng phát động công kích.

Sau thời gian dài, Thôi Ngọc tinh lực vẫn là hao tổn quá lớn.

Thôi Ngọc cảm giác dưới, mình tinh lực vòng bảo hộ mặc dù còn có thể chống cự dài một đoạn thời gian, nhưng là tại Minh Hòa ong công kích đến, mình hao tổn thể nhưng là tinh lực bản nguyên chỉ lực, ít một chút là một điểm, như nghĩ khôi phục như lúc ban đầu, còn không biết phải hao phí nhiều ít tinh lực.

Bất quá còn tốt, Thôi Ngọc rốt cục xa xa thấy được tụ viêm sơn cốc, đã không còn mây may trì hoãn, Thôi Ngọc tốc độ bạo tăng, lập tức liền cùng Minh Hòa ong trong nháy mắt kéo ra một khoảng cách.

Đương khoảng cách tụ viêm sơn cốc còn có ngàn mét khoảng cách lúc, Thôi Ngọc nhanh chân nhảy một cái, đến trước một viên trên đại thụ.

"Đi người!" Thôi Ngọc thấp giọng gầm rú, dùng tận toàn bộ lực lượng của mình, tướng trên bờ vai khiêng Minh Hòa ong tổ ong cho hung hăng ném ra ngoài.

Chỉ gặp toàn bộ tổ ong thật giống như một cái cự đại ám khí, vậy mà phát ra âm bạo thanh âm, hống một tiếng liền bắn vào tụ viêm trong sơn cốc.

Thôi Ngọc không kịp nhìn tình huống, phía sau hấn thế nhưng là còn đi theo Minh Hòa ong đâu.

Những này Minh Hòa ong đuổi mình một đường, hiện tại phải nghĩ biện pháp dẫn xuất bên trong Thiên Nhân, trợ giúp hấn đối phó những này Minh Hòa ong.

Phương hướng thay đổi, Thôi Ngọc lửa nhanh rời đi. Nếu là bị Minh Hòa ong bao vây, mặc dù Thôi Ngọc không ngại, nhưng là tinh lực nhất định sẽ hao tổn tốt một khối to, sẽ để cho thôi nghị đau lòng nổi điên.

Nhưng là khiến Thôi Ngọc không có nghĩ tới là, đương tỏ ong bị mình ném sau khi đi ra ngoài, những này Minh Hòa ong vậy mà không để ý Thôi Ngọc, tốc độ đột nhiên đề cao, hướng về tụ viêm sơn cốc bay đi.

Thôi Ngọc chạy ra ba bên cạnh, đi vào một khóa trên đại thụ, âm thầm rình mò lấy hết thấy, hắn không nghĩ tới, Minh Hòa ong đuổi theo chính mình nguyên nhân, lại là bởi vì tỏ ong, đây là Thôi Ngọc làm sao cũng không có nghĩ tới sự tình.

Chúc mị mấy cá nhân đi đến vỡ vụn tỏ ong bên cạnh, mấy cá nhân hai mặt nhìn nhau, làm sao lại xuất hiện như thế một cái đồ vật.

Minh Hòa ong tỏ ong cùng mật ong, thả tại bất kỳ địa phương nào, đều là một loại xa xỉ phẩm, bọn hắn một chút liền nhận ra cái này là cái gì đồ vật.

Đối với Minh Hòa ong mật ong, bọn hắn cũng đã sớm thêm nhỏ dãi dãi lâu, chỉ là Minh Hòa ong bày ong thật là đáng sợ, cho nên bọn hắn cũng chỉ là có thể nhìn xa xa, trông mà thêm một chút, chưa hề đều không có nghĩ qua bọn hắn có thể tới gần nơi đó.

Đừng nói bọn hắn, liền là trú thủ tại chỗ này trưởng lão, cũng không dám tùy ý tới gần nơi đó.

Nhưng là hôm nay, một cái như thế lớn Minh Hòa ong tỏ ong liền rơi vào trước mặt bọn hắn, nhất là mặt đất kia bên trên liền miền mật ong, nhìn thấy đây hết thấy Hòa Thần nhất tộc thủ vệ, phản ứng đầu tiên vậy mà không phải cảnh giác, mà là đau lòng.

Như thế một vũng lớn mật ong, nếu là xuất ra đi, không biết muốn đổi đến không lồ cỡ nào một bút tài phú.

Thế nhưng là bây giờ, tất cả đều vậy trên mặt đất, chà đạp.

"Các người có nghe hay không đến thanh âm gì?" Một người thủ vệ đột nhiên sừng sốt, nghi hoặc mà hỏi thăm.

Chúc mị mấy cái thủ vệ cũng là sững sờ, kính thần lắng nghe.

Đột nhiên chúc mị quay người nhìn về phía cốc bên ngoài, toàn thân rung mình một cái, nuốt một miếng nước bọt, chỉ vào bầu trời nói ra: "Ta nghĩ ta biết thanh âm là từ đâu phát ra."

Cái khác mấy cái thủ vệ lần theo chúc mị ngón tay phương hướng nhìn lại, trong nháy mắt cả đám đều giống như tiến vào hầm chứa đá.

Chỉ gặp xa Phương Thiên không một phiến ô Vân Phi nhanh tới gần, che khuất bầu trời.

Chỉ là kia ông ông cánh kích động thanh âm, ở đâu là cái gì mây đen, rõ ràng liền là hàng ngàn hàng vạn Minh Hòa ong bày ong.

"Còn đứng lấy làm gì, chạy mau, trốn đi." Chúc mị nhìn xem mấy cá nhân còn đang sững sờ, hét lớn một tiếng, tiện tay kéo người bên cạnh liền hướng về trong sơn cốc phương hướng phóng đi.

Lúc này, giật mình đánh thức mấy tên hộ vệ lập tức xoay người bỏ chạy.

Chỉ là đã hốt hoảng bọn hắn, vậy mà không có chú ý tới, bọn hắn tất cả đều dẫm lên tán loạn trên mặt đất Minh Hòa ong mật ong.

Minh Hòa ong mật ong dính dính cực lớn, khi bọn hắn từ mật ong chạy vừa qua,

Lòng bàn chân không chỉ nhiễm phải mật ong, càng là mang theo rất nhiều tỏ ong mảnh vỡ.

Theo lấy mỗi người bọn họ trốn về mình phòng nhỏ, cả cái trong sơn cốc, đã khắp nơi đều là mật ong vệt bẩn.

Minh Hòa ong đột nhiên đến, cũng sớm đã kinh động đến trấn thủ tại chỗ này Hòa Thần nhất tộc bộ tộc trưởng lão, hắn đứng tại sơn cốc bên trong, mặt lạnh lùng nhìn xem bày ong tới gần.

Lúc này hắn còn không biết chuyện gì xảy ra, vì cái gì Minh Hòa ong lại đột nhiên tiến vào tụ viêm sơn cốc.

Phải biết, nơi này nhưng cũng không có có cái gì đồ vật sẽ hấp dẫn Minh Hòa ong.

Hắn không có vọng động.

Bởi vì Minh Hòa ong không giống với cái khác dị thú, những dị thú kia chỉ ít còn có tương đối cao trí tuệ, gặp được loại dị thú này, dù cho không cách nào chém giết đối phương, cũng có thể tưởng những dị thú kia bức lui.

Mà những này Minh Hòa ong, mặc dù thực lực cường lớn, nhưng là dù sao chỉ là một chút dị trùng, cơ hồ không có có trí Tuệ Khả nói.

Hòa Thần bộ tộc trưởng lão bộ kia uy hiếp lực áp biện pháp, đối phó những này Minh Hòa ong căn bản chính là đàn gậy tai trâu, không có tác dụng gì.

Cho nên hắn tại quan sát, điều tra rõ những này Minh Hòa ong vì cái gì đột nhiên xuất hiện, lại tính toán sau.

Chúc mị về đến phòng, suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy chuyện này mười phần kỳ quái, hắn thò đầu ra, phát hiện Minh Hòa ong chỉ là xoay quanh tại

son cốc cốc khẩu, cũng không có sâu vào son cốc, cho nên chúc mị vẫn là đánh bạo đi ra khỏi phòng, tìm được chính một mặt sương lạnh nhìn xem đây hết thầy trưởng lão.

Chúc mị đi lên trước, đem trước phát sinh sự tình nói cho trưởng lão.

Cái này trưởng lão nghe xong, sắc mặt càng thêm xanh xám, hẩn nhìn xem chúc mị, nói ra: "Người nói là, có cái cự đại Minh Hỏa ong tổ ong từ ngoài son cốc bay vào, rơi vào cốc khẩu."

Chúc mị nhẹ gạt đầu, một màn kia không chỉ có là hẩn, liền là cái khác mấy cái thủ vệ cũng đều trông thấy, không có cái gì tốt giấu diếm.

Trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi, cả giận nói: "Đến cùng là ai, lại muốn đối với chúng ta ra tay, còn cần như thế ti tiện thủ đoạn."

Chúc mị không phải người ngu, suy nghĩ đến tình huống trước, liền có thể phán đoán, đây là có người muốn đối phó bọn hẩn, đây cũng là chúc mị không ngồi yên nguyên nhân, nhất định phải đem chuyện này nói cho trưởng lão.

Nếu là có người muốn đối phó bọn hẩn, đã nói lên ngoài son cốc khẳng định có người tại không biết cái gì địa Phương Chính rình mò, lúc đầu đã nhanh kìm nén không được chuẩn bị xuất thủ trưởng lão cuối cùng vẫn không có xuất thủ.

Nếu là hẩn cùng Minh Hỏa ong đại chiến một trận, bị trọng thương, địch nhân lại thừa cơ phát động công kích, chỉ sợ toàn bộ tụ viêm trong son cốc tộc nhân đều phải táng thân ở chỗ này.

Hiện tại liền là so đầu tiên nhần thời điểm. Trưởng lão trầm nghĩ.

Mà son cốc cốc khẩu. Chỉ gặp đây trời Minh Hỏa ong không ngừng vây quanh tổ ong xoay quanh, nếu là tới gần, liền có thể nhìn thấy từng cái Minh Hỏa ong không ngừng cắn xé cái này tổ ong, bất quá thời gian một nén nhang, vốn là đã chia năm xẻ bảy tổ ong, càng là tàn phá không chịu nổi.

Sau đó, mấy cái cường tráng Minh Hỏa ong tiến vào tổ ong bên trong, không nhiều sẽ, một con chừng to bằng đầu người Minh Hỏa ong Vespiquen bị mấy cái ong thợ mang ra ngoài. Sau đó cái này mấy cái Minh Hỏa ong nắm lấy Vespiquen, bay lên.

Lập tức, đây trời Minh Hỏa ong phi tốc tới gần, hóa thành một cái cự đại hình tròn, tại trưởng lão kinh ngạc về mặt rời đi son cốc.

Trưởng lão thở một hơi dài nhẹ nhõm, xem ra âm mưu của đối phương thất bại.

Bất quá hiện tại cốc khẩu không người trấn giữ, sợ hãi để địch nhân thừa lúc vắng mà vào trưởng lão, lập tức liền để chúc mị gọi đủ cái khác mấy cái thủ vệ, nhanh chóng cốc khẩu giữ vững.

Thế nhưng là, ngay lúc này, từng tiếng bá Thiên Hùng rống lên một tiếng, từ ngoài son cốc truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298:

"Bá Thiên Hùng!" Có Thiên Nhân thủ vệ kinh hô, gọi ra tiếng rống chủ người thân phận.

Nơi này tất cả Thiên Nhân trên mặt đều xanh xám một mảnh, càng có thật nhiều người dọa sắc mặt trắng bệch.

Bá Thiên Hùng cá thể liền đã cường hoành vô cùng, mà lại quá đáng hơn bọn hẩn còn là quần cư sinh vật. Đối với bọn hẩn những này Thiên Nhân tới nói, muốn so sánh Minh Hỏa ong, bọn hẩn càng thêm sợ hãi bá Thiên Hùng.

Thiên Nhân trưởng lão đã từ trong cốc đi tới cốc khẩu, đứng tại tảng đá trên tường, nhìn xem trong rừng cây không ngừng sụp đổ đại thụ, còn có như ẩn như hiện bá Thiên Hùng thân ảnh, Thiên Nhân trưởng lão đã đầu đầy mồ hôi.

Nhìn xem những cái kia bá Thiên Hùng tiến lên phương hướng, rõ ràng liền là hướng về phía bọn hẩn son cốc phương hướng tới.

Hẩn cũng sớm đã đoán được, đây là có người muốn đem dị thú dẫn tới, công kích son cốc của bọn hẩn, nhưng là đến cùng là ai, vậy mà như thế ác độc, đầu tiên là Minh Hỏa Vespiquen là bá Thiên Hùng.

"Trưởng lão, làm sao bây giờ?" Một chút Thiên Nhân nhìn thấy trưởng lão, thật giống như có chủ tâm cốt, sợ hãi trong lòng giảm xuống.

Trưởng lão thầm nghĩ muốn chửi mẹ, hắn làm sao biết nên làm cái gì. Nhưng là hiện tại là thời khắc nguy cơ, nếu là mình đều hoảng loạn rồi, những này Thiên Nhân tự nhiên cũng vô pháp an tâm.

Chỉ gặp trưởng lão sắc mặt bình tĩnh, nói ra: "Trước không muốn không yên lòng, căn cứ bá Thiên Hùng gầm rú, hắn là chỉ là số ít bá Thiên Hùng, cứ như vậy bốn năm con, sẽ không đối bọn hấn son cốc tạo thành tổn thương gì."

Nghe được trưởng lão nói như vậy, những này Thiên Nhân mới an tâm lắng nghe, quả nhiên mặc dù bá Thiên Hùng rống lên một tiếng hết sức kinh người, nhưng là nghe thanh âm, hoàn toàn chính xác không nhiều.

Thiên Nhân nhóm mới an tâm lại.

Thế nhưng là, trưởng lão tiếng nói còn chưa nói xong bao lâu, từng tiếng bí tịch rống lên một tiếng đột nhiên bộc phát, chỉ là nghe thanh âm liền biết, cái này nói ít cũng có bốn mươi, năm mươi con bá Thiên Hùng.

Tất cả Thiên Nhân ngây ngốc nhìn về phía trưởng lão, kia trưởng lão mặt cũng xoát một chút trắng đi.

Bị những súc sinh này đánh mặt không sao, nhưng là nhiều như vậy bá Thiên Hùng, đừng nói là hấn, liền là trong tộc cao thủ ra hết, cũng đủ uống một bình.

"Không muốn không yên lòng, chúng ta lại ngoài son cốc bố trí sát trận, uy lực to lớn, tất nhiên có thể làm cho những này bá Thiên Hùng biết khó mà lui."

Trưởng lão tiếp tục trấn an.

Lúc này không phải trưởng lão không muốn mang lấy Thiên Nhân nhóm tạm thời rút lui, thế nhưng là nơi này núi lửa vòn quanh, trong son cốc đường ra duy nhất, cũng chỉ có nơi này, địa phương còn lại vì phòng ngừa địch nhân đánh lên, những cái kia sát trận càng là địch ta không phân, bọn hấn căn bản không đường có thể đi.

Cho nên, trưởng lão chỉ có thể kiên trì tiếp tục trấn an, đồng thời cũng chỉ có thể trông cậy vào những cái kia hao tổn to lớn đại giới mời cao thủ bố trí sát trận thật sự có trong truyền thuyết như vậy cường đại.

"Vì cái gì? Vì cái gì những này bá Thiên Hùng muốn tới công kích son cốc của chúng ta." Có Thiên Nhân đặt câu hỏi.

Thế nhưng là, cái này ai có thể biết đâu? Liền ngay cả có vẻ như trấn định trưởng lão cũng không cách nào biết được nguyên nhân.

Rốt cục, bá Thiên Hùng thân ảnh ra hiện tại trong mắt của bọn hấn, từng khóa đại thụ bị to lớn bá Thiên Hùng trực tiếp đụng bay, thật giống như một viên cỏ dại.

Kia như là như người không lồ thân thể, cuồng bạo khí thế để một chút thực lực thấp Thiên Nhân dọa đến kém chút ngồi dưới đất.

Liền ngay cả trưởng lão trông mắt đều nhanh kém chút rơi ra đến, bởi vì hấn vậy mà thấy được bá Thiên Hùng vương.

Con kia so khác bá Thiên Hùng đại xuất số một thân thể, tuyết trắng lông tơ dưới ánh mặt trời tỏa sáng chói lọi.

Chỉ gặp những này bá Thiên Hùng lúc này giống như giống như điên, từng cái hai mắt xích hồng, trực tiếp liền xông về son cốc.

Ngoài son cốc sớm đã bị cao nhân bày ra sát trận, nhưng là ai cũng không biết những này sát trận đến cùng uy lực thế nào, lúc này tất cả Thiên Nhân chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện.

Nơi xa, Thôi Ngọc ngồi tại trên cành cây, say sưa ngon lành mà nhìn xem đây hết thấy, hấn không nghĩ tới, một khối tổ ong bên trong mật ong lại có thể hấp dẫn đến nhiều như vậy bá Thiên Hùng xuất hiện, thật sự là ngoài ý muốn kinh hi.

Lúc đầu Thôi Ngọc dự định, là có thể hấp dẫn đến như vậy mười mấy hai mươi con thế là tốt rồi, ai biết, vậy mà cơ hồ đem toàn bộ bá Thiên Hùng bày đều cho trâu chọc qua tới.

Bất quá dạng này càng tốt hơn, nếu là bá Thiên Hùng thật sự có thể tướng trong son cốc này Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân tiêu diệt, mình cũng là bớt việc.

Đợi đến bá Thiên Hùng tướng trong son cốc này Thiên Nhân tiêu diệt,

Mình liền có thể nghênh ngang tiến vào son cốc.

Như là không thể diệt, nhận như thế đánh lớn kích Hỏa Thần nhất tộc, nhất định sẽ không bỏ qua tạo thành đây hết thấy phía sau màn hắc thủ, đến lúc đó nộ khí trùng thiên Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, tất nhiên sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tra tìm hung phạm.

Mà mình trước sớm bố trí manh mối liền sẽ dẫn dắt bọn hấn tiến về những cái kia Mộc Thần nhất tộc giấu kín địa phương.

Mặc kệ những thủ đoạn này phải chăng vụng về, nhưng là hai tộc ở giữa đã sớm thế như nước với lửa, liền coi như bọn họ cuối cùng biết Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân cũng không phải là hung thù, cũng không quan trọng.

Đến lúc kia, bọn hắn cần liền là phát tiết lửa giận, quân người có đúng hay không hung phạm, trước đánh một trận lại nói.

Mà lúc kia, trong cốc trống rỗng, cạm bẫy cũng sẽ bị bá Thiên Hùng phá giải không sai biệt lắm, mình liền có thể xông đi vào.

Mình Hỏa ong mật ong hương vị mặc dù những này Thiên Nhân không cách nào ngửi được, nhưng là tại bá Thiên Hùng khừu giác bén nhạy dưới, liền như là đặt ở bọn hắn dưới mũi diện.

Từng cái bá Thiên Hùng tứ chi như bay, trực tiếp liền xông đi qua.

Đúng lúc này, ngoài sơn cốc nhìn một cái không sót gì trên đất trống, đột nhiên chấn động, đại địa vỡ ra từng đầu khe hở, cuộn cuộn nham tương như là suối phun, từ bên trong lòng đất bắn ra.

Những này nham tương lâu dài bị nồng đậm Hỏa Chi Pháp Tắc thai nghén, uy lực càng khủng bố hơn, bá Thiên Hùng vội vàng không kịp chuẩn bị, mấy cái bá Thiên Hùng phản bụng, trực tiếp bị nham tương suối phun phun vừa vắn.

Chỉ gặp mấy cái này bá Thiên Hùng thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều chưa kịp phát ra, nham tương trụ liền trực tiếp tướng bá Thiên Hùng thân thể xuyên qua, mà nóng bỏng hỏa diễm cũng trong nháy mắt tướng cái này mấy cái bá Thiên Hùng thôn phệ.

Một màn này, khiến điên cuồng bá Thiên Hùng rốt cục năng đủ tỉnh táo một chút.

Trong không khí phiêu tán cái này huyết nhục đốt cháy khét mùi cháy khét, từng đạo nham tương suối phun tại phía trước dâng trào.

Thiên Nhân trưởng lão thở một hơi dài nhẹ nhõm, cái này sát trận cuối cùng không có để hắn thất vọng.

Bất quá Thiên Nhân trưởng lão tâm cũng không có buông xuống quá lâu, bởi vì ngoài sơn cốc càng ngày càng nhiều bá Thiên Hùng ra hiện tại trong mắt của bọn hắn.

Không cần đếm kỹ, Thiên Nhân trưởng lão liền có thể biết, chỉ ít có bốn mươi, năm mươi con.

Như thế một cỗ không lồ bày dị thú, Thiên Nhân trưởng lão lập tức mất hết can đảm.

Đồng loại chết thảm cũng không có dọa lùi bá Thiên Hùng, ngược lại khơi dậy bọn hắn hung tính.

Chỉ gặp từng cái bá Thiên Hùng không ngừng gào thét, tại ngoài sơn cốc những địa phương khác bốn phía du tẩu, không bao lâu, ngoài sơn cốc bố trí mấy chỗ sát trận liền bị những này bá Thiên Hùng kích phát.

Nham tương, đá lăn, hỏa vũ, đao trận chờ đều bị kích phát ra, mười mấy con bá Thiên Hùng tại chỗ chết thảm.

Bá Thiên Hùng vương lúc này rốt cục khôi phục tỉnh táo.

Chỉ gặp bá Thiên Hùng vương đứng thẳng người lên, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng tường trên lầu Thiên Nhân.

Thiên Nhân trưởng lão thấy cảnh này, lập tức trong lòng kêu to: "Hồng!"

Bá Thiên Hùng trí thông minh không thấp, bá Thiên Hùng vương càng là trí tuệ cao nhanh cùng nhân loại sánh vai, hiện tại bá Thiên Hùng vương cái dạng này, rõ ràng là đem bọn hắn hận lên.

Lúc này, Thiên Nhân nhóm ở trong lòng hoảng to hung thủ ngoan độc, các loại nguyên rủa không ngừng nguyên rủa cái kia không biết tên hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299:

Thiên Nhân trưởng lão biết, bọn hắn nhất định phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Son cốc này bên ngoài sát trận mặc dù cường đại, nhưng là cũng không phải là vĩnh viễn có thể vận hành, nhiều lắm là có thể chèo chống thời gian gần nửa ngày.

Nếu như bá Thiên Hùng không có ghi hận bên trên bọn hắn, Thiên Nhân trưởng lão còn cảm thấy những này dị thú lại bởi vì những này sát trận chán nhiep mà thối lui.

Thế nhưng là lúc này, bọn hắn đã bị bá Thiên Hùng hận lên, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy rời đi.

Phải biết, càng là trí tuệ cao dị thú, tâm tính thì càng chặt hẹp, có nếu kết thù, tuyệt đối là không chết không thôi.

Thiên Nhân trưởng lão quay đầu nhìn về phía cách mình gần nhất chúc mị, đối với hắn nói ra: "Nhanh đi tướng tất cả tộc nhân triệu tập lại, nếu sát trận mất đi hiệu lực, chúng ta liền phải nghĩ biện pháp phá vỡ. Rời đi nơi này."

Chúc mị chờ Thiên Nhân mất trọn tròn, bọn hắn không nghĩ tới sự tình đã đến một bước như vậy.

Bất quá hắn cũng không nói gì thêm. Bá Thiên Hùng đáng sợ, bọn hắn đều hiểu rõ.

Nếu là tại bộ tộc bản bộ, những này bá Thiên Hùng còn không đến mức để bọn hắn không yên lòng, dù sao trong bộ tộc cao thủ nhiều như mây, tái xuất một chút đền bù còn có thể tướng những này bá Thiên Hùng đánh lui hoặc là giết sạch.

Thế nhưng là hiện tại trong son cốc lực lượng nhiều lắm là có thể ứng phó mười con trong vòng bá Thiên Hùng, lại nhiều cũng không phải là bỏ ra cái giá gì có thể ngăn cản.

Chúc mị vội vàng đến gần son cốc, dù sao có chút Thiên Nhân bây giờ còn đang mất khác một chút khả yếu địa phương thủ vệ.

Thời gian từng điểm từng điểm đi qua, bá Thiên Hùng tại Hùng vương mệnh lệnh dưới, đều an tĩnh ghé vào ngoài son cốc.

Ngày đó đầu rơi dưới, Thiên Nhân trưởng lão thở dài một tiếng, suất lĩnh đông đảo Thiên Nhân bắt đầu lui ra tường lâu.

Dù cho tường trên lâu có một chút thủ vệ sát khí, nhưng là đối phó nhiều như vậy bá Thiên Hùng, căn bản vụ sự vô bổ.

Ngay tại Thiên Nhân nhóm thối lui không bao lâu, bá Thiên Hùng vương đột nhiên đứng người lên, nhìn về phía trước hết nhất kích phát sát trận.

Chỉ gặp những cái kia nham tương suối phun giống như hồ đã đến cực hạn, cao mấy trượng suối phun bắt đầu chậm rãi giảm nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại đầy đất nham tương khe rãnh còn đang phát tán ra sau cùng nhiệt lượng.

Bất quá dù cho nham tương trụ biến mất không thấy gì nữa, nhưng là nơi này đã không cách nào thông hành, đầy đất nham tương cũng sớm đã tướng phụ cận mặt đất hóa thành ao nham tương, trong thời gian ngắn là không cách nào ngưng kết.

Nhưng là đây hết thủy tựa hồ là một cái tín hiệu, cái khác mấy cái sát trận tùy ý năng lượng cũng đang nhanh chóng suy giảm, cuối cùng tại bá Thiên Hùng vương rít lên một tiếng âm thanh bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Bá Thiên Hùng vương trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, hắn gầm thét phát ra mệnh lệnh, chỉ gặp tất cả bá Thiên Hùng từng cái tất cả đều đứng thẳng lên, đi theo bá Thiên Hùng vương từ một chỗ đất trống thẳng đến son cốc cốc khẩu tường lâu.

Cái này tường lâu cao mấy trượng, mười phần rắn chắc, bất quá khi bá Thiên Hùng vương đi vào về sau, nó không chút do dự, trực tiếp đứng thẳng người lên, to lớn tay gấu trực tiếp liền cho tường thành tới một cái đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, son cốc cốc khẩu loạn thạch bắn bay, to lớn tường thành lại bị bá Thiên Hùng vương một chương đánh chia năm xẻ bảy, để lộ ra một đầu rộng lượng thông đạo.

Bá Thiên Hùng vương sau lưng bá Thiên Hùng nhìn thấy Hùng vương phát uy, từng cái phát ra kêu khóc thanh âm, tựa hồ tại ca tụng lấy Hùng vương uy vũ.

Bá Thiên Hùng vương một ngựa đi đầu, trực tiếp liền vọt vào trong son cốc.

Lúc này trong son cốc, cũng sớm đã người đi nhà trống, một cái Thiên Nhân đều không thấy được.

Nhìn thấy cừ nhân của mình lại nhưng đã biến mất không thấy gì nữa, bá Thiên Hùng vương liền muốn phát ra gầm lên giận dữ, để phát tiết mình lửa giận trong lòng.

Bất quá bá Thiên Hùng vương miệng lớn mới Trương Khai, thật giống như không gian bị ngưng kết, toàn bộ thân thể không nhúc nhích.

Chỉ gặp bá Thiên Hùng vương cự đầu to bên trên cái mũi trong không khí hít hà, giống như phát hiện cái gì đồ vật, sau đó bá Thiên Hùng vương lập tức nằm rạp trên mặt đất, tìm trong lỗ mũi hương vị hướng về cốc khẩu phụ cận một nơi chạy đi qua.

Mà sau lưng nó bá Thiên Hùng nhóm cũng cùng bá Thiên Hùng vương một cái bộ dáng, từng cái như là chó con, ngắn nhỏ gấu đuôi không chết động.

Thiên Nhân trưởng lão cùng một đám Thiên Nhân giấu ở son cốc cốc khẩu một nơi, tò mò nhìn đây hết thảy.

Hắn rõ ràng nhìn thấy bá Thiên Hùng vương đã lên con giận dữ, thế nhưng lại giống như bị cái gì đồ vật hấp dẫn,

Thậm chí ngay cả cừu hận đều có thể để qua một bên, như thế để Thiên Nhân trưởng lão hết sức tò mò.

Đi theo bá Thiên Hùng vương chạy tới phương hướng.

Chỉ gặp bá Thiên Hùng vương trực tiếp đi tới một mảnh rõ ràng ướt át thổ địa bên trên, sau đó tại Thiên Nhân nhóm ánh mắt khiếp sợ bên trong.

Bá Thiên Hùng vương trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, duỗi ra to lớn đầu lưỡi trên mặt đất bắt đầu liếm láp.

Vậy nó kia vui sướng bộ dáng, đơn giản thật giống như một con vui sướng chó con.

Đây là.

Chúc mị khiếp sợ nói ra: "Cái này là trước kia bị ném vào tới Minh Hỏa ong tổ ong ngã nát địa phương."

Thiên Nhân trưởng lão thân thể lung lay ba lắc, hắn rốt cục biết đạo một thẳng đều an tĩnh ở tại lãnh địa mình, không thích động bá Thiên Hùng làm sao lại đột nhiên điên rồi đồng dạng xông vào son cốc của mình bên trong, lại là coi là như thế một đám Minh Hỏa ong mật ong.

Thiên Nhân trưởng lão khóc không ra nước mắt, nếu là đã sớm biết, hắn làm sao cũng sẽ cho người tướng những này mật ong thu thập lại, ném đến ngoài son cốc một bên, khiến cái này bá Thiên Hùng ăn uống no đủ mau mau rời đi.

Thế nhưng là hiện tại trẻ. Coi như những này bá Thiên Hùng ăn xong mật ong về sau không ở lại trong cốc, nhưng là những này bá Thiên Hùng mang thù cá tính, bất kể như thế nào, son cốc này là sẽ không thái bình.

Bị một đám khủng bố như vậy gia hỏa nhìn chăm chăm, không nói trước mình những này Thiên Nhân còn dám hay không lưu tại nơi này, liền là dám lưu tại nơi này, núi cốc chi trung phải có so hiện tại còn muốn cường đại mấy lần cao thủ tọa trấn.

Thế nhưng là cái này cùng trong son cốc ích lợi là không thành có quan hệ trực tiếp.

Nếu là không muốn lấy sau bị như thế một đám dị thú nhìn chăm chăm, như vậy bọn hắn chỉ có thể trả giá đắt, tướng bọn này bá Thiên Hùng tiêu diệt, chỉ là kia đại giới cũng có chút quá lớn.

"Được rồi, những chuyện này liền để tộc trưởng cùng Đại trưởng lão bọn hắn đi đầu đầu đi." Cái này Thiên Nhân trưởng lão ở trong tộc địa vị cũng không phải là quá cao, không có quá nhiều quyền nói chuyện, bằng không cũng sẽ không bị an bài tới nơi này.

Mặc dù nơi này Hỏa thuộc tính pháp tắc nồng đậm, đối với thấp cảnh giới Thiên Nhân có rất tốt phụ trợ tu luyện hiệu quả, nhưng là đối với Thiên Nhân trưởng lão loại cảnh giới này, đã không có tác dụng gì. Bọn hắn càng nhiều vẫn là cần tốt hơn tài nguyên tới tu luyện.

Lúc này trong son cốc, lớn nhất một đám Minh Hỏa ong mật ong bị bá Thiên Hùng Vương Bá chiếm, cái khác một chút nhỏ rất nhiều Minh Hỏa ong tổ ong cùng mật ong cũng đều khoảng cách bá Thiên Hùng vương mười phần gần, những này bá Thiên Hùng từng cái nôn nóng vây quanh bá Thiên Hùng vương đảo quanh.

Mật ong dụ hoặc cùng bá Thiên Hùng vương uy thế, để bọn này bá Thiên Hùng từng cái trong lòng nóng nảy động không ngừng, thế nhưng lại không dám tới gần mây may.

Nhưng là, rốt cục vẫn là có mấy cái bá Thiên Hùng, cũng không còn cách nào chịu đựng Minh Hỏa ong mật ong dụ hoặc, cẩn thận tới gần bá Thiên Hùng vương phụ cận, muốn tướng bốn phía tàn sát mật ong ăn.

Bá Thiên Hùng vương lập tức giận dữ, gào thét một tiếng, to lớn tay gấu một chương một cái tướng những cái kia không nhìn hắn Vương Giả uy nghiêm bá Thiên Hùng đánh bay.

Lập tức, toàn bộ bá Thiên Hùng bày tạo loạn.

Bất quá bá Thiên Hùng vương uy nghiêm, cũng không phải là tất cả bá Thiên Hùng có can đảm khiêu khích. Một chút nhát gan bá Thiên Hùng chỉ có thể xa xa né tránh.

Đúng lúc này, mấy cái bá Thiên Hùng đột nhiên cái mũi run run, bọn hắn vậy mà ngửi được một tia nhân nhật Minh Hỏa ong mật ong hương vị, chỉ là hương vị cực kì nhạt, như ẩn như hiện, bất quá cái này cũng làm chúng nó điên cuồng, bọn hắn tìm kia nhân nhật vị ngọt, bắt đầu tìm kiếm, vậy mà hướng về cốc khẩu phụ cận một chỗ vách núi đi đến.

Thiên Nhân trưởng lão nhìn thấy bá Thiên Hùng bày phát sinh rối loạn, lập tức đại hi, hét lớn: "Chuẩn bị phá vỡ."

Ra lệnh một tiếng, son cốc cốc khẩu vách núi đột nhiên như là một phiến đại môn mở ra, một đám Thiên Nhân đi theo trưởng lão liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 300:

Bọn này Thiên Nhân cũng sớm đã chờ đến lòng nóng như lửa đốt, mặc dù nhưng cái này mật thất tương đương ản nấp, nhưng là đối với khứ giác bén nhạy bá Thiên Hùng tới nói, nơi này vẫn như cũ không đủ an toàn.

Chờ ở chỗ này, vốn chính là vì đợi đến bá Thiên Hùng toàn bộ đều tiến vào sơn cốc về sau, bọn hắn có thể tùy thời đào tẩu.

Thế nhưng là ai biết, bá Thiên Hùng công kích sơn cốc của bọn hắn, lại là vì như vậy một đám Minh Hỏa ong mật ong.

Cái này để bọn hắn khóc không ra nước mắt.

Bất quá bọn hắn cũng không dám tiếp tục trốn ở chỗ này, ai biết những này bá Thiên Hùng ăn xong mật ong về sau, vẫn sẽ hay không trở lại lãnh địa của mình, nếu là ngộ nhớ không trở về, bọn hắn coi như không thể trốn đi đâu được.

Dứt khoát hiện tại bá Thiên Hùng đều bị trên đất mật ong hấp dẫn, không có có tâm tư chú ý cốc khẩu, cho bọn hắn cơ hội chạy trốn.

Thiên Nhân trưởng lão quyết định thật nhanh, mở ra mật thất đại môn, hướng phía ngoài sơn cốc phương hướng bỏ chạy.

Nhưng là không nghĩ tới, bọn hắn mới vừa đi ra mật thất, liền cùng lần theo mật ong hương vị đuổi tới bá Thiên Hùng dụng cái chính diện.

Trong lúc nhất thời, hai phe đều ngây ngẩn cả người. Hai bên đều lẫn nhau nhìn chăm chú đối phương.

Bất quá, giằng co cũng không có tiếp tục bao lâu, bá Thiên Hùng dẫn đầu làm khó dễ, bạo hồng một tiếng, mấy cái bá Thiên Hùng liền nhào đi qua.

Nặng nề thân thể giẫm ở trên mặt đất, khiến cho đại địa đều phát ra liên tiếp rung động.

Thiên Nhân trưởng lão biến sắc, cũng nghênh đón tiếp lấy, trong miệng hô: "Các người rút lui trước, để ta chặn lại bọn hắn."

Một đám Thiên Nhân thủ vệ liếc nhau, liền lập tức hướng về tường thành lỗ hổng địa phương chạy tới.

Bọn hắn đều là tu luyện có thành tựu Thiên Nhân, tốc độ cực nhanh, Thiên Nhân trưởng lão không cần ngăn cản những này bá Thiên Hùng bao lâu, liền có thể để bọn hắn tất cả trốn ra ngoài.

Thiên Nhân trưởng lão là Luyện Thần Phản Hư cao thủ, bất quá bá Thiên Hùng mặc dù thực lực không bằng Thiên Nhân trưởng lão, nhưng là Lực Đại Vô Cùng, da dày thịt béo, lực lượng cùng phòng ngự đều hướng dư thiên hạ.

Thiên Nhân trưởng lão thân hình nhanh như thiểm điện, một chưởng một cái, cấp tốc tại từng cái tay gấu chưởng ảnh bên trong hiện lên, đập vào đỉnh đầu của bọn hắn.

Chỉ gặp mấy cái bá Thiên Hùng thân thể nhoáng một cái, liền tiếp rời khỏi mấy bước.

Động tĩnh bên này không nhỏ, trước tiên liền bị bá Thiên Hùng vương đã nhận ra.

Bất quá bá Thiên Hùng vương chỉ là nhìn Thiên Nhân trưởng lão một chút, liền một lần nữa đem ánh mắt đặt ở mật ong trên thân.

Mặc dù những này Thiên Nhân bị bá Thiên Hùng Vương ký hận, nhưng là mật ong dụ hoặc hiển nhiên cao hơn đối Thiên Nhân cừu hận.

Thế nhưng là, cho dù bá Thiên Hùng vương không để ý tới bọn hắn, những cái kia ăn không được mật ong bá Thiên Hùng nhưng sẽ không như thế buông tha Thiên Nhân.

Một chút bá Thiên Hùng nhìn thấy Thiên Nhân xuất hiện, cũng bắt đầu phóng tới cốc khẩu.

Thiên Nhân trưởng lão từng bước ép sát, dứt khoát hiện tại hắn cần phải đối mặt chỉ có mấy cái bá Thiên Hùng, tạm thời hắn còn có thể ứng phó.

Thiên Nhân trưởng lão chỉ là dùng chân khí trong cơ thể tăng lên lực lượng của mình, tương đương những này bá Thiên Hùng bức lui.

Không phải Thiên Nhân trưởng lão không có thực lực kích giết bọn hắn. Nhưng là trước kia những này bá Thiên Hùng cũng đã đem bọn hắn ghi hận, hiện tại nếu là Thiên Nhân trưởng lão hạ sát thủ, tất nhiên sẽ chọc giận bá Thiên Hùng vương, như là như thế này, bá Thiên Hùng vương xuất thủ, lại phối hợp nhiều như vậy bá Thiên Hùng, chỉ sợ những này Thiên Nhân có thể sống sót không nhiều lắm.

Theo cái khác bá Thiên Hùng cách mình càng ngày càng gần, Thiên Nhân trưởng lão trong lòng lo lắng, vừa chiến bên cạnh quay đầu nhìn, bộ tộc Thiên Nhân phải chăng đã toàn bộ rút lui.

Trước mặt mọi người nhiều bá Thiên Hùng đi vào Thiên Nhân trước mặt trưởng lão lúc, Thiên Nhân nhóm cuối cùng toàn bộ rút lui ra khỏi sơn cốc.

Thiên Nhân trưởng lão thở một hơi dài nhẹ nhõm, giữ lại lực lượng toàn bộ bộc phát, lăng không Thôi chương, trong nháy mắt, tất cả bá Thiên Hùng chỉ cảm thấy trước mặt mình xuất hiện lấp kín tường, đem bọn hắn đụng không ngừng hướng về sau đẩy.

Dứt khoát, Thiên Nhân trưởng lão không có muốn ý muốn giết bọn họ, bằng không những này bá Thiên Hùng mặc dù sẽ không tử vong quá nhiều, nhưng là trọng thương mười mấy con vẫn là có thể.

Thừa dịp cái này đứng không, Thiên Nhân trưởng lão thân hình bắn ngược mà ra, mấy cái lên xuống liền xông ra khỏi thành tường lỗ hồng.

Nhìn xem những cái kia gât gù đặc ý còn tại trong mê muội bá Thiên Hùng, Thiên Nhân trưởng lão lại một loại chạy thoát cảm giác.

May mắn bá Thiên Hùng vương bởi vì mặt ong nguyên nhân không có xuất thủ, bằng không bọn hắn thật là muốn bị đoàn diệt ở chỗ này.

Đồng đảo Thiên Nhân nhìn thấy trưởng lão xuất hiện,

Từng cái vui mừng như rồng mây, cũng đều ngừng chạy trốn bước chân.

Thiên Nhân trưởng lão thở dài một tiếng, giờ bàn tay lên, chỉ gặp trống không tay không dấy lên màu đỏ hỏa diễm, một chương vỡ đánh vào tường thành lỗ hồng trên mặt đất.

Một tiếng vang thật lớn, đại địa xé rách, Thiên Nhân trưởng lão ngược lại bắn đi ra.

Chỉ gặp lúc này, kia vỡ vụn mặt đất phía dưới, đột nhiên tuôn ra cuộn cuộn nham tương, tướng nơi đó bao phủ.

Truy kích mà đến bá Thiên Hùng đột nhiên dừng bước, cách nham tương hướng lấy Thiên Nhân trưởng lão gặm thét.

Thiên Nhân trưởng lão không để ý tới bọn hắn. Lúc trước hắn không có chú ý, có trời mới biết nơi đó đến cùng có bao nhiêu mặt ong cung cấp bá Thiên Hùng vương ăn.

Cho nên Thiên Nhân trưởng lão không do dự, lập tức mang theo tộc nhân của mình hướng phía rừng rậm phương hướng bỏ chạy.

Thôi Ngọc tại bá Thiên Hùng xông lên sơn cốc thời điểm, liền đã tìm phục tại sơn cốc phụ cận, nhìn tận mắt Thiên Nhân trưởng lão một đám người thoát đi.

Thôi Ngọc khoe miệng nổi lên vẻ mỉm cười, hắn đã có thể nghĩ đến, đối phương sẽ phát hiện hắn bày ra tung tích, sau đó phản nộ Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân truy tìm những cái kia tung tích, tìm tới Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân, sau đó đại chiến một trận tình cảnh.

Hiện tại Thôi Ngọc không cách nào lại đi để ý tới Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân hướng đi, hắn lẳng lặng chờ đợi bá Thiên Hùng rời đi.

Mình ném vào bên trong Minh Hỏa ong tổ ong mặc dù có một người cao tả hữu, mặt ong cũng rất nhiều, nhưng là đối với bá Thiên Hùng loại này quái vật khổng lồ, căn bản cũng không đủ bọn hắn ăn bao lâu.

Cho dù là bá Thiên Hùng vương ăn một mình, cũng vô pháp để nó ăn bao lâu.

Quả nhiên, không có đợi bao lâu, trong sơn cốc liền truyền đến trận trận tiếng oanh minh, trong mơ hồ còn có thể nghe thấy một chút kêu thảm.

Thôi Ngọc nghi hoặc, Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân không phải đều đã rút lui sao? Vì cái gì bên trong còn có người.

Thôi Ngọc không biết, Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân là rút lui, nhưng là tại tụ viêm trong sơn cốc đảo quang Thiên Nhân quang nô lại bị nhét vào bên trong. Bọn hắn thậm chí chưa nói cho bọn hắn biết một tiếng.

Mấy cái quang nô xông trong hầm mỏ ra, trực tiếp liền bắt gặp bốn phía phát tiết lửa giận bá Thiên Hùng, trực tiếp liền tiến vào gấu miệng.

Thẳng đến trời tối, bọn này bá Thiên Hùng mới từ trong sơn cốc rời đi.

Thôi Ngọc nhìn xem bá Thiên Hùng rời đi, lại ẩn núp một canh giờ, mới cẩn thận địa đi tới, tiến vào tụ viêm trong sơn cốc.

Lúc này tụ viêm sơn cốc, phế tích một mảnh, rất nhiều Thiên Nhân ở lại phòng ỡ, động phủ đều đã vỡ vụn thành phế tích, hiển nhiên là những cái kia bá Thiên Hùng kiệt tác.

Bất quá những này cùng Thôi Ngọc không có có quan hệ gì.

Hắn trực tiếp sâu nhập trong sơn cốc, lò mờ còn có thể nhìn thấy mấy cái bá Thiên Hùng thi thể, còn có mấy cái năng lượng còn không có tiêu tán sát trận.

Nhìn Thôi Ngọc trán thẳng đỏ mồ hôi lạnh.

May mắn có nhóm này bá Thiên Hùng vì hắn dò đường, tướng trong sơn cốc cạm bẫy phá hủy sạch sẽ, bằng không Thôi Ngọc tuyệt đối không cách nào nhẹ nhàng như vậy tiến vào sơn cốc bên trong.

Cẩn thận tất qua mấy cái còn tại vận chuyển sát trận, Thôi Ngọc rút cục đi tới trong sơn cốc chỗ sâu nhất, đây là một cái một người cao sơn động, bên trong đen nhánh một mảnh, tựa hồ có điểm điểm tinh quang từ trong sơn động truyền ra, trong động cảnh tượng cũng chỉ là lò mờ nhưng biện.

Mà tại ngoài sơn động trên vách tường, có một ít chữ, chỉ là những chữ này rõ ràng là Thiên Nhân nhất tộc văn tự, Thôi Ngọc nhưng không cách nào hiểu rõ, Thôi Ngọc suy đoán, đoán chừng mấy chữ này liền là sơn động danh tự.

"Nơi này là không phải thông hướng thể gian thông đạo?" Thôi Ngọc nghi hoặc, bởi vì cái này sơn động thực tế quá bình thường.

Bất quá dù cho nghi hoặc, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể đi vào dò xét một phen lại nói.

Ném đi mấy khối tảng đá đi vào, phát hiện cũng không có cái gì cạm bẫy loại hình phản ứng, Thôi Ngọc cẩn thận đi vào.

Sơn động rõ ràng là tự nhiên hình thành, không có chút nào nhân công mở vết tích, đi không bao lâu, liền phát hiện trong sơn động thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút phát ra ngân quang tảng đá, khám tại trên vách đá, xem bộ dáng là nơi này vốn là có nguyên thạch.

Thôi Ngọc hiếu kì dò xét một phen, phát hiện cũng chỉ là phổ thông tảng đá, về phần tại sao lại biến thành dạng này, Thôi Ngọc cũng không biết.

Lại tiếp tục thâm nhập sâu thời gian một nén nhang, Thôi Ngọc dừng bước, bởi vì trước mặt hắn lúc một cái Xích hồng sắc đại môn, đại môn bị thật chặt khóa lại, may mắn cũng đẩy không ra.

Thôi Ngọc cau mày, lực lại một chút, phát hiện cái đại môn này là một loại hắn không biết kim loại chế tạo, toàn thân nóng bỏng, nhưng là chỉ cần đưa tay từ trên cửa chính dồi, liền cảm giác không thấy mấy may nhiệt độ, thực sự kỳ dị.

Bị đại môn ngăn chặn đường đi, Thôi Ngọc chẳng những không có thất vọng, ngược lại lộ ra thần sắc cao hứng.

Bởi vì tám chín phần mười, mình đã tìm đúng địa phương.

Mặc dù trong điển tịch ghi tạc, Thiên Nhân đối thể gian giới không có chút nào hứng thú, nhưng là nơi này dù sao cũng là một đầu trọng yếu thông đạo, làm sao có thể không có chút nào thủ vệ.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, tất cả tinh lực tất cả đều ôm vào tay phải, rất nhanh toàn bộ tay phải liền biến thành toàn thân trong suốt sáng chói tinh thể.

Thôi Ngọc cảm giác, tay phải của mình hiện tại tuyệt đối không đi xuống tuyệt thể thần binh.

Nhìn xem trên cửa chính khóa, Thôi Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải hung hăng đâm tại khóa cửa phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301:

Toàn thân sáng chói trong suốt tay phải cùng Xích hồng sắc khóa cửa đụng vào nhau. Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình tựa như chém vào một khối thần thiết bên trên.

Chỉ cảm thấy mình tay phải kịch liệt đau nhức vô cùng, mà khóa cửa lại một điểm vết tích đều không có.

Thở dài một tiếng, Thôi Ngọc thu hồi tinh lực, hắn biết, thì cửa khóa không biết là từ cái gì đồ vật chế tạo, không phải hiện tại thực lực của mình có thể

phá vỡ.

Thôi Ngọc cau mày, khối này khóa, cứng như thần thiết, phá đi không ra, nghĩ muốn mở ra hẳn, chỉ có thể tìm kiếm được chìa khóa.

Về phần chìa khóa ở nơi nào, không cần suy nghĩ nhiều, một cái khả năng ngay tại cái kia đào tẩu Thiên Nhân trưởng lão trong tay, một cái khác ngay tại Hỏa Thần nhất tộc tộc trưởng trong tay.

Vô luận loại kia, Thôi Ngọc đều có một loại không có chỗ xuống tay cảm giác.

Thiên Nhân trưởng lão Luyện Thần Phản Hư cảnh giới, có thể là Đại viên mãn. Mà Hỏa Thần nhất tộc tộc trưởng, nơi đó càng là đầm rồng hang hổ, không vào được.

Nếu là Trần Hồn Tháp bên trong Quỷ Tướng có thể luyện thành, cái kia Thiên Nhân trưởng lão tự nhiên không để tại Thôi Ngọc trong mắt, thế nhưng là luyện tới thành Quỷ Tướng, còn cần mấy tháng thời gian, bây giờ căn bản liền không trông cậy được vào.

Như vậy thôi lui, Thôi Ngọc không cam tâm, phé đi nhiều như vậy khí lực, cướp được Minh Hóa ong mật ong, sau đó tướng bá Thiên Hùng bày hấp dẫn đến nơi đây, Thôi Ngọc tinh lực bản nguyên đều hao tổn rất nhiều, làm đến thực lực của mình giảm xuống.

Chuyện cho tới bây giờ, lại có khả năng lấy giỏ trúc mà mức nước công dã tràng, làm sao có thể để Thôi Ngọc cam tâm.

"Chỉ có thể đi xem một chút phải chăng có thể từ Thiên Nhân trưởng lão nơi đó tướng chia khóa đoạt tới tay." Thôi Ngọc bắt lực nhìn thoáng qua cái đại môn này, quay người rồi đi.

Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân từng cái mặt mũi tràn đầy đòi phé, bọn hắn tự cao tự đại, hôm nay nhưng thật giống như chó rơi xuống nước, bị một đám súc sinh cho đuổi ra, làm sao có thể để bọn hắn cam tâm.

Chỉ là ở chỗ này, ngoại trừ Thiên Nhân trưởng lão một cao thủ có thể cùng bá Thiên Hùng độ sức một phen, bọn hắn, thậm chí đều không phải là một con trưởng thành bá Thiên Hùng đối thủ.

Ngoại trừ ai thán, còn có thể thế nào.

Liền là Thiên Nhân trưởng lão đều một mặt xanh xám. Chuyện này mặc dù không có thể trách bọn hắn thủ cốc bắt lực, nhưng là không thể ngăn cản ẩn núp trong bóng tối địch nhân tướng Minh Hóa ong tổ ong ném lên sơn cốc, cũng là bọn hắn thất trách, chuyện này nếu là truyền đến trong tộc, bọn hắn không nói gì đều muốn bị trách cứ một phen.

Hiện tại chỉ có thể trước tiên lui đi, sau đó đem chuyện này truyền đến trong tộc, mời cao thủ tới tướng bá Thiên Hùng bày tiêu diệt.

Bất quá đây đều là nói sau, hiện tại bọn hắn từng cái trong lòng nén giận, ngay cả địch nhân đáng về đều không có làm rõ ràng, bọn hắn liền bị tính kế như là chó nhà có tang, làm sao có thể cam tâm.

Thế nhưng là dù cho lại không cam tâm, bọn hắn cũng chỉ có thể nhìn, dù sao đến hiện tại bọn hắn còn không biết địch nhân là ai.

"Trưởng lão, trưởng lão." Chúc mị từ đằng xa chạy tới, trên mặt mang nét mặt hưng phấn.

Thiên Nhân trưởng lão khó chịu trong lòng, bọn hắn đều như vậy, người thiếu tộc trưởng này lại còn một bộ không tìm không phổi đáng về, thực sự không chịu nổi.

Bất quá hẳn cũng muốn bận tâm tộc trưởng mặt mũi, mặc dù hiện tại hẳn là dưới tay mình một người thủ vệ, nhưng là cũng không thể quá mức trách móc nặng nề.

"Sự tình gì?" Tướng trong lòng không nhanh biến mất, Thiên Nhân trưởng lão hỏi.

Chúc mị tự nhiên không biết cái này trưởng lão suy nghĩ trong lòng, vội vã tướng phát hiện của mình nói cho trưởng lão.

"Trưởng lão, ta tại phụ cận phát hiện một số người vì cái gì tung tích, xem ra có thật nhiều người."

Thiên Nhân trưởng lão mạnh mẽ đứng dậy tới.

Nơi này là tương sinh chi địa, nổi danh cấm địa, cực kỳ nguy hiểm, ngoại trừ bọn hắn, căn bản là sẽ có người tới đến nơi đây.

Đã có người vết tích, vậy trừ ám tính bọn hắn địch nhân, Thiên Nhân trưởng lão nghĩ không ra còn có ai sẽ ở đây đi lung tung.

Mà lại, coi như đối phương không phải ám tính bọn hắn người, Thiên Nhân trưởng lão lúc này cũng muốn đem bọn hắn xem như địch nhân. Dù sao chuyện này nhất định phải có mấy cái dê thế tội.

Thiên Nhân trưởng lão đem trước đối chúc mị không nhanh đã sớm tan thành mây khói, chỉ cảm thấy bây giờ nhìn chúc mị, thấy thế nào làm sao vui vẻ.

Hắn vỗ vỗ chúc mị bả vai, cười lấy nói ra: "Không tệ, ở nơi nào."

Chúc mì cười mang theo tất cả mọi người đi vào hấn phát hiện địa phương.

Thiên Nhân trưởng lão cùng những hộ vệ này, đều là một chút nhìn ra,

Cái này là nhân loại hoạt động dấu hiệu, hiển nhiên đối phương mười phần lớn mật, căn bản cũng không có làm ra mấy may ẩn tàng.

"Các ngươi đều tản ra, nhìn xem phụ cận phải chăng còn có loại này tung tích."

Đã đối phương muốn ám toán mình, tất nhiên sẽ không chỉ ở cái địa phương này lưu lại tung tích.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm những này Thiên Nhân liền trở lại, đồng thời báo cáo phát hiện rất nhiều một chết loại này nhân loại hoạt động tung tích.

Thiên Nhân trưởng lão cười to trong lòng. Tưởng mấy cái Thiên Nhân phát hiện tung tích vị trí làm thống kê, rất nhanh liền phát hiện hành động của đối phương phương hướng.

Hiện tại Thiên Nhân trưởng lão cũng không trở về trong tộc. Suất lĩnh những này Thiên Nhân truy tìm tung tích tìm đi qua.

Cũng không lâu lắm, bọn hấn tìm đến một đầu bị người bước ra tiểu đạo.

"Quá tùy tiện." Đối phương không chút nào làm nguy trạng hành động, chọc giận Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Đối phương loại này diễn xuất, rõ ràng chính là không có đem bọn hấn để ở trong mắt.

Thiên Nhân trưởng lão cũng là lửa giận ngút trời, hấn ngược lại muốn xem xem đối phương là ai, cũng dám không đem bọn hấn để ở trong mắt.

Cẩn thận tới gần, cuối cùng tại một cái ẩn nấp trong sơn cốc phát hiện Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân thân ảnh.

"Là Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân."

"Ghê tởm, quả nhiên là bọn hấn, ngoại trừ những này Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân, ai sẽ ám toán chúng ta."

Thiên Nhân trưởng lão cũng là thở dài nhẹ nhõm. Hỏa Thần nhất tộc cùng Mộc Thần nhất tộc hai tộc ma sát đã lâu, chuyện này đẩy ngã trên người bọn họ, cũng càng thêm hợp lý, sẽ không bị trong tộc trưởng lão tộc trưởng làm khó dễ.

Tăng thêm tộc trưởng thân tử ngay tại mình Nhất Phương, tộc trưởng vì con của mình cũng sẽ đủ kiểu giữ gìn, cái này một khó tại Thiên Nhân trưởng lão trong lòng tính là đi qua.

Thiên Nhân trưởng lão cẩn thận dò xét, kinh ngạc phát hiện, những này Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân, đều là thế hệ trẻ tuổi, vậy mà không có trưởng lão cấp bậc Thiên Nhân đi theo, thật sự là quá kinh người.

Thiên Nhân trưởng lão mặt xoát một chút liền trở nên xanh xám.

Tại loại nguy hiểm này cảm địa, bình thường Thiên Nhân nếu là không có trưởng lão cấp bậc cao thủ giữ gìn, căn bản là đi không đến nơi đây.

Mà đối phương bên trong lại thật không có một cái nào trưởng lão cấp bậc cao thủ, vậy đã nói rõ, đối phương đối với nơi này rất tinh tường, có thể dễ dàng tránh đi trong rừng dị thú.

Ở cái địa phương này, mặc dù có chút một chút kỳ trân, nhưng là đối với Mộc Thần nhất tộc tới nói, cũng không trọng yếu, hoàn cảnh nơi này bồi dưỡng kỳ trân, thuộc tính cùng Mộc Thần nhất tộc tương khắc, bây giờ nghĩ lại, đối phương nếu không phải đối với mình mưu đồ làm loạn, như thế nào lại tốn công mà không có kết quả đi vào loại địa phương này.

Lúc này, Thiên Nhân trưởng lão đã xác định, đối phương liền là ám toán mình người.

Không có chuyện gì để nói, đối phương đã không có cao thủ ở đây, Thiên Nhân trưởng lão không ngại ăn trước hạ đối phương, đòi lại chút lợi tức.

Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân chính đang nghỉ ngơi, bọn hấn mấy ngày nay an phận rất nhiều, cũng tại sơn cốc phụ cận trong rừng tìm kiếm Thôi Ngọc hạ lạc, thế nhưng lại không có phát hiện mấy may manh mối.

Theo bọn hấn nghĩ, Thôi Ngọc hoặc là đã táng thân dị thú trong miệng, hoặc là liền rời đi.

Không có Thôi Ngọc nước cờ này, bọn hấn phải thật tốt tính toán mình kế hoạch tiếp theo. Cho nên mấy ngày nay, bọn hấn đều co đầu rút cổ trong sơn cốc không có ra ngoài.

Thế nhưng là ai biết xảy ra chuyện gì, Mộc Thần nhất tộc nhìn xem tướng mình vây quanh Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, trong đầu tràn đầy nghi vấn, đối phương là thế nào phát hiện bọn hấn.

Thế nhưng là, Hỏa Thần nhất tộc người nhưng không có chút nào muốn cho bọn hấn giải thích ý tứ. Tại Thiên Nhân trưởng lão một câu sinh tử bất luận

giọng nói bên trong, hai phe trực tiếp liên khai chiến.

Thôi Ngọc đuổi tới Mộc Thần nhất tộc ẩn thân địa, trốn ở trong tối. Thông qua một dấu vết của đường, Thôi Ngọc biết, Hòa Thần nhất tộc cao thủ đã phát hiện, cũng truy đi qua, đương Thôi Ngọc chạy đến thời điểm, hai phe nhân mã đánh thẳng lửa nóng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302

Mặc dù lúc này Mộc Thần nhất tộc chỗ ẩn thân, chiến đấu cực kì kịch liệt, thế nhưng là vẫn là có thể một chút nhìn ra, chiến đấu thành nghiêng về một bên làm việc.

Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân trưởng lão đi lên trực tiếp liền đem Mộc Thần nhất tộc cao thủ đánh chết, còn lại mấy cái người sống, cũng là vì lấy về, đến trong tộc cho bọn hắn công hắc oa.

Bằng không, chỉ là Thiên Nhân trưởng lão như thế một cái Thiên Nhân, liền có thể tương Mộc Thần nhất tộc những bọn tiểu bối này diệt sạch.

Thôi Ngọc trong lòng bất đắc dĩ, tương thân hình biến mất.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có quá nhiều bất đắc dĩ, bởi vì lúc trước Thôi Ngọc liền biết những này Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân nhóm thực lực, chỉ là không có nghĩ đến, Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân trưởng lão vậy mà lại không để ý đến thân phận, trực tiếp xuất thủ.

Khiến cho Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân căn bản cũng không có một tia lật bàn cơ hội.

Thôi Ngọc thậm chí còn nhận ra, một cái thi thể tách rời thi thể, chính là lúc trước muốn lừa gạt mình, vì bọn họ hấp dẫn Hòa Thần nhất tộc cao thủ Mộc Thần nhất tộc tiêu đội thủ lĩnh.

Hiện tại Hòa Thần nhất tộc cường thế vô cùng, căn bản cũng không có lưu cho Thôi Ngọc may cơ hội. Xem ra cái kia màu đỏ cửa đá chìa khoá, là không cách nào lấy được.

Bất quá Thôi Ngọc sẽ không dễ dàng như vậy từ bỏ.

Mặc dù vẫn là không có tận mắt nhìn đến thông hướng thế gian thông đạo, nhưng là chí ít còn có một số cơ hội. Dù sao cái khác thông đạo hoặc là khoảng cách xa xôi, hoặc là liền là càng thêm nguy hiểm.

Chiến đấu rất nhanh kết thúc, tại tuyệt đối lực lượng dưới, Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân không có chút nào ngoài ý muốn, cao thủ bị đều tru sát, lưu lại mấy cái tôm cá nhãi nhép cũng bị cắt mất đầu lưỡi.

Hai tộc chỉ kiểm cừ hận từ xưa đến nay, đối đãi đối phương không có chút nào lưu thủ ý tứ.

Hòa Thần nhất tộc người cũng không có lập tức liền trở lại trong tộc, mà là cẩn thận ẩn núp sẽ sơn cốc, phát hiện bá Thiên Hùng đã từ trong sơn cốc rút lui.

Bọn hắn reo hò một tiếng, lần nữa trở lại sơn cốc.

Bất quá hiện tại ngoài sơn cốc đã không có bất luận cái gì cạm bẫy sát trận thủ vệ, cho nên hắn a liền càng thêm cẩn thận.

Mà Thôi Ngọc cũng mai phục tại sơn cốc bên ngoài. Cũng không lâu lắm, một con đưa tin chim từ trong sơn cốc bay ra.

Thôi Ngọc đã sớm nhìn chăm chăm, đợi đưa tin chim từ Hòa Thần nhất tộc thủ vệ trong mắt biến mất, Thôi Ngọc liền lập tức tương đưa tin chim bắt lấy.

Thôi Ngọc mở ra tin tức, bên trong chính là Thiên Nhân trưởng lão đối với chuyện này giải thích, chỉ là trong phong thư, tương chuyện này kẻ đầu têu nói thành Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân. Đồng thời nói cho trong tộc, đã đem những này Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân đánh chết hơn phân nửa, cũng bắt sống mấy người. Mời tộc trưởng cùng các vị trưởng lão làm ra chỉ thị, bước kế tiếp nên làm như thế nào, cũng mời sát trận cao thủ đến đây tương tồn thất sát trận bố đủ.

Thôi Ngọc ngồi dưới đất, khổ tư. Hắn đột nhiên nhìn thấy một bên bị khóa lại đưa tin chim, trong lòng có kế hoạch.

Thôi Ngọc một lần nữa tướng mới xây cột vào đưa tin chim trên đồi, tướng đưa tin chim thả.

Thôi Ngọc một mực nhìn lấy đưa tin chim biến mất phương hướng, sau đó lại lần ẩn tàng tốt.

Hiện tại hân còn không cách nào biết được, Hỏa Thần bộ lạc cách nơi này có bao xa, phương vị là nơi nào, cho nên không dám xem thường.

Lần theo đưa tin chim bay ra phương hướng, Thôi Ngọc biết đại khái Hỏa Thần bộ lạc phương vị. Đương nhiên, đây chỉ là đại khái phương vị, dù sao chim bay cùng nhân loại hành động phương thức là khác biệt.

Thời gian đi qua bốn ngày, tụ viêm trong cốc Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân thời gian cũng không dễ vượt qua.

Do dự không có sát trận phòng hộ, mấy ngày nay bá Thiên Hùng cuối cùng sẽ xuất hiện mấy cái, đi vào sơn cốc phương hướng, nhiều lần dọa đến bên trong Thiên Nhân lần nữa vứt bỏ cốc mà chạy.

May mắn, đây chỉ là kẻ tên xuất hiện bá Thiên Hùng. Cũng không phải là bá Thiên Hùng vương suất lĩnh bá Thiên Hùng bộ tộc.

Bất quá ngay cả như vậy, trong sơn cốc Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân tạm thời cũng không dám cùng những này bá Thiên Hùng sinh ra xung đột, sợ dẫn tới bá Thiên Hùng vương lần nữa đánh tới.

Ngược lại, mỗi lần bá Thiên Hùng xuất hiện, Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, luôn luôn nghĩ trăm phương ngàn kế ném ra một chút bá Thiên Hùng ngày thường yêu thích đồ ăn đến phân tán chú ý của bọn hân.

Chăm chú ba bốn ngày, Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân bắt đầu đi phát hiện, mấy ngày nay mỗi lần ra hiện tại ngoài sơn cốc bá Thiên Hùng, đều cùng hai ngày trước giống nhau y hệt.

Lại là bởi vì nơi này có thể tìm được bọn hân thích ăn đồ vật, tướng nơi này xem như nhà ăn. Cái này cũng khiến cho Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân nhóm dờ khóc dờ cười.

Bất quá bọn hân cũng không dám không cho, chỉ có thể làm đại gia đồ dành bá Thiên Hùng.

Kỳ thật cái này mấy cái bá Thiên Hùng xuất hiện, vẫn là phải nhờ vào Thôi Ngọc.

Ngày đầu tiên, Thôi Ngọc lần nữa bắt chập nguy hiểm, từ Minh Hỏa ông tổ ông bên trong mạnh mẽ bắt lấy một chút mật ong, sau đó cẩn thận dẫn tới mấy cái bá Thiên Hùng tiến về tụ viêm sơn cốc.

Chỉ là không có nghĩ đến, Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân vậy mà không có đồ hồng mắt tướng cái này mấy cái bá Thiên Hùng cho giết chết, ngược lại ăn ngon uống sướng đồ dành.

Cái này cũng khiến cho, lúc đầu dự định mỗi ngày dùng một chút mật ong hấp dẫn bá Thiên Hùng tiến về kế hoạch triệt để vô dụng.

Bởi vì tham ăn bá Thiên Hùng từ ngày thứ hai bắt đầu, liền định thời gian tiến về tụ viêm ngoài sơn cốc lấy ăn. Cái này khiến Thôi Ngọc sắc mặt tương đương cổ quái.

Sau bốn ngày, Thôi Ngọc ngay tại nguy trang qua ngọn cây nghỉ ngơi, nơi này lúc tướng thanh chi địa bên ngoài, cũng không có nguy hiểm gì.

Kể từ khi biết bá Thiên Hùng mỗi ngày đều sẽ đúng hạn đi tụ viêm ngoài sơn cốc lúc, Thôi Ngọc liền không không yên lòng dám gia hỏa này chạy.

Bởi vì tin đã truyền về trong tộc, nếu là không có đặc thù nguyên nhân, bọn hân lại chạy, khiến cho bá Thiên Hùng tiến vào sơn cốc tướng trong sơn cốc đồ vật lại một trận phá hư.

Đợi đến trong tộc cao thủ đi vào, nhìn thấy kia từng mảnh từng mảnh phế tích, bọn hân liền càng thêm hơn.

Cho nên, Thôi Ngọc cũng có thể an tâm canh giữ ở tướng thanh chi địa bên ngoài, chờ đợi Hỏa Thần nhất tộc cao thủ đến đây.

Hân cũng là báo một chút hi vọng. Nếu là người tới, thực lực không mạnh, mình liền diệt bọn hân, sau đó làm bộ là bọn hân người, đánh tụ viêm trong sơn cốc, nhìn xem có thể hay không có hi vọng đạt được Thiên Nhân trưởng lão chìa khoá.

Nếu như người tới thật là cao thủ hàng đầu, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể thôi lui, mặt khác tìm kiếm đường khác.

Dù sao mình tìm tới manh mối, thông hướng thể gian con đường cũng không chỉ có đầu này.

Về phần tại sao không tại tướng thanh chi trong đất động thủ, một bên trong dị thú hoành hành, ai cũng không biết lúc nào liền sẽ kinh động dị thú mạnh mẽ, khi đó đừng nói ăn trộm gà không thành, ngay cả gạo cũng muốn gãy.

Hai, tương sinh chi địa thỉnh thoảng liền phát sinh hỏa vũ nham tương, núi lửa bộc phát, đất đá băng liệt, có rất ít giống tụ viêm sơn cốc loại này không bị ảnh hưởng địa phương, chỉ ít Thôi Ngọc liền không có tìm được cái thứ hai.

Cho nên Thôi Ngọc vẫn là quyết định tương ngoại ý muốn nhân tố giảm đến thấp nhất. Hướng chỉ, nơi này không có nguy hiểm gì đồ vật, cho dù ai tại không có tiến vào tương sinh chỉ địa trước, cũng sẽ không có quá nhiều lòng cảnh giác, càng thêm thuận tiện Thôi Ngọc dò xét bọn hắn.

Đội ba bốn ngày, cuối cùng từ đưa tin chìm biến mất phương hướng, xuất hiện bốn năm cái Thiên Nhân, nhìn bộ dáng của bọn hắn, chính là Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Chỉ là bọn hắn bên trong, có một cái lão già áo đen, cũng không phải là Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là lần này Hỏa Thần nhất tộc mời sát trận cao thủ.

Thôi Ngọc cười vui vẻ, một cái binh sứ từ Thôi Ngọc trong tay ném ra, quảng xuống đất chia năm xẻ bảy.

Mà Thôi Ngọc cũng thật nhanh rời đi.

Bây giờ không phải là hắn xuất hiện thời điểm.

Bất quá Thôi Ngọc khoảng cách đối phương còn rất xa, Thôi Ngọc hành động cùng binh sứ vỡ vụn thanh âm cũng không để cho Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân phát giác.

Qua thời gian một nén nhang, Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân một đoàn người rút cục đi tới Thôi Ngọc trước đó ẩn thân phụ cận.

Mấy cái Thiên Nhân tựa hồ đối với cái này lão già áo đen mười phần cung kính, cùng nhau đi tới đều là a dua nịnh hót, mà lão già kia một mặt ngạo nghễ, phảng phất chuyện đương nhiên.

Đúng lúc này, mấy cái Thiên Nhân biến sắc, tướng lão già áo đen bao bọc vây quanh. Ngốc ở trung ương lão già đầu tiên là khê giạt mình, tiếp lấy biến sắc.

Chỉ gặp trong rừng, từng đạo bóng đen bay ra, nhanh chóng nhào về phía những này Thiên Nhân.

Bất quá khi những này Thiên Nhân thấy rõ những bóng đen kia là cái gì về sau, đều thở một hơi dài nhẹ nhõm, riêng phần mình tản ra, hoặc đối cái trước bóng đen, hoặc là đối đầu hai cái bóng đen.

Thân ảnh giao thoa, vài tiếng gào thét chỉ tiếng vang lên, "Phù phù, phù phù!" Vài tiếng trầm đục, những bóng đen kia đều ngã trên mặt đất.

Lão già áo đen cái này mới nhìn rõ trên mặt đất là cái gì đồ vật, trên mặt lộ ra một tia chán ghét, sau đó trên mặt lần nữa hiển hiện một tia ngạo nghễ thần sắc.

Âm thầm Thôi Ngọc tương đối hết thảy để ở trong mắt, hắn sờ lên cái cằm, thì thầm nói nhỏ: "Năm cái Luyện Khí Hóa Thần Viên mãn, một cái không biết tu vi lão già, bất quá nhìn hắn vừa rồi phản ứng, hẳn là thực lực không mạnh. Thật sự là trời cũng giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303: Thủ vệ thần 1 tộc

Kỳ thật, đối với kế hoạch lúc trước, Thôi Ngọc cũng không có ôm cái gì hi vọng, dù sao biến số thực tế quá lớn, mà lại trọng yếu tài nguyên mở bị Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân tính toán, tổn thất nặng nề.

Loại chuyện này không nói gì, cũng hẳn là điều động một cái trưởng lão cấp bậc cao thủ tới xem xét tình huống.

Nếu thật là xuất hiện như thế một cái trưởng lão cấp bậc cao thủ, Thôi Ngọc cũng chỉ có chạy phần, phía sau kế hoạch cũng nên thôi.

Thế nhưng là không nghĩ tới, đối phương vậy mà lại điều động như thế mấy cái tạp ngư tới.

Có lẽ thực lực của bọn hắn mặc dù không cao, nhưng là địa vị rất cao, bất quá địa vị lại cao hơn, đối với Thôi Ngọc tới nói, cũng không có chút nào tác dụng.

Năm cái Luyện Khí Hóa Thần Viên mãn, một cái thực lực không rõ, nhưng nhìn bộ dáng thực lực địa vị lão già, loại tình huống này đủ để cho Thôi Ngọc xuất thủ.

Thôi Ngọc đã từng hoài nghi tới, lão già này có phải hay không giả heo ăn thịt hổ, có ý ản giấu thực lực. Nhưng là Thôi Ngọc vẫn là quyết định mạo hiểm một lần.

Dù sao trên thế giới không có hoàn mỹ vô khuyết kế hoạch.

Lúc này, mấy cái Thiên Nhân nhìn lấy nằm trên đất mấy cái tham nhùng sài thi thể, trên mặt cũng đồng dạng lộ ra vài tia chán ghét.

Bởi vì loại sinh vật này trải rộng chính xác Thiên giới, mặc dù số lượng không lớn, thực lực không cao, thể nhưng lại dị thường tham lam, đồng thời cuồng vọng tự đại.

Chỉ cần bị bọn hắn phát hiện vật sống, bọn hắn Tổng hội phái ra mấy cái giả yếu tàn tật tiến đến tập kích, dò xét thực lực của đối phương, nếu là thực lực không mạnh, những này tham lam giả hóa liền sẽ cùng nhau tiến lên tưởng con mồi nuốt sạch sẽ.

Nhưng là nếu là đối phương thực lực cường lớn, bọn hắn liền sẽ nghe ngóng rồi chuồn, bỏ trốn mất dạng.

Hiện tại mấy cái thám thính hư thực tham nhùng sài chết trong tay bọn hắn, những này Thiên Nhân đã khẳng định, giấu trong bóng tối tham nhùng sài bày sớm bỏ chạy vô ảnh vô tung.

Mấy cái Thiên Nhân rất nhanh điều chỉnh cảm xúc, cung kính cười nói: "Đại sư bị sợ hãi, là chúng ta mấy cái thất trách, mong rằng đại sư đừng nên trách."

Lão già kia lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Được rồi, đừng phái loại này buồn nôn sinh vật cũng không phải là lỗi của các ngươi. Chúng ta vẫn là mau chóng đi đường đi."

Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân tựa hồ mười phần e ngại lão già này, không dám có chút dị nghị, dựa theo lão già phản phó chỉ dẫn lấy lão già tiến về tụ viêm sơn cốc đi đến.

Thôi Ngọc cũng không trì hoãn, mặc dù dựa theo đối phương loại tốc độ này, đến tụ viêm sơn cốc cũng muốn thời gian một ngày, nhưng là theo xâm nhập tương sinh chi địa, bọn hắn lòng cảnh giác sẽ càng lúc càng lớn, cũng sẽ để Thôi Ngọc càng khó xuất thủ.

Bây giờ đối phương tiêu diệt đột nhiên tập kích tham nhùng sài, cảnh giác Tâm Chính là thời khắc yếu đuối nhất, loại thời điểm này, mới là Thôi Ngọc tốt hơn cơ hội ra tay.

Tinh lực ôm vào Thôi Ngọc tay phải, óng ánh bàn tay phảng phát phản kim cương, dứt khoát nơi này rừng cây cao lớn dày đặc, ánh nắng cực ít, bằng không chỉ là cái này hào quang chói, liền sẽ để Thôi Ngọc tại trước tiên bại lộ.

Thôi Ngọc tốc độ cực nhanh, khi hình chân ý để Thôi Ngọc trong rừng như lộ đất bằng, hắn tại trên đại thụ, như cùng một cái viên hầu, thật nhanh nhảy vọt tiến lên, nhưng lại không có phát ra một tia động tĩnh.

Đương Thôi Ngọc đi vào đỉnh đầu bọn họ lúc, bọn hắn một nhóm sáu cá nhân vậy mà không có một cá nhân phát giác.

Tay phải thành trào, Thôi Ngọc từ trên đại thụ sôi nổi mà xuống, như cùng một con săn mồi hùng ung.

Sáu cá nhân vẫn như cũ không phát giác, đương Thôi Ngọc một cái lợi trào chụp tại một cái Thiên Nhân đỉnh đầu thời điểm, bọn hắn mới bị tứ tán bạo liệt óc bùng tĩnh.

Bị Thôi Ngọc bắt lấy Thiên Nhân đầu, tại Thôi Ngọc óng ánh trong tay phải, phảng phát đầu hũ, trực tiếp vỡ ra.

Không cho bọn hắn một chút xiêu phản ứng thời gian, Thôi Ngọc động tác nhanh như thiểm điện, mười hai chân hình luân luân cường đương chỗ tốt sử xuất mỗi một loại chân ý.

Còn không có dùng rơi xuống đất, Thôi Ngọc liền là một cái Thần Long Bãi Vĩ, một cước tướng cái kia lão già áo đen cho đá bay ra ngoài. Lúc này, Thôi Ngọc tại khoảng cách gần mới phát giác được, lão già này vậy mà chỉ có Luyện Tinh Hóa Khí viên mãn cảnh giới, đây là Thôi Ngọc tại Thiên giới nhìn thấy tu luyện Thiên Nhân thực lực yếu nhất người.

Dứt khoát Thôi Ngọc một bắt đầu liền không có muốn lập tức muốn cái mạng nhỏ của hắn, tại tối hậu quan đầu thu lực đạo.

Bất quá dù vậy, lão già này cũng là trong miệng máu tươi chảy ròng, quảng ở phía xa gần chết.

Ngay sau đó, hình gấu, Hồ hình tăng thêm một kích băng quyền, tướng ba tên Thiên Nhân trực tiếp đánh nổ, ba cái Thiên Nhân thậm chí ngay cả một chiêu đều không kịp xuất thủ, liền bị Thôi Ngọc đánh thi cốt không được đầy đủ.

Mà còn sót lại một cái Thiên Nhân lúc này đã dọa sợ, Thôi Ngọc đột nhiên xuất hiện bạo liệt sát chiêu quả thực để cái này Thiên Nhân triệt để mất tròn, không có chút nào ý niệm chống cự, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Thôi Ngọc một cái ung trào chụp tại cái này Thiên Nhân trên cổ, lạnh giọng nói ra: "Không muốn chết cũng đừng động."

Cái kia Thiên Nhân toàn thân run rẩy như kang si, nghe được Thôi Ngọc, liền vội vàng gạt đầu, chỉ là cổ bị Thôi Ngọc chế trụ, gạt đầu mười phần khó khăn.

Không qua hần ý tứ Thôi Ngọc là thấy rõ.

Đối cái này Thiên Nhân khinh thường cười một tiếng, nói ra: "Hiện tại ta hỏi ngươi cái gì nói cái gì, nếu là không có giấu diếm, ta liền thả ngươi rồi đi."

Đạt được cái này Thiên Nhân ánh mắt ra hiệu, Thôi Ngọc chộp vào trên cổ hần tay, hơi nơi nói lỏng, để cái này Thiên Nhân có thể lên tiếng.

Tiếp lấy Thôi Ngọc tưởng chính mình vẫn đề từng cái hỏi lên, cái kia Thiên Nhân vì bảo mệnh, có cái gì thì nói cái đó, liền ngay cả Thôi Ngọc không hỏi đạo vấn đề cũng tất cả đều nói cho Thôi Ngọc.

Sợ mình bởi vì thiếu nói cái gì, để Thôi Ngọc giết chết hần.

Đương hồi xong một vấn đề cuối cùng, Thôi Ngọc trong tay lực đạo bộc phát, trực tiếp liền bóp nát cổ của hần.

Cái này Thiên Nhân ngay cả thời gian phản ứng đều không có, trọn to trông mất đầu liền từ trên thân rơi xuống, lăn ở một bên.

Về phần thả hần cách đùa đùa giỡn.

Không nhìn trên đất mấy bộ thi thể, Thôi Ngọc đi hướng một bên thoi thóp lão già áo đen.

Lão già kia mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng là đến cùng vẫn còn có chút nội tình, thừa dịp Thôi Ngọc ép hỏi cái kia Thiên Nhân thời điểm, ăn vào một chút cứu mạng được vật, hiện tại đã tốt hơn nhiều.

Thế nhưng là trước mặt cái này cao thủ, lão già áo đen không có chút nào bởi vì chính mình thương thế giảm bớt vui sướng.

Khi thấy Thôi Ngọc đi hướng hần, lão già áo đen khó khăn đứng lên, tựa ở trên cành cây, mạnh mẽ hung ác bộ dáng, nói ra: "Ngươi đừng tới đây, ta chính là thủ hộ thần nhất tộc Thiên Nhân, ngươi nếu là dám can đảm hại ta, Thiên giới chi lớn, cũng không có ngươi chỗ dung thân."

Lão già lời nói, để đi hướng hần Thôi Ngọc lập tức ngây người, đồng thời dừng bước.

Thủ hộ thần nhất tộc, tuyên bố hưởng dự Thiên giới. Thậm chí rất nhiều thông hướng thế gian thông đạo đều là từ tộc này bí mật trấn giữ.

Thôi Ngọc mặc dù cố ý đi thăm dò qua bộ tộc này tư liệu, nhưng là cũng chỉ là xem xét, đối bọn hần có chút hiểu rõ.

Nhưng là Thôi Ngọc chưa hề đều không có nghĩ qua có một ngày mình sẽ cùng thủ hộ thần nhất tộc Thiên Nhân có giao tiếp.

Thế nhưng là, không nghĩ tới, hôm nay vậy mà nhìn thấy một cái sống sờ sờ thủ hộ thần nhất tộc Thiên Nhân.

Lão già này nhìn thấy Thôi Ngọc bộ dáng khiếp sợ, trong lòng coi là Thôi Ngọc bị mình thủ hộ thần nhất tộc tên tuổi dọa sợ, tiếp tục tùy tiện địa nói ra: "Ngươi nếu là thả ta rồi đi, chuyện hôm nay, ta liền coi như không có gặp được. Mà lại ta nhìn thực lực ngươi xuất chúng, không bằng về sau liền đi theo đằng sau ta, làm ta thủ hộ thần nhất tộc nô bộc, ngươi..."

Thôi Ngọc cau mày nhìn xem lão già này, mặc dù thủ hộ thần nhất tộc tại thiên giới địa vị mười phần cao thượng, nhưng là Thôi Ngọc không nghĩ tới, hần gặp phải thứ nhất cái thủ hộ thần nhất tộc Thiên Nhân, lại là như thế một cái cuồng vọng tự đại bao cò.

Rốt cuộc chịu không được hần dạng này nói liền miên lải nhải bộ dáng, Thôi Ngọc bước đi lên tiến đến, trực tiếp một bàn tay, kết thúc lão già này thanh âm.

Lập tức, một chỗ nát rãng lẫn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304: Không có linh hồn Thiên Nhân

Lão già áo đen nằm rạp trên mặt đất, cả cá nhân đều mộng.

Thủ vệ thần nhất tộc tại thiên giới địa vị không ai không biết, không người không hiểu.

Cho dù là hấn cái này gà mờ Thiên Nhân, tại Thiên giới hành tẩu, các tộc cũng là lễ ngộ có thừa, hấn còn là lần thứ nhất gặp được như thế không canh gác vệ thần nhất tộc để ở trong mắt người.

Lão già áo đen trên mặt đau rất đau nhức, trên mặt của hấn nhìn không thấy mấy may sắc mặt giận dữ, phản mà tất cả đều là khiêm tốn đáng tươi cười.

Một bên mặt sưng Lão Cao, lại bởi vì thiếu khuyết răng, khiến cho hấn một bên mặt có vẻ hơi dị dạng, hết sức khó coi.

Thôi Ngọc không có tiếp tục động thủ, bởi vì hấn hiện tại hết sức hài lòng lão già này biểu hiện.

Mặc dù hấn cũng biết, thủ vệ thần nhất tộc người không thể nào là cái dạng này, nhưng là bất kỳ chủng tộc nào đều có một ít loại này mềm xương cốt.

Không thể nghi ngờ, so sánh với gặp được nào hàm cầu tăng đá cứng rắn xương cốt, Thôi Ngọc còn là ưa thích loại này mềm xương cốt.

Thôi Ngọc một bàn tay không chỉ là tướng lão già áo đen thân là thủ vệ thần nhất tộc kiêu ngạo cho đánh không có, cũng tương tự để lão già áo đen biết, trước mắt cái này cá nhân, hoàn toàn chính xác có khả năng giết hấn.

Cho nên khi hấn lúc bò dậy, hấn sẽ không nhắc lại nữa thủ vệ thần nhất tộc cỡ nào kiêu ngạo sự tình.

Thôi Ngọc không có tiếp tục động thủ, nói thật, ra thủ vệ thần nhất tộc những cái kia vô dụng kiêu ngạo, Thôi Ngọc đối với thủ vệ thần nhất tộc vẫn là hết sức tò mò.

Mặc dù thủ vệ thần nhất tộc hưởng dự Thiên giới, nhưng là liên quan tới thủ vệ thần nhất tộc tư liệu lại tương đương thừa thớt.

Tựa hồ có người có thể che giấu tộc này bí mật.

Cái này cũng khiến cho Thôi Ngọc đối với thủ vệ thần nhất tộc giải rất ít.

Bất quá hôm nay, liền có một cái sống sờ sờ thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân cho mình giải hoặc. Thôi Ngọc vẫn là thập phần vui vẻ.

Rất nhanh, Thôi Ngọc liền biết mình muốn biết sự tình, đồng thời đối với thủ vệ thần nhất tộc bắt đầu có nhất định hiểu rõ.

Thủ vệ thần nhất tộc đúng như là cùng tộc tên, tộc này tộc trưởng, chính là Thiên Đình bên trong Nam Thiên môn thủ tướng Thiên thần, mặc dù Thiên giới chỉ là thịnh truyền thủ vệ thần nhất tộc, nhưng là tình huống thực tế, thủ vệ thần nhất tộc bên trong, có mấy cái tông tộc, chính là khác biệt tiên nhân hậu duệ.

Nhất là cường đại là Nam Thiên môn trấn thủ đại tiên, còn lại đều là Nam Thiên môn có thân phận tiên nhân.

Mà cái này lão già áo đen, chỉ là bên trong một cái Trung cấp Thần Tướng tộc đàn hậu duệ.

Bất quá, bọn hấn nhất tộc phụng mệnh thủ vệ là một chỗ Thiên đế cung khác, là bên ngoài thủ vệ. Tộc này tử đệ mặc dù ít có cùng ngoại nhân tiếp xúc, nhưng là bọn hấn nhất tộc tuyệt học cũng không phải là võ công, mà là trận pháp, kỳ môn Bát Quái.

Cho nên khó tránh khỏi, từng cái hoài ý mà đến Thiên Nhân không không nịnh bợ.

Vì duy trì trong tộc cần thiết, bọn hấn ngẫu nhiên sẽ còn tiếp đi một chút thành lập trận pháp sinh ý.

Lần này, chính là cái này lão già tiếp vào nhiệm vụ, tiến về tụ viêm sơn cốc một lần nữa bố trí sát trận.

Mặt khác, sở dĩ cái này tu vi của lão già thấp như vậy, đó là bởi vì, trận pháp chi đạo, bác đại tinh thâm, kịp thời Thiên Nhân, cũng cần hao phí khắp thời gian dài đi học tập nghiên cứu.

Cái này cũng khiến cho, cái này thủ vệ thần nhất tộc cá nhân tu vi khá thấp dưới.

Bất quá, cái này cũng không ảnh hưởng bọn hấn cường đại. Sát trận nếu hoàn thành, đồng thời thành công vây khốn đối phương, kịp thời tu vi so với bọn hấn Cao Cường gấp hai người, cũng muốn nuốt hận.

Cho nên lão già này vì gì tu vi thấp, tại mấy cái thực lực so với hấn cao hơn một cái tầng cấp Thiên Nhân trước mặt, còn như thế kiêu căng nguyên nhân.

Tướng mình muốn hiểu rõ sự tình đều hiểu rõ ràng về sau, Thôi Ngọc gọn gàng dứt khoát, cho cái này lão già áo đen một thống khoái.

Sau đó Thôi Ngọc bắt đầu kiểm tra cái này mấy cá nhân thi thể.

Bọn hấn lần này đến đây, tất nhiên là mang theo tín vật gì. Cho dù bọn họ đại bộ phận đều là Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân, nhưng là Hòa Thần nhất tộc đồng dạng còn có cái khác mấy cái bộ tộc, phải biết, bộ tộc ở giữa, cũng không hòa bình.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Thôi Ngọc liền từ trong ngực của bọn hắn tìm tới một khối Xích hồng sắc lệnh bài, nhìn chất liệu, vậy mà cùng Thôi Ngọc trong sơn động gặp phải Xích hồng sắc đại môn là một cái chất liệu.

Cầm trong tay nóng bỏng, cẩn thận đem lệnh bài cất kỹ, Thôi Ngọc tiếp tục kiểm tra.

Lần này, cái khác mấy cái Thiên Nhân cũng không có cho Thôi Ngọc mang đến cái gì ngạc nhiên thu hoạch,

Đơn giản liền là Thiên giới thông dụng tiền tệ, còn có cái khác một chút không đáng tiền thảo dược.

Bất quá nhất khiến Thôi Ngọc cao hứng chính là, hắn vậy mà tại cái kia thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân lão giả trong ngực tìm tới một bản trận pháp xác suất thư tịch.

Vội vàng xem hai mắt, Thôi Ngọc liền nhận ra, đây chính là một cái trận pháp vỡ lòng thư tịch.

Bên trong nhìn như phức tạp, kỳ thật thông tục dễ hiểu, đồng thời tương đối đơn giản. Cũng không phải là cao thâm cỡ nào vấn đề, bằng vào Thôi Ngọc học thức của mình, mặc dù không cách nào làm đến xem hiểu cùng bố trí, nhưng là đối với bên trong giảng nội dung, Thôi Ngọc vẫn là rất nhanh liền thấy rõ.

Dù cho không cách nào thử đi bố trí sát trận, nhưng là Thôi Ngọc chỉ ít có thể xem hiểu rất nhiều đồ vật, một chút trận pháp đơn giản nhất, Thôi Ngọc tin tưởng mình thí nghiệm mấy lần vẫn là có thể làm được.

Có những này, Thôi Ngọc liền càng có thêm phần chắc chắn lựa gạt đến tụ viêm sơn cốc Trung thiên mọi người, để bọn hắn tin tưởng mình là thủ vệ thần nhất tộc người.

Đã sự tình đã thỏa đáng, Thôi Ngọc chuẩn bị lập tức tiến về tụ viêm sơn cốc.

Bất quá vừa mới quay người rời đi Thôi Ngọc, đột nhiên dừng bước, hắn tương ánh mắt nhìn về phía mấy bộ thi thể, cười nói: "Cũng không thể lãng phí."

Nói, màu đen tóa hồn liền từ trong tay rú xuống, Thôi Ngọc nhẹ tay nhẹ hát lên, tóa hồn liền liền quán tại một bộ Thiên Nhân trên thi thể.

Thế nhưng là, đương Thôi Ngọc dùng sức kéo một phát, chuẩn bị tương Thiên Nhân hồn phách từ trong thi thể kéo lúc đi ra, ngoài ý muốn phát sinh.

Tóa hồn liền trống rỗng địa trở lại Thôi Ngọc trong tay, vốn nên nên xuất hiện Thiên Nhân hồn phách, vậy mà không có bị lôi ra thi thể.

Thôi Ngọc ngây ra một lúc, tóa hồn liền ngay cả vung, phát hiện nơi này sáu cỗ Thiên Nhân thi thể, vậy mà toàn bộ đều không có hồn phách.

Cái này sao có thể?

Thôi Ngọc chấn kinh, loại tình huống này hay là hắn lần thứ nhất gặp được.

Cái này có hai loại khả năng, một liền là Thiên Nhân hồn phách đặc thù, tóa hồn liền mặc dù cường đại, nhưng là không cách nào khóa lại Thiên Nhân hồn phách. Hai, liền là những này Thiên Nhân căn bản cũng không có hồn phách.

Vô luận là loại kia, đối với Thôi Ngọc tới nói đều không phải là tin tức tốt gì.

Một cái sinh mệnh vậy mà không có linh hồn, loại chuyện này thật là kinh người, nếu là bọn họ ngay cả linh hồn đều không có, như vậy bọn hắn đến tột cùng có còn hay không là sinh mệnh.

Nếu là không cách nào khóa lại linh hồn, điểm ấy Thôi Ngọc liền càng không tin. Tóa hồn liền là Tảng Thương Đại để chuyên môn vì linh hồn chuẩn bị thủ đoạn, dù cho Thiên Nhân linh hồn tại đặc thù, chỉ ít tóa hồn liền cũng phải có một chút phản ứng, nhưng là trống rỗng, mấy bộ thi thể đều không có chút nào linh hồn phản ứng, liền như là sáu cỗ bị mất linh hồn thể xác.

Vì nghiệm chứng, Thôi Ngọc cố nén buồn nôn, dùng hoá sinh quyết tương sáu cái Thiên Nhân khí huyết chỉ lực toàn bộ thôn phệ.

Lập tức, sáu đạo khác biệt địa khí huyết chỉ lực tại Thôi Ngọc trong thân thể lẫn lộn, mặc dù dữ dằn, nhưng là Thôi Ngọc trái tim bên trong, tinh lực phảng phất ngửi thấy cá tanh mùi, đang giận huyết chỉ lực tiến vào thân thể thời điểm, liền đã vọt ra, nhào về phía những cái kia khí huyết chỉ lực.

Bất quá ngắn ngủi thời gian một nén nhang, lục đạo Thiên Nhân khí huyết chỉ lực, liền bị Thôi Ngọc tinh lực thôn phệ sạch sẽ.

Hấp thu sáu cái Thiên Nhân trản khí huyết chỉ lực, Thôi Ngọc tổn thất tinh lực rốt cục có tầng tường, mặc dù còn không cách nào cùng lúc trước so sánh, nhưng là cuối cùng, tinh lực đã cùng trước đó chênh lệch không xa.

Chương 305: Nhập cốc

Thôi Ngọc nhắm mắt lại, chậm đợi thể lực tinh lực tướng chỗ có khí huyết chỉ lực toàn bộ tiêu hóa, mới một lần nữa mở mắt.

Hắn nhìn về phía mặt đất sáu cổ đã khô cạn thi thể, cau mày.

Cái này sáu cái Thiên Nhân khí huyết chỉ lực khá là khổng lồ, hiển nhiên là một loại sinh mệnh lực cực kì cường đại sinh mệnh, nhưng lại thật tìm không thấy nửa điểm linh hồn vết tích, cái này khiến Thôi Ngọc khổ tư thật lâu.

Nguyên bản Thôi Ngọc còn có thể thông qua linh hồn lần nữa xác nhận mình trước đó hỏi vấn đề, nhưng là chuyện cho tới bây giờ đã không thể nào.

Thôi Ngọc chỉ có thể tưởng nghĩ vẫn trong lòng để ở trong lòng, chuyện này có lẽ về sau liền sẽ tỉnh tường.

Hướng hồ, hiện tại Thôi Ngọc mục đích là trở lại thể gian, Thiên Nhân không có linh hồn bí mật tại Thôi Ngọc xem ra, có lẽ đời này chính mình cũng sẽ không trở lại Thiên giới, bí mật này đối với Thôi Ngọc tới nói, chỉ là hơi cảm thấy hứng thú.

Tiện tay tướng sáu cổ khô cạn thi thể hóa thành tro bụi, Thôi Ngọc nhặt lên lão già áo đen quần áo, run lên tro bụi, cũng không ghét tâm, bọc tại trên người mình, hướng về tụ viêm sơn cốc phương hướng đi đến.

Hơn một ngày về sau, Thôi Ngọc trọng mới tới đến tụ viêm ngoài sơn cốc.

Chỉ là hiện tại, Thôi Ngọc cũng không có ẩn tàng thân hình, mà là thoải mái mặc lão già áo đen quần áo, đi vào tụ viêm sơn cốc tường thành bên ngoài.

Thôi Ngọc xuất hiện, trước tiên liền bị tụ viêm sơn cốc Thiên Nhân thủ vệ phát hiện.

Khi thấy Thôi Ngọc xuất hiện, những này Thiên Nhân cũng không có bất kỳ cái gì bối rối, ngược lại là trên mặt nổi lên một tia ngạc nhiên đáng tươi cười.

Hiển nhiên, trong sơn cốc Thiên Nhân thủ vệ, đối với Thôi Ngọc trên người thủ vệ thần nhất tộc phục sức cũng không xa lạ gì, bọn hắn nhận ra bộ y phục này.

Chỉ gặp một cái Thiên Nhân cao giọng hô: "Tiền bối thể nhưng là thủ vệ thần nhất tộc cao nhân."

Thôi Ngọc một mặt kiêu căng đi đến dưới tường đá, tiện tay tướng chỉ gấp tìm tới lệnh bài vút xuống trên tường đá Thiên Nhân thủ vệ trong tay.

Cái kia thủ vệ tiếp vào lệnh bài, còn không có nhìn, liền biết đây là trong tộc lệnh bài. Bởi vì chất liệu đặc thù, ngoại trừ bọn hắn bộ tộc, thiếu có người khác có được.

Bất quá để cho an toàn, cái này Thiên Nhân vẫn là cẩn thận tra xét một phen, cung kính nói ra: "Không biết tộc ta tiền bối ở nơi nào, vì sao chỉ có tiền bối một người đến đây."

Thôi Ngọc đương nhiên không có khả năng ăn ngay nói thật, cau mày quát: "Ta sự tình, ngươi một cái nhỏ nhỏ thủ vệ cũng dám hỏi thăm, làm càn."

Thôi Ngọc đáng vẻ để thủ vệ trên mặt một trận bối rối, thủ vệ thần nhất tộc địa vị cao thượng, tộc này Thiên Nhân rất nhiều đều là Thôi Ngọc hiện tại cái bộ dáng này, Thiên Nhân thủ vệ sợ hãi gây Thôi Ngọc không nhanh, đuổi vội vàng nói: "Tiền bối thứ lỗi. Chỉ là tại hạ chỗ chức trách..."

Thôi Ngọc căn bản cũng không để ý tới, trực tiếp quay người muốn đi, trong miệng nói ra: "Ta đã tới qua, cuộc làm ăn này coi như hoàn thành."

Thôi Ngọc ý tứ rất rõ ràng, ta người đến, các ngươi không cho ta đi vào, đây là chuyện của các ngươi. Cho nên, cái này đơn sinh ý đã tính hoàn thành, thù lao là không lui.

Lần này, Thiên Nhân thủ vệ càng thêm luống cuống, Liên Thành cửa đều không lo được mở ra, trực tiếp từ trên tường đá nhảy xuống tới, bước nhanh đi đến Thôi Ngọc trước mặt, liền là một cái đại lễ.

Hắn thật sự là sợ, mặc dù hắn đã sớm nghe nói qua thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân tính tình đến cỡ nào làm cho người chán ghét, nhưng là lấy địa vị của hắn, còn chưa từng tiếp đãi qua thủ vệ thần nhất tộc cao nhân.

Nhưng là hiện tại, hắn xem như lĩnh giáo. Nếu là Thôi Ngọc đi thật, bộ tộc tuyệt đối không dám đi tìm Thôi Ngọc phiền phức, lớn nhất khả năng liền là chém chết tươi chính mình.

Mời thủ vệ thần nhất tộc cao thủ xuất thủ một lần, chỗ trả ra đại giới đến cỡ nào cao, cho dù hắn không rõ ràng lắm, cũng biết cái đại khái.

Đây là đầy đủ để một bộ tộc đều đau lòng đại giới, ở đâu là hán có thể gánh chịu.

"Tiền bối, tiểu tử có mắt không trông, còn xin tiền bối thứ lỗi. Tộc ta chúc Vân Trường lão đã ở trong sơn cốc quét dọn giường chiếu đón lấy, chờ đã lâu. Xin tiền bối vào cốc."

Nói xong, cái này thủ vệ vội vàng lớn tiếng kêu lên: "Trưởng đại môn mở ra."

Trên tường đá Thiên Nhân tự nhiên cũng thấy được Thôi Ngọc xấu tính, nơi nào còn dám trì hoãn, vừa vội vàng đem đại môn mở ra.

Thôi Ngọc nghiêng mắt phỉ cái này Thiên Nhân thủ vệ một chút, tự định giá một chút, lạnh hừ một tiếng quay người hướng về sơn cốc đại môn đi đến.

Nhìn thấy Thôi Ngọc rốt cục chịu lên sơn cốc, cái này Thiên Nhân thủ vệ mới chà xát một chút đầy đầu mồ hôi.

Bất quá cái này Thiên Nhân thủ vệ cũng không dám trì hoãn, vội vàng đuổi kịp Thôi Ngọc, mong ngựa âm thanh không ngừng. Xem bộ dáng là nghĩ vẫn hồi trước đó mình tại Thôi Ngọc trước mặt tạo thành ấn tượng xấu.

Bất quá lại đổi lấy Thôi Ngọc cau mày phun ra hai chữ.

"Nóng nảy lắm!"

Lập tức, dọa đến cái này Thiên Nhân thủ vệ cũng không dám lại nhiều lời nữa chữ.

Đương Thôi Ngọc vừa vừa đi vào đại môn, liền thấy cái kia Thiên Nhân trưởng lão chính một mặt nụ cười đi tới.

Người còn không có đi vào, Thiên Nhân trưởng lão chúc mây liền đã đại cười lấy nói ra: "Chúc mây ở chỗ này liền chờ huynh đài."

Nhìn thấy Thiên Nhân trưởng lão xuất hiện, Thôi Ngọc kho lạnh kiêu căng trên mặt mới hóa giải rất nhiều, không kiêu ngạo không tự ti địa nói ra: "Chúc Vân Trường lão khách khí."

Nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, chúc mây cười càng thêm khách khí, đi vào Thôi Ngọc bên người, trưởng Thôi Ngọc dẫn tới trong sơn cốc trụ sở.

Cùng nhau đi tới, Thôi Ngọc tùy ý quan sát một chút, phát hiện trước đó phế tích đã biến mất không thấy gì nữa, một lần nữa biến thành từng tòa thạch lâu.

Xem ra bọn này tốc độ của con người vẫn là thật mau, lúc này mới thời gian vài ngày, liền để sơn cốc chỉ ít mặt ngoài cùng trước đó không khác.

Bất quá Thôi Ngọc dù sao hiện tại vai trò thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân cao thủ, tự nhiên không quay về hỏi thăm những tình huống này.

Đi vào chúc mây phòng khách, lập tức liền có một cái Thiên Nhân dâng lên trà thơm.

Chúc mây cười cùng Thôi Ngọc tùy ý địa nói chuyện phiếm, vở không đề cập tới thành lập sát trận sự tình.

Đột nhiên, chúc mây một bộ bình tĩnh đại ngộ bộ dáng, trên mặt có một chút không vui, hỏi: "Không biết huynh đệ đến đây, vì sao không thấy tộc ta bên trong Thiên Nhân hộ tống chăm sóc, thực sự bắt đầu dùng này lý, vậy mà để huynh đệ mình đến đây."

Thôi Ngọc cười như không cười nhìn thoáng qua chúc mây, cái này Thiên Nhân trưởng lão quả nhiên chừng càng già càng cay, không muốn Thiên Nhân thủ vệ, quá mức non nớt.

Liền là loại này hỏi thăm sự tình, đều nói để cho người ta sinh không nổi nữa điểm chán ghét.

Thôi Ngọc bất động thanh sắc, thuận miệng nói ra: "Ta thanh tịnh đã quen, không thích có người đi theo. Bất quá tiếp qua sáu bảy ngày, bọn hán nên sẽ tới."

Nghe được Thôi Ngọc trả lời như vậy, chúc mây mặc dù miệng đầy xin lỗi, nói mình chậm trễ Thôi Ngọc, nhưng là vẫn không có xách liên quan tới khi nào thành lập mới sát trận nữa câu.

Hiển nhiên, cái này Thiên Nhân trưởng lão cũng không có tin tưởng Thôi Ngọc.

Huống hồ, nhiều ngày như vậy đều đến đây, hiện tại Thôi Ngọc cái này "Thủ hộ thần nhất tộc" Thiên Nhân đến, hán ngược lại không vội ở mấy ngày nay.

Đợi đến người tới của mình đến, xác nhận Thôi Ngọc thân phận, đến lúc đó lại động thủ cũng không muộn.

Thôi Ngọc cũng không nói ra, dù sao mục đích của hán liền là từ nơi này Thiên Nhân trưởng lão trong tay lừa gạt đến Xích hồng sắc cửa đá chìa khoá, có thể kéo thêm một ngày là một ngày.

Hiện tại nếu để cho Thôi Ngọc bố trí sát trận, Thôi Ngọc khẳng định phải lộ tẩy, thế nhưng là ngủ gật tới đưa gối đầu, cái này Thiên Nhân trưởng lão bỗng từ ngay cả kéo dài lấy cơ đều bỏ đi, cũng làm cho Thôi Ngọc không chỉ phí tâm đi lập lời nói dối.

Thế là, tiếp xuống ba ngày, Thôi Ngọc ban ngày ở trong sơn cốc tản bộ, mỹ danh nói dò xét địa thế, vì qua mấy ngày sát trận bố trí làm chuẩn bị.

Đến ban đêm, Thôi Ngọc liền sẽ ôm từ cái kia lão già áo đen trong thi thể tìm đến trận pháp cơ sở.

Mặc dù thời gian rất ngắn, bất quá Thôi Ngọc lặc lư những này vạn người đi đường cũng là không thành vấn đề.

Theo mấy ngày nay quan sát, còn có Thôi Ngọc thỉnh thoảng nói ra được chuyên nghiệp thuật ngữ, cái này Thiên Nhân trưởng lão mặc dù còn không có nhìn thấy tộc nhân của mình, nhưng là đã đối Thôi Ngọc thân phận có khẳng định.

Dù sao trận pháp như thế cao cấp đồ chơi, cũng không phải bọn hắn có thể chơi chuyên.

Mà lại, biết trận pháp Thiên Nhân, tại Thiên giới vốn lại ít, mỗi một cái cho dù là học đồ, cũng địa vị cao thượng.

Cho nên, Thôi Ngọc cái này "Thủ vệ thần nhất tộc" cao thủ, cũng hẳn không có cái gì tốt lần lừa bọn họ.

Cứ như vậy, Thôi Ngọc xem như chính thức tiến vào sơn cốc này, cũng tạm thời an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Tham tài

Mặc dù Thôi Ngọc xem như tạm thời dùng "Chuyên nghiệp" tri thức khuất phục những này Thiên Nhân, nhưng là dù sao mình là cái tên giả mạo, lúc nào cũng có thể bị bọn hắn phát hiện.

Cho nên, trong sơn cốc bốn sau năm ngày, Thôi Ngọc liền bắt đầu như có như không thăm dò.

Mấy ngày nay, Thôi Ngọc đã đem sơn cốc này trong ngoài ngoài cơ hồ đi khắp, cuối cùng Thôi Ngọc rốt cục đi hướng cái sơn động kia.

Nhưng là không đợi Thôi Ngọc tới gần, Thiên Nhân trưởng lão liền lập tức xuất hiện, tướng Thôi Ngọc ngăn tại sơn động bên ngoài.

Bất quá Thiên Nhân trưởng lão chúc mây cũng không dám có chút không nhanh, mà là cười lấy nói ra: "Đại sư, nơi này chính là tộc ta cấm địa, bất kỳ người nào không thể tới gần, còn xin đại sư thứ lỗi."

Thôi Ngọc lập tức nổi giận, không chút nào cho chúc mây cái này trưởng lão một điểm mặt mũi, quát: "Cái gì cấm địa, có chỗ nào là ta không thể đi."

Chúc mây biết, thủ vệ thần nhất tộc đều là loại này tính tình, mặc dù khó chịu trong lòng, lại cũng không dám cùng Thôi Ngọc cãi lộn, chỉ có thể không ngừng thở dài, bồi tội.

Lần này, Thôi Ngọc chỉ là thăm dò mà thôi, nguyên vốn cũng không có báo cái gì hi vọng, có thể dễ dàng mà tiến vào bên trong.

Cho nên Thôi Ngọc cũng không có kiên trì, chỉ là trên mặt giả ra mười phần tức giận bộ dáng, quay người rời đi.

Mặc dù Thôi Ngọc bị mình ngăn cản bên ngoài, nhưng là chúc mây biết, tự mình tính là đắc tội cái này thủ vệ thần nhất tộc đại sư.

Thôi Ngọc không có thời gian đi để ý tới chúc Vân Trường lão tâm tư, trở lại gian phòng của mình về sau, Thôi Ngọc trên mặt bầu không khí thần sắc biến mất, thay vào đó là vô cùng lo lắng.

Hắn không nghĩ tới, cái sơn động này tuyệt đối đối lừa thần nhất tộc mười phần trọng yếu, bằng không bọn hắn cũng sẽ không như thế khản trương, mình chỉ bất quá mới tới gần, một giới trấn thủ trưởng lão liền xuất hiện.

Xem ra chính mình chung quy là nghĩ sai, lúc trước Thôi Ngọc nhìn thấy bọn hắn quả quyết rút lui, đối với nơi này không có chút nào lưu luyến, cũng không phải là cái sơn động này không trọng yếu. Mà là bọn hắn biết, coi như có người tiến vào sơn động, tại đối mặt kia phiến Xích hồng sắc đại môn thời điểm, cũng không làm nên chuyện gì.

Cho nên bọn hắn mới thống khoái mà rời đi, hiện tại bọn hắn một lần nữa trở về, đương nhiên sẽ không lại để cho người tùy tiện tới gần.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp." Thôi Ngọc trong lòng lo lắng, thời gian của hắn không nhiều lắm.

Mới vừa tiến vào sơn cốc thời điểm, vì không làm cho hoài nghi, Thôi Ngọc nói cho chúc mây, bọn hán người trong tộc sẽ sáu bảy ban ngày sau tới, nhưng là hiện tại thời gian đã đi qua hơn phân nửa, đến lúc đó Hòa Thần nhất tộc cao thủ không có đến đây, chúc mây sự tình tất truyền thư trong tộc, hỏi thăm.

Mặc dù đến một lần một lần phải kể tới ngày công phu, nhưng là coi như tăng thêm những thời giờ này, Thôi Ngọc thời gian cũng rất khẩn trương, tả hữu bất quá tiêu thời gian nửa tháng.

Mà lại, lần này, Thôi Ngọc cũng không có cơ hội đi chặn đường đối phương đưa tin chim. Cho nên đến lúc đó sự tình tất bại lộ.

Thôi Ngọc gãi đầu một cái phát, hán nghĩ rất nhiều biện pháp, phát hiện cuối cùng vẫn là không có biện pháp nào.

Bất quá, Thôi Ngọc từ khi bị chúc mây ngăn ở sơn động bên ngoài, liền trở lại gian phòng của mình không còn có ra, chúc mây vẻ mặt đau khổ, hán cảm thấy mình xem như triệt để đắc tội cái này lòng dạ nhỏ mọn thủ vệ thần nhất tộc đại sư.

Dù cho trong lòng đối với bọn gia hỏa này tại làm sao chán ghét, nhưng là chúc mây vẫn là không dám làm cho đối phương ghi hận chính mình.

Không vì những thứ khác, nếu là thật sự trêu đến thủ vệ thần nhất tộc không nhanh, tại sắp bố trí sát trận thời điểm, qua loa cho xong, đến lúc đó nếu là cần dùng đến sát trận thời điểm, vậy sẽ là mười phần trí mạng.

Mà lại, thủ vệ thần nhất tộc mặc dù đối ngoại ngạo mạn vô lễ, trong mắt không người, nhưng là tộc này lại hết sức đoàn kết.

Nếu không thể trấn an vị đại sư này, chờ vị đại sư này hoàn thành khoản giao dịch này về sau, trở lại thủ vệ thần nhất tộc nói chuyện Hòa Thần nhất tộc lãnh đạo với hán, xem thường bọn hán thủ vệ thần nhất tộc, chờ đến về sau bọn hán bộ tộc đang muốn mời đến bọn hán xuất thủ, vậy sẽ là chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí có khả năng rút cuộc mời không đến bọn hán.

Dù sao, muốn cầu cạnh thủ vệ thần nhất tộc người thật sự là nhiều lắm.

Vào đêm, chúc mây lập tức chuẩn bị mười phần phong phú tiệc tối, sau đó tự mình mời Thôi Ngọc đến đây dự tiệc.

Đương Thôi Ngọc mở cửa phòng, chúc mây nhìn thấy Thôi Ngọc tắm rửa y nguyên tức giận mặt, trong lòng lập tức lộ bộ phận nhảy một cái, tâm Đạo Quả nhưng, thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân lòng dạ nhỏ mọn,

Quả nhiên danh bất hư truyền.

Thôi Ngọc nhìn thấy chúc mây xuất hiện, lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Sắc trời đã tối, ta đã mệt mỏi, nếu là không có sự tình liền mời trở về đi."

Nói, Thôi Ngọc liền muốn đóng cửa, căn bản cũng không cho chúc mây cơ hội nói chuyện.

Cái này, thật sự là đem chúc mây cho kinh đến, hán không nghĩ tới mình làm vậy mà để Thôi Ngọc tức giận như vậy, gấp vội vươn tay ngăn cản Thôi Ngọc cửa phòng.

Thôi Ngọc cũng không có cưỡng ép tướng cửa phòng quan bế, mà là mặt lạnh lấy nhìn xem chúc mây.

Chúc mây xấu hổ cười một tiếng, mặc dù trong lòng hận không thể một chương vỡ chết trước mặt hỗn đản, nhưng là vẫn đối trá địa cười lấy nói ra: "Đại sư, đại sư chậm một chút, mời nghe tại hạ nói hai câu."

Thôi Ngọc trên mặt giả bộ hiện lên vẻ không thích, bất quá lần này hán ngược lại là không có lần nữa đem cửa đóng lại, dù sao hán không là thật sự tức giận, chỉ là làm một cái tư thái mà thôi.

Nhìn thấy Thôi Ngọc không đóng cửa ý tứ, trong lòng nhất định, cười nói: "Hôm nay tại hạ ngăn cản đại sư vào sơn động, thật là là bởi vì kia là trong tộc cấm địa, thực sự không thể để cho đại sư đi vào, bất quá tại hạ cũng biết, đôi này đại sư không phải rất tôn trọng, cho nên cố ý chuẩn bị tiệc tối, cho đại sư bồi tội, còn xin đại sư tiến về. Mặt khác tại hạ cũng chuẩn bị một chút lễ vật, mời đại sư vui vẻ nhận."

Thôi Ngọc sững sờ, hán lấy vì cái này chúc mây nhiều lắm thì miệng xin lỗi, nhưng là không nghĩ tới hán vậy mà như vậy vì để cho mình tha thứ, vậy mà lại là tiệc tối, lại là hậu lễ.

Lần này, Thôi Ngọc mới từ một cái khía cạnh khác chân chính thấy được thủ vệ thần nhất tộc tại thiên giới một loại khác cường đại.

Băng lãnh mặt rốt cục hòa hoãn, Thôi Ngọc cười nói: "Trưởng lão nói gì vậy chứ, không cần như thế, ta là hẹp hòi như vậy người sao?"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng là Thôi Ngọc đã hướng về cửa đi ra ngoài.

Chúc mây khoe miệng co giật, hán không nghĩ tới thiên hạ lại còn có không biết xấu hổ như vậy người.

Mặc dù Thôi Ngọc cũng không phải là thật muốn cái này thứ gì hậu lễ, nhưng là thủ vệ thần nhất tộc cũng là có tiếng tham tài, mình làm sao có thể lại nơi này lộ ra chân ngửa.

Thôi Ngọc hiện tại cảm giác mình đơn giản liền là vua màn ảnh, cái này phục tham lam sắc mặt, chính là mình thấy được đều muốn đánh.

Thôi Ngọc xoay người, một mặt kinh ngạc nhìn chúc mây, phảng phất tại nói: "Đi a, còn đứng ngây đó làm gì?"

Chúc mây vội vàng đi lên trước, dẫn đường.

Trên đường đi không ngừng lấy lòng, Thôi Ngọc cũng là một bộ cái gì thụ dụng bộ dáng, trên mặt đã sớm không nhìn thấy mây may về không thích.

Đi vào yến hội sảnh, này trong thời gian chỉ có chúc mị một cái Thiên Nhân tại. Mặc dù chúc mị chỉ là một người thủ vệ, nhưng là hẳn dù sao cũng là đương đại tộc trưởng thân tử, tại thân phận địa vị bên trên, cả cái sơn cốc cũng chỉ có hẳn cùng chúc mị hai cá nhân lại tư cách cùng đi Thôi Ngọc dùng cơm.

Đồ ăn thức uống sớm liền chuẩn bị xong, đi vào yến hội sảnh, bọn hắn liền lập tức bắt đầu.

Chúc mị cũng không hổ là tộc trưởng thân tử, mặc dù thực lực thấp, nhưng là tại cách đối nhân xử thế chi đạo, không gọi được cay độc, nhưng cũng coi là lão đạo.

Mặc dù chúc mị cùng Thôi Ngọc hai cá nhân bên ngoài biểu hiện, phảng phất là người đồng lứa, nhưng lại một mực lấy văn bồi tự cho mình là, từ các loại phương diện thẳng tấn Thôi Ngọc. Mà Thôi Ngọc cũng là một bộ mười phần thụ dụng bộ dáng.

Bất quá dù vậy, Thôi Ngọc lại luôn lơ đãng nhìn về phía yến hội sảnh đại môn phương hướng, tựa hồ đợi thêm lấy cái gì, lộ ra đứng ngồi không yên.

Rõ ràng như thế cử động, lập tức để chúc mây cùng chúc mị hai cá nhân đơn giản xấu hổ ung thư đều muốn phạm vào, bọn hắn đương nhiên biết Thôi Ngọc đến cùng lại nhìn cái gì, nhưng là này tâm tham lam sắc mặt, cũng thật sự là không có người nào.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Phổi hóa rắn

Chúc mây nhìn thấy Thôi Ngọc như thế một bộ không dần nổi bộ dáng, trong lòng im lặng, không nghĩ tới cái này có vẻ như băng lãnh lại là như thế một người tham tiền cực phẩm, chỉ sợ cũng không có người nào.

Bất quá Thôi Ngọc cái bộ dáng này, cũng làm cho chúc mây cùng chúc mị hai cá nhân an tâm không ít, bọn hắn không sợ Thôi Ngọc tham tài, liền sợ Thôi Ngọc không tham tài, kia mới khó làm.

Coi như tham lam cùi chó, cũng chỉ có có thể cho ăn no thời điểm, đối với bọn hắn loại này bộ tộc, tiền tài loại hình, đối với bọn hắn đều là chỉ là một chút số lượng mà thôi.

Chúc mây mỉm cười phui tay, lập tức liền có chờ đã lâu Thiên Nhân đi đến, bọn hắn mỗi cái nhân thủ bên trong đều nâng một cái khay, đương Thôi Ngọc nhìn thấy có năm cái Thiên Nhân đi lúc tiến vào, con mắt đều sáng lên.

Chúc mây cười lấy nói ra: "Đại sư đường xa mà đến, vì tộc ta sự tình tận tâm tận lực, những này lễ mọn xem như tộc ta tâm ý, còn xin đại sư không muốn ghét bỏ."

Cái này năm cái Thiên Nhân tướng khay đặt ở Thôi Ngọc trước mặt, Thôi Ngọc lập tức hai mắt tỏa sáng, hẳn nhìn cũng chưa từng nhìn chúc mây một chút, con mắt nhìn chăm chú khay, trong miệng cười lấy nói ra: "Đâu có đâu có, quý tộc thực tế quá khách khí. Ta sao có thể có ý tốt thu đâu."

Lời mặc dù là nói như vậy, nhưng là người đã đứng lên, đi đến năm cái Thiên Nhân trước mặt, hai mắt sáng lên xem kỹ lấy cái này chút đồ vật.

Thôi Ngọc như thế bộ dáng, làm cho tất cả mọi người đều cảm giác rằng ăn mày thẳng phạm chưa, người còn có thể lại không muốn mặt một chút sao?

Nói đúng không có thể thu, bắt người làm sao một bộ muốn tướng những này tất cả đều ôm vào trong ngực dáng vẻ, đều nói người không muốn mặt vô địch thiên hạ, chúc mây cùng chúc mị đã triệt để bị Thôi Ngọc tiểu nhân sắc mặt chiết phục.

Thiên giới Thiên Nhân mặc dù lạc hậu, nhưng là bọn hắn đồ vật lại quả thực trân quý, đều là kỳ trân dị vật, Thôi Ngọc chăm chú quét mắt vài lần, liền nhận ra rất nhiều tại thế gian đã sớm tuyệt tích không biết bao nhiêu năm thiên địa thần vật.

Xem bọn hán nhẹ nhàng như vậy liền lấy ra đến đáng vẽ, hiển nhiên loại này đồ vật đối với bọn hán tới nói, mặc dù trân quý, nhưng là còn chưa tới loại kia để bọn hán đau lòng bộ đáng.

Không thể không nói, thiên giới Thiên Nhân thật sự là có tiền.

Bữa cơm này, Thôi Ngọc là ăn rất hoan hât, nhưng là đối với chúc mây chúc mị hai người, liền như là nhai sáp nến.

Mặc dù bọn hán cùng Thôi Ngọc lộ ra cười cười nói nói, nhưng là Thôi Ngọc một đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm một bên đồ vật, thật giống như sợ người khác cướp đi.

Cuối cùng bữa cơm này làm qua loa, bất quá nhìn Thôi Ngọc bộ kia vui vẻ bộ đáng, hiển nhiên Thôi Ngọc là cực kì hài lòng.

Về đến phòng, Thôi Ngọc cẩn thận dò xét một chút, cũng tương cửa phòng cùng cửa sổ đóng chặt, sau đó cẩn thận vài kẻ tiếp vừa mới học được trận pháp, không có gì đặc biệt, chỉ là đơn giản một chút cảnh cáo trận pháp, liền lập tức đem bên trong mấy cái mình nhận biết, có thể tăng cường khí huyết, thọ nguyên thần được nuốt vào trong bụng.

Cái này chút đồ vật vừa tiến vào một mình bên trong, liền lập tức cảm giác trong bụng như là dấy lên một trận đại hỏa, nóng bỏng nóng bỏng, đơn giản liền phải đem người nấu chín.

Nếu để cho người bên ngoài nhìn thấy Thôi Ngọc như thể trâu gặm mẩu đơn, nhất định sẽ đau lòng nhức óc.

Những này đáng người nếu tìm tới tương ứng phối được, lấy đan dược luyện tới chi pháp, âm dương điều hòa, tất nhiên có thể luyện tới ra một chút thánh dược, nhưng là bây giờ, Thôi Ngọc vậy mà như thể không chút nào trân quý liền đem những dược vật này trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Không nói trước dạng này sẽ hay không lãng phí dược lực, liền là đột nhiên như vậy bộc phát dược lực cũng không phải là bình thường người có thể tiếp nhận, thậm chí một chút hư nhược người sẽ quá bỏ không tiêu nổi, tươi sống bỏ chết.

Liền là Luyện Thần Phần Hư cường giả, cũng không dám nghĩ Thôi Ngọc như vậy lập tức nuốt ăn nhiều như vậy dược liệu.

Bất quá Thôi Ngọc làm như vậy tự nhiên có đạo lý của hán, tình huống của mình hết sức đặc thù, năng lượng trong cơ thể không phải là thể gian Nội lực, cũng không phải Thiên Nhân đặc hữu chân khí, mà là tinh lực, một loại lực lượng cường đại, bản nguyên chính là khí huyết chi lực cùng Âm Dương Chi Lực.

Vô luận là cỡ nào cường đại khí huyết, tinh lực đều có thể nhất thời trò cười, căn bản cũng không không yên lòng quá bỏ không tiêu nổi.

Những này thần dược tại thể lực thật nhanh chuyển hóa thành khí huyết chi lực, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mũi của mình hô hấp ra, đều mang có từng tia từng tia huyết khí, đây là quá bỏ không tiêu nổi biểu hiện.

Nhưng là rất nhanh, trái tim bên trong ẩn tàng tinh lực,

Thật giống như đã hồi tới mưa mèo, lập tức liền vọt ra, hóa thành Thao Thiết, tương những này khí huyết chi lực toàn bộ thôn phệ, chuyển hóa trở thành tinh lực.

Thôi Ngọc cảm thụ được tinh lực thật nhanh lớn mạnh, mặt đều muốn cười nở hoa rồi.

Mà thần dược chăm chú chuyển hóa một nửa, Thôi Ngọc liền phát hiện tinh lực liền đã khôi phục được đỉnh phong thời kì.

Mà lúc này đây, thần dược chuyển hóa thành khí huyết chi lực mới tiêu hao chừng phân nửa.

Nhưng là tinh lực chuyển hóa cũng không có đỉnh chỉ, đã lại phi tốc tăng trưởng, cảm thụ được mình tinh lực càng ngày càng cường đại, Thôi Ngọc trên mặt vui vẻ đáng tươi cười dần dần biến mất, bởi vì hán có thể rõ ràng mà nhìn thấy, kết nối trái tim động tĩnh mạch mạch máu, bắt đầu hóa rắn, loại tình huống này trước đó Thôi Ngọc liền đã phát hiện, nhưng là hiện tại càng thêm rõ ràng.

Mạch máu dần dần hóa rắn, rốt cục, theo thân thể không ngừng hóa rắn, tinh lực rốt cục ăn mòn đến Thôi Ngọc phổi.

Nhưng là, Thôi Ngọc cảm giác, lá phổi của mình giống như có cái gì đồ vật trở ngại tinh lực tiến vào, không lẽ tinh lực bắt đầu lại phổi ngoài ý muốn chồng chất, mà lan tràn nghĩ thân thể những bộ vị khác tinh lực, cũng đỉnh chỉ hóa rắn.

Phảng phất lá phổi của mình liền là một tòa khó mà đánh hạ thành lũy, mà tinh lực liền là một cái muốn bốn phía đánh hạ Thôi Ngọc thân thể đại quân.

Tinh lực tập kết, phổi bên ngoài đồ bùng một mảnh, như là dấy lên một cái biển lửa.

Thời gian dần trôi qua, Thôi Ngọc bắt đầu chán kinh, xích hồng phổi vậy mà theo tinh lực lớn mạnh, bắt đầu nổi lên màu trắng sương mù, Thôi Ngọc lúc này nhắm mắt lại, hán không có chút nào phát hiện, ở xung quanh hán, điểm điểm bạch sắc quang mang như là đom đóm vây quanh Thôi Ngọc, mà những này điểm sáng màu trắng, toàn bộ đều tản ra nồng đậm Kim thuộc tính khí tức.

Lúc này sinh một bụng ngọt ngọt chúc mây đột nhiên thối lui cửa sổ, nhìn về phía Thôi Ngọc vị trí, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Bởi vì hấn vậy mà cảm giác được Thôi Ngọc trong phòng, bắt đầu tản mát ra nồng đậm Hỏa thuộc tính cùng Kim thuộc tính pháp tắc khí tức, tương đương nồng đậm.

Hắn chính mình là Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân, đối Hỏa thuộc tính mẫn cảm nhất, tăng thêm Hỏa khắc Kim, càng có thể cảm giác được Kim thuộc tính khí tức.

Hắn mặc dù xem thường Thôi Ngọc như vậy tham tài, nhưng là lúc này lại còn là đối với Thôi Ngọc dâng lên kính nể chi tâm.

"Người tới!" Chúc mây kêu lên.

Lập tức có một cái Thiên Nhân tiến vào chúc mây gian phòng.

Chúc mây trình trọng nói ra: "Phân phó, đề chúng ta thủ vệ rời xa đại sư gian phòng."

"Rõ!" Nhận được mệnh lệnh, Thiên Nhân thủ vệ liền đi xuống.

Chúc mây một lần nữa tướng ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc gian phòng, sở dĩ làm loại này gian phòng, chúc mây là sợ hãi mình người bởi vì tò mò, tại đắc tội vị đại sư này, ngấm lại hôm nay đưa cho Thôi Ngọc lễ vật, chúc mây vẫn là cảm giác một chút đau lòng.

Thôi Ngọc trong phòng, lúc này Thôi Ngọc toàn bộ phổi đều hóa thành màu trắng bạc, còn tản ra trận trận quang mang, liền như là thần thiết.

Bất quá, xích hồng tinh lực như là hỏa diễm, đem toàn bộ phổi đoàn đoàn bao vây, phảng phất tại nung khô lấy cái gì.

Thời gian không biết qua bao lâu, rốt cục phổi phảng phất rốt cục ngăn cản không nổi, như là tinh thiết hòa tan, bị tinh lực tiến quân thần tốc.

Ngắn ngủi thời gian mấy hơi thở, toàn bộ phổi đều bị tinh lực chiếm cứ.

Tại Thôi Ngọc ánh mắt khiếp sợ bên trong, toàn bộ phổi bắt đầu dần dần trong suốt, như cùng một cái tinh mỹ bảo thạch, kia từng cái lá phổi đều có thể có thể thấy rõ ràng, theo Thôi Ngọc hô hấp, lúc mở lúc đóng.

Mà Thôi Ngọc cũng tinh thần run lên, toàn bộ thân thể thật giống như ăn Nhân Sâm Quả, thoải mái nhịn không được thẳng rên rỉ.

Nhẹ nhàng địa hô hấp bên trong, đạo đạo bạch sắc sương mù từ Thôi Ngọc trong lỗ mũi vọt ra, thẳng có xa một trượng.

Lực lượng cường đại tràn ngập tại toàn thân, Thôi Ngọc cảm giác thực lực của mình lại lần nữa đột phá, phảng phất một quyền có thể đánh nổ một ngọn núi.

Đương nhiên, những này chỉ là ảo giác, đây là trong nháy mắt thực lực tăng vọt ảo giác, nhưng lại từ mặt khác một phương diện nói rõ, Thôi Ngọc hiện tại gia tăng thực lực, có không hề cỡ nào.

Mà đột phá phổi tinh lực, phảng phất rốt cục kiệt lực, yên tĩnh trở lại, điều này cũng làm cho Thôi Ngọc thở dài nhẹ nhõm, sợ tinh lực còn không yên ổn, tiếp tục hóa rắn thân thể của mình, ngộ nhớ mình thật biến thành trong suốt, kia còn thể nào gặp người.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Cùng Thiên Nhân trưởng lão luận bàn

Mặc dù loại này không yên lòng không Vô Đạo lý, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là lựa chọn lớn mạnh tinh lực.

Bởi vì tinh lực cường đại, liền là thực lực bản thân cường đại, ở cái thế giới này, âm mưu quỷ kế dù cho lại kinh thiên, cuối cùng vẫn là muốn nhìn ai quyền Đều Cường lớn.

Đây là Thôi Ngọc kinh lịch nhiều chuyện như vậy về sau, cho ra đạo lý, mặc dù loại này đạo lý, hấn tại đời trước đã tận nghe nói qua bao nhiêu lần.

Nhưng là người chính là cái này bộ dáng, người khác giảng, mình có lẽ sẽ nghe, nhưng là sẽ rất ít để vào trong lòng, thậm chí sẽ chế giễu bọn hắn ngay thời.

Thế nhưng là đương minh kinh lịch nhiều chuyện như vậy về sau, cuối cùng mới phát hiện, những này nhìn như ngây thơ buồn cười lời nói, đích thật là lời vàng ngọc.

Rất nhiều chuyện, nếu là có lấy thực lực cường đại làm làm hậu thuẫn, giải quyết sẽ tương đương nhẹ nhõm.

Xa không nói, liền nói hiện tại, nếu là thực lực của mình đã đủ cường đại đến không cần kiêng kỵ Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân trưởng lão, như vậy mình hoàn toàn liền lấy đánh vào đến, sau đó ép hỏi chúc mây muốn xích hồng đại môn chìa khoá, chỗ nào còn cần phiền toái như vậy, các loại tính toán, cuối cùng còn không biết có mấy thành khả năng thành công.

Cho nên, cân nhắc lợi hại, cuối cùng Thôi Ngọc vẫn là bốc lên biến thành tinh thể người nguy hiểm, bắt đầu cường đại tinh lực.

Kết quả cuối cùng cũng làm cho Thôi Ngọc hết sức hải lòng, phối hóa rắn mang cho Thôi Ngọc cũng không chỉ là rõ ràng nhất cường hóa, còn có một loại khác đồ vật, chỉ là Thôi Ngọc còn không có cảm giác ra, vậy rốt cuộc là cái gì.

Liền phảng phất cách một tầng giấy cửa sổ, không có xuyên phá trước, mặc dù có thể rõ ràng cảm giác được, nhưng là liền là không nhìn thấy.

Bất quá muốn nghĩ biết mình thực lực đến cảnh giới gì, mà trong lòng loại kia loại kia đồ vật là cái gì, trong chiến đấu mới là biện pháp tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc mở hai mắt ra từ trên giường xuống tới, thối lui đại môn đi ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, Thôi Ngọc ngậy ra một lúc, bất quá lập tức liền không tiếp tục đề ý.

Tối hôm qua bắt đầu đột phá, rõ ràng cảm giác thời gian cũng không có đi qua bao lâu, không nghĩ tới, vậy mà một đêm đều đã đi qua.

Thôi Ngọc đi thẳng tới chúc vân môn bên ngoài, không có chút nào quản chúc mây hiện tại đã dậy chưa, liền dùng sức gõ lên cửa.

Chúc mây lúc này mới vừa mới rời giường, liền nghe đến cửa phòng của mình truyền đến to lớn tiếng đập cửa, lập tức khó chịu trong lòng.

Chân khí ngoại phóng, chúc mây liền biết người làm như vậy là ai. Bất quá biết cái này cá nhân về sau, chúc mây lập tức liền tương không nhanh ép đến đáy lòng.

Ngẫm lại cũng thế, mình đường đường một giới trưởng lão, ở trong tộc mặc dù địa vị cũng không cao, nhưng là ở chỗ này, mình lại là địa vị cao nhất một cái, cho dù là tộc trưởng nhi tử, cũng không dám làm cản như vậy gõ cửa.

Mà trong sơn cốc này, một cái duy nhất dám làm như vậy người, ngoại trừ kia người tham tiền chà gỗ bên ngoài, cũng liền không có người nào.

Lắc đầu, trải qua chuyện ngày hôm qua về sau, chúc mây xem như sợ cái này thủ vệ thần nhất tộc tham tài quý, bây giờ căn bản không dám đắc tội.

Dùng tay chà xát mặt mình, trên mặt hiện lên tự nhận là chân thành nhất mỉm cười, chúc mây tướng cửa phòng mở ra.

Chúc mây còn chưa kịp nói cái gì, Thôi Ngọc liền lôi kéo chúc mây đi ra ngoài, không biết Thôi Ngọc muốn lôi kéo mình bên trên địa phương nào.

"Ta nói đại sư, người đây là muốn làm gì?" Nếu không phải chúc mây nhìn Thôi Ngọc một mặt đáng vẻ hưng phấn, chúc mây còn cho là mình lại lại địa phương nào đắc tội gia hỏa này.

Thôi Ngọc cười lấy nói ra: "Đêm qua ta đột phá. Hiện tại tay thuận ngựa cực kỳ, người cùng ta luận bàn một chút, để ta nhìn nhìn thực lực của mình hiện tại đến cảnh giới gì."

Thôi Ngọc đột phá sự tình, tại chúc mây xem ra cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bởi vì tối hôm qua kia kinh người pháp tắc ba động liền là hấn cũng kinh đến. Vì không làm cho hiểu lầm, hấn còn chuyên môn sai người rời xa Thôi Ngọc gian phòng.

Bất quá, thủ vệ thần nhất tộc bên trong, Thôi Ngọc hấn là thuộc về nghiên cứu trận pháp lão học cứu, loại người này cũng không thích động thủ, làm sao hiện tại xem ra, Thôi Ngọc một bộ võ si đáng vẻ, thực đang kỳ quái.

Bất quá vì lấy lòng Thôi Ngọc, chúc mây đành phải kiên trì đi theo Thôi Ngọc đi.

Mặc dù Thôi Ngọc thực lực, tại chúc mây trong mắt cũng không phải là cao bao nhiêu, nhưng là vì làm hấn vui lòng, chúc mây cũng định,

Đợi chút nữa xuất thủ, mình nhất định phải làm cho lấy Thôi Ngọc, liền là có thể đánh bại Thôi Ngọc, mình cũng tuyệt đối không động thủ, thậm chí nếu là có thể để hấn cao hứng, mình liền không muốn về mặt, bại một lần cũng không có quan hệ gì.

Quyết định cái chủ ý này, chúc mây tự nhiên là không có cái gì gánh chịu, đi theo Thôi Ngọc đi tới trong sơn cốc trống trải chi địa.

Hai người bọn họ cũng không có giấu diếm hành tung của mình, trên đường đi gặp được rất nhiều Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân, mà hai cá nhân muốn luận bàn sự tình rất nhanh ngay tại trong sơn cốc truyền ra, dù sao sơn cốc này cũng không có bao nhiêu.

Đón lấy, không còn làm đáng giá Thiên Nhân thủ vệ liền tất cả đều tụ tập đến phụ cận, chuẩn bị quan sát trận này khó được luận võ.

Chúc mây vốn đang không yên lòng, này lại làm Thôi Ngọc không nhanh, nhưng nhìn đến Thôi Ngọc không thêm để ý chút nào bộ dáng, cũng không có đem bọn hắn quát lui.

Kỳ thật dựa theo chúc mây ý nghĩ, hắn vẫn là rất hi vọng mình tiểu bối tộc nhân có thể nhìn thấy thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân xuất thủ.

Nếu là luận thủ đoạn chi hỗn tạp, còn có cái gì so những này lão học cứu càng thêm hỗn tạp.

Đừng nói bọn hắn, liền là chúc mây mình cũng có mấy phần chờ mong, dù sao thủ vệ thần nhất tộc không chỉ là trận pháp hưởng dự Thiên giới, liền là võ học cũng là Độc bộ Thiên giới, thậm chí bọn hắn có được Thiên giới các tộc giữ nhà võ học.

Mặc dù những này võ học tuyệt kỹ sẽ không để cho bọn hắn đạt được, nhưng là thông qua quan sát bọn hắn xuất thủ, còn có thể hiểu rõ đến các gia võ học đặc điểm, những này đối với bọn hắn tới nói, đều là có lợi.

Không có chờ đến tất cả mọi người đến, dù sao Thôi Ngọc là vì kiểm nghiệm thực lực của mình, không phải cho bọn hắn biểu diễn.

Vừa mới đứng vững, Thôi Ngọc liền không kịp chờ đợi quát to một tiếng bắt đầu, sau đó liền xông về chúc mây.

Chúc mây ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc vậy mà như thế vội vã không nhìn nới.

Trong lòng mặc dù cảm thấy Thôi Ngọc không phải là của mình đối thủ, nhưng là chúc mây vẫn là lập tức hết sức chăm chú, không tiếp tục để ý quanh mình sự tình, toàn lực ứng phó trận này luận bàn, dù sao cuộc tỷ thí này cũng không phải chỉ có đơn giản thắng thua.

Nhìn chung thủ vệ thần nhất tộc mặt mũi, không phá hư hai nhà hòa khí, cái này đối với chúc mây tới nói, so thắng thua càng trọng yếu hơn.

Đối với chúc mây suy nghĩ, Thôi Ngọc mới không thêm để ý, dù sao hắn chỉ là cái tên giả mạo, hiện tại có như thế một cái đồng cát, mình đi đâu quản hắn nghĩ như thế nào, đánh thống khoái lại nói.

Thôi Ngọc nhất trước bắt đầu sử dụng Hình Ý Quyền, đầu tiên là một bộ Côn Luân bộ quyền, phen này quyền pháp đánh xuống, hồ hồ sinh uy, mỗi một quyền đá ra, phảng phất nặng tựa vạn cân, cho dù là Thiên Nhân trưởng lão, tại cùng Thôi Ngọc tiếp xúc, cũng thốt nhiên biểu sắc.

Bất quá những này còn tại chúc mây cái này Thiên Nhân trưởng lão có thể tiếp nhận phạm vi bên trong. Dù vậy, đương Thôi Ngọc một bộ Côn Luân bộ quyền đánh xong về sau, chúc mây cũng cảm giác hai tay của mình ần ần phát đau nhức, hai tay phảng phất cầm một khối nung đỏ bàn ủi, nóng hổi nhói nhói cảm giác khiến cho chúc mây âm thầm kêu khổ.

Hắn không nghĩ tới, nhìn như cảnh giới không cao Thôi Ngọc thực lực vậy mà như thế kinh khủng.

Hắn làm sao biết, Thôi Ngọc hiện tại tu luyện, sớm cũng không phải là cùng bọn hắn đồng dạng hệ thống, hắn mặt ngoài thực lực, vẫn như cũ đình chỉ tại Tiên Thiên cảnh giới, chỉ sợ về sau còn sẽ như thế.

Như là địch nhân dựa theo Thôi Ngọc mặt ngoài Tiên Thiên cảnh giới mà thấy rõ Thôi Ngọc, tất nhiên muốn chịu thiệt thòi lớn.

Mà chúc mây đã ăn phải cái lỗ vốn.

Bất quá chúc mây cũng nhìn ra, Thôi Ngọc sử dụng chính là một loại hắn chưa từng gặp qua quyền pháp, quả nhiên như là theo như đồn đại thuật, thủ vệ thần nhất tộc Tinh thông hứa đa chủng tộc võ học gia truyền, chỉ là không có tuyệt kỹ.

Chỉ là không biết, Thôi Ngọc vừa mới sử dụng đến cùng là nhà ai Thiên Nhân chủng tộc võ học, vậy mà như thế kinh người.

Vén vén là cái này phổ thông quyền pháp, vậy mà để Thôi Ngọc như thế một cái Tiên Thiên cảnh giới võ giả, để hắn cái này Luyện Thần Phán Hư cường giả, ăn một cái thiệt thòi nhỏ.

Mà hai cá nhân ở giữa chiến đấu, nhìn như đã qua hơn mười chiêu, chiêu chiêu nhanh như thiểm điện, nhưng là chung quanh Thiên Nhân thủ vệ lại ngáy to đã nghiền.

Bọn hắn trước đó coi là, Thôi Ngọc chỉ là tại trận pháp một đạo bên trên có kinh người tu vi, mà tu vi võ học cũng chỉ có đáng thương Tiên Thiên cảnh giới, đơn giản như là hải đồng, mặc dù bọn hắn mặt ngoài cung kính, nhưng là dưới đáy lòng, bọn hắn vẫn là xem thường Thôi Ngọc.

Dù sao tại Thiên giới, thực lực càng cường đại, thọ nguyên cũng lại càng dài lâu.

Ngẫm lại, mặc dù trước đó, thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân, mặc dù trận pháp kinh người, nhưng là hai ba trăm qua sang năm, bọn hắn còn thân đương tráng niên, mà cái này bọn hắn cần cung kính người đã một nửa đất vàng, loại cảm giác này làm sao có thể để bọn hắn chân chính kính nể đâu.

Chỉ là hiện tại, Thôi Ngọc dùng hành động của mình nói cho bọn hắn, võ học của mình tu vi cũng là cực mạnh.

Chỉ là, bọn hắn loại này cung kính, tại Thôi Ngọc xem ra không cần.

Trải qua một bộ Côn Luân bộ quyền đánh xuống, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình thân thanh khí sáng, bởi vì làm lực lượng tăng mạnh mà khiến cho thân thể một chút tối nghĩa cảm giác cũng biến mất không thấy gì nữa, động tác cũng một lần nữa khéo đưa đẩy, tìm được nhất là hoàn mỹ trạng thái, hiện tại

mới bắt đầu chân chính luận võ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309: Pháo quyền

Chung quanh quan sát Thiên Nhân thủ vệ cả đám đều khăn trương không ngừng nuốt nước miếng, thực tế quá kinh người, mặc dù biết rõ nhà mình trường lão ổn thỏa thả nước, nhưng nhìn đến một cái Tiên Thiên cảnh giới Thiên Nhân sử dụng ra quyền pháp kinh người như thế, quả thực để bọn hắn kinh đến.

Mà Thôi Ngọc, bốt làm chờ đợi, liền lập tức nhào về phía chúc mây, lần này, Thôi Ngọc dùng ra mười hai chân hình.

Tới gần chúc mây vừa tới năm trượng khoảng cách, Thôi Ngọc đột nhiên một chiêu hồ phác, giống như mãnh hổ hạ sơn, một đôi thiết thủ hóa thành Hồ chưởng, trực tiếp chụp về phía chúc mây đầu.

Trải qua Thôi Ngọc Côn Luân bộ quyền tẩy lễ, chúc mây sớm liền không lại xem thường Thôi Ngọc, thời khắc cẩn thận đề phòng.

Mặc dù an nói là luận bàn, nhưng là chỉ cần là luận võ, ai có thể nói tuyệt đối an toàn, lịch đại chết tại lời dài tỷ võ bên trên người chỗ nào cũng có.

Thôi Ngọc quyền pháp kinh người, nếu là chúc mây vẫn là như là trước đó chủ quan, nói không chừng chúc mây thật muốn nhất thời thất thủ thua ở Thôi Ngọc trong tay.

Hướng hồ, Thôi Ngọc sử dụng chính là một loại không biết tên quyền pháp, mặc dù chúc mây cũng không có cùng thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân giao thủ qua, nhưng là đối với thủ vệ thần nhất tộc tuyệt học vẫn có một ít nghe thấy, dù cho không lắm rõ ràng, nhưng là cũng không phải Thôi Ngọc vừa rồi sử dụng võ công.

Ngay cả nhà mình giữ nhà tuyệt học đều không có làm dùng đến, uy lực liền lớn như thế, chúc mây thực sự không cách nào tưởng tượng, thủ vệ thần nhất tộc tuyệt học đến cùng khủng bố cỡ nào.

Nhìn thấy Thôi Ngọc hướng về mình đánh tới, chúc mây chỉ cảm thấy mình giống như thấy được một con Hồ hình dị thú, nhào hướng mình, nhiều tâm thần người.

Không dám may mắn lãnh đạm, chúc mây hai tay dấy lên Xích hồng sắc hỏa diễm, đây là bọn hắn Hòa Thần nhất tộc đặc hữu tuyệt học, lãng không cùng Thôi Ngọc chạm nhau một chương.

Hai bên tiếp xúc, Thôi Ngọc cũng cảm giác mình giống như hai tay đập vào một đoàn trong ngọn lửa, hai tay nóng rực đau đớn truyền đến trong lòng.

Dưới sự kinh hãi, Thôi Ngọc lập tức thu cánh tay về, thân hình nhất chuyển, một con chân dài phăng phát một cái đuôi hồ roi, trêu tượng chúc mây.

Mà chúc mây cũng lập tức dựng lên cánh tay ngăn cản.

Không phải chúc mây không muốn thừa dịp Thôi Ngọc xoay người đứng không lần người tiến lên, nhưng là Thôi Ngọc động tác thật sự là quá nhanh.

Đầu kia hóa thành hồ vĩ tiên từ chân, trên không trung lưu lại đạo đạo tàn ảnh, chúc mây mới vừa vận lấp xong cánh tay, cái chân kia liền đã quất vào chúc mây trên cánh tay.

To lớn lực đạo để chúc mây sắc mặt đại biến, cả cá nhân vậy mà không chịu nổi gánh nặng, liền lùi mấy bước.

"Điều hâu xoay người!" Thôi Ngọc lần này đối lực lượng của mình có một tia hiểu rõ, trải qua đêm qua đột phá, hắn mạn lực vậy mà để chúc mây cái này Luyện Thần Phán Hư cường giả đều không thể toàn bộ tiếp nhận.

"Thần Long Bãi Vĩ!" Thôi Ngọc không cho chúc mây nghỉ ngơi giám xác cơ hội, điều hâu hình cùng Long hình liên tiếp sử xuất, một chân từ không trung đánh xuống.

Chúc Vân đại giận, đã nói xong tỷ thí luận bàn, tự nhiên điểm đến là dừng, nhưng là Thôi Ngọc như vậy hùng hổ dọa người, chúc mây cũng bị đánh ra hỏa khí.

Mặc dù không thể để cho Thôi Ngọc quá mức khó xử, nhưng là để Thôi Ngọc ném chút khổ sở vẫn là có thể.

Cái này, chúc mây rốt cục lấy ra mấy phần bản sự.

Thôi Ngọc đầu này đuôi rồng thể ra sức chìm, có phá núi chi thể, uy lực rõ ràng so với trước đó hồ vĩ tiên chân uy lực càng lớn, nhưng lại không còn có để chúc mây lui về sau nữa một bước.

Chỉ gặp lúc này chúc mây tựa như một hỏa nhân, toàn thân bốc lên nóng rực hỏa diễm, xích hồng hỏa diễm vờn quanh.

"Hình gấu!" "Xà hình!" "Điều hâu xoay người!" "Ứng kích!"

Mười hai chân hình bị Thôi Ngọc làm đến Xuất Thần Nhập Hóa, hoàn toàn là một bộ tướng chúc mây xem như đồng cát hành hung.

Nhưng là chúc mây nói cho cùng cũng là Luyện Thần Phản Hư cường giả, đặt ở thế gian, cái kia chính là coi là cường giả tuyệt đỉnh.

Mười hai chân hình dù cho cường đại, cũng bị chúc mây sử dụng Hòa Thần nhất tộc võ học từng cái hóa giải.

"Trời ạ!"

"Quá đẹp rồi!"

"Chiều này dùng diệu, ta tại sao không có nghĩ đến."

"Đại sư võ công con đường thật cổ quái, phảng phất từng đầu dị thú."

...

Một bên Thiên Nhân thủ vệ xì xào bàn tán.

"Ta bắt đầu sùng bái đại sư, lấy Tiên Thiên cảnh giới, vậy mà để trưởng lão sử xuất công phu thật. Thực tế quá không tầm thường."

Mặc dù Hòa Thần nhất tộc từng cái bộ tộc lâu dài Chinh Chiến,

Nhưng lại rất ít cùng ngoại tộc phát sinh chiến tranh.

Cho nên đối với chủng tộc khác võ học, bọn hắn kiến thức cũng không nhiều.

Mà lúc này, nhìn thấy Thôi Ngọc đại phát thần uy, từng cái ở trong lòng ăn no thỏa mãn.

Mà lại, bọn hắn cùng chúc mây tu luyện đều là cùng một loại võ học, có như thế một vị Tông Sư cấp nhân vật, vì bọn họ diễn luyện nhà mình tuyệt học, cũng để bọn hắn được ích lợi không nhỏ.

Bất quá, bọn hắn không có có ảnh hưởng đến Thôi Ngọc nửa điểm, lại làm cho chúc mây có chút không nhìn được mặt.

Hắn dù sao cũng là Hòa Thần nhất tộc bộ tộc trưởng lão, bị một tên tiểu bối đề lên đánh, ai tại có chút ném bọn hắn Hòa Thần nhất tộc mặt mũi.

Loại chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu để cho người hữu tâm truyền đến tộc này thân ở Thiên Đình tiên người trong tai, nếu là dẫn tới tiên nhân không nhanh, bọn hắn bộ tộc thật đúng là cách diệt tộc khoảng cách không xa.

Cho nên lúc này, chúc mây cũng không lo được có đắc tội hay không thủ vệ thần nhất tộc.

Nếu là không sử dụng Hòa Thần nhất tộc tuyệt học, chúc mây còn có thể nói là để cho thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân, nhưng là lúc này hắn đã sử xuất tuyệt học, liền là một loại khác chuyện.

Nếu là hắn bại, đây không phải là gián tiếp nói rõ, bọn hắn Hòa Thần nhất tộc võ công không bằng thủ vệ thần nhất tộc không thành.

Cái này nói, tìm khắp Hòa Thần nhất tộc tất cả bộ tộc, cũng không có người dám đương lên.

Triệt để bạo tẩu chúc mây, lúc này toàn thân hỏa diễm đại thắng, sau đó tại Thôi Ngọc trong ánh mắt kinh ngạc, chúc mây da trên người bắt đầu càng đỏ càng đỏ, cuối cùng hoàn toàn đỏ đậm, phảng phất nham tương.

Chính là Hòa Thần nhất tộc tuyệt học sử dụng đến cực hạn biểu hiện.

Chúc mây như là đã hạ quyết tâm, hắn trong nháy mắt chuyển thủ làm công, chiêu chiêu lạnh lợi, trực chỉ Thôi Ngọc yếu hại.

Trong lúc nhất thời, Thôi Ngọc cùng chúc mây tình huống trực tiếp xoay chuyển.

Thôi Ngọc bây giờ lại bị chúc mây đề lên đánh, hai cá nhân cùng tình huống trước trực tiếp rơi mất cái.

Một bên Thiên Nhân bọn thủ vệ mặc dù trong miệng không dám la ra, nhưng là hưng bên trong đã muốn hưng phấn hét lên.

Mặc dù trước đó cũng rất đặc sắc, nhưng là nhà mình trưởng lão không hoàn thủ, bị một tên tiểu bối đề lên đánh, thực sự có chút mất mặt.

Hiện tại trưởng lão phát uy, để bọn hắn những này tộc nhân từng cái lòng hư vinh bạo rạp.

Thôi Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, cùng trước kia kiêu căng, tham tiền bộ dáng tưởng như hai người.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn luôn tại chúc mây thủ hạ bị đề lên đánh, nhưng là không thấy chút nào Thôi Ngọc có nửa điểm đáng về kinh hoàng.

"Toàn quyền!"

Toàn quyền là Hình Ý Quyền Ngũ Hành quyền pháp một trong, thuộc thủy.

Mặc dù Thôi Ngọc không cách nào cùng những võ giả khác, chân khí ngoại phóng, nhưng là thân là Thủy thuộc tính quyền pháp, vẫn là có thể hơi khác chế một chút chúc mây uy thế.

Quả nhiên, toàn quyền vừa ra, chúc mây lại bị cái này đột nhiên xuất hiện một chiêu bức lùi lại mấy bước.

Trước đó ăn khớp đã kích trong nháy mắt bị Thôi Ngọc đánh gãy.

Thôi Ngọc đắc thế không tha người, Hình Ý Quyền Ngũ Hành chân ý liên tiếp sử xuất.

"Pháo quyền!"

Thôi Ngọc trong mắt hàn quang nghiêm nghị, Pháo quyền tại chúc mây còn chưa đứng vững thời điểm, đột nhiên sử xuất.

Đương một quyền này đánh đi ra thời điểm, Thôi Ngọc tầm kia băng lãnh trên mặt vậy mà đột nhiên dần hiện ra một tia kinh ngạc, bởi vì đương đánh ra cái này một cái Pháo quyền thời điểm, trái tim của mình bên trong, đột nhiên tuôn ra một cỗ lửa nóng năng lượng, ôm vào nắm đấm của mình bên trong.

Chúc mây mặc dù thân hình bất ổn, nhưng là tự tin thực lực của mình, đối một quyền này đến không chút kinh hoàng.

Cánh tay phù hợp, cản ở trước ngực.

Mà Thôi Ngọc một quyền này, cũng rắn rắn chắc chắc địa đánh vào chúc mây trên cánh tay.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310: Không đối

Thôi Ngọc cảm giác mình hiện tại đánh ra không phải nắm đấm, mà là một cái cục nóng mặt trời, đương nắm đấm đánh vào chúc mây trên cánh tay thời điểm, liền ngay cả chúc mây chung quanh thân thể thiêu đốt hỏa diễm, vậy mà đều dưới một quyền này, đều dập tắt.

Chúc mây phảng phất thấy được chuyện bất khả tư nghị gì, không đợi hắn lộ ra biểu tình kinh hãi, Thôi Ngọc nắm đấm liền đã đánh vào trên cánh tay của mình.

Lập tức, chúc mây phảng phất cảm giác mình bị một cái dị thú cự long dẫm lên, cỗ này cự lực, mình căn bản không ngăn cản được.

Đôi cánh tay trực tiếp bị ép đến trước ngực, cả cá nhân ngược lại bắn đi ra.

Ngực đau đớn kịch liệt, thật giống như bộ ngực mình xương cốt, tất cả giải tán.

Cổ nén kịch liệt đau nhức, chúc mây trên không trung điều cả thân thể của mình, vững vàng rơi trên mặt đất.

Chung quanh Thiên Nhân thủ vệ từng cái cơ hồ tương trái tim nâng lên cổ họng bên trên, đương chúc mây bay rót ra ngoài thời điểm, bọn hắn từng cái trong lòng không biết mình đến cùng nên biểu tình gì.

Dù sao cũng là nhà mình trưởng lão, nếu là như thế thua ở một cái cảnh giới võ học thấp ngoại tộc trong tay, bọn hấn Hòa Thần nhất tộc mặt mũi liền xem như mất hết.

Nhìn thấy chúc mây vững vàng rơi xuống đất, bọn hấn mới yên lòng, từng cái cười thầm mình mù sốt ruột.

Chúc Vân Trường luôn cảnh giới gì, Luyện Thần Phản Hư, loại này võ giả làm sao lại dễ dàng như thế liền bại đầu.

Chúc mây một mặt bình tĩnh, nhìn xem ở nơi đó phát cử chỉ điên rồ Thôi Ngọc, tâm trung là có khổ khó nói.

Mặc dù từ ở bề ngoài nhìn, chúc mây cũng không có chút nào dị dạng, nhưng là chúc mây cảm thụ của mình rõ ràng nhất.

Lúc này lồng ngực của hấn cùng hai tay như là đoạn mất, đau đớn kịch liệt để hấn ngay cả giờ cánh tay lên đều cảm giác mười phần khó khăn.

Sở dĩ bây giờ còn có thể hành động, kia là hấn dùng chân khí cường đại cường ép chèo chống mà thôi.

Nếu là hấn lúc này tán đi chân khí, chỉ sợ hai tay cùng ngực đều muốn tím xanh một mảnh. Liền là xương cốt không gãy, tổn thương cũng sẽ không nhẹ ở đâu.

Mà lúc này Thôi Ngọc vẫn như cũ duy trì ra quyền tư thế, hấn ngơ ngác nhìn nắm đấm của mình, trong lòng các loại suy nghĩ hiện lên.

Vừa mới đến đây là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì trái tim của mình bên trong đột nhiên tuôn ra một cỗ lực lượng, mặc dù loại lực lượng kia là tính lực vô ý, nhưng là kia nồng đậm Hóa thuộc tính khí tức đến cùng là cái gì.

Vì cái gì, chỉ lúc trước cái loại này đặc thù tính lực chưa từng xuất hiện, ngược lại đợi đến mình sử dụng Pháo quyền mới xuất hiện.

Các loại nghi vấn để Thôi Ngọc hiện tại cũng mông.

Nghĩ không ra đầu mối, hấn tướng ánh mắt nhìn về phía xa xa chúc mây, vừa mới đến đây vì cái gì phát sinh loại chuyện này, biện pháp tốt nhất liền là thực chiến, Thôi Ngọc muốn đem mình bây giờ có thể dùng ra tay đoạn toàn bộ tuôn ra, nhìn xem chuyện này thật nghĩ đến cùng là cái gì.

Chúc mây trong lòng đã đại mở hời như mưa.

Hấn đã thụ thương, mặc dù đến hấn loại cảnh giới này, cánh tay tổn thương cũng sẽ không để hấn mất đi sức chiến đấu, nhưng là nếu là lấy quyền pháp, Chương pháp loại hình võ công, tất nhiên muốn đánh bên trên rất nhiều chiết khấu. Uy lực càng là như có thể.

Linh giáo Thôi Ngọc vừa rồi một chiêu chúc mây, lần này thật là là tướng Thôi Ngọc nhìn thành cùng cấp bậc cao thủ.

Hấn đối Thôi Ngọc thực lực cảm thấy rung động, đồng dạng vì vừa rồi một chiêu kia cảm thấy kinh ngạc.

Tại Thôi Ngọc ra quyền thời điểm, lấy chúc mây nhãn lực của mình, vẫn là nhìn ra, mặc dù một quyền này uy lực tuyệt luân, nhưng là vẫn không cách nào đạt tới tổn thương Luyện Thần Phản Hư cao thủ tình trạng.

Thế nhưng là đương nắm đấm vung ra thời điểm, vậy mà lại phát sinh loại sự tình này.

Uy lực bạo tăng, liền ngay cả chúc mây quanh thân hộ thân hỏa diễm đều bị ép dập tắt.

Nhìn thấy Thôi Ngọc phụ cận, chúc mây lại không giữ lại, hai chân phảng phát hóa thành hai đạo ảo ảnh, không ngừng rút đá mà ra, lập tức để Thôi Ngọc luống cuống tay chân.

Hòa Thần nhất tộc võ công, lấy Chương pháp, đao pháp hường dự Thiên giới.

Nhưng là cũng không phải là nói Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân liền không có cái khác võ công cao thâm.

Liền là chúc mây, trước kia ai cũng không nghĩ tới, hấn lại có như thế cao siêu thối pháp.

Chiêu chiêu sắc bén, phảng phát từng đầu Độc Xà, từ quỹ địa phương đá ra.

Thôi Ngọc mấy lần muốn thi triển ra quyền pháp của hấn, đều bị chúc mây đánh gãy.

Thôi Ngọc Pháo quyền uy lực kinh người, nhưng là tại phương diện khác,

Dù sao thực lực của hấn vẫn là không cách nào cùng Luyện Thần Phản Hư cao thủ so sánh.

Liền ngay cả trước đó, có thể làm bị thương chúc mây, kia cũng là bởi vì chúc mây mình khinh thường, nhất thời vô ý chỗ đến.

Hiện tại chúc mây tướng toàn bộ thực lực của mình phát huy ra, dù cho cũng không phải là sở trường nhất Chương pháp, vẫn như cũ để Thôi Ngọc vô kế khả thi.

Cuối cùng, bị buộc liên tiếp lui về phía sau Thôi Ngọc, cắn răng một cái dùng Xà hình chân ý, trong nháy mắt bình đi ba trượng, một cái băng quyền đột nhiên sử xuất.

Chúc mây trong mắt về kinh hãi lóe lên liền biến mất, hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc tại mình như thế dày đặc thối ảnh áp chế bên trong, còn có thể trốn ra bản thân phong tỏa, đơn giản hung hãn không còn hình dáng, đây là hắn thấy qua nhất cường đại Tiên Thiên.

Chúc mây nhìn thấy Thôi Ngọc lại là một chiêu hắn chưa từng gặp qua cổ quái chiêu thức, bình thần cổ phác, lại hết sức đại khí, hắn không dám chút nào lãnh đạm.

Tướng tất cả chân khí toàn bộ điều động, thân thể bên ngoài hóa điểm nồng đậm phảng phất hóa thành thực chất, giống như mặc vào một thân Xích hồng sắc áo giáp.

Có lần trước giáo huấn, lần này chúc mây cũng không có đi phòng thủ, mà là lớn mật tiến công.

Chỉ có lấy công đối công, mới có thể phá giải như thế cường đại chiêu thức.

Một đầu xích hồng đá ngang trực tiếp đưa ra, phát sau mà đến trước, cùng Thôi Ngọc một cái băng quyền trên không trung gặp nhau.

"Suru!" Một bóng người bay rút ra ngoài.

Chỉ là lần này bay rút ra ngoài chính là Thôi Ngọc, mà cũng không phải là chúc mây.

Lúc này chúc mây trên mặt còn hiện lên kinh ngạc biểu lộ.

Vốn cho rằng Thôi Ngọc một quyền này lại cỡ nào cường đại, như là lần trước, nhưng là nghĩ cả hai gặp nhau thời điểm, chúc mây mới kinh ngạc phát hiện, Thôi Ngọc một quyền này mặc dù uy lực đồng dạng to lớn, có Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong uy lực, nhưng là cùng lần trước một chiêu, uy lực căn bản không thể so sánh nổi.

Mà lần này, chúc mây không giữ lại chút nào, Thôi Ngọc tự nhiên không cách nào cùng hắn đối kháng, trực tiếp bị rút bay ra ngoài.

Chung quanh Thiên Nhân từng cái hưng phấn mặt đỏ rần.

Thôi Ngọc cái này "Thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân" địa vị cao thượng, bọn hắn mặc dù không dám lớn tiếng khen hay, nhưng lại cũng không ngăn cản đáy lòng của mình cuồng khiếu.

Thôi Ngọc tay phải run lên, cơ hồ mất đi tri giác.

Sắc mặt hắn khó coi, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ gương mặt xẹt qua, đây là đau nhức kết quả.

Đương một quyền này đánh sau khi đi ra ngoài, Thôi Ngọc liền biết hỏng.

Trái tim bên trong tinh lực bình tĩnh đến cực điểm, không có chút nào muốn đã tuôn ra ý tứ.

Nếu không phải nhất là trước mắt, Thôi Ngọc khẩn cấp điều động tinh lực, tướng cánh tay phải hóa rắn, chỉ sợ hôm nay cánh tay này nhất định phải phế bỏ không thể.

Luyện Thần Phản Hư cường giả một kích toàn lực, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Nhưng là dù vậy, Thôi Ngọc vẫn như cũ cảm giác được tay phải của mình run lên, kịch liệt đau nhức khó nhịn.

Bất quá tại tinh lực nhanh chóng điều trị phía dưới, tay phải của hắn rất nhanh liền khôi phục tri giác.

"Không đúng, chiêu này không được, tiếp tục chiêu tiếp theo."

Thôi Ngọc lúc nghỉ ngơi, chúc mây cũng không có công kích, hắn hiện tại trong lòng tràn đầy lo lắng, mình một chiêu uy lực có cỡ nào cường đại, chính hắn rõ ràng nhất, sợ mình thật một cước đem Thôi Ngọc cánh tay đá phế đi.

Mặc dù tại Thiên giới trị liệu loại này tổn thương coi như đơn giản, nhưng là dù sao để thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân Trần pháp sư thụ thương, loại chuyện này coi như Thôi Ngọc không truy cứu, tộc trung sẽ không khinh xuất tha thứ chính mình.

Huống chi, Thôi Ngọc là loại kia ăn phải cái lỗ vốn mình nuốt người nha, đến lúc đó nói không chừng còn muốn chuẩn bị rất nhiều đồ vật làm đáp lễ.

"Chẳng lẽ, con hàng này liền là đánh cái chủ ý này?" Chúc mây suy nghĩ lung tung, nhìn về phía Thôi Ngọc ánh mắt bắt đầu có chút cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Phách quyền

Chúc mây càng là nghĩ như vậy, đã cảm thấy càng có khả năng, mặc dù hán mười phần bội phục Thôi Ngọc tại loại cảnh giới này, lại có như thế cường đại đến hoảng sợ thực lực.

Nhưng là Thôi Ngọc trước đó biểu hiện nhân phẩm, thực sự để chúc mây không có chút nào nắm chắc, Thôi Ngọc bản tính không phải đánh như vậy.

Bất quá nhìn thấy Thôi Ngọc một lần nữa phát động công kích, lúc này mới sắc mặt tốt hơn nhiều.

Thôi Ngọc tự nhiên không biết chúc mây lúc này trong đầu tại làm sao mở não động, hán cũng không có tâm tư đi chú ý cái này trường lão là làm sao không đáng tin cậy.

Thôi Ngọc lúc này đã đem toàn bộ thể xác tinh thần đặt ở trái tim của mình bên trong. Thời khắc chú ý cái này trái tim của mình có thể hay không lần nữa hiện ra loại kia đặc thù tình lực.

Thôi Ngọc một quyền đánh ra, lần này hán dùng chính là hoành quyền, không phải Thôi Ngọc không biết, nếu là dùng ra Pháo quyền, có thể hấp dẫn ra trái tim bên trong lực lượng khả năng cao hơn. Thôi Ngọc hiện tại là muốn nhìn một chút, dùng chiêu thức của hán, phải chăng cũng có thể dùng ra loại lực lượng này.

"Hoành quyền!"

Thôi Ngọc hiện tại sử dụng quyền pháp, đều là Hình Ý Quyền Ngũ Hành quyền.

Mặc dù chiêu thức khác biệt, nhưng là đều tán ra cùng một loại hương vị.

Chúc mây suy nghĩ lung tung tâm rốt cục trở về quỹ đạo.

Nhìn thấy Thôi Ngọc một lần nữa sử dụng loại kia cổ quái chiêu thức, chúc mây lần nữa tưởng tâm thần của mình đặt ở Thôi Ngọc trên thân.

Chỉ là, chúc mây lần này gặp khó khăn, hán đối với Thôi Ngọc võ công căn bản không có một chút hiểu rõ.

Cái này một hồi sở xuất ba loại quyền pháp, đều là một mạch tương thừa, xem xét liền là cùng một nhà võ học.

Chỉ là chúc mây cũng không biết, Thôi Ngọc hiện tại sử dụng ra hoành quyền phải chăng cũng là như là Pháo quyền cường đại chiêu thức.

Bây giờ không phải là chúc mây đánh không lại Thôi Ngọc, mà là hán không biết mình đến cùng đối dùng nhiều ít lực lượng đến chống cự Thôi Ngọc.

Nếu là một quyền này bình thường, như là bên trên một quyền, như vậy mình nếu là dựa theo trước đó lực đạo đá ra đi, như vậy Thôi Ngọc cánh tay đoán chừng liền muốn phế đi.

Còn nếu là cùng trước đó Pháo quyền, uy lực tuyệt luân, trên lớp Luyện Thần Phản Hư cường giả, như vậy mình cái này một cái chân, sợ rằng cũng phải bị thương nặng.

Đây cũng là nam hồng chúc mây, cái này xuất thủ trông không sợ tình, xuất thủ nhẹ cũng không phải.

Cái này khiến chúc mây mười phần khó xử.

Bất quá Thôi Ngọc nhưng không biết chúc mây làm khó cái gì, mắt nhìn nắm đầm của mình liền muốn đánh tại chúc mây trên thân, nhưng là ngay tại Thôi Ngọc nắm đầm đến chúc mây trước người lúc, chúc mây rốt cục động.

Lần này hán không có sử dụng trước đó một mực áp chế Thôi Ngọc thói pháp, mà là cố nén cánh tay mình kịch liệt đau nhức, một quyền tiến lên đón, cùng Thôi Ngọc trên không trung đối một cái.

Đây là chúc mây hiện tại duy nhất có thể nghĩ tới biện pháp tốt, chỉ có dựa vào sử dụng chiêu thức uy lực giảm nhiều hai tay, mới có thể vẹn toàn đôi bên.

Thế nhưng là Thôi Ngọc may mắn đều không linh tinh. Đồng thời tại một quyền này muốn triệt để đánh ra thời điểm, Thôi Ngọc liền biết, mình lại thất bại.

Nhìn thấy chúc vân thủ chương, Thôi Ngọc đột nhiên trong lòng hơi động.

Thái Cực chân ý thần tùy ý đi, đương một đối thủ tiếp xúc trong chốc lát, Thôi Ngọc đột nhiên cả cánh tay phăng phát mềm tựa như một cây thon thả.

Trực tiếp bắt giữ chúc mây cánh tay.

Chúc mây ngẩn ngơ, không biết Thôi Ngọc đến cùng là mấy cái ý tứ, đã đột nhiên biến chiêu.

Mặc dù chúc mây kinh ngạc, nhưng là không thấy chút nào kinh hoảng.

Mặc dù chúc mây cánh tay có tổn thương, tăng thêm ngực kịch liệt đau đớn, nhưng là một quyền này tại hiện tại xem ra, ngoại trừ có thể chống cự Thôi Ngọc tiền công, càng sẽ không làm bị thương Thôi Ngọc.

Dù sao trước đó đã thương tổn tới Thôi Ngọc.

Bất quá nhìn Thôi Ngọc hiện tại cái dạng này, chúc mây liền biết, một quyền này cùng trước đó một quyền là đồng dạng. Uy lực kinh người, nhưng lại không cách nào tổn thương đến chính mình.

Bất quá khi Thôi Ngọc đột nhiên bên cạnh tìm, bắt được chúc mây cánh tay, chúc mây liền bắt đầu phạm hồ đồ rồi.

Thôi Ngọc đây là muốn làm gì, hẳn coi là bắt cánh tay của mình liền có thể chế trụ mình không thành.

Hướng chỉ mình quanh thân hóa điểm vờn quanh, dừng nhìn những này là chân khí chỗ kiến tạo huyền tượng, nhưng là đồng dạng nóng bỏng vô cùng.

Điểm này không cần chúc mây nói, Thôi Ngọc cũng cảm giác được. Mình vừa mới bắt lấy chúc mây cánh tay, cũng cảm giác một cỗ nóng bỏng hỏa khí từ nơi lòng bàn tay truyền đến.

Thôi Ngọc cảm giác mình hiện tại thật giống như bắt lấy không phải cánh tay của người, mà là một khối lớn nung đỏ bàn ủi.

Đau Thôi Ngọc kém chút phòng thủ.

Bất quá một tầng hơi mỏng địa tinh lực bảo vệ cái này lòng bàn tay, loại kia cảm giác nóng bỏng lập tức ngăn cách ra, rốt cuộc không cảm giác được nửa điểm nhiệt khí.

Chúc mây nhìn thấy loại tình huống này, theo bản năng thu cánh tay về, nhưng là không có nghĩ tới là.

Thôi Ngọc lúc này thật giống như không có trọng lượng, vậy mà đi theo mình thu hồi nắm đấm, cả cá nhân đi thẳng đến mình cận thân.

Thôi Ngọc cái này liên tiếp động tác, nhanh như thiểm điện, liền là chúc mây cái này Luyện Thần Phản Hư cường giả đều không nghĩ tới Thôi Ngọc sẽ làm như vậy, chờ đến hẳn lấy lại tinh thần thời điểm, Thôi Ngọc đã xâm nhập chúc mây trước người.

Loại này phương vị rất khó phát lực, liền là chúc mây cũng không được.

Bất quá những này không làm khó được chúc mây, thủ đoạn của hắn nhưng không chỉ chừng này. Thế là, chúc vân quả đoạn sử dụng ra đơn giản nhất thô bạo phương pháp.

Toàn thân chân khí bộc phát, trực tiếp dùng chân khí cường đại tướng Thôi Ngọc cho đánh bay ra ngoài.

Nhìn xem Thôi Ngọc lấy tốc độ cực nhanh rời đi trước người mình, chúc mây trên mặt liền bật cười.

Thế nhưng là loại này đáng tươi cười cũng không có tiếp tục dù là một giây đồng hồ.

Bởi vì Thôi Ngọc chăm chú bắt được cánh tay cũng không có buông ra.

Đương Thôi Ngọc sau lùi lại mấy bước về sau, chúc mây chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ từ cánh tay phương hướng truyền đến, lôi kéo hắn hướng Thôi Ngọc phương hướng dựa sát vào.

Cả cá nhân bị loại này cự lực kéo một cái lao đảo, muốn dừng lại đều đứng không vững, liên tiếp hướng về phía trước mấy bước, mình ngược lại hướng phía Thôi Ngọc tới gần.

Mà lúc này, Thôi Ngọc đã bày xong tư thế, giơ cao đỉnh đầu nắm đấm đã vận sức chờ phát động.

"Không có khả năng?" Chúc mây tại trong lòng hô to, vừa rồi cự lực con khổng lồ, thật là kinh người.

Thôi Ngọc trước đó bộc phát ra Pháo quyền loại kia uy lực kinh người lực quyền, chúc mây còn có thể lấy loại kia là sát chiêu loại hình giải thích đến nói với mình.

Nhưng là hiện tại, lực đạo loại này căn bản cũng không phải là Thôi Ngọc như thể một cái Tiên Thiên võ giả có thể đạt tới.

Đây rõ ràng liền là Luyện Thần Phản Hư cường giả mới có lực lượng, cùng mình tương xứng.

Mà chúc mây không biết đến là, đây là Thôi Ngọc linh quang lóe lên phía dưới, vô ý thức sử dụng ra Thái Cực chân ý.

Thái Cực quyền pháp, tứ lạng bát thiên cân, tá lực đả lực.

Vừa rồi cái này kéo một phát, Thôi Ngọc sử dụng chính là chúc mây hấn lực lượng của mình. Chỉ là loại lực lượng này vận dụng phương pháp, đừng nói chúc mây, liền là Thiên giới cũng chỉ sợ không ai có thể minh bạch, Thôi Ngọc là làm sao làm được.

Bất quá những này đều không phải là Thôi Ngọc quan tâm, Thái Cực quyền pháp cùng Ngũ Hành quyền dung hợp lẫn nhau sử dụng, đối với Thôi Ngọc tới nói đã không phải là xa lạ thứ.

Thôi Ngọc kinh lịch nhiều như vậy chiến đấu, cả hai phối hợp đã đến thiên y vô phòng tình trạng.

Nhìn xem đã đi tới công kích mình phạm vi bên trong chúc mây, Thôi Ngọc không có chút gì do dự, một cái phách quyền sử xuất.

Chúc mây nhìn Thôi Ngọc bạo phát ra như thế lực lượng cường đại, vốn cho là Thôi Ngọc lại sẽ sử dụng ra cái gì cường đại chiêu thức, phát hiện Thôi Ngọc hiện tại sử dụng vẫn như cũ là kia một bộ không biết tên quyền pháp, lập tức cảm thấy an tâm một chút.

Thôi Ngọc đâm ra một quyền, tâm thần một mực khóa chặt trái tim, nhưng khi phách quyền sử xuất thời điểm, trái tim lực lượng bình tĩnh như trước mới tốt giống một đầm nước đọng, mây may không có ba động đáng vẻ.

Ngay tại Thôi Ngọc coi là lần này lại thất bại thời điểm, Thôi Ngọc đột nhiên cảm giác phổi một trận thanh lương, một cổ sắc bén tinh lực chữ phổi tuôn ra, dung nhập vào Thôi Ngọc trong tay phải.

Lập tức, nguyên bản phổ thông phách quyền, nhuệ khí bắn ra bốn phía, hàn khí lạnh lẽo.

Chúc mây hít sâu một hơi, khiếp sợ nhìn xem Thôi Ngọc bỏ ra một quyền này.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312: Quáng nô

Một quyền phía dưới, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy tay của mình phảng phất hóa thành thế gian sắc bén nhất một thanh bảo đao, vạch phá không gian.

Giống như liền ngay cả không gian cũng phải bị mình cái này một cái phách quyền cho chém tan.

Phối từng tia từng tia lạnh buốt khí tức không ngừng tuôn ra, dung nhập tay phải của mình bên trong, cũng làm cho tay phải tách ra hào quang màu trắng bạc.

Chúc mây hải nhiên, hấn lại cũng không đoái hoài tới đối Thôi Ngọc lưu thủ. Hỏa Thần nhất tộc sát chiêu cuối cùng sử xuất.

Mặc dù tự so đầu bắt đầu, chúc mây biểu hiện mặc dù cường đại, nhưng là biểu hiện của hấn trong mắt không phù hợp Luyện Thần Phản Hư cường giả thực lực cường đại, bởi vì vì không làm thương hại Thôi Ngọc, thực lực của hấn phần lớn là đặt ở phương diện phòng ngự, xuất thủ uy lực tại phá mất Thôi Ngọc phòng ngự nháy mắt đều sẽ thu hồi phần lớn lực đạo.

Đây cũng là Thôi Ngọc có thể chèo chống đến lâu như vậy nguyên nhân.

Nhưng là hiện tại, giờ này khắc này, Thôi Ngọc uy lực của một quyền này đã siêu việt trước đó uy lực.

Một quyền này đã khiến cho không gian chấn động, mặc dù rất yếu ớt, nhưng là hoàn toàn chính xác đã khiến cho không gian chấn động, đây là sự thật không thể chối cãi.

Muốn biết, Luyện Hư Hợp Đạo cảnh giới mới có thể Phá Toái hư không, Luyện Thần phản hư cường giả có thể gây nên không gian chấn động.

Cái này đã nói lên, Thôi Ngọc một quyền này đã đến Luyện Thần Phản Hư cường giả đỉnh phong thực lực.

Điều này không khỏi làm cho chúc mây bị hù vãi cả linh hồn.

Hắn mặc dù cường đại, nhưng là không có chút nào phòng bị nhận một quyền này, cũng không phải là trước đó thụ thương đơn giản như vậy, một không nhỏ tâm, liền có thể mệnh vẫn tại chỗ.

Cho nên, giờ khắc này, chúc mây giờ khắc này rốt cuộc cố kỵ không được mình tiếp xuống một chiêu có thể hay không làm bị thương Thôi Ngọc .

Toàn thân ánh lửa đã ngưng kết thành thực chất áo giáp, tướng toàn thân bao khóa ở bên trong.

Chúc mây trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm huyết tiễn, cả cá nhân ngạnh sinh sinh tạm thời đình chỉ thân hình, một cái cự đại Xích hồng sắc hư ảnh phù hiện tại chúc mây sau lưng.

Một cước đá ra, không gian chấn động, cùng Thôi Ngọc phách quyền mãnh liệt đụng vào nhau.

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, hai đạo nhân ảnh đột nhiên rút lui ra.

Thiên Nhân thủ vệ từng cái mặt lộ vẻ ngốc cho, cái cảm đều muốn kinh hãi đến rơi xuống. Bọn hắn không nghĩ tới, Thôi Ngọc vậy mà có thể làm đến bước này.

Thôi Ngọc liền tiếp rút lui hơn mười trượng, thẳng đến đụng vào sau lưng vách đá mới dừng thân hình, thân thể còn chưa dừng lại, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Hắn không có nhìn chúc mây một chút, thật nhanh từ trong ngực lấy ra một bình đan dược, nuốt sau một khắc liền ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu khôi phục thương thế.

Mặc dù hắn cuối cùng dựa vào uy lực bạo tăng một cái phách quyền, cùng chúc mây liều mạng một cái lực lượng ngang nhau, nhưng là cảnh giới của hắn mình đều không biết đến cùng làm như thế nào tính. Hiện tại chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều giống như muốn tan ra thành từng mảnh, đau đớn khó nhịn.

Mà chúc mây thì một mặt rút lui vài chục bước, cùng Thôi Ngọc loại này rút lui vài chục trượng tướng so lập tức phân cao thấp.

Chúc mây dừng thân hình, trên mặt không có chút nào biến hóa thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn về phía Thôi Ngọc trên mặt không chút biểu tình.

"Đại sư ngay tại chữa thương, các người ở chỗ này thủ vệ , chờ đại sư chữa thương khôi phục về sau rồi đi."

Chúc mây nhìn về phía mấy cái kia thủ vệ nói.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ đã sớm ngây người, nghe được chúc mây qua rất lâu mới gật đầu đáp ứng.

Sau đó, chúc mây liền xoay người rời đi, lái xe trước cửa, chúc mây bốn phía nhìn một chút phát hiện chung quanh cũng không có Thiên Nhân tại, đến gần gian phòng đóng cửa phòng lại.

Vừa mới đóng cửa phòng, chúc mây sắc mặt xoát một chút liền trợn nhìn, một mặt ba miệng đại huyết trực tiếp phun ra, trong phòng lập tức liền tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi.

Chúc mây thân thể nhoáng một cái, tựa ở trên cửa phòng, vô lực ngồi ngay đó, trên trán mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu không ngừng trượt xuống, ngực kịch liệt đập trùng, thở hắt hắt.

Chúc mây tay giơ lên, nhìn xem mình đã sưng một vòng cánh tay, thở dài một tiếng, thầm cười khổ.

Hắn run rẩy đôi tay này, chặt vật từ trong ngực lấy ra đan dược nuốt vào, qua một hồi lâu, sắc mặt của hắn mới khôi phục một tia Huyết Sắc, mới đứng lên đi đến trên giường, nhắm mắt điều tức.

Chờ nhìn hắn từ sân đầu về đến phòng một đường, thật giống như không có bị thương chút nào bộ dáng, nhưng là kỳ thật hắn đã thụ thương đương nặng thương thế.

Hắn hiện tại vạn phần hối hận cùng Thôi Ngọc giao đấu, càng thêm hối hận mình một mực khắc chế mình, thủ hạ lưu tình, để Thôi Ngọc toàn lực phát huy, cuối cùng vậy mà để hắn cái này Luyện Thân Phấn Hư cường giả bị thương nặng như vậy thế.

Cười khổ một tiếng, chúc mây lại cũng không kịp nghĩ cái khác , hắn bắt đầu toàn thân tâm nhắm mắt điều tức.

Mặc dù trong sơn cốc có rất nhiều linh dược, nhưng là thu được thương thế nặng như vậy, mười ngày nửa tháng mới có thể toàn bộ khôi phục, thậm chí tương lai mười trời đã không cách nào động thủ.

Đương Thôi Ngọc tỉnh lại thời điểm, sắc trời đã sắp tới hoàng hôn.

Khi hắn mở mắt thời điểm, ánh vào trong mắt của hắn liền là mấy cái mặt sùng bái Thiên Nhân thủ vệ.

Thôi Ngọc sững sờ, trên mặt liền lần nữa khôi phục thành đáng vẻ ngạo nghễ, một bộ cự người lấy ngàn dặm bên ngoài đáng vẻ. Nhìn đều không có xem bọn hắn một chút, xoay người rời đi.

Cái này khiến mấy cái muốn vượt mộng ngựa Thiên Nhân chùn bước.

Thôi Ngọc vốn là liền cùng những này Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân không có cái gì tình cảm, năm đó ở thế gian thời điểm, địa vị của mình thế nhưng là dưới một người, trên vạn người, cái gì mộng ngựa chưa nghe nói qua.

Như thế nào lại để ý bọn hắn những này không cao cấp mộng ngựa.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có đi mấy bước, liền dừng bước.

Hắn kinh ngạc nhìn thấy tại tụ Vân Sơn cốc rất nhiều trong hầm mỏ, đi ra từng cái đi lại tập tễnh, đầy mặt dơ bẩn Thiên Nhân.

Bọn hắn quần áo tả tơi, thân ảnh còng xuống, trên mặt không che giấu chút nào hiển lộ ra một tia mệt mỏi thần sắc.

Thôi Ngọc hơi kinh ngạc, mặc dù Thôi Ngọc đã đi tới sơn cốc này đã mấy ngày, nhưng là bởi vì làm việc và nghỉ ngơi vấn đề, hắn mỗi ngày cái này canh giờ đã về tới gian phòng của mình bên trong, chưa hề liền chưa bao giờ gặp những mỏ nô này.

Nơi này là Hỏa Thần nhất tộc khoáng mạch, điểm này Thôi Ngọc cũng sớm đã biết.

Muốn đào quặng, cần thợ mỏ, những này Thôi Ngọc đến là chưa hề đều không có chú ý. Đã từng Thôi Ngọc coi là, những này thợ mỏ đều là Hỏa Thần nhất tộc thuê tới, nhưng là hắn vạn vạn không nghĩ tới, những này thợ mỏ lại là một chút nô lệ.

Càng thêm để Thôi Ngọc không nghĩ tới là, những mỏ nô này vậy mà tuyệt đại bộ phận đều là Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Cho dù bọn hắn mặt mũi tràn đầy dơ bẩn, nhưng là trên mặt hỏa điểm hình xăm lại không có chút nào che giấu.

Nhìn xem liên tục không ngừng từ trong sơn động đi ra quặng nô, Thôi Ngọc kinh hãi phát hiện, những người này vậy mà nói ít có mấy trăm người, như thế một nhóm người lớn, Thôi Ngọc không rõ bọn hắn làm sao cam tâm dâng hoàng lưu tại nơi này cho người ta đào quặng.

Chẳng lẽ bọn hắn liền chạy chạy dừng khí đều không có sao.

Nơi này mặc dù có lấy vì Thiên Nhân trưởng lão trông coi, nhưng là, Luyện Thần Phản Hư cường giả cho dù mạnh hơn, nhiều lắm là có thể ngăn lại một nhóm nhỏ người, bọn hắn nếu là một lòng muốn chạy trốn, chỉ dựa vào trong sơn cốc này Thiên Nhân, căn bản là ngăn không được.

Thôi Ngọc thở dài một tiếng, hắn chỉ là có chút kinh ngạc, cũng không có đối những này Thiên Nhân có cái gì lòng trắc ẩn.

Nếu là thả trước kia, Thôi Ngọc hoặc là trở về quản một chút, nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc chính mình cũng nhanh tự thân khó bảo toàn, lại thế nào còn có nhân tâm đi quan tâm những này cùng mình hào không thể làm chung nô lệ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Luyện Thần Phản Hư cảnh giới quáng nô

Lắc đầu, Thôi Ngọc liền muốn trở về.

Dù sao hắn hiện tại chỉ là tạm thời đã ngừng lại thương thế, còn muốn một đoạn thời gian tỉ mỉ điều dưỡng.

Không qua lực lượng của hắn chính là tinh lực, nói trắng ra là chính là là sinh mệnh bản nguyên, bản nguyên sinh mệnh của hắn như thế cường đại, liền ngay cả thương thế đều biết bay nhanh khỏi hắn, đơn giản liền như là linh đan diệu dược.

Sở dĩ trước đó nuốt vào chữa thương đan dược, chẳng qua là che giấu tai mắt người mà thôi. Nếu là ngay cả đan dược đều không phục, thương thế nặng như vậy liền có thể nhanh chóng khỏi hắn, chẳng phải là nói cho người khác biết, mình khác biệt, có đại bí mật.

Bất quá còn chưa đi hai bước, Thôi Ngọc đột nhiên dừng bước, hắn phát phát tay, ra hiệu Thiên Nhân thủ vệ đi vào bên cạnh mình.

Mấy cái kia Thiên Nhân thủ vệ cũng sợ, vui vẻ nhanh chóng đi vào Thôi Ngọc bên người.

Không chờ bọn họ hành lễ, Thôi Ngọc lại hỏi: "Ta hỏi các ngươi, những nô nê này làm sao còn có các ngươi Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân."

Những lời này kỳ thật hỏi ra tương đương đương đột, dù sao những này chỉ là việc nhà của bọn họ sự tình, thế nhưng là những này Thiên Nhân thủ vệ địa vị thấp, Thôi Ngọc tự nhiên không hề cố kỵ, nếu là đối diện chính là Thiên Nhân trưởng lão, Thôi Ngọc quả quyết sẽ không như thế thoải mái mà hỏi ra.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ có chút chần chờ, bất quá cuối cùng vẫn là hỏi đáp: "Hồi đại sư nói, những này Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân, đều là bộ tộc Chinh Chiến về sau tù binh, ngoài ra còn có một chút tại tộc ta bên trong phạm vào tội chết Thiên Nhân, bị phạt đến nơi đây chung thân làm nô, ném chuộc tội qua."

Thôi Ngọc chấn động, hẳn không nghĩ tới, nhìn như mỹ hảo Thiên giới biểu dưới mặt, nguyên lai còn có như thế tàn khốc một mặt.

Hắn hiện tại có chút may mắn mình xuất hiện thực sự yêu thích hòa bình, cơ hồ ít có chiến loạn Mộc Thần nhất tộc lãnh địa, như là ra hiện tại Hòa Thần nhất tộc lãnh địa, bằng vào lúc trước thân thủ của mình, chỉ sợ sớm đã không biết bị Hòa Thần nhất tộc cái nào bộ tộc cho bắt đi làm nô lệ.

Thế giới mãi mãi cũng sẽ không như thế mỹ hảo, mình quả nhiên là suy nghĩ nhiều.

Mấy cái Thiên Nhân nhìn xem Thôi Ngọc nhìn chăm chăm vào bọn này nô lệ, không biết Thôi Ngọc lại suy nghĩ gì.

Loại chuyện này mặc dù nghe tương đương quá phận, cảm đồng tộc của mình người làm nô lệ sai sử, nhưng là tại một chút hiếu chiến chủng tộc ở giữa, loại chuyện này tương đương bình thường, cũng không có cái gì không ổn.

Thủ vệ thần nhất tộc tương đương đoàn kết, đối với loại chuyện này không thích cũng không có chỗ kỳ quái gì, nghĩ tới đây bọn hắn liền trong lòng an tâm một chút.

"Ta xem bọn hắn từng cái mặc dù thân hình còng xuống, nhưng là trong mơ hồ, bọn hắn cũng đều là tu luyện có thành tựu cao thủ, như thế nào lại cam tâm lưu tại nơi này cho các ngươi đào quáng?"

Mấy cái thủ vệ liếc nhìn nhau, có chút chần chờ, nhưng là loại chuyện này tại Thiên giới sớm cũng không phải là bí mật gì, đang nói chuyện này bọn hắn đã bắt đầu nói, cũng không quan tâm nhiều kẻ một ít, thế là nói ra: "Đại sư tầm mắt quả nhiên Cao Siêu, nói thật, trong những người này không thiếu mấy cái Luyện Thần Phản Hư cảnh giới đại cao thủ, nhưng là bọn hắn đều hứng chịu tới độc dược khống chế, mặc dù chân khí còn tại thể nội tuần hoàn, nhưng lại không cách nào điều động. Kịp thời lực lượng kinh người, nhưng là chân khí không cách nào điều động, bọn hắn ngay cả chúng ta dạng này thủ vệ đều đánh không lại, càng đừng đề cập chạy ra nơi này."

Một cái khác thủ vệ càng là đặc ý nói ra: "Lại nói, bọn hắn coi như chạy đi thì thế nào tử, đại sư ngài cũng biết, nơi này chính là tương sinh chi địa, bên ngoài nguy hiểm trùng điệp, chẳng những hỏa vũ bản hằng, càng là dị thú hoành hành, chỉ bằng bọn hắn loại này không cách nào điều động chân khí trạng thái, căn bản là không cách nào còn sống đi ra tương sinh chi địa."

"Lưu tại nơi này bọn hắn chỉ ít còn có thể bảo mệnh, nhưng là chạy ra nơi này, lại là mười chết vô sinh, cần gì chứ."

Đương Thôi Ngọc nghe mấy cái này thủ vệ nói, nơi này lại có mấy cái Luyện Thần Phản Hư cường giả, lập tức hai mắt tỏa sáng, hắn nhìn về phía mấy cái này thủ vệ, nói ra: "Các ngươi đi tương mấy cái kia Luyện Thần Phản Hư quáng nô kêu đến, ta thế nhưng là chưa hề điều chưa từng gặp qua Luyện Thần phản hư cường giả nô lệ, hôm nay cần phải mở mang tầm mắt đâu." Thôi Ngọc một mặt hưng phấn nói.

Mấy cái thủ vệ nhìn nhau, lập tức hưng phấn gật đầu đáp ứng.

Khi dễ kẻ yếu, đối với tâm tính ác độc người mà nói, có thể có một loại người khác không thể nào hiểu được biến thái khoái cảm, nhưng là khi dễ một cường giả, liền là người bình thường đều sẽ hưng phấn rất lâu.

Mấy cái này thủ vệ mặc dù không phải tâm lý biến thái ác nhân, nhưng là ức hiếp một cái bọn hắn ngày thường cần ngưỡng vọng cường giả, loại chuyện này bọn hắn thế nhưng là may mắn không có gánh nặng trong lòng, thậm chí còn có một loại trợ giúp, chỉ sợ thiên hạ bất loạn tâm tính ở bên trong.

Cho nên Thôi Ngọc đưa ra loại yêu cầu này, bọn hắn vậy mà không chút do dự.

Cũng không lâu lắm, mấy cái này Thiên Nhân thủ vệ liền đem quáng nô bên trong, đã từng là Luyện Thần Phản Hư Thiên Nhân cho mang đi qua.

Chỉ gặp cái này năm cái quáng nô, ba cái là Hòa Thần nhất tộc, một cái là Mộc Thần nhất tộc, thậm chí còn có một cái là Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Thôi Ngọc có chút yên lặng, hắn vậy mà tại nơi này thấy được Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Muốn biết, Thủy Thần nhất tộc mặc dù cùng Hòa Thần nhất tộc cùng là thủy hỏa bất dung, nhưng là giữa hai bên dù sao còn cách một cái Mộc Thần nhất tộc, theo lý mà nói, hai tộc lãnh địa cách xa nhau rất xa, cái này Thủy Thần nhất tộc cao thủ lại là thế nào bị bọn hắn bắt tới.

Thôi Ngọc có chút hiếu kỳ.

"Ba!"

"Nhìn cái gì vậy, vị này là thủ vệ thần nhất tộc trận pháp đại sư, còn không mau cho đại sư quỳ xuống hành lễ."

Một cái Thiên Nhân thủ vệ nhìn thấy cái này năm cái Thiên Nhân quát nô vậy mà từng cái đứng đấy giống như cái gỗ, lập tức khó chịu trong lòng, thường cho cách mình gần nhất một cái Thiên Nhân một cái bàn tay, quát.

Nhưng là cái này năm cái Thiên Nhân quát nô thật giống như không có chút nào cảm giác, liền nhìn cái này Thiên Nhân thủ vệ một chút đều không đáp lại, giống như căn bản liền không có nghe được bọn hắn.

Bọn hắn loại này bộ dáng, lập tức liền chọc giận mấy cái giống tại Thôi Ngọc trước mặt biểu hiện tốt một chút Thiên Nhân thủ vệ, mấy cái này thủ vệ khí liền muốn tiến lên đem bọn hắn hảo hảo giáo huấn một lần.

Thôi Ngọc ngay cả vội khoát khoát tay, mấy cái Thiên Nhân thủ vệ không dám không nghe theo, lui qua một bên.

Nhưng là cái này năm cái Thiên Nhân quát nô phảng phất không cảm kích chút nào, bọn hắn lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, trong mắt bọn hắn, Thôi Ngọc cùng mấy cái này Thiên Nhân thủ vệ đều là cá mè một lứa, không có gì khác biệt.

Bất quá Thôi Ngọc đối với nét mặt của bọn hắn căn bản làm như không thấy, mà là hết sức cảm thấy hứng thú đánh giá chung quanh, nếu là không người biết, còn tưởng rằng Thôi Ngọc đang nhìn gia súc đâu.

Thôi Ngọc cái dạng này càng là khiến cái này năm cái Thiên Nhân không nhanh, bất quá bọn hắn hiện tại đã là đề tiện nhất quát nô, cho dù tức giận, lại cũng không thể tránh được.

Thôi Ngọc chắc chắn phát ra tiếng thở dài, nói ra: "Mấy người các ngươi đều là tu vi gì, nói một chút."

Nhưng là cái này năm cái Thiên Nhân lại ngay cả con mắt đều không có nhìn Thôi Ngọc một chút, không chút nào cho Thôi Ngọc nửa chút mặt mũi.

Bất quá bọn hắn không nói chuyện, cũng không có nghĩa là Thôi Ngọc liền không cách nào biết, bên cạnh đã sớm chờ đợi đã lâu Thiên Nhân thủ vệ, đầu tiên là quát lớn bọn hắn một trận, mới cung kính đối Thôi Ngọc nói ra: "Hồi đại sư, cái này năm cá nhân, ba cái là Luyện Thần phản hư sơ kỳ, một trong đó kỳ, một cái hậu kỳ."

Nghe được cái này Thiên Nhân thủ vệ lời nói, Thôi Ngọc trong mắt quang mang liền càng ngày càng thịnh, nhìn về phía cái này năm cái Thiên Nhân quát nô thật giống như nhìn thấy cái gì hiếm thấy trân bảo.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 314: Số 1

Năm cái Luyện Thần Phản Hư cường giả a, Thôi Ngọc không thể không như là nhìn thấy hiếm thấy trân bảo nhìn lấy bọn hắn.

Muốn biết, mặc dù mình Trần Hồn Tháp bên trong còn có một cái cao thủ tuyệt thế, nhưng là trong thời gian ngắn là không cách nào dùng.

Mà mình hiện tại chính diện lâm nguy cơ, mình nguy trạng thân phận tùy thời đều có bị nhìn thấu khả năng. Đến lúc đó, mình quả quyết không có nửa điểm chạy trốn khả năng.

Thông qua hôm nay cùng chúc mây luận bàn, Thôi Ngọc thấy được chúc mây cường đại.

Mặc dù hôm nay luận võ nhìn như vẫn luôn là mình ở trên Phong, nhưng là Thôi Ngọc minh bạch, kia là bởi vì chính mình "Thân phận" để chúc mây mười phần đoán chừng, không dám thí lạt thủ.

Mà một kích cuối cùng, xem như bức bách chúc mây sử xuất như vậy sáu phần thực lực.

Bất quá Thôi Ngọc không biết, mình Pháo quyền cùng phách quyền, đã đem chúc mây trọng thương, trong thời gian ngắn không cách nào động thủ, nếu là Thôi Ngọc biết, chỉ sợ hắn hiện tại liền không tiếp tục ẩn giấu thân phận, trực tiếp tương chúc mây cầm xuống, bức bách đối phương tướng Xích hồng sắc Cự Môn chìa khoá giao ra.

Nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc đồng dạng thấy được mình hi vọng, liền là trước mắt cái này năm cái Luyện Thần Phản Hư cường giả.

Mặc dù bọn hán không có một cái nào Đại viên mãn cao thủ, nhưng là Thôi Ngọc tin tưởng, nắm cái Luyện Thần Phản Hư cường giả tuyệt đối có thể đem chúc mây áp chế ở hạ phong. Huống hồ, nơi này nhưng cũng không chỉ có bọn hán nắm cái quang nô.

Thôi Ngọc thấy được tại cái này không Đại Sơn trong cốc, ẩn tàng mặt khác một cỗ mình có thể sử dụng lực lượng.

"Ta thiếu tên họ vệ, nhìn ngươi không tệ, về sau liền cùng ở bên cạnh ta như thế nào?" Thôi Ngọc đi đến cái kia Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân trước mặt dừng bước, hỏi.

Chung quanh mấy cái Thiên Nhân thủ vệ ngăn ngại, trên mặt nổi lên ngưng nghị. Bất quá bọn hán sắc mặt khó coi nguyên nhân đến không phải là bởi vì không nở như thế một cái quang nô, mà là bởi vì lấy thân phận của bọn hán không làm chủ được.

Mà kia nắm cái Thiên Nhân quang nô đồng thời nhìn về phía Thôi Ngọc, nhất là cái kia Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân cao thủ, trên mặt phảng phất có loại biểu tình không dám tin tưởng.

Thôi Ngọc nhú nhú mày lông, không nhanh địa nói ra: "Ngươi không nguyện ý?"

"Nguyện ý!"

Thôi Ngọc không thích lời nói, để cái kia Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân lập tức tỉnh lại, vừa nói gấp, sợ muộn nói một giây đồng hồ, Thôi Ngọc liền sẽ thay đổi chủ ý.

Muốn biết, nơi này nhưng cũng không phải là chỉ có hán một cái Luyện Thần Phản Hư cảnh giới quang nô.

Hán tại Thủy Thần nhất tộc bên trong, cũng là trưởng lão cấp bậc nhân vật, nếu không phải không may đụng phải siêu cấp cao thủ, lại nơi nào sẽ dễ dàng như thế bị người tù binh.

Mà lại tới đây về sau, hán biết nếu là không có ngoài ý muốn, mình đời này chỉ sợ cũng không cách nào rời đi nơi này .

Đã từng không ai bì nổi cao thủ, bây giờ lại như là nô lệ cả ngày đào quang, còn phải bị đã từng hán xem làm kiến hôi yếu Tiểu Thiên người ức hiếp, như không phải một viên cường giả lòng kiên định, hán đã sớm nản lòng thoái chí, tự tuyệt mà chết.

Nhưng là hiện tại, hán nghe được cái gì, hi vọng sống sót, tự do hi vọng.

Khi thấy Thôi Ngọc lần đầu tiên thời điểm, cường giả ngạo nghễ để hán khinh thị, miệt thị Thôi Ngọc, nhưng là hiện tại, hán chỉ cảm thấy Thôi Ngọc thật giống như Thiên đạo làm hán kính ngưỡng, đây là mang đến cho hán hi vọng sống sót người.

Mà cái gọi là cường giả tôn nghiêm, tại tự do trước mặt, chả là cái cóc khô gì.

Thôi Ngọc trên mặt hiện lên hài lòng mỉm cười, hán nhìn về phía mấy cái kia Thiên Nhân thủ vệ, nói ra: "Cái này cá nhân ta muốn ."

Mấy cái kia Thiên Nhân thủ vệ người liếc lấy ta một cái, ta nhìn ngươi một chút, cuối cùng vẫn là kiên trì đi ra, nói ra: "Đại sư, không phải chúng ta không đồng ý, mà là sự tình này cần trưởng lão đồng ý mới có thể."

Thôi Ngọc nhìn xem hán, mặt không biểu tình.

Cái kia Thiên Nhân thủ vệ tiếp lấy nói ra: "Mà lại, những mỗ nô này trước đó vô công cao tuyệt, vì không chế bọn hán, bọn hán đều ăn vào đặc chế độc dược, cần trưởng lão trong tay chìa khoá, mới năng mở ra bảo khoá, lấy ra giải dược. Cho nên chuyện này, chúng ta nhất định phải cùng trưởng lão nói một chút mới có thể."

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, trên mặt không có nửa điểm không nhanh, ngược lại thông tình đạt lý địa nói ra: "Có thể. Ta tùy các ngươi đi. Ngươi hiện tại liền cùng ở bên cạnh ta đi. Về sau ngươi liền gọi số một đi."

Nửa câu nói sau là đối cái kia Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân nói.

Mà cái này Thiên Nhân há to miệng, chưa có trở về tuyệt, lạnh nhạt tiếp nhận cái này cỗ quái danh tự.

Hiển nhiên, Thôi Ngọc cũng không có tính toán hỏi tên của hán, mà là tùy ý lấy một cái số hiệu cho hán, làm hán cường giả này danh tự.

Lúc đầu, đây là một kiện tương đương vũ nhục sự tình, đủ để cho một cường giả lửa giận ngút trời, nhưng là giờ này khắc này, kinh lịch nhiều chuyện như vậy số một, đã có thể đem những này vứt xuống chân trời.

Hán không nhìn thấy, Thôi Ngọc xoay người lúc, trên mặt của hán cũng không có nửa điểm thần sắc cao hứng.

Nguyên bản nếu là cái này Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân nổi giận, Thôi Ngọc cảm thấy cái này cá nhân còn có thu nạp tất yếu, dù sao một cái võ giả, nếu là liên tâm đều mất đi, như vậy hán võ đạo bộ pháp cũng liền dừng bước như thế .

Chỉ cần tâm không có ném, kinh lịch loại chuyện này, nếu khốn ở trên người gông xiềng giải thoát, nhất định nhất phi trùng thiên, tương lai bất khả hạn

lượng.

Luyện Thần phản hư cường giả rất mạnh, nhưng là đối với đã tới gần cảnh giới này Thôi Ngọc tới nói, loại này cường giả với hắn mà nói, cũng không phải là trân quý như vậy.

Xem ra, cái này số một chỉ có thể làm lần này sự kiện quân cờ, sử dụng hết liền bỏ đi.

Số một không biết mình nhẫn nại để Thôi Ngọc tại trong lòng đã đem hắn bác bỏ, nếu là biết, thật không biết, mình là nên cao hứng, hay là nên thất lạc.

Mà cái khác bốn cái quảng nô, nhìn xem đi theo Thôi Ngọc sau lưng rồi xa số một, trong mắt lóe lên một tia hồi hận cùng hâm mộ, tự do ai cũng khát vọng, bọn hắn cũng không ngoại lệ.

Không có kêu trời trách đất cầu Thôi Ngọc tướng mình nhận lấy, nói cho cùng vẫn là như vậy không hề chết hết lòng cường giả lại tác quái, thật không biết, mình tại nhiều năm về sau, sẽ hồi hận hay không hôm nay kiên trì.

Đương Thôi Ngọc một đoàn người tới gần chúc vân phòng ở giữa khoảng trăm trượng thời điểm, chúc mây liền đã phát giác.

Hắn cau mày, không biết Thôi Ngọc từ đến chính mình nơi này làm gì, hắn nhìn thoáng qua cổng trên đất huyết kế, sắc mặt hết sức khó coi.

Khó khăn nhắc từ bản thân sung tay, nhin đau vung tay lên, một đạo hỏa diễm dâng lên, tướng vết máu trên mặt đất hóa thành tro bụi, chường phong đến, mặt đất liền lần nữa khôi phục sạch sẽ.

"Đồng đồng đồng!"

"Tiến đến." Trong phòng truyền đến chúc mây thanh âm, Thôi Ngọc cười đẩy cửa phòng ra đi tới đi vào.

Mới vừa vào cửa, một cỗ mùi khét lẹt liền truyền vào Thôi Ngọc cái mũi. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy chúc mây đang ngồi ở trước bàn sách viết lấy cái gì, phụ cận trong chậu than còn có chưa đốt xong trang giấy.

Thôi Ngọc kinh ngạc nhìn xem chúc mây, hỏi: "Trưởng lão người đây là tại?"

Chúc mây ngẩng đầu, phảng phất lúc này mới phát hiện lúc Thôi Ngọc tiến đến, cười lớn một tiếng, đem trong tay bút lông buông xuống, đi đến Thôi Ngọc trước người, cười nói: "Nguyên lai là đại sư a. Ta à liền là ưa thích luyện chữ, trước đó viết kém mấy tám chữ, không đành lòng lưu lại mặt mặt xấu hổ, liền đốt. Không nghĩ tới vừa lúc bị đại sư cho bắt vừa vặn."

Thôi Ngọc không có suy nghĩ nhiều, cười nói: "Trưởng lão tốt lịch sự tao nhã, hôm nay đuổi xảo, không bằng liền để tại hạ thưởng thức một chút trưởng lão mực bảo như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Giải được tới tay

Chúc mây cười ha ha một tiếng, nói ra: "Vậy coi như là vinh hạnh của tại hạ . Mời."

Chúc mây bật cười lớn, dẫn dắt cái này Thôi Ngọc đi vào bên bàn đọc sách.

Lúc này trên bàn sách, khuôn mặt tròn lớn nhỏ trên trang giấy, chỉ có một chữ.

Cái chữ này liền là một cái "Hỏa" chữ. Chỉ là nhìn lên một chút, Thôi Ngọc liền phảng phất thấy được một đoàn hùng lực Liệt Hỏa, mặc dù chỉ là một chữ, nhưng lại cho Thôi Ngọc một loại đưa thân vào trong biển lửa cảm giác nóng rực.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, đem ánh mắt từ nơi này chữ phía trên dời, cười nhìn về phía chúc mây, nói ra: "Trưởng lão người cái này nhưng không chính cống . Chữ này bên trong ẩn chứa trưởng lão đối Hỏa Chi Pháp Tắc lĩnh ngộ, tại hạ thực lực địa vị, nếu là thụ thương , nhưng là muốn trưởng lão bồi thường."

Chúc mây một mực nhìn lấy Thôi Ngọc, phát hiện Thôi Ngọc nhìn thấy cái chữ này thời điểm, sắc mặt chỉ là biến đổi, liền điềm nhiên như không có việc gì tướng ánh mắt đến mờ, mặc dù trên mặt đáng tuổi cười không có biến, nhưng là nhưng trong lòng đã nghiêm nghị.

Thôi Ngọc nói không sai, cái chữ này nhìn như đơn giản, nhưng là bên trong lại ẩn chứa mình một cái Luyện Thần Phản Hư cường giả đối Hôa Chi Pháp Tắc lĩnh ngộ, đừng nói Thôi Ngọc như thế một cái Tiên Thiên cảnh giới võ giả, liền là một cái sơ tu pháp tắc bị Hôa Chi Pháp Tắc khắc chế cao thủ, không có chút nào phòng bị phía dưới, nhìn thấy cái chữ này, cũng phải bị làm bị thương.

Nhưng là Thôi Ngọc nhưng thật giống như điềm nhiên như không có việc gì, quả thực khiến chúc mây hải nhiên.

"Thủ vệ thần nhất tộc quả nhiên bất phàm, thần bí khó lường." Chúc mây trong lòng cảm thán.

Hắn cười ha ha một tiếng, nói ra: "Đại sư đây là nói giỡn, hôm nay luận bàn, tại hạ thế nhưng là bị đại sư đánh coi trọng, tương lai nhiều ngày không thể động thủ, chỉ là một chữ làm sao có thể tổn thương đến đại sư. Đại sư vẫn là chớ có giễu cợt."

Chúc mây nửa thật nửa giả nói.

Quả nhiên, Thôi Ngọc không có chút nào tin tưởng, nói ra: "Bất kể như thế nào, trưởng lão phải phạt, hôm nay ta vừa vặn có việc muốn nhờ, còn xin trưởng lão ân chuẩn."

Chúc mây sững sờ, hỏi: "Đại sư có chuyện gì cứ nói đừng ngại."

Thôi Ngọc cười nói: "Bên cạnh ta một mực thiếu khuyết cái đem ra được hộ vệ, hôm nay đột nhiên tại một đám quảng nô bên trong phát hiện một cái thích hợp, còn xin trưởng lão đáp ứng, tướng cái này quảng nô..."

"Ài, đại sư nơi này chuyện này, chỉ là một cái quảng nô, không sao."

Chúc mây có vẻ như hào phóng nói.

Chúc mây cáo giả, trải qua sự tỉnh vừa rồi, đã để Thôi Ngọc tin tưởng mình không ngại, tăng thêm những mớ nô này bên trong thân phận thực lực, chúc mây thế nhưng là khá hiểu, nhất cao không quá một cái Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cường giả, cao nữa là cũng không bay ra khỏi nửa điểm Lăng. Không có cái gì tốt sợ, huống chi mình.

Thôi Ngọc đại hỉ, vội vàng nói tạ, nói ra: "Chỉ là, nghe nói những mớ nô này thân trúng kịch độc, cho nên..."

Chúc mây nhẹ gật đầu, nói ra: "Phía ngoài là ai, tiến đến."

Hắn sớm liền biết bên ngoài người bên trong có nhà mình tộc nhân, cho nên đối người bên ngoài hô.

Chúc mây vừa dứt lời, bên ngoài đã sớm chờ đã lâu Thiên Nhân thủ vệ liền đi đến.

Chúc mây từ trong ngực lấy ra một cái chìa khoá, ném cho cái này thủ vệ, nói ra: "Người dẫn đầu đại sư, đi lấy một hạt quảng nô giải dược."

Sau đó mới về mặt ôn hòa đối Thôi Ngọc nói ra: "Đại sư đi theo chính là."

Thôi Ngọc cười gật đầu, không có nửa điểm không nhanh, nói ra: "Đa tạ trưởng lão."

Sau đó liền theo thủ vệ rời phòng.

Chúc mây cẩn thận cảm ứng, phát hiện Thôi Ngọc một đoàn người đã rời đi trăm trượng, chúc mây sắc mặt lần nữa tái nhợt, hắn tay giơ lên, nhìn xem không ngừng truyền ra như tê liệt đau đớn hai tay, không khỏi cười khổ.

Chỉ là đơn giản mấy cái động tác, liền để cho mình hai tay thương thế lại tăng thêm mấy phần.

Không suy nghĩ thêm nữa cái khác, hắn chỉ cầu đảo, gần nhất Thôi Ngọc năng rất thành thật mấy ngày, để hắn trước đem những này ngoại thương chữa khỏi, nếu là Thôi Ngọc lại như thế tập kích mấy lần, chỉ sợ mình đôi tay này đời này là đừng nghĩ hoàn toàn khỏi rồi.

Thôi Ngọc một mặt nụ cười đi theo Thiên Nhân thủ vệ đi vào tàng bảo khố.

Cái này tàng bảo khố cũng là ở trong đó một cái vút bỏ trong hầm mộ, ngày bình thường trấn giữ sâm nghiêm, đồng dạng là một mặt Xích hồng sắc đại môn.

Đương Thôi Ngọc nhìn thấy cái đại môn này, Thôi Ngọc liền vạn phần khẳng định, chìa khoá khẳng định là tại chúc vân thủ bên trong.

Thiên Nhân thủ vệ mở ra cửa, liền muốn tướng đại môn quan bế, dù sao nơi này chính là trọng địa, là bọn hắn Hôa Thần nhất tộc cấm địa, nhưng là không đợi hắn đóng lại, Thôi Ngọc liền đã nhanh chân đi đi vào, sau đó tại Thiên Nhân thủ vệ kinh ngạc về mặt tướng đại môn quan bế.

"Đại sư người..." Cái kia Thiên Nhân thủ vệ lắp bắp chỉ vào Thôi Ngọc nói không ra lời.

Thủ vệ thần nhất tộc mặc dù kiêu căng, nhưng là Thôi Ngọc làm như vậy thật sự là quá mức làm càn. Loại chuyện này thả tại bất luận cái gì bộ tộc, đều là không thể tha thứ sự tình, cho dù là Thôi Ngọc loại thân phận này, cũng giống như thế.

Thôi Ngọc cười từ trong ngực lấy ra một bình đan dược, đặt ở cái này Thiên Nhân thủ vệ trong tay, cười lấy nói ra: "Tiểu huynh đệ không muốn như thế, thật sự là bởi vì tại hạ đột nhiên nghĩ đến một việc, cần chúng ta trong âm thầm nói."

Cái kia Thiên Nhân thủ vệ nhìn trong tay đan dược, thu cũng không phải, không thu cũng không phải, phảng phất như là củ khoai nóng bỏng tay, nghĩ ném lại không dám ném.

Cuối cùng chỉ có thể kiên trì, một mặt mồ hôi lạnh đều hỏi: "Đại sư nhanh giảng, nơi này không phải đại sư..."

Thôi Ngọc không để ý đến cái này Thiên Nhân thủ vệ, mà là nói ra: "Ta suy nghĩ một chút, cái này quảng nô độc trong người, phải chăng có một loại khác giải dược, liền là loại kia có thể tạm thời áp chế độc tính, lại không cách nào giải trừ hoàn toàn độc tính giải dược."

Thiên Nhân thủ vệ sững sờ, hắn coi là Thôi Ngọc muốn làm gì, nguyên lai là hỏi chuyện này, nhưng là sự tình này hoàn toàn có thể tại bên ngoài nói, làm gì làm như thế phạm chuyện kiêng kỵ.

Thiên Nhân thủ vệ nhẹ gật đầu, nói ra: "Hoàn toàn chính xác có."

Thôi Ngọc đại hỉ, một cái tay thông đồng cái này cái này Thiên Nhân thủ vệ bả vai, lôi kéo cái này Thiên Nhân thủ vệ thẳng hướng trong bảo khố đi đến, để cái này Thiên Nhân thủ vệ mặt đều xanh, hắn thực sự không biết, chờ mình ra ngoài về sau, phải bị dạng gì xử phạt.

Bất quá việc đã đến nước này, hắn mà đã không có cách nào, hôm nay Thôi Ngọc cùng chúc mây luận bàn luận võ, hắn nhưng là toàn bộ hành trình đều nhìn đầu, coi như mình dám không để ý tới Thôi Ngọc thân phận, dùng vũ lực tướng Thôi Ngọc đuổi ra ngoài, nhưng là mình cũng không có cái nào thực lực a.

Muốn biết, hắn nhưng là ngay cả chúc mây nửa chiêu đều tiếp không được.

Bảo khố cũng không phải là rất lớn, hai cá nhân chỉ bắt quá đi mười mấy mét liền đi tới thả giải dược địa phương.

Chỉ gặp cao lớn trong hộc tủ bày đầy bình sứ.

Thôi Ngọc yên lặng, những này cái bình lại còn nhiều như vậy, không biết bọn hắn chuẩn bị nhiều như vậy giải dược là muốn làm gì.

"Cái nào là giải dược?"

Cái kia Thiên Nhân thủ vệ cũng là bổ nhiệm, chỉ vào một loạt bình sứ nói ra: "Đây là triệt để giải trừ độc tính giải dược."

Thôi Ngọc gật gật đầu, lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó đổ ra một hạt giải dược. Sau đó liền thật to Phương Phương tướng giải dược thả lại chỗ cũ.

Cái này Thiên Nhân nhìn thấy Thôi Ngọc như thế biết điều, mới tại trong lòng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nếu là Thôi Ngọc thật lấy đi nguyên một bình, chỉ sợ mình cũng không cách nào bàn giao.

"Một loại khác đâu?" Thôi Ngọc hỏi tiếp.

Thiên Nhân chỉ vào bên cạnh một loạt cái bình nói ra: "Liền là những này, một hạt giải dược có thể hóa giải một tháng độc tính, mỗi 30 ngày liền muốn phục dụng một lần giải dược."

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua, phát hiện hàng này bình sứ số lượng quả nhiên rất nhiều, sau đó chỉ gặp Thôi Ngọc vung tay lên, hơn phân nửa bình sứ đều bị giòn lại cán trong ngực.

Cái kia Thiên Nhân há to miệng, hắn đã triệt để ngây dại.

Thôi Ngọc nhìn xem hắn cái dạng này, nói ra: "Đi thôi. Loại này lâm thời giải dược đương nhiên muốn chuẩn bị thêm một chút, ai biết gia hỏa này ta bao lâu thời gian có thể thuần phục."

Cái kia Thiên Nhân một bộ người tốt có đạo lý đáng vẻ, cũng không dám nhiều lời nửa chữ không, hắn hiện tại đã hận không thể Thôi Ngọc đuổi mau đi ra, sợ Thôi Ngọc tại thuận tay lấy đi cái gì đồ vật, nói như vậy, mình chỉ sợ trở thành quảng nô thời gian, cũng không xa.

Chương 316: Không có động tĩnh

Ra bảo khó, Thôi Ngọc liền mang theo số một rời đi. Mà cái này Thiên Nhân thủ vệ thì mang theo lòng tràn đầy sợ hãi hướng về chúc mây gian phòng đi đến.

Hắn nhất định phải đem chuyện này nói cho chúc mây.

Chẳng qua là khi hắn đi vào chúc mây cửa gian phòng bên ngoài thời điểm, lại bị giữ ở ngoài cửa chúc mị cho cản ở ngoài cửa.

"Thiếu tộc trưởng, nhanh đi bẩm báo trưởng lão, ta có chuyện quan trọng phải bẩm báo."

Chúc mị nhướng mày, chúc mây trước đó thế nhưng là dặn đi dặn lại, bất kỳ người nào không nên quấy nhiễu hắn.

Cái này khiến chúc mị mười phần khó xử.

Bất quá chúc mị nhìn cái này Thiên Nhân thủ vệ một mặt lấy bộ dáng gấp gáp, hiển nhiên sự tình không nhỏ.

"Đến cùng là chuyện gì, như thế bối rối." Chúc mị suy nghĩ một chút, quyết định hỏi một chút, nếu là sự tình thật mười phần nghiêm trọng, mình tuyệt không ngăn trở, nhưng là sự tình cũng không phải là cỡ nào nóng nảy lời nói, liền kéo dài một chút cũng không sao.

Cái này Thiên Nhân thủ vệ nhìn chúc mị cái dạng này, liền biết như là chúc mị không đồng ý, mình là tuyệt đối không gặp được trưởng lão.

Mà lại ngẫm lại, chúc mị mặc dù cùng hắn giống nhau là cái thủ vệ, nhưng là dù sao chúc mị chính là thiếu tộc trưởng, dù cho bộ tộc tộc trưởng cũng không phải là đích truyền, nhưng là chỉ cần chúc mị phụ thân, tộc trưởng này tại nhiệm một ngày, sau lưng của hắn liền có tộc trưởng cùng duy trì tộc trưởng trưởng lão chỗ dựa, nhưng là mình một cái nhỏ nhỏ phổ Thông Thiên người, nhưng không có như thế lớn chỗ dựa.

Nghĩ tới đây, cái này Thiên Nhân thủ vệ liền không tiếp tục do dự, đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho chúc mị.

Chúc mị nghe xong, liền lập tức cảm thấy đau đầu.

Thôi Ngọc lấy đi lâm thời giải dược, loại chuyện này nói thật to kinh thiên, nói nhỏ, tiểu nhân khả năng không quan trọng.

Loại chuyện như vậy lớn nhỏ, nói trắng ra là, tất cả trưởng lão một ý niệm.

Trưởng lão nói đây là chuyện lớn, liền là chuyện lớn, trưởng lão nói là chuyện nhỏ, kia cái này là chuyện nhỏ.

Nhưng là mấu chốt chính là, bọn hắn đều chỉ là Thiên Nhân thủ vệ, cũng không phải là tọa trấn nơi này trưởng lão.

Chúc mị hiện tại là càng ngày càng không thích cái này đến từ thủ vệ thân nhất tộc Thiên Nhân đại sư, thực tế quá qua làm càn, đơn giản tương nơi này xem như nhà mình.

Muốn làm cái gì thì làm cái đó, không hề cố kỵ.

Chúc mị nhìn một cái chúc mây gian phòng, hắn mặc dù cũng cảm thấy chuyện này nhất định phải nói cho chúc mây, từ chúc mây định đoạt mới là chính xác nhất, nhưng là nghĩ đến trước đó chúc mây phản phó hắn trình trọng biểu lộ, chúc mị liền biết, chúc mây lần này bề quan tương đối quan trọng, bằng không cũng không trở thành để hắn người thiếu tộc trưởng này tự mình trấn giữ.

Mà lại, trọng yếu hơn là, đây là một cái tương đối tốt tín hiệu.

Mình thế nhưng là nhớ kỹ phụ thân để cho mình lại tới đây mục đích là cái gì.

Một cái là muốn mình dựa vào hoàn cảnh nơi này, nhanh chóng đề cao tu vi, cái thứ hai liền là lôi kéo nơi này đóng giữ trưởng lão.

Muốn biết, mặc dù trong bộ tộc tộc trưởng chính là Hóa Thân thân tuyến, nhưng là Hóa Thân là cỡ nào cao cao tại thượng nhân vật, như thế nào lại chú ý bọn hắn loại này trung đẳng bộ tộc tộc trưởng nhận đuôi. Cho nên, cho dù quy củ là như thế, nhưng là trên thực tế, bọn hắn mỗi một lần tộc trưởng giao thế, đều là từ tất cả trưởng lão cộng đồng tuyến cử.

Mặc dù chúc Vân Trường lão bởi vì thế đơn lực bạc, bị người xung quanh đến như thế một cái địa phương cứ chìm cũng không có trấn thủ, nhưng là không nói gì, hắn đều là trưởng lão chi tôn, tại ngày sau tộc trưởng đề cử lúc, hắn đề cử phiếu trọng yếu giống vậy.

Mà hôm nay, chúc mây để cho mình vì hắn thủ quan, đây là cỡ nào đáng giá chúc mị cao hứng một sự kiện, cái này đã nói lên, chúc mây đã bắt đầu thân cận chính mình.

Chúc mị tin tưởng, chờ đến mình rời đi nơi này thời điểm, nhất định có thể tương chúc mây kéo đến mình trận doanh bên trong.

Nhưng là, hiện tại loại tình huống này, chúc mị bắt đầu hối hận, mình giả trang cái gì lão sói vẫy đuôi, nếu là không hỏi nguyên do, tương cái này Thiên Nhân đuổi đi, về sau coi như trách tội xuống, cùng mình không có quan hệ thế nào.

Thế nhưng là đầu mình nóng lên, vậy mà tướng sự tình hỏi lên, hiện tại biết là chuyện gì, chúc mị liền là muốn tránh đều tránh không thoát.

Chúc mị chỉ cảm thấy mình ngu đột xuất tướng người khác nổi loạn lại tự mình công.

Mình đơn giản liền là xuẩn thảo.

Đến tại gọi ngay bây giờ đoạn chúc mây bế quan, sau đó tướng chuyện này bẩm báo chúc mây, loại này càng xuẩn sự tình, tại chúc mị nào tui chi bên trong dạo qua một vòng liền lập tức bị chúc mị phủ quyết đi.

Nơi này khoảng cách chúc mây bế quan gian phòng kỳ thật cũng không xa, lấy chúc mây thực lực, bọn hắn nói chuyện sớm nên bị chúc mây nghe được. Nếu là chúc mây muốn gặp cái này thủ vệ lời nói, đã sớm lên tiếng.

Thế nhưng là đến hiện tại cũng không có lên tiếng, vậy đã nói rõ hai vấn đề, một cái liền là chuyện này tại chúc mây trong mắt không quan hệ đau khổ, là chuyện nhỏ, không cần hỏi đến, cái thứ hai liền là chúc mây tại suy tính chính mình.

Đoạt người khác nổi đã quá ngu, loại này càng xuẩn sự tình tuyệt đối không thể lại làm.

Nếu như mình làm như vậy, chúc mị tin tưởng, chúc mây chắc chắn sẽ không trách cứ mình, thậm chí còn có thể về mặt ôn hoà một mặt ý cười khen mình hiểu chuyện.

Nhưng là chỉ sợ từ đây về sau, mình tại chúc mây trong lòng liền là một cái phế vật vô dụng.

Hắn cái này trường lão, mình chỉ sợ đời này đều không kéo được mình trong trận doanh.

Chúc mị trầm ngâm một trận, suy tư thật lâu, thăm nghĩ ra bản thân cho rằng nhất là đáp án hợp lý, hắn nói ra: "Giải dược này bất quá là làm thời thuốc giải độc, đại sư lấy đi lượng mặc dù nhiều một chút, nhưng có phải thế không không hợp lý. Cho nên chuyện này cũng không phải cái gì mười phần chuyện khẩn cấp, chờ trường lão bế quan ra, tại để trường lão tác về một chút chính là."

Thiên Nhân thủ vệ nghe xong, may mắn không do dự đáp ứng, chuyện này hắn đã báo cáo, về sau ra bất kỳ sai lầm nào đều cùng mình không có quan hệ thế nào. Cho nên hắn mới không có gì gánh nặng trong lòng.

Đem trong tay bảo khoá chia khoá giao cho chúc mị, cái này Thiên Nhân thủ vệ liền cũng như chạy trốn địa đi xuống.

Một màn này, trên đến chúc mị không còn gì để nói.

Mà Thôi Ngọc về đến phòng về sau, cũng không có lập tức giao cho số một giải dược, mà là ngồi ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Mà số một, vẫn như cũ cung kính canh giữ ở Thôi Ngọc bên cạnh, im lặng im ắng.

Hắn đã từng cũng là Nhất Phương trường lão cấp bậc nhân vật, mặc dù chưa hề đều không có làm qua loại này hạ nhân công việc, nhưng là chưa ăn qua thịt heo, tổng gặp qua heo chạy.

Cho nên lúc này, hắn đồng dạng không dám thờ ơ, cẩn thận đứng ở một bên. Dù cho đào cả ngày mả, để hắn tình trạng kiệt sức, cũng vẫn như cũ như thế.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, mãi cho đến thứ hai mỗi ngày sắc sáng rõ, Thôi Ngọc mới một lần nữa mở mắt.

Hắn sở dĩ dạng này, không phải là vì tu luyện, mà là đợi thêm.

Thôi Ngọc hết sức rõ ràng, mình lấy đi những cái kia giải dược có dạng gì phân lượng, dựa theo Thôi Ngọc ban đầu đoán chừng, chúc mây dù cho đồng ý mình lấy đi một chút giải dược, nhưng là lại trước khi rời đi, cũng sẽ không để mình nắm giữ nhiều như vậy.

Thôi Ngọc mặc dù không biết, trong sơn cốc này có bao nhiêu quáng nô, nhưng là chỉ dựa vào trong tay hắn lâm thời giải dược, chỉ ít có thể tạm thời giải trừ hơn hai trăm người độc tính, để bọn hắn lần nữa khôi phục công lực.

Loại chuyện này, thả tại bất luận người nào bên trên, đều khó có khả năng đáp ứng.

Nhưng là Thôi Ngọc rờn rã đợi một đêm, vậy mà không có bất kỳ người nào đến đây muốn về những này giải dược, thực đang kỳ quái.

Chương 317: Ta là giả mạo

Cả đêm, vậy mà một điểm động tĩnh đều không có, Thôi Ngọc không biết chúc mây trong hồ lô đến cùng là đang bán thuốc gì.

Là thật không quan tâm, vẫn là nói, chúc mây đây là lại lấy lui làm tiền, khảo thí mình phải chăng có tâm tư khác, nhưng mình tự động nhảy ra.

Suy tư hồi lâu, Thôi Ngọc vẫn như cũ không cách nào đoán được.

Dù sao, Thôi Ngọc mặc dù trí kế hơn người, nhưng là nói cho cùng, hần chỉ là một cá nhân, không phải thần, càng không phải là chúc mây một mình bên trong giun dưa, không cách nào biết chúc mây suy nghĩ trong lòng.

Bất quá, dù cho chúc mây là vì để cho mình nhảy ra, bại lộ mục đích thật sự, Thôi Ngọc cũng không sợ.

Không vì những thứ khác, dù cho những mô nô này cũng không phải là chúc mây đối thủ, kế hoạch thất bại, nhưng là mấy trăm tên quáng nô nổi lên, đến lúc đó tràng diện hỗn loạn, dù cho chúc mây muốn tìm phiên toái với mình, bằng vào thực lực của mình, tại dưới tình huống đó chạy trốn vẫn là không thành vấn đề.

Mặc dù Hóa Thần nhất tộc đối với tương sinh chi địa mười phần hiểu rõ, nhưng là tại đứng trước tương sinh chi địa bộc phát hỏa vũ đất nứt thời điểm, cũng chỉ có thể tránh lui.

"Đã ngại thờ ơ, vậy ta cũng sẽ không khách khí." Thôi Ngọc tại trong lòng nhắc tới.

Nghĩ đến nơi này, Thôi Ngọc quay đầu nhìn về phía đã một mắt mũi tràn đầy tái nhợt số một, nói ra: "Nói cho ta, các ngại quáng nô có bao nhiêu người, phân khác đều là thực lực gì."

Số một mặc dù kinh ngạc, Thôi Ngọc vậy mà hỏi loại vấn đề này, nhưng là vẫn lập tức mạnh đánh lấy tinh thần, tưởng mình chỗ biết đến chi tiết nói cho Thôi Ngọc.

Những chuyện này cũng không có cái gì tốt giấu diếm, cái này chút đồ vật cho dù hần không nói, còn có càng hiểu hơn Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân thủ vệ.

Chỉ cần Thôi Ngọc tùy tiện hỏi một chút, liền có thể hỏi ra.

"Cụ thể số lượng lão nô không lắm tinh tường, chỉ có thể đại khái đánh giá tính một chút, đoán chừng có hơn sáu trăm người. Còn thực lực, ra chủ nhân hôm qua thấy qua mặt khác bốn cái Luyện Thần Phản Hư cường giả bên ngoài, những người khác, có chừng sáu mươi Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới, cái khác lão nô không biết."

Thôi Ngọc nhíu mày, bởi vì hần có chút không cao hứng, cái này số một vậy mà đối với mình quáng nô quần thể hiểu rõ ít như vậy.

"Chỉ có hơn sáu mươi cái Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới Thiên Nhân?"

Số một nhìn Thôi Ngọc trên mặt không cao hứng, lập tức nói ra: "Lão nô chỉ là biết có sáu mươi Luyện Khí Hóa Thần võ giả, trong hầm mỏ tối tăm không mặt trời, chúng ta đời này không hi vọng, rất nhiều người đều đối với mình trước kia thực lực không hề đề cập tới, cho nên lão nô biết có hạn."

Nghe được số một nói như vậy, mặc dù Thôi Ngọc trên mặt vẫn như cũ hết sức tức giận, nhưng là trong lòng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Hần mặc dù đi vào thiên giới thời gian không dài, nhưng là gặp Thiên Nhân, ngoại trừ vị kia chân chính thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân bên ngoài, liền chưa từng gặp qua thấp hơn Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới.

Nguyên bản tại Thôi Ngọc suy đoán bên trong, những mô nô này cũng đều là Luyện Khí Hóa Thần võ giả, nhưng khi hần nghe được số một nói chỉ có sáu mươi người, thật sự là đem Thôi Ngọc kinh đến.

Sáu mươi Luyện Khí Hóa Thần cường giả, nhiều lắm là cũng liền cùng trong cốc Thiên Nhân thủ vệ nhân số chênh lệch không xa, thậm chí càng thiếu mười mấy cá nhân.

Coi như cho bọn hần giải được, cái này sáu mươi mấy cá nhân, đảo mắt liền sẽ bị Hóa Thần nhất tộc thủ Cốc Thiên người cho trấn áp, mà kế hoạch của mình, cũng sẽ thành một cái chuyện cười lớn.

Thôi Ngọc lạnh hừ một tiếng, một mặt sương lạnh, âm trầm mà nhìn xem số một, quát lớn: "Về sau nói chuyện, đem muốn nói nội dung tại trong đầu qua một lần, nếu là có lần sau như vậy không có đầu óc, vậy ta muốn ngại cũng vô dụng."

Số một trán đều là mồ hôi, hần xoa xoa, rốt cục biết hần năm đó ở những hạ nhân kia trước mặt nổi giận, tâm lý của bọn hần là tư vị gì.

Đón lấy, Thôi Ngọc bắt đầu hỏi thăm vấn đề khác, cũng không tiếp tục dây dưa quá nê thực lực vấn đề, bởi vì Thôi Ngọc đã nhìn ra, đừng nói là cái này số một, liền là cái khác bất kỳ một cái nào quá nê, chỉ sợ đều không thể trả lời những vấn đề này.

"Nói một chút, quá nê đều là đến từ nào chủng tộc?"

Thôi Ngọc hỏi đơn giản, nhưng là số một có vết xe đổ, tự nhiên không dám tùy ý trả lời chắc chắn, tại trong lòng hảo hảo suy nghĩ về sau, mới mở miệng trả lời.

"Hồi chủ nhân, những mô nô này trừ bỏ lão nô ngoài ý muốn, cũng chỉ có hai cái chủng tộc, một cái liền là Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân, chiếm sáu thành. Một cái liền là Mộc Thần nhất tộc chiếm bốn thành. Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân chủ yếu là bộ tộc Chinh Chiến bộ tộc khác tù binh, còn có cực ít một chút bản tộc phạm vào sai lầm lớn tộc nhân. Mà Mộc Thần nhất tộc toàn bộ đều là hai tộc chiến tranh tù binh."

Lần này, số một tướng mình chỗ biết đến sự tình tương đương kỹ càng nói ra.

Thôi Ngọc sau khi nghe xong, liền bắt đầu trầm ngâm. Hắn đang tự hỏi mình tiếp xuống kế hoạch khả thi.

Cuối cùng, Thôi Ngọc cảm thấy, kế hoạch khả thi khá cao.

Những mô nô này thân thụ độc dược không ngừng từng bước xâm chiếm thân thể, cả ngày ngoại trừ đào quá nê vẫn là đào quá nê, không có nửa điểm tự do, một cái không làm, còn phải bị Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân thủ vệ làm nhục, loại cuộc sống này tối tăm không mặt trời, chỉ sợ chết đối với bọn hắn tối nói, vẫn là một loại giải thoát.

Nếu không phải bọn hắn đều có tôn nghiêm của võ giả cùng lòng võ giả, lúc này mới kéo dài hơi tàn đến nay, chỉ sợ bọn họ đã sớm tự tuyệt mà chết rồi.

Đây cũng là Thôi Ngọc tin tưởng, bọn hắn phần lớn đều là cao thủ nguyên nhân. Loại này không phải người sinh hoạt, đơn giản có thể đem một người bình thường bức điên, nếu không phải bọn hắn có một viên lòng võ giả, căn bản là không cách nào kiên trì đến hiện tại.

Mà tự do, đối với bọn hắn tối nói, thật giống như một lần trùng sinh, đơn giản so thể gian bất luận cái gì đồ vật đều có thể hấp dẫn bọn hắn.

Cho nên, Thôi Ngọc tin tưởng, kế hoạch của mình tuyệt đối có thể thành công, thậm chí so với mình dự đoán còn muốn thành công.

Thôi Ngọc nhìn về phía số một, ý chào một cái, nói ra: "Người đưa lỗi tai tối."

Số một kinh ngạc cúi đầu xuống, đi vào Thôi Ngọc bên người.

Thôi Ngọc nhỏ giọng ghé vào lỗi tai hắn phân phó.

Bắt đầu số một còn có đối với Thôi Ngọc lòng mang sợ hãi, trong cặp mắt tràn đầy khẩn trương, nhưng là theo Thôi Ngọc tiến vào trong tai của hắn về sau, ánh mắt của hắn trở càng lúc càng lớn, hắn không thể tin được Thôi Ngọc vậy mà muốn làm như vậy.

Kỳ thật kế hoạch này, đối với hắn mà nói, có thể nói có cũng được mà không có cũng không sao, thậm chí hắn nhìn nhưng không có nghe được kế hoạch này.

Sinh tử của người khác tại bọn hắn loại cao thủ này trong mắt, may may không có quan hệ, hắn hiện tại là Thôi Ngọc nô bộc, nhưng là chỉ muốn rời đi nơi này, kia đối với hắn mà nói liền là hải thoát băng Ngự Dược trời cao mặc chim bay, đến bên ngoài, hắn có một vạn loại phương pháp có thể rời đi.

Hiện tại hắn chỉ cần an tâm hảo hảo làm nô tài, chờ đến Thôi Ngọc vì sơn cốc này bố trí tốt trận pháp về sau, theo Thôi Ngọc rời đi là được.

Cho nên nghe xong Thôi Ngọc kế hoạch, số một trong lòng là mọi loại không nguyện ý.

Mà nét mặt của hắn, may may không có che giấu, hắn mặc dù không có từ trong lời nói cự tuyệt, nhưng là ánh mắt của hắn đã rất rõ ràng địa nói cho Thôi Ngọc, hắn không nguyện ý.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn xem số một, trong lòng đã dâng lên lòng cảnh giác, hắn biết mình nhất định phải phải nghĩ biện pháp có thể uy hiếp khống chế gia hỏa này, bằng không, cái này cá nhân tất nhiên sẽ tại mình trí mạng nhất thời khắc phản bội.

Thôi Ngọc từ trong ngực lấy ra một hạt màu xanh dược hoàn, ném đến số một trong tay, nói ra: "Biểu hiện của người ta rất không hài lòng, đây là làm thời giải dược, có thể tạm thời áp chế người một tháng độc tính. Lúc nào biểu hiện tốt, ta hài lòng, ta cho người thêm mãi mãi giải dược, tương người độc trong người triệt để giải."

Số một lạnh lùng nhìn trong tay giải dược, mặc dù một mặt hối hận, nhưng là nhưng trong lòng xem thường, hắn tự hỏi, đối lại mình, cũng tuyệt đối không thể năng trực tiếp tương độc cho mình giải.

Bất quá số một vẫn là tương đối phối hợp địa làm ra biểu lộ, sau đó nuốt vào giải dược.

Giải dược vừa vào bụng, lập tức hóa thành một cỗ thanh lương khí lạnh tại thời gian một chén trà công phu bên trong du tẩu toàn thân, cuối cùng không có vào trong đan điền.

Lập tức, một cổ bồng bạc chân khí từ trong thân thể hắn bộc phát, Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cường giả thực lực, toàn bộ bạo phát đi ra, liền ngay cả Thôi Ngọc gian phòng, đều phát ra kệt kệt thanh âm, phảng phất chịu không được, tùy thời đều đổ sụp khả năng.

Thôi Ngọc tỉnh lực hộ thể, cũng không ngăn cản, đương nhiên, chỉ là Luyện Thần Phản Hư cường giả phát tiết vô ý thức gầm rú, vẫn là không đa thương được Thôi Ngọc nửa điểm.

Đợi đến số một phát tiết xong, trên mặt của hắn y nguyên còn mang theo dáng tươi cười, loại lực lượng này một lần nữa nắm giữ ở trong tay mình cảm giác, thật sự là quá mỹ diệu.

Thôi Ngọc nhẹ nhàng phẩm một miệng nước trà, nhàn nhạt nói ra: "Người suy nghĩ gì, ta rất rõ ràng, ta cũng không ngại nói cho người, ta là giả mạo thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân, mà lại gần nhất lúc nào cũng có thể lộ ra ngoài, cho nên người điếm này tiểu tâm tư vẫn là buông xuống tốt. Đừng cao hứng quá sớm."

Thôi Ngọc vừa dứt lời, số một kia một mặt cuồng hi trong nháy mắt ngưng kết, thật giống như thể gian đình chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 318: Tra tấn

Số một ngây ngốc nhìn xem Thôi Ngọc, kêu lên: "Ta không tin, người gạt ta, nếu như người không phải thật sự, bọn hắn như thế nào..." Nói tới chỗ này, số một liền không có nói chuyện.

Mặc dù không biết Thôi Ngọc bằng vào cái gì, mới có thể giả mạo một vị Trận pháp sư, có có thể được đối phương coi trọng.

Nhưng là, đương tu vì khôi phục một nháy mắt, số một có thể minh xác cảm giác, tại đối Thôi Ngọc như thế tôn trọng phía sau, vẫn là có thật nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm nơi này.

Cái này căn bản cũng không phải là đối với một cái Trận pháp sư, thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân hắn là có thái độ.

Mà Thôi Ngọc nói rõ sự thật, cũng triệt để vỡ vụn ảo tưởng của hắn.

Trong khoảng thời gian này thành thành thật thật, rất cung kính làm Thôi Ngọc nô bộc, chờ đến Thôi Ngọc nhiệm vụ hoàn thành, sau đó bình an rời đi nơi này, vốn chính là một chuyện cười.

Về phần đem chuyện này nói cho Hòa Thần nhất tộc trưởng lão. Loại chuyện này số một nghĩ đều không muốn.

Muốn biết, thân phận của hắn thế nhưng là cùng Hòa Thần nhất tộc không chung che trời Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân, đừng nói là mình, liền là cùng là Hòa Thần nhất tộc quảng nô, đem chuyện này nói cho chúc mây, chỉ sợ nhiều lắm là, bọn hắn có thể trở thành quảng nô bên trong một cái đầu đầu, tại về sau đào quảng thời gian bên trong, trôi qua hơi thoải mái một chút.

Ngay cả chính bọn hắn đồng tộc người đều là như thế, huống chi là mình.

Số một chỉ cảm giác đến trong miệng của mình, tràn đầy đắng chát.

Đồng thời tại hắn trong lòng, dâng lên một tia hận ý. Mặc dù hắn hiện tại đã dễ tiện vì quảng nô, nhưng là hắn vẫn là chán ghét như thế bị người mưu hại, tương tự mình xem như đề tuyến như con rối.

Bất quá loại này hận ý rất nhanh ngay tại trong mắt của hắn biến mất.

Số một bình tĩnh ngồi tại Thôi Ngọc trước mặt, hắn lúc này mặc dù uể oải, nhưng lại rút cuộc nhìn không thấy nửa điểm trước đó nô tài tướng, phảng phất lại biến thành lúc trước cường giả kia.

Thôi Ngọc ngoạn vị nhìn xem số một, hắn lắc đầu, đối số một đã triệt để thất vọng. Hắn không nghĩ tới, cái này cá nhân hắn là đào quảng đem đầu đầu choáng váng không thành.

Số một lúc này đã đem mình nô bộc định vị, chuyển biến làm Thôi Ngọc người hợp tác, mặc dù hắn lúc này chỉ là tạm thời giải độc, nhưng là hiện tại số một, chính là một cái hàng thật giá thật Luyện Thần Phản Hư cường giả, càng giống như một bộ trưởng lão, hắn cảm giác đến thân phận của mình cùng

địa vị, làm sao cũng không cần tại Thôi Ngọc trước mặt lại làm một nô bộc.

Về phần Thôi Ngọc trong tay giải được, hoàn toàn cũng không tại số một không yên lòng, trong mắt hắn, Thôi Ngọc bất quá là cái Tiên Thiên cảnh giới võ giả, nếu là hắn thật là thủ vệ thần nhất tộc thì cũng thôi đi, hiện tại biết Thôi Ngọc chính là một cái tên giả mạo, hắn thì càng không thêm để ý Thôi Ngọc.

Số một là thật a nghĩ, cũng là làm như vậy.

Bất quá rõ ràng, Thôi Ngọc tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thôi Ngọc nhìn xem ngồi ở trước mặt mình, như thế tự đại số một, trên mặt hiển hiện một tia cười lạnh, trái tim bên trong tinh lực đột nhiên rung động, ngồi tại Thôi Ngọc trước mặt số một tựa hồ vừa muốn nói gì, liền sắc mặt đại biến, cả cá nhân mồ hôi đầm đìa, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cuối cùng tựa hồ rốt cục không cách nào nhẫn nại, cả cá nhân trên mặt đất càng không ngừng lăn lộn, gào thán thanh âm truyền ra thật xa.

"Người đang thuốc giải bên trong cái gì?" Số một dứt quãng mới phun ra một câu nói như vậy, khi hắn nói xong câu đó, đã đau cả cá nhân hư thoát.

Không phải số một không muốn theo dựa vào chính mình thuần hậu chân khí tương thể nội dị trạng giải trừ, nhưng khi kịch liệt đau nhức dâng lên thời điểm, số một mới hoảng sợ phát hiện, trong cơ thể mình nhiều một cỗ cực kỳ yếu ớt năng lượng, du tẩu tại trong kinh mạch của mình.

Mà lại, loại lực lượng này mặc dù yếu ớt, nhưng lại cực kỳ quý dị, tựa hồ có thể tùy tiện áp chế chân khí của mình, để chân khí của mình ngay cả một tia đều không thể điều động.

Cái này khiến số một kinh hãi đồng thời, càng thêm tuyệt vọng.

Hắn hiểu được mình vừa mới biểu hiện ý vị như thế nào, hắn không nghĩ tới mình vừa thoát hổ khẩu, lại tiến ỏ sói.

Rốt cục, một canh giờ về sau, số một đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Lúc này số một toàn thân cao thấp phảng phất từ trong nước vớt đi lên, toàn thân quần áo toàn bộ đều ướt đầm.

Những này nhưng cũng không phải là nước đọng, mà toàn bộ đều là số một mồ hôi.

Thôi Ngọc nhìn thấy số một cái dạng này, mới cười lạnh, để thể nội tinh lực triệt để bình phục.

Bất quá hắn trong lòng còn là đối với Luyện Thần Phản Hư võ giả cường hãn cảm thấy chấn kinh, hắn cho số một giải trong được, dung nhập mình chút ít tinh lực, loại này năng lượng so với Thiên Nhân chân khí không biết cao hơn mấy cấp bậc, có thể triệt để áp chế Thiên Nhân chân khí, mà tại không chế của mình dưới, xé rách đối phương kinh mạch, loại đau nhức này đơn giản so thiên đao vạn quả còn muốn thống khổ, nhưng là liền là loại thống khổ này, rõ ràng một canh giờ mới khiến cho cái này Luyện Thần Phản Hư cường giả hư thoát, thực tế quá qua cường hãn.

Bất quá cuối cùng, hắn vẫn là ngược lại ở trước mặt mình.

Thôi Ngọc đứng dậy ngồi xổm số một trước người, quan sát số một, khắp khuôn mặt là khinh bỉ đáng cười, nói ra: "Ta là muốn khen ngươi xuẩn đầu, vẫn là khen ngươi xuẩn. Ta cho ngươi đồ vật, ngươi làm sao dám yên tâm như vậy ăn đầu."

Số một đã tình trạng kiệt sức, một chữ đều không thể nói ra, chỉ có thể dùng khăn cầu ánh mắt nhìn Thôi Ngọc.

Hắn biết, hắn hiểu được, nhưng là viên kia giải được đối với hắn mà nói, không chỉ chỉ là giải được đơn giản như vậy, kia là đại biểu cho thực lực, tự do còn có càng nhiều đồ vật.

Hắn thật sự là quá mức khát vọng, khát vọng đến tự động đi chọt trong mắt phải chăng có vấn đề khác.

Nhưng là hiện tại hắn hối hận. Loại này sống không bằng chết tư vị, để hắn không nói gì cũng không muốn lại đi thử một lần.

Thôi Ngọc đọc hiểu số một trong ánh mắt muốn biểu đạt ý tứ.

Thôi Ngọc đứng dậy, nói ra: "Ta nghĩ hiện tại ngươi minh bạch, vậy liền ngoan ngoãn chấp hành kế hoạch của ta. Như thế nào."

Số một nhanh chóng nhắm mắt, dùng loại phương thức này nói cho hắn biết lựa chọn, đồng thời may mắn không có dừng lại ý tứ, sợ Thôi Ngọc không có trông thấy, tại để trong cơ thể hắn đồ vật lần nữa phát tác.

Thôi Ngọc hài lòng nhẹ gật đầu.

Hắn cúi người xuống, cũng không có vì số một trị liệu, mà là cảm lên quần áo của hắn, đem hắn giống một con như chó chết cảm lên, đi ra cửa phòng.

Thô ráp giày cỏ trên mặt đất vô lực hoạt động, không chỉ trên mặt đất lưu lại hai đạo sâu hơn dấu, hắn giày cỏ cũng thật nhanh mài mòn, rất nhanh, hai chân của hắn liền trực tiếp tiếp xúc mặt đất, lưu lại hai đạo vết máu.

Trông coi quảng mỗ Thiên Nhân thủ vệ xa xa liền thấy Thôi Ngọc thân ảnh.

Bọn hắn hết sức tò mò, hôm qua Thôi Ngọc mới từ nơi này chọn lựa lấy làm nô tài, hôm nay tại sao lại đến đây.

Khi tới gần về sau, bọn hắn mới kinh hãi phát hiện, Thôi Ngọc trong tay còn mang theo một cá nhân, lại chính là hôm qua hắn tuyển đi cái kia quảng nô.

Đây là thể nào.

Những này Thiên Nhân thủ vệ trong lòng nghi hoặc, bất quá bọn hắn không dám thất lễ, vừa bận bịu nghênh đi qua, đi vào Thôi Ngọc bên người.

Thôi Ngọc nhìn lấy bọn hắn đi vào, đương Thiên Nhân thủ vệ đi vào trước người mình thời điểm, Thôi Ngọc cánh tay vừa dùng lực, đem trong tay số một ném ra ngoài, nặng nề mà ngã ở trước mặt bọn hắn.

Bởi vì đã bị Thôi Ngọc tra tấn một chút khí lực đều không có, số một toàn bộ thân thể xụi lơ giống như mì sợi, cơ hồ không gặp người hình.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ trong lòng hơi hồi hộp một chút, nhìn xem Thôi Ngọc lãnh nhược sương lạnh mặt, trong lòng kêu khổ.

"Vị gia này thì thể nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319: Trọng hồi quặng mỏ

"Đại sư, người đây là?" Những cái kia Thiên Nhân thủ vệ chỉ là nhìn thoáng qua số một, liền lập tức đem ánh mắt đặt ở Thôi Ngọc trên thân.

Dù cho số một là một vị Luyện Thần Phán Hư cường giả, nhưng là đối với bọn hắn tới nói, chỉ là một cái quảng nô mà thôi, bọn hắn đã từng huy hoàng tại bọn hắn tiền vào cái này quặng mỏ, thành làm một cái quảng nô bắt đầu, bọn hắn quá khứ liền đã tan thành mây khói.

Thôi Ngọc lạnh hừ một tiếng, chán ghét nhìn thoáng qua số một, lạnh lùng nói ra: "Cái này hỗn trướng, các người bắt hắn cho ta ném vào quặng mỏ, hảo hảo cho ta " chiếu cố " để hắn ngấm lại, thân phận của mình, còn thật sự coi chính mình còn lúc trước cường giả. Thân làm nô tài vậy mà không có nô bộc giác ngộ, thực sự đáng chết."

Mấy cái này Thiên Nhân thủ vệ nghe đến đó, lập tức hiểu.

Tất nhiên là cái này quảng nô còn muốn lấy mình năm đó huy hoàng cùng địa vị, đắc tội vị này tính tình không tốt đại sư, gây đại sư đáng lên.

Bất quá bọn hắn đều là tâm tư linh xảo người, minh bạch Thôi Ngọc mặc dù dâng lên, nhưng là tựa hồ cũng không hề từ bỏ cái này quặng mỏ, chỉ là muốn mài giũa một chút, đi đi cái này quặng mỏ ngạo khí.

Nghĩ tới đây, bọn hắn đã minh bạch mình muốn làm sao đối đãi cái này quảng nô .

Thiên Nhân thủ vệ cười lấy nói ra: "Đại sư yên tâm, ý của ngài chúng ta minh bạch."

Thôi Ngọc hài lòng gật gật đầu, nói ra: "Sau ba ngày ta tới đón hắn, cho ta điều giáo tốt, quay đầu ta có trọng thưởng."

Nói xong, Thôi Ngọc ngay tại Thiên Nhân thủ vệ ánh mắt cung kính bên trong rời đi.

Đương Thôi Ngọc biến mất về sau, mấy cái này Thiên Nhân thủ vệ sắc mặt lập tức ngưng trọng xuống tới.

Chuyện này nhìn như đơn giản, nhưng là cũng không tốt xử lý a.

Muốn biết, Thôi Ngọc hiển nhiên cũng không hề từ bỏ cái này quặng mỏ, cái này để bọn hắn rất nhiều thủ đoạn không cách nào dùng ra.

Trước kia bọn hắn uy hiếp những mỏ nô này thủ đoạn, phần lớn đều là bắt kẻ sinh tử , chỗ lấy hạ thủ chưa hề không có nặng nhẹ, cũng không có gì cố kỵ.

Nhưng là hiện tại, rất nhiều thủ đoạn đều sẽ nguy cơ sinh tử, càng nhiều hơn chính là để những mỏ nô này thiếu cánh tay chân gãy , nhưng là muốn là thật làm như vậy, bọn hắn tin tưởng , chờ ba ngày về sau, Thôi Ngọc đến nhìn thấy mình quảng nô vậy mà thành một cái tàn phế, tất nhiên sẽ không nhẹ tha

cho bọn hắn.

Mấy người bọn hắn chán ghét nhìn thoáng qua số một, bọn hắn hiện tại hết sức tức giận, nếu không phải số một không biết tốt xấu chọc giận đại sư, như thế nào lại để bọn hắn gặp được loại phiền toái này sự tình.

"Các người nói làm sao bây giờ?"

"Có thể làm sao, trực tiếp ném vào quảng mộ, để hắn một lần nữa thể nghiệm một chút làm quảng nô cảm giác."

Một cái Thiên Nhân cau mày nói ra: "Nhưng là như thế này làm, cái này hỗn đản liền có thể cái tà quy chính, nếu là ba ngày sau đại sư nhìn thấy hắn không có biến, vẫn là trước sau như một đây không phải là muốn trách tội chúng ta."

Một cái khác Thiên Nhân nói ra: "Vậy người nói làm sao bây giờ, người những thủ đoạn kia người dám dùng, nếu là hỗn đản này thiếu một chút linh kiện, người đã cảm thấy đại sư có thể tha nhẹ cho người."

Mấy cái Thiên Nhân một trận thảo luận, mà trên đất số một lại một mực nghe.

Hắn mặc dù tạm thời không thể động, nhưng là ý thức vẫn là thanh tỉnh, hắn lắng lắng nghe mấy cái này thủ vệ lấy nói gì chỗ dồn chính mình, nghe tới kết quả về sau, số một trong lòng đã bị chấn kinh lấp đầy.

Hắn không nghĩ tới, kết quả cuối cùng vậy mà cùng Thôi Ngọc đoán đồng dạng.

Liền phảng phất Thôi Ngọc sớm liền biết.

Cuối cùng, bọn này Thiên Nhân thủ vệ vẫn là đem hắn trực tiếp ném vào trong hầm mộ, cũng không có đối với mình lại đi xử phạt.

Trước khi tới, Thôi Ngọc liền đã từng đã nói với hắn, những này Thiên Nhân thủ vệ sẽ không tổn thương hắn, để hắn yên tâm chấp hành kế hoạch.

Cuối cùng chuyện kết quả quả là thế.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ một người mang theo số một một bộ phân thân thể, lái hắn trực tiếp đem hắn ném vào quảng mộ cửa vào.

Bất quá lại ném vào trước đó, bọn hắn vẫn là tướng số một toàn thân cao thấp lật ra một lần, bảo đảm số một trên thân không có bất kỳ cái gì đồ vật, sau đó quen thuộc xiềng xích một lần nữa chỗ số một trên thân.

Số một nằm đang cố khó đỡ bên trong, nhắm mắt điều tức. Mặc dù thủ vệ kiểm tra thân thể của hắn, nhưng lại ngoài ý muốn không có dò xét tu vi của hắn.

Thật sự là biểu hiện của hắn thực tế quá qua suy yếu. Cái này rõ ràng liền là tới nơi này trước đó, bị Thôi Ngọc tra tấn qua.

Cho nên những này Thiên Nhân thủ vệ trực tiếp liền cho rằng số một tu vi cũng không có khôi phục.

Muốn biết, bọn hắn thể nhưng là tận mắt nhìn thấy Thôi Ngọc cùng chúc mây cả hai luận võ luận bàn, tại chúc mây cái này Luyện Thần Phản Hư cường giả chống nước tình huống dưới, Thôi Ngọc đều chiến gian nan như vậy, có thể tưởng tượng, nếu là số một khôi phục thực lực, Thôi Ngọc lại làm sao có thể là hắn đối thủ.

Cho nên bọn hắn không có kiểm tra, liền đem số một ném vào trong hầm mộ.

Vào đêm, một nhọc một ngày quảng nô nhao nhao trở lại ở trong sơn động, mới vừa vào đến, bọn hắn liền phát hiện ngồi xếp bằng số một, chính nhìn lấy bọn hắn.

Bọn hắn hết sức kinh ngạc, số một bị thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân tuyển đi, làm vì mình người chết nô bộc, bọn hắn là biết đến, hơn nữa còn làm bọn hắn mười phần hâm mộ.

Nhưng là vạn vạn không nghĩ tới, lúc này mới một ngày công phu, bọn hắn lại lại nơi này thấy được hắn.

Số một không có lập tức cùng bọn hắn chào hỏi, mà là ngồi lắng lắng, nhìn lấy bọn hắn.

Mà những nô kia, phần lớn ai mặc tâm tư, mặc dù hiểu kỳ số một vì cái gì lại về đến nơi này, nhưng lại không có chút nào muốn đi hỏi thăm ý tứ.

Càng có thật nhiều người, đối số một một lần nữa trở về, trong lòng có loại không hiểu khoái ý.

Chỉ có số ít một chút cùng số một quan hệ còn khá tốt, góp đi qua, quay chung quanh tại số một bên người.

Nhưng là vô luận bọn hắn hỏi thế nào, số một đều chỉ là lắc đầu, một chữ đều không nói.

Nguyệt treo bên trong, đã là đêm khuya mười phần, tất cả quảng nô đã ngủ say.

Số một con mắt đột nhiên mở ra, thân thể của hắn động cũng không động, miệng có chút đóng mở, nhưng là nhưng lại không có phát ra một tia tiếng vang.

Nhưng là thanh âm hắn đã truyền vào đến mười mấy cá nhân trong tai, tại trong tai của bọn hắn nổ vang, đem bọn hắn tỉnh lại.

"Không nên động, cũng không muốn về lời nói, các ngươi nghe ta nói."

Cái này mười mấy cá nhân có thể nói thích hợp số một thân mật nhất người, mặt khác liền là trừ hắn ngoài ý muốn mặt khác bốn cái Luyện Thần Phản Hư cường giả.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm cũng không có gây nên nửa điểm bạo động, bọn hắn mặc dù là quáng nô, nhưng là tại trở thành quáng nô trước đó, bọn hắn nhưng đều không phải là nhân vật đơn giản.

Mặc dù bọn hắn kinh dị, số một vậy mà có thể truyền âm, vậy đã nói rõ số một tu vi cũng không có bị giam cầm, loại chuyện này theo bọn hắn nghĩ, là cỡ nào không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng là bọn hắn còn là dựa theo số một phân phó, từng cái nhắm mắt lại, thậm chí ngay cả một chút khác thường động tĩnh đều không có phát ra.

Số một cũng không có lập tức nói chuyện, nhìn thấy cũng không có gây nên bất kỳ thanh âm gì, số một mới chậm rãi đem Thôi Ngọc kế hoạch nói cho bọn hắn.

Theo kế hoạch từng chút từng chút từ số một trong miệng nói ra, số một có thể rõ ràng cảm giác ra, bọn hắn cái này mười mấy cá nhân hô hấp đều biến thành ô ô.

Tại cái này Hắc ám yên tĩnh trong sơn động, lộ ra càng chói tai.

Bất quá may mắn, hiện tại đã là đêm khuya, những này một nhọc một ngày quáng nô nhóm đều đã ngủ say, cũng không có phát sinh bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Số một rất hài lòng biểu hiện của bọn hắn, cái này đã nói lên, bọn hắn tâm động.

Nhất là số một đề ý nhất kia bốn cái Luyện Thần Phản Hư cường giả, muốn biết tại Thôi Ngọc kế hoạch bên trong, cái này bốn cá nhân là ắt không thể thiếu.

Muốn biết, Luyện Thần Phản Hư sơ kỳ cùng Luyện Thần Phản Hư Viên mãn chỉ thấy chênh lệch là tương đối lớn. Cái này bốn cá nhân chỉ cần có một cá nhân không đồng ý, kia liền sẽ để kế hoạch thất bại nhiều hơn một phần, dứt khoát nhìn cái này bốn cá nhân biểu hiện, bọn hắn đều mắc câu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 320: Tự tập

Số một tại trong bóng tối thở một hơi dài nhẹ nhõm, tiếp tục tương kỹ càng kế hoạch nói cho bọn hắn.

Số một không giữ lại chút nào tựa hồ tương đương tín nhiệm bọn họ.

Đương số một nói xong, liền cùng cái khác quáng nô đồng dạng, ngã đầu liền ngủ.

Cái này cái cự đại trong sơn động, chỉ có số một còn có tu vi, tất cả những người khác đều không có bất kỳ cái gì tu vi. Cho nên số một cũng không có chờ đợi bọn hắn hồi âm.

Về phần đợi đến mình ngủ về sau, những này biết kế hoạch người sẽ hay không đi Cao Mật, điểm này số một chưa hề đều không không yên lòng.

Bởi vì những người này chẳng những là số một hiểu rõ người, càng là cùng Hỏa Thần nhất tộc có tương đối lớn thù hận một nhóm người.

Bọn hắn không có trả lời, liền là chấp nhận.

Về phần trong hãm mộ những người khác, số một cũng sẽ không giống những người này, như thế tin tưởng.

Dù sao nơi này còn có một số Hòa Thần nhất tộc bản bộ Thiên Nhân ở chỗ này, chỉ cần bọn hắn tướng bí mật này nói cho thủ vệ, bằng cho bọn hắn mượn chính là bản tộc người thân, dựng lên loại này công huân, bọn hắn khẳng định có thể đạt được phóng thích.

Cho nên, tại chuyện này nói cho tất cả mọi người trước đó, những người này nhất định phải diệt trừ.

Ngày thứ hai, số một cùng trước kia không hề có sự khác biệt, hắn biểu hiện cùng những người khác, giống một cái không có chân khí quáng nô, kiểm ăn vật, công cụ, cùng cái khác quáng nô, ngo ngoe ngắc ngắc đến gần quặng mỏ.

Những cái kia ngày thường cùng số một giao hảo Thiên Nhân cũng đều quay chung quanh tại số một bên người, chỉ là không có bất kỳ người nào quan tâm, dù sao loại chuyện này trước kia liên phi thường bình thường.

Liên ngay cả những thủ vệ kia cũng không có phát hiện cái gì chỗ không ổn.

Mặc dù chỉ là rời khỏi nơi này một đêm thời gian, nhưng là hiện tại số một tâm cảnh đã cùng trước đó khác nhau rất lớn, liên ngay cả đi theo tại số một bên người quáng nô nhóm, tại cách xa thủ vệ ánh mắt về sau, cặp mắt của bọn hắn bên trong, cũng bắt đầu thoáng hiện một loại gọi là hi vọng thần sắc.

Số một mặc dù vẫn như cũ quần áo tả tơi, nhưng là đi đi, long hành hổ bộ, khí thế phi phàm.

"Thế nào?" Đợi cho quặng mỏ chỗ sâu về sau, số một hỏi.

"Đã để người đem bọn hắn mang đến." Một cái quáng nô tại trong bóng tối nói.

Số một nhẹ gật đầu, bọn hắn cũng không có bắt đầu nghĩ bên trong xâm nhập, mà là ngồi xuống đất, cái khác quáng nô nhìn thấy số một cái dạng này, cũng tất cả ngồi xuống, lẳng lặng chờ lấy cái gì.

Qua hơn một canh giờ, lờ mờ u tĩnh trong hầm mỏ, truyền đến một trận lộn xộn tiếng bước chân.

Xa xa , số một liền đã mở mắt, hiện tại hắn tu vi khôi phục, điểm ấy cảnh giác không tính là gì.

Một đám quáng nô nhìn thấy số một đứng lên, bọn hắn cũng đều nhao nhao đi theo đứng dậy.

Cũng không lâu lắm, liền có thể nhìn thấy một đám người đi đến.

Mặc dù quặng mỏ lờ mờ, nhưng là chỉ là nghe tiếng bước chân, liền biết, đám người này nói ít cũng có bốn mươi, năm mươi người.

Số một cười nhìn xem người tới. Đợi đến bọn hắn tiến vào, tại ngọn đèn hôn ám bên trong mới nhìn rõ, cái này bốn mươi, năm mươi người chia làm hai nhóm người, một nhóm hơn ba mươi người, bọn hắn tướng mười mấy cá nhân vây vào giữa, thôi táng đi tới.

Khi bọn hắn đi vào số một đám người trước người thời điểm, một cái quáng nô đi ra, đối số một nói ra: "Lão đại, người mang đến."

Nghe được cái này quáng nô, bị vây quanh mười cái quáng nô lập tức rối loạn tung bừng, chỉ gặp một cái rõ ràng là cầm đầu người nhìn xem số một, lạnh giọng nói ra: "Cộng Công, người có ý tứ gì?"

Mười mấy người này mặc dù có chút bối rối, nhưng là may mắn không có bất kỳ cái gì khẩn trương, bởi vì ở chỗ này, tất cả mọi người tu vi hoàn toàn không có, mặc dù tu vi càng cao, thân thể cũng liền càng mạnh, nhưng là tại quặng mỏ loại này không gian thu hẹp bên trong, bọn hắn mười mấy cá nhân chưa hẳn liền sợ bọn hắn.

Số một là Thủy Thần nhất tộc Thiên Nhân, nơi này không có danh tự, cho nên đại đa số người đều trực tiếp gọi hắn Cộng Công, không biết là tán dương hắn, vẫn là gièm pha hắn.

Bất quá số một không để ý đến cái này quáng nô, mà là hỏi hướng những người khác, nói ra: "Những người khác thì sao, còn bao lâu có thể đến đồng đủ."

"Còn muốn khoảng một canh giờ." Trong bóng tối một thanh âm truyền ra.

Số một nhẹ gật đầu, nói ra: "Vậy liền chờ một chút."

Nói xong, liền lần nữa ngồi xuống, về phần vừa rồi khiếu khích số một quáng nô, số một từ đầu đến cuối đều không để ý đến qua, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn một cái đều không có.

Mà cái này cá nhân trên mặt hiện lên một tia nổi giận, bất quá rất nhanh liền áp chế nộ khí, hắn lạnh hừ một tiếng không lên tiếng nữa.

Vừa mới nhìn thấy số một đám người động tác, liền biết đây là muốn tướng tất cả quáng nô đều tập trung lại, mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng là tựa hồ cũng không phải là thật nhằm vào bọn họ .

Cho nên một chút bất an dưới loại tình huống này, hóa giải không ít.

Theo thời gian trôi qua, trong hầm mộ người càng ngày càng nhiều.

Mà mỗi khi có một nhóm người mới đến thời điểm, liền sẽ có một cái quáng nô đi đi qua, cùng bọn hán thấp giọng nói gì đó, sau đó những người kia liền đều sẽ coi trọng số một một chút, sau đó yên tĩnh cùng đợi.

Rất cực cuối cùng một nhóm người đến, số một đứng dậy.

Quảng mộ Hắc ám, nhưng là lấy số một Luyện Thần Phản Hư thực lực, loại này tia sáng cũng không thể ảnh hưởng mấy may hán ánh mắt.

"A Thanh, ngươi mang hai cá nhân đi bên ngoài trông coi, cẩn thận thủ vệ."

Mặc dù mình biết những cái kia Thiên Nhân thủ vệ cực đối sẽ không tới đến loại địa phương này, nhưng là cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, số một vẫn là để tâm phúc của mình đi thủ vệ.

Bất quá ý khác, liền là tổ chức có thông phong báo tin người.

Nghe được số một phân phó, A Thanh dẫn đầu một đám người rời khỏi nơi này.

"Cộng Công nói đi, ngươi đem tất cả chúng ta đều gọi tới đây, đến cùng muốn làm gì?"

Vẫn như cũ bị đang bao vây kia mười cái quáng nô đầu tiên lên tiếng. Dù cho đến hiện tại, bọn hán vẫn như cũ bị vây quanh, cùng cái khác quáng nô đãi ngộ rất không giống nhau.

Lúc này, để bọn hán biết, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, để bọn hán trong lòng bắt đầu mơ hồ bất an, tựa hồ có chuyện không tốt muốn phát sinh.

Số một khoe miệng hiện lên khinh miệt trào phúng đáng tươi cười, chỉ là quảng mộ lò mò, không người có thể nhìn thấy số một đáng tươi cười.

"Không có gì, chỉ là nói chuyện này trước đó, muốn xin các ngươi mười mấy cá nhân đi làm một chuyện!" Số một nhàn nhạt mở miệng.

"Chuyện gì?"

"Cái kia chính là xin các ngươi mười cái Hỏa Thần nhất tộc bản bộ người đi chết đi." Số một thanh âm bình thản, ngữ khí ôn hòa, thật giống như tại làm nhảm việc nhà.

Số một vừa dứt lời, những người kia còn chưa kịp phản ứng, số một khí thế đột nhiên bộc phát.

Chỉ là vì không cho ngoại giới Thiên Nhân thủ vệ cảm ứng được, số một chỉ là tưởng khí thế của mình áp súc tại cái này trong hầm mộ.

Trong nháy mắt, cơ hồ hơn phân nửa quáng nô trực tiếp liền nằm trên đất, liền là những cái kia đứng đấy người, sắc mặt cũng biến thành trắng bệch.

Mà kia mười cái bị vây quanh quáng nô, càng là liền âm thanh đều không có năng lực phát ra, số một liền trực tiếp lẳng không đánh ra một chương, tưởng cái này mười mấy cá nhân cho xếp thành một đồng bùn nhão.

Không có ai đi quan tâm cái này mười cái quáng nô chết đi, ngược lại là ánh mắt nóng rực nhìn xem số một.

Bởi vì số một tu vi vậy mà không có bị giam cầm, bọn hán không biết đây là vì cái gì, nhưng là bọn hán minh bạch điều này có ý vị gì.

Số một chậm rãi tưởng khí thế của mình thu hồi, không phải là vì giả bộ, mà là vì để bọn hán hảo hảo cảm ứng một chút mình, là thật khôi phục tu vi, đây không phải mộng.

Nóng rực ánh mắt cũng không để cho số một cỡ nào kích động, nhưng là phản ứng của bọn hán lại làm cho số một thập phần vui vẻ.

Nơi này gần như có nhiều hơn một nửa người tại khí thế bên trong còn có thể bảo trì đứng thẳng, đã nói lên, nơi này một nhiều hơn phân nửa, đều có Luyện Khí Hóa Thần viên mãn cảnh giới, bằng không căn bản là không cách nào chống cự mình nửa điểm khí thế.

Ngắm lại Thôi Ngọc trong tay giải độc, những người này nếu giải độc, tu vi khôi phục, tưởng sĩ sức mạnh khủng bố cỡ nào, chỉ sợ sẽ là đối mặt mình loại lực lượng này, cũng chỉ có xoay người bỏ chạy phần.

Chương 321: Đồ sụp

Đương số một tướng khí thế của mình thu hồi, tất cả quảng nô một lần nữa đứng vững vàng thân thể về sau, đều an tĩnh cùng đội.

Bọn hắn đều không là tiểu hài tử, cũng không phải là đồ ngốc, bọn hắn tự nhiên minh bạch, số một đem bọn hắn tụ tập đến nơi đây, cũng không phải chỉ là để vì giương hiện thực lực của mình, xưng bá quảng mô ngu ngốc như vậy.

Quả nhiên.

"Ta hôm nay đem các ngươi tụ tập lại một chỗ, vì cái gì chỉ có hai chữ. " tự do " !"

Số một lời đạo đầu, một câu, liền để ở đây tất cả quảng nô nhiệt huyết sôi trào.

Lạnh như băng không biết nhiều ít năm huyết dịch lần nữa lửa nóng. Trái tim bắt đầu thật nhanh nhảy lên.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi phảng phất là một đạo thuốc kích thích, để bọn hắn từng cái hưng phấn muốn gào kêu đi ra.

Tự do, không ai có thể minh bạch hai chữ này đối với bọn hắn những mô nô này nhóm ý nghĩa, bọn hắn là bị ném bỏ người, vô luận là nguyên nhân gì, bọn hắn đã bị ném bỏ, liền ngay cả tín ngưỡng của bọn họ, bọn hắn tiền, đối với bọn hắn không có chút nào thương hại.

Lòng của bọn hắn sớm đã chết đi, máu của bọn hắn sớm đã làm lạnh, nhưng là hôm nay, số một ngăn ngui một câu, để máu của bọn hắn sôi trào, tim đập loạn.

"Ta đại biểu ta chủ, đến nói cho các ngươi biết, hắn tướng giải cứu các ngươi rồi đi nơi này, nhưng là có một cái điều kiện, các ngươi nhất định phải đáp ứng."

Số một bình tĩnh nói.

Tất cả quảng nô an tĩnh nhìn xem số một, bọn hắn chỉ là ngăn ngui lâm vào vài giây đồng hồ trầm tư, lại lần nữa nhìn về phía số một.

Một cái điều kiện? Cái này tính là gì, đừng nói một cái, liền là mười cái bọn hắn cũng sẽ đáp ứng.

Bọn hắn là không có tín ngưỡng người, không có tự do người, đương tự do trọng mới ra hiện tại trước mắt mình thời điểm, một cái điều kiện tính là gì.

Liền xem như để bọn hắn khinh tiền, cũng không quan trọng. Còn có cái gì tình huống so hiện tại càng hồngбет .

Bọn hắn tình nguyện thống thống khoái khoái chết, cũng không nguyện ý như thế kéo dài hơi tàn sống.

"Cộng Công, ngươi nói đi, chúng ta đang nghe." Một cái hơi có uy vọng quảng nô nói.

Số một nhìn hắn một cái, sau đó quét một vòng cái khác quảng nô, phát hiện bọn hắn không có người đưa ra phản đối, liền minh bạch, bọn hắn cũng là ý tứ này.

Số một cười, nói ra: "Yên tâm, ta chủ điều kiện cũng không quá phận, ta chủ yêu cầu liền là tướng trấn thủ tụ viêm sơn cốc Hỏa Thần nhất tộc trưởng lão chúc mây bất sống, giao cho chỗ hắn đưa, đồng thời trong sơn cốc này hết thảy, đều thuộc về ta chủ."

Nghe được số một, tất cả quảng nô đều dùng một loại không thể tin được ánh mắt nhìn về phía số một, không phải là bởi vì số một yêu cầu quá phận tham lam, mà là quá đơn giản.

Đơn giản đến để những mô nô này có một loại không thể tin được cảm giác.

Này chỗ nào xem như điều kiện.

Đơn giản chính là vì giải cứu bọn họ tìm lấy cơ mà thôi.

Số một thờ dài một tiếng, nói ra: "Có lẽ các ngươi cảm thấy ta tại lừa các ngươi, bởi vì làm điều kiện thực tế quá đơn giản, nhưng là ta chủ tu vi chỉ có Tiên Thiên cảnh giới, cho nên hắn có thể làm, liền là tạm thời cho các ngươi giải độc, trong sơn cốc thủ vệ cùng trưởng lão, cần chúng ta mình dùng mệnh đi liều."

"Tiên Thiên cảnh, lừa gạt quỷ đi." Ý nghĩ này tại tất cả quảng nô trong lòng vang lên, bởi vì vì Thiên Nhân nếu bắt đầu tu luyện, liền là Luyện Tinh Hóa Khí cảnh giới, Tiên Thiên cảnh giới phảng phất chỉ ở trong truyền thuyết.

"Cộng Công, bất kể có phải hay không là thật, chúng ta nguyện ý đánh cược một lần."

"Bất kể như thế nào, chủ nhân của người liền là ân nhân của ta, ta về sau có thể không bái trời, không bái tiên, nhưng là nhất định phải bái chủ nhân của người."

"Thiên đạo tính là gì, tiên nhân đây tính toán là cái gì, bọn hắc vút bỏ chúng ta, hiện tại có chủ nhân của người đến giải cứu chúng ta, hắc liền là trời, hắc liền là tiên."

Trong hầm mộ, lâm vào một mảnh âm ỉ, kêu loạn, nhưng là số một cũng không có ngăn cản, tu vi của hắc cao thâm, dù cho tràng diện hỗn loạn, vẫn như cũ có thể rõ ràng mà nghe được mỗi một cá nhân thanh âm.

Mà tại những âm thanh này bên trong, số một cũng không có nghe được thanh âm phản đối.

Số một thở một hơi dài nhẹ nhõm, trên mặt của hắc nở nụ cười, nói ra: "Mọi người im lặng một chút, đã tất cả mọi người đồng ý, vậy ta liền đem kế hoạch của chủ nhân nói ra."

Nghe được số một thanh âm, toàn bộ quảng mộ trong nháy mắt liền lâm vào hoàn toàn yên tĩnh.

Số một nói ra: "Có lẽ các người sẽ hiếu kì, chủ nhân của ta ai, tên của hắc gọi thôi phán, hiện tại nguy trạng thành thủ vệ thần nhất tộc trận pháp đại sư, ngay tại trong sơn cốc này."

"Mà chủ nhân của ta, đã nghĩ cách từ chúc vân thủ bên trong, cầm tới lâm thời giải được gần hai trăm phân, mặc dù chỉ là lâm thời giải được, nhưng lại có thể để chúng ta một tháng trong vòng bảo trì thực lực. Mà giải được, chủ nhân đã xác minh, liền giấu ở tụ viêm sơn cốc bảo tàng trong sơn động, mà chìa khoá ngay tại chúc vân thủ bên trong."

Số một lời này ý tứ hết sức rõ ràng, mặc dù Thôi Ngọc yêu cầu liền là bất sống chúc mây, nhưng là nếu là không có hạn chế, không có dục vọng, rất khó cam đoan những này tu vi khôi phục Thiên Nhân có thể hay không thừa dịp loạn chạy khỏi nơi này. Như là như thế này, vậy đơn giản liền là tổn công mà không có kết quả.

Đến lúc đó, Thôi Ngọc liền muốn sử dụng mặt khác một loại biện pháp, nhưng là đến lúc đó sẽ hay không tạo thành càng thêm hồng bét hiệu quả, cũng không phải là Thôi Ngọc có thể chừng không, dù sao lòng người hay thay đổi, dù ai cũng không cách nào đoán được lòng người.

Nghe được số một, mặc dù quảng nô nhóm không có nói chuyện, nhưng là nhạy cảm số một vẫn là phát hiện, nói ít có hơn trăm người nhẩn nhẩn lông mày.

Số một bất động thanh sắc, tưởng những người này âm thầm nhớ tại trong lòng, tưởng những người này bài trừ tại lâm thời giải được cấp cho trong đám người.

Xem ra đám người này liền là những cái kia hướng về tu vi khôi phục, thứ nhất lúc chạy trốn người.

Dù sao giải được chỉ có một hai trăm phân, không phải do Thôi Ngọc không cho số một thiết hạ loại này nhỏ nhỏ thí nghiệm cứu, dò xét bọn này quảng nô là tâm tư gì.

Số một trước kia lơ đãng, nhưng là bây giờ lại mười phần bội phục Thôi Ngọc.

Bởi vì liền coi như bọn họ biết giải được là lâm thời, nhưng là vẫn sẽ có rất nhiều người chọn không đi liều mạng, mà là điên cuồng chạy trốn, tự do, sinh mệnh, cùng tu vi, vẫn là rất nhiều người càng nhìn tự do cùng sinh mệnh.

Dù sao tại Thiên giới, còn có hứa hứa nhiều hơn không có tu vi Thiên Nhân, bọn hắc cũng không ngại trở thành như thế một loại Thiên Nhân.

Đón lấy, số một bắt đầu các loại ngôn ngữ cạm bẫy, cuối cùng vậy mà tưởng hơn hai trăm quảng nô từ giải được phát ra trong danh sách khứ trừ.

Trong lòng tính toán đạt được cái số này, liền là số một cũng phía sau lưng ướt đầm. Như là dựa theo mình trước kia nghĩ, dựa theo tu vi cấp cho giải được, đến lúc đó cùng Thiên Nhân thủ vệ lúc khai chiến, chỉ sợ phải có hơn phân nửa người lâm trận bỏ chạy, khi đó coi như thật vạn sự đừng vậy.

Đến cuối cùng xác thực định không có người từ trận này không người biết được khảo hạch bên trong rút lui về sau, số một mới bắt đầu kỹ càng nói cho tất cả mọi người, kế hoạch tiếp theo.

Số một giới thiệu rất kỹ càng, quảng nô nhóm nghe cũng rất kỹ càng, nếu là đổi tại một nơi khác, bọn hắc đơn giản thật giống như một vị danh sư, cùng vô số mười phần nhu thuận học sinh.

Đương tất cả mọi chuyện an bài thỏa đáng, hôm nay đã đến xuống buổi trưa.

Đương đám người tán đi, số một đứng tại trống rỗng trong hầm mộ, mặc dù khí thể không có phát ra, nhưng là hùng hậu chân khí ngưng kết tại bàn tay, hung hăng liên tục đập tại bốn phía đường hầm mộ bên trên.

Lập tức mộ đạo thượng đạo khe nứt thoáng hiện, cũng không lâu lắm, tro bụi cùng đá vụn như là trời mưa, bắt đầu rơi xuống.

Mà số một cũng bắt đầu phi tốc rút lui, cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đường hầm mộ bắt đầu đổ sụp.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ đang ngồi ở chòi hóng mát bên trong nhàn nhã uống nước trà, thổi da trâu. Đột nhiên, toàn bộ tụ viêm sơn cốc bắt đầu rung động dữ dội.

Cũng không lâu lắm, từng bầy quặng nô từ trong hầm mỏ chật vật vọt ra. Bọn hấn từng cái quặng mỏ còi giáp, ngay cả công cụ cũng bị mất.

Mấy cái Thiên Nhân thủ vệ đều mộng, loại tình huống này bọn hấn chưa hề từng gặp qua, truy vấn những mỏ nô này, bọn hấn chỉ là ngây ngốc hô hào: "Quặng mỏ sập!"

Những này nhưng làm mấy cái Thiên Nhân thủ vệ dọa sợ. Thế nhưng là đồ sụp quặng mỏ là cỡ nào nguy hiểm, cho dù bọn họ không có đi vào qua, nhưng là bọn hấn vẫn như cũ có thể minh bạch.

Chấn động liên tục không ngừng, khi tất cả quặng nô chạy ra trong hầm mỏ thời điểm, toàn bộ quặng mỏ triệt để đổ sụp.

Thiên Nhân thủ vệ cả đám đều nhanh khóc, loại chuyện này vậy mà phát sinh ở bọn hấn mặc cho bên trong, thật sự là quá mức xui xẻo.

Lần này, liền ngay cả bề quan không ra chúc mây đều hấp dẫn tới, hấn nghe bốn phía quặng nô tiếng kêu to, nhìn xem đã bị đá vụn che giấu quặng mỏ, hai con mắt kém chút lờ ra đến, cuối cùng một ngụm máu tươi phun ra, cả cá nhân ngồi ngay đó.

Nếu là có người tới gần hấn, có thể nghe thấy chúc mây trong miệng không ngừng tự lầm bầm "Xong, bàn giao thế nào! Ta triệt để xong!"

Mà số một lúc này chính ẩn tàng trong đám người, hấn không nghĩ tới mình chỉ là đánh sập một cái đường hầm mỏ, vậy mà lại gây nên phản ứng dây chuyền, làm cho cả quặng mỏ đổ sụp, thực tế quá bất khả tư nghị.

Bất quá hấn trong lòng càng thêm đề ý là, nhìn xem thất hồn lạc phách Thiên Nhân trưởng lão, hấn đang nghĩ, mình muốn hay không hiện tại liền lao ra, tướng thất thần chúc mây một chương đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 322: Bắt đầu

Đánh lên chúc mây ý nghĩ này liền như là một cái mỹ vị dụ hoặc, không ngừng dụ hoặc lấy số một trái tim. Lấy hiện tại số một thực lực, phóng nhãn cả cái sơn cốc, duy nhất để hấn kiêng kỵ liền là chúc mây một người mà thôi.

Cho nên dù cho số một kiệt lực kiềm chế lòng của mình, nhưng là cổ này sát ý vẫn là tràn ngập tại mình trong lòng, nếu không phải hấn vốn là quyết định cao thủ, chỉ sợ sát ý của hấn đã đem chúc mây từ trạng thái thất thần bừng tỉnh.

Bất quá lý trí nói cho số một, mặc dù hiện tại là cái tuyệt đối cơ hội tốt, nhưng là mình liền là Luyện Thần Phán Hư cường giả, tự nhiên so người khác hiểu hơn, muốn đánh lên một cường giả như vậy, là khó khăn dường nào một sự kiện.

Chỉ là số một không biết, hiện tại chúc mây đã bị thương, mặc dù mặt ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng là kỳ thật đã không thể động thủ, bằng không số một chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy.

Ngay tại số một giây dựa do dự muốn không muốn xuất thủ thời điểm, một cá nhân thân ảnh ra hiện tại số một trong tầm mắt.

Khi thấy cái này cá nhân, số một triệt để từ bỏ động thủ dự định.

Mà cái này cá nhân, liền là Thôi Ngọc.

Nếu như không có Thôi Ngọc, số một còn có như vậy một khả năng nhỏ nhoi thành công, nhưng là Thôi Ngọc đến, nếu là hấn không muốn để cho tự mình động thủ, mình liền tuyệt đối không thể năng thành công, bởi vì vì trong cơ thể của mình còn có không biết cái gì đồ vật tại ẩn chế lấy chính mình.

Thôi Ngọc xa xa nhìn thoáng qua số một, liền không tiếp tục đi chú ý hấn, hiện tại loại thời điểm này, không thể để cho những này Thiên Nhân thủ vệ quá qua cửa ải chú số một.

Thôi Ngọc đi vào quặng mỏ trước, nhú thật chặt lông mày, hấn không nghĩ tới sự tình vậy mà phát triển thành hiện tại cái dạng này, tại kế hoạch của hấn bên trong, chỉ cần sụp đổ một cái quặng mỏ, giả tạo Hỏa Thần bản tộc Thiên Nhân quặng nô từ vong là được rồi.

Nhưng là vạn vạn không nghĩ tới, vậy mà lại gây nên phản ứng dây chuyền, khiến cho toàn bộ quảng mỗ đều đổ sụp .

Bất quá, Thôi Ngọc đến lúc đó không có cái gì tốt thất vọng, nhưng là cứ như vậy, liền không thể không tăng tốc kế hoạch bước chân áp dụng.

Hiện tại quảng mỗ đổ sụp, những này Thiên Nhân thủ vệ không nói gì đều nhất định phải nhanh thông tri bộ tộc, đến lúc đó, chính là mình thân phận bại lộ thời điểm.

Chúc mây thở dài một tiếng, hẳn biết mình cái này trưởng lão xem như làm chấm dứt, kỳ thật quảng mỗ đổ sụp cũng không phải là cái đại sự gì, bởi vì phần lớn quảng nô như kỳ tích không có tổn thương nhiều ít, cùng lắm thì một lần nữa khai quật.

Nhưng là một lần nữa khai quật là muốn thời gian, trong khoảng thời gian này, tụ viêm trong sơn cốc khoáng vật tương không cách nào thu thập, tương sẽ khiến bộ tộc mỗ khăn trương.

Muốn biết, Hòa Thần nhất tộc chiến loạn tấp nập, nếu mỗ xảy ra vấn đề, sẽ dẫn phát một loạt vấn đề.

Thế nhưng là, mình biết như thế, chúc mây cũng là không có biện pháp, tăng thêm hiện tại bản thân bị trọng thương, sự tình gì đều không làm được.

"Chúc mị, người mang mấy cá nhân, nhanh chóng trở về bộ tộc, đem chuyện này nói cho tộc trưởng. Mời tộc trưởng cùng các vị trưởng lão định đoạt." Chúc mây lấy lại tinh thần, bất quá nhưng thật giống như trong nháy mắt già đi rất nhiều.

Chúc mị tự nhiên biết, chuyện này phát sinh, muốn phát sinh ở chúc mây trên người sự tình.

Bất quá chúc mị biết, mặc dù là trận đại hàng, nhưng là đối với chúc mị tới nói, lại là một cái cơ hội.

Dựa theo nguyên bản tộc quy tới nói, chúc mây cái này trưởng lão vị trí khẳng định sẽ bị cầm xuống, nhưng là hiện tại có mình, mình người thiếu tộc trưởng này mặc dù phân lượng không đủ, nhưng là phụ thân của mình là tộc trưởng, còn có thật nhiều thân cận tộc trưởng trưởng lão, tại chi này lực lượng duy trì dưới, chúc mây hạ tràng khả năng còn có một khả năng khác.

Chúc mị trăm phương ngàn kế muốn kéo lũng chúc mây, nhưng là đều không có kết quả, hiện tại nhưng không chính là mình cơ hội tốt nhất à.

Tướng chúc mây mời qua một bên, chúc mị cười lấy nói ra: "Trưởng lão xin yên tâm, chuyện này chính là thiên tai, phụ thân ta cùng trong tộc mình lý trưởng lão sẽ không như thế hồ đồ để trưởng lão thụ oan khuất ."

Chúc mây ý vị thâm trường nhìn thoáng qua chúc mị, hẳn biết chúc mị ý tứ, một mực vừa đến, chúc mị liền vẫn muốn lôi kéo chính mình.

Thế nhưng là chúc mây biết rõ, đây là một vò ám lưu hung dũng dòng nước xiết, dù cho mình cũng có khả năng bị quấy nhập Vô Đê Thâm Uyên.

Cho nên chúc mây một mực tả hữu mà nói hẳn, không chịu tới gần chúc mị một tia bề cánh bên trong.

Chỉ là hôm nay, xem ra chính mình xem như không thể lui được nữa.

Thở dài một tiếng, chúc mây rốt cục buông xuống tư thái, đối chúc mị lần thứ nhất hành lễ, nói ra: "Vậy liền xin nhờ thiếu tộc trưởng ."

Chúc mị mặc dù cầm xuống chúc mây, nhưng lại không dám khinh thường, vẫn như cũ cung kính đáp lễ.

Hai người bọn họ cá nhân cũng không có tị huy người khác, bởi vì loại chuyện này xem như một loại im ắng tuyên cáo.

Mỗi một thời đại thiếu tộc trưởng đều sẽ như thế làm, nhưng là cuối cùng có thành công , cũng có thất bại , loại chuyện này tại trong bộ tộc không tính là bí mật.

Chỉ là hiện tại bọn hắn biết, chúc mị khoảng cách kia vị trí tộc trưởng xem như có gần một bước, rất nhiều Thiên Nhân thủ vệ trong lòng đều ở trong tới cố gắng lượng, phải chăng muốn lựa chọn hiện tại lên chúc mị chiến xa.

Mà Thôi Ngọc chỉ là hơi đánh đo một cái, liền đem chuyện của nơi này nhìn mình bạch.

Hắn tại Đại Đường quan trường mang thời gian không lâu lắm, nhưng là loại chuyện này nhìn thấy nhiều lắm. Cái này không tính là gì. Chỉ là bọn hắn ngay cả tới thiếu nhất tám màn che đều không cần, thật không biết nên nói bọn hắn tính tình thật, vẫn là xuẩn.

Không đi nghĩ nhiều như vậy, Thôi Ngọc nhìn thấy chúc mây cùng chúc mị hai người rời đi. Liền biết bọn hắn lúc này không còn quan tâm quảng mỗ vấn đề, mình đi lên trước, tương số một từ quảng nô bên trong mang ra, rời đi.

Bọn này Thiên Nhân thủ vệ không ai dám nói cái gì.

Về đến phòng, Thôi Ngọc lập tức hỏi thăm số một.

"Thế nào?"

Số một nhẹ gật đầu, nói ra: "Đã toàn bộ làm thỏa đáng."

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói ra: "Tối hôm nay, người liền đi qua thưởng giải được phát ra ngoài, ban đêm liền bắt đầu hành động."

Nói, Thôi Ngọc liền trực tiếp đem trong tay tất cả lâm thời giải được cho số một.

Số một không phải người ngu, cũng không hỏi Thôi Ngọc vì cái gì động thủ gấp như vậy.

Quặng mỏ đồ sộ, đây là đại sự, nhất định phải lập tức báo cáo, đến lúc đó Thôi Ngọc cái gì tuyệt đối không cách nào giấu diếm, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Vào đêm, trong sơn cốc vẫn như cũ có thể nghe được đinh đinh đương đương mở vách đá thanh âm.

Mặc dù có chúc mị tộc trưởng này nhất hệ người Mã bang sấn, chúc mây cái này trưởng lão địa vị xem như bảo vệ, nhưng là quặng mỏ cũng nhất định phải nhanh chóng một lần nữa khai thác, dạng này mới có thể vạn vô nhất thất.

Cho nên, dù cho đến ban đêm, trong sơn cốc, cũng còn tại mở.

Nhưng là những mỏ nô này nhóm không có một khắc nghỉ ngơi, cũng không có phát hiện một cá nhân lười biếng, thế nhưng là quặng mỏ mở tốc độ vẫn như cũ chậm chạp.

Bọn hần lúc này đã sớm minh bạch, tự do lập tức liền muốn tới, bọn hần đều ở trong tối từ tiết kiệm thể lực của mình, lẳng lặng chờ đợi kia cái biến vận mệnh thời khắc đến.

Những cái kia Thiên Nhân thủ vệ mặc dù gấp, nhưng lại cũng không có biện pháp, những mỏ nô này chân khí hoàn toàn không có, chỉ có lực lượng cơ thể, mở tốc độ đã không vui.

Chính bọn hần tự nhiên không có khả năng đi mở đục, cho nên mặc dù chậm chạp, bọn hần cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Đêm dài, bọn thủ vệ cuối cùng đồng ý để quặng mỏ nhóm nghỉ ngơi.

Chỉ là quặng mỏ đồ sộ, những mỏ nô này chỉ có thể ngủ ở sơn cốc trên đất trống, bên cạnh chỉ có hai cái thủ vệ, thời khắc cảnh giác.

Đương cả cái sơn cốc đã lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch về sau, hai đạo bóng đen ở trong sơn cốc chậm rãi tiềm hành, hướng về kia hai cái thủ vệ tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 323: Liều mạng

Hai cái Thiên Nhân thủ vệ mặc dù càng không ngừng quét mắt trên đất quặng mỏ nhóm, nhưng là kỳ thật tâm tư của bọn hần sớm liền không biết bay tới chỗ nào.

Không yên lòng bộ dáng, chỉ là vì ứng phó.

Bởi vì xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ trưởng lão không biết sẽ lúc nào xuất hiện.

Vì lấy phòng ngộ nhỡ, hai người bọn họ không dám chút nào đi nghỉ ngơi.

Bất quá bọn hần không có phát hiện, hai cái vô thanh vô tức cái bóng đã tới gần phía sau bọn hần.

Trong đó hai cái thủ vệ nhắm chán chỉ ngáp, đột nhiên một người thủ vệ phát hiện, một cái khác thủ vệ sau lưng, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, hần vừa định phát ra kêu to đến cảnh báo, nhưng là cổ đau xót, tất cả ý nghĩ đều biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ thể giới lâm vào Hắc ám.

Cẩn thận đem hai cái thủ vệ đánh ngã, Thôi Ngọc cùng số một đi hướng trên đất trống quặng mỏ nhóm.

Chỉ gặp nguyên bản còn quen ngủ quặng mỏ nhóm, lúc này một cái tiếp một cái đứng lên, bọn hần phi thường yên tĩnh, không có một cá nhân phát ra âm thanh.

Thôi Ngọc ra hiệu số một.

Số một gật đầu, từ trong ngực lấy ra một bình lâm thời giải được, dựa theo mình trong lòng đã tuyển định nhân tuyển, tướng giải được cấp cho cho những người này.

Những mô nô này từng cái nóng lòng khó nhịn, bọn hắn biết, số một ngay tại cấp cho là cái gì đồ vật, mặc dù chỉ là lâm thời giải được, nhưng là chí ít tại trong ngắn hạn, bọn hắn có thể đạt được lực lượng của mình.

Tất cả mọi người dùng một loại nóng rực ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc, vô luận là cầm tới giải được, vẫn là không có lấy đến giải được. Điều là như thế.

Bọn hắn minh bạch, liền là cái này cá nhân, cho bọn hắn mang đến tự do hi vọng.

Có lẽ trong tương lai, bọn hắn có hay không còn có thể giống hiện tại như thế cảm kích, nhưng là giờ này khắc này, tất cả mọi người, cho dù là trong lòng tại thiếu tình cảm người, đều là như thế.

Đan được rất nhanh liền phát xong, mặc dù nhiều đại gần hai trăm khóa giải được, nhưng là số một đã sớm định ra tốt nhân tuyển, hắn trực tiếp dùng ám khí thủ pháp, tướng giải được ném vào trong miệng của bọn hắn.

Cũng không lâu lắm, cái này đến cái khác quặng nô công lực khôi phục, toàn thân khí thể bộc phát.

Thôi Ngọc không có ngăn cản, bởi vì kế hoạch của hắn đã hoàn thành.

Hơn hai trăm Luyện Khí Hóa Thần còn có bốn cái Luyện Thần Phản Hư cường giả cùng nhau bộc phát khí thể cường hãn đến mức nào, hôm nay Thôi Ngọc xem như thấy được.

Giờ khắc này, đất rung núi chuyển.

Chúc mây từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, son cốt lay động kịch liệt, chẳng lẽ quặng mỏ lại sụp đổ.

Mặc dù chuyện này là bạch thiên tài phát sinh, nhưng là đã có thể trở thành chúc mây trong ngắn hạn ác mộng.

Bất quá, từ trong lúc ngủ mơ tỉnh táo lại chúc mây, rất nhanh liền phát hiện, đây không phải địa chấn, bởi vì kia cổ bay thẳng trời cao khí thể, kinh hãi không hiểu.

Chúc mây sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc là ai, cổ thể lực kia, vậy mà thần không biết quỷ không hay ra hiện tại tụ viêm trong son cốt.

Hắn may mắn không có suy nghĩ, cổ này lộn xộn nhưng là khí thể cường đại sẽ là những mô nô kia phát ra, tưởng rằng không biết cổ thể lực kia, trước đến cướp đoạt.

Bất quá, vô luận là loại tình huống nào, chúc mây đều có một loại miệng đắng lưỡi khô cảm giác.

Thật sự là người xui xẻo uống miếng nước lạnh đều tê răng.

Ban ngày quặng mỏ mới vừa vận sụp đổ, ban đêm liền có thể lực thần bí đến đây đánh chiếm son cốt.

Cẩn thận cảm giác, chúc mây sắc mặt càng kém, bởi vì hắn có thể rõ ràng địa cảm giác được, những khí thể này bên trong, những người kia thực lực.

Nếu là ngày trước, bằng vào chúc mây thực lực, chúc mây tin tưởng đánh đổi khá nhiều, bảo trụ son cốt vẫn là hoàn toàn. Nhưng là hiện tại, chúc mây bản thân bị trọng thương, đã không có sức tái chiến.

"Vì cái gì? Vì cái gì hết lần này tới lần khác tuyển ở thời điểm này!" Chúc mây phản nộ thấp giọng mắng mắng.

Đột nhiên, Thôi Ngọc đáng vẻ ra hiện tại chúc mây trong óc.

Từ khi Thôi Ngọc xuất hiện thứ nhất trời lên, chúc mây liền bắt đầu hoài nghi Thôi Ngọc. Chỉ là nói bóng nói gió, chúc mây phát hiện, Thôi Ngọc hoàn toàn chính xác có rất nhiều thâm ảo trận pháp tri thức, đồng thời đối với bọn hắn Hỏa Thần nhất tộc cùng thủ vệ thần nhất tộc giao dịch cũng hiểu rõ vô cùng.

Này mới khiến chúc mây có cổ kị.

Chỉ là hoài nghi, nhưng lại không có đi vạch trần hắn.

Mà sau đó, Thôi Ngọc một chút cử động càng làm cho hắn tin tưởng Thôi Ngọc liền là thủ vệ thần nhất tộc Thiên Nhân.

Thế nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc đáng vẻ lần nữa ra hiện tại trước mặt mình.

Thôi Ngọc chỉ là một cái Tiên Thiên cảnh giới, lại có thể bộc phát ra để một vị Luyện Thần Phản Hư cường giả trọng thương tuyệt học, bắt đầu chúc mây

còn đang cảm thán, thủ vệ thần nhất tộc danh bất hư truyền, nhưng là bây giờ nghĩ lại, có phải là hay không định nhân cố ý như thế .

Cái này Thôi Ngọc lại tới đây, chính là vì trọng thương mình, sau đó bọn hắn lại thừa cơ công kích sơn cốc.

Mặc dù chỉ là hoài nghi, nhưng là chúc mây càng nghĩ càng khả năng.

Lúc này, trong sơn cốc đã bắt đầu truyền ra chém giết gào thán thanh âm.

Thậm chí chúc mây còn có thể rõ ràng nghe được tộc nhân mình kêu gọi thanh âm của mình.

Đáng chất cười một tiếng, hắn biết mình hiện tại trạng thái, căn bản cũng không phải là kia mấy người cao thủ đối thủ.

Chúc mây cảm thấy, mình không phải một cái người sợ chết, nhưng là người cũng muốn chết có ý nghĩa, mình hiện tại nếu là tùy tiện ra ngoài, tất nhiên một con đường chết, căn bản là không thay đổi được cái gì.

Cho nên, hắn hiện tại không thể chết , chờ đến mình thương thế khôi phục, lại giết trở lại đến vì bọn họ báo thù.

Chúc mây tìm cho mình lấy cớ, sau đó mở cửa sổ ra, hướng về sơn cốc một đầu ẩn nấp đường nhỏ bỏ chạy.

Chỉ là chúc mây còn không có đi bao xa, hắn liền dừng bước, bởi vì sáu cái bóng người ra hiện tại phía trước, tưởng con đường của hắn ngăn chặn.

"Các người, làm sao có thể?" Chúc mây thấy rõ cái này sáu cá nhân là ai về sau, lập tức giật nảy cả mình.

Cái này sáu cá nhân chính là quáng nô bên trong năm cái Luyện Thần Phản Hư cường giả, còn có Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc cổ quái nhìn xem chúc mây, vốn cho rằng, tại những chỗ này bạo phát khí thế thời điểm, chúc mây sẽ xuất hiện, nhưng là thẳng đến Thiên Nhân thủ vệ đến, vẫn như cũ không nhìn thấy thân ảnh của hắn, Thôi Ngọc liền biết, chúc mây tuyệt đối xảy ra điều gì tình trạng.

Cho nên Thôi Ngọc chỉ có thể lớn mật mạo hiểm, đến đây chặn đường chúc mây.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, chúc vân quả nhưng ở chỗ này.

Chúc mây hiện tại có chút hối hận, lúc trước Thôi Ngọc lấy cớ muốn xem xét trận pháp phải chăng có tổn hại, cơ hồ tưởng sơn cốc chung quanh đi một lượt, đầu này đường nhỏ mặc dù ẩn nấp, nhưng là tại Thiên Nhân bên trong cũng không phải là bí mật gì.

Vừa rồi vội vàng trốn đi, vậy mà tưởng cái này chuyện quan trọng quên mất.

Cho nên, Thôi Ngọc bọn người mới năng thuận lợi như vậy chặn lại được chúc mây.

Mà chúc mây trên mặt vẫn như cũ viết đầy chán kinh. Hắn từng suy đoán là bộ tộc khác Thiên Nhân, hay là Mộc Thần nhất tộc, thậm chí là thủ vệ thần nhất tộc. Nhưng là vạn vạn không nghĩ tới, lại chính là mỗi ngày sinh hoạt tại mình dưới mí mắt quáng nô nhóm.

Thôi Ngọc lười nhác nói nhảm, quát: "Động thủ!"

Thôi Ngọc ra lệnh một tiếng, năm cái Luyện Thần Phản Hư cường giả lập tức hóa thành năm đạo bóng đen, phóng tới chúc mây.

Chúc mây biết, hôm nay mình chỉ sợ là tai kiếp khó thoát .

Hắn nhanh chóng nuốt vào một hạt dược hoàn, trên mặt hỏa diễm hình xăm đột nhiên tách ra u ám hồng quang.

Hỏa Thần nhất tộc hai cái quáng nô thấy cảnh này, lập tức quá sợ hãi, kêu lên: "Cẩn thận, hắn muốn liều mạng ."

Thân là Hỏa Thần nhất tộc bọn hắn, đối với chúc hoành thánh hạ dược hoàn cũng không xa lạ gì, chính là một loại độc dược, có thể trong thời gian ngắn để Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân bộc phát ra lực lượng cường đại. Nhưng là chỉ có nửa canh giờ thời gian.

Hiện tại chúc hoành thánh hạ chính là cái này cái đồ vật.

Thôi Ngọc sững sờ, hắn thật không biết có loại này đồ vật. Hắn không có hối hận, bởi vì dù cho biết, Thôi Ngọc cũng vô pháp ngăn cản.

Mà lúc này đây, Luyện Thần Phản Hư viên mãn cường hãn thực lực, một lần nữa trở lại chúc mây trên thân.

Chương 324: Cầm chúc mây

Chúc hoành thánh ăn bí được, chẳng những thực lực hoàn toàn khôi phục, càng là so trước kia càng thêm cường đại, thậm chí ần ần có đột phá Luyện Thần Phản Hư tình thế.

Ngũ đại Luyện Thần Phản Hư cao thủ, mạnh nhất chỉ là hậu kỳ, đối đầu Đại viên mãn chúc mây, lại bị chúc mây đè lên đánh.

Thôi Ngọc trên mặt âm tình bất định.

Hiện tại chúc mây mặt mũi tràn đầy gân xanh nhô lên, toàn bộ trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, cả cá nhân bị màu xanh hóa điểm bao khóa, còn Như Lai từ Địa Ngục Ma Thần.

Hai tay vung vẩy thời điểm, trên người hóa điểm hóa thành các loại vũ khí, tướng năm cao thủ không ngừng đánh bay.

Đánh trên người bọn hắn, lưu lại cháy đen ần ký. Trong không khí tràn ngập thịt nướng tiêu vị thịt.

Thôi Ngọc không nghĩ tới, Luyện Thần Phản Hư Viên mãn cùng Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ ở giữa, lại có chênh lệch lớn như vậy.

Bất quá may mắn, chúc mây loại trạng thái này chỉ có thể tiếp tục nửa canh giờ, nửa canh giờ về sau, coi như chúc mây bắt từ, cũng phế bỏ.

Kỳ thật hiện tại biện pháp tốt nhất liền là rời đi nơi này, không nên cùng chúc mây cùng chết, nhưng là Thôi Ngọc bọn người lại không cách nào làm như vậy.

Bởi vì cất đặt giải được bảo khóa chìa khóa, ngay tại chúc mây trên thân, nếu như không cách nào đạt được chìa khóa, bọn hắn sớm muộn sẽ độc phát, lần nữa mất đi thực lực, thành vì một cái bình thường Thiên Nhân.

Một tháng nói trường cũng trường, nói ngắn cũng ngắn.

Những mô nô này không có tự tin, một tháng liền có thể chạy thoát. Tướng thanh chi địa chính là Thiên Nhân cấm địa, nguy cơ tứ phía, nếu không phải biết rõ nơi này địa hình có thể lẫn tránh khu vực nguy hiểm người, là không cách nào lại một tháng rời đi nơi này.

Đợi đến một tháng sau, chúc mị tướng dẫn người trở về, đến lúc đó, bọn hắn chỉ có thể trở thành đợi làm thịt dê con, không có chút nào lực trở tay.

Cho nên, chúc mây không nói gì cũng không ngại thả hắn mở ra.

Huống hồ, Thôi Ngọc cũng sẽ không đồng ý.

Nhìn thấy ngũ đại Thiên Nhân cao tay thật chặt một khắc đồng hồ thời gian liền xuất hiện tan tác sự tình, Thôi Ngọc chỉ có thể xông vào chiến đoàn bên trong.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, dựa theo tình huống hiện tại, bọn hắn không nói gì cũng vô pháp ngăn cản chúc mây nửa canh giờ, nhiều nhất một khắc đồng hồ bọn hắn liền đem thất bại.

Đến lúc đó, chúc mây tuyệt đối sẽ không buông tha bọn hắn.

Bất quá chúc mây đã sớm đối Thôi Ngọc hai cái tuyệt chiêu có hiểu rõ, vô cùng kiêng kỵ.

Mà cái khác năm cá nhân, căn bản cũng không biết Thôi Ngọc cường hãn, nhìn thấy Thôi Ngọc một cái Tiên Thiên cảnh giới võ giả vậy mà tiến vào bọn hắn Luyện Thần Phản Hư cường giả chiến đoàn, liền là bọn hắn tại làm sao cảm kích Thôi Ngọc, cũng lập tức sinh ra một loại gia hỏa này có phải hay không chán sống hơn lệch ra cảm giác.

Mặc dù Thiên giới không gian cực kì ổn định, Luyện Thần Phản Hư cường giả cũng vô pháp tạo thành quá lớn phá hư, nhưng là loại này cường giả với thân thể người tạo thành tổn thương là sẽ không yếu bớt.

Bất quá khi nhìn thấy Thôi Ngọc liên tiếp sử xuất Pháo quyền cùng phách quyền, vậy mà tướng giống như tiên nhân chúc mây bức lui, hóa giải bọn hắn nguy cơ, lập tức trong mắt đều nhanh rút xuống.

Chúc mây hiện tại rơi vào tình cảnh như thế, còn muốn nuốt ăn bí được liệu mạng, không cũng là bởi vì Thôi Ngọc cái này hai cái uy lực tuyệt luân quyền pháp sao?

Bất quá, Thôi Ngọc tuyệt chiêu đã bại lộ, Thôi Ngọc hiện tại sử xuất, nhiều lắm là liền là làm dụ hiện tại năm cái quảng nô cao thủ áp lực, đối với chân chính hình thức cũng không có nhiều ít trợ giúp.

Mà tại loại này liều mạng thời khắc, Thôi Ngọc mới chính thức cảm nhận được chút mây thực lực đáng sợ.

Ban đầu là trợ giúp Thôi Ngọc hiểu rõ thực lực của mình, kiểm nghiệm quyền pháp uy lực, cho nên chút mây mới nghênh đón Thôi Ngọc hai cái quyền, nhưng là hiện tại, chút mây nhưng không có ngu như vậy, đứng đây để Thôi Ngọc đánh.

Thôi Ngọc giống như giống như điên, tới tới lui lui liền là cái này hai quyền, tìm và phối liên tục không ngừng hướng lấy Thôi Ngọc đạt được nắm đấm bên trong chuyển vận lấy năng lượng kỳ dị.

Mặc dù hiện tại không có cảm giác được nửa điểm phí sức, nhưng là Thôi Ngọc biết, như chính mình dạng này không ngừng sử dụng quyền pháp, tìm và phối năng lượng chẳng mấy chốc sẽ khô kiệt.

"Không muốn liều mạng, du tẩu kéo dài thời gian." Thôi Ngọc hô to.

"Cẩn thận!" Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Thôi Ngọc sững sờ, phát hiện chút mây vậy mà ngừng tránh né thân ảnh, đột nhiên đánh ra một chưởng, cùng mình Pháo quyền trên không trung đụng vào nhau.

"Không được!" Thôi Ngọc trong lòng cuồng loạn, liên tục công kích, đã để chút mây nhìn ra bản thân hai cái quyền pháp uy lực.

Mà Pháo quyền đúng là mình khách quan như rất nhiều một quyền, mà lúc này, quảng nô cao thủ đã bị chút mây bức lui, lúc này cứu viện đã không còn kịp rồi.

Thôi Ngọc nghiêng chặt hàm răng, đương hai quyền va chạm thời điểm, Thôi Ngọc tay trái theo bản năng vung ra tòa hồn liên, hung hăng đánh vào chút mây ngực.

Một tiếng vang thật lớn, Thôi Ngọc trực tiếp bị đập bay ra ngoài, đâm vào trên vách núi đá, lập tức đất đá sụp đổ, trong nháy mắt tướng Thôi Ngọc chôn ở trong đất đá.

Mà chút mây, nhìn thấy Thôi Ngọc bị mình đánh bay không rõ sống chết, trong lòng kia cỗ hận ý rốt cục biểu đạt một chút.

Nhưng là trên mặt hân thần sắc hưng phấn cũng không có tiếp tục bao lâu, ngực liền truyền đến trầm xuống nóng rực kịch liệt đau nhức, giống như hỏa điểm thiêu đốt, lại là lôi điện Điện Kích.

Cả cá nhân toàn thân khẽ run rẩy, xông lên thẳng tới linh hồn đau đớn từ ngực lan tràn ra.

Mà kia năm cái quảng nô cao thủ đã đi tới chút mây bên người, bọn hắn từng cái lâm đầu không ra một chưởng, một kích này là đến trễ cứu viện.

Mà năm cái quảng nô cao thủ cũng không có trông cậy vào một chưởng này có thể đánh trúng chút mây, chỉ là làm hết sức mình thôi.

Thôi Ngọc đầu tiên là giúp bọn hắn thoát ly khổ hải, tạm thời khôi phục thực lực, lại bất chấp nguy hiểm gia nhập chiến đoàn, làm dịu chút mây đối áp lực của bọn hắn. Bọn hắn trong lòng cảm kích.

Thế nhưng là lực có thua, không cách nào kịp thời giải cứu Thôi Ngọc, một chưởng này chỉ là phát tiết phần hận trong lòng thôi.

Nhưng là ai cũng không nghĩ tới, cái này lăng không năm chưởng, vạch phá giữa trời, rần rần chắc chắn địa đánh vào chút mây trên thân.

Chỉ gặp chút mây miệng phun máu tươi, bay rót ra ngoài, liền liền thân bên trên nóng rực Thanh Viêm đều lộ ra suy yếu rất nhiều.

Bọn hắn năm cá nhân đều là sững sờ, bọn hắn không rõ chút mây đến cùng làm sao vậy, bất quá bọn hắn tại trở thành quảng nô trước đó, đều là trong bộ tộc thân kinh bách chiến cao thủ, liền ngay cả yêu thích hòa bình Mộc Thần nhất tộc cao thủ, cũng là kinh nghiệm chiến đấu phi phàm.

Loại thời điểm này, bọn hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Chút mây lúc này phi thường không tốt, cũng cảm giác thân thể của mình đơn giản liền không phải là của mình.

Ngực kịch liệt đau nhức để chút mây đã không cách nào đi cố kỵ chuyện bên người, mà năm cái quảng nô đánh vào chút mây vết thương trên người, mặc dù nghiêm trọng, nhưng là so với ngực đau đớn, căn bản vô pháp so sánh.

"Rầm rầm rầm!" Năm cá nhân càng không ngừng đánh ra quyền pháp, không ngừng đánh vào chút mây trên thân.

Mà chút mây phảng phất đối đây hết thảy đều không có phản ứng, mặc cho bọn hắn năm cá nhân như vậy công kích.

"Dừng tay, lưu lại tính mạng của hắn!"

Một thanh âm đột nhiên vang lên, để cái này năm cá nhân ngừng công kích.

Lúc này chúc mây đã tứ chi đứt gãy, nằm trên mặt đất cơ hồ nhìn không ra hình người, chỉ là hắc đả tại rú thăm, toàn thân máu tươi chảy đầm đìa, thê thảm dị thường.

Mà năm cái quang nô cao thủ cũng tương ánh mắt nhìn về phía thanh âm truyền ra địa phương, một mặt chấn kinh.

Chỉ gặp Thôi Ngọc đứng tại đất đá trong đội, lộ ra mười phần chật vật, trái tay nắm thật chặt cánh tay phải của mình, lúc này cánh tay phải của hắc đả gãy xương, Thôi Ngọc chỉ cảm giác đến tay phải của mình không phải là của mình, cánh tay phải không ngừng truyền đến như tê liệt đau đớn. Chỉ là hắc đả hiện tại may mắn không để ý đến mình gãy mất cánh tay phải, mà là tương mắt quang nhìn chăm chăm trên mặt đất không ngừng kêu rên chúc mây, lâm vào thật sâu suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 325: Đã không có nhà

Năm cái quang nô cao thủ đều là một mặt khiếp sợ nhìn xem Thôi Ngọc.

Chính bọn hắc liên là Luyện Thần Phán Hư cảnh giới cao thủ, mặc dù còn còn chưa đạt tới chúc mây dạng này cảnh giới, nhưng là cũng không trở ngại bọn hắc đối với loại cảnh giới này cao thủ hiểu rõ.

Theo bọn hắc nghĩ, nhận chúc mây một chương, Thôi Ngọc liền là không chết cũng muốn nửa tàn. Nhưng là không nghĩ tới, Thôi Ngọc chỉ là cánh tay bẻ gãy, xem ra cũng không có nhận cái gì quá nặng thương thế.

Mặc dù bẻ ngoài thê thảm, nhưng là tựa hồ cũng không thương tới bản nguyên.

Mà số một, sắc mặt càng thêm phức tạp, hắc cũng không phải bên cạnh bốn cái cái gì đều không biết đến gia hỏa.

Đối với Thôi Ngọc, số một mặc dù có chút cảm kích, nhưng là cho tới nay đều không cảm thấy Thôi Ngọc là người tốt lành gì, Thôi Ngọc cũng không có nói qua mình là người tốt.

Mà lại, số một thể nội hiện tại nhưng còn có Thôi Ngọc sở hạ không biết tên đồ vật.

Loại này không biết là độc dược hay là cái gì đồ vật, số một cũng từng mình từng điều tra, ngay tại mình trong đan điền, hắc dùng qua hứa nhiều phương pháp, đều không thể hóa giải.

Cho nên khi hắc nhìn thấy Thôi Ngọc nhảy vào chiến đoàn, cùng chúc Vân Chiến làm một đoàn thời điểm, số một tâm tình là phức tạp .

Hắc đả hi vọng Thôi Ngọc có thể chết tại chúc mây thủ hạ, lại sợ dạng này.

Bởi vì hắc cũng không biết trong cơ thể mình đồ vật nếu là không giải trừ, trong tương lai sẽ hay không phát tác.

Tầm kia cảm giác đau đến không muốn sống, số một thể đời này cũng không muốn lại cảm thụ một lần .

Mà lại, hắc lúc ấy cũng không dám không tận lực, lúc trước Thôi Ngọc cái gì cũng không làm, liền nhẹ nhõm dẫn động thể nội đồ vật, nếu để cho Thôi Ngọc phát phát hiện mình tiêu cực ứng đối, dẫn động thể nội đồ vật, đừng nói mình sẽ hay không đau chết, liền là chúc mây đều khó có khả năng buông tha loại cơ hội này.

Khi thấy Thôi Ngọc bị đánh bay thời điểm, số một càng là không biết nên cao hứng hay là nên bàng hoàng.

Hiện tại Thôi Ngọc xuất hiện, chỉ là cánh tay thụ thương, cái này khiến số một mười phần chấn kinh.

Chúc mây một chương kia uy lực, bọn hắc đều mười phần tinh tường, nếu là đối lại là bọn hắc, quả quyết không phải chỉ là dễ thụ như thế bị thương.

Thôi Ngọc nhìn xem chúc mây, quát: "Chặt đứt hai tay hai chân hắc."

Số một sững sờ, liền lập tức tỉnh lại, không có một chút do dự, đi ra phía trước, đập ngón tay lại như dao, trực tiếp tương không có năng lực phản kháng chúc mây hai tay hai chân chặt đứt.

Tận đến giờ phút này, Thôi Ngọc mới yên tâm lại.

Hắn xưa nay không biết tòa hồn liên tạo thành đau đớn đến cùng có thể tiếp tục bao lâu, mà hiện tại bất quá đi qua một khắc nửa chuông, nếu tòa hồn liên đau đớn biến mất, dù ai cũng không cách nào cam đoan chúc mây liên không có sức tái chiến.

Hiện tại, chúc mây mất đi hai tay hai chân, liền xem như thần tiên cũng không có năng lực phản kháng.

Đón lấy, số một liền thuận thế tại chúc mây trên thân lục lợi, cũng không lâu lắm, số một thật hưng phấn từ chúc mây trên thân tìm tới một cái chìa khóa.

"Tìm được!" Số một cao hứng kêu lên, cái khác mấy cái quáng nô cao thủ trên mặt về mặt ngưng trọng cũng biến thành dễ dàng hơn.

Nhưng là Thôi Ngọc lại không có nửa điểm đáng về cao hứng, bởi vì hắn muốn cũng không phải là số một trong tay chìa khoá.

"Chỉ có một thanh? Tìm tiếp, ta cần thanh thứ hai chìa khoá."

Bọn hắn mấy cá nhân sững sờ, số một cũng một lần nữa tại chúc mây trên thân lục lợi, nhưng là tưởng chúc mây trên thân tìm một mấy lần, thậm chí ngay cả rơi xuống ở một bên tứ chi cũng đều tìm một lần, cũng không có phát hiện mặt khác chìa khoá.

Tòa hồn liên đau đớn, tăng thêm tứ chi cảm đoạn, trôi qua dò xét huyết dịch chúc mây, rốt cục hôn mê đi qua.

Thôi Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, ép buộc mình tỉnh táo lại, nói ra: "Bảo trụ tính mạng của hắn, chờ hắn tỉnh lại, ta còn có chuyện muốn hỏi."

Nói xong, Thôi Ngọc liền không tiếp tục để ý số một, quay người rời đi.

Số một nhẹ gật đầu, mặc dù chúc mây thương thế nghiêm trọng, nhưng là trên người hắn còn là có chữa thương thánh dược, trong thời gian ngắn giữ được tính mạng vẫn là có thể làm được.

Thôi Ngọc đi vào chúc mây gian phòng, cố nén tay phải kịch liệt đau nhức, cơ hồ tưởng chúc mây gian phòng phá hủy, cũng không có tìm được kia Xích hồng sắc Cự Môn chìa khoá.

"Chẳng lẽ, đại môn kia chìa khoá thật tại bọn hắn trong bộ tộc sao?"

Nếu quả như thật là như thế này, Thôi Ngọc chỉ có thể nhịn đau từ bỏ nơi này, trong khoảng thời gian ngắn rời đi.

Chỉ là một cái bình thường trưởng lão, giống như này khó có thể đối phó, một bộ tộc bên trong, nhưng là có rất nhiều không vì người đạo nội tình, Thôi Ngọc liền là đang điên cuồng, cũng không dám đi khiêu khích cả một cái bộ tộc, từ trong bộ tộc lấy tới chìa khoá.

Chiến đấu phát sinh rất đột nhiên, nhưng là kết thúc lại nhanh vô cùng.

Lúc này cả cái trong sơn cốc, ra lúc này bị năm cái quáng nô cao thủ bảo hộ sắp chết chúc mây bên ngoài, tất cả Thiên Nhân thủ vệ đều đã bị giết sạch.

Những mô nô này nhiều năm trước tới nay, càng không ngừng nhận Thiên Nhân thủ vệ tra tấn, nhục nhã, đã sớm hận thấu bọn hắn.

Lúc này thực lực bọn hắn khôi phục, gần trăm tên Luyện Khí Hóa Thần thần phần mà ra tay, bản ngay tại nhân thủ bên trên không bằng đối phương Thiên Nhân thủ vệ, như thế nào là bọn hắn đối thủ.

Đương Thôi Ngọc từ chúc mây trong phòng đi ra đến thời điểm, chiến đấu đã kết thúc, thậm chí, những mô nô này còn thuận tiện quét dọn một chút chiến trường.

Nhưng là, đương chiến đấu lúc kết thúc, những mô nô này vậy mà mình tập trung đến không trong đất, tất cả đều sắc mặt mờ mịt, không biết làm sao đáng về.

Đương Thôi Ngọc xuất hiện, Thôi Ngọc liền phát hiện, những mô nô này nhóm vậy mà dùng một loại sốt ruột ánh mắt nhìn mình, nhường? ? Không biết làm sao.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có đi để ý tới bọn hắn, mà là một bên chữa thương, một bên chờ đợi chúc mây thức tỉnh, về phần số một, đã dẫn người đi lấy giải dược.

Trong đám người, vang lên than nhẹ tiếng thảo luận, chỉ là Thôi Ngọc không có đi để ý tới.

Rốt cục, trong đám người đi ra mấy cá nhân, cầm đầu một cá nhân một mặt lo được lo mất đáng về, nhìn xem Thôi Ngọc.

"Các người có chuyện gì?" Thôi Ngọc kinh ngạc hỏi.

"Đại nhân, có thể hay không để chúng ta đi theo ở bên cạnh người?"

"Đi theo?" Thôi Ngọc lúc này mới kinh ngạc mắt nhìn thẳng lấy bọn hắn.

Thôi Ngọc không nghĩ tới, bọn họ chạy tới vậy mà lại nói ra chuyện này.

Mà khi cái này cá nhân nói ra lời này thời điểm, số một cũng đã tướng giải được mang đến.

Hắn kinh ngạc nhìn xem những này Thiên Nhân, bọn hắn đã tự do, cần gì phải đi theo tại cái này không biết ngọn ngành tay của người dưới.

"Vì cái gì? Các ngươi đã tự do!" Thôi Ngọc không có lập tức trở về tuyệt, mà là tò mò hỏi.

Những người này từng cái cứng họng, cuối cùng hóa thành một câu bất lực đòi phé, thê lương dị thường.

"Chúng ta đã không có nhà."

Đúng vậy a, những mỗ nô này đại bộ phận đều là chiến tranh tù binh, bộ tộc của bọn hắn đã biến mất, người nhà của bọn hắn đã thất lạc.

Bọn hắn đã từng ngày nhớ đêm mong lấy đạt được tự do, nhưng là tự do rốt cục đến thời điểm, bọn hắn mới phát hiện, thiên hạ chi lớn, bọn hắn vậy mà không có chỗ đi.

Liền ngay cả số một cùng bên cạnh hắn mấy người cao thủ cũng đều trầm mặc.

Bọn hắn đã bị giam giữ quá lâu, cũng là bởi vì đặc thù nguyên nhân bị giam giữ quá lâu, cũng không biết mình người nhà hiện tại thế nào.

Bọn hắn thậm chí có một loại cảm giác sợ hãi, sợ mình trở lại chỗ cũ, kết quả cảnh còn người mất.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nhìn xem những này không có gia người, nhẹ gật đầu nói ra: "Vậy liền cùng ở bên cạnh ta đi, nếu như không sợ chết."

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 326: Bất an, đại môn mở ra

Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người là loại ý nghĩ này, cuối cùng vẫn có hơn hai trăm quảng nô chọn rời đi.

Trong bảo khổ giải được đầy đủ, cho nên Thôi Ngọc cũng không có làm khó bọn hắn, đừng nói là cái này hai trăm người, liền là toàn bộ rời đi, Thôi Ngọc cũng sẽ không cảm thấy cái gì đáng tiếc.

Mặc dù tên là bảo khổ, nhưng là bên trong đồ vật mặc dù trân quý, lại cũng không là cái gì hi thế chi bảo, nhưng là đối với những mỗ nô này tới nói, cũng coi là đại phát một khoản.

Dựa vào trong bảo khổ lưu lại thuốc chữa thương, để sắp chết chúc mây rất nhanh liền khôi phục tinh thần, mặc dù nhưng đã phé đi, nhưng là sinh mệnh không ngại.

"Người là ai?" Chúc mây sắc mặt trắng bệch, tứ chi đứt gãy ra vết thương kịch liệt đau nhức vô cùng, dù cho đã cầm máu, nhưng là loại kia đau đớn cũng là phi nhân.

Hắn hiện tại đã sinh không thể lý, chỉ là hắn còn là nghĩ muốn làm tình huống Thôi Ngọc rốt cuộc là ai, bằng không chết không nhắm mắt.

"Xích hồng sắc đại môn chìa khoá ở nơi nào?" Thôi Ngọc đi thẳng vào vấn đề, đối với chúc mây loại người này, dư thừa nói nhảm đều là không cần thiết, bởi vì hắn biết, mình sau cùng kết cục chạy không khỏi một chữ "chết".

Nghe được Thôi Ngọc vấn đề, chúc mây con ngươi đột nhiên co rụt lại, trên mặt của hắn tràn đầy thần sắc kinh ngạc.

Hắn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, duy chỉ có đối cái này chưa hề đều không có nghĩ qua.

Xích hồng sắc đại môn ở trong sơn cốc, nơi đó là cấm địa, không có một cái nào Thiên Nhân có thể bước vào.

Liên quan tới Xích hồng sắc đại môn sự tình, chỉ có mình cùng trong tộc tộc trưởng cùng trưởng lão mới biết.

Loại bí mật này làm sao có thể bị Thôi Ngọc người ngoài này biết.

"Người biết môn kia sau là cái gì không?" Chúc mây suy nghĩ hồi lâu, hỏi.

Thôi Ngọc nhíu mày, thông hướng thể gian thông đạo tại Thiên giới cũng không phải là cái gì đặc biệt trân quý đồ vật, Thiên giới đối với thể gian cơ hồ không có cái gì hướng tới, dù cho nắm giữ tại một chút bộ tộc trong tay, cũng rất ít sẽ như bọn hắn như vậy trân giữ nghiêm mật, thậm chí chuyên môn thành lập một cái không cách nào đánh vỡ Cự Môn thủ vệ.

Rất nhiều bộ tộc tại ngoài thông đạo bố trí nhân thủ, càng nhiều hơn chính là vì không cho không biết rõ người ngộ nhập trong đó thời.

"Thông hướng thể gian thông đạo."

Chúc mây giật mình nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, kết quả cất tiếng cười to, chỉ là thân thể của hắn đã hết sức yếu ớt, không có cười hai tiếng liền bắt đầu kịch liệt thở hổn hển.

Thôi Ngọc có loại dự cảm xấu, chẳng lẽ Xích hồng sắc sau cửa đá điện không phải thông hướng thể gian thông đạo sao? Như vậy mình làm hết thầy, đều là vô dụng công.

"Hoàn toàn chính xác, kia là thông hướng thể gian thông đạo." Chúc mây nhẹ gật đầu, khẳng định Thôi Ngọc thuyết pháp, chỉ là Thôi Ngọc cảm giác mặc dù chúc mây không có nói sai, nhưng lại giống như nhìn một cái giống như kẻ ngu, nhìn xem chính mình.

"Người muốn đi đường này, ta giúp người."

Thôi Ngọc sinh lòng cảnh giác, hắn có một loại dự cảm xấu.

Như là dựa theo lý trí tới nói, tốt nhất vẫn là rời đi tốt, Thiên giới thông hướng thể gian con đường cũng không phải là chỉ có đầu này, nhưng là rõ ràng đường đang ở trước mắt, nếu là không nhìn lên một cái, Thôi Ngọc thực sự không cam tâm.

"Chìa khoá." Thôi Ngọc không nói nhầm.

Chúc mây một mặt đáng tươi cười nói ra: "Không có chìa khoá, mở ra đại môn phương pháp, chính là tộc ta huyết.".

Khó trách, mình lật khắp chúc mây gian phòng, cũng không có tìm được chìa khoá, nguyên tới mở đại môn phương pháp, lại là Hòa Thần nhất tộc tộc nhân máu tươi.

Mà trên cửa chính chìa khoá, chỉ là một cái mê trận mà thôi, để cho người ta nghĩ lầm mở ra đại môn, cần chính là một cái chìa khoá.

Đối thoại chúc mây, Thôi Ngọc cũng không có tị huy đi theo mình quảng nô.

Thôi Ngọc quay người nhìn về phía bọn hắn, nói ra: "Ta muốn đi thể gian, các người nếu như không nguyện ý cứ vậy rời đi, trong bảo khố đồ vật các người cũng có thể mình điếm."

Lập tức, cả cái sơn cốc lại lâm vào một mảnh âm ỉ.

Bọn hắn là võ giả, chưa từng không quả quyết, rất nhanh còn lại hơn bốn trăm người lần nữa chia làm hai bộ phận, lại có hơn ba trăm người chọn rời đi.

"Người cầm chế ta đã giúp người giải khai, nếu là người muốn rời khỏi, hiện tại là được rồi." Đây là Thôi Ngọc đối số một nói.

Kỳ thật số một đã sớm muốn rời đi. Hắn không phải những này Hòa Thần nhất tộc tù binh, hay là Mộc Thần nhất tộc Thiên Nhân, hắn chính là Thủy Thần nhất tộc bộ tộc trưởng lão, hắn còn có người nhà.

Sợ đi lưu đến hiện tại, cũng là bởi vì trong thân thể của hắn còn có lưu cầm chế. Sợ hãi mình đưa ra rời đi, Thôi Ngọc sẽ không có chút nào lưu tình tướng mình diệt sát.

Muốn biết, hiện tại năm cái Luyện Thần Phản Hư quảng nô cao thủ, ngoại trừ một cái khác Hòa Thần nhất tộc Thiên Nhân, cái khác ba cái cũng sớm đã rời đi.

Số một há to miệng, trong lòng rất là giấy dựa, hắn không biết đây có phải hay không là Thôi Ngọc đang thử thăm dò chính mình.

Nhưng là hắn khát vọng tự do.

Dù cho hiện tại hắn khôi phục thực lực, cũng không tiếp tục là quảng nô, nhưng là hắn vẫn như cũ là Thôi Ngọc nô bộc, loại thân phận này để số một rất là không cam lòng.

Hắn hi vọng một lần nữa trở lại mình trưởng lão vị trí, thụ tộc Trung thiên người ngưỡng mộ, kính yêu.

Nghe được Thôi Ngọc, số một lập tức nội thị toàn thân, phát hiện bồi rồi mình đã lâu đồ vật thật không thấy.

Thế nhưng là, thật không thấy, vẫn là Thôi Ngọc có những phương pháp khác ẩn giấu đi, hiện tại bày ở số một trước mặt liền là một trận đánh bạc.

"Ta muốn rời khỏi. Về nhà!" Số một nhìn xem Thôi Ngọc con mắt, kiên định nói.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, hần đã sớm nhìn ra số một lòng có dị, không cách nào giữ ở bên người lâu dài.

"Vậy người liền rời đi đi!" Thôi Ngọc quay người đi hướng chúc mây.

Số một há to miệng, thẳng đến hiện tại trái tim của hần còn đang bay nhanh nhảy lên.

Thẳng đến mang theo chúc mây đi xa, số một trên mặt mới hiện ra mừng rỡ đáng tươi cười.

Hơn ba trăm người rời đi, hiện tại cùng Thôi Ngọc cùng một chỗ lưu lại người bắt quả chỉ còn lại sáu bảy mươi cái Thiên Nhân, bọn hần toàn bộ đều là Hoa Thần nhất tộc Thiên Nhân.

Bộ tộc của bọn hần đã biến mất, bị tiêu diệt, bọn hần không thể vì gia . Bất quá, bọn hần đều là võ giả, mà lại thực lực hơi mạnh, tính cách kiên nghị, đi tới chỗ nào đều không lo không cách nào sinh hoạt.

Thôi Ngọc không rõ bọn hần tại sao muốn khẳng khẳng đi theo bên cạnh mình.

Đi vào Xích hồng sắc trước cổng chính, Thôi Ngọc nhìn thoáng qua chúc mây, đối sau lưng Thiên Nhân nói ra: "Sự tình ta đã nói xong, con đường này có lẽ tràn đầy nguy cơ, có lẽ nếu bước vào, chúng ta toàn bộ đều phải táng thân trong đó, hiện tại nếu là chọn rời đi , liền rời đi đi."

Cũng không phải là Thôi Ngọc quan tâm sinh tử của bọn hần, mà là bởi vì cái này cửa lớn màu đỏ sau hết thấy, đều không cách nào biết.

Mà chúc mây mặc dù biết, nhưng là hiển nhiên sẽ không nói cho Thôi Ngọc.

Bên trong khẳng định trải rộng nguy cơ, như thế một đám người đi vào, nếu là có dị tâm, rất có thể liên lụy càng nhiều người.

Nhưng là, Thôi Ngọc đợi thời gian một nén nhang, rốt cuộc không có một cá nhân chọn rời đi.

Nếu là bọn họ muốn rời khỏi, sớm lúc trước liền có thể, không cần chờ đến hiện tại.

Thôi Ngọc cũng không có đang khuyên. Mà là đi đến chúc mây bên người, chấp ngón tay lại như dao, tại chúc mây trên thân lưu lại một cái lỗ máu.

Chúc mây trên mặt hiện lên một tia đau đớn, nhưng khi nhìn thấy máu của mình vẩy vào trên cửa chính lúc, trên mặt đều là điên cuồng đáng tươi cười, rất ngọt ngào, cũng không có lên tiếng.

Nhưng là đây hết thấy căn bản là không có cách giấu diếm Thôi Ngọc.

Đương đại môn chậm rãi mở ra thời điểm, Thôi Ngọc trong lòng càng là coi báo động vang lớn, kia cổ bất an càng phát ra mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Cổ cầu, xương cầu

Đại môn đã mở khai, lập tức cuộn cuộn nòng vụ phảng phát như vòi rồng đem toàn bộ sơn động thôn phệ, trong mơ hồ, Thôi Ngọc còn có thể nghe được chúc mây cuối cùng điên cuồng gào thét.

"Tới đi, để chúng ta cùng chết đi!"

Ngay sau đó, toàn bộ thế giới đều phảng phát yên tĩnh trở lại.

Thôi Ngọc phát phát tay, phát hiện loại này nòng vụ nòng đậm đưa tay không thấy được năm ngón, hần ánh mắt cơ hồ bị phệ, phía trước hết thấy đều nhìn không thấy.

Lục lọi đi tới mấy bước , dựa theo trí nhớ của mình, hần hần là đi tới trước cổng chính, thế nhưng là vô luận Thôi Ngọc làm sao tìm tòi, đều không thể tìm tới đại môn.

Hắn dừng bước, tình huống bây giờ không rõ, tốt nhất vẫn là không muốn vọng động.

Thời gian ước chừng qua một canh giờ, Thôi Ngọc ngạc nhiên phát hiện, bốn phía mê vụ tựa hồ biến ít, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút mơ hồ đồ vật.

Xem ra, những này mê vụ tan hợp đi.

Có loại tình huống này phát sinh, Thôi Ngọc an tâm ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi.

Đương một ngày đi qua, mê vụ tán đi hơn phân nửa, mà Thôi Ngọc sắc mặt cũng biến thành xanh xám, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, lúc này mình lại nhưng đã không còn trong son động, mà tại một mảnh kỳ dị thế giới.

Mặc dù mê vụ đã tán đi hơn phân nửa, nhưng là vẫn như cũ tương thế giới này bao phủ, để Thôi Ngọc không cách nào thấy rõ phương xa.

Mà hắn cách đó không xa, Thiên Nhân quát nộ toàn bộ ngã trên mặt đất, liền ngay cả Luyện Thần Phản Hư cường giả cũng giống như thế.

Đương Thôi Ngọc tìm tới chút mây thời điểm, phát hiện hắn đã chết đi.

Thôi Ngọc biết, mình vẫn là tự động nhảy vào chút mây cạm bẫy, nơi này căn bản cũng không phải là thông hướng thế gian con đường. Cùng ghi chép bên trong khác biệt.

Kiểm tra cái khác Thiên Nhân, Thôi Ngọc phát hiện, bọn hắn chỉ là bởi vì không biết tên nguyên nhân té bất tỉnh mà thôi.

Bất quá vì cái gì mình không có chuyện? Thôi Ngọc nghi hoặc, có lẽ là bởi vì mình không phải Thiên Nhân nguyên nhân đi.

Bất quá đến cùng là nguyên nhân gì Thôi Ngọc đã không được biết, mà lại hiện tại quan trọng nhất là, bọn hắn lúc nào có thể tỉnh lại.

Không có bất kỳ biện pháp nào, Thôi Ngọc bây giờ có thể làm chỉ có chờ đợi.

Rất cực một ngày về sau, mê vụ hoàn toàn tán đi, mà tại thời khắc này, Thiên Nhân nhóm toàn bộ không hện mà cùng tỉnh lại.

Khi bọn hắn mở hai mắt ra, lập tức bị thế giới này làm chấn kinh.

Kỳ thật, đương Thôi Ngọc thấy rõ thế giới này thời điểm, cũng khiếp sợ thất thần, thật lâu không cách nào hồi phục.

Đây là một cái đảo nhỏ, không lớn, một chút liền có thể nhìn thấy biên giới, nhưng là đảo nhỏ chung quanh lại không phải biển cả, mà là tình không vô tận.

Mà tại đảo nhỏ phía trước, lưu hạ một đạo treo trời cầu đá, phía trên cầu đá hiện đầy thi cốt, cơ hồ che giấu mỗi một tấc.

Mà cái gì Xích hồng sắc đại môn căn bản liền không có phát hiện bất kỳ tung tích nào, biến mất không thấy gì nữa.

"Chúng ta lại chỗ nào?" Đây là mỗi một cái tỉnh lại Thiên Nhân trong đầu cũng sẽ có một cái nghi vấn.

"Tốt, tiến lên đi. Chúng ta không có đường lui!" Thôi Ngọc lẳng lặng phải đợi lấy bọn hắn toàn bộ tỉnh lại, đứng người lên nói.

Những này Thiên Nhân nhìn thấy Thôi Ngọc, lập tức giống như tìm được chủ tâm cốt, theo sát lấy Thôi Ngọc hướng về cầu đá phương hướng đi đến.

Cầu đá có trăm trượng rộng, Lăng Không Hư Độ tình không, xa xôi không biết phía trước.

Cầu đá pha tạp vỡ vụn, nhìn xem lung lay sắp đổ, tùy thời đều có thể đứt gãy, nhưng là cho một loại mười phần rắn chắc cảm giác, tựa hồ bọn hắn dùng tất cả biện pháp, cũng vô pháp hủy đi cầu đá.

"Nơi này có tấm bia đá!" Một cái tỉ mỉ Thiên Nhân tại cầu đá phía trước phát hiện một khối tàn phá bia đá.

Một đám người xúm lại tiến lên, lại phát hiện không có người nhận ra phía trên chữ. Đây là Thiên giới phi thường cổ lão chữ, cũng sớm đã bỏ đi không cần. Chỉ có Thiên giới Tiên cung bên trong còn có thể có chút ghi chép.

"Có hai chữ giống như là " thông " chữ, cùng " đường " chữ."

Hóa Thần nhất tộc Luyện Thần Phản Hư cường giả nói. Hắn gọi chút long, duy nhất đi theo tại Thôi Ngọc bên người Luyện Thần Phản Hư cường giả.

Thôi Ngọc nhìn xem bia đá, bia đá tàn phá quá lợi hại, ngoại trừ hắn là cầu đá danh tự vài cái chữ to bên ngoài, rất nhiều chữ nhỏ đã mơ hồ, dù cho nhận ra cũng thấy không rõ .

"Bên trên cầu!" Thôi Ngọc quay người rời đi, mặc dù nội dung trên tấm bia đá rất có thể liền là liên quan tới cái này cầu đá , nhưng là hiện tại đã thấy không rõ, vô dụng.

Mấy mươi cá nhân lần nữa đi vào cầu đá trước, thế nhưng là lại không người nào dám đạp lên.

Bởi vì trên cầu đá, thầy ngang khắp đồng, thi thể đã hóa thành xương khô, thế nhưng là cầu đá cùng cầu đá kết nối trên đảo nhỏ, lại không nhìn thấy nửa cái xương cốt, lộ ra mười phần quý dị lại phân biệt rõ ràng.

Cầu đá có đại khủng bố, chuyện này không cần phải nói, một đôi mắt nhìn mình bạch.

Thôi Ngọc muốn bước vào, lại bị ngăn cản.

Hiện tại đám người phụng hấn làm chủ, không để cho Thôi Ngọc đặt mình vào nguy hiểm đạo lý.

Một cái Thiên Nhân quang nô mình đi ra, dẫn đầu bước lên cầu đá.

Xương khô khắp nơi trên đất, không có Tịnh Thổ, Thiên Nhân trực tiếp giẫm tại xương khô phía trên.

Những này xương khô đều không biết ở chỗ này nằm nhiều ít năm, tại Thiên Nhân dưới chân trực tiếp hóa thành phần cháo.

Đám người khấn trương nhìn xem cái này Thiên Nhân, chờ một khắc đồng hồ, không có ngoài ý muốn phát sinh.

"Nơi này có dấu chân!" Trên cầu đá Thiên Nhân yên lòng, lập tức phát hiện trên cầu đá có mấy hàng dấu chân.

Nơi này không gió không mưa, xương khô sớm đã mục nát, đạp lên trực tiếp hóa thành phần cháo, chỉ cần có người đi qua, dấu vết lưu lại có lẽ mãi mãi cũng sẽ lưu lại.

Trên cầu đá Thiên Nhân cẩn thận tại trên cầu đá lướt ngang, đi vào dấu chân địa phương cẩn thận dò xét, thế nhưng lại ngoại trừ phát hiện từ năm cá nhân dấu chân bên ngoài, không có đạt được bất luận cái gì hữu dụng cẩn thận.

"Có người đi qua, bước lên cầu đá, cũng đi xa?" Thôi Ngọc nhú chặt lông mày, không biết cái này là chuyện xảy ra khi nào.

Cuối cùng, tất cả mọi người bước lên cầu đá, dứt khoát không có bất kỳ cái gì chuyện không tốt phát sinh.

Bất quá cái này cũng không ngoại sở liệu, trước đó có người bước vào, đồng thời xâm nhập trong đó, nhìn dấu chân hấn là trong thời gian ngắn không có phát sinh nguy hiểm, cho nên đám người an toàn bên trên cầu, cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Bất quá mọi người cũng không có lập tức xâm nhập, mà là cẩn thận kiểm tra chung quanh thi thể.

Mặc dù bọn hấn đã mục nát, không biết là năm nào thay mặt, nhưng lại có thể làm cho bọn hấn biết đơn giản một chút tin tức.

Tỷ như, trên người bọn họ đã nhìn không ra nguyên trạng phục sức, hư thối không chịu nổi binh khí.

"Nói ít có trên vạn năm!" Một cái đối với phương diện này có nghiên cứu Thiên Nhân nói.

Vạn năm, thực tế quá xa xôi. Thiên Nhân tuổi thọ thật dài, nhưng là tại vạn năm tuế nguyệt trước mặt chẳng phải là cái gì.

"Mau nhìn, cái này lại một cây chùy thủ, vẫn như cũ hàn quang lạnh lẽo!" Một cái Thiên Nhân từ một đồng xương khô bên trong tìm tới một thanh lớn chừng bàn tay chùy thủ, trong tay hấn đặt vào hàn quang, chỉ là nhìn lên một cái, cũng làm người ta trong lòng hàn khí ứa ra.

Có cái ngoài ý muốn này thu hoạch, đám người phảng phát tầm bảo, tại trong hải cốt lục lợi lên.

Lập tức, cầu miệng thi cốt gặp tai vạ, nhao nhao hóa thành bột phấn.

Thôi Ngọc không có ngăn cản, nhưng là nhưng trong lòng cuồng loạn.

Trừ phi thần binh lợi khí, như là Tiên binh đồ vật, cái gì đồ vật có thể kinh lịch vạn năm tuế nguyệt ăn mòn.

Cuối cùng Thiên Nhân tìm tới rất nhiều binh khí kỳ dị bảo vật.

Mặc dù Thiên Nhân nhóm thập phần vui vẻ, loại bảo vật này thả tại bên ngoài cũng là chấn tộc bảo vật, bọn hấn làm sao có thể đạt được.

Thế nhưng là Thôi Ngọc cũng càng thêm lo lắng. Muốn biết, loại này đồ vật làm sao có thể là người bình thường có, tuyệt đối không phải đại có thể hay không cư chi.

Nói cách khác, tại cầu miệng những hải cốt này, tại không biết bao nhiêu năm tháng trước, đều là số một số hai cao thủ tuyệt thế, thế nhưng lại thấy ngã cửa vào, thật là kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Không có đường lui, tiếp tục đi tới

Một đám người mặc dù kinh hồn táng đả, nhưng lại giống như tầm bảo, tại trên cầu tìm kiếm khắp nơi lấy bảo bối.

Cái này chút đồ vật mặc dù phần lớn đều có tổn hại, nhưng là vẫn như cũ thuộc về kỳ trân dị bảo.

Liền ngay cả Thôi Ngọc trong tay, cũng nhiều một bộ một chút tổn hại nội giáp, mặc dù Thôi Ngọc tự nhận là thân thể cường hãn, nhưng là đây cũng là bảo mệnh đồ vật.

Một đám người trùng trùng điệp điệp, một đường càn quét đi qua, nửa ngày công phu, cũng bắt quá đi trăm trọng khoảng cách.

Cuối cùng không có một cá nhân đều chiếm được một kiện bảo vật, lúc này mới buông ra tốc độ tiến lên.

"A, làm sao cảm giác có chút lạnh!"

Đi tại phía trước một cái Thiên Nhân kêu lên.

Muốn biết, bọn hắn đều là Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới võ giả, đã sớm nóng lạnh bất xâm, càng là Thiên Nhân thân thể, có thể làm cho bọn hắn cảm thấy rét lạnh, cái này xác thực để đám người kinh ngạc.

Dừng bước lại, lúc này mới phát hiện, bọn hắn đã đi tới một mảnh kỳ dị địa phương.

Phảng phất một cái nhìn không thấy bình chương, tướng cầu đá chia hai thế giới, phân biệt rõ ràng.

Phía trước càng thêm rét lạnh, hậu phương thì không hề có cảm giác.

"Dừng lại, cẩn thận!" Thôi Ngọc đề đánh bộ đội trước dừng lại, nơi này mười phần quý dị, cường giả phơi bày, ai cũng không biết phía trước có nguy hiểm gì.

"Về tới trước!" Thôi Ngọc kêu lên.

Tại phía trước nhất mảy cái Thiên Nhân nhẹ gật đầu, lui về phía sau, lại phát hiện giống như có lớp kín nhìn không thấy tường, trở ngại con đường, để phía trước Thiên Nhân không cách nào trở về.

Nhưng là người phía sau, lại có thể không trở ngại chút nào tiến vào bên trong.

Thôi Ngọc nhíu chặt lông mày, loại thủ đoạn này, chỉ là tại trong thần thoại mới có thể trông thấy.

Đây không phải trận pháp, Thôi Ngọc có thể khẳng định, dù sao cái gọi là trận pháp bất quá là kỳ môn Bát Quái, cộng thêm ma thuật thủ đoạn mà thôi. Thôi Ngọc cẩn thận đã kiểm tra, nơi này cũng không có chỗ nào có thể tìm tới trận pháp tung tích.

Bị nhốt có năm cái Thiên Nhân, bọn hắn một mặt khẩn trương, nơi này thực tế quá quý dị, làm cho không người nào có thể có nửa điểm cảm giác an toàn.

"Tiến lên, cẩn thận dò xét phía trước." Cuối cùng, năm cá nhân vẫn như cũ không cách nào đi ra, bọn hắn quyết định, tiến lên phương nhìn xem, mới có thể có một tia sinh cơ.

Đương năm cá nhân đi ra trăm trọng, trên cầu đột nhiên tuyết bay, nhưng là mặt cầu bên ngoài, không có chút nào biến hóa.

Lại tăng thêm mấy phần quý dị.

Phong tuyết càng lúc càng nhiều, cuối cùng năm cá nhân thân ảnh biến mất tại trong gió tuyết.

Thôi Ngọc bọn người lẳng lặng chờ đợi, bọn hắn hẹn xong vô luận phía trước như thế nào, nửa ngày sau trở về.

Nhưng là một ngày đi qua, năm cá nhân vẫn như cũ hào vô tung ảnh.

Bọn hắn đã chờ nhiều lạnh lẽo, đây là chứng người trong lòng đã khẳng định suy đoán.

"Thối lui đi!" Có Thiên Nhân muốn lui lại.

Năm cái Thiên Nhân mặc dù không phải quyết định cao thủ, nhưng là có ba cái cũng là Luyện Khí Hóa Thần viên mãn cao thủ, lại không có nửa điểm âm thanh liền mất tích.

Cái này khiến đám người đối diện trước sinh ra sợ hãi.

Thôi Ngọc không có ngăn cản, thế nhưng là bọn hắn muốn thối lui đã không thể nào.

Phía sau bọn họ không biết lúc nào, lần nữa dâng lên sương mù, tướng hậu phương mặt cầu thôn phệ, mông lung.

Bất quá so sánh với không biết phía trước sợ hãi, bọn hắn từ phía sau an toàn lại tới đây, cảm thấy hậu phương hẳn là an toàn.

Mười cái kiên định muốn rời khỏi Thiên Nhân đi vào đại trong sương mù.

Không quá nửa khắc thời gian, đại trong sương mù vậy mà truyền đến mười mấy âm thanh tiếng kêu thảm kinh khủng, cuối cùng bình tĩnh lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía sương mù, không bao lâu, đại trong sương mù ần ần hiển lộ ra nhiều cái bóng người màu đen.

"Là xương khô!" Một cái Thiên Nhân cả kinh kêu lên.

Có bóng đen quá phận tới gần sương mù biên giới, lộ ra một tia thân hình, bị mấy cái Thiên Nhân quát nộ nhìn cái tình huống.

"Xương khô sống?" Trong đám người hiện ra bạo động.

Cái này lật đổ bọn hắn nhận biết.

Tại bọn hắn nhận biết bên trong, người đã chết liền không có, cái gọi là quỷ quái, yêu Thượng Hải là hư ảo.

Nhưng là hôm nay, bọn hắn gặp quỷ.

Chỉ có Thôi Ngọc mười phần trấn định, hẳn là Luyện Ngục Đồng Lô chủ nhân, yêu ma hắn chưa từng gặp qua, nhưng là quỷ lại không hiếm thấy, thậm chí hắn còn có một cái Quỷ Tướng lúc này hẳn là hầu ở Táng Thổ bên người.

Đại trong sương mù, xương khô lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ có cái gì hạn chế, làm đến bọn hắn không cách nào đi ra sương mù.

Hiện tại đám người lâm vào tình cảnh tiến thối lưỡng nan.

Trước Phương Sinh chết vì tai nạn đo, có không biết tên sợ hãi. Hậu phương quỷ ảnh trùng điệp, có xương khô ẩn hiện, mười cái Thiên Nhân hảo thủ tại đại trong sương mù thậm chí sống không qua một khắc đồng hồ.

Là tiếp tục hướng phía trước, vẫn là giết vào trong sương mù, tất cả Thiên Nhân đều không có chủ ý.

Bất quá cũng không có người bởi vậy ghi hận Thôi Ngọc, dù sao con đường này là chính bọn hắn chọn, tại tiến trước khi đến, Thôi Ngọc liền từng thông báo cho bọn hắn, nơi này có đại khủng bố, thậm chí là tử lộ, nhưng là bọn hắn vẫn là đi theo vào.

"Là bọn hắn!" Thiên Nhân nhóm kêu sợ hãi.

Vừa mới, tại sương mù biên giới xuất hiện mấy cái màu đen cái bóng, có cá biệt rõ ràng hiển lộ, chính là trước kia tiến vào sương mù bên trong mười cái Thiên Nhân.

Bọn hắn từng cái hai mắt trống rỗng vô thần, trên thân huyết kế loang lổ, trên mặt da thịt đều bắt đầu hư thối, giống như đã chết đi đã lâu xác thối.

Cái này phảng phất là một loại tín hiệu, đại trong sương mù, màu đen cái bóng càng ngày càng nhiều, lít nha lít nhít không ngừng hiển lộ thân ảnh.

Phảng phất bọn hắn muốn từ đại trong sương mù đi ra.

Chỉ là có không biết tên gông trói buộc lại bọn hắn, để bọn hắn không thể đi ra.

"Các ngươi có không có phát giác, sương mù cách chúng ta càng ngày càng gần?" Chúc long cau mày nói.

Hắn là Luyện Thần Phản Hư cường giả, quan sát nhạy cảm, không phải người bình thường có thể so sánh với.

Sương mù tới gần bọn hắn chuyện này, liền là Thôi Ngọc đều không có phát giác, bởi vì sương mù tràn ngập khoảng cách yếu ớt, tăng thêm xương khô thỉnh thoảng thoáng hiện hình ảnh thời khắc hấp dẫn bọn họ đây, để bọn hắn không có phát giác.

Thôi Ngọc nhìn một chút phía trước phong tuyết đan xen thế giới, lại nhìn hậu phương quỷ ảnh trùng điệp sương mù, cuối cùng quyết định tiếp tục hướng

phía trước.

Nơi này Thiên Nhân đều không phải là tên xoàng xĩnh, đặt ở thế gian cũng có thể tọa trấn Nhất Phương Tông môn cường giáo nội tình cấp bậc cao thủ, nhưng là khi tiến vào đại trong sương mù về sau, một khắc đồng hồ đều không có chèo chống, hiện tại bọn hắn bắt quá bốn mươi, năm mươi người, dù cho có chúc long cái này Luyện Thần Phản Hư cường giả, vẫn như cũ không thay đổi được cái gì.

Hướng hồ dù ai cũng không cách nào biết, những này quý ảnh thực lực như thế nào.

Mà lại, sương mù tại hướng về phía trước tràn ngập, mặc dù rất chậm, nhưng là Tổng hội đi vào bên cạnh bọn họ, đem bọn hắn bao phủ.

Cho nên, chỉ có tiếp tục hướng phía trước.

Mà lại, Thôi Ngọc có loại cảm giác, nếu như bước vào đại trong sương mù, bọn hắn không có một cá nhân có thể sống.

Tựa hồ cái này sương mù xuất hiện, chính là vì để bọn hắn tiếp tục hướng phía trước, đoạn tuyệt bọn hắn rời đi con đường.

Bọn hắn lúc này thật giống như một con con lừa, mà phía sau sương mù liền là roi, tại thúc giục lấy bọn hắn tiếp tục tiến lên.

Thiên Nhân nhóm đều biết, bọn hắn đã không có đường lui, bọn hắn phần lớn trước kia trong bộ tộc địa vị không cao, ít có quyết sách, cho nên mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng là tại loại vấn đề này bên trên, lộ ra thiếu khuyết quyết đoán.

Có Thôi Ngọc như thế một cái chủ tâm cốt, bọn hắn liền để trong lòng, đi theo Thôi Ngọc sau lưng.

Bọn hắn sợ chết, chỉ là bọn hắn đã trải qua sống không bằng chết, chết đã sẽ không để cho bọn hắn cỡ nào sợ hãi.

Một đám người hạ quyết tâm, tướng không chần chờ, đi theo Thôi Ngọc bên cạnh, bước vào cái kia đạo nhìn không thấy tường, vừa vừa bước vào, hàn phong lôi cuốn lấy bông tuyết đánh trên người bọn hắn, lập tức rung mình một cái.

Lạnh quá.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 329: Mạn châu sa hoa

Tuyết này khẳng định không là bình thường tuyết, trong thiên hạ không có cái gì tuyết có thể để Luyện Thần Phản Hư cường giả cảm thấy rét lạnh.

Liền ngay cả bước vào trong đó chúc long, đều bị đông cứng run rẩy, càng đừng đề cập những cái kia Luyện Khí Hóa Thần Thiên Nhân.

Bọn hắn từng cái đông liên tiếp, run rẩy không ngừng run lên.

"Tăng tốc tiến lên." Thôi Ngọc hạ lệnh.

Hắn sinh mệnh bản nguyên cường đại, tinh lực thần dị phi thường, tại loại này có thể làm cho chúc long loại này cường giả đều cảm giác rét lạnh trong gió tuyết, Thôi Ngọc vậy mà cũng không có cảm giác nhiều ít rét lạnh.

Bất quá hắn cũng biết, bọn hắn không thể ở lâu, vô luận là sau lưng quý ảnh sương mù, vẫn là cái này không khí rét lạnh, thời gian lâu dài, những này Thiên Nhân không biết còn có thể chống đỡ bao lâu.

Thôi Ngọc còn không có quên, tính đến thời điểm, mình đối sương mù không có khó chịu, nhưng là những này Thiên Nhân lại toàn bộ mê man.

Hắn không biết loại này phong tuyết có thể hay không muốn những này Thiên Nhân mệnh.

Rất cuộc không có chậm trễ thời gian, một đám người cực nhanh hướng về phía trước. Bốn mươi, năm mươi người rất nhanh liền biến mất tại trong gió tuyết.

Nhìn thấy Thôi Ngọc bọn người không thấy, đại trong sương mù vang lên trận trận quý gào, làm cho người rung mình.

Vì chống đỡ Ngự Hàn lạnh, tất cả Thiên Nhân đều không lo được thương tiếc chân khí trong cơ thể của mình, không ngừng tiêu hao chân khí chống đỡ Ngự Hàn lạnh.

Thế nhưng là hiệu quả quá mức bé nhỏ, loại này rét lạnh tựa hồ thẳng vào bọn hắc linh hồn, chân khí chỉ có thể để bọn hắc có thể hành động. Nhưng là cứ thế mãi, khi bọn hắc chân khí hao hết thời điểm, bọn hắc chỉ sợ cũng sẽ vĩnh viễn lưu tại nơi này.

Đương Thôi Ngọc biết đây hết thảy thời điểm, trong lòng liền dâng lên cảm giác cấp bách.

Mặc dù hắc cũng không phải là cỡ nào quan tâm những người này, nhưng là bọn hắc dù sao cũng là đi theo mình người, nếu là cuối cùng tất cả đều chết tại nơi này, sẽ để cho hắc khó có thể bình an.

Dù cho kinh lịch nhiều chuyện như vậy, Thôi Ngọc tâm đã rèn luyện giống như tinh thiết, nhưng là cái kia như cũ là một khóa nhân tâm, mặc dù băng lãnh, nhưng là bên trong chảy xuôi vẫn như cũ là nhiệt huyết.

Phong tuyết gào thét, càng lúc càng lớn, nắm đấm lớn bông tuyết tốt giống một thanh chuỗi đao lưỡi đao, đánh trên người bọn hắc đều lưu hạ từng đạo màu trắng nhạt vết tích.

Lực đạo loại này mặc dù không thương tổn được bọn họ, nhưng là nếu là một cái bình thường phạm nhân, đơn giản như là lăng trì, ở chỗ này mang không được bao lâu, liền sẽ dừng lăng trì không thể.

"Mau nhìn, có ánh lửa!" Có Thiên Nhân mừng rỡ kêu lên.

Thôi Ngọc bị bọn hắc bảo hộ ở giữa, bởi vì tại những này Thiên Nhân xem ra, Thôi Ngọc bất quá Tiên Thiên cảnh, cần bọn hắc bảo hộ.

Gạt ra đám người, Thôi Ngọc hít mắt nhìn lại, quả nhiên tại phía trước trong gió tuyết, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút màu đỏ ánh lửa, tại màu trắng trong gió tuyết rất là dễ thấy.

Tất cả mọi người lập tức cảm giác chung quanh hàn khí đều phẳng phát ít đi rất nhiều.

Nhưng là vẫn có số ít người cũng không có lạc quan như vậy.

Cái này cây cầu đá quý dị đã để bọn hắc từng cái đầu lớn như cái đầu . Tại loại này phong tuyết đan xen trên cầu đá, vậy mà lại có hỏa chủng, không có dập tắt, thực sự quý dị.

Bất quá kịp thời bọn hắc biết, có lẽ đó cũng không phải cái gì chuyện thật tốt, nhưng là cũng không có người nói ra.

Hiện tại bọn hắc sĩ khí thấp, không thể đã kích.

Ánh lửa dễ thấy, nhưng là đợi đến bọn hắc đến gần thời điểm, vẫn như cũ đi nửa ngày, thế nhưng là khi bọn hắc chân chính đến tới đó thời điểm, tất cả mọi người dừng bước.

Bởi vì khi bọn hắc thấy rõ cái này cái gọi là ánh lửa thời điểm, bọn hắc từng cái rung mình. Thậm chí cảm giác lúc này trong lòng rét lạnh, so cái này đầy trời tuyết lớn còn muốn băng lãnh.

Thế này sao lại là cái gì ánh lửa, rõ ràng là một cánh đồng hoa, liti nha liti nhit, như cùng một cái huyết hồng sắc đường nhỏ.

Toàn bộ trên cầu thủ đô lâm thời hiện đầy từng đoá từng đoá mười phần mỹ lệ huyết Hồng Sắc Tiểu Hoa.

Nguyên bản cái này không có cái gì, nhưng là tại đầu này hoa trên đường, bọn hắc thấy được năm cái bóng người.

Chính là trước kia tiến đến năm cái Thiên Nhân.

Chỉ gặp bọn họ năm cá nhân quỳ gối trong biển hoa , mặc hắc nhóm như thế nào kêu gọi, cũng không có phản ứng.

Thôi Ngọc biết, cái này năm cá nhân cũng đã tử vong.

Không người nào dám tiến lên một bước.

Thôi Ngọc cẩn thận quan sát, phát hiện dày đặc phong tuyết cũng không có bao trùm mảnh này không nhìn thấy cuối biển hoa, bông tuyết rơi vào đoá hoa phía trên, lập tức tan rã, hóa thành nước nhỏ, chảy xuống trong biển hoa biến mất không thấy gì nữa.

Thế nhưng lại không nhìn thấy nửa điểm dòng nước chảy ra.

Cái này không phù hợp lẽ thường, bất quá lẽ thường ở loại địa phương này, cũng không thích hợp.

"Ta đi xem một chút." Thôi Ngọc gạt ra đám người hướng về biển hoa đi đến.

Lại bị chúc long bọn người ngăn lại.

Mặc dù Thôi Ngọc trong mắt bọn hắn rất yếu, nhưng là Thôi Ngọc có thể nói là bọn hắn chủ tâm cốt, cho dù ai mạo hiểm, cũng không thể để Thôi Ngọc phạm hiểm.

"Người không thể đi." Chúc long sắc mặt rất kiên định.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, nói ra: "Nơi này phảng phất đối với các người có bất hảo trình chất, cho nên chỉ có ta đi. Không biết vì cái gì, nơi này phảng phất cũng không thể thương tổn ta."

Thôi Ngọc cũng không có nói sai, mặc dù cái này vùng biển hoa quý dị, nhưng là Thôi Ngọc cũng không có từ trong đó cảm giác được nửa điểm nguy hiểm.

Thế nhưng là những này Thiên Nhân không đồng dạng, trước đó bước vào trong đó năm cá nhân quý dị đột tử, nói rõ nơi này đối với Thiên Nhân có thể nói là từ địa.

Chỉ là tất cả mọi người cũng không tán đồng, kiên quyết không đồng ý.

Thôi Ngọc bắt đầu dĩ nói ra: "Hiện tại hậu phương không đường, chỉ có không ngừng hướng về phía trước mới có sinh lộ, mà lại các người đi theo tại ta, ta lại tại sao có thể ngốc ở hậu phương, nhìn các người chịu chết."

Nói xong, Thôi Ngọc liền hiện lên chúc long, hướng về biển hoa đi đến.

Chúc long chờ Thiên Nhân há to miệng, không biết làm như thế nào khuyên Thôi Ngọc.

Kỳ thật bọn hắn biết, bọn hắn hiện tại mấy có lẽ đã tại tuyệt cảnh, đơn giản là chết sớm vẫn là chết muộn khác nhau.

Bọn hắn hiện tại ngay cả sinh mệnh của mình đều không có nắm chắc bảo toàn, căn bản là không có cách cam đoan Thôi Ngọc an toàn.

Thôi Ngọc cẩn thận đi vào biển hoa một bên, ngồi xổm người xuống quan sát đến những đóa hoa này.

Bông tuyết như đao, cuồng phong tùy ý, thế nhưng lại hương hoa tràn ngập, thấm vào ruột gan.

Những đóa hoa này mỹ lệ phảng phất không phải nhân gian đồ vật, hoàn toàn đỏ đậm, sáng chói chói mắt, tràn phóng một mờ hào quang.

Trước đó phong tuyết mờ hồ ánh mắt, chỉ có Thôi Ngọc tới gần về sau, mới phát hiện những đóa hoa này bất phàm.

Bất quá những này còn không cách nào làm cho Thôi Ngọc chán kinh, khiến Thôi Ngọc khiếp sợ là, hắn tựa hồ nhận ra những đóa hoa này lai lịch.

Bi Ngạn Hoa, lại tên mạn châu sa hoa, tương truyền sinh trưởng tại Hoàng Tuyền Lộ miệng đóa hoa. Tại thần thoại ghi chép bên trong, biểu thị chẳng lành.

Là chỉ có kẻ chết mới có thể nhìn thấy hoa, còn có truyền thuyết, những đóa hoa này có thể tỉnh lại ngậy thơ linh hồn khi còn sống ký ức.

Thôi Ngọc cảm thấy, nơi này căn bản cũng không phải là thông hướng thể gian thông đạo, hẳn là thông hướng Địa Ngục con đường mới càng thóa đáng.

Chẳng lẽ ngoại trừ Luyện Ngục Đồng Lô, kỳ thật trên thế giới còn có một chỗ Địa Ngục không thành.

Nếu không, cũng vô pháp giải thích những đóa hoa này vì sao lại mở ở chỗ này.

Bất quá, nếu là những này thật sự là Bi Ngạn Hoa, như vậy đối với Thôi Ngọc tới nói, hào không có nguy hiểm.

Luyện Ngục Đồng Lô, chính là là Địa Ngục hình thức ban đầu, hẳn là Luyện Ngục Đồng Lô chủ nhân, thân đều Địa Ngục khí tức, những đóa hoa này có lẽ đối với người khác mà nói, là một cái loại muốn mạng đồ vật, nhưng là đối với Thôi Ngọc tới nói, bọn hắn vô hại.

Thôi Ngọc giẫm tại Bi Ngạn Hoa phía trên, hướng về kia năm cái Thiên Nhân thi thể tới gần, đương Thôi Ngọc đi vào trước người bọn họ thời điểm, phát hiện năm cá nhân mặc dù ngồi quý chân, nhưng là ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt ôn hòa hạnh phúc đáng tươi cười, phảng phất gặp được Thiên Đường.

Thôi Ngọc khiếp sợ phát hiện, cái này năm cá nhân lại còn còn sống, ngực đập trùng, rõ ràng còn có khí hơi thở.

Chương 330: Tỉnh lại

Cái này năm cá nhân phảng phất tiến vào một giấc mộng bên trong, không cách nào tỉnh lại.

Thôi Ngọc thử dùng các loại thủ đoạn đem bọn hắn tỉnh lại, đáng tiếc vô dụng.

"Bọn hắn còn sống!" Thôi Ngọc đem bọn hắn còn sống tin tức nói cho hậu phương Thiên Nhân.

Lập tức, bầu không khí ngọt ngào lập tức làm dịu.

Bọn hắn không sợ hãi cái chết, còn sống cường đại địch nhân, nhưng là cái này quý dị cầu đá, để bọn hắn thậm chí chết như thế nào đều không biết, có lẽ một giây sau, bọn hắn liền sẽ không hiểu thấu biến thành một bộ thi thể lạnh băng.

Đối với bọn hắn tới nói, cái này phi thường không cam tâm.

Khi bọn hắn biết, cái này năm cá nhân cũng không có tử vong, lập tức trong lòng cự thạch phảng phất nhẹ đi nhiều, liền liền hô hấp đều thông thả.

"Bọn hắn phảng phất lâm vào một loại nào đó huyền cảnh, các người tuyệt đối không nên tới gần." Thôi Ngọc cao giọng nói cho bọn hắn, nơi này vẫn như cũ quý dị, Thôi Ngọc còn không có tra tít tường, đến cùng là cái gì để cái này năm cá Thiên Nhân ngủ say.

Nhưng là Thôi Ngọc vừa mới nói xong, mắt tối sầm lại liền như là năm cá Thiên Nhân, quỳ ngồi ở trong biển hoa.

Chức long bọn người mười phần lo lắng, Thôi Ngọc đã ngủ mê ba ngày, mặc dù tại một ngày trước, năm cá Thiên Nhân bên trong một cá nhân đột nhiên tỉnh lại, cũng đi vào bên cạnh bọn họ, thế nhưng là cái này Thiên Nhân đối với phát sinh trên người mình sự tình hoàn toàn không biết gì cả, tràn đầy mờ mịt.

Cái này khiến chức long bọn người vẫn như cũ không dám tùy ý bước vào trong đó.

"Chẳng lẽ liền không có nửa điểm ấn tượng sao?"

Bọn hắn truy vấn.

Nhưng là bọn hắn phát hiện, cái này tỉnh lại Thiên Nhân, phảng phất thay đổi một cá nhân, bọn hắn biết, cái này cá nhân nổi danh tính nóng nảy, nhưng là đối mặt bọn hắn ép hỏi, lộ ra tâm bình khí hòa, không thấy chút nào lo lắng.

"Phảng phất đã trải qua một trận trùng sinh!" Đây là cái này Thiên Nhân moi ruột gan tìm ra một câu.

"Có nên đi vào hay không nhìn xem. Hắn là không có nguy hiểm tính mạng." Có rất nhiều Thiên Nhân kích động.

Bởi vì tỉnh lại cái này Thiên Nhân, thực lực đột nhiên tăng mạnh, ần ần muốn đột phá Luyện Khí Hóa Thần, tiến vào Luyện Thần Phản Hư cảnh giới.

Chỉ là trước kia hắn chỉ có Luyện Khí Hóa Thần trung kỳ, khoảng cách Luyện Thần Phản Hư còn rất xa xôi, nội tình không đủ, không cách nào chèo chống hắn đột phá.

Bất quá đợi một thời gian, bọn hắn tin tưởng, cái này Thiên Nhân đột phá Luyện Thần Phản Hư tương đương vô cùng đơn giản, không có bình cảnh.

Ngay tại lúc này, còn có so thực lực cường đại càng năng để bọn hắn cảm thấy an toàn sao?

Chỉ là, còn không chờ bọn hắn quyết định, còn lại bốn cá Thiên Nhân trong đó ba cá đột nhiên miệng phun máu tươi, đổ vào trong biển hoa, huyết nhục tan rã, trong mắt của mọi người, tan thành mây khói, ngay cả thi cốt đều không có để lại nửa điểm.

Cái này khiến đám người lập tức đã ngừng lại bước chân.

"Có cơ duyên, cũng tương tự sẽ mang đến tử vong."

Rất rõ ràng, cái này vùng biển hoa bất phàm, có thể để người ta thoát thai hoá cốt, phảng phất trùng sinh, nhưng là cũng có thể là thuốc biến thất bại, hỏi phi yên diệt.

"Chờ Thôi tiên sinh tỉnh lại, mới quyết định." Cuối cùng, đám người quyết định như vậy.

Chỉ là bọn hắn cũng không biết, Thôi Ngọc có thể hay không đi qua cửa ải này, dù sao thất bại liền mang ý nghĩa tử vong.

Năm cá Thiên Nhân rơi vào trạng thái ngủ say, đến nay chỉ có một cá tỉnh lại, ba cá tử vong, thừa kế tiếp đến nay chưa tỉnh.

Loại này xác suất thực tế quá thấp, để bọn hắc đối Thôi Ngọc có thể sống sót hay không, cũng không có cái gì hi vọng quá lớn.

Thế nhưng là, chúc long sớm liền phát hiện, nơi này tựa hồ cùng Thôi Ngọc trên người có loại không hiểu liên hệ, trước đó đủ loại đều hiển lộ ra Thôi Ngọc bắt phạm.

Dù cho Thôi Ngọc cũng không có hướng bọn hắc lộ ra dù là một điểm chuyển của hắc, vẫn như cũ có thể ếch ngồi đáy giếng.

Nơi này, tựa hồ chỉ có Thôi Ngọc mới là bọn hắc hi vọng sống sót.

Thời gian trôi qua, không biết bao lâu, hậu phương Thiên Nhân đột nhiên hoảng sợ chạy tới.

"Hậu phương Quý Vụ xuất hiện lần nữa, cách chúng ta chỉ có mười dặm."

Tin tức xấu, để đám người lâm vào khủng hoảng.

Mà tại lúc này, hoạ đến dồn dập, cái cuối cùng ngủ say Thiên Nhân không có thức tỉnh, tại ánh mắt của mọi người bên trong, ngã xuống trong biển hoa, hài cốt không còn.

Lần này, liền ngay cả trước đó duy nhất người sống sót, cũng không nhận được lòng thương xót.

"Để cho ta đi qua, tướng Thôi tiên sinh đọc ra. Thoát ly biển hoa về sau, nói không chừng Thôi tiên sinh liền sẽ tỉnh lại." May mắn còn sống sót Thiên Nhân nói.

Nhưng là bị đám người bác bỏ.

Bởi vì bọn hắc không biết cái này vùng biển hoa phải chăng đối người sống sót tạo thành lần thứ hai ngủ say, hắc có thể hay không lại một lần nữa may mắn còn sống sót.

Nguy hiểm quá lớn.

Mà lại, không giống bọn hắc không nhớ cảm người sống sót mệnh đi đối lấy Thôi Ngọc, mà là bọn hắc biết, Thôi Ngọc đồng dạng đối trên thân không ngừng lan tràn mê vụ không có biện pháp.

Bọn hắc chỉ có thể chờ mong Thôi Ngọc thông qua biển hoa một loại nào đó "Khảo nghiệm", từ trong hôn mê tỉnh lại.

Mà lúc này, Thôi Ngọc phát phát hiện mình ở vào một mảnh vô biên vô tận trên mặt nước.

Nơi này mặt nước bình tĩnh không lay động, vạn籁 câu tĩnh, không có chút nào thanh âm, thậm chí một tia Phong đều không có.

Xa xa, Thôi Ngọc phát hiện phương xa tựa hồ nhìn thấy hai cái mơ hồ bóng người ở trên mặt nước ngồi đối diện nhau.

Thôi Ngọc nghĩ muốn tới gần, lại không có thân thể không cách nào động đậy.

Hai cá nhân tựa hồ tại trò chuyện cái này cái gì, cuối cùng hai cá nhân triển khai đại chiến, thật giống như hai cái phổ thông không hiểu chân khí phổ thông võ giả, ở trên mặt nước giết khó hoà giải.

Mặc dù cách bọn họ xa xôi, thấy không rõ mặt mũi của bọn hắc, nhưng là những này mơ hồ chiêu thức, tựa hồ cực kì tinh diệu, sinh động.

Chăm chú nhìn thấy bọn hắc mơ hồ chiêu thức, Thôi Ngọc lại có một loại cảm giác thông thoáng sáng sủa, dù cho không có đi tu luyện võ công, Thôi Ngọc cũng biết, mình đối với võ đạo lý giải đã lại lên một tầng nữa, thực lực của hắc tiến nhanh.

Hai cá nhân đại chiến hồi lâu, Thôi Ngọc không cách nào phán đoán nơi này thời gian trôi qua.

Nhưng là cuối cùng tựa hồ là lưỡng bại câu thương.

Thôi Ngọc có thể nhìn thấy, bên trong một cái bóng đen từ mặt khác một cá nhân trong thân thể cảm ra một cái cái bóng đen, sau đó nhanh chóng bỏ chạy, một đường vậy huyết.

Mà mặt khác một cá nhân lại bắt lực truy kích.

Thôi Ngọc nghi hoặc, hai cá nhân rõ ràng sinh tử tương hướng, nhưng là mặt khác một cá nhân rõ ràng đã bắt lực hoàn thủ, vì sao không xuất thủ giết đối phương. Lại lựa chọn chạy trốn.

Đáng tiếc, hết thảy đều không có đáp án, Thôi Ngọc mất tối sầm lại, liền rốt cuộc nhìn không thấy bất luận cái gì đồ vật, cả cá nhân thành thất lạc trạng thái, phảng phất tại vực sâu vô tận bên trong rơi xuống.

Đương Thôi Ngọc mở mắt thời điểm, tất cả mọi người Thiên Nhân đều ngạc nhiên hoan hô lên.

Mà tại lúc này, bày khắp cả tòa cầu Bì Ngạn Hoa bắt đầu nhanh chóng hôi bại, khô héo.

Thôi Ngọc kinh dị nhìn thoáng qua những đóa hoa này, sau đó kêu to: "Nhanh chóng tiến lên."

Bởi vì cái này thời điểm, quý ảnh sương mù đã ra hiện tại phía sau bọn hắn.

Những này Thiên Nhân không dám dừng lại, vội vàng vượt qua đã khô héo biển hoa.

Thôi Ngọc tiện tay hái một đóa khô héo Bì Ngạn Hoa, mặc dù tại chạy trốn, nhưng lại cũng không ảnh hưởng hắn suy tư.

"Cái này có lẽ là một loại khác Bì Ngạn Hoa."

Bởi vì thần thoại trong điển tịch ghi chép, Bì Ngạn Hoa sớm nhất tên gọi Ma Ha Mạn Đà La hoa, ý tứ là trời bên trên chi hoa, đại Bạch Liên hoa, chính là trên trời rơi xuống điểm lành bốn hoa một trong. Nhìn thấy hoa này cái này, trong lòng ác niệm tiêu trừ.

Chỉ là về sau, hoa này thông linh, tự nguyện rơi nhập Địa Ngục, về sau trần trọc trở thành Bì Ngạn Hoa.

"Đây cũng là Ma Ha Mạn Đà La hoa, thế nhưng là, tại sao là màu đỏ." Cái này mê chỉ có thể giấu ở Thôi Ngọc trong lòng, bởi vì không ai có thể nói cho hắn biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 331: Sinh tử bàn cờ

Nguyên bản biển hoa cực lớn, tràn đầy nguy cơ, nhưng là hiện tại, tất cả đóa hoa khô héo, không còn cũng có uy hiếp, mảnh này nguyên bản tử địa, trở thành an toàn nhất khu vực.

Cái này để bọn hắn có thể nhanh độ thoát đi, rời xa hậu phương vọt tới Quỷ Vụ.

Thôi Ngọc nhất tâm lưỡng dụng, bắt đầu hắn vẫn còn đang suy tư có quan hệ đóa hoa bí mật, cùng không biết là mộng cảnh vẫn là trong thế giới của hắn nhìn thấy kia hai cái bóng đen.

Nhưng là rất nhanh, Thôi Ngọc liền hồi tỉnh lại.

Hắn phát hiện tốc độ của mình vậy mà nhanh đến cấp tốc.

Vậy mà trong lúc vô tình liền đem Hình Ý mười hai chân hình cơ hồ hòa làm một thể, tốc độ bạo tăng.

Mặc dù bây giờ nhìn giống như Thôi Ngọc chỉ là phổ thông khinh thân công phu, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là có thể phát hiện, mười hai chân hình đã như là bản năng dung nhập trong thân thể hắn, mỗi một bước bước ra, đều dùng ra thỏa đáng phương pháp, khiến cho tốc độ bạo tăng.

Nguyên bản Thôi Ngọc tốc độ chỉ có thể ở trung du, nhưng là trong bất tri bất giác, đã cùng chúc long cái này Luyện Thần Phản Hư cao thủ sánh vai cùng.

Cái này khiến tất cả Thiên Nhân chấn kinh.

Bất quá có trước đó người sống sót đột nhiên tăng mạnh, bọn hắn cũng có thể tiếp nhận.

Bởi vì kia vùng biển hoa mặc dù mang đến tử vong, đồng dạng là một loại kỳ ngộ.

Bất quá Thôi Ngọc có thứ phát hiện này, Thôi Ngọc bắt đầu không nghĩ nhiều nữa cái khác, tương toàn bộ tâm tư chìm vào võ học bên trong.

Hắn không biết mình loại trạng thái này năng tiếp tục bao lâu, nhất định phải bắt lấy trước mắt, tương thực lực của mình nhanh độ đề cao.

Tại loại này cảnh giới kỳ dị bên trong, Thôi Ngọc thậm chí đối với tinh lực dùng ra có càng hiểu sâu hơn một chút.

Thực lực đại tiến.

Đám người một mực tại khô héo trong biển hoa chạy một ngày, mới dừng bước lại.

Cũng không phải là bởi vì bọn hắn mệt mỏi, mà là bởi vì biển hoa đã kết thúc, phía trước có kỳ dị đồ vật cản trở, để bọn hắn không thể không dừng lại.

Thôi Ngọc cũng từ cảnh giới kỳ diệu bên trong tỉnh lại, đi vào trước mặt mọi người.

Phía trước mặt cầu vẫn như cũ tàn phá, nhưng là phía trước mặt cầu lại là một bộ bàn cờ, đối diện có hai mươi mấy bức tượng đá, xem ra tựa hồ là quân cờ.

Không thể nói bọn hắn nhất gan, ở chỗ này, liền là phổ thông đóa hoa, đều có thể muốn mạng của bọn hắn, còn có cái gì không đáng bọn hắn cẩn thận.

Khi thấy phía trước là một tòa bàn cờ, càng làm cho bọn hắn không dám tùy tiện vọng động.

Kỳ đạo mặc dù phổ thông, nhưng là đối với thế cuộc càng là hiểu rõ, liền biết hắn đáng sợ.

Cờ đạo một đạo, bao quát Vạn Tượng, càng cùng quân pháp, trận pháp chờ cùng một nhịp thở, thậm chí rất nhiều trận pháp cao thủ, đều có một bộ bàn cờ, lúc đối địch, lấy cờ vì trận, vây giết địch nhân.

Bọn hắn cẩn thận tới gần, muốn quan sát ra cái này bàn cờ có ý.

Bởi vì hiện tại bàn cờ quá mức yên tĩnh, phảng phất thời điểm phổ thông pho tượng, không có bất kỳ cái gì cảm giác nguy hiểm.

Bất quá, từ khi lại tới đây lâu như vậy, bọn hắn đã sớm không tại tin tưởng cảm giác của mình.

"Nơi này có một hàng chữ, lại là chúng ta nhận ra." Một cái Thiên Nhân kinh hô.

Vậy mà thật sự có phát hiện, một cái Thiên Nhân tại một góc cắt tóc hiện một nhóm chữ.

"Sinh từ bàn cờ, lấy lực phá đi, lấy cờ phá cờ."

Ngẩn ngui một hàng chữ, để đám người hưng phấn, nhưng lại cũng lo lắng.

Hàng chữ này cũng không phải là Thượng Cổ văn tự, mà là hiện tại thiên giới chủ lưu văn tự.

Đồng thời hàng chữ này là dùng máu tươi viết, đã mờ hồ tới cực điểm, may mắn còn có thể nhận ra.

"Trong bàn cờ, có ta Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân phục sức giết hại."

Có người lần nữa phát hiện manh mối.

Đám người nhìn lại, phát hiện đối diện bàn cờ pho tượng bên trên, treo vài miếng toái bộ, nhìn phía trên hoa văn, có thể rõ ràng mà nhìn ra là thuộc về Hỏa Thần nhất tộc Thiên Nhân truyền thống phục sức.

"Là bộ tộc trưởng lão, thậm chí tộc trưởng phục sức." Chúc long mở miệng.

Hắn vốn chính là bộ tộc trưởng lão cao thủ cấp bậc, đối với bọn hắn cái này một giai cấp sở dụng phục sức, hiểu rõ nhất, liếc mắt liền nhìn ra, khối này vài vóc chủ nhân tương đương bất phàm, chính là trưởng lão thậm chí tộc trưởng cấp bậc.

"Các người mau nhìn, kia giống hay không người xương vỡ!"

"Phía trên kia chính là hong khô da thịt."

Cái này đến cái khác manh mối bị phát hiện.

"Nếu ta đoán không lầm, những này hài cốt hẳn là chúc mây bộ tộc trưởng lão hoặc là tộc trưởng hài cốt." Thôi Ngọc suy đoán.

Nơi này bị bọn hắn chướng không, đã không biết bao lâu. Thôi Ngọc có chút hối hận, không có tại chúc mây không có trước khi chết hỏi ra càng nhiều đồ vật. Hiện nhiên nơi này đối với bọn hắn tới nói, cũng không phải là bí mật.

Thậm chí trọng yếu, bằng không những này nội tình cấp bậc cao thủ, làm sao lại chạy tới nơi này chịu chết.

Nhưng là bày ở trước mặt bọn hắn vấn đề, lại không phải làm sao rồi đi, mà là thế nào xông qua trước mặt bàn cờ.

Kia một hàng chữ nhỏ liền đem cái này bàn cờ nói hết sức rõ ràng, đó là cái trận pháp loại hình đồ vật, nghĩ muốn đi qua, chỉ có thể dùng thực lực cường đại cứng rắn xông đi qua, hoặc là dùng thế cuộc phá thế cuộc.

Thế nhưng là, loại phương pháp thứ nhất trực tiếp bị Thôi Ngọc vứt bỏ.

Trên bàn cờ tàn mát hài cốt cùng phiêu đăng áo bào đều thuyết minh, chết ở chỗ này chính là nội tình cấp bậc cao thủ.

Liên là nói cho Thôi Ngọc, bọn hắn đều là Luyện Hư Hợp Đạo cao thủ, Thôi Ngọc đều tin tưởng.

Nhưng là thế nào lấy cờ phá cờ.

"Các ngươi ai sẽ đánh cờ?" Thôi Ngọc quay đầu hỏi.

Kết quả lưu cho Thôi Ngọc liên là một đám mờ mịt thiên nhiên ngốc.

Thôi Ngọc lắc đầu, không nhìn bọn hắn nữa.

Kỳ đạo giảng cứu tu thân dưỡng tính, tính toán không bỏ sót. Kỳ đạo mặc dù tại Thiên giới lưu truyền rộng rãi, nhưng là đối với Hòa Thần nhất tộc người mà nói, nhưng thật giống như trời sinh xung đột.

Cũng khó trách, Hòa Thần nhất tộc người, tính cách xúc động, táo bạo, đánh cờ loại chuyện này cũng không thụ Hòa Thần nhất tộc hoan nghênh.

Thậm chí đi khắp nửa cái Hòa Thần nhất tộc lãnh địa, không gặp được một cái Tinh thông người đánh cờ, cũng không phải cái gì kỳ quái sự tình.

Xem ra chỉ có mình lên.

Thôi Ngọc bắt đầu đi, chính hắn mặc dù cũng đánh cờ, thế nhưng là tài đánh cờ cũng không cao.

Nơi này thế cuộc, cùng loại hắn ở kiếp trước cờ tướng cùng cờ vua kết Hợp Thể, quy tắc đơn giản, nhưng là thiên biến vạn hóa, dễ học khó tinh.

"Chúng ta muốn làm thế nào?"

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lóe lên, nói ra: "Các ngươi dựa theo đối diện pho tượng vị trí, đứng thẳng đến bàn cờ vị trí bên trên."

Nếu là lấy cờ phá cờ, đã nói lên, bọn hắn nhất định phải quân cờ.

Thế nhưng là nơi này cũng không có quân cờ, Thôi Ngọc không có đi hoài nghi lưu lại câu nói này tính chân thực.

Nơi này tại Hòa Thần nhất tộc xem ra, ngoại trừ bản tộc người, những người khác không cách nào đi đến nơi đây. Không cần lưu lại lời nói đối hồ người một nhà. Thậm chí Thôi Ngọc suy đoán, Hòa Thần nhất tộc người đối với nơi này hiểu rõ có lẽ cũng không phải mình trong tưởng tượng sâu như vậy, bọn hắn có lẽ cũng đồng dạng có tiến không ra.

Sau lưng Thiên Nhân trải qua chọn lựa, từ thực lực bọn hắn người cường hãn nhất đi đến bàn cờ.

Nơi này không biết có cái gì chuyện quỷ dị, cho nên bọn hắn chỉ có thể phái ra người thực lực mạnh nhất, đến đối mặt đột phát tình trạng.

Bọn hắn dựa theo Thôi Ngọc phân phó, phi thân rơi vào những cái kia vị trí. Mà lúc này đây, Thôi Ngọc cũng bắt đầu cho bọn hắn giảng giải bàn cờ quy tắc.

Đương Thôi Ngọc tướng quy tắc kể xong, cái cuối cùng Thiên Nhân cũng tiến vào bàn cờ.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, một bước đi ra, đi tới Đại tướng vị trí.

Trong nháy mắt, toàn bộ bàn cờ nổ rộ thất thái quang mang, một cái trong suốt vòng bảo hộ dâng lên.

Càng thêm thần dị chính là, tiến vào chờ đợi Thiên Nhân cùng Thôi Ngọc trên thân, xuất hiện một thân cổ phác giáp đá, chợt nhìn như là đối diện điều như bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332: Lại là loại này bàn cờ

Thôi Ngọc lẳng lẳng nhìn bàn cờ dị biến.

Đối với nơi này tin tức thực sự hiểu quá ít, liền là Thôi Ngọc cũng không dám vọng động.

Hắn đang chờ đợi.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, trên bàn cờ phương xuất hiện một cái một người cao đồng hồ cát, xem bộ dáng là có thời gian hạn chế.

Thôi Ngọc mặc dù đối kỳ đạo quy tắc có hiểu rõ, nhưng là ai biết nơi này đến cùng là cái gì quy tắc.

Bất quá nhìn trên đất bàn cờ, hiển nhiên mặt khác một bên pho tượng mới là tiên cơ.

Không có bất kỳ người nào thôi động, tại bàn cờ phía trước nhất một cái đao thuận Bình di chuyển về phía trước một ô, sau đó trên bàn cờ phương đồng hồ cát một cái xoay chuyển, một lần nữa tính theo thời gian.

Thôi Ngọc cũng không có nóng lòng đi ra, hắn nhìn xem đối diện đi ra một bước, trong mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc.

Bởi vì nước cờ này thực tế quá đơn giản, liền như là một cái sẽ không hạ cờ tân thủ.

Bất kỳ một cái nào kỳ thủ cũng sẽ không đi ra một bước như vậy cờ.

Thôi Ngọc bắt đầu đã cảm thấy, mình phảng phất liền là cùng một cái dưới máy vi tính cờ, thế nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc có không dám xác định.

Đi ra một bước như vậy cờ, hoặc là đối phương căn bản cũng không hiểu cờ, hoặc là liền là có gì có thể sợ chuẩn bị ở sau.

Cái này khiến Thôi Ngọc vậy mà nhất thời không dám đi ra bước kế tiếp.

Mặc dù Thôi Ngọc đối với kỳ đạo nghiên cứu không nhiều, nhưng là tóm lại tài đánh cờ coi như trung đẳng, cho nên Thôi Ngọc bắt đầu ở trong đầu phi tốc hồi tưởng từng cái còn có một số ấn tượng kỳ phổ, muốn từ đó tìm ra ý đồ của đối phương.

Đồng hồ cát thật nhanh thấp, đương sa lậu trung lưu sa sắp lưu quang thời điểm, trên bàn cờ phương đồng hồ cát bắt đầu loé lên hồng quang tới.

Thôi Ngọc ngẩng đầu nhìn một chút, biết mình đã đến giờ.

"Trái kỳ binh nghiêng ba tiến một." Thôi Ngọc cao giọng hô.

Nhận được mệnh lệnh Thiên Nhân đang ngồi ở một thót ngựa đá phía trên, mặc dù đạt được Thôi Ngọc mệnh lệnh, nhưng là cái này Thiên Nhân lại có chút nhúc nhích, bởi vì hắn không biết mình nên hành động như thế nào.

Chẳng lẽ lại xuống ngựa, khiêng ngựa đá đi đến vị trí kia không thành.

Bất quá không chờ hắn xoắn xuýt bao lâu, phía dưới ngựa đá phảng phất một nháy mắt đang sống, tự động chạy vội đến Thôi Ngọc chỉ định phương vị.

Nhìn thấy không có phạm sai lầm, Thôi Ngọc mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Đương trái kỳ binh đứng chỗ về sau, phía trên đồng hồ cát hồng quang toàn bộ tiêu tán, một cái xoay chuyển lần nữa một lần nữa tính theo thời gian.

"Tới. Ta muốn nhìn ngươi có thủ đoạn gì!" Thôi Ngọc không tiếp tục đi chú ý trái kỳ binh, mà là hết sức chăm chú nhìn xem đối diện bước kế tiếp cờ.

Bàn cờ mặc dù phức tạp, nhưng là kỳ đạo lưu truyền đã lâu, đối kỳ đạo nghiên cứu cũng tương đương thấu triệt, vô luận đối phương bước kế tiếp đi là cái gì cờ, Thôi Ngọc tin tưởng, đối phương Tổng hội tại bước tiếp theo cờ bên trên lộ ra một tia ý đồ.

"Ngạch, làm sao có thể?" Thôi Ngọc một mặt kinh ngạc biểu lộ.

Vô luận là trên bàn cờ Thiên Nhân vẫn là hậu phương Thiên Nhân, đều đối với kỳ đạo tia không biết chút nào, nhìn thấy Thôi Ngọc như thế thần sắc kinh ngạc, đều từng cái giật nảy cả mình.

Chẳng lẽ cái này mới bắt đầu, bọn hắn liền đã rơi vào hạ phong sao?

"Tiên sinh thế nào?" Chúc long vì Xa Kỳ Binh, hắn nhìn về phía Thôi Ngọc hỏi.

Thôi Ngọc lắc đầu, nói ra: "Không có gì!"

Nhìn thấy Thôi Ngọc không muốn nói, vì không ảnh hưởng quân tâm, chúc long cũng liền không tiếp tục tiếp tục truy vấn.

Bất quá, như thế oan uổng Thôi Ngọc, đối phương đi ra nước cờ này thật không có gì đặc biệt, nhưng lại thật vượt quá Thôi Ngọc ngoài dự liệu.

Bởi vì đối phương nước cờ này thực sự đơn giản, vừa vừa đi ra một bước đao thuận Bình vậy mà lần nữa hướng về phía trước đi ra một ô.

Nhìn kia dừng cảm tiến tới khí thế, phảng phất muốn nhất cổ tác khí, trực tiếp từ đó đường giết tới Thôi Ngọc trước mặt, trận trảm Thôi Ngọc.

To lớn đồng hồ cát lần nữa xoay chuyển, để Thôi Ngọc vậy mà bắt đầu khẩn trương lên.

Mặc dù đối phương một bước này đơn giản so người mới học còn người mới học, lại làm cho Thôi Ngọc trong lòng dâng lên một cổ bất an mãnh liệt, trái tim nhanh chóng nhảy lên, luôn cảm thấy cái này bản cờ khá quý dị.

"Ném đá Bình trái hoành sáu." Thôi Ngọc không chần chờ, đã căng bản nhìn không ra ý đồ của đối phương, như vậy Thôi Ngọc liền quyết định thật nhanh, tiến hành bước kế tiếp, nhìn một chút đối phương đến cùng muốn làm gì.

Thôi Ngọc vừa dứt lời, ném đá Bình lập tức đi tới chế định vị trí, kiểm chỉ đao thuận Bình.

Mà đối diện phảng phất không chút do dự, đao thuận Bình lần nữa hướng về phía trước một ô, mặc dù một lần chỉ có thể tiến lên một ô, nhưng lại giống như một cái vĩnh không lùi bước tướng quân, dừng cảm tiến tới, vĩnh viễn không lui lại. Mà lúc này, đao thuận Bình đã vượt qua Giới Hà, đi tới Thôi Ngọc bên này.

"Ném đá Bình, đánh giết đao thuận Bình."

Thôi Ngọc còn là dựa theo kỳ đạo quy củ, chuẩn bị dùng ném đá Bình nuốt ăn đao thuận Bình.

Cổ quái, thật sự là quá mức cổ quái.

Đối phương hiển nhiên chỉ là dựa theo thiết lập tại khu động mỗi một bước, nhưng là đối phương càng là đơn giản như thế, như là tân thủ đi lại mỗi một bước cờ, liền để Thôi Ngọc trong lòng càng bất an.

Bởi vì thực tế quá đơn giản, nếu quả như thật dựa theo hiện tại loại tình huống này, Thôi Ngọc liền là nhắm mắt lại, cũng có thể tướng đối phương quân cờ giết không thừa mảnh giáp.

Thế nhưng là, nếu quả như thật đơn giản như vậy, như vậy trước đó đến Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân như thế nào lại toàn bộ lưu tại nơi này, chỉ còn hài cốt áo thùng.

Mặc dù Hóa Thần nhất tộc người phần lớn đối kỳ đạo không thích, nhưng là thân là tộc trưởng cấp bậc nhân vật, Thôi Ngọc mới không tin, bọn hắn đối với kỳ đạo liền không có chút nào hiểu rõ.

Chỉ sợ sẽ là biết một chút kỳ đạo, chỉ sợ đều có thể nhẹ nhõm chiến thắng đối phương.

Thế nhưng là, bọn hắn lại bại, vĩnh viễn lưu tại nơi này, thi cốt không còn.

Hậu phương đầu óc mơ hồ Hóa Thần nhất tộc Thiên Nhân nghe được Thôi Ngọc thanh âm, lập tức đại hỉ.

Bọn hắn không rõ kỳ đạo, nhưng là biết, Thôi Ngọc đây là trực tiếp theo trình, giết chết đối phương một con cờ.

Nhưng là, đặt được Thôi Ngọc mệnh lệnh ném đá Bình, lại không có dị động.

Ngay tại Thôi Ngọc kinh ngạc thời điểm, chỉ thấy đối phương đao thuận Bình cùng Thôi Ngọc bên này ném đá Bình đột nhiên lẳng không bay lên.

Mà dưới chân của bọn hắn cũng xuất hiện một cái lôi đài bộ dáng đồ vật.

Thôi Ngọc giật mình ngẩng đầu, nhìn xem đây hết thảy.

"Chẳng lẽ!" Thôi Ngọc mở to hai mắt nhìn, có chút không tin tự lắm lắm.

Thôi Ngọc đã đoán được mấy phần, nhưng là hay là không muốn tin tưởng, đây quả thực là gian lận.

Lôi đài ngưng kết hoàn tất, một cái hơi mờ lôi đài ra hiện tại ném đá Bình cùng đao thuận Bình dưới chân.

Lập tức, chiến đấu bộc phát.

Chỉ gặp đao thuận Bình triển khai phòng thủ tư thế, to lớn tấm chắn đưa ngang trước người.

Mà ném đá Bình bên cạnh mấy ném đá cũng tự động vận hành, một khối khối to lớn tảng đá phóng lên tận trời.

Cái kia đứng tại mấy ném đá cái khác Thiên Nhân há to miệng, một mặt mờ mịt không biết làm sao đáng vẽ.

"Không muốn ngăn người, cái này là liều mạng tranh đấu, ngươi muốn nghĩ hết biện pháp, đánh giết đối diện đao thuận Bình." Thôi Ngọc trong lòng mắng to đối phương hèn hạ, miệng bên trong lập tức hô quát lên, tướng trên lời đài Thiên Nhân tỉnh lại.

Nghe được Thôi Ngọc thanh âm, cái kia Thiên Nhân lập tức giật mình, sợ hãi trong lòng lập tức bị áp chế, hẩn lạnh lùng nhìn đối phương.

Lúc này, to lớn hòn đá từ trên bầu trời rơi xuống, hung hăng đập vào đối phương trên tấm chắn.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, cự thạch cùng thạch thuận lập tức cùng nhau bạo thành một đồng đá vụn.

Bị mất tấm chắn đao thuận Bình, lập tức kéo đi cái này thạch đao phóng tới máy ném đá.

Mà ở phía sau hẩn, từng khối cự thạch rơi xuống, tại hơi mờ trên lời đài hóa thành từng đồng đá vụn.

Mà thấy cảnh này Thôi Ngọc, lập tức trong mắt tinh quang lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 333: Cơ hội

Máy ném đá ở thời điểm này, phẳng phát hóa thành Trùng Thiên pháo, từng khối cự thạch không cần tiền giống như không ngừng phát ra.

Thế nhưng là, đao thuận Bình mặc dù toàn thân như là nham thạch, nhưng là tốc độ cực nhanh, mặc dù không cách nào toàn bộ tránh né, nhưng là vẫn như cũ không cách nào đem nó đánh giết.

Bất quá, vẫn như cũ để đao thuận Bình bị thương.

Tại vọt tới máy ném đá phía trước lúc, đao thuận Bình cánh tay trái đã toàn bộ biến mất. Chỉ là một tảng đá lớn sắp nện ở trên người nó thời điểm, dùng cánh tay trái đổi lấy tính mạng của nó.

Không có bất kỳ cái gì tru lên, đao thuận Bình mới vừa tới đến máy ném đá bên cạnh, liền một đao đánh xuống, đơn giản trực tiếp, Lực Phách Hoa Sơn.

Khoảng cách gần như thế, máy ném đá đã không thể phát xạ cự thạch. Mà cũng sớm đã chờ đợi đã lâu Thiên Nhân, cũng lập tức phát ra công kích.

To lớn hỏa diễm xông Thiên Nhân trong tay dấy lên, hóa thành đầy trời đại hỏa.

Thế nhưng lại không cách nào cản trở đao thuận Bình máy may.

Thạch đao vạch phá biển lửa, lưu lại đạo đạo đá vụn, to lớn thân đao hung hăng bổ vào máy ném đá phía trên.

Lập tức, dấy sóng lẫn lộn, đá vụn tung bay, liền ngay cả Thiên Nhân đều bị bức bách không thể không rút lui rất xa, tránh thoát.

"Vững vàng, thạch nhân này thực lực cùng ngươi không sai biệt lắm." Thôi Ngọc quan sát nhạy cảm, đã nhìn ra thạch nhân này thực lực.

Không nói chuyện mặc dù như thế, đối phương cũng không phải là huyết nhục chi khu, toàn thân bằng đá, không có cảm giác đau, không có sợ hãi.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là có tác dụng, cái kia Thiên Nhân hiện lên đá vụn về sau, lập tức triển khai công kích.

Vừa rồi bao trùm thức biển lửa căn bản là không có cách cản trở đối phương, lần này, cái này Thiên Nhân cũng không tiếp tục dùng một chiêu này, mà là tước tất cả hỏa diễm áp súc đến trong lòng bàn tay.

Chỉ gặp hẩn đôi bàn tay phẳng phát nung đỏ bàn ủi, lóe ra u ám ánh lửa.

Đao thuận Bình thân thể to lớn, cao tới ba trượng, Thiên Nhân ở trước mặt hẩn thật giống như một cái đồ chơi.

Cho dù hẩn tốc độ cực nhanh, nhưng là tại đối mặt Thiên Nhân thời điểm, liền có vẻ hơi vụng về.

"Phanh phanh!" Hai tiếng trầm đục, Thiên Nhân một mặt hai chưởng rần rần chắc chắn địa đánh vào đao thuận Bình đùi.

Không kịp thấy kết quả, Thiên Nhân lập tức lui lại, cùng đao thuận Bình kéo dài khoảng cách.

Thấy cảnh này, Thôi Ngọc cùng chúc long bọn người không những không có bất kỳ cái gì mừng rỡ, ngược lại biến sắc.

Bởi vì, Thiên Nhân cái này hai chương, chỉ là tại đao thuận Bình trên đùi, lưu lại hai số lượng tác sâu vết thương, nhưng là đối với đối phương như thể thân thể không lồ tới nói, hạt cát trong sa mạc.

Mà lại, thân thể đối phương to lớn, ở cự ly gần hoạt động cũng không linh hoạt, loại thời điểm này, cái này Thiên Nhân nên thật chặt dựa vào tại đao thuận Bình gần bên cạnh, không ngừng công kích.

Nhưng là hiện tại, hấn vậy mà cùng đao thuận Bình kéo dài khoảng cách.

Thôi Ngọc cùng chúc long thấy cảnh này, cũng không có cách nào địa nhắm mắt lại.

Bởi vì là kết cục đã định.

Quả nhiên, đao thuận Bình mặc dù khoảng cách gần muốn là muốn công kích Thiên Nhân cực kì khó khăn, nhưng là bây giờ cách kéo ra, hoàn toàn không cách nào ảnh hưởng đao thuận Bình tốc độ phát huy.

Cái này Thiên Nhân còn chưa kịp trốn đi bao xa, liền đã bị đao thuận Bình đuổi kịp, cự bàn tay to che khuất bầu trời, như là con ruồi tướng cái này Thiên Nhân trực tiếp đập vào trên mặt đất.

Lập tức, máu bắn tung tóe, huyết nhục văng tung tóe.

Cái này Thiên Nhân lại bị trực tiếp đập thành một đồng bùn nhão.

"Tê! ..." Một trận hít một hơi lạnh khí âm thanh âm vang lên.

Lôi đài biến mất, đao thuận Bình kéo lấy hấn tàn phá thân thể chậm rãi rơi vào bàn cờ hấn ban đầu vị trí bên trên.

Mà trên bàn cờ phượng, thì rơi ra một trận huyết vũ. Đây là cái kia Thiên Nhân thi cốt.

"Lộp bộp!" Như là nước mưa, lại làm cho tất cả mọi người trong lòng lạnh buốt một mảnh.

Nhìn thấy trên mặt mọi người sắc mặt như tro tàn thần sắc, thôi ngọc biết tiếp tục như vậy bọn hấn tướng không có chút nào chiến ý, tại đối mặt với đối phương cự thạch pho tượng thời điểm, chỉ có một con đường chết.

"Mọi người không nên nản chí, ta đã phát hiện nhược điểm của đối phương." Thôi Ngọc tỉnh táo nói.

Ở thời điểm này, đao thuận Bình kéo lấy tàn phá thân thể lần nữa tiến lên trước một bước, đi tới Thôi Ngọc cái này Nhất Phụng hàng trước đao thuận Bình trước mặt.

Như là một đạo mây đen, tướng cái này đao thuận Bình bao phủ.

Xem ra bước kế tiếp đã không cần suy tư.

Nhìn xem cái kia đã bị sợ hãi bao phủ phe mình đao thuận Bình, Thôi Ngọc tiếp lấy nói ra: "Những này đao thuận Bình thân thể to lớn, nhưng là hành động không nhanh, các ngươi công kích bọn hấn thời điểm, nhất định không thể cùng bọn hấn kéo dài khoảng cách..."

Thôi Ngọc một vừa nhìn đồng hồ cát, một bên cho bọn hấn động viên. Tướng tự mình phát hiện nhược điểm của đối phương từng cái nói cho bọn hấn.

Quả nhiên, theo Thôi Ngọc khuyên bảo, những này Thiên Nhân sắc mặt tốt lên rất nhiều, bắt quá, sợ hãi trong lòng còn không phải nhất thời nửa khắc có thể tiêu trừ.

Bọn hấn vẫn là không thể quên, đao thuận Bình một chương kia tướng Thiên Nhân đập thành thịt nát hình tượng.

Thôi Ngọc cũng không có cách nào.

"Đao thuận Bình, tiến một, đánh giết đao thuận Bình."

Thôi Ngọc nhìn thấy đồng hồ cát thời gian đã đến cực hạn, không dám trì hoãn. Bởi vì ai cũng không biết, siêu chẳng qua thời gian về sau sẽ chuyện gì phát sinh.

"Bên ta công kích, đối phương sẽ dốc toàn lực phòng thủ ngươi lần công kích thứ nhất, đây là ngươi sống sót cơ hội, bắt lấy cơ hội này, dù cho không cách nào một kích đánh giết, cũng muốn một mực xâm nhập hấn bên trong." Thôi Ngọc không có dừng lại, lập tức phân phó nói.

Đây là Thôi Ngọc lần thứ nhất phát hiện một loại quy tắc.

Bởi vì đao thuần Bình cùng máy ném đá lần thứ nhất giao phong thời điểm, đúng là bọn họ Nhất Phuong đi đầu phát động công kích.

Nhưng là máy ném đá mặc dù xạ tốc tương đối nhanh, nhưng là cự thạch dù sao cũng là lấy đường vòng cung làm việc hạ xuống .

Tốc độ lại nhanh, tại đao thuần Bình loại tốc độ này trước mặt, vẫn là có thể tùy tiện tránh thoát .

Nhưng là, lúc ấy đao thuần Bình nhưng lại không có tránh, mà là rần rần chắc chắn thụ máy ném đá một kích, đến mức đối phương tấm chắn bị báo hỏng.

Loại tình huống này, đã nói lên, bị công kích Nhất Phuong, muốn toàn lực tiếp nhận người công kích Nhất Phuong một kích toàn lực, mới có thể phát động phản kích.

Mà lại Thôi Ngọc còn có một loại suy đoán, đối phương đao thuần Bình thực lực hẳn là cùng người công kích Nhất Phuong đồng dạng.

Chỉ là đối phương pho tượng quái vật, thân thể quá mức cường hãn, dù cho cảnh giới, nhưng là thực lực kỳ thật vẫn là viễn siêu bọn hắn.

Cái này để Thôi Ngọc minh bạch, trong thời gian kế tiếp, Thôi Ngọc không thể để cho đối phương chủ động công kích, như vậy, bọn hắn Thiên Nhân chỉ sợ rất ít có thể sống sót.

Hơi mờ lòi đài ngưng kết.

Người khoác giáp đá, tay cầm thạch đao thạch thuần Thiên Nhân thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nói không khẩn trương, không sợ hãi kia là giả, nhưng là cái này Thiên Nhân cũng không có cái gì tuyệt vọng. Bởi vì thực lực của hắn, so ném đá Bình Thiên Nhân thực lực càng mạnh một tầng. Hắn là Luyện Khí Hóa Thần viên mãn cường giả.

Thôi Ngọc cau mày, nhìn hắn bộ dáng, quát: "Không nên khinh thường, ta suy đoán thực lực của đối phương hẳn là căn cứ chúng ta cái này Nhất Phuong thực lực không ngừng biến ảo ."

Cái này Thiên Nhân lập tức quá sợ hãi, mặc dù có thể sẽ ảnh hưởng tinh thần của hắn, khiến cho hắn thực lực khó mà phát huy, lại phòng ngừa hắn chủ quan tình địch.

Tại Thôi Ngọc tiếng quát bên trong, đao thuần Bình nâng lên nâng duy nhất cánh tay, hoành ở trước ngực, tàn phá thạch đao chỉ có một nửa, hiện lên phòng ngự tư thái.

Quả nhiên, Thiên Nhân đối Thôi Ngọc càng thêm bội phục, vậy mà thật như Thôi Ngọc nói, thạch nhân này vậy mà lại trước tiếp nhận mình toàn lực một kích.

"Vậy ta liền khách khí!" Thiên Nhân tướng chân khí quán thấu đến thạch trong đao, lập tức toàn bộ thạch đao bắt đầu phóng thích cực nóng nhiệt khí.

"Xem chiêu!" Cái này Thiên Nhân quát lên một tiếng lớn, một đao đánh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Lựa chọn

Trên bàn cờ, Phá Toái pho tượng đá vụn cùng Thiên Nhân hài cốt tứ tán, lúc này trên bàn cờ, hai bên tổn thất nặng nề.

Quân cờ pho tượng thân thể kinh người, nhưng là dựa vào Thôi Ngọc mỗi một lần đánh đòn phủ đầu, tăng thêm trước đó tại đầu cầu tìm tới rất nhiều thần binh lợi khí, bọn hắn cơ hồ không có phần thắng chút nào.

Đến hiện tại, cũng là chia năm năm, hai bên đều hao tổn hơn phân nửa.

Liền là Thôi Ngọc, lúc này đều là vết thương đầy người, giáp đá phía trên tràn đầy vết rạn.

Cái này là đối phương một con cờ trực tiếp giết tới trước mặt mình, căn bản là không có cách ngăn cản.

Nếu không phải đối phương tại mình một mặt ba cái Thiên Nhân liệu mình công kích đến, đã tàn phá, Thôi Ngọc chỉ sợ đều đã hao tổn ở chỗ này.

Bất quá, Thôi Ngọc nhìn đối phương lẻ loi lơ lửng Đại tướng, biết không thể lại nơi này đi xuống. Nhất định phải mau chóng kết thúc trận chiến đấu này.

"Đạo thuật Bình tiến một... Xa Kỳ Bình hoành bay..."

Thôi Ngọc mắt nhìn xung quanh, hiện tại hai bên còn lại quân cờ đều đã không nhiều, không còn giống bắt đầu như vậy thảm liệt chém giết, Thôi Ngọc một bên không chế tận lực không cùng đối Phương Chính chính diện giao phong, một bên không chế thực lực cường đại Thiên Nhân hướng về đối phương Đại tướng dựa sát vào.

"Muốn một kích đánh giết!"

Đối phương pho tượng cường hãn, Thôi Ngọc minh bạch, chỉ dựa vào bọn hắn, căn bản là không có cách chém giết đối phương.

Bàn cờ phía dưới Thiên Nhân từng cái như ve sầu mùa đông, bọn hắn mặc dù không hiểu kỳ đạo, nhưng là đồng dạng minh bạch trận này cờ thảm liệt.

Cái này trên bàn cờ tất cả hóa thành quân cờ Thiên Nhân, đều là trong bọn họ thực lực nhất là cường đại, nhưng lại vẫn như cũ thiếu có thể đơn độc đánh nát đối phương pho tượng Thiên Nhân.

Nếu không phải có chúc long như thế một cái Luyện Thần Phán Hư cường giả, người mang bí kỹ, cầm trong tay thần binh, nhiều lần giải vây, chỉ sợ cái này cuộc cờ đã sớm bại.

Tướng toàn bộ chết ở chỗ này.

Bất quá Thôi Ngọc minh bạch, cái này bàn cờ, bọn hắn cũng chỉ có thể dựa vào kỳ đạo cầu được một chút hi vọng sống, muốn là muốn dựa vào thực lực bản thân xông vào, như vậy tướng mười chết vô sinh.

"Vây kín hoàn thành!"

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang lóe lên, bất quá lúc này, đối phương quân cờ cũng cách mình cái này Đại tướng vị trí rất gần, bất quá chỉ là so với mình chậm hơn mấy bước.

Nhưng là Thôi Ngọc cũng không có quá quá cao hứng, bởi vì dù cho hiện tại mình giành trước mấy bước, nhưng là đối phương Đại tướng đến cùng là thực lực gì, ai cũng không biết, thậm chí tất cả mọi người không cách nào khẳng định, bọn hắn muốn hi sinh mấy cá nhân, mới có thể tướng đối phương Đại tướng đánh bại.

Nếu là kéo đến thời gian lâu dài, đối phương quân cờ tương lai đến Thôi Ngọc trước mặt, đối Thôi Ngọc triển khai giao sát.

Nếu Thôi Ngọc tử vong, như vậy, bọn hắn thực sự không cách nào tưởng tượng, thua trận cái này thế cuộc kết quả đến cùng là cái gì.

"Tượng kỳ binh, nắm vị trí đầu, chém giết Đại tướng!"

Thôi Ngọc sát chiêu đã bố trí xong, Thôi Ngọc chỉ phải không ngừng công kích, thẳng đến đối phương đại đem tử vong là được, nhưng là trong đoạn thời gian này, Thôi Ngọc muốn thường xuyên cẩn thận, không thể để cho đối phương quân cờ tướng mình giao sát.

"Ngao!" Một tiếng tượng mình, hơi mờ lờ đài tại tượng đá cực lớn bốn vó dưới, bắt đầu kịch liệt rung động, sở dĩ bắt đầu liền dừng còn sót lại một cái tượng kỳ binh, đó là bởi vì tượng kỳ binh lần công kích thứ nhất, sử dụng liền là cười cười, có thể cho đối phương lớn nhất tổn thương.

Thậm chí, trước đó một lần nguy cơ, tượng kỳ binh một cái công kích, liền đem đối diện pho tượng đung nửa tàn, để tượng kỳ binh bên trên Thiên Nhân nhẹ nhõm tướng đối phương giải quyết.

Lúc này, cái này tượng kỳ binh trong chấn đặt vào kỳ vọng cao.

Nhưng là, ngay lúc này, đối phương Đại tướng nhưng lại không có hiện ra phòng thủ tư thái, mà là kéo đi lấy mình đại đao, bắt đầu hướng về tượng kỳ binh phóng đi.

"Làm sao có thể?"

Người bị công kích nhất định phải tiếp nhận người công kích một kích, mới có thể phát động phản kích, đây là thiết luật, nhưng là không nghĩ tới, ở thời điểm này, đối phương Đại tướng vậy mà không nhìn đầu này quy tắc.

Liền là Thôi Ngọc đều không nghĩ tới.

Trước đó hắn bị giết tới trước mặt, vì chiếm cứ chủ động, Thôi Ngọc là chủ động công kích, cho nên hắn cũng không biết, Đại tướng phải chăng không cần tôn thủ đầu này.

"Hắn là Luyện Thần Phản Hư cảnh giới!"

Đương hai bên tới gần, thạch tượng phía trên Thiên Nhân đột nhiên rống to một tiếng, trong thanh âm tràn đầy hoảng sợ kêu rên.

Ngay sau đó, bọn hắn chỉ thấy một đạo to lớn đao quang từ đuôi đến đầu, phóng lên tận trời.

Đại tướng liền cùng thạch tượng suýt qua người.

Không có đi nhìn thạch tượng, Đại tướng tướng đại đao trong tay dựng nên tại bên người mình, nguy nhưng bất động.

Hơi mờ lờ đài tiêu tán, hóa thành điểm điểm ánh sáng chói lọi. To lớn thạch tượng tại không phân vì làm hai nửa, từ trên bầu trời rơi xuống, đồng dạng biến thành hai nửa, còn có cái kia không biết tên Thiên Nhân thì thể.

Đây là tin dữ, Thiên Nhân dùng hắn điểm cuối của sinh mệnh một khắc, tướng trọng yếu tin tức truyền ra.

Hơi mờ lờ đài có ngăn cách khí tức tác dụng. Mặc dù chỉ dựa vào mắt thường vẫn là có thể đoán đại khái thực lực, nhưng là không cách nào cảm ứng được thực lực của đối phương, sẽ bị ăn phải cái thiệt thòi lớn.

Hiện tại có Thiên Nhân trước khi chết truyền âm, bọn hắn biết, cái này Đại tướng thực lực vì Luyện Thần Phản Hư cảnh giới, vậy mà lần nữa đánh vỡ một đầu quy tắc, để Thôi Ngọc tức giận mà vừa bất đắc dĩ.

Bọn hắn liền như là hiện tại, đều chỉ là quân cờ mà thôi, liền là tại phần hạn bất đắc dĩ lại có thể thế nào, chỉ có thể mặc cho bài bố.

"Ta cần một cá nhân lại đi dò xét một chút đối phương Đại tướng thực lực, tại Luyện Thần Phản Hư cấp độ gì?"

Thôi Ngọc bất đắc dĩ, cao giọng hô.

Hiện tại Thôi Ngọc cũng không có trực tiếp hạ mệnh lệnh, căn cứ tự nguyện nguyên tắc, không phải Thôi Ngọc thiện tâm, không đành lòng thấy máu.

Thật sự là bởi vì, ở đây tất cả mọi người biết, đối mặt Đại tướng, ra chúc long còn có một chút hi vọng sống bên ngoài, ai bên trên ai chết.

Thế nhưng là bọn hắn chỉ biết đối phương Đại tướng chính là Luyện Thần Phản Hư, nhưng là lại không biết đến cùng tại cấp độ gì.

Muốn biết, Luyện Thần Phản Hư cảnh giới, mỗi một cái tiểu cảnh giới chỉ thấy chênh lệch, đều phảng phát hồng cầu.

Tại không rõ thực lực đối phương tình huống dưới, tùy tiện tướng chúc long đẩy ra, tướng có khả năng trực tiếp táng đưa bọn hắn hi vọng duy nhất.

Cho nên, bọn hắn cần một cá nhân, hi sinh chính mình, dò xét tra tình huống đối phương Đại tướng thực lực chân chính.

Đối phương đã không tuân thủ quy tắc, đã nói lên đối phương Đại tướng thực lực hắn là cố định, sẽ không ba động, chỉ muốn lần nữa phái ra một cái Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới võ giả, mặc dù không cách nào đối với đối phương Đại tướng tạo thành tổn thương, nhưng là chỉ cần đối phương đại sẽ ra tay, liền có thể dò xét tra tình huống đối phương chuẩn xác thực lực.

Như vậy, chúc long mới có thể có nắm chắc hơn tướng thạch điều Đại tướng một kích đánh giết.

Không phải Thôi Ngọc mềm lòng, không đành lòng bức bách bọn hắn đi đã chết dò xét Đại tướng thực lực, mà là tại biết rõ ai đi người đó chết tình huống dưới, Thôi Ngọc nếu là trực tiếp đem bọn hắn xem như đá thử vàng ném vào giữa sân, ngộ nhờ cái nào trong lòng còn có phần hạn, báo cáo sai đối phương Đại tướng thực lực, vậy sẽ trực tiếp tướng tất cả mọi người lừa giết.

Loại thời điểm này, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể để bọn hắn căn cứ tự nguyện nguyên tắc.

Bọn hắn trầm mặc, phía dưới Thiên Nhân cũng không có bất kỳ người nào nói chuyện, bọn hắn đều là người ngoài cuộc.

Mà trong bàn cờ, ra chúc long, còn lại năm sáu cái Thiên Nhân nhìn nhau, cuối cùng một cái Thiên Nhân nói ra: "Đề ta đi!"

Đây là một cái lão Thiên Nhân, thiên phú không mạnh, hiện tại đã tuổi gần hơn hai trăm tuổi, Thiên Nhân một đời đã đi qua hơn phân nửa.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, trong miệng mệnh lệnh phát ra, trên bầu trời hơi mờ lờ đài xuất hiện lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn xem phóng lên tận trời lão Thiên Nhân, bọn hắn biết, hôm nay là bọn hắn một lần cuối cùng nhìn thấy bộ dáng của hắn.

Chương 335: Liền là hiện tại

"Hậu kỳ!" Hơi mờ lờì dài tiêu tán, bầu trời vẩy xuống một trận huyết vũ.

Lão Thiên Nhân thực lực bất quá là Luyện Khí Hóa Thần Viên mãn, dựa theo Thiên Nhân tư chất, lão Thiên Nhân xem như đủ kém. Đến hần cái tuổi này, vậy mà chỉ có Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới, nói rõ hần căn bản không có chút nào tư chất.

Theo lý thuyết, hần không nên trở thành võ giả, chỉ là hiện tại hần đã chết, lại cũng không có người biết hần trước kia cổ sự, tương theo gió tiêu tán.

Rất đến đến hiện tại, nơi này vậy mà không có người biết cái này lão Thiên Nhân danh tự, chỉ biết, tại quảng mỗ thời điểm, nhà hần đều gọi hần lão đầu, bởi vì hần là trong hầm mộ, tuổi tác lớn nhất một cái.

Một cái Luyện Khí Hóa Thần võ giả cùng một cái Luyện Thần Phản Hư quái vật quyết chiến, có thể trong nháy mắt hô lên hai chữ đã đúng là không dễ.

Thạch điều Đại tướng đồng dạng chỉ là một trăm, thậm chí ngay cả vị trí cũng không hề động, liền là lẳng không chém ra, đao quang liền phảng phát phá vỡ bầu trời, tựa như một đạo lưu tinh, bay qua toàn bộ lờì dài.

Cũng nhiều thua thiệt lão Thiên Nhân trực tiếp tương đối phương cấp độ kêu lên, bằng không lão Thiên Nhân liền uống chết rồi, đao tốc độ ánh sáng quá nhanh, chăm chú để lão Thiên Nhân hô lên hai chữ liền cho đao quang chém thành một trận huyết vụ, may may không có phản kích năng lực.

Thậm chí ngay cả phòng thủ đều không thể làm đến.

Chức long nhìn xem thạch điều Đại tướng, nói ra: "Đề ta đi!"

Hai cá nhân đều là Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cảnh giới.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua cách mình lại gần một bước thạch điều, biết thời gian đã không cho phép bọn hần già mồm.

May mắn, coi như có một chút hi vọng sống, thạch điều Đại tướng cùng chức long đồng dạng đều là Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ.

Chỉ là không biết, chức long có thể đi đến một bước nào, hoặc là hôm nay liền muốn chết ở chỗ này.

Cái này các cao thủ, ở bên ngoài thế nhưng là trưởng lão cấp bậc cao thủ, tại thế gian, càng là Nhất Phương đế vương cao thủ, nhưng là bây giờ, liền tựa như một cái dê đọi làm thịt.

Không có già mồm, do dự, Thôi Ngọc rời đi phát ra mệnh lệnh.

Hơi mờ lờì dài đã như cũ.

Nhưng là chức long lại không đợi lờì dài ngưng tụ hoàn thành, liền đã thoát ly chiến mã, lấy dưới chân bằng đá xe ngựa làm điểm dừng lực, phi thân phóng tới Đại tướng.

Lúc này chức long phảng phát một đạo lưu tinh, quanh thân hỏa diễm quay chung quanh, một cây chùy thủ ra hiện tại trong tay của hần.

Đây là tại trên cầu tìm tới một thanh tàn phá binh khí, vết rỉ loang lổ, nhưng lại sắc bén kinh khủng.

Dù cho cứng rắn như đá cầu, tại cái này chùy thủ dưới, đều có thể lưu lại một chút ấn ký.

"Sốt ruột, sẽ hay không trái với quy tắc." Có Thiên Nhân nhìn thấy chức long làm như vậy, lập tức kinh hãi tứ sắc.

Liền là Thôi Ngọc cũng giật nảy mình.

Bất quá hần cũng đại khái suy đoán ra chức long trải qua tâm tư, rất nhanh liền trấn định, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn xem chức long phóng tới Đại tướng.

Nhưng là lúc này, hai cá nhân đều là ra ngoài lên cao trạng thái, nhìn thấy chức long xông về phía mình. Cái kia thạch điều Đại tướng vậy mà một điểm phản ứng đều không có.

Chức long hai mắt xích hồng, tốc độ lần nữa bạo tăng, hần là tướng trên người hỏa diễm áp súc, sinh ra càng lớn lực đẩy, rốt cục tại sắp đến hơi mờ trước lờì dài, chức long đi tới Đại tướng bên cạnh.

Lúc này, cổ quái khí tràng lưu động, chức long trên người hỏa diễm sáng tới dập chòn, phảng phát một cái tại sóng lớn bên trong lắc lư thuyền hồng.

Chúc long quát lên một tiếng lớn, tướng chùy thủ trong tay đánh ra, cũng không để ý có phải hay không là yếu hại, hiện tại hắn đã không khống chế được thân thể của mình.

Đương hai cá nhân đều rơi trên lôi đài lúc.

Phía dưới tất cả mọi người hung hăng nuốt một miếng nước bọt.

Liền là Thôi Ngọc cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm.

Rất rõ ràng, chúc long trái với quy tắc, bọn hắn không biết, bản cò sẽ làm sao xử phạt hắn.

Thôi Ngọc nắm thật chặt nắm đấm, xem ra chúc long cũng phát hiện, chỉ là có phải hay không như thế, bọn hắn còn không thể xác định, thành bại ngay tại này nhất cử.

Thôi Ngọc minh bạch chúc long tại sao muốn làm như thế, mặc dù hắn cùng thạch điều Đại tướng đều là Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cảnh giới, nhưng là hai người đối đầu, chỉ sợ chúc long không có phần thắng chút nào, coi như chúc long liều chết tướng thạch điều Đại tướng trọng thương, nhưng là tàn phá thạch điều Đại tướng vẫn như cũ là Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cảnh giới, không phải bọn hắn những này Luyện Khí Hóa Thần võ giả có thể đánh bại, cùng đừng đề cập bọn hắn chính là một cái tiếp một cái đơ đầu.

Sớm ngay tại trước đó, bọn hắn phát hiện cái này thạch điều Đại tướng vậy mà không có cổ kị quy tắc, không còn phòng thủ, mà là phát động phản kích, ngay sau đó, liền là thực lực không nhận quy tắc khống chế, cố định vì Luyện Thần Phản Hư cảnh giới, liền đề Thôi Ngọc cùng chúc long phát hiện, tựa hồ, tại cái này thạch điều Đại tướng nơi này, quy tắc giống như có lẽ đã bị đánh phá.

Nếu như nói là như vậy, có phải hay không chính là nói rõ hiện tại bản cò quy tắc đã bắt đầu buông lỏng, bọn hắn phải chăng có thể cũng đồng dạng đánh vỡ quy tắc.

Cho nên, mới có chúc long vừa rồi mạo hiểm trái với quy tắc một màn.

Về phần chúc long vì cái gì không có nói cho Thôi Ngọc, đó là bởi vì cùng nhau đi tới, Thôi Ngọc đủ loại biểu hiện đã để chúc long biểu thị tin phục, hắn tin tưởng, cử động của mình, Thôi Ngọc là minh bạch.

Chúc long lúc này cùng thạch điều Đại tướng xa nhìn nhau từ xa, bộ ngực hắn đập trùng, chân khí hao tổn nghiêm trọng, đồng dạng cũng là lo lắng.

Mà thạch điều Đại tướng cánh tay phải tận gốc mà đứt, lại là bị chúc long cuối cùng ném ra chùy thủ, trực tiếp cắt đứt.

Nhưng là, biết chiến đấu trực tiếp bắt đầu, chúc long vậy mà không có thu được bản cò bất kỳ xử phạt nào.

Thôi Ngọc trong mắt tinh quang đại phóng, liền ngay cả chúc long nhìn xem xông về phía mình thạch điều Đại tướng cũng nở nụ cười.

Chúc long dù sao không là trước kia Luyện Khí Hóa Thần Thiên Nhân, hắn chính là thân kinh bách chiến Luyện Thần Phản Hư cao thủ, tăng thêm thạch điều Đại tướng mất đi một tay, thực lực có hại, khiến cho chúc long nơi này nhất thời nửa khắc vậy mà không cách nào cảm xuống.

"Giúp ta đi lên." Thôi Ngọc hét lớn một tiếng, vậy mà từ hắn Đại tướng vị trí phóng lên tận trời.

Cái khác mấy cái Thiên Nhân sững sờ, bất quá bọn hắn rất nhanh liền kịp phản ứng, tướng trên người giáp đá trực tiếp rơi xuống, bắn về phía không trung.

Hơi mờ lôi đài cao cao tại thượng, đừng nói là Thôi Ngọc, liền là chúc long nếu không có điểm dừng lực, đều không thể đến.

Cho nên Thôi Ngọc muốn đi lên, hắn chỉ có thể mượn nhờ cái khác Thiên Nhân trợ giúp.

Đứt khoát, bọn hắn không do dự, theo bản năng dựa theo Thôi Ngọc mệnh lệnh làm việc.

Chỉ gặp Thôi Ngọc mỗi một lần nổ bắn ra, đều quá cao mấy trượng, mà khi thân thể của hắn muốn hạ xuống xong, chắc chắn sẽ có một khối đá vụn giáp ra hiện tại dưới chân của hắn, vì Thôi Ngọc đến mang mới điểm dừng lực.

Thôi Ngọc mỗi một bước đều có thể trùng thiên mấy trượng, liền phảng phất trên bầu trời xuất hiện một cái nhìn không thấy cầu thang, để Thôi Ngọc đạp trời mà lên, bay thẳng hướng lôi đài.

Mà lúc này đây, chúc long không ngừng trốn tránh, căn bản cũng không cho thạch điều Đại tướng cơ hội gần người.

Cũng chính là thạch điều Đại tướng chính là một cái tử vật, không có chút nào tình cảm, bằng không đã sớm chửi ầm lên.

Bất quá chúc long lại mỗi thời mỗi khắc đều đang chăm chú cái này phía dưới lôi đài.

Bởi vì hắn đã thấy Thôi Ngọc cách mình càng ngày càng gần.

Hắn bắt đầu cẩn thận xê dịch, rời xa Thôi Ngọc muốn vọt tới địa phương.

Mà thạch điều Đại tướng mặc dù cường hãn, nhưng là cả hai cảnh giới tương đương, đã từng vẫn lấy làm kiêu ngạo, ngược sát Thiên Nhân tốc độ, tại đồng dạng cảnh giới chúc long trước mặt căn bản không đáng chú ý.

Đến .

Chúc long hai mắt tỏa sáng, hần linh hoạt xê dịch thân thể đột nhiên dừng lại, sau đó như là lợi kiếm nổ bắn ra đi, ngừng ở phương xa.

Thạch điều Đại tướng đột nhiên xoay người, đồng dạng đuổi theo.

"Liên là hiện tại!"

Phía dưới lời đài truyền đến Thôi Ngọc thanh âm

Chúc long hít sâu một hơi, tay phải hóa thành nham tương u ám hỏa diễm, không để ý tới đã nhích lại gần mình thạch điều Đại tướng, hung hăng đánh vào trên lời đài.

Mà phía dưới, Thôi Ngọc cũng tại thời khắc này, tương mình như thủy tinh tay, đánh vào cùng một cái đốt.

Toàn bộ thể giới thời gian phẳng phát ngưng kết, thạch điều Đại tướng khoảng cách chúc long khoảng cách bất quá một trượng, điểm ấy khoảng cách đơn giản cùng không có khoảng cách đồng dạng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 336: Cầu cuối cùng

Không thể không nói lúc này, Thôi Ngọc cùng chúc long thật sự là quá mức ăn ý, hai cá nhân một kích toàn lực lại có thể đồng thời đập nện tại hơi mờ lời đài cùng trên một điểm.

Toàn bộ lời đài nhận hai người bọn họ công kích, đều liên tiếp chấn ba chấn, liền ngay cả chạy về phía chúc long thạch điều Đại tướng đều không biết vì cái gì, đột nhiên đình chỉ tiến lên bộ pháp.

Giờ khắc này, thời gian tuyến đều phẳng phát bị vô hạn kéo dài, đám người cảm giác thời gian phẳng phát tại thời khắc này, hiển đến vô cùng dài, nhưng là trên thực tế chỉ là trong nháy mắt.

"Bành!"

Một tiếng nổ vang, ở giữa toàn bộ hơi mờ lời đài đột nhiên nổ tung, hóa thành điểm điểm pha tạp tiêu tán ra.

Trên bầu trời, Thôi Ngọc cùng chúc long còn có kia thạch điều Đại tướng đều phẳng phát bèo trôi không rễ, từ bên trên bầu trời rơi xuống.

"Đánh!" Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, trên mặt của hắn dữ tợn một mảnh.

Lúc này, thạch điều Đại tướng phẳng phát mất hồn, không phản ứng chút nào, chúc long cũng quát lên một tiếng lớn, càng không ngừng lảng không đánh ra từng đạo công kích.

Thôi Ngọc càng là không có nhân rồi, trên người mấy cái thần binh tức thì bị Thôi Ngọc ném ra.

Chỉ là hiện tại thạch điều Đại tướng mặc dù thất thần bất động, nhưng là trên người kia Luyện Thần Phản Hư thực lực xác thực nửa điểm không ít.

Mấy cái tàn phá thần binh, tăng thêm chúc long cường kích, cũng chỉ là đánh thạch điều Đại tướng trên thân tất cả đều là vết rạn, mắt thấy là phải vỡ vụn hết, làm thế nào đều không có vỡ mở.

"Rầm rầm rầm!" Ba tiếng nổ, ba cá nhân tất cả đều rơi xuống trên bàn cờ.

Mà thạch điều Đại tướng, càng là trực tiếp tương một con cờ thể nào vỡ nát.

Thôi Ngọc thân thể cường đại, mặc dù từ trong cao không rơi xuống, nhưng là lại cũng không có thương tổn quá sâu, thậm chí so chúc long đều muốn tốt hơn rất nhiều.

"Thạch điều Đại tướng chân gãy một đầu!"

Mấy cái Thiên Nhân nhìn không chuyển mắt, hét lớn.

Ngay tại gật gù đắc ý Thôi Ngọc nghe được thanh âm này lập tức tinh thần đều vì đó rung một cái.

Hắn lắc lắc choáng váng đầu, trong miệng thốt ra một ngụm máu, bật cười lớn, kêu lên: "Tốt, quy tắc lấy phá, toàn bộ đi lên, đánh nát thạch điều Đại tướng!"

Vừa nói, Thôi Ngọc một bên chặt vật từ dưới đất bò dậy.

Cái này một ném, thực sự không nhẹ, lúc này chúc long còn vẫn như cũ không đứng dậy được.

Mấy cái kia Thiên Nhân sửng sò, bọn hắn chỉ là chờ một lát, liền từ trên vị trí của mình liền xông ra ngoài.

Quả nhiên, không có bất kỳ cái gì xử phạt giáng lâm.

Thôi Ngọc thoải mái cười, dù cho thân thể kịch liệt đau nhức, nhưng là vẫn như cũ không cách nào ngăn cản sự hưng phấn của hắn.

Sớm tại thạch điều Đại tướng không có bởi vì quy tắc mà áp chế thực lực thời điểm, Thôi Ngọc liền có loại cảm giác, may may quy tắc đã bị đánh vỡ.

Một màn này, cũng tương tự bị chúc long phát giác, mới có hai cá nhân lên cao lời dài lúc, chúc long bốc lên xúc phạm quy tắc nguy hiểm, ném ra thần binh, tướng thạch điều Đại tướng cánh tay đánh gãy.

Cái này liền tiếp thăm dò, rốt cục để Thôi Ngọc quyết định, xông ra Đại tướng chi vị, cùng chúc long liên thủ tướng lời dài đánh nát.

Cuối cùng, thạch điều Đại tướng từ trên bầu trời rơi xuống.

Mặc dù nhìn như quy tắc bị đánh phá, nhưng là tựa hồ quy tắc cũng không có biến mất.

Thạch điều Đại tướng cùng chúc long quyết đấu cũng không có kết thúc, khiến cho cái khác quân cờ cũng không có triển khai công kích, hiện tại giống như vật chết.

Thạch điều Đại tướng mặc dù thân thể cường hãn, lấy những này Thiên Nhân thực lực căn bản là không cách nào cho thạch điều Đại tướng mang đến lớn cỡ nào tổn thương, nhưng là trong tay bọn họ đều có thần binh, cho dù là tàn phá, thế nhưng là thần binh liền là thần binh.

Ngã xuống trên bàn cờ thạch điều Đại tướng, phảng phất rốt cục lấy lại tinh thần, nó găm thét quơ duy nhất cánh tay, lúc này hắn thiếu khuyết một tay một chân, căn bản là không có cách hành động.

Mấy lần muốn đứng lên, đều tổn công vô ích, chỉ có thể ở nguyên địa không ngừng quơ trong tay tàn phá thạch đao, tướng Thiên Nhân bức lui.

Nhìn thấy dạng này thạch điều Đại tướng, Thôi Ngọc rốt cục thở một hơi dài nhẹ nhõm, bọn hắn thắng.

"A...!" Chúc long sớm đã đi lại tập tễnh, nhưng là hắn nuốt vào thánh dược chữa thương, trong thời gian ngắn khôi phục sức chiến đấu, tại một đám Thiên Nhân cùng Thôi Ngọc phối hợp xuống, rốt cục tướng thạch điều Đại tướng đánh nát.

Đương thạch điều Đại tướng bể nát một nháy mắt, toàn bộ bàn cờ run lên, vây quanh trên bàn cờ màn sáng tiêu tán, mà trên bàn cờ những cái kia tràn đầy sát khí thạch điều quân cờ, cũng giống như một lần nữa biến thành phổ thông thạch điều, lại cũng nhìn không ra một tia khí thế.

Tất cả Thiên Nhân đều là sửng sò, bọn hắn xông vào trong bàn cờ, bọn hắn biết, bọn hắn đây là thắng.

Một trận chiến này tương đương thảm liệt, đơn giản có thể nói tổn thất nặng nề.

Chính xác bàn cờ hơn ba mươi Thiên Nhân sung làm quân cờ, hiện tại có thể còn sống sót, thậm chí ngay cả một phần ba cũng chưa tới.

Ở phía dưới chờ đã lâu Thiên Nhân, bọn hắn vọt tới mua một cái người sống sót bên người, cầm trong tay sớm liền chuẩn bị xong đan dược, liền muốn không cần tiền, đưa vào trong miệng của bọn hắn.

Nuốt vào thuốc chữa thương Thiên Nhân từng cái mặt tái nhợt bên trên lập tức liền khôi phục Huyết Sắc.

Những này chữa thương đều là tự viêm sơn cốc tàng bảo khổ bên trong tìm tới, mặc dù không phải cái gì Đỉnh cấp thánh dược, nhưng là tuyệt đối đều là mười phần hi hữu.

Cho nên, dựa vào những đan dược này, những này thụ thương Thiên Nhân mạng của bọn hắn cuối cùng là bảo vệ.

"Không tốt, kia Quý Vụ lại xuất hiện."

Mọi người ở đây chuẩn bị kỹ càng tốt điều trị một chút thời điểm, một cái Thiên Nhân quay đầu nhìn một cái, phát hiện Quý Vụ không biết lúc nào, ra hiện tại nơi xa, chỉ là nhìn thời gian, trong thời gian ngắn còn không cách nào đến trước mặt bọn hắn.

Tất cả mọi người khí muốn chửi mẹ, những này Quý Vụ thật sự là âm hồn bất tán, thời khắc đuổi tại phía sau bọn họ, bức bách bọn hắn tiếp tục hướng phía trước.

"Nghĩ ngợi một chút đi, nhìn Quý Vụ khoảng cách, trong thời gian ngắn là không cách nào đến trước mặt chúng ta ." Chúc long thương thế quá nặng, dù cho thuốc chữa thương phi phạm, nhưng là trước kia vì đánh nát thạch điều Đại tướng, cưỡng ép triển khai công kích, đã có ám thương, lúc này không nên đi lại.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nhìn Quý Vụ cách bọn họ khoảng cách, ít nhất phải một ngày công phu mới có thể đến đạt trước mặt bọn hắn, tạm thời tới nói, còn không nóng nảy.

"Dĩ vãng ngộ nhỡ, chúng ta trước bước qua lời dài. Sau đó làm sơ chỉnh đốn." Thôi Ngọc nói.

Cái khác không có thụ thương Thiên Nhân, vịn thụ thương, bước qua lời dài.

Bọn hắn nhất định phải rời đi nơi này, dù sao ai cũng không biết, cái này quý dị lời dài có thể hay không lần nữa lần nữa khôi phục, nếu như lại để bọn hắn một lần nữa qua một lần cái này bàn cờ, như vậy bọn hắn nhất định sẽ thất bại.

Bởi vì bọn họ cao thủ đã tổn thất hơn phân nửa.

Đương Quý Vụ đi vào bàn cờ thời điểm, Thôi Ngọc cũng không có lập tức lên đường, hắn muốn nhìn, cái này Quý Vụ sẽ hay không xâm nhập bàn cờ.

Bởi vì cái này bàn cờ thực sự lợi hại đáng sợ, có lẽ có thể cản trở Quý Vụ.

Nhưng là, cuối cùng Thôi Ngọc vẫn là thất vọng, bởi vì làm bàn cờ giống như thật bị Thôi Ngọc đánh phế đi, hoặc là cái này bàn cờ đối Quý Vụ không có chút nào cảm ứng, kia Quý Vụ không trở ngại chút nào liền bò lên trên bàn cờ.

Thờ dài một tiếng, Thôi Ngọc cùng một đám Thiên Nhân hùng hùng hổ hổ tiếp tục hướng phía trước.

Trải qua nhiều như vậy đáng sợ, Thôi Ngọc một đoàn người cũng sớm đã kinh hồn táng đảm, dù cho Quý Vụ ngay tại sau lưng, bọn hắn vẫn như cũ không dám nhanh chóng chạy vội.

"Cây cầu kia đến cùng dài bao nhiêu, muốn đi tới khi nào!" Đi ba ngày, liền là Thôi Ngọc đều nhanh tuyệt vọng.

Bọn hắn tới đột nhiên, căn bản liền không có chuẩn bị đồ ăn, những ngày này đều là dựa vào trong bảo khố những cái kia thần tài bảo được đỡ đói, mặc dù tạm thời không đói chết, nhưng là cái này chút đồ vật đã không nhiều lắm.

Mọi người ở đây sắp lúc tuyệt vọng, bọn hắn rốt cục đi tới thấy được cầu cuối cùng.

Bất quá, tất cả mọi người nhìn thấy tràng cảnh này thời điểm, bọn hắn đều giật mình há miệng ra, phảng phất gặp quỷ đồng dạng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 337: Mạnh bà đình

Bọn hắn đã từng huyền tưởng cầu phía trước là địa phương nào, có lẽ là Thiên Đường, cũng có lẽ là Địa Ngục, nhưng là bọn hắn vạn vạn không nghĩ tới, tại cầu cuối cùng, lại là một mảnh không nhìn thấy cuối đại lục.

Mà đầu cầu bên trên, một cái cũ nát cái đình nhỏ bên trong, lúc này một cái mơ hồ bóng người sừng sững trong đó.

Cho dù bọn họ dựa vào là rất gần, kia cái bóng người chung quanh phảng phất tràn ngập mê vụ, làm cho không người nào có thể thấy rõ bộ dáng của hắn.

Thôi Ngọc khoát tay áo, để đám người ở chỗ này chờ hẩn, Thôi Ngọc cẩn thận tới gần.

Cái này cá nhân là ai, ai cũng không biết, thế nhưng là tất cả mọi người minh bạch, bọn hẩn muốn qua cầu, không vòng qua được cái này cá nhân.

Thôi Ngọc một bên đi thẳng về phía trước, một bên gắt gao nhìn xem cái này cá nhân, thế nhưng là dù cho Thôi Ngọc đã đi tới tiểu đình bên ngoài, vẫn như cũ thấy không rõ cái này cá nhân.

Phảng phất, cái này cá nhân là tại một cái không gian khác.

"Thôi Ngọc xin ra mắt tiền bối!"

Thôi Ngọc đi vào tiểu đình bên ngoài, cao giọng hô.

Nhưng là đợi mấy tức, trong đình thân ảnh vẫn như cũ không có bất kỳ cái gì phản ứng, Thôi Ngọc lần nữa kêu vài tiếng, vẫn như cũ như thế.

Thôi Ngọc không rõ cái này cá nhân ý tứ, hẩn cẩn thận địa đánh giá chung quanh, phát hiện tại cái này tiểu đình bên ngoài, đồng dạng có một khối bị hư hao mấy khối đá vụn, phía trên vẫn như cũ có văn tự, bất quá Thôi Ngọc chỉ có thể nhận ra, phía trên một cái "ba" chữ, cái khác đều quá mức cổ lão, không cách nào phân rõ.

"Văn bối không biết tiền bối là ý gì, chỉ có thể mạo phạm"

Thôi Ngọc cao giọng hô, nhìn bóng người kia vẫn như cũ không nhúc nhích, Thôi Ngọc đánh bạo một chân bước lên cái đình nhỏ.

Đương Thôi Ngọc một chân rơi vào cái đình bên trên thời điểm, lập tức truyền đến vô số thể lương tê hào thanh âm, còn có giống như sóng biển thanh âm, Thôi Ngọc đột nhiên quay đầu, bởi vì kia là từ phía sau hẩn truyền đến .

Khi thấy rõ sau lưng hết thảy, Thôi Ngọc đột nhiên thân thể một cái lao đảo, liền lùi mấy bước, cả cá nhân đều lui tiến vào tiểu đình bên trong.

Hẩn giật mình mà nhìn mình đến chỗ, cả cá nhân phảng phất choáng váng.

Chỉ gặp kia dưới cầu đá phương, ở đâu là cái gì vô tận tinh không, vậy mà không biết khi nào biến thành một đầu lao nhanh không tiếc cự sông lớn lưu.

Nước sông như máu, nước chảy xiết không thôi, sóng lớn nổi lên bốn phía, trong nước càng không ngừng có vô số khô lâu tại theo đầu sóng chìm chìm nổi nổi.

Kia từng tiếng thể lương tiếng kêu, chính là từ những khô lâu trên thân phát ra.

Liền là Thôi Ngọc, cũng không khỏi sinh ra một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Tốt giống nghĩ tới điều gì, Thôi Ngọc đột nhiên quay đầu, nhìn về phía kia cái bóng người phương hướng.

Lúc này, Thôi Ngọc chỗ sâu trong tiểu đình, kia cái bóng người trên người mê vụ rất cực tiêu tán, để Thôi Ngọc có thể thấy rõ bộ dáng của nó.

Khi thấy rõ về sau, Thôi Ngọc kinh ngạc sững sờ, bởi vì tại Thôi Ngọc ngẫm lại bên trong, đây cũng là một cái vĩ ngạn nam tử, nhưng là ai biết, lại là một nữ tử, nàng sừng sững tại đình nghỉ mát một bên, bên cạnh một cái bàn ăn lớn nhỏ cái bàn, nữ tử này chính hai tay vịn, đứng ở nơi đó.

Gật đầu bộ dạng phục tùng, mặt không biểu tình. Nhưng lại tuyệt mỹ dị thường.

Liền là Thôi Ngọc cũng không khỏi trái tim nhảy lại nhảy.

Bất quá rất nhanh, Thôi Ngọc liền lấy lại tinh thần, bởi vì hẩn phát hiện, nữ tử này vậy mà cũng sớm đã chết đã lâu. Bởi vì tại trên người nàng, Thôi Ngọc không cách nào cảm giác được nửa điểm sinh cơ.

Nếu không phải Thôi Ngọc nhìn tận mắt nàng, chỉ sợ Thôi Ngọc thậm chí sẽ coi là, đây chỉ là một khối tảng đá đồng dạng.

Thôi Ngọc quý dị đánh giá cái này tiểu đình.

Từ bên ngoài nhìn, cái này tiểu đình là như thế phổ thông, nhưng là Thôi Ngọc chỉ là vừa mới nhắc vào, tiểu đình bên ngoài hết thảy liền đại biến bộ dáng, có lẽ là hiện ra thế giới chân thật.

Không biết vì cái gì, Thôi Ngọc nhìn xem cái này tiểu đình bên trong hết thảy, lại có một loại phi thường cảm giác quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

"Ở nơi nào gặp qua?"

Càng là quan sát, Thôi Ngọc trong lòng loại kia cảm giác quen thuộc liền càng phát ra mãnh liệt.

Bất quá Thôi Ngọc vẫn là đem ánh mắt đặt ở trên người cô gái này.

Nàng là ai, vì sao lại chết ở chỗ này, nàng từ trạng lại vì cái gì cổ quái như vậy.

Đối với người chết, Thôi Ngọc sớm liền gặp được nhiều lắm, hắn sớm đã chết lặng, đối với loại này thi thể, Thôi Ngọc may mắn không có sợ hãi.

Hắn vây quanh nữ tử này chuyển tầm vài vòng, phát hiện trên người cô gái này không có chút nào vết thương.

Nói cách khác không có phát hiện vết thương trí mạng.

Cuối cùng, nữ tử này thi thể một mực vịn bệ đá đưa tới Thôi Ngọc chủ ý.

Coi là, nữ tử này hai mắt một mực nhìn chăm chú cái này bệ đá.

Hắn là cái này bệ đá có bí mật gì.

Thôi Ngọc đi vào bệ đá, chỉ là hơi dò xét, liền phát hiện nữ tử thủ hạ mơ hồ có mấy chữ dấu vết, là khắc ở phía trên.

Thôi Ngọc thử tưởng nữ tử tay từ trên bệ đá dòi, nhưng là thất bại.

Đây là Thôi Ngọc lần thứ nhất chạm đến nữ tử này thân thể.

Hắn phát hiện, nữ tử này mặc dù chết đi không biết bao lâu, nhưng là thân thể mềm mại, da thịt tràn ngập co dãn, nếu không phải mười phần lạnh buốt, thật thật giống như cùng người sống không khác.

Thôi Ngọc không dám tùy ý tổn thương nữ tử thân thể, sợ tái dẫn ra cái gì khó khăn rắc rối, chỉ có thể từ khía cạnh đi quan sát, kết quả phát hiện, cái này trên bệ đá khắc chữ vẫn như cũ là cổ lão văn tự, Thôi Ngọc không thể nhận biết.

Thôi Ngọc có chút nhụt chí, nơi này hiển nhiên có đại bí mật, nhưng lại bởi vì văn tự cổ lão, đừng nói là hắn, liền là Thiên giới rất nhiều tiên nhân đều không cách nào nhận ra.

Lúc này, Thôi Ngọc tay trong lúc vô tình, đặt ở bệ đá trung ương.

Lập tức, toàn bộ bệ đá đột nhiên tách ra nhu hòa bạch quang, để Thôi Ngọc chấn kinh.

Bởi vì bệ đá mặt ngoài, liền phảng phát mặt nước, đẩy ra một trận gợn sóng, cuối cùng phảng phát mặt nước, phía trên vậy mà nổi lên từng bức họa.

Chỉ là hình tượng khiêu động nhanh chóng, để Thôi Ngọc thậm chí không kịp đi chấn kinh đây hết thảy, mà là nhìn chòng chọc vào trong bệ đá hiển lộ ra hình tượng.

"Lão Hoa, lão Lãnh. Cô gái này là ai!" Hình tượng bên trong xuất hiện một cái mười bảy mười tám tuổi duyên dáng yêu kiều thiếu nữ xinh đẹp, phía sau hắn đi theo là quỷ tướng.

Một trận gió thổi tới, tướng thiếu nữ trên trán tóc cắt ngang trán thổi ra, lộ ra một đóa sáng chói Bạch Liên hoa ẩn ký.

"Đây, đây là Táng Thổ?" Thôi Ngọc giật mình kêu lên.

Hắn tự cảm thấy mình tại Thiên giới cũng không có mang bao lâu, từ khi bị bắt đi, tại Thôi Ngọc trong cảm giác, mình bất quá biến mất thời gian hai ba năm, nhưng là bảy tám tuổi Táng Thổ, lúc này vậy mà duyên dáng yêu kiều, mười bảy mười tám tuổi.

Hình tượng tiếp tục biến hóa, một chỗ nhà giàu sang, đình viện dày đặc, nhưng là trong đó đã tàn phá không chịu nổi, bốn phía hoang vu, mạng nhện bàn đầy mỗi một nơi, đình trong nội viện, đều là cỏ dại.

Thôi Ngọc đầu tiên là mờ mịt, cuối cùng phát hiện, cái này bên trong đang là Trương gia.

Không biết khi nào, ngay tại chỗ số một số hai Đại Gia tộc lại nhưng đã tan thành mây khói.

Ngắm lại mình năm đó lúc đi ra, tuyên bố muốn trở về, triển khai mình trả thù, vì a châu bà bà tìm về công chính.

Nhưng là hiện nay, Trương gia đã sớm mất diệt.

Thôi Ngọc không biết cái này là chân thật vẫn là ảo giác, nhưng là Thôi Ngọc có loại trực giác, mình hiện tại nhìn thấy, hắn là chân thực.

Thở dài một tiếng, Thôi Ngọc đi ra đình nghỉ mát, quay đầu nhìn một cái, phát hiện nửa khối không tròn vẹn bảng hiệu, phía trên viết chữ, Thôi Ngọc phát hiện vậy mà nhận biết.

Bởi vì cái này chữ thời cổ cùng hiện tại khác biệt không lớn, cái chữ này chính là một cái "Mạnh" chữ.

Thôi Ngọc hô hấp dồn dập, hần phảng phát đoán được chân tướng.

"Không phải là Mạnh bà đình?"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 338: Vọng hương đài

Cái này cũng khó trách Thôi Ngọc sẽ như vậy suy đoán, bởi vì từ khi bước lên cái này cái đình nhỏ về sau, Thôi Ngọc tất cả những gì chứng kiến thật sự là quá giống.

Trương truyền người sau khi chết, qua Hoàng Tuyền Lộ, lên cầu Nại Hà, cầu bên cạnh có một tiểu đình, chính là Mạnh bà đình, Mạnh bà cùng trong đó. Mà tiểu đình bên ngoài thì có một cự thạch, tên gọi Tam Sinh Thạch.

Cái này kết hợp tiểu đình cùng đá vụn tàn phá chữ viết, để Thôi Ngọc to gan suy đoán ra, chỉ là Thôi Ngọc còn không cách nào minh bạch, Mạnh bà truyền thuyết rõ ràng là bọn hần thế giới kia đồ vật, đi vào thế giới này về sau, liền không có nghe qua cửa ải ở phương diện này ghi chép cùng truyền thuyết.

Thế nhưng là hiện tại thật ra hiện tại Thôi Ngọc trước mặt, cái này khiến Thôi Ngọc không cách nào thoải mái.

Trong thoáng chốc, Thôi Ngọc có loại thời không rối loạn cảm giác.

Nơi này đến cùng là địa phương nào.

Hết thấy bí ẩn, tra tấn Thôi Ngọc nghĩ muốn phát điên.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua bệ đá, tự lẩm bẩm: "Đây chính là vọng hương đài?" Thôi Ngọc cổ quái nói một mình.

"Tiên sinh!"

Thôi Ngọc quay đầu, nguyên lai là đầu cầu những cái kia Thiên Nhân quảng nô chính đang kêu mình, chỉ là không biết vì cái gì, trên mặt bọn họ tràn đầy bất an cùng lo lắng.

Thôi Ngọc sững sờ, liền hiểu được, bọn hần cũng không có tới gần tiểu đình, trong mắt còn tràn đầy hư ảo, không thấy rõ hiện thực.

Có lẽ mình trong mắt bọn hần, cũng cùng cái này Mạnh bà, biến thành hư ảnh cũng khó nói.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc đi xuống tiểu đình, mọi người thấy Thôi Ngọc đi ra, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, trên mặt tràn đầy yên ổn.

"Vừa rồi các ngươi nhìn thấy cái gì?"

"Tiên sinh vừa tiến vào kia cái đình nhỏ, liền phảng phát bị một tầng nồng vụ bao phủ, thấy không rõ thân hình, chỉ có thể nhìn thấy một cái cái bóng."

Quả nhiên, Thôi Ngọc đoán hết sức chính xác.

"Tiên sinh thế nhưng là biết đây là địa phương nào?" Chúc long hỏi.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua còn lại hai ba mươi người, mặc dù trong lòng đã vạn phần khẳng định nơi này là địa phương nào, nhưng là Thôi Ngọc hay là không muốn tin tưởng.

Bởi vì nếu như là thật, như vậy bọn hần cái này hai ba mươi người chỉ sợ không có một cá nhân có thể đi ra, bao quát chính hần.

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta không muốn lừa dối các ngươi, ta đại khái đã đoán được, chỉ là..."

Người nơi này không có đồ ngọc, nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, liền minh bạch, nơi này tuyệt không phải đất lành. Thậm chí là Tuyệt Địa, bọn hần tiến vào một cái có chết vô sinh Tuyệt Địa.

"Tiên sinh, người liền nói cho chúng ta biết đi, cho dù chết, cũng cho chúng ta cái chết rõ ràng."

Thôi Ngọc nhìn lấy bọn hắn, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Tiến vào nơi này thời điểm, bọn hắn có hơn bảy mươi người, bây giờ lại nhưng đã chết đi hơn bốn mươi người, thậm chí bọn hắn những người này cũng sẽ lại không biết lúc nào liền chết đi.

"Nơi này hẳn là địa ngục!" Thôi Ngọc chậm rãi mở miệng.

Nghe được Thôi Ngọc nói như vậy, ở đây Thiên Nhân bao quát chúc long đều lộ ra một mặt mờ mịt.

Tại Thiên giới, bọn hắn chỉ biết có thể gian, đối với Địa Ngục nói chuyện, không có chút nào ghi chép. Cũng khó trách Thôi Ngọc nói ra khủng bố như vậy hai chữ, vậy mà không phản ứng chút nào.

"Liền là người chết thế giới!" Thôi Ngọc tiếp tục mở miệng.

Nghe được Thôi Ngọc như vậy giải thích, những này Thiên Nhân hiển lộ ra không phải sợ hãi, mà là kinh ngạc thần sắc.

"Người chết về sau không phải hóa thành hư vô, trở về Thiên đạo sao?"

Thôi Ngọc một câu, đã lật đổ thế giới quan của bọn hắn.

Từ vong cùng hư vô, chính là toàn bộ thiên giới chân lý, đây là Thiên đạo nói, chưa hề không có Thiên Nhân hoài nghi tới.

Nhưng là hôm nay, bọn hắn nhìn thấy cái gì, nghe được cái gì.

Người sau khi chết, cũng không phải là hóa thành hư vô, mà là đi vào một thế giới khác.

Thôi Ngọc hiện tại nhưng không có thời gian cho bọn hắn phổ cập cái gì thế giới quan, hiện tại gương hiện tại bọn hắn trước mặt chính là càng thêm nghiêm trọng sự tình.

Nơi này có lẽ liền là Địa Ngục, chân chính Địa Ngục, không là phạm gian Luyện Ngục Đồng Lô.

Mặc dù Thôi Ngọc vẫn là không cách nào hiểu rõ, nơi này vì sao lại cùng hắn đời trước chỗ thế giới tương tự như vậy, nhưng là vén vện Địa Ngục hai chữ này, đã nói lên nơi này đáng sợ.

"Đi thôi, về sau lại cho các người giải thích, chúng ta không có đường lui." Thôi Ngọc nhìn thoáng qua, đã có thể nhìn thấy Quỷ Vụ, Thôi Ngọc nói.

Đám người mang nghi hoặc, đi theo Thôi Ngọc sau lưng.

Khi bọn hắn bước lên cái đình nhỏ thời điểm, lập tức bị chân chính tràng cảnh kinh ngạc đến ngây người.

Kia phảng phất máu tươi dòng sông, còn có kia vô tận kêu rên xương khô, không khỏi khiến hắn nhóm rung mình.

Thẳng đến Thôi Ngọc kêu mấy tiếng, bọn hắn mới hồi phục tinh thần lại, cùng Thôi Ngọc vượt qua cái đình nhỏ, từ mặt khác một bên đi xuống.

"Mau nhìn!" Có cái Thiên Nhân vẫn là hiếu kỳ xoay người hướng phía sau nhìn lại. Lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy phía sau hết thảy, cũng không còn cách nào bình tĩnh, liền là Thôi Ngọc đều kim lòng không dặng rung mình một cái.

Đi vào cái đình nhỏ mặt khác một bên, quay đầu nhìn lại, trên cầu đá Quỷ Vụ vậy mà biến mất không thấy gì nữa, để bọn hắn có thể nhìn thấy Quỷ Vụ bên trong chân chính tình huống.

Chỉ gặp trên cầu đá, vô số khô lâu trong tay binh lính cầm roi, thỉnh thoảng quơ, mà bọn hắn ngay tại áp tải liền tiếp hơi mờ bóng người hướng về phía trước chậm rãi tiến lên.

Những này hơi mờ bóng người Thôi Ngọc cũng không xa lạ gì, bởi vì đây đều là hồn phách.

Bọn hắn xếp thành một loạt, tất cả mọi người bị một đầu sợi xích màu đen trời buộc, một mặt đỡ dẫn đi về phía trước.

Nhưng là dù vậy, một chút đi chậm, những cái kia khô sọ binh sĩ liền sẽ không có chút nào do dự vung ra roi trong tay, đánh vào những cái kia hồn phách trên thân thể.

Mặc dù không có vết thương, nhưng là những cái kia hồn phách rõ ràng nhận lấy thống khổ cực lớn, càng không ngừng kêu thảm.

Thanh âm kia, cùng bọn hắn trước đó tại Quỷ Vụ bên ngoài nghe được thanh âm không có sai biệt.

"Đây rốt cuộc là rất a địa phương?" Có Thiên Nhân gần như sụp đổ.

Bởi vì bọn hấn tại đầu này quý dị trong đội ngũ, phát hiện trước đó ở cùng với bọn họ Thiên Nhân cái bóng.

Chỉ là bọn hấn đồng dạng thần sắc ngốc trệ, không hề có cảm giác.

Thậm chí Thôi Ngọc còn tại trong đội ngũ của bọn họ phát hiện đã sớm chết đi chúc mây hồn phách.

Chỉ gặp chúc mây bị xiềng xích màu đen buộc, bởi vì không có hai tay hai chân, bị trước sau hai cái Quý hồn xâu ở giữa, theo đội ngũ tiến lên, càng không ngừng nhộn nhạo.

Thôi Ngọc trước mọi người người bị thương rất nhiều, vì chiều cổ bọn hấn, kỳ thật bọn hấn cùng Quý Vụ ở giữa khoảng cách cũng không phải là rất xa, lúc này Quý Vụ tiêu tán, tình cảnh bên trong bị bọn hấn để ở trong mắt.

Lúc này mới phát hiện, cái đội ngũ này đã đi tới đầu cầu.

"Lui lại!" Thôi Ngọc quát.

Thân là Luyện Ngọc Đồng Lô chủ nhân Thôi Ngọc, mặc dù chưa từng gặp qua những này Địa Ngọc Quý Bình, nhưng là từ mình luyện tới thực lực của quý tướng, đã nhìn thấy.

Những này nhìn như lúc nào cũng có thể sẽ tan ra thành từng mảnh khô sọ, trời biết bọn hấn khi còn sống là thực lực gì.

Liên là Thôi Ngọc đều không thể không sợ hãi.

Tướng tất cả mọi người xua đuổi rồi đi, Thôi Ngọc một thân một mình, nhìn chăm chú cái này Quý hồn đội ngũ.

Tương truyền người sau khi chết, muốn đi Hoàng Tuyền Lộ, qua cầu Nại Hà, chẳng lẽ bọn hấn đi qua cái kia tàn phá cầu đá, liền là trong truyền thuyết cầu Nại Hà.

Đội đã lâu, đứng tại đội ngũ phía trước nhất hồn phách rốt cục đã tới cái đình nhỏ.

Thôi Ngọc cảm giác chính mình cũng nhanh hít thở không thông, hấn lảng lảng đều nhìn cái kia hồn phách lên cái đình.

Chỉ gặp hấn vô tri vô giác, phảng phất bản năng, đi đến trong đình cái kia hư hư thực thực Mạnh bà nữ tử trước người, chỉ là cũng không dừng lại, mà là muốn trực tiếp vượt qua, nhưng là lúc này, cái kia Thôi Ngọc đã từng từ đó nhìn thấy thể gian cảnh tượng bệ đá đột nhiên phát sáng lên.

Khiến cho cái kia hồn phách đột nhiên dừng lại, giống như có một loại ma lực, khiến cho gần như như con rối hồn phách nhìn về phía bệ đá.

Thôi Ngọc không biết hấn nhìn thấy cái gì, nhưng là Thôi Ngọc rõ ràng có thể phát hiện, cái này hồn phách trong mắt vậy mà hồi phục một tia thanh minh.

"Vọng hương đài!" Thôi Ngọc nào bên trong lập tức xuất hiện ba chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Chó dữ lĩnh

Vừa đến vọng hương đài, nhìn về nơi xa quê quán về không được.

Thôi Ngọc không biết cái này Quý hồn khi còn sống, có dạng gì cổ sự, còn có dạng gì thân nhân, nhưng là hiện nay, đã Như Mộng huyền bọt nước, hết thảy tan thành mây khói.

Một giọt nước mắt từ cái này Quý hồn trong mắt nhỏ xuống, khiến Thôi Ngọc kinh ngạc.

Quý, không nhục thể thân thể, sao là nước mắt.

Nhưng là hiện tại, Thôi Ngọc vậy mà thấy được Quý hồn rơi lệ.

Thôi Ngọc không cách nào tưởng tượng, đây là thương tâm đến loại tình trạng nào. Nghĩ đến cũng là một kẻ đáng thương.

Toàn bộ cái đình nhỏ bên trong, lúc này chỉ có như thể một cái hòn phách, mà phía sau hần hòn phách đều dừng bước, tựa hồ cái này cái đình nhỏ bên trong, một lần chỉ có thể tiến vào một cái Quý hồn.

Quý hồn ôm bệ đá thống khổ, nhưng là từ cái này một giọt nước mắt về sau, giống như có lẽ đã không cách nào lại chảy ra nước mắt, chỉ có thể ở chỗ nào gào khan, người nghe thương tâm.

Bất quá thời gian một nén nhang, cái kia Quý hồn đột nhiên sững sờ, tiếp lấy đều không ngừng lục lọi bệ đá, bởi vì cái này bệ đá một lần nữa biến thành nguyên bản bộ dáng, không có ánh sáng dâng lên.

Tự nhiên, kia trong bệ đá hình tượng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng là, đúng lúc này, một đôi tổ thủ giơ lên, trong tay bưng lấy một cái bát, Thôi Ngọc đứng tại phương xa, thấy không rõ trong chén là cái gì đồ vật.

Thôi Ngọc sắc mặt trở nên tái nhợt, bởi vì cái kia hai tay chủ nhân, liền là cái kia hư hư thực thực Mạnh bà nữ thi.

"Nàng không là chết sao?" Vừa nghĩ tới đây, Thôi Ngọc liền muốn cho mình một cái bần tay.

Nơi này là địa phương nào, Địa Ngục a. Trong Địa ngục có cái gì, người chết a.

Mạnh bà là một người chết, cái này không có chút nào kỳ quái, nếu là nàng thật sự là một người sống, cái kia ngược lại là muốn để Thôi Ngọc chấn kinh.

Quý hồn ngó nhìn cái này Mạnh bà, trong miệng không ngừng đóng mở, chỉ là không có bất kỳ cái gì lời nói có thể nói ra, Thôi Ngọc chỉ có thể nghe được gào thét thanh âm.

Mạnh bà đẹp như là từ họa bên trong đi ra tiên tử, tràn đầy hiền lành, thật giống như đời trước thế giới trung Quan Âm Bồ Tát.

Quý hồn nhìn chăm chú Mạnh bà, trên mặt bi thương dần dần nhạt đi.

Mạnh bà nở nụ cười xinh đẹp, trong miệng nói cái gì, nhưng là không có bất kỳ cái gì thanh âm phát ra, hình tượng lộ ra mười phần quỷ dị.

Quý hồn ngừng Mạnh bà, rõ ràng ngây ra một lúc, sau đó thống khổ nhẹ gật đầu, từ Mạnh bà trong tay tiếp nhận bát sứ, chân chùi nửa bên trong, ngửa đầu uống xong.

"Mạnh bà thang!" Thôi Ngọc lúc này đã có thể khẳng định, nơi này mới thật sự là Địa phủ, Luyện Ngục Đồng Lô so với nơi này, đơn giản như cùng một cái đồ chơi, một chuyện cười.

Thôi Ngọc hiển nhiên không hiểu rõ Táng Thương Đại đế tại sao muốn làm ra một cái Luyện Ngục Đồng Lô đến, bởi vì Địa Ngục vốn là tồn tại, vì sao còn phải lại kiến một cái Địa phủ.

Chỉ là, bí mật này đã theo Táng Thương Đại đế mất đi, trở thành một cái bí ẩn.

Có lẽ tại Luyện Ngục Đồng Lô trung hậu thổ mới biết một hai đi. Chỉ là, Thôi Ngọc không có ngày thơ coi là, Hậu Thổ sẽ đem bí mật này tùy tiện nói với mình.

Cái kia Quý hồn uống xong Mạnh bà thang về sau, chén kiêu trong tay liền lập tức tiêu tán, giống như chưa hề đều chưa từng xuất hiện.

Mà trên mặt của hần, từ bi thương hóa thành bình tĩnh, như cùng một cái tượng gỗ.

Sau đó, thật giống như có một loại lực lượng quỷ dị đẩy hần, hướng về Thôi Ngọc phương hướng đi tới, chỉ là tốc độ cực chậm, cùng bọn hần trước đó tại trên cầu đá tốc độ đồng dạng.

Một luồng hơi lạnh từ Thôi Ngọc trong lòng dâng lên, thậm chí ngay cả hần loại này cường hãn nhục thân, đều hiện lên mảng lớn nổi da gà.

Đương Quý hồn hạ tiểu đình, liền thật thà đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Thôi Ngọc trong lòng nói với mình, mình muốn đi, nhưng là lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến cho Thôi Ngọc liền là không cách nào khống chế thân thể của mình rời đi.

Hần đem ánh mắt từ cái này Quý hồn trên thân dời, nhìn về phía tiểu đình bên trong.

Lập tức, hần thật giống như giống như bị chạm điện, bắp thịt toàn thân cứng ngắc, mồ hôi lạnh từ trên trán không ngừng toát ra.

Bởi vì hần phát hiện, phảng phất như người chết không có tiếng động Mạnh bà, đang dùng một loại ngoạn vị ánh mắt nhìn xem chính mình.

Không sai, Mạnh bà ngẩng đầu đứng thẳng, đầu hướng phía Thôi Ngọc phương hướng, cặp kia tràn đầy tử khí con mắt, đang tò mò địa nhìn mình chăm chăm, như là phát hiện cái gì hiếm có đồ chơi.

Cái này khiến Thôi Ngọc kinh hồn táng đảm.

Tại chuyện thần thoại xưa bên trong, Mạnh bà mặc dù không hiện, nhưng là dù sao cũng là Quý Tiên cấp bậc nhân vật,

Thôi Ngọc nhưng không cảm thấy Mạnh bà sẽ là phổ thông Quỷ hồn.

Thôi Ngọc hiện tại cực kỳ hồi hận, mình đã sớm nên rời đi, không nên lưu tại nơi này. Quả nhiên lòng hiếu kỳ hại chết mèo a.

Hắn hiện tại không dám động, sợ mình tùy ý cử động sẽ mang đến không thể nào đoán trước hậu quả.

Hậu phương Thiên Nhân cũng phát hiện dị thường, tự nhiên cũng nhìn thấy trong lương đình cổ kia "Thi thể" lúc này vậy mà sống lại, đang theo dõi Thôi Ngọc nhìn.

Bọn hắn nghĩ muốn đi qua, nhưng là bị chúc long ngăn cản. Chúc long dù sao cũng là Luyện Thần Phản Hư hậu kỳ cao thủ, cảm giác nhạy cảm, mặc dù cách xa nhau rất xa, nhưng là chúc long vẫn như cũ có thể từ Mạnh bà trên thân cảm nhận được đáng sợ áp lực. Cổ này áp lực để hắn ngạt thở.

Bây giờ đối phương không có bất kỳ cái gì cử động, cho nên chúc long lập tức nén hạ đám người, để bọn hắn không nên khinh cử vọng động.

Thôi Ngọc cùng Mạnh bà cách không đối mặt, đột nhiên cả cá nhân giống như cảm giác được một cỗ cảm giác mê man, đương lúc hắn thanh tỉnh, mới phát hiện, Mạnh bà trên mặt vậy mà xuất hiện hiệu rõ thần sắc.

Lần này thật hù dọa Thôi Ngọc.

Mạnh bà vậy mà lộ ra loại này thần sắc, hiển nhiên vừa rồi đã dùng Thôi Ngọc không thể nào hiểu được thủ đoạn, biết rất nhiều chuyện.

Ngay tại Thôi Ngọc không biết làm sao thời điểm, Thôi Ngọc có thể nhìn thấy Mạnh bà đột nhiên mở miệng nói chuyện, chỉ là cùng lúc trước, không có bất kỳ cái gì thanh âm phát ra.

Nhưng là Thôi Ngọc lại có thể rõ ràng mà nghe được, tại đầu mình bên trong vang lên một cái thanh âm thanh lệ.

"Đi mau. Không nên dừng lại!"

Không có vì cái gì, Thôi Ngọc có thể khẳng định, đây chính là Mạnh bà thanh âm.

Lúc này cái thứ hai Quỷ hồn đã bước lên tiểu đình.

Không chân chờ chút nào, Thôi Ngọc đuổi vội vàng xoay người, lôi kéo còn lại Thiên Nhân hướng về phía trước không biết tên địa phương đi đến.

Thôi Ngọc mặc dù không biết Mạnh bà tại sao phải giúp mình, thậm chí Thôi Ngọc đều không thể khẳng định Mạnh bà là thật muốn giúp mình, vẫn là hại chính mình.

Nhưng là Thôi Ngọc liền là không cách nào cự tuyệt tin tưởng.

Đương dần dần rời xa, Thôi Ngọc quay đầu, tựa hồ tại đình nghỉ mát bên ngoài, nhiều hai cái mộng lung thân ảnh, một đen một trắng.

Tiểu đình sau con đường chỉ là một đầu thật dài đất vàng đường, đường hai bên tràn đầy mê vụ, làm cho không người nào có thể thấy rõ.

Lúc trước thấy được Quý Vụ đáng sợ, bọn hắn không người nào dám đi thí nghiệm một chút, chung quanh nơi này sương mù phải chăng gặp nguy hiểm, chỉ có thể lần theo đầu này không có bị nồng vụ che giấu đường nhỏ, vội đầu tiến lên.

Trên đường đi, Thôi Ngọc tưởng mình biết đến một chút Địa Ngục sự tình nói cho bọn hắn.

Theo Thôi Ngọc cáo tri sự tình càng ngày càng nhiều, những này Thiên Nhân cũng cũng dần dần lâm vào trầm mặc.

Không biết đi được bao lâu, đi tại phía trước nhất Thiên Nhân đột nhiên dừng bước.

Thôi Ngọc đi lên trước, phát hiện bọn hắn chạy tới cuối đường, phía trước là một mảnh chập trùng dốc núi.

Dốc núi quỷ khí âm trầm, yên tĩnh dị thường.

Cái này bản không có cái gì, nhưng là tại cái này trên sườn núi, khắp nơi đều có chân cột tay đứt, đây mới là để bọn hắn sợ hãi.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, đi đến dốc núi trước, đánh giá chung quanh, trong mơ hồ có thể nghe được vài tiếng chó sủa, chỉ là không thấy hình.

Về ngưng trọng phù hiện tại Thôi Ngọc trên mặt, Thôi Ngọc biết, bọn hắn đi tới một chỗ hiểm địa, thậm chí so trên cầu đá sinh tử bàn cờ còn còn đáng

sợ hơn.

Một nước vô ý, bọn hắc có lẽ liền toàn bộ đều phải ở lại chỗ này .

"Tiên sinh thế nhưng là biết nơi này là địa phương nào."

Chúc long lời nói mặc dù là hỏi thăm, nhưng là trong giọng nói đã khẳng định Thôi Ngọc biết đây là nơi nào.

Thôi Ngọc đáng chất nhẹ gật đầu, nói ra: "Nếu như ta đoán không lầm, nơi này là chó dữ lĩnh!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340: Quay người tức thì

Bọn hắc đã nghe qua Thôi Ngọc chỗ kể một ít liên quan tới Địa Ngục sự tình, đối với chó dữ lĩnh cũng biết một hai.

Nghe được Thôi Ngọc nói, trước mặt từng cái chập trùng lên xuống dốc núi, liền là đại danh đình đình chó dữ lĩnh, không khỏi làm bọn hắc rùng mình một cái.

Bất quá bọn hắc cũng không phải hết sức e ngại, đều là có tu vi ở trên người võ giả, mà lại quan trọng nhất là, bọn hắc không phải người chết.

Mỗi một cái trải qua chó dữ lĩnh Quỷ hồn đều sẽ gặp phải một đám chó dữ tập kích, hoặc là bị cắn đến tứ chi, hoặc là bị móc rơi trái tim, thảm hại hơn trực tiếp hồn phi phách tán.

Tại Quỷ hồn đi hướng Địa phủ trên đường đi, cũng chính là Kim Kê Lĩnh có thể tới đánh đồng.

"Vậy chúng ta đợi chút nữa nếu như gặp phải những này chó dữ muốn làm sao?"

Những này Thiên Nhân tướng ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc cũng là đau đầu, hắc chỉ là tại trong truyền thuyết đã nghe qua, người chết người nhà tại khi còn sống sẽ vì người chết chuẩn bị Đà Cầu bồng loại hình đồ vật, cái khác biết rất ít.

"Nếu là bọn chúng không công kích chúng ta, chúng ta liền không động thủ, nếu là bọn chúng dám can đảm..."

Còn lại không cần nhiều lời, bọn chúng đều có thể minh bạch, nếu là những này chó dữ dám công kích bọn hắc, liền không cần lưu thủ, đem bọn hắc đánh cho tàn phế.

Chỉ là hiện tại đám người bọn họ bên trong, chỉ ít có gần mười cá nhân là thụ thương , sức chiến đấu cao nhất chúc long cùng Thôi Ngọc đều thụ thương rất nặng, hiện tại liền tiến vào chó dữ lĩnh, thực sự không phải sáng suốt quyết định.

Roi vào đường cùng, bọn hắc chỉ có thể trước tạm thời tại chó dữ lĩnh bên ngoài tạm thời nghỉ ngơi, nắm chặt thời gian chữa thương.

Dứt khoát Thôi Ngọc sinh mệnh bản nguyên cường hoành, thương thế trên người đã tốt hơn phân nửa, tin tưởng không được bao lâu, liền có thể trong thời gian ngắn triển khai công kích.

Nghỉ ngơi một ngày, Thôi Ngọc liền tuân hồi thương thế của bọn hắc khôi phục như thế nào, dù sao thời gian của bọn hắc kỳ thật cũng không nhiều, bởi vì tại phía sau bọn hắc, còn có kia Quỷ hồn đội ngũ, nhất là kia đình nghỉ mát bên ngoài nhìn thấy hai cái mơ hồ hắc bạch song sắc bóng người, để Thôi Ngọc càng gia tăng hơn bách.

Tại trong địa ngục, có thể có loại này phục sức cũng không ít, nhưng là đồng thời xuất hiện, chỉ có kia một đôi.

Cho nên Thôi Ngọc không dám trì hoãn.

"Có thể động thủ, nhưng là chỉ có bảy thành thực lực." Chúc long nói.

"Ta tổn thương tương đối nhẹ, đã có thể phát huy chín thành thực lực." Cái này Thiên Nhân chính là tại Bi Ngạn Hoa trong biển, may mắn còn sống sót

Thiên Nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, hẳn đã có Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong thực lực, lúc nào cũng có thể đột phá.

Sở dĩ nghỉ ngơi một ngày, cũng là bởi vì cái này hai cá nhân.

Nếu như hai người bọn họ không cách nào xuất thủ, Thôi Ngọc đối với chó dữ lĩnh một nhóm không có chút nào lòng tin.

Nhìn thấy cái này hai cá nhân đều có thể xuất thủ, Thôi Ngọc cảm thấy không thể đợi thêm.

Mặc dù biết, nếu như có thể lại nhiều tạ thời gian, hai người bọn họ cá nhân thương thế có thể khôi phục càng thêm triệt để, thực lực cũng có thể phát huy càng nhiều, nhưng là ai cũng không biết, hậu phương kia hai cái lão quý lúc nào sẽ đến.

Tiến về Địa phủ đường liền như vậy một đầu, bọn hắn nếu là bất động sớm muộn cũng sẽ gặp nhau.

Thôi Ngọc không biết đương người sống cùng người chết đụng vào nhau thời điểm, sẽ chuyện gì phát sinh, hắn không dám đánh cược.

Nếu là chỉ có Thôi Ngọc một cá nhân, hẳn ngược lại là có thể thử một lần, dù sao hắn chính mình là Luyện Ngục Đồng Lô chủ nhân.

Mặc dù còn không biết Luyện Ngục Đồng Lô cùng cái này Địa Ngục ở giữa có liên hệ gì, nhưng là vèn vèn nhìn Tảng Thương Đại để sáng tạo Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, khắp nơi là cái này Địa Ngục cái bóng, cũng có thể thấy được, Tảng Thương cùng Địa Ngục ở giữa, có không giống bình thường liên hệ.

Thế nhưng là hiện tại, bọn hắn những này Thiên Nhân quá mức dù cùng Thôi Ngọc không có cái gì quá sâu tình cảm, nhưng là cái này cùng nhau đi tới, nếu không phải bọn hắn, Thôi Ngọc biết, mình căn bản là không có cách đi đến nơi đây.

Khanh không phụ ta, ta không phụ khanh.

Thôi Ngọc nghĩ rất đơn giản, cứ như vậy.

Bọn hắn không có cái gì lợi ích gút mắc, tại hiện tại xem ra, Thôi Ngọc cùng những này Thiên Nhân quan hệ trong đó mười phần đơn giản.

"Cẩn thận bốn phía, chúng ta tiếp tục đi tới." Thôi Ngọc cao quát một tiếng, một ngựa đi đầu, đi tại phía trước.

Mặc dù bọn hắn thẳng tiến không lùi, nhưng là không có người biết, phía trước là cái gì, hoặc là nói, bọn hắn không có suy nghĩ phía trước là cái gì.

Bọn hắn chỉ biết, đi theo Thôi Ngọc sau lưng, có lẽ liền sẽ có đường sống.

Một bước vào chó dữ lĩnh, cũng cảm giác bước vào một thế giới khác,

Bốn phía âm phong ào ào, cho dù là bọn hắn loại này võ giả, vậy mà cũng cảm thấy rét lạnh, như là cầu đá bên trên như là hoa tuyết.

Chỉ bất quá, cổ này âm phong tựa hồ có thể thổi đến tận trong xương cốt người ta, còn đi không bao lâu, bọn hắn liền từng cái răng run lên, công đến cuộn mình hai tay, đi theo Thôi Ngọc vùi đầu đi đường.

Những này dốc núi cao thấp, một tòa tiếp lấy một tòa, Thôi Ngọc một đoàn người đi gần nửa trời đường, không biết bay qua nhiều ít cái sườn núi, thế nhưng là vẫn như cũ không nhìn thấy dốc núi cuối cùng ở nơi nào.

Bất quá may mắn là, mặc dù bên tai chó sủa không ngừng, nhưng là bọn hắn cũng không nhìn thấy một cái ác khuyến cái bóng.

Mặc dù rét lạnh ngay cả lời đều nói không lưu loát, thế nhưng là, đám người sa sút cảm xúc lại tốt lên rất nhiều.

Chỉ bất quá, Thôi Ngọc sắc mặt lại càng phát ngưng trọng.

Không biết là không là bởi vì chính mình là Luyện Ngục Đồng Lô chủ nhân nguyên nhân, Thôi Ngọc rõ ràng có thể cảm giác được, chung quanh thỉnh thoảng xuất hiện từng đoàn từng đoàn nồng đậm âm khí, lúc ẩn lúc hiện.

Những này âm khí mỗi lần xuất hiện thời điểm, liền sẽ nghe được một chút chó sủa thanh âm truyền đến, hiển nhiên, bọn hắn chính là chó dữ dẫn lên những truyền thuyết kia bên trong ác khuyến.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không có tưởng những này nói cho những người khác.

Bởi vì hiện tại những này ác khuyến chỉ là xa xa xuất hiện liền rời đi, cũng không có tới gần, cho nên Thôi Ngọc cũng không muốn để bọn hắn lo lắng hãi hùng, thần hồn nát thần tính.

"Ngao ô!"

Đột nhiên một tiếng phảng phất sói ngao tiếng kêu từ chỗ xa vô cùng truyền đến, khiến cho mọi người toàn bộ giật nảy mình.

Bọn hắn dừng bước lại, sợ hãi nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới.

Thôi Ngọc kinh dị nhìn về phía nơi đó, bởi vì hắn cảm giác được, đương cái này gọi tiếng vang lên thời điểm, đi theo mình âm khí chung quanh đột nhiên hướng về phương hướng âm thanh truyền tới chạy đi.

Hiển nhiên đối Phương Chính đang kêu gọi bọn hắn.

Một vòng vui mừng nổi lên Thôi Ngọc trên mặt, hiện tại hắn nhưng không có cái gì tốt quan tâm, cũng sẽ không nào tàn cùng đi qua nhìn một chút chuyện gì xảy ra.

"Mọi người đi mau, toàn lực đi đường, những này ác quỷ phản phát nhận lấy triệu hoán, đã hướng về phương hướng âm thanh truyền tới đi. Chính là cơ hội của chúng ta."

Thôi Ngọc thanh âm chưa dứt, Thôi Ngọc cũng cảm giác được mấy đạo cực nhanh âm khí từ tiền phương của bọn hắn lướt qua, không có dừng lại, cấp tốc đi xa.

"Ta thấy được."

"Ta cũng nhìn thấy. Quả nhiên có ác quỷ!"

Mấy cái Thiên Nhân hải hùng khiếp vía kêu lên.

Vừa rồi, tiền phương của bọn hắn đột nhiên dần hiện ra mấy đầu đại cầu, tốc độ nhanh như là báo săn, quay người tức thì.

Bất quá cho dù là dạng này, cũng để những này Thiên Nhân nhìn cái tình huống.

Cái này mấy cái ác quỷ, chạy thời điểm, vậy mà cao bằng một người, phẳng phát tiểu quái thú. Toàn thân đen nhánh, lông tóc như thép, dù cho nơi này không có ánh sáng, vẫn như cũ lóe ra kim loại hàn quang.

Dứt khoát, bọn hắn cũng không có dừng lại, hướng về phương xa chạy đi.

Thôi Ngọc biết, vô luận những này ác quỷ về sau sẽ sẽ không công kích mình, hiện tại đúng là bọn họ chạy thoát cơ hội.

Không chân chờ, một đám người giống như nổi cơn điên, bay về phía trước chạy.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Kim Kê Linh bên ngoài tiếng chó sủa

Từ khi tiến vào nơi này về sau, tất cả mọi người đỉnh đầu đều bị tử vong bóng ma bao phủ, ai cũng không biết sau một khắc sẽ từ lúc nào, lấy một loại phương thức gì chết đi.

Hơn bảy mươi cái hảo thủ, kết quả chỉ là đi qua một đoạn chìm dài cầu đá, liền hao tổn hơn ba mươi cá nhân, cái này để tất cả mọi người đều có một loại ngạt thở cảm giác.

Nếu không phải có Thôi Ngọc cái này người thần bí, nhiều lần thay đổi căn khôn, chỉ sợ bọn họ ngay cả cầu đá đều không thể đi qua.

Mà chó dữ linh đáng sợ, không cần Thôi Ngọc nói thêm cái gì, bọn hắn liền có thể từ cái này vô biên vô tận gây chi bên trong cảm thấy hắn đáng sợ.

Tất cả mọi người tướng khinh công của mình phát vung tới cực hạn, chỉ là khắp nơi trên đất tàn chi sớm liền không biết là nhiều ít năm trước đồ vật, nhẹ nhàng đụng một cái, liền hóa thành tro bụi.

Rõ ràng những này tàn chi đều là linh hồn bên trên bị cắn xé xuống tới, nhưng lại phẳng phát dẫm lên trên nhục thể.

Có thậm chí bắt đầu hư thối, phía trên bò đầy giòi bọ, buồn nôn phi thường.

Cũng không biết cái này chó dữ linh chó dữ đến cùng lấy cái gì làm thức ăn, rõ ràng đã đem Quỷ hồn tứ chi cắn xé xuống dưới, lại cũng không ăn nó.

Mà là tùy ý những này tàn chỉ ở chỗ này chậm rãi mục nát, bị thời gian ma diệt.

Chó sủa thanh âm đi xa, nhưng là đám người chỉ là trong lòng hơi dễ dàng một chút, lại không người nào dám dừng lại, hoặc là thả chậm bước chân, bởi vì ai cũng không biết những này ác khuyến sẽ từ lúc nào xuất hiện.

Tốc độ của bọn hắn nhanh như sét đánh, đây là bọn hắn sớm liền đã từng gặp qua, loại kia tốc độ bọn hắn cũng có thể bạo phát đi ra, chỉ là chỉ có thể trong khoảng thời gian ngắn bảo trì loại kia tốc độ, nhưng là muốn tại chạy thật nhanh một đoạn đường dài bên trong bảo trì loại kia tốc độ, không nói bọn hắn chân khí trong cơ thể phải chăng có thể chèo chống, liền là thân thể của bọn hắn cũng không thể thừa nhận.

Theo lấy bọn hắn chạy trốn, bọn hắn đã nghe không đến bất luận cái gì chó sủa thanh âm, liền là Thôi Ngọc trong lòng đều thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng là, còn cũng không lâu lắm, Thôi Ngọc liền trong lòng lộ bộ phận nhảy một cái.

Bởi vì tại phía trước, Thôi Ngọc có thể cảm giác được một cỗ nồng đậm âm khí ngay tại phía trước tụ tập.

"Vẫn là không có tránh rơi mà!" Thôi Ngọc trong mắt hàn quang lấp lóe, tiếp tục bắn vọt, đương Thôi Ngọc đám người đi tới Thôi Ngọc trước đó cảm giác địa phương trước, tất cả mọi người dừng bước.

Bởi vì phảng phất không có giới hạn dốc núi rốt cục chấm dứt, nhưng là ra hiện tại bọn hắn trước mắt, là một tòa Đại Sơn.

Cả tòa núi bên trên, đồng dạng là hiện đầy hài cốt, thậm chí càng thêm Phá Toái, nếu không phải nhìn thấy mấy cái tròng mắt treo ở một khắc cảnh khô phía trên, thậm chí bọn hắn đều không thể phân rõ những này thật nát đến cùng là cái gì đồ vật.

"Oe!" Rốt cục, vẫn là có mấy cái Thiên Nhân bắt đầu ói ra.

Đã là bọn hắn rất nhiều người đều tại trải qua chiến trường thảm liệt, nhưng là tóm lại vẫn là không cách nào cùng nơi này đánh đồng.

Liền ngay cả chúc long cái này trải qua bộ lạc chiến tranh cao thủ, đều biến sắc trắng bệch.

Thôi Ngọc không nói thêm gì, một ngựa đi đầu, bước lên đường núi.

Chỉ nghe "Ba tức!" Một tiếng, phảng phất dẫm lên bùn nhão bên trong thanh âm từ Thôi Ngọc dưới chân phát ra.

Cái này, lập tức lại có mấy cái Thiên Nhân bắt đầu ói ra.

Bọn hắn có lẽ không sợ, nhưng là không sợ không có nghĩa là bọn họ đây sẽ không buồn nôn.

Đây cũng không phải là giẫm tại nát bét trong bùn, mà là trực tiếp dẫm lên hư thối như bùn thịt thối đông bên trong.

Kia nhận ngoại lai công kích dồi dào không ngừng lăn lộn, trắng bóng thân thể kịch liệt gãy dựa lấy.

Liền ngay cả Thôi Ngọc sắc mặt đều tái nhợt không có một tia Huyết Sắc.

Nhiều mảy, hung hăng tướng mình dạ dày khó chịu đứt bỏ, vẫn như cũ kiên định tại từng tiếng "Ba tức, ba tức" buồn nôn trong thanh âm đi tới.

Cái khác Thiên Nhân nhìn thấy Thôi Ngọc cái dạng này, biết mình không thể lại như thế già mồm đi xuống.

Thế là, tất cả mọi người đi theo.

Chỉ là còn không có đi bao lâu, Thôi Ngọc liền ngừng lại.

Những này Thiên Nhân cũng sợ, làm sao không đi. Bọn hắn ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía Thôi Ngọc, kết quả phát hiện, tại Thôi Ngọc phía trước, một khắc khô sau cây, chậm rãi địa đi ra một con gà trống lớn, chỉ là cái này công kích toàn thân kim hoàng, phảng phất Hoàng Kim đỏ bê tông.

Gà trống kia một bước ba lắc nảo, đi đến Thôi Ngọc phía trước ngừng lại, nghiêng thân thể, con mắt nhìn chăm chăm Thôi Ngọc.

Lúc này, Thôi Ngọc khăn trương hô hấp đều chậm lại.

Chỉ là nhìn cái này gà trống, bọn hắn liền biết, mình đã rời đi chó dữ linh, đi tới cùng kỳ danh mặt khác một chỗ hung địa, Kim Kê Lĩnh.

Quả nhiên không hổ là Kim Kê Lĩnh, ngay cả gà đều là kim hoàng sắc.

Bất quá lúc này nhưng không có tâm tư nói đùa. Bọn hắn mặc dù không có cùng chó dữ linh ác khuyến giao thủ qua, nhưng là chỉ là vội vàng một mặt liền biết, những cái kia ác khuyến tuyệt đối không phải cái gì thiện bố.

Mà có thể cùng những cái kia ác khuyến sánh vai Kim Kê Lĩnh kim kê, làm sao có thể yếu bao nhiêu.

Cho nên, lúc này, tất cả mọi người cẩn thận phòng bị.

Kim kê tựa hồ lần thứ nhất nhìn thấy ngoại lai giống loài, hoặc là nói, lần thứ nhất thấy được người sống.

Nơi này là người chết thế giới, lui tới đến lúc đó Quỷ hồn, có lẽ Thôi Ngọc bọn hắn là nhóm đầu tiên đến tới đây người sống.

Kim kê trong miệng phát ra "Khanh khách!" Thanh âm, như là phổ thông gà trống.

Chúc long chờ Thiên Nhân tại loại này không khí khẩn trương dưới, thậm chí còn có chút suy nghĩ lung tung.

Chỉ sợ bọn họ vĩnh viễn cũng không cách nào tưởng tượng, mình vậy mà lại đối một con gà sinh sinh sợ hãi.

Thôi Ngọc nhìn chăm chú cái này kim kê, đột nhiên biến sắc, bởi vì tại rừng cây khô bên trong, lại xuất hiện mấy cái kim kê, bọn hắn hoặc trên mặt đất, hoặc trên tàng cây, trong cổ một bên phát ra "Khanh khách" địa tiếng kêu, một bên chăm chăm lấy đám người bọn họ.

"Ghe tởm!" Thôi Ngọc không biết cái này chút đồ vật có không có trí tuệ, bởi vì những này đều không phải là phàm vật.

Thôi Ngọc trong lòng các loại suy nghĩ dâng lên, những này kim kê có phải là hay không đang chờ đợi.

Nếu không phải những này kim kê trên thân kia cổ nòng đậm âm khí, Thôi Ngọc thậm chí coi là đây đều là phổ thông gà, bởi vì những này kim kê đối với những này Thiên Nhân tới nói, giống như phổ thông gia cầm, không có chút nào uy hiếp cảm giác.

Nếu không phải ngừng Thôi Ngọc cố sự, biết những này kim kê kinh khủng, còn có cái này đầy khắp núi đồi thịt thối, bọn hắn đã sớm xông đi qua.

"Gâu gâu gâu!"

Phảng phất lão thiên gia đang chơi Thôi Ngọc bọn hắn, ngay tại hai phe giằng co thời điểm, tại Thôi Ngọc bọn người sau lưng phương xa, truyền đến từng tiếng kịch liệt tiếng chó sủa.

Nghe thanh âm, liền biết bọn hắn chính đang nhanh chóng tiếp cận.

Mà lúc này đây, những này Thiên Nhân nhưng là có một nửa còn đứng tại chó dữ dẫn lên.

Thôi Ngọc không biết bọn hắn phải chăng có lãnh địa ý thức, nhưng là bất kể như thế nào, đứng tại chó dữ dẫn lên Thiên Nhân nếu không nhanh tiến vào Kim Kê Lĩnh, tương có khả năng đứng trước ác khuyến công kích.

Làm sao bây giờ, nên làm cái gì.

Nhất định phải thăm dò.

Nghe ác khuyến phương xa truyền đến chó sủa, Thôi Ngọc biết mình không thể lại đình chỉ bất động, hắn nhất định phải làm ra một chút cử động, thăm dò một chút những này kim kê sẽ hay không công kích bọn hắn.

Vô luận kết quả như thế nào, cũng sẽ không càng hồng hét. Mặc dù trong truyền thuyết, chó dữ lĩnh chó dữ chưa hề đều không có ra hiện tại Kim Kê Lĩnh, nhưng là nơi này chính là thế giới khác, cũng không phải mình ban đầu thế giới, cái gì đều có thể phát sinh.

Nghĩ tới đây, Thôi Ngọc tiến lên một bước, tới gần phía trước kim kê. Nhìn đêm khuya phúc lợi phim, mời chú ý Wechat công chúng hào: kdytt

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 342: Tử vong đánh giết

Thôi Ngọc cử động, lập tức đưa tới mãnh liệt bắn ngược.

Liền giống với nóng bỏng trong chảo dầu, giội tiến vào một bầu nước lạnh, lập tức vỡ tổ.

Kim kê tê mình, chỉ là trong nháy mắt, Kim Kê Lĩnh bên trên liền thêm ra rất nhiều nghe được triệu hoán chạy tới kim kê.

Những này kim kê từng cái xù lông lên, như là chọi gà, đem ánh mắt chỉ hướng Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc trong lòng thở dài, quả nhiên, cái này Kim Kê Lĩnh không thể giống chó dữ lĩnh, độ an toàn qua.

"Giết đi vào." Không do dự nữa, Thôi Ngọc quát lên một tiếng lớn, cả cá nhân như là offline tiền, bắn về phía ngay phía trước một con kim kê.

Cái khác Thiên Nhân không chân chờ nữa, liền là lúc này còn đứng tại chó dữ lĩnh Thiên Nhân, cũng con mắt đỏ lên, theo sát phía sau, vọt vào.

Lập tức, Kim Kê Lĩnh bên trên loạn cả một đoàn.

Kim kê nhìn thấy Thôi Ngọc một đám người phát động công kích, lập tức không còn quan sát, từng cái phảng phát hóa thành kim sắc hồng quang, tốc độ nhanh để cho người ta chấn kinh.

Rất nhiều Thiên Nhân thậm chí chỉ là đến kịp nhìn thấy phía trước kim quang một thân, trên thân liền đã nhiều mấy đạo vết máu, máu tươi tuôn ra, thấm thấu quần áo.

Thôi Ngọc ánh mắt ngưng tụ, hẳn không nghĩ tới, những này kim kê vậy mà như thế lợi hại. Loại tốc độ này, chỉ sợ chỉ có số ít mấy cá nhân có thể đuổi theo.

Quả nhiên không đến bao lâu, liền truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, mấy cái Thiên Nhân song tay thật chặt che lấy cổ, ngã xuống thịt thối đồng bên trong.

Một đám Thiên Nhân lập tức điên cuồng, có thậm chí trực tiếp nuốt cầm được, nếu không phải chúc long vọt vàng quát bảo ngưng lại, chỉ sợ còn có càng nhiều Thiên Nhân sẽ nuốt vào cầm được.

Mặc dù ăn hết cầm được, trong thời gian ngắn có thể đề cao mạnh thực lực, nhưng là Kim Kê Lĩnh đến cùng có bao nhiêu lớn, ai cũng không biết, chờ đến được hiệu thoát qua một cái, bọn hắn sẽ không còn đường sống.

"Gâu gâu gâu!" Chó sủa thanh âm càng ngày càng gần, tất cả mọi người trong lòng khẩn trương.

Bọn hắn biết, hiện tại nhất định phải tiến vào Kim Kê Lĩnh, nhưng lại không thể liều lĩnh, thực lực bọn hắn cao thấp không đều, tùy tiện đột tiến, sẽ chỉ ngã xuống càng nhiều người.

"Nuốt cầm được cùng Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong người ở ngoại vi, những người khác tránh ở bên trong." Thôi Ngọc kêu lớn.

Bọn hắn nhân số vốn cũng không nhiều, bọn hắn rất nhanh liền dựa theo Thôi Ngọc phân phó tạo thành trận hình, lấy ngoại vi cao thủ vi bình chương, chậm chạp hướng về Kim Kê Lĩnh bên trên giết đi qua.

Kim kê tốc độ nhanh dọa người, nhưng là công kích lực kỳ thật cũng không tính cao, nếu không phải công kích đến cổ họng chờ yếu hại, căn bản là không có cách tổn thương tính mạng người.

Hiện tại có Thôi Ngọc chờ một đám cao thủ giữ gìn, những này kim kê mặc dù có thể trên người bọn hắn lưu lại đạo đạo vết thương, lại không cách nào thương tới tính mạng của bọn hắn, khiến cho Thôi Ngọc những người này rốt cục đã không còn giảm quân số.

"Cứu mạng!"

...

Đúng lúc này, từng tiếng tiếng kêu to từ chó dữ lĩnh phương hướng truyền đến.

Thôi Ngọc bọn người ngạc nhiên, bọn hắn dừng bước lại một bên phòng bị kim kê công kích, một bên quay đầu nhìn lại.

Chỉ gặp có chừng sáu mươi, bảy mươi người đã tới gần Kim Kê Lĩnh, dựa theo tốc độ của bọn hắn rất nhanh liền có thể đi vào.

Thế nhưng là, tại phía sau bọn hắn, một đám ước chừng trăm con tả hữu, như là sắt thép đúc kim loại đại cầu đang khi bọn họ sau lưng đuổi theo, mỗi lần luôn luôn có một con chó dữ đột nhiên bộc phát, bổ nhào vào một cái rơi tại người phía sau.

"Là Cộng Công bọn hắn!" Những mô nô này làm sao có thể quên bọn hắn.

Những người này lại là cùng Thôi Ngọc mỗi người đi một ngã số một bọn người.

Thế nhưng là bọn hắn vì sao lại ở chỗ này, bọn hắn không phải đã rời đi sao?

Bất quá hiện tại cũng không phải nghiên cứu thảo luận bọn hắn vì sao lại ra hiện tại nơi này thời điểm, hiện tại bày ở Thôi Ngọc bọn người trước mặt là, cứu hay là không cứu.

Thôi Ngọc nghĩ đều không muốn, liền muốn mở miệng cứu viện, bởi vì Kim Kê Linh như là cao núi, ai biết muốn đi tới khi nào, hiện tại bọn hắn đã sớm tồn thất nặng nề, nếu là có thể đạt được số một những người này gia nhập, như vậy bọn hắn sống sót cơ hội mới có thể lớn hơn.

Nhưng là, vừa mới mở to miệng, Thôi Ngọc liền thấy tình huống của bọn hắn, đã lờ đến khóe miệng liền ngừng lại.

Đáng chết cười một tiếng, nhắm lại.

Bởi vì, Thôi Ngọc đã có thể rõ ràng mà thấy rõ số một bọn hắn.

Dẫn đầu chính là ba cái Luyện Thân Phản Hư cao thủ, mà phía sau, vậy mà đều là Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ trở lên cao thủ.

Thế nhưng là, hiện tại những cao thủ này, vậy mà như là chó nhà có tang, bị một đám ác quỷ điên cuồng truy đuổi.

Thậm chí, Thôi Ngọc có thể minh bạch, những này ác quỷ cũng không phải là không thể đem bọn hắn lưu lại, bọn hắn chỉ là lại trên đầu bọn hắn thôi.

Nhất là nhìn thấy số một con kia đoạn mất tay trái, Thôi Ngọc liền biết bọn hắn nếu là dám trở lại cứu viện, như vậy bọn hắn sợ rằng sẽ không ai sống sót.

Chăm chú là kim kê liền đã để bọn hắn nửa bước khó đi, đến lúc đó, kim kê cùng ác quỷ tiền hậu giáp kích, Thôi Ngọc may mắn đều không cảm thấy bọn hắn có thể biến nguy thành an.

"Chờ!" Thôi Ngọc cắn chặt răng, bọn hắn thực lực bây giờ, quay người cứu viện căn bản hào không khả năng, chỉ có thể cố thủ, nếu là bọn họ có thể tiến vào Kim Kê Linh, tự nhiên có thể hai bên cùng ủng hộ, nhưng là nếu là thật sự như chính mình nghĩ đồng dạng, chỉ sợ những người này có thể sống tiến đến tuyệt đối không nhiều.

Số một bọn người nhìn thấy Thôi Ngọc bọn hắn, thật giống như thấy được hi vọng, cho dù bọn họ phần lớn thực lực đều thấp, nhưng là hiện tại nhiều một cá nhân, liền nhiều một phần còn sống hi vọng.

Thôi Ngọc bọn người không nhìn nữa số một, mà là toàn lực phòng ngự kim kê công kích.

"Chúng ta ngay ở chỗ này, tiến vào nơi này, ác quỷ liền sẽ không tiếp tục công kích các ngươi!" Vì không rơi xuống thấy chết không cứu danh tiếng xấu, ảnh hưởng về sau "Đồng tâm hiệp lực"! Thôi Ngọc cao giọng hô.

Quả nhiên, nghe được Thôi Ngọc, những này trong lòng đã tuyệt vọng Thiên Nhân, lập tức bạo phát ra cường đại tiềm lực, tốc độ lập tức bạo tăng, thậm chí một cái sắp tụt tại trong mồm chó Thiên Nhân, đều bộc phát ra cuộc đời tốc độ nhanh nhất, tướng sau lưng dán chặt lấy ác quỷ hất ra.

"Ngao ô!"

Những này Thiên Nhân khoảng cách Kim Kê Linh khoảng cách đã rất ngắn, chỉ có ngắn ngủi hơn mười trượng khoảng cách, đối với bọn hắn cao thủ như vậy, đơn giản chớp mắt là tới.

Thế nhưng là, sau lưng ác quỷ rõ ràng không nguyện ý cứ như vậy buông tha bọn hắn, một đầu màu bạc trắng đại cầu ở hậu phương ngửa mặt lên trời thét dài, như là một con sói.

Nghe được Cầu vương tiếng kêu, lập tức những này ác quỷ tốc độ đồng dạng bộc phát.

Tại tới hậu quan đầu, những này ác quỷ rốt cục không còn đi trên đầu bọn hắn, bắt đầu sau cùng thu hoạch.

Từng cái Thiên Nhân bị tốc độ nhanh gấp đôi chó dữ bỏ nhào vào, ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền bị theo sát phía sau ác quỷ cùng một chỗ xé thành mảnh nhỏ.

Ngắn ngủi một nháy mắt, liền có hơn bốn mươi Thiên Nhân ngã xuống Kim Kê Linh bên ngoài, lúc này khoảng cách Kim Kê Linh bất quá mấy trượng khoảng cách.

Có thể tại cuối cùng này từ vong đánh giết phía dưới sống sót, xông vào Kim Kê Linh bất quá hơn ba mươi người, bọn hắn tiến vào Kim Kê Linh về sau, vẫn như cũ không đình chỉ vọt lên hơn ba mươi trượng mới dừng lại, quay người nhìn lại, lập tức từng cái phía sau lưng đều đã bị mồ hôi lạnh thấm thấu.

Chỉ gặp Kim Kê Linh cùng chó dữ lĩnh giao tiếp địa phương, đã vây đầy ác quỷ, bọn hắn kia phản xạ u lam con mắt, âm trầm nhìn bọn hắn chăm chăm, trong miệng lưu lại nước bọt cùng lộ ra cương nha loại, đều trộn lẫn lấy còn không có liếm sạch sẽ trán huyết nhục.

Kém một chút, liền kém một chút bọn hắn sẽ chết tại bọn này ác quỷ trong miệng.

"Cẩn thận!" Ngay tại số một bọn người trở về từ cõi chết, tâm thần buông lỏng thời điểm, phía sau bọn hắn truyền đến từng tiếng tiếng hô.

Tiếp theo liền nghe đến đếm tới tiếng xé gió, mơ hồ trong đó, bọn hắn nhìn thấy số đạo kim quang hướng mình phóng tới, nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Miệng nói tiếng người

Những người này lúc này tâm thần hoảng hốt, vừa mới từ biên giới tử vong đi ra, lúc này nơi nào còn có mấy cá nhân lại cảnh giác tâm tư.

Huống hồ, Thôi Ngọc bọn người mặc dù bị một đám không biết là cái gì đồ vật vây quanh, nhưng là cách bọn họ vẫn còn có chút khoảng cách, bọn hắn chỗ nào có thể nghĩ đến, những này kim kê tốc độ vậy mà như thế nhanh chóng.

Đạo đạo Kim Quang Thiểm nhấp nháy, lập tức liền có mấy cái vội vàng không kịp chuẩn bị Thiên Nhân bị kim quang đánh trúng.

Lúc này, bọn hắn mới nhìn rõ, kim quang này lại là toàn thân kim quang long lánh gà trống lớn.

Lúc này, cái này gà trống lớn một con gà trống đã chụp tại một cái Thiên Nhân lồng ngực, trong cổ họng phát ra "Khanh khách!" Tiếng kêu, móng vuốt vừa dùng lực, vậy mà từ nơi này Thiên Nhân trong lồng ngực, móc ra một khối to bằng đầu nắm tay đầm máu đồ vật, lại là cái này Thiên Nhân trái tim.

"Người dám!" Quát to một tiếng, một cái Hòa Thần nhất tộc Luyện Thần Phán Hư cao thủ quát lên một tiếng lớn, một quyền đánh ra, nhanh như lời đình, trực tiếp tướng cái này Thiên Nhân lồng ngực kim kê đánh bay rớt ra ngoài, rơi trên mặt đất, bay nhảy mấy lần liền không có động tĩnh.

Mà cái này Thiên Nhân chỉ là bên trong một cái.

Những này kim kê tựa hồ có thể biết, những này Thiên Nhân thực lực, vậy mà toàn bộ đều là đối những cái kia thực lực thấp nhất người hạ thủ.

Bất quá, lúc đầu lấy thân thủ của bọn hắn, những này kim kê nhiều lắm là có thể tổn thương hắn, giống vừa rồi như thế, trực tiếp móc ra trái tim, cơ hồ là không thể nào.

Bởi vì bọn hắn sơ sót phòng ngự, ngực cửa mở rộng, cái này mới gặp độc thủ.

Bọn này kim kê trên dưới bay nhảy, một bên kêu to, một bên thổi lui.

Có khi lại sẽ lần nữa hóa thành kim quang, chụp vào bọn hắn.

Chỉ bất quá, bọn hắn cũng sớm đã thấy được những này kim kê đáng sợ, nơi nào sẽ để bọn hắn đạt được.

"Nhanh tới gần, chúng ta gom lại cùng một chỗ." Thôi Ngọc xem bọn hắn chỉ là chết mấy cá nhân, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, hét lớn.

Số một bọn người không dám trì hoãn, bọn hắn không phải Thôi Ngọc bọn hắn, thực lực nhỏ yếu sớm ngay tại chỗ dữ linh toàn bộ chết mất, hiện tại kém nhất đều là Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ cao thủ, bọn hắn một đường chạy trốn, rất nhanh liền cùng Thôi Ngọc bọn người tụ hợp.

"Gâu gâu gâu!"

Ầm ầm tiếng chó sủa bên tai không dứt, lúc này Thôi Ngọc mới nhìn đến, Kim Kê Linh cùng chó dữ linh chỗ giao giới, không biết lúc nào, đã trải rộng chó dữ, tại mờ tối dưới ánh sáng, chỉ cảm thấy lít nha lít nhít, vậy mà không cách nào thấy rõ đến cùng có bao nhiêu chỉ.

Nghe được chó dữ tiếng kêu, những này không ngừng vây công Thôi Ngọc kim kê vậy mà ngừng lại, bọn hắn ngăn ở Thôi Ngọc trước người, tựa hồ đang ngăn trở Thôi Ngọc tiến lên.

Bất quá, Thôi Ngọc tựa hồ có loại ảo giác, những này kim kê chẳng những là tại cản trở bọn hắn, cũng tương tự tại để phòng Kim Kê Linh bên ngoài ác quỷ.

Không đợi số một bọn hắn nói cái gì, Thôi Ngọc lập tức phát ra mệnh lệnh, để bọn hắn dựa theo mình trận hình, dung nhập.

Số một bọn người ánh mắt bên trong ý đồ không rõ nhìn Thôi Ngọc một chút, cuối cùng vẫn là cái gì đều chưa hề nói, dựa theo Thôi Ngọc mệnh lệnh, dung nhập trong đội ngũ.

Thôi Ngọc không rõ trong mắt bọn họ ý tứ, nếu là chỉ có số một dạng này, Thôi Ngọc ngược lại cũng không thêm để ý, nhưng là tất cả mọi người là loại ánh mắt này, liền không thể không khiến Thôi Ngọc trong lòng dâng lên lòng cảnh giác.

Chỉ là hiện tại thời cơ không đúng, cho nên Thôi Ngọc chỉ có thể tưởng sự nghi ngờ này để ở trong lòng, cũng tưởng mình lòng cảnh giác lên tới tới cao.

Ngay lúc này, vô số tiếng chó sủa, đột nhiên đình chỉ, toàn bộ thế giới trở nên yên tĩnh dị thường, lộ ra mười phần quỹ dị.

Tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn phía chó dữ linh phương hướng.

Chỉ gặp lít nha lít nhít ác khuyến phảng phát nhận được cái gì mệnh lệnh, vậy mà tự động không phải mở, nhường ra một con đường.

Con kia toàn thân màu bạc trắng ác khuyến nhanh chân đi đến Kim Kê Lĩnh cùng chó dữ linh chỗ giao giới.

Thôi Ngọc chỉ là nhìn thoáng qua, liền biết, đầu này màu bạc trắng ác khuyến, có không thấp trí tuệ.

Cặp kia u con mắt màu xanh lam bên trong, tràn đầy trí tuệ quang mang.

Bất quá một cử động kia, tựa hồ lập tức kích thích Kim Kê Lĩnh bên trên kim kê, những này kim kê vậy mà từng cái bay nhảy cánh, từ Thôi Ngọc đám người bên người bay qua, vậy mà không tiếp tục để ý Thôi Ngọc bọn người, mà là đi tới màu trắng bạc ác khuyến phía trước mười trượng địa phương xa, càng không ngừng vuốt cánh, làm ra công kích tư thái.

Một màn này để Thôi Ngọc sửng sò, chẳng lẽ hai phe này là tử địch hay sao?

Thôi Ngọc đại hỉ, hắn không dám phát ra động tĩnh quá lớn, cẩn thận dùng ngôn ngữ tay truyền lại, ra hiệu tất cả mọi người thừa dịp hiện tại cơ hội, cẩn thận đào tẩu.

Như là như thế này liền có thể rời đi Kim Kê Lĩnh, bọn hắn có thể nói thật sự là gặp vận may .

Màu bạc trắng ác khuyến đi rất chậm, nhưng là lúc này, lại có vẻ ung dung phú quý, tựa như một cái Đại tướng, vậy mà trực tiếp vượt qua Kim Kê Lĩnh cùng chó dữ linh giao giới, tiến vào Kim Kê Lĩnh.

Một màn này, lập tức khiến cho nhìn chăm chăm kim kê bão nổi .

Mấy chục roi kim quang phảng phát mũi tên, bắn thẳng về phía màu trắng bạc ác khuyến, nhưng là đối mặt kinh khủng như vậy công kích màu bạc trắng ác khuyến trên mặt, vậy mà nhân tính hóa lộ ra một tia khinh thường đáng tươi cười.

Chỉ gặp màu trắng bạc ác khuyến trưởng thành hãn tâm kia miệng rộng, trong miệng phát ra rít lên một tiếng, giống như sấm dậy đất bằng, ở chỗ này nổ vang.

"Cút!"

Theo một cái lẩn chữ, một mảng lớn ánh trắng quang hoa từ màu trắng bạc ác khuyến trong miệng dâng lên mà ra, hóa thành một cổ gió bão quét sạch mà đi.

Trực tiếp ở giữa không trung, cùng những cái kia kim quang đụng vào nhau.

Không có tiếng nổ, những cái kia kim quang bất quá vừa mới chạm đến kia ánh trắng phong bạo, liền trực tiếp dừng lại tại trong giữa không trung, sau đó phảng phát tiến vào kẽ nứt băng tuyết, trong nháy mắt bị băng phong.

Biết phong bạo đi qua, những này bị đóng băng kim kê mới vô lực từ giữa không trung rơi xuống, rơi tại hư thối thịt đóng bên trong, vậy mà trực tiếp bạo thành phân cháo.

Nếu không phải Thôi Ngọc nhìn chăm chăm vào, còn tưởng rằng đây hết thấy đều chỉ là ảo giác, chỉ là kia phong bạo tập tục còn sót lại từ đằng xa thổi tới, này mới khiến Thôi Ngọc không thể không tin tưởng.

"Hất xì!" "Hất xì!" ...

Đương tập tục còn sót lại thổi tới Thôi Ngọc chờ bên người thân lúc, đã yếu như là một trận gió nhẹ, coi như như thế, cũng làm cho tất cả mọi người như là rơi xuống ngàn năm trong hầm băng, lạnh ngay cả đường đều đi không được rồi.

Liền ngay cả Thôi Ngọc, cũng cảm giác mình toàn bộ thân thể bị đóng băng.

Nếu không phải ở thời điểm này, trái tim bên trong đột nhiên tuôn ra một cỗ lửa nóng, mấy hơi thở tưởng mình đã đông lạnh tê dại thân thể giải phong, chỉ sợ Thôi Ngọc lúc này cũng vô pháp động dậy mây may.

Bất quá, những này còn không đến mức để Thôi Ngọc chán kinh, hãn khiếp sợ là, vừa mới nếu như không phải mình lỡ tai ra vấn đề, cái này màu bạc trắng ác khuyến vậy mà miệng nói tiếng người.

Ngay tại Thôi Ngọc suy nghĩ lung tung thời điểm, màu bạc trắng ác khuyến đã đi tới Thôi Ngọc chỗ không xa.

Màu trắng bạc ác khuyến cùng nhau đi tới, một đường nhìn chăm chăm Thôi Ngọc.

Đúng, liền là nhìn xem Thôi Ngọc, Thôi Ngọc không rõ, vì cái gì cái này màu trắng bạc ác khuyến đối với mình như thế cảm thấy hứng thú. Chỉ là Thôi Ngọc biết, dù cho ác khuyến ân tàng cho dù tốt, nhưng là kia trong mắt chán ghét chỉ tình để Thôi Ngọc mình bạch, cái này ác khuyến đối mình tuyệt đối không có nửa điểm thiện ý.

"Người quả nhiên là tên hỗn đản kia truyền nhân. đi chết đi!"

Ngay tại du tẩu tại Thôi Ngọc toàn thân lửa nóng khí tức một lần nữa trở lại trái tim thời điểm, màu trắng bạc ác khuyến đã mặt mũi tràn đầy chán ghét, thậm chí có thể nói là cừ hận.

Hắn nói xong câu đó, thậm chí không cho Thôi Ngọc nửa điểm cơ hội giải thích, chó miệng xòe ra, so vừa rồi còn muốn nồng đậm ánh trắng quang hoa từ trong miệng bắn ra.

Chỉ là lần này, không còn là phong bạo, mà là như cùng một cái mũi tên, bắn thẳng đến Thôi Ngọc ngực.

Thôi Ngọc sắc mặt kịch biến, mãnh liệt tử vong khí cơ để Thôi Ngọc liền hô hấp đều ngưng trệ.

Không biết là màu trắng bạc chó dữ một chiêu này tốc độ vốn cũng không phải là quá nhanh, còn là bởi vì nó muốn để Thôi Ngọc hảo hảo thể hội một chút tử vong trước sợ hãi, Thôi Ngọc có thể rõ ràng mà trông thấy một tia hướng về lồng ngực của mình bay tới.

Thế nhưng là, rõ ràng tốc độ cực chậm, nhưng là Thôi Ngọc vậy mà không có nửa điểm có thể tránh thoát năng lực, liền phảng phất một hai bàn tay to tướng Thôi Ngọc vững vàng theo tại nguyên chỗ, không cách nào động đậy.

"Phải chết!" Thôi Ngọc bị ai địa nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 344: Chỉ rõ đường ra

Thôi Ngọc đã từng nghĩ tới, ở cái thế giới này mình sẽ lấy một loại phương thức gì chết đi, Thôi Ngọc suy đoán rất nhiều, nhưng là cho dù ở không hợp thói thường, Thôi Ngọc cũng không nghĩ tới, mình cuối cùng sắp chết tại một con chó trong miệng.

Màu trắng bạc ác khuyến trong miệng phun ra ánh trắng mũi tên càng ngày càng gần, tại thời khắc này, Thôi Ngọc cảm giác toàn bộ thế giới đều phảng phất trở nên chậm chạp, thậm chí Thôi Ngọc còn có nhân hạ đi xem màu trắng bạc ác khuyến trên mặt cái kia nhân tính hóa đặc ý đáng tươi cười.

Đương mũi tên khoảng cách bất quá mình một trượng thời điểm, toàn bộ không gian đều tựa hồ đọng lại, đột nhiên, mũi tên đoạn trước đột nhiên dấy lên một đóa hỏa diễm, kia hỏa diễm nhan sắc xích hồng, mỹ lệ cực kỳ.

Hỏa diễm mặc dù nhỏ bé, nhưng là kia mũi tên phảng phất cực kì dễ cháy, Thôi Ngọc thậm chí không cách nào phán đoán dùng bao nhiêu thời gian, kia mũi tên liền thiêu đốt hầu như không còn, phảng phất chưa hề đều chưa từng xuất hiện.

Tất cả mọi người sửng sốt, bọn hắn thậm chí thấy được màu trắng bạc ác khuyến trên mặt kia kinh ngạc biểu lộ.

Thoáng qua cùng giận, chỉ gặp màu trắng bạc ác khuyến đem ánh mắt phóng tới phương xa, quát: "Sóc đều, người có ý tứ gì, cút ra đây cho ta."

Màu trắng bạc ác khuyến thanh âm truyền khắp khắp nơi, bất quá không có bất kỳ cái gì thanh âm đáp lại, thế nhưng là cũng không lâu lắm, trong tai mọi người liền vang lên một trận gào gáy, mặc dù phổ thông, thế nhưng là nghe được trong tai, lại như là tiếng sấm.

Kim kê đỉnh núi, một cái cao cỡ nửa người cực đại kim kê không biết khi nào ra hiện ra tại đó, hắn ngừng đầu ưỡn ngực, nện bước tướng quân bước, như cùng một cá nhân, đi từ từ xuống tới.

Mặc dù chân bước không nhanh, thế nhưng lại trong nháy mắt liền đi mấy chục trượng, như là truyền thuyết kia bên trong Sóc Địa Thành Thốn.

Bất quá đi mấy chục bước, kia kim kê liền đã đến màu trắng bạc ác khuyến trước mặt.

"Khanh khách, địa dê, người có ý tứ gì, vậy mà hại ta con cháu tính mệnh. Nơi này là ta kim kê núi, khanh khách, không phải người ác khuyến linh." Kim kê may mắn không có cho màu trắng bạc ác khuyến sắc mặt tốt, trực tiếp giận dữ mắng mỏ.

"Không muốn cho bản vương kéo những cái kia, bản vương liền hỏi ngươi, vì sao cứu tên hỗn đản kia truyền nhân."

Kim kê nghiêng người, một cái con mắt liếc mắt nhìn màu trắng bạc ác khuyển, một cái con mắt đánh giá Thôi Ngọc, khinh thường nói ra: "Liên quan gì đến ngươi, khanh khách."

Thôi Ngọc bọn người thờ mệnh cũng không dám, chớ nhìn bọn họ bên trong, có bốn tên Luyện Thần Phản Hư cường giả, nhưng là tại màu trắng bạc ác khuyển cùng kim kê thủ hạ, như là sâu kiến.

Bọn hắn chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn trước mắt sự tình phát sinh.

Màu trắng bạc ác khuyển khí ngửa mặt lên trời sủa loạn, nhưng rõ ràng nhất nó vô cùng kiêng kỵ kim kê, không dám tùy tiện xuất thủ, kia lỗ mũi chỗ không ngừng phun ra màu trắng khí trụ nói rõ hắn hiện tại lửa giận trong lòng đã đến mức độ như thế nào.

"Hôm nay ta muốn giết hắn, ngươi không muốn ngăn cản, nếu không, chúng ta liền khai chiến!" Sủa loạn hồi lâu, địa đê cả giận nói.

Hắn vượt qua kim kê sóc đều thân thể, đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc miệng đầy đắng chát, hắn cho tới bây giờ đều không biết mình là làm sao để cái này ác khuyển lĩnh Cầu vương như thế cấm hận chính mình.

Kim kê mắt liếc thấy Cầu vương, nếu như không phải gã không có cách nào nhổ nước miếng, chỉ sợ sóc đều đã từng ngậm từng ngậm nước phun về phía Cầu vương.

"Địa đê, ngươi cái này xuân chó."

"Ngươi nói cái gì, đừng tưởng rằng bản vương sợ ngươi, cẩn thận bản vương trực tiếp để ngươi kim kê núi từ Địa phủ xoá tên."

Câu nói này thành công khiêu khích kim kê sóc đều, sóc đều cánh bay nhảy, kêu lên: "Đến a, ngươi cái này xuân chó, khanh khách!" Sóc đều trực tiếp ngửa mặt lên trời huyết dài, phát ra to rõ gà gáy.

Theo thanh âm truyền ra, Thôi Ngọc bọn người khiếp sợ phát hiện, toàn bộ kim kê Sơn Đốn lúc kim quang bắn ra bốn phía, nguyên lai đầy khắp núi đồi, không biết lúc nào, xuất hiện vô số kim kê, mặc dù bọn hắn thân hình không cách nào cùng sóc đều so sánh, nhưng lại mười phần dày đặc, như là cho kim kê núi phủ thêm kim sắc áo ngoài.

Những này kim kê vừa xuất hiện, liền để địa đê trong mắt lóe lên một chút giận dữ, hắn đương nhiên sẽ không sợ hãi những này kim kê, nhưng là hắn không sợ cũng không đại biểu con cháu của hắn không sợ.

Nếu là đánh nhau, chỉ sợ con cháu của hắn hôm nay muốn tại cái này Kim Kê Lĩnh thượng chiết tổn hại rất nhiều.

Sóc đều đi về phía trước mấy bước, nói ra: "Địa đê, ta nhìn ngươi đây là càng sống càng trở về, hắn là kia cá nhân truyền nhân, há lại ngươi có thể tùy ý gia hại. Ngẫm lại ngươi ta vì sao lại ở loại địa phương này, ta hôm nay liền là không ngăn cản ngươi, ngươi thật dám động thủ?"

Địa đê sững sờ, không tự chủ liền nghĩ tới tại trong đầu không biết phủ bụi nhiều ít năm ký ức, lập tức hung hăng thân thể vậy mà bắt đầu đánh nhau bệnh sốt rét.

Hắn không cam lòng cả giận nói: "Bản vương cũng không tin, ngươi sóc đều liền không có chút nào hận bọn hắn."

Sóc đều không tiếp tục để ý tới địa đê, quay người rời đi, nói ra: "Nói đến thế thôi, hôm nay ta là Bảo Định bọn hắn, ngươi nếu là muốn tiến công, tùy ngươi, nhưng là chỉ muốn các ngươi còn dám bước vào Kim Kê Lĩnh bán bộ, chúng ta liền khai chiến!"

Nói xong sóc đều liền là một tiếng kêu to, nghe được sóc đều gọi âm thanh kim kê lập tức đầy khắp núi đồi để lên, như là đất đá trôi, mặc dù chỉ là đếm không hết gà trống, nhưng là khi thể của nó phảng phát thiên quân vạn mã.

Địa đê không có vọng động, trong đầu của hắn không biết đang tự hỏi thứ gì, cuối cùng không cam lòng nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nhất sau đó xoay người rời đi.

Theo từng tiếng gầm thét, địa đê biến mất tại mờ tối chỗ dữ linh chỗ sâu, mà hoá lực tập trung Kim Kê Lĩnh bên ngoài ác khuyển cũng thật nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Đương Thôi Ngọc bọn người lấy lại tinh thần đến thời điểm, Thôi Ngọc mới phát hiện, Kim Kê Lĩnh bên này, kia đầy khắp núi đồi kim kê, vậy mà cũng tại không biết lúc nào biến mất không thấy.

Mà lúc này, sóc đều đứng tại trên đỉnh núi một viên đại cây khô bên trên, mắt liếc thấy Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, biết, hôm nay có thể trở về từ cõi chết, may mắn mà có cái này tên là sóc đều gà trống, hắn mang theo bọn này tàn binh bại tướng, nhắm mắt theo đuôi đi vào đỉnh núi dưới cây khô, cung kính đi một cái lễ.

Hắn biết, những này kim kê cùng Cầu vương, nhìn như như là thượng cổ hung thủ, nhưng là nói không chừng đều là Địa Tiên chi lưu, tuyệt đối không thể xem như là tầm thường dã thú đối đãi.

Thôi Ngọc cung kính đi một cái lễ, nói ra: "Đa tạ tiền bối cứu giúp."

Sóc đều mặc dù cứu Thôi Ngọc, nhưng lại không có cho sắc mặt tốt, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Thôi Ngọc đều không đáp lại.

"Các ngươi xuống núi, một mực tiến lên, đi hướng sinh tử lộ, về phần có thể hay không mạng sống, liền nhìn các ngươi tạo hóa của mình."

Nói xong, Thôi Ngọc thấy hoa mắt, sóc đều liền biến mất tại trước mắt của mình.

Lúc này, nơi nào còn có sóc đều thân ảnh, trên nhánh cây trống rỗng.

Thôi Ngọc như có cảm giác, căn cứ kim kê sóc đều cùng ác khuyến địa dê trước đó đối thoại, Thôi Ngọc có thể suy đoán, bọn hắn vốn không phải Địa phủ sinh vật, chính là bị người bắt đến, hoặc là dùng không biết tên thủ pháp lừa gạt đến nơi đây, kết quả bị nhốt không cách nào rời đi.

Thôi Ngọc mặc dù không biết, sóc đều tại sao phải giúp mình, nhưng là hiện tại quan trọng nhất là, sóc đều không biết ra tại nguyên nhân gì, vậy mà vì chính mình chỉ rõ đường sống.

Thế nhưng là Thôi Ngọc cũng không có quá mức cảm kích, bởi vì Thôi Ngọc cảm thấy, cái này sóc đều cùng kia ác khuyến địa dê đồng dạng, đối với mình đều có sát ý, chỉ là sóc đều tựa hồ tại kiêng kỵ lấy cái gì, không dám tự mình động thủ. Thấy rõ thoải mái tiểu thuyết liền đến **【đỉnh điểm tiểu thuyết Internet】**

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 345: Sinh lòng sát ý

"Tiên sinh, như thế nào?"

Thôi Ngọc vừa vừa về đến, đám người liền vội vàng truy vấn.

Bọn hắn không biết Thôi Ngọc đối với sóc đều cùng địa dê phỏng đoán, mặc dù đồng dạng đó có thể thấy được sóc đều đối với Thôi Ngọc không có hảo cảm gì, nhưng là dù sao cũng là nó xuất thủ cứu Thôi Ngọc một đám người.

Cho nên tại loại này trong tuyệt cảnh, bọn hắn rất nhiều người hay là tê đại mình, lựa chọn đi tin tưởng sóc đều.

Điểm này, Thôi Ngọc minh bạch, cho nên cũng không nói ra, hắn cười lấy nói ra: "Hắn đã vì chúng ta chỉ rõ con đường, chúng ta trực tiếp xuống núi đi về phía trước là đủ."

Thôi Ngọc, để mọi người nhất thời hưng phấn một mảnh, bọn hắn tại cái này trong địa phủ, khắp nơi đều là nguy cơ, tử vong Trâu nhưng giáng lâm, ai cũng không biết mình sẽ từ lúc nào đột nhiên chết rồi.

Không có điên, đều thuyết minh tâm cảnh của bọn hắn rất cao.

"Không nên cao hứng quá sớm, hắn chỉ là chỉ rõ đường. Chúng ta cái này cùng nhau đi tới, lúc nào gặp được an toàn con đường. Cho nên một đường còn cần phải cẩn thận."

Thôi Ngọc xem bọn hắn cái dạng này, sợ bọn họ mất đi lòng cảnh giác, vội vàng treo lên dự phòng châm.

"Cộng Công, các ngươi vì cái gì ở chỗ này?" Chúc long nhìn xem Cộng Công nói.

Chúc long không hỏi còn tốt, hỏi xong về sau, số một Cộng Công cầm đầu một đám người, tất cả đều dùng một loại phần nộ ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc.

"Chúng ta còn nghĩ biết vì cái gì, chúng ta mới đi ra khỏi sơn cốc, tự viêm trong sơn cốc liền đã tuôn ra phô thiên cái địa sương mù."

"Sương mù kia tuôn ra tốc độ quá nhanh, chúng ta thậm chí không cách nào thoát đi."

"Đúng đấy, chúng ta vừa tiến vào sương mù, liền bất tỉnh đi qua, chờ chúng ta tỉnh lại, chính là chỗ này."

...

Phảng phất là mở ra máy hát, đám người từng cái lao nhao, tâm tình kích động kêu lên.

Thôi Ngọc tỉnh tâm nghe xong, liền đổi sự tình có đại khái hiểu rõ.

Bọn hán mỗi người đi một ngã về sau, số một bọn người liền trực tiếp từng nhóm ra khỏi sơn cốc.

Chỉ là tụ viêm ngoài sơn cốc, chính là tương sinh chi địa cấm địa, bên ngoài khắp nơi đều là dã thú hoành hành, có khi hỏa vũ trên trời rơi xuống, khắp nơi nguy cơ.

Bọn hán trước đó lúc tiến vào, đều được phong ngũ quan, căn bản là không có cách trực tiếp đi ra, chỉ có thể thăm dò tiến lên.

Cho nên dù cho cùng Thôi Ngọc bọn người tách ra đã hơn nửa ngày, kỳ thật bọn hán vẫn tại ngoài sơn cốc xoay quanh, tìm kiếm đường ra.

Thế nhưng là, không có nghĩ tới sự tình, nửa ngày về sau, tụ viêm trong sơn cốc đột nhiên tuôn ra một cổ che khuất bầu trời sương mù, bọn hán thậm chí đến chạy trốn cũng không kịp, liền bị sương mù nuốt hết.

Ai cũng không biết cái này sương mù là cái gì, bọn hán vừa tiến vào đại trong sương mù, liền đầu một choáng bất tỉnh đi qua.

Chờ bọn hán tỉnh lại thời điểm, liền đi tới cái này không thấy ánh mặt trời lơ mơ thế giới.

Chăm chú là tùy ý đi bỗng nhúc nhích, bọn hán liền phát hiện, ban đầu ở tụ viêm ngoài sơn cốc Thiên Nhân quảng nô vậy mà toàn bộ ở đây.

Vì tìm kiếm đường ra, bọn hán hơn hai trăm người như vậy bước lên đường.

Chỉ là nơi này là địa phương nào, bọn hán đều không biết, nói gì tìm ra đường. Mà lại nơi này quỷ dị không hiểu, khắp nơi trên đất nguy cơ, thậm chí tương sinh chi địa cùng nơi này so ra, đều phảng phất là Thiên Đường.

Còn không có đi bao lâu, bọn hán liền hao tổn ba mươi, năm mươi người.

Chờ bọn hán thật vất vả, không biết cái gì vận khí vậy mà từ hướng khác đến gần chỗ dừng linh, cũng không lâu lắm, bọn hán liền bị một đám ác quỷ vây quanh truy kích.

Bắt đầu bọn hán còn dám phản kháng, tới chém giết, nhưng là những này ác quỷ từng cái thân thể cứng như thép tinh, ngoại trừ Luyện Thần Phản Hư bọn hán còn có thể đối bọn hán tạo thành một điểm thương tổn bên ngoài, những người khác thậm chí ngay cả những này ác quỷ phòng ngự đều không thể bài trừ.

Chăm chú hai ba cái hiệp xuống tới, bọn hán lại lần nữa hao tổn bốn mươi, năm mươi người.

Mà lại, ác quỷ vương địa dê vậy mà cũng xuất hiện, trong bọn họ một cái Mộc Thần nhất tộc Luyện Thần Phản Hư cao thủ, liền là chết tại địa dê dưới vuốt.

Lần này nhưng là thật khiến cái này người hồng mắt.

Liền ngay cả Luyện Thần Phản Hư cường giả vậy mà cũng vô pháp trên mặt đất dê trong tay chống nổi một hiệp, bọn hán lại nơi nào còn có cái gì lòng tin lại đi liều mạng, không có ai đi chào hỏi, đám người bọn họ liền vui đầu hướng về một phương hướng chạy trốn.

Có lẽ là những này ác quỷ tích mịch quá lâu, Trâu nhưng gặp được như thế một đoàn đồ chơi, những này ác quỷ vậy mà không có lập tức đem bọn hán giao sát, mà là như là đuổi con thỏ, tại phía sau treo, thỉnh thoảng bỏ nhào vào một cá nhân, chẳng những để bọn hán tân phòng đều sụp đổ, bọn hán càng là liền dừng lại đến cũng không dám.

Dứt khoát, bọn hán bối rối chạy trốn phương hướng chính là Kim Kê Lĩnh, lúc này mới ở phía sau đến cùng Thôi Ngọc bọn hán gặp nhau.

"Các ngươi đến cùng tại tụ viêm trong sơn cốc làm cái gì, vì cái gì chúng ta cũng sẽ được đưa tới nơi này." Số một trong mắt hàn quang lạnh thấu xương, bọn hán đã được đến tự do, mắt thấy liền muốn rời khỏi tương sinh chi địa, về sau trở lại trong tộc, hưởng thụ người trên người đãi ngộ, nhưng là vạn vạn không nghĩ tới, bọn hán vậy mà lọt vào tai bay vạ gió, được đưa tới cái này chết trong đất.

Cho nên, bọn hán hiện tại trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng lại tràn đầy sát ý.

Thôi Ngọc không để ý đến số một chất vấn, mà là lạnh lùng cong lên, liền không nhìn hán nữa.

Số một bị Thôi Ngọc ánh mắt giạt nảy mình, cái này là trước kia Thôi Ngọc tại hán trong lòng lưu lại bóng ma.

Chỉ là, sợ hãi về sau, trong lòng liền là vô tận lửa giận.

Không cho số một nổi giận cơ hội, Thôi Ngọc vẫn lạnh lùng nói ra: "Nơi này là Địa phủ, người chết thế giới, nếu là muốn mạng sống, cũng không cần nói

nhằm, đi theo phía sau của ta."

Thôi Ngọc biết, bây giờ không phải là tiếp tục vấn đề này thời điểm, tại cái này từ địa mọc thành bụi thế giới, nếu là tùy ý số một đám người lửa giận bộc phát, như vậy bọn hắn còn chưa kịp rời đi, liền đem đứng trước một trận nội đấu.

Không nói thắng thua, bọn hắn đều tướng vạn kiếp bất phục, lúc đầu có thể rời đi hi vọng liền mười phần xa vời, nếu là tranh đấu một trận, vô luận là ai chết ai sống, đều tướng không cách nào hoặc là rời đi nơi này.

Mặc dù số một bọn người không biết sự tình đến cùng là thế nào, nhưng lại đều có thể khẳng định, cái này tất nhiên cùng Thôi Ngọc có quan hệ, bất quá vì mạng sống, lúc này bọn hắn vẫn là tướng lửa giận trong lòng đè nén xuống.

"Nhanh xuống núi, cái này Kim Kê Linh súc đều đối với chúng ta cũng không có hảo cảm, ngộ nhờ lật lọng, chúng ta đều tướng lưu tại nơi này."

Thôi Ngọc nói xong, liền một ngựa đi đầu hướng phía dưới núi chạy đi.

Có súc đều thụ ý, hiện tại Kim Kê Linh bên trên vậy mà không nhìn thấy một con kim kê, kia đầy trời khắp nơi kim kê thật không biết tránh tới nơi nào, vậy mà không nhìn thấy bọn hắn cái bóng.

Những này Thiên Nhân quát nô nhìn nhau một chút, chỉ có thể tức giận đi theo Thôi Ngọc một đám người về sau.

Thôi Ngọc đi ở trước nhất, mặc dù đi lại bình ổn, nhưng là trong mắt đã sát khí bốn phía.

Hiện tại chó nhìn bọn họ có năm mươi, sáu mươi người, nhưng là số một Nhất Phương liền có hơn ba mươi người.

Mà lại bọn hắn có ba tên Luyện Thần Phán Hư cao thủ, cái khác đều là Luyện Khí Hóa Thần Viên mãn cùng đỉnh phong cao thủ, mà mình cái này Nhất Phương, ra chúc long cùng mấy cái thụ thương Luyện Khí Hóa Thần viên mãn cao thủ bên ngoài, đều là kẻ yếu.

Hiện tại hai đội nhân mã tập hợp một chỗ, đối phương nhân cường mã tráng, mình một nhóm người này mặc dù là vị trí chủ đạo, nhưng là nếu thoát khỏi nguy hiểm, Thôi Ngọc tin tưởng, bọn hắn vì phát tiết lửa giận trong lòng, tất nhiên trực tiếp trở mặt.

Đối với Thôi Ngọc trước đó đối bọn hắn cứu mạng chi tình, ngay tại lúc này, chỉ là một chuyện cười.

Đối với nhân tính lạnh lùng cùng tự tư, Thôi Ngọc làm người hai đời, thực sự tại quá là rõ ràng. Thấy rõ thoải mái tiểu thuyết liền đến **【** đỉnh điểm tiểu thuyết Internet **】**

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 346: Đình nghỉ mát nghỉ ngơi

Căn cứ số một Cộng Công đám người lời nói, Thôi Ngọc bọn người căn bản cũng không cần suy nghĩ nhiều thì, liền năng biết, hiện tại Cộng Công bọn người nhất định là tướng chuyện này kẻ cầm đầu quy tội tại Thôi Ngọc bọn người trên thân.

Mặc dù đây là sự thật, nhưng là bọn hắn quả thật bị động, cũng không phải là bọn hắn muốn lại tới đây, mặc dù Thôi Ngọc đem bọn hắn từ nô lệ thợ mỏ thân phận bên trong giải cứu ra, nhưng là đồng dạng cũng là lần nữa đem bọn hắn kéo vào cái này trong Địa ngục kẻ cầm đầu.

Nhân tính ghê tởm khiến cho Thôi Ngọc sẽ không tin tưởng những người này sẽ không hận chính mình.

Người đều là tự tư, cho dù là Thiên Nhân cũng đồng dạng như thế.

Mặc dù Thôi Ngọc chỉ là gặp đến hai tộc Thiên Nhân, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là có thể tùy tiện phát hiện, những này Thiên Nhân kỳ thật cùng thế gian người bình thường không hề khác gì nhau.

Bọn hắn cũng sẽ tự tư, cũng sẽ bác ái, cũng đều vì lợi ích mà phát phát động chiến tranh, thậm chí so thế gian nhân loại càng tàn khốc hơn.

Cái này từ Hóa Thần nhất tộc đối chiến bại bộ tộc đồng tộc người xử trí liền có thể thấy tình huống.

Mà hiện tại, vô luận số một bọn hắn lại thế nào hận Thôi Ngọc, bọn hắn hiện tại cũng là người trên một cái thuyền.

Nơi này tình huống không rõ, nguy cơ tứ phía, thậm chí có phảng phất tiên tồn tại đáng sợ.

Bạn hẳn không phải mù lòa, bạn hẳn có thể sống rồi đi Kim Kê Lĩnh, cũng là bởi vì Thôi Ngọc tồn tại, mặc dù bạn hẳn không biết những này gần như tiên tồn đang vì cái gì như thế quan tâm Thôi Ngọc, nhưng là bạn hẳn cũng biết, bây giờ muốn còn sống rồi đi nơi này, nhất định phải chăm chú dựa vào tại Thôi Ngọc bên người.

Mà Thôi Ngọc đồng dạng là loại ý nghĩ này.

Từ Kim Kê Lĩnh phản ứng cũng có thể thấy được, nếu không phải chó vương địa dê xuất hiện, sóc đều tuyệt đối sẽ không hiện thân, như vậy bạn hẳn muốn tại kim kê lạnh lợi công kích đến xông qua Kim Kê Lĩnh.

Kim kê mặc dù tại chó vương địa dê thù hạ yếu ớt phảng phất sâu kiến, nhưng là đối với bạn hẳn tới nói, nhưng cũng là mười phần tồn tại cường đại.

Nếu không phải bạn hẳn tướng lòng cảnh giác lên tới cực hạn, liền sẽ như số một bạn người tiến vào Kim Kê Lĩnh lúc đáng vẽ, trực tiếp bị kim kê lợi trảo phá vỡ lòng ngực, tướng trái tim đều móc ra .

Cho nên, tại con đường tiếp theo, ai cũng không biết sẽ sẽ không xuất hiện như là địa dê hoặc là sóc đều tồn tại, Thôi Ngọc cũng không dám khẳng định bạn hẳn đối với thái độ của mình là dạng gì.

Nếu như như sóc đều kia hết thấy dễ nói, nhưng là như địa dê, như vậy số một đám người tồn tại chính là Thôi Ngọc sống sót một chút hi vọng sống.

Kim Kê Lĩnh núi nhìn như không lớn, nhưng là đám người bọn họ rờn rã đi hai ngày thời gian, mới tới dưới núi, bất quá lúc này, ra mấy cái phục dụng cấm dược Thiên Nhân, những người khác cơ hồ đều đã trên đường, dựa vào chữa thương đan dược tướng thương thế của mình khổng lồ bảy tám phần .

Liền ngay cả chúc long, đều có thể phát huy ra tám chín thành thực lực.

Không đến đến chân núi đám người lại không cách nào reo hò, mặc dù bạn hẳn trốn khỏi hiểm địa, nhưng khi bạn hẳn đi vào dưới núi thời điểm, lập tức bị một màn trước mắt sợ ngây người.

Chỉ gặp chân núi, là một đầu đất vàng đại lộ, mà tại đại lộ bên cạnh, liền là một cái to lớn màu đỏ đình nghi mát.

Nhưng là quý đệ chính là, trong lương đình không có chỗ ngồi, mà là có một ngum cổ phác gạch xanh giếng nước.

Từng cái hơi mờ Quý hồn chính đứng xếp hàng từ giếng sâu bên trong treo lên từng thùng nước, sau đó ngửa đầu uống hết, tiếp lấy tiếp tục hướng về đại lộ bên trong đi đến.

Dù cho số một bạn người đã sớm nghe Thôi Ngọc bọn người nói qua Quý hồn sự tình, nhưng là tại Thiên giới bên trong, loại chuyện này đơn giản liền là đại nghịch bất đạo, nếu không phải tình huống nguy cấp, bạn hẳn sớm liền trở mặt.

Nhưng là hiện tại bạn hẳn lại nhìn thấy cái gì, thấy được Thôi Ngọc trong miệng Quý hồn.

Những này Quý hồn thần tình trên mặt ngốc trệ, có tứ chi không được đầy đủ, thế nhưng là quý đệ trên không trung nổi lo lắng, như cùng ở tại trong nước.

Còn có thật nhiều người, thân thể rách tung toé, có ngực cùng phần lưng lộ ra một cái to lớn lỗ thủng, từ lỗ thủng bên trong có thể rõ ràng phải xem đến nội tạng của bọn họ.

Bất quá như là hư thối thi thể, những cái kia nội tạng đã không còn nhảy lên.

Số một đám người sắc mặt trắng bệch.

Mà Thôi Ngọc lại không có giống như bạn hẳn, hẳn đã tại đánh giá chung quanh, không phải quan sát những này Quý hồn số lượng, mà là tại tìm kiếm quý sai.

Những này Quý hồn tại tiến nhập Địa phủ trước đó, hẳn là từ quý sai áp giải, nếu không một chút Quý hồn đi ngõ khác đường, hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là trở thành cô hồn dã quỷ.

Nếu là ác quỷ thì cũng thôi đi, nếu là có công đức lương thiện Quý hồn, những này quý sai cũng muốn ăn liên lụy.

Thế nhưng là, Thôi Ngọc tướng cái này Quý hồn đội ngũ trên dưới quét ba lần, cũng không có phát hiện quý sai tung tích.

Cái này khiến Thôi Ngọc nhướng mày, trong lòng bắt đầu chần chờ.

Hắn chỉ là tại đời trước trong truyền thuyết nghe được một chút Địa phủ truyền ngôn, mặc dù hẳn đi vào thế giới này về sau, trở thành Luyện Ngọc Đồng Lô chủ nhân, nhưng là tựa hồ cũng không có đạt được Hậu Thổ thừa nhận, quan tại Địa phủ sự tình, hẳn có thể nói hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện tại hẳn chỉ là tham khảo cái này đòi trước Địa phủ truyền thuyết tại làm lấy một chút đánh bạc suy đoán.

Quý sai năng lực cao có thấp có, lệ như đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường đương nhiên là đứng đầu nhất, nhưng là cái khác quý sai cùng Câu hồn sứ giả, thực lực của bọn hắn chênh lệch rất lớn, đối với không hiểu rõ bọn hắn Thôi Ngọc tới nói, rất khó đi phân rõ.

Nếu là chọn trúng thực lực địa vị quý sai, tự nhiên sự tình gì đều không có, nhưng là nếu là chọn trúng kia tu luyện không biết mấy ngàn năm lão quý, Thôi Ngọc bọn hắn chỉ sợ không có phần thắng chút nào.

"Tiên sinh, chúng ta bây giờ nên làm gì?" Chúc long nhìn xem tất cả mọi người dừng ở Kim Kê Lĩnh biên giới, không có một cái nào dám bước ra một bước, lập tức gấp gấp hỏi.

Thôi Ngọc nhìn bọn hắn một chút, nói ra: "Chờ đã, những này Quý hồn số lượng không nhiều, chúng ta đợi bọn hắn đi qua, lại đi ra."

Mặc dù không có phát hiện quý sai tung tích, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là không muốn mạo hiểm, nhìn thoáng qua, phát hiện chỉ có năm sáu cái Quý hồn đang đợi nước uống, thế là quyết định đợi thêm một chút, để phòng bất trắc.

Cũng không lâu lắm, những này Quý hồn liền uống rồi nước giếng, tiếp tục hướng về đại lộ phía trước tiến lên, thẳng đến bọn hắn đi xa, Thôi Ngọc mới nhẹ gật đầu, dẫn đầu đi ra Kim Kê Lĩnh biên giới.

Mọi người thấy Thôi Ngọc không có bất kỳ cái gì nguy hiểm, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, đi theo ra ngoài.

Bất quá lúc này, số một chờ người hay là chỗ tại trong lúc khiếp sợ.

Thôi Ngọc nhìn lấy lương đình, trong lòng suy tư, chỉ là hẳn đòi trước đối với Địa phủ truyền thuyết, cũng không phải là cớ nào để bụng, có thể biết nhiều như vậy còn là bởi vì đồng nghiệp của hắn đối với những này ưa, cả Thiên thần thần đạo đạo. Đây mới khiến Thôi Ngọc còn có thể nhớ kỹ nhiều như vậy.

Bất quá đến nơi này, Thôi Ngọc cảm thấy khoảng cách Địa phủ khoảng cách cũng không xa.

Mang Thôi Ngọc tướng đình nghỉ mát chuyển một bên, kiểm tra không có nguy hiểm về sau, bọn hắn mới đi đi qua, một đám người ngồi tại trong lương đình nghỉ một chút.

Mặc dù bọn hắn đều là tu luyện có thành tựu võ giả, nhưng là tướng mình tinh thần kéo căng thời gian dài như vậy, dù cho nhục thể không ngại, nhưng là bọn hắn tinh thần cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, cần muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Thôi Ngọc nhìn bọn hắn dạng này, nói ra: "Hiện tại trong thời gian ngắn sẽ không có Quý hồn xuất hiện, chúng ta lại nơi này nghỉ ngơi một đoạn thời gian tái xuất phát."

Đám người nghe được Thôi Ngọc, đều nhẹ gật đầu, tựa ở đình nghỉ mát trên lan can liền ngủ.

Cũng không lâu lắm, trong lương đình đều là tiếng ngáy.

【 . . 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Phong Đô Thành bên ngoài

Nhìn lấy bọn hắn đều đã chìm vào giấc ngủ, Thôi Ngọc nghĩ đến mình chèo chống một đoạn thời gian, phòng ngừa lại đột nhiên xuất hiện Quý hồn đội ngũ, nhưng là trong khoảng thời gian này thật sự là quá mức mệt mỏi, cho dù là chúc long chờ dạng này Luyện Thần Phán Hư cường giả đều có chút không thể chịu được, huống chi Thôi Ngọc.

Cho nên cũng không lâu lắm, Thôi Ngọc mình cũng không biết lúc nào, ngủ đi qua.

Chờ Thôi Ngọc tỉnh lại thời điểm, hắn là bị một trận tiếng ồn ào đánh thức.

"Ào ào" tiếng nước chảy vang lên, lạnh buốt nước giếng làm ướt Thôi Ngọc quần áo, một trận lạnh buốt đánh tới, để xâm nhập giấc ngủ Thôi Ngọc lập

tức từ trong ngủ mê tỉnh lại.

Thôi Ngọc trong mắt lóe lên một tia mờ mịt, sau đó lập tức liền nghĩ tới mình ở nơi nào.

Hắn đột nhiên đứng người lên, sau lưng còn có dòng nước thanh âm, hắn xoay người, lập tức giật mình nhìn lấy bọn hắn.

Lúc này số một chờ Thiên Nhân đang từ trong đình chiếc kia trong giếng treo lên một thùng nước, miệng lớn nuốt.

Thôi Ngọc ngơ ngác nhìn đầy hết thấy, đến miệng bên cạnh ngăn cản đã không cách nào nói ra khỏi miệng.

Cái gì gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống, Thôi Ngọc hôm nay xem như gặp được.

Thậm chí Thôi Ngọc muốn trách ý nghĩ đều không có. Hắn nhìn về phía chung quanh, phát hiện tất cả mọi người đã tỉnh lại, mà chúc long bọn người chính mắt lom lom nhìn số một bọn người miệng lớn rút lấy nước giếng.

Nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, Thôi Ngọc mới cảm giác cổ họng của mình phảng phất khát khô trong đất lão thổ da, phảng phất rạn nứt thành mảnh vỡ, khó chịu muốn thổ huyết.

Bất quá dù vậy, Thôi Ngọc cũng không có chút nào nghĩ muốn đi qua uống kia nước giếng ý tứ.

Hắn nhìn về phía chúc long, mình là bị đánh thức, nhưng rõ ràng nhất, chúc long so với hắn còn phải sớm hơn tỉnh, cho nên Thôi Ngọc hỏi: "Có bao nhiêu người uống giếng này nước?"

Chúc long nổi giận dưng dưng nói ra: "Chúng ta ban đầu người không có một cái nào năng kè đến, Cộng Công bọn hắn hầu như đều uống."

Nói, chúc long liền đem chuyện đã xảy ra nói cho Thôi Ngọc.

Nguyên lai, trước hết nhất tỉnh lại là, thương thế nhẹ nhất Cộng Công bọn người, nguyên bản bọn hắn là phải chờ Thôi Ngọc một đám người toàn bộ tỉnh lại về sau, liền đi đường, nhưng là gần mười trời giọt nước không vào, tấc gạo chưa ăn, cổ họng của bọn hắn đều nhanh bốc lửa.

Cho nên buồn bực ngăn ngấm bọn hắn lại đem ánh mắt đặt ở chiếc kia bờ giếng.

Mặc dù Thôi Ngọc đã sớm đủ kiên nhẫn, nơi này là người chết thế giới, nhưng là đã khát nước sắp nổi điên Cộng Công đám người đã không lo được nhiều như vậy.

Cho nên bọn họ vậy mà giếng trong giếng đánh lên một thùng nước.

Bất quá dù sao nơi này không phải bọn hắn quen thuộc địa phương, cho nên vừa bắt đầu bọn hắn cũng không dám mạo muội đi uống.

Cộng Công chờ ba cái Luyện Thần Phản Hư cường giả càng đem kia thùng nước đặt ở bên cạnh giếng đã đến một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không lâu lắm, mấy cái Thiên Nhân tỉnh lại, bọn hắn nhìn thấy bên cạnh giếng nước, lập tức rốt cuộc không chịu nổi, đương một cái Thiên Nhân uống kia nước giếng về sau, chờ nửa ngày, vậy mà lông tóc không tổn hao gì, lập tức Cộng Công mấy người cũng không còn vờ ngủ, tướng thùng gỗ cướp tới, miệng lớn uống.

Nghe đến đó, Thôi Ngọc vẫn lạnh lùng nhìn thoáng qua Cộng Công bọn người, cái này ba cá nhân quả nhiên ác độc.

Bọn hắn sợ hãi nước giếng có độc, tự nhiên không dám đi uống, thế nhưng là bọn hắn hiện tại cùng là người trên một cái thuyền, tự nhiên không thể đi bức bách ai đi thử độc, cho nên vậy mà nghĩ ra loại biện pháp này đi dụ hoặc tâm trí không kiên đi mình thử độc.

Bọn hắn đã đi tới cái này Địa Ngục nhanh mười ngày, mặc dù Luyện Khí Hóa Thần trở lên võ giả trong thời gian ngắn không ăn không uống vấn đề sẽ không quá lớn, nhưng là kia là căn cứ vào bề quan trạng thái, hiện tại bọn hắn thế nhưng là liều mạng chiến đấu mười ngày, đã sớm nhanh đến dầu hết đèn tắt hoàn cảnh, mặc dù có thật nhiều thiên tài địa bảo, nhưng là loại này đồ vật chỉ có thể dừng cơ, lại không cách nào giải quyết không có vấn đề nước.

Hiện tại liền ngay cả số một Cộng Công cái này nhóm cường giả có chút khó mà kiên trì, huống chi những này Luyện Khí Hóa Thần võ giả.

Bất quá, bởi vì tranh đoạt, khiến cho nước giếng vắng khắp nơi, tướng những cái kia còn không có tỉnh ngủ người đều đánh thức.

Chúc long bọn người lúc đầu cũng là không dám động kia nước giếng, nhưng nhìn đến Cộng Công bọn người vậy mà không việc gì, liền cũng nghĩ lấy chút nước làm trơn yết hầu, nhưng là ai biết, bọn hắn lại không cho, để bọn hắn ở phía sau xếp hàng.

Cho nên chờ Thôi Ngọc tỉnh lại thời điểm, trước kia đi theo Thôi Ngọc một đoàn người, vậy mà đều không có uống giếng này nước, cái này khiến Thôi Ngọc thở dài nhẹ nhõm.

"Không cần quản bọn hắn, mặc dù bọn hắn tạm thời không ngại, nhưng là giếng này nước là cho chết đi linh hồn uống, chúng ta không muốn uống."

Chúc long bọn người khó xử nhìn xem Thôi Ngọc, nếu là vẫn luôn không có nước, tất cả mọi người còn có thể nhẫn nại, nhưng là hiện tại rõ ràng trước

mất đã có nước, hướng mà còn có người thử qua, cũng không có độc loại hình , cho nên đối với Thôi Ngọc mệnh lệnh, bọn hắn cảm thấy rất khó tiếp nhận.

Bất quá cuối cùng, bọn hắn vẫn là lựa chọn tin tưởng Thôi Ngọc.

Số một nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, trên thân lại cũng không nhìn thấy loại kia thân làm nô tài đáng vẻ, ngạo khí vô cùng.

Thôi Ngọc thờ dài, mặc dù hắn không nhớ rõ miệng giếng này là cái gì, nhưng là trong địa ngục, chính là người chết thể giới, chưa hề đều không có người sống tiến vào, chỗ nào lại có cái gì đồ vật sẽ là cho người sống chuẩn bị , cho nên Thôi Ngọc tình nguyện khát lấy cũng không muốn đi động cái này chút đồ vật.

Cũng không lâu lắm, Cộng Công bọn người liền toàn uống hết đi trọn vẹn.

"Tiên sinh các người chẳng lẽ không uống điểm?" Cộng Công bọn người lúc này mới làm bộ nói.

Thôi Ngọc lạnh lùng nhìn bọn hắn một chút, quay người mang theo chúc long bọn người hướng về phía trước đi đến.

Mà chúc long chờ người vẫn còn có chút không bỏ nhìn thoáng qua nước giếng mới theo sau.

Cộng Công lau miệng bên cạnh nước đọng, trong lòng khinh thường xì một tiếng khinh miệt, hét lớn đám người đuổi theo.

Đi không bao lâu, cũng liền nửa ngày công phu, bọn hắn liền xa xa nhìn thấy lấp kín cao tới trên dưới một trăm trượng cao lớn tường thành, tả hữu không nhìn thấy bờ, mà hai bên cửa thành môn có từng đôi liền.

Trên viết: Người cùng quý, quý cùng người, nhân quý khác đường; âm cùng dương, dương cùng âm, âm dương vĩnh cách.

Mà trên cổng thành phía trên có một mặt không biết bao lớn bảng màu đen ngạch, trên đó viết Phong Đô Thành ba cái thiếp vàng chữ lớn.

Mặc dù những chữ này đều là phi thường cổ lão văn tự, nhưng là không biết vì cái gì, bọn hắn nhìn thấy những chữ này thời điểm, lại có thể trực tiếp minh bạch ý tứ phía trên.

Nhìn thấy Phong Đô Thành, Thôi Ngọc biết bọn hắn đã đem muốn tiến nhập Địa phủ, cũng tương tự mang ý nghĩa tương lai của bọn hắn, sống hay chết, liền nhìn nơi này.

Lấy lại bình tĩnh, tất cả mọi người tinh thần đều độ cao kéo căng, đi theo Thôi Ngọc sau lưng hướng về Phong Đô Thành đại môn đi đến.

Bất quá, bọn hắn mặc dù thật xa liền thấy Phong Đô Thành cao ốc, thế nhưng là đợi đến bọn hắn đi vào Phong Đô Thành thời điểm, đã đi hơn một ngày đường.

Khi tới gần Phong Đô Thành thời điểm, chung quanh liền dâng lên sương mù, tựa hồ không bàn mà hợp âm dương nhị khí, sương mù mặc dù lớn, nhưng là hoặc là cao cao phiêu trên không trung, hoặc là dính sát mặt đất, chỉ tới người đầu gối cao.

Bất quá dù vậy, cũng làm cho chúng người không cách nào thấy rõ đường dưới chân.

Điều này không khỏi làm Thôi Ngọc nhớ tới liên quan tới Phong Đô Thành truyền thuyết, tương truyền Phong Đô Thành bên trên không nhìn thấy nhật nguyệt tinh thần, hạ không nhìn thấy thổ địa bụi bặm, quả là thế.

Thật vất vả đi vào Phong Đô Thành môn hạ, Thôi Ngọc ngạc nhiên phát hạ, vậy mà một cái quỷ sai đều không có, cái này khiến Thôi Ngọc trong lòng còi báo động đại tác.

【 . . 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 348: Phong Đô Thành bên ngoài Phật quang

Thôi Ngọc từ khi biết được nơi này chính là Địa phủ về sau, liền đã làm tốt cùng Âm Binh quỷ sai giao thủ chuẩn bị .

Mặc dù không biết võ giả chân khí đối với Âm Bình quý sai phải chăng có tác dụng, nhưng là Thôi Ngọc trong tay tỏa hồn liên lại là đối giao linh hồn Vô Song lợi khí.

Cho nên dù cho biết những người này ở đây đối mặt quý sai thời điểm, có thể sẽ không dùng được, nhưng là Thôi Ngọc trong lòng còn là có một phần lực lượng.

Bất quá hần vân vân không nghĩ tới, khi bọn hần thiên tân vân khổ, trên đường hao tổn nhiều người như vậy về sau, vậy mà tại Phong Đô Thành bên ngoài thấy cảnh này.

Không có cái gọi là quý sai, ngay cả tên tiểu quý đều không có.

"Các người lưu tại nơi này, ta trước đi xem một chút." Thôi Ngọc khuyên bảo bọn hần đừng lộn xộn, mình trước tới gần Phong Đô Thành cửa thành.

Đó cũng không phải Thôi Ngọc quên mình vì người, mà là bởi vì nếu phát sinh tình huống gì, mình có lẽ có thể có biện pháp thoát thân, nhưng là bọn hần chỉ sợ cừu tử nhất sinh.

Hiện tại bọn hần đã tổn thất quá nhiều người, cho nên bây giờ có thể không tổn thất một cá nhân cũng không cần tổn thất.

Thôi Ngọc đi nửa canh giờ mới đi đến Phong Đô Thành dưới cửa thành, mặc dù nhưng đã cảm thấy Phong Đô Thành thành lâu cao lớn, nhưng là chân chính đương Thôi Ngọc đi vào dưới cửa thành thời điểm, vẫn là kinh hãi cái cảm đều nhanh rơi mất.

Nghĩ lúc trước Thôi Ngọc nhìn thấy Đại Đường đế đô hưng uy, liên kinh vì thế gian kỳ tích, nhưng là nếu là cùng Phong Đô Thành thành lâu so sánh, kia Đại Đường Đế Đô thành lâu thật giống như một cái nhà tranh, càng vốn không pháp so sánh cùng nhau.

Thật sự là quá lớn, Thôi Ngọc làm làm ngẩng đầu, thậm chí không cách nào thấy rõ cái kia màu đen băng hiệu.

Bất quá rất nhanh Thôi Ngọc liền không còn quan tâm cái này Phong Đô Thành cao lớn, bởi vì nơi này cũng không phải hần thường thức phong cảnh địa phương.

Đi vào chỗ gần, Thôi Ngọc mới phát hiện, Phong Đô Thành lại có hai phiên đại môn, hai phiên đại môn phía trên đều treo một ngọn đèn lồng, bên trái lóe lên bạch quang, phía bên phải lóe lên hắc quang.

Rất quý dị, có lẽ người khác cũng không có cảm giác được cái gì địa phương khác nhau, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là trước tiên liền đã nhận ra chỗ không đúng.

Bởi vì nơi này là âm phủ, là Địa phủ, là người chết thế giới.

Tại cái này Phong Đô Thành trước cửa lại treo một cái sáng loáng đèn lồng, thực tế quá quý dị.

Đèn lồng quang mang mười phần ăn khớp, nhưng lại để cho người ta thấy không rõ bên trong đồ vật, Thôi Ngọc tới gần về sau mới phát hiện, chờ đèn lồng hạ cửa thành lại là dùng cẩm thạch thạch làm, chỉ là đại môn đóng chặt, Thôi Ngọc thử một chút, không cách nào đẩy ra, hoặc là nói lấy Thôi Ngọc lực lượng bây giờ không cách nào thôi động.

Rời khỏi về sau, Thôi Ngọc suy tư một trận, quyết định đến màu đen đèn lồng hạ chỗ cửa thành nhìn một cái.

Nơi này tựa hồ có chuông lực lượng vô danh, nếu như không tới gần, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ cái bóng, thấy không rõ đồ vật.

Màu đen chưa hề đều không phải là cái gì tường hòa nhan sắc, đối với màu đen ý nghĩa, thường thường đều là, giết chóc, bạo ngược, tà ý, từ vong vân vân.

Cho nên Thôi Ngọc mặc dù muốn tới gần, nhưng là vẫn tướng tỏa hồn liên lấy ra, lấy phòng ngộ nhờ.

Thôi Ngọc một bước vào màu đen đèn lồng tia sáng phạm vi, cũng cảm giác toàn thân lạnh lẽo, bất quá rất nhanh trái tim bên trong phóng xuất ra ôn hòa năng lượng, để Thôi Ngọc thân thể rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua phía trên đèn lồng, cảm tỏa hồn liên tay không khỏi nắm thật chặt, sau đó cẩn thận tới gần cửa thành.

Đương Thôi Ngọc đi vào cửa thành thời điểm, liền phát hiện nơi này đồng dạng cũng là một đại môn, chỉ là toàn thân thanh ngọc, bất quá đây không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là, cái này phiên đại môn là mở ra.

Từ Thôi Ngọc phương hướng hướng về trong môn nhìn lại, bên trong tối tăm mờ mịt một mảnh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Thôi Ngọc biết, muốn nhìn rõ trong môn thế giới, nhất định phải đi vào, nhưng là đồng dạng, Thôi Ngọc có loại cảm giác, một nhưng mình bước vào cánh cửa này, đang muốn ra, sợ rằng sẽ khó như lên trời.

Nhìn đến đây, mặc dù vẫn là không có tìm được quý sai biến mất bí mật, nhưng là hần biết, mình nhất định phải đi về.

Cẩn thận rời khỏi màu đen đèn lồng bao phủ cửa thành, thẳng đến sự tình gì đều không có phát sinh, Thôi Ngọc mới thở dài nhẹ nhõm.

Hắn hướng về đường cũ trở về, lại đi nửa canh giờ.

Khi trở lại chỗ cũ thời điểm, chúc long cùng Cộng Công đám người đã chờ đến lo lắng không chịu nổi.

Thẳng đến nhìn thấy Thôi Ngọc trở về, bọn hắn mới thở dài nhẹ nhõm.

Không đợi Thôi Ngọc đứng vững, bọn hắn liền đã mồm năm miệng mười hỏi.

Thôi Ngọc cũng bất nạo, bởi vì bọn hắn đều là quá muốn sống mệnh, chính là mình cũng là như thế.

Thôi Ngọc tưởng mình thấy nói ra, bọn hắn một trận mê mang.

Dù sao quan tại Địa phủ sự tình, Thiên giới có thể nói là một chút xíu ghi chép đều không có, cho nên Thôi Ngọc kể ra có thể nói là đàn gảy tai trâu.

Lắc đầu bất đắc dĩ, Thôi Ngọc nói ra: "Kia sáng tối hai ngọn đèn cùng hai cái cửa thành, đại biểu ý tứ kỳ thật rất đơn giản, màu trắng, tường thực chỉ sắc, chính là sinh, màu đen, tử vong chỉ sắc, chính là chết. Mặc dù chỉ là phán đoán của ta, nhưng là chúng ta không ngại thử một lần, nhìn xem có thể hay không tương màu trắng đèn lồng hạ cấm thạch cửa đá đầy ra."

Đến nơi này, không có Âm Bình quý sai cản đường, bọn hắn một thân tu vi tạm thời không có tác dụng, mà lại, ngoại trừ Thôi Ngọc bọn hắn đối với nơi này càng là nửa điểm đều không hiểu rõ, cho nên Thôi Ngọc nói thế nào, bọn hắn cũng chỉ có thể làm sao làm.

Đương mọi người đi tới Phong Đô Thành ngoài cửa thành thời điểm, đều như là Thôi Ngọc trước đó đáng về bị sợ ngây người.

Thiên giới mặc dù được xưng là tiên giới, thế nhưng là ra Thiên Cung bên ngoài, thiên giới Thiên Nhân tại Thôi Ngọc xem ra, như cùng sống tại thượng cổ niên đại, ít có tường thành, cái này có lẽ là bọn hắn lần thứ nhất nhìn thấy cao lớn như vậy tường thành.

Hiện tại thời gian còn rất dư dả, cho nên Thôi Ngọc cũng không có đi thúc giục bọn hắn.

Đợi đến bọn hắn lấy lại tinh thần, Thôi Ngọc mới chỉ vào chỗ kia màu trắng đèn lồng phương hướng nói ra: "Chính là chỗ này, chúng ta đi vào, cùng một chỗ dùng sức, nhìn xem có thể hay không tương đại môn đầy ra."

Điểm này, đám người ngược lại là không có ý nghĩa, bọn hắn biết Thôi Ngọc trước đó đã dò xét qua, chỗ trong vòng cũng không có nguy hiểm gì.

Bất quá số một chờ người hay là không tin được Thôi Ngọc, đứng ở một bên không động đậy.

Chức long bị bọn hắn cái dạng này khiến cho chức long kém chút muốn nổi giận, lại bị Thôi Ngọc ngăn lại, mặc dù hắn cũng không có thiết hạ hại bầy rập của bọn họ, nhưng là thật sự là hắn tại trong lòng không ngừng suy nghĩ như thế nào diệt trừ bọn hắn.

Thôi Ngọc lắc đầu, ra hiệu chức long không muốn vọng động, tiếp lấy liền dẫn đầu đi vào màu trắng đèn lồng bao phủ trong ngọn đèn.

Mà chức long mấy người cũng không chút do dự đi theo Thôi Ngọc sau lưng.

Số một bọn người nhìn thấy Thôi Ngọc đám người xác thực không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, mới ôm ánh mắt hoài nghi hướng về màu trắng đèn lồng phương hướng đi đến.

Thế nhưng là, khi bọn hắn vừa mới tiếp xúc ánh đèn thời điểm, dị biến phát sinh.

Chỉ gặp trên tường thành màu trắng đèn lồng, đột nhiên tách ra kim sắc quang mang, một màn này lập tức tương ánh mắt mọi người hấp dẫn, Thôi Ngọc ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện màu trắng đèn lồng phía trên không biết lúc nào xuất hiện một cái kim hoàng sắc "?" d" chữ, cái kia đạo đạo kim ánh sáng liền là từ cái này "?" d" chữ phía trên bắn ra.

Mà lúc này đây, Thôi Ngọc bên tai truyền đến trận trận kêu thảm.

【 . . 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Nhập Phong Đô

"? d" chữ không biết từ khi nào, liền là Phật giáo biểu tượng, tại trong Phật giáo có ý nghĩa phi phạm, biểu tượng cái này Phật giáo giáo nghĩa, thiện lương, nhân ái, tha thứ, bình đẳng. Tức thì bị Phật giáo định nghĩa vì phật ba mươi hai tướng một trong.

Có thể nói, gặp? d chữ, như gặp phật.

Cổ lão trong thần thoại, Phật giáo hàng yêu trừ ma càn là mỗi lần lấy? d chữ vì trừ ma lợi khí, đánh đâu thắng đó.

Thế nhưng là, bây giờ tại cái này âm phủ Phong Đô Thành trên cửa, vậy mà xuất hiện Phật tướng, cái này khiến Thôi Ngọc mười phần giật mình.

Bất quá bên tai kêu thảm liên tiếp, để Thôi Ngọc thực tại không có thời gian đi chú ý cái này? d chữ vì sao lại ra hiện tại nơi này.

Thôi Ngọc tìm tiếng kêu thảm thiết nhìn lại, phát hiện số một đám người từng cái ngã trên mặt đất, kêu thảm lẫn lộn, da của bọn hắn phẳng phất bị giống như lửa thiêu, dâng lên từng cái to lớn bong bóng.

Tại bọn hắn thống khổ bất kéo bên trong, bị xé nứt, lúc này rất nhiều người cũng đã máu thịt be bét, hoàn toàn thay đổi.

Nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, lập tức làm cho tất cả mọi người đều giật mình, rất nhiều chưa kịp tới gần màu trắng đèn lồng Thiên Nhân bị hù thật nhanh thối lui.

Mà Thôi Ngọc không kịp nghĩ nhiều, bước nhanh về phía trước, một cước một cái đem bọn hắn đá ra ánh đèn bao phủ khu vực.

Tiếp cận, Thôi Ngọc mới phát hiện, tại trên người của bọn hắn, vậy mà toát ra từng tia từng sợi màu đen âm khí, chỉ là tại kim sắc Phật quang chiếu rọi xuống, trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm tích.

Nếu không phải Thôi Ngọc cẩn thận, đồng thời tiến lên, căn bản là không cách nào phát hiện những thứ này.

Lúc này, Thôi Ngọc cùng chúc long bọn người đột nhiên nhớ tới trong lương đình cái kia cái đình nhỏ bên trong giếng cổ.

Lập tức chúc long bọn người kim lòng không được rung mình một cái.

Lúc trước nếu không phải Thôi Ngọc kiên trì không để bọn hắn uống, chỉ sợ bọn họ hiện tại đã cùng số một bọn hắn đồng dạng .

Liền là Thôi Ngọc đều là một đầu mồ hôi lạnh, lúc trước hắn chỉ là bởi vì nhìn thấy chiếc kia giếng nước giếng bị đi ngang qua Quý hồn uống qua, đã cảm thấy giếng này nước cũng không phải là cho người sống uống , cho nên mới ngăn trở chúc long bọn hắn, hiện tại xem ra, xem như cứu được bọn hắn một mạng.

Bất quá Thôi Ngọc còn không cách nào xác định, loại tình huống này đến cùng sẽ tạo thành dạng gì hậu quả.

Tạm thời đến xem, uống chiếc kia giếng nước giếng Thiên Nhân, tướng e ngại Phật quang, thậm chí sẽ bị đốt bị thương.

Bị Phật quang chiếu rọi có mười cái Thiên Nhân, bất quá số một mấy cái Luyện Thần Phản Hư cường giả gian xảo dị thường, cũng không tại những người này, bọn hắn đứng ở đằng xa, trên mặt tràn đầy phần nộ.

Thôi Ngọc nhìn bọn hắn một chút, quay người lôi kéo chúc long hướng về bên trong đi đến.

Nhỏ giọng đối chúng người nói ra: "Hiện tại xem ra, bọn hắn đã hận lên chúng ta, tưởng rằng chúng ta động tay chân muốn hại hắn nhóm, chỗ để giải thích đã vô dụng, chúng ta thử nhìn một chút, có thể hay không tương cái này phiền cửa thành đẩy ra."

Đương Thôi Ngọc bọn người trở lại dưới cửa thành thời điểm, Phật quang đã biến mất, tựa hồ chỉ cần số một bọn hắn không bước vào màu trắng đèn lồng ánh đèn bao phủ địa phương, kim sắc Phật quang liền sẽ không xuất hiện.

Chúc long bọn người nhẹ gật đầu, mặc dù bọn hắn không có uống nước giếng, nhưng là từ khi tại tụ viêm sơn cốc cùng bọn hắn mỗi người đi một ngã về sau, bọn hắn đã không phải là người một đường .

Hiện tại bọn hắn càng là lười nhác cùng bọn hắn giải thích.

Đi vào trước cửa thành, đám người bọn họ tướng hai tay đặt tại trên cửa chính, theo Thôi Ngọc hét lớn một tiếng, đám người cùng một chỗ phát lực.

Lập tức, toàn bộ cửa đá bắt đầu rung động, thế nhưng là vô luận Thôi Ngọc bọn người lại như thế nào dùng sức, cái này cửa đá vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào.

"Tiên sinh, cái đại môn này tựa hồ không đẩy được a!"

Thôi Ngọc cau mày, hắn cũng là bất đắc dĩ, từ khi nhìn thấy màu trắng đèn lồng thả ra Phật quang, Thôi Ngọc đã cảm thấy cái này phiền đại môn nghĩ muốn mở ra, tuyệt đối không phải dựa vào lực lượng là được .

Sở dĩ thôi động, chỉ là không muốn từ bỏ một tia hi vọng cuối cùng. Nhưng là kết quả...

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

Thôi Ngọc cúi đầu trầm tư, nhưng sau nói ra: "Chúng ta sẽ chờ ở đây."

Con đường này đi không thông, con đường duy nhất liền là màu đen đèn lồng hạ cửa thành.

Bất quá hiện tại bọn hắn bởi vì vừa rồi Phật quang, đã làm đến bọn hắn cùng số một bọn người triệt để đối lập, giải thích vô dụng.

Chỉ sợ bọn họ vừa đi ra ngoài, tại chiếm cứ thực lực tuyệt đối số một bọn người liền sẽ đối bọn hắn đoạt động thủ trước.

"Chờ lấy?"

Thôi Ngọc nhẹ gật đầu, nói ra: "Tại bên ngoài là không nhìn thấy chúng ta tình huống bên trong, cho nên chúng ta chỉ cần không đi ra, bọn hắn liền không cách nào biết được tình huống của chúng ta. Chờ thời gian lâu dài, bọn hắn liền sẽ cảm thấy chúng ta đã thông qua cái này phiền nhóm rồi đi, mà bọn hắn chỉ có thể thử thông qua mặt khác một cái cửa thành. Đợi đến bọn hắn tiến vào, chúng ta lại đi ra."

Đám người nhìn nhau một chút, cuối cùng chỉ có thể như thế, bọn hắn ngồi xếp bằng, lặng im im ắng.

Số một trên mặt dữ tợn đáng sợ, hoàn toàn chính xác dựa theo Thôi Ngọc đoán như thế, bọn hắn đã nhận định, vừa rồi phát ánh sáng liền là Thôi Ngọc hạ độc thủ, mặc dù mình biết làm như vậy đối hiện tại Thôi Ngọc không có chút nào chỗ tốt, nhưng là bọn hắn vẫn là như vậy nhận định.

Bất quá, bọn hắn không cách nào tiến vào ánh đèn bao phủ khu vực, nếu bước vào, Phật Quang Phổ Chiếu, bọn hắn đều muốn chơi xong.

Mà kia mười cái bị Thôi Ngọc cứu ra Thiên Nhân, bọn hắn lúc này đã bị đau đớn kịch liệt đốt vầng đầu não, không chút nào suy nghĩ, nếu là Thôi Ngọc thật nghĩ muốn hại hắn nhóm, cần gì phải cứu bọn họ, mà còn chờ bọn hắn tất cả mọi người tiến vào màu trắng ánh đèn bao phủ địa phương tái phát động Phật quang, chẳng phải là càng tốt hơn.

Chỉ là bọn hắn lúc này đã không lý trí chút nào, hoặc là nói không muốn suy nghĩ.

Đợi thời gian một ngày, màu trắng ánh đèn bao phủ địa phương vẫn như cũ không có động tĩnh chút nào, số một đám người đã lo lắng khó nhịn.

"Bọn hắn có thể hay không đã rời đi." Cuối cùng, rốt cục có Thiên Nhân dạng này đặt câu hỏi.

Chỉ là nghe đến đó là mấy cái Luyện Thần Phản Hư cường giả lặng lẽ.

Số một nhìn về phía màu đen đèn lồng khu vực, đột nhiên nắm lên bên người một cái thụ thương Thiên Nhân ném ra.

Hắn thực lực cường lớn, cái này Thiên Nhân bất quá Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ, tại số một trong tay không có chút nào năng lực phản kháng, chỉ có thể trở mặt nhìn mình tiến vào màu đen ánh đèn bao phủ địa phương.

Còn không có tiến vào, cái này Thiên Nhân liền nhắm mắt lại phát ra kịch liệt kêu thảm.

Chẳng qua là khi hắn rơi xuống mặt đất, trên thân vẫn như cũ không có chút nào đau xót cảm giác truyền đến, lúc này hắn mới dám mở to mắt.

Nhìn thấy mình ra ngã thương bên ngoài, không có một tia vết thương, mới biết, nơi này cũng không có Phật quang.

Nhìn thấy cái này Thiên Nhân không có chết, số một mới cười lớn đi vào.

Mà phía sau Thiên Nhân nhìn xem một màn này, lập tức có một loại thổ tử hồ bi cảm giác.

Chỉ là cả hai thực lực chênh lệch quá lớn, mà lại Luyện Thần Phản Hư cường giả có ba vị, bọn hắn mặc dù nhiều người, thế nhưng lại không có phần thắng chút nào.

Không có cách nào, bọn hắn chỉ có thể tướng cổ này sát ý vững vàng khóa tại trong lòng, đi theo số một bọn hắn tiến vào màu đen trong ngọn đèn.

Mặc dù ngoại giới không cách nào nhìn thấy màu trắng ánh đèn cửa thành, bất quá Thôi Ngọc bọn người từ bên trong nhìn bên ngoài đi mây may không ngại.

Nhìn thấy bọn hắn tiến vào màu đen đèn lồng kia Nhất Phương cửa thành về sau, Thôi Ngọc bọn người lại đợi một ngày, lúc này mới cẩn thận ra ngoài, cuối cùng phát hiện cũng không có mai phục.

Nhìn trước mắt Thanh Ngọc Thạch cửa, Thôi Ngọc cùng chúc long bọn người liếc nhìn nhau, bước vào trong đó.

【 . . 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 350: Biến mất ổ quay điện

Phảng phất có loại vượt qua thế giới cảm giác, vừa mới đi qua Thanh Ngọc Thạch cửa, Thôi Ngọc bọn người liền là trước mắt một trận mơ hồ, đương ánh mắt lúc thanh tỉnh, mới phát hiện bọn hần phảng phất đi tới một thế giới khác.

Nơi này rừng cây dày đặc, Lục Ý Áng Nhiên, từng tia từng sợi sương mù tại trong rừng rậm bốc hơi.

Mà bên trên bầu trời, cũng không có mặt trời, nhưng toàn bộ bầu trời đều tung xuống nhu hòa ánh sáng, ở chỗ này phảng phất không phải kia kinh khủng Địa Ngục, mà là đi tới Tiên cảnh.

Cái này khiến Thôi Ngọc kinh hãi cái cảm đều rơi mất, nếu không phải nhìn thấy phía trước trong rừng rậm phân ra mười đầu lối rẽ, đường kia bên cạnh đứng thẳng bia đá, Thôi Ngọc còn cho là mình thật lại về tới Thiên giới.

Nơi này thực tế quá qua tường hòa, mỗi một chiếc không khí, đều phảng phất gột rửa linh hồn của bọn hần, làm bọn hần uể oải tinh thần không khỏi vì đó một thanh.

"Tiên sinh, chúng ta nên đi nơi nào?"

Nơi này có mười đầu lối rẽ, mặc dù mỗi đầu lối rẽ đều có bia đá khắc thông hướng nơi nào, nhưng là bọn hần đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả, tự nhiên không biết nên đi hướng nơi nào.

Thôi Ngọc trầm ngâm, nói ra: "Trước không vội, chúng ta tản ra, nhìn xem Cộng Công bọn người đi đâu con đường."

Đám người gật đầu, phân tán tại mười đầu đường giao lộ tinh tế dò xét.

Hiển nhiên đối phương cũng không có chú ý quét dọn đường lui, bởi vì Cộng Công đám người đi tới nơi này về sau, liền chờ chờ đợi nửa ngày, ở giữa Thôi Ngọc đám người cũng không có tiến đến, cái này mới khẳng định Thôi Ngọc bọn người tất nhiên là xuyên qua màu trắng đèn lồng hạ cửa thành, lúc này mới tuyến một con đường đi xuống.

Cho nên đối với dấu vết của bọn hần rất nhanh liền bị tìm tới.

Tại một con đường bên trên, có pha tạp huyết kế, rất là dễ thấy.

Thôi Ngọc đi vào có vết máu giao lộ, căn cứ huyết dịch nhỏ xuống vị trí có thể đánh giá ra, đó cũng không phải đối phương cố ý dấu vết lưu lại, đương Thôi Ngọc thấy rõ dấu này trên đường nhỏ trên tấm bia đá khắc chữ thời điểm, lập tức hít một hơi lạnh khí.

Mặc dù cùng Cộng Công đám người đã không nể mặt mũi, Thôi Ngọc thậm chí nghĩ tới như thế nào đem bọn hần giết chết, nhưng khi thấy rõ bọn hần đi hướng nơi nào về sau, Thôi Ngọc vẫn không khỏi vì bọn họ mặc niệm một chút.

Bởi vì cái này mười đầu đường thông hướng chính là trong truyền thuyết đại danh đình đình Diêm La thập điện, mà số một Cộng Công bọn người đi quá khứ, chính là vị kia chương quản.

Cái này cá nhân nói tới vẫn là Thôi Ngọc thần tượng, đời trước, cái này cá nhân liền là Thôi Ngọc thần tượng một trong, chính là hương dự Trung Quốc, chiếu sáng sử sách thanh ông trời, Bao Thanh Thiên.

Bọn hần đi quá khứ chính là ở giữa đầu thứ năm lối rẽ, trên tấm bia đá khắc "Diêm La thiên tử" bốn chữ lớn.

Cái này Diêm La điện chính là Bao Chửng chấp chương.

Kỳ thật nếu là Cộng Công bọn người là người lương thiện, con đường này ngược lại là tuyến đúng, thậm chí nói không chừng sẽ bị vạch một đầu hoàn đương đường.

Đáng tiếc, Thôi Ngọc lắc đầu, hần cũng không cho rằng Cộng Công bọn người là hạng người lương thiện gì.

Kỳ thật Bao Chửng nguyên bản cũng không giống như chương quản thứ năm điện, mà là chương quản thứ nhất điện Diêm La Vương, chỉ là bởi vì Bao

Chứng tâm thần, đối với những cái kia bởi vì yêu chết đuối lí người, nhiều lần thả bọn họ hoàn dương giải oan, mới có thể bị giáng chức chương quản cái này thứ năm điện.

Cho nên nói, người lương thiện đến chỗ của hắn, có thể nói còn có một chút hi vọng sống, nhưng là, làm ác chi người tới Bao Chứng trong tay, Thôi Ngọc liền ha ha .

Mặc dù một đường không thấy Âm Bình quý sai, không biết Diêm La điện bên trong bây giờ còn có không có Diêm La Vương tọa trấn, nhưng là cho dù là trống không Diêm La điện, Thôi Ngọc cũng không thấy đến bọn hắn có thể còn sống đi tới.

Có thể nói, Cộng Công bọn hắn chết chắc.

Đây coi như là ngoại trừ Thôi Ngọc trong lòng một khối tảng đá lớn, lúc này, Thôi Ngọc trên mặt mới lộ ra nhẹ nhõm đáng tươi cười, hắn nhìn về phía đám người, cười nói: "Chúng ta đi thứ mười điện."

Đám người tự nhiên không có dị nghị.

Thứ mười điện chính là ổ quay điện, là vua Tiết chương quản, tương truyền vương Tiết sinh ra thân đều ba mươi hai tướng, trên trời dưới đất duy chỉ có Phật Đà có thể cùng sánh vai, tại hắn vào chỗ thời điểm, do trời cảm giác được bảo vòng, chuyển luân bảo, hàng phục tứ phương, cho nên mới được Chuyển Luân Vương danh xưng này.

Mỗi lần xuất hiện, vàng bạc đồng sắt tứ đại thánh vòng chìm chìm nổi nổi, uy áp thế giới, có thể nói, cái này Chuyển Luân Vương mặc dù chương quản chính là thứ mười điện, nhưng lại là Thập Điện Diêm Vương bên trong, thực lực nhất là cường đại, nhất là thâm bất khả trắc một cái.

Bất quá, ổ quay điện chương quản linh hồn đầu thai chuyển thế chức trách, mặc dù minh bạch, phía trước có đại khủng sợ, nhưng là Thôi Ngọc bọn người nhưng lại không thể không kiên trì tiến về.

Bất quá may mắn nghe nói, Chuyển Luân Vương tính thiện lại trù mẫn thế nhân, này mới khiến Thôi Ngọc sẽ không quay đầu rời đi.

Dọc theo trong rừng tiểu đạo tiến về, Thôi Ngọc bọn người càng là đánh lên mười hai phần tinh thần, mặc dù đói khát khó nhịn, nhưng lại không dám có nửa điểm qua loa.

Mà Thôi Ngọc cũng không có tướng Chuyển Luân Vương theo hầu nói cho bọn hắn, sợ bọn họ nghe được về sau, gần như tuyệt vọng.

Đi một ngày khoảng cách, trước mắt rộng mở trong sáng, nhưng là đám người tất cả đều giật mình nhìn một màn trước mắt.

Thôi Ngọc một đường đều đang suy tư, nếu là ổ quay trong điện có Diêm La tọa trấn, mình muốn làm sao, nếu là không có lại nên làm cái gì, nhưng là một màn trước mắt lại triệt để tướng Thôi Ngọc tất cả dự định thất bại.

Chỉ thấy phía trước là một nhanh dài ước chừng hơn ba mươi cây số đường kính to lớn hố sâu, phẳng phát trực tiếp ở trên mặt đất mở một cái lỗ tròn.

Liếc nhìn lại, căn bản là nhìn không thấy bờ.

Đây là tình huống như thế nào, liền là Thôi Ngọc đều tròn tròn mắt.

Hắn phong quét, để tất cả mọi người kim lòng không dặng rung mình một cái.

Bọn hắn tới gần hố sâu, hướng phía dưới nhìn lại, chỉ gặp bên trong đen ngòm, căn bản là không cách nào thấy rõ phía dưới đến cùng sâu bao nhiêu, bên trong có cái gì đồ vật.

"Nơi này có tàn phá bi văn."

Tại bị cắt đứt con đường phía trước tiểu đạo bên cạnh, một đồng cao cỡ nửa người tạp trong cỏ, phát hiện một khối tổn hại bia đá.

Thôi Ngọc tiến lên, chỉ là hơi đánh giá, cái này nằm ngang trên mặt đất bia đá có chút cổ quái, nhìn xem kiểu dáng cũng không phải là giống như là bia đá.

"Ta nhìn làm sao giống bảng hiệu a."

Một cái Thiên Nhân tự lắm bả, lời này phẳng phát một đạo thiểm điện xẹt qua Thôi Ngọc trong lòng.

Cũng không phải sao? Nếu không phải tấm bia đá này quá mức tàn phá, đơn giản liền là một khối bị cắt đứt một nửa bằng đá bảng hiệu.

Thôi Ngọc tiến lên, tướng bia đá dọn dẹp sạch sẽ, lập tức liền không bình tĩnh .

Bởi vì khối này bằng đá bảng hiệu mặc dù chỉ có một nửa, nhưng là phía trên đại chữ còn là có thể rõ ràng mà trông thấy.

"Vòng vương!"

Cái này căn bản cũng không cần đoán, liền có thể biết, khối này tàn phá bằng hiệu chính là ổ quay điện cung điện bằng hiệu.

Thôi Ngọc nhìn trước mắt to lớn hố sâu, hẳn không biết đến cùng là dạng gì lực lượng mới từng tạo thành như thế lớn phá hư, đơn giản không thể tưởng tượng.

Mà ở trong đó, Thôi Ngọc cảm thấy, có lẽ cái này hố sâu liền là trong truyền thuyết ổ quay điện.

Thôi Ngọc trong lòng bắt đầu dâng lên run run hàn ý, mặc dù đến thế giới này, võ công, chân khí, đến hiện tại Thiên Nhân, tiền nhân, lần lượt đổi mới Thôi Ngọc với cái thế giới này nhận biết, nhưng là tại Thôi Ngọc xem ra, bọn hắn kỳ thật chỉ là một cái so một cái cường đại sinh mạng thể mà thôi.

Nhưng là hiện tại, nếu như trước mắt lỗ đen trước đó thật là ổ quay điện, Thôi Ngọc thật không cách nào bình tĩnh, cho dù là kiếp trước, khoa học kỹ thuật như thế phát đạt thế giới, hạch đạn các loại uy lực có thể so với thần tích, nhưng là vẫn như cũ không cách nào tạo thành trước mắt một màn này.

Giờ khắc này, Thôi Ngọc lại một lần nữa với cái thế giới này, lộ ra một tia mê mang. Đã từng hắn cho là mình đã mở ra thế giới này chân thực mạng che mặt một góc, nhưng là hiện tại xem ra, hẳn vẫn là cái gì đều không có phát hiện, ngây thơ như hài đồng.

-----O-----

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 351: Phong Đô huyết nguyệt

Cái gì là thần tích, một màn trước mắt liền là thần tích, Thôi Ngọc đi tại lỗ đen biên giới, phát hiện lỗ đen phía dưới vách đá tron nhãn dị thường, thật giống như đầu hũ bị người một đao cắt ra đồng dạng, căn bản cũng không phải là thiên nhiên lực lượng tạo thành, rõ ràng chính là cố ý.

Thế nhưng là, người thật sự có loại lực lượng này sao, Thôi Ngọc lâm vào mê mang.

Thôi Ngọc nhìn qua phía dưới lỗ đen, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại muốn nhảy đi xuống xúc động, hẳn nghĩ như vậy, cũng làm như thế, hết thấy đều là tại vô ý thức dựa theo trong đầu ý nghĩ hành động.

Nhưng là tìm và phổi đột nhiên truyền ra lạnh buốt cùng lửa nóng khí tức, để Thôi Ngọc tinh thần rung động, từ ác mộng bên trong tỉnh lại, lúc này hắn đã nửa chân đạp đến tại lỗ đen biên giới.

Xoát một chút, Thôi Ngọc trên trán đều hiện đầy mồ hôi lạnh.

Hắn bước nhanh lui lại mấy bước, cực kì kiêng kỵ nhìn xem lỗ đen.

Vừa mới tuyệt đối không phải là của mình ý nghĩ, Thôi Ngọc không biết đến cùng là cái gì tại dụ hoặc lấy mình, để cho mình vậy mà bất tri bất giác bị ác mộng.

Hắn quay người nhìn lại, phát hiện những này Thiên Nhân vậy mà không việc gì, không có như là mình.

Thôi Ngọc sắc mặt âm tình bất định.

"Tiên sinh, chúng ta bây giờ nên làm gì. Phía trước nói đường bị ngăn, chúng ta không qua được a."

Lúc này bọn hắn còn không biết, phía trước lỗ đen có lẽ liền là trong truyền thuyết ổ quay điện, hoặc là nói là ổ quay điện đã từng tồn tại địa phương.

Thôi Ngọc thờ dài, ngóng nhìn lỗ đen mặt khác một bên, chỉ là thật sự là quá mức xa xôi, căn bản thấy không rõ.

"Quán đi qua." Thôi Ngọc không cam lòng nói.

Hắn không biết đối diện đến cùng còn có không có đường, nhưng là dựa theo đạo lý tới nói, hẳn là có đường.

Muốn biết, mặc dù ổ quay điện là phụ trách vong hồn chuyển thế địa phương, nhưng là vẫn có thật nhiều không thích hợp chuyển kiếp hồn phách, những

hòn phách này tất nhiên sẽ mang đến Phong Đô, mà bọn hắn đến thời điểm, chỉ là thấy được mười đầu lối rẽ, đối ứng thập điện, cho nên nói, thông hướng Phong Đô đường hẳn là ngay tại thập điện bên trong.

Nói thật, trừ phi xác định phía trước không có đường, Thôi Ngọc mới sẽ cân nhắc đi vòng cái khác thập điện, bởi vì ngoại trừ thứ năm điện bên ngoài, cái khác mấy cái Diêm La điện đều không phải là cái gì đất lành.

Đi vào về sau, có thể nói mười chết vô sinh.

Đám người làm sơ nghỉ ngơi, liền bắt đầu tiến vào hai bên trong rừng.

Nơi này đã không có đường, nghỉ muốn đi qua, chỉ có thể thông qua hai bên rừng cây.

Bắt đầu Thôi Ngọc còn sợ hãi trong đó sẽ có hay không có cùng loại trận pháp đồ vật, nhưng là đi một ngày cũng không có xảy ra bất trắc, Thôi Ngọc mới xem như yên tâm.

Khi bọn hắn đi vào lỗ đen mặt khác một bên thời điểm, đám người lại có một loại hoảng hốt không chân thật cảm giác, bởi vì thật sự là quá mức thuận lợi.

Từ khi lại tới đây, bọn hắn liền chưa hề không có như thế an toàn đi qua một đoạn đường, coi là thật không có xảy ra bất trắc thời điểm, đám người thậm chí hoài nghi mình có phải hay không tiến vào huyền cảnh.

Thôi Ngọc nhìn lên trước mắt đường nhỏ, nét mặt biểu lộ đáng tươi cười, hẳn không có đoán sai, vậy mà thật sự có đường.

Một đám người tự nhiên không biết Thôi Ngọc vì cái gì cao hứng, bắt quả hiện tại phảng phất tuyệt cảnh, mặc dù không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng là trước mắt có đường liền là hi vọng.

Mà đầu này đường nhỏ, Thôi Ngọc cũng không có đoán sai, quả nhiên là thông hướng Phong Đô con đường.

Khi mọi người tới gần Phong Đô thời điểm, lập tức từng cái còi báo động đại tác, cả cá nhân thần kinh đều căng thẳng.

Chỉ gặp toà kia hùng vĩ trong cự thành, từng cái hơi mờ bóng người ra ra vào vào, phảng phất thế gian.

Nhìn phục sức của bọn họ không giống nhau, có cô có nay, mà loại tình huống này vậy mà không có chút nào dị trạng.

Dù cho những người này đều là thân kinh bách chiến võ giả, thấy cảnh này cũng không nhịn được đáy lòng phát lạnh ý, muốn biết những này hơi mờ bóng người đều là Quý hồn, nói cách khác bọn hắn đều là người chết.

Thậm chí nói, bọn hắn đi đi qua, thậm chí có khả năng gặp được bị mình chém giết người.

"Trước... Tiên sinh!" Lúc này, liền ngay cả chúc long đều nói không lưu loát bảo.

Thôi Ngọc khoát khoát tay, hẳn biết hiện tại nói cái gì đều vô dụng.

Cho nên Thôi Ngọc dẫn đầu đi ra, hướng về Phong Đô Thành cửa đi đến, khi tới gần về sau, Thôi Ngọc phát hiện, mình phảng phất là không khí, chung quanh đi ngang qua Quý hồn vậy mà không phản ứng chút nào.

Mà những người này trên mặt tấp bạch một mảnh, cô quang ngốc trệ, thần sắc mộc kia, phảng phất là từng cái biết hành tẩu người già.

Thôi Ngọc thậm chí đánh bạo đưa tay vươn hướng một cái Quý hồn, lại phát hiện cái này hơi mờ Quý hồn, vậy mà phảng phất thực thể, bị Thôi Ngọc ngăn lại.

"Vậy mà không có mặc đi qua."

Vô luận là bộ dáng của bọn hắn, vẫn là truyền thuyết, tại Thôi Ngọc ấn tượng bên trong, những này Quý hồn cũng đều là hư ảo đáng vẽ, tay của mình hẳn là trực tiếp xuyên qua bọn hắn mới đúng, thế nhưng lại giống như sờ đến thực thể.

Thôi Ngọc nhìn về phía cái này Quý hồn mặt, phát hiện cái này Quý hồn vẫn như cũ cất bước, thật giống như không có Thôi Ngọc ngăn cản, con mắt như cùng chết mắt cá, trừng trừng nhìn chăm chăm phía trước.

Thôi Ngọc không khỏi rung mình một cái, tướng lông tay ra, cái này Quý hồn lập tức hướng về phía trước rào bước tiến lên.

"Đề tuyến con rồi!" Thôi Ngọc trong đầu lóe ra bốn chữ này.

Những này Quý hồn từng cái giống như đều không có tư tưởng, nhìn lấy bọn hắn dòng người cuộn cuộn, lại quý dị không có nửa điểm tiếng vang, từng cái giống như dựa theo dự định quỹ đạo tại hành tẩu.

Xa xa Thiên Nhân nhìn thấy Thôi Ngọc không có xảy ra bất trắc, lúc này mới nom nớp lo sợ đi tới.

Phát hiện những này Quý hồn giống như không nhìn bọn hấn đồng dạng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, gom lại Thôi Ngọc bên người.

Thôi Ngọc đề xuống bắt an trong lòng, nói ra: "Chúng ta vào thành!"

Xuyên qua Phong Đô Thành cửa, đương xuyên qua hai bên quý sai thời điểm, Thôi Ngọc bọn người thể nhưng là khẩn trương hô hấp đều đình chỉ, nhưng là những này quý sai lại như là không có trông thấy Thôi Ngọc bọn người.

Vừa tiến vào trong thành, đập vào mi mắt liền là lít nha lít nhít cửa hàng.

Hơn nữa còn có càng nhiều Quý hồn, liên phảng phát người sống, đi tới đi lui, hoặc là từ trong cửa hàng đi ra.

"Mặt trời!" Một cái Thiên Nhân ngạc nhiên kêu lên.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, ngạc nhiên phát hiện, bên trên bầu trời lại có một cái mặt trời, chỉ là cái này tia nắng mặt trời quá mức nhu hòa, không có nửa điểm chương mắt cảm giác.

"Không đúng, đây là thái âm!" Thôi Ngọc nói.

Tại âm phủ, không có khả năng tồn Tại Thái dương loại này đồ vật, bằng không Quý hồn căn bản là không có cách tồn tại.

Thôi Ngọc không rõ, nơi này vì sao lại có thái âm loại này đồ vật, không phải nói Phong Đô Thành bên trong, bên trên không thấy nhật nguyệt sao?

Chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, Thôi Ngọc bọn người liền không còn quan tâm. Bọn hấn thẳng đến lấy trong thành thị Phong Đô cung điện phương hướng đi đến.

Từ vị trí của bọn hấn, có thể rõ ràng mà nhìn thấy một tòa Vương điện sừng sững tại trong thành thị.

Liên quan tới Phong Đô là ai chương quản, Thôi Ngọc đã nửa chút ấn tượng đều không có, bởi vì tại trong truyền thuyết, càng nhiều liền là thập điện Diêm La truyền thuyết, còn có vị kia tồn tại.

Chỉ là bọn hấn không có chú ý tới, theo thời gian trôi qua, đỉnh đầu bọn họ trong sáng thái âm, không biết khi nào, đã bị kín nhẹ nhẹ Huyết Sắc, mà lại lấy một loại bay tốc độ nhanh lan tràn ra.

"Hồng!" Một tiếng phảng phát đến từ sâu trong linh hồn nổ vang thanh âm truyền đến, để Thôi Ngọc bọn người biến sắc đã ngừng lại bước chân.

Phảng phát một nháy mắt, toàn bộ thể giới đều đại biến bộ dáng, bị huyết ánh sáng màu đỏ bao phủ.

Thôi Ngọc ngẩng đầu phát hiện, nguyên bản trong sáng thái âm lúc này đã toàn thân biến thành huyết hồng sắc, treo ở trên trời phảng phát ác ma con mắt.

"Tiên sinh!"

Một tiếng thanh âm run rẩy từ bên cạnh truyền đến.

Thôi Ngọc lấy lại tinh thần, đang chuẩn bị hỏi thăm làm sao vậy, nhưng là chuyện này đã không cần hấn đi hỏi thăm, bởi vì hấn cũng nhìn thấy.

Bởi vì trên đường phố lít nha lít nhít hơi mờ Quý hồn, lúc này vậy mà phảng phát hóa thành thực thể, cũng không tiếp tục phụ trước đó trong suốt bộ dáng.

Càng thêm đáng sợ là, Thôi Ngọc phát hiện, hành tẩu không ngừng các quý hồn, lúc này đã toàn bộ dừng bước, mà bọn hấn, đang dùng một loại âm trầm ánh mắt nhìn bọn hấn chăm chăm, tất cả Quý hồn đều là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352: 0 quỷ dạ hành (thượng)

"Khanh khách!" Một cái có một cái thay đổi vong hồn trong miệng phát ra không biết có ý tứ gì thanh âm, bất quá xem bọn hấn từng cái toét ra miệng

rộng, liền biết kia là tiếng cười của bọn hắn.

Đương huyết nguyệt lẳng không thời điểm, những này vong hồn vậy mà phảng phất trong nháy mắt thay đổi một cái bộ dáng, rốt cuộc không có chi lúc trước cái loại này phảng phất để tuyển như con rối chất phác thần sắc.

Bất quá Thôi Ngọc đến lúc đó hi vọng bọn họ vẫn là như là trước đó đồng dạng.

Lúc này vong linh phảng phất thực thể, không còn là trước đó hơi mờ dáng vẻ, nếu không phải nhìn lấy bọn hắn trên đầu tấm kia huyết bồn đại khẩu, vẫn thật sự cùng chân nhân vô ý.

Bất quá, hiện tại đã không phải là lúc nghĩ những thứ này, mặc dù những này vong linh trong mắt tràn đầy bạo lực, hung tàn như là dã thú, nhưng là Thôi Ngọc vẫn là từ trong ánh mắt của bọn hắn thấy được có chút mê mang.

Bọn hắn tựa hồ thật đã không để ý tới trí, chỉ là một cái cái hình người dã thú.

Cho dù là tại dã thú hung mãnh, lần thứ nhất nhìn thấy không quen biết sinh vật thời điểm, bọn hắn cũng sẽ vô cùng kiêng kỵ.

Quân không nghe thấy con đường phía trước kỹ cùng chi điển cố.

Hiện tại Thôi Ngọc bọn người liền là con kia con lừa, Thôi Ngọc biết, những này vong hồn không có đối nhóm người mình động thủ, cũng là bởi vì còn không hiểu rõ lai lịch của bọn hắn, cho nên mới nhẫn nại lấy.

Bất quá theo thời gian trôi qua, trên bầu trời huyết sắc quang mang càng thêm nồng đậm, những này Quỷ hồn trong mắt vẻ điên cuồng càng thêm rõ ràng.

Thôi Ngọc biết, hiện tại bọn hắn nhất định phải rời đi nơi này, theo thời gian trôi qua, những này Quỷ hồn tất nhiên sẽ lâm vào triệt để điên cuồng, đến lúc đó, bọn hắn tương đương trước vô cùng vô tận Quỷ hồn đại quân.

"Ba!"

Một cái tại Thôi Ngọc trước mặt Quỷ hồn đột nhiên bạo liệt, hóa thành trận trận hắc vụ tan thành mây khói, mà Thôi Ngọc trong tay nhiều một đầu sợi xích màu đen, chính là tòa hồn liên.

Thôi Ngọc không biết những này Quỷ hồn một chút lý trí còn có thể bảo trì bao lâu, cho nên nhất định phải tại bọn hắn còn có lý trí thời điểm, dùng lực lượng cường đại chấn nhiếp bọn hắn.

Thôi Ngọc cái này lời định một kích chẳng những bị hù bốn phía Quỷ hồn lui tăn ra đến, càng đem chúc long bọn người giật nảy mình.

Bọn hắn không nghĩ tới Thôi Ngọc lại còn có loại thủ đoạn này.

"Các ngươi tạm thời đừng xuất thủ!" Thôi Ngọc nói.

Bọn hắn trước đó vẫn luôn không có cùng Quỷ hồn giao thủ qua, tạm thời còn không cách nào biết được chân khí đối Quỷ hồn có hữu hiệu hay không, một khi chúc long bọn người xuất thủ, nếu không thể lời định một kích, tương Quỷ hồn đánh giết, tất nhiên sẽ khiến cái này đã có chút điên cuồng Quỷ hồn mất đi lòng kiêng kỵ.

Lúc kia, bọn hắn tất cả mọi người tương mười phần nguy hiểm.

Chúc long bọn người mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng là vẫn quán tính lựa chọn tin tưởng Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhìn thoáng qua đã cách bọn hắn không muốn Phong Đô Vương điện, lúc này rời khỏi Phong Đô Thành đã không còn kịp rồi, cho nên Thôi Ngọc nói một tiếng, trong tay tòa hồn liên không ngừng vung ra, suất lĩnh bọn hắn đi hướng Vương điện.

Tòa hồn liên trên không trung không kiêng nể gì cả quơ, để ngăn tại Thôi Ngọc trước người Quỷ hồn từng cái như gặp xà hạt, nhao nhao tránh chi.

Mà chúc long bọn người nhìn thấy loại tình huống này, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Thôi Ngọc lúc này như cùng một cái phách lối ương ngạnh thiếu gia, xem ai khó chịu liền là một roi, tương trên đường như biển Quỷ hồn bị hù không có một cái nào dám can đảm tới gần.

Lúc này bọn hắn khoảng cách Vương điện khoảng cách càng ngày càng gần, Thôi Ngọc trên mặt cũng dễ dàng rất nhiều, nếu là có thể một mực tiếp tục như vậy, bọn hắn tương không trở ngại chút nào tiến vào Vương điện.

Mặc dù còn không biết Vương điện bên trong sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, nhưng là tại hồngбет cũng hẳn là so hiện tại mạnh đi.

Thôi Ngọc lúc này chỉ là cầm trong tay tòa hồn liên, nhưng là tòa hồn liên dù sao chỉ có một đầu, có thể bảo vệ mấy cá nhân thì cũng thôi đi, nhưng là bọn hắn hiện tại một nhóm nhưng là có tám chín cá nhân, mà trong bọn họ còn có mấy cái trước đó nuốt chửng bí dược Thiên Nhân.

Mặc dù cái này mấy ngày đã có chỗ khôi phục, nhưng là hiện tại vẫn là tại phản phệ bên trong, không có chút nào động thủ năng lực.

Nếu chung quanh Quý hồn liễu lĩnh xông lên, Thôi Ngọc cũng chỉ có thể bảo vệ cá biệt mấy cá nhân, mà những cái kia không có sức đối kháng Thiên Nhân, nhất định phải táng thân ở cái địa phương này.

"Lăn đi!" Thôi Ngọc một mặt sát khí, trong miệng phát ra quát lớn thanh âm, cũng mặc kệ những này Quý hồn có thể hay không nghe hiểu được, một bên hét to, một bên tiện tay dùng tòa hồn liên tướng từng cái mắt không mở Quý hồn đánh hồn phi phách tán.

"Còn có ba dặm đường, sắp đến." Nhìn đến lúc này bọn hắn khoảng cách Vương điện đại môn chỉ có ba dặm nhiều khoảng cách, Thôi Ngọc trên mặt hiện lên dáng tươi cười.

Mặc dù đột nhiên dâng lên huyết nguyệt dị biến, nhưng lại biến nguy thành an, cũng coi là chuyện may mắn.

"Hồng!"

Thôi Ngọc bọn người đột nhiên sắc mặt tái đi, cả cá nhân đều cảm giác tinh tinh, Thôi Ngọc thậm chí cảm giác mình cầm tòa hồn liên tay đều bắt đầu run rẩy, thậm chí có chút bắt không được tòa hồn liên cảm giác.

Chỉ là loại hiện tượng này kéo dài thời gian rất ngắn, phảng phất chỉ là một nháy mắt, Thôi Ngọc bọn người liền khôi phục như lúc ban đầu.

Đương Thôi Ngọc bọn người lấy lại tinh thần thời điểm, đột nhiên phát hiện, toàn bộ thế giới phảng phất đột nhiên rơi vào Hắc Dạ, nếu không phải trên đường phố còn có cái này rất nhiều xanh mơn mơn quý đèn mang đến một tia ánh sáng, trước mặt bọn hắn có thể nói thật đưa tay không thấy được năm ngón.

Thôi Ngọc ngẩng đầu nhìn một chút, liền lập tức thu hồi ánh mắt, quát lên một tiếng lớn: "Xông!"

Chúc long bọn người còn có chút hoảng hốt, chỉ là nghe được Thôi Ngọc mệnh lệnh, theo bản năng liền mở ra hai chân, đi theo Thôi Ngọc xông về trước phong.

"Ngao ô!"

...

Toàn bộ Phong Đô Thành bên trong, khắp nơi đều là như dã thú tiếng kèn.

Thôi Ngọc bọn người bắt quá xông qua khoảng cách một dặm, liền đã dừng lại.

Bởi vì bọn hắn hiện tại đã bị vô cùng vô tận Quý hồn vây quanh.

Những này Quý hồn từng cái mặt lộ vẻ dữ tợn, nguyên bản lóe ra điên cuồng con mắt màu đỏ ngòm lúc này đã kinh biến đến mức đen ngòm, bọn hắn điên cuồng nhào về phía Thôi Ngọc bọn người, vậy mà đối Thôi Ngọc trong tay tòa hồn liên lại không một chút kiêng kỵ chi ý.

"Động thủ!"

Thôi Ngọc một bên dùng tòa hồn liên tướng đến gần Quý hồn đánh chết, một bên kêu to.

Lúc này những này Quý hồn đã không có nửa điểm lý trí có thể nói, mặc dù tràng diện lâm vào Hắc ám, nhưng là Thôi Ngọc vẫn có thể nhìn thấy xa xa Quý hồn ngay tại tự giết lẫn nhau.

Chúc long bọn người quát lên một tiếng lớn, từng cái khí thế kinh thiên, chân khí phảng phất không cần tiên đánh ra.

Mặc dù những này Quý hồn không cách nào cùng chó dữ lĩnh cùng Kim Kê Lĩnh bên trên đồ vật so sánh, nhưng là số lượng của bọn họ thực tế quá nhiều.

"Phanh phanh phanh!"

Chiến đấu hết sức căng thẳng, phát sinh quá mức đột nhiên.

Chúc long bọn người không nghĩ tới, những này tại Thôi Ngọc xiềng xích phía dưới run rẩy này Quý hồn tốc độ vậy mà như vậy nhanh, thật giống như không có trọng lượng, trong nháy mắt liền đi tới trước người của mình, có thể so với Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong cường giả.

Nếu không phải chúc long cái này Luyện Thần Phản Hư cao thủ, tăng thêm Thôi Ngọc bảo vệ, chỉ sợ biến cố bất thành linh này liền có thể để bọn hắn ăn cái trước thiệt thòi lớn.

Lăng không xuyên suốt ra bằng bạc chương lực tướng từng cái Quý hồn đánh bay ra ngoài, chúc long đám người sắc mặt đại biến.

Chúc long nhất chương uy lực có cỡ nào cường đại, tất cả mọi người ở đây đều biết, nhưng là những này Quý hồn vậy mà giống như không bị thương chút nào bộ dáng, chỉ là bị đánh bay ra ngoài mà thôi.

Chỉ là những này Quý hồn từng cái hung hãn không sợ chết, lít nha lít nhít còn như thủy triều, chúc long sắc mặt tái xanh, quanh thân dấy lên hỏa diễm, tướng cái này một mảnh chiếu xạ đại lượng, một cái biển lửa từ chúc long trong lòng bàn tay dâng lên mà ra.

Nhìn không pop-up quảng cáo tiểu thuyết liền đến 【 yêu còn tiểu thuyết Internet 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 353: 0 quỷ dạ hành (hạ)

"Giết!"

Chúc long quát lên một tiếng lớn, hỏa diễm bắn ra bốn phía, lập tức tướng bốn phía Quý hồn đốt lẫn lộn đầy đất.

Mà mọi người khác càng là học theo, riêng phần mình sử dụng chân khí ngoại phóng, Thôi Ngọc cái đội ngũ này phảng phất một nháy mắt liền hóa thành một đầu bốn phía phun lửa hỏa long.

Những này hỏa diễm mặc dù chỉ có thể tổn thương, không thể đem bọn hắc diệt sát, chỉ riêng trong thời gian ngắn còn có thể ngăn cản bọn hắc .

Chỉ là tất cả mọi người trong lòng đều là mười phần lo lắng, bởi vì ngoại phóng chân khí vốn là tiêu hao rất nhiều, mà ngoại phóng hỏa diễm pháp tắc chân khí, càng là tiêu hao lớn đến đáng sợ.

Cái này mới đi ra không đến nửa dặm khoảng cách, mấy cái kia Luyện Khí Hóa Thần võ giả liền sắc mặt đã tái nhợt rất nhiều.

Ngày xưa bọn hắc chiến đấu, chưa từng như vậy điên cuồng qua.

Thôi Ngọc cắn chặt hàm răng, trong tay tòa hồn liền phảng phất hóa thành vô số đạo cái bóng, như cùng một cái thương thép, Hoàn Tảo Thiên Quân.

Lúc này mới làm đến bọn hắc mặc dù tiến lên chậm chạp, còn không đến mức đình chỉ.

"Tiên sinh, có thể hay không tăng tốc, chân khí của bọn hắc chỉ chống đỡ không được bao lâu."

Chúc long không cần quay đầu lại nhìn, từ cảm giác bên trong, liền có thể cảm giác được, bên cạnh mấy cái Thiên Nhân khí thế đã có chỗ giảm xuống.

Mặc dù chỉ là nhỏ bé rơi xuống một chút, nhưng là đây tuyệt đối không phải cái gì tốt hiện tượng.

Thôi Ngọc cũng biết, chỉ là mặc dù tòa hồn liên uy năng vô cùng, những này Quý hồn sát liền tàn, đụng cùng chết, nhưng là những này Quý hồn thật sự là nhiều lắm, cho dù là Thôi Ngọc ý vào tòa hồn liên chỉ uy, cũng là nửa bước khó đi.

"Kiên trì ra!" Thiên ngôn vạn ngữ lời đến khóe miệng, cuối cùng vẫn là hóa thành ba chữ này.

Thôi Ngọc lúc này trong đầu trống rỗng, trên mặt đã tràn đầy vẻ điên cuồng.

Vì là tòa hồn liên uy lực càng thêm to lớn, Thôi Ngọc thậm chí đã đem tinh lực tràn ngập trong đó, chỉ là cũng không có thể làm.

Cho nên Thôi Ngọc chỉ là đem trọn chỉ cánh tay phải hóa rắn, khiến cho vung vẩy tòa hồn liên tốc độ nhanh đến mức cực hạn.

Dù cho lấy hóa rắn sau cánh tay phải cường hãn, tại loại này cường độ cao vung vẩy dưới, Thôi Ngọc cũng hiếm thấy cảm nhận được một tia mỏi mệt.

"Giết, giết, giết!"

Thôi Ngọc hét to ba tiếng, vì chính mình đề khí, gần như điên cuồng địa nghiền ép lấy thực lực của mình.

Như kỳ tích , Thôi Ngọc chờ tốc độ của con người lại có nhanh một tia.

"A!" Hét thảm một tiếng.

Thôi Ngọc không quay đầu lại, hắc biết, rốt cục vẫn là có Thiên Nhân ngã xuống.

Cái này phảng phất là một cái tín hiệu, cũng không lâu lắm, lại truyền tới mấy âm thanh tiếng kêu thảm thiết. Cuối cùng chúc long tới gần Thôi Ngọc, miệng đầy đắng chát.

"Chết bốn cá nhân."

Người chết là thực lực yếu nhất một cái Thiên Nhân, cũng là nhất trước tử vong một cái.

Chân khí của hắn hao hết, lập tức liền bị lít nha lít nhít Quý hồn nuốt hết, thậm chí chờ không nổi chúc long thi cứu, liền đã bị Quý hồn xé thành mảnh nhỏ.

Bọn hắn vốn chính là mỗi người chiếu khán một bên, cái này Thiên Nhân chết đi, đem bọn hắn thủ vệ vòng tròn lập tức liền xé mở một cái lỗ hổng.

Cũng không lâu lắm, bọn hắn bảo vệ mấy cái ăn cấm được mấy cái Thiên Nhân cũng lần lượt bị các quý hồn nuốt, không có.

Thôi Ngọc không kịp thương tâm, hắn hét lớn một tiếng, tốc độ càng nhanh.

Thiếu đi bốn cá nhân, chúc long bọn người có thể nói áp lực giảm nhiều, hắn cùng cái khác hai cái Thiên Nhân bảo hộ ở Thôi Ngọc hậu phương, để Thôi Ngọc áp lực giảm bớt không ít.

Tại cái này cá nhân số thừa thốt trong đội ngũ, bọn hắn vậy mà cảm giác càng thêm nhẹ nhõm.

"Keng!"

Một tiếng kim thiết giao kích âm thanh âm vang lên, Thôi Ngọc biến sắc, trong tay tòa hồn liên tự nhiên bị một cỗ ra sức đánh lui.

Thôi Ngọc nhìn lại, trong tay cũng không ngừng. Thái Cực chân ý sử xuất, đương về tòa hồn liên trực tiếp tương mấy cái nhào tới Quý hồn trực tiếp cán quét.

Chỉ gặp Quý hồn bên trong không biết khi nào, nhiều một cái toàn thân áo trắng nữ tử, chỉ là nhìn cách ăn mặc của nàng, giống như trong TV nữ tù, tóc dài che mặt, thấy không rõ hình dạng.

Mà ở trước mặt nàng, vậy mà nổi lơ lửng một mặt trong suốt băng thuần, vừa rồi tòa hồn liên chính là đánh vào mặt này băng thuần phía trên, mới đang về.

Ngăn cản tòa hồn liên công kích, cái này nữ quý phát ra tiếng cười âm trầm, quanh thân hàn khí bốn phía, vậy mà khiến cho phụ cận chen chúc tới Quý hồn toàn bộ như là dừng lại, đình chỉ bất động.

Đón lấy, tại Thôi Ngọc bọn người hít một hơi lãnh khí bên trong, những này Quý hồn liền phảng phất băng điều, trực tiếp vỡ vụn, hóa thành một đồng vụn băng.

Phương viên hai trượng, ra cái này quý dị nữ tử, vậy mà lại không một cái Quý hồn.

Phảng phất liền là một cái bình chướng, bất kỳ cái gì Quý hồn chỉ muốn tới gần nữ tử trong vòng hai trượng, liền sẽ tự động hóa thành băng điều, sau đó bị chấn nát.

Thôi Ngọc thu hồi tòa hồn liên, dùng ánh mắt còn lại quét qua, liền hoảng sợ phát hiện, tòa hồn liên phía trên vậy mà không biết khi nào kết một tầng băng, mặc dù chỉ là rất nhỏ một đoạn, nhưng là cũng đầy đủ để Thôi Ngọc hoảng sợ.

"Meo!"

Trên bầu trời gió lốc đảo qua, một con màu đen, có chó lớn cự miêu từ bên trên bầu trời xẹt qua, mà trên người của nó lại có một đồng cánh, để nó trên không trung tùy ý bay lượn.

Mà tại con mèo này chung quanh, đi theo mười mấy Quý hồn, xem bọn hắn hung thần ác sát bộ dáng, cũng không phải là cái gì tốt giống cùng nhân vật.

Thôi Ngọc nhìn xem màu đen cự miêu đi xa, một lần nữa đem ánh mắt đặt ở trước mặt nữ quý trên thân.

Ngay tại giòn lại muốn động thủ thời điểm, một khối to lớn da người đột nhiên từ bên trên bầu trời hạ xuống, gắn vào nữ quý đỉnh đầu.

Chỉ là tương cái này nữ quý ánh mắt ngăn cản, nhưng là nữ quý bị người này bao da khóa về sau, vậy mà phát ra bén nhọn tiếng kêu thảm thiết, vậy mà hướng về một chỗ chạy như bay, vút xuống Thôi Ngọc không quan tâm.

Trong mơ hồ, Thôi Ngọc nhìn thấy một cái bộ xương trắng như tuyết tại Hắc ám bên trong như ẩn như hiện, lần theo vừa rồi nữ quý chạy trốn phương hướng đuổi theo.

Loạn, một đoàn đay rối.

Thôi Ngọc nhìn thấy nữ quỷ biến mất, thở dài nhẹ nhõm.

Đón lấy, Thôi Ngọc dẫn đầu chúc long ba cá nhân hướng về Vương điện phương hướng phóng đi.

Mặc dù gặp thường đến ngoài ý muốn, nhưng là may mắn là, những cái kia nhìn như cường đại quý quái cũng không có ngăn lại Thôi Ngọc mấy người.

Bất quá dù vậy, Thôi Ngọc vẫn là thấy được rất nhiều cổ quái kỳ lạ Quỷ hồn.

Có chỉ có một cái đầu, trên không trung phiêu đảng, nhưng là đầu lưỡi thật dài, tùy ý bắn ra, liền đem trên mặt đất một cái Quỷ hồn cuốn lên, kéo đến bên miệng, một ngụm liền có thể nuốt mất đầu của hắn.

Có toàn thân ướt sũng, toàn thân sung vũ, nhưng là một thân băng hàn âm khí, so với Thôi Ngọc lần thứ nhất nhìn thấy quỷ dị nữ quỷ cũng không kém bao nhiêu.

Có toàn thân da bọc xương, nhìn thấy đồ vật đều găm, mặc dù gầy yếu, nhưng lại cường hãn rồi tinh rồi mù.

Đáng sợ nhất, Thôi Ngọc còn chứng kiến một cái đầu trâu ở phương xa quỷ bày bên trong lóe lên một cái rồi biến mất.

Chỉ là nhìn thấy kia một đôi lợi sừng, Thôi Ngọc liền không cảm rung mình một cái.

Trong địa ngục trường thành đâm cái bộ dáng, không cần nói cũng biết, chỉ sợ sẽ là ba tuổi tiểu hài cũng biết hắn là ai.

Không nghĩ tới, hắn vậy mà cũng có thể như vậy.

Thôi Ngọc cảm giác, đây quả thực là trong truyền thuyết bách quỷ dạ hành, có thể nói dạng gì quỷ, hôm nay đều Thôi Ngọc cơ hồ đều gặp được.

Biết Thôi Ngọc gần như tình trạng kiệt sức, bọn hắn mấy một nhân tài đi vào vương trước cửa điện, chỉ là vừa mới tới gần, Vương điện đại cửa mở ra, tiếp lấy một cái toàn thân màu trắng khóc tang bông từ bên trong cửa bắn ra, đánh về phía Thôi Ngọc.

Nhìn không pop-up quảng cáo tiểu thuyết liền đến 【 yêu còn tiểu thuyết Internet 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 354: Dạ Du Thần

Màu trắng khóc tang bông tốc độ không nhanh, nhưng là thể tới lạnh lợi, Thôi Ngọc bất ngờ không đề phòng, chỉ có thể dùng hai tay chống chọi, Thái Cực chân ý sử xuất, liền đối đến tướng khóc tang bông phía trên lực đạo chuyển đi tới trên mặt đất đi.

Chỉ nghe một tiếng vang giòn, Thôi Ngọc liền ngây ngẩn cả người, hắn phát hiện cái này khóc tang bông nhìn như lực lượng mười phần, uy lực dọa người, nhưng là đánh trên người mình, vậy mà không có nửa điểm lực đạo, như cùng một mảnh lông vũ rơi trên cánh tay.

Thôi Ngọc buông cánh tay xuống, nghĩ Vương điện trong cửa lớn nhìn lại, chỉ gặp một lưng gù lão giả từ bên trong đi ra, cánh tay vừa nhấc liền đem ngược lại bay trở về khóc tang bông một mực tiếp được, sau đó liền xem như quái tượng xử trên mặt đất, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn xem Thôi Ngọc bọn người.

Lão giả này mặt mũi tràn đầy khe rãnh, một mặt đáng tươi cười, để cho người ta có một loại nghĩ muốn cảm giác thân cận.

Thôi Ngọc bốn cá nhân không dám khinh thường.

"Mấy người các ngươi người sống là như thế nào tiến vào cái này Phong Đô ." Lão giả mặc dù nhìn xem mười phần giả nua, nhưng là thanh âm thanh thúy, như là đôi tám thiếu niên.

Thôi Ngọc không để ý tới lão giả này thanh âm quỷ dị, tiến lên một bước nói ra: "Gặp qua... Ngạch, tiền bối. Chúng ta là ngộ nhập ."

Lão giả một bộ tin người có quỷ biểu lộ, nhìn thoáng qua đã cơ hồ đến cực hạn bốn cá nhân, nói ra: "Hiện tại bên ngoài bách quỷ dạ hành, các ngươi lại vào đi."

Chúc long bọn người đều đem ánh mắt nhìn về phía Thôi Ngọc , chờ lấy Thôi Ngọc làm quyết định.

Thôi Ngọc ngược lại là không do dự, suất trước đi vào.

Bọn hấn vừa tiến vào Vương điện, Vương điện đại môn liền một tiếng vang ầm ầm, tự động đóng.

Chúc long bọn người mười phần khần trương nhìn xem bên trong, phát hiện lão giả kia đã đi vào Vương điện một bên cửa trong phòng, chỉ gặp hấn khó khăn ngã ngồi một cái trên ghế nằm, trên mặt lộ ra thoải mái biểu lộ.

Nhìn lão giả này sờ tại địa phương, liền là dương gian những quý tộc kia người gác cổng.

Bất quá Thôi Ngọc cũng không dám tưởng cái này thần bí lão giả xem như những cái kia nô bộc.

"Các ngươi chờ ta ở đây." Thôi Ngọc nói, trực tiếp mình đi vào.

Không phải Thôi Ngọc xem thường chúc long bọn người, mà là bởi vì chúc long bọn người đối với âm phủ Địa phủ sự tình căn bản không có chút nào hiểu rõ, Thôi Ngọc biết rõ, những chuyện này quá mức phức tạp, chính là mình cái này người Hán, đều không thể thăm dò bên trong môn đạo, sợ chúc long bọn người ở tại bên trong phạm vào cái gì kiêng kỵ, chọc giận lão giả này.

Thôi Ngọc nhìn lướt qua bị lão giả tùy ý vứt bỏ đến một bên khố tang bồng, khuôn mặt cung kính hỏi: "Xin hỏi tiền bối..."

"Đừng đoán, ta cũng không phải cái gì đại nhân vật, bất quá một phổ thông quý sai mà thôi."

Thôi Ngọc con người co rút lại, mặc dù vừa rồi khố tang bồng cũng không có thương tổn đến mình mấy may, nhưng là Thôi Ngọc cũng không cho rằng mới vừa rồi là bởi vì cái này lão giả ngăn thương sát đầu, lúc này mới làm được bản thân lông tóc không thương, tất nhiên là bởi vì nguyên nhân nào đó, để lão giả tưởng tất cả lực lượng thu đi.

Muốn biết, lúc ấy khố tang bồng thể nhưng là lẳng không bay lên, cũng không tại lão giả trong tay, liền là như vậy đều có thể khống chế khố tang bồng lực lượng, này quả không đơn giản.

Về phần phổ thông quý sai, Thôi Ngọc nhưng không tin.

Lúc này bên ngoài vô số Quỷ hồn phảng phất điên cuồng, càng có thật nhiều ác quỷ trong truyền thuyết hoành hành, thể nhưng là mất lý trí bọn hấn, lại không có một cái nào dám can đảm tới gần Vương điện đại môn , cái này liền đã đầy đủ nói rõ vấn đề.

Lão giả mở mắt, nhìn xem Thôi Ngọc trên mặt kia không chút nào che giấu không tin ánh mắt, bẹp bẹp miệng, nói ra: "Tốt a, lão phu trước kia làm qua một đoạn thời gian Dạ Du Thần."

Thôi Ngọc ngạc nhiên, trước không đi quản đoạn thời gian này đến cùng là bao lâu, liền là Dạ Du Thần cái danh hiệu này liền để Thôi Ngọc giật nảy mình.

Mặc dù Trung Quốc cổ đại thần tiên đầy trời, nhật du thần cùng Dạ Du Thần ở trong đó lộ ra không chút nào thu hút, nhưng là Thôi Ngọc minh bạch, đây chính là thập đại âm đẹp trai một trong, địa vị còn tại Địa phủ Quỷ Vương phía trên tồn tại.

"Tiểu tử Thôi Ngọc gặp qua Dạ Du Thần."

Cái này đến phiên Dạ Du Thần ngạc nhiên, hấn cười ha ha, nói ra: "Ngươi kinh nhưng cùng kia Thôi Phán Quan một cái tên, quả thật là duyên phận a."

Chờ lão giả này cười đủ rồi, Thôi Ngọc chỉ chỉ bên ngoài, nói ra: "Cái này Địa phủ."

Thôi Ngọc ý tứ rất rõ ràng, cái này Địa phủ hiện tại làm sao thành bộ dáng này. Không có chút nào quy củ có thể nói.

Lão giả tiếng cười biến mất, trên mặt lộ ra một tia thương cảm, nói ra: "Sớm cũng không có cái gì địa phủ. Địa phủ đã sớm biến mất. Hiện tại nơi này, nhiều lắm là xem như Quỷ giới."

Đang lúc Thôi Ngọc muốn hỏi rõ ràng thời điểm, Dạ Du Thần tùy ý mà hỏi: "Các ngươi là như thế nào lại tới đây ."

Thôi Ngọc không dám giấu diếm, tưởng mình là làm sao tới được nơi này một năm một mười nói ra, cuối cùng còn khần cầu Dạ Du Thần cho nhóm người mình một đầu đường ra.

Lão giả nhẹ gật đầu, nói ra: "Tất nhiên là năm đó một trận chiến, tại dương gian lộ ra một cái thông đạo."

Dạ Du Thần là tự lẩm bẩm, hấn nhìn về phía Thôi Ngọc, nói ra: "Hiện tại quỷ nguyệt giữa trời, các ngươi liền ở chỗ này chờ lấy , chờ quỷ nguyệt thoái lui, ta tại chỉ một đầu hoàn dương đường cho các ngươi."

Nói, Dạ Du Thần ngay tại đề ý tới Thôi Ngọc, nhắm mắt không nói.

Thôi Ngọc đi vào ngoài cửa, trên mặt hiển hiện một vòng ý cười, mặc dù không biết vì cái gì, nhưng là Thôi Ngọc cảm thấy, cái này Dạ Du Thần cũng đã

đã nhận ra thân phận của mình, nhưng là không biết vì cái gì lại không có vạch trần.

Bất quá nhìn hấn cuối cùng thu hồi khốc tang bỗng lực lượng, liền biết, cái này quý sai hấn là đối với mình không có ác ý.

"Hồng!" Một tiếng vang thật lớn, tướng ngủ say Thôi Ngọc bọn người bùng tỉnh, chỉ gặp Vương điện cửa cung rung động kịch liệt, hiển nhiên có người vừa mới oanh kích cái này Vương điện cửa cung.

Thôi Ngọc chấn kinh, hấn không biết đến cùng là ai lại có phần đảm lược, cũng dám tiến đánh Vương điện.

"trnd, có phiền hay không!" Ngay tại Thôi Ngọc chấn kinh bên trong, cửa trong phòng, Dạ Du Thần đã đi ra, chỉ gặp hấn mang theo khốc tang bỗng một mặt lửa giận đáng sợ, đi đến trước cửa cung, một tay phát lên, cửa cung liền mở ra, tiếp lấy liền trực tiếp tướng khốc tang bỗng ném ra ngoài.

Thôi Ngọc khoe miệng co giật, đoán chừng lúc ấy mình tới đến thời điểm, Dạ Du Thần liền là dùng một chiêu này.

Chỉ nghe liền tiếp tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài cửa cung truyền đến, tiếp tục khốc tang bỗng thật giống như nhận chủ, tự động bay về tới Dạ Du Thần trong tay.

"Phụ thạch, chủ mệnh hai người các ngươi sinh nhi tử không có gia hỏa, lại tới quấy rầy lão tử, hôm nay lão tử không đem các ngươi đánh thành ba tấc, lão tử cùng các ngươi họ!"

Nói, Dạ Du Thần thật giống như một cái đầu đường đánh nhau vô lại, mang theo khốc tang bỗng liền liền xông ra ngoài.

Thôi Ngọc ngạc nhiên, hấn hiện tại đã đem mình trước đó phỏng đoán toàn bộ lật đổ, xem ra cái này Dạ Du Thần căn bản liền không có phát phát hiện mình đặc thù, sở dĩ không có thương tổn đến mình, là bởi vì chính mình không phải hấn muốn đánh người.

"Ba người các ngươi nơi khác đi, ta đi xem một chút."

Dạ Du Thần đối với mình bốn cá nhân có thiện ý, cũng là bọn hấn đi ra cái này Địa phủ hi vọng, Thôi Ngọc cũng không hi vọng hấn ra cái gì ngoài ý muốn, đuổi vội vàng lấy ra tòa hồn liên, khốn trong tay liền đi ra ngoài.

Vừa ra đi, liền khách khí diện vô số Quỷ hồn quay chung quanh, mà bọn hấn cầm đầu, là hai cái mặt xanh nanh vàng Atula.

Bọn hấn một cái lại cao ba trượng, hình như cự nhân, một người bình thường lớn nhỏ, nhưng lại có sáu cánh tay, mỗi cánh tay bên trên đều cầm một thanh kiếm sắc.

Mà Dạ Du Thần chính xử lấy khốc tang bỗng, chửi ầm lên.

Nhìn không pop-up quảng cáo tiểu thuyết liền đến 【 yêu còn tiểu thuyết Internet 】

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Đáng chết con lừa trọc

Không biết vì cái gì, hai cái Atula nghe Dạ Du Thần chửi ầm lên, lại không có nửa điểm dâng lên đáng sợ, hơn nữa nhìn bốn phía kích động điên cuồng Quỷ hồn, nếu không phải hai cái này Atula ở chỗ này áp trấn, chỉ sợ những này Quỷ hồn đã sớm nhào lên.

Có lẽ là Dạ Du Thần mắng một mội, rốt cục cũng ngừng lại, Thôi Ngọc đứng tại cửa cung, mắt lạnh nhìn đây hết thấy.

Vốn cho rằng sẽ trực tiếp triển khai một trận đại chiến, nhưng nhìn bộ dáng, bên trong có mình không biết đến ẩn tình ở bên trong, cho nên Thôi Ngọc cũng không có lập tức lao ra, chuẩn bị hiện tại đằng sau thấy rõ tình huống.

Hai cái Atula nhìn thấy Dạ Du Thần rốt cục dừng lại, bọn hấn miệng rộng trực tiếp vỡ ra, lộ ra mười phần dữ tợn, cười lấy nói ra: "Dạ Du Thần, ngươi nhưng mắng thống khoái, nếu như không có đủ người tiếp tục, chúng ta chờ."

Dạ Du Thần nghe nói như thế, ngược lại bình tĩnh lại, nhìn xem hai cái Atula nói ra: "Phụ thạch, chủ mệnh, hai người các ngươi tốt xấu ba ba tôn, lại có ý định quý quái gì, nói cho các ngươi biết, cái này Phong Đô Vương điện không phải là các ngươi có thể nhúng chàm địa phương, xem ở năm đó chúng ta đồng liêu một trận, ta lại khuyên các ngươi một câu, rời đi đi."

Phụ thạch cùng chủ mệnh liếc nhau một cái, chủ mệnh thờ dài một tiếng nói ra: "Đúng vậy a, năm đó đồng liêu, thế nhưng là hiện nay chỉ còn chúng ta, bất quá, khác biệt chính là, Dạ Du Thần, người quý thọ y nguyên không nhiều lắm đi."

Thôi Ngọc không biết có phải là ảo giác hay không, hần cảm giác không khí chung quanh đột nhiên lạnh mấy phần.

Chỉ gặp cùng xuống Dạ Du Thần trên thân sát khí bốn phía, nói ra: "Năm đó ta Địa phủ đồng liêu bây giờ đã sớm hôi phi yên diệt, nếu không phải xem ở mức này, các người coi là, bây giờ còn có thể đứng trước mặt ta."

Phụ thạch cùng chủ mệnh mặc dù khuôn mặt hung ác xấu xí, nhưng là vẫn lộ ra một tia sắc mặt khó coi.

Chỉ gặp phụ thạch thân thể khổng lồ tiến lên một bước, đập lên mặt đất phát ra âm ầm tiếng vang, nói ra: "Người nhân từ nương tay không oán chúng ta được, Dạ Du Thần, người quý tuổi thọ nhiều, làm gì tại như thế, tướng kia đồ vật giao ra, chúng ta chính là người kéo dài quý thọ há không tốt hơn."

"Không tệ, Dạ Du Thần, chúng ta cũng là vì tốt cho người, người nếu là lại chấp mê bất ngộ, quý thọ tận, tan thành mây khói, kia đồ vật đến cuối cùng còn không phải sẽ rơi xuống hai chúng ta trong tay, cần gì phải đầu."

"Ta nhỏ vào!" Dạ Du Thần thật giống như một cái lão vô lại, một thân vô lại, mắng: "Lăn, chỉ là hai cái Quý Vương liền dám ngấp nghé kia kiện đồ vật, từ phi lão tử chết rồi, các người ai cũng đừng hòng đột tiến cái này. . ."

"A!"

Dạ Du Thần nói còn chưa nói hết, đột nhiên từ quý bày bên trong bay ra một vệt kim quang, tốc độ nhanh dọa người, liền là Thôi Ngọc đều chưa kịp phản ứng, đạo kim quang này liền đập vào Dạ Du Thần trên lưng, Tương Dạ Du thần đã hướng về phía trước ngay cả đi mấy bước.

Kim quang đánh tới Dạ Du Thần về sau, liền vô lực rơi xuống, trên mặt đất gầy mấy lần, ngừng lại, chói lọi kim quang cũng ảm đạm xuống.

Thôi Ngọc lúc này mới nhìn rõ, cái này lại là một cái tràng hạt.

Dạ Du Thần đột nhiên lọt vào tập kích, hai cái Quý Vương may mắn không có ngoài ý muốn, đương tràng hạt đánh vào Dạ Du Thần trên người thời điểm, hai cái Quý Vương liền đã xong đi qua.

Quý Vương xuất kích, bốn phía đã sớm khó nhìn bấy quý nhóm trực tiếp liền nhào vào, nhưng là quý dĩ chỉ là vây hướng về phía Dạ Du Thần, vậy mà không có một cái nào quý hướng về Vương điện cái phương hướng này tới.

Thôi Ngọc trong lòng lo lắng, hần biết nếu Dạ Du Thần có cái gì không hay xảy ra, nhóm người mình tuyệt đối sống không quá ngày mai.

Chỉ gặp Dạ Du Thần toàn bộ thân thể đều hư ảo một tia, đương hai cái Quý Vương tới gần Dạ Du Thần thời điểm, chỉ gặp bị thương Dạ Du Thần đột nhiên ngừng đầu, trên mặt không có bối rối chút nào đáng vẻ.

Khốc tang bỗng từ phát ra Quý Hồ sôi tru thanh âm, đồ ập xuống liền đánh về phía xông lên phía trước nhất chủ mệnh Quý Vương.

Chủ mệnh vừa nhìn thấy Dạ Du Thần cái dạng này, liền biết, mình cản rồi .

Hiện tại Dạ Du Thần mặc dù quý thọ sắp hết, nhưng là hần dù sao cũng là thập đại âm đẹp trai một trong, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, mình vậy mà như thế xem nhẹ hần.

Bất quá may mắn, chủ mệnh thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong tay lấy ra một mặt tàn phá tám chấn, khốc tang bỗng trực tiếp đánh vào trên tám chấn, to lớn lực đạo để chủ mệnh sắc mặt kịch biến, như cái vải rách túi, trực tiếp bay ngược ra ngoài, vậy mà so lúc đến đội tốc độ còn nhanh hơn ba phần.

Vốn là lạc hậu hai bước phụ thạch thấy cảnh này, mặt không đổi sắc, trong tay to lớn Lang Nha bỗng giờ cao đỉnh đầu, một cái Lực Phách Hoa Sơn động tác liền đánh tới hướng Dạ Du Thần.

Dạ Du Thần không chút hoang mang, thân thể lồm khồm đột nhiên thẳng lên, trong tay khốc tang bỗng trực tiếp bị ném ra, trên không trung xoay tròn lấy đánh về phía phụ thạch mặt.

Phụ thạch trên mặt dữ tợn địa cười một tiếng, Lang Nha bỗng thể ra sức trầm nện xuống, cùng khốc tang bỗng tại giữa không trung va chạm.

Theo lý thuyết, Lang Nha bỗng to như thân cây, mà khốc tang bỗng liền tựa như nhánh cây nhỏ bé, nên là không sánh bằng Lang Nha bỗng, nhưng là chỉ gặp phụ thạch trên mặt xanh xám, quát to một tiếng lùi lại một bước.

Mà khốc tang bỗng cũng bay ngược ra ngoài.

Thấy cảnh này phụ thạch trên mặt rốt cục lộ ra như trút được gánh nặng đáng tươi cười. Nhưng là không đợi hần cười bao lâu, liền sắc mặt trắng bệch.

Chỉ gặp một đạo hắc ảnh tại thời khắc này đột nhiên từ khốc tang bỗng phía dưới bay ra, trực tiếp đánh vào phụ thạch phải trên mắt.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, phụ thạch xoay người chạy, thân thể to lớn liền tựa như phát cuồng trâu điên, tướng hậu phương một loại tiểu quỷ trực tiếp đâm lên vỡ ra, thẳng đến biến mất, đều không biết cái này một đường đến cùng giẫm chết nhiều ít tiểu quỷ.

Trên bầu trời một trắng một đen hai cái cái bóng từ trên không trung xoay tròn lấy trở lại Dạ Du Thần trong tay, cái kia màu đen vậy mà cũng là một đầu khốc tang bồng.

Chỉ là không biết là thể nào ẩn tàng, đám người vậy mà đều không có phát hiện.

Đã mất đi hai cái Quỷ Vương chán nhiep, cái này chút tiểu quỷ triệt để lâm vào điên cuồng, tự giết lẫn nhau.

Dạ Du Thần lạnh hừ một tiếng, mang theo hai cây khốc tang bồng thật giống như hai con ruồi đập, tướng ngăn trở hấn về Vương điện tiểu quỷ trực tiếp đánh bay, về phần cái này chút tiểu quỷ sống hay chết, hấn mặc kệ.

Thôi Ngọc nhìn thấy Dạ Du Thần không việc gì, rốt cục yên lòng.

Nhưng khi Dạ Du Thần đi vào Thôi Ngọc ba trượng trước thời điểm, Thôi Ngọc đột nhiên phát hiện, tiểu quỷ trong đám đột nhiên dâng lên một trận kim quang.

Lần này liền là Dạ Du Thần cũng ngạc nhiên.

Kim quang kia phô thiên cái địa, ngay tại Dạ Du Thần ngẩng người một lúc công phu, Thôi Ngọc đã từ Vương điện trong cửa lớn xông ra, trong tay tỏa hồn liên Tại Thái Cực Chân định, hóa thành một mặt màu đen tảm chấn.

Chỉ nghe liên tiếp lớp lớp âm thanh âm vang lên, kia đánh tới kim quang liền bị bắn ra bay khắp nơi bắn.

Kim quang những nơi đi qua, tiểu quỷ Quỷ Hồ sói tru, nhao nhao hồn phi phách tán.

Thôi Ngọc có chút chấn kinh, thật không biết kim quang này đến cùng là cái gì đồ vật, do dự đã bay xa, lại bị kim quang bao khóa, Thôi Ngọc thấy không rõ bên trong là cái gì.

Bất quá mơ hồ trong đó, Thôi Ngọc nhìn thấy mấy cái người khoác cà sa tiểu quỷ biến mất ở phương xa.

Dạ Du Thần nộ khí trùng thiên, đáng tiếc nơi này tiểu quỷ dày đặc, bọn hấn là không kịp đuổi.

Chỉ có thể giậm dừng dừng trở lại Vương điện bên trong, theo cửa cung quan bế, cũng chỉ thừa Dạ Du Thần tiếng gầm gừ.

"cnrmd con lừa trọc."

Nhìn không pop-up quảng cáo tiểu thuyết liền đến 【 yêu còn tiểu thuyết Internet 】

356 chương

Thứ Địa Ngọc chi biến (một)

Từ tán kim quang không có vào bốn phía, đã biến mất ở phương xa, hiển nhiên. Những kim quang này là một chút hất lên cà sa tiểu quỷ thả ra.

Hiển nhiên đây cũng không phải là lần đầu tiên, để Dạ Du Thần tiếng mắng không ngừng.

Bất quá hiển nhiên, lần này đột nhiên tập kích vượt quá Dạ Du Thần dự kiến, mặc dù hấn trọn mắt tròn xoe, nhưng cũng biết, hiện tại cảm những người kia không có cách nào, cùng Thôi Ngọc lui về Vương điện bên trong.

Theo cửa cung quan bế, Thôi Ngọc lắc lắc đã chết lặng tay.

Kim quang kia dày đặc, lực đạo kinh người. Dù cho có Thái Cực chân ý, vẫn như cũ để Thôi Ngọc như gặp phải dị thú va chạm, toàn bộ tay phải đều chết lặng.

Dạ Du Thần toàn thân bị âm khí bao phủ, đây là hấn thụ thương dấu hiệu, khiến cho hấn không cách nào thu liễm lực lượng của mình, để âm khí từ trong thân thể rò rỉ ra. Lúc này mới âm khí cuộn cuộn.

Bất quá hấn hiện tại cái dạng này nhưng là cùng hấn Âm thần thân phận tương tự.

Dạ Du Thần lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, đối với trước đó Thôi Ngọc tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc cứu được chính mình sự tình hào không cảm kích, bất quá Thôi Ngọc vẫn là phát hiện, Dạ Du Thần ánh mắt tại mình tay phải tỏa hồn liên bên trên nhiều lần liếc nhìn.

Hiển nhiên, Dạ Du Thần hấn là nhận ra Thôi Ngọc trong tay đồ vật.

Cuối cùng Dạ Du Thần lạnh hừ một tiếng nói ra: "Người theo ta tiến vào."

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, tướng tủa hồn liên thu hồi, đi theo Dạ Du Thần tiến nhập môn trong phòng.

"Đóng cửa lại!"

Dạ Du Thần ngữ khí bất thiện, để chúc long bọn người vì Thôi Ngọc không yên lòng.

Thôi Ngọc cho bọn hấn một cái an tâm ánh mắt, đem cửa phòng quan bế.

Mặc dù Dạ Du Thần thần sắc bất thiện, nhưng là Thôi Ngọc cảm thấy hấn hấn là sẽ không đối với mình bất thiện, bởi vì dù cho Dạ Du Thần thụ thương, nhưng là mất thấy Dạ Du Thần thần uy, Thôi Ngọc cảm thấy, Dạ Du Thần nếu là thật sự nghĩ gây bất lợi cho chính mình, tùy thời có thể lấy cảm xuống chính mình.

Dựa theo Thôi Ngọc đoán chừng, cái này đem không phải việc khó gì.

Cửa phòng quan bế, Dạ Du Thần giống như thần du ngoại vật, rõ ràng thất thần, Thôi Ngọc cũng không thúc giục, đi đến cái ghế một bên bên trên ngồi xuống, lẳng lặng chờ lấy Dạ Du Thần lấy lại tinh thần.

Thật lâu, Dạ Du Thần trong mắt tràn ngập phức tạp nhìn qua Thôi Ngọc, hỏi: "Ngươi tủa hồn liên là từ chỗ nào đạt được."

Thôi Ngọc đối với chuyện này cũng suy tính một phen, quyết định tương tình hình thực tế nói cho Dạ Du Thần.

Dạ Du Thần an tĩnh nghe Thôi Ngọc kể ra, cũng chưa từng xuất hiện đánh gãy Thôi Ngọc sự tĩnh, mà lúc này đây, Dạ Du Thần mới biết, Thôi Ngọc lại là thể gian người.

Đương Thôi Ngọc nói xong chuyện xưa của mình, Dạ Du Thần thờ dài một tiếng, nói ra: "Mặc dù ta cực hận kia cá nhân, nhưng là chung quy vẫn là muốn đem đồ vật phò thác cho ngươi. Dù sao ngươi là truyền nhân của hấn."

"Dạ Du Thần quả nhiên nhận ra Táng Thương Đại đế." Thôi Ngọc trầm nghĩ đến.

Từ Dạ Du Thần nhìn thấy cái kia tủa hồn liên thời điểm, Thôi Ngọc đã cảm thấy Táng Thương Đại đế cùng Dạ Du Thần tuyệt đối nhận ra, hiện tại rốt cục đạt được khẳng định.

Dạ Du Thần đứng dậy, nói ra: "Ngươi đi theo ta."

Nói Dạ Du Thần liền mang theo Thôi Ngọc hướng về Vương điện bên trong đi đến.

Thôi Ngọc đi theo Dạ Du Thần sau lưng, cuối cùng vẫn không nhận được trong lòng hiếu kì, hỏi: "Năng nói cho ta, Táng Thương Đại đế rốt cuộc là ai sao?"

Dạ Du Thần quay người nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Không có gì khó mà nói, trong miệng ngươi Táng Thương Đại đế, nguyên danh gọi vương Tiết. Ngươi hiện tại ứng nên biết hấn là ai đi!"

Dạ Du Thần, lập tức tựa như một đạo kinh lôi tại Thôi Ngọc trong đầu nổ vang.

Thôi Ngọc đã từng suy đoán qua, Táng Thương Đại đế thân phận chân chính, nhưng là vẫn luôn không có tìm được may mắn manh mối, hiện tại Dạ Du Thần một miệng phun ra Táng Thương Đại đế thân phận chân thật, lập tức để Thôi Ngọc hết thấy đều đã sáng tỏ.

Cũng chỉ có cái này cá nhân, mới có thể tướng mình kéo đến thế giới này, mới có cái này loại Thần Thông.

Cũng chỉ có hấn, mới có thể sáng tạo ra Luyện Ngục Đồng Lô loại này gần như thần thoại đồ vật.

Chẳng trách mình trong tay mình tủa hồn liên cùng Trần Hồn Tháp có thể dễ dàng như thế đồng phục linh hồn, đem bọn hấn luyện tới trở thành Quý Tướng.

"Năm đó, các ngươi đến cùng kinh lịch cái gì? Vì cái gì Địa Ngục lại biến thành cái dạng này?"

Thôi Ngọc cùng nhau đi tới, mặc dù Vương điện vẫn như cũ uy nghiêm đứng vững, nhưng là vẫn có thể nhìn thấy chiến hỏa tẩy lễ sau tàn phá tràng diện.

Dạ Du Thần dừng lại bước chân,

Thờ dài một tiếng, nói ra: "Đều là đám kia đáng chết tên trọc, vương gia bị bọn hấn lừa gạt."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc có thể rõ ràng mà từ Dạ Du Thần trên thân cảm giác được nồng đậm hận ý, may mắn đều không có che giấu, có thể thấy được Dạ Du Thần đối với những cái kia tên trọc có a nhiều đánh hận ý.

Thôi Ngọc sững sờ, hấn thật không nghĩ tới, những chuyện này vậy mà cùng những cái kia tên trọc sẽ có quan hệ.

Không phải là bởi vì bọn hấn cỡ nào lòng dạ từ bi, mà là bởi vì tại Thôi Ngọc trong mắt, bọn hấn thật sự là quá yếu.

Tại Thiên giới, Phật tông thanh danh cũng không phải là cỡ nào lớn, có thể nói là Thiên Đình một cái phân bộ, hình thức điệu thấp, thậm chí rất nhiều Thiên Nhân một tiếng mấy trăm năm cũng chưa từng nhìn thấy nửa cái Phật gia đệ tử, có thể xưng thần bí.

Mà tại thế gian, Phật gia mặc dù chiếm cứ mười đại đỉnh tiêm Tông môn thứ hai, nhưng là thực lực tổng hợp tại mười đại đỉnh tiêm Tông môn chỉ trung không phải cao cấp nhất. Mặc dù tín đồ vô số, nhưng là cũng chỉ là tại Đại Đường số ít địa khu thịnh hành, chính thể tới nói, toàn bộ thế gian vẫn là Đạo giáo đương đạo.

Hiện tại Dạ Du Thần vậy mà nói, tất cả mọi thứ ở hiện tại đều là bởi vì Phật giáo nguyên nhân, quả thực để Thôi Ngọc có loại không thể tin được đáng về.

Bất quá Thôi Ngọc không cho rằng Dạ Du Thần lừa gạt mình, bởi vì không cần thiết.

Mà lúc này đây, Dạ Du Thần cũng chậm rãi tưởng chuyện năm đó chậm rãi kể lại.

Nhớ năm đó, Thiên giới vẫn là một mảnh hoang vu, Thiên Nhân nhóm ăn lông ở lỗ, như là viễn cổ nhân loại.

Mà năm đó xưng bá trên trời dưới đất, quản lý giữa thiên địa, chính là nắm trong tay Lục Đạo Luân Hồi âm phủ Địa phủ.

Nhớ năm đó, Địa Ngục thập đại Diêm La, thập đại âm đẹp trai, ba ngàn Quý Vương, Quý Tướng Quý Binh vô số, chừng không thời gian sinh linh luân hồi.

Nhưng là, viễn cổ nhân loại, giáo hóa không hiện, sinh linh oán niệm cực sâu, rất khó tịnh hóa, mặc dù Địa Ngục vô biên bao la, nhưng là vẫn như cũ trái rợ không cách nào siêu sinh Quý hồn, chỉ có thể ở âm phủ du đãng, yên lặng chờ quý thọ lấy hết, hồn phi phách tán, quay về thiên địa.

Thập điện Diêm La xúc động, tân sinh từ bị, không muốn nhìn thấy nhiều linh hồn như vậy hồn phi phách tán, tìm kiếm khắp nơi biện pháp, nhưng là cuối cùng đều vu sự vô bổ.

Mà tại lúc này, Thiên giới đột nhiên hưng khởi một cái tông giáo, tên là Tây Phương giáo, có thể dùng đại pháp lực tẩy tịnh nội tâm của người, để sinh linh tâm tính tường hòa, xua tan bọn hắc trong lòng oán hận chi khí.

Lúc ấy hành tẩu thế gian Chuyển Luân Vương đại hỉ, tưởng rằng tìm được bọn hắc khổ không tìm được lương phượng, thế là tại Thiên giới hóa thân, tiến vào Tây Phương giáo bên trong học tập.

Nhưng là cuối cùng, Chuyển Luân Vương phát hiện, Tây Phương giáo đồ vật kỳ thật đối với Quý hồn cũng không có tác dụng, ngược lại là bọn hắc lực lượng tại không có nhục thể dương thân thể bảo vệ dưới, sẽ trực tiếp bị Tây Phương giáo lực lượng mẫn diệt, tạo thành không thể nghịch chuyển tổn thương.

Mà lúc này, hạ giới Nhân Hoàng phá vỡ hư không, tiến vào Thiên giới, bị Tây Phương giáo Giáo chủ dẫn vào Tây Phương giáo bên trong.

Cũng không biết có phải hay không thiên ý, tiến vào Tây Phương giáo Nhân Hoàng trở thành Chuyển Luân Vương đệ tử.

357 chương

Thứ con roi

Từ cái này một ngày bắt đầu, hai cá nhân bắt đầu bọn hắc sư đồ hành trình.

Nhân Hoàng thiên tư thông minh, chính là nhất đẳng khó được kỳ tài, vương Tiết bất luận cái gì đồ vật, Nhân Hoàng đều có thể tùy tiện học được, đồng thời suy một ra ba.

Rất nhanh, vương Tiết tại Tây Phương giáo bên trong học tập đồ vật đều đã bị Nhân hoàng học.

Đồng thời, còn ở phương diện này hoàn toàn siêu việt vương Tiết.

Bất quá, cái này cũng không có gây nên vương Tiết may mắn ghi hận, ngược lại trải qua rất nhiều chuyện về sau, Nhân Hoàng đạt được vương Tiết trọng đương nặng tín nhiệm.

Có một ngày, vương Tiết vậy mà tướng Địa phủ sự tình nói cho Nhân Hoàng.

Chuyển Luân Vương vạn vạn không nghĩ tới, mình quyết định này tướng cho Địa phủ mang đến dạng gì tai nạn.

Nhân Hoàng nhập Thiên giới, trải qua Thiên giới tẩy lễ, thọ nguyên đã tăng lên mấy lần, nhưng là, chung quy có vừa chết.

Đương Nhân Hoàng nghe được âm phủ sự tình về sau, cái này đối với Nhân Hoàng tới nói, là cỡ nào chấn kinh, lại là cỡ nào ngạc nhiên một sự kiện.

Cổ chi Hoàng giả, đều màn Trường Sinh, Nhân Hoàng lại há có thể ngoại trừ.

Đương Nhân Hoàng biết được vương Tiết buồn rầu, hấn biểu hiện như là vương Tiết đoán như thế, từ bi thương hại, thề muốn cùng vương Tiết cùng nhau tìm để Địa phủ Quý hồn siêu thoát biện pháp.

Điều này cũng làm cho đã có rồi đi chỉ ý Chuyển Luân Vương quyết định lưu lại, cùng đồ đệ của mình cùng nhau nghiên cứu.

Nhân Hoàng minh bạch, mình chính là là người sống, dựa theo Chuyển Luân Vương, không có cực kì nguyên nhân đặc biệt, hấn là không thể tiến vào âm phủ.

Cho nên nếu như không có tìm được giải quyết hóa giải linh hồn oán khí biện pháp, vương Tiết là tuyệt đối không có khả năng dẫn người hoàng tiến vào âm phủ Địa phủ.

Cho nên, Nhân Hoàng bắt đầu dài dằng dặc nghiên cứu bên trong.

Cái này không thể không nói Nhân Hoàng, quả nhiên là ngàn vạn năm không gặp kỳ tài ngút trời, tại Nhân Hoàng sắp thọ hết chết già thời điểm, vậy mà thật bị Nhân hoàng tìm được biện pháp giải quyết.

Vương Tiết đại hỉ, trở lại âm phủ thử nghiệm Nhân Hoàng biện pháp, quả thật có thể tại không làm thương hại Địa phủ Quý hồn điều kiện tiên quyết, hóa giải Địa phủ Quý hồn oán khí, chỉ là loại biện pháp này nhất định phải Phật pháp cao thâm đại tăng mới có thể làm được.

Chuyển Luân Vương mặc dù lực lượng cái thế, nhưng là tại Phật pháp một đạo bên trên lại là kém Nhân Hoàng một mảng lớn.

Mà Nhân Hoàng tại Chuyển Luân Vương trước mặt, trách trời thương dân, nói ra: "Địa Ngục chưa không, thề không thành Phật!"

Cảm động thiên địa, để Chuyển Luân Vương cũng vì đó rơi lệ.

Thế là, tại Chuyển Luân Vương dẫn đầu dưới, Nhân Hoàng rút cục tại thọ chung trước, tiến vào trong địa phủ.

Bắt đầu Nhân Hoàng tại âm phủ trải rộng Phật pháp, từ ân Địa phủ, hóa giải vô số Quý hồn oán khí, để những này Quý hồn có thể trùng nhập lục đạo.

Mà Địa phủ cảm ân, cũng tướng phần này công đức hóa thành thọ nguyên, gia trì tại Nhân Hoàng vốn dĩ không nhiều tuổi thọ phía trên.

Hóa giải vô số Quý hồn Nhân Hoàng, Phật pháp tiến nhanh, tại Địa phủ bên trong, vạn đóa hoa sen nở rộ, Phật Quang Phổ Chiếu, đến Bồ Tát chính quả, hào Địa Tạng Bồ Tát.

Lúc này Nhân Hoàng, mặc dù tuổi thọ đến ngàn năm, nhưng là hấn vẫn chưa đủ, bởi vì hấn chưa hề đều không có quên Trường Sinh nguyện vọng.

Mà lúc này đây Nhân Hoàng, tại Địa phủ bên trong danh vọng, thậm chí so với thập điện Diêm La cao hơn rất nhiều.

Vô số Âm Binh quý sai càng là sớm đã quên, cái này cá nhân cũng không phải là trong địa phủ một viên.

Cho nên Nhân Hoàng tại Địa phủ bên trong thông suốt.

Này sau năm trăm năm, Nhân Hoàng một mặt phổ độ thế người, một mặt ám độ trần thương, nghiên cứu Trường Sinh chi bí, cuối cùng bị hấn tìm tới Trường Sinh biện pháp.

"Là biện pháp gì?" Nghe đến đó, liền là Thôi Ngọc đều không thể không tò mò.

Đã từng hấn coi là, thành vì Thiên Nhân, hoặc là trở thành tiên nhân, liền có thể trường sinh bất lão, thọ cùng Thiên Tề, nhưng khi hấn ngoài ý muốn đi vào Thiên giới về sau, phát hiện căn bản cũng không phải là chuyện như thế.

Tựa hồ, căn bản liền không có cái gì trường sinh bất lão.

Liền là tiên nhân cũng phải chết, chỉ là thọ nguyên dài dằng dặc, so sánh với phạm nhân mà nói, hoàn toàn chính xác xem như một loại khác Trường Sinh.

Thế nhưng lại không phải bất tử.

Mà hiện tại, Thôi Ngọc nghe được cái gì, Nhân Hoàng vậy mà tìm được bất tử biện pháp, thật sự là kinh người.

Dạ Du Thần dừng bước lại, nhìn xem Thôi Ngọc, khắp khuôn mặt là kinh thường đáng tươi cười, nói ra: "Hấn tìm tới hai loại phương pháp."

Thôi Ngọc cảm thấy, kia cá nhân hoàng thật sự là thật là đáng sợ, muốn biết,

Trường sinh bất tử đã so phạm nhân một ngày thành tiên còn muốn không thể tin, có thể tìm tới một loại phương pháp, liền đã nghịch thiên, vậy mà tìm tới hai loại phương pháp, thực sự để Thôi Ngọc không cách nào đi bình luận.

Dạ Du Thần nhìn Thôi Ngọc thật lâu, xoay người sang chỗ khác, tiếp lấy kể ra.

Nhân Hoàng tìm tới hai loại phương pháp, trong đó một loại cực kì đơn giản, cái kia chính là trường không Sinh Tử Bộ, nhưng là loại biện pháp này nhìn

như đơn giản, nhưng là kỳ thật hi vọng cực kỳ xa vời.

Lúc ấy Sinh Tử Bộ nắm giữ tại bao thiên tử thủ bên trong, mặc dù Diêm La Vương bao thiên hạt lực cũng không phải là thập điện Diêm La bên trong mạnh nhất, nhưng là dưới tay hắc Thôi Phán Quan cũng là âm phủ nhất đẳng cường nhân, muốn từ bao thiên tử thủ ở bên trong lấy được Sinh Tử Bộ, đơn giản quá mức buồn cười.

Cho dù người đến sau hoàng dụng kế tướng bao thiên tử từ thứ nhất điện biếm đến thứ năm điện, nhưng là Nhân Hoàng nhiều lần khó khăn trắc trở đi sau hiện, đối với Sinh Tử Bộ, hắc vẫn là không có nửa điểm đạt được hi vọng.

Coi như hắc thật tướng Sinh Tử Bộ cướp được, khi đó hắc gặp phải chính là toàn bộ Địa phủ địch nhân.

Cho dù Nhân Hoàng thực lực kinh thiên, tự thân Phật pháp cũng khắc chế âm phủ Quỷ hồn, nhưng là tại đối mặt toàn bộ âm phủ cao thủ, Nhân Hoàng vẫn là không có nửa điểm phần thắng.

Cho nên, cuối cùng biện pháp này bị Nhân hoàng để qua một bên.

Như vậy một loại khác biện pháp cũng là Nhân Hoàng sau cùng biện pháp, đồng dạng cũng là có khả năng nhất biện pháp.

Cái kia chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Vì biện pháp này, Nhân Hoàng vậy mà tướng Địa phủ sự tình nói cho ngay lúc đó Tây Phương giáo chủ giáo.

Đột nhiên có một ngày, Địa phủ cùng Thiên giới chi gặp, đột nhiên mở ra số cái lối đi, vô số Phật giáo cao thủ quy mô đánh vào âm phủ, vì chính là cướp đoạt Sinh Tử Bộ, chương không Địa phủ.

Đây hết thảy đến quá mức đột nhiên, để Địa phủ một đám cao thủ vội vàng không kịp chuẩn bị, trong lúc nhất thời tổn thất nặng nề.

Trận đại chiến này kéo dài suốt mười ngày, không có cái gì lè mề, chiến đấu một bắt đầu liền tiến vào một quyết sinh tử quyết chiến.

Trận chiến đấu này, vô số quỷ sai quỷ Tướng hồn bay phách tán, ba ngàn Quỷ Vương cũng liền lè tề mấy cái sợ chết thoát đi mà giữ được tính mệnh.

Đây là một trận không ngang nhau chiến đấu, Nhân Hoàng tại Địa Ngục mấy trăm năm, sớm đã đem Quỷ hồn huyền bí nghiên cứu thấu triệt, Địa phủ cao thủ nhược điểm bị bọn này con lừa trọc toàn bộ biết được, chiến đấu từ một bắt đầu liền hiện lên nghiêng về một bên cục diện.

Đến cuối cùng, thứ nhất điện điện chủ thắng Tiếp Dẫn phát nổ Sinh Tử Bộ, khiến cho số lớn cao tăng vẫn lạc, thậm chí ngay lúc đó Tây Phương giáo chủ giáo đám người cũng vẫn lạc lần nữa.

Một màn này khiến người ta hoàng bản tính xem như thất bại.

Lúc đầu Nhân Hoàng liền định, nếu như có thể đạt được Sinh Tử Bộ, cũng không cần lại dùng kia mạo hiểm nhất một chiêu, nhưng là hiện tại, Sinh Tử Bộ lấy hủy, hắc đã không cách nào đạt được, chỉ có thể dựa vào nhất loại sau biện pháp.

Đương Tây Phương giáo sắp thắng lợi thời điểm, bọn hắc không nghĩ tới, mình đã đã rơi vào Nhân Hoàng tính toán, trở thành hắc bước vào Trường Sinh tế phẩm.

Tất cả mọi người là con cò của hắc, mà giờ khắc này, bọn hắc không chỉ là quân cò, vẫn là một đồng đáng thương con rơi.

358 chương

Đạo thứ sáu băng

"Hắc đến cùng muốn làm gì?" Thôi Ngọc cau mày hỏi.

Lúc này, bọn hắc đã đi tới Vương điện cửa chính.

Dạ Du Thần không có trả lời, mà là đẩy ra đại môn.

Thôi Ngọc tạm thời buông xuống nghi ngờ trong lòng, ánh mắt khóa chặt bị mở ra Vương điện.

"Cái này. . ."

Thôi Ngọc giật mình nhìn Vương điện bên trong hết thảy, sau đó nhìn về phía Dạ Du Thần.

Chỉ gặp Vương điện bên trong, trống rỗng trong đại điện, thỉnh thoảng xuất hiện chín bộ thi thể.

Chỉ gặp bọn họ thân mang màu sắc khác nhau long bào, từng cái buông xuống đầu này, khô quắt thân thể hiển nhưng đã hóa thành thây khô.

Dạ Du Thần trong mắt lóe lên vẻ đau thương, hắc nhìn xem cái này chín cỗ thây khô, đến gần đại điện, liền cung kính quỳ lạy lên, ba quỳ chín lạy.

Thôi Ngọc nhìn xem Dạ Du Thần đáng vẻ, trầm ngâm một chút, cũng đi theo hắn cùng một chỗ làm.

"Chư vị vương gia, tiểu tử tới thăm đám các người." Dạ Du Thần hai mắt lóe ra quang mang, chỉ là thân là Âm thần, hắn không có nước mắt.

Thôi Ngọc khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn xem cái này chín bộ khô cạn thi thể, căn bản cũng không cần suy đoán, cái này chín bộ thi thể, liền là tiếng tăm lừng lẫy thập điện Diêm La.

Thôi Ngọc chưa hề đều không có nghĩ qua mình gặp được những người này, cho dù là chết, hắn cũng không có nghĩ qua mình gặp được bọn hắn.

Thế nhưng là bây giờ, hắn gặp được, chỉ là bọn hắn đã hóa thành thây khô.

Chín bộ thi thể ngồi xếp bằng trong đại điện, tĩnh mịch tĩnh mịch.

Dạ Du Thần đứng người lên, nói ra: "Các vương gia, ồ quay truyền người tới."

Thôi Ngọc nghi hoặc mà nhìn xem Dạ Du Thần, cái này chín vị Diêm La rõ ràng đã chết, hắn nói những này lại có ý nghĩa gì.

Nhưng là không đợi Thôi Ngọc suy nghĩ nhiều, chỉ gặp xếp bằng ở trong cung điện chín bộ thi thể, đột nhiên rất muốn bị lực lượng vô danh tập kích, đột nhiên bạo tạc, hóa thành từng mảnh bụi bặm.

Thế nhưng lại có chín đạo quang đoàn từ thi thể của bọn hắn chỉ bên trong bay ra, trên không trung hội tụ, hóa thành một đoàn Cửu Thái quang đoàn, bắn về phía Thôi Ngọc.

Cái này Cửu Thái quang đoàn tốc độ cực nhanh, Thôi Ngọc thậm chí ngay cả thời gian phản ứng đều không có, liền bị cái này Cửu Thái quang đoàn tập trung.

Thôi Ngọc toàn thân run lên, liền hai mắt tối đen, hỗn độn trên mặt đất.

Dạ Du Thần nhìn xem hôn mê Thôi Ngọc, trong mắt chưa từng xuất hiện ngoài ý muốn biểu lộ, mà là đau thương nhìn xem đã hóa thành chín đám tro tàn thi hài, tựa ở cửa đại điện trụ bên trên, không biết lại nghĩ cái gì, rơi vào trong trầm mặc.

Cũng không lâu lắm, hôn mê Thôi Ngọc trên thân thể bắt đầu tách ra Cửu Thái quang mang, mỗi một đạo thái quang giao thể xuất hiện, tốc độ cực nhanh, mà Thôi Ngọc trên mặt cũng hiện ra thống khổ đáng vẻ, tựa hồ tại gặp cái gì cực hình.

Chỉ là, mặc dù thống khổ, nhưng lại một loại sức mạnh ngăn cản lấy Thôi Ngọc tỉnh lại.

Lúc này Thôi Ngọc trong thân thể, tim và phổi ẩn tàng lực lượng tại ánh sáng chín màu tiến vào nháy mắt, liền từ trong đó xông ra.

Dựa theo dĩ vãng cái này hai cỗ lực lượng nước tiểu tính, tất nhiên sẽ cùng Cửu Thái vừa bận bịu liều một cái người chết ta sống, nhưng là lúc này, cái này hai cỗ lực lượng vậy mà tại Thôi Ngọc bên trong vùng đan điền hợp thành hợp lại cùng nhau.

Phảng phất vốn chính là một cỗ lực lượng, ba cỗ lực lượng vậy mà mười phần tự nhiên dung hợp lại cùng nhau.

Đón lấy, tựa hồ là hoàn thành hội sư nghi thức, cỗ lực lượng này bắt đầu dọc theo Thôi Ngọc kinh mạch trong cơ thể cùng mạch máu, tuần hướng Thôi Ngọc Ngũ Tạng.

Như là lúc trước tim và phổi hóa rắn, lần này, Thôi Ngọc còn lại, lá gan, tỳ, thận, liền tiếp luân hãm, bị cỗ lực lượng này đột phá, thật nhanh hóa rắn bên trong.

Đương Ngũ Tạng toàn bộ hoàn thành hóa rắn về sau, cỗ lực lượng này còn thừa lại một nửa lực lượng.

Tựa hồ chần chờ một chút, cỗ lực lượng này bắt đầu Thôi Ngọc xương cốt hóa rắn, đầu tiên là Thôi Ngọc xương sống, một tiết lại một tiết, xương sống không có chút nào chống cự, mười phần thuận theo hóa rắn bên trong.

Đương Thôi Ngọc thân thể tất cả hai trăm linh sáu khối xương cốt toàn bộ hóa rắn về sau, cỗ lực lượng này rốt cục toàn bộ dùng hết.

Mà lúc này, tại Thôi Ngọc mặt ngoài thân thể không ngừng nở rộ thái quang cũng biến mất không thấy gì nữa, hoàn toàn biến mất.

Dạ Du Thần thấy cảnh này, đứng lên, đi vào Thôi Ngọc bên cạnh dùng trong tay khốc tang bồng tại Thôi Ngọc trên trán điểm một cái.

Thôi Ngọc trong mơ hồ, chỉ cảm thấy trán một cỗ ý lạnh đánh tới, lập tức từ trong hôn mê tỉnh lại.

Hắn hai mắt mê mang,

Đối với trước đó phát sinh sự tình, tựa hồ có chút nhớ không rõ.

Dạ Du Thần từ khi nhìn thấy Thôi Ngọc trong tay tỏa hồn liên, biết Thôi Ngọc chính là Chuyển Luân Vương truyền nhân, liền không có đối Thôi Ngọc

từng có sắc mặt tốt, hẳn nhìn thấy Thôi Ngọc tỉnh lại, cũng không giải thích vừa rồi phát sinh sự tình, chỉ để lại một câu nói, liền trực tiếp rời đi, đi ra đại điện bên ngoài.

Thôi Ngọc nhìn một cái trong đại điện kia chín đồng tro cốt, vẫn có chút không rõ, hẳn bên trong bận bịu bỏ lên, đi theo Dạ Du Thần sau lưng.

Mà Dạ Du Thần căn bản cũng không cho Thôi Ngọc cơ hội nói chuyện, liền bắt đầu phối hợp giảng thuật năm đó phát sinh sự tình.

Thôi Ngọc há to miệng, quyết định vẫn là tương chuyện lúc trước trước ép một chút, dù sao Dạ Du Thần coi như tại thế nào, cuối cùng vẫn là sẽ nói với mình.

Đón lấy, Thôi Ngọc một bên nghe Dạ Du Thần kể ra, vừa cảm thụ trong thân thể biến hóa.

Tại hành tẩu bên trong, Thôi Ngọc không tiện nội thị, chỉ có thể từ hiện tại đối với thân thể cảm giác đi lên cảm giác thân thể biến hóa.

Trải qua lần này hôn mê, Thôi Ngọc phát hiện, mặc dù thực lực của mình không có phát sinh biến hóa gì, nhưng là cả cá nhân liền phảng phát ăn Nhân Sâm Quả, toàn thân thư sướng, tựa liên tiếp ngày chưa ngâm tích thủy cảm giác thống khổ, cũng giống như biến mất không thấy gì nữa.

Cả cá nhân không linh phảng phát liền muốn Bạch Nhật Phi Thăng.

Liền là kẻ ngu cũng biết, mình là được một trận đại tạo hóa, chỉ đối hiện tại còn không biết hiện tại loại tạo hóa đến cùng là cái gì.

"Người biết Lục Đạo Luân Hồi, là thế nào tới sao?"

Thôi Ngọc sững sờ, vừa định trả lời, Dạ Du Thần liền tự mình nói.

Lục Đạo Luân Hồi, chính là tại pháp tắc trong biến sinh ra, chính là pháp tắc biến sáu nơi Hải Nhãn.

Thời gian vạn sự vạn vật đều có pháp tắc biến chỗ diễn hóa, cho dù là sinh linh cũng không ngoài ý muốn.

Bất luận kẻ nào cũng vô pháp đào thoát pháp tắc biến quy tắc dễ chịu.

Cho nên muốn Trường Sinh, cũng chỉ có tại pháp tắc trong biến tìm biện pháp.

Thế nhưng là, pháp tắc biến mặc dù ngay tại chúng ta trước mắt, nhưng là chúng ta lại không cách nào nhìn thấy, sờ đến, mà muốn đi vào pháp tắc biến chỉ có một cái biện pháp, liền là thông qua Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ là, vô luận là sinh người hay là Quỷ hồn, khi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi thời điểm, đều sẽ bị lực lượng khổng lồ chỗ ma diệt, tái tạo hồn phách.

Mà Nhân Hoàng muốn đi vào pháp tắc biến, con đường này là không thể thực hiện được.

Cho nên hẳn dùng một loại khác biện pháp.

Tại Nhân Hoàng hành tẩu âm phủ mấy trăm năm bên trong, hẳn đã sớm đối âm phủ như lòng bàn tay, tại Tây Phương giáo quy mô tiến công âm phủ trước đó, Nhân Hoàng ngay tại âm phủ bày ra pháp trận, đương Tây Phương giáo mọi người và Địa phủ cao thủ hội tụ một đường thời điểm, Nhân Hoàng mở ra pháp trận, thôn phệ tất cả mọi người sinh mệnh, tương bọn hắn lực lượng hội tụ vào một chỗ, dẫn nổ Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu không phải lúc ấy thập điện Diêm La chính là pháp tắc hiển hóa mà giáng sinh, chỉ sợ bọn họ cũng cùng những cái kia Tây Phương giáo cao thủ cùng nhau hồi phi yên diệt.

Lục đạo băng, thiên địa loạn, vì không cho thế giới này bởi vì Lục Đạo Luân Hồi vỡ nát chỗ hủy diệt, Chuyển Luân Vương dùng hẳn hàng thế thời điểm thiên địa ban cho bốn đạo thánh vòng tiếp thu lục đạo bên trong bốn đạo luân hồi mảnh vỡ, tạm thời mở lại lục đạo, chỉ sợ thế giới này sớm đã hủy diệt.

359 chương

Thứ cảm giác xấu

Lúc ấy tình huống nguy cấp, lục đạo vỡ nát chính là thế giới tai nạn, nếu cổ lực lượng này tác động đến thế giới khác, khiến cho đến tam giới pháp tắc trật tự hỗn loạn, sinh linh đồ thán.

Cho nên lúc này, Chuyển Luân Vương đã không có thời gian đi cố kỵ Nhân Hoàng, tương cùng sinh mệnh mình tương liên bốn đạo thánh vòng hóa thành lục đạo, tạm thời giam bớt lục đạo vỡ nát lực lượng.

Có lẽ thiên ý để cho người ta hoàng không thể được Trường Sinh, Chuyển Luân Vương vô ý tiến hành, mới Lục Đạo Luân Hồi mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng là tại cái này thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà tương phá vỡ pháp tắc hải đạo đường phá hỏng.

Mà lúc này đây, Nhân Hoàng chỉ bước vào.

Tiếp lấy sự tình, cũng không phải là Dạ Du Thần chỗ biết.

Hắn chỉ biết, từ đây về sau, âm phủ Địa phủ triệt để hủy diệt, chín đại Diêm La Vương sắp chết, Chuyển Luân Vương biến mất không thấy gì nữa.

Nói xong những này, Dạ Du Thần liền một câu cũng sẽ không tiếp tục nói, chỉ là không nói gì một mực hướng về không biết tên phương hướng đi đến.

Thôi Ngọc kinh ngạc, lại hỏi tới mấy vấn đề, nhưng là Dạ Du Thần thật giống như không có nghe được, căn bản liền không có trả lời.

Roi vào đường cùng, Thôi Ngọc chỉ có thể theo ở phía sau.

Thôi Ngọc phát hiện, bọn hắn đã rời đi Vương điện, hướng về Vương điện hậu phương một đầu tiểu đường đi tới.

Đi suốt nửa canh giờ, chuyển qua trong rừng cây tiểu đạo, trước mắt rộng mở trong sáng.

Thôi Ngọc tròn to mắt, giật mình mà nhìn trước mắt hết thấy.

Chỉ gặp từ trong rừng cây đi ra, liền là một nhanh vách núi cao cao địa.

Mà đó cũng không phải Thôi Ngọc khiếp sợ, khiến Thôi Ngọc khiếp sợ là, Thôi Ngọc nhìn thấy bốn cái phẳng phát lỗ đen vòng xoáy tại vách núi bên ngoài lơ lửng không trung.

Cái này bốn cái lỗ đen lân cận, lại may may không có bị đối phương ảnh hưởng, bên trong đen ngòm, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy linh hồn của mình đều giống như muốn bị hút đi vào, chỉ là nhìn qua liền vội vàng tưởng ánh mắt chuyển đi, không dám nhìn nhiều mấy cái này lỗ đen một chút.

Bất quá, lúc này, Thôi Ngọc suy đoán, cái này bốn cái lỗ đen nên chết Chuyển Luân Vương dùng mình thánh vòng tạm thời thay thế Lục Đạo Luân Hồi.

Quả nhiên, Dạ Du Thần thanh âm truyền đến, nói ra: "Đây chính là Chuyển Luân Vương bốn cái bảo luân, hiện tại ta phải nói cho ngươi, ngươi cẩn thận nghe tình huống."

Thôi Ngọc vội vàng tập trung ý chí.

"Năm đó chín đại Diêm La Vương đã tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không còn sống lâu nữa, cho nên bọn hắn tướng mình tất cả tu vi đều phong ấn, đương Chuyển Luân Vương đến đến thời điểm, phong ấn sẽ bài trừ, bọn hắn lực lượng sẽ bị Chuyển Luân Vương kế thừa. Cho nên hiện tại ngươi trên người có chín đại Diêm La toàn bộ tu vi."

Thôi Ngọc sững sờ, hỏi: "Thế nhưng là ta cũng không có cảm giác mình mạnh lên a, còn có, không biết nói gặp được Chuyển Luân Vương cái này phong ấn mới có thể bài trừ sao? Vì sao lại tại trên người của ta."

Hiện tại Thôi Ngọc mới biết, vì cái gì Vương điện bên trong, chín đại Diêm La thi thể sẽ hóa thành chín đồng tro bụi. Nguyên nhân là ở chỗ này.

Dạ Du Thần bất mãn nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Đó là bởi vì ngươi trên thân chẳng những có Chuyển Luân Vương khí tức, mà lại ngươi đã tu luyện Chuyển Luân Vương công pháp."

Thôi Ngọc sững sờ, Chuyển Luân Vương công pháp, mình lúc nào học.

Mình trên người bây giờ võ học, ngoại trừ Thái Cực, Hình Ý, còn có liền là một bộ không có tu luyện thành công hoá sinh Đoán Binh quyết. Cái này ba bộ công pháp tựa hồ không có một bộ có thể trở thành Chuyển Luân Vương bậc này nhân vật chủ tu công pháp đi.

Các loại, Thôi Ngọc con ngươi co rút lại, bởi vì hắn thành linh phát hiện, vẫn luôn không cách nào nhập môn hoá sinh Đoán Binh quyết vậy mà không biết lúc nào, đã Nhập môn, đồng thời thân thể đã tựa hồ trải qua lần thứ nhất Đoán Binh.

Thôi Ngọc nuốt từng ngụm nước bọt, tinh tế suy nghĩ, Thôi Ngọc cảm thấy, mình hoá sinh Đoán Binh quyết hẳn là bởi vì chín đại Diêm La tu vi mới đột phá, hẳn là tại mình lúc hôn mê, tự động vận chuyển.

Kỳ thật đúng là như thế.

Mặc dù chín đại Diêm La là Âm thần, nhưng là cực âm vì dương, cực chết mà sống. Không lẽ âm khí chính là là tính thuần nhất, âm khí cực hạn lực lượng.

Loại lực lượng này đã vượt ra sinh từ âm dương, mà hoá sinh Đoán Binh quyết nói trắng ra là, liền là dùng hai lực lượng sinh cơ tướng người thân thể xem như bình khí rèn đúc.

Chính là Chuyển Luân Vương kết hợp mình vào chỗ công pháp và Tây Phương giáo công pháp mà sáng tạo ra, mặc dù sơ kỳ cực kì bình thường, nhưng là hậu kỳ tướng cực kì khủng bố.

Năm đó Chuyển Luân Vương có thể tại lục đạo võ nát thời điểm còn có thể sống được,

Dựa vào liền là cái này cửa công pháp.

"Về phần tu vi của người vì cái gì vẫn là như thế yếu, đó là bởi vì người chính mình nguyên nhân, người thật sự là quá yếu, chín đại Diêm La là dạng gì nhân vật, bọn hắn tùy tiện một cá nhân trên người tu vi cũng có thể làm cho người no bạo vô số lần, nếu không phải người trên người có Chuyển Luân Vương công pháp, đã sớm hóa thành tro bụi."

Dạ Du Thần có chút bất mãn nói.

Sở dĩ tướng Thôi Ngọc đưa đến Vương điện, Dạ Du Thần cũng là chuyện không có cách nào.

Năm đó Dạ Du Thần bởi vì trọng thương, được đưa đến chỗ xa vô cùng tĩnh dưỡng, nhưng là không nghĩ tới vậy mà xảy ra chuyện như vậy, chờ Dạ Du Thần trở về thời điểm, thập đại âm đẹp trai ngoại trừ hắn bên ngoài, đã toàn bộ bỏ mình. Mà ba ngàn Quý Vương thực lực lại quá yếu, mà lại tâm tính không chừng, không cách nào đạt được chín đại Diêm La tin tưởng.

Cho nên, chín đại Diêm La tại trước khi chết, bố trí xuống mấy cái đại trận, đến một lần ngăn cản phật giáo môn đồ xâm lấn, thứ hai để không cách nào chuyển kiếp Quý hồn tự giết lẫn nhau, giảm bớt Địa phủ Quý hồn số lượng, thứ ba cũng là vì tướng tu vi của mình phong ấn, tĩnh tâm chờ đợi Chuyển Luân Vương trở về.

Nhưng là không nghĩ tới, Dạ Du Thần đợi không biết nhiều ít năm, thậm chí dài đằng đặc quý thọ đều muốn sử dụng hết, vẫn như cũ không có nhìn thấy Chuyển Luân Vương trở về.

Mà tại hắn sắp trước khi chết, lại gặp Thôi Ngọc, mặc dù từ Thôi Ngọc miệng bên trong biết được Chuyển Luân Vương, cũng chính là Táng Thương Đại đế tại thế gian đã sớm vắng vẻ vô số năm, nhưng là Dạ Du Thần căn bản không tin tưởng Chuyển Luân Vương sẽ như vậy tùy tiện chết đi.

Chỉ là đáng tiếc, hắn đã không có thời gian đi chờ đợi.

Nhiều năm như vậy đi qua, thủ Vệ vương điện đại trận đã tàn phá, chờ hắn quý thọ đến, thủ Vệ vương điện đại trận cũng tương đối chống đỡ không được bao nhiêu thời gian.

Cho nên không có cách nào, Dạ Du Thần mới lựa chọn Chuyển Luân Vương truyền nhân Thôi Ngọc đến kế thừa chín đại Diêm La Vương lực lượng.

Nghe xong Dạ Du Thần, Thôi Ngọc rơi vào trong trầm mặc.

Dạ Du Thần thở dài một tiếng, hắn thật ngại giờ không nhiều, trước đó chiến đấu nhận Phật quang Pháp Khí đánh lên, dựa theo thực lực của hắn, loại thương thế này lúc đầu không phải cái gì đại thương, nhưng là hiện nay, thậm chí ngay cả quý thọ đều không thể ngưng thực, đã nói lên thời gian của hắn thật không nhiều lắm.

Dạ Du Thần nhìn một chút có hư ảo một tia hai tay, hắn quát lên: "Hiện tại tiến lên, tới gần thánh vòng."

Thôi Ngọc sững sờ một chút, cái này Lục Đạo Luân Hồi chỉ còn bốn đạo, mặc dù mình biết chính là Chuyển Luân Vương thánh vòng biến thành, nhưng là vẫn như cũ cho Thôi Ngọc một loại cảm giác khủng bố, nhưng là hiện tại Dạ Du Thần vậy mà để cho mình gần phía trước.

Thôi Ngọc từ khi đi vào thế giới này, liền trở nên nhiều nghi, nghe được Dạ Du Thần, cũng không có lập tức tiến lên, mà là quay đầu nhìn về phía Dạ Du Thần, hỏi: "Nói cho ta, ta tiến lên, sẽ chuyện gì phát sinh."

Trong mơ hồ, Thôi Ngọc có một loại cảm giác xấu.

360 chương

Thứ thu lấy thánh vòng

Dạ Du Thần không có trả lời Thôi Ngọc, mà là lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, khuôn mặt lạnh lùng.

Mà Thôi Ngọc không chút nào yếu thế, nhìn chằm chằm Dạ Du Thần con mắt, chớp liên tục tránh đều không có.

Dạ Du Thần cuối cùng thở dài một tiếng, nói ra: "Người tiến lên, bốn đạo thánh vòng sẽ thoát ly lục đạo, trở lại trong tay của người."

Thôi Ngọc lông mày nhíu lại, lục đạo băng, hiện tại lục đạo sở dĩ không có toàn diện sụp đổ, cũng là bởi vì thánh vòng ở chỗ này nguyên nhân, nếu như thánh vòng thu hồi, như vậy sẽ phát sinh dạng gì sự tình, Thôi Ngọc đơn giản không dám tưởng tượng.

Hắn gạt mình nhìn xem Dạ Du Thần, không biết Dạ Du Thần tại sao muốn làm như thế.

Dạ Du Thần lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Yên tâm, trải qua cái này vài vạn năm thánh vòng gia trì, người thu hồi thánh vòng, lục đạo trong thời gian ngắn sẽ không sụp đổ, chỉ cần người trong tương lai trong vòng trăm năm, tìm tới lục đạo chi tâm, tướng lục đạo chi tâm đầu nhập lục đạo bên trong, liền có thể một lần nữa ngưng tụ Lục Đạo Luân Hồi. Năm đó Chuyển Luân Vương rời đi, nguyên nhân này liền là nguyên nhân chủ yếu một trong."

Thế nhưng là Thôi Ngọc vẫn là chưa tin, mình thu hồi thánh vòng sẽ một chút sự tình đều không có.

Dạ Du Thần tiếp lấy nói ra: "Muốn nói một chút sự tình đều không có, đó là không có khả năng, thánh vòng thu hồi, nguyên bản lục đạo như trước vẫn là tàn phá, đến lúc đó, lục đạo băng liệt trần xuất lực lượng sẽ mất diệt trong địa ngục hết thảy tất cả, có thể nói Địa phủ tương chân chính trở thành lịch sử."

. Bất quá, chỉ cần lục đạo vẫn còn, Địa phủ liền có thể trùng kiến."

Nói tới chỗ này, Dạ Du Thần trong mắt thoáng hiện cuồng nhiệt.

"Lục đạo tồn, Địa phủ vĩnh tại."

Thôi Ngọc hít vào một hơi, hần không nghĩ tới hậu quả như vậy nghiêm trọng.

Muốn biết, hiện tại Địa phủ mặc dù không cách nào vận chuyển, nhưng là sống sót tại âm phủ Quý hồn đầu chỉ ức vạn.

Nếu như hần thu lấy thánh vòng, đến lúc đó, tướng sẽ khiến cho nhiều ít sinh linh đồ thân.

Dạ Du Thần tự nhiên nhìn ra Thôi Ngọc chần chờ, quát lớn: "Nếu như ngươi không thu lấy, hiện tại Vương điện bên ngoài, Nhân Hoàng chó săn sẽ tiến vào Vương điện, chừng không thánh vòng, loại kia hậu quả ngươi nghĩ tới không có."

Thôi Ngọc lùi lại một bước, lời mặc dù như thế, thế nhưng là.

"Mặc dù ta không biết, năm đó Nhân Hoàng có không có tiến vào pháp tắc biển, trong lúc đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng là Nhân Hoàng đã siêu thoát thọ nguyên hạn chế, sống đến hiện tại, cho nên, nếu để cho Nhân Hoàng một lần nữa nắm trong tay lục đạo, đến lúc đó hần vì mình sống sót, tất nhiên sẽ dẫn bạo lục đạo, đến lúc đó hẳn diệt tướng không chỉ là Địa phủ một giới, đến lúc đó hủy diệt tướng sĩ tam giới chúng sinh."

Thôi Ngọc há to miệng, hần cũng không thể nói gì hơn nữa.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía không trung bốn đạo luân hồi đường, dứt khoát quyết nhiên đi thẳng về phía trước.

Thôi Ngọc cố nén linh hồn muốn ly thể buồn nôn cảm giác, đi vào bên bờ vực, bắt đầu vận chuyển hoá sinh Đoán Bình quyết, lúc này, Thôi Ngọc mới cảm giác được mình hiện tại khác biệt.

Lúc này, Thôi Ngọc Ngũ Tạng toàn bộ hóa rắn, hoá sinh Đoán Bình quyết vận chuyển, Ngũ Tạng tách ra hào quang năm màu, phảng phất năm cái mặt trời loá mắt.

Thái quang bốc lên, vậy mà cùng luân hồi đường hô ứng lẫn nhau, trong nháy mắt liền thành lập khó lường cảm ứng.

Tại Thôi Ngọc trong mắt, lúc này đã không có luân hồi đường, mà là bốn đạo to lớn bảo luân ở trước mặt của hần chậm chạp xoay tròn.

Đây chính là Chuyển Luân Vương bốn đạo thánh vòng.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy, tựa hồ cái này bốn đạo thánh vòng giống như là thân thể của mình một bộ phận, chỉ cần mình một cái ý niệm trong đầu liền có thể đem bọn hần thu được bên cạnh mình.

Thôi Ngọc nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Chỉ thấy bầu trời bên trong, bốn đạo thánh vòng vậy mà chớp mắt thu nhỏ, cuối cùng hóa thành gương đồng lớn nhỏ, chậm rãi bay về phía Thôi Ngọc.

Pháp tắc trong biển, Nhân Hoàng đột nhiên mở hai mắt ra, trên mặt hiện ra vẻ mặt kích động, hần trôi lên pháp tắc biển, tại cái này không gian trống trải bên trong, tùy ý cất tiếng cười to.

"Rốt cục, rốt cục chờ đến, cái này một ngày rốt cuộc đã đến. Ha ha..."

Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, Hậu Thổ toàn thân run lên, từ trong ngủ mê thức tỉnh, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, nàng xuyên thấu qua hư không, nhìn về mặt nụ cười Táng Thổ, trên mặt vậy mà hiện ra sầu bi thần sắc, trong miệng lầm bầm nói ra: "Cái này một ngày rốt cục vẫn là tới."

Đại Đường hoàng cung, Lý Trị ngồi cao Long Đài, đột nhiên thân thể chấn động, trái tim truyền đến kịch liệt quặn đau, từ trên Long Đài ngã xuống,

Từ cao cao trên đài cao lăn xuống tới.

Cái này thế nhưng là đem phía dưới văn Võ Đại thần bị hù quá sức, toàn bộ hoàng cung nháo nha nháo nhác khắp nơi, loạn cả một đoàn.

Lý Trị từ trên đài cao ngã xuống, rùng rã hôn mê ba ngày ba đêm sau mới thức tỉnh.

Đương Lý Trị tỉnh lại, cả cá nhân bộc phát ra dọa người khí thế, trực tiếp đánh xé xác ba ngàn dặm mây đen, Pháp Tướng đình thiên lập địa, còn như Thiên thần.

Mà hết thảy này Thôi Ngọc đã không thể nào biết được.

Đương bốn đạo thánh vòng đi vào Thôi Ngọc bên người về sau, trực tiếp đi vào Thôi Ngọc sau lưng, tại Thôi Ngọc sau lưng nổi lên lừng.

Theo Thôi Ngọc một cái ý niệm, liền hóa thành bốn đạo kim quang ầm nập đến Thôi Ngọc trên lưng.

Trong nháy mắt, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thân thể của mình phảng phất ăn Nhân Sâm Quả, không ngừng mà bị cường hóa lấy.

Phảng phất kéo đứt cái gì gông xiềng, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thân thể của mình phảng phất Kim Cương, cường đại không tưởng nổi.

Cái này cũng chưa tính muộn, giờ khắc này, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy trong thân thể của mình, phảng phất có cái gì đồ vật tại thời khắc này đột nhiên nổ tung, băng bạc lực lượng ôm vào đến Thôi Ngọc Ngũ Tạng bên trong.

Đây chính là chín đại Diêm La một trong lực lượng.

Tại Thôi Ngọc nhục thể đạt tới yêu cầu thời điểm, loại lực lượng này rốt cục giải phong.

Thôi Ngọc bắt đầu còn có một số bối rối, nhưng là hoá sinh Đoán Bình quyết một mực vận chuyển, những lực lượng này cực kì nhu hòa, tựa hồ chín đại Diêm La biết mình nhục thể không cách nào trong nháy mắt tiếp nhận, chậm rãi phóng thích ra, để Thôi Ngọc có thể an toàn tiếp nhận.

Hoá sinh Đoán Bình quyết vận chuyển càng lúc càng nhanh, đương Thôi Ngọc tương một vị Diêm La Vương toàn bộ lực lượng hấp thu về sau, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình phảng phất là thể gian nhất là cường đại thần minh, tựa như một quyền đánh ra, liền có thể băng liệt thể giới, mẫn diệt chúng sinh.

Loại cảm giác này thật sự là quá mức cường đại, để Thôi Ngọc có loại cảm giác không chân thật.

Đương Thôi Ngọc từ đây hết thấy bên trong tỉnh đến thời điểm, bốn đạo luân hồi đường vẫn như cũ giương hiện tại trước mặt mình, thời điểm loại kia linh hồn thoát thể cảm giác đã không còn tồn tại.

Thậm chí Thôi Ngọc còn có thể xuyên thấu qua luân hồi giữa đường kia cực hạn trong bóng tối, nhìn thấy, cái này bốn đạo luân hồi trên đường đã trải rộng lít nha lít nhít khe hở, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát.

Nhìn thấy bộ dáng này, Thôi Ngọc đối với mình vừa mới đạt được cường đại lực lượng một điểm vui sướng chỉ tâm đều hoàn toàn không có, hẩn nhìn về phía Dạ Du Thần, biết Dạ Du Thần quả nhiên không có lừa gạt mình.

Hiện tại Địa phủ mặc dù nhìn như không việc gì, nhưng là Thôi Ngọc biết, không được bao lâu, luân hồi giữa đường bị đè nén vô số năm lực lượng sẽ dâng lên mà ra, hủy diệt toàn bộ Địa phủ.

Mà lại lấy hiện tại Thôi Ngọc, có thể cảm giác được rõ ràng, Dạ Du Thần quý thọ đã chỉ còn ngắn ngủi ba ngày.

Dù cho Thôi Ngọc muốn cứu, hẩn cũng không có biện pháp nào.

Đây là thiên địa pháp tắc, không phải hẩn có thể làm được.

Dạ Du Thần nhìn thấy Thôi Ngọc tương bốn đạo thánh vòng thu tới tay bên trong, trong mắt lóe lên vui mừng thần sắc, đối với ít ngày nữa sắp chết sự tình, Dạ Du Thần không để ý chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

356 chương

Thứ Địa Ngục chi biến (một)

Từ tán kim quang không có vào bốn phía, đã biến mất ở phương xa, hiển nhiên. Những kim quang này là một chút hát lên cả sa tiểu quý thả ra.

Hiển nhiên đây cũng không phải là lần đầu tiên, để Dạ Du Thần tiếng мэng không ngừng.

Bất quá hiển nhiên, lần này đột nhiên tập kích vượt quá Dạ Du Thần dự kiến, mặc dù hẩn trọn mắt tròn xoe, nhưng cũng biết, hiện tại cảm những người kia không có cách nào, cùng Thôi Ngọc lui về Vương điện bên trong.

Theo cửa cung quan bế, Thôi Ngọc lắc lắc đã chết lạng tay.

Kim quang kia dày đặc, lực đạo kinh người. Dù cho có Thái Cực chân ý, vẫn như cũ để Thôi Ngọc như gặp phải dị thú va chạm, toàn bộ tay phải đều

chết lặng

Dạ Du Thần toàn thân bị âm khí bao phủ, đây là hấn thụ thương dấu hiệu, khiến cho hấn không cách nào thu liễm lực lượng của mình, để âm khí từ trong thân thể rò rỉ ra. Lúc này mới âm khí cuộn cuộn.

Bất quá hấn hiện tại cái dạng này nhưng là cùng hấn Âm thần thân phận tương tự.

Dạ Du Thần lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, đối với trước đó Thôi Ngọc tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc cứu được chính mình sự tình hào không cảm kích, bất quá Thôi Ngọc vẫn là phát hiện, Dạ Du Thần ánh mắt tại mình tay phải tỏa hồn liên bên trên nhiều lần liếc nhìn.

Hiển nhiên, Dạ Du Thần hấn là nhận ra Thôi Ngọc trong tay đồ vật.

Cuối cùng Dạ Du Thần lạnh hừ một tiếng nói ra: "Ngươi theo ta tiến vào."

Thôi Ngọc cười khổ một tiếng, tướng tỏa hồn liên thu hồi, đi theo Dạ Du Thần tiến nhập môn trong phòng.

"Đóng cửa lại!"

Dạ Du Thần ngữ khí bất thiện, để chúc long bọn người vì Thôi Ngọc không yên lòng.

Thôi Ngọc cho bọn hấn một cái an tâm ánh mắt, đem cửa phòng quan bế.

Mặc dù Dạ Du Thần thần sắc bất thiện, nhưng là Thôi Ngọc cảm thấy hấn hấn là sẽ không đối với mình bất thiện, bởi vì dù cho Dạ Du Thần thụ thương, nhưng là mất thấy Dạ Du Thần thần uy, Thôi Ngọc cảm thấy, Dạ Du Thần nếu là thật sự nghĩ gây bất lợi cho chính mình, tùy thời có thể lấy cảm xuống chính mình.

Dựa theo Thôi Ngọc đoán chừng, cái này đem không phải việc khó gì.

Cửa phòng quan bế, Dạ Du Thần giống như thần du ngoại vật, rõ ràng thất thần, Thôi Ngọc cũng không thúc giục, đi đến cái ghế một bên bên trên ngồi xuống, lẳng lặng chờ lấy Dạ Du Thần lấy lại tinh thần.

Thật lâu, Dạ Du Thần trong mắt tràn ngập phức tạp nhìn qua Thôi Ngọc, hỏi: "Ngươi tỏa hồn liên là từ chỗ nào đạt được."

Thôi Ngọc đối với chuyện này cũng suy tính một phen, quyết định tương tình hình thực tế nói cho Dạ Du Thần.

Dạ Du Thần an tĩnh nghe Thôi Ngọc kể ra, cũng chưa từng xuất hiện đánh gãy Thôi Ngọc sự tình, mà lúc này đây, Dạ Du Thần mới biết, Thôi Ngọc lại là thể gian người.

Đương Thôi Ngọc nói xong chuyện xưa của mình, Dạ Du Thần thờ dài một tiếng, nói ra: "Mặc dù ta cực hận kia cá nhân, nhưng là chung quy vẫn là muốn đem đồ vật phó thác cho ngươi. Dù sao ngươi là truyền nhân của hấn."

"Dạ Du Thần quả nhiên nhận ra Táng Thương Đại đế." Thôi Ngọc trầm nghĩ đến.

Từ Dạ Du Thần nhìn thấy cái kia tỏa hồn liên thời điểm, Thôi Ngọc đã cảm thấy Táng Thương Đại đế cùng Dạ Du Thần tuyệt đối nhận ra, hiện tại rốt cục đạt được khẳng định.

Dạ Du Thần đứng dậy, nói ra: "Ngươi đi theo ta."

Nói Dạ Du Thần liền mang theo Thôi Ngọc hướng về Vương điện bên trong đi đến.

Thôi Ngọc đi theo Dạ Du Thần sau lưng, cuối cùng vẫn không nhận được trong lòng hiếu kì, hỏi: "Năng nói cho ta, Táng Thương Đại đế rốt cuộc là ai sao?"

Dạ Du Thần quay người nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Không có gì khó mà nói, trong miệng ngươi Táng Thương Đại đế, nguyên danh gọi vương Tiết. Ngươi hiện tại ứng nên biết hấn là ai đi!"

Dạ Du Thần, lập tức tựa như một đạo kinh lôi tại Thôi Ngọc trong đầu nổ vang.

Thôi Ngọc đã từng suy đoán qua, Táng Thương Đại đế thân phận chân chính, nhưng là vẫn luôn không có tìm được may mắn manh mối, hiện tại Dạ Du Thần một miệng phun ra Táng Thương Đại đế thân phận chân thật, lập tức để Thôi Ngọc hết thảy đều đã sáng tỏ.

Cũng chỉ có cái này cá nhân, mới có thể tương mình kéo đến thế giới này, mới có cái này loại Thần Thông.

Cũng chỉ có hấn, mới có thể sáng tạo ra Luyện Ngọc Đồng Lô loại này gần như thần thoại đồ vật.

Chẳng trách mình trong tay mình tỏa hồn liên cùng Trấn Hồn Tháp có thể dễ dàng như thế đồng phục linh hồn, đem bọn hấn luyện tới trở thành Quý Tướng.

"Năm đó, các người đến cùng kinh lịch cái gì? Vì cái gì Địa Ngục lại biến thành cái dạng này?"

Thôi Ngọc cùng nhau đi tới, mặc dù Vương điện vẫn như cũ uy nghiêm đứng vững, nhưng là vẫn có thể nhìn thấy chiến hỏa tẩy lễ sau tàn phá tràng điện.

Dạ Du Thần dừng lại bước chân,

Thở dài một tiếng, nói ra: "Đều là đám kia đáng chết tên trọc, vương gia bị bọn hắn lừa gạt."

Nói tới chỗ này, Thôi Ngọc có thể rõ ràng mà từ Dạ Du Thần trên thân cảm giác được nồng đậm hận ý, may mắn đều không có che giấu, có thể thấy được Dạ Du Thần đối với những cái kia tên trọc có a nhiều đánh hận ý.

Thôi Ngọc sững sờ, hắn thật không nghĩ tới, những chuyện này vậy mà cùng những cái kia tên trọc sẽ có quan hệ.

Không phải là bởi vì bọn hắn cỡ nào lòng dạ từ bi, mà là bởi vì tại Thôi Ngọc trong mắt, bọn hắn thật sự là quá yếu.

Tại Thiên giới, Phật tông thanh danh cũng không phải là cỡ nào lớn, có thể nói là Thiên Đình một cái phân bộ, hình thức điệu thấp, thậm chí rất nhiều Thiên Nhân một tiếng mấy trăm năm cũng chưa từng nhìn thấy nửa cái Phật gia đệ tử, có thể xưng thần bí.

Mà tại thế gian, Phật gia mặc dù chiếm cứ mười đại đỉnh tiêm Tông môn thứ hai, nhưng là thực lực tổng hợp tại mười đại đỉnh tiêm Tông môn chỉ trung không phải cao cấp nhất. Mặc dù tín đồ vô số, nhưng là cũng chỉ là tại Đại Đường số ít địa khu thịnh hành, chính thể tới nói, toàn bộ thế gian vẫn là Đạo giáo đương đạo.

Hiện tại Dạ Du Thần vậy mà nói, tất cả mọi thứ ở hiện tại đều là bởi vì Phật giáo nguyên nhân, quả thực để Thôi Ngọc có loại không thể tin được đáng về.

Bất quá Thôi Ngọc không cho rằng Dạ Du Thần lừa gạt mình, bởi vì không cần thiết.

Mà lúc này đây, Dạ Du Thần cũng chậm rãi tương chuyện năm đó chậm rãi kể lại.

Nhớ năm đó, Thiên giới vẫn là một mảnh hoang vu, Thiên Nhân nhóm ăn lông ở lỗ, như là viễn cổ nhân loại.

Mà năm đó xưng bá trên trời dưới đất, quản lý giữa thiên địa, chính là nắm trong tay Lục Đạo Luân Hồi âm phủ Địa phủ.

Nhớ năm đó, Địa Ngục thập đại Diêm La, thập đại âm đẹp trai, ba ngàn Quỷ Vương, Quỷ Tướng Quỷ Binh vô số, chừng không thời gian sinh linh luân hồi.

Nhưng là, viễn cổ nhân loại, giáo hóa không hiện, sinh linh oán niệm cực sâu, rất khó tịnh hóa, mặc dù Địa Ngục vô biên bao la, nhưng là vẫn như cũ trải rộng không cách nào siêu sinh Quỷ hồn, chỉ có thể ở âm phủ du đãng, yên lặng chờ quỷ thọ lấy hết, hồn phi phách tán, quay về thiên địa.

Thập điện Diêm La xúc động, tân sinh từ bi, không muốn nhìn thấy nhiều linh hồn như vậy hồn phi phách tán, tìm kiếm khắp nơi biện pháp, nhưng là cuối cùng đều vu sự vô bổ.

Mà tại lúc này, Thiên giới đột nhiên hưng khởi một cái tông giáo, tên là Tây Phương giáo, có thể dùng đại pháp lực tẩy địch nội tâm của người, để sinh linh tâm tính tương hòa, xua tan bọn hắn trong lòng oán hận chỉ khí.

Lúc đó hành tẩu thế gian Chuyển Luân Vương đại hỉ, tưởng rằng tìm được bọn hắn khổ không tìm được lương phương, thế là tại Thiên giới hóa thân, tiến vào Tây Phương giáo bên trong học tập.

Nhưng là cuối cùng, Chuyển Luân Vương phát hiện, Tây Phương giáo đồ vật kỳ thật đối với Quỷ hồn cũng không có tác dụng, ngược lại là bọn hắn lực lượng tại không có nhục thể đương thân thể bảo vệ dưới, sẽ trực tiếp bị Tây Phương giáo lực lượng cắn diệt, tạo thành không thể nghịch chuyển tổn thương.

Mà lúc này, hạ giới Nhân Hoàng phá vỡ hư không, tiến vào Thiên giới, bị Tây Phương giáo Giáo chủ dẫn vào Tây Phương giáo bên trong.

Cũng không biết có phải hay không thiên ý, tiến vào Tây Phương giáo Nhân Hoàng trở thành Chuyển Luân Vương đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

357 chương

Thứ con roi

Từ cái này một ngày bắt đầu, hai cá nhân bắt đầu bọn hấn sư đồ hành trình.

Nhân Hoàng thiên tư thông minh, chính là nhất đẳng khó được kỳ tài, vương Tiết bất luận cái gì đồ vật, Nhân Hoàng đều có thể tùy tiện học được, đồng thời suy một ra ba.

Rất nhanh, vương Tiết tại Tây Phương giáo bên trong học tập đồ vật đều đã bị Nhân hoàng học.

Đồng thời, còn ở phương diện này hoàn toàn siêu việt vương Tiết.

Bất quá, cái này cũng không có gây nên vương Tiết mảy may ghi hận, ngược lại trải qua rất nhiều chuyện về sau, Nhân Hoàng đạt được vương Tiết tương đương nặng tín nhiệm.

Có một ngày, vương Tiết vậy mà tướng Địa phủ sự tình nói cho Nhân Hoàng.

Chuyển Luân Vương vạn vạn không nghĩ tới, mình quyết định này tướng cho Địa phủ mang đến dạng gì tai nạn.

Nhân Hoàng nhập Thiên giới, trải qua Thiên giới tẩy lễ, thọ nguyên đã tăng lên mấy lần, nhưng là, chung quy có vừa chết.

Đương Nhân Hoàng nghe được âm phủ sự tình về sau, cái này đối với Nhân Hoàng tới nói, là cỡ nào chấn kinh, lại là cỡ nào ngạc nhiên một sự kiện.

Cổ chi Hoàng giả, đều màn Trường Sinh, Nhân Hoàng lại há có thể ngoại trừ.

Đương Nhân Hoàng biết được vương Tiết buồn rầu, hấn biểu hiện như là vương Tiết đoán như thế, từ bi thương hại, thề muốn cùng vương Tiết cùng nhau tìm để Địa phủ Quý hồn siêu thoát biện pháp.

Điều này cũng làm cho đã có rồi đi chỉ ý Chuyển Luân Vương quyết định lưu lại, cùng đồ đệ của mình cùng nhau nghiên cứu.

Nhân Hoàng minh bạch, mình chính là là người sống, dựa theo Chuyển Luân Vương, không có cực kì nguyên nhân đặc biệt, hấn là không thể tiến vào âm phủ.

Cho nên nếu như không có tìm được giải quyết hóa giải linh hồn oán khí biện pháp, vương Tiết là tuyệt đối không có khả năng dẫn người hoàng tiền vào âm phủ Địa phủ.

Cho nên, Nhân Hoàng bắt đầu dài dằng dặc nghiên cứu bên trong.

Cái này không thể không nói Nhân Hoàng, quả nhiên là ngàn vạn năm không gặp kỳ tài ngút trời, tại Nhân Hoàng sắp thọ hết chết già thời điểm, vậy mà thật bị Nhân hoàng tìm được biện pháp giải quyết.

Vương Tiết đại hỉ, trở lại âm phủ thử nghiệm Nhân Hoàng biện pháp, quả thật có thể tại không làm thương hại Địa phủ Quý hồn điều kiện tiên quyết, hóa giải Địa phủ Quý hồn oán khí, chỉ là loại biện pháp này nhất định phải Phật pháp cao thâm đại tăng mới có thể làm được.

Chuyển Luân Vương mặc dù lực lượng cái thế, nhưng là tại Phật pháp một đạo bên trên lại là kém Nhân Hoàng một mảng lớn.

Mà Nhân Hoàng tại Chuyển Luân Vương trước mặt, trách trời thương dân, nói ra: "Địa Ngục chưa không, thề không thành phật!"

Cảm động thiên địa, để Chuyển Luân Vương cũng vì đó rơi lệ.

Thế là, tại Chuyển Luân Vương dẫn đầu dưới, Nhân Hoàng rút cục tại thọ chung trước, tiến vào trong địa phủ.

Bắt đầu Nhân Hoàng tại âm phủ trải rộng Phật pháp, từ ân Địa phủ, hóa giải vô số Quý hồn oán khí, để những này Quý hồn có thể trùng nhập lục đạo.

Mà Địa phủ cảm ân, cũng tướng phần này công đức hóa thành thọ nguyên, gia trì tại Nhân Hoàng vốn dĩ không nhiều tuổi thọ phía trên.

Hóa giải vô số Quý hồn Nhân Hoàng, Phật pháp tiến nhanh, tại Địa phủ bên trong, vạn đoá hoa sen nở rộ, Phật Quang Phổ Chiếu, đến Bồ Tát chính quả, hào Địa Tạng Bồ Tát.

Lúc này Nhân Hoàng, mặc dù tuổi thọ đến ngàn năm, nhưng là hấn vẫn chưa đủ, bởi vì hấn chưa hề đều không có quên Trường Sinh nguyện vọng.

Mà lúc này đây Nhân Hoàng, tại Địa phủ bên trong danh vọng, thậm chí so với thập điện Diêm La cao hơn rất nhiều.

Vô số Âm Binh quý sai cang là sớm đã quên, cái này cá nhân cũng không phải là trong địa phủ một viên.

Cho nên Nhân Hoàng tại Địa phủ bên trong thông suốt.

Này sau năm trăm năm, Nhân Hoàng một mặt phở độ thể người, một mặt ám độ trần thương, nghiên cứu Trường Sinh chi bí, cuối cùng bị hấn tìm tới Trường Sinh biện pháp.

"Là biện pháp gì?" Nghe đến đó, liền là Thôi Ngọc đều không thể không tò mò.

Đã từng hấn coi là, thành vì Thiên Nhân, hoặc là trở thành tiên nhân, liền có thể trường sinh bất lão, thọ cùng Thiên Tế, nhưng khi hấn ngoài ý muốn đi vào Thiên giới về sau, phát hiện căn bản cũng không phải là chuyện như thế.

Tựa hồ, căn bản liền không có cái gì trường sinh bất lão.

Liền là tiên nhân cũng phải chết, chỉ là thọ nguyên dài đằng đặc, so sánh với phàm nhân mà nói, hoàn toàn chính xác xem như một loại khác Trường Sinh.

Thế nhưng lại không phải bất tử.

Mà hiện tại, Thôi Ngọc nghe được cái gì, Nhân Hoàng vậy mà tìm được bất tử biện pháp, thật sự là kinh người.

Dạ Du Thần dừng bước lại, nhìn xem Thôi Ngọc, khắp khuôn mặt là kinh thường đáng tươi cười, nói ra: "Hấn tìm tới hai loại phương pháp."

Thôi Ngọc cảm thấy, kia cá nhân hoàng thật sự là thật là đáng sợ, muốn biết,

Trường sinh bất tử đã so phàm nhân một ngày thành tiên còn muốn không thể tin, có thể tìm tới một loại phương pháp, liền đã nghịch thiên, vậy mà tìm tới hai loại phương pháp, thực sự để Thôi Ngọc không cách nào đi bình luận.

Dạ Du Thần nhìn Thôi Ngọc thật lâu, xoay người sang chỗ khác, tiếp lấy kể ra.

Nhân Hoàng tìm tới hai loại phương pháp, trong đó một loại cực kì đơn giản, cái kia chính là chương khổng Sinh Tử Bộ, nhưng là loại biện pháp này nhìn như đơn giản, nhưng là kỳ thật hi vọng cực kỳ xa vời.

Lúc đó Sinh Tử Bộ nắm giữ tại bao thiên tử thủ bên trong, mặc dù Diêm La Vương bao thiên hạt lực cũng không phải là thập điện Diêm La bên trong mạnh nhất, nhưng là dưới tay hấn Thôi Phán Quan cũng là âm phủ nhất đẳng cường nhân, muốn từ bao thiên tử thủ ở bên trong lấy được Sinh Tử Bộ, đơn giản quá mức buồn cười.

Cho dù người đến sau hoàng dụng kế tướng bao thiên tử thủ thứ nhất điện biếm đến thứ năm điện, nhưng là Nhân Hoàng nhiều lần khó khăn trắc trở đi sau hiện, đối với Sinh Tử Bộ, hấn vẫn là không có nửa điểm đạt được hi vọng.

Coi như hấn thật tướng Sinh Tử Bộ cướp được, khi đó hấn gặp phải chính là toàn bộ Địa phủ địch nhân.

Cho dù Nhân Hoàng thực lực kinh thiên, tự thân Phật pháp cũng khắc chế âm phủ Quỷ hồn, nhưng là tại đối mặt toàn bộ âm phủ cao thủ, Nhân Hoàng vẫn là không có nửa điểm phản thắng.

Cho nên, cuối cùng biện pháp này bị Nhân hoàng để qua một bên.

Như vậy một loại khác biện pháp cũng là Nhân Hoàng sau cùng biện pháp, đồng dạng cũng là có khả năng nhất biện pháp.

Cái kia chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Vì biện pháp này, Nhân Hoàng vậy mà tướng Địa phủ sự tình nói cho ngay lúc đó Tây Phương giáo chương giáo.

Đột nhiên có một ngày, Địa phủ cùng Thiên giới chi gặp, đột nhiên mở ra số cái lối đi, vô số Phật giáo cao thủ quy mô đánh vào âm phủ, vì chính là cướp đoạt Sinh Tử Bộ, chương khổng Địa phủ.

Đây hết thảy đến quá mức đột nhiên, để Địa phủ một đám cao thủ vội vàng không kịp chuẩn bị, trong lúc nhất thời tổn thất nặng nề.

Trận đại chiến này kéo dài suốt mười ngày, không có cái gì lẻ mề, chiến đấu một bắt đầu liền tiến vào một quyết sinh tử quyết chiến.

Trận chiến đấu này, vô số quý sai quý Tướng hồn bay phách tán, ba ngàn Quỷ Vương cũng liền lẻ tẻ mấy cái sợ chết thoát đi mà giữ được tính mệnh.

Đây là một trận không ngang nhau chiến đấu, Nhân Hoàng tại Địa Ngục mấy trăm năm, sớm đã đem Quỷ hồn huyền bí nghiên cứu thấu triệt, Địa phủ cao thủ nhược điểm bị bọn này con lừa tọc toàn bộ biết được, chiến đấu từ một bắt đầu liền nghiêng về một bên cục diện.

Đến cuối cùng, thứ nhất điện điện chủ thắng Tiếp Dẫn phát nổ Sinh Tử Bộ, khiến cho số lớn cao tăng vẫn lạc, thậm chí ngay lúc đó Tây Phương giáo chương giáo đám người cũng vẫn lạc lần nữa.

Một màn này khiến người ta hoàng bản tính xem như thất bại.

Lúc đầu Nhân Hoàng liền định, nếu như có thể đạt được Sinh Tử Bộ, cũng không cần lại dùng kia mạo hiểm nhất một chiêu, nhưng là hiện tại, Sinh Tử Bộ lấy hủy, hấn đã không cách nào đạt được, chỉ có thể dựa vào nhất loại sau biện pháp.

Đương Tây Phương giáo sắp thắng lợi thời điểm, bọn hắn không nghĩ tới, mình đã rơi vào Nhân Hoàng tính toán, trở thành hắn bước vào Trường Sinh tế phẩm.

Tất cả mọi người là con cò của hắn, mà giờ khắc này, bọn hắn không chỉ là quân cò, vẫn là một đồng đáng thương con roi.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

358 chương

Đạo thứ sáu băng

"Hắn đến cùng muốn làm gì?" Thôi Ngọc cau mày hỏi.

Lúc này, bọn hắn đã đi tới Vương điện cửa chính.

Dạ Du Thần không có trả lời, mà là đẩy ra đại môn.

Thôi Ngọc tạm thời buông xuống nghi ngờ trong lòng, ánh mắt khóa chặt bị mở ra Vương điện.

"Cái này. . ."

Thôi Ngọc giật mình nhìn Vương điện bên trong hết thấy, sau đó nhìn về phía Dạ Du Thần.

Chỉ gặp Vương điện bên trong, trống rỗng trong đại điện, thỉnh thoảng xuất hiện chín bộ thi thể.

Chỉ gặp bọn họ thân mang màu sắc khác nhau long bào, từng cái buông xuống đầu này, khô quắt thân thể hiển nhưng đã hóa thành thây khô.

Dạ Du Thần trong mắt lóe lên vẻ đau thương, hắn nhìn xem cái này chín cỗ thây khô, đến gần đại điện, liền cung kính quỳ lạy lên, ba quỳ chín lạy.

Thôi Ngọc nhìn xem Dạ Du Thần dáng vẻ, trầm ngâm một chút, cũng đi theo hắn cùng một chỗ làm.

"Chư vị vương gia, tiểu tử tới thăm đám các người." Dạ Du Thần hai mắt lóe ra quang mang, chỉ là thân là Âm thần, hắn không có nước mắt.

Thôi Ngọc khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn xem cái này chín bộ khô cạn thi thể, căn bản cũng không cần suy đoán, cái này chín bộ thi thể, liền là tiếng tăm lừng lẫy thập điện Diêm La.

Thôi Ngọc chưa hề đều không có nghĩ qua mình gặp được những người này, cho dù là chết, hắn cũng không có nghĩ qua mình gặp được bọn hắn.

Thế nhưng là bây giờ, hắn gặp được, chỉ là bọn hắn đã hóa thành thây khô.

Chín bộ thi thể ngồi xếp bằng trong đại điện, tĩnh mịch tĩnh mịch.

Dạ Du Thần đứng người lên, nói ra: "Các vương gia, ồ quay truyền người tới."

Thôi Ngọc nghi hoặc mà nhìn xem Dạ Du Thần, cái này chín vị Diêm La rõ ràng đã chết, hắn nói những này lại có ý nghĩa gì.

Nhưng là không đợi Thôi Ngọc suy nghĩ nhiều, chỉ gặp xếp bằng ở trong cung điện chín bộ thi thể, đột nhiên rất muốn bị lực lượng vô danh tập kích, đột nhiên bạo tạc, hóa thành từng mảnh bụi bặm.

Thế nhưng lại có chín đạo quang đoàn từ thi thể của bọn hắn chỉ bên trong bay ra, trên không trung hội tụ, hóa thành một đoàn Cửu Thái quang đoàn, bắn về phía Thôi Ngọc.

Cái này Cửu Thái quang đoàn tốc độ cực nhanh, Thôi Ngọc thậm chí ngay cả thời gian phản ứng đều không có, liền bị cái này Cửu Thái quang đoàn tập trung,

Thôi Ngọc toàn thân run lên, liền hai mắt tối đen, hồn đến trên mặt đất.

Dạ Du Thần nhìn xem hôn mê Thôi Ngọc, trong mắt chưa từng xuất hiện ngoài ý muốn biểu lộ, mà là đau thương nhìn xem đã hóa thành chín đám tro tàn thi hài, tựa ở cửa đại điện trụ bên trên, không biết lại nghĩ cái gì, rơi vào trong trầm mặc.

Cũng không lâu lắm, hôn mê Thôi Ngọc trên thân thể bắt đầu tách ra Cửu Thái quang mạng, mỗi một đạo thái quang giao thể xuất hiện, tốc độ cực nhanh, mà Thôi Ngọc trên mặt cũng hiện ra thống khổ đáng vẽ, tựa hồ tại gặp cái gì cực hình.

Chỉ là, mặc dù thống khổ, nhưng lại một loại sức mạnh ngăn cản lấy Thôi Ngọc tỉnh lại.

Lúc này Thôi Ngọc trong thân thể, tim và phổi ẩn tàng lực lượng tại ánh sáng chín màu tiến vào nháy mắt, liền từ trong đó xông ra.

Dựa theo dĩ vãng cái này hai cỗ lực lượng nước tiểu tính, tất nhiên sẽ cùng Cửu Thái vừa bận bịu liều một cái nguoi chết ta sống, nhưng là lúc này, cái này hai cỗ lực lượng vậy mà tại Thôi Ngọc bên trong vùng đan điền hợp thành hợp lại cùng nhau.

Phảng phất vốn chính là một cỗ lực lượng, ba cỗ lực lượng vậy mà mười phần tự nhiên dung hợp lại cùng nhau.

Đón lấy, tựa hồ là hoàn thành hội sự nghi thức, cỗ lực lượng này bắt đầu dọc theo Thôi Ngọc kinh mạch trong cơ thể cùng mạch máu, tuần hướng Thôi Ngọc Ngũ Tạng.

Như là lúc trước tim và phổi hóa rắn, lần này, Thôi Ngọc còn lại, lá gan, tỳ, thận, liền tiếp luân hãm, bị cỗ lực lượng này đột phá, thật nhanh hóa rắn bên trong.

Đương Ngũ Tạng toàn bộ hoàn thành hóa rắn về sau, cỗ lực lượng này còn thừa lại một nửa lực lượng.

Tựa hồ chần chờ một chút, cỗ lực lượng này bắt đầu Thôi Ngọc xương cốt hóa rắn, đầu tiên là Thôi Ngọc xương sống, một tiết lại một tiết, xương sống không có chút nào chống cự, mười phần thuận theo hóa rắn bên trong.

Đương Thôi Ngọc thân thể tất cả hai trăm linh sáu khối xương cốt toàn bộ hóa rắn về sau, cỗ lực lượng này rốt cục toàn bộ dùng hết.

Mà lúc này, tại Thôi Ngọc mặt ngoài thân thể không ngừng nở rộ thái quang cũng biến mất không thấy gì nữa, hoàn toàn biến mất.

Dạ Du Thần thấy cảnh này, đứng lên, đi vào Thôi Ngọc bên cạnh dùng trong tay khốc tang bỗng tại Thôi Ngọc trên trán điểm một cái.

Thôi Ngọc trong mơ hồ, chỉ cảm thấy trán một cỗ ý lạnh đánh tới, lập tức từ trong hôn mê tỉnh lại.

Hắn hai mắt mê mang.

Đối với trước đó phát sinh sự tình, tựa hồ có chút nhớ không rõ.

Dạ Du Thần từ khi nhìn thấy Thôi Ngọc trong tay tỏa hồn liên, biết Thôi Ngọc chính là Chuyển Luân Vương truyền nhân, liền không có đối Thôi Ngọc từng có sắc mặt tốt, hắn nhìn thấy Thôi Ngọc tỉnh lại, cũng không giải thích vừa rồi phát sinh sự tình, chỉ để lại một câu nói, liền trực tiếp rời đi, đi ra đại điện bên ngoài.

Thôi Ngọc nhìn một cái trong đại điện kia chín đồng tro cốt, vẫn có chút không rõ, hắn bên trong bận bịu bò lên, đi theo Dạ Du Thần sau lưng.

Mà Dạ Du Thần căn bản cũng không cho Thôi Ngọc cơ hội nói chuyện, liền bắt đầu phối hợp giảng thuật năm đó phát sinh sự tình.

Thôi Ngọc há to miệng, quyết định vẫn là tương chuyện lúc trước trước ép một chút, dù sao Dạ Du Thần coi như tại thế nào, cuối cùng vẫn là sẽ nói với mình.

Đón lấy, Thôi Ngọc một bên nghe Dạ Du Thần kể ra, vừa cảm thụ trong thân thể biến hóa.

Tại hành tẩu bên trong, Thôi Ngọc không tiện nội thị, chỉ có thể từ hiện tại đối với thân thể cảm giác đi lên cảm giác thân thể biến hóa.

Trải qua lần này hôn mê, Thôi Ngọc phát hiện, mặc dù thực lực của mình không có phát sinh biến hóa gì, nhưng là cả cá nhân liền phảng phất ăn Nhân Sâm Quả, toàn thân thư sướng, tựa liền tiếp ngày chưa ngâm tích thủy cảm giác thống khổ, cũng giống như biến mất không thấy gì nữa.

Cả cá nhân không linh phảng phất liền muốn Bạch Nhật Phi Thăng.

Liền là kẻ ngu cũng biết, mình là được một trận đại tạo hóa, chỉ đối hiện tại còn không biết hiện tại loại này tạo hóa đến cùng là cái gì.

"Nguoi biết Lục Đạo Luân Hồi, là thế nào tới sao?"

Thôi Ngọc sửng sò, vừa định trả lời, Dạ Du Thần liền tự mình nói.

Lục Đạo Luân Hồi, chính là tại pháp tắc trong biển sinh ra, chính là pháp tắc biển sáu nơi Hải Nhân.

Thời gian vạn sự vạn vật đều có pháp tắc biến chỗ diễn hóa, cho dù là sinh linh cũng không ngoài ý muốn.

Bất luận kẻ nào cũng vô pháp đào thoát pháp tắc biến quy tắc dễ chịu.

Cho nên muốn Trường Sinh, cũng chỉ có tại pháp tắc trong biến tìm biện pháp.

Thế nhưng là, pháp tắc biến mặc dù ngay tại chúng ta trước mắt, nhưng là chúng ta lại không cách nào nhìn thấy, sờ đến, mà muốn đi vào pháp tắc biến chỉ có một cái biện pháp, liền là thông qua Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ là, vô luận là sinh người hay là Quỷ hồn, khi tiến vào Lục Đạo Luân Hồi thời điểm, đều sẽ bị lực lượng không lồ chỗ ma diệt, tái tạo hồn phách.

Mà Nhân Hoàng muốn đi vào pháp tắc biến, con đường này là không thể thực hiện được.

Cho nên hắn dùng một loại khác biện pháp.

Tại Nhân Hoàng hành tẩu âm phủ mấy trăm năm bên trong, hắn đã sớm đối âm phủ như lòng bàn tay, tại Tây Phương giáo quy mô tiến công âm phủ trước đó, Nhân Hoàng ngay tại âm phủ bày ra pháp trận, đương Tây Phương giáo mọi người và Địa phủ cao thủ hội tụ một đường thời điểm, Nhân Hoàng mở ra pháp trận, thôn phệ tất cả mọi người sinh mệnh, tướng bọn hắn lực lượng hội tụ vào một chỗ, dẫn nổ Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu không phải lúc ấy thập điện Diêm La chính là pháp tắc hiện hóa mà giáng sinh, chỉ sợ bọn họ cũng cùng những cái kia Tây Phương giáo cao thủ cùng nhau hôi phi yên diệt.

Lục đạo băng, thiên địa loạn, vì không cho thế giới này bởi vì Lục Đạo Luân Hồi vỡ nát chỗ hủy diệt, Chuyển Luân Vương dùng hắn hàng thế thời điểm thiên địa ban cho bốn đạo thánh vòng tiếp thu lục đạo bên trong bốn đạo luân hồi mảnh vỡ, tạm thời mở lại lục đạo, chỉ sợ thế giới này sớm đã hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

359 chương

Thứ cảm giác xấu

Lúc đó tình huống nguy cấp, lục đạo vỡ nát chính là thế giới tai nạn, nếu cỗ lực lượng này tác động đến thế giới khác, khiến cho đến tam giới pháp tắc trật tự hỗn loạn, sinh linh đồ tẩn.

Cho nên lúc này, Chuyển Luân Vương đã không có thời gian đi cố kỵ Nhân Hoàng, tướng cùng sinh mệnh mình tương liên bốn đạo thánh vòng hóa thành lục đạo, tạm thời giảm bớt lục đạo vỡ nát lực lượng.

Có lẽ thiên ý để cho người ta hoàng không thể được Trường Sinh, Chuyển Luân Vương vô ý tiến hành, mới Lục Đạo Luân Hồi mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng là tại cái này thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà tướng phá vỡ pháp tắc hải đạo đường phá hỏng.

Mà lúc này đây, Nhân Hoàng chỉ bước vào.

Tiếp lấy sự tình, cũng không phải là Dạ Du Thần chỗ biết.

Hắn chỉ biết, từ đây về sau, âm phủ Địa phủ triệt để hủy diệt, chín đại Diêm La Vương sắp chết, Chuyển Luân Vương biến mất không thấy gì nữa.

Nói xong những này, Dạ Du Thần liền một câu cũng sẽ không tiếp tục nói, chỉ là không nói gì một mực hướng về không biết tên phương hướng đi đến.

Thôi Ngọc kinh ngạc, lại hỏi tới mấy vấn đề, nhưng là Dạ Du Thần thật giống như không có nghe được, căn bản liền không có trả lời.

Roi vào đường cùng, Thôi Ngọc chỉ có thể theo ở phía sau.

Thôi Ngọc phát hiện, bọn hắn đã rời đi Vương điện, hướng về Vương điện hậu phương một đầu tiểu đường đi tới.

Đi suốt nửa canh giờ, chuyển qua trong rừng cây tiểu đạo, trước mắt rộng mở trong sáng.

Thôi Ngọc tròn to mắt, giật mình mà nhìn trước mắt hết thảy.

Chỉ gặp từ trong rừng cây đi ra, liền là một nhành vách núi cao cao địa.

Mà đó cũng không phải Thôi Ngọc khiếp sợ, khiến Thôi Ngọc khiếp sợ là, Thôi Ngọc nhìn thấy bốn cái phảng phất lỗ đen vòng xoáy tại vách núi bên ngoài lơ lửng không trung.

Cái này bốn cái lỗ đen lân cận, lại may may không có bị đối phương ảnh hưởng, bên trong đen ngòm, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy linh hồn của mình đều giống như muốn bị hút đi vào, chỉ là nhìn qua liền vội vàng tránh ánh mắt chuyên đi, không dám nhìn nhiều mấy cái này lỗ đen một chút.

Bất quá, lúc này, Thôi Ngọc suy đoán, cái này bốn cái lỗ đen nên chết Chuyển Luân Vương dùng mình thánh vòng tạm thời thay thế Lục Đạo Luân Hồi.

Quả nhiên, Dạ Du Thần thanh âm truyền đến, nói ra: "Đây chính là Chuyển Luân Vương bốn cái bảo luân, hiện tại ta phải nói cho ngươi, ngươi cẩn thận nghe tình huống."

Thôi Ngọc vội vàng tập trung ý chí.

"Năm đó chín đại Diêm La Vương đã tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không còn sống lâu nữa, cho nên bọn hắn tưởng mình tất cả tu vi đều phong ấn, đương Chuyển Luân Vương đến thời điểm, phong ấn sẽ bài trừ, bọn hắn lực lượng sẽ bị Chuyển Luân Vương kế thừa. Cho nên hiện tại ngươi trên người có chín đại Diêm La toàn bộ tu vi."

Thôi Ngọc sững sờ, hỏi: "Thế nhưng là ta cũng không có cảm giác mình mạnh lên a, còn có, không biết nói gặp được Chuyển Luân Vương cái này phong ấn mới có thể bài trừ sao? Vì sao lại tại trên người của ta."

Hiện tại Thôi Ngọc mới biết, vì cái gì Vương điện bên trong, chín đại Diêm La thi thể sẽ hóa thành chín đồng tro bụi. Nguyên nhân là ở chỗ này.

Dạ Du Thần bất mãn nhìn thoáng qua Thôi Ngọc, nói ra: "Đó là bởi vì ngươi trên thân chẳng những có Chuyển Luân Vương khí tức, mà lại ngươi đã tu luyện Chuyển Luân Vương công pháp."

Thôi Ngọc sững sờ, Chuyển Luân Vương công pháp, mình lúc nào học.

Mình trên người bây giờ võ học, ngoại trừ Thái Cực, Hình Ý, còn có liền là một bộ không có tu luyện thành công hoá sinh Đoán Binh quyết. Cái này ba bộ công pháp tựa hồ không có một bộ có thể trở thành Chuyển Luân Vương bậc này nhân vật chủ tu công pháp đi.

Chờ chút, Thôi Ngọc con ngươi co rút lại, bởi vì hắn thỉnh thoảng phát hiện, vẫn luôn không cách nào nhập môn hoá sinh Đoán Binh quyết vậy mà không biết lúc nào, đã Nhập môn, đồng thời thân thể đã tựa hồ trải qua lần thứ nhất Đoán Binh.

Thôi Ngọc nuốt từng ngụm nước bọt, tinh tế suy nghĩ, Thôi Ngọc cảm thấy, mình hoá sinh Đoán Binh quyết hẳn là bởi vì chín đại Diêm La tu vi mới đột phá, hẳn là tại mình lúc hôn mê, tự động vận chuyển.

Kỳ thật đúng là như thế.

Mặc dù chín đại Diêm La là Âm thần, nhưng là cực âm vì dương, cực chết mà sống. Không lẽ âm khí chính là là tinh thuần nhất, âm khí cực hạn lực lượng.

Loại lực lượng này đã vượt ra sinh tử âm dương, mà hoá sinh Đoán Binh quyết nói trắng ra là, liền là dùng hải lượng sinh cơ tương đương thân thể xem như bình khí rèn đúc.

Chính là Chuyển Luân Vương kết hợp mình vào chỗ công pháp và Tây Phương giáo công pháp mà sáng tạo ra, mặc dù sơ kỳ cực kỳ bình thường, nhưng là hậu kỳ tương đương cực kỳ khủng bố.

Năm đó Chuyển Luân Vương có thể tại lục đạo vô nát thời điểm còn có thể sống được,

Dựa vào liền là cái này cửa công pháp.

"Về phần tu vi của ngươi vì cái gì vẫn là như thế yếu, đó là bởi vì ngươi chính mình nguyên nhân, ngươi thật sự là quá yếu, chín đại Diêm La là dạng gì nhân vật, bọn hắn tùy tiện một cá nhân trên người tu vi cũng có thể làm cho ngươi no bạo vô số lần, nếu không phải ngươi trên người có Chuyển Luân Vương công pháp, đã sớm hóa thành tro bụi."

Dạ Du Thần có chút bất mãn nói.

Sở dĩ tương Thôi Ngọc đưa đến Vương điện, Dạ Du Thần cũng là chuyện không có cách nào.

Năm đó Dạ Du Thần bởi vì trọng thương, được đưa đến chỗ xa vô cùng tĩnh dưỡng, nhưng là không nghĩ tới vậy mà xảy ra chuyện như vậy, chờ Dạ Du Thần trở về thời điểm, thập đại âm đẹp trai ngoại trừ hắn bên ngoài, đã toàn bộ bỏ mình. Mà ba ngàn Quỷ Vương thực lực lại quá yếu, mà lại tâm tính không chừng, không cách nào đạt được chín đại Diêm La tin tưởng.

Cho nên, chín đại Diêm La tại trước khi chết, bố trí xuống mấy cái đại trận, đến một lần ngăn cản phật giáo môn đồ xâm lấn, thứ hai để không cách nào chuyển kiếp Quỷ hồn tự giết lẫn nhau, giảm bớt Địa phủ Quỷ hồn số lượng, thứ ba cũng là vì tương tu vi của mình phong ấn, tĩnh tâm chờ đợi Chuyển Luân Vương trở về.

Nhưng là không nghĩ tới, Dạ Du Thần đợi không biết nhiều ít năm, thậm chí dài đằng đặc quý thọ đều muốn sử dụng hết, vẫn như cũ không có nhìn thấy Chuyển Luân Vương trở về.

Mà tại hắc sắp trước khi chết, lại gặp Thôi Ngọc, mặc dù từ Thôi Ngọc miệng bên trong biết được Chuyển Luân Vương, cũng chính là Táng Thương Đại đế tại thế gian đã sớm vẫn lạc vô số năm, nhưng là Dạ Du Thần căn bản không tin tưởng Chuyển Luân Vương sẽ như vậy tùy tiện chết đi.

Chỉ là đáng tiếc, hắc đã không có thời gian đi chờ đợi.

Nhiều năm như vậy đi qua, thủ Vệ vương điện đại trận đã tàn phá, chờ hắc quý thọ đến, thủ Vệ vương điện đại trận cũng tương chỉ chống đỡ không được bao nhiêu thời gian.

Cho nên không có cách nào, Dạ Du Thần mới lựa chọn Chuyển Luân Vương truyền nhân Thôi Ngọc đến kế thừa chín đại Diêm La Vương lực lượng.

Nghe xong Dạ Du Thần, Thôi Ngọc rơi vào trong trầm mặc.

Dạ Du Thần thở dài một tiếng, hắc thật ngày giờ không nhiều, trước đó chiến đấu nhận Phật quang Pháp Khí đánh lén, dựa theo thực lực của hắc, loại thương thế này lúc đầu không phải cái gì đại thương, nhưng là hiện nay, thậm chí ngay cả quý thể đều không thể ngưng thực, đã nói lên thời gian của hắc thật không nhiều lắm.

Dạ Du Thần nhìn một chút có hư ảo một tia hai tay, hắc quát lên: "Hiện tại tiến lên, tới gần thánh vòng."

Thôi Ngọc sững sốt một chút, cái này Lục Đạo Luân Hồi chỉ còn bốn đạo, mặc dù mình biết chính là Chuyển Luân Vương thánh vòng biến thành, nhưng là vẫn như cũ cho Thôi Ngọc một loại cảm giác khủng bố, nhưng là hiện tại Dạ Du Thần vậy mà để cho mình gần phía trước.

Thôi Ngọc từ khi đi vào thế giới này, liền trở nên nhiều nghi, nghe được Dạ Du Thần, cũng không có lập tức tiến lên, mà là quay đầu nhìn về phía Dạ Du Thần, hỏi: "Nói cho ta, ta tiến lên, sẽ chuyện gì phát sinh."

Trong mơ hồ, Thôi Ngọc có một loại cảm giác xấu.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

360 chương

Thứ thu lấy thánh vòng

Dạ Du Thần không có trả lời Thôi Ngọc, mà là lạnh lùng nhìn xem Thôi Ngọc, khuôn mặt lạnh lùng.

Mà Thôi Ngọc không chút nào yếu thế, nhìn chăm chăm Dạ Du Thần con mắt, chớp liên tục tránh đều không có.

Dạ Du Thần cuối cùng thở dài một tiếng, nói ra: "Người tiến lên, bốn đạo thánh vòng sẽ thoát ly lục đạo, trở lại trong tay của người."

Thôi Ngọc lông mày nhíu lại, lục đạo băng, hiện tại lục đạo sở dĩ không có toàn diện sụp đổ, cũng là bởi vì thánh vòng ở chỗ này nguyên nhân, nếu như thánh vòng thu hồi, như vậy sẽ phát sinh dạng gì sự tình, Thôi Ngọc đơn giản không dám tưởng tượng.

Hắn giật mình nhìn xem Dạ Du Thần, không biết Dạ Du Thần tại sao muốn làm như thế.

Dạ Du Thần lạnh hừ một tiếng, nói ra: "Yên tâm, trải qua cái này vài vạn năm thánh vòng gia trì, người thu hồi thánh vòng, lục đạo trong thời gian ngắn sẽ không sụp đổ, chỉ cần người trong tương lai trong vòng trăm năm, tìm tới lục đạo chi tâm, tướng lục đạo chi tâm đầu nhập lục đạo bên trong, liền có thể một lần nữa ngưng tụ Lục Đạo Luân Hồi. Năm đó Chuyển Luân Vương rời đi, nguyên nhân này liền là nguyên nhân chủ yếu một trong."

Thế nhưng là Thôi Ngọc vẫn là chưa tin, mình thu hồi thánh vòng sẽ một chút sự tình đều không có.

Dạ Du Thần tiếp lấy nói ra: "Muốn nói một chút sự tình đều không có, đó là không có khả năng, thánh vòng thu hồi, nguyên bản lục đạo như trước vẫn là tàn phá, đến lúc đó, lục đạo băng liệt tràn xuất lực lượng sẽ mãnh liệt trong địa ngục hết thảy tất cả, có thể nói Địa phủ tướng chân chính trở thành lịch sử. Bất quá, chỉ cần lục đạo vẫn còn, Địa phủ liền có thể trùng kiến."

Nói tới chỗ này, Dạ Du Thần trong mắt thoáng hiện cuồng nhiệt.

"Lục đạo tồn, Địa phủ vĩnh tại."

Thôi Ngọc hít vào một hơi, hần không nghĩ tới hậu quả như vậy nghiêm trọng.

Muốn biết, hiện tại Địa phủ mặc dù không cách nào vận chuyển, nhưng là sống sót tại âm phủ Quỷ hồn đầu chỉ ức vạn.

Nếu như hần thu lấy thánh vòng, đến lúc đó, tướng sẽ khiến cho nhiều ít sinh linh đồ thán.

Dạ Du Thần tự nhiên nhìn ra Thôi Ngọc chần chờ, quát lớn: "Nếu như ngươi không thu lấy, hiện tại Vương điện bên ngoài, Nhân Hoàng chó sấn sẽ tiến vào Vương điện, chừng không thánh vòng, loại kia hậu quả ngươi nghĩ tới không có."

Thôi Ngọc lùi lại một bước, lời mặc dù như thế, thế nhưng là.

"Mặc dù ta không biết, năm đó Nhân Hoàng có không có tiến vào pháp tắc biển, trong lúc đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng là Nhân Hoàng đã siêu thoát thọ nguyên hạn chế, sống đến hiện tại, cho nên, nếu để cho Nhân Hoàng một lần nữa nắm trong tay lục đạo, đến lúc đó hần vì mình sống sót, tất nhiên sẽ dẫn bạo lục đạo, đến lúc đó mẫn diệt tướng không chỉ là Địa phủ một giới, đến lúc đó hủy diệt tướng sẽ tam giới chúng sinh."

Thôi Ngọc há to miệng, hần cũng không thể nói gì hơn nữa.

Thôi Ngọc quay đầu, nhìn về phía không trung bốn đạo luân hồi đường, dứt khoát quyết nhiên đi thẳng về phía trước.

Thôi Ngọc cố nén linh hồn muốn ly thể buồn nôn cảm giác, đi vào bên bờ vực, bắt đầu vận chuyển hoá sinh Đoán Bình quyết, lúc này, Thôi Ngọc mới cảm giác được mình hiện tại khác biệt.

Lúc này, Thôi Ngọc Ngũ Tạng toàn bộ hóa rắn, hoá sinh Đoán Bình quyết vận chuyển, Ngũ Tạng tách ra hào quang năm màu, phảng phất năm cái mặt trời loá mắt.

Thải quang bốc lên, vậy mà cùng luân hồi đường hô ứng lẫn nhau, trong nháy mắt liền thành lập khó lường cảm ứng.

Tại Thôi Ngọc trong mắt, lúc này đã không có luân hồi đường, mà là bốn đạo to lớn bao luân ở trước mặt của hần chậm chạp xoay tròn.

Đây chính là Chuyển Luân Vương bốn đạo thánh vòng.

Thôi Ngọc chỉ cảm thấy, tựa hồ cái này bốn đạo thánh vòng giống như là thân thể của mình một bộ phận, chỉ cần mình một cái ý niệm trong đầu liền có thể đem bọn hần thu được bên cạnh mình.

Thôi Ngọc nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Chỉ thấy bầu trời bên trong, bốn đạo thánh vòng vậy mà chớp mắt thu nhỏ, cuối cùng hóa thành gương đồng lớn nhỏ, chậm rãi bay về phía Thôi Ngọc.

Pháp tắc trong biển, Nhân Hoàng đột nhiên mở hai mắt ra, trên mặt hiện ra vẻ mặt kích động, hần trời lên pháp tắc biển, tại cái này không gian trống trải bên trong, tùy ý cất tiếng cười to.

"Rốt cục, rốt cục chờ đến, cái này một ngày rốt cuộc đã đến. Ha ha..."

Luyện Ngục Đồng Lô bên trong, Hậu Thổ toàn thân run lên, từ trong ngủ mê thức tỉnh, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, nàng xuyên thấu qua hư không, nhìn về mặt nụ cười Táng Thổ, trên mặt vậy mà hiện ra sầu bi thần sắc, trong miệng lầm bầm nói ra: "Cái này một ngày rốt cục vẫn là tới."

Đại Đường hoàng cung, Lý Trị ngồi cao Long Đài, đột nhiên thân thể chấn động, trái tim truyền đến kịch liệt quặn đau, từ trên Long Đài ngã xuống,

Từ cao cao trên đài cao lăn xuống tới.

Cái này thế nhưng là đem phía dưới văn Võ Đại thần bị hù quá sức, toàn bộ hoàng cung nháo nha nháo nhác khắp nơi, loạn cả một đoàn.

Lý Trị từ trên đài cao quảng xuống, rùng rã hôn mê ba ngày ba đêm sau mới thức tỉnh.

Đương Lý Trị tỉnh lại, cả cá nhân bộc phát ra dọa người khí thế, trực tiếp đánh xơ xác ba ngàn dặm mây đen, Pháp Tướng đình thiên lập địa, còn như Thiên thần.

Mà hết thảy này Thôi Ngọc đã không thể nào biết được.

Đương bốn đạo thánh vòng đi vào Thôi Ngọc bên người về sau, trực tiếp đi vào Thôi Ngọc sau lưng, tại Thôi Ngọc sau lưng nổi lên lờ lờ.

Theo Thôi Ngọc một cái ý niệm, liền hóa thành bốn đạo kim quang ẩn nấp đến Thôi Ngọc trên lưng.

Trong nháy mắt, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thân thể của mình phảng phất ăn Nhân Sâm Quả, không ngừng mà bị cường hóa lấy.

Phảng phất kéo đứt cái gì gông xiềng, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy thân thể của mình phảng phất Kim Cương, cường đại không tưởng nổi.

Cái này cũng chưa tính muộn, giờ khắc này, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy trong thân thể của mình, phảng phất có cái gì đồ vật tại thời khắc này đột nhiên nổ tung, bằng bạc lực lượng ôm vào đến Thôi Ngọc Ngũ Tạng bên trong.

Đây chính là chín đại Diêm La một trong lực lượng.

Tại Thôi Ngọc nhục thể đạt tới yêu cầu thời điểm, loại lực lượng này rốt cục giải phong.

Thôi Ngọc bắt đầu còn có một số bối rối, nhưng là hoá sinh Đoán Bình quyết một mực vận chuyển, những lực lượng này cực kì nhu hòa, tựa hồ chín đại Diêm La biết mình nhục thể không cách nào trong nháy mắt tiếp nhận, chậm rãi phóng thích ra, để Thôi Ngọc có thể an toàn tiếp nhận.

Hoá sinh Đoán Bình quyết vận chuyển càng lúc càng nhanh, đương Thôi Ngọc tưởng một vị Diêm La Vương toàn bộ lực lượng hấp thu về sau, Thôi Ngọc chỉ cảm thấy mình phảng phất là thế gian nhất là cường đại thần minh, tựa như một quyền đánh ra, liền có thể băng liệt thế giới, mẫn diệt chúng sinh.

Loại cảm giác này thật sự là quá mức cường đại, để Thôi Ngọc có loại cảm giác không chân thật.

Đương Thôi Ngọc từ đây hết thấy bên trong tỉnh đến thời điểm, bốn đạo luân hồi đường vẫn như cũ giương hiện tại trước mặt mình, thời điểm loại kia linh hồn thoát thể cảm giác đã không còn tồn tại.

Thậm chí Thôi Ngọc còn có thể xuyên thấu qua luân hồi giữa đường kia cực hạn trong bóng tối, nhìn thấy, cái này bốn đạo luân hồi trên đường đã trải rộng lít nha lít nhít khe hở, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát.

Nhìn thấy bộ dáng này, Thôi Ngọc đối với mình vừa mới đạt được cường đại lực lượng một điểm vui sướng chỉ tâm đều hoàn toàn không có, hẩn nhìn về phía Dạ Du Thần, biết Dạ Du Thần quả nhiên không có lừa gạt mình.

Hiện tại Địa phủ mặc dù nhìn như không việc gì, nhưng là Thôi Ngọc biết, không được bao lâu, luân hồi giữa đường bị đè nén vô số năm lực lượng sẽ dâng lên mà ra, hủy diệt toàn bộ Địa phủ.

Mà lại lấy hiện tại Thôi Ngọc, có thể cảm giác được rõ ràng, Dạ Du Thần quý thọ đã chỉ còn ngắn ngủi ba ngày.

Dù cho Thôi Ngọc muốn cứu, hẩn cũng không có biện pháp nào.

Đây là thiên địa pháp tắc, không phải hẩn có thể làm được.

Dạ Du Thần nhìn thấy Thôi Ngọc tưởng bốn đạo thánh vòng thu tới tay bên trong, trong mắt lóe lên vui mừng thần sắc, đối với ít ngày nữa sắp chết sự tình, Dạ Du Thần không để ý chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

361 chương

"Ô Sào!" Vân ly vững vàng tưởng cái tên này nhớ trong lòng mình, sau đó tưởng Ô Sào cho hẩn được hoàn hảo hảo giấu ở trên người mình, cái này được hoàn là muối muối mình khỏe mạnh bảo hộ.

Hiện tại vân ly thứ nhất chuyện quan trọng chính là dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về, trở lại muối muối mình bên người. Ô Sào thần bí cùng cường đại khác vân ly ngay cả đoán dực vọng đều không thể dâng lên, mang đến cho hẩn một cảm giác liền là một cái thâm bất khả trắc. Đã Ô Sào nói cho vân ly, muối muối của hẩn sẽ phát sinh kiếp nạn, như vậy vân ly muốn làm không phải hoài nghi cùng suy đoán, mà là không có bất kỳ cái gì lòng cầu gặp may nhanh chóng chạy về bên người muối muối, trợ giúp nâng hóa giải đây hết thấy.

Mặc dù lo lắng, nhưng là vân ly nhưng như cũ tỉnh táo, trong rừng một khi mất đi tỉnh táo cùng lòng kính sợ, vậy liền mang ý nghĩa tử vong đang từ từ tới gần. Dù cho vân ly đạt được tiên nhân truyền thừa, vẫn như cũ như thế.

Trong rừng, vân ly phải cẩn thận tránh đi những cái kia cường đại dã thú cùng đầm lầy, mặc dù gần nhất một mực tại thẳng tắp tiến lên, nhưng là kia là bởi vì chính mình bên người có Ô Sào như thế một cái tồn tại cường đại, uy hiếp hết thấy đáng sợ dã thú, khiến cho hết thấy hiểm địa như giẫm trên đất bằng, nhưng là vân ly cũng không cho rằng mình có bản sự kia.

May mắn, mỗi một kiện y phục tác chiến bên trên đều có một cái lộ tuyến ký ức công năng, nói đến đơn giản, chỉ muốn mở ra cái này công năng, như vậy chỉ cần không đóng, nó liền sẽ không có chút nào sai lầm ghi chép người chỗ đi qua mỗi một nơi, chẳng như không có cái hệ thống này, như vậy, hàng năm trong rừng lạc đường mà chết người đem không cách nào tính toán.

Cùng xuất phát khác biệt, bây giờ trở về về vân ly tâm tình khoái trá rất nhiều, tất cả đều là đối tượng lai vô hạn hướng tới, có lẽ là Kim Đan diệu dụng hay là Ô Sào ngày đó đạo văn thân diệu diệu thường, không chỉ có khiến cho vân ly tai thính mất tỉnh, đồng thời đối nguy hiểm có gần như kinh khủng cảm giác lực, dựa vào cái này cảm giác, vân ly luôn luôn hữu kinh vô hiểm tránh đi một chỗ có một chỗ nguy hiểm.

Mặc dù Ô Sào không có ban thường hạ bất luận cái gì tu hành điển tịch, nhưng khi ngày Ô Sào giảng đạo tình cảnh giống như hoàn toàn in dấu khắc ở vân ly trong đầu, chỉ cần vừa nhắm mắt lại hồi tưởng, thật giống như lại về tới lúc trước đáng vẻ, thiên địa linh khí tựa như nam châm cát, bị vân ly khối này đại nam châm hấp dẫn, bị vân ly thôn phệ.

Dạng này, ban ngày đi đường, ban đêm tu luyện, vân ly khoảng cách gia đã không xa. Nhưng là vẫn như cũ đi hơn nửa tháng. Không phải vân ly không giống càng tăng nhanh hơn điểm, nhưng là vân ly lại không cách nào càng tăng nhanh hơn điểm, đây là rừng cây quy tắc.

Đối với nhân loại mà nói, ban đêm rừng cây thậm chí muốn so ban ngày yêu thú hoành hành rừng cây càng thêm đáng sợ. Những cái kia đối yêu thú mà nói nhỏ yếu tựa như sâu kiến đêm sinh vật, đối với nhân loại mà nói, nhưng vẫn là đoạt mệnh Tử thần. Không có cường đại thể phách, sắc bén lợi trao răng nanh, những này đêm sinh vật vì sinh tồn tiến hóa ra một chút đáng sợ năng lực, có chút năng lực cho dù là có trí tuệ yêu cũng là không nguyện ý trêu chọc. Nếu như đánh cái so sánh, ban ngày dã thú là cường tráng chiến sĩ, như vậy đêm sinh vật liền là làm người nghe tin đã sợ mất mật thích khách.

Cho nên, vân ly đành phải mỗi ngày tại hạ núi trước đó tìm tới chỗ ẩn thân, Tại Thái mặt trời mọc về sau đi đường. Bất quá nửa tháng này đến, vân ly cũng không phải không có bất kỳ cái gì thu hoạch, vân ly có thể cảm giác được, tại trong thân thể mình, một cỗ âm áp lực lượng đang không ngừng tích góp, càng ngày càng khổng lồ, đang không ngừng làm dịu thân thể của mình, vân ly có thể cảm giác được, thân thể của mình có lẽ đã có cấp một võ giả thực lực.

Tại nhân loại thế giới trung, võ giả lực lượng quán xuyên toàn bộ xã hội kết cấu, bất kỳ cái gì trọng yếu xã hội nhân viên cấu thành, cơ hồ đều là từ võ giả tạo thành, mặt khác liền là những cái kia thiên tài nhà khoa học. Bất quá, những người điên kia là sẽ không quản cái gì xã hội chính phủ quản lý đồ vật. Cho nên, địa vị của võ giả không gì sánh kịp.

Dài đến ngàn năm, võ giả thực lực đã bị những cái kia khoa học tên điển thông qua một chút công nghệ cao dụng cụ phân ra tính tế chế độ đẳng cấp. Phân biệt là Võ đồ cùng cấp chín võ giả, mỗi một cấp võ giả thực lực chênh lệch đều là cực lớn, tương truyền mỗi một cấp võ giả đẳng cấp còn có Cửu phẩm phân chia, nhưng là vẫn luôn không có chính thức thừa nhận, cho nên cũng không có lưu truyền ra đến, chỉ là tại một chút phạm vi nhỏ trong vòng luân quần lưu truyền.

"Vẫn là không thể phát ra tiên pháp!" Vân ly có chút than thở, qua nửa tháng, vân ly bắt đầu hoài nghi mình là không phải không có tu tiên tư chất, thời gian dài như vậy, vân ly lại không cách nào phát huy ra một tia lực lượng, thật giống như một cái yếu đuối người, phát hiện một cái bảo tàng khổng lồ, bên trong chất đầy to bằng đầu người kim khí, thế nhưng là yếu kém thân thể lại ngay cả một khối vàng đều mang không nổi.

"Bất quá, dù cho không phát huy ra loại lực lượng kia, loại lực lượng này lại có thể cường hóa nhục thể của ta, khác ta nửa tháng liền trở thành cấp một võ giả, dạng này cũng là không sai. Không có trân quý dịch dinh dưỡng đến bổ dưỡng thân thể, ta muốn trở thành cấp một võ giả còn không biết muốn nhiều ít năm đâu!" Vân ly tự an ủi mình.

Trong rừng đi hơn hai mươi ngày, vân ly rốt cục đi ra rừng cây."Muội muội, ta trở về."

Nhìn qua kia hùng vĩ tường thành, cho dù là vân ly xem qua vô số lần, vẫn là phải bị nó vĩ đại làm chấn kinh.

Cỗ phác thiết kế, không có cái gì sáng tạo cái mới, bộ dáng hoàn toàn là ngàn năm trước Trung Quốc Trường Thành phiên bản, thế nhưng là cùng loại kia lịch sử ý nghĩa lớn hơn ý nghĩa thực tế tường thành khác biệt. Mỗi nhân loại tường thành cao tới 99 9 m, rộng ba mươi mét, chiều dài không có người biết, chỉ biết nó đem toàn bộ nguyên Trung Quốc vây quanh ở bên trong. Toàn thân tất cả đều là kiểu mới đúc bằng kim loại, vĩnh viễn không oxi hoá rỉ sét, nội bộ có nhất công nghệ cao vũ khí, lúc chiến đấu, nhưng tùy thân tuôn ra mỗi mét vuông hai dài 210 mm đường kính pháo laser. Mỗi ngàn mét liền mắc nối được một đài dẫn dắt đạo quỹ nứt năng pháo, nghe nói một pháo có thể nói một con thiên địa đại yêu đánh thành tro, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể đánh đến.

Tòa thành này tường danh tự vẫn như cũ là Trường Thành. Dưới ánh mặt trời, tựa như đánh bóng trên mặt tường phản xạ ra thất thái hào quang, tại buồn bực rừng cây cây cối chiếu xuống, tựa như Tiên cảnh.

Vân ly căn cứ chỉ đạo, rất nhanh liền tìm tới chính mình lúc rời đi cửa thành. Trước cửa thành người đến người đi, vân ly rất tự giác lấy nón an toàn xuống, nguyên bản trên gương mặt thanh tú lúc này kinh lịch đủ loại khó khăn trên mặt, đã viết lên kiên nghị hai chữ. Nhưng là, vân ly không có nhìn tấm gương, khi đó hẳn liền sẽ phát hiện, da của mình càng ngày càng trắng tích, trong mơ hồ hiện ra kim sắc ánh sáng dịu dịu, khuôn mặt cũng tương càng ngày càng tuấn mỹ yêu dị, đây hết thảy biến hóa đều rất giống cái kia Ô Sào. Giữa lông mày màu đen Hỏa Diễm ẩn nhớ càng khiến cho vân ly có một loại tà dị lạnh lẽo.

Thông qua tầng tầng kiểm tra môn hộ, vân ly rốt cục đi vào mình thành thị. Nhìn qua như nước chảy đám người, phiêu phù xa, vân ly cảm giác mình giống như làm một giấc mộng, bất quá rất nhanh, vân ly phát hiện dị dạng, mọi người luôn luôn dùng ánh mắt quái dị nhìn lấy mình, mình đi đến trên đài ngắm trăng lúc, người bên cạnh liền sẽ không để lại dấu vết tránh ra, phảng phất chính mình là như bệnh dịch. Vừa bắt đầu vân ly còn tại kinh ngạc xảy ra chuyện gì, khi hẳn thật vất vả mới chú ý tới mình trên thân kia tràn đầy máu tươi, đồng thời rách rưới chiến đấu phục lúc, vân ly mới biết vì sao lại bị người khác ghét bỏ, cha mình đi vật cái kia thanh đồ cổ thương sớm liền không biết ném tới nơi nào, chỉ mong lão cha trên trời có linh sẽ không trách hấn.

Bất quá ghét bỏ liền ghét bỏ đi, vân ly đã thành thói quen, mà lại nếu như vân ly cái mũi không có sai, trên người mình còn có một cổ nòng đậm hơi thở, nếu không phải vân ly đã đổi với cái này thành thói quen lời nói, cho dù là hấn cái này giờ đợi tại trong thùng rác tìm đồ ăn sinh tồn gia hòa, đoán chừng đều muốn nôn.

Bất quá cái này cũng không phải là không có chỗ tốt, vân ly đi đến cái nào nơi đó liền tản ra người, hấn vừa lên xe, nguyên bản chen chúc đám người thật giống như đột nhiên biến mất, nguyên bản tại người trên xe cũng phi tốc xuống xe, nếu không phải cái này xe buýt đều trí tuệ nhân tạo khổng chế, vân ly đoán chừng mình sẽ bị những cái kia xấu tính xe buýt lái xe một cước đá xuống dưới không thể.

Xem ra mình cũng không thể dạng này đi về nhà, nhưng chớ đem muối muối của mình cho hun chết rồi.

Khi đi ngang qua công viên bể phun nước lúc, nhìn không ai, vân ly không chút khách khí nhảy vào, thống thống khoái khoái cùng quần áo tắm, đương trên thân không có gì mùi về sau, mới thật nhanh rời đi, vân ly đoán chừng ao nước nhân viên quản lý vừa muốn mắng lên. Loại sự tình này, vân ly khi còn bé thể nhưng là thường xuyên làm.

Đương đứng tại trước cửa nhà lúc, vân ly tâm bắt đầu đập chút trực nhảy. "Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết cận hương tình khiếp?" Vân ly không rời đầu nghĩ nghĩ.

Đưa tay đặt ở vân tay phân biệt khóa lại, cửa "Cạch!" một tiếng mở ra, vân ly đẩy cửa vào, kích động kêu lên: "Muội muội, ta trở về, ca ca về đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

362 chương

Thứ vạn năm cầu thả, hóa thành trống trơn

Lúc này chúc long đám người đã triệt để bị Thôi Ngọc chiết phục, Thôi Ngọc cường đại tại bọn hấn trong lòng, đơn giản như cùng tín ngưỡng của bọn họ tiên nhân cao lớn.

Con đường này rất dài, mỗi khi bọn hấn vang lên bên tai thanh âm trước tiên, Thôi Ngọc đều sẽ đem nó xua tan.

Rõ ràng là âm phù nguy hiểm nhất con đường, nhưng là giờ này khắc này, bởi vì Thôi Ngọc nguyên nhân, lại trở thành an toàn nhất một con đường.

Rốt cục, Thôi Ngọc bọn người đi đến cuối con đường.

Phía trước là một mảnh chương mắt một mảnh trắng xóa, bạch quang tới cực kì đột ngột, lóe lên liền biến mất, nhưng là theo bạch quang cùng nhau biến mất, còn có Thôi Ngọc cùng chúc long đám người thân ảnh.

Trong địa phủ, tranh đấu vẫn còn tiếp tục, Ma Nguyệt giữa trời, ba tháng không lui.

Trong địa phủ mất đi thần chí âm hồn muốn lẫn nhau chém giết ba tháng lâu.

Thật sự là bởi vì trong địa phủ chỗ tụ tập âm hồn số lượng thật sự là nhiều lắm.

Quý Vương trong động phủ, hai đại Quý Vương liền nhau mà ngồi, bọn hấn phía dưới là một đám người mặc tăng bào âm hồn.

Chỉ là không biết vì cái gì, bọn hấn vậy mà không có bởi vì trên bầu trời Ma Nguyệt mà mất đi thần chí.

Lúc này bọn hấn khuôn mặt không hề bận tâm, một mảnh tường hòa, rõ ràng là làm người ta sợ hãi Quý hồn, lại cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Bọn hấn đều là khuôn mặt có hơn bảy mươi tuổi lão hòa thượng, Phật pháp tinh thâm, chính là tự nguyện lại tới đây khổ tu người.

Bằng không, cho dù hòa thượng tử vong, cũng sẽ không tới đến âm phủ.

Hai cái Quý Vương nhìn xem một đám mặt không thay đổi lão hòa thượng, phần hận trong lòng có thể nghĩ, muốn biết bọn hấn đã đem Thôi Ngọc đạt được kia kiện đồ vật sự tình nói cho bọn hấn.

Thế nhưng là bọn này lão hòa thượng khước hào bất sở động, đơn giản như là tảng đá.

Liền là đề bọn hán hướng vị kia cầu viện, bọn hán cũng vẫn như cũ một bộ không có nghe được đáng về.

"Đại sư, chư vị đại sư, các người ngược lại là nói chuyện a." Phụ thạch lúc này đã đem thân thể co lại thành bình thường nhân loại lớn nhỏ, hán một mặt lo lắng kêu lên.

Rốt cục, bên trong một cái lão hòa thượng ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn thoáng qua phụ thạch, nói ra: "A Di Đà Phật, Phật Tổ để cho chúng ta đến đây mục đích, là vì đoạt lại Lục Đạo Luân Hồi, không cho Lục Đạo Luân Hồi cầm giữ tại yêu trong ma thủ, làm hại thiên hạ. Kia kiện đồ vật mặc dù trân quý, nhưng là đối với cùng Lục Đạo Luân Hồi so sánh, lại là không trọng yếu."

Nói xong, lão hòa thượng liền cúi đầu, cũng không tiếp tục đi xem phụ thạch cùng chủ mệnh.

Trong mơ hồ, hai đại Quý Vương còn có thể nghe rõ, những này lão hòa thượng lúc này ngay tại niệm kinh.

Hai cái Quý Vương nhìn nhau, đè nén lửa giận, phẫn mà đứng dậy rời đi.

Mặc dù những này lão hòa thượng thực lực rất mạnh, nhưng là đối với hai đại Quý Vương tới nói, nếu không phải kiêng kị trên người bọn họ phạt khí, hai người bọn họ tùy tiện một cá nhân liền có thể giết sạch bọn hán.

Bất quá đem bọn hán giết sạch về sau hậu quả, cũng không phải là phụ thạch cùng thiên mệnh có thể gánh chịu.

Muốn biết, bọn hán năm đó thế nhưng là tham gia qua cuộc chiến đấu kia, Phật giáo cường đại đến hiện tại vẫn như cũ rõ mồn một trước mắt, phảng phất liền phát sinh ở hôm qua.

Hai cái Quý Vương đi ra động phủ, quay đầu nhìn một cái, sau đó buồn bực riêng phần mình trở về gian phòng của mình.

Luân hồi đường chỗ, lúc này đen nhánh luân hồi giữa đường, từng tầng từng tầng mắt trần có thể thấy gọn sóng ngay tại từ trong đó nhộn nhạo lên, không trung tia chớp màu đỏ ngòm càng không ngừng thoáng hiện, ai cũng không có chú ý tới, trên bầu trời chưa hề không có sét đánh âm Vân Trung, đạo đạo im ắng huyết hồng sắc thiểm điện chậm rãi nhiều hơn.

Dạ Du Thần thối lui Vương điện đại môn, đi vào, thật giống như một ông già bình thường, tướng cửa điện chậm rãi quan bệ, hán đi thẳng tới chín đại Diêm La tro cốt chỗ làm xuống dưới.

Lúc này Dạ Du Thần, một mặt đáng tươi cười, hán nhìn trước mắt chín đống tro cốt hít sâu một hơi, cười nói: "Các vương gia, ta đến rồi!"

Thiên ngôn vạn ngữ, vô tận niềm thương nhớ, cuối cùng chỉ hóa thành câu nói này.

Dạ Du Thần đầu lâu chậm rãi thấp, toàn bộ thân thể bắt đầu thật nhanh hóa thành trong suốt, điểm điểm ánh sáng từ Dạ Du Thần trên thân bay lên.

Hán đã không muốn lại đi đợi, ba ngày quá dài, một ngày cũng quá dài, hán mệt mỏi, hán muốn nghỉ ngơi.

"Àm ăm!"

Một tiếng vang thật lớn, một đạo phảng phất Thần long huyết hồng sắc thiểm điện từ trên bầu trời chỉ bỏ xuống, vạch phá toàn bộ âm phủ.

Vô số năm qua, thứ nhất đạo sấm vang thanh âm tại âm phủ vang lên.

To lớn Ma Nguyệt tại cái này đạo lôi quang bên trong âm vang tiêu tán, phảng phất pha lê, từng mảnh tấm màn đen đột nhiên vỡ nát, khôi phục trở thành nguyên bản nhu hòa thái âm chi quang.

Tất cả âm hồn thân thể một trận, thần chí thật nhanh khôi phục.

Mà hai đại Quý Vương cùng một đám đại hòa thượng từ trong động phủ vọt ra, một mặt khiếp sợ nhìn lên bầu trời bên trong kia đầy trời huyết hồng sắc lôi điện.

Chớ dữ lĩnh cùng Kim Kê Lĩnh chỗ giao giới, hai đại thủ lĩnh ngơ ngác nhìn lên bầu trời, vậy mà đồng thời cười.

Tại tiếng cười này bên trong, trên bầu trời vô số đạo lôi điện từ trên bầu trời rơi xuống, dày đặc phảng phất mưa to.

Vô số âm hồn tại Huyết Sắc lôi điện phía dưới, trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả cận bã đều không thừa.

Hai đại Quý Vương ngửa mặt lên trời thét dài, bọn hán làm sao cũng không rõ, làm sao đột nhiên liền tận thế.

Toàn bộ âm phủ, tất cả đại địa đều tại nứt ra, trên dưới chập trùng, tựa như sóng biển.

Cầu Nại Hà, đã từng sừng sững tại âm phủ vô số năm toà này thần kiều, cái này giờ khắc này, hiện đầy vết rạn, sau đó thật nhanh vỡ nát.

Sông vong xuyên bên trong, huyết hồng sắc nước sông cuốn lên thao thiên cự lãng, trong nước sông oan hồn bị đập đánh đi ra, rơi vào trên bờ.

Trong mắt bọn họ mờ mịt, tại sông vong xuyên bên trong, bọn hắn đã phiêu bạt vô số năm, lại vào lúc này thoát thân, thật không biết bọn hắn là nên may mắn, hay là nên bi ai.

Trong lương đình, cái kia cực đẹp nữ tử, nâng lên tổ thủ, nhẹ nhàng kéo lên trên trán tản mát một sợi tóc, nàng đi đến đình nghỉ mát bên ngoài, nhìn qua ngay tại sụp đổ bên trong cầu Nại Hà, khoan thai thờ dài, nói ra: "Vẫn là không có chờ đến ngươi sao?"

"Gió thu thanh,

Thu Nguyệt minh,

Lá rụng tụ còn tán,

Hàn Nha dùng phục kinh,

Ra mắt gặp nhau biết ngày nào,

Lúc này này đêm thẹn thùng;

Nhập ta Tương Tư cửa,

Biết ta Tương Tư khổ,

Trương Tương Tư này tướng mạo úc,

Ngắn Tương Tư này vô tận cực,

Sớm biết như thế vấp lòng người,

Thế nào lúc trước chớ quen biết.

..."

Thê lương tiếng ca chữ Mạnh bà trong miệng nhẹ nhàng hát lên, hai hàng thanh lệ từ khuôn mặt của nàng trượt xuống.

"Chi nguyện chưa hề cùng quân biết."

Vô tận ai oán, chung quy hư vô.

Thê lương tiểu đình, âm vang sụp đổ.

Còn có người có thể nhớ kỹ đã từng có một nữ tử, vạn năm chờ đợi, chỉ là trông mong quân về, đáng tiếc cuối cùng..

Thiên băng địa liệt, lời đình như mưa.

Hai đại Quỷ Vương điên cuồng gầm thét phóng tới Vương điện, thực lực bọn hắn tuyệt cường, mặc dù đại địa như là địa long xoay người, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản cước bộ của bọn hắn, Xích hồng sắc lôi điện để bọn hắn đã hoàn toàn thay đổi, liền ngay cả quý thể đều hư ảo phảng phất sau đó một khắc liền sẽ tiêu tán.

Nhưng là bọn hắn vẫn là không cam lòng phóng tới Vương điện, phảng phất đến nơi đó, bọn hắn liền có thể sinh tồn được.

Nhưng là, khi bọn hắn nhìn thấy Vương điện tại đại địa thần phục bên trong, triệt để sụp đổ, đắm chìm, chèo chống bọn hắn động lực trong nháy mắt tiêu tán.

"Ta không cam tâm!" Hai đại Quỷ Vương Quỷ Hồ sói tru.

Đáp lại bọn hắn, là hai đạo huyết hồng sắc lôi điện.

Tại chân thiên to lớn sấm vang bên trong, hai đại Quỷ Vương hô phi yên diệt...

Vạn năm cầu tha, hóa thành trống trơn...

Chương 363:

Phòng trộm chương tiết, không muốn đặt mua, tối nay sẽ sửa tới.

Giờ khắc này là lửa thế giới. Cuồng bạo, nhiệt liệt, lộng lẫy, giờ khắc này, vân ly phát phát hiện mình thật sâu yêu nó. Hắc tướng cùng lửa kết xuống không hiểu nhân quả.

"Tiên pháp!" Thái tuyết bày đồng bạn chặt vật phun ra hai chữ! Lại cũng không có cái gì lạnh lùng, chỉ có vô tận sợ hãi, thậm chí thanh âm đều trở nên bén nhọn."Trón!"

Năm thân ảnh hóa thành như thiểm điện bắn về phía rừng cây chỗ sâu, giống nhau trước đó vân ly, tựa như chó nhà có tang, ngay cả một tia phản kháng ý tứ đều không có.

Tóc đỏ người tràn ngập tà ý thanh âm truyền đến.

"Khi dễ xong lão tử tiểu đệ, cứ như vậy đi sao? Đem mệnh ở lại đây đi!" Tóc đỏ người tiện tay vung lên, năm đạo hỏa diễm hóa thành năm đạo cự đại hỏa trụ, trong nháy mắt liền đem năm người kia thôn phệ, hỏa diễm tán đi, chỉ còn một mảnh hư vô. Chỉ có kia cực nóng Phong còn như nói cái gì.

Vân ly si ngốc nhìn xem tóc đỏ người. Chỉ gặp tóc đỏ người một cái OK thủ thế, khắp khuôn mặt là xán lạn đáng tươi cười. Mà vân ly trong đầu chỉ có hai chữ "Tiên pháp!"

Man Hoang Thần Châu đại lục vô hạn bao la, trăm ngàn năm qua không số nhân loại Anh Kiệt vì mở nhân loại mới đất màu mỡ, tổng táng vô số tiền bối, thẳng đến hôm nay vẫn như cũ chưa từng đình chỉ. Yêu ma cường đại dã thú, nhân loại khoa học kỹ thuật lộ ra như thế bất lực. Nếu không phải một chút Địa Tiên giáng lâm, hạ xuống tiên pháp truyền thừa, lấy nhân loại lúc ấy yếu kém khoa học kỹ thuật lực lượng, sớm đã mất diệt tại trong lịch sử.

Nhưng là, tại ngàn năm trong chinh chiến, có một ít thiên kiêu nhân kiệt đến đại tạo hóa, đạt được tiên nhân di phủ tập được tiên pháp, lại chột có bái tại tiên nhân môn hạ, tập được Tiên gia Đạo pháp, thậm chí, tu được yêu ma Ma pháp, cam nguyện vì nhân loại sinh tồn, hóa thành nửa yêu, đốt đốt sinh mệnh của mình, tại nhân loại bầu trời tách ra thế thâm nhất tuyệt mỹ khói lửa.

Mà hết thầy này, mang tới vĩnh viễn chỉ có hai chữ, cường đại.

Đêm, đồng lửa bên cạnh, vân ly ngồi lẳng lặng, không biết lại suy nghĩ gì. Tóc đỏ người vẫn như cũ ôm quyền kia YY tiểu thuyết thấy say sưa ngon lành.

"Vì cái gì?"

Tóc đỏ người sững sờ, đột nhiên sắc mặt một quýnh, ngượng ngùng nói: "Ừm, trên sách không phải nói, lão đại muốn tại tiểu đệ lập tức quải điệu lúc từ trên trời giáng xuống, lấy chói mắt nhất tư thái quét ngang địch nhân, sau đó tại tiểu đệ ánh mắt sùng bái bên trong, cạc cạc!" Nói, tóc đỏ người liền lên con tự lo nở nụ cười.

Vân ly gân xanh nổi lên, nguyên bản tại trong lòng tóc đỏ người kia quang huy cao lớn hình tượng ảm vang sụp đổ.

"Người hôm nay dùng kia là tiên pháp sao?"

Tóc đỏ người ý vị thâm trường nhìn vân ly thật lâu, đột nhiên cả cá nhân trở nên tiên phong đạo cốt, dùng tang thương thanh âm nói: "Là tiên pháp, người muốn học nha! Ta dạy cho người nha!"

Vân ly trái tim phảng phất Trâu ngừng, có một loại xung động muốn khóc, tóc đỏ người tại vân ly trong lòng lập tức bị vạn đạo hào quang bao phủ, ngàn vạn lời nói cuối cùng chỉ còn một cái trùng điệp "Ừm!"

Tóc đỏ người ngồi xếp bằng, thần sắc trang nghiêm, lúc này vân ly chưa từng thấy qua, trong lòng mang thần thánh cùng sùng kính, thần khí hợp nhất, yên tĩnh lắng nghe.

"Hỏa giả, dương chi tính vậy. Hỏa tính viêm. Dương tính tán mà chia làm lửa. Hỏa giả, một trong ngũ hành, hữu hình mà Vô Tướng, có khí mà không chất, sinh sát vạn vật..."

Theo tóc đỏ người giảng đạo thanh âm truyền đến, thiên địa an tĩnh lại, tựa như hết thầy đều tại dừng lại, mà vân ly tại tóc đỏ người giảng đạo đức một nháy mắt liền không thể tự kiềm chế hãm sâu trong đó, phảng phất linh hồn Xuất Khiếu. Tĩnh tĩnh ánh lửa sáng tới chấp chôn, phiêu phù ở bốn phía. Nếu như vân ly không có nhập đạo, lúc này thanh tĩnh, liền sẽ hoảng sợ phát hiện, tại cách đó không xa, một Song Song âm trầm con người sáng tới chấp chôn, lại là mấy trăm ngàn ngàn lớn nhỏ yêu thú, nhưng là lúc này quý dị chính là, vô luận là chuỗi thức ăn bên trên đỉnh cao nhất cường đại yêu thú, vẫn là nhỏ yếu con thỏ, lúc này đều an tĩnh phủ phục tại cách đó không xa, không có chém giết cùng thôn phệ.

Lúc này bọn chúng giống như cũng tại lắng nghe.

"Hỏa giả một trong ngũ hành, có khí mà không chất, tạo hóa hai gian, sinh sát vạn vật, hiển nhân giấu dùng, thần diệu vô tận, hỏa chi dùng đến vậy quá thay. Ngũ nếm dịch mà nghĩ chi, Ngũ Hành đều một, duy lửa có hai. Hai, âm hỏa, dương hỏa. cương phạm ba, mất phạm mười phần hai.

Cái gọi là ba, thiên hỏa vậy. Địa hỏa vậy. Nhân hỏa. Cái gọi là mười phần hai, thiên chi lửa bốn, địa chi lửa năm, người chi hỏa ba. Thử thân nói chi, thiên chi dương hỏa hai : Mặt trời, chân hỏa vậy; tinh tinh, bay lửa cũng (đồ vật thôn thôn, hàng thì có tai, tục hồ lửa ương). Thiên chi âm hỏa hai : Long hỏa vậy. Lôi Hỏa vậy. Thần địa chi dương hỏa ba : Khoan gỗ chi hỏa vậy. Kích thạch chi hỏa vậy. Kiệt kim chi hỏa. Địa chi âm hỏa hai : Dầu hỏa chi hỏa trong nước chi hỏa. Người chi dương hỏa một, Bính Đình quân lửa. Người chi âm hỏa hai : Mệnh môn tướng lửa vậy. Tam muội chi hỏa. Hợp mà nói chi, dương hỏa sáu, âm hỏa cũng sáu, chung mười hai chỗ này. Chư dương hỏa gặp cỏ mà **hỏa**, đến mộc mà phân, có thể ẩm ướt nằm, có thể nước diệt. Chư âm hỏa không đốt cỏ cây mà Lưu Kim thạch, đến ẩm ướt càng diễm, gặp nước ích rục. Lấy nước gây chi, thì quang diễm nghệ thiên, vật nghèo phương dùng; lấy lửa xua đuổi, lấy xám nhào chi, thì đốt tính từ tiêu, quang diễm tự diệt. Cổ nhân chi thiên phần tại thân người, thân trên với thiên mà xuống nghiệm tại vật, thì quân lửa tướng lửa, chính trị từ trị lý lẽ, hời lỗi nữa vậy. Ngoài ra lại có Tiêu đòi chi hàn hỏa, trạch bên trong chi dương diễm, dã ngoại chi quỳ lân, vàng bạc chi tinh khí. Đây đều như lửa mà không thể đốt vật người cũng. Còn long nảo, hoạt tùy, đều có thể trong nước nổi gợn. Nồng rượ, tích dầu, đến nhiệt khí thì lửa tự sinh."

Theo thời gian trôi qua, vân ly triệt để đắm chìm trong đối đạo lý giải, quên đi tất cả, chỉ có đối đạo chấp nhất, hóa thành từng khối kiên cố bàn thạch, đánh xuống vân ly đi hướng đạo nền tảng.

"Quá cực động mà sinh dương, tĩnh mà sinh âm, dương động mà biến, âm tĩnh mà hợp, mà nước là Hỏa Mộc kim thổ, các một tính. Duy lửa có hai : Nói quân lửa, nhân hỏa vậy; nói tướng lửa, thiên hỏa. Trong lửa âm mà bên ngoài dương, chủ hồ động người vậy. Cho nên phạm động đều thuộc hỏa. Lấy tên mà nói, hình khí tướng sinh, xứng với Ngũ Hành, cho nên gọi là quân; lấy vị mà nói, sinh tại hư vô, thủ vị âm nhận, bởi vì động mà có thể thấy được, cho nên gọi là tướng. Thiên chủ sinh vật, cho nên hằng tại động, người có đời này, cũng hằng tại động. Động người, đều tướng hỏa chi vì. Thấy ở trời người, ra ngoài long lôi thì Mộc chi khí, ra ngoài biển thì thủy chi khí vậy; cổ tại người người, gửi ở lá gan thận hai bộ, lá gan mộc mà thận thủy. Gan người là gan chi phủ, bàng quang người thận chi phủ, màng tim lạc người thận chi phổi, tam tiêu lấy tiêu nói, mà hạ tiêu ti là gan thận phân chia, đều âm mà xuống người. Trời không phải này lửa không thể sinh vật, người không phải này lửa không thể tự sinh."

"Á!" Vân ly ngửa mặt lên trời thét dài, lập tức, bình tĩnh không gian lập tức như sóng nước vắn, nhộn nhạo lên, phảng phất tại đáp lại, không trung châm chút lửa quang phảng phất vụn sắt bị nam châm hấp dẫn, bay lửa dập lửa phóng tới vân ly, nhao nhao không trong mây cách trong thân thể, càng ngày càng nhiều, cuộn cuộn không dứt.

Theo diễm sáng càng ngày càng nhiều, vân ly thân thể bắt đầu tản mát ra màu vàng kim nhân nhật quang mang, sau đó càng ngày càng cực nóng. Đương kim quang vạn trọng thời điểm, vân ly biểu lộ đột nhiên thống khổ, một tia Hắc Viêm tại vân ly cái trán phiêu khởi, không tăng cũng không tiêu tan, quý dị dị thường, những cái kia Kim Diễm phảng phất vạn phần e ngại, nhao nhao tránh đi.

Tóc đỏ người vẫn luôn đang nhìn chăm chú vân ly, đương Hắc Viêm xuất hiện một khắc, tóc đỏ người con người co rụt lại, Đạo kinh thanh âm đột nhiên Trâu ngừng, mà tóc đỏ người thật giống như quên hết, chỉ là ngốc ngốc nhìn qua vân ly.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364:

"Ô Sào!" Vân ly vững vàng tướng cái tên này nhớ trong lòng mình, sau đó tướng Ô Sào cho hắn được hoàn hảo hảo giấu ở trên người mình, cái này được hoàn là muội muội mình khỏe mạnh bảo hộ.

Hiện tại vân ly thứ nhất chuyện quan trọng chính là dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về, trở lại muội muội mình bên người. Ô Sào thần bí cùng cường đại khác vân ly ngay cả đoán đều không thể dâng lên, mang đến cho hắn một cảm giác liên là một cái thâm bất khả trắc. Đã Ô Sào nói cho vân ly, muội muội của hắn sẽ phát sinh kiếp nạn, như vậy vân ly muốn làm không phải hoài nghi cùng suy đoán, mà là không có bất kỳ cái gì lòng cầu gặp may nhanh chóng chạy về bên người muội muội, trợ giúp nâng hóa giải đây hết thảy.

Mặc dù lo lắng, nhưng là vân ly nhưng như cũ tinh táo, trong rừng một khi mất đi tinh táo cùng lòng kính sợ, vậy liền mang ý nghĩa từ vong đang từ từ tới gần. Dù cho vân ly đạt được tiên nhân truyền thừa, vẫn như cũ như thế.

Trong rừng, vân ly phải cẩn thận tránh đi những cái kia cường đại dã thú cùng đầm lầy, mặc dù gần nhất một mực tại thẳng tắp tiến lên, nhưng là kia là bởi vì chính mình bên người có Ô Sào như thế một cái tồn tại cường đại, uy hiếp hết thảy đáng sợ dã thú, khiến cho hết thảy hiểm địa như giẫm trên đất bằng, nhưng là vân ly cũng không cho rằng mình có bản sự kia.

May mắn, mỗi một kiện y phục tác chiến bên trên đều có một cái lộ tuyến ký ức công năng, nói đến đơn giản, chỉ muốn mở ra cái này công năng, như vậy chỉ cần không đóng, nó liền sẽ không có chút nào sai lầm ghi chép người chỗ đi qua mỗi một nơi, chẳng như không có cái hệ thống này, như vậy, hàng năm trong rừng lạc đường mà chết người đem không cách nào tính toán.

Cùng xuất phát khác biệt, bây giờ trở về về vân ly tâm tình khoái trá rất nhiều, tất cả đều là đối tượng lai vô hạn hướng tới, có lẽ là Kim Đan diệu dụng hay là Ô Sào ngày đó đạo văn thân diệu diệu thường, không chỉ có khiến cho vân ly tai thính mất tỉnh, đồng thời đối nguy hiểm có gần như kinh khủng cảm giác lực, dựa vào cái này cảm giác, vân ly luôn luôn hữu kinh vô hiểm tránh đi một chỗ có một chỗ nguy hiểm.

Mặc dù Ô Sào không có ban thường hạ bất luận cái gì tu hành điển tịch, nhưng khi ngày Ô Sào giảng đạo tình cảnh giống như hoàn toàn in dấu khắc ở vân ly trong đầu, chỉ cần vừa nhắm mắt lại hồi tưởng, thật giống như lại về tới lúc trước đáng vẻ, thiên địa linh khí tựa như nam châm cát, bị vân ly khối này đại nam châm hấp dẫn, bị vân ly thôn phệ.

Dạng này, ban ngày đi đường, ban đêm tu luyện, vân ly khoảng cách gia đã không xa. Nhưng là vẫn như cũ đi hơn nửa tháng. Không phải vân ly không giống càng tăng nhanh hơn điểm, nhưng là vân ly lại không cách nào càng tăng nhanh hơn điểm, đây là rừng cây quy tắc.

Đối với nhân loại mà nói, ban đêm rừng cây thậm chí muốn so ban ngày yêu thú hoành hành rừng cây càng thêm đáng sợ. Những cái kia đối yêu thú mà nói nhỏ yếu tựa như sâu kiến đêm sinh vật, đối với nhân loại mà nói, nhưng vẫn là đoạt mệnh Tử thần. Không có cường đại thể phách, sắc bén lợi trao răng nanh, những này đêm sinh vật vì sinh tồn tiến hóa ra một chút đáng sợ năng lực, có chút năng lực cho dù là có trí tuệ yêu cũng là không nguyện ý trêu chọc. Nếu như đánh cái so sánh, ban ngày dã thú là cường tráng chiến sĩ, như vậy đêm sinh vật liền là làm người nghe tin đã sợ mất mật thích khách.

Cho nên, vân ly đành phải mỗi ngày tại hạ núi trước đó tìm tới chỗ ẩn thân, Tại Thái mặt trời mọc về sau đi đường. Bất quá nửa tháng này đến, vân ly cũng không phải không có bất kỳ cái gì thu hoạch, vân ly có thể cảm giác được, tại trong thân thể mình, một cỗ âm áp lực lượng đang không ngừng tích góp, càng ngày càng khổng lồ, đang không ngừng làm dịu thân thể của mình, vân ly có thể cảm giác được, thân thể của mình có lẽ đã có cấp một võ giả thực lực.

Tại nhân loại thế giới trung, võ giả lực lượng quán xuyên toàn bộ xã hội kết cấu, bất kỳ cái gì trọng yếu xã hội nhân viên cấu thành, cơ hồ đều là từ võ giả tạo thành, mặt khác liền là những cái kia thiên tài nhà khoa học. Bất quá, những người điên kia là sẽ không quản cái gì xã hội chính phủ quản lý đồ vật. Cho nên, địa vị của võ giả không gì sánh kịp.

Dài đến ngàn năm, võ giả thực lực đã bị những cái kia khoa học tên điên thông qua một chút công nghệ cao dụng cụ phân ra tính tế chế độ đẳng cấp. Phân biệt là Võ đồ cùng cấp chín võ giả, mỗi một cấp võ giả thực lực chênh lệch đều là cực lớn, tương truyền mỗi một cấp võ giả đẳng cấp còn có Cửu phẩm phân chia, nhưng là vẫn luôn không có chính thức thừa nhận, cho nên cũng không có lưu truyền ra đến, chỉ là tại một chút phạm vi nhỏ trong vòng luân quần lưu truyền.

"Vẫn là không thể phát ra tiên pháp!" Vân ly có chút than thở, qua nửa tháng,

Vân ly bắt đầu hoài nghi mình là không phải không có tu tiên tư chất, thời gian dài như vậy, vân ly lại không cách nào phát huy ra một tia lực lượng, thật giống như một cái yếu đuối người, phát hiện một cái bảo tàng khổng lồ, bên trong chất đầy to bằng đầu người kim khối, thế nhưng là yếu kém thân thể lại ngay cả một khối vàng đều mang không nổi.

"Bất quá, dù cho không phát huy ra loại lực lượng kia, loại lực lượng này lại có thể cường hóa nhục thể của ta, khác ta nửa tháng liền trở thành cấp một võ giả, dạng này cũng là không sai. Không có trân quý dịch dinh dưỡng đến bổ dưỡng thân thể, ta muốn trở thành cấp một võ giả còn không biết muốn nhiều ít năm đâu!" Vân ly tự an ủi mình.

Trong rừng đi hơn hai mươi ngày, vân ly rốt cục đi ra rừng cây."Muội muội, ta trở về."

Nhìn qua kia hùng vĩ tường thành, cho dù là vân ly xem qua vô số lần, vẫn là phải bị nó vĩ đại làm chấn kinh.

Cổ phách thiết kế, không có cái gì sáng tạo cái mới, bộ dáng hoàn toàn là ngàn năm trước Trung Quốc Trường Thành phiên bản, thế nhưng là cùng loại kia lịch sử ý nghĩa lớn hơn ý nghĩa thực tế tường thành khác biệt. Mỗi nhân loại tường thành cao tới 99 9 m, rộng ba mươi mét, chiều dài không có người biết, chỉ biết nó đem toàn bộ nguyên Trung Quốc vây quanh ở bên trong. Toàn thân tất cả đều là kiểu mới đúc bằng kim loại, vĩnh viễn không oxi hoá rỉ sét, nội bộ có nhất công nghệ cao vũ khí, lúc chiến đấu, nhưng tùy thân tuôn ra mỗi mét vuông hai đài 210 mm đường kính pháo laser. Mỗi ngàn mét liền mắc nối được một đài dẫn dắt đạo quỹ nứt nẻ pháo, nghe nói một pháo có thể nói một con thiên địa đại yêu đánh thành tro, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể đánh đến.

Tòa thành này tường danh tự vẫn như cũ là Trường Thành. Dưới ánh mặt trời, tựa như đánh bóng trên mặt tường phản xạ ra thất thái hào quang, tại buồn bực rừng cây cây cối chiếu xuống, tựa như Tiên cảnh.

Vân ly căn cứ chỉ đạo, rất nhanh liền tìm tới chính mình lúc rời đi cửa thành. Trước cửa thành người đến người đi, vân ly rất tự giác lấy nón an toàn xuống, nguyên bản trên gương mặt thanh tú lúc này kinh lịch đủ loại khó khăn trên mặt, đã viết lên kiên nghị hai chữ. Nhưng là, vân ly không có nhìn tấm gương, khi đó hần liền sẽ phát hiện, da của mình càng ngày càng trắng tích, trong mơ hồ hiện ra kim sắc ánh sáng dịu dịu, khuôn mặt cũng tương càng ngày càng tuấn mỹ yêu dị, đây hết thảy biến hóa đều rất giống cái kia Ô Sào. Giữa lông mày màu đen Hỏa Diễm ẩn nấp càng khiến cho vân ly có một loại tà dị lạnh lẽo.

Thông qua tầng tầng kiểm tra môn hộ, vân ly rốt cục đi vào mình thành thị. Nhìn qua như nước chảy đám người, phiêu phù xa, vân ly cảm giác mình giống như làm một giấc mộng. bất quá rất nhanh, vân ly phát hiện dị dạng, mọi người luôn luôn dùng ánh mắt quái dị nhìn lấy mình, mình đi đến trên đài ngắm trăng lúc, người bên cạnh liền sẽ không để lại dấu vết tránh ra, phảng phất chính mình là như bệnh dịch. Vừa bắt đầu vân ly còn tại kinh ngạc xảy ra

chuyện gì, khi hắn thật vất vả mới chú ý tới mình trên thân kia tràn đầy máu tươi, đồng thời rách rưới chiến đấu phục lúc, vân ly mới biết vì sao lại bị người khác ghét bỏ, cha mình đi vật cái kia thanh đồ cổ thương sớm liền không biết ném tới nơi nào, chỉ mong lão cha trên trời có linh sẽ không trách hắn.

Bất quá ghét bỏ liền ghét bỏ đi, vân ly đã thành thói quen, mà lại nếu như vân ly cái mũi không có sai, trên người mình còn có một cỗ nồng đậm hôi thối, nếu không phải vân ly đã đối với cái này thành thói quen lời nói, cho dù là hắn cái này giờ đợi tại trong thùng rác tìm đồ ăn sinh tồn gia hỏa, đoán chừng đều muốn nôn.

Bất quá cái này cũng không phải là không có chỗ tốt, vân ly đi đến cái nào nơi đó liền tản ra người, hắn vừa lên xe, nguyên bản chen chúc đám người thật giống như đột nhiên biến mất, nguyên bản tại người trên xe cũng phi tốc xuống xe, nếu không phải cái này xe buýt đều trí tuệ nhân tạo khổng lồ, vân ly đoán chừng mình sẽ bị những cái kia xấu tính xe buýt lái xe một cước đá xuống dưới không thể.

Xem ra mình cũng không thể dạng này đi về nhà, nhưng chó đem muối muối của mình cho hun chết rồi.

Khi đi ngang qua công viên bể phun nước lúc, nhìn không ai, vân ly không chút khách khí nhảy vào, thống thống khoái khoái cùng quần áo tắm, đương trên thân không có gì mùi về sau, mới thật nhanh rời đi, vân ly đoán chừng ao nước nhân viên quản lý vừa muốn mắng lên. Loại sự tình này, vân ly khi còn bé thể nhưng là thường xuyên làm.

Đương đứng tại trước cửa nhà lúc, vân ly tâm bắt đầu đập chút trực nhảy. "Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết cận hương tình khiếp?" Vân ly không rời đầu nghĩ nghĩ.

Đưa tay đặt ở vân tay phân biệt khóa lại, cửa "Cạch!" một tiếng mở ra, vân ly đẩy cửa vào, kích động kêu lên: "Muội muội, ta trở về, ca ca về đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 365:

Rừng rậm trong hốc cây, vân ly quỳ ngồi dưới đất, từng ngậm từng ngậm tham lam hô hấp lấy không khí, mồ hôi thấm ướt quần áo của hắn, trong tay súng Laser cũng rơi xuống ở một bên.

Tóc đỏ người ngồi ở một bên, chính không kiêng nể gì cả địa cười to không ngừng, hai con Xích hồng sắc trong ánh mắt tràn đầy trêu tức ý cười.

Qua hồi lâu, đương vân ly rốt cục khôi phục lại thời điểm, tóc đỏ người mới chậm rãi mở miệng.

"Lão tử cứu được ngươi, ngươi liền dạng này đối ân nhân cứu mạng của ngươi sao? Hừ, nếu không phải lão tử không thích ăn thịt người, sớm đã đem ngươi nướng lên ăn!"

Vân ly nhìn tóc đỏ người một chút, suy tư một chút, quái dị mà hỏi: "Ngươi là yêu vẫn là tiên?"

"Lão tử không phải là tiên cũng không phải yêu!" Trên mặt đều là đối cái này hai tộc khinh thường, sau đó lại nghĩ tới điều gì, nói ra: "Đương nhiên cũng không phải đám kia con lừa trọc!"

"Không phải tiên không phải yêu, đó là cái gì, ta nhìn ngươi cũng không giống nhân loại!"

"Ta, không phải tiên không phải thánh một người rảnh rồi. Còn ai cứu được ngươi, ánh mắt ngươi mù, nơi này ngoại trừ lão tử còn có những người khác ở đây sao?" Tóc đỏ người khinh thường nói.

Vân ly trong lòng hơi động, tựa hồ lời này như thế quen thuộc, chỉ là nghĩ không ra ở nơi nào nghe qua!

"Vậy ta nên xưng hô như thế nào tiên sinh!"

Tóc đỏ người nghĩ nghĩ, nói ra: "Ngươi liền gọi ta lão đại là được!"

Vân ly lập tức nghĩ trọn mắt trừng một cái, bất quá người này cứu mình một mạng, gọi liền gọi thôi, vì vậy nói: "Ngạch! Lão đại!"

Tóc đỏ người nghe xong, lại là không có thể hài lòng, vậy mà nhảy dựng lên, khoa tay múa chân, thấy vân ly trong lòng đại hận, nghĩ thầm mình không là đụng phải tính cách quái dị thể ngoại cao nhân, liền là đụng phải trong truyền thuyết bệnh tâm thần người mắc bệnh.

"Tốt, tiểu đệ, ngươi tên là gì?"

"Vân ly!"

"Ừm!" Nghe được vân ly tên chữ về sau, tóc đỏ người cười lớn ngồi xuống, vỗ vân ly bả vai, trịnh trọng nói: "Tiểu đệ a, về sau đi theo lão đại ta, bảo đảm ngươi ăn ngon uống say, chúng ta về sau có tiền cùng một chỗ kiếm, có cô nàng cùng một chỗ cua! Có, trán..." Nói cái này, tóc đỏ người tựa như tạm ngừng, nói không được nữa, sau đó từ trong ngực lấy ra một quyển sách, lật nhìn lại.

Vân ly tò mò nhìn đi qua, lập tức ngũ lõi oanh đỉnh, đem hắc lõi kinh ngạc, bởi vì quyển sách kia là mấy trăm năm trước cổ lão nào tàn tiểu thuyết « phong lưu tiên nhân đều thị tung hoành », một thiên YY tiểu thuyết, vân ly có một loại thuốc thô huyết xúc động.

Chỉ gặp tóc đỏ người một bên nhìn, một bên gật đầu, sau đó đại thủ hợp lại, tướng sách trân trọng đưa vào đôi loại, đôi ngày người như phồng vân ly nói: "Tiểu đệ liền là huynh đệ, về sau ai động tới người một cọng tóc gáy, lão tử liền đi xuyên hắc quần áo!"

Vân ly kém chút chớp mắt, liền bất tỉnh đi qua, thở dài nhẹ nhõm, hung hăng cầm lấy thịt nướng cắn.

Ngày kế tiếp, trong rừng rậm, vân ly cắn răng nghiêng lợi đi tới, nhưng chỉ gặp trên lưng của hắn, có xòe ra chiếc ghế, chỉ gặp kia tóc đỏ người thành thoi thành thoi ngồi tại trên đó, trong tay còn có một chi không biết từ nơi nào lấy ra hồ lô rượu, từng ngụm, tốt không tự do.

"Ai nha, tiểu đệ, đi nhanh đi, ngươi dù sao cũng là Tứ Cấp Vô Đồ, đi chậm như vậy mắt mắt hay không a!"

Vân ly răng cắn kệt kệt vang, hận hận nói ra: "Lão đại, ngươi dám ở vô sỉ một chút sao?"

Tóc đỏ người hào không tức giận, ngược lại mùi phản khoái hoạt, cười ha ha!

Trải qua đoạn thời gian này ở chung, vân ly đối cái này có vẻ như bệnh tâm thần hỗn đản sự tình triệt để không có cách nào, vân ly có thể khẳng định, hỗn đản này không là nhân loại, không phải tiên liền là yêu, tóm lại cái này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm chỉ có hai điểm.

Một, cái này nha, mình đánh không lại; hai, mình chạy bộ roi.

Vân ly vung, không vung được, đánh đánh không lại, chỉ có thể dễ gia hỏa này cùng ở sau lưng mình, dựa theo mục đích của mình đi đến.

Hơn nửa ngày sau, vân ly sắc mặt tái xanh mắng đứng tại một gốc cự dưới cây, tóc đỏ người lại ngồi ở một bên cự thạch phía trên, ước chừng hơn ba mươi tên thân mặc đồng phục tác chiến nhân viên tướng vân ly bao bọc vây quanh, lại đối một bên tóc đỏ người nhìn như không thấy. Vân ly đại khái quét một chút, đám người này có nam có nữ, mặc dù thấy không rõ tướng mạo,

Thế nhưng là kia tản ra khí tức lại làm cho vân ly minh bạch, nơi này bất luận cái gì một cá nhân, mình đều không là đối thủ.

Mà tại trong rừng rậm đi sẵn, sợ nhất liền là loại tình huống này, bị đồng loại vây giết, cướp đi hết thân, chết vô thanh vô tức. Nếu như thì thể không nhận thu đi, không đủ nửa ngày liền sẽ bị dã thú thôn phệ, hài cốt không còn.

"Các vị, ta mới vào rừng rậm, bao khóa mất đi, trên thân không có bất kỳ cái gì có giá trị đồ vật, hi vọng các vị có thể tha ta một mạng!" Vân ly cao thẳng nói.

Trên trận hoàn toàn yên tĩnh, không người để ý tới vân ly, đây càng dễ vân ly khẩn trương vạn phần.

"Quý xuống!" Đột nhiên, một đạo lạnh lẽo thanh âm tại vân ly bên tai nổ vang, tựa như một tiếng sét.

Vân ly biến sắc, cũng không phải là bởi vì nói chuyện công lực của người này cao thấp, mà là đối phương đây là muốn hoàn toàn hủy đi hắc lòng vô giá.

Vô giả tu vô, trước phải tu tâm Vô giả, nghịch thiên đoạt tạo hóa, trăm tiến phía trước trên đường vô số bụi gai. Gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt. Cô đọng lòng cường giả, bồi dưỡng mình vô địch khí. Như thế tu vô, mới có thể vì tương lai thành làm một cái phiến giang đảo hải tuyệt thế cường nhân.

Vân ly biết, nếu như mình hôm nay một quý, mình vô giả vô địch tâm cảnh sẽ hoàn toàn tan vỡ, mặc dù sẽ không cần cái mạng nhỏ của mình, nhưng lại tổng táng mình luyện vô con đường. Muốn biết, mỗi cá nhân đều có một loại tín niệm, nếu như tín niệm sụp đổ, lại cũng đừng hòng ngưng luyện ra mình vô giả tâm.

Vân ly không biết, đám người này là ai, vậy mà vừa lên đến liền dùng như thế ác độc phương pháp ý đồ hủy đi chính mình đạo. Khó trách vân ly âm thầm sinh hận, hận không thể liền lập bỏ xuống, tướng mấy tên hỗn đản này đưa đến thế giới cực lạc. Bất quá vân ly mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng là tại cái này cá nhân ăn người thế giới trung trưởng thành, vân ly có thể sinh tồn xuống dưới, cái thứ nhất trước học được liền là ẩn nhẫn.

Vân ly cũng không để ý tới, mắt phải thấu kính này thời gian mang lấp lóe, lại là một cái màn hình. Đương quang mang kia đình chỉ, phía trên từng tổ từng tổ số liệu giương hiện tại vân ly trước mặt lúc, lập tức liền để vân ly lông tơ lóe sáng, hắc làm sao cũng nghĩ không rõ mình dạng này một tiểu nhân vật, làm sao lại để như thế một đám cao thủ như thế "Đặc thù" chiếu cố.

Nhưng lúc trước vân ly sẽ sợ sợ đạo mệnh cầu xin tha thứ, nhưng là hiện tại, trên lưng của hắn thể nhưng là có cái thần bí "Cao nhân", vân ly tự nhiên cũng không cần e sợ như thế.

"Các vị đại nhân, tiểu tử thân phận hèn mọn, nhưng là sĩ khả sát bất khả nhục, các vị qua!"

Nói nhìn về phía sau lưng, lập tức vân ly ngây ra như phỗng, trên lưng trên ghế, nơi nào còn có kia tóc đỏ người tung tích. Thế nhưng là, lúc này, ở đâu là hấn năng ngăn người thời điểm. Ngực một cổ ra sức truyền đến, tựa như muốn ngạt thở đi qua một nửa, một bóng người một cái chân to đá vào vân ly trên ngực, chỉ gặp vân ly giống như một con phá búp bê vãi bay rớt ra ngoài, hung hăng đâm vào sau lưng trên đại thụ, trên lưng cái ghế giống như pha lê, vỡ thành vô số phiến."Oa!" một tiếng, một ngụm máu tươi tòng vân ra miệng bên trong phun ra.

Lúc này, đạo nhân ánh kia rốt cục hiện thân. Trên thân hình giọt nước y phục tác chiến, đánh mất nhìn đi, liền không biết muốn so vân ly trên người món kia rách rưới Cao cấp không biết bao nhiêu. Theo đi lại, sắc thái tùy theo biến hóa, nếu như trong rừng ẩn nấp, vậy đơn giản liền là một con tắc kè hoa, đây mới thực là áo tàng hình.

"Vân gia tiện chủng, lão tử nhục ngươi lại như thế nào?" Ngọt ngọt bá đạo thanh âm truyền đến, mà hấn cũng lấy xuống chiến đấu mũ giáp.

Vân ly đã không có thời gian cân nhắc cái kia ngưu bức hồng hồng hai hàng tóc đỏ người đi nơi nào. Bởi vì nhìn thấy kia cá nhân gương mặt, vân ly hai mắt đã đỏ lên, tim đập nhanh chóng, cừ hận lấp kín vân ly nội tâm.

"Thái tuyết bầy, ta thao ngươi tổ tông." Nói, vân ly hoàn toàn không để ý thương thế của mình nhào về phía người kia.

"Phế vật!" Thái tuyết bầy khinh thường vẫn như cũ một cước tướng vân ly đá bay ra ngoài, tùy ý tựa như tại về một con kiến."Vân Lôi mặc dù bị lão tử giết chết, nhưng là tốt xấu là cái nhân vật, không nghĩ tới, hấn tiện chủng lại phế vật như thế ! Bất quá, Vân Lôi, ngươi vạn vạn nghĩ không ra con của ngươi cũng sẽ rơi vào trên tay của ta, ngươi một nhà bốn miệng ba người đều chết tại trên tay của ta đi!" Nói xong giờ thẳng lên trời tùy tiện địa cười, trên mặt cái kia đạo sẹo đao dử tồn theo Thái tuyết bầy cười to giãy dụa, càng làm cho người này lộ ra kinh khủng dị thường.

Vân ly trong mắt huyết hồng sắc chậm rãi thối lui, một tia lý trí rốt cục đang đau nhức cùng Thái tuyết bầy trong lời nói hồi phục. Vân ly biết, mình hiện tại còn không thể chết, vô luận bất cứ chuyện gì bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi sinh mệnh của mình.

Không tại làm bất luận cái gì sự việc dư thừa, vân ly toàn thân khí lực bộc phát, quay người hướng trong rừng phóng đi. Hấn muốn chạy trốn, vì tất cả.

Nhìn cũng không nhìn Thái tuyết bầy một chút, tiện tay bắn một phát, cũng không quay đầu lại chạy trốn.

Laser nhanh giống như thiểm điện, nhưng là nhưng lại không có đánh trúng Thái tuyết bầy, mà Thái tuyết bầy cũng đối cái này laser nhìn như không thấy, trên mặt tất cả đều là mèo vờn chuột treu tức đáng tươi cười.

"Tuyết quý! Đừng lại chơi, nhiệm vụ đệ nhất! Cho ngươi một phút thời gian." Một thanh âm từ Thái tuyết bầy sau lưng truyền đến, lạnh lùng tựa như ngàn năm hàn băng.

Thái tuyết bầy đáng tươi cười lập tức ngưng trệ, nhưng lại không có một tia bất mãn. "Vâng, đội trưởng!"

"Tiểu tử, còn muốn lại chơi một lát, nhưng là, đáng tiếc!"

Cũng không thấy hấn có động tác gì, cả cá nhân liền biến mất ở nguyên địa. Nhanh, nhanh giống như thiểm điện, thoáng qua ở giữa liền ra hiện tại vân ly bên người.

"Chết đi!"

Thời gian phảng phất trong nháy mắt này đình chỉ, giờ khắc này vân ly có thể trông thấy kia nhanh như thiểm điện một quyền kích hướng đầu mình một quyền. Không vui không buồn, vân ly trong đầu trống rỗng, mình phải chết, đây chính là người trước khi chết cảm giác sao? Không, mình không thể chết, không thể chết. Cầu sinh vô hạn ý chí cùng đối nhau lưu luyến hóa thành như lửa động lực. Động, rõ ràng không cách nào né tránh một quyền, vân ly cảm giác mình tựa như một con lâm vào trong cát cá, chặt vật đi động tới, chỉ là, quá chậm. Hấn lửa còn chưa đủ cuồng bạo, không còn kịp rồi!

Giống như một thế kỷ, con kia đoạt mệnh nắm đấm dừng lại.

Ngọc, dương chi ngọc, một con óng ánh ngọc thủ một mực chộp vào tại Thái tuyết bầy trên cổ, Thái tuyết bầy trên mặt tàn nhẫn đáng tươi cười lập tức ngưng kết ở trên mặt. Tựa như một đoàn hỏa diễm đốt Thái tuyết bầy con mắt đều nhanh không cách nào mở ra. Tà dị gương mặt treo tà dị đáng tươi cười nhìn xem chính mình. Kia là ác ma.

"Ngươi tại giết tiểu đệ của ta sao?" Nói, tốt giống nghĩ tới chuyện gì, là ở chỗ này thần kinh cười như điên. Rõ ràng không có bị trói buộc tay chân Thái tuyết bầy lại cảm giác thân thể của mình không phải là của mình, ngay cả động một chút ngón tay của mình đều là gian nan như vậy.

"Thịt nướng!" Tóc đỏ người tà ác vừa cười vừa nói.

Lửa, giờ khắc này, lửa thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Phán Quan Hệ Thống Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.